

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Det här är en digital kopia av en bok som har bevarats i generationer på bibliotekens hyllor innan Google omsorgsfullt skannade in den. Det är en del av ett projekt för att göra all världens böcker möjliga att upptäcka på nätet.

Den har överlevt så länge att upphovsrätten har utgått och boken har blivit allmän egendom. En bok i allmän egendom är en bok som aldrig har varit belagd med upphovsrätt eller vars skyddstid har löpt ut. Huruvida en bok har blivit allmän egendom eller inte varierar från land till land. Sådana böcker är portar till det förflutna och representerar ett överflöd av historia, kultur och kunskap som många gånger är svårt att upptäcka.

Markeringar, noteringar och andra marginalanteckningar i den ursprungliga boken finns med i filen. Det är en påminnelse om bokens långa färd från förlaget till ett bibliotek och slutligen till dig.

Riktlinjer för användning

Google är stolt över att digitalisera böcker som har blivit allmän egendom i samarbete med bibliotek och göra dem tillgängliga för alla. Dessa böcker tillhör mänskligheten, och vi förvaltar bara kulturarvet. Men det här arbetet kostar mycket pengar, så för att vi ska kunna fortsätta att tillhandahålla denna resurs, har vi vidtagit åtgärder för att förhindra kommersiella företags missbruk. Vi har bland annat infört tekniska inskränkningar för automatiserade frågor.

Vi ber dig även att:

- Endast använda filerna utan ekonomisk vinning i åtanke
Vi har tagit fram Google boksökning för att det ska användas av enskilda personer, och vi vill att du använder dessa filer för enskilt, ideellt bruk.
- Avstå från automatiska frågor
Skicka inte automatiska frågor av något slag till Googles system. Om du forskar i maskinöversättning, textigenkänning eller andra områden där det är intressant att få tillgång till stora mängder text, ta då kontakt med oss. Vi ser gärna att material som är allmän egendom används för dessa syften och kan kanske hjälpa till om du har ytterligare behov.
- Bibehålla upphovsmärket
Googles "vattenstämpel" som finns i varje fil är nödvändig för att informera allmänheten om det här projektet och att hjälpa dem att hitta ytterligare material på Google boksökning. Ta inte bort den.
- Håll dig på rätt sida om lagen
Oavsett vad du gör ska du komma ihåg att du bär ansvaret för att se till att det du gör är lagligt. Förutsätt inte att en bok har blivit allmän egendom i andra länder bara för att vi tror att den har blivit det för läsare i USA. Huruvida en bok skyddas av upphovsrätt skiljer sig åt från land till land, och vi kan inte ge dig några råd om det är tillåtet att använda en viss bok på ett särskilt sätt. Förutsätt inte att en bok går att använda på vilket sätt som helst var som helst i världen bara för att den dyker upp i Google boksökning. Skadeståndet för upphovsrättsbrott kan vara mycket högt.

Om Google boksökning

Googles mål är att ordna världens information och göra den användbar och tillgänglig överallt. Google boksökning hjälper läsare att upptäcka världens böcker och författare och förläggare att nå nya målgrupper. Du kan söka igenom all text i den här boken på webben på följande länk <http://books.google.com/>

OVER-HARVARD LIBRARY

AH 23UI .

Harvard
Depository

HARVARD
DIVINITY
SCHOOL
*Andover-Harvard
Theological Library*

Bibelen

Bib. Sac.

eller

den Heliga Skrift,

innehållande

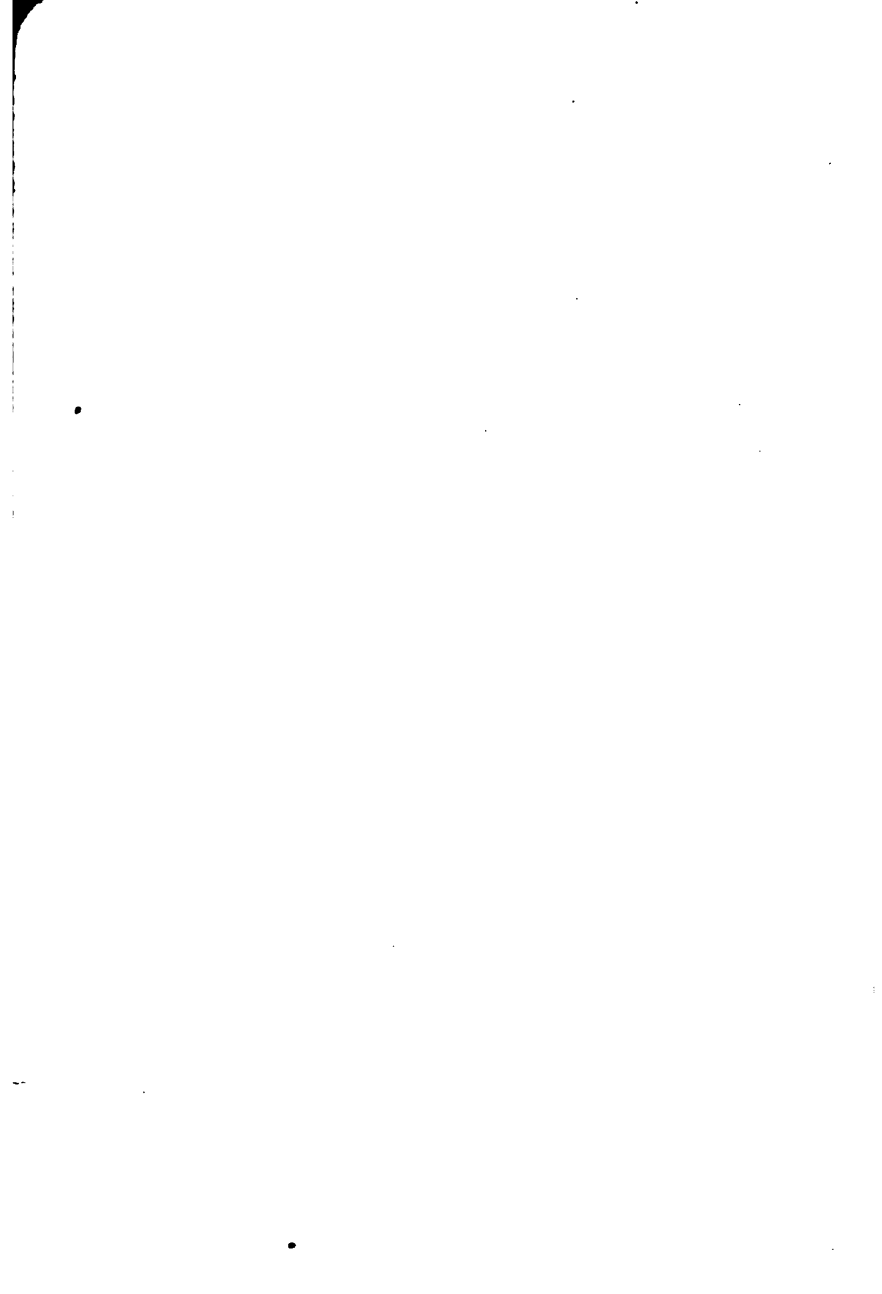
Gamla och Nya Testamentets

Canoniska Böcker.

New York:
Amerikanska Bibel-Sällskapet;
Upprättadt år 1816.

1900.

[Swedish, Brevier 12mo.]

Gamla Testamentets Böcker.

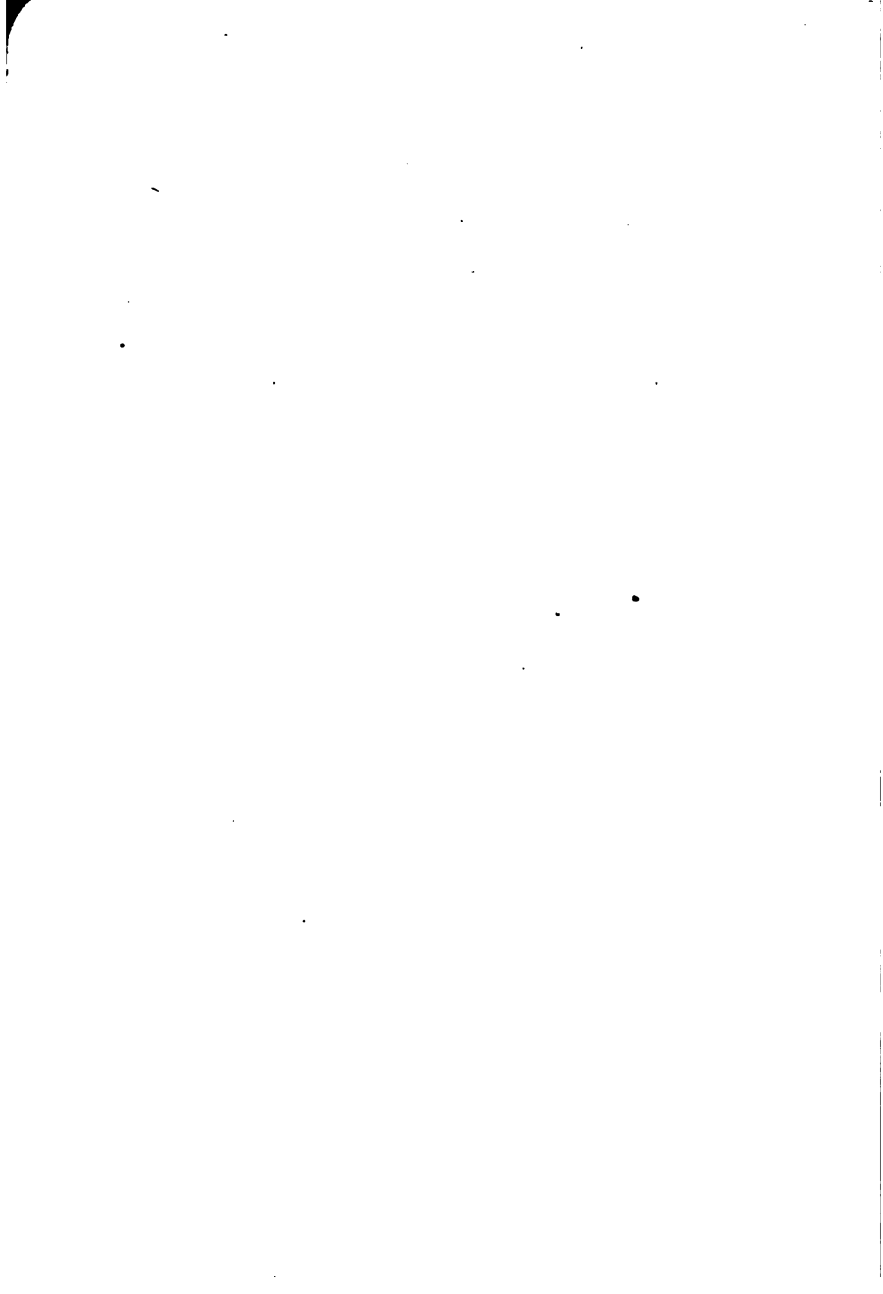
	Stb.	Cap.
1. Mose Bol	5	50
2. Mose Bol	54	40
3. Mose Bol	95	27
4. Mose Bol	124	36
5. Mose Bol	165	34
Josua Bol	202	24
Domare Boken	225	21
Ruths Bol	249	4
1. Samuels Bol	253	31
2. Samuels Bol	284	24
1. Konunga Boken	311	22
2. Konunga Boken	342	25
1. Efröniko Boken	372	29
2. Efröniko Boken	400	36
Efra Bol	433	10
Rehemia Bol	443	13
Eshers Bol	457	10
Jobs Bol	464	42
Psaltaren	491	150
Salomos Ordspråk	559	31

	Stb.	Cap.
Salomos Prebilar	583	12
Salomos Höga Wisa	591	8
Propheterna:		
Esaias	595	66
Jeremias	645	52
Jeremia Magowisor	700	5
Hefekiel	705	48
Daniel	754	12
Osea	769	14
Joel	777	3
Amos	780	9
Obadja	786	1
Jona	787	4
Micha	789	7
Nahum	793	3
Habacuc	795	3
Jephänja	797	3
Haggai	800	2
Zacharja	801	14
Malachi	810	4

Nya Testamentets Böcker.

	Stb.	Cap.
S. Matthæi Evangelium	815	28
S. Marci Evangelium	850	16
S. Lucæ Evangelium	873	24
S. Johannis Evangelium	912	21
Apostla Gerningar	940	28
S. Pauli Epistlar:		
till de Romare	975	16
1. till de Corinthier	991	16
2. till de Corinthier	1006	18
till de Galater	1016	6
till de Ephesier	1021	6
till de Philipper	1026	4
till de Colosser	1030	4
1. till de Thessalonicer	1034	5
2. till de Thessalonicer	1037	3

	Stb.	Cap.
S. Pauli Epistlar:		
1. till Timotheum	1039	6
2. till Timotheum	1043	4
till Titum	1046	3
till Philemon	1048	1
Den Epistel till de Ebreer	1049	13
S. Petri 1. Epistel		
2. Epistel	1060	5
S. Petri 2. Epistel		
1. Epistel	1065	3
S. Johannis 1. Epistel		
2. Epistel	1068	5
3. Epistel	1072	1
S. Jacobs Epistel		
1. Epistel	1072	1
S. Jacobs Epistel	1073	5
S. Jude Epistel	1077	1
S. Johannis Uppenbarelse	1078	22

GENESIS.

Första Boken Mose.

1. Capitlet.

Verlden, Menniskan Skapas.

I begynnelsen skapade Gud Himmel och Jord.

Ps. 33: 6. 90: 2.

Joh. 1: 3. Col. 1: 16. Ebr. 11: 3.

2. Och jorden war öde och tom, och mörker war på djupet, och Guds Ande swäfbe öfwer wattenet.

3. Och Gud sade: Warde Ljus; och det wardt Ljus.

2 Cor. 4: 6.

4. Och Gud såg ljuset, att det war godt. Då skilde Gud ljuset ifrån mörkret;

5. Och kallade ljuset Dag, och mörkret Ratt. Och wardt af aften och morgon den förste dagen.

6. Och Gud sade: Warde ett Fäste emellan wattenen, och åtskillje watten ifrån watten.

Jer. 10: 12. 51: 15.

7. Och Gud gjorde fästet, och åtskilde det wattenet, som war under fästet, ifrån det watten, som war öfwan fästet. Och det skedde så.

Es. 40: 22.

8. Och Gud kallade fästet Himmel. Och wardt af aften och morgon den andre dagen.

9. Och Gud sade: Förfamle sig wattenet, som är under himmelen, uti besynnerligt rum, att det torra må synas. Och det skedde så.

Ps. 33: 7. 104: 8, 9.

10. Och Gud kallade det torra Jord, och wattenens församlingar kallade han Haf. Och Gud såg, att det war godt.

11. Och Gud sade: Väre jorden gräs och örter, som frö hafwa, och fruktig träd, att hwart och ett bär frukt efter sin art, och hafwer sitt eget frö i sig sjelfwo på jordene. Och det skedde så.

12. Och jorden bar gräs och örter, som frö hade, hwart efter sin art, och träd, som frukt boro, och hade sitt eget frö i sig sjelfwo, hwart efter sin art. Och Gud såg, att det war godt.

13. Och wardt af aften och morgon den tredje dagen.

14. Och Gud sade: Warde Ljus uti himmelens fäste, och åtskillje dag och natt, och gifwe teden, månader, dagar och år;

Ps. 136: 7. x. Jer. 31: 35.

15. Och ware för Ljus uti himmelens fäste, och lyse på jordene. Och det skedde så.

16. Och Gud gjorde tu stor Ljus; ett stort Ljus, som regerade dagen, och ett litet Ljus, som regerade natten; och stjerner.

17. Och Gud satte dem uti himmelens fäste, att de skina skulle på jordena;

18. Och regera dagen och natten, och åtskillja ljuset och mörkret. Och Gud såg, att det war godt.

19. Och wardt af aften och morgon den fjerdde dagen.

20. Och Gud sade: Göre wattenet af sig krälände och lefwande djur, och foglar, som på jordene flyga under himmelens fäste.

21. Och Gud skapade stora hwalor, och alla-handa lefwande och krälände djur, som wattenet af sig gör, hwart efter sin art, och alla-handa fjäderfoglar, hwart efter sin art. Och Gud såg, att det war godt;

22. Och wälsignade dem, och sade: Warer fruktamme, och föröfens, och uppfyller hafsens watten, och foglarna föröfse sig på jordene.

1 Mos. 8: 17.

23. Och wardt af aften och morgon den femte dagen.

24. Och Gud sade: Göre jorden af sig lefwande djur, hwart efter sin art, fänad, krälände djur, och wilddjur på jordene, hwart efter sin art. Och det skedde så.

25. Och Gud gjorde wilddjur på jordene, hwart efter sin art, fänad efter sin art, alla-handa krälände djur på jordene efter sin art. Och Gud såg, att det war godt.

26. Och Gud sade: Låt oss göra Menniskona till ett beläte, det oss likt är, den råda skall öfwer fiskarna i hafwet, och öfwer foglarna under himmelen, och öfwer fänaden, och öfwer hela jordena, och öfwer allt det som kräler på jordene.

27. Och Gud skapade menniskona sig till ett beläte, till Guds beläte skapade han honom, Man och Qwinno skapade han dem.

1 Mos. 9: 6. Eph. 4: 24. Col. 3: 10.

28. Och Gud wälsignade dem, och sade till dem: Warer fruktamme, och föröfse eber, och uppfyller jordena, och hafwer henne under eber, och råder öfwer fiskarna i hafwet,

och öfwer foglarna under himmelen, och öfwer all djur, som träla på jordene.

29. Och Gud sade: Si, jag hafwer gifvit eder allahanda örter, som frö hafwa på hela jordene, och allahanda fruktsam trä, och trä som frö hafwa i sig sjelfwo, eder till mat.

1 Mos. 9: 3.

30. Och allom djurum på jordene, och allom foglom under himmelen, och allo thy som träler på jordene, och lif hafwer, att de skola hafwa allahanda gröna örter till att äta. Och det skedde så.

31. Och Gud såg på allt det han gjort hade, och si, det war allt gansla godt. Och wardt af afton och morgon den sjette dagen.

2. Capitlet.

Sabbathen, Lustgården, förbudna Trädet, Därens namn, Dwinnan.

Så wardt nu himmel och jord fullkomnad med all sin här.

2. Och Gud fullkomnade på sjunde dagenom sin werk, som han gjort hade, och hvilade på sjunde dagenom af all sin werk, som han gjort hade;

2 Mos. 20: 11. 31: 17. 5 Mos. 5: 14. Ebr. 4: 4.

3. Och wälsignade sjunde dagen, och helgade honom, derföre att han på honom hvilade af all sin werk, som Gud slapade och gjorde.

4. Alltså är himmel och jord tillkommen, då de slapade worbo, på den tid, då HERren Gud gjorde himmel och jord;

5. Förra än någor sjelft war på markene, och förra än någor ört wärte på jordene; förty HERren Gud hade än då intet låtit regna på jordena, och ingen menniska war som brukade jordena.

6. Men en himba gick upp af jordene, och wattenade alla markena.

7. Och HERren Gud gjorde menniskona af jordenes stoft, och inbläste uti hans näso en lefwande anda, och så wardt menniskan en lefwande själ.

1 Cor. 15: 45. 47.

8. Och HERren Gud planterade en lustgård uti Eden öster ut, och satte der in menniskona, som han gjort hade.

9. Och HERren Gud lät uppväxa af jordene allahanda trä, lustig till att se och godt till att äta; och lifsens trä midt i lustgårdedom, och kunskapens trä på godt och ondt.

10. Och utaf Eden gick en ström till att wattena lustgården, och han delade sig i fyra hufwudfloder.

11. Den första kallas Pison, den löper om hela Sawila land, och der finnes guld.

12. Och dess landes guld är kosteligit, och der finnes Bedellion, och den äble stenen Onix.

13. Den andra floden heter Gihon, den löper kring om hela Ethiopien.

14. Den tredje floden kallas Tigris, den löper fram för Assyrien. Den fjärde floden är Euphrat.

15. Och HERren Gud tog menniskona, och satte honom in uti lustgården Eden, att han honom bruka och bewara skulle.

16. Och HERren Gud böd menniskone, och sade: Du skall äta af allahanda trä i lustgårdedom;

17. Men af kunskapens trä på godt och ondt skall du icke äta; förty, på hwad dag du deraf äter, skall du böden bö.

18. Och HERren Gud sade: Det är icke godt, att menniskan är allena; jag will göra honom ena hjälp, den sig till honom hålla må.

19. Som nu HERren Gud gjort hade af jordene allahanda djur på markene, och allahanda foglar under himmelen, hade han dem fram för menniskona, att han skulle se, huru han skulle nämna dem; ty, såsom menniskan allahanda lefwande djur nämnde, så skulle de beta.

20. Och menniskan gaf hwart och ett fånad, och foglomen under himmelen, och djuren på markene, sina namn. Men till menniskone wardt icke funnen någon hjälp, den sig till honom hålla måtte.

21. Då lät HERren Gud falla en tung sömn på menniskona, och wid han sof, tog han ett af hans sidoref, och uppfyllde kött i samma staden.

22. Och HERren Gud byggde ena Dwinno utaf refoet, som han uttagit hade af menniskone, och hade henne fram för honom.

1 Tim. 2: 13.

23. Då sade menniskan: Detta är bodt den af minom benom, och kött af mino kötte; hon skall beta Manna, derföre att hon är tagen utaf mannenom.

1 Cor. 11: 8.

24. Fördensfull skall en man öfwergiftwa fader och moder, och blifwa wid sin hustru, och skola wara till ett kött.

Matth. 19: 5.

Marc. 10: 6, 7. 1 Cor. 6: 16. Eph. 5: 31.

25. Och de woro både nafne, menniskan och hans hustru, och de bligdes intet.

3. Capitlet.

Adams fall, upprättelse, straff.

Och ormen war listigare än all djur på jordene, som HERren Gud gjort hade, och

lade till qwinnona : Ja, skulle Gud hafwa sagt, I stolen icke äta af allahanda träd i lustgårdenom ?

2. Då sade qwinnan till ormen : Wi äte af de träs frukt, som är i lustgårdenom ;

3. Men af frukten af det trät, som är midt i lustgårdenom, hafwer Gud sagt : Äter icke deraf, och kommer icke heller derwid, att I icke döna.

4. Då sade ormen till qwinnona : Inga-lunda stolen I böben dö ; Joh. 8: 44.

5. Förty Gud wet, att på hwad dag I äten deraf, stola edor ägon öppnas, och I warben såsom Gud, wetandes hwad godt och ondt är.

6. Och qwinnan såg till att trät war godt att äta af, och lustigt uppå se, och att det ett lustigt träd war, efter det gaf förstånd ; och tog af fruktene, och åt, och gaf beklifes sinom man deraf, och han åt.

2 Cor. 11: 3. 1 Tim. 2: 14.

7. Då öppnades bägges deras ägon, och de wordo warse att de wordo nakne ; och de hundo tillhopa sisonad, och gjorde sig störte.

8. Och de hörde GEdrens Guds röst gån-gandes i lustgårdenom, då dagen swaltades ; och Adam undslod sig, med sine hustru, för GEdrens Guds ansigte, ibland trån i lustgårdenom.

9. Och GEdren Gud kallade Adam, och sade till honom : Swar äst du ?

10. Och han sade : Jag börde dina röst i lustgårdenom, och fruktade mig, ty jag är naken, derföre undslod jag mig.

11. Han sade : So hafwer låtit dig förstå, att du äst naken ? Hafwer du icke ätit af det träd, om hwilket jag dig budit hafwer, att du deraf icke äta skulle ?

12. Då sade Adam : Qwinnan, som du till mig gifwit hafwer, gaf mig af trät, så att jag åt.

13. Då sade GEdren Gud till qwinnona : Hwi hafwer du det gjort ? Qwinnan sade : Ormen beswel mig, så att jag åt.

14. Och GEdren Gud sade till ormen : Efter du detta gjort hafwer, förbannad ware du öfwer allt det som lif hafwer, och öfwer all djur på markene ; du skall gå på din bnf, och äta jord i alla dina lifsdagar.

15. Och jag skall sätta fiendskap emellan dig och qwinnona, och emellan dina såd och hennes såd. Den samme skall sondertrampa ditt hufwud, och du skall stinga honom i hans häl. 1 Joh. 3: 8.

16. Och till qwinnona sade han : Jag skall få dig mycken webermdö, då du aflat haf-

wer. Du skall föda din barn med smäda, och din wisje skall binom manne undergiftwen wara, och han skall wara din herre.

1 Cor. 14: 34.

17. Och till Adam sade han : Efter du lydb-e dine hustrus röst, och åt af trät, om hwilket jag dig böd och sade : Du skall icke äta deraf, förbannad ware marken för dina skull, med bestimmer skall du nära dig på henne i alla dina lifsdagar.

18. Eörne och tistlar skall hon bära dig, och du skall äta örter på markene.

19. Du skall äta ditt bröd i bins anletes swett, till dess du warder åter till jord igen, ber du af tagen äst ; ty du äst jord, och till jord skall du warba.

20. Och Adam kallade sine hustrus namn Hewa, derföre att hon en moder är åt allom lefwandom.

21. Och GEdren Gud gjorde Adam och hans hustru fjortlar af skinn, och klädde uppå dem.

22. Och GEdren Gud sade : Si, Adam är worden såsom en af oss, och wet hwad godt och ondt är. Men nu, på det han icke uträcka skall sina hand, och taga beklifes af lifsens träd, och äta, och lefwa ewinnerliga ;

23. Då lät GEdren Gud honom utu lustgårdenom Eden, på det han skulle bruka jordena, ber han af tagen war ;

24. Och bref Adam ut ; och satte för lustgården Eden Cherubim, med ett hart huggande swärd, till att förwara wägen till lifsens träd.

4. Capitlet.

Cains födsel, offer, mord, skolt, barn. Lamechs gifte.

Och Adam kände sina hustru Hewa, och hon aflade och födde Cain, och sade : Jag hafwer fått GEdrens man.

2. Och hon födde framdeles Habel hans broder. Och wardt Habel en säraherde, men Cain wardt en åkerman.

3. Och det begaf sig efter några dagar, att Cain offrade GEdranom gåfwor af jordenes frukt.

4. Och Habel offrade beklifes af förflingene af sin får, och af deras talg ; och GEdren såg tadeliga till Habel och hans offer.

5. Men till Cain och hans offer såg han icke tadeliga. Då wardt Cain swärliga wred, och hans hy förwanblades. Ebr. 11: 4.

6. Sade GEdren til Cain : Hwi äst du wred ? Eller hwi förwandlas din hy ?

7. Är det icke så ? Om du äst from, så äst du tacknämlig ; men äst du icke from, så blif-

wer icke synden säller eller förbohd; men såd henne icke hennes wilja, utan råd öfwer henne.

8. Då talade Cain med sin broder Sabel. Och det begaf sig, då de woro på markene, gaf Cain sig upp emot sin broder Sabel, och slog honom ihjäl.

Matth. 23: 35. 1 Joh. 3: 12. Jub. Ep. v. 11.

9. Då sade HETren till Cain: Svar är din broder Sabel? Han svarade: Jag wet det icke; ställ jag taga wara på min broder?

10. Och han sade till honom: Swab hafwer du gjort? Dins broders blods röst ropar till mig utaf jordene. Ebr. 12: 24.

11. Och nu, förbannad ware du på jordene, som sin mun öppnat hafwer, och tagit dins broders blod utu dina händer.

12. Då du brular jordena, ställ hon icke stratt gifwa dig efter sin förmågo; ofladig och flyktig ställ du blifwa på jordene.

13. Och Cain sade till HETran: Min misgerning är större, än att hon må mig förlåten wara.

14. Si, du drifwer mig i dag utaf landet, och jag måste gömma mig undan ditt ansigte, och måste ofladig och flyktig blifwa på jordene. Så warder mig gående, att hwilken som helst mig finner, han slår mig ihjäl. Jos 15: 20.

15. Men HETren sade till honom: Nej, utan den som slår Cain ihjäl, det ställ sju-falt hämnadt wara. Och HETren satte ett tecken på Cain, att hwilken som helst honom funne, skulle icke slå honom ihjäl.

16. Och så gifd Cain ifrå HETrans ansigte, och bodde i det landet Nob öster ut, på hinfidnen Eden.

17. Och Cain lände sina hustrur, och hon aflade och födde Hanoch, och han byggde en stad, hwilken han nämnde efter sins sons namn Hanoch.

18. Men Hanoch födde Yrab; Yrab födde Mahuajel; Mahuajel födde Methusael; Methusael födde Lamech.

19. Men Lamech tog sig två hustrur: Den ena het Aba, den andra Zilla.

20. Och Aba födde Jabel; af honom kommo de som bodde under tjäll, och hade boskap.

21. Och hans broder het Jubal; af honom kommo de som brulade harpor och pipor.

22. Födde och bestiltes Zilla, nemliga Tuballain, som war en mästare i allahanda koppars och jerns werk; och Tuballains systers war Raema.

23. Och Lamech sade till sina hustrur, Aba

och Zilla: 3 Lamechs hustrur, hörer mina röst, och märker hwad jag säger: Jag hafwer dräpt en man mig till sår, och en yngling mig till blånad.

24. Cain ställ warba hämnad sju-falt, men Lamech sju och sjuotiofalt.

25. Adam lände åter sina hustrur, och hon födde en son, och kallade honom Seth, sägandes: Gud hafwer satt mig en annor såd för Sabel, som Cain ihjäl slog.

26. Wardt också Seth född en son, den han kallade Enos. Och på den samma tiden begynte man predika om HETrans namn.

5. Capitlet.

De tio fäder. Noas barn.

Detta är boken af menniskones släkt, på den tiden då Gud skapte menniskona, och gjorde henne efter Guds liknelse.

1 Mos. 1: 26. 9: 6. 1 Ebr. 1: 1.

2. Till man och qwinno slapade han dem, och wälsignade dem, och kallade deras namn Menniska, på den tiden de woro slapade.

3. Och Adam war hundrade och tretio år gammal, och han födde en son, som hans beläte lif war, och kallade honom Seth.

4. Och woro hans dagar, sedan han hade födt Seth, åttahundrade år, och han födde söner och döttrar.

5. Och wardt tiden på allan hans ålber niohundrade och tretio år, och blef död.

6. Seth war hundrade och fem år gammal, och födde Enos;

7. Och lefde derefter åttahundrade och sju år, och födde söner och döttrar.

8. Och wardt tiden på allan hans ålber niohundrade och tolf år, och blef död.

9. Enos war niotio år gammal, och födde Kenan;

10. Och lefde derefter åttahundrade och femton år, och födde söner och döttrar;

11. Så att hans hela ålber wardt niohundrade och fem år, och blef död.

12. Kenan war sjuotio år gammal, och födde Mahalaleel;

13. Och lefde derefter åttahundrade och fyratio år, och födde söner och döttrar;

14. Så att hans hela ålber wardt niohundrade och tio år, och blef död.

15. Mahalaleel war sextio och fem år gammal, och födde Jared;

16. Och lefde sedan åttahundrade och tretio år, och födde söner och döttrar;

17. Så att hans hela ålber wardt åttahundrade fem och niotio år, och blef död.

18. Jareb war hundrade tu och tertio år gammal, och födde Senoch;

19. Och lefde derefter åttahundrade år, och födde söner och döttrar;

20. Så att hans hela ålder wardt niohundrade tertio och tu år, och blef dödd.

21. Senoch war tertio fem år gammal, och födde Methusalah;

22. Och förde ett gubeligit lefwerne i trehundrade år derefter, och födde söner och döttrar;

Ebr. 11: 5. Jude Ep. v. 14.

23. Så att hans hela ålder wardt trehundrade tertio och fem år.

24. Och efter han förde ett gubeligit lefwerne, tog Gud honom bort, och han wardt sedan intet sebbet.

Ebr. 11: 5.

25. Methusalah war hundrade åttatio och sju år gammal, och födde Lamech;

26. Och lefde derefter i sjuhundrade åttatio och tu år, och födde söner och döttrar;

27. Så att hans hela ålder wardt niohundrade tertio och nio år, och blef dödd.

28. Lamech war hundrade åttatio och tu år gammal, och födde en son;

29. Och kallade honom Noah, och sade: Denne här warber oss tröstandes i våra mödo och arbete på jordene, den HERren förbannat hafwer.

30. Derefter lefde han femhundrade niotio och fem år, och födde söner och döttrar;

31. Så att hans hela ålder wardt sjuhundrade sjutio och sju år, och blef dödd.

32. Noah war femhundrade år gammal, och födde Sem, Ham och Japhet.

6. Capitlet.

Werlden synbar. Floden holas. Arten byggd.

Nå menniskorna begynte föröklas på jordene, och födde sig döttrar;

2. Då sågo Guds söner menniskornas döttrar, att de woro dägeliga, och togo till hustrur hwilla de helst wille.

3. Då sade HERren: Menniskorna wisja ide mer låta min Anda straffa sig, ty de äro löst. Jag will ännu gifwa dem hundrade och tjugu års dag.

4. På den tiden woro och tyranner på jordene; förty, sedan Guds söner ingingo till menniskors döttrar, och de födde barn, woro deras wäldige och fast beryktade män i werldene.

5. Men då HERren såg, att menniskornes ondsla war stor på jordene, och all hennes hjertas uppsåt och tanke war alltid benägen till det ondt war;

1 Mof. 8: 21. Matth. 15: 19.

6. Då ångrade HERrenom, att han hade gjort menniskorna på jordene, och det betydade honom i hans hjerta.

7. Och HERren sade: Menniskorna, som jag skapade, skall jag förgöra utaf jordene, ifrå mennisko allt intill fånaden, och intill matlar, och intill foglarna under himmelen; förty det ångrar mig, att jag dem gjort hafwer.

8. Men Noah fann nåde för HERrenom.

9. Detta är Noahs slägt: Noah war en from man och fullkomlig, och förde ett gubeligit lefwerne i sin tid.

Ebr. 11: 7. 2 Petr. 2: 5.

10. Och födde tre söner, Sem, Ham, Japhet.

11. Men jorden war förderfswad för Guds åsyn, och full med orätt.

12. Då såg Gud på jordena, och si, hon war förderfswad, ty allt löst hade förderfswat sin wäg på jordene.

Matth. 24: 38.

Luc. 17: 27. 1 Petr. 3: 20. 2 Petr. 3: 6.

13. Då sade Gud till Noah: All lösts åbnalyst är kommen för mig, ty jorden är full med orätt af dem, och si, jag will förderfswa dem med jordene.

14. Gör dig en ark utaf furuträ, och gör laurwar berinom, och bedda honom utan och innan.

15. Och gör honom allstä: Trehundrade alnar skall wara längden, samtio alnar bredden, och tretio alnar höjden.

16. Ett fenster skall du göra der ofwan upå, en aln stort. Dörrena skall du sätta midt på sibone; och skall han hafwa tre bottnar, en neberst, den andra midt uti, den tredje öfwerst.

17. Ty si, jag skall låta komma en wattusskof öfwer jordena, till att förderfswa allt löst, der en lefwande ande uti är, under himmelen, och allt det på jordene är skall förgås.

18. Men med dig will jag göra ett förbund, och du skall gå in i arken med dina söner, med dine hustrur, och med dina söners hustrur.

19. Och du skall låta komma in i arken allahanda djur af allt löst, ju ett par, mankön och quinkön, att de måga blifwa lefwande när dig;

20. Af foglarna efter deras slag, af fånadenom efter sitt slag, och af allahanda trälanddjur på jordene efter deras slag. Af allo desko skall ju ett par ingå till dig, på det att de skola blifwa lefwande.

21. Och du skall till dig taga allahanda mat, som man tärer, och skall samla honom

till dig, att han warber dig och dem till födo.

22. Och Noah gjorde allt det Gud bödd honom.

7. Capitlet.

Floden kommer. Noah frälsk.

Och HERren sade till Noah: Gad in uti arken, du och ditt hela hus, ty dig hafwer jag sett rättfärdigan för mig i denna tid.

2 Petr. 2: 5.

2. Af allahanda ren fånad tag till dig, ju sju och sju, mantön och qwintön; men af ore-nom fånad, ju ett par, mantön och qwintön.

3. Sammalunda af foglarna under himme-len, ju sju och sju, mantön och qwintön, på det att såd må blifwa lefwandes på hela jordene.

4. Ty ännu efter sju dagar skall jag låta regna på jordene fyratio dagar och fyratio nätter, och förgöra utaf jordene allt det som warelse hafwer, det jag gjort hafwer.

5. Och Noah gjorde allt det HERren bödd honom.

6. Och han war sexhundrade år gammal, då slovenes watten flödade på jordena.

7. Och han gick in i arken med sina söner, sine hustrur, och sina söners hustrur, för slode-nes wattens skull.

8. Af den rena fånaden, och af den ore-na, af foglar, och af allt det som träfer på jordene,

9. Gingo till honom in arken, parom, ju mantön och qwintön, såsom Gud honom budit hade.

10. Och då de sju dagar framlibne woro, kom slobsens watten uppå jordena.

11. Uti de sjettehundra årena i Noahs ålder, på sjuttonde dagenom, i den andra månadenom, det är den dagen, då uppbrusto alla stora djupsens källor, och himmelens fenster öppnade sig.

12. Och ett regn kom på jordena i fyratio dagar och fyratio nätter.

13. Rätt på samma dagen gick Noah in i arken, med Sem, Ham och Japhet sina söner, och med sine hustrur, och med tre sina söners hustrur.

Matth. 24: 38. Luc. 17: 27. 1 Petr. 3: 20.

14. Deritill allahanda djur efter sitt slag, allahanda fånad efter sitt slag, och allt det på jordene träfer efter sitt slag, och allahanda foglar efter sitt slag, allt det flyga kunde, och allt det wingar hade;

15. Det gick allt till Noah in uti arken,

parom af allt kött, der en lefwande anda uti war.

16. Och det war mansön och qwintön, utaf allahanda kött, och gingo derin, såsom Gud honom budit hade; och HERren lät igen efter honom.

17. Då kom floden fyratio dagar på jor-de-na, och wattnet wärte, och lyfte arken upp, och förde honom högt upp öfwer jordena.

18. Så fick då wattnet öfwermagt, och wärte swärliga på jordene, så att arken dref på wattnet.

19. Och wattnet fick öfwerhand, och wärte så swära på jordene, att all hög berg under hela himmelen worde öfwerstäcte.

20. Hemton alnar högt gick wattnet öfwer bergen, som öfwerstäct worde.

21. Då förgicks allt kött, som på jordene träfer, foglar, fånad, wilddjur, och allt det som sig rörer på jordene, och alla menniskor.

22. Allt det som en lefwande anda hade på thy torra, det blef bödt.

23. Så warbt då förgjort allt det på jor-dene war, ifrå menniskone allt intill fånaden, intill träskanbe djur, och intill foglarna under himmelens, allt warbt förgjort utaf jordene. Allena Noah blef behållen, och hwad med honom war i arkenom.

24. Och wattnet flod på jordene hundrade och femtio dagar.

8. Capitlet.

Flodens ånde, Noahs offer, Guds löfte.

Då tänkte Gud på Noah, och på all djur, och på all fånad, som med honom i arke-nom war, och lät komma wäder på jordena, och wattnet minskades.

2. Och djupsens källor förstoppades, så och himmelens fenster, och regnet af himmelen warbt stilladt.

3. Och wattnet förlopp utaf jordene mer och mer, och warbt mindre, efter hundrade och femtio dagar.

4. På sjuttonde dagenom i den sjunde må-nadenom blef arken ståndandes på de berg Ararat.

5. Men wattnet förlopp framgent af, och warbt ju mindre, allt intill tionde månaden. På första dagenom i tionde månadenom syntes det öfwersta på bergen.

6. Efter fyratio dagar lät Noah fenstret upp på arkenom, som han gjort hade.

7. Och lät flyga en korp ut, och han flög bort åter och fram, till dess att wattnet af-torkades af jordene.

8. Seban lät han ena duswo utflyga ifrå sig, på det han skulle försöka, om wattnet på jordene war förfallat.

9. Då duswoan fann icke hwar hon kunde hwila sin fot uppå, kom hon igen till honom i arken, ty wattnet war ännu på hela jordene. Så räckte han handena ut, och tog henne till sig in i arken;

10. Och bidde ännu andra sju dagar, och lät än en tid flyga ut duswoana af arkenom.

11. Hon kom till honom emot aftenen, och si, hon förde i sin mun ett asbrutet olivelsöf. Så förnam Noah, att wattnet war förfallat på jordene.

12. Men han töfwade ännu andra sju dagar, och lät så ena duswo flyga ut, hwilken intet igenkom till honom.

13. På första och sjettehundra de årena af Noahs ålder, på första dagenom i första månadenom, förtorlades wattnet på jordene. Då lät Noah talet upp på arkenom, och såg, att jorden war torr.

14. Så warbt på jorden allstinges torr på sjunde och tjugonde dagenom i den andra månadenom.

15. Då talade Gud till Noah och sade:

16. Gå utur arkenom, du och din hustru, dine söner och dina söners hustrur med dig.

17. Allahanda djur, som när dig äro, utaf hwarjo och eno lötte, både i foglar och fånab, och det som på jordene träfer, det gånge ut med dig. Och förtosfrer eder uppå jordene, och warer fruktsamme, och föröftr eder på jordene.

18. Så gifd Noah ut med sina söner, och med sine hustru, och sina söners hustrur.

19. Dertill allahanba djur, allahanba krypande, allahanba foglar, och allt det som på jordene träfer, det gifd utur arkenom, och hwarjt och ett till sitt slag.

20. Och Noah byggde GEMTRANOM ett altare, och tog utaf allahanba ren fånab, och utaf allahanba rena foglar, och offrade brännoffer på altaret.

21. Och GEMTRAN luktade en söt lukt, och sade i sitt hjerta: Ingalunda skall jag mer härefter förbanna jordena för menniskones skull; förty menniskones hjertas uppsåt är ondt allt ifrå ungdomen. Och skall jag nu icke mer härefter slå allt det som lefwandes är, såsom jag gjort hafwer.

1 Mos. 6: 15. Matth. 5: 19. Ef. 54: 9.

22. Så länge jorden står, skall icke återwända sående och uppskränbe, kölb och bette, sommar och winter, dag och natt.

1 Mos. 1: 14.

9. Capitlet.

Blobs förbud. Bågans tecken. Noahs win. Sanaans förbannelse.

Och Gud wälsignade Noah och hans söner, och sade: Warer fruktsamme, och förökens, och uppfyller jordena.

2. Eder fruktan och räbbsla ware öfwer all djur på jordene, öfwer alla foglar under himmelen, och öfwer allt det som träfer på jordene, och alle fislar i hafwet ware gifne i edra hand. 1 Mos. 1: 28. 8: 17.

3. Allt det som röres och lefwer, det ware eder till mat; såsom gröna örter hafwer jag allt det gifwit eder. 1 Mos. 1: 29.

4. Allena äter icke kött, det ännu lefwer i sinom blod. 3 Mos. 17: 14.

5. Förty jag will och hämnas öfwer eder tropps blod, och will hämnat uppå all djur, och will hämnas menniskones lif på hwarjo och ena mennisko, eho hon är.

6. Den som utgjuter menniskoblod, hans blod skall och af menniskom utgjutet warba. Förty Gud hafwer gjort menniskona efter sitt beläte. 4 Mos. 35: 31.

Ordf. 28: 17. Matth. 26: 62. Uppb. 13: 10.

7. Warer fruktsamme, och förökens, och förtosfrer eder på jordene, att I uppfyllen henne.

8. Yttermera sade Gud till Noah, och hans söner med honom:

9. Si, jag gör med eder ett förbund, och med edra såd efter eder;

10. Och med allom lefwandom djurum som med eder äro, i foglar, i fånab, och i allom byurom, som på jordene när eder äro; af allt det som utur arkenom gånget är, ehwad djur det är på jordene;

11. Och will göra mitt förbund med eder i så måtto, att härefter skall nu icke mer allt kött förderfwadt warba med flobsens watten, och skall härefter ingen mer flob komma, den jordena förderfwa skall. Ef. 54: 9.

12. Och Gud sade: Detta är tecknet till mitt förbund, som jag gjort hafwer emellan mig och eder, och all lefwande djur med eder härefter till ewig tid.

13. Min båga hafwer jag satt i skyom, den skall wara tecknet till mitt förbund emellan mig och jordena.

14. Och när så sker, att jag förer sky öfwer jordena, så skall man se min båga i skyom.

15. Och så skall jag tänka på mitt förbund emellan mig och eder, och all lefwande djur i hwarjt och ett kött, att icke mer

stall komma slob härefter, den allt kött förderfwa stall.

16. Derföre stall min bäge wara i skynom, att jag stall se uppå honom, och tänka uppå det ewiga förbund emellan Gud och all lefwande djur i hwarjo och eno kötte, som på jordene är.

17. Det samma sade och Gud till Noah: Detta stall wara tecknet till det förbund, som jag gjort hafwer emellan mig och allt kött på jordene.

18. Noahs söner, som utur arkenom gingo, äro desse: Sem, Ham, Japhet. Men Ham är sadren till Canaan.

19. Dessa tre äro Noahs söner, af hwilkom all land besatt worde.

20. Och Noah begynte till och warbt en älfman, och plantade en wingård.

21. Och då han brad af winet, warbt han drucken, och låg oftyd uti sine hyddo.

22. Då nu Ham, Canaans fader, såg sine faders blygd, sade han det dådom sinom brödrorn, som ute woro.

23. Då togo Sem och Japhet ett kläde, och lade på bägges deras sludror, och gingo bakslänges till, och öfvertäckte deras faders blygd, och deras ansigte war ifrå wändt, så att de deras faders blygd icke sågo.

24. Som nu Noah uppmätnade af sino wine, och fick weta hwad hans yngste son honom gjort hade, sade han:

25. Förbannad ware Canaan, och ware en träl under alla trälar ibland hans bröder.

26. Och sade yttermera: Lofwad ware Guds Sems Gud, och Canaan ware hans träl.

27. Gud förwidgde Japhet, och låte honom bo i Sems hyddor, och Canaan ware hans träl.

28. Och Noah lefde efter slobena i trehundrade och femtio år;

29. Så att hans hela ålder warbt niohundrade och femtio år, och blef dö.

10. Capitlet.

Jorden belad till Japhets, Hams, Sems barn.

Detta är Noahs söners släkt: Sem, Ham, Japhet; och de födde barn efter slobena.

1 Chr. 1: 4. 2c.

2. Japhets barn äro desse: Gomer, Magog, Madaj, Jawan, Thubal, Mesek och Thiras.

3. Men Gomers barn äro desse: Ascenas, Kipthath och Thogarma.

4. Jawns barn äro desse: Elisa, Tharsis, Githhim och Dobanin.

5. Utaf dessa äro utspribde Hebningarnas ära i deras landom, hwar efter sitt mål, släkte och folk.

6. Hams barn äro desse: Chus, Mizraim, Phut och Canaan.

7. Chus barn äro desse: Seba, Hawila, Sabtha, Raema och Sabthecha. Raemas barn äro desse; Scheba och Deban.

8. Men Chus födde Nimrod; han begynte en wäldig herre wara på jordene;

9. Och war en wäldig jägare för Guds Aranom. Deras är det ordspråket: Det är en wäldig jägare för Guds Aranom, såsom Nimrod.

10. Och hans rikets begynnelse war Babel, Erech, Acab och Calne uti Sinear land.

11. Utaf det landet är sedan kommen Assur; och han byggde Ninewe och Rehoboth, och Calah;

12. Och dertill Resen emellan Ninewe och Calah; detta är en stor stad.

Jon. 1: 2. 3: 2. 3.

13. Mizraim födde Lubim, Ananim, Rehabin, Naphtuhim,

14. Patrusim och Casluthim. Af hwilkom utkomne äro de Philistim och Caphtorim.

15. Men Canaan födde Zidon, sin första son, och Heth,

16. Jebusi, Emori, Girgasi,

17. Siwi, Archi, Sini,

18. Arwadi, Semari och Hamathi. Af dem äro utspribde de Cananeers släkt.

19. Och deras gränser woro ifrå Zidon genom Gerar, allt intill Gaza, till dess man kommer intill Sodoma, Gomorra, Adama, Zeboim, och intill Kasa.

20. Dessa äro nu Hams barn i deras släkt, tungomålom, landom och folkom.

21. Men Sem, Japhets broder, den äldste, födde och barn, hwilken en fader är till all Ebers barn.

22. Och desse äro hans barn: Elam, Assur, Arphachad, Rub och Aram.

23. Arams barn äro desse: Uz, Hul, Gether och Mas.

24. Arphachad födde Salah; Salah födde Eber.

25. Eber födde två söner; en het Peleg, derföre att i hans tid warbt werlden belad; hans broder het Jafetan.

26. Och Jafetan födde Almodad, Saleph, Hazarmabeth, Jarah,

27. Saboram, Usal, Dilala,

28. Obal, Abimael, Seba,
29. Ophir, Sawila, och Jobab. Alle desse
äro Saktans söner.

30. Och deras boning war ifrå Mesa, intill
man kommer till Sephar på berget öster ut.

31. Dessa äro Sems barn, uti deras släg-
ter, tungomålom, landom och follom.

32. Detta är nu Noahs barns afföda, uti
deras släkter och follom; af hwilkom utspri-
dt är folket på jordene efter floden.

11. Capitlet.

Babels torn. Sems slägt.

Och all werlden hade enahanda tungo och
mål.

2. Då de nu drogo öster ut, funno de en
plan uti Simear land, och bodde der;

3. Och sade till hwarannan: Kommer, lå-
ter oss slå tegel och bränna. Och togo tegel
för sten, och ler för kalk;

4. Och sade: Kommer, låter oss bygga en
stad och ett torn, hwillets höjd skall råda upp
i himmelen, att wi måge göra oss ett namn,
förty wi warde tilläfwentyras spridde ut i all
land.

5. Då säg HERRen neber, att han skulle se
staden och tornet, som menniskones barn
byggede.

6. Och HERRen sade: Si, det är enahanda
folk, och enahanda mål ibland dem alla, och
hafwa detta begynt att göra; de warða icke
afskatade af allt det de hafwa sig företagit
att göra.

7. Kommer, låter oss stiga neder och för-
biftra der deras tungomål, så att ingen skall
förstå den andras mål.

8. Och så skingrade HERRen dem bädan i
all land, så att de återwände bygga staden.

9. Dersföre kallades hans namn Babel, ty
att HERRen der förbiftrade all lands tungo-
mål, och HERRen spridde dem bädan ut i
all land.

10. Detta är Sems slägt: Sem war hun-
drade år gammal, och födde Arphachshad, tu
år efter floden. 1 Chr. 1: 17. Luc. 3: 36.

11. Och lefde derefter femhundrade år, och
födde söner och döttrar.

12. Arphachshad war fem och tretio år gam-
mal, och födde Salah;

13. Och lefde derefter fyrahundrade och tre
år, och födde söner och döttrar.

14. Salah war tretio år gammal, och födde
Eber;

15. Och lefde derefter fyrahundrade och tre
år, och födde söner och döttrar.

16. Eber war tretio och fyra år gammal,
och födde Peleg;

17. Och lefde derefter fyrahundrade och tre-
tio år, och födde söner och döttrar.

18. Peleg war tretio år gammal, och födde
Regu;

19. Och lefde derefter i tufhundrade och nio
år, och födde söner och döttrar.

20. Regu war tu och tretio år gammal, och
födde Serug;

21. Och lefde derefter tufhundrade och sju
år, och födde söner och döttrar.

22. Serug war tretio år gammal och födde
Nahor;

23. Och lefde derefter tufhundrade år, och
födde söner och döttrar.

24. Nahor war nio och tjugu år gammal,
och födde Tharah;

25. Och lefde derefter hundrade och nitton
år, och födde söner och döttrar.

26. Tharah war sjutio år gammal, och
födde Abram, Nahor och Haran.

27. Dessa äro Tharahs släkter: Tharah
födde Abram, Nahor och Haran. Haran
födde Lot;

28. Och bödde Haran när sinom fader
Tharah, uti hans faders land i Ur i Chal-
deen.

29. Då togo Abram och Nahor sig hustrur:
Abrams hustru het Sarai, och Nahors hu-
stru Milca, Harans dotter, den fader war åt
Milca och åt Zisca.

30. Men Sarai war ofruktig, och hade
inga barn. 1 Mos. 17: 17.

31. Så tog Tharah sin son Abram, och Lot
sins sons Harans son, och sina sonahustru
Sarai, sins sons Abrams hustru, och förde
dem ifrån Ur utu Chaldeen, på det de skulle
fara i Canaans land; och de kommo till
Haran, och bodde der.

32. 30f. 24: 2, 3. 1 Mos. 9: 7. 1 Chr. 11: 8.

32. Och Tharah wardt tufhundrade och fem
år gammal, och blef böd i Haran.

12. Capitlet.

Abrams kallelse, löfte, resa, nöd, lif, smäddor.

Och HERRen talade till Abram: Gack utu
bitt fädernesland, och ifrå dine slägt, och
ifrå bins faders huse, uti ett land, som jag
dig wisa will. 1 Mos. 12: 1, 2. 1 Chr. 11: 8.

2. Och jag skall göra dig till et stort folk,
och jag skall wälsigna dig, och göra dig ett
stort namn, och du skall wara en wälsignelse.

1 Mos. 13: 16.

3. Jag skall wälsigna dem som dig wälsig-

na, och förbanna dem som dig förbanna; och i dig stola wälsignade warba alla slägter på jordene. 1 Mos. 18: 18. 22: 18. 26: 4. 28: 14.

Ap. 9: 3: 26. Gal. 3: 8, 16.

4. Då for Abram ut, såsom HETren honom sagt hade, och Lot for med honom. Men Abram war sjutio och fem år gammal, då han for utaf Haran.

5. Så tog Abram sina hustru Sarai, och Lot sin broder son, med alla deras häfwor, som de förwärfwat hade, och de själar, som de födt hade i Haran, och foro ut till att resa in i Canaans land.

6. Och som de komne woro in i landet, drog han derigenom allt intill det rummet Sichem, och intill den lunden More. På den tiden hobbde de Cananeer der i landet.

7. Då syntes HETren Abram; och sade: Dine säd skall jag gifwa detta land. Och han byggde dersammanslädes ett altare HETranom, som honom spnts hade.

1 Mos. 13: 15.

5 Mos. 34: 4. Ref. 9: 8. Ap. 9: 7: 5.

8. Sedan drog han bätter fram bāban till ett berg, som låg öfwer ut ifrå BethEl, och slog der sitt tjäll upp, så at han hade BethEl wester ut, och Ai öfwer ut; och byggde der HETranom ett altare, och predikade om HETrans namn.

9. Och for Abram bāban fram bätter, och drog söder ut.

10. Då wardt en hård tid der i landet; derföre drog Abram neder uti Egypten, att han der en främling blifwa måtte, förty tiden war gansta hård i landena.

11. Och då han kom harbt in emot Egypten, talade han till sina hustru Sarai: Si, jag wet, att du äst en dāgelig qwinna under anslaget.

12. Då nu de Egyptier så se dig, stola de säga: Det är hans hustru, och slå mig ihjäl, och behålla dig.

13. Räre, säg förbensfull, att du äst min syfter, att mig måtte ste godt för dina skull, och att min själ må lefwa för dina skull.

1 Mos. 20: 2. 3. 26: 7.

14. Som han nu kom uti Egypten, sågo de Egyptier qwinnona, att hon war gansta dāgelig.

15. Och Pharaos öfwerstar sågo henne, och prifade henne för honom. Då wardt hon tagen in uti Pharaos hus.

16. Och Abram wedersfors godt för hennes skull. Och han hade får, sä, åsnar, tjenare och tjenarinuor, åsninnor och camelar.

17. Men HETren plågade Pharaos med stora plågor, och hans hus, för Sarai, Abrams hustru, skull.

18. Då kallade Pharaos Abram till sig, och sade till honom: Hwi hafwer du sådant gjort mig? Hwi sade du mig icke, att hon war din hustru?

19. Hwi sade du, att det war din syfter? Förbensfull wille jag taga mig henne till hustru. Och si, nu hafwer du här dina hustru; tag henne och gåd.

20. Och han besallte sina män om honom, att de skulle fordra honom och hans hustru, och allt det han hade.

13. Capitlet.

Abram, Lot tillde. Guds löfte.

Så for då Abram upp utur Egypten med sine hustru, och med allt det han hade, och Lot och med honom, söder ut.

2. Och Abram war gansta rik på boskap, silfwer och guld.

3. Och han for bätter fram ifrå sunnan allt intill BethEl, till det rummet, der han sitt tjäll tillförene haft hade, emellan BethEl och Ai; 1 Mos. 12: 8.

4. Rätt på samma rum, der han tillförene hade byggt altaret. Och der predikade han HETrans namn.

5. Men Lot, som med Abram for, hade också får, och sä, och tjäll.

6. Och landet kunde icke fördragat, att de hobbde tillhoppa; förty deras häfwor woro stora, och kunde icke bo med hwarannan.

1 Mos. 36: 7.

7. Och war ju alltid trāta emellan herbarna öfwer Abrams boskap och herbarna öfwer Lots boskap. Och hobbde behålles i den tiden de Cananeer och Pherefeer der i landena.

8. Då sade Abram til Lot: Räre, låtom icke wara trāta emellan mig och dig, och emellan mina och dina herbar; ty wi äre bröder.

9. Står icke allt landet dig öppet? Räre, stilj dig ifrå mig. Will du till wenstra handena, så will jag till den högga; eller will du till den högga, så will jag till den wenstra.

10. Då hof Lot sin ögon upp, och besåg den belā ängden wid Jordan. Förty, förre än HETren förderfwade Sobom och Gomorra, war hon waturrik, allt intill man kommer till Zoar, såsom en HETrans lustgård, lika som Egypti land.

11. Så utwalde sig Lot den hela ängden wid Jordan, och drog öfwer ut. Och så skildes den ene brodern ifrå den andra;

12. Att Abram bodde i Canaans land, och Lot i samma ängdens fäder, och slog sitt tjäll upp in mot Sodom.

13. Men det föll i Sodom war ondt, och syndade swårliga emot HERren.

Gen. 16: 48, 2c.

14. Då nu Lot hade stilt sig ifrån Abram, sade HERren (till Abram): Håf upp din ägon, och se ifrån det rummet, der du nu bor, norr ut, söder ut, öster ut, och väster ut.

15. Förty allt detta landet, som du ser, vill jag gifwa dig och dine säd til ewig tid.

1 Mos. 12: 7, 2c.

16. Och vill göra dina säd såsom stoftet på jordene. Kan en menniska räkna stoftet på jordene, så må hon och räkna dina säd.

1 Mos. 15: 6. Jer. 33: 22. Ebr. 11: 12.

17. Derföre upp, och drag genom landet, wärs och ämbalångs; förty dig vill jag gifwa det.

18. Så tog Abram sitt tjäll upp, och kom och bodde wid den lunden Mamre, hwilken i Hebron är, och byggde der sammansåds HERrenom ett altare.

14. Capitlet.

Lot fången, fräsk. Melchisedech wälsignar Abram.

Och det begaf sig i Amraphels tid, Konungens af Sinear, Ariochs, Konungens i Elasar, Rebor Laomers, Konungens i Elam, och Thideals, Hedningarnas Konunge,

2. Att de örligade med Bera, Konungenom i Sodom, och med Birsa, Konungenom i Gomorra, och med Sinear, Konungenom i Abama, och med Semeber, Konungenom i Zeboim, och med Konungenom i Bela, det är Zoar.

3. Dessa kommo alle tillsammans i den dalenom Siddim, der nu är saltshafwet.

4. Förty de hade warit i tolf år under Konung Rebor Laomer, och uti de trettonde årena woro de honom affallne.

5. Derföre kom Rebor Laomer och de Konungar, som med honom woro, uti de fjortonde årena, och slogo de Kejar i Astaroth Karnaim, och de Sufim i Sam, och de Emim på den planenom Kiriatshaim;

6. Och de Forer på deras berg Seir, intill den planen Pbaran, som stuter in på öfnena.

7. Sedan wände de om, och kommo till den brunnen Mispat, det är Rabes, och slogo hela the Amalefitters land, dertill de Amoreer, som i Sageson Ebamar bodde.

8. Så drogo ut Konungen i Sodom, Konungen i Gomorra, Konungen i Abama,

Konungen i Zeboim, och Konungen af Bela, det Zoar heter, och rustade sig till att strida i den dalenom Siddim,

9. Med Rebor Laomer, Konungenom i Elam, och med Thideal, Hedningarnas Konung, och med Amraphel, Konungenom i Sinear, och med Arioch, Konungenom i Elasar; fyra Konungar emot fem.

10. Och den dalen Siddim hade många lergropar. Men Konungen i Sodom och Gomorra woro der slagne på flykten och nederlagde, och de som öfwerblefwo flydde upp på berget.

11. Så togo de alla ägobelar i Sodom och Gomorra, och alla fetalia, och drogo sina färde;

12. Och togo desliques med sig Lot, Abrams broders son, och hans ägobelar, ty han bodde i Sodom, och drogo sin wäg.

13. Då kom en, som undsluppen war, och sade det för Abram, den en utländning war, och bodde i den lundenom Mamre, dens Amoreens, hwilken Escols och Aners broder war; desse woro i förbund med Abram.

14. Som nu Abram hörde, att hans broder war fången, wäpnade han sina egna hemsödda tjenare, trehundrade och aberton, och drog efter dem allt intill Dan;

15. Delade sig, och föll till dem med sina tjenare om nattena, och slog dem, och fullföljde dem allt intill Hobab, som ligger på wenstra handen wid den staden Damasco,

16. Och tog alla ägobelar igen, och dertill Lot sin broder, och hans ägobelar, och qwin-norna, och folket.

17. Då han nu igen kom, och hade afflagit Rebor Laomer, och de Konungar med honom, gick Konungen i Sodom emot honom på den planenom, som het Konungsdalen.

18. Men Melchisedech, Konung i Salem, bar fram bröd och win. Och han war den högstes Guds Prestes; Ps. 110: 4. Ebr. 7: 1, 2c.

19. Och wälsignade honom, och sade: Wälsignad ware du Abram dem högsta Gubi, den himmel och jord tillhör.

20. Och lofwad ware Gud den högste, som dina fiendar bestutit hafwer i dina hand. Och honom gaf Abram tionde af allo byte.

21. Då sade Konungen af Sodom till Abram: Gif mig folket, och ägobelarne behåll för dig.

22. Men Abram sade till Konungen af Sodom: Jag upphäfwet mina händer till HERren den högsta Gud, som himmel och jord tillhör,

23. Att jag af allo, det ditt är, icke en träd eller en storen taga vill, att du icke skall säga: Jag hafwer riktat Abram.

24. Unbantagno det de unge larlar förtärt hafwa, och de män, som med mig drago, Aner, Escol och Mamre, dem låt taga deras del.

15. Capitlet.

Abrams tro, löfte, trälhom, lön.

Sedan detta så slebt war, begaf sig, att HETrans ord i en syn kom till Abram, sägandes: Fruktu dig intet, Abram, jag är ditt besläkt och din gansta stora lön.

2. Men Abram sade: HETre, HETre, hwad vill du mig gifwa? Jag går barnlös, och min rebeswen, denne Eleasar af Damasco, hafwer en son.

3. Och Abram sade ytterligare: Men mig hafwer du ingen säd gifwit. Och si, mins tjenares son skall wara min arfwinge.

4. Och si, HETrans ord kom till honom, sägandes: Han skall icke wara din arfwinge, utan den, som utaf ditt lif komma skall, han skall wara din arfwinge. 1 Mos. 17: 6.

5. Och han hade honom ut, och sade: Se upp till himmelen, och räkna stjernorna, om du kan räkna dem. Och sade till honom: Så skall din säd wara. 1 Mos. 13: 16.

6. Abram trodde HETranom, och han räknade honom det till rättfärsfärdighet.

Rom. 4: 3. Gal. 3: 6. Jac. 2: 23.

7. Och han sade till honom: Jag är HETren, som dig utfört hafwer ifrån Ur utu Chaldeen, att jag dig detta land gifwa skall till besittning.

8. Abram sade: HETre, HETre, hwad uppå skall jag märla, att jag skall besitta det?

9. Och han sade till honom: Tag mig ena treåra ko, och ena treåra get, och ena treåra wäbår, och ena turturdufwö, och ena unga dufwö.

10. Och han tog allt detta, och belabe det midt i tu ifrån hwart annat, och lade hwar delen twärt emot den andra; men foglarne belabe han intet.

11. Och foglarne kommo neder på kropparna, och Abram dref bort dem.

12. Då solen nebergången war, föll en swår sömn på Abram, och si, en försträdelse och ett stort mörker kom öfwer honom.

13. Då sade han till Abram: Detta skall du weta, att din säd skall warba främmande uti ett land, det dem icke tillhör, och man

skall der göra dem till trälar, och fara illa med dem i sraphunbrade år.

2 Mos. 12: 40. Ap. 7: 6.

14. Men öfwer det soll, som de tjenande warba, skall jag domare wara; sedan skola de braga ut med stora häfwer.

2 Mos. 11: 2. 12: 35.

15. Och du skall fara till dina fäder med frib, och i en god ålber begrafwen warba.

1 Mos. 25: 8.

16. Men de skola i fjerde mans ålber komma hit igen; förty de Amoreers ondska är icke ännu all fullkomnad.

17. Då nu solen war nebergången och mörker wordet, si, då röl en ugn, och en eib for emellan styden.

18. På den bagen gjorde HETren ett förbund med Abram, och sade: Dine säd skall jag gifwa detta landet, ifrå den åstvene i Egypten, allt intill den stora åstwen Phrath:

1 Mos. 12: 7.

5 Mos. 34: 4. 1 Kon. 4: 21. 2 Chr. 9: 26.

19. De Keneer, de Keniseer, de Kadmoneer, 20. De Setheer, de Pherefeer, de Keker, 21. De Amoreer, de Cananeer, de Girgaseer, de Jebuseer.

16. Capitlet.

Sagar flyr. Ismael födes.

Sarai, Abrams hustru, födde honom intet; men hon hade ena Egyptiska tjenstegwinno, som het Sagar.

2. Och sade till Abram: Si, HETren hafwer igenlydt mig, att jag icke lan få barn: Räre, lägg dig när mina tjenstegwinno, att jag dock tillåstewtyrs måtte uppbyggd warba af henne. Abram hörde Sarai röst.

3. Och Sarai Abrams hustru tog sina Egyptiska tjenstegwinno Sagar, och gaf henne Abram sinom man till hustru, sedan de hade bott i tio år i Canaans lande.

4. Och han lade sig när Sagar, och hon warbt hafwande. Då hon nu såg att hon warbt hafwande, förskade hon sina fru.

5. Då sade Sarai till Abram: Du gör orätt emot mig; jag hafwer laggt mina tjenstegwinno när dig; nu, efter hon ser att hon är hafwande worden, måste jag ringa attad warba för henne; HETren dömmar emellan mig och dig.

6. Men Abram sade till Sarai: Si, din tjenstegwinna är under ditt wälb, gör med henne, som dig tådes. Då nu Sarai wille spåla henne, födde hon ifrå henne.

7. Men HETrans Angel fann henne wid

en wattubrunn i öknene, nemliga wid den brunnen, som är på den wägen till Sur;

8. Och sade till henne: Hagar, Sarai tjenstegwinna, hwadän kommer du? Eller hwart vill du? Hon sade: Jag hafwer flytt ifrån mine fru Sarai.

9. Och HERRans Ängel sade till henne: Wänd om till dina fru igen, och ödmjuka dig under hennes hand.

10. Och HERRans Ängel sade till henne: Jag skall så föröka dina säd, att för stor myckenhet skall hon icke kunna räknas.

11. Yttermera sade HERRans Ängel till henne: Si, du äst hafwande worden, och skall föda en son, hans namn skall du kalla Ismael, derföre att HERRen hafwer sett dina wedermödo.

12. Han skall wara en grym man, hans hand emot hwar man, och hvars mans hand emot honom; och han skall bo emot alla sina bröder.

1 Mos. 25: 18.

13. Och hon kallade HERRans namn, som talade med henne: Du Gud ser mig; ty hon sade: Wißerliga hafwer jag här sett ryggen på honom, som mig ser.

14. Derföre kallade hon brunnen en brunn dens lefwandes, som mig ser, hwilken är emellan Rades och Bared.

1 Mos. 24: 62. 25: 11.

15. Och Hagar födde Abram en son, och Abram kallade den sonen, som Hagar födde honom, Ismael.

Gal. 4: 22.

16. Och Abram war sex och åttatio år gammal, då Hagar födde honom Ismael.

17. Capitlet.

Abrams omkärrelse, säd.

Då nu Abram nio och niotio år gammal war, syntes honom HERRen, och sade till honom: Jag är Gud allsmäktig; wandra för mig, och war fullkomlig.

2. Och jag skall göra mitt förbund emellan mig och dig, och jag skall föröka dig swärliga.

3. Och Abram föll på sitt ansigte. Och Gud talade yttermera med honom, och sade:

4. Si, jag äret, och hafwer mitt förbund med dig, och du skall wara en fader för mycket folk.

Rom. 4: 17.

5. Derföre skall du icke mer heta Abram, utan Abraham skall wara ditt namn; ty jag hafwer gjort dig till en fader för mycket folk.

6. Och skall göra dig ganska mycket frukt- samman, och skall göra folk af dig, stola och konungar komma af dig.

7. Och jag vill göra mitt förbund emellan mig och dig, och dina säd efter dig, i deras afkommandom, att det skall wara ett ewigt förbund, så att jag skall wara din Gud, och dine säds efter dig.

8. Och skall gifwa dig, och dine säd efter dig, det land der du en främling uti äst, nämliga det hela landet Canaan, till ewig besittning; och skall wara deras Gud.

9. Och Gud sade yttermera till Abraham: Så håll nu mitt förbund, du, och din säd efter dig, i deras afkommandom.

10. Och detta är förbundet, som I hålla stolen, emellan mig och dig, och dina säd efter dig: Allt det manlön ibland eder är, skall omskäras.

3 Mos. 12: 3. Ap. 8: 7: 8. Rom. 4: 11.

11. Men I stolen omskäras edars köttis för- hub. Det samma skall wara ett tecken till förbundet emellan mig och eder.

12. Swart och ett piltebarn, då det är åtta dagar gammalt, stolen I omskär i edra afkommander. Sammalunda hwar och en tjenare, hemma födder eller köpter, eller eljest främmande, och icke af edro säd är.

13. Och så skall mitt förbund wara på edro kötte, till ett ewigt förbund.

14. Och hwar något piltebarn icke warder omflore i hans köttis förhub, hans själ skall utrotas utu hans folk, derföre att han mitt förbund icke hållit hafwer.

15. Och Gud sade åter till Abraham: Dina hustru Sarai skall du icke mer kalla Sarai, utan Sara skall wara hennes namn.

16. Ty jag skall wälsigna henne, och af henne skall jag gifwa dig en son, hwilken jag skall wälsigna, och soll stola wara af honom, och konungar öfwer mycket folk.

1 Mos. 21: 2.

17. Då föll Abraham på sitt ansigte, och log, och sade i sitt hjerta: Skulle mig, som hunbrade år gammal är, födas en son? Och Sara, som niotio år gammal är, skulle föda?

18. Och Abraham sade till Gud: Ad, att dock Ismael måtte så lefwa för dig.

19. Då sade Gud: Ja, Sara din hustru skall föda dig en son, hwilken du skall kalla Isaac; ty med honom skall jag upprätta mitt ewiga förbund, och med hans säd efter honom.

20. Vertill hafwer jag och bönhört dig om Ismael; si, jag hafwer wälsignat honom, och skall göra honom frukt- samman, och föröka honom ganska swärliga; tolf förstar skall

han föda, och jag skall göra honom till mycket folk.

1 Mos. 25: 16.

21. Men mitt förbund skall jag upprätta med Isaac, den Sara dig föda skall, på denna tidenom åt året.

Rom. 9: 7.

22. Och som talet warbt ändadt, för Gud upp ifrån Abraham.

23. Och Abraham tog sin son Ismael, och alla tjenare, hemma födda och köpta, och allt det mantön war i hans huse, och omisar förhuden på deras kött, straxt på samma dagenom, som Gud honom sagt hade.

24. Och Abraham war nio och niotio år gammal, då han omisar förhuden på sitt kött.

25. Men Ismael hans son war tretton år gammal, då hans köts förhud omstören warbt.

26. Allt på enom dag worbo de alle omiforne, Abraham och hans son Ismael;

27. Och allt det mantön war i hans huse, både hemfödde tjenare och köpte, och eljest främmande; alle worbo de omiforne med honom.

18. Capitlet.

Gud gästas Abraham. Sara ler. Sobom hotas. Abrahams förbön.

Och HETren syntes honom i dem lundenom Mamre, der han satt wid sin tjalls dörr, då hetast war på dagenom.

2. Och som han upplyste sin ögon och såg, då stodo tre män för honom. Och då han såg dem, lopp han emot dem ifrå sin tjalls dörr, och bugade sig ned på jordena,

Ebr. 13: 2.

3. Och sade: HETre, hafwer jag funnit nåd för din ögon, så gädd icke fram om din tjenare.

4. Man vill hemta eder litet af watten och två edra fötter, och hwiler eder under träd.

5. Och jag vill lägga för eder ett stycke bröd, att I twebergwedden edor hjerta; sedan går I då fram bättre, förty derföre ären I komne till edar tjenare. De sade: Gör som du hafwer sagt.

6. Abraham styndade sig in i tjället till Sara, och sade henne: Styndu dig, och blanda tre mått semlomiöl, och baka kakor.

7. Men han lopp bort till kofskapen, och tog en god späd kalf, och fied brängenom; han styndade sig, och tillredde det.

8. Och han tog fram smör och mjölk, och af kalfwenom, som han tillredt hade, och satte för dem; och gädd fram för dem under träd, och de äto.

9. Då sade de till honom: Svar är din hustru Sara? Han svarade: Derinne i tjället.

10. Han sade: När jag igenkommer till dig, om man lefwer, si, så skall Sara din hustru hafwa en son. Detta hörde Sara, der hon stod bak tjälldörrena.

1 Mos. 17: 19. 21: 1. Rom. 9: 9.

11. Och de woro, både Abraham och Sara, gamle och wäl till ålders komne, så att Sara nu icke mer hade som qwinnor pläga hafwa.

Rom. 4: 19. Ebr. 11: 11.

12. Derföre log hon wid sig sjelf, och sade: Nu jag gammal är, och min herre beklifes ålderstigen, skall jag ännu gifwa mig till lusta?

1 Petr. 3: 6.

13. Då sade HETren till Abraham: Hwi log Sara, sägandes: Menar du, att det kan wara, att jag ännu föda skall, så gammal som jag är?

14. Månn HETranom något wara omöjligt? I sinom tid will jag komma till dig igen, om man lefwer, och då skall Sara hafwa en son.

2 Kon. 4: 16.

15. Då nelade Sara, och sade: Jag log intet; och warbt försärad. Men han sade: Det är icke så, du logst.

16. Då stodo männen upp pådan, och wände sig åt Sobom; och Abraham soljde dem och lef sagade dem.

17. Och HETren sade: Huru kan jag bölja för Abraham det jag gör?

Amos 3: 7.

18. Efter han skall warba till ett stort och mäktigt folk, och all folk på jordene skola warba wälsignade i honom.

1 Mos. 22: 18. Ap. 3: 25. Gal. 3: 8.

19. Ty jag wet, att han befaller sinom barnom, och sino huse efter sig, att de skola hålla HETrans wägar, och göra hwad rätt och godt är, på det att HETren skall låta komma öfwer Abraham allt det han honom lofwat hafwer.

20. Och HETren sade: I Sobom och Gomorra äro ett rop, det är stort, och deras synder äro ganska swära.

1 Mos. 13: 13. 19: 13. Hes. 16: 49.

21. Derföre skall jag fara ned och se till, om de allt gjort hafwa efter ropet, som för mig kommet är; eller om det icke så är, att jag må wetat.

22. Och männen wände sitt ansigte, och gingo åt Sobom. Men Abraham warbt ständandes för HETranom.

23. Och trädde fram till honom, och sade:

Will du då förgöra den rättfärdiga med den ogudaktiga?

24. Ründe hända, att i stadenom woro femtio rättfärdige, wille du dem förgöra, och icke stona de rummena för femtio rättfärdigas skull, som derinne woro?

25. Bort det ifrå dig, att du det göra stulle, och döda den rättfärdiga med den ogudaktiga, och att dem rättfärdiga stulle gå lila som dem ogudaktiga; bort det ifrå dig, som alla werldenes domare äst, sådana straff låter du icke gå.

26. **HERren** sade: Finner jag femtio rättfärdiga i Sodomis stad, så will jag stona allestäds i all rum för deras skull.

27. Abraham svarade och sade: Åt si, jag hafwer tagit mig före att tala med **HERra**nom, ändock jag är stoft och aska.

28. Om der woro fem mindre än femtio rättfärdige inne, wille du då förgöra hela staden för de fems skull? Han sade: Finner jag derinne fem och fyratio, så will jag icke förgöra dem.

29. Och han talade ändå ytterligare till honom, och sade: Mätte hända, att man finner der fyratio inne. Och han sade: Jag will intet göra dem för de fyratios skull.

30. Och Abraham sade: **HERre**, tag icke till mistypde, om jag ännu talar något: Mätte hända, att man finner der tretio inne. Han svarade: Finner jag der tretio inne, så will jag intet göra dem.

31. Och han sade: Åt si, jag hafwer tagit mig före att tala med min **HERra**: Mätte hända, att man finner tjugu derinne. Han svarade: Jag will icke förgöra dem för de tjugus skull.

32. Och han sade: Tag icke till mistypde, **HERre**, om jag talar än en tid: Mätte hända, att man finner tio derinne. Han sade: Jag will icke förgöra dem för de tios skull.

33. Och **HERren** gick bort, sedan han hade uttalat med Abraham; och Abraham wände om och gick hem till sitt igen.

19. Capitlet.

Sodomis sand, straff. Lots hustru, dötrrar, blöflam.

Och de två Anglarne kommo om aftonen till Sodom; och Lot satt i Sodom i portenom. Och då han såg dem, stod han upp emot dem, och bugade sig med sitt ansigte nedre på jordena.

2. Och sade: Si **HERre**, kommer uti edar tjänares hus, och blifwer der öfwer natten;

låter två edra fötter, och i morgon slån I bittida up, och faren edar wäg. De sade: Nej, men wi wilje blifwa öfwer natten på gatone.

1 Mof. 18: 2. x.

3. Då nödbgade han dem fast, och de gingo in med honom, och de kommo uti hans hus; och han gjorde dem en måltid, och balade dem öfpradt bröd, och de äto.

4. Men förra än de lade sig, kommo de män af stadenom Sodom, och ombwärfde huset, unge och gamle, och allt folket tilhopa.

5. Och kallade Lot ut, och sade till honom: Swar äro männen, som till dig ingångne äro i denna nattene? Låt dem gå här ut till oss, att wi måge känna dem.

Dom. 19: 22.

6. Lot gick ut till dem för dörrene, och smällde dörrerna igen efter sig.

7. Och sade: Åt I läse bröder, görer icke så illa.

8. Si, jag hafwer två dötrrar, de hafwa ännu ingen man känt, dem will jag så ut till eder, och farer med dem som eder tädes, att I ju intet ondt gören dessa männen; ty derföre äro de ingångne under mitt taks slugga.

9. Men de sade: Kom hit. Då sade de: Är icke du allena en främling härinne, och will nu regera? Nu wäl, wi wilje göra dig mera ondt än dem. Och de trängde sig hårdeliga med wäld in på mannen Lot, och de lupo till, och wille slå upp dörrerna.

10. Men männen räckte handen ut, och togo Lot in till sig i huset, och smällde dörrerna till.

11. Och männen, som för dörrene woro af huset, slogo de med blindhet, både små och stora, så att de icke kunde finna dörrerna.

2 Petr. 2: 7.

12. Och männen sade till Lot: Hafwer du och härinne några mågar, eller söner, eller dötrrar? Alla de, som dig tillhöra i stadenom, dem haf här utu detta rummet.

13. Ty wi skole förgöra detta rummet, derföre att deras rop är stort för **HERra**nom, och **HERren** hafwer utsändt oss till att förgöra dem.

1 Mof. 18: 20.

14. Då gick Lot ut, och talade med sina mågar, som stulle hafwa hans dötrrar, och sade: Görer rebo, och går utu detta rum; förty **HERren** skall förgöra denna stad. Men dem syntes det wara gabberi.

15. När nu morgonrodnen uppgick, stönade Anglarne på Lot, att han skulle låta sig lida, och sade: Gör rebo, tag dina hustru,

och dina två döttrar, som du hafwer, att du icke förgås uti denna stadens misgjerningom.

16. Som han ännu fördröjde, togo männen honom wid handena, och hans hustru, och hans två döttrar, efter HETren wille stona dem, och ledde honom ut, och läto honom ut för staden.

17. Och som de hade haft honom ut, sade de: Förwara dina själ, och se icke tillbaka, och ståt icke i alla denna ångb; men på berget undslätt dig, att du icke förgås.

18. Då sade Lot till dem: Åt nej, min Herre.

19. Si, efter din tjenare hafwer funnit nåd för din ögon, så gör dock dina barmhertighet stora, som du på mig herwist hafwer, att du skulle behålla mina själ wid lif; jag kan icke förwara mig på bergena, mig måtte något ondt røbertomma, att jag blefwe dödd.

20. Si, der är en stad icke långt hädan, der jag infly må, och han är liten, der vill jag förwara mig; är han dock liten, att min själ må der blifwa wid lif.

21. Då sade han till honom: Si, i desse stude hafwer jag och sett till dig, att jag icke vill omförtöra den staden, der du om talade.

22. Rät liba dig, och förwara dig der; ty jag kan intet göra, till dess du kommer der in. Deras är den staden nämnd Zoar.

23. Och solen war uppgången på jordena, då Lot kom in uti Zoar.

24. Då lät HETren regna swafwel och eld ifrån HETranom af himmelen öfwer Sodom och Gomorra;

5 Mos. 29: 23. Ef. 13: 9. Jer. 50: 40. Of. 11: 8. Am. 4: 11. Luc. 17: 29. Jub. Ep. v. 7.

25. Och omförtörde de städer i alla den ångben, och alla de som i städerna bodde, och allt det på landena wägr tar.

26. Och hans hustru såg tillbaka, och waridt en saltstod. Luc. 17: 32.

27. Men Abraham stod upp om morgonen tittida, på det rummet, der han förr hade stånbit för HETranom;

28. Och såg ut emot Sodom och Gomorra, och allt landet i den ångben, och såg se, att der uppgick ett bamb af landena, lifa som en röf af en ugn.

29. Ty då Gud omförtörde de städer i den ångbene, tänkte han på Abraham, och frälste Lot utu de städer, som han omförtörde, der Lot uti bodde.

30. Och Lot for utu Zoar, och blef på bergena med båda sina döttrar; ty han fruktade

att blifwa i Zoar; och såg uti ene bergstrefwo, han och båda hans döttrar.

31. Då sade den äldsta till den yngsta: Vår fader är gammal, och ingen man är mer på jordene, som till oss ingå kan, efter alla werldenes sebwänjo.

32. Kom, lät oss gifwa vår fader brida win, och läggom oss när honom, att wi mågom behålla såd af vår fader.

33. Och så gåfwo de deras fader brida win i den nattene. Och den äldsta gick in, och lade sig när sinom fader; och han waridt intet warse, när hon lade sig, ej heller när hon stod upp.

34. Om morgonen sade den äldsta till den yngsta: Si, jag låg i går när min fader, lät oss och i denna nattene gifwa honom brida win, att bu och må gå in till honom, och lägga dig när honom, att wi behålle såd af vår fader.

35. Och så gåfwo de beslifes i den nattene sin fader brida win. Och den yngsta gick och in, och lade sig när honom; och han waridt det intet warse, när hon lade sig ned, ej heller när hon stod upp.

36. Och så wordo de båda Lots döttrar hafwande af sin fader.

37. Och den äldsta födde en son, den hon kallade Moab; af honom kommo de Moabiter, allt intill denna dag.

38. Och den yngsta födde och en son, och hon kallade hans namn Ammi barn; af honom kommo Ammons barn, allt intill denna dag.

20. Capitlet.

Abraham och Sara i Gerar.

Så for Abraham hädan in i landet söder ut, och bodde emellan Kades och Zur, och waridt en främling i Gerar;

2. Och sade om sine hustru Sara: Det är min systter. Då sände Abimelech, Konungen i Gerar, efter henne, och lät hemta henne.

1 Mos. 12: 13.

3. Men Gud kom til Abimelech om nattena i dröm, och sade till honom: Si, du måste dö för den qwinnonnes skull, som du tagit hafwer; ty hon är ens mans ägta hustru.

4. Men Abimelech hade ännu intet kommit wid henne. Och han sade: HETre, vill du och dräpa ett rättfärdigt folk?

5. Sade han icke till mig: Hon är min systter? Och hon sade beslifes: Han är min broder. Hafwer jag dock detta gjort med enfaldigt hjerta och ofstylbiga händer.

6. Och Gud sade till honom i drömmen:

Jag wet of, att du det med ensalbdigo hjerta gjort hafwer; derföre hafwer jag och bevarat dig, att du icke skulle synda emot mig, och hafwer icke tillskadt, att du skulle komma wid henne.

7. Så så nu mannen om sina hustru igen; ty han är en Prophet, och lät honom bedja för dig, så behåller du lifwet. Swar du icke öfvergifswer henne, så wet, att du måste döden dö, och allt det dig tillhör. Ps. 105: 14.

8. Då stod Abimelech bittida upp om morgonen, och kallade alla sina tjenare, och sade allt detta i deras öhöro. Och de män alle fruktade sig swärliga.

9. Och Abimelech kallade också Abraham, och sade till honom: Hwi hafwer du of detta gjort? Och hwad hafwer jag brutit dig emot; att du wille komma så stor synd uppå mig och mitt rike? Du hafwer icke så gjort emot of, som man göra skulle.

10. Och Abimelech sade ytterligare till Abraham: Hwad hafwer du ansett, att du så gjorde?

11. Abraham sade: Jag tänkte: tilläfwentys i desö rumme är ingen ömsfruktan, och de slå mig ihjäl för mina hustrus skull.

12. Och hon är sannerliga min hyst, ty hon är mins faders dotter, men icke mine moders dotter; och jag tog mig henne till hustru.

13. Och då Gud böd mig, att jag skulle wandra ntu mins faders huse, sade jag till henne: Gör denna barmhertighet med mig, hwart wi lommom, att du säger, att jag är din broder.

14. Då tog Abimelech får och så, tjenare och tjenariinnor, och gaf Abraham, och fick honom igen hans hustru Sara.

15. Och sade: Si, mitt land står dig öppet; ho hwar dig tades.

16. Och sade till Sara: Si, jag hafwer gifwit dinom broder tusende silfwerpenningar: Si, han skall wara dig till en ögnatädelse för alla de som när dig äro, ehwart du far, och en förswarare.

17. Och Abraham bad till Gud, och Gud botade Abimelech, och hans hustru, och hans tjenstegwinnor, att de födde barn.

18. Ty HERren hade tillförene härdeliga tillstätt alla qwebder i Abimelechs huse, för Saras Abrahams hustrus skull.

21. Capitlet.

Isaac födes. Ismael drif ut. Abrahams predikan.

Och HERren sötte Sara, såsom han sagt hade, och HERren gjorde med henne såsom han talat hade.

1 Mof. 17: 19. Matth. 1: 2. Ebr. 11: 11.

2. Och Sara warbt hafwandes, och födde Abraham en son i sinom älberdom, wid den tiden, som Gud honom föresagt hade.

3. Och Abraham nämnde sin son, som honom född war, Isaac, den honom Sara födt hade.

4. Och omflar honom på åttonde dagen, som Gud honom buhit hade.

1 Mof. 17: 11, 12. Ap. 7: 8.

5. Hundrade år gammal war Abraham, då honom hans son Isaac födder war.

6. Och Sara sade: Gud hafwer gjort mig ett löje; ty hwilken det får höra, han får le åt mig;

7. Och sade ytterligare: Ho torde of säga Abraham sjelfsom, att Sara bäggde barn, och hade födt honom en son i sinom älberdom?

8. Och barnet wärte, och warbt afswandt; och Abraham gjorde ett stort gästabud den dagen, då Isaac afswandes.

9. Och Sara fick se den Egyptiska qwinnes Hagars son, den hon Abraham födt hade, att han war en bespottare;

10. Och sade till Abraham: Drif denna tjenstegwinnona ut med hennes son; ty denne tjenstegwinnes son skall icke ärfwa med min son Isaac. Gal. 4: 30.

11. Detta ordet behagade Abraham gansla illa för sine sons skull.

12. Men Gud sade till honom: Låt dig icke tyda hårdt wara om pilten och tjenstegwinnone; allt det Sara dig sagt hafwer, så lyd henne; förty i Isaac skall säden dig nämnd warba. Rom. 9: 7. Ebr. 11: 18.

13. Jag skall of göra tjenstegwinnes son till folk, derföre att han din säd är.

1 Mof. 16: 10. 17: 20.

14. Då stod Abraham bittida upp om morgonen, och tog bröd och en flask med watten, och lade på Hagars rygg, och pilten med, och lät gå henne. Hon gick sin wäg, och for will i öknene, wid Bersaba.

15. Då nu watten i flaskone war förtärdt, kastade hon pilten under en buska.

16. Och gick bort och satte sig twärs öfwer långt ifrå, wid ett armbofästt; ty hon sade: Jag gitter icke se uppå att pilten dö. Och wid hon satt twärs öfwer, hof hon upp sina röst, och gret.

17. Då hörde Gud pilten röst, och Guds Angel kallade Hagar af himmelen, sågandes: Hwad skadar dig, Hagar? Fruktu dig intet; förty Gud hafwer hört pilten röst, der han ligger.

18. Statt upp, tag pilten, och håll honom med dina händer; ty jag skall göra honom till stort folk.

19. Och Gud öppnade hennes ögon, att hon fick se en wattungbrunn. Då gick hon till och fyllde sina flaskor med watten, och gaf piltenom dricka.

20. Och Gud war med piltenom; han wärte, och bodde i öknene, och wardt en god skytte;

21. Och bodde i den öknene Pharan. Och hans moder tog honom hustru utur Egypti land.

22. På samma tiden talade Abimelech och Phicol, hans härhöfwitsman, med Abraham, och sade: Gud är med dig uti allt det du gör. 1 Mos. 26: 26.

23. Så swär mig nu wid Gud, att du är mig icke arg, eller minom barnom, eller minom barnabarnom; utan den barmhertighet, som jag hafwer gjort med dig, den gör och med mig, och lanbena, der du en främling uti äst.

24. Då sade Abraham: Jag will swärja.

25. Och Abraham straffade Abimelech för den wattungbrunnens stull, som Abimelechs tjenare hade tagit med wäld.

26. Då swarade Abimelech: Jag hafwer icke wist, ho det gjorde; ej heller sade du mig det; dertill hafwer jag icke hört det förra än i dag.

27. Då tog Abraham får och sä, och gaf Abimelech; och gjorde både ett förbund med hwarannan.

28. Och Abraham ställde sju lamb affides.

29. Sade Abimelech till Abraham: Swab stola de sju lamb, som du hafwer ställt der affides?

30. Han swarade: Sju lamb skall du taga af mine hand, att de stola wara mig till ett vittnesbörd, att jag denna brunn grafwit hafwer.

31. Deras heter det rummet BerSaba, att de både med hwarannan der så sworo.

1 Mos. 26: 33.

32. Och alltså gjorde de det förbund i BerSaba. Då stodo Abimelech och hans härhöfwitsman Phicol upp, och drogo in i de Philisteers land igen.

33. Och Abraham plantade trä i BerSaba; och predikade der om HETrans ewiga Guds namn.

34. Och war en främling uti de Philisteers land i långan tid.

22. Capitlet.

Isaac offeras. Christus lofwat. Rahors barn.

Seban det stedt war, försökte Gud Abraham, och sade till honom: Abraham. Och han swarade: Här är jag. Ebr. 11: 17.

2. Och han sade: Tag Isaac din enda son, den du lär hafwer, och gåd bort uti Moria land, och offera honom der till ett bränneoffer på ett berg, det jag dig sägandes warber.

3. Då stod Abraham bittida upp om morgonen, och saklade sin äsna, och tog med sig två brängar, och sin son Isaac, och högg sönder wed till bränneoffer, stod upp och gick bort till det rum, som Gud honom sagt hade.

4. På tredje dagen hos Abraham sin ägon upp, och såg rummet långt ifrå.

5. Och sade till sina brängar: Blifwer I här med äsnanom; jag och pilten wiljom gå dit bort, och när wi tillbedit hafwom, wilje wi komma igen till eder.

6. Och Abraham tog weden till bränneoffer, och lade den på sin son Isaac; men han tog elden och knifwen i sina hand, och gingo så både tillsammans.

7. Då sade Isaac till sin fader Abraham: Min fader. Abraham swarade: Här är jag, min son. Och han sade: Si, här är elden och weden, hwar är nu fåret till bränneoffret?

8. Abraham swarade: Gud förser wäl fåret, min son, till bränneoffret. Och de gingo både tillsammans.

9. Och som de kommo till rummet, der Gud honom af sagt hade, byggde Abraham der ett altare, och lade weden deruppå; bandt sin son Isaac, och lade honom på altaret, ofwanpå weden. Jac. 2: 21.

10. Och utdrätte sina hand, och tog till knifwen, att han skulle slagta sin son.

11. Då ropade honom HETrans Angel af himmelen och sade: Abraham, Abraham. Han swarade: Här är jag.

12. Han sade: Kom intet dina hand wid pilten, och gör honom intet; ty nu wet jag att du fruktar Gud, och hafwer icke slonat din enda son för mina skull.

13. Då hos Abraham sin ägon upp, och såg en wädur bak sig, belajad med hornen uti en törnebuska; och gick dit, och tog den wäduren, och offerade honom till ett bränneoffer i sine sons slat.

14. Och Abraham kallade det rummet: HETren ser; af hwilto man ännu i dag så

ger : På berget, der HETren ledd war-der.

15. Och HETrans Ängel ropade åter till Abraham af himmelen,

16. Och sade : Jag hafwer sworit wid mig sjelf, säger HETren, efter du detta gjorde, och icke stonade din enda son, Ebr. 6: 13.

17. Att jag ställ wälsigna, och föröka dina såd såsom stjernorna på himmelen, och såsom sanden på hafsens strand ; och din såd skall besitta sina fiendars portar.

18. Och i dine såd skall allt folk på jordene wälsignadt warda ; derföre att du mine röst lydt hafwer. 1 Mos. 12: 3. 18: 18.

Luc. 1: 73. Ap. 8: 25. Gal. 3: 8.

19. Sedan gif Abraham till brängarna igen, och gjorde sig reda, och drogo tillsammans till Bersaba, och bodde der.

20. Då detta så stedd war, begaf sig, att Abraham wardt sagdt: Si, Milca hafwer också födt barn dinom broder Nahor ;

21. Nemliga Uz den förstfödda, och Bus hans broder, och Remuel, af hwilkom de Eyrier komma äro,

22. Och Reseb, och Daso, och Bilbas, och Ziblah, och Bethuel.

23. Men Bethuel födde Rebecka. Dessa åtta födde Milca Nahor, Abrahams broder.

24. Och hans frilla benämnd Rehuma födde också, nemliga Tebah, Gaham, Thahas och Maacha.

23. Capitlet.

Saras döds. Abrahams graf.

Sara lefde i hundrade sju och tjugu år ;

2. Och blef döds i den hustruabden, som kallas Hebron, i Canaans lande. Då kom Abraham till att sörja och begråta henne.

3. Sedan stod han upp ifrån hennes lif, och talade till Hets barn, och sade :

4. Jag är en främling och en gäst när eder ; gifwer mig en arfrätt till begrafning när eder, att jag må begrafwa min döda, som för mig ligger.

5. Då swarade Hets barn Abraham, och sade till honom :

6. För oss, läse herre, du äst en Guds försäkring ; ingen menniska af oss skall förwägra dig, att du begrafwer din döda i hans graf. 1 Mos. 25: 10. 50: 13. Ap. 8: 7: 16.

7. Då stod Abraham upp, och bugade sig för landfens folke, nämliga för Hets barnom.

8. Och han talade med dem, och sade : Ät

det eder i sunnet, att jag begrafwer min döda, som för mig ligger, så hörer mig, och beder för mig inför Ephron, Zbars son,

9. Att han gifwer mig sina dubbelsulo, den han hafwer i ämbanom på sinom åter, för reda penningar ; låter mig henne så när eder till en arfrift.

10. Ty Ephron bodde ibland Hets barn. Då swarade Ephron, den Hetsen, Abraham i Hets barns åhöro, för allom dem, som ut och in gingo genom hans stadsport, och sade :

11. Nej, min herre, utan hör till hwad jag säga will : Jag gifwer dig åter, och den sulon med, som der inne är, och gifwer dig honom för mitt folks barns åsyn, till att begrafwa din döda.

12. Då bugade sig Abraham för landfens folke,

13. Och talade till Ephron i landfens folks åhöro, och sade : Will du höra mig, så tag penningar af mig för åter, de jag dig gifwa will ; och så will jag der begrafwa min döda.

14. Ephron swarade Abraham, och talade till honom :

15. Min herre, hör dock mig : Marken är värds sprakhundrade siffrar siffrer ; men hwad kan det draga emellan mig och dig ? Begrav man din döda.

16. Abraham hörde Ephron, och tog honom penningarna till, som han nämnt hade, hwilket Hets barn åhöorde, nämliga sprakhundrade siffrar siffrer, som då gäfwes och gängse woro.

17. Och så wardt Ephrons åter, der den dubbelsulan inne war, twärs öfwer Mamre, tillagnad Abraham till ewärdeliga ägo, med sulone derinne, och med all trä omkring åter,

18. I Hets barns och allas deras åsyn, som genom hans stadsport ut och in gingo.

19. Sedan begof då Abraham Sara sina hustru uti sulone i åternom, den dubbel war, twärs öfwer ifrån Mamre, det är Hebron i Canaans lande.

20. Och alltså wardt Abraham stadfäst den åter, och sulan, till begrafnings egenbom af Hets barnom.

24. Capitlet.

Eleasar swär, sändes, beder, finner Rebecka, kommer igen.

Och Abraham war gammal och wäl ålderstigen ; och HETren hade wälsignat honom i all stycke.

2. Då sade han till sin äldsta hustruare, den all hans tingest förestod : Läg dina hand under mina länd ;

3. Och swär mig wid HETran, himmelens och jordens Gud, att du icke tager minom sone hustru af Sanaans döttrar, ibland hvilka jag bor;

4. Utan far in uti mitt fädernesland, och till mina släkt, och tag minom sone Isaac hustru.

5. Tjenaren sade: Om så hände, att qwinnan icke wille komma med mig in i detta land, skall jag då låta din son komma dit i landet igen, dåban du kommen äst?

6. Abraham sade till honom: Waktu dig derföre, att du icke förer min son dit igen.

7. HETren himmelens Gud, som mig tog uti mins faders huse, och uti mitt födslo-land, den med mig talat, och mig beflites sworit och sagt hafwer: Detta landet vill jag gifwa dine säd; han skall sända sin Ängel framför dig, att du skall taga minom sone der hustru.

1 Mos. 12: 7. 13: 16. 15: 7. 18.

8. Swar nu qwinnan dig icke följa vill, så äst du qwitt denna eb; allenast låt icke min son komma dit igen.

9. Då lade tjenaren sina hand under Abrahams fins herras lämb, och swor honom här uppå.

10. Så tog tjenaren tio camelar, af fins herras camelar, och drog åstaf, och hade med sig af allahanda fins herras häfwoor, och war uppe, och for till Mesopotamien till Nahors stad.

11. Der låt han camelarna blifwa utanför stadenom, wid en wattungbrunn, om aftonen då qwinnfolken plägade der komma och taga watten;

12. Och sade: HETre, mins herras Abrahams Gud, som i dag emot mig, och gör barmhertighet med minom herre Abraham.

13. Si, jag står här när wattungbrunnenom, och deras döttrar, som bo i denna stad, war- da här utkommande till att taga watten.

14. Swar nu någon piga kommer, och jag säger till henne: Håll hit dina trufu, och låt mig brida, och hon säger: Drid, jag vill och gifwa dina camelar brida, att hon är den samma, som du hafwer beflärt dinom tjene- nare Isaac, och att jag derpå då förstå, att du hafwer gjort barmhertighet med minom herre.

15. Och förra än han uttalat hade, si, Re- becca, Bethuels dotter, kom ut, hwilken är Milcas son, den Nahors Abrahams broders hustru war; hon bar ena trufu på arlarna.

16. Och hon war en gansta dägelig piga under ansigtet, och war ännu jungfru, och

ingen man hade känt henne; hon kom ned till brunnen, och fullde trufona, och wille gå hem igen.

17. Då lopp tjenaren emot henne, och sade: Låt mig brida något litet watten af dine trufu.

18. Och hon sade: Drid, min herre; och strax tog hon trufona ned på sina hand, och gaf honom brida.

19. Och då hon hade gifwit honom brida, sade hon: Jag vill och äsa watten åt dina camelar, till des att de få alle brida.

20. Och hon slog strax wattung utu trufone i hoen, och lopp åter till brunnen till att äsa, och wattungade alla hans camelar.

21. Men mannen undrade på henne, och war stilla, till des han kunde få weta, om HETren hade gjort hans resa lydosam, eller ej.

22. Då nu alle camelarne hade brudt, tog han fram ett gylbene ännespänn, wägan- des en half stel, och två armringar till hennes händer, wäganbe tio sillar guld;

23. Och sade: Min dotter, hwem hörer du till? Säg mig dock det: Hafwe wi och rum till att få herberge i dins faders huse?

24. Hon sade till honom: Jag är Bethuels dotter, Milcas sons, som hon hafwer födt Nahor.

25. Och hon sade ytterligare till honom: Är od så mycket halm och foder när oss, och rum nog till herberge.

26. Då böjde mannen sig ned, och bad till HETran.

27. Och sade: Lofwad ware HETren, mins herras Abrahams Gud, som icke hafwer tagit sina barmhertighet och sina sanning ifrå minom herre; förty HETren hafwer fört mig den rätta vägen till mins herres broders hus.

28. Och pigan lopp, och sade allt detta i fins moders huse.

29. Och Rebeca hade en broder, som het Laban; och Laban lopp ut till mannen wid brunnen.

30. Och när han såg ännespänn och arm- ringarna i sine systers händer, och hörde Re- bedas sine systers ord, att hon sade: Så hafwer mannen sagt mig; kom han till man- nen; och si, han stod när camelarna wid brunnen;

31. Och sade: Kom härin, du HETrans wälsignade, hwi står du härute? Jag hafwer rymt huset, och gjort rum för came- larna.

32. Så hade han mannen in i huset, och lade af camelarna, och gaf dem halm och foder, och watten till att twå hans fötter, och männernas, som med honom woro;

33. Och satte mat för honom. Då sade han: Jag vill icke äta, förra än jag hafwer wårswat mitt ärend. De svarade: Säg.

34. Han sade: Jag är Abrahams tjenare. 35. Och HETren hafwer rikeliga wålsignat min herra, och han är stor worden, och han hafwer gifwit honom får och få, silfwer och guld, tjenare och tjenarinnor, camelar och åsnar.

36. Dertill hafwer Sara, mins herras hustru, födt minom herra en son i sinom alderdom; honom hafwer han gifwit allt det han hafwer.

37. Och min herre hafwer tagit en ed af mig, och sagt: Du skall icke taga minom sone någon hustru af de Cananeers döttrar, i hwillas land jag bor.

38. Utan far bort till mins faders hus, och till mina slägt; tag der minom sone hustru.

39. Men jag sade till min herra: Huru? Om qwinnan icke vill följa mig?

40. Då sade han till mig: HETren, för hwilken jag wandrar, warder sändandes sin Ängel med dig, och skall göra din wäg lyckosam, så att du skall taga minom sone hustru af mine slägt och mins faders hufe.

41. Då skall du wara min ed qwitt, när du kommer till mina slägt; gifwa de dig icke, så äst du min ed qwitt.

42. Så som jag i dag till brunnen, och sade: HETre, mins herras Abrahams Gub, hafwer du gjort min wäg lyckosam, den jag nu refer;

43. Si, så står jag här wid wattubrunnen. När nu en jungfru kommer härut till att taga watten, och jag säger till henne: Gif mig litet watten att brida af dine trulo;

44. Och hon warder sågandes: Drid du; jag vill och watta dina camelar; det är den qwinna, som HETren hafwer bestärt mins herras sone.

45. Förra än jag nu sådana ord utlagt hade i mino hjerta, si, då kom Rebeca ut med ene trulo på sine axel, och gick ned åt brunnen till att taga watten. Då sade jag till henne: Gif mig brida.

46. Och hon tog snarliga trulona af sine axel, och sade: Drid, dina camelar vill jag och watta. Så brad jag, och hon wattle också camelarna.

47. Och jag frågade henne, och sade: Swars dotter äst du? Hon svarade: Jag är Bethuels dotter, Rahors sons, som Milca honom födt hafwer. Då hängde jag ett ännepann på hennes anlete, och armingar öfwer hennes händer;

48. Och böjde mig neder, och bad till HETran, och lofwade HETran, mins herras Abrahams Gub, som mig hade fört rätta wägen, att jag skulle taga till hans son mins herras broders dotter.

49. Om I nu ären de, som bewisen minom herra barmhertighet och sanning, så säger mig det; hwar och icke, så säger mig och det; att jag wänder mig antingen till den högra sidona, eller till den wenstra.

50. Då svarade Laban och Bethuel, och sade: Det är ut gånget af HETranom, derföre kunne wi intet säga dig emot, hwarlen ondt eller godt.

51. Der är Rebeca för dig, tag henne, och far din wäg, att hon blifwer dins herras sons hustru, som HETren sagt hafwer.

52. Då Abrahams tjenare hörde dessa ord, bugade han sig till jordena för HETranom;

53. Och tog fram silfwer och gylbene klenodier och kläder, och gaf dem Rebeca; men hennes broder och moder gaf han ört.

54. Då åt han och drad samt med männerna, som med honom woro, och bleswo der öfwer nattena. Om morgonen stod han upp, och sade: Låter mig fara till min herra.

55. Men hennes broder och moder sade: Låt dock blifwa pigona wid tio dagar när oss; seban skall du fara.

56. Då sade han till dem: Förhåller mig icke; förty HETren hafwer gjort min wäg lyckosam; släpper mig, att jag far till min herra.

57. Då sade de: Låter oss kalla pigona, och fråga hwad hon säger dertill.

58. Och de kallade Rebeca, och sade till henne: Will du fara med denne mannen? Hon svarade: Ja, jag vill med honom.

59. Så läto de Rebeca sina systers fara med hennes ammo, och Abrahams tjenare, och hans följare.

60. Och de wålsignade Rebeca, och sade till henne: Du äst wår systers, förstofra dig till tusende tusend, och din sids besitte sina fiendars portar.

61. Så rebbe Rebeca sig till med sina pigor, och satte sig på camelarna, och följde

mannen efter. Och tjenaren tog Rebecka till sig, och for sin väg.

62. Men Isaac kom ifrå den brunnen, som kallades dens lefwandes och seendes; ty han bodde i det landet föderut;

1 Mos. 16: 14. 25: 11.

63. Och war utgången till att bedja i markene om aftonen, och hof upp sin ögon, och såg att camelarna kommo der.

64. Och Rebecka hof upp sin ögon, och såg Isaac; då steg hon af camelen,

65. Och sade till tjenaren: Hvad man är det, som kommer emot oss på markene? Tjenaren sade: Det är min herre. Då tog hon mantelen och höljde sig.

66. Och tjenaren förtäljde Isaac allt, huru han salena utträtt hade.

67. Då förde Isaac henne in i sine moders Saras hyddo, och tog Rebecka, och hon wardt hans hustru, och han wardt lär åt henne; och så wardt Isaac hugswalad öfwer sina moder.

25. Capitlet.

Returas barn. Abrahams döb. Ismaels, Isaacs söner.

Abraham tog åter ena hustru, hon het Retura.

2. Hon födde honom Simram och Jackan, Medan och Midian, Jisbat och Suah.

3. Men Jackan födde Seba och Deban. Debans barn woro: Assurim, Letusim och Leummim.

4. Midians barn woro: Ephra, Ephra, Panoch, Abida, och Elbaa; desse äro alle Returas barn.

5. Men Abraham gaf allt sitt gods Isaac.

1 Mos. 24: 36.

6. Men de barnen, som han hade af frilörna, gaf han skänker, och lät dem fara ifrå sin son Isaac, medan han än lefde, öfverut i österlanden.

7. Men Abrahams ålder, som han lefde, war hundrade fem och sjutio år;

8. Och blef sjuk, och dödde i en rolig ålder, då han af ålder och lefwande mätter war; och wardt samlat till sitt folk.

9. Och honom begrofw hans söner, Isaac och Ismael, i den dubbelstulone på Ephrons åter, Zoars Hethens sons, som ligger emot Mamre;

10. I den markene, som Abraham köpt hade af Hets barnom. Der är Abraham begrafven med Sara sine hustru.

1 Mos. 23: 3, 19.

11. Och efter Abrahams döb wälsignade

Gud hans son Isaac; och han bodde wib den brunnen, som kallades dens lefwandes och seendes.

1 Mos. 16: 14.

12. Detta är Ismaels, Abrahams sons, släkt, som Hagar, Saras tjenstqwinna af Egypten, födde honom.

13. Och detta är Ismaels barnas namn, der deras slägte hafwa namn af: Ismaels förste son Nebajoth, Rebar, Abdeel, Mislam,

14. Mislam, Duma, Massa,

15. Hagar, Thema, Jethur, Naphis och Reuma.

16. Desse äro Ismaels barn med deras namn, i deras byar och städer, tolf förklar.

17. Och detta är Ismaels ålder, hundrade och sju och tretio år; och han wardt sjuk och dödde, och wardt samlat intill sitt folk.

18. Men han bodde ifrå Hevila intill Zur emot Egypten, när man går till Assyrien; och satte sig emot alla sina bröder.

19. Detta är Isaacs, Abrahams sons, släkte: Abraham födde Isaac.

1 Ebr. 1: 34. Matt. 1: 2.

20. Men Isaac war fyratio år gammal, då han tog Rebecka till hustru, Bethuels Syrens af Mesopotamien dotter, Labans Syrens syster.

21. Men Isaac bad HETran för sine hustru; ty hon war ofruktlig. Och HETren börde honom, och Rebecka hans hustru wardt hafwandes.

22. Och barnen stötte sig med hwarannan i hennes lif. Då sade hon: Efter mig skulle så gå, hwi är jag då worden hafwandes? Och gif bort till att fråga HETran.

23. Och HETren sade till henne: Du soll äro i dine lifwe, och tweggebanda folk stola sliljas utaf bino lifwe; och det ena folket skall öfwerwinna det andra, och den större skall tjena den mindre.

Mal. 1: 2. Rom. 9: 10. x.

24. Då nu tiden kom att hon föda skulle, si, då wora twillingar i hennes lifwe.

25. Den förste, som utkom, war röd och luden som ett skinn; och de kallade honom Esau.

26. Straxt derefter kom hans broder ut; han höll med sine hand i Esau fotablad, och de kallade honom Jacob. Sextio år gammal war Isaac, då de worde födde.

Of. 12: 3.

27. Och då drängerne worde store, wardt Esau en jägare och en ålerman; men Jacob en from man, och bodde i tjäll.

28. Och Isaac hade Esau lär; ty han plä-

gade äta af hans webe; men Rebecka hade Jacob får.

29. Och Jacob lofade en rätt; då kom Esau af marlene, och war trötter;

30. Och sade till Jacob: Gif mig äta af denna röda rättenom; ty jag är trötter. Deras heter han Edom.

31. Men Jacob sade: Sälj mig i dag din förstfödselrätt.

32. Esau svarade: Si, jag måste dock dö; hwad warder mig den förstfödselrätten nyttig?

33. Jacob sade: Så swär mig i dag. Och han swor honom, och sålde så Jacob sin förstfödselrätt. Ebr. 12: 16.

34. Då gaf Jacob honom bröd och den grynwällingen, och han åt och drack, och slob npp, och gick dåban. Och så förskade Esau sin förstfödselrätt.

26. Capitlet.

Isaac i Gerar. Abimelechs förbund. Esau hustru. Så kom en dyr tid i landet, efter den förra, som war i Abrahams tid; och Isaac for till Abimelech, de Philisteers Konung, till Gerar.

2. Då uppenbarade sig honom HERren, och sade: Far icke ned i Egypten; utan blif i det land, som jag säger dig.

3. Blif en främling i desö landena, och jag skall wara med dig, och wälsigna dig; förty dig och dine säd skall jag gifwa all denna landen, och skall stadfästa min ed, som jag dinom fader Abraham sworit hafwer;

4. Och skall föröka dina säd såsom stjernorna på himmelen, och skall gifwa dine säd all denna landen; och igenom dina säd stola all folk på jordene wälsignade warda; 1 Mos. 12: 3. 13: 15. 18: 18. 22: 17. 28: 4.

5. Dersöre, att Abraham hafwer warit mine röst hörig, och hafwer hållit mina seder, min bud, mina stadgar och min lag.

6. Så bodde Isaac i Gerar.

7. Och när folket i den landsändanom frågade honom om hans hustru, sade han: Hon är min syster; ty han fruktade att säga: Hon är min hustru; att de tilläfwentys icke måtte slagit honom ihjäl för Rebeckas skull; ty hon war dögelig under ansigtet.

8. Då han nu hade warit der en tid lång, såg Abimelech, de Philisteers Konung, ut genom fenstret, och warbt warse, att Isaac slämtade med sine hustru Rebecka.

9. Då kallade Abimelech Isaac, och sade:

Si, det är din hustru; hwi hafwer du sagt: Hon är min syster? Isaac svarade honom: Jag tänkte, att jag måtte tilläfwentys warda slagen ihjäl för hennes skull.

10. Abimelech sade: Hwi hafwer du då gjort of det? Mätte sakta hafwa slett, att någor af folket hade lägrat sig med dine hustru, och så hade du kommit stuld upp of. 1 Mos. 20: 9.

11. Då böb Abimelech allo folkena, och sade: Hwille som kommer wid denna mannen, eller hans hustru, han skall döden dö.

12. Och Isaac sådde der i landet, och säd det året hunbradesalt; ty HERren wälsignade honom.

13. Och han wardt en mächtig man, gick och wäzte till, tillbes han wardt gansta stor;

14. Och hade mydet gods i får och få, och mydet tjenstefolk; dersöre afundades de Philisteer wid honom;

15. Och lastade igen alla de brunnar, som hans faders tjenare grafwit hade i hans faders Abrahams tid, och fylde dem upp med jord; 1 Mos. 21: 25.

16. Så att of Abimelech sade till honom: Far ifrån of; ty du äst worden of för mächtig.

17. Då for Isaac dåban, och slog upp sin tjäll i Gerars dal, och bodde der;

18. Och lät uppgrawia igen de wattungbrunnar, som de i hans faders Abrahams tid grafwit hade, hwilta de Philisteer efter Abrahams böb igenfyllt hade; och kallade dem wid samma namnet, som hans fader dem kallat hade.

19. Grofwo of Isaacs tjenare i dalenom, och funno der en brunn med lefwandes watten.

20. Men herbarna af Gerar trätte med Isaacs herdar, och sade: Detta wattung är vårt. Då kallade han den brunnien Gese, dersöre att de hade der gjort honom högmöb.

21. Då grofwo de en annan brunn, der trätte de of öfwer; dersöre kallade han honom Sitna.

22. Då stundade han sig dåban, och grof en annan brunn; der trätte de intet of; dersöre kallade han honom Rehoboth, och sade: Nu hafwer HERren gifwit of rum, och låtit of wäza till i landena.

23. Dersöre for han dåban till Bersaba.

24. Och HERren syntes honom i den natene, och sade: Jag är dins faders Abrahams Gud; frukta dig intet, ty jag är med

big, och skall wälsigna dig, och föröka dina säd, för mins tjenares Abrahams skull.

25. Då byggde han berämningsstället ett altare, och predilade om HETrans namn, och uppslog der sitt tjäll; och hans tjenare grofwo der en brunu.

26. Och Abimelech gick till honom af Gerar, och Ahuzath hans wän, och Phicol hans härhöfwitsman.

27. Men Ifaac sade till dem: Hwi kommen I till mig? Haten I mig dock, och hafwen drifwit mig ifrån eber.

28. De sade: Wi se med seende ägon, att HETren är med big, därför sade wi: Det skall wara en ed emellan oss och big, och wiljom göra ett förbund med big.

29. Att du icke gör oss någon skada, lika som wi icke heller hafwe något afhåndt dig, och såsom wi ej heller hafwe gjort dig annat än godt, och låtit dig fara med frid; men nu äst du den som HETren wälsignat hafwer.

30. Då gjorde han dem en måltid; och de äto och drucko.

31. Och om morgonen bittida stodo de upp, och sworo den ene dem andra; och Ifaac lät dem gå. Och de foro ifrån honom med frid.

32. Samma dagen kommo Ifaacs tjenare, och sade honom om brunnen, som de grafwit hade, och sade till honom: Wi hafwom funnit watten.

33. Och han kallade honom Saba; deraf heter den staden Bersaba än i dag.

34. Då Esau war syratio år gammal, tog han hustrur, Judith, Beeris dens Hetheens dotter, och Basmath, Elons dens Hetheens dotter.

35. De woro båda emot Ifaac och Rebecka ganska bittra.

27. Capitlet.

Jacob wälsignas. Esau wrebgas. Rebecka warnar Jacob.

Och det begaf sig, då Ifaac war worden gammal, att hans ägon worde mörkt till syn, kallade han Esau, sin äldre son, och sade till honom: Min son. Han swarade honom: Här är jag.

2. Och han sade: Si, jag är worden gammal, och wet ej när jag skall dö.

3. Så tag nu din tåg, foger och båga, och gå ut i markena och hemta mig willebråd;

4. Och gör mig en mat, så som jag gerna will hafwat, och bär mig honom härin, att

jag må äta; på det min själ må wälsigna dig förra än jag dö.

5. Men Rebecka hörde sådana ord, som Ifaac sade till sin son Esau. Och Esau gick ut i markena, att han skulle taga willebråd, och hafwa henne hem.

6. Då sade Rebecka till sin son Jacob: Si, jag hafwer hört din fader tala med dinom broder Esau, och säga:

7. Hemta mig en willebråd, och gör mig mat, att jag må äta, och wälsigna dig för HETranom, förra än jag dö.

8. Så hör nu, min son, mina röst, hwad jag dig säger:

9. Gå bort till hjorden, och hemta mig två goda fidingar, att jag gör dinom fader deraf mat, såsom han gerna will hafwat.

10. Det skall du bära dinom fader in, att han äter; på det han må wälsigna dig, förra än han dö.

11. Jacob sade till sina moder Rebecka: Si, min broder Esau är luden, och jag släter.

1 Mos. 25: 25.

12. Så kan tilläfwenturs min fader taga uppå mig, och måtte tänka att jag will bebraga honom; och låter så öfwer mig gå en förbannelse, och icke wälsignelse.

13. Då sade hans moder till honom: Den förbannelsen ware öfwer mig, min son; hör man du mina röst, gå och tag mig det hit.

14. Då gick han bort och tog, och bar till sina moder; då gjorde hans moder en mat, såsom hans fader gerna hadet;

15. Och tog Esau, hennes större sons kosteliga kläder, som hon när sig i huset hade, och klädde dem på Jacob sin mindre son;

16. Men skinnen af fidingarna swepte hon om hans händer, och der han war släter på halsen;

17. Och fick så maten, med bröd, såsom hon rebt hade, uti Jacobs fins sons hand.

18. Och han bar det in till sin fader, och sade: Min fader. Han swarade: Här är jag: ho äst du, min son?

19. Jacob sade: Jag är Esau, din förstfödde son; jag hafwer gjort som du hafwer sagt mig. Statt upp, sätt big, och ät af minne willebråd, på det din själ må wälsigna mig.

20. Men Ifaac sade till sin son: Min son, huru hafwer du så snart funnit? Han swarade: HETren din Gud hafwer mig det bestyr.

21. Då sade Ifaac till Jacob: Gå hit,

min son, att jag tager uppå dig, om du äst min son Esau, eller ej.

22. Så gick Jacob till sin fader Isaac, och då han hade tagit uppå honom, sade han: Måsten är Jacobs röst, men händerna äro Esaus händer;

23. Och kände honom intet, ty hans händer wore lufna, såsom Esaus hans broders händer; och så wälsignade han honom,

24. Och sade till honom: Äst du min son Esau? Han svarade: Ja, jag äret.

25. Då sade han: Så tag mig hit, min son, till att äta af mine willebråd, att min själ må wälsigna dig. Då bar han det till honom, och han åt; och bar honom bestlites win in, och han drack.

26. Och Isaac hans fader sade till honom: Kom hit, och kyss mig, min son.

27. Han gick till, och kyssde honom. Då kände han lukten af hans kläder, och wälsignade honom, och sade: Si min sons lukt är såsom ens åters lukt, den Gudsören wälsignat hafwer. Etr. 11: 20.

28. Gud gifwe dig af himmelens dagg, och af jordens fetma, och rikeliga torn och win.

29. Foll tjene dig, och slågter falle dig till fota; war en herre öfwer dina bröder, och dine moders barn falle dig till fota; förbannad ware den dig förbannat; wälsignad ware den dig wälsignat. 1 Mos. 12: 3.

30. När nu Isaac lyktat hade wälsignelsen öfwer Jacob, och Jacob som nogast utgängen war ifrå sinom fader Isaac, då kom Esau hans broder utaf sine jagt;

31. Och gjorde också en mat, och bar in till sin fader, och sade till honom: Statt upp, min fader, och ät af mine sons willebråd, att din själ må wälsigna mig.

32. Då svarade honom Isaac hans fader: Ho äst du? Han sade: Jag är Esau din förstfödde son.

33. Då wardt Isaac öfwermåttan häpen, och sade: Ho? Och hwar är då den jagaren, som mig det burit hafwer, och jag ät utaf allo, förra än du kom, och wälsignade honom? Han skall och wälsignad bliwa.

34. När Esau detta sine faders tal hörde, rasade han högt, och wardt öfwermåttan förbittrad, och sade till sin fader: Wälsigna och mig, min fader.

35. Men han sade: Din broder är kommen med lif, och hafwer din wälsignelse borta.

36. Då sade han: Rätteliga heter han Jacob, ty han hafwer nu två resor undertrampat mig; min förstföddesrätt hafwer han

borta, och si, nu tager han och min wälsignelse bort; och sade: Hafwer du ingen wälsignelse behållit för mig? 1 Mos. 25: 33.

37. Isaac svarade, och sade till honom: Jag hafwer satt honom till en herre öfwer dig, och alla hans bröder hafwer jag gjort honom till tjenare; med torn och win hafwer jag förstett honom: Swad skall jag dock nu göra dig, min son?

38. Esau sade till sin fader: Hafwer du då icke utan ena wälsignelse, min fader? Wälsigna mig och, min fader! Och hof upp sina röst och gret. Etr. 12: 17.

39. Då svarade Isaac hans fader, och sade till honom: Si, en set boning skall du hafwa på jordene, och af himmelens dagg öfwanest.

40. Med ditt swärd skall du nära dig, och skall tjena dinom broder; och det skall ste, att du skall och warba en herre, och rifwa hans of af dinom halfe.

41. Och Esau wardt vredt uppå Jacob, för wälsignelsens skull, der hans fader honom med wälsignat hade, och sade i sitt hjerta: Den tiden warder snart kommande, att min fader måste så sorg; ty jag will dräpa min broder Jacob. Obab. v. 10.

42. Då wardt Rebecka sagt om dessa hennes större sons Esaus ord; och kände bort, och lät kalla sin mindre son Jacob, och sade till honom: Si, din broder Esau hotar dig, att han will dräpa dig.

43. Och hör nu mina röst, min son; gör dig redo, och fly till min broder Laban i Haran.

44. Och blif en tid lång när honom, tilldess dine broders grymhät återwänder,

45. Och tilldess hans wrede wändes ifrå dig, och förgäter det du honom gjort hafwer; så will jag sedan sända, och låta hemta dig dådan. Hwi skulle jag mista eder båda på en dag?

46. Och Rebecka sade till Isaac: Mig ledes wid att lefwa, för Hets döttrars skull; om Jacob tager hustru af Hets döttrar, hwilka äro såsom dessa laubens döttrar, efter hwad skall jag lefwa? 1 Mos. 26: 35.

28. Capitlet.

Jacobs flukt, 8:ge, 18:te.

Då kallade Isaac sin son Jacob, och wälsignade honom, och böd honom, och sade till honom: Tag icke hustru af Canaans döttrar;

2. Utan gör dig redo, och far in i Mesopo-

tamien till Bethuels bins moderfabers hus, och tag dig der hustru af Labans bins moderbroders döttrar. **Of. 12: 12.**

3. Men allsmäktig Gud wälsigne dig, och göre dig fruktbar, och förle dig, så att du warde en flare med folk;

4. Och gifwe dig Abrahams wälsignelse, dig och dine säd med dig; att du må besitta det land, der du en främling uti äst, det Gud Abraham gifwit hafwer.

1 Mos. 13: 15, 17.

5. Så skijde Isaac Jacob ifrå sig, att han for in i Mesopotamien till Laban, Bethuels son af Syrien, Rebeckas broder, som hans och Esaus moder war.

6. När nu Esau såg, att Isaac hade wälsignat Jacob, och sändt honom in i Mesopotamien, att han skulle der taga sig hustru; och att seban han honom wälsignat hade, böd han honom, och sade: Du skall ingen hustru taga af Canaans döttrar;

7. Och att Jacob war sinom fader och moder lydig, och for in i Mesopotamien;

8. Säg och, att Isaac hans fader såg icke gern Canaans döttrar;

9. Gid han bort till Ismael, och tog, utöfwer de hustrur han tillförene hade, Mahalath, Ismaels, Abrahams sons, dotter, Rebekas syster, till hustru.

10. Men Jacob for ut ifrå Bersaba, och reste till Haran;

11. Och kom på ett rum, der blef han öfwer natten; förty solen war bergad. Och han tog en sten der på rummena, och lade honom under sitt hufvud, och lade sig i samma rum till att sofwa.

12. Och honom dröme, och si, en stige stod på jordene, och änden på honom tog upp i himmelen; och si, Guds Anglar stego derpå upp och neder.

1 Mos. 35: 1. 48: 3. Jos. 1: 51.

13. Och HETren stod der öfwerst uppd, och sade: Jag är HETren, Abrahams bins fabers Gud, och Isaacs Gud; det landet, som du ligger uppd, skall jag gifwa dig och dine säd.

14. Och din säd skall warba såsom stoftet på jordene; och du skall warba utspribder, westerut, österut, norrut, och söderut, och genom dig och dina säd stola alla slägter på jordene warba wälsignade.

1 Mos. 12: 3. 5 Mos. 12: 20. Gal. 3: 16.

15. Och si, jag är med dig, och skall förwara dig ehwarit nu far, och skall följa dig åter i detta land igen; och skall icke öfwer-

gifwa dig, tilldess jag gör allt det jag dig sagt hafwer.

16. Då nu Jacob waktade upp af sin sömn, sade han: Wisserliga är HETren i detta rum, och jag wistet icke.

17. Och fruktade han sig, och sade: Detta måste wara ett heligt rum; ty här bor wisserliga Gud, och här är himmelens port.

18. Och Jacob stod upp om morgonen bitida, och tog stenen, som han hade lagt under sitt hufvud, och reste honom upp, till en wård, och göt oljo der öfwanuppd;

1 Mos. 31: 13, 45. 35: 14.

19. Och kallade det rummet BethEl; men tillförene hette den staden Lus.

20. Och Jacob gjorde ett löfte, och sade: Om så är, att Gud blifwer med mig, och förwarar mig på denna wägen, som jag reser, och gifwer mig bröd till att äta, och kläder till att klädas med;

1 Efr. 4: 10.

21. Och förer mig med frid åter hem igen till min fader; så skall HETren wara min Gud.

22. Och denne stenen, som jag uppreft hafwer till en wård, skall warba ett Guds hus; och allt det du mig gifwer, der will jag gifwa dig tionde af.

29. Capitlet.

Jacobs tjenst, hustrur, fyra söner.

Då hos Jacob sin fot upp, och gid in i det land, som österut ligger,

2. Och såg sig om, och si, der war en brunn på marlene, och si, tre hjordar med får der uår; förty hjordarna måste dricka af brunnenom; och låg en stor sten för hålet på brunnenom.

3. Och de plågade der församla alla hjordarna, och wältra stenen ifrå brunnshållet, och watta sären; och lade så åter stenen för hålet i sitt rum igen.

4. Och Jacob sade till dem: Mine bröder, hwadan ären I? De swarade: Wi äre af Haran.

5. Han sade till dem: Känner I od Laban, Rahors son? De swarade: Wi känne honom wäl.

6. Han sade: Går honom od wäl i hand? De swarade: Honom går wäl i hand; och si, der kommer hans dotter Rachel med sären.

7. Han sade: Det är ännu bittida dags, och är icke ännu tid drifwa boskapen hem; waktner sären, och går bort med dem i bet.

8. De swarade: Wi kunne icke, förta ännu

alla hjorbarna komma tillfammen, och wi wälte stenen ifrå brunshålet, och wattle så fåren.

9. Medan han ännu talade med dem, kom Rachel med sine faders får; förty hon waltade fåren.

10. Då Jacob såg Rachel, Labans sine moderbroders dotter, och Labans sine moderbroders får, gif han till, och wältrade stenen ifrå hålet på brunnenom, och wattnade Labans sine moderbroders får;

11. Och lyfte Rachel, hos upp sina röst, och gret;

12. Och kungjorde henne, att han war hennes fadersbroders och Rebecas son. Då lopp hon, och kungjorde det sinom fader.

13. Då nu Laban hörde om Jacob sin syster, lopp han emot honom, och tog honom i famn, och kyssen, och hade honom in i sitt hus. Då förtäljde han honom allt, huru tillgått war.

14. Då sade Laban till honom: Nu wäl, du äst mitt ben och mitt fött. Och när han nu en månad långt hade warit när honom,

Dom. 9: 2.

15. Sade Laban till Jacob: Andock du äst min broder, skulle du förbensfull tjena mig för intet? Säg, hwad skall wara din lön?

16. Och Laban hade två döttrar: den älsksta het Lea, och den yngsta het Rachel.

17. Men Lea war flenögd; Rachel war wäl slapad, och hade ett bägeligt ansigte.

18. Till henne fid Jacob kärlek, och sade: Jag vill tjena dig i sju år för Rachel dina yngsta dotter.

Of. 12: 12.

19. Laban swarade: Det är bättre jag gifwer dig henne, än enom androm; blif när mig.

20. Så tjente Jacob i sju år för Rachel; och tyckte honom det wara så dagar, så lär hade han henne.

21. Och Jacob sade till Laban: Få mig mina hustru; ty nu är tid, att jag kommer i säng med henne.

22. Då böb Laban allt folket deromkring, och gjorde bröllop.

23. Men om aftenen tog han Lea sina dotter, och hade henne in till honom; och han låg när henne.

24. Och Laban fid sine dotter Lea Silpa till ena tjenstefigo.

25. Om morgonen, si, då war det Lea; och han sade till Laban: Hwi hafwer du det gjort mig? Hafwer jag icke tjent dig för Rachel? Hwi hafwer du bebragit mig?

26. Laban swarade: Man gör icke så i wåro lande, att man hafwer ut den yngsta förr än den älskta.

27. Säll desse wedona ut, så will jag och gifwa dig denna med, för den tjenst, som du ännu skall tjena mig i androm sju år.

28. Jacob gjorde så, och höll de wedona ut; då gaf han honom Rachel sina dotter till hustru.

29. Och Laban gaf Rachel sine dotter Bilha till ena tjenstefigo.

30. Så låg han och när Rachel, och hade Rachel lärare än Lea; och tjente honom framdeles i de andra sju åren.

31. Men då HERRN såg, att Lea warbt wanwörd, gjorde han henne fruktamma, och Rachel ofruktamma.

32. Och Lea warbt hafwandes, och födde en son, den kallade hon Ruben, och sade: HERRN hafwer sett till min förtrytelse; nu warber min man hafwandes mig lär;

33. Och warbt åter hafwandes, och födde en son, och sade: HERRN hafwer hört, att jag är wanwörd, och hafwer bestäles denna gifwit mig; och kallade honom Simeon.

34. Åter warbt hon hafwandes, och födde en son, och sade: Nu warber min man åter hållandes sig till mig, ty jag hafwer födt honom tre söner; derföre kallade hon honom Levi.

35. Hjerde reso warbt hon hafwandes, och födde en son, och sade: Nu will jag tacka HERRanom; derföre kallade hon honom Juda, och wände så igen att föda.

30. Capitlet.

Rachels barn. Jacobs barn, lön.

Då Rachel såg, att hon födde Jacob intet, afundades hon wid sina syster, och sade till Jacob: Skaffa mig och barn, eljest bör jag.

2. Jacob warbt ganska wred på Rachel, och sade: Icke är jag Gud, som dig förmenar bins lifs frukt.

3. Men hon sade: Si, der är min tjenstefwinnna Bilha; lägg dig när henne, att hon må föda i mitt fött, och jag warber dock uppbyggd genom henne;

1 Mos. 16: 2.

4. Och gaf honom så Bilha, sina tjenstefigo, till hustru; och Jacob lade sig när henne.

5. Och så warbt Bilha hafwandes, och födde Jacob en son.

6. Då sade Rachel: Gud hafwer dömt mina sak, och hört mina röst, och gifwit mig en son; derföre kallade hon honom Dan.

7. Åter wardt Bilha, Rachels tjenstegwinnna, hafwandes, och födde Jacob den andra sonen.

8. Då sade Rachel : Gud hafwer omwändt det med mig och mine systler, och jag får öfverhandena ; och hon kallade honom Raphthali.

9. Då nu Lea såg, att hon hade wändt igen att föda, tog hon sina tjenstegwinnna Silpa, och gaf henne Jacob till hustru.

10. Så födde Silpa, Leas tjenstegwinnna, Jacob en son.

11. Då sade Lea : Rustig ; och kallade honom Gad.

12. Derefter födde Silpa, Leas tjenstegwinnna, Jacob den andra sonen.

13. Då sade Lea : Wäl mig ; förty dötrarna stola säga mig saliga ; och hon kallade honom Asser.

14. Ruben gic ut om hweteandena, och fann liljor på markene, och hade dem hem till sina moder Lea. Då sade Rachel till Lea : Gif mig en del af dins sons liljor.

15. Hon swarade : Hafwer du icke nog, att du hafwer tagit min man bort, och vill deslites taga mins sons liljor ? Rachel sade : Nu wäl, låt honom denna natten sofwä när dig, för dins sons liljor.

16. Då nu Jacob kom om aftonen af markene, gic Lea ut emot honom, och sade : När mig skall du ligga ; förty jag hafwer köpt dig för mins sons liljor. Och han låg när henne den natten.

17. Och Gud hörde Lea, och hon wardt hafwandes, och födde Jacob den femte sonen ;

18. Och sade : Gud hafwer lönt mig, för det jag gaf minom manne mina tjenstegwinnna ; och hon kallade honom Jisachar.

19. Åter wardt Lea hafwandes, och födde Jacob den sjette sonen ;

20. Och sade : Gud hafwer wäl förfett mig ; nu warder åter min man boendes när mig ; ty jag hafwer födt honom sex söner ; och kallade honom Söbulon.

21. Derefter födde hon ena dotter, och kallade henne Dina.

22. Men Gud tänkte på Rachel, och hörde henne, och gjorde henne fruktsamma.

23. Då wardt hon hafwandes, och födde en son, och sade : Gud hafwer min smälek ifrå mig tagit ;

24. Och kallade honom Joseph, och sade : Guds barn gifwe mig ännu en son härtill.

25. Då nu Rachel hade födt Joseph, sade Jacob till Laban : Låt mig fårdas, och resa hem till mitt, och i mitt land.

26. Gif mig mina hustrur och min barn, som jag hafwer tjent dig före, att jag må fårdas ; förty du wetst, hwad jag hafwer gjort dig för en tjenst. 1 Mos. 31: 41.

27. Laban sade till honom : Kan jag icke finna nåd för din ögon ? Jag förnimmer, att Guds barn hafwer wälsignat mig för dina skull.

28. Säg, hwad lön jag skall gifwa dig ?

29. Men han sade till honom : Du wetst, huru jag hafwer tjent dig, och hwad kostap du hafwer under mig.

30. Du hade litet, förre än jag kom, men nu äst du riker worden ; och Guds barn hafwer wälsignat dig för mina skull. Och nu, när skall jag och något bestyra till mitt hus ?

31. Laban sade : Swad skall jag då gifwa dig ? Jacob sade : Du skall allsintet gifwa mig ; utan om du vill göra mig det jag säger, så skall jag ännu beta och wakta din får.

32. Jag vill i dag gå igenom alla dina hjordar, och skilj du ber ifrån all skädot och brotot får, och all swart får ibland lamben och siden ; hwad nu sedan brotot och skädot blifwer, det skall wara min lön.

33. Så warder mig min rättfärdighet betygandes i dag eller morgon, när dettill kommer, att jag skall taga min lön af dig, alltså, att hwad som icke skädot eller brotot, eller det hwad swart är ibland lamben och siden, det ware en tjufnad med mig.

34. Då sade Laban : Jag är tillskrifs ; blifwe som du sagt hafwer.

35. Och han skiljde i den dagen ut spräcklota och brotota bockar, och all skädot och brotot sid, ber som ju något hwitt war uppd, och allt det swart war ibland lamben ; och stäl det sin barn i händer ;

36. Och låt blifwa tre dagsleber långt emellan sig och Jacob. Så bette Jacob det öfwer war af Labans hjord.

37. Men Jacob tog gröna aspeläppar, hafsel och castaneen, och barlade hwita ränder deruppå ;

38. Och lade läpparna, som han barlat hade, i dryckehoar för hjordarna, som ber komma måste och wattenas, att de skulle hafwande warda, när de kommo till att dricka. 1 Mos. 31: 12.

39. Alltså wordo hjordarna hafwande öfwer läpparna, och födde skädot, spräcklot och brotot.

40. Då affskiljde Jacob lamben, det icke brotot, och allt det swart war, och låt dem

in till Labans hjord; och gjorde sig en egen hjord, den lät han icke till Labans hjord.

41. Men när den tidsfödda hjorden lopp, lade han läpparna i hoar för hjordens ögon, så att de woro hafwanbe öfwer läpparna.

42. Men när de tidsfödda lupo, lade han dem intet deruti. Så woro då de tidsföddlingar Labans, och de tidsföddlingar Jacobs.

43. Deras wardt mannen öfvermåttan rikter, så att han hade mycken får, tjenarinnor och tjenare, camelar och åsnar.

31. Capitlet.

Jacob kyr. Laban binner honom upp. De göra förbund.

Och kom för honom Labans barnas tal, att de sade: Jacob hafwer kommit allt vår faders gods till sig; och af vår faders gods hafwer han sådana rikebomar samlat.

2. Och Jacob såg på Labans ansigte, och si, det war icke sådana emot honom som i går och i förrgår.

3. Och Herren sade till honom: Far åter in i dina fäders land, och till dina fränder; jag vill wara med dig.

4. Då sände Jacob, och lät kalla Rachel och Lea ut på marfena till sin hjord;

5. Och sade till dem: Jag ser edars faders ansigte, att det är icke sådana emot mig, såsom i går och i förrgår; men mins faders Gud hafwer varit med mig.

6. Och I weten, att jag hafwer tjent edar fader af alla mina krafter.

7. Och han hafwer beswilit mig, och nu tio resor förwandlat min lön; men Gud hafwer honom det icke tillfadt, att han skulle göra mig slaba.

8. När han sade: De brofota stola wara din lön, så bar hela hjorden brofot; men när han sade: De spräcklota stola wara din lön, så bar hela hjorden spräcklot.

9. Så hafwer Gud wändt edars faders gods ifrå honom, och gifwit det mig.

10. Ty när afstoden kom, hof jag upp min ögon, och såg i dröm, och si, gumrarna sprungo på de spräcklota, släcklota och brofota hjordarna.

11. Och Guds Ängel sade till mig i drömmen: Jacob; och jag svarade: Här är jag.

12. Men han sade: Öf upp din ögon, och si, gumrarna springa på de spräcklota, släcklota och brofota fåren; förty jag hafwer allt sett, hwad Laban gör dig.

13. Jag är Gud i Bethel, der du hafwer smert Benen, och gjort mig der ett löfte; nu

gör dig redo, och far utaf detta landet, och far in i ditt födelseland igen.

1 Mos. 28: 18, 20.

14. Då svarade Rachel och Lea, och sade till honom: Vi hafwe hwarken del eller arf i vårs faders huse mer.

15. Hafwer han dock hållit oss lika som främmande; förty han hafwer sålt oss, och förtårt vårt wärd.

16. Derföre hafwer Gud fräwändt wårom fader hans rikebomar till oss och vår barn. Allt det Gud dig nu sagt hafwer, det gör.

17. Så gjorde Jacob sig redo, och satte sin barn och hustrur på camelar;

18. Och förde bort all sin bostap, och alla sina häfwar, som han hade förwärfwat i Mesopotamien; på det han skulle komma till sin fader Isaac i Canaans land.

19. Men Laban war gången bort till att klippa sin hjord. Och Rachel stal sins faders belåter.

20. Alltså stal Jacob Laban af Syrien hjertat, att han honom icke tillsade, då han flydde.

21. Så flydde han, och allt det hans war gjorde sig redo, och for öfwer älfwena, och stämde åt Gileads berg.

22. På tredje dagen wardt det Laban sagt, att Jacob flydde.

23. Och han tog till sig sina bröder, och jagade efter honom sju dagsleder; och hinde honom på det berget Gilead.

24. Men Gud kom till Laban af Syrien i dröm om nattena, och sade till honom: Förwara dig, att du intet talar till Jacob annat än godt.

25. Och Laban kallades intill Jacob. Men Jacob hade upplagit sin tjäll på bergena; och Laban med sina bröder slog beslites sin tjäll upp på bergena Gilead.

26. Då sade Laban till Jacob: Hwad hafwer du gjort, att du stulit mitt hjerta, och hafwer bortfört mina döttrar, lika som de der med swärd gripna wore?

27. Swarföre hafwer du det förbott, att du skulle fly, och hafwer stulit dig ifrå mig, och hafwer icke tillagt, att jag måtte hafwa ledsagat dig med fröjd, med sjungande, med bångande, och harpande;

28. Och hafwer icke låtit mig tyga min barn och döttrar? Du hafwer därliga gjort.

29. Och jag hade wäl så mycken magt, att jag kunde göra eder ondt; men edars faders Gud sade till mig i går: Förwara dig, att du intet talar till Jacob, utan godt.

30. Och medan du ju ville fara, och åstundade så mycket efter dins faders hus, hvarföre hafwer du då slutit mig mina gubbar ?

31. Jacob svarade, och sade till Laban : Jag fruktade, att du skulle hafwa tagit dina döttrar ifrå mig.

32. Men när hwilkom du finner dina gubbar, han må då här för wåra bröder. Sål efter ditt när mig, och tag det. Men han wistde icke, att Rachel hade slutit dem.

33. Då gick Laban in i Jacobs tjäll och Leas, och båda tjenstegwinnornas, och fann intet; och gick ut af Leas tjäll i Rachels tjäll.

34. Då tog Rachel belåten, och lade dem under camelahälmnen, och satte sig derpå. Men Laban ransakade öfwer hela tjället, och fann intet.

35. Då sade hon till sin fader : Min herre, war icke wred; förty jag kan icke stå upp emot dig, förty det går med mig efter gwinnosätt. Så sötte han, och fann intet belåten.

1 Mos. 18: 11.

36. Och Jacob waridt wred, och kiftade med Laban, och sade till honom : Hwad hafwer jag misshandlat eller syndat, att du äst så heter på mig ?

37. Du hafwer ransakat all min boting, hwad hafwer du funnit af din boting? Rågg det der för mina och dina bröder, att de döma emellan oss båda.

38. Tjugu år hafwer jag warit när dig; din får och getter hafwa icke warit ofrukt samma, wädrarna af din hjord hafwer jag icke ätit.

39. Det af bjuren rifwet har, hade jag icke till dig, jag måste det betaka; du ästade det af mine hand, ehwad det war dag eller natt mig ifråstulet.

2 Mos. 22: 12, 13.

40. Om dagen war jag warimäktig för betas skull, om nattena för köld; och min sömn wex ifrå min ögon.

41. Så hafwer jag i tjugu år tjent i ditt hus; fjorton för dina döttrar, och sex för din hjord; och du hafwer tio resor förwandlat min lön.

42. Hwar mins faders Abrahams Gud och Isaacs fruktan icke hade warit på mina sido, du hade låtit mig gå blottan ifrå dig. Men Gud hafwer ansett min förtryckelse och arbete, och straffade dig i går.

Es. 13: 13.

43. Laban svarade, och sade till Jacob : Döttrarna äro mina döttrar, och barnen äro mina barn, och hjordarna äro mine hjordar, och allt det du ser är mitt; hwad kan jag i ag göra minom döttror, eller deras barn, som de födt hafwa ?

44. Så kom nu och låt oss göra ett förbund, jag och du, som skall wara ett wittnesbörd emellan mig och dig.

45. Då tog Jacob en sten, och reste honom upp till en wård;

46. Och sade till sina bröder : Semter upp stenar; och de togo stenar, och gjorde ena röfso, och äto uppå samma röfso.

47. Och Laban kallade henne Jegar Sahaduta; men Jacob kallade henne Gilead.

48. Då sade Laban : Denna stenröfjan ware i dag wittnesbörd emellan mig och dig; deraf kallar man henne Gilead;

49. Och ware en wård; ty han sade : Hæren se här till emellan mig och dig, då wi komme ifrå hwarannan.

50. Hwar du beswårar mina döttrar, eller tager andra hustrur deröfwer; här är ingen menniska med oss, men si, Gud är wittne emellan mig och dig.

51. Och Laban sade ytterligare till Jacob : Si, detta är stenröfjan, och detta är wården, som jag upprest hafwer emellan mig och dig.

52. Samma röfjan ware wittne, och wården ware beslites wittne, om jag far häröfwer till dig, eller du far öfwer denna röfjan och wården till mig, till att göra slada.

53. Abrahams Gud, och Nahors Gud, och deras faders Gud, ware domare mellan oss. Och Jacob swor honom, wid Isaacs fins faders fruktan.

54. Och Jacob offerade offer på bergena, och böd sina bröder att de skulle äta bröd. Och då de hade ätit, blefwo de på bergena öfwer nattena.

55. Men om morgonen stod Laban hittida upp, kypte sin barn och döttrar; wälsignade dem, och for sina färde, och kom hem till sitt igen.

32. Capitlet.

Rahenaim. Jacobs bådslap, bafwan, böen, stänker, brottande.

Men Jacob for sin wäg, och Guds Änglar mötte honom.

2. Och då han såg dem, sade han : Detta äro Guds härar; och kallade det rummet Rahenaim. 2 Kon. 6: 17. Ps. 34: 8.

3. Men Jacob sände båd framför sig till sin broder Esau in uti Seirs land, i Edoms äng;

4. Och besallbe dem, och sade : Så säger minom herra Esau : Din tjenare Jacob låter säga dig, jag hafwer warit ute när Laban, och hafwer allt här till warit ibland frammande;

5. Och hafwer så och åsnar, får, tjenare och tjennarinnor; och hafwer utlånt, och låtit dig minom herre det bebåda, på det jag måt-te finna nåd för din ågon.

6. Båden kommo igen till Jacob, och sade: Vi kommo till din broder Esau, och han reser emot dig med fyrhundrade män.

7. Då fruktade Jacob storliga, och var för-färad; och skifte folket, som var när honom, och får, och så, och camelar, i två skarar;

8. Och sade: Om Esau kommer på den ena skaran, och slår honom, så må den andre undkomma.

9. Ytterligare sade Jacob: Gud mins fa-ders Abrahams, Gud mins faders Isaacs, HERR, du som till mig sagt hafwer: Far åter in i ditt land till dina släkter, jag vill göra dig godt; 1 Mose 31: 13.

10. Jag är för ringa till all den barmher-tighet och all den trohet, som du med dinom tjennare gjort hafwer; förty jag hade icke mer än denna slafwen, då jag gick öfwer denna Jordanen, och nu är jag till två skarar worden.

11. Hjelp mig utu mins broders hand, nttur Esaus hand; ty jag fruktar för honom; att han icke kommer, och slår mig både mör-brar och barn.

12. Du hafwer sagt: Jag vill göra dig godt, och göra din såd som sanden i hafwet, den så mycket är, att han ej kan räknas. 1 Mose 28: 13. x.

13. Och han blef der den natten, och tog, af thy han för handena hade, slänker till sin broder Esau:

14. Tuhundrade getter, tjugu bockar, tu-hundrade får, tjugu wädrar;

15. Och trettiå daggande camelar med deras föl; fyratio kor, och tio oxar; tjugu åsnin-nor, med tio föl;

16. Och säd dem under sina tjennares hän-der, ja hwart hjorden för sig, och sade till dem: Går framför mig, och låter wara rum emellan den ena hjorden efter den andra.

17. Och böd den första, och sade: När min broder Esau möter dig, och frågar dig: Hwem hörer du till, och hwart vill du, och hwem hörer det till, som du drifwer för dig?

18. Skall du säga: Det hörer dinom tje-nare Jacob till; han sände sinom herre Esau slänker, och kommer härefäst.

19. Så böd han och den andra, och den tredje, och allom dem som gingo efter hjo-rden, och sade: Som jag hafwer sagt eder, så säger till Esau, när I finnen honom;

20. Och säger ju det med: Si, Jacob din tjennare är efter oss. Förty han tänkte, jag vill blifla honom med den slänken, som går för mig; sedan vill jag se honom; kan han-da att han undfar mig wäl.

21. Så gingo slänkingarna framföre ho-nom; men han blef den natten i lägret;

22. Och stod upp om natten, och tog sina två hufstrur, och de två tjensleqwinnorna, och sin ellostwa barn, och for till wadet Jabbot;

23. Tog dem och förde dem öfwer ålfwena, så att det han hade kom öfwer.

24. Och han blef på den sidone allena. Då brettades en man med honom tillbess mor-gonrodnens uppgid. Of. 12: 4.

25. Och då han såg, att han icke kunde öfwerwinna honom, rörde han hans höftes-sena; och strakt förwinade hans höftes-sena.

26. Och han sade: Låt mig gå; ty mor-gonrodnen går upp; men han swarade: Jag släpper dig icke, med mindre du wälsignar mig.

27. Han sade: Huru heter du? Han swa-rade: Jacob.

28. Han sade: Du skall icke mer heta Ja-cob, utan Israel; förty du hafwer med Gud och menniska kämpat, och hafwer fått öf-verhandena. 1 Mose 35: 10.

29. Och Jacob frågade honom, och sade: Huru heter du? Men han sade: Hwi frå-gar du, huru jag heter? Och han wälsig-nade honom derjammastädes. Tom. 13: 17.

30. Och Jacob kallade det rummet Bnuel; ty jag hafwer sett Gud under anfigiet, och min själ är frälst worden.

31. Och som han kom framom Bnuel, gick honom solen upp, och han haltade i sine höft.

32. Fördensfull äta Israels barn inga höftens annu i dag, derföre att Jacobs höftens rörd wardt.

33. Capitlet.

Esau möte, tyg, resa. Succoth, Salems boning.

Jacob hof upp sin ågon, och såg sin broder Esau komma med fyrhundrade män; och skifte sin barn till Lea, och till Rachel och till båda tjensleqwinnorna;

2. Och skidade tjensleqwinnorna med deras barn främst; och Lea med hennes barn der-näst; och Rachel med Joseph efterst.

3. Och han gick framför dem, och bugade sig sju resor ned på jordena, tillbess han kom fram till sin broder.

4. Men Esau lovb emot honom, och tog

honom i famn, och fick honom om halsen, och kysste honom; och de greto;

5. Och höf upp sin ögon, och såg qvinnorna med barnen, och sade: Ho äro desse med dig? Han svarade: Det äro barnen, som Gud dinom tjänare bestått hafwer.

Ps. 127: 3.

6. Och tjänstqvinnaerna gingo fram med deras barn, och bugade sig för honom.

7. Lea gick och fram med sin barn, och bugade sig för honom. Sedan gick Joseph och Rachel fram, och bugade sig och för honom.

8. Och han sade: Hvad vill du med alla den staden, som jag hafwer mött? Han svarade: Att jag måtte finna nåd för minom herra.

9. Elau sade: Jag hafwer nog, min broder; behåll det du hafwer.

10. Jacob svarade: Åt nej! hafwer jag funnit nåd för dig, så tag min stånd af mine hand; förty jag såg ditt ansigte, lita som jag hade sett Guds ansigte; och tag det tadeliga af mig.

2 Sam. 19: 27.

11. Jag den välsignelsen, som jag hafwer fört till dig; ty Gud hafwer mig det bestått, och jag hafwer all ting nog. Så nödgade han honom, tillbeh han anammade det.

1 Sam. 25: 27.

12. Och han sade: Låt oss fara framåt, och resa; jag vill fara med dig.

13. Men han sade till honom: Min herre, du weißt, att jag hafwer späda barn när mig, dertill får och få, som än äro unge; när de en dag för hastigt drifne worde, dödde mig hela hjorden.

14. Min herre fare framföre åt för sin tjänare; jag vill salta följa, efter som boskapen och barnen gå kunna, tillbeh jag kommer till min herra i Seir.

15. Elau sade: Så vill jag dock låta blifwa när dig något af folket, som med mig är. Han svarade: Hvad görs det behof? Låt mig man finna nåd för minom herra.

16. Så for Elau den dagen tillbaka sin väg åt Seir.

17. Och Jacob for till Succoth, och byggde sig ett hus, och gjorde hyddor till sin boskap. Deras heter det rummet Succoth.

18. Derefter kom Jacob till Salem, till den staden Sichem, som ligger i Canaans land, sedan han war kommen utaf Mesopotamien, och gjorde sitt lägre för stadenom;

19. Och köpte ett stycke åker af Hemors, Sichems faders, barnom, för hundrade penningar.

Jos. 24: 32. Ap. 7: 16.

20. Der slog han upp sin tjäll, och uppreste der ett altare, och kallade dens stolta Israels Guds Namn.

34. Capitlet.

Dina slämb. Sichem bräpen.

Min Dina, Leas dotter, den hon Jacob födt hade, gick ut till att bese dess landshens döttrar.

2. Då Sichem, Hemors Heveens son, som war dess landshens herre, såg henne, tog han henne, och belägrade henne, och förträngte henne.

3. Och hon lög honom hårdt på hjertat, och han hade pigona lära, och talade ljufliga med henne.

4. Och Sichem sade till sin fader Hemor: Tag mig den pigona till hustru.

5. Och Jacob förnam, att hans dotter Dina war slämb, och hans söner woro med boskapen om ute på markene; och Jacob tigbe tillbeh de kommo.

6. Då gick Hemor, Sichems fader, ut till Jacob, till att tala med honom.

7. I det kommo Jacobs söner af markene; och då de det hörde, förtröt det männerna; och worde ganska wrede, att han hade gjort en dårskap i Israel, och belägrat Jacobs dotter; ty det war icke rätt gjort.

8. Då talade Hemor med dem, och sade: Mins sons Sichems hjerta trångtar efter ebra dotter; lära, gifwer honom henne till hustru.

9. Besynnder eder med oss; gifwer oss ebra döttrar, och tager I våra döttrar;

10. Och bor när oss; landet skall stå eder öppet; bygger och bruter, och bor derinne.

11. Och Sichem sade till hennes fader och bröder: Låter mig finna nåd när eder; hvad I mig sägen, det vill jag gifwa.

12. Begärer man troliga af mig morgongåfwor och stänker, jag vill gifwa, som I begären; gifwer mig allenast pigona till hustru.

13. Då svarade Jacobs söner Sichem, och hans fader Hemor, och talade bedrägeliga, besföre att deras systers Dina war slämb;

14. Och sade till dem: Wi tunne det icke göra, att wi stole gifwa våra systers enom oomstornom manne; ty det wore oss en skam.

15. Dock likväl wilje wi wara eder till wiljes, om I warde oss life, och allt manslän ibland eder warde omstort.

16. Då wilje wi gifwa eder våra döttrar,

och taga oss edra döttrar, och bo när eder, och wara ett folk.

17. Men hvar I icke wiljen lyda oss, och omfätra eder, så wilje wi taga våra dotter, och fara wara wäg.

18. Det talet behagade Hemor och hans son wäl.

19. Och den unge mannen förbröjde intet att göra så; förty han hade lust till Jacobs dotter, och han war härlig hållen öfwer alla i hans faders huse.

20. Så gingo Hemor och hans son Sichem i stadsporten, och talade med borgarna i stadenom, och sade:

21. Dessa män äro fridsamme när oss, och wilja bygga och bo i landena. Så är nu landet midt begripet; wi wilje taga oss deras döttrar, och gifwa dem våra döttrar.

22. Men då wilja de wara oss till wiljes, så att de bo när oss, och warda ett folk med oss, om wi omfätra allt det, som manlön är ibland oss, såsom de omfätrorne äro.

23. Deras boskap och ägodelar, och allt det de hafwa, blifwer wårt, om wi eljest blifwom dem till wiljes, så att de bo när oss.

24. Och de lydde Hemor och Sichem hans sone, alle de som genom hans stadsport ut och in gingo, och omfätra allt det som manlön war, det som i deras stall ut och in gick.

25. Och på trehje dagenom, då det wärkte dem, togo de två Jacobs söner, Simeon och Levi, Dinas bröder, hwarbera sitt swärd, och gingo bristeliga in i staden, och slogo ihjäl allt det som war manlön; 1 Mos. 49: 5.

26. Och slogo också ihjäl Hemor och hans son Sichem med swärdsegg, och togo sina systrar Dina utaf Sichems huse, och gingo sin wäg.

27. Då kommo Jacobs söner öfwer de slagna, och stinnade staden, derföre att de slämt hade deras systrar;

28. Och togo deras får, så, åsnar, och hwar i stadenom och på markene war;

29. Och alla deras häfwoor; all barn och qwinnor togo de till fångar, och stinnade allt det i husen war.

30. Och Jacob sade till Simeon och Levi: I hafwen åfäblommit att jag blifwer illa ländert för alla dessa lands inbyggare, de Canaaner och Pherseer; och jag är en ringa hop; när de nu församla sig öfwer mig, så slå de mig ihjäl, så warder jag omintetgjord med mino huse.

31. Men de swarade: Skulle de då handla med våra systrar, såsom med ene sköto?

35. Capitlet.

Gubstienken renad. BethEl buggt. Gud sehd. BenJamin född. Rachel, Jaac då.

Och Gud sade till Jacob: Gär dig redo, och far till BethEl, och bo der, och bygg der ett altare Gudi, som dig syntes, då du flydde för dinom broder Esau.

1 Mos. 28: 12, 19.

2. Då sade Jacob till sin hus, och till alla de som med honom woro: Lägger ifrån eder de främmande gudar, som äro ibland eder, och renser eder, och förwandler edor släder;

3. Och göröm oss redo att fara till BethEl, att jag må göra der ett altare Gudi, den mig hört hafwer i mins bebröfswelses tid, och hafwer warit med mig på wägenom, som jag rest hafwer.

4. Då singo de honom alla de främmande gudar, som woro under deras händer, och deras örnaringar; och han grof dem under ena el, som stod mid Sichem;

5. Och for ut; och en Gudsfruktan kom öfwer de släder, som lågo deromkring, att de icke foro efter Jacobs söner.

6. Så kom Jacob till Lus i Canaans land, som kallas BethEl, med allt det folk, som med honom war;

7. Och byggde der ett altare, och kallade det rummet ElBethEl, efter det Gud warbt honom der uppenbarad, då han flydde för sinom broder. 1 Mos. 33: 20.

8. Då dödde Debora, Rebecas amma, och wardt begrafwen nebanför BethEl, under ena el, hwilken warbt kallad grätoel,

9. Och Gud syntes åter Jacob, sedan han war kommen utaf Mesopotamien, och wälsignade honom;

10. Och sade till honom: Du heter Jacob; men du skall icke mer heta Jacob, utan Israel skall du heta. Och så kallade man honom Israel. 1 Mos. 32: 28.

11. Och Gud sade till honom: Jag är den allsmättige Gud; war fruktansam, och föröfsta dig; folk och folks stolar skola komma utaf dig, och Konungar skola komma utaf dina länder;

12. Och det landet, som jag Abraham och Isaac gifwit hafwer, skall jag gifwa dig, och skall det gifwa dine säd efter dig. 1 Mos. 12: 7.

13. Och så for Gud upp ifrån honom, ifrån det rummet, der han med honom talat hade. 1 Mos. 17: 22.

14. Men Jacob reste upp en stenwård på

det rummet, der han med honom talat hade; och göt bridofer deruppå, och begöt honom med oljo.

15. Och Jacob kallade det rummet, der Sub hade talat med honom, BethEl.

16. Och han for ifrå BethEl. Och som ännu ett litet stycke wägs war till Ephrath, då födde Rachel, och södsolan war henne swår.

17. Men då det wardt henne så swårt i födsone, sade jordgumman till henne: Hjulkta dig icke; förty denna sonen skall du också ha.

18. Men då själen utgick, att hon då måste, kallade hon honom BenOni; men hans fader kallade honom BenJamin.

19. Så dödde Rachel, och wardt begrafen wid vägen till Ephrath, som nu heter BethLehem.

1 Mos. 48: 7.

20. Och Jacob reste upp en wård öfwer hennes graf; der sammastäds är Rachels grafwård än i dag.

21. Och Israel for ut, och slog upp ett tjäll på hinfidon wid det tornet Eder.

Mich. 4: 8.

22. Och det begaf sig, då Israel bodde der i landet, gick Ruben bort och lade sig när Bilha, fins faders frilla; och det som för Israel. Men Jacob hade tolf söner.

Ros. 49: 4.

23. Leas söner woro desse: Ruben, Jacobs förstfödde son, Simeon, Levi, Juda, Jafschar och Sebulon.

24. Rachels söner woro: Joseph och BenJamin.

25. Bilhas, Rachels tjenstegwinnos, söner: Dan och Naphtali.

26. Silpas, Leas tjenstegwinnos, söner: Gad och Affer. Desse äro Jacobs söner, som honom födde woro i Mesopotamien.

27. Och Jacob kom till sin fader Isaac till Mamre i hufvudstaden, som heter Hebron, der Abraham och Isaac hade varit främlingar uti.

1 Mos. 37: 1.

28. Och Isaac wardt hundrade och åttatio år gammal;

29. Och wardt sjuk, och dödde och wardt samlad till sitt folk, gammal och mått af lefwande; och hans söner Esau och Jacob begrofw honom.

1 Mos. 25: 6.

36. Capitlet.

Esau hustrur, bönig, barn.

Detta är Esau slägte, som kallas Edom.

2. Esau tog hustrur af Canaans döt-

trar: Aba, Elons Setbeens dotter, och Aholibama, Ana dotter, Zibeons Seveens dotter,

1 Mos. 26: 34.

3. Och Basmath, Ismaels dotter, Nebajoths hustru.

4. Och Aba födde Esau Eliphas. Men Basmath födde Reguel.

5. Aholibama födde Zeus, Jaclan och Korah. Desse äro Esau barn, som honom födde woro i Canaans lande.

6. Och Esau tog sina hustrur, söner och döttrar, och alla fins huses själar; fins häfwor, och allan bestapen med alla ägodelar, som han förwärfwat hade i Canaans lande; och for uti ett land, ifrå sin broder Jacob.

7. Förty deras ägodelar woro så store, att de kunde icke bo med hwarannan; och landet, der de uti främlingar woro, kunde icke förbraga dem, för deras stora ägodelars skull.

1 Mos. 13: 6.

8. Så bodde då Esau på Seirs berg; och denne Esau är Edom.

Jos. 24: 4.

9. Detta är Esau slägte, af hwilkom de Edomeer komne äro på Seirs berg.

10. Och så heta Esau barn: Eliphas, Abas son, Esau hustrur; Reguel, Basmaths son, Esau hustrur.

11. Men Eliphas söner woro desse: Theman, Omar, Jephso, Gatham och Renas.

12. Och Thimna war Eliphas, Esau sons, frilla; hon födde Amalef. Desse äro de barn af Aba, Esau hustru.

13. Men Reguels barn äro desse: Rahath, Serah, Samma, Misä. Desse äro de barn af Basmath, Esaus hustru.

14. Men de barn af Aholibama, Esaus hustru, Ana dotter, Zibeons dotters, äro desse, dem hon födde Esau: Zeus, Jaclan och Korah.

15. Desse äro de Förstar ibland Esau barn: Eliphas barn, den första Esau sons, woro desse: Den första Theman, den första Omar, den första Jephso, den första Renas,

1 Chr. 1: 35.

16. Den första Korah, den första Gatham, den första Amalef. Desse äro de Förstar af Eliphas i Edoms lande; och äro barn af Aba.

17. Och desse äro Reguels barn, Esau sons: Den första Rahath, den första Serah, den första Samma, den första Misä. Desse äro de Förstar af Reguel uti de Edomeers lande; och äro barn af Basmath, Esaus hustru.

18. Desse äro barn af Aholibama, Esaus

hustru: Den Försten Zeus, den Försten Zaelen, den Försten Korah. Dessa äro de Förstar af Aholibama, Ana dotter, Esaus hustru.

19. Dessa äro Esaus barn, och deras Förstar; han är Edom.

20. Men de barn af Seir den Horeen, som i landena bodde, äro desse: Lotan, Sobal, Zibeon, Ana, 1 Chr. 1:38.

21. Dison, Ezer och Disan. Dessa äro de Förstar ibland de Horeer, alle Seirs barn i Edoms lande.

22. Men Lotans barn woro desse: Hori och Hemam; och Lotans hustru het Ehimna.

23. Sobals barn woro desse: Alvan, Manahat, Ebal, Sepho och Dnam.

24. Zibeons barn woro: Aja och Ana: Denne är den Ana, som i äfnene påfann mular, då han waltade fins faders Zibeons äfnar.

25. Men Ana barn woro: Dison och Aholibama, det är Ana dotter.

26. Disons barn woro: Hemban, Esban, Jithran och Cheran.

27. Ezers barn woro: Bilhan, Saaban och Alan.

28. Disans barn woro: Uz och Aran.

29. Dessa äro de Förstar ibland de Horeer: Den Försten Lotan, den Försten Sobal, den Försten Zibeon, den Försten Ana,

30. Den Försten Dison, den Försten Ezer, den Försten Disan. Dessa äro de Förstar ibland de Horeer, de som regerade i Seirs lande.

31. Men de Konungar, som i Edoms lande regerade, förre än Israels barn Konungar hade, äro desse: 1 Chr. 1:43.

32. Bela war Konung i Edom, Beors son; och hans stad het Dinbaba.

33. Och då Bela blef döb, wardt Jobab Konung i hans stad, Sera son, af Bozra.

34. Då Jobab blef döb, wardt Husam utaf de Themaners lande Konung i hans stad.

35. Då Husam blef döb, wardt Konung i hans stad Habab, Bebabs son, den som slog de Midiamiter på de Moabiter mark; och hans stad het Aioth.

36. Då Habab blef döb, wardt Samla af Mastrela Konung i hans stad.

37. Då Samla blef döb, wardt Konung i hans stad Saul af Rehoboth wid älsfwenen.

38. Då Saul blef döb, wardt Baalhanan, Achbors son, Konung i hans stad.

39. Då Baalhanan, Achbors son, blef döb, wardt Habar Konung i hans stad; och hans

stad het Bagu; och hans hustru het Meschabeel, Matrebs dotter, och Mesahabs dotter.

40. Alltså beta de Förstar af Esau i deras släkter, rummom och namnom: Den Försten Ehimna, den Försten Alva, den Försten Jetheth, 1 Chr. 1:61.

41. Den Försten Aholibama, den Försten Elag, den Försten Pinon,

42. Den Försten Renas, den Försten Theman, den Försten Mibzar,

43. Den Försten Magbiel, den Försten Fram. Dessa äro de Förstar i Edom, såsom de bott hafwa uti deras arfwelande. Och Esau är fadren till de Edomeer.

37. Capitlet.

Joseph drömmar, säljes, frjes.

Men Jacob bodde i de landena, der hans fader war en främling uti, nämliga i Canaans lande. 1 Mof. 35:27.

2. Och detta är Jacobs släkt: Joseph war sjutton år gammal, då han wardt en herde öfwer hjorden med sina bröder; och pilten war när Silhas och Silbas fins faders hustrurs barnom; och han sade för deras fader, hwilket ondt rykte öfwer dem war.

3. Men Israel hade Joseph lärare än alla de andra sin barn, efter han hade södt honom i alderdomen; och gjorde honom en broket fjortel.

4. Då nu hans bröder sågo, att deras fader hade honom lärare än alla hans bröder, wordo de honom hätske, och kunde icke tala honom ett wänligt ord till. Ap. 7:9.

5. Derutöfwer hade Joseph ena reso en dröm, och sade sina bröder deraf. Då blefwo de honom ännu hätskare.

6. Ty han sade till dem: Räre, hörer hwad mig hafwer drömt.

7. Mig tyckte wi bundom kärfwar på marsene, och min kärfwe reste sig upp och stod; och edre kärfwar beromtring bugade sig för min kärfwa.

8. Då sade hans bröder till honom: Skulle du warda wår Konung, och råda öfwer oss? och wordo honom ändå hätskare för hans dröms och hans tals stull.

9. Och han hade ännu en annan dröm, den förtäljde han sina bröder, och sade: Ei, jag hafwer ännu haft en dröm: Mig tyckte, att solen och månen och elffwa stjernor bugade sig för mig.

10. Och då det hans fader och hans bröder sagdt wardt, straffade honom hans fader, och sade till honom: Hwad är det för en

dröm, som dig hafwer drömt? Skall jag och din moder och dine bröder komma, och falla ned på jordena för dig?

11. Och hans bröder afundades wid honom. Men hans fader behöll dessa ord.

12. Då nu hans bröder gingo bort till att beta deras faders boskap i Sichem,

13. Sade Jsrael till Joseph: Vakta icke dine bröder boskapen i Sichem? Kom, jag vill sända dig till dem. Han sade: Här är jag.

14. Och han sade: Gå bort och se till, om det står väl till med dina bröder och boskapen; och säg mig igen, huru det hafwer sig. Och han sände honom utaf den dalen om Hebron, att han skulle gå till Sichem.

15. Då fann honom en man, der han for vill på markene. Han frågade honom, och sade: Hvem söker du?

16. Han svarade: Jag söker mina bröder: Käre, säg mig, hvarest de vaktat hjorden.

17. Mannen sade: De äro hädanfarne; ty jag hörde, att de sade: Låt oss gå till Dotthan. Då drog Joseph efter sina bröder, och fann dem i Dotthan.

18. Som de nu långt ifrån fingo se honom, förre än han kom när intill dem, rådslago de till att döda honom;

19. Och sade inbördes: Si drömmaren kommer här.

20. Så kommer nu, och låter oss slå honom ihjäl och kasta honom i ena grop; och säga, att ett ondt djur hafwer ätit upp honom; så får man se, hwad hans drömmar äro.

21. När Ruben hörde det, ville han frälssa honom af deras händer, och sade: Låter oss icke slå ena själa. 1 Mos. 42: 22.

22. Och ytterligare sade Ruben till dem: Låter oss icke utgjuta blod; utan låt oss kasta honom i den gropen, som är i stüene, och icke komma händer wid honom. Men han ville hafva frälst honom utu deras hand, att han måtte hafva haft honom till sin fader igen.

23. Då nu Joseph kom till sina bröder, afkläbde de honom hans kjortel, med den brotota kjortelen, som han hade uppdä sig;

24. Och togo honom, och kastade i ena grop; men gropen war tom, och intet watten deruti.

25. Och de satte sig ned till att äta. I det hofwo de sin ägon upp, och sågo en hop Jsmaeliter komma ifrån Gilead med deras camelar; de förde krydder. Balsam och myrrham, och foro ned uti Egypten.

26. Då sade Juda till sina bröder: Swad hjälper det oss, att wi dräpe vår broder, och fördölje hans blod?

27. Kommer, och låter oss sälja honom de Jsmaeliter, att våra händer icke förtaga sig på honom; ty han är vår broder, vårt kött och blod. Och de lybde honom.

28. Och då de Midianitiste köpmännerna foro der fram, drogo de honom upp af gropen, och sålde honom de Jsmaeliter för tjugu silfwerpenningar; de förde honom in i Egypten. Ps. 105: 17. Ap. 8: 7: 9.

29. Då nu Ruben kom åter till gropen, och fann icke Joseph derinne, ref han sin kläder;

30. Och kom åter till sina bröder, och sade: Piltan är icke der; hwart skall jag?

31. Då togo de Josephs kjortel, och slagade en bod, och indoppade kjortelen i blodet;

32. Och sände den brotota kjortelen bort, och låto bära honom till deras fader, och sade: Denna hafwom wi funnit; se, om det är dins sons kjortel eller ej.

33. Men han kände honom, och sade: Det är mins sons kjortel. Ett ondt djur hafwer ätit upp honom; ett wiidbjur hafwer ristwit Joseph. 1 Mos. 44: 28.

34. Och Jacob ref sin kläder, och svepte en säck om sina ländar, och förjde sin son långan tid.

35. Och alla hans söner och dottrar gingo till, att de skulle hugwala honom; men han wille icke låta hugwala sig, och sade: Jag warder med sorg neberfarandes i grafwena till min son. Och hans fader gret honom.

36. Men de Midianiter sålde honom in i Egypten Potiphar, Pharao's hofmästare. 1 Mos. 39: 1.

38. Capitlet.

Juda söner och blodskam.

Det begaf sig på samma tiden, att Juda for neder ifrån sina bröder, och gaf sig till en man i Abullam, som het Hira.

2. Och Juda jäg der en Cananeist mans dotter, han het Sua; och tog henne.

3. Och då han belåg henne, wardt hon hafwandes, och födde en son, den kallade han Er.

4. Och hon wardt åter hafwandes, och födde en son, den kallade hon Onan.

5. Åter födde hon en son, honom kallade hon Sela. Och han war i Chesib, när hon den födde.

6. Och Juba gaf sinom första sone Er ena hustru, som het Thamar.

7. Men Er, Juba förstfödde son, war arg för Hætranom; derföre dödade Hætranom honom.

4 Mof. 26: 19.

8. Då sade Juba till sin son Onan: Lågg dig när dins broders hustru, och tag henne till ägta, att du uppväcker dinom broder såd.

5 Mof. 25: 5. Matth. 22: 24.

9. Men då Onan wiste, att såden icke skulle wara hans egen, då han låg när fins broders hustru, lät han det falla uppå jordenn, och förderfwade det, att han icke skulle gifwa sinom broder såd.

10. Då misshagade Hætranom det onda han gjorde, och dödade honom od.

11. Då sade Juba till sina sonahustru Thamar: Blif en enkla i dins faders huse, så länge Sela min son warder stor; förty han tänkte, att han tilläfwentyrs måtte också dö, såsom hans broder. Så gick Thamar bort, och blef i fins faders huse.

12. Då nu många dagar förledne woro, dödde Sua dotter, Juba hustru. Och sedan Juba utstört hade, gick han upp till att klippa sin får i Thinnath, med sin herba Sira af Abulam.

13. Då wardt Thamar sagdt: Si, din swär går upp till Thinnath till att klippa sin får.

14. Då lade hon af sin enfokläder, som hon drog, bokade sig, och förhöljde sig, och satte sig ut för porten på wägen emot Thinnath; förty hon såg, att Sela war stor worden, och hon war icke gifwen honom till hustru.

15. Då nu Juba såg henne, mente han det hade warit en stöla; förty hon hade förhöljt sitt ansigte.

16. Och han wel af wägenom till henne, och sade: Kära, lät mig ligga när dig; ty han wiste icke, att det war hans sonahustru. Hon swarade: Swad will du gifwa mig, att du ligger när mig?

3 Mof. 18: 15.

17. Han sade: Jag will sända dig en bod ifrå hordenom. Hon swarade: Gif mig en pant, så länge du sänder mig honom.

18. Han sade: Swad will du jag skall gifwa dig för en pant? Hon swarade: Din ring, och din hufwubbonad, och din staf, som du hafwer i händerna. Det gaf han henne, och låg när henne, och hon wardt hafwandes af honom.

19. Och hon stod upp, och gick dådan, och lade boken af, och tog sin enfokläder uppå igen.

20. Men Juba sände boden med sin herba af Abulam, att han skulle taga igen panten ifrå qwinnone; och han fann henne intet.

21. Då frågade han folket, som bodde wid det rummet, och sade: Swarest är den stölan, som fatt ute på wägenom? De swarade: Ingen stöla hafwer der warit.

22. Och då kom han åter till Juba, och sade: Jag hafwer intet funnit henne; bertill säger folket, som der bor, att der hafwer ingen stöla warit.

23. Juba sade: Hafwe sig det, att wi icke tilläfwentyrs skulle komma på stam; ty jag hafwer såndt boden, men du hafwer icke funnit henne.

24. Tre månader derefter wardt det Juba sagdt: Din sonahustru Thamar hafwer bolat; och si, i boleri är hon worden hafwandes. Juba sade: Hafwer henne härfram, att hon skall brännas.

25. Och då hon habes fram, sände hon till sin swär och sade: Af denna mannen är jag hafwandes, som detta tillhör. Och sade: Känner du od, hwem denne ringen och hufwubbonaden och stafwen tillhör?

26. Juba kände det, och sade: Hon är rättfärbigare än jag; ty jag hafwer icke gifwit henne min son Sela. Dock belåg han henne intet mer.

27. Och då hon skulle föda, funnos twillingar i hennes lifwe.

28. Och som hon nu födde, gaf sig en hand ut; då tog jordgumman och band der en rödan tråd om, och sade: Denne skall först utkomma.

29. Men då han drog sina hand åter in, kom hans broder ut, och hon sade: Swi är hinnan för dina skull sönberremnad? Och man kallade honom Perez.

1 Gsr. 2: 4. Matth. 1: 3.

30. Derefter kom hans broder ut, som hade den röda tråden om sina hand; och man kallade honom Serah.

39. Capitlet.

Josefs tjänst, fästet, fångsel.

Joseph wardt förb neder i Egypten; och Potiphar, en Egyptisk man, Pharaos hofmästare, köpte honom af de Ismaeliter, som honom hade fört derne.

1 Mof. 37: 36. Ps. 105: 17.

2. Och Hætran war med Joseph, så att han wardt en lyckosam man; och war i fins herras dens Egyptiens huse.

3. Och hans herre såg, att Hætran war

med honom; ty allt det han gjorde, lät HETren gå lydosamliga till med honom;

4. Så att han fann nåd för sinom herre, och wardt hans tjenare; han satte honom öfwer sitt hus, och allt det han hade, lät han under hans händer.

5. Och ifrå den tiden, då han hade satt honom öfwer sitt hus och alla sina ägodelar, wälsignade HETren den Egyptiens hus för Josephs skull; och war allstammans HETrans wälsignelse i allo thy han hade hemma och på markene.

6. Dersöre lät han det allt under Josephs händer, hwar han hade; och hade intet deraf, utan allena brödet, som han åt. Och Joseph war dägelig och sager under anfigtet.

7. Och det begaf sig, då detta war skedd, att hans herras hustru lastade sin ägon på Joseph, och sade: Ligg när mig.

8. Men han wägrade det henne, och sade till henne: Si, min herre wet icke hwar i hans huse är, och allt det han hafwer, hafwer han gifwit under mina händer;

9. Och hafwer intet så godt i sino huse, det han i mitt wäld icke gifwit hafwer, utan dig; ty du äst hans hustru. Swi skulle jag nu så mycket ondt göra, och synda emot Gud?

10. Men hon hade dagliga sådana ord till Joseph; men han lybde henne intet, att han skulle ligga när henne, eller wara något om henne.

11. Det begaf sig en dag, att Joseph gif in i huset till att göra sina sysslo; och ingen af husfolket war der när.

12. Och hon fick honom i hans mantel, och sade: Ligg när mig. Men han lät blifwa mantelen i hennes hand, och rymde ut af huset.

13. Då hon nu såg, att han lät blifwa mantelen i hennes hand, och rymde ut,

14. Kallade hon husfolket, och sade till dem: Si, han hafwer fört oss härin en Ebreisk man, att han skulle komma oss på stam. Han kom härin till mig, på det han skulle ligga när mig; men jag ropade med höga röst.

15. Och då han hörde, att jag striade och ropade, då lefde han sin mantel när mig, och flydde, och lopp ut.

16. Och hon lade hans mantel när sig, så länge hennes herre kom hem;

17. Och talade till honom samma orden, och sade: Den Ebreiske tjenaren, som du hafwer haft härin, kom härin till mig, att han skulle komma mig på stam.

18. Men då jag striade och ropade, lefde han sin mantel när mig, och flydde ut.

19. Då hans herre hörde sådana sine bustrus ord, som hon till honom talade, och sade: Så hafwer mig din Ebreiske tjenare gjort; wardt han gansta wreb.

20. Då tog hans herre honom, och lade honom i fångelse, der Konungens fångar inne lågo; och der låg han då i fångellet.

21. Men HETren war med honom, och war honom gunstig, och lät honom finna nåd för befälningssmannen öfwer fångahuset; Ap. G. 7: 10.

22. Så att han befallde alla fångarna i fångelsena under hans hand, att allt det der stebde, måste ste genom honom.

23. Förty befälningssmannen öfwer fångellet såg, att HETren war med honom i allt det som under hans händer war, och att HETren lät det han gjorde lydosammelige tillgå.

40. Capitlet.

Ståntens, balarens dröm. Josephs tydning och begär.

Och det begaf sig derefter, att Konungens i Egypten höfwitsman öfwer stänterna, och höfwitsmannen öfwer balarena, bröto deras herre Konungenom i Egypten emot.

2. Och Pharaos wardt wreb uppå dem, 3. Och lät sätta dem i höfmaästarens hus i fångelse, der Joseph låg fången.

4. Och höfmaästaren satte Joseph öfwer dem, att han skulle tjena dem; och de såto några dagar.

5. Och både stänten och balaren drömde om en natt hwar sin dröm, och hwarsderas dröm hade sin uttydelse.

6. Då nu Joseph kom om morgonen in till dem, och såg dem ånge,

7. Frågade han dem, och sade: Swi ären I så ånge i dag?

8. De svarade: Oss hafwer drömt, och wi hafwom ingen, som oss det utlägger. Joseph sade: Utläggningen hörer Gudi till; bod förtäljer mig det.

9. Då förtäljde stänten sin dröm för Joseph, och sade till honom: Mig drömde, att ett winträ war för mig.

10. Det hade tre grenar; det grönstabes, wärte och blomstrades, och dess drufwor worde mogna.

11. Och jag hade Pharaos stänkefar i mine hand, och tog och kryste dem i stänkefaret, och fick Pharaos stänkefaret i handena.

12. Joseph sade: Detta är uttöbningen: Tre grenar äro tre dagar.

13. Efter tre dagar skall Pharao upphäfva ditt hufvud, och sätta dig åter till ditt ämbete, att du får honom skänkelaret i hans hand, såsom tillförene, då du var hans slant.

14. Men tänk uppå mig, då big går väl, och hör barmhertighet med mig, att du Pharao ingifwer, att han tager mig utaf detta hufet;

15. Ty jag är hemliga bortfusen utaf de Ebreers lande; så hafwer jag och här intet gjort, att de mig insatt hafwa. 1 Mos. 37: 28.

16. Då balaren såg, att uttöbningen var god, sade han till Joseph: Mig hafwer och drömt, att jag bar tre slåbade forgar på mitt hufvud;

17. Och i öfwersta forgenom allahanda balad mat till Pharaos behof; och foglarna äto af forgenom på mitt hufvud.

18. Joseph svarade, och sade: Detta är uttöbningen: Tre forgar äro tre dagar.

19. Och efter tre dagar skall Pharao upphäfva ditt hufvud, och hänga dig i en galga; och foglarna stola äta ditt kött på dig.

20. Och det bände trebje dagen, då begid Pharao sin årsdag, och han gjorde alla sina tjenare en måltid; och upphof den öfwersta släntens hufvud, och den öfwersta balarens, ibland sina tjenare;

21. Och satte den öfwersta slänten åter till sitt släntämbete, att han skulle få Pharao skänkelaret i handena;

22. Men den öfwersta balaren lät han hänga; som Joseph hade uttydt honom.

23. Men den öfwersta slänten tänkte intet på Joseph, utan förgat honom.

41. Capitlet.

Pharaos dröm. Josephs uttöbning, upphälsse, gifte, barn.

Och tu är derefter hade Pharao en dröm, såsom han hade sländit wid ålfwena,

2. Och sett af ålfwene uppstiga sju nöt, sön och fet; och de gingo i goda bet.

3. Sedan såg han annor sju udt uppstiga af ålfwene, wanstapeliga och magra; och gingo jemte de andra på strandene wid ålfwena.

4. Och de sju wanstapeliga och magra nöten äto upp de sju söna och feta nöten. Då wakenade Pharao;

5. Och han somnade åter, och åter drömde honom, och såg, att sju ax, full och tjock, växte på enom fjell.

6. Derefter såg han sju tunn förwörsien ax uppgå.

7. Och de sju magra axen uppslukte de sju stora och fulla axen. Då wakenade Pharao, och såg, att det var en dröm.

8. Och då det wardt morgon, var hans ande bebröfswad; och skidade ut, och lät kalla alla spåmän i Egypten, och alla wisa, och förtäljde dem sin dröm; men der var ingen, som honom kunde uttyda för Pharao.

Dan. 2: 1, 2, 3, 10, 11.

9. Då talade den öfwerste slänten med Pharao, och sade: Jag kommer ihåg i dag mina synner. 1 Mos. 40: 1, 3.

10. Då Pharao var förtörnad på sina tjenare, och lade mig med den öfwersta balaren i fångelse i hofmästarens hus;

11. Då drömde of bådom i ene natt, hwar sin dröm, hwars uttöbning hwarjom för sig pågalt.

12. Då var när of en Ebreiff ung man, hofmästarens tjenare; honom förtäljde wi det, och han uttydde of våra drömmar, hwarjom efter sinom dröm.

13. Och som han of uttyddet, så är det gånget; ty jag är åter satt till mitt ämbete, och han är hängder.

14. Då sände Pharao bort, och lät kalla Joseph, och de hade honom utu fångslet. Och han lät raka sig, och förwandla sin kläder, och kom in till Pharao. Ps. 105: 20.

15. Då sade Pharao till honom: Mig hafwer drömt en dröm, och ingen är, som honom uttyder; men jag hafwer hört af dig sägas, att när du hör en dröm, då uttyder du honom.

16. Joseph svarade Pharao och sade: Det står icke mig till; men Gud skall dock förkunna Pharao det godt är.

17. Pharaos sade till Joseph: Mig drömde, jag stod på strandene wid ålfwena,

18. Och såg uppstiga af ålfwene sju nöt, fet och slön, och de gingo i goda bet;

19. Och efter dem såg jag sju annor nöt uppstiga, tunn och fast wanstapeliga och magra; jag hafwer icke i hela Egypten sett så wanstapeliga.

20. Och de sju wanstapeliga och magra nöten äto upp de sju första feta nöten.

21. Och då de hade ätit dem upp, syntes intet på dem, att de hade ätit dem, och woro wanstapeliga såsom tillförene. Då wakenade jag;

22. Och såg åter i minom dröm sju ax växte på enom fjell, full och tjock.

23. Derefter gingo upp sju torr år, tunn och förvisgen.

24. Och de sju tunna åren uppslöto de sju tjoda åren. Och jag hafwer lagt det mina späman; men de tunna icke tyda mig det ut.

25. Josefth svarade Pharaos: Båda brömmerna, Pharaos, äro ens. Gud förkunnar Pharaos, hwad han göra vill.

26. De sju slöna nöten äro sju år, och de sju fulla åren äro och de sju åren; det är allt enahanda bröm.

27. De sju magra nöten och wanskapeliga, som efter de andra uppsigna äro, äro sju år; och de sju magra och förwignade åren stola wara sju hård år.

28. Det är nu det jag sagt hafwer till Pharaos, att Gud underwisar Pharaos, hwad han göra vill.

29. Si, sju år warba kommande med stor ymnoghet i hela Egypti lande.

30. Och efter dem warba sju hård år kommande, att man warber förgätandes all sådana ymnoghet i Egypti lande; och den dyre tiden warber förtärandes landet;

31. Att man intet skall weta af den ymnoghetene i landena, för den dyra tidens skull, som efter kommer; förty han skall warba ganska swår.

32. Men det Pharaos hade andra resona brömt betydde, att Gud skall sådant wisserliga och snarliga göra.

33. Nu må Pharaos se efter en förståndig och wis man, den han sätta må öfwer Egypti land;

34. Och skaffa, att han förskidar ämbetsmän i landena, och taga den femte delen i Egypti lande i de sju rika åren;

35. Och församla alle spising af de goda åren, som komma stola, att de låta infomma såd uti Pharaos kornhus till förråd i städerna, och förwara det;

36. På det man finner landena spising i de sju hårda åren, som komma stola öfwer Egypti land; att landet icke förberfwas af hunger.

37. Det talet behagade Pharaos och alla hans tjenare wål.

38. Och Pharaos sade till sina tjenare: Hur kunna wi finna en sådana man, som Guds Ande är uti?

39. Och sade till Josefth: Efter Gud hafwer allt sådant tungjort dig, är ingen så klok och förståndig som du.

40. Du skall wara öfwer mitt hus, och efter pino orde skall allt mitt folk lydigt wara;

allena i mitt Konungsliga säte will jag wara mer än du. Pi. 105: 21. Ap. 8: 7: 10.

41. Och sade: Si, jag hafwer satt dig öfwer hela Egypti land;

42. Och tog sin ring af sine hand, och gaf honom Josefth på sina hand, och släbde honom i hwitt silke, och hängde en guldbeljo på hans hals;

43. Och lät honom sitta på den andra wagnen, och lät utropa för honom: Denne är landsens fader; och satte honom öfwer hela Egypti land.

44. Och Pharaos sade till Josefth: Jag är Pharaos; utan diu wilja skall ingen, i hela Egypti lande, röra sin hand eller fot;

45. Och kallade honom det hemligaste rådet; och gaf honom till hustru Asnath, Potiphers dotter, Prestens i On. Så for Josefth ut till att bese Egypti land.

46. Och han war tretio år gammal, då han stod för Pharaos; och for ut ifrån Pharaos, och for omkring hela Egypti land.

47. Och landet gjorde alltså i de sju rika åren;

48. Och förjamlade i de sju åren alla spising i Egypti land, och låto det i städerna; ehwad spising, som warte på markene wid hwar och en stad allt omkring, det låto de komma derin.

49. Så lade Josefth tillhoppa sådena öfwer måtto msket, som sanbfornen i hafwet, så att han wände igen att räfna; ty man kunde det icke räfna.

50. Och Josefth words födde två söner, förta än den dyra tiden kom, hwilka honom födde Asnath, Potiphers dotter, Prestens i On. 1 Mos. 46: 20. 48: 5.

51. Och kallade den första Manasse; förty, sade han, Gud hafwer låtit mig förgåta alla mina olycko, och mins faders hus.

52. Den andra kallade han Ephraim; förty, sade han, Gud hafwer låtit mig wäxa till i mins eländes lande.

53. Då nu de sju rika åren woro framlibne i Egypten,

54. Så begynte de sju hårda åren gå uppå, som Josefth hade omtalat. Och warbt en dyr tid i all land; men i hela Egypti lande war bröb. Pi. 105: 16.

55. Då nu Egypti land och led hunger, ropade folket till Pharaos om bröb. Men Pharaos sade till alla Egyptier: Går bort till Josefth; hwad han säger eder, det görer.

56. När nu dyr tid war öfwer allt landet, slog Josefth kornhusen upp allsläds, och

fälde de Egyptier; förty den dyre tiden wardt ju längre ju större i landena.

57. Och all land kommo till Egypten, till att köpa när Josefh; förty den dyre tiden fick öfverhandena i all land.

42. Capitlet.

Bröderna komma, bestållas, fångslas, lemna Simeon, resa efter BenJamin.

Men då Jacob såg, att säd war sal i Egypten, sade han till sina söner: Öwi sen I icke till?

2. Si, jag hörer, att uti Egypten är säd nog; farer derneb, och köper öf säd, att wi må lefwa och icke dö. Ap. 8: 12.

3. Och foro då tio Josephs bröder neb, att de skulle köpa säd i Egypten.

4. Ty BenJamin, Josephs bröder, lät Jacob icke fara med sina bröder, ty han sade: Honom måtte något ondt wedertomma.

5. Så foro Israels barn åstad till att köpa säd med androm, som kommo med dem; ty det war och dyr tid i Canaans lande.

6. Men Joseph war råbandes i landena, och sålde säd allo föllena i landena. Då nu hans bröder kommo till honom, föllo de neb på jordena för honom på sitt ansigte.

7. Och han såg uppå dem, och kände dem, och låts wara främmande emot dem, och talade skarpt med dem, och sade till dem: Swadan kommen I? De sade: Utaf Canaans land till att köpa spisning.

8. Och ändå han kände dem, så kände de dock intet honom.

9. Och Joseph tänkte på drömmen, som honom hade drömt om dem, och sade till dem: I ären spejare, och ären komne till att bese, hwarest landet är öppet. 1 Mos. 37: 5.

10. De swarade honom: Nej, min herre, dine tjenare äro komne till att köpa spisning.

11. Wi äre alle ens mans söner; wi äro rebelige, och dine tjenare hafwa aldrig warit spejare.

12. Han sade till dem: Nej, utan I ären komne till att bese, hwarest landet är öppet.

13. De swarade honom: Wi dine tjenare äre tofs bröder, ens mans söner i Canaans land; och den yngste är när vår fader, men den ene är icke mer till. 1 Mos. 44: 20.

14. Joseph sade till dem: Detta är det jag hafwer sagt eder, spejare ären I.

15. Deruppå vill jag pröfwa eder; wid Pharaos lif, I stolen icke komma dådan, med mindre edar yngste bröder kommer hit. 1 Mos. 43: 5.

16. Sänder en af eder hit edar bröder; men I stö. fin
Så vill jag pröfwa edart med sanningene eller icke. 2
Så ären I, wid Pharaos lif, spejare.

17. Och han lät dem allefamman i förvarning i tre dagar.

18. Om tredje dagen sade han till dem: Wiljen I lefwa, så görer alltså; ty jag fruktat Gud.

19. Ären I rebelige, så låter en edar bröder ligga bunden i edart fångelse; men I farer bort, och förer hem hwad som I köpt hafwen emot hungeren;

20. Och förer edar yngsta bröder hit till mig, så vill jag tro edor ord, på det I icke stolen dö. Och de gjorde så.

21. Men de talade inbördes: Detta hafwe wi förstskulat på vår bröder, att wi såge hans själs ångest, då han bad öf, och wi wille intet höra honom; derföre kommer nu denna bedröfwelsen öfwer öf.

22. Ruben swarade dem, och sade: Sade jag icke eder, då jag talade: Syndet icke på pilsten; och I wille icke hörat? Nu warder hans blod uttrafsb. 1 Mos. 37: 21.

23. Men de wiste icke, att Joseph förstod det; ty han talade med dem med en tolt;

24. Och han wände sig ifrå dem, och gret. Då han nu wände sig åter till dem, och talade med dem, tog han Simeon utaf dem, och band honom för deras ögon;

25. Och gaf befallning, att deras säcker skulle fyllas med mälning, och gifwas deras penningar igen, hwars i hans säck; bertill och hwarjom sina tåring på resone. Och man gjorde dem så.

26. Och de lade sina waror på sina åsnar, och fore dådan.

27. Men då endera lät upp sin säck, att han skulle fodra sin åsna i herberget, wardt han warfe sina penningar, som lågo ofwan i säckenom;

28. Och sade till sina bröder: Jag hafwer fått mina penningar igen; si, de äro i minnir säck. Då förföll dem deras hjerta, och förstärktes inbördes, och sade: Öwi hafwer Gud gjort öf så?

29. Då de nu kommo hem till deras fader Jacob i Canaans lande, sade de honom allt det dem wedersfaret war, och sade:

30. Den mannen, som är herre i landet, talade skarpt till öf, och höll öf för landens spejare.

22. Och då wi swarade: Wi äre rebelige, och hafwe albrig warit spejare;

32. Utan ärom tolf bröder, wårs faders söner; en är icke mer till, och den yngste är ännu i denna dag när wår fader i Canaans lande;

33. Sade han till oss: Deruppå vill jag märslat, att I ären rebelige; en edar broder låter när mig qwar, och tager nödtorft till ebor hus, och farer bort;

34. Och hemter edar yngsta broder hit till mig, så lan jag märkla, att I icke ären spejare, utan rebelige män; så vill jag och gifwa eder edar broder igen, och så må I brula ebart bästa i landena.

35. Och då de slogo ut af säckerna, fann hwar och en sitt penningaknyte i sinom säck. Och då de sågo, att det war deras penningaknyte, wordo de, med deras fader, försträkte.

36. Då sade Jacob deras fader: I hafnen gjort mig barnlös; Joseph är icke mera till, Simeon är och icke mera till, BenJamin wiljen I taga ifrå mig; det går allt öfwer mig.

37. Ruben swarade sinom fader, och sade: Om jag icke förer dig honom hem igen, så dräp båda mina söner; allenast gif mig honom i mina hand, jag vill föra dig honom hem igen.

38. Han sade: Min son skall icke fara ned med eder; ty hans broder är dödd, och han är allena igenblifwen. Om honom weberfors något ondt i wägen, der I resten, worden I drifwandes min grå hår med sorg neder i gräfsnena.

43. Capitlet.

BenJamin med bröderna unfsås härliga.

Men den dyre tiden tvingade landet.

2. Och då det wardt allt, som de hade fört utaf Egypten, sade deras fader Jacob till dem: Farer åter dit, och köper oss någon spisning.

3. Då swarade honom Juba, och sade: Den mannen weberlade oss det högeliga, och sade: I skolen icke komma för min ögon, med mindre edar broder är med eder.

4. Är det nu så, att du sänder wår broder med oss, så wilje wi fara ned, och köpa dig spisning.

5. Men är det så, att du icke sänder honom, så fare wi icke neder; ty mannen hafwer sagt oss: I skolen icke komma för min ögon, utan edar broder är med eder.

1 Mos. 42: 20. 44: 23.

6. Israel s:de: Hwi hafwen I så illa gjort emot mig, att I hafwen det sagt mannenom, att I haben än en broder?

7. De swarade: Den mannen frågade så grant om oss och våra släkt, och sade: Lefwer edar fader än? Hafwen I ännu en broder. Då sade wi honom, som han frågade. Huru kunde wi weta, att han skulle säga: Hafwer edar broder hitnöd med eder?

8. Då sade Juba till Israel sin fader: Låt pilsen fara med mig, att wi må göra oss redo och försäsa och mågom leswa, och icke dö, både wi och du, och wår barn.

9. Jag vill wara god för honom; utaf mina händer skall du ästa honom: Förer jag dig icke honom igen, och sätter honom fram för din ögon, så vill jag hafwa skull så länge jag lefwer.

1 Mos. 44: 32.

10. Ty hwar wi icke hade förbröjt, hade wi väl allaredo två resor warit igentomme.

11. Då sade Israel deras fader till dem: Måste det ju så wara, så görer det, och tager af landsens bästa frukt i edra säder, och förer mannenom slänker bitneder, något balsam och hannog, och örter, och myrrham, och badel, och mandel.

12. Lager och andra penningar med eder, och de penningar, som I hafwen fått igen ofwan i edra säder, förer också med eder; tilläfwentys der är någon willa ibland kommen.

13. Dertill tager edar broder; görer eder redo, och farer till mannen.

14. Men allsmächtig Gud gifwe eder barmhertighet för den mannenom, att han måtte der fri låta den andra broderen och BenJamin. Men jag måste wara som den der sin barn slätt mist hafwer.

15. Då togo de dessa slänker, och penningar dubbelt med sig, och BenJamin; gjorde sig redo, och foro in i Egypten, och gingo in för Joseph.

16. Då såg Joseph dem med BenJamin, och sade till honom, som war öfwer hans hus: Haf dessa männerna in i huset, och slagta, och red till; förty de skola äta med mig i middag.

17. Och mannen gjorde såsom Joseph honom sagt hade, och hade männerna in i Josephs hus.

18. Men de fruktade sig att de wordo hafde i Josephs hus, och sade: Wi äre här införde för penningarnas skull, som wi tillförene funnom i våra säder, att han vill komma oss det uppå, och låta en dom gå öfwer

och, der han och med tager till sina trålar, med våra åsnar.

19. Derföre gingo de till mannen, som war öfwer Josephs hus, och talade med honom utanför dörrarna af husena;

20. Och sade: Min herre, wi worom tillförene härnede till att löpa spisning;

21. Och då wi kommo i herberget, och löste upp våra säder, si, då woro hwaras och ens penningar öfwan i hans säd, med fulla wigt; derföre hafwe wi åter fört dem med oss;

1 Mos. 42: 35.

22. Hafwom också fört andra penningar ned med oss, till att löpa spisning med. Men wi wete icke, ho som hafwer stungit oss våra penningar i våra säder.

23. Men han sade: Warer tillfrids, frukter eder icke; edar Gud, och edars saders Gud, hafwer gifwit eder en slätt i edra säder; edra penningar hafwer jag fått. Och han hade Simeon ut till dem;

24. Och hade dem i Josephs hus; gaf dem watten, att de skulle två sina fötter, och gaf deras åsnar foder.

1 Mos. 18: 4.

25. Men de redde till slänterna, tilldess Joseph kom till middagen; ty de hade hört, att de skulle der äta bröd.

26. Då nu Joseph gick in i huset, bårde de honom slänterna i huset på sina händer, och föllo för honom neber på jordena.

27. Men han tackade dem kärliga, och sade: Går det väl med edrom sader den gamla, der I mig af saden? Lefwer han ännu?

28. De swarade: Wår om sader dinom tjenare går väl, och han lefwer ännu; och bugade sig, och föllo ned för honom.

29. Och han lyfte upp sin ögon, och såg sin broder BenJamin, sine moders son, och sade: Är det edar yngste broder, som I saden mig af? Och sade ytterligare: Gud ware dig nådelig, min son.

30. Och Joseph hastade; ty hans hjerta war brinnande öfwer sin broder, och sökte rum till att gråta; och gick i sin tammur, och gret der.

31. Och då han hade twagit sitt ansigte, gick han ut, och höll sig fast, och sade: Låger bröd fram.

32. Och der bars fram, besynnerliga för honom, och besynnerliga för dem, och för de Egyptier, som med honom åto, och besynnerliga; förty de Egyptier töras icke äta bröd med de Ebreer, det är en wederskyggelse för dem.

1 Mos. 46: 34. Dan. 1: 8.

33. Och de sattes för honom, den förstfödde

efter sina förstfödslo, och den yngste efter sin ungdom. Der förundrade de sig uppå inbördes.

34. Och man bar dem besynnerliga rätter af hans bord; men BenJamin sem sinom mer än de andra. Och de drucko, och worbo druckne med honom.

44. Capitlet.

Joseph förföljer sina bröder.

Och Joseph befallde honom, som war öfwer hans hus, och sade: Fyll dessa männernas säder med spisning, så mycket de kunna föra, och lägg hwarjom sina penningar öfwan i hans säd;

2. Och mina silfskål öfwan i dens yngstas säd med penningarna för säbena. Han gjorde, som Joseph honom sade.

3. Om morgonen, då ljusi wardt, låto de männerna fara med sin åsnar.

4. Då de nu woro ut af stadenom, och icke långt komne, sade Joseph till honom, som war öfwer hans hus: Upp och far efter männerna, och när du får dem, så säg till dem: Swi hafwen I lönt godt med ondo?

5. Är icke det der min herre brider utaf, och der han spår med? I hafwen illa gjort.

6. Och som han beslog dem, sade han sådana ord till dem.

7. De swarade honom: Swi talar min herre sådana ord? Bort det, att dine tjenare skulle så göra.

8. Si, penningarna, som wi funnom öfwan uti våra säder, hafwe wi fört till dig igen af Canaans lande; och hwi skulle wi då hafwa stulit silfwer eller guld af dins herras huse?

9. När hwilken det warder funnet ibland dina tjenare, han må dö; dertill wilje wi och wara mins herras trålar.

10. Han sade: Ja, ware som I hafwen jagt; när hwilkom det finnes, han ware min trål; men I stolen wara löse.

11. Och de hastade sig, och lade hwar sin säd af nob på jordena, och hwar låt upp sin säd.

12. Och han sökte, och begynte på den första, intill den yngsta; då fanns stålen i BenJamins säd.

13. Då restwo de sin kläder, och lade hwar uppå sin åsna, och foro åter in i staden.

14. Och Zuba gick med sina bröder in i Josephs hus; ty han war ändå der, och de föllo ned på jordena för honom.

15. Joseph sade till dem: Swi torden I det göra? Weten I icke, att en sådana man, som jag är, kunde spå till?

16. Zuda sade: Hvad skole wi säga minom herra, eller huru skole wi tala? Och hvad skole wi bära före? Gud hafwer funnit dina tjenaresh misgjeringar. Si, wi och den, som stälen är funnen när, äre mins herras trälslar.

17. Men han sade: Bort det, att jag skulle få göra. Den mannen, som stälen är funnen när, han skall wara min träl; men I farer med frid upp till edar fader.

18. Då gick Zuda till honom, och sade: Min herre, låt din tjenaresh tala ett ord i din öron, min herre, och din vrede harmes icke öfwer din tjenaresh; ty du äst såsom Pharao.

19. Min herre frågade sina tjenaresh, och sade: Hafwen I och någon fader, eller broder?

20. Då svarade wi: Wi hafwe en fader, och han är gammal, och en ung dräng föddan i hans alderdom, och hans broder är död, och han är allena blifwen igen af sine moder, och hans fader hafwer honom kär.

21. Då sade du till dina tjenaresh: Hafwer honom hitned till mig, och jag vill göra honom godt.

22. Men wi svarade minom herra: Piltens kan icke komma ifrå sinom fader; hwar han komme honom ifrå, dödde han.

23. Då sade du till dina tjenaresh: Svar edar yngste broder icke till minom här med eder, skolen I icke mera komma för min ögon.

1 Mos. 42: 15.

24. Då forom wi upp till din tjenaresh, min fader, och sadom honom mins herras tal.

25. Då sade vår fader: Farer åter bort, och köper oss någon plöjning.

26. Men wi sade: Wi kunne icke fara dermed, med mindre vår yngste broder är med oss, så wilje wi fara dermed; ty wi kunne icke komma för den mans ögon, hwar vår yngste broder icke är med oss.

27. Då sade din tjenaresh, min fader, till oss: I weten, att min hustru hafwer födt mig två.

28. Den ene gick bort ifrå mig, och det sades, att han skulle wara ihjälrisnen; och jag hafwer ej sett honom allt hertill.

1 Mos. 37: 33.

29. Skolen I och taga denna ifrå mig, och honom webersars något oundt, så warder I drifwande min grå här med sorg ned i grafwena.

30. Om jag nu komme hem till din tjenaresh min fader, och piltens wore icke med oss, efter hans själ hänger intill deses själ;

31. Så åter det, då han ser att piltens icke är tillstädes, att han dörr. Så worde wi dine

tjenare, bins tjenaresh, wårs faders grå här förande med jämmer ned i grafwena.

32. Ty jag, din tjenaresh, hafwer warit minom fader god för piltens, och sagt: Hafwer jag icke honom till dig igen, så vill jag hafwa skuld i alla mina lifsdagar. 1 Mos. 43: 9.

33. Dersföre, låt din tjenaresh blifwa här qwar minom herra för en träl i piltens stad; och låt piltens fara upp med sina bröder.

34. Förty huru skulle jag fara upp till min fader, när piltens är icke med mig? Jag sänge se den jämmer, som min fader uppkomme.

45. Capitlet.

Joseph bekänd. Jacobs kallad, gläds.

Då kunde icke Joseph hålla sig för allom dem, som omkring stodo, och han ropade: Går alle ut ifrå mig. Och stod ingen när honom, då Joseph bekände sig för sina bröder.

Ap. 9: 7: 13.

2. Och han gret öfwerlyubt, så att de Egyptier och Pharaos tjenaresh det hörde.

3. Och han sade till sina bröder: Jag är Joseph; lefwer min fader ännu? Och hans bröder kunde intet svara honom; så försträcke woro de för hans ansläkt.

4. Men han sade: Går dock hit till mig. Och de gingo till honom, och han sade: Jag är Joseph edar broder, den I hafwen sålt in uti Egypten.

1 Mos. 37: 28. 39: 1.

5. Och nu låter det icke besymra eder, och tänker icke att jag derföre är wred, och hafwen sålt mig hit; ty för edra wälfärds skull hafwer Gud sändt mig hit för eder.

1 Mos. 50: 20.

6. Ty det är nu tu år, att dyr tid hafwer warit i landena; och äro ännu fem år, att ingen plöjning eller uppskörd skall warda.

7. Men Gud hafwer sändt mig hit för eder, att han vill låta eder blifwa qwar på jordene, och hålla eder wid lif genom stor under.

8. Så hafwen icke nu I sändt mig hit, utan Gud. Han hafwer gjort mig såsom en fader till Pharao, och till en herra öfwer allt hans hus, och till en Första i hela Egypti land.

9. Skyn der nu, och farer upp till min fader, och säger honom: Det låter din son Joseph säga dig: Gud hafwer satt mig till en herra i hela Egypti land; kom ned till mig, försumma dig icke.

10. Du skall bo i det landet Gosen, och wara hardt när mig, du och din barn, och din barnabarn, din får och få, och allt det ditt är.

11. Jag vill der förbjä dig; ty det är ännu fem åra dyr tid; att du icke warber förderfwad med ditt hus, och allt det ditt är.

12. Si, ebor ägon se, och mins broders BenJamins ägon, att jag talar munteliga med eder.

13. Förtunner minom fader alla mina härighet i Egypten, och allt det I sett hafwen. Skander eder, och kommer hitmed med minom fader.

14. Och han fick sin broder BenJamin om halsen, och gret; och BenJamin gret och wid hans hals.

15. Och han kyssade alla sina bröder, och gret öfwer dem. Seban talade hans bröder med honom.

16. Och när det ryktet kom i Pharaos hus, att Josephs bröder woro komne, behagade det Pharaos wäl, och alla hans tjenare.

17. Och Pharaos sade till Joseph: Säg dina bröder: Detta göder; laddar ebor djur; farer bort, och när I kommen i Canaans land,

18. Så tager edar fader och edart folk, och kommer till mig; jag vill gifwa eder af allt det goda, som i Egypti land är, att I skolen äta mårgen i landena.

19. Och hjud dem: Görer alltså; tager eder utaf Egypti lande wagnar till edor barn och hustrur, och förer edar fader, och kommer.

20. Och skoner icke ebor behagsting; förty allt dett goda i hela Egypten skall höra eder till.

21. Israels barn gjorde så, och Joseph fick dem wagnar, efter Pharaos befallning, och förtäring på wägen;

22. Och gaf dem allom, hwarjom för sig, högtidskläder; men BenJamin gaf han trehundra silfwerpenningar, och fem högtidskläder.

23. Men fadrenom sände han tio åsnar, labba med gods utaf Egypten, och tio åsninnor med mårning, och bröd och spisning, sinom fader på wägen.

24. Och så lät han sina bröder fara, och sade till dem: Ristwer icke på wägenom.

25. Så foro de utaf Egypten, och kommo uti Canaans land till sin fader Jacob;

26. Och förtunnade honom det, och sade: Din son Joseph lefwer ännu, och är en herre i hela Egypti lande. Men honom föll det icke i sinnet; ty han trodde dem intet.

27. Då sade de honom all Josephs ord, som han till dem sagt hade. Och då han

såg wagnarna, som Joseph utsändt hade till att föra honom med wardt hans ande lefwandes;

28. Och sade: Jag hafwer nog, att min son Joseph lefwer ännu. Jag vill fara bort och se honom, förra än jag dör.

1 Mos. 46: 30.

46. Capitlet.

Jacobs resa, barn. Josephs möte.

Israel for dit med allt det honom tillhörde. Och då han kom till BerSaba, offrade han ett offer fins faders Isaacs Gubi.

2. Och Gud sade till honom om nattena i ene syn: Jacob, Jacob. Han sade: Här är jag.

3. Och han sade: Jag är Gud, dins faders Gud, frukta dig icke att fara in i Egypten; förty der vill jag göra dig till ett mäktigt folk.

4. Jag vill fara dit med dig, och vill åter föra dig derut. Och Joseph skall lägga sina hand uppå din ägon.

5. Då for Jacob ifrå BerSaba. Och Israels barn förde Jacob sin fader, med sin barn och hustrur, på wagnomen, som Pharaos hade sändt till att föra dem med;

6. Och togo sin bostap och häfwor, som de förwärfwat hade i Canaans lande, och kommo så in uti Egypten, Jacob och all hans säd med honom;

Jos. 24: 4. Ef. 52: 4. Ap. G. 7: 13.

7. Hans barn och hans barnabarn med honom, hans dötrar, och hans barnas dötrar, och all hans säd.

8. Dessa äro Israels barnas namn, de som kommo i Egypten: Jacob och hans söner. Jacobs förstfödde son Ruben. 2 Mos. 1: 2.

9. Rubens barn: Hanoch, Pallu, Hezron och Charini. 2 Mos. 6: 14. 4 Mos. 26: 5.

10. Simeons barn: Jemuel, Jamin, Ohab, Sachin, Zohar och Saul, den Cananeisse qwinnoes son. 1 Chr. 4: 24.

11. Levi barn: Gerson, Kehat och Merari. 1 Chr. 6: 1.

12. Juda barn: Er, Onan, Sela, Perez och Serah. Men Er och Onan dödde i Canaans lande. Men Perez barn: Hezron och Hamul. 1 Chr. 4: 1.

13. Issachars barn: Thola, Puwa, Job och Simron. 1 Chr. 7: 1.

14. Sebulons barn: Sered, Elon och Jahleel.

15. Dessa äro barnen af Lea, som hon födde Jacob i Mesopotamien, med sine dotter,

Dina. De göra tillhoppa alle, med söner och döttrar, tre och tretio själar.

16. Guds barn: Ziphion, Saggi, Enni, Ezbon, Eri, Arobi och Arel.

17. Assers barn: Jimna, Jisua, Jisui, Brya; och Serah, deras syster. Men Bryas barn: Seber och Malschiel.

1 Ebr. 7: 30.

18. Dessa äro Silpas barn, som Laban gaf Lea sine dotter, och födde Jacob dessa sexton själar.

19. Rachels, Jacobs hustru, barn: Joseph och BenJamin.

20. Och Joseph wordo födde i Egypten, Manasse och Ephraim, som honom födde Asnath, Potiphers dotter, Prestens i On.

1 Mos. 41: 50.

21. BenJamins barn: Bela, Becher, Asbel, Sera, Naaman, Ehi, Ros, Muppim, Suppim och Ard.

1 Ebr. 7: 6.

22. Dessa äro barnen af Rachel, som Jacob födde äro; alle tillhoppa fjorton själar.

23. Dans barn: Fufim.

4 Mos. 26: 42.

24. Naphtali barn: Jahzeel, Guni, Jezer och Silleu.

25. Dessa äro Bilhas barn, som Laban hade gifwit sine dotter Rachel, och födde Jacob dessa sju själar.

26. Alla själar, som kommo med Jacob in i Egypten, som utgångne woro af hans länd, undantagande hans barnahustru, äro alle tillsammans sex och sextio själar.

27. Och Josephs barn, som honom wordo födde i Egypten, woro två själar; så att alla Jacobs hus själar, som kommo in i Egypten, woro sjutio.

6 Mos. 10: 22. Ap. G. 6: 14.

28. Och han sände Juda för sig till Joseph, att han skulle wisa honom vägen till Gosen; och de kommo in i landet Gosen.

29. Då spände Joseph före sin wagn, och for ut emot Israel sin fader till Gosen. Och då han såg se honom, föll han om hans hals, och gret swärliga på hans hals.

30. Då sade Israel till Joseph: Nu vill jag gerna dö, efter det jag hafwer sett ditt ansigte, att du ännu lefwer.

31. Joseph sade till sina bröder, och fins faders hus: Jag vill fara upp, och underwisa det Pharao, och säga till honom: Mine bröder, och mins faders hus är kommet till mig utaf Canaans land;

32. Och äro herbar; ty det är sådana folk, som med boskap umgå påägar; deras får

och få, och allt det de hafwa, hafwa de fört med sig.

33. Då nu Pharao warder eder kallandes, och säger: Swad är edar handel?

34. Så stolen I säga: Dine tjenare äro folk, som med boskap umgå ifrå vår barn-dom allt härtil, både wi och våra söder; på det I må få bo i det landet Gosen; förty alle herbar äro såsom en stuggelse för de Egyptier.

1 Mos. 47: 6. 2 Mos. 8: 26.

47. Capitlet.

Pharaos samtal. Egypti hunger. Jacobs ålder, begränsning.

Då kom Joseph och förkunnade det Pharao, och sade: Min fader och mine bröder, deras får och få, och hwad de hafwa, är kommet utaf Canaans land; och si, de äro i det landet Gosen.

2. Och han tog fem sina bröder, och ställde dem för Pharao.

3. Då sade Pharao till hans bröder: Swad är edar handel? De swarade: Dine tjenare äro herbar, wi och våra söder.

4. Och sade ytterligare till Pharao: Wi äro komne till att bo med eder i landena; ty dine tjenare hafwa ingen bet till deras boskap, så hårdt tvingar den hårde tiden Canaans land; så gör wäl, och låt oss dina tjenare bo i det landet Gosen.

5. Pharao sade till Joseph: Det är din fader, och det äro dine bröder, de äro komne till dig.

6. Egypti land står dig öppet; låt dem bo på bästa platsen i landena, att de må bo i det landet Gosen. Och om du wetst några män ibland dem, som doge äro, så sätt dem öfwer min boskap.

7. Joseph hade och sin fader Jacob in, och ställde honom för Pharao. Och Jacob wälsignade Pharao.

8. Men Pharao frågade Jacob: Hur gammal ärt du?

9. Jacob sade: Mins eländes tid är hundra och tretio år; liten och onder är mins eländes tid, och rädder intet till mina faders eländes tid. Ps. 119: 19. Ebr. 11: 9, 13.

10. Och Jacob wälsignade Pharao, och gick ut ifrå honom.

11. Men Joseph skaffade sinom fader och sina bröder boning, och gaf dem en besittning i Egypti lande, på bästa platsen i landena, nämliga i det landet Rameses, såsom Pharao budit hade.

12. Och han försörjde sin fader och sina

bröder, och belä sina faders hus, hvarjorn och enom sin del bröd, allt ifrå de gamla intill de unga barn.

13. Men i all land war intet bröd; ty att den dyre tiden war ganska swår, så att Egypten och Canaans land swolte för den dyra tidens skull.

14. Och Joseph samlade alla de penningar tillhoppa, som funnos i Egypten och Canaan, för mälning, som de köpte; och han lät alla penningarna komma i Pharao's hus.

15. Då nu penningarna sattades i Egypti land och Canaan, kommo alle Egyptier till Joseph och sade: Släffa oss bröd; hwi låter du oss dö för dig, derföre att wi hafwe inga penningar?

16. Joseph sade: Släffer hit edar bostap, så will jag gifwa eder för bostapen, medan I ären utan penningar.

17. Då hade de deras bostap till Joseph, och han gaf dem bröd för deras hästar, får, sä och åsnar. Så födde han dem det året med bröd för all deras bostap.

18. Då året war omilbet, kommo de till honom på andra året, och sade till honom: Wi wilje icke döljat för vår herra, att icke allena penningarna, utan också all vår bostap är borto när vår herra, och är intet mer kvar för vår herra, utan allena vår kropp och vår åker.

19. Hwi låter du både oss och vår åker dö? Jag oss till dig, och vårt land, för bröd, att wi och vårt land måge wara Pharao's egne; gif oss såd, att wi må lefwa och icke dö, och åkren icke förläggas.

20. Så tog Joseph hela Egypti land in till Pharao; ty de Egyptier sålde hwar sin åker; ty den hårde tiden war allt för stark öfwer dem. Och wardt så landet Pharao's eget.

21. Med folket, som i hans städer ut och in gif, ifrå den ena ändan i Egypten intill den andra;

22. Undantagen Presternas åker, den tog han icke in; ty det war förslidadt af Pharao till Presterna, att de äta skulle det dem benämndt war, det han dem gaf; derföre behöfde de icke sälja sina åkrar.

23. Då sade Joseph till folket: Si, jag hafwer i dag intagit eder och edar åker till Pharao; si, der hafwen I såd, och får åkren.

24. Och af wägronom skolen I gifwa Pharao den femte delen; fyra delar skola wara edra till att så åkren med till edor spisning, och till edor hus och barn.

25. De sade: Allenast lät oss lefwa, och finna nåd för dig wårorn herra, wi wilje gerna wara Pharao's egne.

26. Så gjorde Joseph dem en lag allt intill denna dag, öfwer de Egyptiers åker, till att gifwa Pharao den femte delen, undantagom Prestadäkenom, den wardt icke Pharao's egen.

27. Så bodde Israel i Egypten, i det landet Gosen, och hadet inne, och wägte till och förklarades swårliga.

28. Och Jacob lefde i sjutton år i Egypti land, så att hans hela ålder wardt hundrade och sju och fyratio år.

29. Då nu tiden kom, att Israel dö skulle, kallade han sin son Joseph, och sade till honom: Hafwer jag funnit nåd för dig, så lägg dina hand under mina lämb, att du gör barmhertighet och trobet med mig, och begrafwer mig icke uti Egypten;

1 Mos. 24: 2. 50: 5.

30. Utan jag will ligga när mina fäder, och du skall föra mig ut af Egypten, och begraf mig i deras grifter. Han sade: Jag will göra som du hafwer sagt.

1 Mos. 23: 19. 49: 29. 50: 13.

31. Och han sade: Så swär mig. Och han swor honom. Då böjde Israel sig in till sängenes hufwudgård.

48. Capitlet.

Förordning om Ephraim och Manasse.

Derfester wardt Joseph sagdt: Si, din fader är sjukt. Och han tog båda sina söner med sig, Manasse och Ephraim.

2. Då wardt Jacob sagdt: Si, din son Joseph kommer till dig. Och Israel tog styrto till sig, och satte sig upp i sängene;

3. Och sade till Joseph: Den allsmächtige Gud hynes mig i Lus i Canaans land, och wälsignade mig,

1 Mos. 28: 13. 35: 6.

4. Och sade till mig: Si, jag skall låta dig wäxa och föröka, och göra dig till mycket folk, och skall gifwa dine såd efter dig detta landet till egendom ewinnerliga.

5. Så skola nu dine två söner, Ephraim och Manasse, som dig i Egypten födde äro, förra än jag kom bitin till dig, wara mine, lika som Ruben och Simeon.

1 Mos. 41: 50.

6. Men de, som du föder efter dem, skola wara dine; men desse skola wara nämnde med deras bröders namn i deras arfwezel.

Jos. 13: 7. 16: 1.

7. Och då jag kom utaf Mesopotamien, dödde mig Rachel i Canaans land på wä-

genom, då ännu ett litet stycke wägs war till Ephrath; och jag begrof henne på wägenom till Ephrath, det nu heter Bethlehem.

1 Mos. 35: 19.

8. Och Israel såg Josephs söner, och sade: Ho äro desse?

9. Joseph svarade sinom fader: Det äro mine söner, som Gud hafwer mig här gifwit. Han sade: Haf dem hit till mig, att jag wälsignar dem.

10. Ty Israels ögon woro mörkt worden för ålders skull, och kunde icke wäl se. Och han hade dem till honom. Och han kyssite dem, och tog dem i samn;

11. Och sade till Joseph: Si, jag hafwer sett ditt ansigte, det jag icke förmodat hade; och si, Gud hafwer och låtit mig se dina såd.

12. Och Joseph tog dem utaf hans stöte, och han böjde sig ned på jordena för hans ansigte.

13. Då tog Joseph dem båda, Ephraim i sina högra hand, emot Israels wenstra hand, och Manasse i sina wenstra hand, emot Israels högra hand, och hade dem till honom.

14. Men Israel räckte ut sina högra hand, och lade henne på Ephraims dens yngstes hufwud, och sina wenstra hand på Manasse hufwud, och omstifte bänderna med wilja; ty Manasse war den förstfödde. Er. 11: 21.

15. Och han wälsignade Joseph, och sade: Gud, för hwilkom mina fäder Abraham och Isaac wandrat hafwa; Gud, som mig födt hafwer utaf min ungdom allt intill denna dag;

1 Mos. 17: 1.

16. Angelen, som mig frälst hafwer af allo ondo, han wälsigne dessa piltarna, att de må efter mitt, och mine säders, Abrahams och Isaacs, namn nämnde warba, så att de må wäxa och föröklas på jordene.

1 Mos. 32: 29. 2 Mos. 1: 7.

17. Men då Joseph såg, att hans fader lade sina högra hand på Ephraims hufwud, behagade det honom illa, och fattade uti fins faders hand, att han stulle wända sina hand af Ephraims hufwud in på Manasse hufwud;

18. Och sade till honom: Icke så, min fader; denne är den förstfödde, lägg dina högra hand på hans hufwud.

19. Men hans fader nelsade det, och sade: Jag wet wäl, min son, jag wet det wäl; denne skall och warba till föll, och skall warba stor, men hans yngre broder skall warba större än han, och hans såd skall warba till ett stort föll.

20. Så wälsignade han dem i den dagen, och sade: Warde Israel wälsignad efter ditt sätt, så att man må säga: Gud sätte dig såsom Ephraim och Manasse. Och så satte han Ephraim för Manasse.

21. Och Israel sade till Joseph: Si, jag dö, och Gud skall wara med eder, och skall föra eder åter i edra fäders land.

22. Jag hafwer gifwit dig ett stycke land, utan dina bröder, som jag med mitt swärd och båga utaf de Amoreers hand tagit hafwer.

1 Mos. 34: 27.

49. Capitlet.

Jacob wälsignar sina barn, propheterar, dö.

Och Jacob kallade sina söner, och sade: Församler eder, att jag må förkunna eder, hwad eder skall hända i den yttersta tiden.

2. Kommer tillhopa, och hörer till, I Jacobs barn; höret edar fader Israels.

3. Ruben, min förste son, du äst min kraft och min första magt, den öfwerste i offret, och den öfwerste i riket.

1 Mos. 29: 32.

4. Han utlöper med hast som watten. Du skall icke wara den öfwerste; ty du hafwer uppfigit i dins faders lägre, och der hafwer du med det uppstignandet besmittat mina sång.

1 Mos. 35: 22. 1 Chr. 5: 1.

5. De bröder Simeon och Levi, de hafwa hanblat orättfärdeliga med deras mordwäpen.

1 Mos. 34: 23, 24.

6. Min själ komme icke i deras råb, och min härlighet ware icke i deras förbund: förty uti deras wrede hafwa de dödat mannen, och uti deras öfwerdåbighet hafwa de förderfwat ozan.

7. Förbannad ware deras wrede, att hon så styf är, och deras grymhet, att hon så hård är. Jag skall stingra dem i Jacob, och förströ dem i Israel.

8. Juda, du äret, dig skola dine bröder lofwa, din hand skall wara dina fiendar på halsen; för dig skola dins faders barn buga sig.

9. Juda är ett ungt lejon, du äst högt kommen, min son, genom stor seger. Han hafwer neberbött sig, och lågrat sig som ett lejon, och som en lejonna. So törs sätta sig upp emot honom?

4 Mos. 24: 9. 1 Chr. 5: 2.

10. Epiran skall icke warba tagen ifrå Zudab, ej heller en mästare ifrå hans fötter, tillbehj Sjeten kommer; och honom skola föllen tillfalla.

Matth. 2: 6.

11. Han warder bindandes sin såla wid wintråt, och sine åsinnos son wid den äbla winqwisten. Han skall två sin kläder i win, och sin mantel i winbärs blod.

12. Hans ägon äro rödbaktigare än win, och hans tänder äro hwitare än mjölk.

13. Sebulon skall bo wid hafshammerna, och wid stegphammerna, och sträcka sig intill Sidon. Jof. 19: 10. Ef. 9: 1. Rans. 4: 15.

14. Jfsaschar skall wara en benåsne, och lägga sig emellan gränssorna.

15. Och han såg roligbetena, att hon är god, och landet, att det är lustigt, och böjde sina härdar till att bära, och är worden en flattstolbig tjänare.

16. Dan skall warba en domare ibland sitt folk, såsom ett annat släkte i Jsrael.

17. Dan skall warba en orm på wägenom, och en huggorm på stigenom, och bita hästen i foten, att den derpå rider skall till rygga falla.

18. Serre, jag wäntar efter dina besö.

Jf. 119: 166. 174.

19. Gad, wäpuad, skall föra hären, och återigen föran.

20. Af Affer kommer hans seta bröb, och han skall gifwa konungenom träselig mat.

5 Mos. 33: 24.

21. Raphthali är en snar hjort, och gifwer kosteligt tal.

22. Joseph skall tillwäxa; han skall tillwäxa lika wißt som wid en sälla. Döttrarna träda fram uti regementet.

23. Och ändoc stytarna woro honom förbittrade, trätte med honom, och hatade honom; 24. Så är dock hans bäge blifwen fast, och hans händer armar äro förmannade, genom dess mäktiges händer i Jacob. Af honom äro komne herbar, stenar i Jsrael.

25. Isräd dins faders Gud är dig kommen hjelp, och af den Allsmäktiga äst du wälsignad med wälsignelse ofwanefter af himlen; med wälsignelse af djupet, som under ligger; med wälsignelse på bröst och qweb.

26. Den wälsignelse, som dinom fader och minom föräldrom lofwad är, går mäkteliga efter deras önskan, som böge äro i weribene. Ista Joseph stola hufwuden warba, och de öfwerste Razareer ibland sina bröder.

27. BenJamin är en glupande ulf. Om morgonen skall han äta rof; men om aftonen skall han utfläta rofwet.

28. Dessa alle äro de tolf Jsraels slägter, och det är det som deras fader hafwer talat med dem, då han wälsignade dem, hwar med sin besynerliga wälsignelse.

29. Och han höd dem, och sade till dem: Jag skall samlas till mitt folk; begrafwer mig när mina fäder, i den fulone på Ephrons Herthenes åter;

30. I den dubbelfulone, som ligger emot Kanan i Canaans lande, hwilla Abraham köpte till en arfgrift med afrenom af Ephron den Herheen. 1 Mos. 23: 16.

31. Der hafwa de begrafwit Abraham och Sara hans hustru; der hafwa de oss begrafwit Isaac och Rebeda hans hustru; der hafwer jag oss begrafwit Lea;

1 Mos. 23: 19. 25: 9. 35: 29. Ap. G. 7: 15. 16.

32. I den afrenom och de fulone, som af Herthe barnom köpt är.

33. Och när Jacob hade lyttat huden till sin barn, lade han sina fötter samman på sängene, led af, och wardt samlad till sitt folk.

50. Capitlet.

Joseph begrafwer Jacob, tröstar sina bröder, och dör.

Då föll Joseph in på sin faders ansigte, och gret, och lyfte honom. 1 Mos. 46: 4.

2. Och Joseph befallde sina tjenare läskarena, att de skulle smörja hans fader. Och läskarena smorde Jsrael;

3. Tilldess fyratio dagar woro förgångne; ty så länge warade smörjebagarna. Och de Egyptier begreto honom i sjutio dagar.

4. Då nu sörjebagarne ute woro, talade Joseph med Pharaos gårdsfolk, och sade: Hafwer jag funnit nåd för eder, så talar med Pharaos, och säger:

5. Min fader hafwer tagit en ed af mig, och sagt: Ei, jag dör; begraf mig i mine graf, som jag hafwer grafwit mig i Canaans lande. Så will jag nu fara upp och begrafwa min fader, och komma igen. 1 Mos. 47: 29, 30.

6. Pharaos sade: Far ditupp, och begraf din fader, som du honom sworit hafwer.

7. Så for Joseph upp till att begrafwa sin fader. Och med honom foro alle Pharaos tjenare, de äldste af hans folk, och alle de äldste i Egypti lande;

8. Dertill allt Josephs folk, och hans bröder, och hans faders folk; allena deras barn, får och så lesde de i thy landena Wosen.

9. Och foro beflites upp med honom wagnar och resenärer, och war en ganska stor skare.

10. Då de nu kommo in på den planen Atad, som ligger in emot Jordan, då höllo de en ganska stor och bitter döbblagan; och han sörjde öfwer sin fader i sju dagar.

11. Och då folket i landet, de Cananeer,

sågo det förjandet på den planen Atab, sade de: De Egyptier förja der fast. Deras tallar man det rummet de Egyptiers sorg; hwilket ligger in emot Jordan.

12. Och hans barn gjorde som han dem besallt hade;

13. Och förde honom i Canaans land, och begrofw honom i den dubbellulone af åkren, som Abraham med åkrenom köpt hade till arfgrift af Ephron Hetheen, wårtemot Mamre. 1 Mos. 23: 16. Ap. 7: 16.

14. Så for Joseph åter in i Egypten med sina bröder, och med allom dem som woro farne upp med honom till att begrafwa hans fader; när de hade begrafwit honom.

15. Men Josephs bröder fruktade sig, då deras fader war döb, och sade: Kanste att Joseph är of gramse, och måtte wedergålla of det onda wi honom gjort hafwe.

16. Dersföre låto de säga honom: Din fader gaf besallning för sin döb, och sade:

17. Så skolen I säga till Joseph: Käre, förlåt dina bröder deras misgerning och synd, att de så illa hafwa gjort emot dig. Käre, förlåt of nu, som årom dins faders Guds tjenare, denna misgerning. Men Joseph gret, då de sådant talade med honom.

18. Och hans bröder gingo till, och föllo

ned för honom, och sade: Si, wi äre dine tjenare.

19. Joseph sade till dem: Fruktar eder icke; ty jag är under Gubi.

20. I tänkten ondt öfwer mig, men Gud hafwer wändt det till godo, att han gjorde som för ågon är, till att frälsa mycket folk. 1 Mos. 45: 5.

21. Så fruktar eder nu intet, jag will förforja eder och ebor barn. Och han stäkte dem, och talade wänliga med dem.

22. Så bodde Joseph i Egypten med sins faders huse, och lefde hundrade och tio år;

23. Och så Ephraims barn till tredje led; föddes ofså barn på Josephs stöte, utaf Manassers barnom, hwilken Manasse son war.

24. Och Joseph sade till sina bröder: Jag dö, och Gud warder eder fölandes, och förandes utaf detta landet, in uti det landet, som han hafwer sworit Abraham, Isaac och Jacob.

25. Dersföre tog han en eb af Israels barnom, och sade: När Gud warder eder fölandes, så förer min ben häban. 2 Mos. 13: 19. Jos. 24: 32. Ebr. 11: 22.

26. Så dödde Joseph, då han war hundrade och tio år gammal. Och de smorde honom, och lade honom uti ena lifto i Egypten.

Ände på den Första Boken Mose.

EXODUS.

Andra Boken Mose.

1. Capitlet.

Israel Mas, yldas. Barnen stonas.

Deffe äro namnen af Israels barn, som kommo in uti Egypten med Jacob; hwat och en som derin med sitt hus: 1 Mos. 46: 8.

2. Ruben, Simeon Levi, Juda,

3. Isaschar, Zabulon, BenJamin,

4. Dan, Naphtali, Gad, Affer.

5. Och alla de själar, som utaf Jacobs länd utgångna woro, woro sjutio. Men Joseph war tillförene uti Egypten. 1 Mos. 46: 27. 5 Mos. 10: 22.

6. Då nu Joseph döb war, och alle hans bröder, och alle de som på den tiden lefwat hade;

7. Warte Israels barn, och födde barn, och förlades, och woro ganfka många, så att de uppfyllde landet. Ps. 105: 24. Ap. 7: 17.

8. Då wardt en ny Konung öfwer Egypten, hwilken intet wiste af Joseph.

9. Han sade till sitt folk: Si, Israels karnas folk är mycket, och mera än wi.

10. Nu wäl, wi wilje listeliga förlägga dem, att de icke warda så många. Ty om något örlig påkomme mot of, måtte de of gifwa sig till wåra fiendar, och swida emot of, och draga utu landet.

11. Och han satte öfwer dem arbetsfogdar, som dem betwinga skulle med tråldom; ty

man bygge Pharao de städer Pithom och Raames till stättus.

12. Men ju mer de betungade folket, ju mer det förslades och förwidgade sig; derföre woro de Israels barnom hästle.

13. Och de Egyptier tvingade Israels barn med obarmhertighet till att tråla;

14. Och gjorde deras lefwerne bittert, med smårt arbete på ler och tegel, och med alla- banda släpande på marlene, och med alla- banda arbete, som de kunde dem pålägga med obarmhertighet.

15. Och Konungen i Egypten sade till jordgummorna för de Ebreisla qwinnor; den ena het Siphra, och den andra Pua:

16. När I hjelpen de Ebreisla qwinnor, och de skola föda; är det mantön, så dräper det; är det qwinnfön, så låter det lefwa.

17. Men jordgummorna fruktade Gud, och gjorde ej som Konungen i Egypten sade dem; utan låto barnen lefwa.

18. Då kallade Konungen i Egypten jordgummorna, och sade till dem: Svarföre gören I det, att I låten lefwa barnen?

19. Jordgummorna svarade Pharao: De Ebreisla qwinnor äro ej som de Egyptiska; förtä de äro hårda qwinnor; fört än jordgumman sommer till dem, hafwa de födt.

20. Derföre gjorde Gud wäl emot jordgummorna; och folket förslades, och warbt ganska mycket.

21. Och efter jordgummorna fruktade Gud, byggde han dem hus.

22. Då böd Pharao allo sino folke, och sade: Allt det mantön, som födt warber, kastar i älfwena, och allt qwinnfön låter lefwa.

Ap. 8. 7: 19.

2. Capitlet.

Mose födes, döjes, attafas, finnes, söstras, bräper, för, giftes.

Och en man gick bort af Levi hus, och tog ena Levi dotter.

2 Mos. 6: 20. 4 Mos. 26: 9.

2. Och qwinnan aflade, och födde en son. Och då hon såg att det war ett dägeigt barn, fördothde hon det i tre månader.

1 Ebr. 8: 3. Ap. 8. 7: 20. Ebr. 11: 23.

3. Och då hon ide länger kunde förbölja det, tog hon ena kisto af rör, och beströf henne med ler och bet, och lade barnet deruti, och hof henne ut i wäsen wid strandena af älfwene.

4. Och hans systers stod långt ifrå, på det hon skulle se huru honom skulle warba gångandes.

5. Och Pharaos dotter kom ned, och skulle tåd sig i älfwene, och hennes jungfrur ginga utmed bräddene af älfwene; och då hon såg se kistona i wäsenom, sände hon sina pigo bit, och lät hemta henne;

6. Och då hon upplydte henne, såg hon se barnet, och si, barnet gret. Då ömlade hon sig derföwer, och sade: Detta är ett af de Ebreisla barnen.

7. Då sade hans systers till Pharaos dotter: Will du, att jag går och kallat till dig ena Ebreisla qwinno, som dia gifwer, att hon ammar dig barnet upp?

8. Pharaos dotter sade till henne: Gäd. Bigan gid, och kallade barnsens moder.

9. Då sade Pharaos dotter till henne: Tag detta barnet, och amma mig det upp, jag vill löna dig. Qwinnan tog barnet, och ammade det.

10. Och då barnet war stort wordet, antwardade hon det Pharaos dotter, och hon anammade honom för sin son, och kallade honom Mose, ty hon sade: Utu watten hafwer jag tagit honom.

11. På den tiden, när Mose war stor wordet, gif han ut till sina bröder, och såg deras tunga; och wardt warse, att en Egyptist man slog hans broder, en af de Ebreisla.

12. Och han wände sig hit och dit, och då han såg, att der ingen menniska war, slog han den Egyptista, och begrof honom uti sanden.

13. I den andra dagen gif han od ut, och såg två Ebreisla män tråta sinsemellan, och sade till den, som orätt gjorde: Swi slår du din nästa?

14. Han svarade: So hafwer gjort dig till höfwitsman eller domare öfwer oss? Will du od slå mig ihjäl, såsom du hafwer slagit den Egyptista mannen? Då fruktade Mose, och sade: Huru är detta uppkommet?

Ap. 8. 7: 35.

15. Och det kom för Pharao, och han sökte efter att bräpa Mose. Men Mose flydde för Pharao, och blef i Midians lande, och bodde wid en brunn.

16. Men Presten i Midian hade sju döttrar; de kommo till att winna watten, och de uppslode boar till att watta fins saders får.

17. Då kommo någre herdar, och drestwo dem ifrå; men Mose gaf sig upp, och halp dem, och wattnade deras får.

18. Och då de kommo till sin faber Reguel, sade han: Swi kommen I i dag snarare än I plägen?

19. De sade: En Egyptist man bälj och för herdarna, och wand med oss watten, och wattenade sären.

20. Han sade till sina döttrar: Svar är han? Hwi låten I så blifwa mannen, och icke båden honom komma och äta med oss?

21. Och Mose befehwade att blifwa när den mannen om; och han gaf Mose sina dotter Zipora.

22. Hon födde honom en son, och han kallade honom Gerson; ty han sade: Jag är en utlänbning worden i främmande lande. Och hon födde ännu en son, den kallade han Elieser, och sade: Mins faders Gub är min hjälpare, och hafwer frälst mig utu Pharao's händer. ^{2 Mos. 18: 3, 4.}

23. Någon tid berefter blef Konungen i Egypten döb. Och Israels barn suckade öfwer deras arbete, och ropade, och deras rop kom till Gub öfwer deras släpan.

24. Och Gub hörde deras klagan, och tänkte på sitt förbund med Abraham, Isaac och Jacob.

25. Och han såg bertill, och lät sig wårda om dem.

3. Capitlet.

Bussen brinner. Mose sändes.

Men Mose waktade fins swärs Jethro far, Prestens i Midian; och han dref sären bak in i öknena, och kom till Guds berg Soreb.

2. Och HERRans Ängel syntes honom uti en brinnande låga utu buskanom. Och han såg, att bussen brann af elden, och wardt dock icke förtärd; ^{Ap. 9: 7: 30.}

3. Och sade: Jag vill gå dit, och bese denna stora synena, hwi bussen icke upptrinner.

4. Då HERRen såg, att han gick åstad till att se, kallade Gub honom utu buskanom, och sade: Mose, Mose. Han svarade: Här är jag.

5. Han sade: Träd icke hit, drag dina skor af dina fötter; ty rummet, der du står uppå, är ett heligt land. ^{Sol. 5: 15.}

6. Och han sade ytterligare: Jag är dine faders Gub, Abrahams Gub, Isaacs Gub och Jacobs Gub. Och Mose stylbe sitt ansigte; ty han fruktade se uppå Gub.

^{Matth. 22: 32.}

^{Rare. 12: 26. Luc. 20: 37. Ebr. 11: 27.}

7. Och HERRen sade: Jag hafwer sett mins folks jämmer uti Egypten, och jag hafwer hört deras rop öfwer dem som drifwa

dem; jag hafwer förnummit deras webermödo;

8. Och är neberstigen till att frälja dem utu de Egyptiers wåld; och föra dem utu det landet, in uti ett godt och widt land, som flytandes är med mjölk och hannog, såsom är på den platsen, som de Cananeer, Hetheer, Amoreer, Pherefeer, Heveer och Jebuseer bo.

9. Så efter nu Israels barnas rop är kommet före mig, och jag bertill hafwer slåddat deras twång, der de Egyptier dem med betwinga;

10. Så gack nu, jag vill sända dig till Pharao, att du skall föra mitt folk Israels barn utur Egypten.

11. Mose sade till Gub: Ho är jag, att jag gå skulle till Pharao, och föra Israels barn utur Egypten?

12. Han sade: Jag vill wara med dig, och detta skall wara dig för ett tecken, att jag hafwer sändt dig; då du hafwer fört mitt folk utur Egypten, stolen I offra Gudi på desso bergena.

13. Mose sade till Gub: Si, när jag kommer till Israels barn, och säger till dem: Edra faders Gub hafwer sändt mig till eder; och de säga till mig: Swab är hans Namn? hwad skall jag säga dem?

14. Sade Gub till Mose: Jag skall wara den jag wara skall; och sade: Så skall du säga till Israels barn: Jag skall warat, han hafwer sändt mig till eder.

15. Och Gub sade ytterligare till Mose: Så skall du säga till Israels barn: HERRen, edra faders Gub, Abrahams Gub, Isaacs Gub och Jacobs Gub, hafwer sändt mig till eder: Detta Namnet är mig ewinnerliga; det skall wara min äminnelse ifrå barn till barnabarn.

16. Dersöre gack åstad, och församlia de äldsta af Israel, och såg till dem: HERRen, edra faders Gub, hafwer flynt mig, Abrahams Gub, Isaacs Gub och Jacobs Gub, och sagt: Jag hafwer sökt eder, och sett hwad eder wedersfaret är uti Egypten;

17. Och hafwer sagt: Jag skall föra eder utu den Egyptiska jämmeren in uti de Canaaneers, Hetheers, Amoreers, Pherefeers, Heveers och Jebuseers land, uti det land, der mjölk och hannog uti flyter.

18. Och då de höra dina röst, skall du och de äldsta af Israel gå in till Konungen i Egypten, och säga till honom: HERRen, de Ebreers Gub, hafwer kallat oss. Så lät

och nu gå tre dagsresor in uti öfnena, till att offra HETANOM vårdom Gud.

19. Men jag wet, att Konungen i Egypten icke skall låta eder fara, utan genom stark under.

20. Ty jag skall uträcka mina hand, och slå Egypten med allahanda under, som jag derinne göra skall; sedan skall han låta fara eder.

21. Och jag vill gifwa dessa folkena nåde för de Egyptier, att, när I utfaren, skolen I icke utgå med tomma händer;

1 Mof. 15: 14. 2 Mof. 11: 2. 12: 35.

22. Utan hwar och en qwinna skall bebas af hennes grannqwinno och wårdbinno siffrer och gylbene tåg och kläder; dem skolen I lägga på edra söner och döttrar, och blotta de Egyptier.

4. Capitlet.

Mose under, ursäkt, resa, barn.

Mose svarade, och sade: Si, de tro mig intet, ej heller höra mina röst, utan skola säga: HETREN hafwer intet syntts dig.

2. HETREN sade till honom: Hvad är det som du hafwer i dine hand?

3. Han sade: En staf. Han sade: Kasta honom ifrå dig på markena. Och han kastade honom ifrå sig, och han warbt wänd uti en orm; och Mose flydde för honom.

4. Men HETREN sade till honom: Räck dina hand ut, och tag honom om skerten. Då räckte han sina hand ut, och höll honom; och han wändes uti en staf i hans hand.

5. Dersföre skola de tro, att HETREN hafwer syntts dig, deras fäders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud och Jacobs Gud.

6. Och HETREN sade ytterligare till honom: Sticl dina hand in i din barm. Och han sticl henne i sin barm, och då han drog henne ut, si, då war hon spitelst som en snö.

7. Och han sade: Sticl henne åter in i din barm. Och han sticl henne åter in i barmen, och drog henne ut igen, si, så warbt hon åter som det andra hans fött.

8. Om de icke wilja tro dig, eller lyda hvad du säger af det ena tecknet, så warba de dock troende, när du säger dem af det andra tecknet.

9. Om de icke tro dessa tu tecknen, icke heller höra dina röst, så tag watten utur ålfwene, och gjut det ut på torra landet, så skall det komma watten, som du utur ålfwene tagit hafwer, warba blod på torra landet.

10. Då sade Mose till HETREN: Ad

HETRE! Jag är en sådan man som icke talande är, allt från i går och förrgår, och ifrå den tid du med din tjenare talat hafwer; ty jag hafwer ett tungt mål och ena swår tunga.

2 Mof. 6: 12, 30.

11. HETREN sade till honom: So hafwer slapat menniskone munnen? Eller so hafwer gjort dumban, eller den döfwa, eller den seende, eller den blindas? Hafwer icke jag HETREN gjort dem?

Ps. 94: 9. Hes. 3: 26, 27.

12. Ed gaff nu åstad, jag vill wara i din mun, och lära dig, hvad du säga skall.

Matth. 10: 19.

13. Mose sade: Min HETRE, sänd hwem du sända vill.

14. Då warbt HETREN mycket wred öfwer Mose, och sade: Wet jag icke, att din broder Aaron af Levi slägte är talande? Och si, han skall utgå emot dig, och då han får se dig, skall han glädja sig af hjertat.

15. Du skall tala till honom, och sätta orden i munnen på honom; och jag skall wara i din om, och i hans munne, och lära eder, hvad I göra skolen.

2 Mof. 7: 2.

16. Och han skall tala för dig till folket; han skall wara din mun, och du skall wara hans gud.

17. Och denna staf tag i dina hand, dermed du tesen göra skall.

18. Så gick då Mose dådan, och kom igen till sin swår Zethro, och sade till honom: Räre, låt mig gå, att jag åter må komma till mina bröder, som äro uti Egypten, och se, om de ännu lefwa. Zethro sade till honom: Gaff i frid.

19. Och sade HETREN till honom i Mibian: Gaff, och far åter in uti Egypten; för ty de äro alle döde, som gingo efter ditt lif.

20. Och så tog Mose sina hustru, och sina söner, och satte dem på en åsna, och for åter in uti Egypti land; och tog Guds staf i sina hand.

21. Och HETREN sade till Mose: Se till, när du åter kommer in uti Egypten, att du gör all de under för Pharao, som jag under dina hand gifwit hafwer. Men jag skall förslucka hans hjerta, att han icke skall släppa folket.

22. Och du skall säga till honom: Så säger HETREN: Israel är min förstfödde son.

23. Jag hjuber dig, att du låter min son fara, att han må tjena mig: Förwägrar du mig det, så skall jag dräpa din förstföddas son.

2 Mof. 11: 4, 5.

24. Och mid han war på resone uti ett herberge, mötte honom HETren, och wille dräpa honom.

25. Då tog Zipora en sten, och skar sinom son förbudena af, och tog på hans fötter, och sade: Du äst mig en blodbrudgumme.

26. Och så wände han igen af honom. Men hon sade blodbrudgumme, för omslärelsens skull.

27. Och HETren sade till Aaron: Gå ut emot Mose i öknena. Och han gick åstad, och mötte honom på Guds berge, och kyssite honom.

28. Och Mose sade Aaron all HETrans ord, den honom sänt hade, och alla de tecken, som han honom befallt hade.

29. Och de gingo åstad, och församlade alla de äldsta af Israels barnom.

30. Och Aaron talade all de ord, som HETren med Mose talat hade, och gjorde tecken för folkerna.

31. Och folket trodde. Och då de hörde, att HETren hade sölt Israels barn, och sett uppå deras jämmer, föllo de neder, och tillbådo.

5. Capitlet.

Pharao föraktar Gud. Trädömen öfver Mose
Hagar.

Derefter gingo Mose och Aaron in, och sade till Pharao: Så säger HETren, Israels Gud: Släpp mitt folk, att de må hålla mig högtid uti öknena.

2. Pharao svarade: So är HETren, hwilkenens röst jag höra skall, och släppa Israel? Jag wet intet af HETranom, och will ej heller släppa Israel.

3. De sade: De Ebreeers Gud hafwer kallat oss; så låt nu gå oss tre dagsresor in uti öknena, och offra HETranom vår om Gud, att oss icke öfwergå skall pestilencie eller swärd. 2 Mos. 3: 18.

4. Då sade Konungen i Egypten till dem: Hwi gören I så, du Mose och Aaron, att detta folket öfwergeifwer sitt arbete? Går bort till edert arbete.

5. Ytterligare sade Pharao: Si, folket är allaredo för myddet i landena; och I wiljen ännu låta dem hålla upp af arbetena.

6. Derefter böd Pharao på samma dag fogdomen öfwer folket, och deras ämbetsmän, och sade:

7. I stolen icke här efter hemta strå tillbopa, och så folkerna till att bränna teglet, såsom tillförene; låter dem sjelfwa gå bort att hemta sig strå.

8. Och samma talet på teglet stolen I tillwäl lägga dem uppå, såsom tillförene, och intet mindre; förty de gå såfänge. Derföre ropa de, och säga: Wi wilje gå och offra vår om Gud.

9. Man må wäl förtunga dem med arbete, att de något hafwa till slaffa, och icke alla lögnaktigt tal.

10. Då gingo fogbarna öfwer folket och deras ämbetsmän ut, och sade till folket: Så säger Pharao: Man skall intet strå få eder.

11. Går sjelfwe bort och hemter eder strå, hwar I det finna funnen; men af edert arbete skall intet afslås.

12. Då förströbde sig folket kringom hela Egypti land, till att hemta sig stybde, att de ju strå hade.

13. Och fogbarna dreswo dem, och sade: Fyller upp edert dagsarbete, lika såsom I haben strå.

14. Och de ämbetsmän af Israels barn, hwilka Pharao's fogdar öfwer dem satt hade, wordo slagne, och warbt sagdt till dem: Hwi hafwen I icke hwarken i dag eller i går fullkommat edert förelagda dagsarbete, såsom tillförene?

15. Då gingo de ämbetsmän af Israels barn in, och ropade till Pharao: Hwi far du så med dina tjenare?

16. Dinom tjenarom gifwes intet strå, och stola bod göra det tegel, som oss förelagdt är; och si, dine tjenare warba slagne, och syndas uppå ditt folk.

17. Pharao sade: I ären såfänge, såfänge ären I; derföre sägen I: Wi wiljom gå och offra HETranom.

18. Så går nu bort, och görer edert dagsarbete. Strå skall eder intet gifwas; men talet på teglet måsten I lefwerera ifrån eder.

19. Då sågo ämbetsmännerna af Israels barn, att det warbt intet bättre, efter sagdt warbt: I stolen intet förminskat af dagsarbetena på teglet.

20. Och då Mose och Aaron gingo ifrån Pharao, stodo de i wägenom före dem;

21. Och sade till dem: HETren se uppå eder, och döme det, att I hafwen gjort war lust illa luktandes för Pharao och hans tjenarom, och fått dem swärdet i händerna till att dräpa oss.

22. Mose kom igen till HETran, och sade: HETre, hwi gör du så illa emot detta folket? Hwi hafwer du sänt mig?

23. Ty ifrån den tiden jag ingick till att

tala med Pharao i ditt Namn, hafwer han ännu hårdare plågat folket; och du hafwer icke frälsit ditt folk.

6. Capitlet.

Guds befallning, 1ste. Mose släkt.

HÆren sade till Mose: Nu skall du se hwad jag skall göra med Pharao; ty genom en wälsig hand måste han släppa dem; han måste ännu genom en starka hand drifwa dem ifrå sig uti sitt land.

2. Och Gud talade till Mose, och sade till honom: Jag är HÆren;

3. Och hafwer synt Abraham, Isaac och Jacob, att jag will wara deras allsmäktige Gud; men mitt Namn HÆREN gjorde jag dem icke kunnigt.

1 Mos. 17: 1. 26: 24. 28: 13.

4. Och gjorde jag mitt förbund med dem, att jag skulle gifwa dem Canaans land: det land, der de uti wandrat hafwa, der de främmande uti warit hafwa.

5. Och hafwer jag hört Israels barnas suckan, hwilla de Egyptier med arbete förtunga; och hafwer ihågkommit mitt förbund.

6. Dertfore såg Israels barnom: Jag är HÆren, och will taga eder utur edar tunga i Egypten, och förlofa eder ifrån edar trældom; och will frälsa eder med uträddom arme och storom dom;

7. Och will anamma eder för mitt folk, och will wara edar Gud; att I förnimma stolsen, att jag är HÆren edar Gud, den eder utfört hafwer utu de Egyptiers tunga;

8. Och fört eder in uti det land, öfwer hwilket jag hafwer upphäfwit mina hand, att jag skulle bet gifwa Abraham, Isaac och Jacob; det will jag gifwa eder till eget, Jag HÆren.

9. Sådant allt sade Mose Israels barnom; men de hörde honom intet, för andans ångests skull, och för hårdt arbetes skull.

10. Då talade HÆren med Mose, och sade:

11. Gå in, och tala med Pharao, Konungen i Egypten, att han släpper Israels barn ut af sitt land.

12. Men Mose talade för HÆranom och sade: Si, Israels barn höra mig intet, huru skall då Pharao höra mig? Dertill hafwer jag oomflorna läppar.

2 Mos. 4: 10.

13. Och så talade då HÆren till Mose och Aaron, och gaf dem befallning till Israels barn, och till Pharao, Konungen i Egypten, att de skulle utföra Israels barn utur Egypten.

14. Deffe äro hufwuden till deras fäders hus. Rubens, dens första Israels sons, barn äro deffe: Hanoch, Ballu, Degron, Charmi; det är Rubens släkte.

1 Mos. 46: 9. 4 Mos. 26: 6. 1 Chr. 5: 1.

15. Simeons barn äro deffe: Semuel, Jamin, Ohad, Jachin, Zoar och Saul, den Cananeiska qwinnoes son; det är Simeons släkte.

16. Deffe äro Levi barnas namn i deras släkter: Gerson, Kehat, Merari. Men Levi wardt hundrade tretio och sju år gammal.

1 Mos. 46: 11.

4 Mos. 3: 17. 26: 57. 1 Chr. 6: 1. 23: 6. 17. Gersons barn äre deffe: Libni och Simei, i deras släkter.

18. Kehats barn äro deffe: Amram, Fizear, Hebron, Usiel. Men Kehat wardt hundrade tretio och tre år gammal.

19. Merari barn äro deffe: Maheli och Musi. Det är nu Levi släkte i deras ätter.

20. Och Amram tog sina faders syster Jochebed till hustru; den födde honom Aaron och Mose. Och wardt Amram hundrade tretio och sju år gammal.

4 Mos. 26: 59.

21. Fizears barn äro deffe: Korah, Repheg, Sidri.

22. Usiels barn äro deffe: Mijael, Elzaphan, Sithri.

23. Aaron tog sig hustru, Elizeba, Amminadabs dotter, Nafessons syster; den födde honom Nadab, Abihu, Eleazar, Jthamar.

24. Korahs barn äro deffe: Asir, Elkana, Abiassaph. Det äro nu de Korhites släkter.

25. Men Eleazar, Aarons son, tog sig hustru af Putiels döttrar; den födde honom Pinehas. Deffe äro nu hufwuden ibland fäderna till de Levitiska släkterna.

26. Deffe äro Aaron och Mose, till hwilla HÆren sade: Föder Israels barn utur Egypti land med deras härar. ap. 9: 7: 36.

27. De samme äro de, som talade med Pharao, Konungen i Egypten, att de måtte utföra Israels barn utur Egypten, nämliga Mose och Aaron.

28. Och på den dagen talade HÆren med Mose uti Egypti land;

29. Och HÆren sade: Jag är HÆren; tala till Pharao, Konungen i Egypten, allt det jag talar med dig.

30. Och han swarade för HÆranom: Si, jag hafwer oomflorna läppar, huru skall Pharao höra mig?

7. Capitlet.

Stafven, wattenet förmanblas.

HÆren sade till Mose: Ei, jag hafwer satt dig till en gud öfwer Pharao; och Aaron din broder skall wara din Prophet.

2 Mos. 4: 15.

2. Du skall tala allt det jag bjuder dig: men Aaron din broder skall tala det för Pharao, att han släpper Israels barn utu sitt land.

3. Men jag vill förhärba Pharaos hjerta, på det jag skall göra min tecken och under mång uti Egypti land.

4. Och Pharao skall intet höra eber, på det jag skall bewisa mina hand uti Egypten; och föra min här, mitt folk Israels barn utur Egypti land genom stora domar.

5. Och de Egyptier skola förnimma att jag är HÆren, när jag nu uträcker mina hand öfwer Egypten, och utförer Israels barn ifrå dem.

6. Mose och Aaron gjorde såsom HÆren hade budit dem.

7. Och Mose war åttatio år gammal, och Aaron tre och åttatio år gammal, då de talade med Pharao.

8. Och HÆren talade till Mose, och Aaron:

9. När Pharao säger till eber: Bewisat ebor under; så skall du säga till Aaron: Tag din staf och lasta honom för Pharao, att han warder en orm.

10. Då gingo Mose och Aaron in till Pharao, och gjorde såsom HÆren hade budit dem. Och Aaron lastade sin staf för Pharao, och för hans tjenare; och han wardt en orm.

11. Då lät Pharao kalla wisa och swartkonstiga; och de Egyptiske trollkarlar gjorde och sammalunda med deras besvärjningar.

2 Tim. 3: 8.

12. Och hwardera lastade sin staf ifrå sig, och worbo ormar deraf; men Aarons staf uppsluktade deras slastrar.

13. Så wardt Pharaos hjerta förstodadt, och hörde dem intet, såsom HÆren sagt hade.

14. Och HÆren sade till Mose: Pharaos hjerta är hårdt, och vill icke släppa folket.

15. Gad till Pharao bittida om morgonen, si, han warder utgångandes till älfwena; så gad emot honom på strandena af älfwene, och tag stafwen i dina hand, den som en orm wardt;

16. Och säg till honom: HÆren, de Ebreers Gud, hafwer sändt mig till dig, och låter säga dig: Släpp mitt folk, att de må tjena mig uti öfnene; men du hafwer hårtillbogs intet welat höra.

17. Derföre säger HÆren alltså: Derup på skall du förnimma att jag är HÆren; si, jag will med den stafwen, som jag hafwer i mine hand, slå wattenet, som i älfwene är, och det skall wändas i blod;

18. Så att fiskarna i älfwene skola dö, och älfwen luktas; och de Egyptier skola wämja, när de dricka af wattenet i älfwene.

19. Och HÆren sade till Mose: Säg till Aaron: Tag din staf, och räck ut dina hand öfwer wattenen i Egypten, öfwer deras älfwer, och strömmar, och sjöar, och öfwer all wattulärr, att de warde blod; och ware blod i hela Egypti land, både i trälar och i stentar.

20. Mose och Aaron gjorde såsom HÆren dem budit hade, och hof upp stafwen, och slog i wattenet, som i älfwene war, för Pharao och hans tjenare; och allt wattenet i älfwene wardt wändt i blod; Wi. 78: 44. 105: 29.

21. Och fiskarna i flodene dogo, och älfwen wardt luktandes, så att de Egyptier icke kunde dricka wattenet utur älfwene; och wardt blod i hela Egypti lande.

22. Och de Egyptiske trollkarlar gjorde och sammalunda med deras besvärjningar; men Pharaos hjerta wardt förstodadt, och han hörde dem intet, såsom HÆren sagt hade.

23. Och Pharao wände om, och gick hem, och lade det ännu intet på hjertat.

24. Men alle Egyptier grofwos efter watten utmed älfwene till att dricka; ty wattenet af älfwene kunde de icke dricka.

25. Och det warade i sju dagar långt, seban HÆren slog älfwena.

8. Capitlet.

Paddor, lög, öhyra.

HÆren sade till Mose: Gad in till Pharao, och säg till honom: Detta säger HÆren: Släpp mitt folk, att de må tjena mig.

2. Swar du icke will, si, så will jag plåga alla dina landsänbar med paddor;

3. Så att älfwen skall uppwälla paddor; de skola upphitta och komma in i din hus, in i din lammar, in i ditt lägre, in i din säng, och in i dina tjenares hus, ibland ditt folk, in uti dina bafugnar, och uti din beg.

4. Och paddor skola sitta uppå dig, och uppå ditt folk, och uppå alla dina tjenare.

5. Och HERRN sade till Mose: Säg till Aaron: Räck ut dina hand med din staf öfwer ålfwer, och strömmar, och sjöar, och låt paddor komma öfwer Egypti land.

Ex. 78: 45. 105: 30.

6. Och Aaron räckte sina hand öfwer watten i Egypten; och paddor kommo derut, så att Egypti landt wardt öfvertäckt.

7. Då gjorde od trolskarlarne sammalunda med deras beswärjningar; och låto komma paddor öfwer Egypti land.

8. Då kallade Pharaos Mose och Aaron, och sade: Beder HERRN för mig, att han tager paddorna ifrå mig, och ifrå mitt folk; så vill jag släppa folket, att de måga offra HERANOM.

9. Mose sade: Haf du den ärona och lägg mig före, när jag skall bedja för dig, för dina tjenare, och för ditt folk; att paddorna skola fördrefne warda ifrå dig, och ifrå ditt hus, och allenast blifwa i ålfwene.

10. Han sade: I morgon. Han sade: Sålom du sagt hafwer, på det du skall förnimma, att ingen är såsom HERRN wår Gud;

11. Så skola paddorna warda tagna ifrå dig, ifrå ditt hus, ifrå dina tjenare, ifrå ditt folk, och allena blifwa i ålfwene.

12. Så gingo Mose och Aaron ifrå Pharaos. Och Mose ropade till HERRN för paddornas skull, såsom han Pharaos tillsagt hade.

13. Och HERRN gjorde, som Mose sagt hade. Och paddorna blefwo döda i husen, i gårdarna, och på markene.

14. Och de lastade dem tillsamman, här en hop, och der en hop, och marken luktade derutaf.

15. Då Pharaos såg, att han hade fått rolighet, wardt hans hjerta förhårdadt, och hörde dem intet, såsom HERRN sagt hade.

16. Och HERRN sade till Mose: Säg till Aaron: Räck ut din staf, och slå i stoftet på jordene, att löß warda i hela Egypti lande.

17. De gjorde od så. Och Aaron räckte ut sina hand med sin staf, och slog i stoftet uppå jordene, och der worbo löß på menniskom, och på boskapen. Allt stoft på markene wardt löß i hela Egypti lande.

18. Trolskarlarne gjorde od sammalunda med deras beswärjningar, att de skulle göra löß, men de kunde icke. Och lößena woro på menniskom, och på boskapen.

19. Då sade trolskarlarne till Pharaos:

Detta är Guds finger. Men Pharaos hjerta wardt förstodadt, och han hörde dem intet, såsom HERRN sagt hade.

Luc. 11: 20.

20. Och HERRN sade till Mose: Statt upp bittiba om morgonen, och gåd för Pharaos. Ei, han warder utgångandes till watten, och säg till honom: Detta säger HERRN: Släpp mitt folk, att de måga tjena mig.

21. Svar icke, si, så vill jag låta komma allahanda öhyra öfwer dig, dina tjenare, ditt folk, och ditt hus, så att all de Egyptiers hus, och marken, och hwad derupå är, skola warda full af öhyra.

22. Och vill jag på den dagen göra ett besynnerligt med den landsändan Gosen, der mitt folk uti är, att der skall ingen öhyra komma, på det du skall förnimma, att jag är HERRN öfwer hela jordena;

23. Och vill en förlösending sätta emellan mitt folk och ditt. I morgon skall det tednet se.

24. Och HERRN gjorde så. Och der kom myden öhyra uti Pharaos hus, i hans tjenareshus, och öfwer hela Egypti land, och landet wardt förderfwadt af den öhyrone.

25. Då kallade Pharaos Mose och Aaron, och sade: Går åstad, och offerer edrom Gud här i landena.

26. Mose sade: Det betämmer sig icke, att wi så göre; förty wi offra HERANOM wår om Gud de Egyptiers flyggelse. Ei, när wi nu de Egyptiers flyggelse offerade för deras ögon, månne de icke skola stena oss?

1 Mos. 46: 34.

27. Tre dagsresor wilje wi gå in uti öknena, och offra HERANOM wår om Gud, såsom han oss sagt hafwer.

2 Mos. 3: 18.

28. Pharaos sade: Jag vill släppa eder, att I mån offra HERANOM edrom Gud i öknene, allenast att I icke fjerran faren; och bedjen för mig.

29. Mose sade: Ei, när jag härut ifrå dig kommer, så vill jag bedja HERRN, att denna öhyran må blifwa borttagen ifrå Pharaos, och hans tjenare, och hans folke, i morgon; allenast förhåla mig icke längre, att du icke släpper folket till att offra HERANOM.

30. Och Mose gick ut ifrå Pharaos, och bad HERRN.

31. Och HERRN gjorde, såsom Mose sagt hade, och tog de öhyrona bort ifrå Pharaos,

ifrå hans tjenare, och ifrå hans folke, så att icke en blef qwar.

32. Men Pharaos förhårdade sitt hjerta ännu i denna rejone, och wille icke släppa folket.

9. Capitlet.

Peß, bölder, bagel.

HERRN sade till Mose: Gå in till Pharaos, och säg till honom: Detta säger HERRN de Öfreers Gud: Släpp mitt folk, att de måga tjena mig.

2. Svar du icke will, utan förhåller dem längre;

3. Si, så skall HERRNS hand warða utöfwer din boskap på markene; öfwer hästar, öfwer åsnar, öfwer camelar, öfwer oxar, öfwer får, med en ganska stor pestilentie.

4. Och HERRN skall göra ett besynnerligt emellan de Israeliters boskap, och de Egyptiers; så att intet skall dö utaf allt det, som Israels barn hafwa.

5. Och HERRN lade en tid före, och sade: I morgon skall HERRN göra detta på jordene.

6. Och HERRN gjorde så om morgonen, och allahanda boskap blef dödd för de Egyptier; men af Israels barnas boskap blef icke ett dödt. Ps. 78: 50.

7. Och Pharaos sände derefter, och si, der war icke ett blifwet dödt utaf Israels boskap. Men Pharaos hjerta wardt förstodadt, och släppte icke folket.

8. Då sade HERRN till Mose och Aaron: Läger ebra händer fulla med sot utaf skorstenen, och Mose stänkte det upp åt himmelen för Pharaos;

9. Att sotet skall komma öfwer hela Egypti land, och bölder och ond får warða på menniskor, och på boskap i hela Egypti lande.

10. Och de togo sotet utaf skorstenen, och stodo för Pharaos, och Mose stänktet upp åt himmelen. Då wordo bölder och ond får på menniskom, och på boskapen;

11. Så att trollarlarna icke kunde stå för Mose, för de bölders skull; ty på trollarlarna wordo och så wäl bölder, som på alla Egyptier.

12. Men HERRN förstodade Pharaos hjerta, så att han intet hörde dem, såsom HERRN Mose sagt hade.

13. Då sade HERRN till Mose: Statt bittida upp om morgonen, och gå fram för Pharaos, och säg till honom: Detta sä-

ger HERRN de Öfreers Gud: Släpp mitt folk, att de måga tjena mig;

14. Annars will jag i denna resone sända alla mina plågor öfwer dig, öfwer dina tjenare, och öfwer ditt folk; att du skall förnimma, att i all land är ingen min lif.

15. Förty nu will jag uträcka mina hand, och slå dig och ditt folk med pestilentie, att du skall förads af jordene.

16. Dock förbensfull hafwer jag uppväckt dig, att min kraft skall synas på dig, och mitt Namn kunnigt warða i all land.

Rom. 9: 17.

17. Du förhåller ännu mitt folk, och will icke släppat.

18. Si, jag will i morgon på denna tiden låta komma ett mäktigt stort hagel, hwilket icke icke warit hafwer i Egypten, ifrå den tid det funderadt wardt, intill nu.

19. Så sänd nu bort, och förwara din boskap, och allt det du på markene hafwer; ty alla menniskor och boskap, som på markene funnen warde, och icke inhemtad är i husen, och haglet faller på dem, de blifwa döde.

20. Den som nu ibland Pharaos tjenare fruktade HERRNS ord, han lät sina tjenare och boskap fly in i husen;

21. Men hwissas hjerta intet åttade HERRNS ord, de låto deras tjenare och boskap blifwa på markene.

22. Då sade HERRN till Mose: Räck dina hand upp åt himmelen, att det haglar öfwer hela Egypti land; öfwer menniskor, öfwer boskap, och öfwer all gröda på markene, i Egypti lande. Ps. 105: 32.

23. Så räckte Mose sin staf upp emot himmelen, och HERRN lät bundra och hagla, så att elden sig på jordene. Alltså lät HERRN komma bagel öfwer Egypti land;

24. Att bagel och eld soro ibland hwartannat så grusweliga, att de icke warit hade i hela Egypti lande, ifrå den tid att det med folke besatt wardt.

25. Och haglet slog i hela Egypti lande allt det på markene war, både menniskor och boskap, och slog allan grödan på markene, och sönder slog all trä på markene;

26. Utan allena i det landet Gosen, der Israels barn woro, der haglade intet.

27. Då sände Pharaos bort, och lät kalla Mose och Aaron, och sade till dem: Jag hafwer i denna resone synbat; HERRN är rättfärdig, men jag och mitt folk äro ogudätige.

28. Dertfore beder HETran, att Guds bundet och bagel återwänder, så vill jag släppa eder, och icke längre förhålla eder.

29. Mose sade till honom: När jag kommer utu skadenom, vill jag uträdda mina händer till HETran, så skall dumbret återwända, och intet bagel mera wara; på det du skall förnimma, att jorden är HETrans.

Wi. 24: 1.

30. Dock wet jag väl, att du och dine tjenare icke ännu frukten för HETran Sub.

31. Så warbt då slaget linet och hjugget; ty hjugget war i af gånget, och linet hade knoppat sig.

32. Men hwetet och rågen warbt icke slaget; förty det war sensåd.

33. Så gick då Mose ifrå Pharao ut af skadenom, och rädte sina händer ut till HETran; och dumbret och haglet wände igen, och regnet dröp intet mer på jordena.

34. Då nu Pharao såg, att regnet, och dumbret, och haglet, wände igen, syndade han ändå ytterligare, och förhårdade sitt hjerta, han och hans tjenare.

35. Alltså warbt Pharaos hjerta förstockadt, att han icke släppie Israels barn, såsom HETren sagt hade genom Mose.

10. Capitlet.

Gräshoppor, mörter.

Och HETren sade till Mose: Gå in till Pharao; ty jag hafwer förhårdadt hans och hans tjenareshs hjerta, på det jag skall göra dessa min tecken ibland dem;

2. Och att du skall förkunna i din barnas öron, och din barnabarnas, hwad jag bedrifwit hafwer i Egypten; och huru jag hafwer bewisat min tecken ibland dem, att I slofen weta, att jag är HETren.

3. Så gingo Mose och Aaron in till Pharao, och sade till honom: Detta säger HETren de Ebreetes Sub: Huru länge vill du icke ödmjuka dig för mig, att du släpper mitt folk till att tjena mig?

4. Vill du icke släppa mitt folk, så vill jag i morgon låta komma gräshoppor i alla dina landsändar;

5. Så att de stola öfvertäcka landet, så att man icke skall se landet, och de stola uppåta hwad eder qwart blifwet och uridsatt är för haglena, och stola uppåta all ebors gröbande trå på markene;

6. Och stola uppfulla all din hus, och alla dina tjenareshs hus, och alla Egyptiers hus, hwissas like dine säder, och dina säders säder

icke sett hafwa, ifrå den tid de på jordena kommo, intill denna dag. Och han wände sig, och gick ut ifrå Pharao.

7. Då sade Pharaos tjenaresh till honom: Huru länge stole wi liba dessa plågor? Låt folket gå, att de måga tjena HETranom sinom Sub; wess du icke ännu, att Egypten är förderfwd?

8. Så wordo Mose och Aaron igen kallade till Pharao, och han sade till dem: Går åstad, och tjener HETranom ebrom Sub. Hwille äro nu de som gå stola?

9. Mose sade: Wi wilje gå med unga och gamla, med söner och döttrar, med får och få; ty wi hafwe en HETrans högstid.

10. Han sade till dem: Rätt så, HETren ware med eder. Stulle jag släppa eder och ebors karn dertill? Ser der, om I icke hafwen något ondt för händer?

11. Icke så, utan I mån går åstad, och tjener HETranom; ty det samma hafwen I och begärat. Och de drefwo dem ut ifrå Pharao.

12. Då sade HETren till Mose; Låd ut dina hand öfwer Egypti land om de gräshoppor, att de komma öfwer Egypti land, och äta allan grödan upp i landena, med allt det som qwart blifwet är efter haglet.

Joel 1: 4.

13. Mose rädte sin staf öfwer Egypti land, och HETren dref ett öfstanwäder i landet i den hela dagenom, och i den hela nattene. Och om morgonen förde det öfstanwädrat gräshopporna fram.

14. Och de kommo öfwer hela Egypti land, och gåfwo sig ned allesläds i Egypten, så ganska många, att tillförene deras like intet varit hade, ej heller härefter warder.

15. Förty de öfvertäckte landet, och gjorde det svart. Och de äto upp allan grödan i landena, och all frukt på trån, som qwar war blifwen efter haglet, och låto intet grönt blifwa qwart på trån, och uppå grödan på markene i hela Egypti lande.

16. Då kallade Pharao hasteliga Mose och Aaron, och sade: Jag hafwer syndat emot HETran edar Sub, och emot eder.

17. Förlåter mig mina synder ännu i denna resone, och beider HETran edar Sub, att han dock borttager denna böden ifrå mig.

18. Och han gick ut ifrå Pharao, och bad HETran.

19. Då wände HETren ett ganska starkt öfstanwäder, och upptog gräshopporerna, och förde dem i röda hafwet; så att der icke blef en qwar någorläds i hela Egypti land.

20. Men HERRn förstodade Pharaos hjerta, att han icke släppte Israels barn.

21. HERRn sade till Mose: Räck dina hand upp åt himmelen, att det warder så mörkt i Egypti land, att man må taga uppå det.

22. Och Mose räckte sina hand upp åt himmelen; då wardt ett tjockt mörker i hela Egypti lande i tre dagar;

23. Så att ingen såg den andra, ej heller uppstod af det rummet, der han war, i de tre dagar. Men när alla Israels barn war ljus, der de bodde.

24. Då kallade Pharaos Mose, och sade: Går åstad och tjener HERranom, allenast låter ebor får och så blifwa här; låter och ebor barn gå med ebor.

25. Mose sade: Du måste och låta och hafwa offer och bränneoffer, det wi HERranom wärom Gud göra skolom.

26. Wär bostad skall gå med oss, och icke en klaf tillbakabliswa; förty af wäro skole wi taga HERranom wärom Gudi till tjenst; ty wi wete icke, hwarmed wi skole tjena HERranom; tilldes wi komme dit.

27. Men HERRn förstodade Pharaos hjerta, att han icke wille släppa dem.

28. Och Pharaos sade till honom: Gå ifrå mig, och tag dig wara, att du icke mer kommer för min ögon; ty hwilken dag du för min ögon kommer, skall du dö.

29. Mose svarade: Såsom du sagt hafwer; jag vill ej mer komma för din ögon.

11. Capitlet.

Lån befallas. Lånede plågan hotas.

Och HERRn sade till Mose: Jag vill ännu låta komma ena plåga öfwer Pharaos och Egypten, sedan skall han släppa ebor hädan; och skall ej allenast släppa ebor, utan och drifwa ebor hädan.

2. Så säg nu till folket, att hwar och en nian bedes af sin nästa, och hwar och en qwinna af sine nästo, sifwer och gylbene tyg;

2 Mos. 3: 21. 12: 35.

3. Ty HERRn warber gifwandes folkena nåd för de Egyptier. Och Mose war en gansta myndig man i Egypti land, för Pharaos tjenare, och för folkena.

4. Och Mose sade: Detta säger HERRn: Jag vill på midnattstid utgå i Egypti land.

5. Och allt det förstfödt är i Egypti land skall blifwa dödt, ifrå Pharaos förstfödda son, den på hans stol sitter, allt intill tjenstqwinnoes förstfödda son, som är wid

gwarnena; och allt det förstfödt är ibland bostaden.

2 Mos. 12: 29.

6. Och ett stort rop skall wara i hela Egypti lande, hwillets life icke warit hafwer, ej heller warber.

7. Men när Israels barnom skall icke en hund krätta med sine tunga, ifrå menniskom, allt intill bostaden; på det I skolen förnimma, huru HERRn åtskiljer Egypten och Israel.

8. Då skola alle desse dine tjenare gå ned till mig, och falla mig till fot, och säga: Hvar ut, du och allt folket, som under dig är. Sedan vill jag fara ut. Och han gick ifrå Pharaos gansta wäder.

9. Men HERRn sade till Mose: Pharaos hörer ebor intet, på det mycken under skola ste i Egypti lande.

10. Och Mose och Aaron gjorde all dessa under inför Pharaos; men HERRn förstodade honom hans hjerta, att han icke wille släppa Israels barn utu sitt land.

12. Capitlet.

Påkalambet. Sösterbrödsöghiden. Mordängelen. Israels utgång.

HERRn sade till Mose och Aaron i Egypti lande:

2. Denne månaden skall wara när ebor den förste månaden; och af honom skolen I begynna månaderna om året.

3. Taler till hela Israels menighet, och säger: På tionde dagen i denna månadenom tage hwar och en ett får, den en husfader är, ju ett får till huset.

4. Men der ett hus är för flent till ett får, så tage sin nästa granna wid sitt hus efter sjärlarnas tal, som nog kunde wara till att förtära fåret.

5. Och det skall wara ett får, som ingen want hafwer, en gummar och årsgammal. Af lambom eller kidom skolen I tagat.

6. Och I skolen behållat intill fjortonde dagen i denna månadenom. Och hwar hopen i hela Israel skall slagat till aftenen;

7. Och skolen taga af des blod och sträla på båda sidoträn å dörrene, och öfra dörrträt i husen, der de äta det uti;

8. Och skolen så äta köttet i den samma nattene, slett wid eld, och ospradt brödt, och skolen ätat med bitter salls.

9. I skolen icke ätat rått, eller med wattne fudet; utan allena slett wid eld, des hufwud med des fötter och inelwer.

10. Och I skolen intet låta qwart blifwa

till morgonen; om något blifwer qwart till morgonen, stolen I det upphärdna med elde.

11. Men så stolen I ätat: I stolen wara gjordade kringom edra länder, och hafwa edra stór på edra stötter, och skafar i edra händer; och I stolen ätat såsom de der hafva till wägs; ty det är HEDrans Passah.

Ex. 6: 14.

12. Förty jag will i den samma nattene gå genom Egypti land, och slå allt det förstföddt är i Egypti lande, både af menniskor och boskap, och bewisa mitt straff på alla de Egyptiers gudar, Jag HEDren.

Ps. 136: 10. Ex. 11: 28.

13. Och blodet skall wara eder ett tecken på husen, der I uti ären, att, när jag ser blodet, skall jag gå framom eder; och eder ide wedersaras skall den plåga, som eder förderfwa må, när jag slår Egypti land.

14. Och I stolen hafwa denna dagen till äminnelse; och I stolen hålla honom högtideligan HEDranom till en fest; I och alle edra efterkommande i en ewig brulning.

15. I sju dagar stolen I äta ospradt bröd, nämliga, på första dagenom stolen I upphålla med spradt bröd uti edor hus. Den som spradt bröd äter, ifrå första dagen, allt intill den sjunde, hans själ skall förgöras af Israel.

2 Mos. 23: 15. 34: 18. 5 Mos. 16: 16.

16. Den första dagen skall wara helig, att I sammantommen, och den sjunde skall och wara helig, att I sammantommen; intet arbete stolen I göra på dem, utan det som till maten hörer för allahanda själar, det allena mågen I göra för eder.

17. Och håller eder wid ospradt bröd; förty på den samma dagen hafwer jag utfört edra härar utur Egypti land; derföre stolen I, och alle edre efterkommande, hålla denna dagen i en ewig brukning.

18. På fjortonde dagen i första månadenom, om aftonen, stolen I äta ospradt bröd, intill en och tjugonde dagen i samma månadenom om aftonen;

3 Mos. 23: 5. 4 Mos. 28: 16. Jos. 5: 10.

19. Så att man i sju dagar intet spradt bröd finner i edor hus; ty den som spradt bröd äter, hans själ skall förgöras utur Israels menighet, ehwad han är utländskt eller inländskt.

20. Derföre äter intet spradt bröd, utan allenaft ospradt bröd uti alla edra boningar.

21. Och Mose kallade alla de äldsta i Israel, och sade till dem: Væter ut och tager får, hwar och en för sitt husfolk, och slagter Passah.

22. Och tager ett knippe isop, och doppa i blodet i bäckenet, och stryker dermed på ädra dörrträt, och båda sidoträn; och ingen menniska gånge ut genom fins hus dörr intill morgonen.

23. Förty HEDren warder gångandes der framom, och skall plåga de Egyptier. Och när han får se blodet på ädra dörrträt och på de tu sidoträn, går HEDren framom dörrerna, och ide låter förderfwaren komma uti edor hus till att plåga.

24. Derföre håll denna seden för dig och din barn till ewig tid.

25. Och när I kommen in uti landet, det HEDren eder gifwandes warder, såsom han sagt hafwer, så håller denna tjänstena.

26. Och när edor barn säga till eder: Hwad hafwen I der för en tjänst?

27. Stolen I säga: Det är HEDrans Passahoffer, den der gif framom Israels barn i Egypten, då han plågade de Egyptier, och fräste vår hus. Då bugade sig folket, och tillbad.

28. Och Israels baru gingo bort, och gjorde såsom HEDren Mose och Aaron budit hade.

29. Och om midnattstid slog HEDren allt det förstföddt war i Egypti lande, ifrå Pharaos förstfödda son, den på hans stol satt, allt intill dens förstfödda son, som sängen satt i fångelsat, och allt förstföddt af boskapenom.

Ps. 78: 51. 105: 36. 136: 10.

30. Då stod Pharaos upp, och alle hans tjenare på den nattene, och alle Egyptier, och ett stort rop wardt uti Egypten; ty der war intet hus, der ide en dödder inne låg.

31. Och han kallade Mose och Aaron om nattena, och sade: Görer eder rebo, och farer ut ifrå mitt folk, I och Israels barn; går åstad, och tjener HEDranom, såsom I sagt hafwen.

32. Lager ed med eder edor får och få, såsom I sagt hafwen; går åstad, och wälfigner mig med.

33. Och de Egyptier trängde fast uppå folket, att de måste med hast drifwa dem ut af landet; ty de sade: Wi dö hwar och en.

34. Och follet bar rådan beg, förra än han försprad warbt, till deras mat, bunduan i deras kläder, på deras arlar.

35. Och Israels barn hade gjort såsom Mose sagt hade; och hade bedits af de Egyptier silfwer, och guldene tyg, och kläder.

2 Mos. 3: 22: 11: 2.

36. Och HETren hade gifwit follen nåd för de Egyptier, så att de länte dem; och de blottade de Egyptier.

37. Så drog Israels barn ut ifrå Kames till Succoth, sexhundradetusen män till fot, förutan barn.

4 Mos. 2: 32.

38. Och mycket gement folk drog också med dem; och får och få, och ganska mycken boskap.

39. Och de bakade af den råa begen, som de utur Egypten förde, osprade salor; ty han war icke syrab, efter de worbo utdrefne utur Egypten, och kunde icke förtöfwa, och hade eljest ingen kost berebt sig.

40. Liden, i hwilken Israels barn bodde i Egypten, är fyrahundra och tretio år.

1 Mos. 15: 13. Ap. G. 7: 6. Gal. 3: 17.

41. Då de förskidne woro, gif hela HETrans här på en dag utur Egypti land.

42. Derföre warder denna natten hällen HETranom, att han hafwer fört dem utur Egypti land. Och Israels barn skola hålla henne HETranom, de och deras efterkommande.

43. Och HETren sade till Mose och Aaron: Detta är sättet till att hålla Passah; ingen främling skall äta deraf.

44. Den som en foster träl är, den skall man omfåra, och sedan äte han deraf.

45. En husman, och en bagalari, skola iutet äta deraf.

46. Ut i eno huse skall man ätat. I stolen intet af des fött bära ut för huset, och I stolen intet ben sönderslå af thy.

4 Mos. 9: 12. Jos. 19: 36.

47. Hela menigheten i Israel skall så göra.

48. Om någon främling bor när dig, och vill hålla HETranom Passah, han omfåre allt det mansön är, sedan gånge härtil, att han detta gör, och ware såsom en inländsker; ty ingen oomfåren skall äta deraf.

49. Samma lagen ware dem inländska, och utländska, som bor ibland eder.

50. Och all Israels barn gjorde såsom HETren hade bubit Mose och Aaron.

51. Och så förde HETren på en dag Israels barn utur Egypti land, med deras härar.

13. Capitlet.

Förstödt delgas. Sötbröd bakes. Josefs ben. Israels läger.

Och HETren talade med Mose, och sade: 2. Delga uti allt förstödt; det som allahanda moderlif öppnar när Israels barnom, både ibland menniskor och boskap; ty de äro min.

2 Mos. 22: 29. 34: 19.

4 Mos. 3: 13. 8: 17. Luc. 2: 23.

3. Då sade Mose till follet: Tänk upå denna dagen, på hwilken I utgångne ären af Egypten, utu träldomsens huse; att HETren hafwer eder hädan utfört med wäldiga hand; derföre skall du icke äta surdeg.

4. I dag ären I utgångne i den månadenom Abib.

5. När nu HETren låter komma dig in uti de Cananeers. Hetheers, Amoreers, Hetheers och Jebuseers land, hwilket han dina fäder sworit hafwer, att han wille gifwa dig ett land, der mjölk och hannog uti flyter; så skall du denna tjensicna hålla i denna månadenom.

6. I sju dagar skall du äta ospradt bröd, och på sjunde dagenom är HETrans högtid.

2 Mos. 34: 18.

7. Derföre skall du i sju dagar äta ospradt bröd; så att när dig ingen surdeg, ej heller spradt bröd skall finnas i alla dina landsändar.

8. Och du skall säga dinom son på den tiden: Sådant hälle wi fördenstull, att HETren så hafwer gjort med oss, då wi drogom utur Egypten.

9. Derföre skall dig vara ett tecken i dine hand, och en äminnelse för din ögon; på det att HETrans lag skall vara i dinom mun, att HETren hafwer utfört dig af Egypten med wäldiga hand.

10. Derföre håll denna seden i sinom tid ärliga:

11. När nu HETren hafwer låtit dig komma in uti de Cananeers land, såsom han dig och dina fäder sworit hafwer, och hafwer dig det gifwit;

12. Så skall du affslisa HETranom allt det som öppnar moderlifwet, och förstödt är ibland boskapen; det som mansön är, skall höra HETranom till.

13. Det förstödda af åsnanom skall du lösa med ett får; om du icke löser det, så bryt hällen sönder på thy; men allt förstödt af mennisko ibland din barn skall du lösa.

14. Och när ditt barn frågar dig i dag eller i morgon: Hvad är detta? skall du säga thy: HETren hafwer fört oss med wäldiga hand utur Egypten, ifrå trälbomsens huse.

15. Ty då Pharaos war trög till att släppa oss, slog HETren allt det förstfödt war i Egypti lande, ifrå menniskones förstfödda, intill boskapens förstfödda; derföre offrar jag HETranom allt det, som moderlifwet öppnar, det mantön är; och det, som förstfödt är af min barn, löser jag.

16. Och det skall wara dig för ett tecken i dine hand, och en äminnelse för din ögon, att HETren hafwer fört oss med wäldiga hand utur Egypten.

17. Då nu Pharaos hade släppt folket, förbe ide Gud dem på den wägen genom de Philisteers land, den genast war; ty han tänkte att folket måtte ängra sig, när de sågo örlig emot sig, och så omwända igen till Egypten.

18. Derföre förde han folket omkring på den wägen genom öknena åt röda hafwet; och Israels barn foro wäpnade utur Egypti land.

19. Och Mose tog med sig Josephs ben; ty han hade tagit en ed af Israels barnom, och sagt: Gud warder eder sökandes, så förer min ben hädan med eder.

1 Mof. 50: 25. Jos. 24: 32. Ebr. 11: 22.

20. Så drog de ut ifrå Succoth, och slogo deras lägre i Etam, närmast wid öknena.

4 Mof. 33: 6.

21. Och HETren gif för dem om dagen uti en molnstod, på det han skulle föra dem den rätta wägen; och om nattena uti en eldstod, på det han skulle lysa dem; till att wandra både dag och natt.

4 Mof. 14: 14.

Ref. 9: 12. Ps. 105: 39. 1 Cor. 10: 1.

22. Den molnstoden och eldstoden skildes intet ifrå folket.

14. Capitlet.

Pharaos jagar efter. Folket häfwar. Stoden flyddas. Hafwet delas.

Och HETren talade med Mose, och sade: 2. Tala med Israels barn, och säg att de wända om, och slå deras lägre twärtemont den dalen Pyroth, emellan Migdol och hafwet, emot Baal Zephon, och der twärtsfwer slå lägret wid hafwet.

4 Mof. 33: 7.

3. Förty Pharaos warder sägandes om Israels barn: De fara wille i landena; öken hafwer beslutit dem.

4. Och jag vill förstoda hans hjerta, att han skall jaga efter dem, och vill winna pris

på Pharaos och alla hans magt; och de Egyptier skola förnimma, att jag är HETren. Och de gjorde så.

2 Mof. 10: 1.

5. Och då det war sagdt för Konungen om i Egypten, att folket flydde, wardt hans och hans tjenares hjerta förwandladt emot folket, och sade: Hwi hafwom wi så gjort, att wi hafwom släppt Israel, att de ide skola tjena oss?

6. Och han gjorde redo sin wagn, och tog sitt folk med sig;

7. Och tog sexhundrade utwalda wagnar, och hwad der eljest war för wagnar i Egypten, och höfwitsmän öfwer allan sin här.

8. Ty HETren förstodade Pharaos hjerta, Konungens i Egypten, att han jagade efter Israels barn, hwille dock woro genom höga hand utgångne.

4 Mof. 33: 3.

9. Och de Egyptier jagade efter dem, och binde dem der de sig lägrat hade wid hafwet, med hästar och wagnar och resenärer, och med all Pharaos här, uti den dalen om Pyroth, twärtemot Baal Zephon.

10. Och då Pharaos kallades dem, hofwo Israels barn sin ögon upp, och si, de Egyptier kommo efter dem; och de fruktade sig storliga, och ropade till HETren;

11. Och sade till Mose: Woro ide grafwer i Egypten, att du måste bortföra oss, att wi skulle dö i öknene? Hwi hafwer du så gjort oss, att du hafwer fört oss utur Egypten?

Ps. 106: 7.

12. Är ide nu detta det, som wi sade dig i Egypten: Låt bliifwa oss, att wi må tjena de Egyptier? Ty det wore oss ju bättre tjena de Egyptier, än dö i öknene.

13. Mose sade till folket: Fruktar eder intet, står och ser till, hwilken en salighet HETren warder görandes i dag med eder; ty dessa Egyptier, som I sen i dag, dem skolen I albrig mera se i ewig tid.

14. HETren warder stridandes för eder, och I skolen så stilla bertill.

15. HETren sade till Mose: Hvad ropar du till mig? Säg Israels barnom, att de draga fram.

16. Men du häf din staf upp, och räd dina hand öfwer hafwet, och skilj det åt, att Israels barn måga gå der midt igenom på det torra.

17. Si, jag vill förstoda de Egyptiers hjerta, att de skola sölja efter eder; så vill jag winna pris på Pharaos, och alla hans magt, uppå hans wagnar och resenärer.

18. Och de Egyptier skola förnimma, att

jag är HERRen; när jag hafwer pris minnit på Pharaos, och hans wagnar, och resenärer.

19. Då upphof sig Guds Angel, den som för Israels lägre gud, och gaf sig bakom dem; och molusfoden gaf sig od utu deras ansigte, och gick bakom dem;

20. Och kom emellan de Egyptiers och Israels lägre; och det war ett mörkt molu, och upplyste uattena, så att desse och hine i den hela nattene icke kunde komma tillsammans.

21. Då nu Mose räckte sin hand öfwer hafwet, lät HERRen drifwa det bort genom ett starkt östamöber i den hela nattene, och gjorde hafwet torrt; och wattenet stiljdes åt.

Es. 63: 12.

22. Och Israels barn gingo derin, midt i hafwet på det torra; och wattenet war dem för en mur på den högra sidoue, och den wenstra.

Jos. 4: 23. Ps. 106: 9. 1 Cor. 10: 1. Ebr. 11: 29.

23. Och de Egyptier följde, och gingo in efter dem, alle Pharaos hästar och wagnar och resenärer, midt in i hafwet.

24. Som nu morgonvatten kom, såg HERRen uppå de Egyptiers lägre utur elsfodene och molnena; och gjorde en försträlfse i deras lägre; Ps. 78: 14.

25. Och stötte hjulen ifrå deras wagnar, och stötte dem wäldeliga omkull. Då sade de Egyptier: Rät oss fly ifrån Israel; HERRen strider för dem emot de Egyptier.

26. Men HERRen sade till Mose: Räck ut dina hand öfwer hafwet, att wattenet igenfaller öfwer de Egyptier; öfwer deras wagnar och resenärer.

27. Då räckte Mose sin hand ut öfwer hafwet, och hafwet kom åter för morgonen i sin ström igen; och då de Egyptier flydde, mötte dem wattenet; och HERRen inhwärfsde dem midt i hafwena;

28. Så att wattenet kom igen, och gick utöfwer wagnar och resenärer, och alla Pharaos magt, som dem efterföljt hade in i hafwet; så att icke en af dem blef igen. Jos. 24: 7.

29. Men Israels barn gingo torre midt igenom hafwet; och wattenet war dem för en mur på högra sidoue, och den wenstra.

30. Och så halp HERRen Israel på den bagenom ifrå de Egyptiers hand; och de sågo de Egyptier döda på hafsstrandene;

31. Och den stora hand, som HERRen hade bewisat på de Egyptier. Och folket fruktade HERRan, och trodde HERRanom, och hans tjenare Mose.

15. Capitlet.

Mose såg. Folkets första norr. Wattenet för. Guds löfte.

Då såg Mose och Israels barn HERRanom denna wisona, och sade: Jag will sjunga HERRanom; ty han hafwer ena härliga gerning gjort; häft och man hafwer han fört i hafwet.

2. HERRen är min starkhet och lofsång, och är min salighet; han är min Gud, jag will ära honom; han är min faders Gud, och jag will upphöja honom;

Ps. 118: 14.

3. HERRen är den rätte krigsmannen; HERRen är hans Namn.

4. Pharaos wagnar och hans magt kaskade han i hafwet; hans utforade höfwitsmän äro fördränkta i röda hafwena.

5. Djupet hafwer öfvertäckt dem; och de föllo åt bottnen såsom stenar.

6. HERRen, din högra hand gör stor under; HERRen, din högra hand hafwer slagit fiendban.

7. Och med dine stora härlighet hafwer du förförst dina motståndare; ty när du lät utgå dina grymhet, förtärde hon dem såsom strå.

8. Genom ditt blåsande gåfwo sig wattenen upp, flytande wattenet stod ihop; djupen swellade ifrå hwartannat midt i hafwena.

9. Fienden sade: Jag will jaga efter dem, och gripa dem, och byta rof, och slåda mitt mod på dem; jag will draga ut mitt swärd, och min hand skall förgöra dem.

10. Då bläste ditt wäder, och hafwet öfvertäckte dem; och de sönto ned såsom bly uti mäktig watten.

11. HERRen, ho är din like ibland gudarna? So är dig lik, som är så härlig och helig, förfärlig, prisslig och under görandes?

12. Då du uträckte dina hand, uppswalg dem jorden.

13. Du hafwer i barmhertighet warit ledsagare åt dina folk, det du förloft hafwer; och hafwer fört dem uti dine starkhet till dina helga boning.

14. Då folken det hörde, häfwade de; på de Philisteer kom ångest; Jes. 2: 9.

15. Då förfärades de förklar i Edom, häfwan kom öfwer de mäktiga i Moab; alle Canaans inbyggare gåfwo sig.

16. Låt falla försträffelse öfver dem, och fruktan, genom din stora arm, att de blifwa orörlige såsom stenar; tilldeß, HEDRE, ditt folk kommer igenom; tilldeß ditt folk igenomkommer, det du förvärfwat hafwer.

17. Led dem in, och plantera dem på dina arfwedels berge, hwilket du, HEDRE, till dina hönning gjort hafwer; till din helgedom, HEDRE, det din hand beredt hafwer.

Ps. 44: 3. 80: 9.

18. HEDREN warder råbandes i ewighet och utan ända.

19. Ty Pharao for in i hafwet med hästar och wagnar och resenärer, och HEDREN lät hafwet igenfalla öfver dem; men Israels barn gingo torre midt igenom hafwet.

20. Och Mirjam den Prophetissan, Aarons syster, tog ena trummo uti sina hand; och alla qwinnor följde henne efter i dans med trummar.

21. Och Mirjam söng före dem: Låt oss sjunga HEDRANOM, han hafwer gjort ena härliga gerning; man och häst hafwer han fört i hafwet.

22. Så lät Mose Israels barn draga ifrå röda hafwet, ut åt den öknens Sur; och de wandrade tre dagar i öknene, och funno intet watten.

4 Mos. 33: 8.

23. Då kommo de till Marä; men de kunde icke dricka det watten i Marä; ty det war mycket bittert; af hwilke det rummet heter Marä.

24. Der knorrade folket emot Mose, och sade: Hwad skole wi dricka?

25. Han ropade till HEDRAU: Och HEDREN wisse honom ett trä, det satte han i watten, och så wardt det sött. Der satte han dem före lag och rätt, och försökte dem;

26. Och han sade: Will du höra HEDRANS dñs röst, och göra hwad som rätt är för honom, och satta hans bud i din öron, och hålla alla hans lag; så skall jag ingen den franthet lägga uppå dig, som jag på de Egyptier lagt hafwer; ty jag är HEDREN din lifare.

27. Och de kommo till Elim, der woro tolf wattungrunnar, och sjutio palmträ; der lågrade de sig wid watten.

4 Mos. 33: 9.

16. Capitlet.

Gollets andra knorr. Återhöns. Man.

Yfrån Elim drogo de, och kom hela hopen Israels barn uti den öknena Sin, hwil-

ken ligger emellan Elim och Sinai, på semtonde dagen i den andra månadenom, sedan de utur Egypti land gångue woro.

2. Och hela menigheten af Israels barn knorrade emot Mose och Aaron uti öknene;

3. Och sade till dem: Gud gifwe, att wi hade dött uti Egypti lande genom HEDRANS hand, der wi såto wid föttgrystorna, och hade bröd nog till att äta; ty I hafwen fördenstullt oss i denna öknena, att I stolen låta denna hela hopen då af hunger.

4 Mos. 11: 4.

4. Då sade HEDREN till Mose: Si, jag will låta regna eder bröd neder af himmelen; och folket skall gå ut och församla hwar dag så mycket som behöfves, på det att jag må försöla, om de wilja wandra uti min lag eller ej.

5. På sjette dagenom skole de bereda sig till att församla dubbelt, öfwer det de dageliga plåga.

6. Mose och Aaron sade till Israels barn: Om aftonen stolen I förnimma, att HEDREN hafwer fört eder utur Egypti land.

7. Och om morgonen stolen I så se HEDRANS härlighet; ty han hafwer hört edor knorran emot HEDRAN. Hwad äre wi, att I knorren emot oss?

8. Ytterligare sade Mose: HEDREN warder eder gifwandes om aftonen fött till att äta, och om morgoneu bröd tillfyllest; dersöre att HEDREN hafwer hört edor knorran, der I emot honom knorrat hafwen. Ty hwad äre wi? Edart knorrande är icke emot oss, utan emot HEDRAN.

9. Och Mose sade till Aaron: Säg till hela menighetena af Israels barn: Går hitfram till HEDRAN; ty han hafwer hört edar knorran.

10. Och då Aaron så sagt hade till hela menighetena af Israels barn, wände de sig emot öknena; och si, HEDRANS härlighet syntes uti en sty.

2 Mos. 13: 21.

11. Och HEDREN sade till Mose:

12. Jag hafwer hört Israels barnas knorran; säg dem: Om aftonen stolen I hafwa fött till att äta, och om morgonen warda mättade af bröd; och stolen förnimma, att jag är HEDREN edar Gud.

13. Och om aftonen kommo återhöns upp, och öfwerstäcke lågret; och om morgonen låg dag omkring lågret.

4 Mos. 11: 31.

Ps. 78: 24. Jes. 6: 31. 1 Cor. 10: 3.

14. Och som daggen fallen war, si, då låg der något i öknene rundt och smått, såsom rimfrost på jordene.

15. Och då Israels barn sågo det, sade de till hvarannan: Detta är Man; ty de miste icke hwad det war. Men Mose sade till dem: Det är det brödet, som HERRN eder gifwit hafwer till att äta.

16. Det är det samma, om hwilket HERRN budit hafwer: Hwar och en församle deraf så mycket han äter för sig; och tage ett gomer till hwar och ett hufvud, efter själarnas tal i deras tjäll.

17. Och Israels barn gjorde så, och församlade, den ene mycket, den andre litet.

18. Men då man måtte det ut med gomer, warbt dem, som mycket hade, intet öfverlöpp, och dem som litet hade, fattades intet; utan hwar och en hade församlat så mycket, som han åt för sig. 2 Cor. 8: 15.

19. Och Mose sade till dem: Ingen låte något qwart blifwa deraf till morgonen.

20. Men de hörde Mosen intet, utan somlige låto något qwart blifwa deraf intill morgonen; då wärte der matkar uti, och warbt luktande; och Mose blef wred uppå dem.

21. Så församlade de deraf hwar morgon så mycket, som hwar och en förmådde äta för sig; men när solen warbt het, så försmälte det.

22. Och på sjette dagenom församlade de dubbelt af det brödet, ju tu gomer för en. Och alle de öfwerste för menighetene kommo in, och förkunnade det Mose.

23. Och han sade till dem: Detta är det som HERRN sagt hafwer: I morgon är Sabbath, den helga hwilan HERRnanom. Hwad I baka wiljen, det baka, och hwad I sola wiljen, det sola; men hwad öfwer är, det låter blifwa, att det warber förwarabi intill morgons.

24. Och de låto blifwa till morgonen, såsom Mose budit hade; då warbt det intet luktande, och ingen mat warbt derutinnan.

25. Då sade Mose: Äter det i dag; ty i dag är HERRans Sabbath; I warben i dag intet finnanbe på markene.

26. I sex dagar stolen I församlat; men sjunde dagen är Sabbath, på honom warber det intet.

27. Men på sjunde dagenom gingo somlige ut af folket till att församla, och funno intet.

28. Då sade HERRN till Mose: Huru länge wiljen I icke hålla min bud och lag?

29. Si, HERRN hafwer gifwit eder Sabbath, och derföre hafwer han gifwit eder på sjette dagenom tvegeggeda bröd; så blifwe

nu hwar och en hemma, och ingen gånge ut ifrå sitt rum på sjunde dagenom.

30. Så stonade då folket den sjunde dagen.

31. Och Israels hus kallade det Man; och det war såsom corianderfrö, och hwitt, och hade en smäl såsom semla med hannog.

32. Och Mose sade: Detta är det som HERRN budit hafwer; uppfyll ett gomer deraf, till att förwara för edra efterkommande; på det man må se det bröd, der jag eder med spifat hafwer i öknene, då jag förde eder utur Egypti land. Ebr. 9: 4.

33. Och Mose sade till Aaron: Tag ett läril, och låt derin ett gomer fullt med Man; och förwara det inför HERRnanom till edra efterkommande.

34. Såsom HERRN hade budit Mose, så låt Aaron förwara det der inför mittnesbrödet.

35. Och Israels barn äto Man i syratio år, intill dess de kommo till det land, der de bo skulle; allt intill gränsona på Canaans land äto de Man. Jos. 6: 12. Ref. 9: 15.

36. Och är gomer tiondeparten af ett epha.

17. Capitlet.

Folkets treble fiurr. Allpans watten. Amaleks frid.

Och hela menigheten af Israels barn drog ut af den öknene Sin deras dagsresor, såsom HERRN befälde dem; och lågrade sig i Rephidim; der hade folket intet watten till att dricka. 4 Mos. 33: 14.

2. Och de kifwade med Mose, och sade: Gifwer oss watten, att wi må dricka. Mose sade till dem: Hwi kifwen I med mig? Hwi försäken I HERRan? 4 Mos. 20: 6.

3. Då nu folket derjammasläds törste efter watten, knorrade de emot Mose, och sade: Hwi hafwer du låtit oss fara utur Egypten, på det att du oss, war barn och boskap, skulle låta dö i törst?

4. Mose ropade till HERRan, och sade: Huru skall jag göra med detta folket? Det fattas icke mycket, att de warba mig ännu stenande.

5. HERRN sade till honom: Gad för folket, och tag några de äldsta af Israel med dig; och tag din staf i dina hand, med hwilkom du slog watten, och gad. 2 Mos. 7: 20. 14: 16.

6. Si, jag will stå der före dig på ett hälleberg i Öreb; der skall du stå hälleberget, och der skall nilsöpa watten, så att folket får dricka. Mose gjorde och så för de äldsta af Israel.

4 Mos. 20: 11. Ps. 78: 15. 1 Cor. 10: 4.

7. Dertföre kallat man det rummet *Masja* och *Meriba*; för det Israels barnas lifs skull, och för det, att de försatte *SE*ren, och sade: Är *SE*ren med oss, eller ej?

W. 81: 8. 95: 8. 9.

8. Då kom *Amalel*, och stridde emot *Israel* i *Rephidim*. 5 Mos. 25: 17. 1 Sam. 15: 2.

9. Och *Mose* sade till *Josua*: Utvälj oss män; far ut, och strid emot *Amalel*; i morgon vill jag stå öfverst på högenom, och hafwa *Guds* staf i mine hand.

10. Och *Josua* gjorde såsom *Mose* honom sade, att han stridde emot *Amalel*. Men *Mose*, och *Aaron*, och *Gur* stego upp öfverst på högen.

11. Och så länge *Mose* upphöll sina händer, hade *Israel* öfverhandena; men när han lät händerna ned, hade *Amalel* öfverhandena.

12. Men *Mose* händer woro tunga, dertföre togo de en sten, och lade under honom, att han satte sig deruppå. *Aaron* och *Gur* höllo under hans händer hwar på sine sido; så wordo hans händer stabiga, intill dess solen gick ned.

13. Och *Josua* nederlade *Amalel*, och hans folk, genom swärdsegg.

14. Och *SE*ren sade till *Mose*: Strif detta till en äminnelse uti en bok, och befall det i *Josua* öron; ty jag skall förgöra *Amalel* undan himmelen, att man icke mer skall tänka uppå honom.

15. Och *Mose* byggde ett altare, och kallade det *SE*rens Nigi;

16. Ty han sade: *SE*rens strid skall wara emot *Amalel* genom ena hand, under *Guds* bestärk ifrå barn intill barnabarn.

18. Capitlet.

Jethro kommer, prisar, råder.

Och då *Jethro*, Presten i *Midian*, *Mose* swär, hörde allt det *Gud* gjort hade med *Mose* och hans folk *Israel*, att *SE*ren hade fört *Israel* utur *Egypten*;

2. Tog han *Zippora*, *Mose* hustru, den han hade tillbafaländt; 2 Mos. 2: 16.

3. Samt med hennes två söner; af hvilka en het *Gerfon*, ty han sade: Jag är worden en utlänninge i främmande lande;

4. Och den andra *Eliezer*, ty han sade: Mins faders *Gud* hafwer warit min hjälp, och hafwer frälsat mig ifrå *Pharaos* swärde.

2 Mos. 2: 22.

5. Då nu *Jethro*, *Mose* swär, och hans söner, och hans hustru, kommo till honom i

öknene in på *Guds* berg, der han lågret uppslagit hade;

6. Lät han säga *Mose*: Jag *Jethro*, din swär, är kommen till dig; och din hustru, och både hennes söner med henne.

7. Då gick *Mose* ut emot honom, och böjde sig för honom, och kyssde honom. Och då de både helsat hwarannan,ingo de in i tjället.

8. Då förtäljde *Mose* sinom swär allt det *SE*ren hade gjort *Pharaos* och de *Egyptier*, för *Israels* skull; och all den möda, som de på wägenom haft hade, och att *SE*ren hade hjälpt dem.

9. Och *Jethro* fröjdade sig öfwer allt det goda, som *SE*ren hade gjort *Israel*; att han hade frälsat dem ifrå de *Egyptiers* band.

10. Och *Jethro* sade: *Loftwad* ware *SE*ren, den eder frälsat hafwer ifrå de *Egyptiers* och *Pharaos* band; den der kan frälsa sitt folk ifrå *Egypti* band.

11. Nu wet jag, att *SE*ren är större än alle gudar; dertföre att de högmödeliga emot dem handlat hafwa.

2 Mos. 1: 13. 5: 7. 14: 18.

12. Och *Jethro*, *Mose* swär, tog bränneoffer, och offrade det *Gudi*. Då kom *Aaron*, och alle de äldste i *Israel*, till att äta bröd för *Gudi* med *Mose* swär.

13. Den andra morgonen satte sig *Mose* till att döma folket; och folket stod omkring *Mose* ifrå morgonen intill aftonen.

14. Då hans swär såg allt det han gjorde med folkena, sade han: Swad är det du gör med folkena? Swi sitter du allena, och allt folket står omkring dig ifrå morgonen allt intill aftonen?

15. *Mose* swarade honom: Folket kommer till mig, och frågar *Gud* om råd;

16. Ty då de hafwa något att stassa, komma de till mig, att jag skall döma emellan hwar och en och hans nästa; och wisa dem *Guds* rätt, och hans lag.

17. Hans swär sade till honom: Det är icke godt som du gör.

18. Du gör öwislige; så och folket, som med dig är. Detta ärendet är dig för swårt, du kan icke uträtta det allena.

5 Mos. 1: 9.

19. Men hör mina röst; jag vill gifwa dig råd, och *Gud* skall wara med dig. Stöt du folket inför *Gud*, och framsätt ärenden för *Gudi*;

20. Och förse dem med rätt och lag, att du wisar dem den wäg, der de uti wandra stola, och de gerningar, som de göra stola.

21. Men sök dig upp ibland allt folket rebeliga män, de som frukta Gud, sannfärbiga, och de som hata girigheterna; dem sätt öfver dem, somliga öfver tusende, öfver hundrade, öfver femtio, och öfver tio;

4 Mos. 11: 16. 5 Mos. 1: 13.

22. De som alltid måga döma folket; men när någon swär sak är, att de må hafwa henne inför dig, och de åtskilja alla de ringa saker; så warder det dig lättare, och de dragat med dig.

23. Om du det gör, kan du bestå hwad Gud dig bjuder; och allt detta folket kan gå hem till sitt igen med frib.

24. Mose hördde sins swärs röst, och gjorde allt, såsom han sade honom;

25. Och utvalde rebeliga män utaf hela Israel, och gjorde dem till höfvingar öfver folket; somliga öfver tusende, öfver hundrade, öfver femtio, och öfver tio;

26. Att de alltid skulle döma folket; men hwad swära saker woro, dem slöto de till Mose; och de ringa saker dömdo de.

27. Och så lät Mose sin swär fara hem i sitt land igen.

19. Capitlet.

Hörbundens föll. Sinai brand.

Uti tredje månadenom, sedan Israels barn utgångne woro utur Egypti land, kommo de på denna dagen in uti den öknens Sinai;

2. Förty de woro utdragne ifrån Rephidim, och wille in uti den öknens Sinai, och lägrade sig der i öknene, twärtemot berget.

4 Mos. 33: 15.

3. Och Mose steg upp till Gud. Och HERren ropade till honom af bergena, och sade: Detta skall du säga till Jacobs hus, och förkunna Israels barnom: Ap. 8: 7: 38.

4. I hafwen sett hwad jag hafwer gjort de Egyptier; och huru jag hafwer burit eder på örnawingar, och tagit eder till mig.

5 Mos. 29: 2.

5. Om I nu hören mina röst, och hållen mitt förbund, så skolen I wara min egenom för allt folk; ty hela jorden är min.

5 Mos. 5: 2.

6. Och I skolen wara mig ett Presterligt Konungsrike, och ett beligt folk. Deße äro de ord, som nu skall säga Israels barnom.

1 Petr. 2: 9. Upp. 1: 6. 5: 10.

7. Mose kom, och sammanställade de äldsta i folket, och framsatte all deße orden för dem, såsom HERren budit habe.

8. Och allt folket swarade tillsammans, och sade: Allt det HERren sagt hafwer, wilje wi göra. Och Mose sade folkens ord HERranom igen. 2 Mos. 24: 3. 5 Mos. 5: 27.

9. Och HERren sade till Mose: Si, jag wil komma till dig uti en tjock molnsh, att folket skall böra min ord, som jag talar med dig, och tro dig ewärbeliga. Och Mose förkunnade HERranom folkens ord.

10. HERren sade till Mose: Gad bort till folket, och helga dem i dag och i morgon, att de två sin kläder;

11. Och äro redo på tredje dagen; ty på tredje dagen warder HERren nederstigandes uppå Sinai berg för allo folkena.

12. Och uppsätt texten omkring folket, och säg till dem: Wäktar eder, att I icke gån upp på berget, eller kommen wid andan på thy; ty den som kommer wid berget, han skall döden dö.

13. Ingen hand skall komma wid honom, utan han skall wara stenad, eller med stott genomstjuten; ehwad det är djur eller menniska, skall det icke lefwä. När man hörer ett långsamt ljud, stola de gå intill berget. Etr. 12: 20.

14. Mose steg ned af berget till folket, och helgade dem, och de twäddo sin kläder.

15. Och han sade till dem: Warer redo på tredje dagen; och ingen komme wid sina hustru.

16. Som nu den tredje dagen kom, och morgonen wardt, då höf sig upp ett dun-der och ljungeld, och en tjock molnsh på bergena, och ett ljud af en ganska stark basun; och folket, som i lägret war, wardt förfäradt.

17. Och Mose förde folket utu lägret emot Gud; och de gingo in under berget.

18. Och hela Sinai berg dambade deraf, att HERren steg neder uppå det i eld; och deß röl gick upp såsom röken af en ugn, så att hela berget bäfwade swårliga.

5 Mos. 4: 11.

19. Och basunens ljud gick, och wardt ju starkare. Mose talade, och Gud swarade honom öfwerljubt.

20. Då nu HERren nederkommen war uppå Sinai berg ofromuppå kullen, kallade HERren Mose upp på bergskullen; och Mose steg ditupp.

21. Då sade HERren till honom: Gad neber, och betyga folkena, att de icke träda fram till HERran, att de stola se honom, och många falla af dem.

22. Dehlites Presterna, som kallats HET-
ranom, de stola och helga sig, att HETren
icke förgör dem.

23. Mose sade till HETren: Folket kan
icke stiga upp på berget Sinai; ty du
hafwer betygat oss, och sagt: Sätt tecten
upp omkring berget, och helga det.

24. HETren sade till honom: Gack, stig
ned; du och Aaron med dig stolen upp-
stiga. Men Presterna, och folket, stola
icke tråda intill, så att de uppsiga till
HETren; på det han icke skulle förgöra
dem.

25. Och Mose steg neder till folket, och
sade dem detta.

20. Capitlet.

Ad Guds Gud. En altare.

Och Gud talade all dessa orden:

2. Jag är HETren din Gud, den
dig utfört hafwer af Egypti lande, utu
trädomsens huse.

3 Mos. 26: 1. 5 Mos. 5: 6. Ps. 81: 11.

3. Du skall inga andra gudar hafwa
jemte mig.

4. Du skall icke göra dig något beläte;
ej heller eljest någon lifnelse, antingen ef-
ter det ofwantill är i himlenom, eller efter
det nedre är på jordene; ej heller efter det,
som i wattnena är under jordene.

5 Mos. 4: 16.

5. Bed icke till dem, och tjena dem icke;
ty jag HETren din Gud, är en stark häm-
nare, den som söker fädernas misgerning,
inpå barnen, allt intill tredje och fjerde
led, de som mig hata;

6. Och gör barmhertighet uppå mång
tusende, som mig hafwa lär, och hålla
min bud.

7. Du skall icke misbråla HETrans dms
Guds Namn; ty HETren skall icke låta
honom blifwa ostraffad, som hans namn
misbrålar.

3 Mos. 19: 12.

8. Tänk uppå Sabbathsdagen, att du hel-
gar honom.

9. Sex dagar skall du arbeta, och göra
alla dina gerningar.

2 Mos. 23: 12.

34: 21. 35: 2. Jer. 17: 21. Hes. 20: 12.

10. Men på sjunde dagenom är HET-
rans dms Guds Sabbath; då skall du
intet arbete göra, ej heller din son, ej hel-
ler din dotter, ej heller din tjernare, ej
heller din tjerninna, ej heller din sl,
ej heller din främpling, som innan din stads-
port är.

Swed.

8*

11. Ty uti sex dagar hafwer HETren
gjort himmel och jord, och hafwet, och
hwad derinne är, och hvilade på sjunde
dagenom. Dersöre wälsignade HETren
Sabbathsdagen, och helgade honom.

1 Mos. 2: 2, 3.

12. Du skall ära din faber och dina inoder;
på det du skall länge lefwa i landena, som
HETren din Gud dig gifwa skall.

5 Mos. 5: 16.

Matth. 15. 4. Marc. 7: 10. Eph. 6: 2.

13. Du skall icke bråpa. Matth. 5: 21.

14. Du skall icke göra hör.

Matth. 5: 27. 19: 9. Ebr. 13: 4.

15. Du skall icke stjåla.

16. Du skall icke bära falskt vittnesbörd
emot din nästa.

17. Du skall icke hafwa lust till dms nästas
hus. Du skall icke begära dms nästas
hustru, ej heller hans tjernare, eller hans
tjernarinnu, ej heller hans oza, ej heller hans
äfna, ej heller något, det din näste hafwer.

Rom. 7: 7. 13: 9.

18. Och allt folket såg bndret och ljungel-
den, och basunens ljud, och berget rylandes;
och fruktade sig och flydde, träbandes fjerran;

Ebr. 12: 18.

19. Och sade till Mose: Tala du med oss,
wi wilje höra dertill; och låt icke Gud tala
med oss, att wi icke stole på.

5 Mos. 18: 16.

20. Mose talade till folket: Frufter eder
intet; ty Gud är kommen till att försöka
eder; och att hans fruktan skall wara för
ebor ägon, att I icke synden.

21. Och folket trådde långt ifrå; men
Mose gick in till mörkret, der Gud uti war.

22. Och HETren sade till honom: Så
skall du säga Israels barnom: I hafwen
sett, att jag af himmelen hafwer talat med
eder.

23. Dersöre stolen I ingen ting hålla lika
wid mig; silfwerqubar och gylbene gubar
solen I icke göra eder.

24. Ett altare af jord gör mig, der du up-
på ditt bränneoffer och tackoffer, din får och
så offra skall; ty på hwad rum jag stikar
mins Namns äminnelse, der will jag komma
till dig, och wälsigna dig.

25. Och om du will göra mig ett stenaltare,
skall du icke göra det af huggen sten; förty
om du far deråt med din knif, så gör du det
osfärdt.

5 Mos. 27: 6. Jos. 8: 31.

26. Du skall och icke uppsiga på trappor
till mitt altare, att din slam icke skall der
blifwa upptäckt.

med honom som en odtrare, och intet oder på honom bedrifwa.

3 Mos. 25: 35, 36. 5 Mos. 23: 19. Ps. 15: 5.

26. När du tager en klädnad till pant af din nästa, skall du få honom det igen, förra än solen går ned.

27. Förty hans klädnad är hans huds enbasta öfvertäckelse, der han uti sofwer. Ropar han till mig, så vill jag höra honom; ty jag är barmhertig.

28. Gubarna skall du icke banna, och den öfwersta i ditt folk skall du icke lasta.

Ap. 9. 23: 5.

29. Din sysslelse och tårar skall du icke förbräja. Din första son skall du gifwa mig.

2 Mos. 13: 2. 34: 19.

30. Så skall du och göra med dinom ora och får; i sju dagar låt det blifwa när sine moder; på åttonde dagenom skall du gifwa mig det.

3 Mos. 22: 27.

31. I stolen wara ett heligt folk för mig; derföre stolen I intet kött äta, det som på markene af djurum rifwet är, utan lasta det för hundarna.

3 Mos. 22: 8. Hes. 44: 31.

23. Capitlet.

Äggn, owän, mutor, hwilodr, högtiber, landfens gränser.

Du skall icke tro lögnaktigt tal, så att du gör enom ogudaktigom bisländ, och warder ett wrängt wittne.

3 Mos. 19: 15, 16. 5 Mos. 1: 17.

2. Du skall icke följa hopen efter till det ondt är; och icke swara för rätten, så att du efter hopen wiser ifrå det rätt är.

3. Du skall icke bepryda den fattiga i hans sak.

4. När du finner dins owäns ora eller äfna, att han far wäl, så skall du ledan hem till honom igen.

5 Mos. 22: 1.

5. När du finner hans äfna, som dig hatar, ligga under bördone, skall du icke låta honom ligga, utan hjälpa honom upp.

6. Du skall icke böja dins fattigas rätt i hans sak.

7. War fjertan ifrå falska saker. Den ofstlybiga och rättfärdiga skall du icke dräpa; ty jag gifwer ingom ogudaktigom rätt.

8. Du skall icke taga mutor; förty mutor förblinda de seende, och förwända de rättfärdigas saker.

5 Mos. 16: 19.

9. Du skall icke undertrycka främlingar; ty I weten huru de främlingar i hjertat

likar, efter I hafwen od främlingar warit i Egypti lande.

1 Mos. 46: 5.

2 Mos. 22: 21. 3 Mos. 19: 33. 5 Mos. 10: 19.

10. I ser är skall du så ditt land, och insamlar des frukt.

3 Mos. 25: 3, 4.

11. På sjunde årena skall du låta det hwilas och ligga, att de fattige af ditt folk måga äta deraf; och hwad öfwer blifwer, låt wiibdjuren på markene äta det. Så skall du och göra med dinom wingård och oljoberge.

12. I ser dagar skall du göra ditt arbete, men den sjunde dagen skall du stona; på det din ora och äfne måga hwila sig, och dine tjenarinnos son, och främlingen wedersqwidat sig.

13. Allt det jag eder sagt hafwer, det håller. Och andra gudars namn stolon I icke ibågkomma; och af edar mun stola de icke hörde warda.

14. I tre resor om året stolon I hålla mig högtid;

2 Mos. 34: 23. 3 Mos. 23: 4. 5 Mos. 16: 16.

15. Nämliga de osprade bröds högtid skall du hålla, att du i sju dagar ospradt bröd äter, såsom jag dig budit hafwer, i den tiden i Abis månad; förty uti honom äst du uisaren utur Egypten; men kom icke med tomma händer fram för mig;

16. Och den högtiden, när du först begynner berga det du på markene fått hafwer; och insamlingenes högtid i årjens utgång, när du ditt arbete utaf markene insamlat hafwer.

17. Tre resor om året skall allt det manlön är komma fram för HEDrans Gud.

18. Du skall icke offra mitt offers blod med surdeg; och mins högtides feta skall icke blifwa qwart intill morgonen.

2 Mos. 12: 10.

19. Försklingen af första frukten på dine mark skall du föra in uti HEDrans bins Guds hus; och skall icke sola riket, så länge det på sine moders mjölk är.

2 Mos. 34: 26. 5 Mos. 14: 21.

20. Si, jag sänder en Ängel framföre dig, den dig skall bewara på vägen, och föra dig till det rum, som jag beredt hafwer.

2 Mos. 32: 34. 33: 2. 5 Mos. 31: 3.

21. Derföre tag dig wara för hans ansigte, och hör hans röst, och förbittra honom icke; ty han skall icke stona eder, när I brottslige ären; och mitt Namn är i honom.

22. Hörer du hans röst, och gör allt det

jag säger dig, så skall jag wara dina fiendans fiende, och dina motståndares motståndare.

23. När nu min Ängel går framföre dig, och förer dig till de Amoreer, Hethiter, Kanaaner, Hebeer, och Jebuseer, och jag försörj dem;

24. Då skall du icke tillbedja deras gudar, ej heller tjena dem, och icke göra såsom de göra; utan skall deras afgudar bortkastas, och sönderslås dem.

25. Men HERANOM edrom Gud stolen I tjena, så skall han wälsigna ditt bröd och ditt watten; och skall alla trankhet taga dig ifrå.

26. Ingen ensam eller ofruttam skall wara i dina lande; och jag skall låta dig blifwa gamlan. 5 Mos. 7: 14.

27. Jag skall sända min försträffelse framföre dig, och göra allt folk förtrofladt, ditt du kommer; och skall låta alla dina fiendar komma på flykten för dig.

28. Jag skall sända getingar framföre dig, som stola för dig utjaga de Hebeer, Kanaaner och Hethiter.

5 Mos. 7: 20. Jos. 24: 12.

29. Jag skall icke utdrifwa dem på ett år för dig, att landet icke skall öde wara, och wilddjur föröka sig emot dig.

30. Ägliga skall jag drifwa dem ut för dig, intilldess du må wäxa till, och besitta landet.

31. Och skall jag sätta ditt landamäre, det röda hafwet, till de Philisteers haf, och ifrån öknene allt intill älfwena; ty jag skall gifwa landens inbyggare i dina hand, att du skall utdrifwa dem före dig.

1 Mos. 15: 18.

5 Mos. 11: 24. 1 Kon. 4: 21. Ps. 80: 12.
32. Du skall intet förbund göra med dem; eller med deras gudar;

2 Mos. 34: 12. 5 Mos. 7: 2.

33. Utan låt icke bo dem i dina lande, att de icke komma dig till att synda emot mig; förty, om du tjänar deras gudar, kommer det dig till förgäffelse.

5 Mos. 7: 3, 4. Jos. 23: 13. Dom. 2: 3.

24. Capitlet.

Förbundens bok, blod. Mose på Sinai.

Och till Mose sade han: Stig upp till HERAN, du och Aaron, Nadab och Abihu, och de sjutio äldste i Israel, och tillbeder fjerran.

2. Och Mose nalle sig allena intill HER-

ran, och låt de andra intet nallas; och sollet komme ej heller med honom upp.

3. Mose kom, och förtäljde folken all HERANS ord, och alla rätter. Då swarade allt folket med ena röst, och sade: All de ord, som HERAN sagt hafwer, wilje wi göra. 2 Mos. 19: 8. 5 Mos. 5: 27.

4. Då skref Mose all HERANS ord, och stod om morgonen bittida upp, och byggde ett altare neban wid berget, med tolf stödar, efter de tolf Israels släfter;

5. Och sände dit unga män af Israels barnom, att de skulle offra deruppå brännoffer och tadoffer HERANOM af stutar.

6. Och Mose tog hälften af blodet, och låt det uti ett bäcken; den andra hälften sänkte han uppå altaret.

7. Och tog förbundens bok, och las henne för folkens öron. Och då de sade: Allt det HERAN sagt hafwer, wilje wi göra och efterlyda;

8. Då tog Mose blodet, och sänkte folket dermed, och sade: Ei, detta är förbundens blod, hwilket HERAN med eder gör öfwer all dessa orden.

Ebr. 9: 20. 1 Petr. 1: 2.

9. Då stego Mose, Aaron, Nadab och Abihu, och de sjutio äldste af Israel upp;

10. Och sågo Israels Gud. Under hans fötter war såsom en skön saphir, och såsom en himmel, då han klar är.

11. Och han låt icke sina hand komma öfwer de yppersta af Israel. Och då de hade stådat Gud, åto de och drucko.

12. Och HERAN sade till Mose: Kom upp till mig på berget, och blif der, att jag gifwer dig stentafior, och lag, och budord, de jag skrifwit hafwer, hwilla du dem lära skall.

13. Då stod Mose upp och hans tjänare Josua, och steg upp på Guds berg.

14. Och sade till de äldsta: Blifwer här, tilldess wi komme igen till eder; si, Aaron och Hur äro när eder; kommer någon sal på färde, den må I hafwa inför dem.

15. Då nu Mose kom på berget, öfvertäckte en molnshy berget;

16. Och HERANS härlighet bodde uppå bergena Sinai, och öfvertäckte det med molnshy i sex dagar. Och han kallade Mose på sjunde dagenom utu skynom.

17. Och HERANS härlighets anseende war såsom en förtärande eld öfwerst på bergena, för Israels barnom.

18. Och Mose gick midt in i shyn, och steg

på berget; och blef uppå bergena i fyratio dagar, och fyratio nätter.

2 Mos. 34: 28. 5 Mos. 9: 9, 18.

25. Capitlet.

Tabernaklets häffoffer, art, nåbastol, borb, ljusastaka.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Säg Iſraels barnom, att de gifwa mig ett häffoffer; och tager det af hwar man, den ſom bertill ett frivilligt hjerta hafwer.

2 Mos. 35: 6.

3. Och detta är häffoffret, ſom I ſtolen taga af dem: Guld, ſilfwer, koppar:

4. Gult ſilke, ſtarlatan, roſenrödt, hwitt twinnadt ſilke, getahår;

5. Nöblett wäburlſinn, tackſkinn, furoträ;

6. Oljo till lampor, ſpeceri till ſmörjelfe, och godt röſwerk;

7. Quichſten, och infattade ſtenar till liſtjortelen, och till ſtölden.

8. Och de ſtola göra mig en helgedom, att jag må bo ibland dem.

Ebr. 9: 2.

9. Efter ſom jag will wiſa dig en efterſyn till tabernaklet, och till allt det ſom bertill hörer, ſå ſtolen I göra det.

10. Görer en art af furoträ: halſtredje aln ſtall wara längden, halfannor aln bredden, och halfannor aln höjden.

2 Mos. 37: 1.

11. Och du ſtall bebraga honom med godt guld, innan och utan; och gör en guldene frans ofwan omkring.

12. Och gjut fyra ringar af guld, dem ſtall du ſätta i alla fyra hörnen; ſå att två ringar äro på den ena ſidone, och två på den andra ſidone.

13. Och gör ſtänger af furoträ, och bebrag dem med guld;

14. Och ſtöd dem in i ringarna på ſidone af arten, att man må bära honom dermed.

15. Och ſtola de blifwa i ringomen, och icke wara utdragna,

16. Och du ſtall lägga uti arten det wittneſbörd, ſom jag ſtall ſå dig.

2 Mos. 40: 20.

17. Du ſtall och göra en nåbaſtol af klart guld; halſtredje aln ſtall wara längden på honom, och halfannor aln bredden.

2 Mos. 37: 6.

18. Och du ſtall göra två Cherubim af tätt guld, på båda ändarna af nåbaſtolen;

19. Så att en Cherub är på denna ändan, den andra på den andra ändan; och alltså äro två Cherubim på nåbaſtolens ändom.

20. Och de Cherubim ſtola uträcka ſina wingar ofwan öfwer, ſå att de öfvertäcka nåbaſtolen med ſina wingar, och hwarſannars anlete ſå emot hwarannan; och deras anlete ſtola ſe uppå nåbaſtolen.

Ebr. 9: 5.

21. Och du ſtall ſätta nåbaſtolen ofwan uppå arken; och lägga i arken det wittneſbörd, ſom jag ſtall ſå dig.

22. Och dådan will jag betygga dig, och tala med dig, nämliga utaf nåbaſtolen, emellan de två Cherubim, ſom äro uppå wittneſbördsens art, allt det ſom jag will befalla dig till Iſraels barn.

4 Mos. 7: 89.

23. Du ſtall och göra ett borb af furoträ; två alnar ſtall deſ längd wara, och en aln bredden, och halfannor aln höjden.

24. Och du ſtall bebraga det med klart guld, och göra en guldene frans omkring det;

25. Och en liſto omkring, en hand bredt hög, och en guldene frans omkring liſtorna.

26. Och du ſtall göra der fyra guldene ringar till, uppå de fyra hörnen på deſ fyra fötter.

27. Hårdt under liſtone ſtola ringarna wara, att man må ſtinga ſtänger derin, och bära bordet.

28. Och du ſtall göra ſtängerna af furoträ, och bebraga dem med guld, att bordet må dermed wara buret.

29. Du ſtall och göra deſ ſat, ſtebar, kannor, ſtålar, af klart guld, att man dermed ut och in ſtånker.

30. Och ſtall du alltid lägga ſådobörd fram för mig på bordet.

3 Mos. 24: 6. 1 Sam. 21: 6.

31. Du ſtall och göra en ljusastaka af klart tätt guld; läggen deruppå ſtall wara med rör, ſtålar, knöpar och blommor.

32. Sex rör ſtola utgå på ſidorna af ljusastakan, af hwarjo tre rör.

33. Hwar och en rör ſtall hafwa tre ſtålar, ſåſom mandelnötter, knöpar och blommor. Detta ſtola wara de ſex rör, ſom utgå af ljusastakan.

34. Men läggen af ljusastakan ſtall hafwa fyra ſtålar, och bertill knöpar och blommor;

35. Och ju en knöp under två rör af de ſex, ſom gå utaf ljusastakan.

36. Ty både knöpar och rör ſtola gå derutaf; och allſamman klart tätt guld.

37. Och du ſtall göra ſju lampor ofwanupå, ſå att de lyſa emot hwarandra;

38. Och ljuſanäpor, och ſläkter, allt af klart guld.

39. Utaf en centener flart gulb skall du göra honom, med all desse tvg.

40. Och se till, att du allt gör efter den eftersyn, som du på bergena sett hafwer.

Ap. 8. 7: 44. Ebr. 8: 5.

26. Capitlet.

Tabernaklets byggnad och delar.

Tabernaklet skall du göra af tio tapeter, af hvitt twinnadt filse, af gult filse, af starlalan och rosenrödt; Cherubim skall du göra deruppå konstliga. 2 Mos. 36: 8.

2. Längden på hwart tapetet skall vara åtta och tjugu alnar, bredden fyra alnar; och skola alla tio vara ens;

3. Och skola ju vara fem tillhopafogb, det ena wid det andra.

4. Och du skall göra lydor af gult filse, allestädes på sladet på tapeten, att de måga tillhopafogas, att ju tu och tu på sitt stab kunna tillsammansfästas;

5. Femtio lydor på hwart tapetet, att det ena må fästas wid det andra.

6. Och du skall göra femtio gylbene häfte, der man de tapeter med tillsammansknäpper, det ena wid det andra, tillbehj det blifwer ett tabernakel.

7. Du skall och göra ellofwa tapeter af getahår, till öfvertäckelse öfwer tabernaklet.

2 Mos. 36: 14.

8. Längden af hwart tapetet skall vara tretio alnar, bredden fyra alnar; och skola alla ellofwa vara lika stor.

9. Fem skall du med hwartannat tillhopafoga, och sedan sex tillhopa med hwartannat, så att du gör det sjette tapetet dubbelt frammanför tabernaklet.

10. Och du skall göra femtio lydor på sladet, af hwart tapetet, att de måga tillsammansfästas med hwartannat.

11. Och skall du göra femtio kopparkäfte, och knäppa häftet in uti lydorna, att tapeten tillsammansfogas, och wara en täckelse.

12. Men det öfwer är, i längdene af tapeten på tabernaklet, skall du hällstena låta hänga utöfwer tabernaklet,

13. På båda sidor en alm långt; så att det öfwer är, blifwer på sidomen af tabernaklet, och betäcker det på båda sidor.

14. Utöfwer denna täckelse skall du göra en annor öfvertäckelse af röblett wäburskinn; och bertill en öfvertäckelse af tackskinn.

2 Mos. 36: 19.

15. Du skall och göra bräder till tabernaklet, af furoträ, hvilka så skola. 2 Mos. 36: 20.

16. Tio alnar långt skall hwart brädet wara, och halfannor alm bredt.

17. Twa nådor skall hwart brädet hafwa, så att det ena må sättas wid det andra; alltså skall du göra all bräden till tabernaklet.

18. Tjugu af dem skola så söder.

19. De skola hafwa fyratio silfwerfötter nedan under, ju twä fötter under hwart brädet på sina twä nådor.

20. Sammalunda på den andra sidone, norrut, skola och så tjugu bräder;

21. Och fyratio silfwerfötter, ju twä fötter under hwart brädet.

22. Men bak i tabernaklet, westerut, skall du göra sex bräder;

23. Dertill tu bräder bak i de tu hörnen af tabernaklet;

24. Så att hwartdera af de tu bräden laggar sig med sitt hörnebräde ifrå nedan allt uppåt, och komma ofwan tillita tillhopa med en frampo;

25. Så att det äro åtta bräder med deras silfwerfötter, hwilke skola vara sexton; ju twä under ett bräde.

26. Och du skall göra stottfänger af furoträ, fem till de bräden, som äro på den ena sidone i tabernaklet;

27. Och fem till de bräden, som äro på den andra sidone i tabernaklet; och fem till de bräden bak i tabernaklet, westerut.

28. Och du skall stjuta medelslängen, midt öfwer bräden utåt, och sätta dem alla tillhopa ifrå den ena ändan till den andra.

29. Och skall du bebraga bräden med gulb, och ringarna på dem göra af gulb, att man skjuter slängerna derin; och slängerna skall du bebraga med gulb.

30. Och så skall du nu göra tabernaklet, efter det sättet, som du sett hafwer på bergena. 2 Mos. 25: 9.

31. Och du skall göra en förslåt af gult filse, starlalan, och rosenrödt, och twinnadt hvitt filse; och du skall göra Cherubim beruppå konstliga. 2 Mos. 36: 38.

32. Och du skall hänga det på fyra stolpar af furoträ, de som bebragne äro med gulb, och hafwa gylbene knappar, och fyra silfwerfötter.

33. Och skall du knäppa förslåten derintill med häfter, och sätta wittmesbördens ark innanför förslåten, att han är eber en ätskinab emellan det helga och det aldrabelgasta.

34. Och du skall sätta nåbastolen på wittmesbördens ark, uti det aldrabelgasta.

Ebr. 9: 5.

35. Men borbet sätt utanför förlåten och ljudstulan tvärtöfver emot borbet, söderut i tabernaklet, så att borbet står norrut.

36. Och skall du göra ett kläde i tabernaklets dörr, wirladt med gult silke, rosenrödt, skarlatan, och hvitt twinnadt silke.

37. Och skall du göra fem stolpar till det samma klädet af furuträ, öfwerdragna med guld, med gylbene knappar; och du skall gjuta dem fem kopparfötter.

27. Capitlet.

Kopparaltaret, gården, losoljan.

Och du skall göra ett altare af furuträ, fem alnar långt och bredt, så att det warder rätt fyrkant, och tre alnar högt.

2 Mos. 38: 1.

2. Horn skall du göra på alla fyra hörnen, och du skall öfwerdraga det med koppar.

3. Gör och afstolärl, skoflar, bänder, gafflar, stolpannor; allt det dertill hörer, skall du göra af koppar.

4. Du skall och göra ett galler, såsom ett nät, af koppar, och fyra kopparringar på dess fyra hörn.

5. Du skall och görat ifrå neban uppåt fringom altaret, så att gallret räcker midt uppå altaret.

6. Och skall du göra stänger till altaret af furoträ, öfwerdragna med koppar.

7. Och skall du svinga stängerna in i ringarna, så att stängerna äro på båda sidor af altaret, der man må bära det med.

8. Och skall du så görat af bräder, att det blifwer ihållt, såsom dig på berget wist är.

9. Du skall och göra en gård till tabernaklet; en bonad af hvitt twinnadt silke, på den ena sidan, hundrade alnar lång söderut;

2 Mos. 38: 9.

10. Och tjugu stolpar på tjugu kopparfötter; och deras knappar med deras gjordar af silfwer.

11. Sammalunda och norrupå en bonad, hundrade alnar lång: tjugu stolpar på tjugu kopparfötter, och deras knappar med deras gjordar af silfwer.

12. Men westerut öfwer gårdens bredd skall vara en bonad, femtio alnar lång; tio stolpar på tio fötter.

13. Österut öfwer gårdens bredd skall vara femtio alnar;

14. Så att bonaden hafwer på ene sidan femton alnar; dertill tre stolpar på tre fötter;

15. Och femton alnar på den andra sidan; dertill tre stolpar på tre fötter.

16. Men i gårdens ingång skall vara ett kläde, tjugu alnar bredt, städat med gult silke, skarlatan, rosenrödt och hvitt twinnadt silke; dertill fyra stolpar på deras fyra fötter.

17. Alle stolparna fringom gården stola hafwa silfwergjordar, och silfwerknappar, och kopparfötter.

18. Och längden på gården skall vara hundrade alnar, bredden femtio, höjden fem alnar, af hvitt twinnadt silke, och deras fötter stola vara af koppar.

19. Och allt det som tabernaklet tillhör till allahanda ämbete, och alle dess pålar, och alle gårdens pålar, stola vara af koppar.

20. Vjude Israels barnom, att de bära till dig den aldrallaste olso, stött af oljoträ, till lysning; att man alltid deraf låter i lamporna;

21. Ut i vittnesbördsens tabernakel utanför förlåten, som hänger för vittnesbördet. Och Aaron med hans söner stola detta stöta, ifrå morgonen allt intill aftenen för Högdranom. Det skall vara eder en ewig sed intill edra efterkommande, ibland Israels barn.

2 Mos. 30: 8. 3 Mos. 24: 3.

28. Capitlet.

Aarons och söners kläder.

Och du skall taga till dig din broder Aaron, och hans söner utaf Israels barnom, att han skall vara min Prest, nämligen Aaron och hans söner, Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar.

2. Och du skall göra dinom broder Aaron helig kläder, som äro härlig och slön.

2 Mos. 39: 1.

3. Och du skall tala med allom dem, som ett wist hjerta hafwa, de jag med wisshetens anda uppfyllt hafwer, att de göra kläder åt Aaron till hans wigelse, att han blifwer min Prest.

4. Och dessa äro kläden, som de göra stola: Stöld, listhortel, silleshortel, trång hortel, hatt och bälte; alltså stola de göra dinom broder Aaron, och hans söner, helig kläder, att han skall vara min Prest.

5. Dertill stola de taga guld, gult silke, skarlatan, rosenrödt och hvitt silke.

6. Listhortelen stola de göra af guld, gult silke, skarlatan, rosenrödt och twinnadt hvitt silke, konstliga;

2 Mos. 39: 2.

7. Att han warder sammanslagd på båda axlar, och tillhopabunden på båda sidor.

8. Och hans kälte deröfwer skall wara af samma konst och wert; af guld, gult silke, skarlatan, rosenrödt, och twinnadt hwitt silke.

9. Och du skall taga två onichinerstenar, och grafwa deruppå Israels söners namn;

10. På hwardera ses namn, efter som de äro gamle till.

11. Det skall du beställa med de stenribbare, som grafwa insegler, så att de warða infattade i guld.

12. Och du skall fästa dem uppå arlarna på lifstjortelen, att de äro äminnessstenar för Israels barn, att Aaron drager deras namn på båda sina arlar, till äminnelse för GEDRanom.

13. Och du skall göra gylbene spänne;

14. Och två lebjor af klart guld, som uppnått gå skola, dem skall du fästa uti spännen.

15. Ämbetsföfden skall du göra efter konst, såsom lifstjortelen, af guld, gult silke, skarlatan, rosenrödt, och twinnadt hwitt silke.

2 Mos. 39: 8.

16. Fyradörnad skall han wara, och twe-fald; en hand bredt skall wara hans längd, och en hand bredt hans bredd.

17. Och du skall uppfyllat med fyra rader af stenar. Den första raden skall wara en jardiis, topaz, smaragd;

18. Den andra en rubiis, sapphir, diamant;

19. Den tredje en lycurer, achat, ametist;

20. Den sjerde en turkos, onich, jaspis. Uti guld skola de sette warða på alla rader;

21. Och skola stå efter de tolf Israels söners namn, utgrafue af stenribbare, hwardera med sitt namn, efter de tolf släkten.

22. Och du skall göra lebjor till föfden, som neberåt gå, af klart guld;

23. Och två gylbene ringar, så att du fästet de två ringar wid de tu hörnen af föfden.

24. Och låt komma de två gylbene lebjorna in uti de två ringarna;

25. Men de två ändarna af de två lebjor skall du låta komma in uti de tu spännen, och fästa dem på arlarna af lifstjortelen emot hwarannat.

26. Och du skall göra två andra gylbene ringar, och fästa dem wid de andra tu hörnen af föfden, nämliga till sina brädd, der de utanpå lifstjortelen med hänga;

27. Och skall åter göra två gylbene ringar, och fästa dem emot hwarannan utantill, nedre på de tu hörnen af lifstjortelen, der som lifstjortelen kommer tillhopa.

28. Och man skall tillhopafnäppa föfden med sina ringar med ett gult snöre intill lifstjortelens ringar, så att han ligger harbt inpå lifstjortelen, och föfden icke lögnar ifrå lifstjortelen.

29. Så skall Aaron bära Israels barnas namn uti ämbetsföfdenom på sitt hjerta, när han går in uti det helga; till en äminnelse för GEDRanom alltid.

30. Och du skall låta Ejus och Fullkomlighet i ämbetsföfden, att de blifwa på Arons hjerta, när han ingår för GEDRanom; och bär Israels barnas ämbete på sino hjerta för GEDRanom alltid.

3 Mos. 8: 8.

4 Mos. 27: 21. 5 Mos. 33: 8. Efr. 2: 63.

31. Du skall och göra under lifstjortelen en silkestjortel, allsamman af gult silke.

2 Mos. 39: 22.

32. Och öfwerst midt på honom skall wara ett halssmog; och en borda omkring hals-smoget tillhopafäslad, att det icke söndergår.

33. Och nedanpå hans fall skall du göra såsom granataäple af gult silke, skarlatan, rosenrödt, allt omkring, och emellan dem gylbene bjellror, och allt omkring;

34. Så att der är en gylbene bjellra, och bernäst ett granataäple, och åter en gylbene bjellra med ett granataäple, allt omkring på fällen af samma silkestjortel.

35. Och Aaron skall hafwa honom uppå, när han tjänar, så att man hörer skanget af honom, när han ut och in går uti det helga för GEDRanom, på det att han icke skall dö.

36. Du skall och göra ett ämnespann af klart guld, och grafwa deruti, efter stenribbare-konst: GEDRANES HELIGHET.

2 Mos. 39: 30.

37. Och du skall fästa det på hatten, framman i ännat på Aaron, med ett gult snöre.

38. Och det skall wara i Arons ämne, så att Aaron bär dess helgas brist, som Israels barn helga i allom sinom gåsworn och helgedom. Och det skall alltid wara på hans ämne, att han skall försona dem GEDRanom.

39. Du skall och göra en trång tjortel af hwitt silke, och en hatt af hwitt silke, och ett sidadt kälte.

2 Mos. 39: 27.

40. Och till Arons söner skall du göra tjortlar, kälte och hufvor, som äro härlig och skön; och skall kläda dem uppå din broder Aaron med hans söner;

41. Och skall smörja dem, och fylla deras händer, och wiga dem, att de blifwa mine Prester;

3 Mos. 8: 12.

42. Och skall göra dem liunet neberkläder,

till att stöpa blygdenes fött, ifrå ländene allt ned på lären.

43. Och Aaron med hans söner stöpa hafwa dem uppå, när de gå in uti vittnessbördsfens tabernakel, eller fram till altaret, till att tjena uti thy helga, på det att de icke umgälla deras misgärning, och måste dö. Det skall vara honom, och hans såd efter honom, ett ewigt sätt.

29. Capitlet.

Aarons wigning, de. Bränneoffers lag. Guds helighet.

Detta måste du och göra dem, att de stöla warða mig wigde till Präster. Tag en ungan slut, och två wädrar utan want;

3 Mos. 8: 2.

2. Osyradt bröd och osyrade kaker, blandade med oljo, och osyrade tunnkaker, smorda med oljo; af hweteinjäl skall du allt göra;

3. Och skall läggat uti en torg, och uti torgen bära det fram, samt med stutenom, och de två wädrarna.

4. Och du skall hafwa Aaron och hans söner fram för dörrerna af vittnessbördsfens tabernakel, och två dem med watten;

5. Och taga kläden, och kläda uppå Aaron den tränga hjortelen, och den sillestjortelen, och listjortelen, och stöben till listjortelen, och skall begjorda honom utanuppå listjortelen;

6. Och sätta hatten uppå hans hufwud, och den helga trona uppå hatten;

7. Och skall taga smörjoljo, och gjuta uppå hans hufwud, och smörja honom.

3 Mos. 8: 12.

8. Och hans söner skall du och hafwa fram, och kläda uppå dem den tränga hjortelen;

9. Och begjorda både Aaron och dem med bälter, och binda hufworna på dem, att de stöla hafwa Prästerskapet till ett ewigt sätt. Och du skall fylla händerna uppå Aaron och hans söner;

10. Och skall hafwa stuten fram för dörrerna af vittnessbördsfens tabernakel. Och Aaron med hans söner stöla lägga sina händer på hufwudet af stutenom.

3 Mos. 8: 14.

11. Och du skall slagta stuten för HETranom, inför dörrerna af vittnessbördsfens tabernakel;

12. Och skall taga af hans blod, och ströpa uppå altarens horn med ditt finger, och allt det andra blodet kasta neber på bottnen till altaret;

13. Och skall taga allt det feta, som är på tarmarna, och det nätet öfwer lefrena, och

båda njurarna, med det feta som deruppå är, och skall bränna det upp på altarena.

3 Mos. 3: 3.

14. Men stutens fött, hubena och gäret, skall du uppbränna med eld utanför lägret; ty det är ett synboffer.

3 Mos. 4: 14.

15. Men den ena wäburen skall du taga; och Aaron med hans söner stöla lägga deras händer på hans hufwud.

3 Mos. 8: 18.

16. Seban skall du slagta honom, och taga hans blod, och stänka uppå altaret allt omkring.

17. Men wäburen skall du hugga i stycker, och två hans inelshwer och fötter, och skall lägga det på hans stycker och hufwud;

18. Och bränna upp allan wäburen på altaret; ty det är ett bränneoffer HETranom, en söt lukt HETranom.

19. Den andra wäburen skall du taga; och Aaron med hans söner stöla lägga sina händer på hans hufwud;

3 Mos. 8: 22.

20. Och skall slagtan, och taga af hans blod, och ströpa på högra bratimpen af Aaron och hans söner, och uppå tumman af deras högra hand, och på största tån af deras högra fot, och skall stänka blodet på altaret allt omkring.

21. Och skall taga blodet på altarena, och smörjoljo, och stänka på Aaron och hans kläder, hans söner och deras kläder; så warber han och hans kläder, hans söner och deras kläder wigd.

22. Seban skall du taga det feta af wäburen, stjerten, och det feta som är på inelshwen, nätet, som är öfwer lefrena, och båda njurarna med det feta, som deröfwer är, och den högra bogen; ty det är synselsens wäbur;

23. Och ett bröd, och en oljofalo, och en tunnkalo, utu forgenom, det det osyrade brödet i är, den för HETranom står.

24. Och lägg allt detta på Aarons och hans söners händer; och westa det HETranom.

25. Och så skall du taga det utaf deras händer, och bränn det upp på altarena för ett bränneoffer, till en söt lukt för HETranom; ty det är HETrans offer.

26. Och du skall taga bröfset af synselsens wäbur Aarons, och skall westa det för HETranom; det skall wara din del.

27. Och skall alltså helga westebröfset och hufwobogarna, som westade och hafne äro af synselsens wäbur, Aarons och hans söners.

28. Och det skall wara Aarons och hans söners, till ett ewigt sätt af Israels barnom; ty det är ett häsoffer; och häsoffren stöla

höra HETranom till af Israels barnom i deras tadoffer och häsoffer.

3 Mos. 7: 34. 10: 14.

29. Men Aarons helga kläder skola hans söner hafwa efter honom, att de derutinnan skola warba smorbe, och deras händer fylla.

30. Swillen af hans söner warder Prest i hans stad, han skall kläda dem uppå i sju dagar, att han skall gå in uti vittnessbördsens tabernakel, till att tjena uti de helga.

31. Du skall också taga fyllsens wäbur, och skola hans fött på heligt rum.

32. Och Aaron med hans söner skola äta af samma wäburs fötte, med brödet, som i morgon är, inför dörrerna af vittnessbördsens tabernakel.

3 Mos. 8: 31. 24: 9.

33. Ty en försoning är dermed stebd, till att fylla deras händer, att de skola wigbe warba. Ingen annar skall ätat; ty det är heligt.

34. Om något öfwerblifwer af fyllsens fötte, och af brödena intill morgonen, det skall du uppbränna på elde, och icke låta ätat; ty det är heligt.

35. Och alltså skall du göra med Aaron och hans söner, såsom jag hafwer bubit dig. I sju dagar skall du fylla deras händer;

36. Och hwar dag slagta en stut, till ett syndoffer till försoning; och skall slåra altaren, när du försonar det, och skall smörja det, att det skall blifwa wigd.

37. I sju dagar skall du försona och wigga altaret, att det skall wara bef aldrabelgestas altare. So som vill komma wid altaret, han skall wara wigd.

4 Mos. 18: 4.

38. Och detta skall du göra med altaret; tu lamb årengammal skall du hwar dag offra beruppa;

39. Ett lamb om morgonen, det andra om aftonen;

4 Mos. 28: 3, 4.

40. Och till ett lamb en tiung semlomsjöl, blandadt med en hjerding af ett hin stött osjo; och en hjerding af ett hin win till bridooffer.

41. Med det andra lambet om aftonen skall du göra såsom med morgonsens spisoffer och bridooffer, till en föl lukt HETranom af offrena.

42. Detta är det bageliga bränneoffret intill edra efterkommande, för dörrerna af vittnessbördsens tabernakel för HETranom, der jag eber betygga, och med dig tala will.

43. Der will jag Israels barnom betygad och helga warba i mine härlighet;

44. Och will helga vittnessbördsens taber-

nakel med altarena, och wigga Aaron med hans söner mig till Prester;

45. Och will so ibland Israels barn, och wara deras Gud;

3 Mos. 26: 11. 2 Cor. 6: 16.

46. Att de weta skola, att jag är HETren deras Gud, som dem förde utur Egypti land, att jag skulle bo ibland dem: Jag HETren deras Gud.

30. Capitlet.

Rökaltaret, försoningsstol, tvättelaret, smörjooljan, rödweret.

Du skall också göra ett rökaltare till rökning, af furoträ;

2 Mos. 37: 25.

2. En aln långt och bredt, rätt fyrkant, och två alnar högt, med sin horn;

3. Och skall öfwerdraga det med klart guld, bef taf, och bef wäggjar allt omkring, och bef horn; och skall göra en frans af guld beromkring;

4. Och två guldene ringar under fransen på båda sidor, att man må sätta der stänger uti, och bärat dermed.

5. Stängerna skall du också göra af furoträ, och med guld öfwerdraga dem;

6. Och skall sätta det inför försåten, som hänger för vittnessbördsens art, och för nådastolen, som är på vittnessbördet; dådan will jag betygga dig.

7. Och Aaron skall derpå röla godt rökwer hwar morgon, när han reder lamporna till.

8. Sammalunda när han upptänder lamporna om aftonen, skall han också röla sådana röl. Det skall wara den bageliga rölen för HETranom när edra efterkommande.

9. I stolen ingen främmande röl göra beruppa, och intet bränneoffer, ej heller spisoffer, och intet bridooffer offra beruppa.

3 Mos. 10: 1.

10. Och Aaron skall på bef horn försona en tid om året, med syndoffrens blod till försoning. Sådana försoning skall ske en gång årliga när edra efterkommande; ty det är HETranom det aldrabelgasta.

Ebr. 9: 7. 10: 14.

11. Och HETren talade med Mose, och sade:

12. När du räknar hufwuden af Israels barn, då skall hwar och en gifwa HETranom försoning för sina själ, på det dem icke skall wedersaras en plåga, när de räknade warba.

13. Och skall hwar och en, som med är i talet, gifwa en half filtel, efter helgedomens filtel. En filtel gälder tjugu gera. Sådana half filtel skall wara HERRans häffoffer.

3 Mos. 27: 25. 4 Mos. 3: 47. Hes. 45: 12.

14. Den som i talet är ifrå tjugu är och derutöfwer, han skall gifwa HERRanom häffoffer.

4 Mos. 1: 3.

15. Den rife skall icke mer gifwa, och den fattige icke mindre, i dem halfwa filtelnom, som man gifwer HERRanom till ett häffoffer, för deras själar försöning.

16. Och du skall sådana försöningöppningar taga af Israels barnom, och lägga dem till Guds tjenste i vittnesbördsens tabernakel, så att det är Israels barnom en äminnelse för HERRanom, att han låter försona sig öfwer deras själar.

17. Och HERRen talade med Moße, och sade:

18. Du skall och göra ett twättelar af koppar med en kopparfot, till att två utaf; och skall sätta det emellan vittnesbördsens tabernakel och altaret, och låta der watten uti;

2 Mos. 38: 8. 40: 30.

19. Att Aaron och hans söner två deras händer och fötter derutur.

20. När de gå in uti vittnesbördsens tabernakel, skola de twätta sig med watten, att de icke måga dö; eller då de närkas till altaret, till att tjäna HERRanom med röffoffer.

21. De skola twätta sina händer och fötter, på det att de icke skola dö. Det skall dem ett ewigt sätt wara, honom och hans såd i deras efterkommandom.

22. Och HERRen talade med Moße och sade:

23. Tag dig albrabästa speceri, albradblesta myrrham, femhundrade sklar, och canel hälft så mycket, femtio och tughundrad, och calamus beslites femtio och tughundrad,

2 Mos. 37: 29.

24. Och casta femhundrad, efter helgedomens filtel; och oljo af oljoträ ett hin;

25. Och gör en helig smörjooljo efter apothekarekonst.

26. Och du skall dermed smörja vittnesbördsens tabernakel; vittnesbördsens ark;

27. Bordet med all sin tyg; ljusastalan med sin tyg; röfaltaret;

28. Bränneoffersaltaret med all sin tyg; och twättelaret med sin fot;

29. Och skall alltså wiga dem, att de

blifwa det albrabästa; ty den som vill komma derwid, han måste wara wigd.

30. Aaron och hans söner skall du och smörja, och wiga dem mig till Presler.

31. Och du skall tala med Israels barn, och säga: Denna oljan skall wara mig en helig smörjelse när ebda efterkommande.

32. På menniskotropp skall hon icke gjuten wara, och skall ej heller någon sådana göras; ty hon är helig, derföre skall hon wara eder helig.

33. Den som gör en sådana eller gifwer enom androm deraf, han skall utrotad wara uti sitt folk.

34. Och HERRen sade till Moße: Tag dig speceri, balsam, flacten, galban, och rent röfelse, så mycket af det ena som af det andra;

35. Och gör det röfwerk af efter apothekarekonst bemängdt, så att det är klart till helighet.

36. Och stöt det till pulswer, och du skall lägga det inför vittnesbördet, in uti vittnesbördsens tabernakel; dådan jag dig betygga skall. Det skall wara eder det albrabästa.

37. Och ett sådant röfwerk skolen I icke göra eder; utan det skall wara dig heligt HERRenom.

38. Den som ett sådant gör, till att röla dermed, den skall utrotad wara uti sitt folk.

31. Capitlet.

Bezaleel. Aholiab. Sabbathen. Stentafjorna.

Och HERRen talade med Moße, och sade:

2. Si, jag hafwer wid namn kallat Bezaleel, Uri son, Hurs son, af Juda slägte;

2 Mos. 35: 30. 36: 1. 38: 22.

3. Och hafwer fullt honom med Guds Andä; med wisshet och förstånd, och konst, och med allahanda werlt:

4. Konstliga till att arbeta på guld, silwer, koppar;

5. Konstliga utskära och insätta stenar, och konstliga timbra på trä; till att göra allahanda werlt.

6. Och si, jag hafwer satt honom till hjelp Aholiab, Ahisamachs son, af Dans slägte; och hafwer hwarjom och enom wijom gifwit wisdom i hjertat, att de göra skola allt det jag dig budit hafwer:

7. Wittnesbördsens tabernakel, vittnesbördsens ark, nåbastolen deruppå, och all tabernaklens tyg;

2 Mos. 35: 11, x. 39: 33.

8. Bordet och dess tyg; den sköna ljusastalan och all hans tyg; röfaltaret;

9. Bränneoffersaltaret med all sin tyg; tvättelaret med sin om sot;

10. Ambetsklåden, och de helga klåden Prestens Aarons, och hans söners kläder, till att tjena i Presterskapena;

11. Smärjooljona och råthvert af speceri till helgebomen. Allt det jag hafwer budit dig, skola de göra.

12. Och HETren talade med Mose, och sade:

13. Tala till Israels barn, och säg: Håller min Sabbath; ty han är ett tecken emellan mig och eder, intill edra efterkommanne, att I skolen weta, att jag är HETren, den eder helgar.

1 Mos. 2:2. 2 Mos. 20:8. Hes. 20:12.

14. Derföre håller min Sabbath; ty han skall wara eder helig. Den som ohelgar honom, han skall döden dö; den som gör något arbete på honom, hans själ skall utrotad wara utu hans folk.

15. Sex dagar skall man arbeta; men på sjunde dagen är Sabbath, HETrans helga hwila. Den som något arbete gör på Sabbathdagen, han skall döden dö.

16. Derföre skola Israels barn hålla Sabbath, att de med ertas efterkommande hålla honom till ett ewigt förbund.

17. Han är ett ewigt tecken emellan mig och Israels barn. Ty i sex dagar gjorde HETren himmel och jord, men på sjunde dagen höll han upp, och hvilte sig.

18. Och då han hade uttalat med Mose på Sinai berg, gaf han honom två vittnesbördsens taflor; de woro af sten, och skrifna med Guds finger.

2 Mos. 32:16. 5 Mos. 9:10.

32. Capitlet.

Aarons lalf. Guds wrede. Mose förbön, iswer. Folkets straff.

Då folket såg, att Mose förbröjde komma neder af bergena, förfamlade de sig emot Aaron, och sade till honom: Upp, och gör oss gubbar, de som gå före oss; ty wi wete icke hwad besom manne Mose wedersjaret är, den oss fört hafwer utur Egypti land.

Ap. 8:7:40.

2. Aaron sade till dem: Rikwer de gylbene örnaringar utur edra huftrurs öron, edra söners och edra dötrars, och bärer dem till mig.

3. Då ref allt folket deras gylbene örnaringar utu deras öron, och báro dem till Aaron.

4. Och han tog dem af deras händer, och

utslåde det med en grassidél, och gjorde en gjuten lalf. Och de sade: Dessa äro dine gubbar, Israel, som dig utur Egypti land fört hafwa. Ps. 108:19.

5. Då Aaron såg det, byggde han ett altare för honom, och lät utropa, och säga: I morgon är HETrans högtid.

6. Och de stodo om morgonen bittida upp, och offrade brännesoffer, och báro fram tackoffer. Seban satte sig folket till att äta och dricka, och stodo upp till att leka.

1 Cor. 10:7.

7. Då sade HETren till Mose: Gad, stig ned; ty ditt folk, som du utur Egypti land fört hafwer, hafwer förderfwat det.

5 Mos. 9:12.

8. De äro snarliga trädde ifrå de wägar, som jag dem budit hafwer. De hafwa gjort sig en gjuten lalf; och hafwa tillbedit honom, och offrat honom och sagt: Dessa äro dina gubbar, Israel, som dig hafwa fört utur Egypti land.

9. Och HETren sade till Mose: Jag ser, att det är ett hårdnadt folk. 2 Mos. 33:3.

10. Och nu lät mig, att min wrede förgrymmar sig öfwer dem, och uppträter dem, så wiß jag göra dig till ett stort folk.

11. Men Mose bad allwarliga inför HETran sin Gud, och sade: Ad! HETre, wi wiß din wrede förgrymma sig öfwer ditt folk, det du med stora magt och wälbiga hand utur Egypti land fört hafwer? Ps. 106:23.

12. Hwi skulle de Egyptier tala, och säga: Han hafwer fört dem ut till ertas ofärd, på det han skulle dräpa dem i bergomen, och utsträpa dem af jordene? Wänd dig ifrå dine wredes grymhet, och war nådelig öfwer dints folks ondsfo.

4 Mos. 14:13.

13. Tält uppå dina tjenare Abraham, Isaac och Israel, hwilskom du wid dig sjelf sworit hafwer, och sagt dem: Jag skall förädra edra säd, såsom stjernorna i himlenom; och allt det landet, der jag om talat hafwer, wiß jag gifwa edro säd, och de skola besitta det ewinnerliga. 1 Mos. 12:7. 15:6. 22:16. 26:24. 28:13. 48:16. Ebr. 6:13. 14.

14. Så ångrade då HETren det onda, som han hotade att göra sino folk.

15. Mose wände sig, och steg ned af bergena, och hade två vittnesbördsens taflor i sine hand; de woro skrifna på båda sidor.

2 Mos. 24:29.

16. Och Gud hade sjelf gjort dem, och sjelf skrifwit skriftena deruti. 2 Mos. 31:18.

17. Då nu Josua hörde folkets stri, att de

jubilerade, sade han till Mose: Ett krigsstriande är i lägret.

18. Svarade han: Det är icke ett stridande såsom af dem der vinna eller tappa; utan jag hörer ett stridande af gudsbebanisar.

19. Som han nu kom intill lägret, och fick se kalfwen, och dansen, förgrymmade han sig i vrede, och kastade kastorna uti sine hand, och slog dem sönder nedanför bergena;

5 Mos. 2: 17.

20. Och tog kalfwen, som de gjort hade, och brände honom upp i eld, och gjorde honom till pulswer, och strödde det i watten, och gaf det Israels barnom till att dricka;

5 Mos. 9: 21.

21. Och sade till Aaron: Hvad hafwer folket gjort dig, att du hafwer kommit dem en så stor synd uppå?

22. Aaron sade; Min herre låte sina vrede icke förgrymma sig: du wettst att detta folket är ondt.

23. De sade till mig: Gör oss gudar, som oss föregå; ty wi wete icke huru denna mannenom Mose går, den oss fört hafwer utur Egypti land.

24. Jag sade till dem: Den som guld hafwer, han rifwe det af, och så mig; och jag kastade det i eld, deraf är denne kalfwen worden.

25. Då nu Mose sag, att folket war fritt (ty Aaron hade gjort dem fri, och dermed han dem förbjöja wille, som han dem på stam).

26. Trädde han in i porten åt lägren, och sade: Kommer hit till mig hwar och en, som HETranom tillhör. Då församlade sig till honom alle Levi barn.

27. Och han sade till dem: Detta säger HETran Israels Gud: Vinde hwar och en sitt swärd på sina lännder; och går igenom lägret fram och åter, ifrå den ena porten till den andra, och dräpe hwar och en sin broder, frända och nästa.

5 Mos. 33: 9.

28. Levi barn gjorde såsom Mose dem sade. Och föll i den dagen af folkena wid tretusend män.

29. Då sade Mose: Fyller i dag edra händer HETranom, hwar och en på sin son och broder, att i dag må öfwer eder wälsignelse gifwen warða.

30. Om morgonen derefter sade Mose till folket: I hafwen gjort en stor synd. Nu, jag will uppfoga till HETran, om jag tilläfwentys kan försöna edra synder.

31. Som nu Mose åter kom till HETran,

sade han: Allt detta folket hafwer gjort en stor synd, och hafwa gjort sig gyldene gudar.

32. Nu förlåt dem deras synd; hwar icke, så strapa mig och utu dine bot, som du strifwit hafwer.

Rom. 9: 3.

33. HETren sade till Mose: Huru? Den will jag utstrapa utu mine bot, som syndar emot mig.

34. Så gad nu, och för folket dit, som jag hafwer sagt dig; si, min Ängel skall gå före dig. Men på min sötningsdag skall jag söla deras synder öfwer dem.

2 Mos. 23: 20.

35. Alltså plågade HETren folket, derföre att de hade gjort kalfwen, hwilken Aaron gjorde.

33. Capitlet.

Folket straffas. Tabernaklet slås upp. Mose talar med Gud, vill se Guds härlighet.

HETren sade till Mose: Gadt, drag hädan, du, och folket, som du utur Egypti land fört hafwer, in uti det landet, som jag Abraham, Isaac och Jacob sworit hafwer, och sagt: Dine säd will jag gifwa det;

1 Mos. 12: 7.

2. Och will sända min Ängel före dig, och utbriswa de Cananeer, Amorcer, Hetheer, Phereceer, Heveer, och Jebuseer;

2 Mos. 23: 20. 32: 34.

3. In uti det land, der mjölk och hannog uti flyter; ty jag will icke draga upp med dig, förty du äst ett hårdnackadt folk; jag måtte tilläfwentys i wägenom uppfråta dig.

4. Då folket detta onda talet hörde, wordo de ängse; och ingen drog sin prydnung på sig.

5. Och HETren sade till Mose: Säg till Israels barn: I ären ett hårdnackadt folk; jag warder en gång kommandes med hast öfwer dig, och förgör dig. Och nu lägg dina prydnung af dig, att jag må weta hwad jag skall göra dig.

2 Mos. 32: 9. 5 Mos. 9: 13.

6. Så lade Israels barn deras prydnung af sig, inför Dorebs berg.

7. Så tog Mose tabernaklet, och slog det upp ute, långt ifrå lägret, och kallade det vittnesbördsens tabernakel. Och hwilken der något wille fråga HETran, han måste gå till vittnesbördsens tabernakel ut för lägret.

8. Och när Mose gick ut till tabernaklet, så stod allt folket upp, och hwar och en trädde i sine tjalls dörr, och sågo efter honom, till dess han kom in uti tabernaklet.

9. Och när Mose kom in uti tabernaklet, så kom molnslöden neder, och stod i tabernaklets dörr, och talade med Mose.

10. Och allt folket såg molnslödena stå uti tabernaklets dörr; och stodo upp, och bugade sig hwar och en i sina tjälls dörr.

11. Och HERren talade med Mose, ansigte mot ansigte, såsom en man talar med sin wän. Och när han wände om igen till lägre, gick icke hans tjänare, den unge mannen Josua, Muns son, utu tabernaklet.

4 Mos. 12: 8.

12. Och Mose sade till HERren: Si, du säger till mig: Gör mig detta folket upp; och du låter mig icke weta, hwem du vill sända med mig, och besynnerliga efter du sagt hafwer: Jag känner dig wid namn, och du hafwer funnit nåde för min ögon.

13. Hafwer jag då funnit nåde för din ögon, så låt mig weta din väg, der jag af förnimma må, att jag finner nåde för din ögon; och se dock kertil, att detta folket är ditt folk.

14. Han sade: Mitt ansigte warber gädnad, dermed vill jag lewa dig. 5 Mos. 4: 37.

15. Han sade till honom: Om ditt ansigte icke går, så låt oss intet komma hädan af detta rår.

16. Ty hwar på skall det dock förnummet warba, att jag och ditt folk hafwa funnit nåde för din ögon, utan då du går med oss; på det att jag och ditt folk måga warba något besynnerligt för allt folk, som på jordene är?

17. HERren sade till Mose: Såsom du nu sade, så vill jag och göra; ty du hafwer funnit nåde för min ögon, och jag känner dig wid namn.

18. Men han sade: Låt mig då se dina härlighet.

19. Och han sade: Jag vill låta allt mitt goda gå framföre ditt ansigte, och vill låta prebisa HERrans Namn för dig. Men hwem jag är gunstig, honom är jag gunstig, och öfwer hwem jag mig förbarmar, den förbarmar jag mig öfwer.

2 Mos. 34: 5. 6. Rom. 9: 15.

20. Och sade ytterligare: Du kan icke se mitt ansigte; förty ingen menniska som mig ser, kan lefwa.

21. Och HERren sade ytterligare: Si, här är ett rum när mig; der skall du stiga upp på Kippona.

22. När då min härlighet går framom, vill jag sätta dig in i stenlystona; och

min hand skall hålla öfwer dig, tilldess jag kommer framom.

23. Och när jag tager mina hand af dig, skall du så se mig på baken; men mitt ansigte kan man icke se.

34. Capitlet.

Nya tafflor. Ärliga bögtider. Förbundet förnyas. Mose ansigtes sten.

Och HERren sade till Mose: Uthugg dig två stentafflor, sådana som de första woro, att jag skrifwer de ord deruti, som i första tafflomen woro, som du sönderflog.

5 Mos. 10: 1.

2. Och war redo i morgon, att du bittida stiger upp på Sinai berg, och träder der upp till mig öfwerst på berget.

3. Och låt ingen stiga ditupp, med dig, att ingen warder sedder fringom hela berget; och låt ingen får eller få beta in mot detta berget.

4. Och Mose uthög sig två stentafflor, sådana som de första woro, och stod bittida upp om morgonen, och steg upp på Sinai berg, såsom HERren honom budit hade, och tog de två stentafflor i sina hand.

5. Då kom HERren neder uti ett moln. Och han trädde ditfram till honom, och åtalade HERrans Namn.

2 Mos. 33: 19.

6. Och då HERren gick framom för hans ansigte, ropade han: HERre, HERre Gud, barmhertigt och nådelig, och långmodig, och af stor nåde, och trofast.

Ps. 86: 15. 103: 8. 145: 8.

7. Du som bewarar nåde till tusende ledar, och förlåter misgärningar, öfwerträdelsor och synder; och för hwilken ingen är ofstyblig, du som söker fädernas misgärningar på barn och barnabarn, allt intill tredje och fjerde led. 2 Mos. 20: 5. 6. 4 Mos. 14: 18. 5 Mos. 6: 9. Job 9: 2. Ps. 143: 2. Jer. 32: 18.

8. Och Mose böjde sig hasteliga neder på jordena, och bad till honom,

9. Och sade: Hafwer jag, HERre, funnit nåd för din ögon, så gånge HERren med oss, förty det är ett hårdnadadt folk; att du warder wärom misgärningom och syndom nådelig, och låter oss wara ditt arfgo.

10. Och han sade: Si, jag vill göra ett förbund för allo dina folke, och vill göra underten, hwilkas like icke skapade äro i all land, och ibland all folk. Och allt folk, der du ibland äst, skall se HERrans wert; ty försträdeligit skall det wara, som jag göra skall med dig.

5 Mos. 5: 2.

11. Säll det som jag bjuder dig i dag; si, jag vill utdrifwa för dig de Amoreer, Cananeer, Hetheer, Phereceer, Hebeer och Jebuseer.

12. Lag dig wara, att du icke gör något förbund med landens inbyggare, der du inkommer; att de icke warba dig till förargelse ibland dig;

2 Mos. 23: 32, 33. 5 Mos. 7: 2.

13. Utan deras altare skall du omfärdta, och slå sönder deras beläter, och deras lundar hugga ned;

14. Ty du skall icke tillbedja en annan gud; ty HERRN heter en nitälskare, derför att han är en nitälskande Gud;

15. På det att, om du gör något förbund med landens inbyggare, och när de i horeri löpa efter sina gudar, och offra sina gudar, att de icke bjuda dig, och du åter af deras offer;

16. Och tagar dinom sömnen deras dötkar till hustrur, hvilka i horeri löpa efter deras gudar, och komma dina söner och till att löpa i horeri efter sina gudar.

4 Mos. 25: 1, 2. 1 Kon. 11: 2.

17. Du skall inga gjutna gudar göra dig.

2 Mos. 20: 4.

18. Ospradt bröds högtid skall du hålla; i sju dagar skall du äta ospradt bröd, såsom jag dig budit hafwer, i Abibs månads tid; ty uti Abibs månad äst du utdragen utur Egypten.

2 Mos. 12: 15. 23: 15.

19. Allt det som först öppnar moderlifwet, är mitt; det manfön är, i dinom boskap, det sitt moderlif öppnar, ware sig ore eller får.

2 Mos. 13: 2, 12.

22: 29, 30. 4 Mos. 18: 15. Luc. 2: 23.

20. Men åfnans förstföding skall du lösa med ett får; om du icke löser det, så bryt thy halsen sönder. Allt förstfödt af din barn skall du lösa; och att ingen kommer fram för mig med komma händer.

5 Mos. 16: 16.

21. Ser bagar skall du arbeta; på sjunde dagen skall du hålla upp, både med plöjande och skärande.

2 Mos. 23: 12.

31: 15. 35: 2. 5 Mos. 5: 12. Luc. 13: 14.

22. Wedshögtid skall du hålla med förstlingen af hweteförbene; och insamlingshögtid, när året ute är.

5 Mos. 16: 10.

23. Tre resor om året skall allt ditt manfön komma fram för den allsmågtiga HERRN och Israels Gud.

2 Mos. 23: 17. 5 Mos. 16: 16.

24. När jag utdrifwer Fehningarna för

dig, och förwidgar dina landsäddar, skall ingen åkunda efter ditt land, den stund du uppgår, tre resor om året, till att hafwa dig fram för HERRN din Gud.

25. Du skall icke offra blodet af mitt offer på spradt bröd; och Påskhögtidens offer skall icke blifwa öfwer nattena intill morgonen.

2 Mos. 12: 10. 23: 18.

26. Förstlingen af den första frukten af dinom åter skall du föra in uti HERRNS duns Guds hus. Du skall icke lösa fidet, den stund det ännu på fins moders mjölk är.

2 Mos. 23: 19. 5 Mos. 14: 21.

27. Och HERRN sade till Mose: Skrif dessa orden; ty efter dessa orden hafwer jag gjort ett förbund med dig, och med Israel.

2 Mos. 24: 4.

28. Och han war der när HERRN om fyratio dagar och fyratio nätter, och att intet bröd, och drack intet watten; och han stref på taforna detta förbund, de tio ord.

2 Mos. 24: 18. 5 Mos. 4: 13. 9: 9, 18.

29. Då nu Mose gick ned af berget Sinai, hade han de två vittnesbördsens tafor i sine hand, och wiste icke, att huden af hans ansigte sten, deraf att han hade talat med honom.

2 Cor. 3: 7.

30. Och då Aaron och all Israels barn sågo, att hans ansigtes hud sten, fruktade de nalkas honom.

31. Då kallade Mose dem; och till honom wände sig både Aaron, och alle de öfwerste för menighetene. Och han talade med dem.

32. Sedan nalkades all Israels barn intill honom; och han bød dem allt det HERRN hade talat med honom på Sinai berg.

33. Och då han talade med dem, lade han ett täckel på sitt ansigte.

2 Cor. 3: 13.

34. Och när han ingid för HERRN till att tala med honom, lade han täckelset af, tilldess han gick åter ut igen; och när han kom ut, och talade med Israels barn det honom budet war;

35. Så sågo då Israels barn på hans ansigte, huru hans ansigtes hud sten; så drog han åter täckelset öfwer ansigtet, tilldess han gick åter in igen till att tala med honom.

35. Capitlet.

Sabbathens, Tabernaklets påfester, byggmåhare.

Och Mose föramlade hela menighetena af Israels barn, och sade till dem: Detta är det som HERRN budit hafwer, att I göra stolen:

2. I sef dagar stolen I arbeta; men den

sjunde dagen stolen i hälla heligan, HET-
rans hviros Sabbath. Den som något ar-
bete gör på honom, han skall dö.

2 Mose. 20: 9. 23: 12.

3. I stolen ingen eld upptända på Sab-
bathsdagenom i alla edra boningar.

4. Och Mose sade till alla menigheterna af
Israels barn: Detta är det HETren budit
hafwer:

5. Gifwer ibland eder häfoffer HETra-
nom, alltså att hvar och en framgår häfoffer
HETranom af ett fritt hjerta, guld, silfver,
koppar;

6. Guld silke, skarlatan, rosenrödt, hvitt
silke, och getahår;

7. Röblett wäburskinn och tackskinn, su-
retträ;

8. Oljo till lamporna, och speceri till smör-
joolja, och till godt rökwerk;

9. Onich och infattade stenar till lifstjorte-
len, och till skölden.

10. Och den ibland eder förståndig är, han
komme och göra hwad HETren budit hafwer;

11. Rämliga tabernaklet med dess tädelse
och öfvertäddelse; ringar, bräder, stottstän-
ger, stolpar och fötter;

12. Arken med hans stänger; nådestolen
och förlåten;

13. Bordet med sina stänger, och all dess
tyg och skådbordben;

14. Ljusastaken till att lysa, och hans red-
slap, och hans lampor, och oljo till lysning;

15. Rökaltaret med sina stänger, smörjool-
jan, och speceri till rökwerk; lädet för tabe-
rnaklets dörr;

16. Bränneoffersaltaret med dess koppar-
gallarar, stänger och all sin redslap; wädte-
laret med sin fot;

17. Donaden till gården, med sina stolpar
och fötter; och lädet till dörrarna åt gårde-
nom;

18. Pålarna till tabernaklet och till gården,
med deras tåg;

19. Ambetskläden till tjensten i det helga;
de helga kläder till Presten Aaron, med hans
seners kläder till Presterskapet.

20. Då gidd hela menigheten af Israels
barn ut ifrån Mose.

21. Och alle de som gerna och wälwiljeliga
gafwo, kommo och boro det fram till ett häf-
offer HETranom, till vittnesbördsens ta-
bernakels werk, och till all dess tjenste, och till
de helga kläden.

22. Både man och qwinna boro fram,
hwilken som helst dertill hade wilja, spånar,

örnaringar, ringar och spann, och allahanda
guldene redslap; bar och hwar man fram
guld, till westoffer HETranom.

23. Och den som när sig fann guld silke,
skarlatan, rosenrödt, hvitt silke, getahår,
röblett wäburskinn och tackskinn, han bar det
fram.

24. Och den som silfwer eller koppar haf,
han bar det fram HETranom till häfoffer.
Och den som fann sureträ när sig, han bar
det fram till allahanda Gudstjenstens werk.

25. Och de der förståndiga qwinnor woro,
de wirkade med sina händer, och boro sitt
werk fram af guld silke, skarlatan, rosenrödt,
och hvitt silke.

26. Och de qwinnor, som skideliga woro, de
wirkade getahår.

27. Men förstarna boro fram onich, och in-
fattade stenar till lifstjortelen och till skölden;

28. Och speceri och oljo till lysning, och
till smörjo, och till godt rökwerk.

2 Mose. 30: 23.

29. Alltså boro Israels barn fram HETra-
nom friviljige, både män och qwinnor,
till allahanda werk, som HETren budit hade
genom Mose, att göras skulle.

30. Och Mose sade till Israels barn: Ser,
HETren hafwer kallat Bezaleel wid namn,
Uri son, Burs sons, af Juda släkte;

2 Mose. 31: 2, 6.

31. Och hafwer uppfyllt honom med Guds
Anda, att han är wis, förståndig, och stide-
lig till allahanda werk;

32. Till att konstliga arbeta på guld, silf-
wer och koppar;

33. Snida, och infätta ädla stenar; till att
timbra af trä; till att göra allt konsteligit
arbete;

34. Och hafwer gifwit honom undervis-
ning i bans hjerta; samt med Aholiab,
Ahihamachs son, af Dans släkte.

35. Han hafwer uppfyllt deras hjerta med
wisshet, till att göra allahanda werk, till att
snida, Wirkta och stida, med guld silke, skar-
latan, rosenrödt, och hvitt silke, och med
wäbwoande, så att de göra allahanda werk,
och konsteligit arbete påsinna.

36. Capitlet.

Häfoffer bindras. Tapeter, tädet, bräder, stänger,
förkläd göras.

Då arbetade Bezaleel och Aholiab, och alle
wise män, de som HETren hade gifwit
wisshet och förstånd till att weta, huru de
allahanda werk göra skulle, till den tjenst,

som helgebomen tillhörde, efter allt det som G:nen budit hade.

2. Och Mose kallade Bezaleel och Aholiab, och alla wisa män, dem G:nen hade gifwit wisbet i deras hjerta; nämliga alla de som wälwiljeliga tillbödo sig, och gingo dertill, till att arbeta på werket.

3. Och de togo till sig af Mose alla häfningar, som Israels barn frambar, till den tjänst, som helgebomen tilltrafte, att det skulle blifwa gjordt; ty de bäro hwar morgon deras wiljoga hjelp till honom.

4. Då kommo alle de wise, som arbetade på helgebomens werk, hwar och en af sitt werk, som de gjorde;

5. Och sade till Mose: Folket bär allt för mycket till, mer än till denna tjenstens werk behöfves, som G:nen budit hafwer att göra.

6. Då böd Mose, att utropas skulle i lägren: Ingen gifwe mer till helgebomens häfning. Så wände folket igen att frambara.

7. Ty der war allarebo nog till allahanda werk, som görandes war, och ändå utöfwer.

8. Och så gjorde alle wise män ibland arbetarena på werket, tabernaklet, tio tapeter, af hwitt twinnadt silke, gult silke, skarlatan, rosenrödt, Cherubim konstliga.

2 Mos. 26: 1.

9. Längden af hwart tapetet war åtta och tjugu alnar, och bredden fyra alnar, och de woro all wid ena måtto.

10. Och han häftade tillhopa ju fem tapeter, det ena wid det andra;

11. Och gjorde gula lyddor på hwart tapetens stad, der de worbo tillhopafogde;

12. Ju femtio lyddor på hwart tapetet, der det ena det andra med fattade;

13. Och gjorde femtio gyldene häfte, och tillhopafogade det ena tapetet med det andra med häften; så att det wardt ett tabernakel.

14. Och han gjorde elffwa tapeter af getahår till öfwerstädelse öfwer tabernaklet;

2 Mos. 26: 7.

15. Tretio alnar lång, och fyra alnar bred; all wid ena måtto;

16. Och fogde fem af dem tillhopa på en del;

17. Och sju tillhopa på den andra delen; och gjorde ju femtio lyddor på hwart tapetet wid stadet, dermed de worbo tillsammanknäppte;

18. Och gjorde ju femtio kopparkäfte, der samma tapeter med tillhopafogde;

19. Och gjorde ett tädelse öfwer detta tädelsel af röblett wäbursfinn; och öfwer det ännu ett tädelse af tädelsinn; 2 Mos. 26: 14.

20. Och gjorde bräder till tabernaklet af furoträ, som så skulle; 2 Mos. 26: 15.

21. Hwardera tio alnar långt; och halfannor aln bredt;

22. Och uppå hwartdera två nådor, der de med worbo tillhopasatte; så gjorde han all bräden till tabernaklet,

23. Att tjugu af dem stodo på södra sibone;

24. Och gjorde fyratio silfwerfötter derunder; under hwart brädet två fötter, till två sina nådor.

25. På den andra sibone af tabernaklet, som war nordantill, gjorde han och tjugu bräder, 26. Med fyratio silfwerfötter; under hwart brädet två fötter.

27. Men bak i tabernaklet på westera sibone gjorde han sex bräder;

28. Och tu annor på de tu hörnen af tabernaklet baktill;

29. Så att hwartdera af de båda parade sig med sitt hörnebräde, ifrå nedan uppåt, och kommo tillhopa öfwantill med en frampo;

30. Så att bräden worbo åtta, och silfwerfötterna sexton; under hwart två fötter.

31. Och gjorde han stottfänger af furoträ; fem till bräden på den ena sibone af tabernaklet; 2 Mos. 26: 26.

32. Och fem på den andra sibone; och fem bak westantill;

33. Och gjorde stottfångerna, så att hon öfwer bräden allt bortåt stuten warbt, ifrå den ena ändan till den andra;

34. Och öfwerdrog bräden med guld. Men deras ringar gjorde han af guld till stottfångerna, och öfwerdrog stängerna med guld;

35. Och gjorde Cherubim på förslåten konstliga af gult silke, skarlatan, rosenrödt, och hwitt twinnadt silke; 2 Mos. 26: 31.

36. Och gjorde till den samma fyra stolpar af furoträ, och öfwerdrog dem med guld, och deras knappar af guld och göt dertill fyra silfwerfötter;

37. Och gjorde ett kläde uti tabernaklets dörr, städat af gult silke, skarlatan, rosenrödt, och hwitt twinnadt silke;

38. Och fem stolpar dertill med deras knappar, och öfwerdrog deras knappar och gjorbar med guld; och fem kopparfötter dertill.

37. Capitlet.

Arten, nådastolen, bordet, skålen, rökaltaret, ollan.

Och Bezaleel gjorde arten af furoträ, half-tredje aln lång, halfannor aln bred och hög; 2 Mos. 26: 10.

2. Och öfwerdrog honom med klart guld innan och utan; och gjorde honom en gyltene frans omkring;

3. Och göt fyra gyltene ringar till hans fyra hörner; på hvarje sidone två;

4. Och gjorde stänger af furoträ, och öfwerdrog dem med guld;

5. Och satte dem uti ringarna på sidone af arken, så att man kunde bära honom.

6. Och han gjorde nådastolen af klart guld, halfstredje aln lång, och halfannor aln bred;

2 Mos. 25: 17.

7. Och gjorde två Cherubim af tätt guld, på båda ändarna af nådastolenom;

8. En Cherub på denna ändan; en annan på den andra ändan.

9. Och de Cherubim uträckte sina vingar ofwan öfwer, och öfwerstyde dermed nådastolen, och deras anlete stodo twärtemot hvarsannars; och sågo på nådastolen.

10. Och han gjorde bordet af furoträ, två alnar långt, en aln bredt, och halfannor aln högt;

2 Mos. 25: 23.

11. Och öfwerdrog det med klart guld, och gjorde der en gyltene frans omkring.

12. Och gjorde der ena listo omkring; ena hand bredt hög, och gjorde en gyltene frans omkring listona;

13. Och göt dertill fyra gyltene ringar; och satte dem på de fyra hörnen uppå dess fyra fötter;

14. Fast uti listone, så att stängerna woro deruti, der man borbet med bar;

15. Och gjorde stängerna af furoträ, och öfwerdrog dem med guld, att man skulle bära bordet dermed;

16. Och gjorde desliques, af klart guld, redskapen på bordet, fat, stekar, lannor och skålar, der man med ut och in stänkte;

2 Mos. 25: 29.

17. Och gjorde ljusastalan af klart tätt guld; derpå woro läggen, rör, skålar, knäpar och blommor;

2 Mos. 25: 31.

18. Sex röringo ut af sidorna, på hvarje sidone tre rör;

19. Tre skålar, såsom mandelstötter, woro på hvar rör, med knäpar och blommor;

20. Men på ljusastalanom woro fyra skålar med knäpar och blommor;

21. Inunder två rör en knäp, så att sex röringo ut af honom;

22. Och hans knäpar och rör deruppå; och war allt klart tätt guld;

23. Och gjorde de sju lampor, med deras ljusändor och slädet, af klart guld.

24. Af en centner guld gjorde han honom, och all hans tåg.

25. Han gjorde och rökaltaret af furoträ, en aln långt och bredt, rätt fyrkant, och två alnar högt med sin horn;

2 Mos. 30: 1.

26. Och öfwerdrog det med klart guld, dess taf och väggar allt omkring, och dess horn, och gjorde der en frans omkring af klart guld;

27. Och två gyltene ringar under fransen på båda sidor, så att man satte stängerna deruti, och bar det dermed.

28. Men stängerna gjorde han af furoträ, och öfwerdrog dem med guld;

29. Och gjorde den helga smörjooljan, och rökvert af rent speceri, efter apotbekarenskonst.

2 Mos. 30: 35.

38. Capitlet.

Bränneofferaltaret, tvättelaret, gården, byggnings-
tekniken.

Och han gjorde bränneofferaltaret af furoträ, fem alnar långt och bredt, rätt fyrkant, och tre alnar högt;

2 Mos. 27: 1.

2. Och gjorde fyra horn, som utgingo af fyra hörnen, och öfwerdrog dem med koppar;

3. Och gjorde allahanda redskap till altaret, tråg, skoflar, bäcken, eldgafflar, skoppanor; allt af koppar;

4. Och gjorde på altaret ett galler, såsom ett nät omkring, af koppar, ifrå nedan uppåt, intill halfvägges på altaret;

2 Mos. 27: 4.

5. Och göt fyra ringar på de fyra hörnen af koppargallret till stängerna.

6. Dem gjorde han af furoträ, och öfwerdrog dem med koppar;

7. Och satte dem in uti ringarna på sidone af altaret, att man bar det dermed; och gjorde det ihålt;

8. Och gjorde tvättelaret af koppar, och dess fot och af koppar, twärtemot härnarna, som för dörrerne af vittnessbördens tabernakel sågo.

2 Mos. 30: 18. 1 Sam. 2: 22.

9. Och gjorde han en gård, på södra sidone en bonad, hundrade alnar lång, af twinnadt hvitt silke;

2 Mos. 27: 9.

10. Med hans tjugu stolpar och tjugu fötter af koppar; men deras knappar och gjordar af silfver;

11. Sammalunda och på norra sidone hundrade alnar, med tjugu stolpar och tjugu fötter af koppar; men deras knappar och gjordar af silfver;

12. På västra sidone femtio alnar, med tio stolpar och tio fötter; men deras knappar och gjordar af silfver;

13. På östra sidone femtio alnar;

14. Femton alnar på hwarjo fibone wid porten af gårdenom; ju med tre stolpar, och tre fötter;

15. Så att aller bonaden till gården war af twinnadt hwitt silke;

16. Och fötterna till stolparna af koppar, och deras knappar och gjordar af silfwer; så att deras knappar woro öfwerdragne med silfwer.

17. Men deras gjordar woro af silfwer på alla stolparna i gården.

18. Och städet till ingången på gårdenom gjorde han städat af gult silke, skarlatan, rosenrödt, och twinnadt, hwitt silke; tjugu alnar långt, och fem alnar högt, efter det mått, som bonaden war till gården;

2 Mos. 27: 16.

19. Dertill fyra stolpar och fyra fötter af koppar; och deras knappar af silfwer, och deras knäpar öfwerdragne; och deras gjordar af silfwer.

20. Och alla pålarna till tabernaklet, och till gården allt omkring, woro af koppar.

2 Mos. 27: 19.

21. Detta är nu summan af det, som vittnesbördens tabernakel tillhörde, det förtälfadt är, såsom Mose sagt hade, till Leviternas Gudstjänst under Itamar's hand, som war Prestens Aarons son;

22. Omvilket Begaleel, Uri son, Hurs sons, af Juda slägte, gjorde, allt såsom GÖREN hade budit Mose;

23. Och med honom Aholiab, Abisamachs son, af Dans slägte, en mästare till snida, till wirta och till städa med gult silke, skarlatan, rosenrödt, och hwitt silke.

24. Allt det guld, som förarbetadt wardt i detta hela helgedomens werk, det till westoffer gifwet wardt, war nio och tjugu centener, sjuhundrade och tretio sikkar, efter helgedomens sikel.

25. Men silfret, som kom ifrå menighetene, war hundrade centener; tusende, sjuhundrade fem och sjutio sikkar, efter helgedomens sikel.

26. Så mång hufwud, så många halfwa sikkar, efter helgedomens sikel, af alla dem som räknade wordo, ifrå tjugu år och deröfwer, sexhundradetusend, tretusend, femhundrade och femtio.

2 Mos. 30: 13. 4 Mos. 1: 46.

27. Utaf de hundrade centener silfwer göt man fötterna till helgedomen, och fötterna till förkläden; hundrade fötter utaf hundrade centener, ju en centener till foten.

28. Men utaf de tusend, sjuhundrade och

fem och sjutio sikkar, wordo gjorde knäparna till stolparna; och deras knäpar öfwerdragne, och deras gjordar.

29. Westoffret af koppar war sjutio centener; tusensend och fyrahundrade sikkar.

30. Deras wordo gjorde fötterna uti dörrene till vittnesbördens tabernakel, och kopparkallaret, och koppargallret dertill; och all redskapen till altaret;

31. Dertill fötterna till gården allt omkring, och fötterna i ingången på gårdenom; alle pålarna till tabernaklet, och alle pålarna till gården allt omkring.

39. Capitlet.

Presternas kläder. Tabernaklets teg.

Men af det gula silket, skarlatanet och rosenrödt, gjorde de Aaron ämbetskläder, till tjena i helgedomenom; såsom GÖREN hade budit Mose.

2 Mos. 28: 2, 4. 31: 10. 35: 19.

2. Och han gjorde listjortelen af guld, gult silke, skarlatan, rosenrödt, och twinnadt hwitt silke;

2 Mos. 28: 6.

3. Och utfog gulbet, och skar det i trådar, så att man kunde konstliga wirta det in med det gula silket, skarlatan, rosenrödt, och hwita silket;

4. Och gjorde så, att man sammanfogade honom på båda arkar, och band honom till hupa på båda fibor.

5. Och bältet war af samma konst och wert, af guld, gult silke, skarlatan, rosenrödt, och twinnadt hwitt silke; såsom GÖREN hade budit Mose.

6. Och de tillredde två onichinerstenar, omfattade i guld; utgrasna af stenknibare med Israels barnas namn;

2 Mos. 28: 9.

7. Och fäste dem på arlarna af listjortelen, att de skulle wara äminnesskänkar till Israels barn; såsom GÖREN Mose budit hade.

2 Mos. 28: 12.

8. Och de gjorde stölden efter den konst och wert, som listjortelen war, af guld, gult silke, skarlatan, rosenrödt, och twinnadt hwitt silke;

2 Mos. 28: 15.

9. Så att han war fyrkant och twersalb, en hand lång och bred;

10. Och fyllde honom med fyra radar stenar. Den första raden war en farber, topaz och smaragd;

11. Den andra, en rubin, saphir och diaman;

12. Den tredje, en lycurer, ochat och ametist;

13. Den sjerde, en turkos, onischer och jaspis; omfattade i guld i alla raderna.

14. Och stenarna stodo grafne af stenslida-rena, efter de tolf Israels barnas namn; hwardera af sitt namn, efter de tolf slågten.

15. Och de gjorde till stolben lebjor uppåt af klart guld;

16. Och tu gylbene spänner, och två gylbene ringar; och säste de två ringar wid tu hörnen af stölden.

17. Och de två gylbene lebjorna satte de uti de två ringar på hörnen af stölden.

18. Men de två ändar af de gylbene lebjor låto de komma intill de tu spännerna; och hvalade dem intill hörnen af listhortelen twärtemot hwarannan;

19. Och gjorde två andra gylbene ringar, och knäppte dem wid de andra tu hörnen af stölden nedantill, så att han låg hardt inpå listhortelen;

20. Och gjorde två andra gylbene ringar; dem gjorde de på tu hörnen nedantill på listhortelen, twärtemot hwarannan, der listhortelen nedantill sammangår.

21. Och wardt stölden med sina ringar knäppt intill listhortelens ringar med ett gult snöre, så att det låg hardt intill listhortelen, och ide för löst ifrå listhortelen; såsom HERRN hade budit Mose.

22. Och han gjorde silfvesthortelen under listhortelen, den all wirlad war med gult silke; 2 Mose. 28: 31.

23. Och hans hufwudsmog midt ofwänupå, och en borba omkring hufwudsmoget sål-ah, att det ide skulle gå sönder.

24. Och de gjorde på hans fall granatäple af gult silke, karlatan, rosenrödt, och twinnadt hwitt silke;

25. Och gjorde bjellror af klart guld; dem satte de emellan de granatäplen allt omkring på fallen af den silfvesthortelen; 2 Mose. 28: 33.

26. In ett granatäple, och en bjellra allt omkring, till att tjena beruti; såsom HERRN hade budit Mose;

27. Och gjorde besliles den tränga thortelen, wirlad af gult silke, till Aaron och hans söner; 2 Mose. 28: 39.

28. Och hatten af hwitt silke, och röda hufwor af hwitt silke, och neberklädet af twinnadt hwitt linne; 2 Mose. 28: 42.

29. Och det sticlade bältet af twinnadt hwitt silke, gult silke, karlatan, rosenrödt; såsom HERRN hade budit Mose.

30. De gjorde och ämspännet på den

helga kronona af klart guld, och grofwo strift beruppå: HERRNS GELT; 2 Mose. 28: 36.

31. Och bundo ett gult snöre derwid, att det måtte knäppas ofwänupå hatten; såsom HERRN hade budit Mose.

32. Allt warbt fullbordadt hela werket till, vittnesbördsens tabernakels boning. Och Israels barn gjorde allt det HERRN hade budit Mose;

33. Och hade boningen till Mose, tabernaklet och all dess redskap, spänner, bräder, stottstänger, stolpar, fötter;

34. Tadelset af röblett wäburstinn; tadelset af tackfämn, och förlåten;

35. Vittnesbördsens art med sina stänger; nåbastolen;

36. Bordet med all dess redskap, och slåbo-bröden; 2 Mose. 35: 13.

37. Den röda ljusastalan, tillredban med lamporna, och all sin redskap, och oljo till lyening; 2 Mose. 31: 8. 3 Mose. 24: 4.

38. Gylbene altaret och smörjelsen, och godt röstwerk; klådet i tabernaklets dörr;

39. Kopparaltaret och dess koppargallrar, med sina stänger, och all sin redskap; twät-telet med sin fot;

40. Bonaben till gården med sina stolpar och fötter, klådet till ingången åt gårdenom med sin tag och pålar, och all redskap som behöfdes till boningens tjenst, vittnesbördsens tabernakels;

41. Aarons Prestens ämbetskläder till att tjena i helgedomenom; och hans söners kläder, till att de skulle göra Prestämbetet.

42. All ting, såsom HERRN hade budit Mose, gjorde Israels barn till alla denna tjenstena.

43. Och Mose såg på allt detta werket, att de gjorde såsom HERRN budit hade, och wälsignade dem.

40. Capitlet.

Tabernaklet reises, delgas, fälles.

Och HERRN talade med Mose, och sade: 2. På första dagen i den första månaden skall du uppsätta vittnesbördsens tabernakel;

3. Och skall beruti sätta vittnesbördsens art, och hänga förlåten för arlen; 2 Mose. 26: 33.

4. Och skall bära bordet dit, och reda det till, och ställa der ljusastalan, och lamporna sätta beruppå;

5. Och skall sätta det gylbene röstaltaret för

wittnesbördsens art, och upphänga klädet i dörrarna af tabernaklet. 2 Mos. 30: 2. 26: 38.

6. Och bränneoffersaltaret skall du sätta inför dörrarna af wittnesbördsens tabernakel;

7. Och twättelaret emellan wittnesbördsens tabernakel och altaret, och låta der watten in;

8. Och göra gården omkring, och upphänga klädet i ingången på gårdenom;

9. Och skall taga smörjooljo, och smörja tabernaklet, och allt det derinne är; och skall wiga det med all dess redskap, att det skall wara heligt; 2 Mos. 30: 26.

10. Och skall smörja bränneoffersaltaret med all sin redskap, och wigat, att det skall wara albragelgast.

11. Ställ du också smörja och wiga twättelaret med dess fot.

12. Och du skall hafwa Aaron och hans söner fram för dörrarna af wittnesbördsens tabernakel, och twä dem med watten; 2 Mos. 29: 4.

13. Och kläda på Aaron de helga kläden, och smörja och wiga honom, allt han skall wara min Prest;

14. Och hafwa beklädes hans söner fram, och kläda uppå dem de tränga fjortarna;

15. Och smörja dem, såsom du hafwer smort deras fader, att de skola wara mine Prester. Och denna smörjelsen skola de hafwa till ett ewigt Presterskap när deras efterkommande.

16. Och Mose gjorde allt det HERRN honom buhit hade.

17. Så wardt tabernaklet uppsatt i de andra åren på första dagen om i den första månaden.

18. Och då Mose uppsatte det, satte han fötterna och bräden, och stottsängerna, och reste upp stolparna; 4 Mos. 7: 1.

19. Och sträckte ut öfvertädelset till ett tabernakel, och lade dess täckelse öfwanuppå, såsom HERRN honom buhit hade;

20. Och tog wittnesbördet, och lade det in i arken, och satte stängerna på arken, och satte nådastolen öfwanpå arken; Ebr. 9: 4.

21. Och bar arken in i tabernaklet, och hängde förslåten för wittnesbördsens art, såsom HERRN honom buhit hade; 2 Mos. 35: 11.

22. Och satte bordet in uti wittnesbördsens tabernakel, på den sidos i tabernaklet norrut, utanför förslåten;

23. Och gjorde brödb redo deruppå för HERRN, såsom HERRN honom buhit hade;

24. Och satte beklädes Ihusastalan derin twärtöfwer ifrå bordet, på den sidos i tabernaklet öföret; 2 Mos. 25: 31.

25. Och lät komma lamporna deruppå för HERRN, såsom HERRN honom buhit hade;

26. Och satte gyldene altaret derin för förslåten;

27. Och röste deruppå med godt råderi, såsom HERRN honom buhit hade;

28. Och hängde klädet in i dörrarna af tabernaklet.

29. Men bränneoffersaltaret satte han för dörrarna af wittnesbördsens tabernakel, och offrade deruppå bränneoffer och spisoffer, såsom HERRN honom buhit hade.

30. Och twättelaret satte han emellan wittnesbördsens tabernakel och altaret, och lät watten derin, till att twä sig med.

31. Och Mose, Aaron och hans söner twäbde deras händer och fötter derutur. 2 Mos. 30: 19.

32. Förty de måste twä sig, när deingo in uti wittnesbördsens tabernakel, eller framträdde till altaret, såsom HERRN dem buhit hade.

33. Och gjorde han gården redo, kringom tabernaklet, och omkring altaret, och hängde klädet i ingången på gårdenom. Och alltså fullkomnade Mose det hela werket.

34. Och så öfvertäckte en molnsty wittnesbördsens tabernakel, och HERRNS härlighet uppfyllde tabernaklet. 4 Mos. 9: 15. 1 Kon. 8: 10.

35. Och Mose kunde icke gå in uti wittnesbördsens tabernakel, så länge som molnstyn blef deröfwer, och HERRNS härlighet uppfyllde tabernaklet.

36. Och när molnstyn gaf sig upp ifrå tabernaklet, så foro Israels barn, så ofta som de reste.

37. När molnstyn icke gaf sig upp, då foro de intet, allt intill den dagen han sig uppgaf.

38. Förty HERRNS molnsty war om dagen öfwer tabernaklet, och om natten war eld derinne, för hela Israels hus ögon, så länge de reste.

2 Mos. 13: 21. 4 Mos. 14: 14. 5 Mos. 1: 33. Reh. 9: 19. Ps. 78: 14. 106: 39. 1 Cor. 10: 1.

LEVITICUS.

Tredje Boken Mose.

1. Capitlet.

Bränneoffer lag.

Och HERRN kallade Mose, och talade med honom utu vittnesbördsens tabernakel, och sade:

2. Sälå med Israels barn, och säg till dem: Smilten ibland eder will göra HERRANOM ett offer, han göre det af boskape; af sä och af får.

3. Will han göra ett bränneoffer af oxar, så offra en stutkalf, den ingen brist hafwer, inför dörren af vittnesbördsens tabernakel, att det skall warba HERRANOM tacknämligt af honom;

4. Och lägge sina hand på bränneoffrets hufwud, så warber det tacknämligt, och försönar honom;

2 Mos. 29: 10.

5. Och skall slagta den stuten för HERRANOM. Och Presterna, Aarons söner, skola bära blodet fram och stänka allt omkring på altaret, som är för dörren af vittnesbördsens tabernakel.

6. Och huden skall bränneoffrena aftagas, och det skall huggas i stycker.

7. Och Prestens Aarons söner skola göra en eld på altaret, och lägga der wed uppå.

8. Och skola lägga stycken, nämliga hufwudet och kroppen uppå weden, som ligger på eldenom på altaret.

9. Men inelshwerna och fötterna skall man två med watten, och Presten skall allt detta uppräna på altaret till ett bränneoffer. Detta är ett offer, som wäl luktar för HERRANOM.

2 Mos. 29: 25.

10. Will han göra bränneoffer af får eller getter, så offra det manlön är, det ingen brist hafwer;

11. Och skall slagta det utmed sidone af altaret, som norrut är för HERRANOM. Och Presterna, Aarons söner, skola stänka des blod på altaret allt omkring.

12. Och man skall hugga det i stycke. Och Presten skall lägga hufwudet och kroppen på weden och elden, som på altaret är.

13. Men inelshwerna och fötterna skall man två med watten. Och Presten skall allt det offra och uppräna på altaret till brän-

neoffer. Detta är ett offer, som wäl luktar för HERRANOM.

14. Will han och göra HERRANOM ett bränneoffer af foglar, så göre det af turturduswor, eller af unga duswor.

15. Och Presten skall hafwat fram till altaret, och först wrida thy halsen af, att det må upprännas på altaret, och låta utblöda blodet på altarens wägg.

16. Och des fräsko med fjäbrarna skall man lasta wid altaret österut på aslohopen;

17. Och skall bryta des wingar sönder, men icke riswa dem ifrå. Och alltså skall Presten uppräna det på altaret, på webenom och eldenom, till ett bränneoffer. Detta är ett offer, som wäl luktar HERRANOM.

2. Capitlet.

Spisoffers lag.

Will en själ göra HERRANOM ett spisoffer, så skall det wara af semlomjöl; och skall gjuta der oljo uppå, och lägga rökelse deruppå;

2. Och bära det så till Presterna, Aarons söner. Då skall Presten taga sina hand fulla af det samma semlomjöllet och oljone, samt med allt rölfset, och bränna det upp på altaret till en äminnelse. Detta är ett offer, som wäl luktar för HERRANOM.

3. Det öfwer är af spisoffret, skall höra Aaron och hans söner till. Det skall wara det albrabelgasta af HERRANS offer.

4. Men will han göra ett spisoffer af det i ugn bakas, så tage lator af semlomjöl, ospytrade, bebandade med oljo, och ospytrade tunn-lator, smorda med oljo.

5. Men är ditt spisoffer af något det som balabt är i panno, så skall det wara af ospyradt semlomjöl, bebandadt med oljo.

6. Och du skall delat i stycker, och gjuta der oljo uppå; så är det ett spisoffer.

7. Är det ditt spisoffer något det på hafster balabt är, så skall du göra det af semlomjöl med oljo.

8. Och det spisoffer, som du af sådana will göra HERRANOM, det skall du bära till Presten; han skall hafwa det fram till altaret;

9. Och häsoffra det samma spisoffret till

en åminnelse, och bränna det upp på altaret. Det är ett offer, som väl luktar för HERRanom.

10. Det öfwer är, skall höra Aaron och hans söner till. Det skall wara det aldrabelgasta af HERRans offer.

11. Allt spisoffer, som I wiljen offra HERRanom, skolen I göra utan surdeg; ty ingen surdeg eller hannog skall deribland uppbränd warda HERRanom för offer.

12. Men till en förstling skolen I offra dem HERRanom; men på intet altare stola de komma till en söt lukt.

13. Allt ditt spisoffer skall du salta. Och ditt spisoffer skall aldrig wara utan dins Guds förbunds salt; ty uti allt ditt offer skall du offra salt. Marc. 9: 49.

14. Will du göra ett spisoffer HERRanom af första frukterna, skall du torla de gröna aren wid eld, och stöta dem små, och så offra spisoffer af dina första frukter;

15. Och skall låta der olo uppå, och lägga rökelse deruppå; så är det ett spisoffer.

16. Och Presten skall taga af det stötte, och af oljone med allt röskellet, och uppbränna det till en åminnelse. Det är HERRanom ett offer.

3. Capitlet.

Tackoffer lag.

Om hans offer är ett tackoffer, af så, antingen oxe eller ko, skall han offra för HERRanom det utan wankt är;

2. Och skall lägga sina hand på dess hufvud, och slagta det för dörrne af vittnesbördsens tabernakel; och Presterna, Aarons söner, stola stänka blodet på altaret allt omkring;

3. Och skall offra af det tackoffret HERRanom, nämligen allt det feta på inelshwerna;

2 Mos. 29: 13, 22.

4. Och båda njurarna med det feta, som derpå är wid länderna, och det nätet öfwer lefrena med njurarna.

5. Och Aarons söner stola det uppbränna på altaret för ett bränneoffer på wedenom, som ligger på eldenom. Det är ett offer, som väl luktar för HERRanom.

2 Mos. 29: 25. 3 Mos. 6: 12.

6. Men will han göra HERRanom ett tackoffer af små boskap, antingen gummor eller gymmer, så skall det wara utan all wankt.

7. Är det ett lamm, så skall han hafwa det fram för HERRan;

8. Och skall lägga sina hand på dess hufvud, och slagta det inför vittnesbördsens tabernakel; och Aarons söner stola stänka dess blod på altaret allt omkring;

9. Och alltså offra HERRanom af tackoffrena, nämligen dess feta; hela sijerten med ryggenom, det feta som är öfwer inelshwen, samt med allt det feta som inwärtet är;

10. Och båda njurarna med allt det feta, som derpå är wid länderna, och det nätet om lefrena och njurarna.

11. Och Presten skall uppbränna det på altaret, till offrens spis HERRanom.

12. Är hans offer en get, och där henne fram för HERRan;

13. Skall han lägga sina hand på hennes hufvud, och slagta henne för vittnesbördsens tabernakel; och Aarons söner stola stänka hennes blod på altaret allt omkring;

14. Och skall deraf offra ett offer HERRanom, nämligen det feta som är omkring inelshwerna, och allt det feta som inwärtet är;

15. Båda njurarna med det feta, som derpå är wid länderna, och nätet öfwer lefrena med njurarna.

16. Och Presten skall uppbränna på altaret till offrens spis, till en söt lukt. Allt det feta hörer HERRanom till.

17. Det ware en ewig sed med edra efterkommande uti alla edra boningar, att I intet sett eller blod äten.

1 Mos. 9: 4. 3 Mos. 7: 24. 17: 10. 19: 26.

5 Mos. 12: 16, 23. 16: 23. Ap. 9. 15: 20.

4. Capitlet.

Syndoffers lag.

Och HERRen talade med Mose, och sade:

2. Talat med Israels barn, och säg: Om en själ syndar af ovetenhet emot något HERRans bud, som hon icke göra skulle;

3. Nämligen, om en Prest som smord är, syndar, så att han förargar folket, han skall för sina synd, som han gjort hafwer, bära fram en ung stut, den utan wankt är, HERRanom till ett syndoffer;

4. Och skall hafwa stuten fram för HERRan inför dörrne af vittnesbördsens tabernakel, och lägga sina hand på hans hufvud, och slagta honom för HERRanom.

5. Och Presten, som smord är, skall taga af hans blod, och bära in uti vittnesbördsens tabernakel;

6. Och skall doppa sitt finger uti blodet, och stänka dermed sju reor för HERRanom inför förlåten i det helga;

7. Och skall af samma blod stryla på hornen af råfältaret, som står för HETranom inuti vittnesbördsens tabernakel, och gjuta allt blodet på botten af bränneoffrens altare, som står för dörrne till vittnesbördsens tabernakel. 3 Mos. 5: 9. 9: 9.

8. Och allt det feta af syndoffret skall han häsoffra, nämliga det feta, som är öfwer insewerna, och allt det feta, som inwärtas är;

9. Båda njurarna med det feta, som derpå är wid länderna, och det nätet öfwer lefrena med njurarna;

10. Såsom man häsoffrar i tadoffret af eranom; och skall uppbrännat på bränneoffrens altare.

11. Men hudena af stuten med allt föttet, samt med hufvudet, och fötterna, och insewerna, och gäret, 2 Mos. 29: 14. 4 Mos. 19: 6.

12. Det skall han allt utföra utu lägret, på ett rent rum, dit man slår afsona, och skall uppbrännat på web i elde.

3 Mos. 9: 11. Ebr. 13: 11.

13. Om en hel menighet i Ifrael försäga sig, och gerningen wore förböld för deras ägon, så att de gjort habe emot något HETrans bud, det de icke göra skulle, och worde så brottelige; 4 Mos. 15: 24.

14. Och förnumme så seban sina synd, som de gjort habe; så stola de hafwa en ung stut fram till syndoffer, och ställa honom för dörrna af vittnesbördsens tabernakel.

15. Och de äldste af menighetene stola lägga deras händer på hans hufvud för HETranom, och slagta den stuten för HETranom.

16. Och Presten, som smord är, skall bära blöden af stuten in uti vittnesbördsens tabernakel;

17. Och doppa derin med sitt finger, och sju reor stänka för HETranom inför för-låten;

18. Och skall stryla af blodet på hornen af altaret, som står för HETranom uti vittnesbördsens tabernakel, och allt det andra blodet gjuta på botten af bränneoffersaltaret, som står för dörrne af vittnesbördsens tabernakel.

19. Allt hans feta skall han häsoffra, och uppbränna på altaret;

20. Och skall göra med denna stuten, såsom han gjorde med syndoffersstutenom. Och alltså skall Presten försöna dem, och det warder dem förlåtet.

21. Och skall han föra stuten utu lägret och bränna honom upp, såsom han uppbrände

den förra stuten. Den skall wara syndoffret för menighetene.

22. Om en Förste synbar, och något gör emot HETrans fins Guds bud, det han icke göra skulle, och warder brottelig ovetandes;

23. Och förnimmer sina synd, som han gjort hafwer; han skall frambära till offers en getabod utan all want;

24. Och lägga sina hand på bodsens hufvud, och slagta honom på det rum, der man slagtar bränneoffer för HETranom; det ware hans syndoffer.

25. Sedan skall då Presten taga af syndoffrens blod med sitt finger, och stryla det på hornen af bränneoffersaltaret, och det andra blodet gjuta på hornen af bränneoffrens altare.

26. Men allt hans feta skall han uppbränna på altaret, liksom det feta af tadoffrena; och alltså skall Presten försöna hans synd, och det warder honom förlåtet.

27. Om en själ af meniga folket synbar ovetandes, så att hon ovetandes gör emot något HETrans bud, det hon icke göra skulle, och blifwer så brottelig;

28. Eller förnimmer sina synd, som hon gjort hafwer; hon skall bära fram för ett offer ena get utan want, för syndena, som hon gjort hafwer;

29. Och skall lägga sina hand på syndoffrens hufvud, och slagta det på bränneoffrens rum.

30. Och Presten skall taga af blodet med sitt finger, och stryla på hornen af bränneoffrens altare, och allt blodet gjuta på botten af altaret.

31. Allt hennes feta skall han aftaga, såsom han aftager det feta af tadoffrena, och skall uppbränna på altaret till en söt lukt HETranom. Och alltså skall Presten försöna henne, och det warder henne förlåtet.

2 Mos. 29: 18. 3 Mos. 3: 14.

32. Men bär han fram ett får till syndoffer, så bäre en gymmer utan want;

33. Och lägga sina hand på syndoffrens hufvud, och slagte det till ett syndoffer, på det rummet, der man slagtar bränneoffret.

34. Och Presten skall laga af blodet med sitt finger, och stryla på hornen af bränneoffrets altare, och gjuta allt blodet på botten af altaret.

35. Men allt dess feta skall man aftaga, såsom han aftager det feta af tadoffrets fåre, och skall det uppbränna på altaret till ett HETrans offer. Och alltså skall Presten

försona hans synd, den han gjort hafwer, och honom warder det förlåtet.

5. Capitlet.

Syndoffers lag.

Om en själ syndar, så att hon hörer några bannor, och hon är des wittne, eller det sett eller försarit hafwer, och icke hafwer tillagt, hon är brottslig till en misgerning.

2. Eller om en själ kommer wid något orent, antingen ett as af ett orent djur, eller af boskap, eller af matlar, och wiste det icke, hon är oren, och är brottslig.

3 Mos. 11: 1, 2c.

3. Eller om hon kommer wid ena orene mennisko, i hwad som helst orenhet der menniskan kan med oren warba, och wiste det icke, och förnimmer det sedan, den är brottslig.

4. Eller om en själ swär, så att henne går af munnen att göra illa eller wäl, såsom ene mennisko wäl händer att swärja, och wiste det icke, och förnimmer det sedan, den warder brottslig på ett af detta.

5. När nu händer, att hon brottslig är på ettdera, och bekänner att hon derpå syndat hafwer;

6. Så skall hon för detta hennes synds brott, som hon gjort hafwer, bära fram HETranom af hjordenom ett får eller ena get, som foster haft hafwer, till syndoffer; så skall Presten försona henne hennes synder.

7. Förmår hon icke ett får, så bäre HETranom för sitt brott, som hon brutit hafwer, två turturdufwor, eller två unga dufwor; ena till syndoffer, den andra till bränneoffer;

8. Och bäre dem till Presten, han skall den första göra till syndoffer, och wriba halsen sönder af henne, och dock icke riswa hufwudet ifrå;

3 Mos. 1: 15.

9. Och stänka med syndoffrets blod på altarens wägg, och låta det blodet, som öfwer är, utblöda på altarens botten; det är syndoffret.

10. Den andra skall han göra till bränneoffer efter des rätt; och alltså skall Presten försona henne hennes synd, som hon gjort hafwer, och det warder henne förlåtet.

11. Förmår hon icke två turturdufwor, eller två unga dufwor, så bäre fram sitt offer för sina synd, en tiondel af ett epha semlomjöl till syndoffer; men ingen olja skall han låta deruppå, eller röfelse låta komma deruppå; ty det är ett syndoffer.

3 Mos. 1: 14.

12. Och han skall bärat fram till Presten, och Presten skall taga deraf en hand full till minnelse, och bränna det upp på altaret HETranom till ett offer; detta är ett syndoffer.

3 Mos. 4: 35.

13. Och Presten skall så försona honom hans synd, som han gjort hafwer, och det warder honom förlåtet. Och det skall höra Prestenom till, såsom ett spisoffer.

14. Och HETren talade med Mose och sade:

15. Om en själ förtager sig, så att hon med owetenhet syndar på något, som HETranom wigt är; skall hon bära HETranom skuldboffer, en wäbur af hjordenom utan want, den två siklar silwer är wärd, efter helgedomens titel, till skuldboffer.

16. Dertill, hwad han syndat hafwer på det wigda, skall han det igengifwa, och ändå gifwa femtebelen derutöfwer, och skall gifwat Prestenom; han skall försona honom med skuldboffrets wäbur, så warder det honom förlåtet.

17. Om en själ syndar, och gör emot något HETrans bub, det hon icke göra skulle, och wiste det icke, hon är brottslig, och är styldig åt den misgerningene;

3 Mos. 4: 2.

18. Och skall bära en wäbur af hjordenom utan want, den ett skuldboffer wärd är, till Presten. Han skall försona honom hans owetenhet, den han gjort hafwer, och wiste det icke, så warder det honom förlåtet.

19. Det är skuldboffret, till hwilket han HETranom brottslig är.

6. Capitlet.

Bränne-, Spis-, Wigelse- och Synd-offer.

Och HETren talade med Mose, och sade:

2. Om en själ syndar, och förtager sig för HETranom, så att han nesar sinom nästa det han honom befallt hafwer, eller det han honom i godo tro handfått hafwer, eller det han med wäld tagit, eller med orätt under sig slagit hafwer;

4 Mos. 5: 6.

3. Eller det tappadt war funnit hafwer, och säger der nej till med en falsk ed, och hwad det helst kan wara, det en menniska emot sin nästa bryter;

4. När nu sler, att han så syndar, och sig förbrötyr, så skall han igengifwa, hwad han så med wäld tagit hafwer, eller med orätt under sig slagit, eller det honom befallt war, eller det han funnit hafwer;

5. Eller der han den falska eden öfwer gjort hafwer; det skall han allstammans igengif-

ro, och ändå gifwa semtebelen beröfwer, honom som det tillförde, på den dagen han sitt skuldboffer gifwer.

2 Mos. 22: 7. 3 Mos. 5: 16.

6. Men för sina skuld skall han bära HETranom till Presten en wäburi af bjorden utan wani, den ett skuldboffer wärd är.

7. Så skall Presten försöna honom för HETranom; så warber honom förlåtet allt det han gjorde, der han sig med förbröt.

8. Och HETren talade med Mose, och sade: 9. Sjåb Aaron och hans söner, och säg: Detta är bränneoffrets lag. Bränneoffret skall brinna på altarens eldskåb, och alla natena intill morgonen; och allena altarens eld skall derpå brinna.

10. Och Presten skall kläda på sig sin linna hjortel, och den linna neberklädet på sin kropp; och skall upptaga affona, som af bränneoffrets eld kommer uppå altaret, och lägga den jemte wid altaret;

11. Och skall kläda sig af, och kläda sig i annor kläde, och bära affona utom lägret på ett rent rum.

3 Mos. 4: 12.

12. Elden på altaret skall brinna, och aldrig utsläckas. Presten skall hwar morgon uppstånda weden deruppå, och ställa bränneoffret deruppå, och bränna deruppå det feta af tadoffret.

13. Alltid skall elden brinna på altaret, och aldrig utsläckas.

14. Och detta är spisoffrens lag, det Aarons söner offra stola för HETranom på altaret.

3 Mos. 2: 1, 14. 4 Mos. 15: 4.

15. Man skall häsoffra sin hand full af semlomsjöl, af spisoffret och dess oljo, och allt rösket, som ligger på spisoffret och skall uppståndat på altarena, till en sot luft, HETranom till äminnelse.

3 Mos. 2: 9.

16. Det öfwer är skall Aaron och hans söner förtära, och stola ätat osyradt på heligt rum, i gårdenom till vittnesbördsens tabernakel.

17. De stola intet baka med surdeg; ty det är deras del, den jag dem af mitt offer gifwit hafwer; det skall wara dem det aldrabelgasta, lika såsom syndoffret och skuldboffer.

18. Det mantön är ibland Aarons barn, stola det äta. Det ware ebdom efterkommandom en ewig rätt om HETrans offer. Ingen skall komma derwid, utan han är wigb.

4 Mos. 18: 9, 10. 2 Mos. 29: 37.

19. Och HETren talade med Mose, och sade:

20. Detta skall wara Aarons och hans sö-

ners offer, som de stola offra HETranom på deras wigelsedag: Zionbelen af ett epha semlomsjöl till ewigt spisoffer, hälstena om morgonen, och hälstena om aftonen.

2 Mos. 16: 36.

21. Uti panno skall du göra det med oljo, och bära det baladt fram, och i styder skall du det offra HETranom till en sot luft.

22. Och Presten, som af hans söner i hans skab smord warber, han skall göra det. Detta är en ewig rätt HETranom. Det skall allt uppbrändt wara;

23. Ty allt spisoffer, som för en Prest sker, skall förtäras af eld, och icke ätas.

24. Och HETren talade med Mose, och sade:

25. Tala till Aaron och hans söner, och säg: Detta är syndoffrens lag: På den skaben, der du slagtar bränneoffret, der skall du och slagta syndoffret för HETranom; det är det aldrabelgasta.

26. Presten, som syndoffret offrar, skall det äta på heligt rum, uti gårdenom till vittnesbördsens tabernakel.

27. Ingen skall komma wid dess kött, utan han är wigb. Och den som en klädnad stänker af dess blod, han skall twå sig på heligt rum.

28. Och frulan, der det uti kokadt är, skall sönderslås. Är det en koppargryta, så skall man stura henne, och stölja med watten.

3 Mos. 11: 33.

29. Det mantön är ibland Presterna, de stola äta deraf; ty det är det aldrabelgasta.

30. Men allt det syndoffer, hwars blod buret warber in uti vittnesbördsens tabernakel till försöning i thy helga, det skall man icke äta, utan uppbränna det med eld.

3 Mos. 4: 5. Ebr. 13: 11.

7. Capitlet.

Prestens del af skuldboffer och annor offer. Fett, blod.

Och detta är skuldboffrens lag, och det är det aldrabelgasta.

1. På det rummet, der man slagtar bränneoffret, skall man och slagta skuldboffret, och stänka dess blod på altaret allt omkring.

2. Och allt dess feta skall man offra, hjerten och det feta, som är på inelsterna;

3. Båda njurarna med det feta, som derpå är wid länberna, och nätet öfwer lefrena med njurarna.

4. Och Presten skall uppbränna det på altaret HETranom till ett offer; det är ett skuldboffer.

6. Det mantön är ibland Presterna, skola det äta på heligt rum; ty det är det aldras helgasta.

7. Såsom syndoffret, så skall och skuldoffret vara; begges deras stall en lag vara; och skall höra Presten om till, som derigenom försonar.

8. Den Prest något bränneoffer offrar, honom skall tillhöra buden af bränneoffret, som han offrat hafwer.

9. Och allt spisoffer, som i ugn, eller på hafster, eller uti panno bakadt warber, skall höra Presten om till, som det offrar.

10. Och allt spisoffer, som med oljo blandadt eller torrt är, det skall allom Aarons barn om tillhöra, så thy eno som thy andro.

11. Och detta är tadoffers lag, det man GEDranom offrar.

12. Wilja de göra ett loffer, så skola de offra osprade tador, blandade med oljo, och osprade tunnlador, bestrukna med oljo, och i panno bakade semlador, blandade med oljo.

13. Och sådana offer skola de göra på en tado af fyradt bröd till sitt tadoffers loffer.

14. Och ett af thy allo skall offras GEDranom till häoffer, och skall höra Presten om till, som stänker tadoffrens blod.

15. Och loffrens lött, i sitt tadoffer, skall ätas på samma dagen, som det offradt warber, och intet låtas qwart intill morgonen.

16. Och ehwad det är ett löfte eller frivilligt offer, så skall det på samma dagen ätet warba, som det offradt är; om något qwart blifwer till den andra dagen, skall man ändå ätat.

17. Men hwad qwart blifwer af offradt lött intill tredje dagen, det skall uppbrännas i elde.

18. Och om någon äter på tredje dagen af det offrade löttet af hans tadoffer, så blifwer han icke tacksämlig, som det offrat hafwer, det skall icke heller warba honom tillräknadt, utan det blifwer en styggelse. Och hwad själ som deraf äter, hon är brottslig till en misgerning.

19. Och det lött, som kommer wid något orent, det skall icke warba ätet, utan uppbrändt i elde. Den der ren är till lelamen, han skall äta det löttet.

20. Och den själ, som äter af tadoffrens lött, det GEDranom tillhör, hennes orenhet ware öfwer henne, och hon skall warba utrotad uti sitt folk.

21. Och om en själ kommer wid något det orent är, ware sig oren menniska, boskap,

eller hwad eljest styggeligt är, eller och äter af tadoffrens lött, det GEDranom tillhör, den skall utrotad warba uti sitt folk.

3 Mos. 11: 1. x.

22. Och GEDren talade med Mose, och sade:

23. Tala med Israels barn, och säg: I skolen intet fett äta af så, lambom och getom.

3 Mos. 3: 17. 9: 10.

24. Men det feta af ett as, och hwad af wilddjur riswet är, bruler eder till allahanda nytto; men icke skolen I ätat.

25. Ty den som äter det feta af den boskap, som GEDranom till offer gifwen är, den samma själen skall utrotad warba uti sitt folk.

26. I skolen och intet blod äta, antingen af boskap, eller af foglar, der I bon.

3 Mos. 17: 10, 14. 19: 26.

5 Mos. 12: 16, 23. Ap. 8: 15; 20, 29. 21: 23.

27. Swilken själ som äter något blod, hon skall utrotad warba uti sitt folk.

28. Och GEDren talade med Mose, och sade:

29. Tala med Israels barn, och säg: Den som GEDranom sitt tadoffer göra will, han skall och bära med hwad som GEDranom till ett tadoffer tillhöra.

30. Han skall med sine hand bärat fram till GEDrans offer, nämligen det feta på bröstena skall han frambära, samt med bröstet, att de skola warba ett westoffer för GEDranom.

31. Och Presten skall uppbränna det feta på altaret. Och bröstet skall höra Aaron till, och hans söner.

32. Och den högra bogen skola de gifwa Presten om till häoffer af deras tadoffer.

33. Och hwilken ibland Aarons söner offrar blodet af tadoffret, och det feta, han skall och hafwa den högra bogen på sin bel.

34. Ty westbröstet och häfwebogen hafwer jag tagit af Israels barn, af deras tadoffer, och hafwer gifwit det Presten om Aaron och hans söner, till en ewig rätt. 2 Mos. 29: 24.

35. Detta är Aarons och hans söners wigelse af GEDrans offer, på den dagen då de öfwerantwardade wordo till att wara GEDranom Presler;

36. Då GEDren bdd, på den dagen, då han dem wigde, hwad dem af Israels barnom gifwas skulle, till en ewig rätt, allom deras efterkommandom.

37. Och detta är bränneoffrens lag, spisoffrens, syndoffrens, skuldoffrens, spilloffrens och tadoffrens;

38. Det HÆren på Sinai berg Mose bød, den dagen då han bød honom till Israels barn, att de skulle offera deras offer HÆranom uti den öknene Sinai.

3 Mof. 26: 46. 27: 34.

8. Capitlet.

Presterne och tabernaklet smörjas, wigas.

Och HÆren talade med Mose, och sade:

2. Tag Aaron och hans söner med honom, samt med deras kläder, och smörjooljan, och en stut till syndoffer; två wäbdrar, och en forg med ospradt bröd;

2 Mof. 28: 2. 29: 1, x.

3. Och församla alla menigheterna inför dörrarna af vittnesbördsens tabernakel.

4. Mose gjorde såsom HÆren honom bød, och församlade menigheterna inför dörrarna af vittnesbördsens tabernakel;

5. Och sade till dem: Detta är det som HÆren budit hafwer att göra;

6. Och tog Aaron och hans söner, och wäbde dem med watten;

7. Och drog honom den linna kjortelen uppå, och band bältet omkring honom, och hädde på honom den gula silkeskjortelen, och fäd honom lifskjortelen uppå, och gjorbade honom öfwer lifskjortelen;

2 Mof. 28: 31. 29: 5, x.

8. Och satte på honom stölden, och i stölden Fjus och Fullkomlighet;

2 Mof. 28: 30.

9. Och satte honom hatten på hans hufwud, och satte på hatten oswanför hans ännu, ett gyldene spann på den helga kronona; såsom HÆren Mose budit hade.

2 Mof. 28: 36. 39.

10. Och Mose tog smörjooljon, och smorde tabernaklet med allt det deruti war, och wigde det;

2 Mof. 30: 25.

11. Och skänkte dermed sin resor på altaret, och smorde altaret med all sin redskap, twärfelaret med sinom fot, att det skulle wara wigdt;

12. Och göt af smörjooljone på Aarons hufwud, och smorde honom, att han skulle wara wigd;

13. Och hade Aarons söner fram, och drog dem linna kjortlar uppå, och gjorbade dem med bälter, och band dem hufwor uppå; såsom HÆren honom budit hade;

14. Och lät hafwa fram till sig en stut till syndoffer. Och Aaron och hans söner lade sina händer på hans hufwud.

2 Mof. 29: 10.

15. Sedan slagades han. Och Mose tog

af blodet, och ströf med fingret på hornen af altaret allt omkring, och skärbe altaret, och göt blodet på altarens botten, och wigde det, att han skulle försonat;

16. Och tog allt det feta af inelwerna; nätet öfwer lefrena, och båda njurarna med det feta derpå är, och uppbrände det på altaret.

17. Men stuten med hans hud, fött och träd, brände han upp i elde utanför lägrer; såsom HÆren honom budit hade.

2 Mof. 29: 14.

18. Och hade en wäbdr fram till bränneoffer; och Aaron med hans söner lade sina händer på hans hufwud.

19. Sedan slagades han. Och Mose skänkte af blodet på altaret allt omkring;

20. Högg wäburen i stycker, och brände upp hufwudet och stycken;

21. Och wäbde inelwerna och fötterna med watten, och brände så hela wäburen upp på altarena. Det war ett bränneoffer till en söt lukt, ett offer HÆranom; såsom HÆren honom budit hade.

22. Han hade också fram den andra wäburen, som är fyllooffrens. Och Aaron med hans söner lade sina händer på hans hufwud.

23. Sedan slagades han. Och Mose tog af hans blod, och ströf på högra örnatimpen af Aaron, och uppå tumman af högra handene, och på den största tåna af hans högra fot;

24. Och hade fram Aarons söner, och ströf af blodet på deras högra örnatimp, och på tumman af deras högra hand, och på största tåna af deras högra fot; och skänkte blodet på altaret rundt omkring;

25. Och tog det feta och fjerten, och allt det feta på inelwerna, och nätet på lefrena, båda njurarna med det feta deruppå är, och den högra bogen.

26. Dertill tog han utaf lorgenom, der det osprade brödet uti war för HÆranom, ena osprada laka, och ena laka af det oljade brödet, och ena tunnaka, och lade det på det feta, och på högra bogen;

27. Och fäd allt detta Aaron och hans söner på händerna, och westade det för ett westoffer för HÆranom;

28. Och tog det allt igen af deras händer, och brände det upp på altaret oswanuppå bränneoffret; ty det är fyllooffer till en söt lukt, ett offer HÆranom.

29. Och Mose tog bröstet, och westade det till ett westoffer för HÆranom af

fylooffrens wäbur, den som Mose på hans del; såsom HETren honom budit hade.

30. Och Mose tog af smörjooljone, och af blodet på altaret, och stänkte på Aaron och hans kläder, på hans söner och deras kläder, och wigde så Aaron och hans kläder, hans söner och deras kläder med honom;

3 Mos. 10: 7.

31. Och sade till Aaron och hans söner: Roker köttet för dörrerne af vittnesbördsfens tabernakel; och äter det der, dertillmed brödet i fylooffrens korg, såsom mig budet är och sagdt, att Aaron och hans söner skulle äta.

32. Swad öfwer blifwer af köttet och brödet, det stolen I uppbränna på elde.

33. Och I stolen icke utgå i sju dagar ifrå dörrerne af vittnesbördsfens tabernakel, allt intill den dagen, då ebra fylooffers dagar äro ute; ty i sju dagar äro ebra händer fyllda;

34. Såsom det på denna dag fleddt är: HETren hafwer så budit att göra, på det I stolen wara försonade.

35. Och I stolen blifwa för dörrerne af vittnesbördsfens tabernakel dag och natt i sju dagar långt; och stolen taga wara på HETrans wakt, att I icke dö; ty så är mig budet.

36. Och Aaron med hans söner gjorde allt det HETren genom Mose budit hade.

9. Capitlet.

Aarons första offer. Eld af himmelen.

Och på åttonde dagen kallade Mose Aaron och hans söner, och de äldsta i Israel.

2. Och sade till Aaron: Tag till dig en ung kalf till syndoffer, och en wäbur till bränneoffer, båda utan wank, och haf dem fram för HETran.

2 Mos. 29: 1.

3. Och tala med Israels barn, och säg: Tager en getabock till syndoffer, och en kalf, och ett får, båda års gamla, och utan wank, till bränneoffer;

4. Och en oxa och en wäbur till tackoffer, att wi offra för HETranom; och ett spioffer blandadt med oljo; förty i dag skall HETren låta eder se sig.

5. Och de togo det Mose budit hade inför dörrerna af vittnesbördsfens tabernakel; och hela menigheten gick fram och stod för HETranom.

6. Då sade Mose: Detta är det HETren budit hafwer, att I göra stolen; så warder HETrans härlighet sig se låtandes.

7. Och Mose sade till Aaron: Gå fram till altaret, och gör ditt syndoffer, och ditt bränneoffer, och försona dig och folket. Der- efter gör folkens offer, och försona depliges dem; såsom HETren budit hafwer.

8. Och Aaron gick fram till altaret, och slagade kalfwen till sitt syndoffer.

9. Och hans söner báro blodet till honom, och han doppade med sitt finger i blodet, och ströf på hornen af altaret, och göt blodet på bottnen af altaret.

10. Men det feta, och njurarna, och det nätet på lefren af syndoffrena brände han upp på altaret; såsom HETren hade budit Mose.

11. Och köttet och skinet brände han upp på elde utanför läget.

12. Sedan slagade han bränneoffret, och Aarons söner báro blodet till honom, och han stänkte det på altaret allt omkring.

13. Och de báro bränneoffret till honom styckadt, och hufwudet; och han brände det upp på altaret.

14. Och han wäbde inelshwerna och fötterna, och brände det upp ofwanpå bränneoffret på altaret.

15. Derefter bar han fram folkens offer, och tog boken, folkens syndoffer, och slagade honom, och gjorde ett syndoffer deraf, såsom det förre;

16. Och bar bränneoffret fram, och gjorde såsom det sig borde;

17. Och bar fram spiofferet dertill, och tog sina hand full, och brände det upp på altaret, förutan morgonens bränneoffer.

18. Sedan slagade han ozan och wäburen till folkens tackoffer; och hans söner báro honom blodet, det stänkte han på altaret allt omkring.

19. Men det feta af ogranom och wäbrenom, stjerten, och det feta som war öfwer inelshwerna, och njurarna, och nätet öfwer lefrena;

20. Allt detta feta lade de på bröfvet, och brände det feta upp på altaret.

21. Men bröfvet och den högra bogen mes- tade Aaron till ett westoffer för HETranom; såsom Mose budit hade.

22. Och Aaron hof sina hand upp till folket, och wälsignade dem; och gick neder, sedan han syndoffret, bränneoffret och tackoffret gjort hade.

4 Mos. 6: 23.

23. Och Mose och Aaron gingo in uti vittnesbördsfens tabernakel. Och då de gingo åter ut igen, wälsignade de folket. Då lät HETrans härlighet se sig allo folkerna.

24. Ty eld kom ut ifrå HETranom, och

förtärde bränneoffret, och det seta på altaret. Då allt folket såg detta, fröjdade de sig, och föllo på deras anlete.

1 Mof. 4: 4. 1 Kon. 18: 38. 2 Ghr. 7: 1.

10. Capitlet.

Kadab. Abihu bde. Gofsets kagan. Din förbudet. Drefrens del.

Öch Aarons söner, Kadab och Abihu, togo hwar sitt rökselscar, och lade eld deruti, och lade röskverf deruppå, och bäro främmande eld fram för GÖHran, det han dem icke budit hade.

2. Då som en eld ut ifrå GÖHranom, och förtärde dem, så att de blefvo döde för GÖHranom.

3 Mof. 16: 1.

4 Mof. 3: 4. 26: 61. 1 Ghr. 24: 2.

3. Då sade Mose till Aaron: Detta är det GÖHren sagt hafwer: Jag skall warba helgader på dem som nallas mig, och för allo folke skall jag härlig hållen warba. Och Aaron tigde stilla.

2 Mof. 29: 43.

4. Men Mose kallade till sig Misael och Elzaphan, Ufies söner, Aarons faderbröders, och sade till dem: Går fram, och bärrer edra bröder härut af helgedomenom, ut för lägret.

2 Mof. 6: 18. 4 Mof. 3: 19.

5. Och de gingo fram, och bäro dem med deras linnehortlar ut för lägret; såsom Mose sagt hade.

6. Då sade Mose till Aaron och hans söner, Eleazar och Ithamar: I stolen icke blotta edor hufvud, icke heller riswa edor kläder, att I icke dö, och wrede kommer öfwer hela menighetena; låter edra bröder af hela Israels hns gråta öfwer denna branden, som GÖHren gjort hafwer.

7. Men I stolen intet gå ut igenom dörrarna af vittnessbördsens tabernakel; annars huden I dö; ty GÖHrans smörjoolja är på eder. Och de gjorde såsom Mose sade.

8. Men GÖHren talade med Aaron, och sade:

9. Du och dine söner med dig stolen icke brida win eller starka drycker, när I gå in uti vittnessbördsens tabernakel, att I icke stolen dö. Det ware en ewig rätt allom edrom efterkommandom;

Def. 44: 21. 1 Tim. 3: 3. Tit. 1: 7.

10. Att I mågen åttfissa hwar heligt och oheligt, hwar rent och orent är;

11. Och att I mågen lära Israels barn alla rätt, som GÖHren till eder genom Mose sagt hafwer.

12. Och Mose talade med Aaron, och med hans återlesda söner, Eleazar och Ithamar: Läger det öfwerblifwet är af spisoffret och af GÖHrans offer, och åter det öspradt wid altaret; ty det är det aldrabelgasta.

2 Mof. 2: 3. 6: 16.

13. Och I stolen ätat på ett heligt rum, ty det är din rätt, och dina söners rätt af GÖHrans offer; ty så är mig budet.

14. Westebrösket och häfwebogen skall du och dine söner, och dina dottrar med dig, äta på rent rum; ty denne rätten är dig och dina söner gifwen till Israels barnas tadoffer.

2 Mof. 29: 24.

15. Ty häfwebogen och westebrösket, med dess fetas offer, skola inbäras, att de skola warda westad till westoffer för GÖHranom. Dersöre är det ditt och dina barnas till en ewig rätt; såsom GÖHren budit hafwer.

16. Och Mose sökte efter syndoffrens bod; och fann honom wara uppbrändan. Och han wardt wred öfwer Eleazar och Ithamar, Aarons söner, de ännu igenlesde woro; och sade:

3 Mof. 9: 3.

17. Svi hafwen I icke ätit syndoffret på heligt rum, efter det är det aldrabelgasta, och han hafwer gifwit eder det, på det I stolen bära menighetenes misgjerningar, och försöna dem för GÖHranom?

18. Si, hans blod är icke kommen in uti det helga; I skullen hafwa ätit det in i det helga, såsom mig budet är.

3 Mof. 6: 26.

19. Men Aaron sade till Mose: Si, i dag hafwa de offrat deras syndoffer, och deras bränneoffer för GÖHranom, och mig är så gånget som du ser. Skulle jag i dag äta af syndoffer, och wara wid godt mod för GÖHranom?

20. Då Mose det hörde, war han tillfrids.

11. Capitlet.

Ren och oren djur.

Öch GÖHren talade med Mose och Aaron, och sade till dem:

2. Lärer med Israels barn, och säger: Dessa äro de djur, som I äta stolen, ibland all djur på jordene.

5 Mof. 14: 4. Ap. G. 10: 14.

3. Allt det som ibland djuren tveksfwadt är, och idisslar, det stolen I äta.

4. Men det som idisslar, och är klöfwadt, bod icke tveksfwadt, såsom camelen, det är eder orent, och I stolen icke ätat.

5. Cuniler idisla wäl, men de äro icke tveksfwade; dersöre äro de orene.

6. Haren ibislar och, men han är icke tweskwad; derföre är han eber oren.

7. Och swinet är wäl skwad, men det ibislar icke; derföre är det eber orent.

8. Af dessa kött stolen I icke äta, och icke komma wid deras as; ty de äro eber oren.

9. Detta stolen I äta ibland det som i wattenena är: allt det som spol och fjäll hafwer i floder, i hafwena, och i bäckom, det stolen I äta. 5 Mos. 14: 9.

10. Men allt det som icke hafwer spol och fjäll i hafwena, och i bäckom, ibland allt det som röres i wattenen, och allt det som lefwer i watten, det skall wara eber en weberstyggelse;

11. Att I icke äten af dess kött, och styr wid deras as;

12. Ty allt det som icke hafwer spol och fjäll i wattenena, der stolen I sty weber.

13. Och detta stolen I sty weber ibland foglarna, att I icke äten dem: örnen, höfen, falen, 5 Mos. 14: 12.

14. Gamen, gladona, och det af deras art är,

15. Och alle korpar med deras art,

16. Strutsfoglen, uggelona, gölen, sparfhölen med sine art,

17. Stenuggelona, swanen, ufwen,

18. Kläbermusena, rördrommen,

19. Storlen, hägren, strifona med sine art, widhöfden och swalona.

20. Och allt det sig rörer ibland foglarna, och går på fyra fötter, det skall wara eber en weberstyggelse.

21. Dock detta stolen I äta af foglom, det sig rörer och går på fyra fötter, hwilka knä stå tillbata, der det med hoppar på jordene;

22. Deras mån I äta, såsom är Arbe med sin art, och Saleam med sin art, och Fargol med sin art, och Hagab med sin art.

23. Allt det eljest hafwer fyra fötter ibland foglarna, det skall wara eber en weberstyggelse;

24. Och I stolen räkna dem oren. Den som kommer wid deras as, han skall wara oren allt intill aftenen. 3 Mos. 5: 2.

25. Och den som någorsderas as bär, han skall två sin kläder, och skall blifwa oren allt intill aftenen.

26. Derföre, allt det djur som skwad är, och icke tweskwad, och ibislar icke, det skall wara eber orent; den som kommer derwid, han blifwer oren.

27. Och allt det som går på händer ibland

djuret, som gå på fyra fötter, det skall wara eber orent; den som kommer wid deras as, han skall wara oren allt intill aftenen.

28. Och den som deras as bär, han skall två sin kläder, och wara oren allt intill aftenen; ty allt sådant är eber orent.

29. Dessa stola och wara eber oren ibland de djur, som krypa på jordene: lefatten, musen, paddan, hwart efter sitt slag,

30. Igellotten, molken, öblan, stellan, mußwaden;

31. De äro eber oren ibland allt det som kryper; den som kommer wid deras as, han skall wara oren intill aftenen.

32. Och allt det som ett sådant bödt as på faller, det warber orent; ware sig allahanda träfärl, eller kläder, eller stinn, eller säck, och all sådana redskap, der man något med gör, skall man låta i watten, och det blifwer orent intill aftenen; så warber det rent.

33. Allahanda lerfärl, om ett sådant as deruti faller, warber allt orent, som deruti är, och skall sönderlös.

34. All mat, som man äter, om det wattenet kommer deruti, den är oren; och all dryck, som man dricker af allahanda sådana färl, är oren.

35. Och allt det som ett sådant as på faller, det blifwer orent, ware sig ugn eller fettlar, det skall man slå sönder; ty det är orent, och skall wara eber orent.

36. Dock brunnar, källor och dammar äro rene; den som kommer wid deras as, han är oren.

37. Och om ett sådant as fölle på säd, som man sätt hafwer, så är hon dock ren.

38. Men giuter man watten på sådena, och sedan fölle sådant as deruppå, så worde hon eber oren.

39. Om ett djur dör, det I äta mågen, den som kommer wid det aset, den är oren intill aftenen.

40. Den som äter af sådant as, han skall två sin kläder, och skall blifwa oren intill aftenen; så och den som bär ett sådant as, han skall två sin kläder, och blifwa oren intill aftenen.

41. Det som kräker på jordene, skall wara eber en weberstyggelse, och man skall icke ätat.

42. Och allt det som går på bukenom, och allt det som går på fyra eller flere fötter, af allo thy som kräker på jordene, det stolen I icke äta; ty det skall wara eber en weberstyggelse.

43. Gärer edra själar icke till styggelse, och besmittar eder icke deruppå, så att I blifwen orene.

44. Ty jag är HERren edar Gud; derföre stolen I helga eder, att I blifwen helige, ty jag är helig; och I stolen icke orene edra själar på något frälsande djur, som på jordene träder.

45. Ty jag är HERren, som hafwer fört eder utur Egypti land, att jag skall wara edar Gud; derföre stolen I wara helige, ty jag är helig.

3 Mos. 19: 2. 20: 7. 1 Petr. 1: 16.

46. Detta är lagen öfwer djur, och foglar, och allahanda frälsande djur i wattenena, och allahanda djur, som tråla på jordene;

47. Att I stolen weta åtskillnad på hwad orent och rent är, och hwad djur man äta, och hwad man icke äta skall.

12. Capitlet.

Barnasföders renfelse.

Öch HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg: När en qwinna undfår såd, och föder piltabarn, då skall hon wara oren i sju dagar, så länge hon lider sina fränhet.

3 Mos. 15: 19. Luc. 2: 22.

3. Och på åttonde dagen skall man omslära hans förhuds lött.

1 Mos. 17: 12. Luc. 2: 21. Joh. 7: 22.

4. Och hon skall hemma blifwa tre och trettio dagar uti hennes renfelseblod. Intet heligt skall hon komma wid, och till helgedomen skall hon icke komma, till dess hennes renfelse dagar äro ute.

5. Föder hon pigobarn, så skall hon wara oren i två veckor, så länge hon lider sina fränhet, och skall sex och tertiio dagar hemma blifwa i hennes renfelseblod.

6. Och när hennes renfelse dagar äro ute, efter son eller dotter, skall hon bära fram ett åregammalt lamb till bränneoffer, och en ung dufwo, eller turturdufwo, till syndoffer. Presten, för dörrerna af vittnessdörfens tabernakel.

7. Der skall han offrat för HERren, och försona henne, så warber hon ren af sinom blodgång. Detta är lagen för den som föder piltabarn eller pigobarn.

8. Om hennes hand icke förmå ett får, så tage två turturdufwo, eller två unga dufwo, den ena till bränneoffer, den andra till syndoffer; så skall Presten försona henne, att hon skall warda ren.

Luc. 2: 24.

13. Capitlet.

Spitelstans art, tecken.

Öch HERren talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Om ene mennisko något kommer på hennes löts hud, eller warder flabbot, eller etterhvit, såsom der wille spitelsta komma på hans löts hud, skall man bafwa honom till Presten Aaron, eller till en af hans söner ibland Presterna.

3. Och när Presten ser sårnaden på lötsens hud, att håren äro förwanblade till hwitnad, och rummet är så påseende som det djupare är än den andra huden af hans lött, så är det förwigo spitelsta; ty skall Presten bese honom, och döma honom oren.

4 Mos. 12: 10.

4. Om något etterhvit är på hans löts hud, och är dock icke rummet så påseendes, att det djupare är än den andra huden på löttet, och håren äro icke förwanblade till hwitnad, så skall Presten lyda honom inne i sju dagar;

5. Och på sjunde dagen bese honom, om sårnaden synes för hans ögon såsom tillföre, och hafwer intet widare åtit sig ut på huden, så skall Presten åter sluta honom inne i sju dagar.

6. Och när han bese honom annan gången, på sjunde dagen, och finner då att sårnaden är förswunnen, och hafwer intet widare åtit sig på huden, så skall han döma honom renan; ty det är en flabb. Och han skall två sin kläder, och så är han ren.

7. Om nu flabben widare åter sig på huden, seban han af Prestenom besedd och ren sagd wardt, och warder nu annan tid besedd af Prestenom;

8. Ser då Presten, att flabben hafwer widare åtit sig i huden, skall han döma honom oren; ty det är wiserliga spitelsta.

9. Om någon spitelstosårnad warder på ene mennisko, den skall man hafwa till Presten.

10. När han ser och finner, att en hwitnad är kommen på huden, och håren äro hwit wordne, och rätt lött är i sårena;

11. Så är det wiserliga en gammal spitelsta på hans löts hud; derföre skall Presten döma honom oren, och icke sluta honom inne; ty han är allarebo oren.

12. Om spitelstkan förwidgas på huden, och går utöfwer hela huden, ifrå hufwudet ned till fötterna, allt det Prestenom för ögonen wara san;

13. När nu Presten beser det, och finner att spitelstån är gången öfver hela köttet, så skall han döma honom ren, efter det allt på honom förwandladt är till hwitnad; ty han är ren.

14. Men är det rätt kött den dagen då han besedd warder, så är han oren.

15. Och när Presten ser det rå köttet, skall han döma honom oren; ty han är oren, och är wiserliga spitelst.

16. Om det rå köttet förwäuder sig igen, och förwandlas till hwitnad, så skall han komma till Presten.

17. Och när Presten ser och finner, att den sårnaden är förwandlad till hwitnad, skall han döma honom renan; ty han är ren.

18. Om någrom kommer på hans kött's hud en böld, och läses åter igen;

19. Och berester på samma rummet uppkommer något hwitt, eller rödligt etterhwitt warder, skall han warba besedd af Prestenom.

20. När Presten ser, att det rummet är lägre än den andra huden, och håret är förwandladt till hwitnad, så skall han döma honom oren; ty det är wiserliga wordet en spitelstofsårnad af den böldene.

21. Men ser Presten och finner, att håren icke äro hwit, och är icke lägre än den andra huden, och är förswunnet, så skall han sluta honom inne i sju dagar.

22. Åter det sig widare i huden, så skall han döma honom oren; ty det är wiserliga en spitelstofsårnad.

23. Men blifwer den etterhwitnaden så ståndandes, och åter sig icke widare, så är det återt efter böldene; och Presten skall döma honom ren.

24. Och någors mans kött warder sårt på hudene af eldbränning, och brännesårnaden är röblig eller hwit;

25. Och Presten beser honom, och finner håret förwandladt till hwitnad, der bränningen war, och är lägre till anseende än den andra huden; så är wiserliga spitelst wordet af den bränningene; derföre skall Presten döma honom oren; ty det är en spitelstofsårnad.

26. Men ser Presten och finner, att håret på bränningene icke är förwandladt till hwitnad, och icke lägre än den andra huden, och är dertill förswunnet; skall han sluta honom inne i sju dagar.

27. Och på sjunde dagen skall han beser honom. Hafwer det widare ätit sig ut på hudene, så skall han döma honom oren; ty det är spitelst.

28. Men är det blifwet ståndande på bränningene, och icke hafwer widare ätit sig ut på hudene, och är dertill förswunnet, så är det ett sår efter bränningene, och Presten skall döma honom ren; ty det är ett årt efter bränningene.

29. Om en man eller qwinha warber flabbot på hufwudet eller på slagget;

30. Och Presten beser sårnaden, och finner att det är lägre till anseende än den andra huden, och håret der sammastäds warder gulaktigt och tunt, så skall han döma honom oren; ty det är en spitelstofsabb på hufwudet eller slaggena.

31. Men ser Presten, att flabben icke är lägre till anseende än den andra huden, och håret icke är bladt; skall han sluta honom inne i sju dagar.

32. Och när han på sjunde dagen ser och finner, att flabben icke hafwer ätit sig widare, och intet gult hår på färde är, och flabben är icke lägre till anseende än den andra huden;

33. Skall han raka sig, dock att han icke rakar flabben; och Presten skall åter sluta honom inne i sju dagar.

34. Och när han på sjunde dagen beser honom, och finner att flabben hafwer icke widare ätit sig i hudene, och är icke lägre till anseende än den andra huden, så skall Presten säga honom ren, och han skall två sin kläder; ty han är ren.

35. Om flabben åter sig widare i huden, sedan han ren jagt war;

36. Och Presten ser och finner, att flabben hafwer ätit sig widare på hudene, så skall han icke mer fråga efter, om håren äro gulaktig; ty han är oren.

37. Är det oför ögonen, att flabben hafwer ståndit stilla, och der äro bladt hår uppgångne, så är flabben läst, och han är ren; ty skall Presten säga honom renan.

38. Om enom manne eller qwinno något etterhwitt kommer på hans kött's hud;

39. Och Presten ser, att det etterhwita något förswinner, så är det en hwit flabb, uppkommen på hudena; och han är ren.

40. Om enom manne hufwudhåret affaller, så att han warder stallot, han är ren.

41. Faller det honom framman af hufwudet, så är det en framstallot; och han är ren.

42. Men warder der någor hwit eller rödlig sårnad uppå det stallota eller framstallota, så är det spitelst uppgången på samma stallota eller framstallota.

43. Dersföre skall Presten bese honom, och när han finner den hvita eller rödliga sårnaden upplupen på hans skallota eller framskallota, att det synes såsom eljest spitelsta på huden;

44. Så är han spitelst och oren; och Presten skall säga honom oren för sådana sårnads skull på hans hufvud.

45. Den som spitelst är, hans kläder skola vara risfven, och hufvudet blott, munnen stylber; och skall allstinges oren kallas.

46. Och så länge den sårnaden på honom är, skall han vara oren, bo allena, och hans boning skall vara utan lägret.

4 Mof. 6: 2. 2 Kon. 15: 6.

47. Om på ett kläde kommer en spitelstofsårnad, vare sig ullet eller linnet;

48. På warp eller wäst, ehwad det är, linnet eller ullet, eller på ett skinn, eller på allt det af skinn gjort är;

49. Och när den sårnaden warber blek eller rödlig, på kläde eller på skinne, eller på warp eller wäste, eller på något ting som af skinn gjort är, det är wist en spitelstofsårnad.

50. Dersföre skall Presten bese det, och när han ser sårnaden, skall han sluta det inne i iju dagar.

51. Och om han på sjunde dagen ser, att sårnaden hafwer widare ätit sig på klädet, på warpenom eller wästena, på skinne, eller hwad af skinne gjort är; så är det en inbiten spitelstofsårnad, och det är orent.

52. Och klädet skall brännas upp, eller warpen, eller wästet, ehwad det är ullet eller linnet, eller allahanda skinnwert, der sådana sårnad uppdär är; ty det är en spitelstofsårnad, och skall brännas upp på elde.

53. Om Presten ser att sårnaden icke hafwer widare ätit sig på klädet eller på warpenom, eller wästena, eller allahanda skinnwert;

54. Så skall han bjuda, att man två, der sårnaden är, och skall sluta det inne i aubra iju dagar.

55. Och när Presten ser, sedan sårnaden twagen är, att sårnaden intet förwanblad är för hans ögon, och ej heller hafwer widare ätit sig, så är det orent, och skall uppbrännas på elde; ty det är djupt inätet, och hafwer befrätit det.

56. Om Presten ser, att sårnaden något förswunnen är, sedan han warbt twagen; så skall han risfva det af kläderna, af skinnena, af warpenom eller wästena.

57. Synes det ändå sedan på kläderna, på

warpenom, på wästena, eller allahanda skinnwert; så är det en släkt, och skall det uppbrännas med elde, der den sårnaden uti är.

58. Men klädet eller warpen, eller wästet, eller allahanda skinnwert, som twaget är, och sårnaden afgangen är, skall man på nytt två, och så är det rent.

59. Detta är lagen om spitelstofsårnad på kläder, ehwad de äro ullen eller linnen; på warp eller wäst, och allahanda skinnwert, till att säga dem ren eller oren.

14. Capitlet.

Om de spitelstas rening, försöning.

Och GÖRan talade med Mose, och sade:

2. Detta är lagen om den spitelsta, när han skall rensad warba: Han skall komma till Presten;

Matth. 8: 4. Marc. 1: 44. Luc. 5: 14. 17: 14.

3. Och Presten skall gå uti lägret, och bese huru spitelstofsårnaden är på dem spitelstof bel worden;

4. Och skall bjuda honom, som rensas skall, att han tager två lefwande foglar, de som rene äro, och cederträ, och rosenfärgoull, och isop; 3 Mof. 11: 13.

5. Och skall bjuda att slagta den ena foglen uti ett lerkärl i wid rinnande watten;

6. Och skall taga den lefwande foglen med cederträ, rosenfärgoullen, och isopen, och boppa uti den slagtrade foglens blod wid rinnande watten;

7. Och stänka på honom, som af spitelstone rensas skall, sju reor; och rensa honom alltså, och låta den lefwande foglen flyga i fria marlena.

8. Men den rensade skall två sin kläder, och rafa allt sitt hår af, och bada sig i wattne, och så är han ren; sedan gange han in i lägret, dock skall han blifwa utan sitt tjäll i sju dagar. 4 Mof. 12: 14.

9. Och på sjunde dagen skall han rafa allt sitt hår af hufvudet, släggat och ögonbrynen, så att allt hår blifwer afrakadt; och skall två sin kläder, och bada sitt fött i wattne, och så är han ren.

10. Och på åttonde dagen skall han taga tu lamb, de utan want äro, och ett äregammalt får utan want, och tre tiungar semlomjöl till spisooffer, blaubadt med oljo, och en log oljo.

11. Då skall Presten ställa den rensade och besa ting fram för GÖRan, för dörrerna af vittnesbörbfvens tabernakel;

12. Och skall taga det ena lambet, och offra det till ett skuldoffer med den log oljo, och skall sådant westoffra för GEDranom;

2 Mos. 29: 24.

13. Och sedan slagta lambet, der man slagtar syndoffret och bränneoffret, som är på heligt rum; ty såsom syndoffret, så hörer och skuldoffret Presten om till; ty det är det albrachelgasta.

3 Mos. 7: 7.

14. Och Presten skall taga af skuldoffrens blod, och stryka på högra örnatimpen af den renfada, och på tumman af hans högra hand, och på största tåna af hans högra fot.

15. Sedan skall han taga af oljone utu logen, och gjuta den i sin wenstra hand;

16. Och doppa med sitt högra finger i oljona, den i hans wenstra hand är, och stänka oljona med sitt finger sju resor för GEDranom.

17. Men det öfwer blifwer af oljone i hans hand, skall han gjuta på den högra örnatimpen af honom, som renfädd är, och på den högra tumman, och på den stora tåna af hans högra fot, ofwanuppå skuldoffrens blod.

18. Det qwart är af oljone i hans hand, skall han slå på hans hufvud, som renfädd är, och försona honom för GEDranom;

19. Och skall göra syndoffer, och försona den renfada för hans orenlighets skull; och skall sedan slagta bränneoffret;

20. Och skall offra det på altaret samt med spisoffret, och försona honom, så är han ren.

21. Är han fattig, och icke så mycket förwårthar med sine hand, så tage ett lamb för sitt skuldoffer, till att westoffra, till att försona honom, och en tiung af semlomjöl, blandad med oljo till spisoffer, och en log oljo;

22. Och två turturdufwor, eller två unga dufwor, de han med sine hand förwårthva kan; den ena ware till ett syndoffer, den andra till ett bränneoffer;

23. Och bäre dem till Presten, på åttonde dagen efter hans renselse, inför dörrerna af vittnessbörbjens tabernakel för GEDranom.

24. Då skall Presten taga skuldoffrens lamb, och den log oljo, och skall det allt westoffra för GEDranom.

25. Och slagta skuldoffrens lamb, och taga af samma skuldoffers blod, och stryka den renfada på hans högra örnatimp, och på tumman af hans högra hand, och på den stora tåna af hans högra fot;

26. Och gjuta oljona i sina wenstra hand;

27. Och stänka med sitt högra finger oljona, som i hans wenstra hand är, sju resor för GEDranom.

28. Det qwart blifwer i hans hand, skall han låta på högra örnatimpen af den renfada, och på tumman af hans högra hand, och på stora tåna af hans högra fot, ofwanuppå skuldoffrens blod.

29. Det qwart är i hans hand af oljone, skall han låta på hufvudet af den renfada, till att försona honom för GEDranom;

30. Och sedan göra ett syndoffer utaf den ena turturdufwone, eller unga dufwone, såsom hans hand hafwer funnat förwårthva;

31. Utaf den andra ett bränneoffer, samt med spisoffret. Och alltså skall Presten försona den renfada för GEDranom.

32. Detta ware lagen för den spitelsta, som icke kan med sine hand förwårthva det till hans renselse hörer.

33. Och GEDren talade med Mose och Aaron, och sade:

34. När I kommen in uti Canaans land, det jag eder till besittning gifwa skall, och jag der i några edor besittninges huse en spuelstofsårnad gifwer;

35. Så skall han, som huset tillhör, komma, underwiisa det Presten om, och säga: Det synes såsom en spitelstofsårnad är i minn huse.

36. Då skall Presten säga dem, att de skola rymma utu huset förra än Presten går derin, till att bese sårnaden; på det att allt, det i huset är, icke skall wara orent. Sedan skall Presten gå in till att bese huset.

37. När han nu ser sårnaden, och finner att på husens wäggar gula eller rödletta gropar äro, och deras anseende bjupare in är än wäggen eljest är;

38. Så skall han gå utu huset genom dörrerna, och igenlyda huset i sju dagar.

39. Och när han på sjunde dagen igenkommer, och ser att sårnaden hafwer ätit sig widare på wäggen af huset;

40. Så skall han bjuda dem utbröta stenarna, der den sårnaden uti är, och lasta det ut för staden på ett orent rum.

41. Och huset skall man strapa inmantill allt omkring, och lasta det affstrapade stoftet ut för staden på ett orent rum;

42. Och taga andra stenar, och sätta dem i samma staden; och taga annan kalk, och bestryka huset med.

43. Om då sårnaden igenkommer, och brister ut på huset, sedan man hafwer ut-

tagit stenarna, strapat huset, och beskrutit det på nytt;

44. Så skall Presten gå derin. Och när han ser att sårnaden hafwer widare ätit sig på husena, så är det wisserliga en frätande spitelsta på huset; och är orent.

45. Dersöre skall man bryta huset ned, både sten och trä, och allt skoftet af husena föra ut för staden på ett orent rum.

46. Och den som går in i huset, så länge det tillslutet är, han är oren intill aftonen.

47. Och den derinne ligger, eller äter derinne, han skall två sin kläder.

48. Swar nu Presten ser, då han går derin, att sårnaden icke widare hafwer ätit sig på huset, sedan huset beskrutet är; så skall han säga det rent; ty sårnaden är bel worden;

49. Och skall taga till syndoffer för huset, två foglar, cederträ, och rosenfärgad ull, och isop;

50. Och slagta den ena foglen uti ett lerkärl wid rinnande watten;

51. Och skall taga det cederträ, rosenfärgada ullen, isopen och den lefwande foglen, och doppa honom uti den slagtaða foglens blod wid rinnande watten, och skänka huset sju rejsor;

52. Och skall alltså skära huset med foglens blod, och med det rinnande watten, med den lefwande foglen, med cederträ, med isopen, och med rosenfärgada ullen;

53. Och skall låta den lefwande foglen flyga ut för staden i fria markena, och försöna huset; så är det rent.

54. Detta är lagen om all spitelstos och släbbs sårnab;

55. Om kläders spitelsto, och huses;

56. Om blemmor, släb och etterhvit;

57. På det man skall weta, när något orent eller rent är. Detta är lagen om spitelsto.

15. Capitlet.

Säbo, blods säd, rening.

Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Taler med Israels barn, och säger till dem:

3. Om enom manne flyter hans köttis säd, han är oren. Och då är han oren af denna sädene, när hans kött fördrötes, eller bortfrätes af det flytandet.

4 Mos. 5: 2. 2 Sam. 3: 29.

4. All säd, ber han på ligger, och allt det han sitter uppå, skall vara orent.

5. Och den som kommer wid hans säd,

han skall två sin kläder och bada sig med watten, och wara oren intill aftonen.

6. Och den som sätter sig der han sutit hafwer, han skall två sin kläder, och bada sig med watten, och wara oren intill aftonen.

7. Den som kommer wid hans kött, han skall två sin kläder, och bada sig med watten, och wara oren intill aftonen.

8. Om han spottar på den som ren är, skall han två sin kläder, och bada sig med watten, och wara oren intill aftonen.

9. Och sadelen, der han rider uppå, skall wara oren.

10. Och den som kommer wid något, som under honom warit hafwer, han skall wara oren intill aftonen. Och den sådant bär, han skall två sin kläder, och bada sig med watten, och wara oren intill aftonen.

11. Och den som han wederkommer, och hafwer tillförene icke twagit sina händer, han skall två sin kläder, och bada sig med watten, och wara oren intill aftonen.

12. Kommer han wid ett lerkärl, skall man det sönderslå; men träkärl skall man skölja med watten.

3 Mos. 6: 28.

13. Och när han warder ren af hans flytande, skall han räkna sju dagar sedan han wardt ren, och två sin kläder, och bada sitt kött med rinnande watten, så är han ren.

14. Och på artonde dagen skall han taga två turturdufwo, eller två unga dufwo, och bära fram för HERren inför dörrerna af vittnesbördsens tabernakel, och så Prestenom.

15. Och Presten skall göra af den ena ett syndoffer, och af den andra ett bränneoffer; och försöna honom för HERren, för hans flytandes skull.

16. När enom manne hans säd utgår i sömnen, han skall bada sitt hela kött med watten, och wara oren intill aftonen.

17. Och allt kläde, och allt sinn, som med sådana säd besläddadt är, skall twås med watten, och wara orent intill aftonen.

18. En qwinna, när hwilso en sådana ligger, hon skall bada sig i watten, och wara oren intill aftonen.

19. När en qwinna hafwer fins köttis blod, hon skall wara affsdes i sju dagar. Och den som kommer wid henne, han skall wara oren intill aftonen.

3 Mos. 18: 19. 20: 18. Hes. 18: 6.

20. Och allt det hon ligger uppå, så länge hon affsdes är, skall wara orent; och det hon sitter uppå, skall wara orent.

21. Och den som kommer wid hennes säd,

han skall två sin kläder, och baba sig med watten, och wara oren intill aftonen.

22. Och den som kommer wid något, der hon hafwer sutit uppå, den skall två sin kläder, och baba sig med watten, och wara oren intill aftonen.

23. Swad som kommer wid hennes fäng, eller det hon sitter på, den det rör, han skall wara oren intill aftonen.

24. Och om en man ligger när henne, den stund hon affides satt är, han skall wara oren i sju dagar; och fängen, der han uppå legat hafwer, skall wara oren.

25. Om en qwinna hafwer sin blodflöd i långan tid, icke allenast i så lång tid som want är, utan och utöfwer den tiden som want är, skall hon wara oren så länge hon flyter; såsom hon är i hennes rätta flöds tid, så skall hon och wara oren i denna tiden.

26. All den fäng, der hon uppå ligger, så länge hon då flyter, skall wara såsom den fäng i hennes rätta flöds tid. Och allt det hon sitter uppå skall wara oren, såsom i den orenheten i hennes rätta flöds tid.

27. Den som kommer wid något deraf, han skall wara oren, och skall två sin kläder, och baba sig med watten, och wara oren intill aftonen.

28. Warber hon ren af hennes flöd, så skall hon räkna sju dagar, sedan skall hon wara ren.

29. Och på åttonde dagen skall hon taga två turturdufwor, eller två unga dufwor, och bära dem till Presten inför dörrerna af vittnesbördsens tabernakel.

30. Och Presten skall göra ett syndoffer af den ena; af den andra ett bränneoffer, och försona henne för HETranom, öfwer hennes orenlighets flöd.

31. Så stoler I förwara Israels barn för deras orenlighet, att de icke dö uti deras orenlighet, om de göra mitt tabernakel orent, det ibland eder är. 4 Mos. 5: 2, 3.

32. Detta är lagen om den som hafwer en flöd, och den som i sömnen hans såd flyter, så att han warber deraf oren;

33. Och öfwer henne som hafwer sina blodflöd, och den som en flöd hafwer, ehwad det är man eller qwinna, och när en man ligger när ena oren.

16. Capitlet.

Försoningsoböggit, boden.

Och HETren talade med Mose, sedan de två Aarons söner höde woro, då de offrade för HETranom. 3 Mos. 10: 2.

2. Och HETren sade: Säg dinom broder Aaron, att han icke i alla tider ingår uti den innersta helgedomen, inom förkläden inför nådastolen, som på arkenom är, att han icke dö; ty jag vill låta se mig uti ett moln på nådastolenom; 2 Mos. 30: 10.

3. Utan härmad skall han gå in: Med en ung stut till syndoffer, och med en wäbur till bränneoffer;

4. Och skall kläda den helga linna hjortelen uppå, och hafwa det linna neberklädet uppå sitt fött, och gjorda sig med ett linnet bälte, och hafwa den linna hatten uppå; förty det äro de helga kläden; och skall baba sitt fött med watten, och lägga dem uppå;

5. Och skall taga utaf menighetene af Israels barnom två getabodas till syndoffer, och en wäbur till bränneoffer.

6. Och Aaron skall hafwa fram stuten, sitt syndoffer, och försona sig och sitt hus;

7. Och sedan taga de två bodarna, och ställa dem fram för HETran, inför dörrerna af vittnesbördsens tabernakel;

8. Och skall låsta lott öfwer de två bodarna; den ena lotten HETranom, den andra fribodenom;

9. Och skall offra den boden till ett syndoffer, på hwilken HETrans lott föll.

10. Men den boden, öfwer hwilken dess frias lott föll, skall han ställa lefwande fram för HETran, att han skall försona honom, och släppa den friboden i öknena.

11. Och så skall han då hafwa fram fins syndoffers stut, och försona sig och sitt hus, och skall slagta honom;

12. Och skall taga en panno, full med glöd af altaret, som står för HETranom, och handena fulla med stött röfwer, och bära det inom förkläden; 2 Mos. 30: 34, 35.

13. Och lägga röfwerket på elden inför HETranom, så att dambet af röfwerket styler nådastolen, som är på vittnesbördet, att han icke dö;

14. Och skall taga blodet af stutenom, och stänka med sitt finger uppåt nådastolen, frammantill. Sju resor skall han så stänka af blodet för nådastolenom med hans finger.

15. Sedan skall han slagta boden, sollens syndoffer, och bära af hans blod derinom förkläden, och skall göra med hans blod såsom han gjorde med stutens blod, och stänka begiflikes dermed frammantill, uppåt nådastolen; 3 Mos. 4: 6. Efr. 9: 13. 10: 4.

16. Och skall alltså försona helgedomen af Israels barnas orenhet, och ifrå deras öf-

wertråbelse i alla deras synder. Samma lunda skall han göra vittnessbördsens tabernakel; ty de äro orene, som omkring ligga.

17. Ingen menniska skall wara inuti vittnessbördsens tabernakel, när han går derin till att försona i helgedomen, till dess han går ut igen; och skall alltså försona sig och sitt hus, och hela Israels menighet.

2uc. 1: 10. Ebr. 9: 7.

18. Och när han utgår till altaret, som står för HEDranom, skall han försona det; och skall taga af stutens blod, och af boddens blod, och ströpa på altarens horn allt omkring;

19. Och skall stänka af blodet med sitt finger sju reor deruppå, och rensa, och helga det af Israels barnas orenhet.

20. Och när han fullkommat hafwer helgedomens och vittnessbördsens tabernakels och altarens försoning, skall han hafwa fram den lefwande boden;

21. Och skall då Aaron lägga båda sina händer på hans hufvud, och bekänna öfwer honom alla Israels barnas misgärningar, och all deras öfwertråbelse i alla deras synder, och skall lägga dem på boddens hufvud, och låta honom löpa genom någon mans hjälp, som förhanden är, i öfnena;

22. Att boden skall bortbära alla deras misgärningar på sig uti wildmarkena; och låta honom i öfnene.

23. Och Aaron skall gå in uti vittnessbördsens tabernakel, och aflåda sig de linna kläder, som han på sig klädt hade, då han gick in uti helgedomen, och skall der låta blifwa dem;

24. Och skall bada sitt lött med watten på heligt rum, och klåda sin egen kläder uppå, och gå derut, och göra sitt bränneoffer och folkens bränneoffer, och försona både sig och folket;

25. Och bränna upp det feta af syndoffret på altaren.

26. Men den, som förde friboden ut, skall två sin kläder, och baba sitt lött med watten, och sedan komma igen i lägret.

27. Syndoffrens stut och syndoffrens bod, hwillas blod till försoning buret wardt in i helgedomen, skall man föra ntm lägret, och uppbränna i elde, både deras hud, lött och träsk.

3 Mos. 6: 30. Hes. 43: 21. Ebr. 13: 11.

28. Och den som bränner det upp, han skall två sin kläder, och baba sitt lött med watten, och sedan komma i lägret.

29. Och skall detta wara eder en ewig rätt: På tionde dagenom i sjunde månadenom skolen 3 pååa edra troppar, och ingen gering göra, ware sig inländskt eller utländskt ibland eder;

4 Mos. 29: 7.

30. Förtty på den dagen sker eder försoning, så att 3 warben rengjorde; ifrån alla edra synder warben 3 rengjorde för HEDranom.

3 Mos. 23: 27.

31. Dersföre skall det wara eder den siffrste Sabbath, och 3 skolen pååa edra troppar; en ewig rätt ware det.

32. Men den försoningen skall en Prest göra, den man wigt hafwer, och hwilens hand man fullt hafwer till en Prest i hans faders stad; och skall klåda på sig de linna kläder, som äro de helga kläden;

33. Och skall alltså försona den helga helgedomen, och vittnessbördsens tabernakel, och altaret, och Presterna, och allt folket af menighetene.

34. Det skall wara eder en ewig rätt, att 3 försonen Israels barn af alla deras synder, ena reso om året. Och Mose gjorde såsom HEDren honom budit hade.

2 Mos. 30: 10.

17. Capitlet.

Swaret och hwilom offras bör. Blod, aa.

Och HEDren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Aaron och hans söner, och all Israels barn, och säg till dem: Detta är det HEDren budit hafwer:

3. Hwille af Israels hus, som i lägret, eller utanför lägret, slagtar en oxa, eller lamb, eller get;

4. Och intet bär fram för dörrerna af vittnessbördsens tabernakel det som HEDranom för ett offer buret warder inför HEDrans boning, han skall för blod brottelig wara, såsom den som blod utgjutit hafwer; och sådana menniska skall utrolad warba utu sitt folk.

5. Dersföre skola Israels barn deras offer, som de på fria markene offra wilja, bära fram för HEDran, inför dörrerna af vittnessbördsens tabernakel till Presten, och der offra deras tadoffer HEDranom.

6. Och Presten skall stänka blodet på HEDrans altare inför dörrerna af vittnessbördsens tabernakel, och bränna upp det feta, HEDranom till en söt lukt;

2 Mos. 29: 18. 3 Mos. 4: 31.

7. Och ingalunda mer offra bjeslomen deras offer, med hwilom de hör bedrifwa.

Det skall dem wara en ewig rätt i deras efterkommandom.

5 Mos. 32: 17. 1 Cor. 10: 20.

8. Derföre skall du säga dem: Hwillest menniska af Israels huse, eller of en främling, den ibland eder är, som gör ett offer eller bränneoffer,

9. Och bär det icke inför dörrena af wittnesbördsens tabernakel, att han gör det HEDranom, den skall utrotad wara utu hans folk.

10. Och hwillest menniska, ware sig af Israels huse, eller en främling ibland eder, äter något blod; emot honom skall jag sätta mitt anlete, och skall utrota honom midt utu hans folk;

3 Mos. 3: 17. 7: 26.

5 Mos. 12: 16. Ap. 8: 15: 20, 29.

11. Ty kroppens lif är uti blodet, och jag hafwer gifwit eder det till altaret, att ebra själar stola dermed försonade wara; förty blodet är försoning för lifwet. Ebr. 9: 22.

12. Derföre hafwer jag sagt Israels barnom: Ingen själ ibland eder skall äta blod, och ingen främling, som ibland eder bor.

13. Och hwillest menniska, ware sig af Israels huse, eller en främling ibland eder, som tager ett djur eller fogel i jagt, det man äter, han skall utguta dess blod, och förwertäcka honom med jord;

3 Mos. 11: 13.

14. Ty kroppens lif är i sinom blod. Och jag hafwer sagt Israels barnom: I stolen jag tropps blod äta; ty kroppens lif är i sinom blod. Den det äter, han skall utrotad wara.

1 Mos. 9: 4.

15. Och hwillest själ som äter ett as, eller det af wilddjurs rifwet är, ware sig en inländsk eller utländsk, han skall två sin kläder, och bada sig med watten, och wara oren intill aftenen, så warder han ren.

2 Mos. 22: 31.

16. Om han icke twär sin kläder, eller sig icke badar, skall han bära sina misgärning.

18. Capitlet.

Förbudna leder och bebandelser.

Och HEDren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg till dem: Jag är HEDren edar Gud.

3. I stolen icke göra efter som göres i Egypti land, der I bott hafwen; och icke efter som göres i Canaans land, der jag dig införa skall; I stolen icke heller hålla eder wid deras sätt;

4. Utan efter mina rätter stolen I göra, och mina stadgar stolen I hålla, att I wan-

bren derutinnan; ty jag är HEDren edar Gud.

5. Derföre stolen I hålla mina stadgar, och mina rätter; ty hwillest menniska dem gör, han skall derigenom lefwa; ty jag är HEDren. Hes. 20: 11. Rom. 10: 5. Gal. 3: 12.

6. Ingen skall gå in till sina nästa blodsfränka, till att blotta hennes blygd; ty jag är HEDren.

7. Du skall dine fabers och dine moders blygd icke blotta; hon är din moder, derföre skall du icke blotta hennes blygd.

3 Mos. 20: 11.

5 Mos. 27: 20. Hes. 22: 10. 1 Cor. 5: 1.

8. Du skall icke blotta dine fabers hustrus blygd; ty det är dine fabers blygd.

9. Du skall icke blotta dine systers blygd, den dine fabers, eller dine moders dotter är, hemma eller ute född;

2 Sam. 13: 14.

10. Du skall icke blotta dine sonabotters, eller dine dotterbotters blygd; ty det är din blygd.

11. Du skall icke blotta dine fabers hustrus blygd, den dinom fader född är, och din syster är.

12. Du skall icke blotta dine fabers systers blygd; ty det är dine fabers nästa blodsfränka.

3 Mos. 20: 19.

13. Du skall icke blotta dine moders systers blygd; ty hon är dine moders nästa blodsfränka.

14. Du skall icke blotta dine faderbroders blygd, så att du tager hans hustru; ty hon är din swägerska.

15. Du skall icke blotta dine sonahustrus blygd; ty hon är dine sons hustru, derföre skall du icke blotta hennes blygd.

1 Mos. 38: 16. 3 Mos. 20: 12.

16. Du skall icke blotta dine broders hustrus blygd; ty hon är dine broders blygd.

3 Mos. 20: 21. Marc. 6: 18.

17. Du skall icke blotta dine hustrus, samt med hennes blygd; ej heller taga hennes sons dotter, eller dotterdotter, till att blotta hennes blygd; ty hon är hennes nästa blodsfränka; och det är en last.

18. Du skall of icke taga dine hustrus syster, till att blotta hennes blygd, henne emot, medan hon ännu lefwer.

19. Du skall icke gå in till qwinnona, så länge hon hafwer sina sjuks i sine orenhet, till att blotta hennes blygd.

3 Mos. 20: 18.

20. Du skall of icke ligga när dine nästas hustru, till att bebanda dig med henne, dermed du orenar dig på henne.

2 Sam. 11: 4.

21. Du skall och icke gifwa af dine säb, att det skall upprättas för Mose, att du icke oheglat dins Guds Namn; ty jag är HERRN. 3 Mos. 20: 2. 2 Kon. 23: 10. Jer. 32: 35.

22. Du skall icke ligga när bränder, såsom när ena qwinno; ty det är en styggelse. 3 Mos. 20: 13. Rom. 1: 27.

23. Du skall och icke ligga när något djur, att du dermed orenar dig; och ingen qwinna skall slaffa hafwa med något djur; ty det är en styggelse. 2 Mos. 22: 19. 3 Mos. 20: 15. 5 Mos. 27: 21.

24. I stolen uti intet af detta orena eder; förty uti allt detta hafwa Sedningarna orenat sig, hwilla jag skall här utdrifwa för eder.

25. Och landet är berigenom orenadt; och jag skall söta deras misgjerningar på dem, så att landet skall utspy sina inbyggare.

26. Därföre håller mina stadgar och rättar, och görer intet af denna styggelsen, antingen inländske eller utländske ibland eder;

27. Ty all sådana styggelse hafwa landens folk gjort, som för eder woro, och hafwa orenat landet;

28. På det att landet och icke utspyr eder, då I det orenen, lika som det hafwer utspytt Sedningarna, som för eder woro.

29. Förty de som göra denna styggelsen, deras själar skola utrotade wara utu deras folk.

30. Därföre håller mina stadgar, att I icke gören efter de styggeliga seder, som för eder woro, att I icke dermed orenade warden; ty jag är HERRN edar Gud.

19. Capitlet.

Helighetsregler.

Och HERRN talade med Mose, och sade: 2. Tala med hela menighetene af Israels barn, och säg till dem: I stolen wara helige; ty jag är helig, HERRN edar Gud. 3 Mos. 11: 44, 45.

3. Swar och en frukte sina moder, och sin fader. Håller mina helgedagar; ty jag är HERRN edar Gud. 2 Mos. 20: 12.

4. I stolen icke wända eder till afgudar, och stolen icke göra eder gjutna gudar; ty jag är HERRN edar Gud. 2 Mos. 31: 13. 34: 17.

5. Och när I wiljen göra HERRnans tackoffer, så stolen I offra det, att det må wara honom täkt; 3 Mos. 7: 11.

6. Och stolen det äta på samma dagen, då I offren det, och på den andra dagen.

Swad qwart blifwer till tredje dagen, det skall man bränna upp i eld. 3 Mos. 7: 16.

7. Äter det något af på tredje dagen, så är han en styggelse, och warbet icke tadelnlig; 3 Mos. 7: 18.

8. Och den samme ätaren skall bära sin misgjerning, att han HERRns helgedom hafwer oheglat; och den själen skall utrotad wara utu sitt folk.

9. När du uppslår af ditt land, skall du icke skära intill ändan allt omkring, och icke noga allt afemta. 3 Mos. 23: 22. 5 Mos. 24: 19.

10. Sammalunda skall du ej heller noga berga din wingård, eller upphemta de afslåna bären; utan skall det blifwa låta för de fattiga och främlingar; ty jag är HERRN edar Gud.

11. I stolen icke stjåla eller ljuga, eller handla falskeliga den ene med den andra. 2 Mos. 20: 15, x. 1 Thes. 4: 6.

12. I stolen icke swärja falskt wid mitt Namn, och ohegla dins Guds Namn; ty jag är HERRN. 2 Mos. 20: 7. 5 Mos. 5: 11. Matth. 5: 33, 34. Jac. 5: 12.

13. Du skall icke göra dinom nästa orätt, eller röfwa honom. Din dagalaris lön skall icke blifwa när dig intill morgonen. 5 Mos. 24: 15. Jac. 5: 4.

14. Du skall icke banna dem döfwa. Du skall icke sätta för den blinda något der han kan stöta sig uppå; utan du skall frukta din Gud; ty jag är HERRN. 5 Mos. 27: 18.

15. I stolen icke handla orätt i dome, och skall icke skona dem ringa, och icke ära den mäktiga; utan skall döma dinom nästa rätt. 2 Mos. 23: 3.

5 Mos. 1: 17. 16: 19. Ersbp. 24: 24. Jac. 2: 9.

16. Du skall icke wara en bakbantare ibland ditt folk. Du skall och icke stå emot dins nästas blod; ty jag är HERRN. 2 Mos. 23: 1.

17. Du skall icke hata din broder i din hjerta; utan du skall straffa din nästa, på det du icke skall liba skuld för hans skull. Matth. 5: 22. 18: 15.

Luc. 17: 3. 1 Joh. 2: 9, 11. 3: 15.

18. Du skall icke hämnas, och icke behålla någon omiija emot dins folks barn. Du skall älska din nästa såsom dig sjelfwan; ty jag är HERRN. Rom. 12: 19. 13: 9. 1 Thes. 5: 15. 1 Petr. 3: 9. Matth. 5: 43, 44.

22: 39. Rom. 13: 9. Gal. 5: 14. Jac. 2: 8.

19. Mina stadgar stolen I hålla, att du icke låter din hofkap hafwa hebländning med annor djur; och icke får din åter med bländad säb; och att ingen kländnad kommer på

big, som af ull och lin tillhøpa kommen
är. 5 Mos. 22: 9, 10, 11.

20. Om en man ligger när ena qwinno, och beblandar sig med henne, och hon är en träslinna, och är af enom andtom kränkt, dock är icke löst, eller frihet fått hafwer, det skall straffadt warda; men icke stola de dö; ty hon hafwer icke warit fri.

21. Men han skall frambära HEDranom för sina skuld en wäbur till skuldboffer, inför börrena af mittnesbördsens tabernakel.

22. Och Presten skall försona honom med
skuldoffret för HETranom, för den synd,
som han gjort hafwer; så warder honom
Gud nådelig öfwer hans synd, som han
gjort hafwer.

23. När I kommen i landet, och planteran
allahanda träd, der man af äter, skolen I af-
skära deras förhud med deras frukt; i tre
år skolen I hålla dem för oomsforna, så att
I icke äten dem.

24. Men i sjerde årena skall all berås frukt
vara beskad och prisad H. E. N. r. n. o. m.

25. I femte åren äro I äta frukterna,
och samla henne in; ty jag är H:rens
edaf Gud.

26. I skolen intet äta med blod. I skolen icke äta på foglarop; eller välja några dagar. 3 Prof. 3: 17.

17:10. 5 Prof. 12:16. Ap. G. 15:20.

27. I stolen icke stära någon plätt på
edert hufvud, och icke allstinges rafa edert
flägg af. 3 Ros. 21: 5.

28. I stolen icke stära något märke på
 edar kropp öfwer en bödan; eller strifwa
 bokstäfwer på eder: ty jag är HERREN.

5 Mos. 14: 1.
29. Du skall icke hålla dina dotter till bo-
leri; på det att landet icke skall bebrifwa bo-
leri, och wara fullt med laster.

30. Sällar mina helgebagar, och frukter för min belöbdom: ty jag är GEDren.

31. I stolen icke wänba eder till spåmän,
och fråger intet af de tecknatybare, att I icke
warden orenade på dem; ty jag är HER-
ren edar Gud.

3 Mos. 20: 6, 27. 1 Sam. 28: 7.
32. För ett grått hufvud skall du uppstå,
och ära de gamla; ty du skall frukta din
Gud; ty jag är HERREN.

33. Om en främling warber boendes när
eder i edro lande, den stolen I icke öfwer-
falla. 2 Mos. 22: 21. 23: 9.

34. Kan ställ bo när eder såsom en inländsk
öland eder; och du ställ älskan såsom dig

sjelfroan; förty I woren od främslingar i
Egypiti lande. Saa är SERen edar Gud.

35. I stolen intet olifa hånbla, i bom, med aln, med roigt, med mått.

5 Mof. 25: 13. x. Ordsp. 11: 1. 16: 11. 20: 10.
36. Rätt väg, rätt pund, rätt släppa, rätt
tanna stall vara när eder; ty jag är HER-
ren edar Gud, som hafwer fört eder utur
Gyldti land:

20. Cavities.

Wolchs offer. Spämanes, blodstams straff.

Och SEren talade med Rose, och sade :

2. Säg Israels barnom: Swillen af Israels barn, eller en främling, som bor i Israel, gifwer af sine säd Molech, han skall döden dö: folket i landena skall hena honom.

3. Och jag skall sätta mitt anlete emot så-
dana mennisko, och skall utrota honom utu
hans folk; derföre, att han af sine såd gif-
wit hafver Molesch, och örenat min helgedom,
och öfvelsat mitt belaa Ramn.

4. Och om folket i landet se genom finger med de menniskone, som af sine såd hafwer afswit Mosech, så att de icke dräpa honom:

5. Så vill jag dock sätta mitt anlete emot den menniskan och emot hans släkt, och skall utrota honom, och alla de som efter honom med Molesch här bedrifwit hafwa, uti deras sölj.

6. Om en själ wänder sig till spåmän och tednatydate, så att hon här bedrifwer efter dem; så vill jag sätta mitt anlete emot denna samma själen, och vill utrota henne uti hennes sölj. 3 Mof. 19: 31. 5 Mof. 18: 11.

7. Derföre helger eder, och warer helige;
ty jag är GEdren edar Gud.

8. Och håller mina stadgar, och görer dem ;
ty jag är HERREN, den eder helgar.

9. Den som bannar sin fader eller sina moder, han skall döden dö; hans blod vare öfver honom, att han sin fader eller moder bannat hafwer. 2 Mos. 21: 17.

5 Ref. 27: 16. Ordsp. 20: 20. Matts. 15: 4.
10. Den som hor bedrifwer med någons
mans hustru, den skall böden bö, både hore-
farlen och horkonan; detsföre, att han med
sins nästas hustru hor bedrifwit hafwer.

Matth. 5: 27. Joh. 8: 4. 5.
11. Om någon ligger när fins faders hu-

frun, så att han fins faders blygd blottat hafwer, de skola både döden dö; deras blod ware öfwer dem.

3 Mos. 18: 8. 5 Mos. 27: 20.

12. Om någon ligger när sina sonahustru, så skola de både döden dö; förty de hafwa gjort ena släkt; deras blod ware öfwer dem.

3 Mos. 18: 15.

13. Om någon ligger när en dräng, såsom när ena qwinno, de hafwa gjort en stygghet, och skola både döden dö; deras blod ware öfwer dem.

3 Mos. 18: 22.

14. Om någon tager en hustru, och hennes moder dertill, han hafwer gjort en last; man skall bränna honom upp i elde, och de båda med, att ingen last blifwer ibland eder.

3 Mos. 18: 17.

15. Om någon hafwer släppta med oskäligt djur, han skall döden dö; och djuret skall man bräpa.

3 Mos. 18: 23.

16. Om en qwinna låter sig in till något oskäligt djur, så att hon dermed hafwer släppta, den skall du bräpa, och djuret beslites. Döden skola de dö; deras blod ware öfwer dem.

17. Om någon tager sina systrar, fins faders dotter, eller sine moders dotter, och släddar hennes blygd, och hon äter hans blygd, det är en släkt; de skola förgöras inför deras släktas folk; ty han hafwer blottat sine systrars blygd. Han skall bära sina skuld.

3 Mos. 18: 9.

18. Om en man ligger när ena qwinno i hennes franshetstid, och blottar hennes blygd, och upplåter hennes brunn, och hon blottar fins blodts brunn; de skola både förgöras warða utu deras folk.

3 Mos. 18: 19.

19. Diue moderssystrars blygd, och dine faderssystrars blygd skall du icke blotta; ty en sådana hafwer sina nästa blodtsfränko blottat; och de skola bära deras skuld.

3 Mos. 18: 12, 13.

20. Om någon ligger när fins faderbroders hustru, den hafwer fins faderbroders blygd blottat; de skola bära deras synd; utan barn skola de dö.

3 Mos. 18: 14.

21. Om någon tager fins broders hustru, det är en släktlig gerning; de skola wara utan barn, derföre att han hafwer fins broders blygd blottat.

3 Mos. 18: 16.

22. Så håller nu alla mina stadgar och mina rättor, och görer dem, på det landet icke utspyr eder, der jag eder införer, att I beruti bo stölen.

3 Mos. 18: 25, 28.

23. Och wandrer icke uti Hedningarnas

stadgar, hwilka jag skall utdrifwa för eder; ty allt sådant hafwa de gjort, och jag hafwer haft en styggelse wid dem.

24. Men eder säger jag: I stölen besitta deras land; ty jag skall gifwa eder ett land i arf, der mjölk och hannog uti flyter. Jag är HERREN edar Gud, den eder affstijlt hafwer ifrån annat folk;

25. Att I och stijla stölen den rena boskapen ifrån den oreña; och oreña foglar ifrån de rena; och icke oreña edra själar på boskap, och foglar, och på allt det på jordene tröpp, det jag eder affstijlt hafwer, att det skall wara orent.

3 Mos. 11: 2. 5 Mos. 14: 4.

26. Derföre stölen I wara mig helige; ty jag HERREN är helig, den eder affstijlt hafwer ifrån annat folk, att I stölen höra mig till.

27. Om någon man eller qwinna warber en spåman, eller en tecknatydare, de skola döden dö. Man skall stena dem; deras blod ware öfwer dem.

5 Mos. 18: 10. 1 Sam. 28: 7.

21. Capitlet.

Prestareglor.

Och HERREN sade till Mose: Tala till dem: Prästerna, Aarons söner, och säg till dem: En Prest skall icke oreña sig på någon dödan af sitt folk;

4 Mos. 6: 6.

2. Utan på sin skyldman, den honom näst tillkommer, såsom på sin moder, på sin fader, på sin son, på sin dotter, på sin broder;

3. Och på sin syster, den ännu en jungfru och ingens mans hustru varit hafwer; den hans nästa skyldman är, på dem må han oreña sig.

4. Eljest skall han icke oreña sig på någon, som honom är weberkommande ibland hans folk, så att han sig öhelgar.

5. Han skall och ingen plått göra på sitt hufvud, eller afstala sitt slägg, och på hans tröpp intet märke skära.

3 Mos. 19: 27. Hes. 44: 20.

6. De skola sinom Gudi helige wara, och icke öhelga fins Guds Namn; förty de offra HERRENS offer, deras Guds bröd; derföre skola de wara helige.

7. Han skall icke taga någon sköto, eller ena förfränka, eller den som af sin man bortdrifwen är; ty han är belig sinom Gudi.

8. Derföre skall du räkna honom belig; ty han offrar bins Guds bröd. Han skall wara dig helig; ty jag är helig, HERREN, som eder helgar.

9. Om ens Prests dotter begynner till att hola, den skall man uppbränna i elde; ty hon hafwer flämt sin faber.

10. Swilken öfwerste Prest är ibland hans bröder, på hwilfvens hufvud smörjooljan gjuten är, och hans hand full är, så att han med kläden ifladd warder, den skall icke blotta sitt hufvud, och icke klara sin kläder sönder;

3 Mos. 10: 6.

11. Och skall till ingen bödan komma, och skall icke örena sig, hwarthen öfwer faber eller moder.

4 Mos. 6: 7.

12. Utu helgebdomenom skall han icke gå, att han icke ohelgar fins Guds helgebdom; ty wigelsen, hans Guds smörjoolja, är på honom. Jag är HETREN.

2 Mos. 28: 35.

13. Ena jungfru skall han taga sig till hustru;

Dei. 44: 22.

14. Men inga enso, eller bortbrefna, eller förtränkta, eller slöto; utan ena jungfru, af sitt folk, skall han taga till hustru;

15. På det han icke skall ohelga sina säd ibland sitt folk; ty jag är HETREN, som honom helgar.

16. Och HETREN talade med Mose, och sade:

17. Tala med Aaron, och säg: Om någon want är på någrom af dine säd uti edert släkte, den skall icke gå fram, att han offrar fins Guds bröd;

18. Förty hwar och en, den någon want hafwer, skall icke gå fram, ware sig blind, halt, med ene stygga näso, med ofstideliga lemmar.

19. Eller den som hafwer en sönderbruten fot eller hand,

20. Eller kroppog är, eller hinno på ägonen hafwer, eller mindög, eller maslog, eller slabbog, eller förbråten är.

21. Den som nu af Prestens Aarons säd hafwer en want uppå sig, han skall icke gå fram till att offra HETRENS offer; ty han hafwer en want, derföre skall han intet nalkas intill fins Guds bröd, att han dem offrar.

22. Dock skall han äta af fins Guds bröde, både af de helgo, så och af de aldrabelgasto.

23. Men dock skall han icke komma in till förlåten, ej heller nalkas altarena, så länge sådana want på honom är, att han icke ohelgar min helgebdom; ty jag är HETREN, som helgar dem.

24. Och Mose sade detta till Aaron, och till hans söner, och till all Israels barn.

22. Capitlet.

Lag om offers ätanbe och art.

Och HETREN talade med Mose, och sade:

2. Säg Aaron och hans söner, att de hålla sig ifrån Israels barnas helgo, hwilket de mig helga, och icke ohelga mitt helga Namn; ty jag är HETREN.

3. Säg dem nu till, och deras efterkommandom: Swilken af edor säd går till det helga, som Israels barn helga HETRAUM, och örenar sig så på det, hans själ skall utrotad warda för mitt anlete; ty jag är HETREN.

4. Swilken af Aarons säd är spitelst, eller hafwer ena flöd, den skall icke äta af de helgo, tilldess han warder ren. Den som kommer wid någon oren tropp, eller den som hans säd afgår i sömnen;

3 Mos. 15: 3, 16.

5. Eller den som kommer wid en man, den honom oren är, eller en menniska, som honom oren är, och allt det honom örenar;

6. Swilken själ kommer wid något deraf, den är oren intill astone, och skall icke äta af de helgo; utan skall först bada sin tropp med watten.

7. Och när solen är nebergången, och han ren worden är, då må han äta deraf; ty det är hans spis.

8. Ett as, och hwar af wilddjur ristwet är, stolen 3 icke äta, att 3 icke stolen warda orene deruppå; ty jag är HETREN.

Dei. 44: 31.

9. Derföre skola de hålla mina stadgar, att de icke skola lägga synd uppå sig, och då beröfwer, när de ohelga sig; ty jag är HETREN, som dem helgar.

10. Ingen annar skall äta af de helgo, ej heller Prestens husman, ej heller någon bagatari.

11. När Presten köper ena själ för sina penningar, den må äta deraf. Och det i hans huse födt är, det må och äta af hans bröd.

12. Om Prestens dotter warder ens främmandes hustru, skall hon icke äta af dess helgas häsoffer.

13. Warder hon en enka, eller utbrifwen, och hafwer ingen säd, och kommer igen till fins faders hus, så skall hon äta af fins faders bröd, såsom då hon ännu piga war; men ingen främmande skall äta deraf.

3 Mos. 10: 14.

14. Swilken som eljest äter af de helgo

erbetandes, han skall lägga semtedelen der- till, och gifwa Presten om med de helgo;

3 Mos. 5: 16.

15. På det att de icke skola obelga Israels barnas helga, som de häsoffa HEDranom; 16. Att de icke skola lägga misgärning och skuld på sig, när de äta af deras helgo; ty jag är HEDren, som dem helgar.

17. Och HEDren talade med Mose, och sade:

18. Säg Aaron och hans söner, och all Israels barn: Hvilken Israelit eller främ- ling i Israel vill göra sitt offer, ware sig af löfte, eller af fri wilja, att de wilja göra HEDranom ett bränneoffer, det honom skall wara tacknämligt af eder;

19. Det skall wara ett mankon, och utan wunt, af så, lambom eller getom.

20. Allt det som något fel hafwer, skolen I icke offra; förty det warder icke tacknäm- ligt för eder.

5 Mos. 15: 21. 17: 1.

21. Och hwilken ett tackoffer HEDranom göra vill, ett bespinnerligt löfte, eller af fri wilja, af så eller får, det skall wara utan wunt, att det må wara tacknämligt. Det skall hafwa ingen wunt.

Mal. 1: 8. 13.

22. Är det blindt, eller brutet, eller sargadt, eller förtwinadt, eller waflogt, eller slabbogt; så skola de icke sådant offra HEDranom, och intet offer deras gifwa på HEDrans altare.

23. En oxe eller får, som ofskedliga eller lptta lemmar hafwer, må du offra af en fri wilja; men icke warder det tacknämligt för ett löfte.

3 Mos. 21: 18.

24. Du skall och icke offra HEDranom något det förkrumadt, eller förstött, eller förslitet, eller utskuret är; och skolen sådant icke göra i edro lande.

25. Du skall och icke offra något sådant af ens främlings hand, med edars Guds bröd; ty det doger intet, och hafwer en mant; der- förre warder det icke tacknämligt för eder.

26. Och HEDren talade med Mose, och sade:

27. När en kalf, eller lamb, eller get födt är, så skall det wara när sine moder i sju dagar; på åttonde dagen och derefter må man offra det HEDranom, så är det tack- nämligt.

28. Ware sig nöt eller får, så skall man icke slagta det med sin unga på enoft dag.

5 Mos. 22: 6.

29. När I wiljen göra HEDranom ett losoffer, det för eder tacknämligt skall wara;

30. Så skolen I äta det på sanna dagen,

och skolen intet behålla qwart intill morgo- nen; ty jag är HEDren.

3 Mos. 7: 15.

31. Dersöre håller min bud, och görer dem; ty jag är HEDren;

32. Att I icke obelgen mitt helga Ramm, och att jag må helgad wara ibland Israels barn; ty jag är HEDren, den eder helgar;

3 Mos. 10: 3.

33. Den eder utur Egypti land fört haf- wer, att jag skulle wara edar Gud: Jag HEDren.

23. Capitlet.

Ärliga högtiders lag.

Och HEDren talade med Mose, och sade:

2. Tala till Israels barn, och säg till dem: Dese äro HEDrans högtider, som I skolen kalla heliga och mina högtider, då I sammankommen.

3. Sex dagar skall du göra ditt arbete; men den sjunde dagen är den store helge Sabbathen, då I tillhopakommen. Intet arbete skolen I göra på honom; förty det är HEDrans Sabbath, ehwar I bon.

2 Mos. 20: 9.

23. 12. 5 Mos. 5: 12. x. Luc. 13: 14.
4. Dese äro de HEDrans högtider, dem I skolen kalla helga högtider, då I samman- kommen:

5. På fjortonde dagen i första månaden om aftonen är HEDrans Passah;

2 Mos. 12: 18.

23. 15. 4 Mos. 28: 16. 5 Mos. 16: 1.
6. Och på den femtonde i samma månade- nom är HEDrans osprade bröds högtid; då skolen I äta ospradt bröd i sju dagar.

7. Den förste dagen skall kallas helig ibland eder, då I sammankommen; då skolen I intet tjenstearbete göra;

8. Och offra HEDranom i sju dagar. Den sjunde dagen skall och helig kallas, då I tillhopakommen; på honom skolen I och intet tjenstearbete göra.

9. Och HEDren talade med Mose, och sade:

10. Tala till Israels barn, och säg till dem: När I kommen i landet, som jag eder gifwa skall, och I skolen uppståra, så skolen I föra till Presten en lärswa, förslingen af edro såd.

11. Då skall den lärswen wara westad för HEDranom, att det skall blifwa tacknämligt af eder. Och detta skall Presten göra på den andra dagen näst efter Sabbathen.

12. Och I skolen på den dagen, då edar lärswa westad warder, göra HEDranom ett

bränneoffer af ett lamb, det utan wank och årgammalt är;

13. Samt med spisoffer, två tiungar semlomjöl, blandadt med oljo, till en söt lukts offer HETranom; dertill dryckoffer, en fjerding af ett hin win;

14. Och stolen intet äta af det nya, hwarlen bröd, torkad äg eller lorn, intill den dagen, då I bären edrom Gud offer. Det skall wara en ewig rätt till edra efterkommande, ehwar I bon.

15. Sedan stolen I räkna ifrå den andra Sabbathsdagen, då I bären westelärfwan fram, sju hela Sabbather; 5 Mos. 16: 10.

16. Intill den andra dagen efter den sjunde Sabbathen; det är, femtio dagar stolen I räkna och offra HETranom nytt spisoffer;

17. Och stolen offra det af alla edra boningar, nämliga tu westebröd af två tiungar semlomjöl, spradt och baladt HETranom till en försling;

18. Och stolen frambära med edor bröd sju årgamla lamb utan wank, och en ung stut, och två wäbrar. Det skall wara HETrans bränneoffer, spisoffer och dryckoffer; det är en söt lukts offer HETranom.

19. Dertill stolen I göra en getabod till syndoffer, och tu årgamla lamb till tadoffer.

20. Och Presten skall westa det med förslingsbrödena för HETranom till de tu lamben; och skall wara HETranom heligt, och höra Presten till.

21. Och I stolen utropa denna dagen; ty han skall kallas helig ibland eder, då I sammantommen; intet tjenstearbete stolen I göra. En ewig rätt skall det wara, till edra efterkommande, ehwar I bon.

22. När I uppläsa sädena i edro lande, stolen I ide allt upptära på åren, och ide alltför noga upphemta; utan stolen det låta dem fattigom, och främlingom. Jag är HETren edar Gud.

3 Mos. 19: 9. 5 Mos. 24: 19.

23. Och HETren talade med Mose, och sade:

24. Tala med Israels barnom, och säg: På första dagen i sjunde månadenom stolen I hålla blåsandens helga Sabbath till äminnelse, då I sammantommen. 4 Mos. 29: 1.

25. Då stolen I intet tjenstearbete göra; och stolen göra HETranom offer.

26. Och HETren talade med Mose, och sade:

27. På tionde dagen i denna sjunde må-

nadenom är Försjonedagen; den skall ibland eder kallas helig, att I tillhopatommen. Då stolen I spåla edra kroppar, och offra HETranom. 3 Mos. 16: 30. 4 Mos. 29: 7.

28. Och stolen intet arbete göra på denna dagen; ty det är en försjonedag, att I stolen försjonade warba för HETranom edrom Gud.

29. Ty hwilken ide spåter sin kropp på denna dagen, den skall utrotad warba utu hans folk.

30. Och hwilken på denna dagen något arbete gör, den skall jag förgöra utu hans folk.

31. Dersöre stolen I intet arbete göra. Det skall wara en ewig rätt till edra efterkommande, ehwar I bon.

32. Det är edar store Sabbath, att I stolen spåla edra kroppar. På nionde dagen i månadenom om aftonen stolen I hålla denna Sabbath, ifrån aftonen och åter intill aftonen.

33. Och HETren talade med Mose, och sade:

34. Tala med Israels barn, och säg: På femtonde dagen i denna sjunde månadenom är löshyddshögtid i sju dagar HETranom.

4 Mos. 29: 12. Joh. 7: 2. 37.

35. Den förste dagen skall kallas helig, att I sammantommen; intet tjenstearbete stolen I göra.

36. I sju dagar stolen I offra HETranom. Den åttonde dagen skall ed kallas helig, att I sammantommen. Och I stolen göra edart offer HETranom; ty det är samlingsdag; intet tjenstearbete stolen I göra.

37. Dese äro HETrans helgebagar, de I stolen heliga hålla, att I sammantommen, och gören HETranom offer, bränneoffer, spisoffer, dryckoffer, och annor offer, hwart efter sin dag.

38. Förutan det HETrans Sabbath, och edra gäfwor och löfte, och frivilljoga gäfwor äro, som I gifwen HETranom;

39. Så stolen I nu på femtonde dagen i sjunde månadenom, när I hafwen i hus samlat årswårten af landena, hålla HETrans högtid i sju dagar. På första dagenom är Sabbath, och på åttonde dagenom är ed Sabbath.

40. Och I stolen på första dagenom taga frukt af stön trä, palmteknigar, och qwislar af tjodqwisadt trä, och pilträ; och wara glade i sju dagar för HETranom edrom Gud;

Num. 8: 14. x.

41. Och stolen alltså hålla HETranom den högtiden om året i sju dagar; det skall vara en ewig rätt till edra efterkommande, att de så stola hålla helg uti den sjunde månaden.

42. Sju dagar stolen i bo i löshyddor. Den en inländning är i Israel, han skall bo i löshyddor;

43. Att edra efterkommande stola weta, huru jag hafwer låtit Israels barn bo i hyddor, då jag förde dem utur Egypti land. Jag är HETren edar Gud.

44. Och Mose sade Israels barnom om denna HETrans helg.

24. Capitlet.

Exodila, Rådebröd. Bannors, Rades straff.

Och HETren talade med Mose, och sade:

2. Ejad Israels barnom, att de bära till mig klara stötte bomoljo till lysning, hwilken dagliga skall slås upp i lamporna,

2 Mof. 27: 20.

3. Utanför vittnessbördsens förlåt i vittnessbördsens tabernakel. Och Aaron skall stöta det både afton och morgon för HETranom dagliga. Det skall vara en ewig rätt med edra efterkommande.

4. Och skall han pynta till lamporna på den sköna ljusastalanom för HETranom dagliga.

5. Och du skall taga semlomjöl, och baka deraf tolf kakor; en kala skall hålla två tinnugar;

2 Mof. 25: 30. Math. 12: 4.

6. Och skall lägga dem, ju sex i hwar hop, på det sköna bordet för HETranom;

7. Och skall lägga på dem rent rötelse, att det skall vara äminnelsebröd till ett offer HETranom.

8. På hwar Sabbathsdag skall han pynta dem till HETranom alltid, af Israels barn till ett ewigt förbund;

9. Och stola höra Aaron och hans söner till, de stola äta dem på heligt rum; ty det är hans albräthelgasta af HETrans offer till en ewig rätt.

2 Mof. 29: 32. 3 Mof. 8: 31. 1 Sam. 21: 6.

10. Och en man utgid, enes Israelitiska qwinnos son, den ens Egyptisk mans son war ibland Israels barn, och trätte med en Israelitisk man i lägret;

11. Och nämnde Namnet, och bannades. Då hade de honom fram för Mose. Och hans moder het Selomith, Dibri dotter, af Dans släkte.

12. Och de lade honom i fängelse, tilldes

dem worde wiß swar gifwen genom HETrans mun.

4 Mof. 15: 34.

13. Och HETren talade med Mose, och sade:

14. För honom ut för lägret, som bannats hafwer, och låt alla dem som det hörde, lägga sina händer på hans hufwud, och låt hela menigheten stena honom.

5 Mof. 17: 7.

15. Och säg Israels barnom: Hwiltten som bannar sin Gud, han skall bära sina synd.

16. Hwiltten som HETrans Namn nämner, han skall böden dö; hela menigheten skall stena honom. Såsom utländningen, så skall och inländningen wara; om han nämner det Namnet, så skall han dö.

17. Om någor slår ena mennisko, han skall böden dö;

2 Mof. 21: 12.

18. Men den som slår någon boskap, han skall betalet tropp för tropp;

19. Och den som gör finom nästa skada, honom skall man göra såsom han gjorde:

2 Mof. 21: 24. 5 Mof. 19: 21.

20. Skada för skada, öga för öga, tand för tand; såsom han hafwer gjort ene mennisko skada, så skall man göra honom igen;

Math. 5: 38.

21. Så att den som slår någon boskap, den skall betalat; men den som slår ena mennisko, han skall dö.

22. Samma rätten skall wara ibland eder, så för utländningen, som för inländningen; ty jag är HETren edar Gud.

2 Mof. 12: 49.

23. Och Mose sade detta för Israels barnom, och förde honom, som bannats hade, ut för lägret, och stenade honom. Och alltså gjorde Israels barn, såsom HETren Mose budit hade.

25. Capitlet.

Helgår, Hångår, fridr.

Och HETren talade med Mose på Sinai berg, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg till dem: När I kommen in uti det land, som jag eder gifwandes warber, stolen i hålla landjens helg HETranom;

2 Mof. 23: 10.

3. Så att du i sex år sår din åker, och i sex år står din wingård, och samlar in fruktarna;

4. Men på sjunde årena skall landet hålla HETranom sina stora helg, i hwilko du icke skall så din åker, eller berga din wingård.

5. Och hwad af sig sjelfswo wäger, efter din afbergning, skall du icke berga; och de

windruswor, som utan ditt arbete wärte äro, skall du icke afhemta, efter det är landsens helgär;

6. Utan landsens helgär skall du förben-
skull hålla, att du skall äta deraf, din tje-
nare, din tjänarinna, din dagelär, din hús-
man, din främling när dig;

7. Din boskap, och djuren i ditt land, allt
det der wägrer skall wara till mats.

8. Och du skall rätna sju sådana helgär, så
att sju år skola sju resor talb wara, och den
sju helgärs tiden gör nio och fyratio år.

9. Då skall du låta bläsa i basunen öfwer
allt edart land, på tionde dagen i sjunde
månadenom, rätt på Hörsonebagen.

3 Mos. 23: 27.

10. Och I skolen helga det femtionde året,
och skolen kalla det ett friår i landena, al-
som dem som bo derinne; ty det är edart
klångär. Så skall hwar och en när eder
komma till sina ägor igen, och till sina slägt.

11. Ty det femtionde året är edart klång-
är. I skolen intet så, ej heller uppslära
det af sig sjelfwo wärt är, ej heller afhemta
i wingårdenom det nian arbete wärt är.

12. Förty klångäret skall wara heligt
ibland eder. Men I skolen äta allt det
som marken bär.

13. Det är klångäret, i hwilko hwar man
skall komma till sitt igen.

14. Om du något säljer dinom nästa, eller
något köper af honom, skall ingen besnita sin
broder;

1 Ezech. 4: 6.

15. Men efter klångärens tal skall du köpa
det af honom, och hwar ären sedan draga
kunna, därefter skall han sälja dig det.

16. Efter som ären äro mång till, så skall
du låta rifa köpet, och efter som de äro så
till, skall du låta köpet falla; ty han skall
sälja dig det efter som det draga kan.

17. Så besnita nu ingen sin nästa, utan
frukta din Gud; ty jag är HERREN edar
Gud.

18. Dersöre görer efter mina stadgar, och
håller mina rättor, att I dem gören, på det
I mågen tryggeliga bo i landena;

19. Ty landet skall gifwa eder sina frukt,
att I skolen hafwa nog till att äta, och bo
tryggeliga derinne.

20. Och om du worde sägandes: Hwad
skole mi äta på sjunde ärena; ty wi så intet,
och förswäme ingen ärswärten?

21. Så will jag bjuda min wälsignelse i
sjette ärena öfwer eder, så att det skall göra
eder treåra wärt.

22. Det I sån på de ättonde ärena, och af
den gamla ärswärten, der äter af intill
nionde året, så att I äten af det gamla, in-
tilldess äter ny ärswärnt kommer.

23. Dersöre skolen I icke sälja landet ewin-
nerliga; ty landet är mitt, och I ären främ-
mande och gäster före mig.

24. Och I skolen i allt edart land låta lan-
det till lösen.

25. Om din broder warber fattig, och säl-
jer dig sina ägor, och hans näste styldman
kommer till honom, och will lösat, så skall
han lösa det hans broder sålt hafwer.

Ruth 4: 1. x.

26. Om någor wore, som ingen löfare haf-
wer, och kan med sine hand så mycket afslad-
komma, att han löser en del;

27. Då skall man rätna årtalet seban han
såldet, och hwad igenstår, gifwe honom, som
köpt hafwer, att han må komma till sina
ägor igen.

28. Om hans hand icke kan finna så myc-
ket, att han kan så någon del igen, så skall
det, som han sålt hafwer, wara i köparens
händer intill klångäret; då skall det wara
ute, och han komme till sina ägor igen.

29. So som säljer bort ett boningahus in-
nan stadsmuren, han hafwer ett helt års
frist till att lösa det igen; det skall wara ti-
den, innan hwilken han det lösa må.

30. Om han icke löser det förra än hela
året ute är, så skall köparen behålla det ewin-
nerliga, och hans efterkommande; och skall
icke löst utgå i klångärena.

31. Men är det ett hus i sådana by, der
ingen mur om är, det skall man rätna lösa
med markene i landena; och skall wara
löst, och i klångärena fritt utgå.

32. De Leviters städer, och husen i städer-
na, der deras ägor inne äro, måga alltid
löste wara.

33. Den som något löser ifrå de Leviter,
den skall gå derifrån i klångärena; ware sig
hus icke stad, som han besittit hafwer; förty
husen uti de Leviters städer äro deras ägor
ibland Israels barn.

34. Men markena för deras städer skall
man icke sälja; förty det är deras egendom
ewinnerliga.

4 Mos. 35: 2.

35. Om din broder warber fattig, och affig-
tommer när dig, så skall du taga honom till
dig, såsom en främling eller husman, att
han må lefwa när dig.

36. Och du skall icke laga ocker af be-
nom, eller winning; utan skall frukta din

Gub, att din broder må lefwa keredwid
2 Mos. 22: 25. 5 Mos. 23: 19.

Ordsp. 28: 8. Ps. 18: 8. 22: 12.

37. Ty du skall icke få hogom dina pennin-
gar på offer, och icke utgå din spis på fördel.

38. Ty jag är HERren eder Gub, den eder
utur Egypti land fört hafwer, att jag skulle
gifwa eder det landet Canaan, och wara
eder Gub.

39. Om din broder warder fattig när dig,
och säljer sig dig, så skall du icke låta honom
gåra trälars arbete;

2 Mos. 21: 2. 5 Mos. 15: 12. Jer. 34: 14.

40. Utan han skall wara när dig, såsom en
dagalari och en husman, och tjena dig intill
flangäret.

41. Då skall han gå lös ut ifrå dig, och
hans barn med honom; och skall komma till
sitt släkte igen, och till sina fäders ägor.

42. Förty de äro mine tjenare, de jag utur
Egypti land fört hafwer; ty skall man icke
sälja dem efter trälars sätt.

43. Och skall du icke med stränghet råda
öfwer dem, utan frukta din Gub.

Eph. 6: 9. Col. 4: 1.

44. Men vill du hafwa trälur och träl-
sinor, så skall du köpa dem af Hedningarna,
som omkring eder äro;

45. Af husmän, som främlingar ibland
eder äro, och af deras afstommandom, som
de när eder uti edro lande föda, dem stolen
I hafwa till egna;

46. Och stolen äga dem, och edor barn efter
eder till en ewig ägo; dem stolen I låta
mara trälur. Men öfwer edra bröder,
Israels barn, skall ingen öfwer den andra
råda med stränghet.

47. Om en främling eller en husman
wäret till när dig, och din broder warder
fattig när honom, och säljer sig enom främ-
ling, eller husmanne när dig, eller någrom
af sine släkt;

48. Så skall han rätt hafwa, seban han såld
är, att warba löst igen; och någor af hans
bröder må lösa honom;

49. Eller hans faderbroder, eller faderbro-
ders son, eller eljest någor hans när styld-
man i hans släkte; eller om hans egen hand
kan så nydet afslomma, så skall han lösa
sig;

50. Och skall rätna med sin löpare ifrå det
äret, då han sålde sig, intill flangäret. Och
pennningarna stola rätnade warba efter ära-
talet, seban han såldes; och skall hans lön
med inräknas för hela tiden.

51. Om ännu mång år äro intill flangäret,
så skall han derefter desto mer gifwa för
lösen, efter som han löpt är.

52. Äro så år qwar intill flangäret, så skall
han och derefter igengifwa till sin lösening;

53. Och skall rätna sin lön med honom år
från år. Och du skall icke låta råda öfwer
honom med stränghet för din ägon.

54. Om han icke löser sig i denna måtto,
så skall han i flangäret lös utgå, och hans
barn med honom.

55. Förty Israels barn äro mine tjenare,
de jag utur Egypti land fört hafwer. Jag
är HERren eder Gub.

26. Capitlet.

Gubattighets och egubattighets lön.

I stolen icke göra eder några afgudar, el-
ler beläte, icke heller uppresa eder några
stobar, icke heller någon wårdfsten sätta uti
edro lande, till att tillbedja derföre; ty jag
är HERren eder Gub. 2 Mos. 20: 4.

5 Mos. 5: 8. 16: 22. Ps. 81: 10. 97: 7.

2. Pålär mina Sabbather, och frukter eder
för min helgedom. Jag är HERren.

3 Mos. 19: 30.

3. Om I wandren i minom stadgom, och
hållen min bud, och gören dem;

5 Mos. 28: 1.

4. Så skall jag gifwa eder regn i sinom
tid; landet skall gifwa sin wäxt, och trän på
markene bära sina frukt.

5. Och tröstoben skall råda intill winan-
den, och winanden skall råda intill sädesti-
den. Och I stolen hafwa bröd nog, och
stolen tryggeliga bo i edro lande.

6. Jag skall gifwa fride i edro lande, att I
stolen sofwa, och ingen förfära eder. Jag
skall låta komma de onda djur utur edro
lande, och intet swärd skall gå genom edart
land.

7. I stolen jaga edra fiendar, och de stola
falla för eder genom swärd.

8. Hem af eder stola jaga hunbrade, och
hundbrade af eder stola jaga tiotusenbe; ty
edra fiender stola falla för eder genom
swärd. Jos. 23: 10.

9. Och jag skall wända mig till eder; jag
skall föröla eder, och låta eder wäxa till, och
jag skall göra mitt förbund fast med eder.

Ps. 37: 26.

10. Och I stolen äta af det gamla, så att
I stolen låta det gamla fara för det nya.

11. Jag skall hafwa min boning ibland
eder, och min själ skall icke förlasta eder.

12. Och jag skall wandra ibland eder, och skall wara edar Gud, så stolen I wara mitt folk. 2 Cor. 6: 16.

13. Ty jag är HERren edar Gud, den eder utur Egypti land fört hafwer, att I icke skullen wara deras trålar; och hafwer sön-derbrutit edart of, och hafwer låtit eder gå rätta.

14. Men om I icke hören mig, och icke gören befa buden all;

5 Mos. 28: 15. 1Kag. 2: 17.

15. Utan förakten mina stadgar, och edra själar förläsa mina rätter, så att I icke gören all min bud, och låten mitt förbund tillbaka; Mal. 2: 2.

16. Så skall jag och då göra eder detta; Jag skall hemsöta eder med försträckelse, smullnad, och skälwo, att edor ansigte förfalla, och edra kroppar försmäta skola; I stolen såfängst så edra såd, och edre fiender skola äta henne.

17. Och jag skall ställa mitt anlete emot eder, och I stolen warda slagne för edra fiendar. Och de som hata eder, skola råda öfwer eder, och stolen fly, då ingen jagar eder. 3 Mos. 17: 10.

Job 36: 12. Ef. 1: 20. Ords. 28: 1.

18. Om I ändå icke hören mig, så skall jag ännu sju reor mer görat, till att näpsa eder för edra synder;

19. Att jag edra högfärd och genförtighet nederflå skall. Och jag skall göra edar himmel såsom jern, och edra jord såsom koppar.

20. Och edor möda och arbete skall förtapadt wara, så att edart land icke skall gifwa sin wärt, och trän i landet icke bära sina frukt.

21. Och om I wandren mig emot, och icke wiljen höra mig, så skall jag ändå görat sju reor mer, till att slå eder för edra synders skull;

22. Och skall sända wilddjur ibland eder; de skola uppäta edor barn, och förberfwa edar boskap, och förminsta eder; och edra wägar skola warda öde.

23. Om I ändå icke dermed låten rätta eder, och wandren mig emot;

24. Så skall jag och wandra emot eder, och skall ännu slå eder sju reor mer för edra synders skull; 2 Sam. 22: 27. Ps. 18: 26.

25. Och skall låta komma öfwer eder ett hämnbestvärð, det mitt förbund hömma skall. Och om I församlen eder uti edra städer, skall jag dock sända pestilentie ibland eder, och skall gifwa eder uti edra fiendars händer.

26. Så skall jag och förberfwa edars bröds tillråd, så att tio qwinnor skola baka sitt bröd i enom ugn, och edart bröð skall man utwäga med wigt; och när I äten, stolen I icke warda mätte.

27. Om I dermed än icke hören mig, utan wandren mig emot;

28. Så skall jag och i grømhøt wandra emot eder, och skall sjusfalt mer näpsa eder för edra synders skull;

29. Så att I stolen äta edra söners och dötrars kött.

5 Mos. 28: 53. 2 Kon. 6: 29. 1Kag. 4: 10.

30. Och jag skall bortshäwa edra höjder, och edor beläte utrota, och skall låsta edra kroppar uppå edra afgudar, och min själ skall wämja wid eder; 2 Ebr. 34: 7.

31. Och skall göra edra städer öde, och edra kyrkor förlägga, och skall icke wilja lusta edra stöta lutt. Ef. 1: 13.

32. Alltså skall jag göra landet öde, att edra fiender, som bo deruti, skola grufwa sig derföre. 2 Ebr. 36: 19. Jer. 19: 8. 25: 9.

33. Men eder skall jag förfingra ibland Hedningarna, och draga ut swärdet efter eder, att edart land skall blifwa öde, och edra städer omfullslagne. Jer. 15: 7.

34. Så skall då landena behaga sin helg, så länge det öde ligger, och I ären i fiendalande. Ja, då skall landet hålla helg, och det helg thy behaga.

35. Så länge det öde ligger, skall det hålla helg; derföre, att det icke kunde beligt hålla, då I skullen låtat heligt hålla, då I deruti bodden.

36. Och de som återlefwas af eder, dem skall jag göra ett bafwande hjerta uti deras fiendars lande, så att ett rustande löf skall jaga dem; och skola fly derföre, lita som ett swärd jagade dem, och falla der som ingen jagar dem. Ef. 30: 17.

37. Och den ene skall falla på den andra, lita såsom för swärd, och dock ingen jagar dem. Och I stolen icke töra dula eder upp för edra fiendar.

38. Och I stolen förfaras ibland Hedningarna, och edra fiendars land skall fräta eder upp.

39. De som återlefwas, skola försmäktas i deras misgerningar uti fiendalande; och uti deras fäders misgerningar skola de försmäktas.

40. Så skola de då bekänna sina misgerning, och sina fäders misgerning, i hwilkom de sig förtagit, och emot mig wandrat hafwa.

41. Derföre vill jag och wandra emot dem, och skall drifwa dem bort i deras fiendaland. Och warber ju deras oomflorna hjerta sig ödmjukandes. Och då skall dem behaga deras misgjerningars straff.

42. Och jag skall ihågkomma mitt förbund med Jacob, och mitt förbund med Ifaac, och mitt förbund med Abraham; och skall tänka uppå landet,

43. Som af dem öfvergifwet är, och hafwer haft ett behag till sina helg, medan det öde ligger ifrå dem, och dem behagar deras misgjerningars straff; derföre, att de hafwa förlorat mina rättor, och deras själ hafwer haft en wänjelse till mina stadgar.

44. Och om de än i fiendaland äro, hafwer jag likväl icke förlästat dem, och icke så wänjat wid dem, att det skulle wara ute med dem, och mitt förbund med dem skulle intet mer gälla; ty jag är GEdren deras Gud. 5 Mos. 4: 30, 31. Rom. 11: 26, 27.

45. Och jag skall för dem ihågkomma mitt första förbund, då jag förde dem utur Egypti land för Hedningarnas ågon, att jag skulle wara deras Gud: Jag GEdren.

46. Deßa äro de stadgar, och rättor, och lag, som GEdren emellan sig och Israels barn satt hafwer, på Sinat berg, genom Mose hand.

27. Capitlet.

Öfsten, förstäd, hildgift, slande.

Och GEdren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg till dem: Om någon gör GEdranom ett be-
spännerligt löfte, så att han slattar sig;

3. Så skall detta wara slatningen: en mansperson tjuguarå gammal, intill sextio år, skall du slatta på femtio silfwerfillar, efter helgedomens filtel;

4. En qwinnosperson på tretio fillar.

5. Men ifrå fem år intill tjugu år, om det är en mansperson, skall du slatta honom på tjugu fillar; en qwinnosperson på tio fillar.

6. Är det en månad gammalt, intill fem år, om det är en mansperson, skall du slatta det på fem silfwerfillar; en qwinno på tre silfwerfillar.

7. Men är det sextioåra gammalt, och der-
utöfwer, och är en mansperson, skall du slatta honom på femton silfwerfillar; en qwinno på tio fillar.

8. Om han är för fattig till sådana slat-
ning, så skall han gå för Presten, och Presten skall slatta honom; och han skall slatta ho-

nom efter som hans hand, som löftet gjort hafwer, förwärfwa kan.

9. Om det är af boskap, det man GEdra-
nom offra må, allt det man GEdranom gifwer, det är heligt.

10. Man skall icke werla det, eller förwand-
lat, ett godt för ett ondt, eller ett ondt för ett godt. Om någon werlar det, ett djur för det andra, så skola de båda wara helig.

11. Är det djuret orent, det man icke bär
offra GEdranom, så skall man hafwa det fram för Presten;

12. Och Presten skall slatta det, om det är
godt eller ondt. Och det skall blifwa wid Prestens slatning.

13. Vill någon lösa det, han skall gifwa
femtebelen utöfwer slatningena.

14. Om någon helgar sitt hus, så att det
skall wara GEdranom heligt, så skall Presten
slatta det, om det är godt eller ondt. Och
efter som Presten slattar det, så skall det
blifwa.

15. Men om han, som det helgat hafwer,
will det lösa, skall han gifwa den femte delen
i silfwer, mer än som det slattadt är, och så
skall det warda hans.

16. Om någon helgar GEdranom ett stycke
äter af sitt arfwegods, så skall den slattad
warda efter som han bär. Där han en homer
torn, så skall han gälla femtio silfwerfillar.

17. Men helgar han sin äter straxt ifrå
klångäret, så skall han gälla efter hans värde.

18. Hafwer han helgat honom efter klang-
äret, så skall Presten räfna honom efter de
ären, som tillbakastå intill klångäret, och
derester slatta honom desto ringare.

19. Vill han, som honom helgat hafwer,
lösa ätten, så skall han gifwa femtebelen i
silfwer, mer än han slattad är, och så skall
han warda hans.

20. Vill han icke lösa, utan säljer honom
enorm androm, så skall han icke mer lösa
honom;

21. Utan den samme ätten, när han i klang-
äret löst utgår, skall wara helig GEdranom,
såsom en förspild äter, och skall wara Pre-
stens arfwegods.

22. Om någon helgar GEdranom en äter,
den han köpt hafwer, och icke hans arfwegods
är;

23. Så skall Presten räfna honom hwad
han gälla kan intill klångäret, och han skall
på samma dagen gifwa den slatningen ut,
att hon skall wara GEdranom helig.

24. Men på klångäret skall han komma till

honom igen, som honom sålt hade, att han blifwer hans arfwegods i landena.

25. All slattning skall ste efter helgedomens sikel; men en sikel gör tjugu gera.

2 Mos. 30: 13. 4 Mos. 3: 47. Hes. 45: 12.

26. Det förstfödda ibland boskapen, det HETranom eljest tillhörer, skall ingen belga, ware sig ore eller får; ty det är HETrans.

2 Mos. 13: 2. 4 Mos. 3: 13. Luc. 2: 23.

27. Är något orent på boskapen, så skall man lösa det efter sitt värde, och derutöfwer gifwa den femte delen. Vill han icke lösa det, så må det säljas efter sitt värde.

28. Man skall intet spillgiftet sälja eller lösa, det någor HETranom tillspillogiftet, af allt det hans ägodelar är, ware sig menniska, boskap, eller arfärer; ty allt

spillgiftet är det aldrabelgasta HETranom.

Joi. 6: 18. 19.

29. Man skall icke lösa någon spillgiften menniska; utan hon skall böden dö.

30. All tionde i landet, både af landens såd, och af frukten af träen, höra HETranom till, och stola wara helig HETranom.

31. Vill någor lösa sin tiond, han skall gifwa femtebelen utöfwer.

32. Och all tiond af få och får, och allt det under ris går, det är en helig tiond HETranom.

33. Man skall icke fråga, om det är godt eller ondt; man skall icke heller werlat. Om någor werlar det, så skall både wara heligt, och icke löst wara.

34. Dessa äro de bud, som HETren böb Moje till Israels barn på Sinai berg.

Ände på den Tredje Boken Moje.

NUMERI.

Fjerde Boken Moje.

1. Capitlet.

Loff Israels slägter täljas, Levl ej.

Och HETren talade med Moje, i Sinai ölen, uti wittuesbörhsens tabernakel, på första dagen, i den andra månadenom, i de andra årena, sedan de woro gångne utur Egypti land, och sade:

2. Tager en summo af hela Israels barnas menighet, efter deras slägter, och deras fäders hus och namn, allt det som manlön är, ifrå hufwud till hufwud;

2 Mos. 30: 12. 4 Mos. 26: 2.

3. Ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det som doger till att draga i här i Israel. Och I stolen tälja dem efter deras härar, du och Aaron;

4. Och stolen taga till eder af hwarjo släkten en höfwitsmann öfwer hans fäders hus.

5. Dessa äro namnen af de höfwitsmän, som med eder stå stola. Af Ruben: Eljuz, Sebeurs son.

6. Af Simeon: Selumiel, ZuriSabai son.

7. Af Juda: Nabeßon, Amminadabs son.

8. Af Issachar: Nethaneel, Quars son.

9. Af Sebulon: Eliab, Belons son.

10. Af Josephs barn: Af Ephraim, Elisama, Ammihubs son: Af Manasse, Samiel, Bedahjurs son.

11. Af BenJamin: Abiban, Gideon son.

12. Af Dan: Abieser, AmmiSabai son.

13. Af Affer: Bagiel, Ochrans son.

14. Af Gad: Eliasaph, Deguels son.

15. Af Rapphali: Abira, Enans son.

16. Dessa äro de namnkunnigaste i menighetene, höfwitsmän i deras fäders slägter, som woro hufwud och förstar i Israel.

17. Och Moje och Aaron togo dem till sig, såsom de wid namn uppräknade woro;

18. Och församlade beflites hela menighetena på första dagen i den andra månadenom, och räknade dem efter deras börd, efter deras slägter och fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, ifrå hufwud till hufwud;

19. Såsom HETren hade budit Moje; och talde dem uti Sinai ölen.

20. Rubens barn, som war den förste Israels son, efter deras börd, slägter, deras fäders hus och namn, ifrå hufwud till hufwud, allt det manlön war, ifrå tjugu år och

derutöfwer, och de som dogde till att draga i här,

21. De wordo räknade intill Rubens slägte, sex och fyratio tusend, och femhundrad.

22. Simeons barn, efter deras börd, slägter, deras faders hus och namn, ifrå hufvud till hufvud, allt det som manöm war, ifrå tjugu år och derutöfwer, och i här draga dogde,

23. Worde talde intill Simeons slägte, nio och femtio tusend, och trehundrad.

24. Gads barn, efter deras börd, slägter, deras faders hus och namn, frå tjugu år och derutöfwer, allt det som i här draga dogde,

25. Wordo talde intill Gads slägte, fem och fyratio tusend, sexhundrad och femtio.

26. Juba barn, efter deras börd, slägter, deras faders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

27. Wordo talde intill Juba slägte, fyra och sjutio tusend, och sexhundrad.

28. Isaschars barn, efter deras börd, slägter, deras faders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

29. Wordo talde intill Isaschars slägte, fyra och femtio tusend, och fyrahundrad.

30. Ebulons barn, efter deras börd, slägter, deras faders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

31. Wordo talde intill Ebulons slägte, sju och femtio tusend, och fyrahundrad.

32. Josephs barn, af Ephraim, efter deras börd, slägter, deras faders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

33. Wordo talde intill Ephraims slägte, fyratiotusend, och femhundrad.

34. Manasse barn, efter deras börd, slägter, deras faders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

35. Wordo talde intill Manasse slägte, tu och tretio tusend, och tindhundrad.

36. BenJamins barn, efter deras börd, slägter, deras faders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

37. Wordo talde intill BenJamins slägte, fem och tretio tusend, och fyrahundrad.

38. Dans barn, efter deras börd, slägter, deras faders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

39. Wordo talde intill Dans slägte, tu och fertio tusend, och sjiahundrad.

40. Affers barn, efter deras börd, slägter,

deras faders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

41. Wordo talde intill Affers slägte, ett och fyratio tusend, och femhundrad.

42. Naphthali barn, efter deras börd, slägter, deras faders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

43. Wordo talde intill Naphthali slägte, tre och femtio tusend, och fyrahundrad.

44. Deße äro de som Mose och Aaron, samt med de tols Israels Högstar, talde, af hwilkom ju en war öfwer hwart af deras faders hus.

45. Och summan af Israels barn, efter deras faders hus, ifrå tjugu år och derutöfwer, det i här draga dogde i Israel,

46. War sex resor hundradetusend, och tretusen, femhundrade och femtio.

2 Mos. 12: 37. 38: 26.

47. Men de Leviter, efter deras faders slägter, wordo intet räknade ibland med.

48. Och HERRen talade med Mose, och sade:

49. Levi slägt skall du intet räkna, eller taga någon summo af dem, ibland Israels barn.

50. Men du skall stida dem till vittnesbördsens tabernakel, och till all deß tyg, och allt det dertill hörer; och de skola bära tabernaklet, och all deß tyg, och skola det stöta, och lägga sig omkring tabernaklet.

51. Och när man resa skall, då skola de Leviter taga tabernaklet neber; och när bären skall lägga sig, skola de slå tabernaklet upp. Om någon främmande nalkas dertill, han skall dö.

52. Israels barn skola lägga sig hvar i sitt lägre, och wid sine härs baner.

53. Men Leviterna skola lägga sig omkring vittnesbördsens tabernakel, på det icke skall komma en wrede öfwer menighetena af Israels barn. Derföre skola de Leviter walt hålla wid vittnesbördsens tabernakel.

54. Och Israels barn gjorde allt det HERRen Mose budit hade.

2. Capitlet.

Israels barnas lägre, tal.

Och HERRen talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Israels barn skola lägga sig allt omkring för vittnesbördsens tabernakel, hwar under sitt baner och tecken, efter deras faders hus.

3. Österut skall sig lägga Juba med sitt

baner och här; deras höfswitsman Naheffon, Amminadabs son;

4. Och hans här, de fyra och sjutio tusend, och serhundrad.

5. Bredowid honom skall sig lägga Isaschars släkte; deras höfswitsman Netaneel, Zuars son;

6. Och hans här, de fyra och femtio tusend, och fyrahundrad;

7. Dertill Sebulons släkte; deras höfswitsman Eliab, Helons son;

8. Med sin här, de sju och femtio tusend, och fyrahundrad;

9. Så att alle de, som höra till Juda lägre, skola vara i allo hundrade sex och åttio tusend, och fyrahundrad, de som deras här tillhöra; och de skola draga främst.

10. Söderut skall ligga Rubens lägre och baner med deras här; deras höfswitsman Elizur, Sebeurs son;

11. Och hans här, de sex och fyratio tusend, femhundrad.

12. Bredowid honom skall sig lägga Simeons släkte; deras höfswitsman Selumiel, ZuriSadai son;

13. Och hans här, de nio och femtio tusend, trehundrad;

14. Dertill Gads släkte; deras höfswitsman Eliasaph, Reguels son;

15. Och hans här, de fem och fyratio tusend, serhundrad och femtio;

16. Så att alle de, som höra till Rubens lägre, skola vara i allo hundrade ett och femtio tusend, fyrahundrad och femtio, de som deras här tillhöra; och skola vara de andre i utdragningene.

17. Sedan skall wittnessbördsens tabernakel draga fram med Leviternas lägre midt ibland lägren; och såsom de lägga sig, så skola de och draga, hwar wid sitt rum under sitt baner.

18. Westerut skall ligga Ephraims lägre och baner, med deras här; deras höfswitsman skall vara Elisama, Ammihubs son;

19. Och hans här, de fyratiusend och femhundrad.

20. Bredowid honom skall sig lägga Manasse släkte; deras höfswitsman Gamliel, Bebahurs son;

21. Hans här, de tu och tretio tusend, och tuhundrad;

22. Dertill BenJamins släkte; deras höfswitsman, Abidan, Gibeoni son;

23. Hans här de fem och tretio tusend, och fyrahundrad;

24. Så att alle de, som Ephraims lägre tillhöra, skola vara hundrade och åtta tusend, och etthundrad, de hans här tillhöra; och skola vara de tredje i utdragningene.

25. Norrut skall ligga Dans lägre och baner; deras höfswitsman Ahieser, Ammi-Sadai son;

26. Hans här, de tu och sextio tusend, och sjuhundrad.

27. Bredowid honom skall lägga sig Assers släkte; deras höfswitsman Bagiel, Ochrans son;

28. Hans här, de ett och fyratio tusend, och femhundrad;

29. Dertill Naphtali släkte; deras höfswitsman Ahira, Enans son;

30. Hans här, de tre och femtio tusend, och fyrahundrad;

31. Så att alle de, som höra till Dans lägre, skola vara hundrade sju och femtio tusend, och serhundrad; och skola vara de ytterste i utdragningene med deras baner.

32. Detta är summan af Israels barn, efter deras fäders hus och lägre med deras härar: serhundradtusend, och tretusend, femhundrad och femtio.

2 Mos. 12: 37. 4 Mos. 1: 46.

33. Men de Leviter worbo intet talde i summan med Israels barnom; såsom GÖREN hade budit Mose.

34. Och Israels barn gjorde allt det GÖREN hade budit Mose; och lägrade sig under deras baner, och drogo ut hwar i sine släkt efter deras fäders hus.

3. Capitlet.

Levi talles i de förstföddas ställe.

Detta är Aarons och Mose släkt, i den tiden, då GÖREN talade med Mose på Sinai berg.

2. Och detta är Aarons söners namn: Den förstfödde Nadab, dernäst Abihu, Eleazar och Itamar. 2 Mos. 6: 23. 1 Ebr. 6: 3.

3. Det äro namn till Aarons söner, som till Prestes smorde woro, och deras händer fullde till Presterskap. 3 Mos. 8: 2.

4. Men Nadab och Abihu blefwo döde för GÖRANOM, då de offerade främmande eld för GÖRANOM, uti Sinai ölen, och hade inga söner. Men Eleazar och Itamar stötte Prestämbetet under deras fader Aarons.

3 Mos. 10: 2. 16: 1. 4 Mos. 26: 61. 1 Ebr. 24: 2.

5. Och GÖREN talade med Mose, och sade:

6. Och fram Levi släkte, och ställ dem inför Presten Aaron, att de skola tjena honom ;

7. Och hålla hans och hela menighetens wakt inför vittnesbördsens tabernakel, och tjena i tabernaklets tjenste ;

8. Och wakta all tvg, som vittnesbördsens tabernakel tillhör, och Israels barnas wakt, till att tjena i tabernaklets tjenste.

9. Och skall gifwa Aaron och hans sönom Leviterna till gåfwo af Israels barnom ;

10. Men Aaron och hans söner skall du sätta, att de wakta på deras Presterskap. Om någon främmande bjuder sig dertill, han skall dö.

11. Och HERren talade med Mose, och sade :

12. Si, jag hafwer tagit de Leviter ibland Israels barn, för allt försköddt som moderlif öppnar ibland Israels barn, så att Leviterna skola wara mine.

4 Mos. 8: 16.

13. Förty de försköddingar äro mine, ifrå den tid jag slog all försködding i Egypti land ; då helgade jag mig all försködding i Israel, ifrå menniska allt intill boscäp, att de skola höra mig till : Jag HERren.

2 Mos. 12: 29. 13: 2. 34: 19. Luc. 2: 23.

14. Och HERren talade med Mose uti Sinai öken, och sade :

15. Räkna Levi söner efter deras fäders hus och släcter, allt det manlös är, månade gammalt, och derutöfwer.

16. Och så talde Mose dem efter HERrens ord, såsom han budit hade.

17. Och woro desse Levi barn wid namn : Gerson, Lehi, Merari.

1 Mos. 46: 11. 2 Mos. 6: 16.

18. Men Gersons barnas namn i deras släcter woro : Libni och Simeï.

19. Lehis barn i deras släcter woro : Amram, Sijear, Hebron och Ussiel.

2 Mos. 6: 18.

20. Merari barn i deras släcter woro : Maheli och Musi. Det äro Levi släcter, efter deras fäders hus.

21. Desse äro Gersons släcter : De Libniter och Simeiter.

22. Summan af talet wardt funnen fjutusen och femhundra, allt det som manlös war, och månade gammalt, och derutöfwer.

23. Och de samma Gersoniters släcter skola lägga sig balföre tabernaklet, westerut.

24. Deras öfwerste skall wara Eliasaph, Laeis son.

25. Och de skola wakta på vittnesbördsens tabernakel, på boningena och tädset, och

des öfwerställe, och på klädet i dörrne af vittnesbördsens tabernakel ;

26. På bonaben åt gårdenom, och på klädet i gårdsens ingång, hwilken går omkring boningena och altaret, och på dess tåg, och allt det som till dess tjenste hör.

27. Desse äro Lehis släcter : De Amramiter, de Sijeariter, de Hebroniter och Usseliter ;

28. Allt det som manlös war, och månade gammalt, och derutöfwer, wid tal åttatusen och sexhundra, de som alla skola på helgedomens wakt ;

29. Och skola lägga sig wid sidona af tabernaklet, öfderut.

30. Deras öfwerste skall wara Elizaphan, Ussels son.

31. Och de skola wakta arken, bordet, ljussalsten, altaren, och all helgedomens tvg, der de tjena med ; och på förlåten, och hwad till dess tjenste tillhör.

32. Men den öfwerste öfwer alla Leviternas öfwerstar skall wara Elcazar, Prestens Aarons son, öfwer dem som skidade äro till att taga wara på helgedomens wakt.

33. Desse äro Merari släcte : De Maheliter och Musiter ;

34. Hwille till talet woro sextusen och tuthundra, allt det manlös war, månade gammalt, och derutöfwer.

35. Deras öfwerste skall wara Zuriel, Abihails son ; och skola lägga sig wid sidona af tabernaklet, norrut.

36. Och deras ämbete skall wara, att wakta uppå bråden, stottstängerna, och stolparna, och stöterna åt tabernaklet, och all tvg, som till den tjensten tillhöra ;

37. Så och på stolparna fringom gården, med stöterna, och pålarna, och tågen.

38. Men framför boningena och vittnesbördsens tabernakel öfsterut skola sig lägga Mose och Aaron, och hans söner, att de skola wakta på helgedomen, och på Israels barn. Om någon främmande bjuder sig dertill, han skall dö.

39. Alle Leviterna uti en summo, som Mose och Aaron talde efter deras släcter, efter HERrens ord, allstammans manlös, månade gammalt, och derutöfwer, woro tu och tjugu tusen.

40. Och HERren talade till Mose : Räkna all försködding, det manlös är ibland Israels barn, månade gammalt, och derutöfwer, och tag talet på deras namn ;

41. Och skall uttaga Leviterna mig HERren

ranom för all Israels barnas förstföding; och Leviternas boskap, för all förstföding af Israels barnas boskap.

42. Och Mose talade, såsom HERRN honom budit hade, all förstföding ibland Israels barn.

43. Och wardt funnet namnens tal, af all förstföding, det mantön war, månade gammalt, och berutöfwer, i deras summo, tu och tjugu tusend, tjuhundrad, och tre och sjutio.

44. Och HERRN talade med Mose, och sade:

45. Tag de Leviter för all förstföding ibland Israels barn, och Leviternas boskap för deras boskap, att Leviterna skola wara mine, HERRNS.

46. Men de löfpenningar för de tjuhundrade tre och sjutio, som öfwerlöpa i Israels barnas förstföding, utöfwer Leviternas tal,

47. Skall du taga ju fem sillar ifrå hufvud till hufvud, efter helgedomens sil; tjugu gera galler en sil;

2 Mos. 30: 13. 3 Mos. 27: 25. Hes. 45: 12.

48. Och skall de samma penningar, som öfwerlöpa utöfwer deras tal, gifwa Aaron och hans sönom.

49. Då tog Mose de löfpenningarna, som öfwerlöste utöfwer Leviternas tal,

50. Af Israels barnas förstfödingar, tusende trehundrad, och fem och sextio sillar, efter helgedomens sil;

51. Och fird dem Aaron och hans söner, efter HERRNS ord, såsom HERRN hade budit Mose.

4. Capitlet.

Leviternas ämbete, antal.

Och HERRN talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Tag summon af Kehats barn utaf Levi söner, efter deras släcter och fädrens hus;

3. Ifrå tretio år och berutöfwer, allt intill femtioude året, alla de som döga till ämbetet, att de göra de werk i vittnesbördsens tabernakel.

4. Och detta skall wara Kehats söners ämbete uti vittnesbördsens tabernakel, det aldragelast är.

5. När hären drager af stad, så skola Aaron och hans söner gå in, och taga ned förlåten, och swepa vittnesbördsens ark deruti;

6. Och lägga täckelset beröfwer af tackstinn, och breda deruppå ett kläde allsamman gult, och lägga hans stänger derwid;

7. Och breda beflites öfwer slädborbet ett gult kläde, och sätta deruppå fat, stekar, skålar och lannor, der man med ut och in skänker; och det dagliga brödet skall ligga der när;

2 Mos. 25: 29. 30.

8. Och skola breda beröfwer ett rosenrödt kläde, och betäcka det med ett täckelse af tackstinn, och lägga dess stänger der när;

9. Och skola taga ett gult kläde, och swepa ljusens ljusastaka deruti, och hans lampor med hans ljusanäpor och slädetyg, och all oljolar, som ämbetet tillhöra;

2 Mos. 25: 31. 32.

10. Och skola lägga om allt detta ett täckelse af tackstinn, och skola lägga dem på stänger.

11. Sammalunda skola de och breda öfwer gylbene altaret ett gult kläde, och betäcka det med täckelset af tackstinn, och lägga dess stänger derwid.

12. All tyg, som de skola med tjena i helgedomen, skola de taga, och lägga ett gult kläde beröfwer, och täcka det med ett täckelse af tackstinn, och lägga uppå stänger.

13. De skola och löpa askona utaf altaret, och breda ett skarlatanskläde beröfwer;

14. Och all dess tyg lägga der till, der de med skaffa hafwa deruppå, solpannor, gafflar, skoflar, bäcken med all redskap till altaret; och skola breda beröfwer ett täckelse af tackstinn, och lägga dess stänger derwid.

15. När nu Aaron och hans söner sådant gjort hafwa, och betäckt helgedomen, och all dess redskap, när hären drager af stad, då skola Kehats barn gå in till att bära det, och skola icke komma wid helgedomen, att de icke dö. Detta är Kehats barnas tunge wid vittnesbördsens tabernakel.

16. Och Eleazar, Prestens Aarons son, skall hafwa detta ämbetet, att han skidar oljona till lysning, och specceri till rökwerk, och det dagliga spisoffret, och smörjooljan, så att han bestidar hela tabernaklet och allt det deruti är, uti helgedomen, och hans redskap.

2 Mos. 30: 23. 34.

17. Och HERRN talade med Mose och med Aaron, och sade:

18. I skolen icke låta de Kehatiters släctes att förderfwa sig ibland de Leviter;

19. Utan det skolen I göra med dem, att de måga lefwa och icke dö, om de komma wid det aldragelasta: Aaron och hans söner skola gå in, och skida hwar och en till sitt ämbete och tunga;

20. Men icke skola de gå derin, och klåda helgedomen ohöjdan, att de icke dö.

21. Och HETren talade med Mose, och sade:

22. Tag beflädes summon af Gersons barn, efter deras faders hus och släcter;

23. Ifrå tretio år och derutöfwer, intill femtionde året, och sädä dem alla, som till ämbete doge äro, att de skola hafwa ämbete i vittnesbördsens tabernakel.

24. Och detta skall wara de Gersoniters släktes ämbete, det de skola sköta och bära.

25. De skola bära boningenes tapeter, och vittnesbördsens tabernakel, och dess täckelse, och det täckelset af tackskinn, som ofwan öfwer är, och slädet i dörrne af vittnesbördsens tabernakel;

26. Och den bonaden i gårdenom, och slädet i ingången åt gårdenom, som går omkring tabernaklet och altaret, och deras tåg, och all redskap till deras ämbete, och allt det som deras ämbete tillhör.

27. Efter Aarons och hans söners ord skall allt Gersons barnas ämbete gå, allt det de bära och sköta skola; och I skolen se till, att de taga wara på allan deras tunga.

28. Detta skall wara de Gersoniters barnas släktes ämbete uti vittnesbördsens tabernakel. Och deras walt skall wara under Ithamars, Prestens Aarons sons, hand.

29. Merari barn, efter deras släkte och faders hus, skall du och skida,

30. Ifrå tretio år och derutöfwer, intill det femtionde året, alla de som till ämbete doge, att de skola hafwa ämbete uti vittnesbördsens tabernakel.

31. På denna tungan skola de walta, efter allt deras ämbete uti vittnesbördsens tabernakel, att de bära bräden till tabernaklet, och stöttstängerna, och stolparna, och stötterna; 2 Mos. 26: 15. &c.

32. Och dertillmed stolparna till gården allt omkring, och stötterna och pålarna, och tågen med all deras redskap, efter allt deras ämbete. Swar och en skolen I tillskida sin del af tunganom, till att taga wara på redskapen.

33. Detta ware Merari barnas släktes ämbete, af allt det de sköta skola uti vittnesbördsens tabernakel, under Ithamars, Prestens Aarons sons, hand.

34. Och Mose och Aaron, samt med höfwiömmämnerna öfwer menighetena, talde de Rebatiters barn, efter deras släkte och faders hus;

35. Ifrå tretio år och derutöfwer, intill femtionde året, alla de som till ämbete

bogde, till att hafwa ämbete uti vittnesbördsens tabernakel;

36. Och summan war tutusend, sjuhundrad och femtio.

37. Det är summan af de Rebatiters släkte, hwilla alle till skaffa hade uti vittnesbördsens tabernakel; de Mose och Aaron talde efter HETrans ord genom Mose.

38. Gersons barn wordo och talde i deras släcter och faders hus;

39. Ifrå tretio år och derutöfwer, allt intill det femtionde, alle de som till ämbete bogde, till att hafwa ämbete uti vittnesbördsens tabernakel;

40. Och summan war tutusend, sexhundrad och tretio.

41. Det är summan af Gersons barnas släkte, de der alle hade till skaffa uti vittnesbördsens tabernakel, hwilla Mose och Aaron talde efter HETrans ord.

42. Merari barn wordo och talde, efter deras släcter och faders hus;

43. Ifrå tretio år och derutöfwer, allt intill det femtionde, alle de som till ämbete bogde, till att hafwa ämbete uti vittnesbördsens tabernakel;

44. Och summan war tretusend och tjuhundrad.

45. Detta är summan af Merari barnas släkte, de Mose och Aaron talde efter HETrans ord genom Mose.

46. Summan af alla Leviterna, som Mose och Aaron, samt med Israels höfwiömmän, talde efter deras släcter och faders hus;

47. Ifrå tretio år och derutöfwer, intill det femtionde, alle de som ingingo till att skaffa, hwar i sitt ämbete, till att draga tungan uti vittnesbördsens tabernakel;

48. War åttatusend, femhundrad och åttatio;

49. De der talde wordo efter HETrans ord genom Mose, hwar och en till sitt ämbete och tunga, såsom HETren hade budit Mose.

5. Capitlet.

Orenbete, skedskänds, mistanlas lag.

Och HETren talade med Mose, och sade:

2. Bjud Israels barnom, att de låta alla spitelsta komma utu lägret, och alla de som etterflöd hafwa, och de som på något dödt orene wordne äro.

3 Mos. 13: 46. 15: 2. 21: 1.

3. Både man och qwinno skola de drifwa ut för lägret, att de icke skola göra deras lägre orent, der jag uti bor i bland dem.

4. Och Israels barn gjorde så, och drestwo dem ut för lägret, såsom HETren hade sagt till Mose.

5. Och HETren talade med Mose, och sade :

6. Tala till Israels barn, och säg till dem : Om en man eller qwinna gör en synd på en menniska, och förbrütyr sig dermed emot HETranom, så hafwer den själen en skuld uppå sig. 3 Mos. 6: 2. x.

7. Och de skola bekänna deras synd, som de gjort hafwa, och skola försona deras skuld med lika wärd, och derutöfwer lägga femtedelen till, och gifwa honom, som de emot syndat hafwa. 3 Mos. 6: 6.

8. Om ingen är, hwilkom man betala skulle, så skall man gifwat HETranom inför Presten, undantagen försoningens wärd, der han med försonad warder. 3 Mos. 6: 6.

9. Deslites skall allt häsoffer af allo thy, som Israels barn helga och offra Presten, wara hans.

10. Och hwilken något helgar, det skall och wara hans ; och hwad någor gifwer Presten, det skall och wara hans. 3 Mos. 10: 13.

11. Och HETren talade med Mose, och sade :

12. Tala till Israels barn, och säg till dem : Om en mans hustru förloper honom, och förbrütyr sig emot honom ;

13. Och någor förtöliga belägrar henne, och warder dock mannenom fördoibt för hans ägon, och warder förstyblt att hon oren worden är, och han kan icke öfwerlygga henne ; ty hon är icke beslagen dermed ;

14. Och mistänkoanden upptänder honom, att han sina hustru mistänker, ehwad hon är oren, eller ej oren ;

15. Så skall han hafwa henne fram för Presten, och bära fram ett offer öfwer henne, tiondeparten af ett epha bjuggmjöl, och skall ingen oljo gjuta deruppå, ej heller lägga der röjelse på ; ty det är ett mistänkooffer, och ett röjelsoffer, som misgärning röjer.

16. Då skall Presten hafwa henne fram, och ställa henne för HETran ;

17. Och taga af det helga watten uti ett lerfat, och lägga sloft af tabernaklets golf i watten ;

18. Och skall ställa qwinnona inför HETran, och blotta hennes hufvud, och lägga röjelsoffret, det ett mistänkooffer är, på hennes hand ; och Presten skall hafwa i sine hand bittert förbannadt watten.

19. Han skall besvärja qwinnan, och säga

till henne : Hafwer ingen man belägrat dig, och du icke hafwer förlopit din man, så att du hafwer orenat dig, så skall detta bittra förbannade watten intet skada dig.

20. Men hafwer du förlopit din man, så att du äst oren, och någor hafwer belägrat dig förutan din man ;

21. Så skall Presten besvärja qwinnona med sådana förbannelse, och skall säga till henne : HETren sätte dig i förbannelse och till en ed ibland ditt folk ; så att HETren låter förfälla dina länber, och din buk swälla.

22. Så gånge nu det förbannade watten i ditt lif, så att din buk swäller, och dina länber förfälla. Och qwinnan skall säga : Amen, amen.

23. Och så skall Presten strifwa denna förbannelsen på en sedel, och två det af med watten ;

24. Och skall gifwa qwinnone brida af det bittra förbannade watten ; och när det bittra förbannade watten är gånget uti henne ;

25. Då skall Presten taga det mistänkooffret af hennes hand, och westoffra det för HETranom till ett spisoffer, och offrat uppå altaret.

26. Han skall taga en hand full af spisoffer till hennes åminnelse, och bränna det upp på altaret, och derefter gifwa qwinnone brida watten.

27. Och när hon hafwer drudit watten, om hon är oren, och hafwer sig emot sin man förbrutit ; så skall det förbannade watten gå in i henne, och wara henne bittert, så att buken swäller på henne, och länderna förfälla ; och den qwinna skall wara till en förbannelse ibland hennes folk.

28. Är samma qwinna intet orenad, utau är ren ; så skall det intet skada henne, så att hon ju så må wara hafwandes.

29. Detta är mistänkas lag, när en qwinna förloper sin man och warder oren ;

30. Eller när en mistänkoande upptänder en man, att han mistänker sina hustru, att han skall ställa henne inför HETran ; och Presten göre med henne allt efter denna lagen.

31. Och mannen skall wara utan skuld för den misgärning, men qwinnan skall bära sin skuld.

6. Capitlet.

Nagareer. Preskawålsgnellen.

Och HETren talade med Mose, och sade :

2. Tala till Israels barn, och säg till

dem : Om en man eller qwinna gör HETranom ett beynnerligt löfte till återhåll ;

3. Han skall hålla sig ifrå win och starka drycker ; winåttito och starka dryckers åttito skall han och icke brida, ej heller det af winbår gjort warder ; han skall hwarken färf eller torr winbår äta.

3 Mos. 10: 9. Dom. 13: 7.

4. Så länge som hans löfte warar, skall han icke äta det af winträ gjort är, hwarken winbårslårnarna eller Malena.

5. Så länge hans löstes tid warar, skall icke raksnif komma på hans hufwud, till dess tiden är ute, den han HETranom lofwat hafwer ; ty han är helig, och skall låta fri wäxa håret på sitt hufwud.

Dom. 13: 5. 1 Sam. 1: 11.

6. I hela tidenom, den han HETranom lofwat hafwer, skall han till ingen dödan gå. 7. Han skall ej heller orea sig på fins faders döb, sine moders, fins broders, eller sine systers ; förty hans Guds löfte är öfwer hans hufwud.

8. Och i hela hans löstes tid skall han wara HETranom helig.

9. Och om någon öfswarandes bråddör orat honom, då warber hans löstes hufwud orat. Dersöre skall han rala sitt hufwud på hans renselöbag, det är, på sjunde dagen.

10. Och på åttonde dagen skall han bära fram två turturdufwor, eller två unga dufwor, till Presten inför dörrerna af wittnesbördsens tabernakel.

11. Och Presten skall göra den ena till ett spndoffer, den andra till ett brånneoffer, och försöna honom, dersöre att han synbade öfwer en dödan ; och alltså på samma dagem helga hans hufwud :

12. Att han skall utmålla HETranom tiden till sitt löfte ; och skall bära fram ett årsgammalt lamb till ett stuloffer. Dock skola de förra dagarna wara försågswes, dersöre att hans löfte wardt oreant.

13. Detta är hans lag, som sig förlofwat hafwer : När hans löstes tid ute är, skall man hafwa honom fram för dörrerna af wittnesbördsens tabernakel.

14. Och han skall bära fram sitt offer HETranom, ett årsgammalt lamb utan want till brånneoffer, och ett årsgammalt får utan want till spndoffer ; och en wädur utan want till tadoffer ;

15. Och en ferg med öfswade kaför af semlomsjöl, blandadt med oljo, och öfswade

tunnkaför, smorda med oljo, och deras spisoffer och bridooffer.

16. Och Presten skall bära det in för HETran, och skall göra hans syndoffer, och hans brånneoffer.

17. Och wäduren skall han göra till ett tadoffer HETranom till den öfswade bråddörren ; och skall bestäiles göra hans spisoffer, och hans bridooffer ;

18. Och skall rala dens förlofwades löstes hufwud inför dörrerna af wittnesbördsens tabernakel ; och skall taga hans löstes hufwudbår, och lasta det på elden, som under tadoffrena är ;

Ap. G. 18: 18. 21: 23, 24.

19. Och skall taga bogen af wäduren Judan, och en öfswad kato utu fergenom, och en öfswad tunnkalö ; och skall lägga dem förlofwade på hans händer, sedan han hans löfte afralat hafwer ;

20. Och skall westofra det för HETranom. Det är beligt Presten, samt med westoffersbröstena, och bådoffersbogens. Sedan må den förlofwade brida win.

2 Mos. 29: 27. 3 Mos. 7: 31.

21. Detta är dens förlofwades lag, som sitt offer lofwat HETranom för sitt löfte, förutan det han eljest förmar. Såsom han lofwat hafwer, så skall han och göra, efter hans löstes lag.

22. Och HETren talade med Mose, och sade :

23. Tala till Aaron och hans söner, och säg : Så skolen I säga till Israels barn, när I wälsignen dem :

3 Mos. 9: 22.

24. HETren wälsigne dig, och beware dig.

25. HETren låte sitt ansigte lysa öfwer dig, och ware dig nådelig.

26. HETren upplyfte sitt ansigte öfwer dig, och gifwe dig frid.

27. Ty I skolen sätta mitt Namn uppå Israels barn, att jag skall wälsigna dem.

7. Capitlet.

Tabernaklets, altarets wigning.

Och då Mose hade upprest tabernaklet, smort det, och helgat det med all dess tyg ; dertill och smort och helgat altaret med all dess tyg ;

2 Mos. 40: 18. 3 Mos. 8: 10.

2. Så offrade höfswitsmännen i Israel, de som ypperst woro i deras faders hus ; förty de woro höfswitsmän i släkterna, och skodo öfwerst ibland dem som talde woro.

3. Och de bäro sitt offer fram för HETran, sex öfwertåcta wagnar, och tolf oxar, ju en

wagn för två höfwitsmän, och en ora för hwardera; och hade dem fram för tabernaklet.

4. Och HERren sade till Mose:

5. Säg det af dem, att det må tjena i wittnesbördsfens tabernakels tjenste, och så det Leviterna, hwarjom efter sitt ämbete.

6. Då tog Mose wagnarna och orarna, och fäst dem Leviterna.

7. Två wagnar och fyra oxar fäst han Gersons barnom, efter deras ämbete.

8. Och fyra wagnar och åtta oxar fäst han Merari barnom, efter deras ämbete, under Itamars, Prestens Aarons sons, hand.

9. Men Arahats barnom fäst han intet; berföre att de ett heligt ämbete på sig hade, och måste bära på sina aglar.

10. Och höfwitsmännerna offrade till altarets wigning, på den dagen då det wigdt warbt, och offrade sina gåfwo insför altaret.

11. Och HERren sade till Mose: Rät hwar höfwitsmannen bära sitt offer fram på sin dag till altarets wigning.

12. På första dagen offrade Nahesson sina gåfwo, Amminababs son, af Juda slägte.

13. Och hans gåfwo war: Ett silffat, hundrade och tretio sillar wärdt; en silffat, sjutio sillar wärd, efter helgebomens stiel, både full med semlomiöl, blandadt med oljo till spisoffer; 3 Mos. 2: 1.

14. Dertill en gylbene steb, tio sillar guld wärd, full med röskwert;

15. En stut af bostapen, en wäbur, ett ärgammalt lamb till bränneoffer;

16. En getabock till syndoffer; 3 Mos. 4: 23.

17. Och två oxar till tadoffer, fem wädrar, fem bockar, och fem ärgamla lamb. Detta är Nahessons, Amminababs sons, gåfwo.

18. På den andra dagen offrade Nehaneel, Zuars son, höfwitsmannen för Isaschar.

19. Hans gåfwo war: Ett silffat, hundrade och tretio sillar wärdt; en silffat, sjutio sillar wärd, efter helgebomens stiel, både full med semlomiöl, blandadt med oljo till spisoffer;

20. Dertill en gylbene steb, tio sillar guld wärd, full med röskwert;

21. En stut af bostapen, en wäbur, ett ärgammalt lamb till bränneoffer;

22. En getabock till syndoffer;

23. Och till tadoffer två oxar, fem wädrar, fem bockar och fem ärgamla lamb. Detta är Nehaneels, Zuars sons, gåfwo.

24. På tredje dagen, höfwitsmannen för Sebulons barn, Eliab, Selons son.

25. Hans gåfwo war: Ett silffat, hundrade och tretio sillar wärdt; en silffat, sjutio sillar wärd, efter helgebomens stiel, både full med semlomiöl, blandadt med oljo till spisoffer;

26. En gylbene steb, tio sillar guld wärd, full med röskwert;

27. En stut af bostapen, en wäbur, ett ärgammalt lamb till bränneoffer;

28. En getabock till syndoffer;

29. Och till tadoffer två oxar, fem wädrar, fem bockar och fem ärgamla lamb. Detta är Eliabs, Selons sons, gåfwo.

30. På fjerdagen, höfwitsmannen för Rubens barn, Eliazur, Sebeurs son.

31. Hans gåfwo war: Ett silffat, hundrade och tretio sillar wärdt; en silffat, sjutio sillar wärd, efter helgebomens stiel, både full med semlomiöl, blandadt med oljo till spisoffer;

32. En gylbene steb, tio sillar guld wärd, full med röskwert;

33. En stut af bostapen, en wäbur, ett ärgammalt lamb till bränneoffer;

34. En getabock till syndoffer;

35. Och till tadoffer två oxar, fem wädrar, fem bockar och fem ärgamla lamb. Detta är Eliazurs, Sebeurs sons, gåfwo.

36. På femte dagen, höfwitsmannen för Simeons barn, Selumiel, ZuriSabai son.

37. Hans gåfwo war: Ett silffat, hundrade och tretio sillar wärdt; en silffat, sjutio sillar wärd, efter helgebomens stiel, både full med semlomiöl, blandadt med oljo till spisoffer;

38. En gylbene steb, tio sillar guld wärd, full med röskwert;

39. En stut af bostapen, en wäbur, ett ärgammalt lamb till bränneoffer;

40. En getabock till syndoffer;

41. Och till tadoffer två oxar, fem wädrar, fem bockar och fem ärgamla lamb. Detta är Selumiels, ZuriSabai sons, gåfwo.

42. På sjette dagen, höfwitsmannen för Gads barn, Eliasaph, Deguels son.

43. Hans gåfwo war: Ett silffat, hundrade och tretio sillar wärdt; en silffat, sjutio sillar wärd, efter helgebomens stiel, både full med semlomiöl, blandadt med oljo till spisoffer;

44. En gylbene steb, tio sillar guld wärd, full med röskwert;

45. En stut af bostapen, en wäbur, ett ärs-gammalt lamb till bränneoffer;
 46. En getabod till syndoffer;
 47. Och till tadoffer två oxar, fem wä-brar, fem bodar och fem ärs-gamla lamb.
 Detta är Eliasaphs, Deguels sons, gåfwa.
 48. På sjunde dagen, höfwitsmannen för Ephraims barn, Elisama, Ammihubs son.
 49. Hans gåfwa war: Ett silffat bun-brade och tretio siflar wärdt; en silffäl, sjutio siflar wärd, efter helgedomens sifel, både full med semlomjöl, blandadt med oljo till spisoffer;
 50. En gylbene steb, tio siflar gulb wärd, full med röthwert;
 51. En stut af bostapen, en wäbur, ett ärs-gammalt lamb till bränneoffer;
 52. En getabod till syndoffer;
 53. Och till tadoffer två oxar, fem wä-brar, fem bodar och fem ärs-gamla lamb.
 Detta är Elisama, Ammihubs sons, gåfwa.
 54. På ättonde dagen, höfwitsmannen för Manasse barn, Samiel, Bedahjurs son.
 55. Hans gåfwa war: Ett silffat, bun-brade och tretio siflar wärdt; en silffäl, sjutio siflar wärd, efter helgedomens sifel, både full med semlomjöl, blandadt med oljo till spisoffer;
 56. En gylbene steb, tio siflar gulb wärd, full med röthwert;
 57. En stut af bostapen, en wäbur, ett ärs-gammalt lamb till bränneoffer;
 58. En getabod till syndoffer;
 59. Och till tadoffer två oxar, fem wä-brar, fem bodar och fem ärs-gamla lamb.
 Detta är Samiels, Bedahjurs sons, gåfwa.
 60. På nionde dagen, höfwitsmannen för BenJamins barn, Abidan, Gideonis son.
 61. Hans gåfwa war: Ett silffat, bun-brade och tretio siflar wärdt; en silffäl, sjutio siflar wärd, efter helgedomens sifel, både full med semlomjöl, blandadt med oljo till spisoffer;
 62. En gylbene steb, tio siflar gulb wärd, full med röthwert;
 63. En stut af bostapen, en wäbur, ett ärs-gammalt lamb till bränneoffer;
 64. En getabod till syndoffer;
 65. Och till tadoffer två oxar, fem wä-brar, fem bodar och fem ärs-gamla lamb.
 Detta är Abidans, Gideonis sons, gåfwa.
 66. På tionde dagen, höfwitsmannen för Dans barn, AbiEfer, AmmiSabai son.
 67. Hans gåfwa war: Ett silffat, bun-brade och tretio siflar wärdt; en silffäl,

sjutio siflar wärd, efter helgedomens sifel, både full med semlomjöl, blandadt med oljo till spisoffer;
 68. En gylbene steb, tio siflar gulb wärd, full med röthwert;
 69. En stut af bostapen, en wäbur, ett ärs-gammalt lamb till bränneoffer;
 70. En getabod till syndoffer;
 71. Och till tadoffer två oxar, fem wä-brar, fem bodar och fem ärs-gamla lamb.
 Detta är AbiEfers, AmmiSabai sons, gåfwa.
 72. På ellfte dagen, höfwitsmannen för Assers barn, Bagiel, Öhrans son.
 73. Hans gåfwa war: Ett silffat, bun-brade och tretio siflar wärdt; en silffäl, sjutio siflar wärd, efter helgedomens sifel, både full med semlomjöl, blandadt med oljo till spisoffer;
 74. En gylbene steb, tio siflar gulb wärd, full med röthwert;
 75. En stut af bostapen, en wäbur, ett ärs-gammalt lamb till bränneoffer;
 76. En getabod till syndoffer;
 77. Och till tadoffer två oxar, fem wä-brar, fem bodar och fem ärs-gamla lamb. Detta är Bagiels, Öhrans sons, gåfwa.
 78. På tolfte dagen, höfwitsmannen för Naphtali barn, Ahira, Enans son.
 79. Hans gåfwa war: Ett silffat, bun-brade och tretio siflar wärdt; en silffäl, sjutio siflar wärd, efter helgedomens sifel, både full med semlomjöl, blandadt med oljo till spisoffer;
 80. En gylbene steb, tio siflar gulb wärd, full med röthwert;
 81. En stut af bostapen, en wäbur, ett ärs-gammalt lamb till bränneoffer;
 82. En getabod till syndoffer;
 83. Och till tadoffer två oxar, fem wä-brar, fem bodar och fem ärs-gamla lamb. Detta är Ahira, Enans sons, gåfwa.
 84. Detta är nu altarets wigning, på den tiden, då det wigt wardt, till hwilket de Israels höfwitsmän offrade dessa tolf silffat, tolf silffäl, tolf gylbene stedar;
 85. Så att ju ett sat höll bun-brade och tretio siflar silfwer, och ju en stäl sjutio siflar; så att summan af allt silfret i saten riste till tutusendfyrahundrade siflar, efter helgedomens sifel.
 86. Och af de tolf gylbene stedar, fulla med röthwert, höll ju en tio siflar, efter helgedomens sifel; så att summan af guldet i stedarne riste till hundrade och tjugu siflar.

87. Summan af bostapen till bränneoffret war tolf stutar, tolf wädrar, tolf ärgamla lamb, med deras spisoffer; och tolf getabockar till syndoffer.

88. Och summan af bostapen till tadoffret war fyra och tjugu oxar, sextio wädrar, sextio bockar, sextio ärgamla lamb. Detta är nu altarets wigning, då det wigdt wardt.

89. Och när Mose gick in uti wittnesbördsens tabernakel, att med honom skulle taladt warda, så hörde han röstena med sig tala af nådastolenom, som war på wittnesbördsens art, emellan de två Cherubim; dådan wardt med honom taladt. 2 Mos. 25: 22.

8. Capitlet.

Lampor. Levi renas till tabernaklets tjenst.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Aaron, och säg till honom: När du uppsätter lamporna, skall du så sätta dem, att de alla sju lysa framföre ljusastalan. 2 Mos. 25: 37. 27: 20. 40: 25.

3. Och Aaron gjorde så, och satte lamporna upp till att lysa framföre ljusastalan; såsom HERren hade budit Mose.

4. Men ljusastalen war af tätt guld, både hans lägg och hans blommor; efter den eftersyn, som HERren hade wist Mose, så gjorde han ljusastalan.

2 Mos. 25: 31. 37: 17.

5. Och HERren talade med Mose, och sade:

6. Tag Leviterna utur Israels barn, och rena dem.

7. Och alltså skall du göra med dem, att du dem renar: Du skall skänka skärwatten på dem, och allt slätt afraka allt deras hår, och två deras kläder, så äro de rene.

8. Sedan skola de taga en ung stut, och hans spisoffer, semlömjöl, blandadt med olja; och en annan ung stut skall du taga till syndoffer;

9. Och skall hafwa Leviterna in för börrena af wittnesbördsens tabernakel, och församla hela menigheterna af Israels barn;

10. Och hafwa Leviterna fram för HERran; och Israels barn skola lägga sina händer på Leviterna.

11. Och Aaron skall westoffra Leviterna för HERranom utaf Israels barn, att de tjena skola i HERrans ämbete.

12. Och Leviterna skola lägga sina händer på stutarnas hufvud; och den ene skall HERranom till ett syndoffer, och den andre till ett bränneoffer gjord warda, till att försöna Leviterna.

13. Och du skall ställa Leviterna inför Aaron och hans söner, och westoffra dem HERranom;

14. Och skall således affstilla dem ifrån Israels barn, att de skola wara mine.

4 Mos. 3: 13.

15. Sedan skola de ingå till att tjena uti wittnesbördsens tabernakel. Alltså skall du rena och westoffra dem;

16. Ty de äro min gästwa utaf Israels barn; och jag hafwer tagit dem till mig för allt det som öppnar moderlif, nämliga för förstödingen i all Israels barn.

17. Förty all förstöding i Israels barn är min, både af menniskor och af fånad; den tid jag slog all förstöding i Egypti land, helgade jag dem mig; 2 Mos. 13: 2.

18. Och tog Leviterna mig till för all förstöding ibland Israels barn;

19. Och gaf dem Aaron och hans söner för en gästwa utur Israels barn, att de tjena skola i Israels barnas ämbete uti wittnesbördsens tabernakel, till att försöna Israels barn; på det att ibland Israels barn icke skall komma en plåga, om de wille kallas helgedomen.

20. Och Mose, med Aaron och hela menigheten af Israels barn, gjorde med Leviterna allt såsom HERren Mose budit hade.

21. Och Leviterna renade sig, och twådde sin kläder; och Aaron westoffrade dem för HERranom, och försönade dem, att de worde rene.

22. Sedan gingo de in att göra sitt ämbete uti wittnesbördsens tabernakel, för Aaron och hans söner. Såsom HERren hade budit Mose om Leviterna, så gjorde de med dem.

23. Och HERren talade med Mose, och sade:

24. Detta är det Leviterna bör: Ifrå fem och tjugu år, och derutöfwer, boga de till ämbete och tjenst i wittnesbördsens tabernakel.

25. Men ifrå femtionde året skola de wara löse ifrå tjenstenes ämbete, och skola icke mera tjena;

26. Utan taga wara på deras bröders tjenst uti wittnesbördsens tabernakel; men ämbetet skola de icke stöta. Alltså skall du göra med Leviterna, att hwar och en tager wara på sina wakt.

9. Capitlet.

Påskotag. Molskon på tabernaklet.

Och HERren talade med Mose uti Sinai öfen, i andra årena, sedan de woro

dragne utur Egypti land, i första månadenom, och sade :

2. Låt Israels barn hålla Passah i sinom tid.

3. På fjortonde dagen i denna månadenom em aftenen, i sinom tid, skola de hållat, efter alla deß stadgar och rätter. 2 Mof. 12: 18.

3 Mof. 23: 5. 4 Mof. 28: 16. 5 Mof. 16: 1.

4. Och Mose talade med Israels barn, att de skulle hålla Passah.

5. Och de höllo Passah på fjortonde dagen i första månadenom om aftenen, uti Sinai ölen. Allt såsom G:En hade budit Mose, så gjorde Israels barn.

6. Då woro der några män orene öfwer ena döda mennisko, så att de icke kunde hålla Passah på den dagen; de gingo på samma dagen till Mose; och Aaron;

4 Mof. 19: 11.

7. Och de sade ull honom: Wi äro orene öfwer ena döda mennisko; hwi skulle wi så förfärlige wara, att wi icke måge bära G:Enom våra gåfwo i sin tid, ibland Israels barn?

8. Mose sade till dem; Wiber, jag vill höra hwad G:En bjuder eder.

9. Och G:En talade med Mose, och sade:

10. Tala till Israels barn, och säg: Om någon orenas på någon dödan, eller fjerran är ifrån eder på markene, eller ibland edra släkt, han skall ändå hålla G:Enom Passah;

11. Dock uti den andra månaden, på fjortonde dagenom om aftenen; och de skola ätat med ospradt bröd och salls;

2 Chr. 30: 2, 15.

12. Och skola intet låta deraf blifwa qwart till morgonen, och intet ben sönderbryta deraf; och skola hållat efter allt Passahsätt.

2 Mof. 12: 10, 46. Joh. 19: 36.

13. Men den som ren är, och icke är på markene, och försummar hålla Passah, hans själ skall utrotad wara utu hans folk; berföre, att han icke hafwer burit G:Enom sina gåfwo i sinom tid; han skall bära sin fynch.

14. Och om en främling bor när eder, han skall ed hålla G:Enom Passah, och skall hållat efter de stadgar och sätt, som Passah kräfwet. Detta sättet skall wara eder allom ens, så dem utländska, som dem inländska.

2 Mof. 12: 49.

15. Och på den dagen, då tabernaklet uppsatt wardt, öfvertäckte det en molnsty på

wittnesbördsens tabernakel. Om aftenen, och seban intill morgonen, war öfwer tabernaklet såsom en eld.

2 Mof. 40: 34. 1 Kon. 8: 10.

16. Så stebde det allestädes, att molnstyn öfvertäckte det om dagen, och om natten såsom en eld.

17. Och efter som molnstyn hof sig upp ifrån tabernaklet, så foro Israels barn; och uppå hwad rum molnstyn blef, der lågrade sig Israels barn.

18. Efter G:Enns ord foro Israels barn, och efter G:Enns ord lågrade de sig. Så länge molnstyn blef öfwer tabernaklet, så länge lågo de stilla. 1 Cor. 10: 1.

19. Och när molnstyn i flera dagar dwalades öfwer tabernaklet, så tog Israels barn wara uppå G:Enns wakt, och foro ingen wägs.

20. Och när så stebde, att molnstyn war på tabernaklet till några dagars tal, så lågrade de sig efter G:Enns ord, och foro efter G:Enns ord.

21. När molnstyn ber war ifrån aftenen allt intill morgonen, och så hof sig upp, så foro de; eller när han sig om dagen eller natten upphof, så foro de od.

22. Men när han två dagar, eller en månad, eller eljest länge blef öfwer tabernaklet, så lågo Israels barn, och foro intet. Och när han då gaf sig upp, så foro de.

2 Mof. 40: 36, 37.

23. Ly efter G:Enns mun lågo de, och efter G:Enns mun foro de; så att de togo wara på G:Enns wakt, efter G:Enns ord genom Mose.

10. Capitlet.

Trummers bral. Mofans ordning. Hobab. Mose wälsagnar.

Och G:En talade med Mose, och sade:

2. Gör dig två trummetar af tätt silfwer, att du brukar dem till att kalla tillhopa menighetena, och när hären af stad skall.

3. När man blås slätt med begn båda, skall församla sig till dig hela menigheten inför dörrerna af wittnesbördsens tabernakel.

4. När man slätt blås med enom, så skola höfwoitsmännerna församla sig till dig; de öfwerste öfwer tusende i Israel.

5. Men när 3 trummeten, så skola de lägren draga af stad, som ligga öfverut.

6. Och när 3 trummeten annan gång, så skola de lägren draga af stad, som ligga öfberut; förty, när de resa skola, så skolen 3 trummetta.

7. Men när menigheten skall församlas, stolen I slätt blåsa, och icke trummerna.

8. Och det blåsandet med trummetsorna stola Prestens Aarons söner göra. Och det skall wara eder ett ewigt sätt till edra efterkommande.

9. När I dragen till någon strid uti edro lande emot edra fiendar, som strida på eder, så stola I trummerna med trummetsorna, att upå eder skall tänkt wara för HERANOM edrom Gud, och I mågen löste wara ifrån edra fiendar.

10. Sammalunda och, när I ären glade, på edra högtider och edra nymanader, stola I blåsa med trummetsorna öfwer edor bränneoffer och tackoffer; att det skall wara eder till äminnelse för edrom Gud. Jag är HERANOM edar Gud. Ps. 81: 4. 5.

11. På tjugonde dagen i dem andra månadenom, i de andra årena, gaf molnstyn sig upp af vittnessbörrens tabernakel.

12. Och Israels barn drogo i deras starrar utu Sinai ölen; och molnstyn blef uti den öknene Paran.

13. Och de förste drogo af stad, efter HERANS ord genem Mose;

14. Nämliga det baneret af Juda barnas lägre drog först åstad med deras här; och öfwer deras här war Rahesson, Amminadabs son. 4 Mos. 2: 3.

15. Och öfwer den hären af Issachars barnas släkte war Nethaneel, Zuars son.

16. Och öfwer den hären af Sebulons barnas släkte war Eliab, Helons son.

17. Då lade man tillsammans tabernaklet; och Gersons och Merari barn drogo åstad, och bäro tabernaklet. 4 Mos. 4: 24. 29.

18. Dernäst följde det baneret af Rubens lägre med deras här; och öfwer deras här war Elizur, Sebeurs son.

19. Och öfwer den hären af Simeons barnas släkte war Selumiel, ZuriSadai son.

20. Och Eliasaph, Deguels son, öfwer Gads barnas släktes här.

21. Så drogo och de Rehatiter åstad, och bäro helgebomen; och hine uppsatte tabernaklet, tilldess denne kommo efter.

22. Dernäst drog det baneret åstad af Ephraims barnas lägre med deras här; och öfwer dem war Elisama, Ammihuds son.

23. Och Gamliel, Badabzurs son, öfwer den hären af Manasse barnas släkte.

24. Och Abidan, Gideon son, öfwer den hären af BenJamins barnas släkte.

25. Dernäst följde det baneret af Dans barnas lägre med deras här; och så woro all lägren uppe; och Abieser, AmmiSadai son, war öfwer deras här;

26. Och Bageel, Odrans son, öfwer den hären af Assers barnas släkte;

27. Och Abira, Enans son, öfwer den hären af Rappithali barnas släkte.

28. Så foro Israels barn med deras härar.

29. Och Mose sade till sin swäger Hobab, Reguels son, af Midian: Wi drage till derum, om hwilka HERANOM sagt hafwer: Jag skall gifwa eder dem; så kom nu med oss, wi wilje göra det bästa med dig; ty HERANOM hafwer Israel godt tillsagt.

30. Han swarade: Jag vill icke med eder, utan fara i mitt land till mina släkt.

31. Han sade: Käre, öfwergif oss icke; förty du wetst hwar wi stole lägga oss i öknene, och skall wara vårt öga.

32. Och om du far med oss, det goba, sem HERANOM gör med oss, det wilje wi göra med dig.

33. Så drogo de ifrå HERANS berg tre dagresfor; och HERANS förbunds arl drog för dem tre dagresfor, till att wisa dem hwar de hwila stulle.

34. Och HERANS molnstyn war öfwer dem om dagen, när de drogo utu lägret. 2 Mos. 13: 21.

35. Och när arken for, så sade Mose: HERRE, slätt upp, att dine fiender måga förströs; och de som dig hata, måga flyktige wara för dig. 2 Cyr. 6: 41. Ps. 68: 2. 132: 8.

36. Och när han sattes ned, sade han: Kom igen, HERRE, till de många Israels tusend.

11. Capitlet.

Folkets Inorr. De sinitio äldste. Återhöns. Lukkrifter.

Och som folket gjordes otåligt, missagade det för HERANS dron. Och då HERANOM hörde det, förgrymmade sig hans wrede, och HERANS eld fängde ibland dem, hwilken förtärde de yttersta lägren. Ps. 78: 21.

2. Då ropade folket till Mose. Och Mose bad HERANOM; så förswann elden.

3. Och det rummet fallade man Thabera; derföre, att HERANS eld hade sig upptändt ibland dem. 5 Mos. 9: 22.

4. Ty det meniga folk ibland dem hade fått lusta, och såto och greto samt med Isra-

els barn, och sade: So lau fly of fött till att äta?

1 Cor. 10: 6.

5. Wi komme ihåg den fisk, som wi äto till gäfwes uti Egypten, och de cucumerer, meloner, purköl, röblöl och hwitlöl;

6. Men nu är war själ borttorlad; war ögon fe intet annat än Man.

7. Och war Man såsom coriandersfrö, och så till seendes som bebellion.

2 Mos. 16: 14. Ps. 78: 24, 25. Jos. 6: 31.

8. Och folket lopp hit och dit, och samlade tillhopa, molo det på qwarn, och stötte det sönder i mortare, och kokade det i grytor, och gjorde sig der talor af; och det hade en smäl såsom en oljofala.

9. Och när daggen föll om nattena öfwer lägret, så föll of Man dermed.

10. Då nu Mose hörde folket gråta i deras slägr, hwar och en i sin tjalls dörr, då förgrynade sig HETrans wrede swärliga. Och Mose wardt of ängste.

11. Och Mose sade till HETran: Hwi befyrar du din tjenare; och hwi finner jag icke nåd för din ögon, att du så lägger på mig all folkens tunga?

12. Hafwer nu jag allt detta folket afslat eller födt, att du må säga till mig: Vår dem på dinom armom, såsom en amma bär ett barn, in nti det landet, som du deras fäder förort hafwer?

13. Swar skulle jag nu taga fött, det jag allo dego folkena gifwa skulle? De gråta för mig, och säga; Gif of fött till att äta.

14. Jag förmår icke allt detta folket uppehålla allena; ty det är mig för swårt.

15. Och will du så göra emot mig, så slå mig belbre ihjäl, om jag eljest hafwer funnit nåd för din ögon, att jag icke så skall se min jänner.

16. Och HETren såde till Mose: Församla mig sjutio män utaf de äldsta i Israel, de som du wetst att de äro de äldste och förmän i folkena, och haf dem fram för wittnesbördens tabernakel, och ställ dem der när dig;

17. Så will jag komma neder, och der tala med dig, och taga af dinom Anda, som öfwer dig är, och så dem, att de måga draga tungan öfwer folket med dig, att du icke draget honom allena.

2 Mos. 18: 25, 26.

18. Och till folket skall du säga: Selger eder till morgons, att I mågen så äta fött; förty eber gråt är konnen inför HETrans

Swed.

§.

öron; ty I sägen: So gifwer of fött till att äta; förty wi mådde wäl uti Egypten? Derföre skall HETren gifwa eber fött, att I äten;

2 Mos. 19: 10.

19. Sde i en dag, icke i två, icke i fem, icke i tio, icke i tjugu dagar;

20. Utan en månad långt, tillbede att det skall gå eber utaf näsorna, och warba eber en wämjelse; derföre, att I hafwen bortslat HETran, den ibland eber är, och gråtit för honom, och sagt: Hwi äre wi gängne utur Egypten?

21. Och Mose sade: Serhundradtusend män fötföll är, der jag ibland är, och du säger: Jag will gifwa eber fött, att I äten en månad långt.

22. Skall man slagta får och så, att man må mätta dem, eller alla fiskar i hafwet församla dertill, att de måga blifwa mättade?

Joh. 6: 7.

23. Men HETren sade till Mose: Är då HETrans hand förlortad? Men du skall nu se, om min ord dig något wärde äro eller ej.

1. 60: 2. 59: 1.

24. Och Mose gick ut, och sade till folket HETrans ord, och församlade de sjutio män af de äldsta i folket, och ställde dem omkring tabernaklet.

25. Då kom HETren neder i molnstyn, och talade med honom, och tog af Andanom, som öfwer honom war, och gaf de sjutio äldsta männerna. Och när Anden hwilades utöfwer dem, propheetade de, och wände sedan intet igen.

26. Och så hade ännu två män blifwit qware i lägrene, den ene het Elbad, den andre Mebad. Och Anden hwilades öfwer dem; ty de woro of uppkrefne, ändod de icke utgångne woro till tabernaklet; och de propheetade i lägrene.

27. Då lopp en bräng af stad, och bådade det Mose, och sade: Elbad och Mebad propheetera i lägrene.

28. Då swarade Josua, Nuns son, Mose tjenare, den han utwalt hade, och sade: Min herre Mose, förbjud dem det.

29. Men Mose sade till honom: Hwi äst du så nitist för mig? Gåfwe Gud, att allt HETrans folk propheetade, och HETren låte sin Anda komma öfwer dem.

30. Och så gingo Mose och de äldste af Israel i lagret.

31. Då kom ett wäder ut ifrå HETranom, och lät komma återhöns ifrå hafwet, och förstödde dem öfwer lägret, den ena dagen

såsom den andra, i två dagar långt fringom lägret, två alnar högt uppföra jordene.

2 Mos. 16: 13. Ps. 78: 26, 27.

32. Då stod folket upp på den samma hela dagen och den hela natten, och på allan den dagen berester, och samlade återhöns, och den som minst samlade, han samlade tio homer; och de torkade dem fringom lägret.

33. Som ännu köttet var under deras tänder, och för än det åtgånget var, förgrummade sig HETrans wrede öfwer folket, och HETren slog dem med en ganska stor plågo. 31. 78: 29, 30.

34. Deraf heter det samma rummet Lustgrifter; derföre, att man der begrof det lustna folket.

35. Ifrå Lustgrifterna drog folket ut till Szeroth; och blefwo i Szeroth.

12. Capitlet.

MirJams Inorr, spitelsta.

Och MirJam och Aaron talade emot Mose för hans hustrus skull, den Ethiopisan, som han till hustru tagit hade; derföre att han en Ethiopiso hade till hustru tagit;

2. Och sade: Talar nu HETren allena genom Mose? Talar han och icke genom oss? Och HETren hörde det.

3. Men Mose var en ganska saktmodig man, öfwer alla menniskor på jordene.

4. Och strax sade HETren till Mose, och till Aaron, och till MirJam: Går ut I tre intill vittnesbördsens tabernakel. Och de gingo alle tre ut.

5. Då kom HETren neder i molnstodene, och steg in i börrena af tabernaklet, och talade Aaron och MirJam; och de gingo både ut.

6. Och han sade: Hörer min ord; om något är ibland eder en HETrans Propheet, honom vill jag uppenbara mig uti en syn; eller uti en dröm vill jag tala med honom.

7. Men icke så min tjenare Mose, hwilken uti mitt hela hus trogen är. 31. 3: 2.

8. Munteliga talar jag med honom, och han ser HETran såsom han är, icke genom mörkt ord eller liknelse. Öwi hafwen I då icke fruktat att tala emot min tjenare Mose? 2 Mos. 33: 11.

9. Och HETrans wrede förgrummade sig öfwer dem, och han wände sig bort;

10. Dertill gaf och molnsken sig ifrå tabernaklet. Och si, då war MirJam spitelst såsom en snö; och Aaron wände sig till MirJam, och fick se att hon war spitelst.

11. Han sade till Mose: Ad min herre! lägg icke denna syndena på oss, i det wi hafwe omösliga gjort, och syndat;

12. Att denna icke blifwer såsom ett bödt ting, som kommer ut af moderlifwet; det hafwer allaredo bortfrättit hälften af hennes kött.

13. Då ropade Mose till HETran, och sade: Ad Gud! gör henne helbregda.

14. HETren sade: Om hennes fader hade spottat henne i ansigtet, skulle hon icke klämma sig i sju dagar? Låt innelyda henne i sju dagar utan lägret; sedan låt åter taga henne igen.

3 Mos. 13: 46. 4 Mos. 5: 2.

15. Så wardt då MirJam innelyd i sju dagar utan lägret, och folket for ingen wägs fram bätter, intillbeg MirJam wardt igen anammad.

13. Capitlet.

Landet spejas. Folket förfråds.

Sedan drog folket ifrå Szeroth, och lägrade sig uti den öknene Paran.

2. Och HETren talade med Mose, och sade:

3. Sänd ut män, de som må då bespeja landet Canaan, det jag Israels barn gifwa will; af hwario deras fäders släkt en mynbig man. 5 Mos. 1: 22. x.

4. Mose sände dem ut af den öknene Paran, efter HETrans ord, de som alle woro mynbige män ibland Israels barn;

5. Och heto alltså: Sammuu, Zaccurs son, af Rubens släkte.

6. Saphat, Gori son, af Simeons släkte.

7. Caleb, Jephunne son, af Juda släkte.

8. Figeal, Josephs son, af Issachars släkte.

9. Hofea, Nuns son, af Ephraims släkte.

10. Balti, Kaphu son, af BenJamins släkte.

11. Gaddiel, Gobi son, af Sebulons släkte.

12. Gaddi, Eusi son, af Josephs släkte af Manasse.

13. Ammiel, Gemalli son, af Dans släkte.

14. Sethur, Michals son, af Assers släkte.

15. Nabezi, Baphsi son, af Naphtali släkte.

16. Geuel, Machi son, af Gads släkte.

17. Deffe äro namnen af männerna, som Mose utsände till att bespeja landet. Och Hofea, Nuns son, kallade Mose Josua.

18. Då nu Mose utsände dem till att bespeja landet Canaan, sade han till dem: Farer upp söderut, och går upp på bergen;

19. Och beser landet, huru det är, och folket, som deruti bor, om det är starkt eller swagt, litet eller mycket;

20. Och hurubana land det är, der de uti bo, om det är godt eller ondt; och hurubana städer äro, der de uti bo, om de äro förwarade med murar, eller ej;

21. Och hurubana landet är, fett eller magert, och om trä deruti äro, eller ej; warer wid en god tröst, och tager af landens frukt. Och det war rätt på den tiden, då första winbären woro mogna.

22. De gingo upp, och bespejade landet, ifrå den öknene Jin allt intill Nehob, der man går till Hamath.

23. De gingo också upp söderut, och kommo till Hebron; der war Ahiman, Sesai och Thalmi, Enaks barn. Och Hebron war uppbyggd i sju år förra än Joan uti Egypten. Jos. 14: 15.

24. Och de kommo intill den båden Escol, och storo der en winqwist af med en winklasa, och låto två bära den på en stång, och bertill granatäple och fikou.

5 Mos. 1: 24, 25.

25. Det rummet kallas Escols båd, för den winklans stull, som Israels barn der affstoro.

26. Och de wände om, när de hade bespejat landet, efter fyratio dagar;

27. Gingo och kommo till Mose och Aaron till hela menigheten af Israels barn, uti den öknene Paran till Kades; och sade bonom igen, och hela menighetene, huruledes det skod till, och låto dem se landens frukt;

28. Och förtäljde dem, och sade: Wi wore in uti det land, dit I oss sänden, der mjölk och hannog uti flyter; och detta är det frukt; 2 Mos. 33: 3.

29. Förutan att der bor starkt folk uti, och der äro ganska fäste och store städer; och wi såge der od Enaks barn.

30. De Amaleiter bo söderut i landena; de Hetheer, och Jebuseer, och Amoreer bo uppå bergen; de Cananeer bo wid hafwet och wid Jordan.

31. Men Caleb stillte folket för Mose, och sade till dem: Låt oss draga ditupp, och taga landet in; förty wi kunne väl wata dem öfwermäktige.

32. Men de män, som hade warit med honom upparne, sade: Wi förmåge icke draga ditupp emot det folk; ty de äro oss för starke.

33. Och de förtalade landet, som de skadat hade, för Israels barnom, och sade: Landet, som wi igenomgångit hafwe till att bespeja det, uppträder sina inbyggare; och allt det folk, som wi derinne sågo, är ganska långt folk.

34. Wi såge der od tyranner, Enaks barn af de tyranner; och wi worom för vår ögon såsom gräshoppor, och så worom wi od för deras ögon.

14. Capitlet.

Folkets uppror. Guds dol. Mose ödn. Snorrets straff.

Då tog hela menigheten till att strida; och folket gret den natten.

2. Och all Israels barn knorrade emot Mose och Aaron, och hela menigheten sade till dem: Ad! att wi bod hade mått döti i Egypti land, eller ännu då måtte i denna öknene. 5 Mos. 1: 27. Ps. 106: 25.

3. Hwi förer HERren oss i detta landet, att wi stole falla för swärd, och våra hustrur och barn wara till rofs? Är icke bättre, att wi drage in uti Egypten igen?

4. Och den ene sade till den andra: Låt oss häfwa oss upp en höfwijsman, och fara in uti Egypten igen.

5. Men Mose och Aaron sölo uppå sin ansigte för hela menighetenes församling af Israels barn.

6. Och Josua, Nuns son, och Caleb, Jephunne son, de od landet bespejat hade, reswo sin kläder;

7. Och sade till alla menighetena af Israels barn: Landet, som wi igenomwandrat hafwe till att bespeja det, är ganska godt.

8. Hafwer HERren wilja till oss, så förer han oss väl uti det landet, och gifwer oss det; hwilket ett land är, som mjölk och hannog uti flyter.

9. Gäller icke ifrå HERran, och frukter eder intet för detta landens folk; ty wi wilje äta dem upp såsom bröd. Deras bestäm är gånget ifrå dem, och HERren är med oss; frukter eder intet för dem.

10. Då sade hela folket, att man skulle stena dem. Så syntes HERrans härlighet på vittnesbördens tabernakel för all Israels barn.

11. Och HERren sade till Mose: Huru länge skall detta folket försmäda mig? Och huru länge wilja de icke tro på mig genom allahanda tecken, som jag ibland dem gjort hafwer?

12. Jag skall slå dem med pestilentie, och förgöra dem, och göra dig till ett större och mäktigare folk, än detta är. 2 Mos. 32: 10.

13. Men Mose sade till HETren: Så så de Egyptier det höra; ty du hafwer fört detta folket med dine kraft midt ut ifrå dem;

14. Och man warder sägandes till detta lands inbyggare, som hört hafwa att du, HETre, äst ibland detta folket, att du ansigte mot ansigte sedd warder, och din molnky står öfwer dem, och du, HETre, går för dem i molnstobene om dagen, och i eldstobene om nattene; 2 Mos. 13: 21. 1 Cor. 10: 1.

15. Och du dräpte detta folket, såsom en man; så skulle Hebringarna, som sådana rop på dig hörde, tala och säga:

16. HETren förmådde icke föra det folket in uti det land, som han dem sworit hade; derföre hafwer han dräpit dem i öknene. 5 Mos. 9: 28.

17. Så låt nu HETrans kraft stor warða, såsom du talat hafwer och sagt:

18. HETren är långmögig, och af stora barmhertighet, och förlåter misgärning och öfwerträdelse, och låter ingen wara ostraffad, utan söljer fädernas misgärningar öfwer barnen, intill tredje och sjerde led. 2 Mos. 34: 6, 7. 20: 5.

5 Mos. 5: 9. Ps. 86: 15. 103: 8. 145: 8.

19. Så war nu nådelig öfwer detta folks misgärning, efter dina stora barmhertighet, såsom du och dessa folke förlåtit hafwer, allt ifrån Egypten, och härtill.

20. Och HETren sade: Jag hafwer förlåtit dem det, såsom du sagt hafwer.

21. Men så wisst som jag lefwer, så skall all werlden warda full af HETrans härlighet;

22. Ty alle de män, som hafwa sett mina härlighet, och min teden, som jag gjort hafwer uti Egypten, och uti öknene, och nu tio resor försökt mig, och icke hafwa lydt mine röst;

23. Ingen af dem skall få se det landet, som jag deras fäder sworit hafwer; och ingen skall se det, den mig försmädat hafwer. 4 Mos. 26: 65. Ps. 95: 11.

24. Men min tjänare Caleb, derföre att en annar Ande med honom är, och hafwer troliga sölit mig efter, honom skall jag föra in i det landet, der han intom; och hans såd skall intaga det; 5 Mos. 1: 35, 36. Jos. 14: 6, 7.

25. Dertill och de Amalekitier och Cananeer, som i balarna bo. I morgon wänder om,

och drager in uti öknena, på den wägen att röda hafwet.

26. Och HETren talade med Mose och Aaron, och sade:

27. Suru länge skall denna onda hopen knorra emot mig? Ty jag hafwer hört Israels barnas knorran, som de emot mig knorrat hafwa.

28. Derföre säg till dem: Så wisst som jag lefwer, säger HETren, skall jag göra eder såsom I för min öron sagt hafwen.

29. Edra kroppar skola falla i denna öknene; och alle I, som räknade ären ifrå tjugu år och derutöfwer, I som emot mig knorrat hafwen, 4 Mos. 32: 11. Ebr. 3: 17.

30. Skolen intet komma in uti det land, der jag mina hand på upphäfwit hafwer, att jag skulle låta eder deruti bo, förutan Caleb, Jephunne son, och Josua, Nuns son. 4 Mos. 32: 12. Jos. 3: 7.

31. Men edor barn, der I om sabeln, att de skulle warda till ett rof, dem vill jag föra berin, att de skola få se det land, som I förkastat.

32. Men I, med edra kroppar, skolen falla i denna ölen.

33. Och edor barn skola warda herbar i öknene, i fyratio år, och umgälla edart hereri, intill dess edra kroppar warda åtgångne i öknene;

34. Efter talet af de fyratio bagarna, i hwilkom I landet bespejaden, ju ett år för hwar bagen, att de skola umgälla edor misgärning i fyratio år; på det I skolen förnimma, hwad det är, när jag tager mina hand ifrå. Ps. 109: 10. Ps. 6: 6.

35. Jag HETren hafwer det sagt, det vill jag och så göra allom desom onda hopenom, som sig emot mig upphäfwit hafwer; uti denna ölen skola de åtgå, och der dö.

36. Alltså dödde af HETrans plågo alle de män, som Mose sändt hade till att bespeja landet, och igentomme woro, och hade kommit hela menighetena till att knorra deremot; Jud. Ep. v. 5.

37. Dermed att de gåfwo landena ett rykte, att det war ondt.

38. Men Josua, Nuns son, och Caleb, Jephunne son, blefwo lefwande, af de män, som gångne woro till att bespeja landet.

39. Och Mose talade dessa orden till all Israels barn; då sjerde folket swärliga;

40. Och stodo om morgonen bittida upp, och droggo upp på bergshöjderna, och sade: Här äre wi, och wilje braga upp till de rum,

der HETren och af sagt hafwer; ty wi hafwe syndat.

5 Mos. 1: 41.

41. Men Mose sade: Hwi gån I så utöfwer HETrans ord? Det skall icke wäl belomma eder.

42. Drager icke upp; förty HETren är icke med eder; att I icke blifwen slagne för edra fiendar.

43. Ty de Amalefiter och Cananeer äro der för eder; och I warde fallande för swärd, derföre att I hafwen wändt eder ifrå HETranom; och HETren skall intet wara med eder.

44. Men de woro förblindade till att draga upp på bergshöjderna; men HETrans förbunds art och Mose kommo intet uti läget.

5 Mos. 1: 44.

45. Så kommo de Amalefiter och Cananeer, som på bergen bodde, nedre, och slogo dem, och förslöjde dem allt intill Horma.

15. Capitlet.

Offers lag. Sabbathbrott. Tjänstutlar.

Och HETren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg till dem: När I kommen in uti det land, der I uti ho stolen, det jag eder gifwa skall;

3. Och wiljen göra HETranom offer, warre sig bränneoffer, eller ett offer af ett besynerligt löfte, eller ett friviljeoffer, eller edor högtidsoffer; på det I stolen göra HETranom en söt lukt, af så eller får;

2 Mos. 29: 18. 3 Mos. 22: 21.

4. Swisten nu HETranom sina gåfwo offra will, han skall göra till ett spisoffer en tiung semlomsjöl, blandadt med oljo; en sjerding af ett hin; 3 Mos. 2: 1, 16. 6: 14.

5. Och win till drickoffer, sammalunda en sjerding af ett hin till bränneoffer eller eljest till ett offer, der ett lamb offradt warder.

6. Men der en wäbär warder offrad, skall du göra spisoffret två tiungar semlomsjöl, blandadt med oljo, en triubung af ett hin;

7. Och win till drickoffer, och en triubung af ett hin; det skall du offra HETranom till en söt lukt.

8. Men will du göra en stut till bränneoffer, eller till ett besynerligt löfteoffer, eller till tackoffer HETranom;

9. Så skall du till stuten göra ett spisoffer, tre tiungar semlomsjöl, blandadt med oljo, ett halft hin;

10. Och win till drickoffer, sammalunda

ett halft hin. Detta är ett offer HETranom till en söt lukt.

11. Alltså skall du göra med en stut, med enom wäbär, med ett får, af lambom och getom;

12. Derester som talet är af dessa offren, derester skall och talet wara till spisoffret och drickoffret.

13. Den som en inländster är, han skall detta göra, på det han må göra HETranom ett offer till en söt lukt.

14. Och om en främling bor när eder, eller ibland eder när edra fränder är, och will göra HETranom ett offer till en söt lukt; han skall göra såsom de göra.

15. Hela menighetene skall wara en stadge, både eder och främlingomen. En ewig stadge skall det wara edrom efterkommandom, att för HETranom skall en främling wara såsom I. 2 Mos. 12: 49. 4 Mos. 9: 14.

16. En lag, en rätt skall wara eder och främlingomen, som bor när eder.

17. Och HETren talade med Mose, och sade:

18. Tala med Israels barn, och säg till dem: När I kommen in uti landet, dit jag eder införa skall;

19. Att I äten af landsens brödd, stolen I gifwa HETranom ett häsoffer;

5 Mos. 8: 10.

20. Nämliga af edars degs försling stolen I gifwa ena tako till häsoffer, såsom I gifwen häsoffer af labone.

2 Mos. 23: 19. 3 Mos. 23: 10, 11.

21. Så stolen I och gifwa HETranom försling af edar deg till häsoffer, med edra efterkommande.

22. Och om I af owetenhet försummen något af dessa bud, som HETren till Mose sagt hafwer;

23. Och allt det HETren eder genom Mose hubit hafwer, ifrå den dagen HETren begynte bjuda, intill edra efterkommande;

24. Om nu menigheten gör något owetandes, så skall hela menigheten göra en ungan stut af boskapen till ett bränneoffer, HETranom till en söt lukt; samt med sitt spisoffer och drickoffer, såsom det sig bär; och en getabod till syndoffer. 3 Mos. 4: 13.

25. Och Presten skall alltså försöna hela menighetena af Israels barn, så warder det dem förlåtet; ty det är en owetenhet. Och de stola frambära sådana sina gåfwo HETranom till ett offer; och sitt syndoffer för HETranom öfwer sina owetenhet;

26. Så warber det förslåtet hela menighetene af Israels barn; bertill och främlingomen, som bo ibland eder, efter hela folket är i sådana owetenhet.

27. Men när en själ genom owetenhet syndar, hon skall frambära en årgammal get till syndoffer. 3 Mos. 4: 27, 30.

28. Och Presten skall försona sådana owetande själ med syndoffret för owetenbetena för HERRanom, så att han henne försonar; så warber det henne förslåtet.

29. Och det skall wara allt en lag, som I för owetenhet göra skolen, både dem som inländske äro ibland Israels barn, och så främlingomen, som bo ibland eder.

30. Men om en själ något gör af öfwermådhighet, ware sig inländskt eller utländskt, den hafwer HERRan försmädat; den själen skall utrotad wara utu hennes folk;

31. Ty hon hafwer föraktat HERRans ord, och gjort hans bud omintet; hon skall platt utrotad wara och umgälla sin skuld.

32. Som nu Israels barn woro i öknene, funno de en man hemtande wed om Sabathsdagen.

33. Och de som hade funnit honom dermed, då han hemtade weden, hade honom framt för Mose och Aaron, och för hela menighetena.

34. Och de satte honom i fängelse; ty det war ide klarliga uttryckt, hwad man skulle göra med honom. 3 Mos. 24: 12.

35. Men HERRen sade till Mose: Den mannen skall döden dö; hela menigheten skall stena honom utanför lägret.

36. Så förde hela menigheten honom ut för lägret, och stenade honom ihjäl, såsom HERRen hade budit Mose.

37. Och HERRen sade till Mose:

38. Sälå med Israels barn, och säg till dem, att de skola göra sig skutar på fällarna af deras kläder, i alla deras efterkommandom, och gul snöre i skutomen wið fällarna. 5 Mos. 22: 12. Matt. 23: 5.

39. Och skola de skutar tjena eder bertill, att I skolen se på dem, och ihågkomma all HERRans bud, och göra dem, att I ide efterföljen edars hjertas tydo, eller hor drifwen efter edor ögon.

40. Derföre skolen I ihågkomma och göra all min bud, och helige wara edrom Gud.

41. Jag HERRen edar Gud, den eder utur Egypti land fört hafwer, att jag skulle wara ibrar Gud: Jag HERRen edar Gud.

16. Capitlet.

Korahs uppror. Folket försonadt.

Och Korah, Jizears son, Kehats sons, Levi sons, tog till sig Dathan och Abiram, Eliabs söner, och On, Peleths son, af Rubens söner.

1 Mos. 26: 9. 27: 3. Jud. 9: 11.

2. Och de höfwo sig upp emot Mose, med några män af Israels barn, tuhundrade och femtio myndige i menighetene, rådberrar och ärlige män.

3. Och de församlade sig emot Mose och Aaron, och sade till dem: I gören allt för mycket; ty hela menigheten är helig, och HERRen är ibland dem: hwi upphäfwen I eder öfwer HERRans menighet?

4. Då Mose det hörde, föll han uppå sitt ansigte; 4 Mos. 14: 5.

5. Och sade till Korah, och hans hela parti: I morgon warber HERRen tungörandes, hwilla honom tillhöra, hwilken helig är, och honom offra skall; den han utwäljter, han skall offra honom.

6. Detta görer: Läger för eder rådkopannor, Korah och hans hela parti;

7. Och lägger der eld in, och kastar rålwert bernupå för HERRanom i morgon. Swillen som HERRen utwäljter, han ware helig; I göret allt för mycket, I Levi barn.

8. Och Mose sade till Korah: Åäre, hörer dock, I Levi barn;

9. Är det eder ide nog, att Israels Gud hafwer affsijt eder ifrå den meniga Israel, att I skolen offra honom, så att I skolen tjena honom i HERRans tabernakels ämbete, och träda fram för menighetena till att tjena henne?

10. Han hafwer tagit dig, och alla dina bröder, Levi barn, samt med dig till sig, och I faren nu och efter Presterskapet.

11. Du och ditt hela parti gören uppror emot HERRan: Hwad är Aaron, att I knorren emot honom?

12. Och Mose sände bort och lät kalla Dathan och Abiram, Eliabs söner; men de sade: Wi komme intet ditupp.

13. Är det ide nog, att du hafwer fört oss utu landet, der mjölk och hannog uti flyter, att du skulle dräpa oss i öknene; skall du ännu bertill wara herre öfwer oss?

14. Stönliga hafwer du fört oss in uti det land, der mjölk och hannog uti flyter, och hafwer gifwit oss åkrar och wingårdar till

arfwebel; vill du od sninga folke ägonen ut? Wi komme inter ditupp.

15. Då förgrunnade sig Mose gansta swärtiga, och sade till HETren: Wänd dig icke till deras spiboffer; jag hafwer icke tagit dem en äsna ifrå, och ingen af dem något gjort emot. 1 Mof. 4: 5. 1 Sam. 12: 3.

16. Och han sade till Korah: Du och ditt hela parti skolen i morgon wara för HETranom, du, de och, och Aaron.

17. Och hwar tage sina rölopanno, och lägge rökwert deruppå, och gåd fram för HETran, hwar med sine panno, det äro tughundrade och femtio pannor.

18. Och hwardera tog sina panno, och sade der eld in, och lastade rökwert deruppå, och gingo in för börrenas af vittnesbörrens tabernakel; och Mose och Aaron beklifes.

19. Och Korah församlade emot dem hela menighetena, inför börrenas af vittnesbörrens tabernakel. Och HETrans härlighet syntes för hela menighetene.

20. Och HETren talade med Mose och Aaron, och sade:

21. Stiljer eder ifrå denna menighetene, att jag med hast må förgöra dem.

22. Men de söllu på sitt ansigte, och sade: Ad Gud, allt ditt andas Gud! Om en man syndat hafwer, vill du då hämnas öfwer hela menighetena?

23. Och HETren talade med Mose, och sade:

24. Tala till menighetena, och säg: Kommer upp ifrå Korahs, och Dathans, och Abirams tjäll.

25. Och Mose stod upp, och gick till Dathan och Abiram; och de äldste af Israel följde honom efter;

26. Och talade till menighetena, och sade: Går ifrå dessa ogudaktiga människors tjäll, och kommer in i något det dem tillhörrer, att I icke tilläfwentys förgås uti någon deras synb.

27. Och de gingo upp ifrå Korahs, Dathans och Abirams tjäll; men Dathan och Abiram gingo ut, och trädde i börrenas af deras tjäll med deras hustrur, söner och barn.

28. Och Mose sade: Deruppå skolen I märta, att HETren mig sändt hafwer, att jag alla dessa gerningar göra skulle; och icke af mins hjerta.

29. Om de dö såsom alla menniskor, eller hemfästa wara, såsom alla menniskor hemfästa wara; så hafwer HETren icke sändt mig.

30. Men om HETren gör här något nytt, så att jorden öppnar sin mun, och uppsludat dem, med allt det de hafwa, att de lefwande fara neder i helwetet; så skolen I förstå, att dessa människorna hafwa försmädat HETran.

31. Och som han all dessa orden uttalat hade, remnade jorden under dem;

5 Mof. 11: 6. Ps. 106: 17.

32. Och lät sin mun upp, och uppslukte dem med deras hus, med alla de menniskor, som när Korah woro, och med alla deras hafwor.

33. Och de foro lefwande neder i helwetet, med allt det de hade; och jorden öfvertäckte dem; och de förgingos uti menighetene.

34. Och hela Israel, som omkring dem war, flydde för deras stris skul; ty de sade: Att jorden icke od uppsludat oss.

35. Dertill for en eld ut ifrå HETranom, och upptärde de tughundrade och femtio män, som det rökwertet offrade.

36. Och HETren talade med Mose, och sade:

37. Säg Eleazar, Prestens Aarons son, att han upptager rölopannorna uti branden, och förstör elden hit och dit;

38. Förty de syndares pannor äro helgade genom deras själar, att man må slå dem i stiswor, och hänga dem på altaret; ty de äro offrade för HETranom, och helgade, och skola wara Israels barnom ett tecken.

39. Och Eleazar Presten tog de kopparrannorna, som de upptrände män uti offrat hade, och slog dem i stiswor, till att hänga wid altaret;

40. Israels barnom till en äminnelse, att ingen främmande skulle gå fram, som icke är af Aarons säd, till att offra rökwert för HETranom; på det honom icke skall gå såsom Korah och hans parti, såsom HETren honom sagt hade genom Mose.

41. Den andra morgonen knorrade hela menigheten af Israels barn emot Mose och Aaron, och sade: I hafwen dräpitt HETrans folk.

42. Och då menigheten församlade sig emot Mose och Aaron, wände de sig till vittnesbörrens tabernakel; och si, molnstyn öfvertäckte det, och HETrans härlighet syntes.

43. Och Mose och Aaron gingo in för vittnesbörrens tabernakel.

44. Och HETren talade med Mose, och sade: 45. Går ut ifrå denna menighetene; jag vill med hast förgöra dem. Och de söllu uppå sitt ansigte.

46. Och Mose sade till Aaron: Tag råstoppannon, och låt der eld in af altaret; och lasta råthwert deruppå, och gadt snarligen till menigheterna, och försöna dem; förty wrede är utgången af HETranom, och plågan hafwer begynt.

47. Och Aaron tog, såsom Mose sade honom, och lopp midt igenom menigheterna; och si, plågan war uppgången ibland folket, och han rökte, och försönade folket;

48. Och stod emellan de döda och de lefwande; då warbt plågan förtagen.

49. Men de som af plågane döde woro, woro fjortontusenf och sjuhundra, undantagnom dem som färgingos uti Korahs spror.

50. Och Aaron kom igen till Mose för dörrarna af vittnessbördsens tabernakel; och plågan war förtagen.

17. Capitlet.

Aarons staf, grönskas, gömmes.

Och HETren talade med Mose, och sade:

2. Säg Israels barnom, och tag af dem tolf stafar, af hwar och en sins faders hus första en, och skrif hwarsderas namn på hans staf.

3. Men Aarons namn skall du skrifwa på Levi staf; ty ju för hwar sins faders hus höfswitsman skall vara en staf.

4. Och lägg dem in i vittnessbördsens tabernakel, för vittnessbördet, der jag betyggar eder;

5. Och den som jag utwälsjandes warder, hans staf skall grönskas; på det att jag må stilla det knorrandet, som Israels barn inorra emot.

6. Mose talade med Israels barn; och alle deras förstar fingo honom tolf stafar, hwar försten en staf efter deras faders hus; och Aarons staf war beflites ibland deras stafar.

7. Och Mose lade stafarne inför HETran uti vittnessbördsens tabernakel.

8. Om morgonen, då Mose gick in uti vittnessbördsens tabernakel, fann han Aarons staf af Levi hus grönskas, och blomstren utgånga, och mandel bära. Ebr. 9: 4.

9. Och Mose bar ut alla stafarna ifrå HETranom för all Israels barn, så att de sågo det, och hwar och en tog sin staf.

10. Då sade HETren till Mose: Vär Aarons staf åter inför vittnessbördet, att han förwarad warder för ett tecken till de olydiga barnen; att deras knorrande uppå mig må återwända, att de icke dö.

11. Mose gjorde såsom HETren honom budit hade.

12. Och Israels barn sade till Mose: Ei, wi förgås, och blifwe horto; wi förminskas, och wardom alle.

13. So som kommer intill HETrans tabernakel, han dörr; stole wi då platt förödas?

18. Capitlet.

Presters och Leviters tjänst, bel och stonde.

Och HETren sade till Aaron: Du och dine söner, och dins faders hus med dig, stolen bära helgedomens misgärning; och du och dine söner med dig stolen bära edars Presterskaps misgärning.

2. Men dine bröder af Levi dius faders slägte skall du taga till dig, att de äro när dig, och tjena dig; men du och dine söner med dig stolen tjena inför vittnessbördsens tabernakel.

3. Och de stola taga wara på din tjänst, och hela tabernaklets tjänst; bod stola de intet nalkas intill helgedomens tyg, och till altaret, att både de och I icke stolen dö;

4. Utan de stola wara när dig, att de taga wara uppå vittnessbördsens tabernakels tjänst, uti all tabernaklets ämbete; och ingen främmande skall nalkas eder.

5. Så after nu uppå helgedomens tjänste, och uppå altarens tjänste, att icke mer en wrede kommer öfwer Israels barn.

6. Ty si, jag hafwer tagit edra bröder Leviterna ut ifrån Israels barn, och gifwit eder HETranom till en släkt, att de stola taga wara på ämbetet wid vittnessbördsens tabernakel. 4 Mos. 3: 45.

7. Men du och dine söner med dig stolen akka på edart Presterskap, att I tjena uti all altarens handel, och innanför förslåten; ty edart Presterskap gifwer jag eder till ett ämbete för en gåfwo; om någor främmande går bårtill, han skall dö.

8. Och HETren sade till Aaron: Ei, jag hafwer gifwit dig mitt häsoffer, af allt det som Israels barn helga, för ditt Prestlämbete, och dinom sönom till en ewig rätt.

9. Detta skall du hafwa af det aldrabelgasta, som de offra: Alla deras gåfwor med allt deras spissoffer, och med allt deras syndoffer, och med allt deras skuldoffer, som de mig gifwa, det skall wara dig och dinom sönom det aldrabelgasta.

10. På aldrabelgasta rum skall du äta det;

hwad manfön är, skall deraf äta; ty det skall wara dig heligt. 3 Mos. 6: 16. 18.

11. Jag hafwer och gifwit dig och dinom fönom, och dinom dötröm med dig, deras gåfwors häfoffer, i allo Israels barnas wæstoffer till en ewig rätt: Den som ren är i dino huse, han skall äta deraf.

3 Mos. 10: 15. 22: 11.
12. Alla bästa oljo, och all bästa winnust, och deras förflingslorn, det som de gifwa HETranom, hafwer jag gifwit dig.

13. Den första frukten af allt det i deras lande är, det som de bära HETranom, skall wara ditt; den som ren är i dino huse, han skall äta deraf.

14. Allt det spillgifwet är i Israel, skall wara ditt. 2 Mos. 27: 28.

15. Allt det som moderlif öppnar ibland allt kött, det som de bära HETranom, ware sig menniska eller fänad, skall wara ditt; dock så, att du den första fruktarna af menniska låter lösa, och den första frukten af en oren fänad och lå lösa låter;

2 Mos. 13: 12. 22: 29. 34: 19.
16. Och skola de lösa det, när det är en månad gammalt; och skall gifwat till lösen för penningar, för sem sllar efter helgedomens fild, hwilken tjugu gera gällar.

2 Mos. 30: 13.
3 Mos. 27: 25. 4 Mos. 3: 47. Hes. 45: 12.

17. Men den första frukten af få eller får, eller get, skall du icke till lösen gifwa; ty de äro helig. Deras blod skall du skänka på altaret, och deras feta skall du uppbränna till en söt luts offer HETranom.

3 Mos. 1: 9.
18. Deras kött skall wara ditt, såsom och wæstebördet, och högre bogen din är.

2 Mos. 29: 26. 3 Mos. 7: 34.
19. Allt häfoffer, som Israels barn helga HETranom, hafwer jag gifwit dig och dinom fönom, och dinom dötröm med dig till en ewig rätt; det skall wara ett oförgångeligt och ewigt förbund för HETranom, dig och dine säd med dig.

20. Och HETren sade till Aaron: Du skall ingen besittning hafwa i deras land, och ingen lott hafwa med dem; ty jag är din lott, och ditt arfwegods ibland Israels barn.

6 Mos. 10: 9.
18: 2. Jos. 13: 14. 33. Hes. 44: 29.

21. Men Levi barn hafwer jag gifwit all tionde i Israel till ett arfwegods, för deras ämbete, som de göra mig wid vittnesbördens tabernakel;

22. Så att härefter Israels barn intet skola nalkas intill vittnesbördens tabernakel, till att komma sig i synd och dö;

23. Utan Leviterna skola alka på ämbetet wid vittnesbördens tabernakel, och de skola bära deras synder till en ewig rätt till ebri efterkommande; och de skola intet arfwegods besitta ibland Israels barn.

24. Ty Israels barnas tiond, som de häf-offra HETranom, hafwer jag gifwit Leviterna till arfwegods; dershör hafwer jag sagt till dem, att de ibland Israels barn intet arfwegods besitta skola. 3 Mos. 27: 30.

25. Och HETren talade med Mose, och sade:

26. Tala till de Leviter, och säg till dem: När I tagen tionden af Israels barn, den jag eber af dem gifwit hafwer till edart arfwegods, så skolen I göra HETranom deraf ett häfoffer, ju tiond af tiond;

27. Och skolen sådana edart häfoffer bälla, såsom I gåfwen torn af labone, och spillo af preßen.

28. Alltså skolen I och gifwa HETranom häfoffer af allo ebri tiond, som I tagen af Israels barnom; så att I sådant HETrans häfoffer gifwen Prestenom Aaron.

29. Utaf allt, det eber gifwet warder, skolen I gifwa HETranom allahanda häf-offer, af allt det bästa, som deraf helgadt warder.

30. Och säg till dem: När I alltså det bästa deraf häfoffren, så skall det Levitomen räknadt warda, lila som det af labone, och såsom det af preßen gåfwes.

31. Och I mågen det äta allestäds, I och ebri barn; ty det är ebri lön för edart ämbete uti vittnesbördens tabernakel.

32. Så synden I icke deröfwer, när I häf-offren det feta deraf, och icke ohelgen det Israels barn helgat hafwa, att I icke döen.

19. Capitlet.

Måda lons blod, aska, watten.

Och HETren talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Detta sättet skall wara en lag, den HETren bubit hafwer, och sagt: Säg Israels barnom, att de hafwa till dig en röblett lo utan wank, der ingen brist på är, der intet of ännu påkommet är.

3. Och så henne Prestenom Eleazar, han skall föra henne ut för lägret, och låta der slagta henne för sig. Ebr. 13: 11.

4. Och Presten Eleazar skall taga af hen-

nes blod med sitt finger, och stänka rätt emot vittnessbördsens tabernakel sju reor;

5. Och låta uppbränna kona för sig, både hennes hnd och hennes kött, bertill hennes blod, samt med gåret.

2 Mos. 29: 14. 3 Mos. 4: 11. 12. Ebr. 9: 13.

6. Och Presten skall taga cedreträ och isop, och rosenröd ull, och kasta på den brinnande kona;

3 Mos. 14: 4.

7. Och skall två sin kläder, och bada sin kropp med watten, och sedan gå i lägret, och wara oren allt intill aftenen.

8. Och den som uppbrände henne, skall och två sin kläder med watten, och bada sin kropp i watten, och wara oren allt intill aftenen.

9. Och en ren man skall upptaga askona af kone, och slå henne ut på ett rent rum utan lägret, att hon warder der förwarad att menighetene af Israels barnom till skänlewatten; ty det är ett syndoffer.

10. Och den som askona af kone upptog, skall två sin kläder, och wara oren allt intill aftenen. Detta skall wara en ewig rätt Israels barnom, och främlingomen, som bo ibland eder.

11. Den som kommer wid ena döda mennisko, han skall wara oren i sju dagar.

12. Så skall han härmed rena sig på tredje dagen, och på sjunde dagen, och så warder han ren. Och om han icke på tredje och sjunde dagen renar sig, så skall han icke ren warda.

13. Men om någon kommer wid ena döda mennisko, och icke vill rena sig, den orenar GEDrans tabernakel, och sådana själ skall utrotad warda utur Israel; derföre, att skänlewattnet icke är stänkt öfwer honom, så är han oren, så länge han sig icke rena låter.

14. Detta är lagen, om en menniska bör i tjället: Den som går in i tjället, och allt det som i tjället är, skall wara orent i sju dagar.

15. Och hwart och ett botyg, som öppet är, det intet öfvertäckelse eller band hafwer, det är orent.

16. Deslikes den som på markene kommer wid någon, som slagen är med swärd, eller eljest en dödan, eller ene menniskos ben, eller graf, den är oren i sju dagar.

17. Så stola de nu för den orene taga af desio uppbrända syndoffers asko, och låta deruppå rinnande watten uti ett kärl.

18. Och en ren man skall taga isop, och doppa i wattnet, och stänka tjället, och alla botyg, och alla de själar, som derinne äro;

sammalsunda och den som hafwer kommit wid ens döds ben, eller en slagnan, eller en dödan, eller någon graf.

19. Och den rene skall stänka den orene på tredje dagen, och på sjunde dagen, och rena honom på sjunde dagen; och skall två sin kläder, och bada sig i watten, så warder han ren om aftenen.

20. Men hwilken som warder oren, och icke vill rena sig, hans själ skall utrotad warda utu menighetene; förty han hafwer orenat GEDrans helgedom, och icke är med skänlewattne stänkt; derföre är han oren.

21. Och detta skall warda dem en ewig rätt. Skall också den som med skänlewattnen stänkte, två sin kläder; och den som kommer wid skänlewattnet, han skall wara oren intill aftenen.

22. Och allt det han kommer wid, det skall wara orent. Och hwilken själ, som han wedertommer, hon skall wara oren intill aftenen.

20. Capitlet.

Mirjam dö. Folket snor. Klippans watten. Edoms rit. Aarons dö.

Och Israels barn kommo med hela menighetene in uti den öknens Jin, i första månaden; och folket blef i Rades. Och Mirjam blef der dö, och wardt der begrafwen.

2. Och menigheten hade intet watten; och de församlade sig emot Mose och Aaron.

2 Mos. 17: 2. x.

3. Och folket trätte med Mose, och sade: Ad! det wi hade förgångits, der wäro bröder förgingos för GEDranom.

4 Mos. 11: 33. 16: 32.

4. Hwi hafwen I fört denna GEDrans menighet uti denna öknena, att wi här dö stole med wärom bostap?

5. Och hwi hafwen I fört oss utur Egypten intill denna öuda platsen, der man intet så kan; der hwarken äro filon eller winträ, ej heller granatäple; och är bertillmed intet watten till att dricka?

6. Då gingo Mose och Aaron ifrå menighetene intill dörrerna af vittnessbördsens tabernakel, och sällu på sitt ansigte; och GEDrans härlighet syntes dem.

7. Och GEDren talade med Mose, och sade:

8. Tag stafwen, och församla menighetena, du och din broder Aaron, och talar till hälleberget för deras ögon; det skall gifwa sitt watten. Alltså skall du ställa dem watten

utu hälleberget, och gifwa menighetene brida, och deras bostap.

W. 78: 16. 105: 41. 1 Cor. 10: 4.

9. Då tog Mose skafwen för HETranom, såsom han honom budit hade.

10. Och Mose och Aaron församlade menighetena inför hälleberget, och sade till dem: Hörer, I olybige; männe wi och stole skaffa eder watten utu detta hälleberget?

11. Och Mose hof upp sina hand, och slog på hälleberget med sin staf två gånger; då gick der ut mydet watten, så att menigheten fick dricka, och deras bostap. 6 Mos. 32: 51.

12. Och HETren sade till Mose och Aaron: Dersföre, att I icke trodden uppå mig, att I merthen helgat mig för Israels barnom, stolen I icke föra denna menighetena in i det land, som jag dem gifwa skall.

4 Mos. 27: 14. 5 Mos. 1: 37. 31: 2.

13. Detta är det trätowattnet, öfwer hvilket Israels barn trätte med HETranom, och han wardt helgad i dem.

2 Mos. 17: 7. W. 106: 32. Hes. 47: 19.

14. Och Mose sände bådskap ut ifrå Rades till de Edomeers Konung: Så låter din broder Israel säga dig: Du weißt all den mödo, som oss påkommen är; Dom. 11: 17.

15. Att wåre säder woro nederfarne in uti Egypten, och wi i längan tid bodde uti Egypten, och de Egyptier handlade illa med oss och wåra säder.

16. Och wi ropade till HETrag, och han hörde wåra röst, och utfände en Ängel, och förde oss utur Egypten; och si, wi äre i Rades, i den staden, som wid dina gränfor är.

2 Mos. 14: 19.

17. Låt oss draga igenom ditt land; wi wilje icke fara öfwer åler eller wingårdar, och icke dricka wattnet utu brunarna; wi wilje draga rätta landsstråtena, hwarlen wilande på den högra sidona eller på den wenstra, tilldess wi komme igenom dina landsändar.

18. De Edomeer sade till dem: Du skall icke draga härigenom, eller jag skall möta dig med warb.

19. Israels barn sade till dem: Wi wilje draga den meniga stråtena; och om wi brida af ditt watten, wi och wår bostap, så wilje wi det betala; wi wilje icke utan allenast gå till fot derigenom.

20. Men han sade: Du skall icke draga härigenom. Och de Edomeer drogo ut emot dem med mågtigt folk, och starka hand.

21. Alltså förwägrade de Edomeer Israel draga igenom deras landsändar. Och Israel wet ifrå dem.

22. Och Israels barn drogo ifrå Rades, och kommo med hela menighetene intill det berget Hor. 4 Mos. 33: 37.

23. Och HETren talade med Mose och Aaron på bergena Hor, wid gränsen åt de Edomeers land, och sade:

24. Låt Aaron samla sig till sitt folk; ty han skall icke komma i det landet som jag Israels barnom gifwit hafwer, dersföre, att I woren minom mun ohörsamme wid trätowattnet.

25. Så tag nu Aaron och hans son Eleazar, och haf dem upp på berget Hor;

4 Mos. 27: 13. 33: 38. 5 Mos. 32: 50.

26. Och afläb Aaron hans kläder, och kläd dem på hans son Eleazar; och Aaron skall der samlas, och dö.

27. Mose gjorde såsom HETren honom böd; och de stego upp på berget Hor, för hela menighetene.

28. Och Mose afläbde Aaron hans kläder, och kläbde dem på hans son Eleazar. Och Aaron blef der döb uppå berget; men Mose och Eleazar stego neder utaf bergena.

5 Mos. 10: 6.

29. Och då hela menigheten såg att Aaron war döb, begreto de honom i tretio dagar, hela Israels hus.

21. Capitlet.

Arabs strib. Israels inorr. Kopparrormen. Höllets läger. Siben och Og slagne.

Och då den Cananeen, Konungen i Arab, som sderut bor, hörde att Israel inkom genom spejares wäg, stribde han emot Israel, och förde några af dem fångna.

4 Mos. 33: 40.

2. Då lofwade Israel HETranom ett löfte, och sade: Om du gifwer detta folket under mina hand, så skall jag gifwa deras städer tillspillo.

3. Och HETren hörde Israels bön, och gaf dem de Cananeer, och de gjorde dem tillspillo med deras städer; och kallade det rummet Horra.

4. Sedan drogo de ifrå berget Hor, på den wägen åt röda hafwet, att de skulle draga omkring de Edomeers land. Och folket wardt ledse på wägen.

5. Och folket talade emot Gud, och emot Mose: Öwi hafwer du fört oss utur Egypten, att wi skulle dö i öknene? Ty här är

hwarfen bröb eller watten, och wår fjäl wämjar öfwer denna lösa maten.

4 Mos. 11: 1, 6.

6. Då sände GEDren ibland folket brännande ormar; de beto folket, så att mycket folk i Israhel blef dödt. 1 Cor. 10: 9.

7. Så kommo de till Mose, och sade: Vi hafwe syndat, att wi emot GEDren och emot dig talat hafwe; bed GEDren, att han tager dessa ormarna ifrån oss. Mose bad för folket.

8. Då sade GEDren till Mose: Gör dig en kopparorm, och res honom upp för ett tecken; hwilken som biten är, och ser uppå honom, han skall lefwa.

9. Så gjorde Mose en kopparorm, och reste honom upp för ett tecken, och om någor warbt biten af orme, så såg han på den kopparormen, och blef wid lif.

2 Kon. 18: 4. Jos. 3: 14.

10. Och Israels barn drogo ut, och lägrade sig i Dboth.

11. Och ifrån Dboth drogo de ut, och lägrade sig i Jjim wid berget Abarim, uti den öfne twärtöfwer Moab öfverut.

4 Mos. 33: 44, 47.

12. Dåban drogo de, och lägrade sig wid den bäcken Sared.

13. Dåban drogo de, och lägrade sig på denna sidone wid Arnon, hwilket i öfnene är, och sträcker sig ut ifrå de Amoreers landsändar; ty Arnon är Moabs landamärke, emellan Moab och de Amoreer.

Dom. 11: 18.

14. Deras säger man uti den bokene om GEDrens strider: Den höga bergsklippan allt intill styn, och intill Arnons bäck;

15. Och intill bäckens lälo, hwilken räcker allt intill den staden Ar, och böjer sig, och är Moabs gränja.

16. Och dåban drogo de till brunnen; det är den brunnen, der GEDren af sade till Mose: Förfamla folket, jag will gifwa dem watten.

17. Då söng Israhel denna wifona, och söngo emot hwarannan öfwer brunnen:

18. Denna är den brunnen, som de förstär grafwit hafwa; de äble i folket hafwa grafwit honom, genom läraren och deras slafar. Ifrå denne öfnene drogo de till Mattana;

19. Och ifrå Mattana till Nabasiel, och ifrå Nabasiel till Bamoth;

20. Och ifrå Bamoth till den dalen, som ligger i Moabs mark, wid det höga berget Pisga, som wet åt öfnene.

21. Och Israhel sände båd till Sihon, de Amoreers Konung, och lät säga honom:

5 Mos. 2: 26. Dom. 11: 19.

22. Låt mig draga igenom ditt land; wi wilje intet wila in på åtrar, eller in på wängårdar; wi wilje ide heller brida brunnwatten; landstråtena wilje wi fara, tilldes wi komme genom dina landsändar.

23. Men Sihon tillstodde ide Israels barn gå igenom sina landsändar; utan församlade allt sitt folk, och drog emot Israhel i öfnena. Och som han kom till Jahja, stridde han emot Israhel.

24. Men Israhel slog honom med swärds-egg, och tog hans land in, ifrån Arnon allt intill Jabbot, och allt intill Ammons barn; förty Ammons landsändar woro faste.

5 Mos. 2: 33.

29: 7, 8. Ps. 135: 11. 136: 19. Am. 2: 9.

25. Alltså tog Israhel alla dessa städerna, och bodde i alla de Amoreers städer, i Hesbon och alla hans döttrar.

26. Ty staden Hesbon hörde Sihon Amoreers Konunge till, och han hade tillföre stridt med de Moabiters Konung, och wunnit honom af all hans land, allt intill Arnon.

27. Deras säger man i ordspråket: Kommer till Hesbon, att man bygger och upp- rättar den staden Sihon.

28. Ty en eld är utgången af Hesbon, en läge af den staden Sihon; han hafwer uppfåtit Ar de Moabiters; och de der bo i de höjder Arnon.

Jer. 48: 45, 46.

29. We dig, Moab; du Chemos folk äst förgången. Man hafwer hans söner slagit på flykten, och fört hans döttrar fångna till Sihon, de Amoreers Konung.

1 Kon. 11: 7, 33.

30. Deras härlighet är worden omintet, ifrå Hesbon intill Dibon; hon är förstörd allt intill Nopha, hwilken räcker allt intill Medeba.

31. Så bodde Israhel uti de Amoreers lande.

32. Och Mose sände ut spejare till Jafer, och de wunno des döttrar, och togo de Amoreer in, som deruti woro;

33. Och wände om, och drogo uppåt den wägen till Basan. Då drog Og, Konungen i Basan, ut emot dem med allt sitt folk, till att strida i Ebrei. 5 Mos. 3: 1. 29: 7.

34. Och GEDren sade till Mose: Frukta dig intet för honom; ty jag hafwer gifwit honom i dina hand med land och folk; och

du skall göra med honom, såsom du med Sihon, de Amoreers Konung, gjort hafwer, hwilken i Hesbon bodde. Pf. 135: 10. 11.

35. Och de slogo honom och hans söner, och allt hans folk, tillbedt att ingen war igen; och togo det landet in.

22. Capitlet.

Balaks förslag. Bileams svar, resa, åska, tal.

Edan förs Israels barn ut, och lågrade sig i Moabs mart, wid Jordan, in mot Jericho.

2. Och då Balak, Zipors son, såg allt det Israel gjort hade de Amoreer;

3. Och att de Moabiter mycket fruktade för det folket, som så mycket war; och att de Moabiter grufwade sig för Israels barn;

4. Då sade de Moabiter till de äldsta af de Midianiter: Nu warder denne hopen uppgnagandes allt det omkring oss är, såsom en ore uppträder gräset på markene. Och war Balak, Zipors son, den tiden de Moabiters Konung.

5. Och han sände ut båd till Bileam, Beors son, den en spåman war; han bodde wid älfwena i hans folks barnas lande; att de skulle kalla honom, och låt säga honom: Si, ett folk är draget utur Egypten, det öfvertäder jordenes ansigte, och det ligger emot mig. Jos. 13: 22. 24: 9.

6. Så kom nu, och förbanna mig det folket; ty det är mig för mäktigt; om jag kunde slå dem, og fördrifwa dem utu landet; förty jag wet, hwem du wälsignar, han är wälsignad, och den du förbannar, han är förbannad.

7. Och de äldsta af de Moabiter gingo bort med de äldsta af de Midianiter, och hade spådomslön i deras händer; och gingo in till Bileam, och sade honom Balaks ord.

2 Petr. 2: 15. Jub. Ep. v. 11.

8. Och han sade till dem: Blifwer här öfwer natten, så will jag säga eder igen, hwad HETren mig sägandes warder. Så blefwo de Moabiters förklar när Bileam.

9. Och Gud kom till Bileam, och sade: So äro de män, som när dig äro?

10. Bileam sade till Gud: Balak, Zipors son, de Moabiters Konung, hafwer sändt till mig:

11. Ei, ett folk är utdraget utur Egypten, och öfvertäder jordenes ansigte; så kom nu, och förbanna dem; om jag kunde strida med dem, och fördrifwa dem.

12. Men Gud sade till Bileam: Gad

intet med dem, förbanna icke heller folket; ty det är wälsignadt.

13. Då stod Bileam bittida upp om morgonen, och sade till Balaks förklar: Går i edert land; förty HETren will icke tillställa, att jag går med eder.

14. Och de Moabiters förklar stodo upp, kommo till Balak, och sade: Bileam nekar sig wilja komma med oss.

15. Då sände Balak ännu yppare och hårligare förklar än hine woro.

16. Då de kommo till Bileam, sade de till honom: Så låter Balak, Zipors son, säga dig: Låt dig icke förtryta att komma till mig;

17. Ty jag will högeliga ära dig, och hwad du säger mig, det will jag göra: Räre, kom, och förbanna mig detta folket.

18. Bileam svarade, och sade till Balaks tjenare: Om Balak gäfwit mig sitt hus fullt med silfwer och guld, så kunde jag bod icke gå öfwer HETrans mins Guds ord, litet eller mycket till att göra. 4 Mos. 24: 13.

19. Så blifwer och ännu 3 här i denna natten, att jag må försara hwad HETren ytterligare med mig talandes warder.

20. Då kom Gud om natten till Bileam, och sade till honom: Äro desse mänerne komme till att kalla dig, så ståt upp, och far med dem; bod hwad jag säger dig, det skall du göra.

21. Då stod Bileam om morgonen upp, och sablade sina åsninno, och följde de Moabiters förklar.

22. Men Guds wrede förgrimmade sig, att han for dit. Och HETrans Ängel trädde fram i vägen, att han skulle slå honom emot. Men han red på sine åsninno, och två bränger woro med honom.

23. Och åsninnan såg HETrans Ängel slå i wägenom, och ett draget swärd i hans hand. Och åsninnan wel af wägenom in på markena; men Bileam slog henne, att hon skulle gå på wägenom.

24. Då trädde HETrans Ängel uti ett trängt lä emellan wingårdar, der på båda sidor gårdar woro.

25. Och då åsninnan såg HETrans Ängel, trängde hon sig intill gården, och klämbe foten af Bileam in mot gården; och han slog henne ännu mer.

26. Då gick HETrans Ängel ytterligare in på ett trängt rum, der ingen wäg war till att afswika, antingen på högga eller wenstra sidona.

27. Och då åsninnan såg HETrans Ängel, föll hon på knä under Bileam. Då förgrimmade sig Bileams wrede, och han slog åsninnorna med stafven.

28. Då öppnade HETren åsninnones mun, och hon sade till Bileam: Swad hafwer jag gjort dig, att du hafwer slagit mig nu tre gånger?

29. Bileam sade till åsninnan: Förty du gjorde gädd af mig; ad! hade jag nu ett swärd i handene, jag skulle dräpa dig.

30. Åsninnan sade till Bileam: Är jag icke din åsninna, der du på ridit hafwer i dina dagar intill denna tid? Hafwer jag någon tid så blågat göra med dig? Han sade: Nej.

31. Då öppnade HETren Bileams ögon, att han såg HETrans Ängel stå i wägenom, och ett draget swärd uti hans hand; och han neg, och bugade sig med sitt ansigte.

32. Och HETrans Ängel sade till honom: Hwi hafwer du slagit dina åsninno nu tre gånger? Si, jag är utgången, att jag skall stå dig emot; ty denne wägen är mig emot.

33. Och åsninnan såg mig, och wel unban för mig i tre gånger; eljest, hwar hon icke unbanwillet hade, så hade jag nu slagit dig ihjäl, och åsninnan hade lefwande blifwit.

34. Då sade Bileam till HETrans Ängel: Jag hafwer syndat; ty jag wiste icke, att du stod emot mig i wägenom. Och nu, om det är icke din wilje, vill jag wända om igen.

35. HETrans Ängel sade till honom: Far med dessa männerna; men intet annat skall du tala, utan det jag säger dig. Så följde Bileam Balafs Hörstar.

36. Då Balaf hörde, att Bileam kom, for han ut emot honom uti de Moabiters stad, som ligger i gränssone mid Arnon, hwilken är mid den yttersta gränson;

37. Och sade till honom: Hafwer jag icke sändt efter dig, och låtit kalla dig? Hwi äst du då icke kommen till mig? Menar du jag kunde icke ära dig?

38. Bileam swarade honom: Si, jag är kommen till dig; men huru kan jag något annat tala, utan det Gud gifwer mig i munnen, det måste jag tala?

39. Så for Bileam med Balaf, och kommo in i gatusladen.

40. Och Balaf offrade så och får, och sände efter Bileam, och efter de Hörstar, som när honom woro.

41. Om morgonen tog Balaf Bileam, och sade honom upp på Baals höjder, att han dådan af måtte se intill ändan af folket.

23. Capitlet.

Balaf offerar. Bileam wälsignar.

Och Bileam sade till Balaf: Bygg mig här sju altare, och låt mig få hit sju stutar och sju wädrar.

2. Balaf gjorde som Bileam honom sade. Och både Balaf och Bileam offerade, ju på hwart altare en stut och en wädur.

3. Och Bileam sade till Balaf: Gäd till ditt bränneoffer; och jag vill gå bort; om tilläfwentyras HETren kan komma emot mig, och underwisa mig hwad jag skall säga dig. Och gick åslad hasteliga.

4. Och Gud kom emot Bileam. Men han sade till honom: Sju altare hafwer jag tillredt, och ju på hwart altaret en stut och en wädur offerat.

5. Och HETren gaf Bileam ordet i munnen, och sade: Gäd till Balaf igen, och såg alltså.

6. Och då han kom igen till honom, si, då stod han när sitt bränneoffer, med alla de Moabiters Hörstar.

7. Då hos han sitt tal upp, och sade: Utaf Syrien hafwer Balaf, de Moabiters Konung, låtit hemta mig, ifrå bergen Herut: Rom och förbanna mig Jacob; kom, tala ondt emot Israhel.

8. Huru skall jag förbanna den Gud icke förbannar? Huru skall jag tala ondt emot den HETren intet ondt emot talar?

9. Ty af bergshöjden ser jag honom wäl, och af högarna skådar jag honom. Si, det solset warder allena hoendes, och icke skall råfnadt warba ibland Hedningar.

10. So kan råfna Jacobs skoft, och talet på sjerbedelen af Israhel? Min själ dö med de rättfärbigas dö, och min ände warde såsom dessas ände. 1 Mos. 13: 16. 28: 14.

11. Då sade Balaf till Bileam: Swad gör du mig? Jag hafwer låtit hemta dig till att förbanna mina fiendar, och si, du wälsignar dem.

12. Han swarade, och sade: Skulle jag icke det hålla och tala, som HETren gifwer mig i munnen?

13. Balaf sade till honom: Kom då med mig på en annan plats, dådan du hans ända ser, och dock icke allansamman ser; och förbanna mig honom der.

14. Och tog han honom på en fri plan, uppå kullen af berget Pisga, och byggde sju altare, och offerade ju på hwart altaret en stut och en wädur;

15. Och sade till Balaf: Gadt till bitt bränneoffer; jag vill wänta derborta.

16. Och HETren kom emot Bileam, och gaf honom ordet i hans mun, och sade: Gadt till Balaf igen, och såg alltså.

4 Mos. 22: 35.

17. Och då han kom igen till honom, si, då stod han när sitt bränneoffer, med de Moabiters försar. Och Balaf sade till honom: Hwad hafwer HETren sagt?

18. Och han hof upp sitt tal, och sade: Statt upp, Balaf, och hör; fatta i öronen hwad jag säger, du Zipors son:

19. Gud är icke en menniska, att han kan ljuga; eller menniskobarn, att honom något kan ängra. Skulle han säga något, och icke göra? Skulle han något tala, och icke hållat?

1 Sam. 15: 29.

20. Si, till att wälsigna är jag hit hafv; jag wälsignar, och kan icke omvända.

21. Man ser ingen mödo i Jacob, och intet arbete i Israel; HETren hans Gud är när honom, och Konungens trummetning ibland honom.

22. Gud hafwer fört honom utur Egypten; hans frimodighet är såsom ens enhörnings.

4 Mos. 24: 8. 5 Mos. 33: 17.

23. Ty ingen trollkarl är i Jacob, och ingen spåman i Israel. I sin tid warder man sägandes om Jacob och om Israel, hwilla under Gud gör.

24. Si, det folket warder uppståndandes såsom ett ungt lejon, och warder upprestandes såsom ett lejon; det skall icke lägga sig, tillbeds det åter rof, och dricker deras blod, som slagne äro.

25. Då sade Balaf till Bileam: Du skall hwarken förbanna dem, eller wälsigna dem.

26. Bileam svarade, och sade till Balaf: Hafwer jag icke sagt dig, att allt det HETren talandes worde, det måste jag göra?

27. Balaf sade till honom: Kom, jag vill hafwa dig på en annan plats; om tilläfwentyras Gudi må tädas, att du förbannat dem der.

28. Och han tog honom upp på tullen af det berget Peor, hwilket wet åt öknena.

29. Och Bileam sade till Balaf: Bygg mig här sju altare, och låt mig få sju stutar och sju wädrar.

30. Balaf gjorde såsom Bileam sade, och offrade ju uppå hwart altaret en stut och en wädr.

24. Capitlet.

Bileam wälsignar, propheetar, ser dem.

Då nu Bileam såg, att HETranom tädtes, att han skulle wälsigna Israel, gadt han intet, såsom tillföre, bort till att söka trolldom, utan wände sitt ansigte rätt emot öknena;

4 Mos. 23: 3, 16.

2. Hof sin ögon upp, och såg Israel såsom de lågo efter deras släcter; och Guds Ande kom öfwer honom.

3. Och han hof upp sitt tal, och sade: Detta säger Bileam, Beors son: Detta säger den man, hwilkom ögonen öppnade äro;

4 Mos. 23: 7, 18.

4. Detta säger den som hörer Guds tal; den som dens Allsmäktigas uppenbarelse ser, hwilkom ögonen öppnade warda, när han på knä faller;

5. Huru stön äro din tjäll, Jacob, och din boning, Israel!

6. Såsom bäder utwidga sig, såsom örtagårdar wid watten, såsom tjäll, de HETren uppsätter, såsom cedrettr wid watten.

7. Watten stola flyta utu hans ämbar, och hans säd skall warda till ett stort watten. Hans Konung skall warda högre än Agag, och hans rike skall upphäwa sig.

8. Gud hafwer honom fört utur Egypten; hans frimodighet är såsom ens enhörnings; han skall uppfräta sina motsländare Sedingarna, och deras ben söndertrösa, och med sina pilar sönderbräta.

4 Mos. 23: 22.

9. Han hafwer sig nederlagt såsom ett lejon, och såsom ett ungt lejon. So vill sätta sig emot honom? Wälsignad ware den som dig wälsignar, och förbannad den dig förbannar.

1 Mos. 49: 9. 12: 3.

10. Då förgrymmade sig Balaf i wrede emot Bileam, och slog händerna tillsammans, och sade till honom: Jag hafwer kallat dig, att du skulle förbanna mina fiendar; och si, du hafwer nu tre gånger wälsignat dem.

11. Far nu hem till bitt. Jag tänkte, att jag skulle ärat dig; men HETren hafwer den ärona förtagit dig.

12. Bileam svarade honom: Hafwer jag och icke talat med din sändningabåd, som du sände till mig, och sagt:

13. Om Balaf gäfw mig sitt hus fullt med silfwer och guld, så kunde jag dock icke gå utöfwer HETrans ord, antingen till att göra ondt eller godt efter mitt sinne; utan hwad som HETren sägandes worde, det skulle jag och säga?

4 Mos. 22: 18.

14. Och nu, si, när jag far till mitt folk, så kom, jag skall råda dig, hwad detta folk med bino folke göra skall, på yttersta tiden.

15. Och han haf sitt tal upp, och sade: Detta säger Bileam, Beors son: Det säger den man, hwilkom ögonen öppnade äro;

16. Det säger den som hörer Guds tal, och den som dens Högstas kunskap hafwer; den som ser dens Allsmåttigas uppenbarelse, hwilkom ögonen öppnade warba, när han på knä faller:

17. Jag skall få se honom, men icke nu; jag skall slåda honom, men icke när: En fjerna skall uppgå utaf Jacob, och en spira uppkomma af Israel, och skall sönderkroga de Moabiters Fjörstar, och ödelägga all Seths barn. Matth. 2: 2. 2 Sam. 8: 2.

18. Han skall intaga Edom, och Seir skall komma under sina fiendars wålb, men Israel skall vinna seger. 2 Sam. 8: 14.

19. Utur Jacob warber kommandes den som råda skall, och omtullslå hwad igen är af städerna.

20. Och då han såg de Amalekit, haf han upp sitt tal, och sade: Amalek de förste ibland Hedningarna; men på sifone blifwer du platt borta.

2 Mos. 17: 8. 1 Sam. 15: 7.

21. Och då han såg de Keniter, haf han upp sitt tal, och sade: Fast är din boning, och du hafwer lagt ditt näste i hällebergena.

22. Men du, Kain, skall warba förbränd, när Assur dig sångnan bortförer.

23. Och han haf åter upp sitt tal, och sade: Ad! ho må lefwa, när Gud detta göra skall?

24. Och stepp utu Chittim stola förderfwa Assur och Eber; men han skall och förås.

25. Och Bileam stod upp, och drog sina färde, och kom igen till sitt rum; och Balak for sin wäg.

25. Capitlet.

Folkets her. Pinehas nit. Midians straff.

Och Israel bodde i Sittim, och folket begynte hola med de Moabiters dottrar,

4 Mos. 33: 49.

2. Hwiska bödo folket till deras gudars offer.

3. Och folket åt, och tillbad deras gubar, och Israel höll sig intill BaalPeor; då förgrymmade sig HETRans wrebe öfwer Israel. 5 Mos. 4: 3. Jos. 22: 17. Ps. 9: 10.

1. Och HETRan sade till Mose: Jag

alla öfwerflarna för folket, och häng dem upp HETRanom i solene, på det den grymme HETRans wrebe måtte warba wänd ifrån Israel.

5. Och Mose sade till de domare i Israel: Swar en bräpe sina män, som sig till BaalPeor hållit hafwa.

6. Och si, en man utaf Israels barn kom, och hade in bland sina bröder ena Midianitiska qwinno; och låt Mose se det, och hela menighetena af Israels barn, som greto inför dörrerna af vittnesbördsens tabernakel.

7. Då Pinehas det såg, Eleazars son, Prestens Arons sons, stod han upp utu menighetene, och tog en knif i sina hand; Ps. 106: 30.

8. Och gick efter den Israelitiska mannen in uti horohuset, och slaf dem, både den Israelitiska mannen och qwinnona, igenom deras buk. Så wände plågan igen af Israels barn.

9. Och i de plågone wordo bräpne fyra och tjugu tusend: 1 Cor. 10: 8.

10. Och HETRan talade med Mose, och sade:

11. Pinehas, Eleazars son, Prestens Arons sons, hafwer afwändt mina grymhet ifrån Israels barn, i det han nitisk war om mig, att jag i mitt nit icke skulle för-göra Israels barn.

12. Derföre säger jag: Si, jag gifwer honom mins frids förbund.

13. Och han och hans såd efter honom skall hafwa ett ewigt Presterskaps förbund; derföre, att han för sin Gud hafwer nitisk warit, och Israels barn försonat.

14. Men den Israelitiska mannen, som slagen wardt med den Midianitiska qwinnone, het Simri, Salu son, en förste öfwer de Simeoniters faders hus.

15. Den Midianitiska qwinnan, som och slagen wardt, het Cosbi, Zurs dotter, den en förste war för en slägt ibland de Midianiter. 4 Mos. 31: 8.

16. Och HETRan talade med Mose, och sade:

17. Gör de Midianiter ondt, och slå dem;

4 Mos. 31: 2.

18. Förty de hafwa gjort eder ondt med deras list, den de eder beställt hafwa med Peor, och med deras syfter Cosbi, den Midianitiska Fjörstans dotter, hwilken slagen wardt, på plågonens dag, för Beors skull.

26. Capitlet.

26. Släkt talas till arf. 26. tal.

Och stödde efter denna pågåna, att HERren talade med Mose och Eleazar, Prestens Aarons son, och sade:

2. Jag sammona af hela menighetene af Israels barn, ifrå tjugu år och derutöfwer, efter deras fäders hus, alla de som förmoda draga i här i Israel.

4 Mos. 1: 2. 3.

3. Och Mose, samt med Eleazar Presten, talade på de Moabiters mark, wid Jordan in mot Jericho,

4. Med dem, som tjugu åra gamle woro, och derutöfwer, såsom HERren hade budit Mose och Israels barnom, som utur Egypti land bragne woro.

4 Mos. 1: 1.

5. Ruben, den förstfödde Israels son. Rubens barn woro: Hanoch, af hwilkom de Hanochiters släkt kommer: Pallu, af hwilkom de Palliters släkt kommer:

1 Mos. 29: 32. 46: 9.

2 Mos. 6: 14. 4 Mos. 1: 20. 1 Chr. 5: 1.

6. Sefon, af hwilkom de Sefoniters släkt kommer: Charmi, af hwilkom de Charmiters släkt kommer.

7. Deffa äro Rubens släkter; och deras tal war tre och fyratio tusend, sjuhundrad och tretio.

8. Men Pallu barn woro: Eliab.

9. Och Eliabs barn woro: Nemuel, och Dathan, och Abiram. Deffa äro Dathan och Abiram, mynbige män i den menighetene, som satte sig upp emot Mose och Aaron uti Korahs parti, då de satte sig upp emot HERran;

4 Mos. 16: 2.

10. Och jorden öppnade sin mun, och uppswalg dem med Korah, då det partiet blefwo döde, och elden förtärde tjuhundrad och femtio män; och woro till ett tecken.

11. Men Korahs barn blefwo icke döde.

12. Simeons barn uti deras släkter woro: Nemuel, af honom kommer de Nemueliters släkt: Jamin, af honom kommer de Jaminiters släkt: Jachin, af honom kommer de Jachiniters släkt:

13. Serah, af honom kommer de Serahiters släkt: Saul, af honom kommer de Sauliters släkt.

14. Deffa äro Simeons släkter, tu och tjugu tusend, och tjuhundrad.

15. Sabs barn uti deras släkter woro: Zephon, af honom kommer de Zephoniters släkt: Gaggi, af honom kommer de Gaggi-

ters släkt: Suni, af honom kommer de Suniters släkt:

16. Osnai, af honom kommer de Osnaiters släkt: Eri, af honom kommer de Eriters släkt:

17. Arod, af honom kommer de Aroditers släkt: Areli, af honom kommer de Areliters släkt.

18. Deffa äro Sabs barnas släkter; deras tal fyratio tusend och femhundrad.

19. Juda barn: Er och Onan, hwille både blefwo döde i Canaans lande.

1 Mos. 38: 7. 10. 46: 12.

20. Och woro Juda barn i deras släkter: Sela, af honom kommer de Selaniters släkt: Perez, af honom kommer de Pereziters släkt: Serah, af honom kommer de Serahiters släkt.

21. Men Perez barn woro: Sefon, af honom kommer de Sefoniters släkt: Hamul, af honom kommer de Hamuliters släkt.

22. Deffa äro Juda släkter; deras tal sex och sjutio tusend, och femhundrad.

23. Isaschars barn i deras släkter woro: Thola, af honom kommer de Tholaiters släkt: Phuva, af honom kommer de Phuvaiters släkt:

24. Jasub, af honom kommer de Jasubiters släkt: Simron, af honom kommer de Simroniters släkt.

25. Deffa äro Isaschars släkter; deras tal fyra och sextio tusend, trehundrad.

26. Sebulons barn i deras släkter woro: Sereb, af honom kommer de Serebiters släkt: Elon, af honom kommer de Eloniters släkt: Jahleel, af honom kommer de Jahleeliters släkt.

27. Deffa äro Sebulons släkter; deras tal sextiotusend, och femhundrad.

28. Josefs barn i deras släkter woro: Manasse och Ephraim.

29. Manasse barn woro: Machir, af honom kommer de Machiriters släkt: Machir födde Gilead, af honom kommer de Gileabiters släkt.

Jos. 17: 1.

30. Gileads barn äro: Jezer, af honom kommer de Jezeriters släkt: Selek, af honom kommer de Selekters släkt:

31. Aziel, af honom kommer de Azieliters släkt: Sichem, af honom kommer de Siche- miters släkt.

32. Semida, af honom kommer de Semiditers släkt: Sepher, af honom kommer de Sepheriters släkt.

33. Men Zelaphehad war Sephers son, och

hade inga söner, utan döttrar; de heto: Mahela, Noa, Hogla, Milca och Thirza.

4 Mos. 27: 1. 36: 2. Jos. 17: 3.

34. Dessa äro Manasse slägter; deras tal tu och femtio tusend, och sjuhundrad.

35. Ephraims barn i deras slägter woro: Suthelah, af honom kommer de Suthelahiters släkt: Becher, af honom kommer de Becheriters släkt: Thahan, af honom kommer de Thahaniters släkt.

36. Men Suthelahs barn woro: Gran, af honom kommer de Graniters släkt.

37. Dessa äro Ephraims barnas slägter; deras tal tu och tretio tusend, och femhundrad. Dessa äro Josefs barn i deras slägter.

38. BenJamins barn i deras slägter woro: Bela, af honom kommer de Belaiters släkt: Asbel, af honom kommer de Asbeliters släkt: Ahiram, af honom kommer de Ahiramiters släkt:

39. Supham, af honom kommer de Suphamiters släkt: Supham, af honom kommer de Suphamiters släkt.

40. Men Bela barn woro: Arb och Naaman, af dem kommer de Arbiters och Naamiters släkt.

41. Dessa äro BenJamins barn i deras slägter; deras tal fem och fyratio tusend, och sexhundrad.

42. Dans barn i deras slägter woro: Suhaim, af honom kommer de Suhaimiters släkt. Dessa äro Dans slägter i deras slägter.

43. Och alle de Suhaimiters släkte i deras tal woro fyra och sextio tusend, och fyrahundrad.

44. Assers barn i deras slägter woro: Jimna, af honom kommer de Jimniters släkt: Jiswi, af honom kommer de Jiswiteres släkt: Beria, af honom kommer de Beriters släkt.

45. Men Beria barn woro: Heber, af honom kommer de Heberiters släkt: Malchiel, af honom kommer de Malchieliters släkt.

46. Och Assers dotter het Sarah.

47. Dessa äro Assers barnas slägter; deras tal tre och femtio tusend, och fyrahundrad.

48. Naphtali barn i deras slägter woro: Jahzeel, af honom kommer de Jahzeeliters släkt: Guni, af honom kommer de Guniters släkt:

49. Jezer, af honom kommer de Jezeriters släkt: Sillem, af honom kommer de Sillemiters släkt.

50. Dessa äro Naphtali slägter i deras slägter; deras tal fem och fyratio tusend, och fyrahundrad.

51. Detta är summan af Israels barn, sex gånger hundratusend, ett tusend, sjuhundrad och tretio. 4 Mos. 1: 45. 2: 32.

52. Och HERren talade med Mose, och sade:

53. Desom skall du utskifta landet till arfs, efter namnens tal.

54. Rångom skall du gifwa mycket till arfs, och såm litet; hwarjom och enom skall man gifwa efter deras tal.

4 Mos. 33: 54.

55. Dock skall man skifta landet med lott; efter deras faders slägters namn skola de arftaga. Jos. 14: 2. 17: 14.

56. Ty efter lotten skall du utskifta dem arfwet, emellan de många och de få.

57. Och detta är summan af de Leviter uti deras slägter: Gerson, af hwilkom de Gersoniters släkt: Kehat, af hwilkom de Kehatiters släkt: Merari, af hwilkom de Merariters släkt. 2 Mos. 6: 16. 4 Mos. 3: 17.

58. Dessa äro Levi slägter: De Libniters släkt, de Hebroniters släkt, de Maheliters släkt, de Kusiters släkt, de Korahiters släkt; men Kehat födde Amram.

59. Och Amrams hustru het Jochebed, Levi dotter, den honom född war uti Egypten; och hon födde Amram, Aaron och Mose, och deras systers Mirjam. 2 Mos. 6: 20.

60. Men af Aaron wardt född Nadab, Abihu, Eleazar och Jthamar.

61. Men Nadab och Abihu blefwo döde, då de offrade främmande eld för HERranom.

3 Mos. 10: 2. 4 Mos. 3: 4. 1 Chr. 24: 2.

62. Och deras tal war tre och tjugo tusend, allt manlön ifrå en månad och berusfwet; ty de wordo icke räknade ibland Israels barn; förty man gaf dem icke arf ibland Israels barn.

63. Detta är summan af Israels barn, som Mose och Presten Eleazar talde på de Moabiters mark wid Jordan, in mot Jericho;

64. Ibland hwilla war ingen utaf den summo, då Mose och Presten Aaron talde Israels barn uti Sinai öfen. 4 Mos. 1: 19.

65. Förty HERren hade sagt dem, att de skulle döden dö i öfnene. Och ingen blef qwar, utan Caleb, Jephunne son, och Jesua, Nuns son.

4 Mos. 14: 29. 32: 10, 11. 1 Cor. 10: 5.

27. Capitlet.

Döttrar. Mose bdb. Josua wald.

Och Zelaphehads döttrar, Sephers sons, Gileads sons, Machirs sons, Manasse sons, utaf Manasse slägt, Josephs sons, benämnda Mahela, Noa, Hogla, Milca och Ehizra, komma fram;

4 Mos. 26: 33. 36: 2. Jos. 17: 3.

2. Och de trädde för Mose, och för Presten Eleazar, och för Höfarna, och hela menigheten, inför dörrna af vittnessbördsens tabernakel, och sade:

3. Vår fader är döder i sknene, och han war icke med i den menigheten, som uppsatte sig emot HERAN i Korahs upplöpp; utan är i sine synd böd blefwen, och hade inga söner.

4 Mos. 16: 31.

4. Hwi skall då vår faders namn borto blifwa utu hans slägt, ändoc att han ingen son hade? Gifwer oß oc arfwegods ibland vår faders bröder.

5. Mose förde deras sak inför HERAN.

6. Och HERAN sade till honom:

7. Zelaphehads döttrar hafwa rätt sagt; du skall oc gifwa dem arfwegods med deras faders bröder, och skall deras faders arfwanda dem till.

8. Och säg Israels barnom: Om någor bör och hafwer inga söner, så stolen I hans arf gifwa hans döttrar.

9. Hafwer han inga döttrar, stolen I gifwa det hans bröder.

10. Hafwer han inga bröder, så stolen I gifwa det hans faderbröder.

11. Hafwer han icke faderbröder, stolen I gifwa det hans nästa fränder, som honom skolde äro i hans slägt, att de taga det in. Det skall wara Israels barnom för en lag och rätt, såsom HERAN budit hafwer Mose.

12. Och HERAN sade till Mose: Stig upp på berget Abarim, och bese landet, som jag Israels barn gifwa skall;

5 Mos. 32: 48. x.

13. Och när du det sett hafwer, skall du samla dig till ditt folk, såsom din broder Aaron samlab är;

4 Mos. 20: 24. x.

14. Efter det I min ord olydhige woren uti den sknene Sin, öfwer menighetenes tråto, då I mig helga stullen genom wattenet för dem. Det är det trätowatten i Rabes uti den sknene Sin.

15. Och Mose talade med HERANOM, och sade:

16. HERAN Gud öfwer allt lefwande lött satte en man öfwer menighetena,

17. Som för dem ut och in går, och förer dem ut och in, att HERANS menighet icke skall wara såsom får utan herda.

18. Och HERAN sade till Mose: Tag Josua till dig, Muns son, hwilken en man är, der Anden nti är, och lägg dina händer på honom.

19. Och haf honom fram för Presten Eleazar, och för hela menigheten; och bjud honom för deras ögon;

5 Mos. 3: 21.

20. Och lägg dina härlighet uppå honom, att hela menigheten af Israels barn är honom lydiga.

21. Och han skall gå fram för Presten Eleazar; han skall rådsträga för honom genom Ljusens sätt inför HERANOM. Efter hans mun stola ut och in gå, både han och all Israels barn med honom, och hela menigheten.

2 Mos. 28: 30.

22. Mose gjorde såsom HERAN honom bdb; och tog Josua, och ställde honom fram för Presten Eleazar, och för hela menigheten;

23. Och lade sina hand uppå honom, och bdb honom, såsom HERAN med Mose talat hade.

28. Capitlet.

Dag-, Sabbath-, Månads-, Påska-, Pingst-offer.

Och HERAN talade med Mose, och sade:

2. Bjud Israels barnom, och säg till dem: Mitt bröds offer, hwilket mitt offer är till en söt lukt, stolen I hålla i sinom tid, så att I mig det offren.

3 Mos. 3: 11. 21: 6.

3. Och säg till dem: Dessa äro de offer, som I offra stolen HERANOM: äregamla lamb, de som utan want äro, dagliga tu till dagligt bränneoffer;

2 Mos. 29: 38.

4. Ett lamb om morgonen, det andra om aftonen.

5. Dertill tiondeparten af ett epha semlömöl till spisoffer, blandadt med oljo, den lött är, en sjerdepart af ett hin.

2 Mos. 29: 40. 3 Mos. 2: 1.

6. Det är ett dagligt bränneoffer, det I uppå Sinai berg offrade, till en söt lukt af ett offer HERANOM.

7. Dertill des bridooffer, ju till hwart lambet en sjerdebel af ett hin; och det skall offrad wara i helgedomenom, odemängdt HERANOM.

8. Det andra lambet skall du göra om afto-

nen, såsom spisofferet om morgonen, och dess bridoffer till en söt lukts offer GEDranom.

9. Men om Sabbatsdagen tu årsgamla lamb utan want, och två tiungar af semlomjöl till spisoffer, blandadt med oljo, och dess bridoffer.

10. Det är hwars Sabbaths bränneoffer, utöfwer det dagliga bränneofferet, med sitt bridoffer.

11. Men på första dagen i ebra månader stolen 3 offra GEDranom ett bränneoffer, två unga stutar, en wäbur, sju årsgamla lamb utan want;

12. Och ju tre tiungar semlomjöl till spisoffer, blandadt med oljo, till en stut, och två tiungar semlomjöl till spisoffer, blandadt med oljo, till en wäbur;

13. Och ju en tiung semlomjöl till spisoffer, med oljo blandadt, till ett lamb; det är bränneofferet till en söt lukt, ett offer GEDranom.

14. Och deras bridoffer skall wara: ett halft hin win till stuten, en trebedel af ett hin till wäburen, en fjerdedel af ett hin till lambet; det är bränneofferet till hwar månad om året.

15. Dertill skall man göra en getabod till ett synboffer GEDranom, öfwer det dagliga bränneofferet, och dess bridoffer.

16. Men på fjortonde dagen om i första månaden är Passah GEDranom.
2 Mos. 12: 18. 3 Mos. 23: 6. 5 Mos. 16: 1, 2c.

17. Och uppå femtonde dagen om i samma månaden är högtid; i sju dagar skall man äta osyradt bröd.

18. Den förste dagen skall kallas helig, att 3 sammankommen; intet tjenstearbete stolen 3 göra deruppå.

19. Och stolen 3 göra GEDranom bränneoffer, två unga stutar, en wäbur, sju årsgamla lamb utan want;

20. Med deras spisoffer, tre tiungar semlomjöl, blandadt med oljo, till hwar stuten, och två tiungar till wäburen;

21. Och ju en tiung till hwart af de sju lamben.

22. Dertill en bod till synboffer, på det 3 stolen försonade wara.

23. Och det stolen 3 göra om morgonen, förutan det bränneofferet, som ett dagligt bränneoffer är.

24. Efter detta sättet stolen 3 hwar dag i de sju dagar offra bröd till en söt lukts offer GEDranom, till det dagliga bränneofferet, dertill dess bridoffer.

25. Och den sjunde dagen skall kallas helig ibland eder, att 3 sammankommen; intet tjenstearbete stolen 3 göra deruppå.

26. Och förstlingens dag, då 3 offren det nya spisofferet GEDranom, när ebra wedor äro framledda, skall helig kallas, att 3 sammankommen; intet tjenstearbete stolen 3 göra deruppå.
3 Mos. 23: 15, 16.

27. Och stolen 3 göra GEDranom bränneoffer till en söt lukt, två unga stutar, en wäbur, sju årsgamla lamb;

28. Med deras spisoffer, tre tiungar semlomjöl, blandadt med oljo, till hwar stuten, två tiungar till wäburen;

29. Och ju en tiung till hwart och ett af de sju lamben;

30. Och en getabod till att försona eder.

31. Detta stolen 3 göra, förutan det dagliga bränneofferet med sitt spisoffer; utan want skall det wara; dertill deras bridoffer.

29. Capitlet.

Trummete-, Löfhydds-offer.

Och den förste dagen i sjunde månaden om skall ibland eder kallas helig, att 3 sammankommen; intet tjenstearbete stolen 3 göra deruppå; det är eder trummetandes dag.
3 Mos. 23: 24.

2. Och 3 stolen göra bränneoffer till en söt lukt GEDranom, en ungan stut, en wäbur, sju årsgamla lamb utan want.

3. Dertill deras spisoffer, tre tiungar semlomjöl, blandadt med oljo, till stuten, två tiungar till wäburen;

4. En tiung på hwart och ett af de sju lamben;

5. Och en getabod till synboffer, till att försona eder;

6. Förutan månadens bränneoffer, och dess spisoffer, och förutan det dagliga bränneofferet med dess spisoffer, och med deras bridoffer, efter deras sätt, till en söt lukt; det är ett offer GEDranom.

7. Den tionde dagen i denna sjunde månaden om skall och när eder kallas helig, att 3 sammankommen; och 3 stolen spåla ebra troppar, och intet arbete deruppå göra;
3 Mos. 16: 29. 23: 27.

8. Utan offra bränneoffer GEDranom till en söt lukt, en ungan stut, en wäbur, sju årsgamla lamb utan want;

9. Med deras spisoffer, tre tiungar semlomjöl, blandade med oljo, till stuten, två tiungar till wäburen;

10. Och en tiung på hwart och ett af de sju lamben.

11. Dertill en getabod till syndoffer, förutan försoningens syndoffer, och det dagliga bränneoffret med sitt spisoffer, och med deras drickoffer.

3 Mos. 16: 15.

12. Den femtonde dagen i den sjunde månaden skall kallast helig när eder, att I sammanfömmen; intet tjenstearbete skolen I göra deruppå, och I skolen hålla HERRANOM helig i sju dagar;

3 Mos. 23: 34. x. Joh. 7: 2.

13. Och skolen göra bränneoffer till en söt lukts offer HERRANOM, tretton unga stutar, två wädrar, fjorton årsgamla lamb utan want;

14. Med deras spisoffer, tre tiungar semlömjöl, blånbadt med oljo, till hwar och en af de tretton stutar, två tiungar uppå hwar wädraren af de två;

15. Och en tiung uppå hwart och ett af de fjorton lamben.

16. Dertill en getabod till syndoffer, förutan det dagliga bränneoffret med sitt spisoffer och sitt drickoffer.

17. På den andra dagen, tolf unga stutar, två wädrar, fjorton årsgamla lamb utan want;

18. Med deras spisoffer och drickoffer, till stutarna, till wädrarna och till lamben, i deras tal efter sättet.

19. Dertill en getabod till syndoffer, förutan det dagliga bränneoffret med sitt spisoffer, och med deras drickoffer.

20. På tredje dagen, ellofwa stutar, två wädrar, fjorton årsgamla lamb utan want;

21. Med deras spisoffer och drickoffer, till stutarna, till wädrarna, och till lamben, i deras tal efter sättet.

22. Dertill en getabod till syndoffer, förutan det dagliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt drickoffer.

23. På fjerde dagen, tio stutar, två wädrar, fjorton årsgamla lamb utan want;

24. Med deras spisoffer och drickoffer, till stutarna, till wädrarna, och till lamben, i deras tal efter sättet.

25. Dertill en getabod till syndoffer förutan det dagliga bränneoffret med sitt spisoffer, och sitt drickoffer,

26. På femte dagen, nio stutar, två wädrar, fjorton årsgamla lamb utan want;

27. Med deras spisoffer och drickoffer, till stutarna, till wädrarna, och till lamben, i deras tal efter sättet.

28. Dertill en getabod till syndoffer, förutan det dagliga bränneoffret, med sitt spisoffer, och sitt drickoffer.

29. På sjettede dagen, åtta stutar, två wädrar, fjorton årsgamla lamb utan want;

30. Med deras spisoffer och drickoffer, till stutarna, till wädrarna, och till lamben, i deras tal efter sättet.

31. Dertill en getabod till syndoffer, förutan det dagliga bränneoffret, med sitt spisoffer, och sitt drickoffer.

32. På sjunde dagen, sju stutar, två wädrar, fjorton årsgamla lamb utan want;

33. Med deras spisoffer och drickoffer, till stutarna, till wädrarna, och till lamben, i deras tal efter sättet.

34. Dertill en getabod till syndoffer, förutan det dagliga bränneoffret, med sitt spisoffer, och sitt drickoffer.

35. På den åttonde skall vara församlingens dag; intet tjenstearbete skolen I göra deruppå;

3 Mos. 23: 36.

36. Och skolen offra bränneoffer till en söt lukts offer HERRANOM; en stut, en wädr, sju årsgamla lamb, utan want;

37. Med deras spisoffer och drickoffer, till stuten, till wädraren, och till lamben, i deras tal efter sättet.

38. Dertill en bod till syndoffer, förutan det dagliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt drickoffer.

39. Detta skolen I göra HERRANOM i edra högtider, undantagno det I lofwen och frivillige gifwen till bränneoffer, spisoffer, drickoffer och tadoffer.

30. Capitlet.

Man, dotters, hustrus, enkas och tjenares löfte.

Och Mose sade Israels barnom allt det HERRANOM honom budit hade.

2. Och Mose talade med de Förstar i släktarna af Israels barn, och sade: Detta är det, som HERRANOM budit hafwer:

3. Om någon gör HERRANOM ett löfte, eller swär honom en ed, så att han förpligtat sina själ; han skall icke göra sin ord omynbig, utan göra allt det af hans mun utgånet är.

3 Mos. 27: 2. 5 Mos. 23: 21. Pred. 5: 3.

4. Om en qwinna gör HERRANOM ett löfte, och förpligtat sig, medan hon är i sine faders huse och i sin pigodom;

5. Och hennes löfte om förpligtelse, som hon gör öfwer sina själ, kommer för hennes fader, och han tiger dertill; så gäller

allt hennes löfte, och all hennes bepligtelse, som hon sig med öfwer sina själ förpligtat hafwer.

6. Men om hennes fader säger der nej till, på den dagen han det hör; så gäller intet löfte eller bepligtelse, der hon sig med öfwer sina själ förpligtat hafwer; och HEDREN skall wara henne nådelig, efter fadren hafwer det nekad henne.

7. Hafwer hon man, och hafwer ett löfte uppå sig, eller af hennes mun utgår en bepligtelse öfwer hennes själ;

8. Och mannen hör det, och tiger den dagen stilla; så gäller hennes löfte och bepligtelse, med hwilko hon sig öfwer sina själ förpligtat hafwer.

9. Men om hennes man säger der nej till, på den dagen han det hör; så är hennes löfte löst, som hon hafwer på sig, och den bepligtelsen, som af hennes mun öfwer hennes själ utgår; och HEDREN skall wara henne nådelig.

10. Enes enkos löfte, och enes, som bortdrifwen är, allt det hon förpligtat sig öfwer sina själ, det gäller öfwer henne.

11. Om någons mans tjenstehjon lofwar, eller sig med en ed förpligtat öfwer sina själ;

12. Och husbonden hör det, och tiger dertill, och säger der intet nej till; så gäller allt det löftet, och allt det han sig förpligtat hafwer öfwer sina själ.

13. Om husbonden gör det löst, den dagen, då han det hör; så gäller det intet, hwad utaf hans mun gånget är, och han lofmat, eller sig förpligtat hafwer öfwer sina själ; förty husbonden hafwer gjort det löst; och HEDREN skall wara honom nådelig.

14. Och allt löfte, och eder, som bepligtat till att spåla kroppen, må husbonden widmagthålla, eller omintetgöra alltså.

3 Mos. 16: 29.

15. Om han tiger dertill ifrå den ena dagen till den andra; så gifwer han allo hans löfte och förpligtelse magt, som han hafwer på sig; derföre, att han hafwer tegat, på den dagen då han hörde det.

16. Om han efteråt ryggat det, seban han det hört hafwer, så skall han bära misgerningena.

17. Dessa äro de stadgar, som HEDREN hafwer budit Mose emellan man och hustru, emellan fader och dotter, medan hon en piga är i fars faders huse.

31. Capitlet.

De Midianiter sködas. Bileam, piltar, qwinnor träpas. Hofwet rådnas, delas, öfras.

Och HEDREN talade med Mose, och sade: 2. Hännas Israels barn öfwer de Midianiter, att du seban församlar dig till ditt folk. 4 Mos. 25: 17. 27: 13.

3. Så talade Mose med folket, och sade: Wäpnar män af eder till här emot de Midianiter, att de hännas HEDREN öfwer de Midianiter;

4. Utu hwart släkte ett tusend, så att 3 staden i hären af alla Israels släfter.

5. Och de togo af Israels tusender, ju tusende af hwart släktet, toltusende wäpnade till här.

6. Och Mose städade dem med Pinehas, Prestens Eleazars son, i här, och de helga tygen, och de klangtrummet i hans hand.

7. Och de förde hären emot de Midianiter, såsom HEDREN hade budit Mose; och slogo ihjäl allt det som manfön war.

8. Dertill slogo de de Midianiters Konungar, med deras slagna, nämliga Evi, Refem, Zur, Hur och Reba, de fem Midianiters Konungar; Bileam, Beors son, slogo de od med swär. Jos. 13: 21. 22.

9. Och Israels barn togo till fångar de Midianiters qwinnor med deras barn; all deras bostap, alla deras hafwor, och allt deras gods stinnade de;

10. Och uppbrände med eld alla deras städer, deras boningar och alla borger;

11. Och togo allt rof, och allt det till tagandes war, både mennistor och bostap;

12. Och hade det till Mose, och till Presten Eleazar, och till menighetena af Israels barn, nämliga de fångar och den tagna bostapen, och det stinnade gubset, uti lägret på de Moabiters mark, som ligger wid Jordan emot Jericho.

13. Och Mose och Eleazar Presten, och alle Förstarna för menighetene, gingo emot dem ut för lägret.

14. Och Mose wardt wred på härens höfwitsmän, som höfwitsmän woro öfwer tusende, och öfwer hundrade, och sommo utu hären och stridene;

15. Och sade till dem: Hafwen 3 låtit alla qwinnor lefwa?

16. Ei, hafwa icke de förwändt Israels barn, genom Bileams råd, till att synda

emot HETran på Beor; och en plåga öfver-
gick HETrans menighet?

4 Mof. 24: 14. 26: 2. 2 Petr. 2: 15.

17. Så slår nu ihjäl allt det som manfön
är ibland barnen, och alla de qvinnor, som
man känd och när legat hafwa. Dom. 21: 11.

18. Men all pigobarn, som icke ännu man
känd, eller när legat hafwa, dem låter för
eder lefwa.

19. Och ligger utanför lägret i sju dagar,
alle som någon slagit eller den slagen war
medelstommit hafwen, på det I stolen rena
eder på tredje och sjunde dagen; samt med
dem som I till fångar gripit hafwen.

4 Mof. 19: 16.

20. Och all kläder, och all tyg af skinn, och
allt skinnwert, och all träläril stolen I slår
göra.

21. Och Presten Eleazar sade till krigsfol-
ket, som i stridene varit hade: Detta är
lagen, som HETren hafwer budit Mose:

22. Guld, silfwer, koppar, jern, tenn och
bly;

23. Och allt det som eld lider, stolen I gå
låta genom eld, och rena det, att det med
skänkwattnena slår warber; men allt det
som icke eld lider, stolen I låta gå genom
vatten;

24. Och stolen två edor kläder på sjunde
dagen, så warben I rene; seban stolen I
tomma i lägret.

25. Och HETren talade med Mose, och
sade:

26. Jag summona af fångarnas rof, både
af menniskor och af boskap, du och Eleazar
Presten, och de öfwerste fäberna i menighe-
tene;

27. Och gif dem hälftena, som utgingo i
hären, och stridt hafwa, och andra hälftena
menighetene.

1 Sam. 30: 24.

28. Och du skall häsoffra HETranom af
stridsmännernas del, som i hären woro, ju
af femhundra ene själ, både i menniskor,
få, åsnar och får.

29. Af deras hälfte skall du taga det, och
få det Prestenom Eleazar, till att häsoffra
det HETranom.

30. Men af den hälften, som Israels barn
tillkommer, skall du ju af femtio taga ett
stycke, både af menniskor, få, åsnar och får,
och af allom fånad, och skall gifwa det Levi-
terna, som taga wara på HETrans tabe-
rnatels walt.

31. Och Mose, och Eleazar Presten, gjorde
såsom HETren hade budit Mose.

32. Och det öfriga bytet, som krigsfolket
röfwat hade, war serhundra tusend, fem
och sjutio tusend får;

33. Tu och sjutio tusend nöt;

34. Ett och sextio tusend åsnar;

35. Och qwinnfolk, som icke hade känd man
eller när legat, tu och tretio tusend själar.

36. Och den hälften, som dem tillkom, som
i stridene varit hade, war i talet trehu-
dradatusend, sju och tretio tusend, och fem-
hundra får;

37. Deras wordo HETranom serhundra
fem och sjutio får.

38. Item sex och tretio tusend nöt; deras
wordo HETranom tu och sjutio.

39. Item tretiotusend och femhundra
åsnar; deras wordo HETranom en och
sextio.

40. Item menniskors själar, sextontusend
själar; deras wordo HETranom två och
tretio.

41. Och Mose fick det HETrans häsoffret
Prestenom Eleazar, såsom HETren honom
budit hade.

42. Men den andra hälften, som Mose
Israels barnom tillbytt hade ifrå krigsmän-
nerna;

43. Nämliga den hälften, som menighetene
tillkom, war och trehundra tusend, sju och
tretio tusend, femhundra får;

44. Sex och tretio tusend nöt;

45. Tretiotusend och femhundra åsnar;

46. Och sextontusend menniskors själar.

47. Och Mose tog af denna hälftene, som
Israels barnas war, ju ett stycke af femtio,
både af fånaden och af menniskor, och fick det
Leviterna, som togo wara på HETrans ta-
bernatels walt; såsom HETren hade budit
Mose.

48. Och de som höfwtidsmännerna woro
öfwer de tusend i krigsfolket, nämliga öfwer
tusend, och öfwer hundra, gingo fram till
Mose;

49. Och de sade till honom: Dine tjenare
hafwa tagit summona af krigsfolket, som
under våra händer varit hafwa, och der
fattas icke en.

50. Därföre bäre wi HETranom gåfwor,
hwad som hwar och en funnit hafwer af gyl-
dene tyg, febjor, armsmide, ringar, drä-
ningar och spann, att våra själar måga
warda försonade för HETranom.

51. Och Mose med Prestenom Eleazar tog
af dem guldet i allahanda tyg.

52. Och allt gulds häsoffer, som de HET-

ranom häsoffrade, war sextontusend, sjuhundrade och femtio sifflar, af höfwoitsmännerna öfwer tusend, och öfwer hundrade.

53. Förty krigsfolket hade röfwat hwar och en för sig.

54. Och Mose med Prestenom Eleazar tog guldet af höfwoitsmännerna öfwer tusend, och öfwer hundrade, och håro det in uti wittnessbördfens tabernakel, Israels barnom till en äminnelse för HERANOM.

32. Capitlet.

Rubens, Gads barn så Gilead.

Rubens barn och Gads barn hade ganfska mycken bostap; och de sågo det landet Jaeser och Gilead, att det war beqwämt rum till att föda bostap.

2. Så kommo de, och talade till Mose, och till Presten Eleazar, och till Förstarna i menighetene:

3. Det landet Ataroth, Dibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo och Beon,

4. Som HERAN slagit hade för Israels menighet, är beqwämt till bostap, och wi dine tjenare hafwe bostap;

5. Och sade ytterligare: Hafwe wi funnit nåde för dig, så gif dinom tjenarom detta landet till eget; och så fare wi intet öfwer Jordanen.

6. Mose sade till dem: Skulle edra bröder draga i strid, och I skullen blifwa här?

7. Swi omvänden I Israels barnas hjerta, att de icke stola draga utöfwer, uti det land som HERAN dem gifwa skall?

8. Alltså gjorde och edra fäder, då jag sände dem ifrå Rades-Barnea, till att slåa landet;

9. Och då de woro komne bitupp, allt intill den bäcken Escol, och sågo landet, omwände de Israels barnas hjerta, så att de icke wille in uti landet, som HERAN dem gifwa wille.

4 Mos. 13: 24, 28.

10. Och HERANS wrede förgrymmade sig på den tiden, och han swor, och sade:

11. Detta folket, som utur Egypten draget är, ifrå tjugu år och deröfwer, stola ju icke se det landet, som jag Abraham, Isaac och Jacob sworit hafwer; derföre, att de mig icke troliga efterföljt hafwa;

4 Mos. 14: 28, 30. 5 Mos. 1: 35.

12. Undantagnom Caleb, Jephunne son, den Kenisten, och Josua, Runs son; ty de hafwa HERANOM troliga efterföljt.

13. Så förgrymmade sig HERANS wrede

öfwer Israel, och lät fara dem hit och dit i öknene i spratio år, intilldes en ände wardt på allt det släktet, som syndat hade emot HERAN.

14. Och si, I ären inträdde uti edra fäders stad, och synbarena stola wara desto flere, och att I också HERANS wrede och grymhet ännu föröka skullen emot Israel.

15. Förty om I wänden eder ifrå honom, så warber han och ännu länger låtandes eder blifwa i öknene, och så förderfwen I allt detta folket.

16. Då gingo de fram, och sade: Wi wilje allenast bygga här sägarbar för vår bostap, och städer för vår barn;

17. Men wi wilje wäpna oss, och gå fram för Israels barn, intilldes wi fört dem till deras rum; vår barn stola blifwa uti de fasta städer för landsens inbyggares skull.

18. Wi wilje icke wända hemåt, intilldes Israels barn intaga hwar sitt arf;

19. Ty wi wilje intet ärfwa med dem på hinfidan Jordan; utan vårt arfwegods må wara på denna sidone Jordan öfverut.

20. Mose sade till dem: När I det göra wiljen, att I rusten eder till strid för HERANOM;

Jos. 1: 13, 20.

21. Så drager öfwer Jordan för HERANOM, hwilken som helst island eder wäpnader är, tilldes I utbriswen hans fiendar ifrå hans ansigte;

22. Och landet blifwer undergifwet för HERANOM; sedan stolen I wända om, och ofstlybige wara för HERANOM, och firt Israel; och stolen så hafwa detta landet till eget för HERANOM.

23. Men om I det icke göra wiljen, si, så warben I syndande emot HERAN, och warben edra synder förnimmande, då de begripa eder.

24. Så bygger nu städer för edor barn, och sägarbar för edor bostap; och görer som I sagt hafwen.

25. Gads barn och Rubens barn sade till Mose: Dine tjenare stola göra såsom min herre budit hafwer.

26. Vår barn, bustrur, häfwar, och all war bostap stola blifwa uti Gileads städer.

27. Men wi dine tjenare wilje alle wäpnade draga i stridena för HERANOM, såsom min herre sagt hafwer.

Jos. 4: 12.

28. Då böd Mose för deras skull Prestenom Eleazar, och Josua, Runs son, och de öfwersta fäberna i Israels barnas släktet;

29. Och sade till dem: Om Gads barn

och Rubens barn draga öfwer Jordan med eber, alle wäpnade till strid för HETrans nom, och landet blifwer eber allt undergifwet; så gifwer dem det landet Gilead till eget;

30. Men draga de icke med eber wäpnade, så skola de ärfwa med eber i Canaans lande.

31. Gads barn och Rubens barn swarade, och sade: Såsom HETren talat hafwer till dina tjenare, så wilje wi göra.

32. Vi wilje draga wäpnade för HETrans nom in uti Canaans land, och besitta vårt arfwe gods på desso sibone Jordan.

33. Så gaf Mose Gads barnom, och Rubens barnom, och den halfwa släkten Manasse, Josepfs sons, Sihons rife, de Amoreers Konungs, och Dgs rife, Konungens i Basan, landet och städerna i alla gränfor, deromkring.

6 Mos. 3: 12, 13. Jos. 13: 8. 22: 4.

34. Då byggde Gads barn Dibon, Ataroth, Aroer,

35. Atroth, Sophan, Jaeser, Jogbeha,

36. Bethnimra och Betharan, bewaraba städer och sägarår.

37. Rubens barn byggde Hesbon, Eleale, Kiriatbaim,

38. Rebo, BaalMeon; och förwände namnen; och Sibma; och gäfwö de städer namn, som de byggde.

39. Och Machirs barn, Manasse sons, drogö till Gilead, och wunno den, och fördrötwo de Amoreer, som derinne woro.

1 Mos. 50: 23.

40. Då gaf Mose Machir, Manasse sone, Gilead; och han bodde deruti.

41. Men Jair, Manasse son, drog bort, och wunnu deras byar, och kallade dem HazerethJair.

5 Mos. 3: 14.

42. Robah drog äftad, och wunnu Kenath med des bötttrar, och kallade dem Robah efter sitt namn.

33. Capitlet.

Lägren upprättas. De Cananeer utrotas.

Detta är Israels barnas resande, hwilke utur Egypti land drague woro i deras härar, genom Mose och Aaron.

2. Och Mose bestref deras utresande, såsom de drogö efter HETrans befallning; och äro desse de resande som de reste:

3. De drogö ut ifrå Ramefes på femtonde dagen i den första månadenom, på annandag Wissa, genom höga hand, i alla de Egyptiers åsyn;

2 Mos. 12: 37. 14: 8.

4. Då de Egyptier begrofwö sina försöbdingar, som HETren ibland dem slagit hade; ty HETren hade och gjort dom öfwer deras gudar.

2 Mos. 12: 12.

5. När de dragne woro ifrå Ramefes, lägrade de sig i Succoth.

6. Och de drogö ut ifrå Succoth, och lägrade sig i Etham, hwilket ligger wid ändan på öknene.

2 Mos. 13: 20.

7. Ifrån Etham drogö de ut, och bleswo i den dalen Hyroth, hwilken ligger emot BaalZephen; och lägrade sig inför Migdol.

2 Mos. 14: 2.

8. Ifrå Hyroth drogö de ut, och gingö midt igenom hafwet in uti öknena, och reste tre dagresfor in uti Ethams ökn, och lägrade sig i Marah.

2 Mos. 14: 22. 15: 23.

9. Ifrå Marah drogö de ut, och kommo till Elim; der woro tolf wattungrunnar och sjutio palmträd; och lägrade sig der.

2 Mos. 15: 27.

10. Ifrån Elim drogö de ut, och lägrade sig inwid röda hafwet.

11. Ifrå röda hafwet drogö de ut, och lägrade sig i den öknene Sin.

2 Mos. 16: 1.

12. Ifrå den öknene Sin drogö de ut, och lägrade sig i Daphla.

13. Ifrå Daphla drogö de ut, och lägrade sig i Alus.

14. Ifrån Alus drogö de ut, och lägrade sig i Rephidim; der hade folket intet watten att dricka.

2 Mos. 17: 1.

15. Ifrå Rephidim drogö de ut, och lägrade sig uti den öknene Sinai.

2 Mos. 19: 1.

16. Ifrå Sinai drogö de ut, och lägrade sig i de Lustgrifter.

4 Mos. 11: 34.

17. Ifrå de Lustgrifter drogö de ut, och lägrade sig i Hazereth.

4 Mos. 11: 35.

18. Ifrå Hazereth drogö de ut, och lägrade sig i Rithma.

19. Ifrå Rithma drogö de ut, och lägrade sig i RimmonParez.

20. Ifrå RimmonParez drogö de ut, och lägrade sig i Libna.

21. Ifrå Libna drogö de ut, och lägrade sig i Rissa.

22. Ifrå Rissa drogö de ut, och lägrade sig i Rehelatha.

23. Ifrå Rehelatha drogö de ut, och lägrade sig på berget Sapher.

24. Ifrå berget Sapher drogö de ut, och lägrade sig i Farada.

25. Ifrå Farada drogö de ut, och lägrade sig i Malcheloth.

26. Ifrå Mafheloth drogo de ut, och lägrabe sig i Thahath.

27. Ifrå Thahath drogo de ut, och lägrabe sig i Tharah.

28. Ifrå Tharah drogo de ut, och lägrabe sig i Mitta.

29. Ifrå Mitta drogo de ut, och lägrabe sig i Gasmona.

30. Ifrå Gasmona drogo de ut, och lägrabe sig i Moseroth. 5 Mos. 10: 6.

31. Ifrå Moseroth drogo de ut, och lägrabe sig i BeneJaafan.

32. Ifrå BeneJaafan drogo de ut, och lägrabe sig i HorGibgad.

33. Ifrå HorGibgad drogo de ut, och lägrabe sig i Jothbatha.

34. Ifrå Jothbatha drogo de ut, och lägrabe sig i Abrona.

35. Ifrå Abrona drogo de ut, och lägrabe sig i EzionGaber.

36. Ifrå EzionGaber drogo de ut, och lägrabe sig i den öknene Zin, det är Kades. 4 Mos. 20: 1.

37. Ifrå Kades drogo de ut, och lägrabe sig på det berget Hor, som är på gränslone wid Edoms land. 4 Mos. 20: 22.

38. Der gick Presten Aaron upp på berget Hor, efter HERRans befallning, och blef der dödd på fyrationde årena sedan Israels barn woro utbragne utur Egypti land, på första dagen i femte månadenom; 4 Mos. 20: 25, 26. 5 Mos. 32: 50.

39. Då han war hundrade tre och tjugu åra gammal.

40. Och Arab, de Cananeers Konung, som hobbde söderut i Canaans lande, hörde att Israels barn kommo. 4 Mos. 21: 1.

41. Ifrå berget Hor drogo de ut, och lägrabe sig i Zalmona. 4 Mos. 21: 4.

42. Ifrå Zalmona drogo de ut, och lägrabe sig i Bunon.

43. Ifrå Bunon drogo de ut, och lägrabe sig i Oboth. 4 Mos. 21: 10.

44. Ifrå Oboth drogo de ut, och lägrabe sig i Ijim wid Abarim, i de Moabiters gränso. 4 Mos. 21: 11.

45. Ifrå Ijim drogo de ut, och lägrabe sig i DibonGad.

46. Ifrå DibonGad drogo de ut, och lägrabe sig i AlmonDiblatbaim.

47. Ifrå AlmonDiblatbaim drogo de ut, och lägrabe sig på berget Abarim emot Rebo.

48. Ifrå berget Abarim drogo de ut, och lägrabe sig på de Moabiters markt, wid Jordan in mot Jericho. 4 Mos. 22: 1.

49. Och de lägrabe sig ifrå BethJesimoth allt intill den slättena Sittim, på de Moabiters markt. 4 Mos. 25: 1.

50. Och HERRen talade med Mose på de Moabiters markt, wid Jordan, in mot Jericho, och sade:

51. Sälal med Israels barn, och säg till dem: När I öfwer Jordan komne ären, in uti Canaans land;

52. Så stolen I fördrifwa alla deß inbyggare för ebart ansigte, och alla deras stodar, och alla deras gjutna beläten för-göra, och alla deras höjder förberfwa; 2 Mos. 23: 32. 5 Mos. 7: 2, 5. Jos. 11: 12.

53. Så att I tagen landet in, och bon deruti; förty eber hafwer jag gifwit landet, att I stolen det intaga;

54. Och stolen utstifta landet genom Iett ibland ebra släfter; dem som många äro, stolen I mer gifwa, och dem som få äro, mindre; efter som lotten faller till hwar och en, så skall han hafwa det, efter ebra faders släfter. 4 Mos. 26: 55. Jos. 14: 2.

55. Om I landsens inbyggare icke fördrifwen för ebart ansigte; så skola de, som återlesse äro, wara eber som törne i edor ögon, och såsom spjut i edra sidor; och skola tränga eber på landena, der I uti bon. Jos. 23: 13. Dom. 2: 3.

56. Så skall då se, att jag så warder gärandes eber, som jag emot dem göra attade.

34. Capitlet.

Landets gränso, utbelaer.

Och HERRen talade med Mose, och sade:

2. Bjud Israels barnom, och säg till dem: När I uti Canaans land kommen, så skall det landet, som eber till arfwedel faller i Canaans lande, hafwa sin landamär.

3. Den sidan söderut skall begynna af den öknene Zin wid Edom, så att ebart landamäre söderut skall wara ifrån ändanorn af salt hafwet, det österut ligger;

Jos. 15: 1. 1 Mos. 14: 3.

4. Och att det landamäret skall sträcka sig ifrå sunnan uppåt intill Aktrabbim, och gå igenom Jinna; och deß ända ifrå sunnan intill KadesBarnea, och råda intill den bön Abbar, och gå igenom Azmon:

5. Och skall sträcka sig ifrån Azmon allt intill Egypti bäck; och deß ände ware i hafwena.

6. Men det landamäret westerut skall wara betta, nämliga det stora hafwet; det skall wara ebart landamäre westerut.

7. Det landamäret norrut skall wara detta : I stolen mäta ifrå stora hafwet allt intill berget Hor ;

8. Och ifrå berget Hor mäta intill dess man kommer till Hamath ; så att dess utgång skall wara det landamäret Zebada ;

9. Och samma landamärens ände inåt Ziphron, och dess ände ware wid den byn Enan ; det skall wara ebart landamäret norrut ;

10. Och stolen mäta eber landamäret österut, ifrå den byn Enan intill Sepham.

11. Och det landamäret gånge nederåt ifrå Sepham intill Ribla, till Ain östanefer ; sedan gånge nederåt, och drage sig uppmed sidone af hafwet Sinnereth österut ;

12. Och komme neder åt Jordan, så att dess ände blifwer salt hafwet ; det skall wara ebart land med sin landamäre allt omkring.

13. Och Mose båd Israels barnom, och sade : Detta är landet, som I stolen sista emellan eber med lott, hwilket HERREN bubit hafwer att gifwa de nio släfter, och den halfwa släktene.

14. Ty Rubens barnas slägte efter deras fäders hus, och Gads barnas slägte efter deras fäders hus, och den halfwa släkten Manasse, hafwa allarebo tagit sin del.

15. Så hafwa de två släfterna, och den halfwa släkten, sin arfwebel på dessa sidone Jordan in mot Jericho österut.

16. Och HERREN talade med Mose, och sade :

17. Dessa äro namnen af männerna, som landet skola sista emellan eber : Presten Eleazar, och Josua, Nuns son.

18. Dertill stollen I taga förstan af hwarjo släktene, till att utskifta landet.

19. Och dessa äro männernas namn : Caleb, Jephunne son, af Juda slägte.

20. Semuel, Ammihubs son, af Simeons slägte.

21. Eliabab, Ephissons son, af BenJamins slägte.

22. Busi, Fogli son, försten för Dans barnas slägte.

23. Sammel, Ephods son, försten för Manasse barnas slägte, af Josephs barnom.

24. Kemuel, Siphians son, försten för Ephraims barnas slägte.

25. Elizaphan, Barnachs son, försten för Ebulons barnas slägte.

26. Balthiel, Affans son, försten för Issachars barnas slägte.

27. Abihub, Selomi son, försten för Aasers barnas slägte.

28. Bedabel, Ammihubs son, försten för Naphtali barnas slägte.

29. Dessa äro de som HERREN bubit hafwer, att de skulle utskifta Israels barnom arfwet i Canaans land.

35. Capitlet.

Friskäders, mordis lag.

Och HERREN talade med Mose på de Moabiters mart, wid Jordan, in mot Jericho, och sade :

2. Bjud Israels barnom, att de gifwa Leviterna skäber utaf sitt arfwegods, der de måga uti bo ; dertill förskäber omkring skäberna stolen I och gifwa Leviterna ;

Jos. 21: 2.

3. Att de skola bo i skäberna, och hafwa sin boskap, gods och allahanda djur i förskäberna.

4. Widen till förskäberna, som de skola gifwa Leviterna, skall wara tusende alnar utifrå stadsmuren allt omkring.

5. Så stolen I då mäta utanför staden, på den sidone österut, tutusend alnar ; och på den sidone söderut, tutusend alnar ; och på den sidone westerut, tutusend alnar ; och på den sidone norrut, tutusend alnar ; att staden skall wara midt uti. Det skall wara deras förskäber.

6. Och ibland de skäber, som I gifwen Leviterna, stolen I gifwa sex friskäber, att den som någon ihjälslår må fly derin ; derut öfwer stolen I ännu gifwa dem två och fyratio skäber ;

5 Mos. 4: 41, 2c. Jos. 20: 2, 2c. 21: 3.

7. Så att alle skäber, som I gifwen Leviterna, blifwa ätta och fyratio med deras förskäber ;

8. Och stolen gifwa dem mer af dem som mycket äga ibland Israels barn, och mindre af dem som mindre äga ; hwar och en, efter hans arfwebel, den honom tillstift warder, skall gifwa Leviterna skäber.

9. Och HERREN talade med Mose, och sade :

10. Tala med Israels barn, och säg till dem : När I kommen öfwer Jordan in uti Canaans land,

11. Skolen I utvälja skäber, som friskäber skola wara, deruti fly må den som någon med wåda ihjälslår.

5 Mos. 19: 2, 2c.

12. Och skola sådane friskäber wara ibland

eder, för blodhämnnarens skull, att han ide skall dö, som dräpet gjorde, intill dess han hafwer ståndit till rätta inför menighetene.

13. Och de städer, som I gifwa stolen, skola wara sex fristäder;

14. Tre stoler I gifwa på desso sidone Jordan; och tre i Canaans lande.

15. Det äro de sex fristäder, både för Israels barn, och främlingom, och husmän ibland eder; att dit må fly ho som helst ena själf slår med wåda.

16. Gwilleu som slår en med något jern, så att han dö, han är en mandräpare; och skall döden dö. 2 Mos. 21: 12.

17. Kastar han honom med en sten, der någor kan dö af warða, så att han blifwer dö deraf, så är han en mandräpare; och skall döden dö.

18. Slår han honom med något trä, der någor kan med dödsfågen warða, så att han dö, så är han en mandräpare; och skall döden dö.

19. Blodhämnnaren skall slå mandräparen ihjäl; såsom han slagit hafwer, så skall man döda honom igen.

20. Stöter han honom af hat, eller kastar något på honom med försåt, så att han dö; 6 Mos. 19: 11.

21. Eller slår honom af owänskap med sine hand, så att han dö, så skall han döden dö, som honom slog; ty han är en mandräpare; blodhämnnaren skall dräpa honom, när han råkar honom.

22. Men stöter han honom oförwärandes utan owänskap, eller kastar något på honom, ide med försåt; 2 Mos. 21: 13.

23. Eller kastar en sten på honom oförwärandes, der man af dö kan, så att han dö, och han är ide hans owän, och wille honom heller intet ondt;

24. Så skall menigheten döma, emellan honom som slog och blodhämnnaren, i denna saken.

25. Och menigheten skall fria mandräparen ifrån blodhämnnarens hand, och låta honom komma i fristaden igen, dit han flydd war; och der skall han blifwa, till dess öfwerste Presten dö, den man med den helga oljone smort hafwer.

26. Om mandräparen går utaf sin fristads rådmärke, dit han flydd är,

27. Och blodhämnnaren finner honom utanför hans fristads rådmärke, och slår honom ihjäl; han skall för det blod intet saler wara;

28. Ty han skulle blifwa i sinom fristad

intill den öfwerste Prestens dö; och efter öfwerste Prestens dö åter komma till fins arfwegs land igen.

29. Detta skall wara eder en rätt med dra efterkommande, i alla edra boningar.

30. Mandräparen skall man dräpa efter twegga vittnes mun; ett vittne skall ide swara öfwer en själ till döds.

5 Mos. 17: 6. 19: 16. Mat. 18: 16.

Joh. 8: 17. 2 Cor. 13: 1. Ebr. 10: 28.

31. Och I stolen ingen försoning taga för en mandräpares själ, ty han är saler till döden; utan han skall döden dö;

32. Och stolen ingen försoning taga öfwer den, som till fristaden flydd war, så att han igenkommer till att bo i landena, intill att Presten dö.

33. Och stämmer ide landet, der I uti bon; ty den som blodsaler är, han stämmer landet; och landet kan ide försonadt warða för det blod, som der utgjutet warde, annars utan genom hans blod, som der utgjutit hafwer.

34. Drener ide landet, som I bon uti, der jag och uti bor; ty jag är HERREN, som bor ibland Israels barn.

36. Capitlet.

Arfägande qwinnors och släktens gifte.

Och de öfwerste fäderna till Gileads barnas släkte, Machirs sons, hwilleu Manasse son war, af Josephs barnas släkte, gingo fram, och talade för Mose, och för förstarna, öfwersta fäderna till Israels barn;

2. Och sade: Käre herre, HERREN hafwer budit, att man skall utstifta landet Israels barnom till arfwebel genom lott; och du, min herre, hafwer budit genom HERREN, att man wår broders Zelaphehads arfwebel hans döttrar gifwa skall.

4 Mos. 26: 56. 27: 1. 8. Jos. 17: 3. x.

3. Om någor af Israels släkte tager dem till hustru, så warde wår faders arfwebel mindre, och så mycket som de hafwa, kommer den släkten arfwebel till, dit som de komma; och så warde wår arfwebels lott förminskad.

4. När nu Israels barnas släkt kommer, så kommer deras arfwebel till den släkten arfwebel, der de äro; så warde wår faders arfwebel förminskad, så mycket som de hafwa.

3 Mos. 25: 1. 2.

5. Så dö Mose Israels barnom, efter HERRENS befallning, och sade: Josephs barnas släkt hafwer talat rätt.

6. Detta är det som HERRN binder Zela-
phebads döttrar, och säger : Gifte sig hwem
de wilja ; allenast att de gifta sig in i sina
ätt och faders slägte ;

7. På det att Israels barnas arfwebel icke
 skall falla ifrå den ena släkten till den andra ;
 ty hwar och en ibland Israels barn skall
 hänga intill sitt fäbernes slägtes arf.

8. Och alla döttrar, som äga arfwebel i
 Israels barnas släkter, skola gifta sig enom
 af fins faders slägts ätt ; på det hwar och
 en ibland Israels barn må behålla fins
 faders arf ;

9. Och en arfwebel icke skall falla ifrå den

ena släkten till den andra ; utan hwar och
 en hänge intill sitt arf ibland Israels barnas
 släkter.

10. Såsom HERRN böd Mose, så gjorde
 Zelaophebads döttrar :

11. Mahela, Elbirza, Hogla, Milca och Noa,
 och gifte sig wid deras faderbroders barn,

12. Af Manasse barnas slägte, Josepfs
 sons ; alltså blef deras arfwebel wid ättena
 och deras faders slägte.

13. Dessa äro de bud och rätter, som HERR-
 ren genom Mose böd Israels barnom, på
 de Moabiters marf, wid Jordan, in mot
 Jericho.

Ände på den Fjerde Boken Mose.

DEUTERONOMION.

Femte Boken Mose.

1. Capitlet.

Mose tal. Folkets resor, bemare, spelsare, oshvach,
 äress.

Deße äro de ord, som Mose talade till hela
 Israel på hinsiden Jordan i öknene, på
 den marfens emot röda hafwet, emellan
 Baran och Tophel, Laban, Hazeroth och
 Disahab ;

2. Ellofwa dagsresor ifrå Horeb, den wi-
 gen om Seirs berg intill RadesBarnca.

3. Och det skedde i fyrationde åren, på
 första dagen i den ellofte månadenom ; då
 talade Mose med Israels barn, allt det
 HERRN honom till dem budit hade ;

4. Sedan att han hade slagit Sihon, de
 Amoreers Konung, som i Desbon bod-
 de ; dertill Og, Konungen i Basan, som i
 Asaroth och i Edrei bodde.

4 Mos. 21 : 24. 33.

5. På hinsiden Jordan, i de Moabiters
 lande, begynte Mose utlägga denna lagen,
 och sade :

6. HERRN war Gud talade med oss på
 Horebs berg, och sade : I hafwen länge nog
 varit wid detta berget.

7. Wänder eder, och drager åslad, att I
 mån komma till de Amoreers berg, och till
 alla deras grannar, till marf, på berg och i
 dalar, söderut, och emot hafvens hamn, i

Canaans lande, och till berget Libanon, allt
 intill den stora älfwena Phrath.

2 Mos. 23 : 31.

8. Si, jag hafwer gifwit eder landet, som
 för eder ligger ; går derin, och intager det,
 såsom HERRN edra fäder, Abraham, Isaac
 och Jacob, sworit hafwer, att han dem, och
 deras säd efter dem, det gifwa wille.

1 Mos. 15 : 18. 17 : 8.

9. Då sade jag till eder på samma tiden :
 Jag förmår icke allena utstå med eder ;

2 Mos. 18 : 18.

10. Förty HERRN edar Gud hafwer
 förslat eder, så att I på denna dag ären
 såsom stjernornas tal på himmelen.

11. HERRN edra faders Gud göre eder
 ännu mång tusend mer, och wälsigne eder,
 såsom han eder sagt hafwer.

12. Gurn kan jag allena sådana mædo, och
 tunga, och trätor, draga af eder ?

13. Lager utaf eder wisa och förståndiga
 män, de som ibland edra släkter belände äro,
 dem wil I uppsätta eder för höfwoitmän.

14. Då swaraden I mig, och saden : Det är
 en god ting, der du om talar, att du göra wil.

15. Så tog jag de uppersta af edra släkter,
 wisa och belända män, och satte dem öfwer
 eder till höfwoitmän, öfwer tusende, öfwer
 hundrade, öfwer femtio, öfwer tio, och äm-
 betsmän i edra släkter ;

16. Och böd edra domare på samma tid, och sade: Förhörder edra bröder, och dömer rätt emellan hwar man och hans broder, och främlingen. Jos. 7: 24.

17. I stulen ingen person anse i bomen; utan stulen höra den litla såsom den stora, och icke hafwa försyn för någons mans person; ty domsämberet hörer Gudi till. Om någor sat warber eder för swår, den låter komma till mig, att jag må den höra.

3 Mos. 19: 15. 5 Mos. 16: 19.

2 Gsr. 19: 6. Ors. 24: 23. Jac. 2: 9.

18. Alltså böd jag eder på den tiden allt det I göra skullen.

19. Så droggo wi ut ifrå Horeb, och wandrade genom den hela öknena, den stor och gruswelig är, såsom I sett hafwen, uppå den wägen till de Amoreers berg, såsom HETren wår Gud oss budit hade; och kommo intill RadesBarnea.

20. Då sade jag till eder: I ären komne intill de Amoreers berg, det HETren wår Gud oss gifwa skall.

21. Si, landet före dig, hwilket HETren din Gud dig gifwit hafwer! Drag ditupp, och tag det in, såsom HETren dina fäders Gud dig gifft hafwer; frukta dig intet, och gruswa dig intet.

22. Så kommen I till mig alle, och saden: Låt oss sända några män framför oss, som bespeja oss landet, och säga oss igen, hwilken wägen wi stole draga derin, och de släder, der wi inkomma stole.

23. Det nöjde mig wäl; och tog utaf eder tolf män, utaf hwarit släktet en.

24. Då de samme ginga åstadb, och droggo upp på berget, och kommo till den bäcken Escol, så slåbade de det;

4 Mos. 13: 3, 24.

25. Och togo landsjens frukt med sig, och bårto neder till oss, och bådade oss igen, och sade: Landet är godt, som HETren wår Gud oss gifwit hafwer.

26. Men I willen icke draga ditupp, och bleswen HETrans edor Guds orde ohör-samme;

27. Och knorraden i edor tjäll, och saden: HETren är oss häst, derföre hafwer han fört oss utur Egypti land; på det han skall gifwa oss i de Amoreers händer, till att förgöra oss. 4 Mos. 14: 2.

28. Hwad skulle wi beruppe? Wära bröder hafwa försärat wårt hjerta, och sagt: Det folket är större och högre än wi; släder-na äro store och bemurade upp till him-

melen; dertill hafwe wi sett der Enakims barn. 4 Mos. 13: 29.

29. Och jag sade till eder: Gruswer eder icke, och frukter eder intet för dem.

30. HETren edar Gud drager för eder, och han skall strida för eder, såsom han hafwer gjort med eder i Egypten för edor ögon;

31. Och i öknene, der du sett hafwer, huru HETren din Gud dig bärut hafwer, såsom en man bär sin son, i allom dem wäg, der I wandrat hafwen, intill dess I till detta rummet komne ären.

32. Men I stötten der intet om, att I mätten trott HETranom edrom Gud;

33. Den för eder gif, till att wisa eder de rum, der I eder lägga skullen, om nattena i eld, att han skulle wisa eder wägen, den I gå skullen, och om dagen i molnstyn.

2 Mos. 13: 21. 4 Mos. 10: 34.

34. Då nu HETren hörde edart rop, warbt han wred, och swor, och sade:

35. Ingen af detta onda släktet skall få se det goda landet, som jag sworit hafwer att gifwa deras fäder; 4 Mos. 14: 23. 26: 65.

5 Mos. 2: 14. Ps. 95: 11.

36. Förutan Caleb, Jephunne son, han skall se det; honom vill jag gifwa det landet, der han på sigit hafwer, och hans barnom; derföre att han hafwer troliga efterföljt HETren.

37. Och warbt HETren wred på mig för edra skull, och sade: Du skall icke heller komma derin. 4 Mos. 20: 12. 27: 14.

5 Mos. 3: 26, 27. 4: 21. 34: 4.

38. Men Josua, Nuns son, som din tjennare är, han skall komma derin; styrk honom; ty han skall utstifta Israel arfwet.

39. Och edor barn, om hwilla I saden: De stole blifwa till ett rof; och edra söner, som på denna dag hwarlen weta godt eller ondt; de stole komma derin, dem skall jag gifwa det, och de stole taga det in. 4 Mos. 14: 3.

40. Men wänder I om, och drager åt öknena, den wägen åt råda hafwet.

41. Då swaraden I, och saden till mig: Wi hafwe syndat emot HETren; wi wilje ditupp och strida, såsom HETren wår Gud oss budit hafwer. Som I nu redo woren, hwar i sitt harnest, och skullen draga upp på berget. 4 Mos. 14: 40, 41.

42. Sade HETren till mig: Säg dem, att de icke draga ditupp, ej heller strida; ty jag är icke med eder; att I icke warben slagne för edra fiendar.

43. Då jag detta sade eder, lydden I intet, och worden HERRans ord obhörtsamme, och worden öfwerdådige, och brogen upp på berget.

44. Så drog de Amoreer ut, som på berget bodde, emot eder, och jagade eder, såsom bin göra, och slog o eder i Seir allt intill Horma. 4 Mos. 14: 45.

45. Då I nu igenkommen, och gieten för HERRanom, wille HERRen icke höra edra röst, och böjde sin öron intet till eder.

46. Så blefwen I uti Rabes en lāngan tid.

2. Capitlet.

Dom, Moab, Ammon konas. Söna slagen.

Då wände wi om, och drog ut i öken, på den wāgen till röda hafwet, såsom HERRen sade till mig; och drog om omkring Seirs berg, en lāngan tid.

2. Och HERRen sade till mig:

3. I hafwen nu nog dragit kringom detta berget; wānder eder norrut.

4. Och bjud folkena, och säg: I skolen draga genom edra bröders Esau barnas gränser, som bo i Seir, och de skola frukta för eder; men förwarer eder granneliga.

4 Mos. 20: 14, x.

5. Skär icke uppå dem; ty jag skall icke gifwa eder en fot bredt uti deras land; förty Esau barn hafwer jag gifwit Seirs berg till att besitta.

1 Mos. 36: 8.

6. Raten skolen I löpa af dem för edra penningar, den I äten; och wattenet skolen I löpa af dem för penningar, som I drin.

7. Ty HERRen din Gud hafwer wālsignat dig i alla dina händers gerningar; han hafwer lagt på hjertat ditt resande genom denna stora öken; och HERRen din Gud hafwer i fyratio år warit när dig, så att dig intet hafwer fattats:

8. Då wi nu ifrå våra bröder Esau barn dragne woro, som på Seirs berg bodde, på den wāgen den markenes ifrån Elath och EjionGaber, wände wi om, och gingom den wāgen genom de Moabiteres öfen.

9. Då sade HERRen till mig: Du skall ingen stada göra de Moabiter, eller slå uppå dem; ty jag vill intet gifwa dig af deras land till att besitta; förty Lots barn hafwer jag gifwit Ar till att besitta. 4 Mos. 21: 28.

10. De Emim hafwa i förtiden bott deruti, hwilke woro ett stort, starkt och högt folk, såsom Enakim. 4 Mos. 13: 23.

11. Man höll dem och för Mesar, såsom

Enakim; och de Moabiter falla dem och Emim.

12. Bodde och i förtiden de Horiter i Seir, och Esau barn förbrefwo och förlade dem för sig, och bodde i deras stad, såsom Israel sine besittninges lande gjorde, det HERRen dem gaf. 1 Mos. 14: 6. 36: 20.

13. Så wæter nu redo, och drager öfwer den båden Sared. Och wi drog beröfwer. 4 Mos. 21: 12.

14. Men tiden medan wi drog ifrå Rabes-Barnea, intilldess wi komme öfwer den båden Sared, war ätta och tretio år, tilldess alle stribsmän både woro i lägren, såsom HERRen dem sworit hade. 4 Mos. 14: 29.

15. Dertill war och HERRans hand emot dem, att de förgingos utu lägret, tilldess de woro åtgångne.

16. Då alle stribsmännerna åtgångne woro, att de både woro ibland folket;

17. Talade HERRen med mig, och sade:

18. I dag skall du draga genom de Moabiteres landsånbar wid Ar;

19. Och skall komma in mot Ammons barn, dem skall du ingen stada göra, eller slå på dem; ty jag vill icke gifwa dig Ammons barnas land till att besitta; förty jag hafwer gifwit det Lots barnom till att besitta.

Dom. 11: 15.

20. Det hafwer och räknadt warit för Mesars land; och hafwa beskiles i förtiden Mesar bott derinne. Och de Ammoniter falla dem Samsumimim.

21. De woro ett stort, starkt och högt folk, såsom Enakim; och HERRen förgjorde dem för dem, och lät dem besitta dem, så att de skulle bo i deras stad;

22. Såsom han gjort hade med Esau barn, som på Seirs berg bo, då han förgjorde för dem de Horiter, och lät dem besitta dem, så att de hafwa bott i deras stad, allt intill denna dag.

23. Och de Capthorim drog utu Capthor, och förgjorde de Avim, som bodde i Hazerim, allt intill Gaja, och bodde i deras stad.

24. Warer redo, och drager ut, och går öfwer den båden wid Arnon. Ei, jag hafwer gifwit i dina händer Sion, de Amoreers Konung i Hesbon, med hans land; begynn att intaga det, och strib emot dem.

25. I dag vill jag begynna, att all folk under himmelen skola frukta och förskräckas för dig, så att, när de höra om dig, skola de bäfwa och sorg hafwa för din tillkommelse.

26. Då sände jag båd utaf öknene östan-
 efter, till Sihon, Konungen i Hesbon, med
 fridsam ord, och lät säga honom :

4 Mos. 21: 21. 5 Mos. 20: 10.

27. Jag vill draga genom ditt land, och
 såsom vägen löper, så vill jag draga; jag
 vill icke wila antingen på den höggra eller
 den wenstra sibona.

4 Mos. 21: 22.

28. Wat skall du sälja mig för penningar,
 att jag äter; och watten skall du sälja mig
 för penningar, att jag dricker; jag vill al-
 lenast till fot gå derigenom;

29. Såsom Esau barn mig gjort hafwa,
 som bo i Seir, och de Moabiter, som bo i
 Ar; tilldess jag må komma öfwer Jordan,
 uti det landet, som HETren wår Gud öf
 gifwa skall.

30. Men Sihon, Konungen i Hesbon, wille
 icke att wi skulle draga derigenom; ty HET-
 ren din Gud förhärde hans sinne, och för-
 stockade hans hjerta, på det han skulle gifwa
 honom i dina händer, såsom du nu ser.

5 Mos. 29: 7. Am. 2: 9.

31. Och HETren sade till mig: Si, jag
 hafwer begynt att gifwa för dig Sihon och
 hans land; begynn till att intaga och be-
 sitta hans land.

32. Och Sihon drog ut emot öf med allt
 sitt folk till strid, till Jabbja.

33. Men HETren wår Gud gaf honom
 för öf, att wi slogo honom med hans barn,
 och allt hans folk.

34. Så wunne wi på samma tiden alla
 hans städer, och tillspillogäfwom alla städer,
 både män, qwinnor och barn, och låtom
 ingen igenblifwa;

35. Utan bostapen toge wi för öf, och det
 byte af städerna, som wi wunne.

36. Ifrån Aror, som ligger på strandene
 utmed den bäcken wid Arnon, och ifrå den
 staden i dalen om allt intill Gilead, ingen
 stad war, som sig kunde bestodda för öf;
 HETren wår Gud gaf alltsamman för
 öf;

37. Utan till Ammons barnas land kom
 du icke, eller till något det som war wid den
 bäcken Jabbot, eller till de städer på ber-
 gena, eller till något det HETren wår Gud
 öf förbudit hade.

3. Capitlet.

Dgs rite. Rubens, Gads, Manasse lott. Rose
 begår.

Då wi wände om, och drogo upp, den vä-
 gen till Basan. Och Dg, Konungen i

Basan, drog ut emot öf med allt sitt folk,
 till att strida wid Edrei.

4 Mos. 21: 33. 5 Mos. 29: 7.

2. Men HETren sade till mig: Frusta
 dig intet för honom; ty jag hafwer gifwit
 honom i dina händer, och allt hans folk med
 hans land, och du skall göra med honom, så-
 som du gjorde med Sihon, de Amoreers
 Konung, den i Hesbon satt.

4 Mos. 21: 24.

3. Alltså gaf HETren wår Gud öf Konung
 Dg i Basan i våra händer, med allt hans
 folk, så att wi sloge honom, tilldess honom
 intet igenblef.

4 Mos. 21: 35.

4. På samma tid wunne wi alla hans
 städer, och war ingen stad den wi honom icke
 astogom; sextio städer, hela den ängden Ar-
 gob i Dgs rite, som war i Basan;

5. Alle desse städer woro faste med höga
 murar, portar och bonmar, förutan andra
 gansta många små städer, som ingen mur
 hade;

6. Och gäfwom dem tillspillo, såsom wi
 med Sihon, Konungen om i Hesbon, gjort
 hade; alla städer gäfwom wi tillspillo, både
 med män, qwinnor och barn.

7. Men allan bostapen, och rofwet af stä-
 derna toge wi för öf.

5 Mos. 20: 14.

8. Alltså toge wi i den tiden landet utu de
 två Amoreers Konungars händer på hin-
 sidon Jordan, ifrå den bäcken wid Arnon,
 allt intill det berget Hermon;

9. Swillet de Zibonier Sirion kalla; men
 de Amoreer kalla det Senir;

10. Alla de städer på slättene, och hela
 Gilead, och hela Basan, allt intill Salcha
 och Edrei, som äro städer i Dgs rite i Ba-
 san.

11. Ty allena Konung Dg i Basan war
 ännu igen utaf de Mesar. Si, hans kung
 af jern är här i Stabbath, som hörer Am-
 mons barnom till, nio alnar lång, och fyra
 alnar bred, efter ens mans armånga.

12. Så toge wi då landet in på den tiden,
 ifrån Aror som ligger när bäcken wid Ar-
 non; och halfwa landet af Gileads berg,
 med dess städer, gaf jag de Rubeniter och
 Gaditer.

4 Mos. 32: 33.

5 Mos. 29: 8. Jos. 12: 1. 13: 8.

13. Men det öfwer war i Gilead, och hela
 Basan af Dgs rite, gaf jag den halfwa släp-
 tene Manasse; den hela ängden Argob
 med hela Basan, som kallas de Mesars
 land.

14. Jair, Manasse son, fick den hela äng-
 den Argob, allt intill Gessuri och Maacha-

thi landsänbar; och kallade Basan efter sitt namn, Savoth Jair, allt intill denna dag.

4 Mos. 32: 41.

15. Men Nachir gaf jag Gilead.

4 Mos. 32: 39.

16. Och de Rubeniter och Gabitter gaf jag en del af Gilead, allt intill bäcken wid Arnon, midt i bäcken, der landamäret är, och allt intill den bäcken Jabbol, der landamäret är för Ammons barn;

17. Dertill den slättmarkerna, och Jordan, den landamäret är, ifrå Cinnereth intill hafwet wid slättmarkerna; nämliga salt hafwet neban wid berget Pisga öfverut.

4 Mos. 34: 11. 12.

18. Och jag böb eder på samma tiden, och sade: HERRN edar Gud hafwer gifvit eder detta landet att intaga det; så drager nu I uppnade för edra bröder Israels barn, alle I som stridsamme ären. 4 Mos. 32: 17.

19. Förutan edra hustrur, barn och boskap; ty jag wet, att I hafwen mycken boskap; låter dem blifwa uti edra släder, som jag eder gifvit hafwer;

20. Tillbede HERRN låter och edra bröder komma till roliget, såsom eder, att de och intaga det land, som HERRN deras Gud dem gifwa skall på hinfidon Jordan; seban stolen I omvända till edor bestittning, den jag eder gifvit hafwer. Jos. 22: 4.

21. Och jag böb Josua på samma tiden, och sade: Din ögon hafwa sett allt det som HERRN edar Gud besä två konungar gjort hafwer; så warber HERRN och gärandes all konungarile, dit du drager.

4 Mos. 27: 18. 22.

22. Grutter eder intet för dem; ty HERRN edar Gud strider för eder.

23. Och jag bab HERRN på den tiden, och sade:

24. HERRre, HERRre, du hafwer begynt wisa dinom tjenare dina härlighet och dina starka hand; ty hwilken är den Gud i himmelen eller på jordene, som förmar efter din werl och din magt göra? Ps. 86: 8. 89: 7.

25. Låt mig gå och se det goda landet, på hinfidon Jordan; de goda berg, och Libanon.

26. Men HERRN warbt wred på mig för edra skull, och bönhörde mig intet; utan HERRN sade till mig: Låt blifwa; tala intet mer derom för mig. 4 Mos. 20: 12.

5 Mos. 1: 37. 4: 21. 31: 2. 34: 4.

27. Stig upp på höjden af berget Pisga, och käf din ögon upp westerut, och norrut,

Swed.

•

och söderut, och öfverut, och se det med ögonen; ty du skall intet gå utöfwer denna Jordan;

28. Utan bjub Josua, att han är tröst och frimodig; förty han skall gå öfwer Jordan för folket, och skall utfliska dem landet, som du seendes warber. Jos. 14: 1.

29. Så blefwo wi då i den dalen in mot Peors hus.

4. Capitlet.

Eubass och afguberts lön. Tre städer.

Och nu hör, Israel, de bud och rättor, som jag eder lærer, att I dem göra stolen, på det I mån lefwa, och inkomma, och intaga landet, som HERRN edra fäders Gud eder gifwer.

2. I stolen intet lägga dertill, som jag eder bjuber; och stolen ej heller taga der något ifrå; på det I mågen bewara HERRNS edars Guds bud, som jag bjuber eder.

5 Mos. 12: 32:

Jos. 1: 7. Dnt. 30: 6. Upp. 22: 18. 19.

3. Edor ögon hafwa sett hwad HERRN gjort hafwer med BaalPeor, ty alla de som efterföljde BaalPeor, dem hafwer HERRN din Gud förgjort ibland eder.

4 Mos. 26: 3. 4. Jos. 22: 17.

4. Men I som höllen eder intill HERRN edar Gud, I lefwen alle på denna dag.

5. Si, jag hafwer lärt eder bud och rättor, såsom HERRN min Gud mig budit hafwer, att I så göra stolen i landet, der I inkommande warben till att intaga det.

6. Så behåller det nu, och görer det; ty så warder edor wisbet och förstånd berömd för all folk, när de hörande warba all denna bud, så att de skola säga: Si, hwilket wist och förståndigt folk detta är, och ett härligt folk.

7. Ty hwad folk är så härligt, hwilko gudarna så nallas, såsom HERRN war Gud, så ofta som wi åkalle honom?

Ps. 146: 18. 147: 19. 20.

8. Och hwar är något så härligt folk, som så rättfärdiga seder och bud hafwer, såsom all denna lagen, som jag eder på denna dagen föregifwer?

9. Så förwara dig nu och dina själ granneliga, att du icke förgäter hwad för din ögon skedt är, och att det icke gånger uru dina hjerta i alla dina lifsdagar; och skall förkunna dinom barnom, och dinom barnabarnom,

5 Mos. 6: 7.

10. Den dagen, då du stod för HERRNanom

binom Gud wid berget Horeb, och HERren till mig sade: Församla mig folket, att jag skall låta dem höra min ord, och lära frukta mig i alla deras lifsdagar på jordene, och lära sin barn.

11. Och I gingen fram, och stoden neder under berget, och berget brann halfväges upp till himmelen; och der war mörker, moln och tådna.

12. Och HERren talade med eder midt utur elden; hans ords röst hörden I, men ingen skenelse sågdu I, utan röstena.

13. Och han förkunnade eder sitt förbund, det han eder böd att göra; nämliga de tio ord, och skref dem på två stentafvor.

2 Mos. 31: 18. 34: 28.

14. Och HERren böd mig på samma tiden, att jag skulle lära eder bud och rättor, att I derefter göra skullen uti de lande, der I indragen till att intaga det.

15. Så förwarer nu edra själar wäl; ty I hafwen ingen skenelse sett på den dagen, då HERren talade med eder utur elden på bergena Horeb;

16. På det I icke skolen förderfwa eder och göra eder något beläte, det en man list är eller qwinno;

2 Mos. 20: 4.

17. Eller bjure på jordene, eller fogle under himmelen;

5 Mos. 5: 6.

18. Eller matle, som träler på jordene, eller fiske i wattnena under jordene;

19. Och att du icke heller upphäfwer din ögon till himmelen, och ser solen, och månan, och stjernorna, hela himmelens här, och faller af, och tillbeder dem, och tjänar dem, hwilka HERren din Gud förskadat hafwer allom fossom under hela himmelen.

20. Men eder hafwer HERren upptagit, och fört eder uti jernugn, nämliga utur Egypten, att I skullen wara hans arffolk, som det och är i denna dag.

21. Och HERren wardt wred på mig för edra gerningars skull, så att han swor, att jag icke skulle komma öfwer Jordanen, eller i det goda landet, som HERren din Gud dig till arfwedel gifwa skall;

2 Mos. 10: 12. 5 Mos. 1: 37. 3: 26. 34: 4.

22. Utan jag måste dö i detta land, och skall icke gå öfwer Jordanen; men I skolen gå deröfwer, och intaga det goda landet.

23. Så tager eder nu wara, att I HERrans edars Guds förbund icke förgäten, det han med eder gjort hafwer; och icke görer beläte till någrabanda skenelse, såsom HERren din Gud dig budit hafwer.

24. Förty HERren din Gud är en frätande eld, och en nitälskande Gud.

5 Mos. 9: 3. Ebr. 12: 29.

25. När I nu föden barn, och barnabarn, och bon på landena, och förderfwen eder, och gören eder beläte till någrabanda skenelse, så att I gören illa för HERranom edrom Gud, och förbrnen honom;

26. Så kallat jag i denna dag himmel och jord till vittne öfwer eder, att I skolen snart förgås utaf landena, uti hwilket I ingån öfwer Jordanen, till att intaga det. I skolen icke länge blifwa deruti; utan skolen förgjorde wara;

3 Mos. 26: 14, x. 5 Mos. 28: 15, x. 30: 19.

27. Och HERren skall förströ eder ibland folk, och I warben ett sögo folk qwart blifwande ibland Hedningarna, dit HERren eder drifwanbes warber.

5 Mos. 28: 62.

28. Der skall du tjena afgudom, som menniskobanawert äro, stod och sten, hwilke bwarken se eller höra, eller äta, eller lusta.

Rf. 115: 4, x. 135: 15, x.

29. Om du då der söter HERran din Gud, så skall du finna honom; om du söter honom af allo hjerta, och af allo själ.

Of. 3: 5.

30. När du bebröfwas warber, och dig all denna tingen uppfattoma i de yttersta dagar, så skall du wända dig till HERran din Gud, och skall höra hans röst;

31. Förty HERren din Gud är en barmhertig Gud; han warder dig icke öfwergiftwandes, eller förderfwanbes; och skall han icke förgäta det förbund med dina fäder, som han dem sworit hafwer.

32. Befråga efter förtiden, som för dig warit hafwer, ifrå den dagen då Gud skop menniskona på jordene, ifrå den ena himmelens ända till den andra, om någon tid en sådana stor ting skedd, eller beh life någon tid hörd är;

33. Att något folk hade hört Guds röst talandes utur elden, såsom du hört hafwer, och likwäl lefwer?

2 Mos. 19: 18. 19.

34. Eller om Gud försökt hafwer att ingå, och taga sig ett folk midt utur eno folke, genom frestelse, genom teden, genom under, genom strid, och genom mäktiga hand, och genom uträktan arm, och genom stora synner, såsom HERren edar Gud allt detta med eder gjort hafwer, för din ögon uti Egypten?

35. Du hafwer sett det, på det du skall weta, att HERren är allena Gud, och ingen annan.

5 Mos. 32: 39.

36. Af himmelen hafwer han låtit dig höra sina röst, att han skulle lära dig; och på jordene hafwer han låtit dig se sin stora eld, och utur elden hafwer du hört hans ord;

37. Dersöre, att han dina fäder älskat, och deras säd efter dem utvalt hafwer; och fört dig utur Egypten med sitt ansigte, genom sina stora magt; 2 Mof. 13: 16.

38. På det han skulle för dig fördrifwa stor folk, och starkare än du äst, och föra dig betin, och gifwa dig deras land till afswedel, såsom det tillstår i denna dag.

39. Så skall du nu weta i dag, och lägga det på hjertat, att HERRN är en Gud, ofwän i himmelen, och nedre upå jordene, och iugen annan;

40. Att du håller hans rätter och bud, som jag i dag hunder dig, så warder dig och dinom barnom efter dig wäl gändes, att ditt lif skall länge wara i landena, som HERRN din Gud dig gifwer ewärbeliga.

41. Då afstilde Mose tre städer hinsidon Jordan, österut;

4 Mof. 35: 6. 5 Mof. 19: 2. Jos. 20: 2. 8.

42. Att dit fly skulle ho som sin nästa ihjälloge med wäba, och tillförene ide hade warit hans owän; den skulle fly in uti en af de städer, på det han måtte blifwa wid lif;

43. Beger i öknene på den slättmarkene ibland de Rubeniter, och Ramoth i Gilead ibland de Gaditer, och Golan i Basan ibland de Manassiter.

44. Detta är den lag, som Mose Israels barnom föregaf;

45. Och detta är vittnesbördet, och bud, och rätter, som Mose sade Israels barnom, då de utur Egypten dragne woro;

46. Hinsidon Jordan uti den dalenom in mot Beors hns, uti Sihons lande, de Amoreers Konungs, som i Hesbon bodde, hwilken Mose och Israels barn slog, då de utur Egypten lönne woro,

4 Mof. 21: 24. 5 Mof. 1: 4.

47. Och togo hans land in; bertill Ogs land, Konungens i Basan, de två Amoreers Konungars, som på hinsidon Jordan woro, österut; 5 Mof. 3: 3.

48. Ifrån Aroer, hwilken på den bäkens strand wid Arnon ligger, intill berget Sion, det är Hermon;

49. Och allt släta landet hinsidon Jordan, österut, allt intill hafwet, på slättene, nedanför berget Pisga. 5 Mof. 3: 17.

5. Capitlet.

Horebs förbund. Lis bud. Folkets förpligtning.

Och Mose kallade hela Israel, och sade till dem: Hör, Israel, de bud och rätter, som jag i dag talar för edor öron, och lärer dem, och behåller dem, att I gören derefter.

2. HERRN war Gud hafwer gjort ett förbund med oss i Horeb; 2 Mof. 19: 5.

3. Och HERRN hafwer ide gjort detta förbund med våra fäder, utan med oss, som nu här äre på denna dag, och alle lefwe.

4. Ansigte mot ansigte hafwer HERRN talat med oss utur eldenom på berget.

5. Jag stod på den tiden emellan HERRN och eder, att jag skulle föra HERRNS ord till eder; förty I fruktaden eder för eldenom, och gingen ide upp på berget; och han sade: 2 Mof. 19: 16. 20: 18.

6. Jag är HERRN din Gud, som dig utur Egypti land fört hafwer, utu tråldomens hus. 2 Mof. 20: 2.

7. Du skall inga andra gudar hafwa för mig. Wi. 81: 10. 97: 7.

8. Du skall intet beläte göra dig, efter någahanda liknelse, antingen det ofwan i himmelen är, eller nedre på jordene, eller i wattenena under jordene.

9. Du skall ide tillbedja dem, eller tjena dem; ty jag är HERRN din Gud, en nitälskande Gud, som bemöjer fädernas misgerningar öfwer barnen, intill tredje och sjerde led, deras som mig hata;

2 Mof. 34: 7. Jer. 32: 18.

10. Och bewiser barmhertighet på mång tusend, som mig älska och min bud hålla.

11. Du skall ide misgbruka HERRNS dings Guds Namn; ty HERRN skall ide låta blifwa honom ostraffad, som hans Namn misgbrular.

12. Sabbathsdagen skall du hålla, att du honom helgar; såsom HERRN din Gud dig budit hafwer.

13. Sex dagar skall du arbeta, och göra all din werf;

14. Men på sjunde dagen är HERRNS dings Guds Sabbath; då skall du intet arbete göra, ide beller din son, eller din dotter, eller din tjänare, eller din tjänarinna, eller din öze, eller din äsne, eller all din boskap, eller främlingen som innan dina portar är; på det att din tjänare och tjänarinna måga hafwa ro så wäl som du. 1 Mof. 2: 2. Hes. 20: 12. Ebr. 4: 4.

15. Förty du skall ihågkomma, att du wast

och en träl uti Egypti land, och HETren din Gud förbe dig derut med mäktiga hand och uträktom arme; derföre hafwer HETren din Gud hubit dig, att du skall hålla Sabbathsdagen.

16. Du skall hedra din fader och dina moder, såsom HETren din Gud dig hubit hafwer; på det att du må länge lefwa, och att dig må wäl gå uti de lande, som HETren din Gud dig gifwa skall. 2 Mos. 20: 12.

Matth. 15: 4. Marc. 7: 10. Eph. 6: 2.

17. Du skall icke dräpa.

2 Mos. 20: 13. Matth. 5: 21. Rom. 13: 9.

18. Du skall icke göra hor.

2 Mos. 20: 14. Matth. 5: 27. Luc. 18: 20.

19. Du skall icke stjåla. 2 Mos. 20: 15.

20. Du skall icke bära falskt vittnesbörd emot din nästa.

21. Du skall icke hafwa lust till dins nästas hustru; du skall icke begära dins nästas hus, åker, tjenare, tjenarinna, oxar, åsnar, eller hwad som helst honom tillhör. Rom. 7: 7.

22. Dese äro de ord, som HETren talade till alla edra menighet uppå berget, utur eldenom, och molnena, och tåknene, med stora röst; och lade der intet till; och skref dem på två stentafvor, och fäst mig dem.

23. När I hörden röstena utu mörkret, och berget brinna i elde, gingen I fram till mig, alle öfwerflar i edra släkter, och edre äldste;

24. Och saden: Si, HETren wår Gud hafwer låtit oss se sina härlighet, och sitt majestät, och wi hafwe hört hans röst utur eldenom; i dag hafwe wi sett, att Gud talade med menniskom, och de blefwo i lifwe. 2 Mos. 19: 19. 5 Mos. 4: 33.

25. Och nu, hwi skole wi dö, så att den store elden förtärar oss? Om wi oftare höre HETrans wår Guds röst, så måste wi dö.

26. Förty hwad är allt lött, att det höra må lefwandes Guds röst tala utur eldenom, såsom wi, och kan lefwa? Dom. 13: 22.

27. Gad du fram, och hör allt det HETren wår Gud säger; och säg oss det. Allt det HETren wår Gud med dig talar, det wilje wi höra och göra.

28. Då HETren hörde rösten af edor ord, som I taladen med mig, sade HETren till mig: Jag hafwer hört detta solts ord, som de med dig talat hafwa; det är allt godt, som de sagt hafwa.

29. Ad! det de ett såbant hjerta hade till att frukta mig, och till att hålla all min bud

i deras lifsbagar; på det att dem måtte gå wäl, och deras barn erinnerliga. Ps. 81: 14.

30. Gad, och säg dem: Går hem i edor tjäll.

31. Men du skall stå här för mig, att jag talar med dig all lag, och bud, och rätter, som du dem lära skall, att de göra derefter uti landena, som jag dem gifwa skall till att intaga.

32. Så behåller det nu, att I mån göra såsom HETren edar Gud edor bndit hafwer; och wiler icke hwarken på höggra sidon eller wenstra;

33. Utan wandrer i alla de wägar, som HETren edar Gud edor bndit hafwer; på det I mågen lefwa, och edor skall wäl gå, och I länge lefwe: i landena, som I intaga skolen.

6. Capitlet.

Gud döer älskas och fruktas. Barnen läras.

Dese äro nu de lag, och bud, och rätter, som HETren edar Gud hubit hafwer, att I dem lära och göra skolen i landena, dit I indragen till att intaga det;

2. Att bu fruktar HETran din Gud, och håller alla hans rätter och bud, som jag bjuder dig; du och din barn, och din barnabarn, i alla edra lifsbagar, på det I skolen länge lefwa.

3. Ijsrael, du skall höra, och behålla, så att du gör och så, att dig wäl går, och warber mycket fördel, såsom HETren dina faders Gud dig tillsgadt hafwer ett land, det mjölk och hannog uti flyter.

4. Hör, Ijsrael: HETren wår Gud är en enig HETre. 5 Mos. 4: 35. Marc. 12: 29.

5. Och du skall älska HETran din Gud af allo hjerta, af allo själ, af allo förmod.

Matth. 22: 37. Marc. 12: 30. Luc. 10: 27.

6. Och dessa ord, som jag bjuder dig i dag, skall du lägga på hjertat;

7. Och skall skrifa dem dinom barnom, och berom tala, när du sitter i ditt hus, eller går uppå wägen; när du nederslägger dig, eller uppstår;

8. Och skall binda dem för ett tecken på dine hand, och skola wara dig till en minnelse för din ögon; 2 Mos. 13: 16.

5 Mos. 11: 18. Ords. 3: 9. 6: 21. 7: 3.

9. Och skall skrifa dem på dins hus dörrträ, och uppå dörrarna.

10. När nu HETren din Gud låter dig komma uti landet, som han dina fäder Abraham, Isaac och Jacob, sworit hafwer,

dig att gifwa stora och klöna städer, som du intet byggt hafwer; 3of. 24: 13.

11. Och hus full med allt godt, de du intet uppffyllt hafwer; och uthuggna brunnar, som du intet uthuggit hafwer; och wingårdar och oljoberg, som du intet planterat hafwer, att du må äta och mått warba; 5 Mos. 8: 10.

12. Så tag dig wara, att du icke förgäter HETran, som dig utur Egypti land, utu tråldomens hus, fört hafwer;

13. Utan skall frukta HETran din Gud, och tjena honom, och swärja wid hans Namn; 5 Mos. 10: 12. 20. 13: 4. Mat. 4: 10. Luc. 4: 8.

14. Och skall icke sölja andra gudar efter, dess folks, som omkring eder ho;

15. Ty HETren din Gud är en nitälskanbe Gud i land dig; att HETrans bins Guds wrede icke skall förgrumma sig öfwer dig, och förgöra dig af jordene.

16. I stolen icke försöla HETran edar Gud, såsom I försökt honom i Massa; 2 Mos. 17: 7. Mat. 4: 7. Luc. 4: 12.

17. Utan skall hålla HETrans edars Guds bud, och hans vittnesbörder, och hans rättor, som han budit hafwer;

18. Att du gör det rätt och godt är för HETrans ögon, på det dig må gå väl, och du inkommer, och intager det goda landet, som HETren sworit hafwer dina fäder;

19. Att han skall fördrifwa alla dina fiendar för dig, såsom HETren sagt hafwer.

20. När nu din son i dag eller i morgon frågar dig, och säger: Swad är detta för vittnesbörder, bud och rättor, som HETren wår Gud eder budit hafwer?

21. Så skall du säga dinom son: Wi worom Pharaos trålar i Egypten; och HETren förde oss utur Egypten med mäktiga hand.

22. Och HETren gjorde stor och ond tefen och under öfwer Egypten och Pharaos, och allt hans hus, för wår ögon;

23. Och förde oss dådan, på det han skulle införa oss, och gifwa oss det land, som han wåra fäder sworit hade.

24. Och böd HETren oss att göra efter alla dessa rättor, att wi stöle frukta HETran wår Gud, att oss wäl går i alla wåra lifsdagar, såsom det tillgår i denna dag.

25. Och det skall wara oss till rättfärdighet för HETranom wår Gud, om wi hålle och göre all dessa buden, såsom han oss budit hafwer.

7. Capitlet.

Canaan utrotas. Israhel wälles, wälsignas. Gruktan förbiudes.

När HETren din Gud förer dig in uti det land, der du inkomma skall, till att intaga det, och nedeläger mycket folk för dig; de Hetheer, Girgaseer, Amoræer, Cananeer, Pheriseer, Hevæer och Jebuseer, sjuhanda folk, de som större äro och mäktigare än du; 5 Mos. 31: 3.

2. Och när HETren din Gud gifwer deri för dig, att du slår dem, så skall du gifwa dem tillspillo, och intet förbund med dem göra, eller någon gunst bewisa dem; 2 Mos. 23: 32. 34: 12. 5 Mos. 20: 16. 17.

3. Och skall intet befrynnda dig med dem; edra döttrar skall du icke gifwa deras söner, och deras döttrar stolen I icke taga edrom fönom; 3of. 12: 12.

4. Förty de warba draganbe edra söner ifrå mig, så att de tjena andra gudar; så warber då HETrans wrede förgrummandes sig öfwer eder, och snarliga förgör eder;

5. Utan alltså stolen I göra med dem: Deras altare stolen I nederriswa, deras stödar neberbräta, deras lunbar afhugga, och deras afgudar uppränna med elde. 2 Mos. 23: 24. 34: 13. 5 Mos. 12: 2.

6. Ty du äst ett heligt folk HETranom dinom Gud; dig hafwer HETren din Gud utwalt till att du skall wara hans eget folk, utaf all de folk som på jordene äro. 2 Mos. 19: 6. 5 Mos. 14: 2. 26: 18. 1 Petr. 2: 9.

7. Icke hafwer HETren upptagit och utwalt eder berföre, att I större på talet ären än annat folk; ty du äst minst i all folk;

8. Utan berföre, att HETren allskade eder, och att han skulle hålla sin ed, som han edra fäder sworit hade, hafwer HETren utfört eder med mäktiga hand; och hafwer frälst dig utu tråldomens hus, utu Pharaos hand, Konungens i Egypten. 5 Mos. 10: 15.

9. Så skall du nu weta, att HETren din Gud är en Gud, en trofsatt Gud, hållandes förbund och barmhertighet dem som älska honom, och hålla hans bud, i tusende leder; 2 Mos. 20: 6. 34: 7. 5 Mos. 5: 9. 10.

10. Och wedergäller dem som hata honom, för sitt ansigte, så att han förgör dem; och skall icke fördröjatt, att han dem wedergäller för sitt ansigte, som hata honom.

11. Så behåll nu de bud, och lag, och rättor, som jag dig bjuder i denna dag, att du gör derefter.

12. Och när I dessa rättor hören, och hållen dem, och gören derefter, så warber HERren din Gud och hållandes det förbund och barmhertighet, som han dina fäder sworit hafwer. 3 Mos. 26: 3. x. 5 Mos. 28: 1. x.

13. Han skall älska dig, wälsigna och försä; och skall wälsigna dina liff frukt, och dina lands frukt, dina säd, win, och oljo, fruktarna af dina tor, och fruktarna af din får, på landet, som han dina fäder sworit hafwer att gifwa dig.

14. Wälsignad warber du utdöwer all folk; ingen ibland dig skall wara ofruktlig, ej heller ibland din boskap. 2 Mos. 23: 26.

15. HERren skall taga ifrå dig all trankhet, och skall icke kasta dig någon de Egyptiers onda sjukdom uppå, hwilka du förnummit hafwer; men han skall kasta dem på alla dem som dig hata.

2 Mos. 9: 14. 15: 26.

16. Du skall uppfråta allt det folk, som HERren din Gud dig gifwandes warber; du skall icke stona dem, och icke tjena deras gudar; ty det worde dig till en snaro.

2 Mos. 23: 33.

17. Om du säger i ditt hjerta: Detta folk är mer än jag; huru kan jag fördrifwa dem?

18. Så frukta dig intet för dem; tänk uppå hwad HERren din Gud gjorde Pharao, och alla Egyptier;

19. Med stor försälselse, som du med ägnen sett hafwer, och med tecken och under, och genom mäktiga hand och uträckt arm, med hwilka HERren din Gud dig utförde. Alltså skall HERren din Gud göra allom folksom, som du fruktar före.

6 Mos. 4: 34. 29: 3.

20. Dertill skall HERren din Gud sända ibland dem getingar, intilldess förgjordt warber hwad som qwart är, och sig för dig förgömmen.

2 Mos. 23: 28. Jos. 24: 12.

21. Grufwa dig intet för dem; ty HERren din Gud är ibland dig, den store och förfärlige Guden.

22. Han, HERren din Gud, skall utrota dessa sinnen för dig, med tiden, det ena efter det andra; du kan icke hastigt förgöra dem, på det att bjuren icke skola föröklas emot dig på marlene. 2 Mos. 23: 30.

23. HERren din Gud skall gifwa dem för dig, och skall slå dem med stort slag, intilldess han förgör dem;

24. Och skall gifwa deras konungar i dina

händer, och du skall förgöra deras namn under himmelen; ingen skall kunna dig emotstå, tilldess du förgör dem.

Jos. 10: 22. x. 11: 12. 12: 7. x.

25. Deras afgudars beläste skall du bränna upp i elde; och skall intet begära utaf silfret eller guldet, som beruppå är, eller taga det till dig, på det att du icke skall förtaga dig berutinnan; ty sådant är HERrenom din Gud en styggelse.

6 Mos. 12: 3. Jos. 7: 1. 21.

26. Dersöre skall du icke föra den styggelsen in uti ditt hus, att du icke warder tillspillogifwen, såsom och det är; utan du skall hafwa en wänjelse och styggelse derwid; ty det är tillspillogifwet.

6 Mos. 13: 17.

8. Capitlet.

Öfnens är. Landets setma. Förgätnets kross.

All de hnd, som jag bjuder dig i dag, skolen I hålla, att I gören derefter; på det I mågen lefwa och föröklas, och komma in, och intaga det land, som HERren edra fäder sworit hafwer;

2. Och skall tänka på allan den wäg, genom hwilken HERren din Gud dig ledt hafwer, i dessa fyratio åren i öfnene; på det han skulle spåta och försöka dig, att tunnigt skulle warba hwad i dina hjerta war; om du hölle hans bud eller ej.

3. Han spåtte dig och lät dig hungra, och spisade dig med Man, det du och dine fäder intet kändt hade; på det han skulle låta dig weta, att menniskan lefwer icke allenast af bröd, utan af allt det af HERrens mun går.

2 Mos. 16: 35.

4 Mos. 11: 7. Matt. 4: 4. Luc. 4: 4.

4. Din släder äro intet förslitne på dig, och dine fötter äro intet swulnade i dessa fyratio år.

6 Mos. 29: 5. Mos. 9: 21.

5. Så finner du ju i dina hjerta, att HERren din Gud dig lärt hafwer, såsom en man lär sin son.

6. Så håll nu HERrens dina Guds bud, att du wandrar i hans wägar, och fruktar honom.

7. Ty HERren din Gud förer dig uti ett godt land; i ett land, der bäcker, och brunnar, och djup uti äro, hwilke nmed bergen och inpå slättarna flyta;

8. Ett land, der brette, korn, wintrå, fikontår och granatäple uti äro; ett land, der oljotrå och hannog uti wägrer;

9. Ett land, der du skall hafwa bröd nog till att äta, der och intet fattas; ett land,

hvillets stenar äro jern; der du och koppar utu bergen hugger. 5 Mos. 6: 11.

10. Och när du ätit hafwer och äst mätt, att du då lofwar HETran din Gud, för det goda land, som han dig gifwit hafwer;

11. Så tag dig nu wara, att du icke förgäter HETran din Gud, dermed, att du icke håller hans bud, och hans lag och rätter, som jag bjuder dig i dag;

12. Att när du ätit hafwer, och äst mätt, och bygget stön hus, der du uti bor;

13. Och ditt så och får, och silfwer och guld, och allt det du hafwer, fördälas;

14. Att ditt hjerta då icke upphäfves, och du förgäter HETran din Gud, som dig utur Egypti land fört hafwer, utu tråldomens hus;

15. Och hafwer ledt dig igenom denna flora och försträdeliga öfnen, der brännande ornar, och scorpion, och torrhet, och platt intet watten war, och lät dig utgå watten ur hårda hälleberget; 2 Mos. 17: 6.

4 Mos. 20: 11. 21: 6. Ps. 78: 16.

16. Och spifade dig med Man i öfnene, der dine fäder intet af wetat hade; på det han skulle påläsa och försäla dig, och framdeles göra wäl emot dig; 2 Mos. 16: 15.

17. Annars måtte du säga i bino hjerta: Min kraft och mina händers starkhet hafwer mig denna förmågon gjort;

18. Utan tänkt på HETran din Gud; ty han är den som kraft gifwer till att komma detta åstad; på det han skulle fullkomna sitt förbund, som han dina fäder sworit hade, såsom det tillgår i denna dag.

19. Men om du förgäter HETran din Gud, och följer andra gudar efter, och tjänar dem, och tillbeber dem; så betygar jag i dag öfwer eber, att I skolen slått förgås.

20. Rika som Hedningarna, hvilka HETran förgår för ebart anfige, så skolen och I förgås; derföre, att I icke ären HETrans ebarts Guds röst hörige.

9. Capitlet.

Landet släkt af nåb. Folkets synd. Mose lfwer, förbän.

Hör, Israel: I dag skall du gå öfwer Jordan, att du infommer till att intaga de folk, som större och starkare äro än du; flora fäder, murade upp till himmelen;

2. Ett stort högt folk, Enafims barn, som du lät hafwer, af hwilkom du och hört hafwer: Ho lan så emot Enafs barn?

4 Mos. 13: 29, 34.

3. Så skall du weta i dag, att HETren din Gud går framför dig, en förtärande eld; han warber dem förgörandes och nederläggandes för dig, och skall fördrifwa dem, och omintetgöra dem snarligen, såsom HETren dig sagt hafwer. 5 Mos. 4: 24. Ebr. 12: 29.

4. Då nu HETren din Gud dem utdrifwit hafwer för dig, så säg icke i bino hjerta: HETren hafwer mig här infört, till att intaga detta landet för mina rättfärbighets skull; ändock HETren fördrifwer Hedningarna för dig, för deras ogudaktighets skull. 1 Mos. 15: 16.

5. Ty du kommer icke in i landet till att besitta det, för dina rättfärbighet, eller för bino hjertas fromhets skull; utan HETren din Gud fördrifwer dessa Hedningarna för deras ogudaktighets skull, på det han skall fullkomna det ord, som HETren dina fäder, Abraham, Isaac och Jacob, sworit hafwer. 1 Mos. 12: 7. 13: 15. 28: 13.

6. Så wet nu, att HETren din Gud icke gifwer dig detta goda landet till att intaga för dina rättfärbighets skull; efter du äst ett halsstyft folk.

7. Kom ihåg, och förgät icke, huru du HETran din Gud förtrånade i öfnene; ifrå den dag att du drog utur Egypti land, tillbes I komne ären till detta rum, hafwen I warit HETranom ohörjamma. 2 Mos. 14: 11. 16: 2.

8. Förty i Horeb förtrånade I HETran, så att HETren för wredes skull wille förgöra eber; 2 Mos. 32: 10.

9. Då jag gången war på berget, till att anamma de stentafior, förbundens tafior, som HETren gjorde med eber, och jag blef på bergena fyratio dagar, och fyratio nätter, och ät intet bröd och drack intet watten. 2 Mos. 24: 18. 34: 28.

10. Och HETren säd mig de två stentafiorna, bestrefna med Guds finger, och derutinnan all ord, som HETren med eber utur elden på berget talat hade, på församlingenes dag. 2 Mos. 31: 18. 19: 18. 5 Mos. 4: 11.

11. Och efter de fyratio dagar och fyratio nätter säd mig HETren de två förbundens stentafior.

12. Och HETren sade till mig: Statt upp, gåd snart ned hitan; ty ditt folk, som du utfört hafwer af Egypten, hafwer förberawat det; de äro snarligen trädde ifrå den wägen, som jag hafwer budit dem; de hafwa gjort sig ett gjutet beläte. 2 Mos. 32: 7.

13. Och HERRN sade till mig: Jag ser, att detta folket är ett hålslyft folk.

14. Låt mig betämma, att jag förgör dem, och utsträpar deras namn under himmelen. Jag vill göra ett starkare och mäktigare folk af dig, än detta är.

15. Och som jag omvände mig, och gick ned af berget, som brann i eld, och hade de två förbundens tafslor i båda mina händer;

16. Då såg jag, och si, då haben J syndat emot HERRN ebar Gud, så att J haben gjort en gjuten kalf, och woren snarligen trädde ifrå den vägen, den HERRN eber budit hade.

17. Så tog jag båda tafslorna, och kastade dem bort utu båda händerna, och slog dem sönder för edor ögon;

18. Och föll ned för HERRN, såsom tillförene, i fyratio dagar, och fyratio nätter; och åt intet bröd, och drack intet watten, för alla edra synders skull, som J gjort haben; i det J sådant ondt gjorden för HERRANOM, till att förtörna honom.

19. Ty jag frustade för den wrede och grymhjet, der HERRN på eber med förtörnad war, så att han wille förgöra eder. Och HERRN hörde mig än i den gången.

20. War od HERRN storliga wred på Aaron, så att han wille förgöra honom; men jag bad od för Aaron på samma tiden.

21. Men ebor synd, kalwen som J gjort haben, tog jag och brände upp i elde, och slog sönder honom, och sönderstötte, tillbeh han wardt stoft; och kastade stoftet i bäcken, som flyter utaf bergena. 2 Mos. 32: 20.

22. Sammalunda förtörnaden J od HERRN i Thabeera, och i Massa, och wid de Lustgrifter. 2 Mos. 17: 7. 4 Mos. 11: 1, 3, 33, 34.

23. Och då HERRN sände eder ifrå Rabes-Barnea, och sade: Går ditupp, och tager landet in, som jag eder giswit hafwer; woren J HERRNS edars Guds mun ohörsamme, och trodden icke på honom, och lydden icke hans röst; 4 Mos. 13: 3, 27, 30.

24. Ty J hafwen varit HERRANOM ohörsamme, så länge som jag eder känt hafwer.

25. Då föll jag neder för HERRN fyratio dagar, och fyratio nätter, som jag der såg; ty HERRN sade, att han wille förgöra eder. 2 Mos. 32: 11, 31. 34: 8. 4 Mos. 14: 13.

26. Men jag bad HERRN, och sade: HERR, HERR, förderwa icke ditt folk och din arfwedel, hwilket du genom dina stora magt förlofat, och med mäktiga hand utur Egypten fört hafwer.

27. Kom ihåg dina tjenare Abraham, Isaac och Jacob; se icke på detta folkets hårdhet, och detta folkets ogudaktighet och synd;

28. Att det landet, der du oss utfört hafwer, icke skall säga: HERRN kunde icke föra dem uti det land, som han dem lofwat hade, och hafwer förden skull fört dem derut, att han war wred på dem, att han skulle dräpa dem i öknene. 4 Mos. 14: 16.

29. Förty de äro ditt folk, och din arfwedel, som du med dine stora magt, och med din uträkta arm, utfört hafwer.

10. Capitlet.

Rya tafslor. Aarons dö. Levi wal och arf. Guds ättan, bortan.

På samma tiden sade HERRN till mig: Uthugg dig två stentafslor såsom de första, och som till mig på berget, och gör dig en arf af trä; 2 Mos. 34: 1.

2. Så vill jag skrifa på tafslorna de ord, som på de första woro, hwilka du sönderslagit hafwer; och du skall lägga dem i arken. 5 Mos. 9: 10. 2 Mos. 32: 19. 25: 16, 21.

3. Så gjorde jag då en arf af furuträ, och uthugg två stentafslor, sådana som de första woro, och gick utu på berget, och hade de två tafslorna i mina händer.

4. Då stref han på tafslorna, såsom den första striften war, de tio ord, som HERRN talade till eder utur elbenom på berget, på församlingenes dag; och HERRN fick mig dem. 2 Mos. 32: 16.

5. Och jag wände om, och gick af berget, och lade tafslorna i arken, som jag gjort hade, att de skulle der blifwa, såsom HERRN mig budit hade.

6. Och Israels barn drogo ut ifrå Beeroth Bene-Jaakan till Moserab; der blef Aaron dö, och wardt der begrafwen; och hans son Eleazar wardt Prest för honom. 4 Mos. 33: 30, 38. 20: 28.

7. Dädan drogo de ut till Gudgoda; ifrå Gudgoda till Sothbath, ett land der bäcker äro.

8. På den tiden affstilde HERRN Levi slägte, till att bära HERRNS förbunds arf, och till att stå för HERRANOM, till att tjena honom, och lofwa hans Namn, allt intill denna dag. 4 Mos. 3: 6. 2. 8: 5. 30.

9. Derföre skulle de Leviter ingen del eller arf hafwa med sina bröder; ty HERRN är deras arf, såsom HERRN din Gud dem sagt hafwer.

4 Mos. 18: 20. 5 Mos. 18: 1. Jos. 18: 7.

10. Och jag stod på bergena, såsom tillförene, syratio dagar och syratio nätter, och HERRen bönhörde mig än i den gången, och HERRen ville icke förgöra dig.

2 Mos. 32: 14. 34: 28. 5 Mos. 9: 25.

11. Men HERRen sade till mig: Stått upp, och gåt åstad, att du går för folket, att de intomma, och intaga landet, som jag deras fäder sworit hafwer dem att gifwa.

12. Nu, Israel, hwad åskar HERRen din Gud af dig, utan att du skall frukta HERRen din Gud, att du wandrar i alla hans wägar, och åskar honom, och tjänar HERRen din Gud, af allo hjerta och af allo själ;

13. Att du håller HERRans bud och hans rätter, de jag dig bjuder i denna dag, på det att dig må wäl gå?

14. Si, himmelen och alla himlars himlar, och jorden, och allt det deruti är, är HERRans dina Guds; 1 Kon. 8: 27. Ps. 24: 1.

15. Dock litwål hafwer HERRen allena haft wilja till dina fäder, så att han åskade dem, och hafwer utwalti deras såd efter dem, nämliga eber, utöfwer allt folk, såsom det och tillgår på denna dag. 2 Mos. 19: 6.

16. Så omslärer nu ebars hjertas förhuf, och warer icke mer halsstyfwe.

5 Mos. 30: 6. Jer. 4: 4.

Ap. 9: 7: 51. Rom. 2: 29. Col. 2: 11.

17. Förty HERRen ebar Gud är en Gud öfwer alla gubar, och HERRen öfwer alla berrar, en stor Gud, mächtig och förfärlig, den ingen person altar, och tager inga mutor; 2 Ebr. 19: 7. Job 34: 19.

Ap. 9: 10: 34. Rom. 2: 11. Gal. 2: 6.

Eph. 6: 9. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

18. Och skaffar dem faderlösom och ensom rätt, och åskar de främmande, så att han gifwer dem födo och läde.

19. Dersöre stolen I och åska de främmande; ty I hafwen och warit främmande uti Egypti land.

20. HERRan din Gud skall du ämta; honom skall du tjena; till honom skall du hålla dig, och swärja wid hans Namn.

5 Mos. 6: 13. 13: 4. Mat. 4: 10. Luc. 4: 8.

21. Han är ditt los, och din Gud, den med dig så stor och förfärlig tiug gjort hafwer, såsom din ägon sett hafwa. 2 Mos. 15: 2.

22. Dine fäder foro neder uti Egypten med sjutio själar; men nu hafwer HERRen din Gud förslat dig, såsom stjernorna på himmelen.

1 Mos. 15: 5. 46: 27. 2 Mos. 1: 5.

11. Capitlet.

Redner påminde. Landet berömt. Rydnos, olydnos län.

Så skall du nu åska HERRan din Gud, och hålla hans lag, hans seber, hans rätter och hans bud, så länge du lefwer.

2. Och försnimmer i dag det edor barn icke weta, eller sett hafwa; nämliga HERRans ebars Guds tultan, hans härlighet, och hans mäktiga hand, och uträdda arm;

3. Och hans teden och wert, som han gjorde ibland de Egyptier, på Pharaos, Konungen i Egypten, och på allt hans land;

4. Och hwad han gjorde på de Egyptiers magt; på deras hästar och wagnar, på han lät komma watten af det röda hafwet öfwer dem, när de foro efter eber, och HERRen förgjorde dem, allt intill denna dag;

2 Mos. 14: 23, &c.

5. Och hwad han eder gjorde i öknene, intilldes I nu till detta rummet komme ären;

6. Hwad han gjorde Dathan och Abiram, Eliabs sönom, Rubens sons; huru jorden öppnade sin mun, och uppswalg dem med deras folk och tjäll, och alla deras ägobelar, som under dem woro, midt i hela Israel.

4 Mos. 16: 31. 26: 10. 27: 3. Ps. 106: 17.

7. Ty edor ägon hafwa sett de stora HERRans gerrningar, som han gjort hafwer.

8. Dersöre stolen I hålla all de bud, som jag bjuder eder i dag, på det I stolen stricke warba till att komma in, och intaga landet, dit I faren till att intaga det;

9. Och att du skall länge lefwa i landena, som HERRen edra fäder sworit hafwer att gifwa dem och deras såd, ett land der mjölk och hannog uti flyter.

10. Ty det landet, som du kommer till att intaga, är icke såsom Egypti land, der I utdragne ären, der man får såd, och bär dit watten till fots, såsom till en sålgård;

11. Utan det hafwer berg, och slättmarker, hwilla regn af himmelen watta måste;

5 Mos. 8: 7.

12. Om hwilket land HERRen din Gud låter sig warba, och HERRans dina Guds ägon se allid beruppa, isrä begynnelsen på året, intill ändan.

13. Om I nu hören min bud, som jag bjuder eder i dag, att I ålsten HERRan ebar Gud, och tjenen honom af allt hjerta, och af allo själ;

14. Så skall jag gifwa edro lande regn i

sinom tid, arla och serla, att du skall inberga din säd, ditt win, och dina oljo;

5 Mos. 28: 12. Jer. 5: 24.

15. Och skall gifwa dinom boskap gräs på dine mark, att I mågen äta och warba mätte.

16. Men tager eder wara, att edart hjerta icke låter draga sig dertill, att I asträben, och tjenen andra gubar, och tillbedjen dem;

17. Och HERRans wrede förgrymmar sig på öfwer eder, och lyder himmelen till, att intet regn kommer, och jorden icke gifwer sin wäxt, och I snarligen förgås utaf det goda landet, som HERRen edert gifwit hafwer.

18. Så fatter nu dessa orden i hjertat, och i ebra själar, och binder dem för ett tecken på ebra häud, att de äro till en äminnelse för edor ögon;

5 Mos. 6: 8.

19. Och lærer dem edor barn, så att du talar derom, när du sitter i dine huse, eller går på wägen; när du lägger dig neber, och när du uppstår.

5 Mos. 4: 9. 6: 7.

20. Och skrif dem på dörrträn i dine huse, och på dine dörr;

21. Att du och din barn mågen länge lefwa i landena, som HERRen dine fäder sworit hafwer att gifwa dem, så länge dagarna af himmelen på jordene wara.

22. Ty om I alla dessa buden hållen, som jag hujder eder, och derefter gören, så att I älsken HERRan edar Gud, och wandren i alla hans wägar, och håller eder intill honom;

23. Så skall HERRen fördrifwa allt detta folket för eder, så att I skolen intaga störrre och starkare folk än I ären.

24. All rum, som edar fot på träder, skola wara edor; ifrån öknene och ifrå berget Libanon, och ifrån älfwene Phrath, allt intill det yttersta hafwet, skall edart landamäre wara.

3os. 1: 3.

14: 9. 2 Mos. 23: 31. 4 Mos. 34: 2. c.

25. Ingen skall kunna stå eder emot; edar räddbåga och försärelse skall HERRen låta komma öfwer all de land, der I inresen, såsom han eder sagt hafwer.

26. Si, jag lägger eder före i dag wälsignelse och förbannelse:

27. Wälsignelse, om I lyden HERRans edars Guds bud, som jag hujder eder i dag;

5 Mos. 28: 2.

28. Förbannelse, om I icke lyden HERRans edars Guds bud, och asträben ifrå den wägen, som jag hujder eder i dag, så att I wandren efter andra gubar, de I icke kännen.

5 Mos. 28: 15.

29. När HERRen din Gud förer dig in i det land, der du infommer till att intaga, så skall du låta tala wälsignelsen på det berget Grisim, och förbannelsen på det berget Ebal;

5 Mos. 27: 12. 13. Jos. 8: 34.

30. Gwille äro på hinfidon Jordan, på den wägen westerut, i de Cananeers lande, som ho på den slättmarkene in emot Gilgal, wid den lunden More.

1 Mos. 12: 6.

31. Ty du måste gå öfwer Jordan, att du infommer, och tager landet in, som HERRen edar Gud eder gifwit hafwer, att I det intaga och deruti so skolen.

32. Så ser nu till, att I gören efter all de bud och rätter, som jag eder i dag förelägger.

5 Mos. 5: 32.

12. Capitlet.

Afgubalundar. Offrens rum, art.
Blod förbudet.

Dessa äro de bud och rätter, som I hålla skolen, så att I gören derefter uti landena, som HERRen dina fäders Gud dig gifwit hafwer till att intaga, så länge I på jordene lefwen.

2. Förgörer all de rum, der Hedningarna, som I intagen, sina gubar tjent hafwa, ware sig på hög berg, på badar, eller under grön trä;

5 Mos. 7: 5.

3. Och bröter neber deras altare, och slår sönder deras stobar; och deras lundar uppbrenner med eld, och deras afgubabeläte laster bort, och tager bort deras namn utu det rummet.

4. I skolen icke så göra HERRanom ebrom Gud;

5. Utan på det rum, som HERRen edar Gud utwäler af allom ebrom slägtom, att han vill låta sitt Namn der ho, der skolen I fråga, och dit komma;

2 Mos. 20: 24.

6. Och göra edart bränneoffer, och edor annor offer, och edor tiond, och ebra händers häsoffer, och edor löfte, och edor frimiljsoga offer, och förstfödingena af edart så och får.

7. Och der skolen I äta för HERRanom ebrom Gud, och wara glade öfwer allt det I och edor hus förwärfwen, der HERRen din Gud dig uti wälsignat hafwer.

8. I skolen intet göra af det wi i dag här görom, hwar och en som honom tycker rätt wara;

9. Ty I ären ännu härtillbogs icke komme till ro, eller till arfwedelen, som HERRen din Gud dig gifwa skall;

10. Men I måsten gå öfver Jordan, och bo i de landena, som HETren ebar Gud eder till års utstifandes warder; och han skall låta eder så ro för alla edra fiendar omkring eder, och I skolen bo trygge.

11. När nu HETren din Gud utväljer ett rum, att hans Namn der bo skall, ditt skolen I bära allt det jag bjuder eder: edert bränneoffer, edor annor offer, edor tiond, edra häunders häfoffer, och all edor fri löfte, som I HETranom lofwen;

1 Kon. 8: 29. 2 Chr. 7: 12, 16.

12. Och skolen vara glade för HETranom edrom Gud, I och edre söner, och edra bötttrar, och edre tjenare, och edra tjänarinnor, och Leviterna, som i edra portar äro; förty de hafwa ingen lott eller arfwedel med eder.

4 Ros. 18: 24. 5 Ros. 10: 9. 18: 1.

13. Tag dig wara, att du icke offrar ditt bränneoffer i all de rum som du ser;

14. Utan i det rum, som HETren utväljer, uti några af dina slägter, der skall du offra ditt bränneoffer, och göra allt det jag bjuder dig.

15. Dock må du slagta, och äta kött i alla dina portar, efter all dine själs begärelse, efter HETrans bins Guds wälsignelse, som han dig gifwit hafwer; både rene och orene måga det äta, såsom en rå eller en hjort.

16. Men blodet skall du icke äta; utan gjuta det på jordena såsom watten.

1 Ros. 9: 4.

3 Ros. 3: 17. 19: 26. 5 Ros. 15: 23.

17. Men icke må du äta i dina portar utaf tionden af din säd, dine wine, dine oljo, ej heller af den förfädding af dina sä, af din får, eller af något ditt löfte, som du lofwat hafwer, eller af ditt friwiljoge offer, eller af dine hands häfoffer;

18. Utan för HETranom dinom Gud skall du sådant äta på de rumme, som HETren din Gud utväljer, du och dine söner, dina bötttrar, dine tjenare, dina tjänarinnor, och Leviten, som i dina portar äro; och skall vara glad för HETranom dinom Gud, öfwer allt det du dig företager.

19. Och tag dig wara, att du icke öfvergiftwer Leviten, så länge du lefwer på jordene.

5 Ros. 14: 27.

20. När nu HETren din Gud warder förwälgandes dina landsändar, såsom han dig sagt hafwer, och du säger: Jag vill äta kött; efter din själ lyfter äta kött, så ät kött efter alla dine själs begärelse.

1 Ros. 28: 14. 5 Ros. 19: 8.

21. Är rummet långt ifrån dig, som HET-

ren din Gud utvalt hafwer, att han der vill låta bo sitt Namn, så slagta af ditt få eller får, som HETren dig gifwit hafwer, såsom jag dig buid hafwer, och ät det i dinom portom, efter all dine själs begärelse.

22. Såsom man äter en rå eller en hjort, må du äta; både rene och orene måga lila wäl äta.

23. Allenast wakta, att du icke äter blodet; ty blodet är själen, derför skall du icke äta själena med köttet; 3 Ros. 7: 26. 17: 11.

24. Utan skall gjuta det på jordena såsom watten;

25. Och skall förbensfull icke äta, att dig må wäl gå, och dinom barnom efter dig, deraf att du gjort hafwer det som rätt är för HETranom.

26. Men när du belgar något det ditt är, eller lofwar, så skall du tagat, och bära till det rum, som HETren utvalt hafwer;

27. Och göra ditt bränneoffer, med kött och blod, på HETrans bins Guds altare; blodet af ditt offer skall du gjuta på HETrans bins Guds altare, och äta köttet.

28. Se till, och hör alla dessa orden, som jag bjuder dig; på det dig må wäl gå, och dinom Jarnom efter dig till ewig tid, deraf att du gjort hafwer det rätt är, och HETranom dinom Gud behageligt.

29. När HETren din Gud utrotar Hedningarna för dig, der du inkommer till att intaga dem, och du dem intagit hafwer, och bor i deras land;

30. Så tag dig wara, att du icke faller i snarona efter dem, sedan de förbrefne äro för dig; och att du intet följer efter deras gudar, och säger: Såsom detta folk hafwer tjent deras gudar, så vill jag och göra.

5 Ros. 18: 9. Jos. 23: 7. Ps. 106: 35, 36.

31. Du skall icke således göra HETranom dinom Gud; förty de hafwa gjort sinom gudom allt det HETranom stugges wid, och det han hatar; ty de hafwa och uppbränt i elde sina söner och bötttrar till sina gudar.

32. Allt det jag bjuder eder, det skolen I hålla, så att I gören derefter. I skolen intet säga bertill, och intet taga derifrån. 5 Ros. 4: 2.

Jos. 1: 7. Ordt. 30: 6. Upp. 22: 18, 19.

13. Capitlet.

Gallsa Prophetens, förfröars, förfröars.

Om en Prophet eller drömmare upplommer ibland eder, och han gifwer dig ett tecken eller under;

2. Och det tæden eller under ster, der han big af sade, och säger: Låt oss wandra efter andra gubar, de som I icke känner, och tjenom dem;

3. Så skall du icke höra den Prophetens eller drömmarnes ord; ty HERRN din Gud försöker eder, att han må förfara, om I af allo hjerta, och af allo själ, älsken HERREN edar Gud.

4. Ty HERREN edar Gud stolen I följa, och frukta honom, och hålla hans bud, och höra hans röst, och honom tjena, och hålla eder intill honom. 5 Mos. 10: 20.

5. Men den Propheten eller drömmaren skall du, derföre att han lärde asträdelse ifrå HERREN edrom Gud, som eder utur Egypti land fört, och dig utu trålbomens hus försöket hafwer; på det han skulle komma dig utaf den vägen, som HERRN din Gud budit hafwer, till att wandra deruppå; på det att du skall skilja den onda ifrå dig. 5 Mos. 18: 20.

6. Om din broder, dins moders son, eller din son, eller din dotter, eller hustru, som är i dinom samn, eller din vän, den dig är såsom ditt hjerta, råder dig hemliga och säger: Låt oss gå, och tjena andra gudar, hwilka du intet känner, ej heller dine fäder;

7. De gubar, som ibland folket allt omkring eder äro, ehwad de äro när eller fjerran, ifrå den ena jordens ända intill den andra;

8. Så samtyck det icke, ej heller lyd honom, och skall ditt öga intet stona honom, och skall intet förbarma dig öfwer honom, eller förbölja honom;

9. Utan skall dräpa honom; din hand skall wara den första öfwer honom, att han dräpes; och dernäst hela folkens hand.

5 Mos. 17: 7.

10. Man skall stena honom ihjäl; ty han for efter att han skulle komma dig ifrå HERREN dinom Gud, den dig utur Egypti land, ifrå trålbomens hus, fört hafwer;

11. På det att hela Israel skall det höra, och befrukta sig, och icke mer taga sig sådana ondt före ibland eder. 5 Mos. 17: 13.

12. Om du får höra i någon ston, som HERRN din Gud dig gifwit hafwer till att bo uti, att man säger:

13. Någre Belials barn äro utgångne ibland dig, och hafwa förfört deras stads inbyggare, och sagt: Låt oss gå, och tjena andra gubar, som I intet känner;

14. Så skall du granneliga söka, ransala

och befråga, om sanningen finnes, att så wist är, att denna styggelsen ibland eder fledd är.

15. Så skall du slå den stadsens inbyggare med swärdsegg, och dem tillspillogifwa, med allt som derinne är, och deras bostap med swärdsegg.

16. Och allt deras rof skall du tillhopabära midt upphå gatona, och bränna upp i elde, både staden och allt hans rof, bet ena med bet andra, HERREN dinom Gud; att han till en hög blifwer i ewig tid, och aldrig uppbyggd warber.

17. Och låt intet blifwa i dine hand af det som tillspillogifwet är; på det att HERREN skall wändas ifrå sine wredes grymhet, och gifwa dig barmhertighet, och förbarma sig öfwer dig, och föröka dig, såsom han dina fäder sworitt hafwer;

18. Derföre, att du HERRENS dine Guds röst lydt hafwer, till att hålla all hans bud, som jag dig bjuder på denna dag, att du skall göra det som rätt är för HERRENS dine Guds ögon.

14. Capitlet.

Plätt. Ren, ören djur. Ås. Åland. Levat del.

I ären HERRENS edars Guds barn; stårer eder icke, och görer eder icke skallota öfwer ebart ännu för någon dödan.

8 Mos. 19: 28. 21: 5.

2. Ty du äst ett heligt folk HERREN dinom Gud, och HERREN hafwer utwalt dig, att du skall wara hans eget, utaf all folk som på jordene äro.

2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 7: 6. 26: 13.

3. Du skall ingen styggelse äta.

4. Men desse äro de djur, som I äta skolen: få, får, get, hjort. 3 Mos. 11: 2. 3.

5. Åd, buffel, stenbock, enhörning, urnät, och egen.

6. Och all djur, som tvecksfwad äro, och ibifla, skolen I äta.

7. Men det stolen I icke äta, som ibiflar, och icke tvecksfwadt är: camelen, haran, cunilen. De som ibifla, och icke tvecksfwad äro, de skola wara eder ören.

8. Swinet, ändock det tvecksfwadt är, så ibiflar det dock icke, det skall wara eder örent; af dess kött stolen I icke äta, och wid dess as stolen I icke komma.

9. Detta är det I äta skolen, utaf allt det i watten är: allt det som spol och fjäll hafwer, det stolen I äta; 3 Mos. 11: 9.

10. Men det som intet spol eller fjäll haf-

wer, det skolen I icke äta; ty det är eber orent.

11. Alla rena foglar äter.

12. Dege af dem äro de som I icke äta skolen: örnen, höken, Falken,

13. Fiskagiusen, glaban, gamen med sine art,

14. Och alla korpar med deras art,

15. Strutsfoglen, ugglan, gölen, sparsköken med sine art,

16. Stenugglan, nswen, slädermusen,

17. Rörbrömmen, storsten, swanen,

18. Hägren, strilan med sine art, widhöfben, och swalan. 3 Ros. 11: 19.

19. Och alle foglar, som krypa, skola wara eber orene, och I skolen icke äta dem.

20. De rena foglar skolen I äta.

21. I skolen intet as äta. Främlingenom, som i dinom porte är, må du gifwa det, att han det äter, eller sälj det enom främmande; ty du äst ett heligt folk HETranom dinom Gud. Du skall icke loka lidet, medan det ännu dir sina moder. 2 Ros. 23: 19. 34: 28.

22. Du skall all år affstija tionden af allo dine såds frukt, som utaf dinom åker kommer; 3 Ros. 27: 30. 5 Ros. 12: 6.

23. Och skall äta den för HETranom dinom Gud, på det rum som han utväljer, att hans Namn der bo skall; nämliga af tionden utaf din såd, dinom wine, dine oljo, och förstödmingen af ditt så och din får; på det du skall lära frukta HETran din Gud i alla dina lifsdagar. 5 Ros. 12: 18.

24. Om wägen är dig för lång, att du icke kan komma det dit, berföre att det rummet är dig för långt ifrå, som HETran din Gud utvalt hafwer, att han vill låta sitt Namn bo der; ty HETran din Gud hafwer wälsignat dig;

25. Så sälj det allt för penningar, och tag penningarna i dina hand, och gå till det rum, som HETran din Gud utvalt hafwer;

26. Och köp för penningarna allt det din själ lyfter, ware sig så, får, win, stark dryck, eller allt det din själ begärar; och ät det der för HETranom dinom Gud, och war glad, du och ditt hus.

27. Och Lewiten, som i dina portar är, honom skall du icke förlåta; förty han hafwer ingen lott eller arf med dig. 5 Ros. 12: 12. 19.

28. Efter tre år skall du affjandra all tiond af dine såd i det året, och skall lägga henne i dina portar. 5 Ros. 26: 12.

29. Så skall Lewiten komma, som ingen lott

eller arf hafwer med dig; och främlingen, och den fabelöste, och enkan, som i dina portar äro, och äta, och mätta sig; på det HETren din Gud dig wälsigna skall i alla dina händers gerningar, som du gör.

4 Ros. 18: 24. 5 Ros. 28: 2.

15. Capitlet.

Fridr. Fattiga. Rån. Trålar. Bräddet.

Efter sin är skall du hålla ett fridr.

2 Ros. 23: 10. 11. 3 Ros. 25: 3. 4. 10.

2. Och så skall det tillgå med samma fridr: Swillen man något ifrå sine hand sinom nästa bortat hafwer, han skall icke träfwa det in af sinom nästa, eller af sinom broder; förty det heter fridr HETranom.

3. Utaf en främmande må du det inträfwat; men dinom broder skall du tillgifwa.

4. Och skall allsingen fattig wara ibland eber; ty HETren warder dig wälsignande uti landena, som HETren din Gud dig till arfs gifwa skall, till att intaga;

5. Allenast att du lyder HETrans, dine Guds röst, och håller all dessa buden, som jag bjuder dig i denna dag, att du gör deretter.

6. Ty HETren din Gud skall wälsigna dig, såsom han dig sagt hafwer: Så skall du låna mycket folk; men af ingom skall du till låns taga; du skall blifwa råbandes öfwer mycket folk; men öfwer dig skall ingen råbandes blifwa. 5 Ros. 28: 12.

7. Om din broder i någon stad är fattig i dinom lande, som HETren din Gud dig gifwandes warder, så skall du icke förhärda ditt hjerta eller tilltyda dina hand för dinom fattiga broder; 3 Ros. 25: 35.

8. Utan skall upplyda henne honom, och låna honom, efter som honom fattas.

Matth. 5: 42. Luc. 6: 34.

9. Wakta dig, att i ditt hjerta icke ligger ett Belials ord, så att du säger: Det kommer inart sjunde året, som är friåret, och ser så illa ut på din fattiga broder, och får honom intet; så warder han ropandes öfwer dig till HETran, och det warder dig till syn;

10. Utan du skall låtan fåt, och ditt hjerta skall icke förtrötat, att du får honom det; ty fördenstall skall HETren din Gud wälsigna dig i alla dina gerningar, och i allt det du företager.

11. Fattige skola wäl alltid wara i landena; berföre bjuder jag dig, och säger, att du skall upplyda dina hand dinom broder,

som trångber och fattiger är i dina lande.

Matth. 26: 11. Joh. 12: 8.

12. Om din broder, en Ebreisk eller Ebreiska, säljer sig dig, så skall han tjena dig i sex år; i sjunde åren skall du gifwa honom fri lön.

2 Mos. 21: 2.

3 Mos. 25: 39. 40. Jer. 34: 14.

13. Och när du gifwer honom fri lön, skall du icke låta honom gå med tomma händer ifrå dig;

14. Utan du skall få honom med sig af din sår, af dine lön, af dinom press, så att du gifwer honom af det som HERRN din Gud dig med wälsignat hafwer.

15. Och tänk uppå, att du också wäst en träl i Egypti land, och HERRN din Gud förlöshade dig; derföre bjuder jag dig detta i denna dag.

16. Säger han till dig: Jag vill icke fara ut ifrå dig; ty jag unner dig och dina huse godt, efter han mår wäl när dig;

2 Mos. 21: 5. 6.

17. Så tag en syl, och borra honom genom hans öra, wid hans huses dörr, och låt honom blifwa din träl i ewig tid; med dine trälkinna skall du också göra.

18. Och låt dig icke tyda tungt vara, att du gifwer honom fri lön; förty han hafwer tjent dig såsom en dubbel legobräng, i sex år; så skall HERRN din Gud wälsigna dig i allt det du gör.

19. Allt försködt, som ibland bitt så och får födt warber, det mankän är, det skall du helga HERRNANOM dinom Gud; du skall icke arbeta med försködnungen af dina så, och icke klippt försködnungen af din får.

2 Mos. 13: 2. 34: 19.

3 Mos. 27: 26. 4 Mos. 3: 13. 8: 17.

20. För HERRNANOM dinom Gud skall du äta dem ärliga, på det rum som HERRNANOM utwält hafwer, du och ditt hus.

21. Om det hafwer någon brist, så att det haltar, eller är blindt, eller eljest någon ondt want hafwer, så skall du icke offra det HERRNANOM dinom Gud.

3 Mos. 22: 20. 5 Mos. 17: 1. Mal. 1: 8. 13.

22. Utan i dinom port skall du äta, emwad du äst ren eller oren, såsom en rå eller bjort;

23. Allenast att du icke äter af dess blod, utan gjuter det på jorden såsom watten.

3 Mos. 17: 10. 5 Mos. 12: 16.

16. Capitlet.

Påssa- Pingst- Påskdags- högtids lag. Domare. Landar.

Håll den månaden Abib, att du gör HERRNANOM dinom Gud Passah; förty ut

Abibs månad hafwer HERRNANOM din Gud fört dig utur Egypten om natten.

2 Mos. 12: 2. 13: 4. 23: 15.

2. Och du skall slagta HERRNANOM dinom Gud Passah, så och så, på det rum, som HERRNANOM utwältjandes warber, att hans Namn der ho skall.

2 Mos. 12: 5.

3. Du skall intet spräckt bröd äta i de högtidene. I sju dagar skall du äta ospräckt bebröfswelsens bröd; förty med hast gick du utur Egypti land; på det att du skall ihågkomma den dagen, som du drog utur Egypti land, i alla dina lifsbagar.

2 Mos. 12: 14. 15.

34: 18. 3 Mos. 23: 6. 4 Mos. 9: 2. 28: 16.

4. I sju dagar skall intet spräckt bröd sedt warba i alla dina landsändar; och skall intet af köttet, som på första dagen om aftonen slagadt warbt, blifwa qwart öfwer nattena intill morgonen.

2 Mos. 12: 10. 34: 25.

5. Du kan icke slagta Passah någorlades i dinom portom, som HERRNANOM din Gud dig gifwit hafwer;

2 Chr. 35: 1.

6. Utan på det rum, som HERRNANOM din Gud utwältjandes warber, att hans Namn der ho skall, der skall du slagta Passah, om aftonen när solen nedergången är, wid den tiden som du utur Egypten drogst.

2 Chr. 6: 10.

7. Och du skall kofat, och ätat på det rum, som HERRNANOM din Gud utwältjandes warber; och sedan om morgonen wända dig, och gå hem i dina hydder.

8. I sex dagar skall du äta ospräckt, och på sjunde dagen är HERRNANOM dina Guds församling, då skall du intet arbete göra.

3 Mos. 23: 8.

9. Sju wedor skall du rädda dig, och begynna rädda ifrå den dagen, när man kastar län i sädena;

10. Och skall hålla wedohögtid HERRNANOM dinom Gud, att du gifwer dina hands frimwägiga gäst, efter som HERRNANOM din Gud dig wälsignat hafwer.

3 Mos. 23: 16. 4 Mos. 28: 26.

11. Och du skall wara glad för HERRNANOM dinom Gud, du och din son, din dotter, din tjenare, din tjenarinna, och Leviten som är i dina portar, främlingen, den faderlös och enkla, som ibland dig äro, på det rum som HERRNANOM din Gud utwältjandes warber, att hans Namn der ho skall.

12. Och tänk uppå, att du hafwer warit en träl i Egypten, att du håller och gör efter dessa buden.

13. Påskhögtid skall du hålla i sju da-

gar, när du hafwer insamlat af dinom lög, och af dinom press; 8 Mos. 23: 34.

14. Och skall vara glad på dine högtid, du och din son, din dotter, din tjenare, din tjennarinn, Leviten, främlingen, den sabellöse och enkan, som i dina portar äro.

15. I sju dagar skall du hålla den högtiden HERANOM dinom Gud, på det rum som HEREN din Gud dig utväljandes warder; ty HEREN din Gud skall wälsigna dig i allt det du inbergar, och i alla dina händers gerningar; derföre skall du vara glad.

16. Tre resor om året skall allt det mantän är ibland dig, komma fram för HERAN din Gud, på det rum som han utväljandes warder, på ofrade bröds högtidene, på wedshögtidene, och på löshyddshögtidene; icke skall han tomhänder komma fram för HERAN;

2 Mos. 23: 17. 34: 20. 23. 3 Mos. 23: 4. c.

17. Svar och en efter sine hands gäfw, efter den wälsignelse, som HEREN din Gud dig gifwit hafwer.

18. Domare och ämbetsmän skall du sätta dig i allom dinom portom, som HEREN din Gud dig gifwandes warder ibland dina släfter, att de måga böma folket med rättom dom.

19. Du skall icke böja rätten, och skall och ingen person anse, eller mutor taga; förty mutor förblinda de wisa, och förwända de rättfärdigas saker. 2 Mos. 23: 8.

3 Mos. 19: 15. 5 Mos. 1: 17. Ors. 15: 27.

20. Du skall fara efter det rätt är; på det du må sefwa, och besitta det land, som HEREN din Gud dig gifwandes warder.

21. Du skall icke någon lund af någrahanda trä plantera mid HERANS din Guds altare, som du dig gör.

22. Du skall ingen stob uppresa, hwilket HEREN din Gud hatar. 3 Mos. 26: 1.

17. Capitlet.

Domare. Offer. Åfall. Preskalybnad. Konungawal.

Du skall icke offra HERANOM dinom Gud något nöd eller får, det någon brist eller något ondt på sig hafwer; förty det är HERANOM dinom Gud en styggelse.

3 Mos. 22: 21. 5 Mos. 15: 21. Mal. 1: 8. 13.

2. Om någor funnen warder i någon af dina portar, som HEREN din Gud dig gifwandes warder, man eller qwinna, den som illa gör för HERANS din Guds ägon, så att han öfwerträder hans förbund;

3. Och går bort, och tjenar andra gudar, och tillbeder dem, ware sig sol eller måne, eller någor himmels här, det jag icke buhit hafwer;

4. Och det warder dig sagdt, och du hörer det, så skall du granneligen fråga dестer; och när du finner, att det wärliga sant är, att sådana styggelse stedd är i Israel;

5. Så skall du utföra den samma mannen eller den samma qwinna, som sådana ondt gjort hafwa, till dina portar, och skall stena dem ihjäl.

6. Efter tu eller tre vittnes mun skall den dö, som döden wärd är; men efter ett vittnes mun skall han icke dö.

4 Mos. 35: 30. 5 Mos. 19: 15. Matth. 18: 16.

3os. 8: 17. 2 Cor. 13: 1. Ebr. 10: 28.

7. Wittnens hand skall den första vara till att bräpa honom, och sedan allt folksens hand; på det att du låter den onda ifrå dig. 5 Mos. 13: 9. 19: 19.

8. Om någor sal i rätta warder dig för swär, emellan blod och blod, emellan handel och handel, emellan slaba och slaba, och hwad nödräktiga saker äro i dinom portom, så skall du stå upp, och gå upp till det rum, som HEREN din Gud utväljandes warder; 5 Mos. 21: 5. 2 Ebr. 19: 10.

9. Och till Presterna, Leviterna, och till domaren, som den tiden är, och fråga af dem; de skola säga dig domen af. Mal. 2: 7.

10. Och du skall göra efter som de säga dig före i de rumme, som HEREN utväljandes warder; och skall hålla det så, att du gör efter allt det som de dig lära.

11. Efter lagen, som de lära dig, och efter rätten, som de säga dig före, skall du hålla dig, så att du icke wiler berisra, antingen på den högra sidan, eller på den wensfra.

12. Och om någor wore öfwerdådig, så att han icke wille lyda Presten, som der i HERANS din Guds ämbete står, eller domaren, han skall dö; och du skall bortaga den onda af Israel;

13. Att allt folket skall höra det, och rådas, och icke mer öfwerdådige wara.

14. När du kommer uti landet, som HEREN din Gud dig gifwa skall, och tager det in, och bor der, och warder såganis; Jag vill sätta en Konung öfwer mig, såsom all folk omkring mig hafwa; 1 Sam. 8: 10.

15. Så skall du den sätta för Konung öfwer dig, som HEREN din Gud utväljer. Du skall en af dina bröder sätta öfwer dig

för Konung; du kan icke sätta en främmande öfwer dig, den icke din broder är;

16. Allenast att han icke håller många hästar, och förer folket åter in i Egypten, för de många hästars skull; efter HERren eder sagt hafwer, att I icke mer genom denna vägen komma stolen.

17. Han skall och icke taga sig många husfrur, att hans hjerta warber icke afvändt; och skall ej heller mycket silfwer eller guld församla.

18. Och när han nu sittandes warber på fins riles stol, skall han taga denna andra lagen af Presten Levitomen, och låta den strifwa uti en bok.

19. Han skall wara när honom, och han skall deruti läsa i alla sina lifsdagar; på det att han skall lära frukta HERran sin Gud, att han håller all denna lagens ord, och dessa rättor, att han gör derefter. Jos. 1: 7. 8.

20. Han skall icke förhäfwa sitt hjerta utöfwer sina bröder; och skall icke wila ifrå bndet, hwarken på den högsta sibona, eller på den wänstra; på det han skall förlänga sina dagar i sitt regemente, han och hans barn i Israel.

18. Capitlet.

Prefarätt. Spådem. Den store Propheten.
De salste Propheter.

Presterna Leviterna, och hela Levi släkt, skola ingen lott eller arf hafwa med Israel; HERrans offer och hans arfwedel skola de äta. 4 Mos. 18: 20. 5 Mos. 10: 9. 12: 12. 14: 27, 29. 1 Cor. 9: 13.

2. Dersföre skola de intet arf hafwa ibland deras bröder; ty HERren är deras arf, såsom han dem sagt hafwer.

3. Och detta skall wara Presternas rättighet af folkena, och af dem som offra, ehwad det är så eller får, att man skall gifwa Presten om bogen, och båda kindbenen, och wambena;

4. Och förslingen af ditt torn, och dinom must, och dine oljo; och förslingen af din färs flippning.

5. Förty HERren din Gud hafwer utwält honom utur alla dina släkter, att han så skall i tjenstene i HERrans Namn, och hans söner ewärdeliga.

6. Om en Levit kommer utaf någon dina släder, eller eljest af hela Israel, der han en gäst är, och kommer af allo hans själs begärelse, till det rum som HERren utwält hafwer;

7. Att han vill tjena i HERrans fins

Guds Namn, såsom alle hans bröder Leviterna, som der stå för HERranom;

8. De skola så lifa del till att äta, förutan det han hafwer af sina fäders sålba gode.

9. När du kommer uti landet, som HERren din Gud dig gifwandes warber, så skall du icke lära göra dens folkens styggelse;

3 Mos. 18: 26. 5 Mos. 12: 31, 32.

10. Att ingen ibland dig warber funnen, som sin son eller dotter låter gå ingenom eid, eller den som är en spåman, eller en dagwäljare, eller den som på foglalät altar, eller trollskarl;

3 Mos. 18: 21.

19: 31. 20: 27. 1 Sam. 28: 7. c.

11. Eller beswärjare, eller en swartkonstig, eller en tecknatydare, eller den der någon dödan frågar.

Es. 8: 19.

12. Ty den som sådant gör, han är HERranom en styggelse; och för sådana styggelses skull fördrifwer dem HERren din Gud för dig.

13. War utan wansl inför HERranom dinom Gud.

14. Ty detta folket, som du intaga skall, lyda icke dagwäljare och spåmän; men du skall icke så göra HERranom dinom Gud.

15. En Prophet, såsom mig, skall HERren din Gud uppwäcka dig, utaf dig, och utaf dina bröder; honom skolen I lyda.

Joh. 1: 45.

5: 39, 46. 6: 14. Ap. 3: 22. 7: 37.

16. Såsom du bebdes af HERranom dinom Gud i Horeb, på församlingenes dag, och sade: Jag vill icke mer höra HERrans mins Guds röst, och icke mer se den stora elden, att jag icke skall dö.

2 Mos. 20: 19. 5 Mos. 9: 10.

17. Och HERren sade till mig: De hafwa wäl sagt.

18. Jag skall uppwäcka dem en Prophet, såsom du äst, utaf deras bröder, och gifwa min ord i hans mun; han skall tala till dem allt det jag honom bjuda will.

19. Och den som min ord icke hörer, som han i mitt Namn talandes warber, af honom will jag utfräwa det.

20. Dock om någon Propbete hjerfwes tala i mitt Namn, det jag honom icke befallt hafwer att tala, och den som talar i andra gudars namn, den Propbeten skall dö.

5 Mos. 13: 6. Jer. 14: 15.

21. Om du nu säga wille i ditt hjerta: Huru kan jag märka, hwilket ord HERren icke talat hafwer?

22. När den Propbeten talar i HERrans

Ramm, och der warber intet af, och sker intet, så är det det ord, som HERRN icke talat hafwer. Den Propheten hafwer det talat af öfwerbådighet; derföre skall du icke frukta dig för honom. Jer. 28: 9.

19. Capitlet.

Griffväders, råmärkens, wittnens lag.

När HERRN din Gud hafwer utrotat folket, hwilsets land HERRN din Gud dig gifwa skall, att du dem intager, och bor i deras städer och husom; 5 Mos. 12: 29.

2. Så skall du afstilla dig tre städer i landena, som HERRN din Gud dig gifwa skall till att intaga;

3. Och skall utwälja belägna rum, och sätta dets lands gränser, som HERRN din Gud dig utdelandes warber, i tre delar; att dit må fly den som ett manbråk gjort hafwer. 2 Mos. 21: 13.

4 Mos. 35: 11. 5 Mos. 4: 41, 42. Jos. 20: 2, 3.

4. Och det skall wara salen, att dit skall fly den som ett manbråk gjort hafwer, att han må lefwa. Om någon slår sina nästa icke med wilja, och hafwer tillförene iniet hat hast till honom;

5. Utan såsom någon ginge med sin nästa i flogen till att hugga med, och hofwe med handene rena upp till att hugga weden, och jernet fölle af stafet, och rådade hans nästa, så att han blefwe död; den skall uti en af dessa städerna fly, och så lefwa;

6. På det blodhämnnaren icke skall fara efter dräparen, medan hans hjerta förbittradt är, och så fatt på honom, om wägen är lång, och slå hans själ; ändock han till döds icke brutit hafwer, efter han tillförene intet hat till honom haft hade.

7. Derföre hjuder jag dig, att du afstiller tre städer.

8. Och om HERRN din Gud dina lands- äubar utwibgandes warber, såsom han dina fäder sworit hafwer, och gifwer dig allt det landet, som han dina fäder lofwat hafwer att gifwa; 5 Mos. 12: 20.

9. Om du annars håller all dessa buden, att du gör dersejer, som jag dig hjuder i denna dag, att du älskar HERRN din Gud, och wandrar i hans wägar i dina lifsdagar, så skall du ännu tre städer lägga till dessa tre städer; Jos. 20: 7.

10. På det ofsydbigt blod icke skall utgjutet warba i dina lande, som HERRN din Gud dig till arfs gifwa skall, och blod- ständer komma öfwer dig.

11. Men om någon hafwer hat emot sin nästa, och waktar efter honom, och han går åslad, och slår honom hans själ ihjäl, och flyr uti en af dessa städer; 4 Mos. 35: 20.

12. Så stola de äldste i hans stad sända dit, och låta hemta honom daban, och så honom i blodhämnnarens händer, att han skall dräpas.

13. Din ägon stola intet stona honom, och skall borttaga ofsydbigt blod af Israel, på det att dig må wäl gå.

14. Du skall icke dets nästas råmärke flytta, hwilka försäberna fatt hafwa i dinom arfwedel, den du ärfwer i landena, som HERRN din Gud dig gifwit hafwer att intaga.

5 Mos. 27: 17. Ords. 22: 28. 23: 10.

15. Intet wittne skall ensamt framträda emot någon om någon misgärning eller synd, hwad misgärning det är som man göra kan; utan i twegge eller tregge wittnes mun stola alla saker så.

4 Mos. 35: 30. 5 Mos. 17: 6. Matth. 18: 16.

Jos. 8: 17. 2 Cor. 13: 1. Ebr. 10: 28.

16. Om ett wrängt wittne går fram emot någon till att wittna öfwer honom någon öfwerträdning;

17. Så stola de både männerna, som salen på galler, så för HERRNANOM framför Presierna och domarena, som på den tiden är; 5 Mos. 17: 9.

18. Och domarena stola wäl ransalat. Och om det falska wittnet hafwer burit falskt wittnessbörd emot sin broder;

19. Så stolen 3 göra honom, såsom han hade åttat göra sinom broder; på det att du skall stilsa den onda ifrå dig;

Ords. 19: 5.

20. Och andre stola det höra och rädas, och icke mer taga sig före sådana ondt stycke göra ibland dig.

21. Ditt äga skall icke stona honom: själ för själ, fot för äga, tand för tand, hand för hand, fot för fot.

2 Mos. 21: 23. 3 Mos. 24: 20. Matth. 5: 38.

20. Capitlet.

Krigsregler för hären, Presters, försökswade.

Om belägring. Drustsam trä.

När du drager till krig emot dina fiendar, och får se hästar och wagnar, desfalls som är större än du, så frukta dig intet för dem; ty HERRN din Gud, som dig utur Egypti land fört hafwer, han är med dig. Jos. 8: 1.

2. När I nu kommen till strids, så skall Prästen träda fram, och tala med folkena,

3. Och säga till dem: Israel, hör härtill; I går in i dag i striderna emot edra fiendar. Ederat hjerta ware icke blödig; frukter eder intet, hafwer intet, och grufwer eder intet för dem;

4. Ty HERren edar Gud går med eder, att han skall strida för eder mot edra fiendar, och hjälpa eder.

5. Men ämbetsmännerna skola tala med folket, och säga: Hvilken som ett nytt hus byggt hafwer, och hafwer icke ännu wigt bet, han gånge sina färbe, och blifwe hemma; på det han icke skall blifwa döb i stridene, och en annan wiger bet.

Reh. 12: 27. Ps. 30: 1.

6. Hvilken som hafwer plantat en win-gård, och hafwer icke ännu gjort honom menligan, han gånge sina färbe, och blifwe hemma; på det han icke blifwer döb i stridene, och en annan gör honom menligan.

3 Mos. 19: 23, x. 5 Mos. 28: 30.

7. Hvilken sig en hustru troslofwat hafwer, och hafwer icke ännu hemtat henne hem, den gånge sina färbe, och blifwe hemma; att han icke döb i stridene, och en annan hemtar henne hem.

5 Mos. 24: 5.

8. Och ämbetsmännerna skola ytterligare tala med folket, och säga: Hvilken som råbder är, och försträckt hjerta hafwer, han gånge sina färbe, och blifwe hemma; på det han icke skall göra sina bröders hjerta försträckt, såsom hans hjerta är. Dom. 7: 3.

9. Och när ämbetsmännerna uttalat hafwa med folkena, så skola de städa höfwietsmännerna för folket främst i spetsen.

10. När du drager för en stad, till att besrida honom, så skall du först bjuda dem frid till.

11. Swara de dig fridliga, och låta upp för dig, så skall allt det folk, som derinne är, wara dig stattsflyktigt och underdånigt;

12. Men wilja de icke fridliga handla med dig, och wilja örliga med dig, så belägg dem.

13. Och när HERren din Gud gifwer dem dig i händer, så skall du slå allt man-fön, som derinne är, med swärdssegg;

14. Utan qwinnsfolk, barn och boskap, och allt det i staden är, och allt rostwet skall du byta emellan dig, och skall äta af dina fiendars byte, som HERren din Gud dig gifwit hafwer.

Jos. 8: 2.

15. Alltså skall du göra med alla städer,

som fast långt ifrå dig ligga, och icke äro af desso folks städer.

16. Men i desso folks städer, som HERren din Gud dig till arf gifwa skall, skall du intet låta lesfwa det som anda hafwer;

17. Utan skall gifwa det tillspillo, nämliga de Hetheer, Amorcer, Cananeer, Hhereseer, Heceer och Jeshuseer, såsom HERren din Gud dig hubit hafwer;

2 Mos. 23: 32. 34: 12. 6 Mos. 7: 2. Jos. 23: 12.

18. På det att de icke skola lära eder göra all den styggelse, som de göra deras gudar, och I synnen emot HERren edar Gud.

19. Om du måste länge ligga för en stad, emot hvilken du sribder, till att intagan, så skall du icke förderfwa träen, så att du låter yrena komma på dem; förty du kan äta deras, förföra skall du icke afhugga dem. Är det dock ett träd på markene, och icke men-niska, och kan icke komma i bålwerk emot dig.

20. Men de träd, som du wetst att man icke åter deras, dem skall du förderfwa och afhugga, och gör bålwerk emot staden som med dig örligar, tilldes du honom öfvermågtig warber.

Jer. 6: 6.

21. Capitlet.

Oöfent bråk. Hången qwinna. Högstbörätt. Ödlig son. Sängd tropp.

Om någon dräpen man finnes i landena, som HERren din Gud dig gifwa skall till att intaga, och ligger på markene, och man icke wet ho honom dräpit hafwer;

2. Så skola dine äldste och domare gå der ut, och måla ifrå den dräpna, intill de städer, som beromkring ligga.

3. Hvilken staden, som der näst är, hans äldste skola taga af boskapen om ena unga ko, der man intet med arbetat hafwer, och den intet af hafwer bragit;

4. Och de skola leda henne in på en steno-gan dal, den intet hafwer brulat warit, ej heller besädd, och der i dalen hugga henne halsen af.

5. Så skola Prästerna gå fram, Levi söner, ty HERren din Gud hafwer utvalt dem, att de skola tjena honom, och lofwa HERrens Namn, och efter deras mun skola alla saler och all slags mål handla warba.

5 Mos. 10: 8. 17: 8. 9.

6. Och alle äldste af den staden skola gå fram till den dräpna, och två sina händer öfver den unga son, som i dalen om halsbuggen är;

7. Och skola swara och säga: Våra händer

hafwa detta blodet icke utgjutit; hafwa ej eller wår ögon sett det.

8. War nådelig dina fölle Israel, som du, HERRE, förloft hafwer; lägg icke detta ofstbliga blodet på ditt föll Israel. Så stola de wara försonade för det blodet.

9. Alltså skall du lägga ifrå dig ofstbligt blod, att du skall göra det rätt är för HERrens ögon.

10. När du drager i strid emot dina fiendar, och HERren din Gud gifwer dem i dina händer, att du förer dem fångna bort;

11. Och du ser ibland de fångar en dägelig qwinno, och dig faller lust till henne, att du måtte taga henne till hustru;

12. Så för henne i ditt hus, och låt raka henne håret af, och omsluta hennes naglar;

13. Och lägga de kläder af, der hon uti fången war, och låt henne sitta i dina huse, och träta i en månad sin fader och sina moder; sedan sof när henne, och tag henne till äkta, och låt henne wara din hustru.

14. Om du sedan icke hafwer lust till henne, så skall du låta henne fara hwart hon vill, och icke sälja henne för penningar, eller försätta henne; derföre, att du hafwer förnebrat henne.

15. Om någor hafwer två hustrur, ena som han lär hafwer, och ena som han hatar, och de föda honom barn, både den lära och den elära, så att det förstfödda är de oläres;

16. Och tiden kommer, att han skall sinom barnom utstifta arfwet, så kan han icke göra des läres son till förstfödda son, för den oläres förstfödda son;

17. Utan han skall bekänna den oläres son för förstfödda sonen, så att han gifwer honom dubbelt af allt det på färbe är; förty den sanna är hans första fräkt, och honom hörer förstföddorätten till.

1 Öfr. 5: 1. 1 Mos. 49: 3.

18. Om någor hafwer en sjelfswörding och ohörsamman son, som faders och moders röst icke lyder, och när de tukta honom, lyder han dem intet;

19. Så stola hans fader och moder taga honom fatt, och hafwa honom fram för de äldsta i staden, och till porten åt samma rum;

20. Och säga till de äldsta i staden: Denne wår son är en sjelfswörding och ohörsam, och lyder intet wåra röst, och är en frälsare och drinfare.

21. Så skall allt folket i staden stena honom ihjäl; och alltså skall du stija den onda ifrå dig, att hela Israel skall det höra och rådas.

22. När någor hafwer bedrifwit en synb, den böben wår är, och warder så bödad, att man hänger honom upp i träd;

23. Så skall hans lefamen icke blifwa på trät öfwer nattena; utan i staden begrafwa honom på den samma dagen; ty förbannad är den för Gud, som hänger är; på det att du icke skall oreña ditt land, som HERren din Gud gifwer dig till arfs. Gal. 3: 13.

22. Capitlet.

Synd. Klädnad. Foglabo. Blansb. Klutar. Jungfruskap. For. Wälsägl.

När du dina broders öga eller får ser wilsefara, så skall du icke draga dig berifrån; utan skall drifwa dem till din broder igen. 2 Mos. 23: 4.

2. Om din broder icke bor när, och du känner honom icke, så skall du taga dem in uti ditt hus, att de blifwa när dig, tilldes din broder söker efter dem, och då får du honom dem igen.

3. Sammalunda skall du göra med hans äfna, med hans kläde, och med allt det som tappadt är, det din broder mist hafwer, och du finner det; drag dig icke berifrån.

4. Om du ser dina broders äfna eller öga falla på wägenom, så skall du icke draga dig berifrån; utan skall bjelpa honom upp.

Manh. 12: 11. Luc. 13: 15. 14: 5.

5. En qwinna skall icke bära mans tyg, och en man skall icke draga qwinnokläder uppd; ty den som det gör, är HERrenom dinom Gud en flyggelse.

6. Om du råkar på wägen ett foglabo, på eno träd eller på jorbene, med ungar eller med ägg, och modren sitter på ungarna eller på äggen, så skall du icke taga modren med ungarna;

7. Utan skall låta modren flyga, och taga ungarna; att dig må gå wäl, och du må länge lefwa.

8. När du bygger ett nytt hus, så gör såsom en wärn ofmanomkring på taket, att du icke indrager blod på ditt hus, om någon faller deraf.

9. Du skall icke så din wingård med mångahanda, att du icke helgar till fyllelse sådana säd, som du sått hafwer ibland wingårdsens frukt. 3 Mos. 19: 19.

10. Du skall icke plöja tillhopa med en öga och med en äfna.

11. Du skall icke utillåda dig en klädning, som af ull och lin tillfamans kommuu är.

12. Du skall göra dig klutar i fyra hörnen på din mantel, som du hafwer på dig.

4 Mos. 15: 38. Matth. 23: 6.

13. Om någon tager ena hustru, och, sedan han henne belägrat hafwer, får lebo till henne;

14. Och kastar henne något slemt före, och förer henne ett rykte uppå, och säger: Denna qwinnona hafwer jag tagit, och när jag ingick till henne, fann jag att hon icke war jungfru;

15. Så skola fader och moder åt qwinnone taga henne, och bära fram qwinnonens jungfruskap inför de äldsta i stadenom, som i porten sitta.

16. Och qwinnonens fader skall säga till de äldsta: Jag hafwer gifwit denna mannenom mina dotter till hustru; nu är han henne worden häfsl;

17. Och kastar henne skamlig ting före, och säger: Jag hafwer icke funnit dina dotter jungfru; detta är mina dotters jungfruskap. Och de skola utbreda klädet för de äldsta i stadenom.

18. Så skola de äldsta i stadenom taga mannen och näpfa honom;

19. Och saksfälla honom till hundrade fillar silfwer, och gifwa dem qwinnonens fader, derföre att han hafwer beröptat ena jungfru i Israel; och han skall hafwa henne till hustru, så att han icke skall öfvergifwa henne i alla sina lifsdagar.

20. Är det od sant, att qwinnan icke är funnen jungfru;

21. Så skall man föra henne ut för hennes faders husdörr, och folket i staden skola stena henne till döds, derföre att hon hafwer bedrifwit en galenskap i Israel, och hafwer bokat i hennes faders hus; och skall bortkasta det onda ifrå dig.

22. Om någon warder befurmen, att han ligger när en hustru, som en äkta man hafwer, så skola de både dräpas, mannen och qwinnan, som han när legat hafwer; och skall taga bort det onda af Israel.

3 Mos. 20: 10.

23. Om en piga är enom manne trolofsad, och någon kommer i färd med henne i stadenom, och ligger när henne;

24. Så skall du föra dem båda ut till stadsporten, och skall stena dem båda till döds; pigona fördenstull, att hon icke ropade, efter hon war i stadenom; mannen fördenstull, att han sine nästas hustru skämt hafwer; och skall kasta det onda bort ifrå dig.

25. Om någon finner en förlofsad piga på markene, och tager henne fatt, och ligger när henne; så skall mannen allena dräpas, jem låg när henne;

26. Och pigone skall du intet göra; ty hon hafwer ingen synd gjort, som böden wärd är; utan lika som någon hofwe sig upp emot sin nästa, och slog hans själ ihjäl, så är detta od;

27. Ty han fann henne på markene, och den förlofsade pigan ropade, och ingen war som henne halp.

28. Om någon kommer till en jungfru som intet trolofsad är, och får henne fatt och ligger när henne, och det warder funnet;

29. Så skall han, som när henne låg, gifwa hennes fader sentio fillar silfwer, och skall hafwa henne till hustru, derföre att han hafwer förnebrat henne; han må icke öfvergifwa henne i hans lifsdagar.

2 Mos. 22: 16.

30. Ingen skall taga sine faders hustru, och icke upptäcka sine faders täfelse.

3 Mos. 18: 8. 5 Mos. 27: 20.

23. Capitlet.

Enöpt. Däla. Krigslägren. Träls skott. Stötolen. Döer. Löfte. Årplodning.

Jungen förbräken eller snöpt skall komma in i HEDrans församling.

2. Skall och ingen stöfson komma i HEDrans församling, ja od efter tionde led; utan skall platt intet komma i HEDrans församling.

3. De Ammoniter och Moabiter skola icke komma in i HEDrans församling; ja od efter tionde led; albrig skola de komma in i HEDrans församling; Res. 13: 1.

4. Derföre, att de icke wille möta dig med bröd och watten på vägen, då I drogenu utur Egypten; och bertill lejde emot eder Bileam, Beors son, den spåmannen utaf Mesopotamien, att han skulle förbanna dig.

4 Mos. 22: 5, 6. Jos. 24: 9.

5. Men HEDren din Gud wille icke höra Bileam; och HEDren din Gud förwände dig den förbannelsen uti wälsignelse; derföre, att HEDren din Gud hade dig kär.

4 Mos. 22: 10, 20.

6. Du skall dem hwarlen godt eller äro bewisa i alla dina lifsdagar ewinnerliga.

7. Edomeen skall du icke för styggelse hålla; ty han är din broder. Egyptien skall du icke heller hålla för styggelse; ty du hafwer warit en främling i hans land. 1 Mos. 25: 26.

8. De barn, som af dem födde wara i trebje led, de måga komma in uti HETrans församling.

9. När du utdrager utu lägret emot dina fiendar, så tag dig wara för allt ondt.

10. Är någor ibland dig, som icke är ren, att honom om natten något wedersfaret är, han skall gå ut för lägret, och icke igen inkomma; 3 Mos. 15: 16.

11. Förre än han mot aftenen twär sig i watten; och när solen nedergången är, skall han åter komma i lägret igen.

12. Utanför lägret skall du hafwa en plats, der du ut uppå går till dina tarfwer;

13. Och skall hafwa en stala wid bättet, och när du dig berute sätta will, skall du grafwa dermed; och när du sutit hafwer, skall du med mullene öfwerflöja det af dig gånget är.

14. Ty HETren din Gud wanbrar i dina lägre, att han skall frälssa dig, och gifwa dina fiendar för dig; derföre skall ditt lägre wara heligt, att ingen flam skall sebb wara ibland dig, och han wänder sig ifrå dig.

15. Du skall icke igen antwarba hushondanem tjenaren, som ifrå honom flyr till dig.

16. Han skall blifwa när dig, på det rum, som honom täckes i någon af dina portar, sig till godo, och skall icke bebröfwa honom.

17. Ingen skola skall wara ibland Israels dötrar, och ingen bolare ibland Israels jöner.

18. Du skall icke bära skölden eller hundenpenningar uti HETrans dine Guds hus, af någrahanda löfte; ty både äro HETrans dinom Gud en styggelse.

19. Du skall icke öfra på dinom broder, antingen med penningar eller fetalia, eller med någon ting, der man med öfra kan.

2 Mos. 22: 25. 3 Mos. 25: 36.

Reb. 5: 7. Ps. 15: 5. Luc. 6: 35.

20. På dem främmanbe må du öfra, men icke på dinom broder; på det HETren din Gud skall wälsigna dig i allt det du företager i landena, dit du kommer till att intaga det.

21. När du gör HETrans dinom Gud ett löfte, så skall du icke fördröja att hålla det; ty HETren din Gud warder det utfrämmande af dig; och det blifwer dig råttadt till synd.

3 Mos. 27: 2. 4 Mos. 30: 3. Gred. 5: 4.

22. Om du intet löfte lofwat, så är det dig ingen synd.

23. Swad af dina läppar utgånet är, det skall du hålla, och göra derefter, såsom du HETrans dinom Gud med fri wilja lofwat hafwer, det du med dinom mun talat hafwer.

24. När du går i dine nästas wingård, så må du äta af winbären så mycket dig täckes, tillbehög du blifwer mått; men du skall intet taga med dig i dine lärile.

25. När du går i dine nästas skå, så må du afplöda ag; men med hian skall du icke gå dertill.

Matth. 12: 1. Marc. 2: 23. Luc. 6: 1.

24. Capitlet.

Stiljobref. Ruggitt. Mennistotus. Eptellsta.

Pant. Arbetolön. Bergning.

Om någor tager sig hustru, och ältar henne, och hon icke finner ynnest för hans ögon, för någon olusts skull, så skall han skrifwa ett stiljobref, och så henne i handena, och låta henne utu sitt hus.

Matth. 5: 31. Marc. 10: 4.

2. När hon utu hans hus gången är, och går till och blifwer ens annars mans hustru;

3. Och den samme andre mannen warder henne och ogunstig, och skrifwer ett stiljobref och får henne i handena, och låter henne utu sitt hus; eller om den samme andre mannen dörr, som henne till hustru tog;

4. Så kan hennes förste man, som henne utbref, icke taga henne igen, att hon blifwer hans hustru, efter det att hon är oren; ty det är en styggelse för HETrans dinom Gud; på det att du icke skall komma landet i synd, som HETren din Gud dig till arfs gifwa skall. Jer. 3: 1.

5. Om någor hafwer nyliga tagit sig hustru, han skall icke draga ut i härfärd, och man skall intet lägga honom uppå; han skall wara fri i sine huse ett år igenom, att han må wara glad med sine hustru, som han tagit hafwer. 5 Mos. 20: 7.

6. Du skall intet till pant taga understenen och öfwerstenen i qvarnena; ty han hafwer satt dig själena till pant.

7. Om någor warder sunnen, den som stäl ena själ utaf sina bröder utaf Israels barnom, och förätter eller säljer henne, den tjufwen skall dräpas; att du stiljer det onda ifrå dig.

2 Mos. 21: 16. 1 Tim. 1: 10.

8. Tag dig wara för den plågon spitelstona, att du med stit håller och gör allt det

som Presterna Leviterna lära dig, och jag dem budit hafwer; det skolen I hålla, och göra derefter.

3 Mos. 13: 8. 14: 3.

9. Kom ihåg hwad GUDen din Gud gjorde med Mirjam på wägenom, då I drogen utur Egypten.

4 Mos. 12: 10.

10. Om du något borgar dinom nästa, så skall du icke gå i hans hus, och taga honom en pant af;

11. Utan du skall stå utanföre, och den som du borgat hafwer, skall bära sin pant ut till dig.

12. Är han nödbeslidd, så skall du icke gå och lägga dig sofwa med hans pant;

13. Utan skall gifwa honom hans pant igen, när solen nebergår, att han må sofwa i sin kläder, och wälsigna dig; det warber dig räknadt för GUDen dinom Guds till rättfärdighet.

2 Mos. 22: 26.

14. Du skall icke förhålla lönen för den som torftig och fattig är ibland dina bröder; eller för främlingenom, som i dina lande eller i dina portar är;

3 Mos. 19: 13.

15. Utan skall gifwa honom samma dagen sin lön, att solen dermed icke nebergår, efter han nödbeslidd är, och dermed uppehåller sina själ; på det han icke skall ropa till GUDen öfwer dig, och det warber dig till synd.

16. Faderna stola icke på för barnen, ej eller barnen för fäderna; utan hwar och en skall på för sina synd.

2 Kon. 14: 6.

2 Chr. 25: 4. Jer. 31: 30. Hes. 18: 20.

17. Du skall icke böja främlingens, eller dens faderlösa rätt; och skall icke taga enfone hennes kläder af till pant.

2 Mos. 22: 21.

Jer. 5: 28. Hes. 22: 29. Sach. 7: 9, 10.

18. Ty du skall ihågkomma, att du hafwer varit en träl i Egypten, och GUDen din Gud hafwer dig dådan löst; derföre hujder jag dig, att du detta gör.

19. När du hafwer bergat af dinom åter, och du en lårtroa förgåtit hafwer på åternom, så skall du icke omvända och taga honom; utan han skall höra främlingenom, dem faderlösa och enfone till; på det att GUDen din Gud skall wälsigna dig i all din händers werk.

3 Mos. 19: 9. 23: 22.

20. När du afrist hafwer af ditt oljoträ, så skall du icke seban på nytt afrista; det skall höra främlingenom, dem faderlösa och enfone till.

21. När du din vingård afbergat hafwer, så skall du icke seban på nytt hemta; det skall höra främlingenom, dem faderlösa och enfone till;

22. Och skall ihågkomma, att du hafwer varit en träl i Egypti land; derföre hujder jag dig, att du detta gör.

25. Capitlet.

Rätt, dom, straff. Brödrasb. Wigt. Rätt. Umalid.

Om en träta är emellan män, så skall man hafwa dem fram för rätten, och döma emellan dem, och gifwa dem rättfärdiga rätt, och den ogudaktiga förböda.

2. Och om den ogudaktige hafwer förtjemt hugg, skall domaren bjuda honom falla neder, och de stola inför honom slå honom, efter det mått och tal, som misgerningen träfwer.

3. När man honom föratio slag gifwit hafwer, skall man icke mer slå; på det, om man mer slår, han icke skall förmycket slagen warbada, och din broder styggelig warber för din ögon.

2 Cor. 11: 24.

4. Du skall icke binda munnen till på oxanom, som tröslar.

1 Cor. 9: 9. 1 Tim. 5: 18.

5. När bröder bo tillhopa, och en dörr utan barn, så skall dens dödas hustru icke taga någon främmande man utan till; utan hennes swäger skall ingå till henne, och taga henne till hustru, och besynnda henne.

Matth. 22: 24. Marc. 12: 19. Luc. 20: 28.

6. Och den förste jonen, som hon föder, skall nämnas efter hans döda broder; att hans namn icke nederlägges i Israel.

7. Om mannenom icke tades, att han tager sina swägersto, så skall hans swägersto uppgå till porten för de äldsta, och säga: Min swäger nekter sig wilja uppwäcka sinom broder namn i Israel, och vill icke hafwa mig till hustru.

Matth. 4: 4. x.

8. Så stola de äldste i stadenom låta alla honom, och tala med honom. Om han då står och säger: Mig faller icke i sinnet att taga henne;

9. Så skall hans swägersto träda till honom inför de äldsta, och draga honom en sto af hans fötter, och spotta uppå honom, och skall swara och säga: Så skall man göra hwarjom och enom, som fins broders hus icke uppbygga vill.

10. Och hans namn skall hetas i Israel: Dens barföttes hus.

11. Om två män träda tillhopa, och enberas hustru löper till, att hon vill undsjä: sin man ifrå hans hand som honom slår och råder sina hand ut, och fattar honom om hans hemlig ting;

12. Så skall du hugga henne handena af, och ditt öga skall icke seå henne.

13. Du skall icke hafwa tveggjebanda wigt i dinom själf, större och mindre;

3 Mos. 19: 36. Ors. 20: 23. Hes. 45: 10.

14. Och i dino huse skall icke wara tveggjebanda släppa, större och mindre.

15. Du skall hafwa ena fulla och rätta wigt, och ena fulla och rätta släppa; på det att du skall länge seåwa på landena, jem HETren din Gud dig gifwa skall.

16. Ty den som detta gör, han är HETranom dinom Gud en föggelse; såsom och alle de som illa göra. Ors. 11: 1.

17. Kom ihåg hwad de Amalekiter gjorde dig uppå wägenom, då I drogen utur Egypten;

18. Huru de kommo emot dig på wägenom, och slogo dina efterla, alla de swaga jem efterst drogo, när du mödd och trött wast, och de fruktade icke Gud. 2 Mos. 17: 8.

19. När nu HETren din Gud låter dig komma till ro ifrån alla dina fiendar omkring dig i landena, som HETren din Gud dig gifwer till arfs till att intaga, så skall du utsträpa de Amalekiters åminnelse under himmelen; det förgåt icke.

1 Sam. 15: 2. 3.

26. Capitlet.

Första frukten. Tiondeår. Förbundet måles.

När du kommer in i landet, som HETren din Gud dig till arfs gifwa skall, och du tager det in, och bor der;

2. Så skall du taga allahanda landens första frukter, som af jordene komma, som HETren din Gud dig gifwer, och skall lägga dem uti en sorg, och gå bort på det rum, som HETren din Gud utwälskans warder, att hans Namn der so skall;

2 Mos. 23: 19. 34: 26.

3 Mos. 2: 14. 4 Mos. 15: 20. 5 Mos. 16: 10.

3. Och skall gå till Presten, som på den tiden är, och säga till honom: Jag förfunnar på denna dag HETranom dinom Gud, att jag är kommen in uti det land, som HETren wärom säbrom sworit hafwer till att gifwa oss.

4. Och Presten skall taga sorgen utu dine hand, och sätta honom ned för HETrans dings Guds altare.

5. Då skall du swara, och säga för HETranom dinom Gud: De Epyter wille förgöra min fader, han drog neder i Egypten, och war der en främling med fågo folk;

och warbt der ett stort, starkt och mycket folk.

1 Mos. 31: 23. 46: 5.

6. Men de Egyptier hanblade illa med oss, och tvingade oss, och lade en hård tråldom på oss.

2 Mos. 1: 10. x.

7. Då ropade wi till HETran våra fäders Gud, och HETren hörde vårt rop, och såg vårt elände, ångest och nöd.

2 Mos. 2: 23. 24.

8. Och HETren förde oss utur Egypten med wäldiga hand och uträckt arm, och med stor förfärelse genom teden och under;

9. Och förde oss på detta rummet, och gaf oss detta landet, der mjölk och hannog uti flyter.

10. Och dertföre här jag nu här fram landens första frukt, som du, HETre, mig gifwit hafwer. Och så skall du låta det der för HETranom dinom Gud, och tillbedja för HETranom dinom Gud;

11. Och wara glad öfwer allt det goba, som HETren din Gud hafwer gifwit dig, och dino huse, du och Leviten, och främlingen som när dig är.

12. När du hafwer tillhopasamlat allan tionden af din årswäxt i trejde årena, hwilket är ett tiondeår, så skall du gifwa Levitenom, främlingenom, dem fabellösa och entone, att de måga äta i dinom port, och warba mätte;

3 Mos. 27: 30. 5 Mos. 14: 28.

13. Och skall säga för HETranom dinom Gud: Jag hafwer här framburit det som belgadt är af mino huse, och hafwer gifwit det Levitenom, främlingenom, dem fabellösa och entone, efter allt ditt bud, som du mig budit hafwer; jag hafwer icke gått utöfwer ditt bud, eller förgåtit det;

14. Jag hafwer icke åtit deraf i mine sorg; jag hafwer intet tagit deraf i orenlighet; jag hafwer intet deraf gifwit till de döda; jag hafwer warit HETrans mins Guds röst hörig, och hafwer gjort allt det du mig budit hafwer.

15. Se här neder af dine belga boning af himmelen, och wälsigna ditt folk Israel, och landet som du oss gifwit hafwer, såsom du våra fäder sworit hafwer, ett land der mjölk och hannog uti flyter.

Et. 63: 15.

16. I dag hafwer HETren din Gud budit dig, att du efter all dessa bud och rättor göra skall, så att du håller dem, och gör derefter af allo hjerta, och af allo själ.

17. HETranom hafwer du det tillsagt i denna dag, att han skall wara din Gud, och du skall wandra i hans wägar, och hålla

hans lag, bud och rätter, och lyda hans röst.

18. HERRen hafwer dig tillsagt i dag, att du skall wara hans eget folk, såsom han dig sagt hafwer; att du skall hålla all hans bud;
2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 7: 6. 14: 2.

19. Och han skall göra dig det högsta, och du warder prisad, lofwad och ärad, öfwer allt folk som han gjort hafwer; på det du skall wara HERRans dinom Gud ett heligt folk, såsom han sagt hafwer. 5 Mos. 28: 1.

27. Capitlet.

Lagstens stenar. Altaret. Grifins, Ebals berg.

Och Mose, samt med de äldsta i Israel, böd folkena, och sade: Behåller all de bud, som jag bjuder eder i dag.

2. Och på den tiden, när I öfwer Jordan dragen in i landet, som HERRen din Gud dig giswandes warder, skall du uppresa stora stenar, och påstira dem med kalk;

Jos. 8: 30, 31.

3. Och derpå skrifwa all dessa lagstens ord, när du beröfwer komma; på det du skall komma i landet, som HERRen din Gud dig gifwa skall, ett land der mjölk och hannog uti flyter; såsom HERRen dina faders Gud dig sagt hafwer.

4. När I nu gån öfwer Jordan, så stolen I sådana stenar uppresa, om hwilla jag eder i dag bjuder, på det berget Ebal, och påstira dem med kalk;

Jos. 4: 3.

5. Och skall der sammastäds uppbygga HERRanom dinom Gud ett altare af sten, der intet jern kommer mid.

2 Mos. 20: 25.

6. Af belom stenom skall du bygga det altaret HERRanom dinom Gud, och offra der uppå bränneoffer HERRanom dinom Gud;

7. Och skall offra tackoffer, och der sammastäds äta, och wara glad för HERRanom dinom Gud;

8. Och skall skrifwa på stenarna all dessa lagstens ord, klarliga och ljusliga.

9. Och Mose, samt med Presterna Leviterna, talade med hela Israel, och sade: Märk och hör till, Israel; på denna dagen äft du worden HERRans dings Guds folk;

10. Att du skall lydig wara HERRans dings Guds röst, och göra efter hans bud och rätter, som jag bjuder dig i dag.

5 Mos. 26: 17.

11. Och Mose böd folkena på samma dagen, och sade:

12. Dessa skola stå på det berget Grifim, till att wälsigna folket, när I öfwer Jordan

gångne ären: Simeon, Levi, Juda, Issachar, Joseph och BenSamin.

5 Mos. 11: 29. Jos. 8: 33, 34.

13. Och desse skola stå på det berget Ebal, till att förbanna: Ruben, Gad, Asser, Sebulon, Dan och Naphtali.

14. Och Leviterna skola begynna, och säga till hwar man af Israel med klara röst:

15. Förbannad ware den som gör en afgud eller gjutet beläte, HERRans fyggelese; en verk, som konstnärers händer gjort hafwa, och sätter det hemliga; och allt folket skall swara och säga: Amen.

16. Förbannad ware den som bannat sin fader eller moder; och allt folket skall swara och säga: Amen.

2 Mos. 21: 17.

17. Förbannad ware den som flyttar sine nästas råmärke: och allt folket skall säga: Amen.

18. Förbannad ware den som låter en blinda fara wiil på wägenom; och allt folket skall säga: Amen.

19. Förbannad ware den som böjer främlingens, dens faderlösas och enkones rätt; och allt folket skall säga: Amen.

20. Förbannad ware den som ligger när sine faders hustru, att han upptäcker sine faders täckelse; och allt folket skall säga: Amen.

3 Mos. 18: 8. 5 Mos. 22: 30. Lev. 22: 10.

21. Förbannad ware den som beligger någon sänad; och allt folket skall säga: Amen.

22. Förbannad ware den som ligger när sina systor, den hans faders eller moders dotter är; och allt folket skall säga: Amen.

23. Förbannad ware den som ligger när sina swäro; och allt folket skall säga: Amen.

24. Förbannad ware den som slår sin nästa hemliga; och allt folket skall säga: Amen.

25. Förbannad ware den som tager muter att han ens ofsyldigs blodskäl på skall; och allt folket skall säga: Amen.

26. Förbannad ware den som icke fullkomnar all denna lagstens ord, så att han går berefter; och allt folket skall säga: Amen.

Jer. 11: 3. Dan. 9: 11. Gal. 3: 10.

28. Capitlet.

Rubens wälsignelse. Danens förbannelse.

Och om du HERRans dings Guds röst lydi, äft, att du behåller och gör all hans bud som jag bjuder dig i dag; så skall HERRen din Gud göra dig högst öfwer allt folk på jorden.

3 Mos. 26: 1

2. Och all denna wälsignelsen stola komma öfwer dig, och drabba på dig, derföre att du hafwer warit GEDrans dñs Guds röst bñrig.
3. Wälsignad stalt du wara uti stadenom, wälsignad på åkrenom;
4. Wälsignad stalt wara dñs lifs frukt, dñs lands frukt, och frukten af dinom bostap, frukten af ditt så, frukten af din får;
5. Wälsignad warder din förg, och dina öfwerleswor;
6. Wälsignad stalt du wara, när du ingår; wälsignad, när du utgår. Ps. 121: 8.
7. Och GEDren stalt dina stendar, som sig emot dig resa, låta falla för dig; på en wäg stola de komma ut emot dig, och på sju wägar fly för dig.
8. GEDren stalt bjuda wälsignelsen, att hon är med dig i ditt wisthus, och i allt det du företager; och stalt wälsigna dig i landena, som GEDren din Gud dig gifwit hafwer.
9. GEDren stalt upprätta dig sig till ett beligt folk, såsom han dig sworit hafwer; derföre, att du GEDrans dñs Guds bud håller, och wandrar i hans wägar;
10. Att all folk på jordene stola se, att du nämnd är efter GEDrans Namn; och stola frukta dig.
11. Och GEDren stalt göra, att du stalt öfwerflöda i alla ågobelar; i dine lifs frukt, i dñs bostaps frukt, i dñs åters frukt, på landena som GEDren dina fäder sworit hafwer dig till att gifwa. 5 Mos. 30: 9.
12. Och GEDren stalt öppna dig sina goba bafwor, himmelen, att han stalt gifwa dino lande regn i sinom tid, och att han stalt wälsigna all dina händers werk; och du stalt låna mycket folk, och du stalt taga till låns af ingom.
13. Och GEDren stalt göra dig till hufwud, och icke till stjert, och stalt alltid swäfwa öfwaruppå, och icke underligga; derföre, att du är lydig GEDrans dñs Guds bud, som jag dig bjuder i denna dag, till att hålla och göra;
14. Och hafwer icke wilit ifrå något det orb, som jag bjuder dig i dag, hwarken på den högga sidon, eller på den wenstra, så att du efterföljde andra gudar, till att tjena dem.
15. Om du och icke lyder GEDrans dñs Guds röst, så att du håller och gör all hans bud och rättor, som jag bjuder dig i dag, så stola all denna förbannelsen komma öfwer dig, och drabba på dig. 3 Mos. 26: 14. Alog. 2: 17. Dan. 9: 11. Mal. 2: 2.
16. Förbannad stalt du wara i stadenom; förbannad på åkrenom;
17. Förbannad stalt wara din förg, och dina öfwerleswor;
18. Förbannad stalt wara dñs lifs frukt, dñs lands frukt, frukten af ditt så, frukten af din får;
19. Förbannad stalt du wara, när du ingår; förbannad, när du utgår.
20. GEDren stalt skäda island dig armob, ofrid och oråd, öfwer allt det du tager dig före att göra, tillbede han förgör dig, och förberwar dig snarlīga, för dina onda gerningars skull, att du mig öfwergiftwit hafwer.
21. GEDren stalt låta pestilentie låda wid dig, tillbede han gör ända med dig på landena, dit du kommer till att intaga det.
22. GEDren stalt slå dig med swullnad, stälwo, betta, bränno, torrhet och bleket; och stalt förfölja dig, tillbede han förgör dig. 3 Mos. 26: 16.
23. Himmelen, som öfwer ditt hufwud är, stalt wara som koppur; och jorden under dig såsom jern. 3 Mos. 26: 19.
24. GEDren stalt gifwa dino lande stoft och aso för regn af himmelen öfwer dig, tillbede han förgör dig.
25. GEDren stalt låta slå dig för dina stendar; på en wäg stalt du draga ut till dem, och på sju wägar stalt du fly ifrå dem; och stalt warba förföljd fringom all rife på jordene.
26. Din lefamen stalt till mat wara allom himmelens foglom, och allom wiidbjurum på jordene, och ingen stalt wara, som dem afdrifwer.
27. GEDren stalt slå dig med Egyptes böld, med fikböld, med skabb och klåda, så att du icke stalt kunna warda hel. 2 Mos. 9: 9.
28. GEDren stalt slå dig med ursinnighet, blindhet, och hjertans rasande. Rom. 1: 28.
29. Och du stalt samla om midnaden, såsom en blinder famlar i mörkret, och stalt ingen lydo hafwa på dina wägar; och stalt lida wåld och orätt så länge du lefwer, och ingen stalt hjälpa dig.
30. Du stalt trolöfwa dig huftru, men en annar stalt sofwa när henne; du stalt bygga dig hus, men en annar stalt bo deruti; du stalt plantera wingård, men du stalt icke bergan. 5 Mos. 20: 6. r.
31. Din oze stalt för din ögon slagtab warda, men du stalt intet så äta af honom;

bin åsne skall för bin ögon med wåld tagen warba; och skall dig intet igengifwen warba; din får stola warba gifne dinom fiendom, och ingen skall hjälpa dig.

32. Dine söner och dina döttrar stola aubro tolle gifne warba, så att bin ögon stola se deruppå, och uppgifwas öfwer dem dagliga; och ingen starkhet skall wara i dina händer.

33. Frukten af bino lande, och allt ditt arbete skall ett folt förtära, som du intet känner; och du skall orätt liba, och förtryckt warba i alla dina dagar;

34. Och skall ursinnig blifwa för sådana syn, som bin ögon se stola.

35. HERRen skall slå dig med en ond böld på knän, och uppå bentalswana, att du icke skall kunna belas ifrå fotbjellet intill hjeskan.

36. HERRen skall drifwa dig och din Rönung, som du öfwer dig satt hafwer, till ett folt, som du intet känner eller dina fäder; och der skall du tjena andra gudar, stöckar och stenar;

37. Och skall warba till en grufwelse, och till ett ordspråk och gabberi ibland all folt, dit HERRen dig drifwit hafwer.

1 Kon. 9: 7. Jer. 24: 9. 25: 9.

38. Du skall myden såd frä ut på markena, och litet införa; ty gräshoppor stola det uppåta. Mich. 6: 15. Hagg. 1: 6. 2: 17.

39. Du skall plantera och bruka wingård, men intet winet brida eller hemta; ty matlar stola förtära.

40. Du skall hafwa oljoträ i allom dinom landsändom, men du skall icke smörja dig med oljone; ty ditt oljoträ skall uppryckt warba.

41. Söner och döttrar skall du föda, och bod intet hafwa dem; ty de stola warba bortförde.

42. All din trä och bins lands frukt skall öhyra förtära.

43. Främlingen, som när dig är, skall stiga öfwer dig, och alltid blifwa öfwerst; men du skall stiga neber, och alltid ligga under.

44. Han skall låna dig, men du skall intet låna honom; han skall wara hufwudet, och du skall wara hjerten.

45. Och all denna förbannelsen stola komma öfwer dig, och försälja dig, och drabba uppå dig, tilldess du blifwer omintet; derföre, att du HERRans bins Guds röst icke hört hafwer, att du måtte hållit hans bub och råtter, som han dig bubit hafwer.

46. Derföre stola teden och under warba på dig och dine såd till ewig tid;

47. Att du icke hafwer tjent HERRanom

binom Gud med gladt och lustigt hjerta, då du allahanda nog habe.

48. Och du skall tjena dinom fienda, som HERRen dig tillfickandes warder, i hunger och törst, i nalenhet och allahanda nöd; och han skall lägga på din hals ett jernok, tilldess han förgör dig.

49. HERRen skall låta folt komma på dig fjerranefter ifrå werldenes ända, såsom en brn sliger, hwillets mål du icke förstå kan;

50. Ett flamlöst folt, det icke skall hafwa försyn för dens gamlas person, ej heller mildt är för den unga;

51. Och skall förtära fruktens af din boskap, och fruktens af ditt land, tilldess han förgör dig; och skall intet låta dig qwart blifwa, i torn, win, oljo, i frukt af så eller får, tilldess han gör dig omintet;

52. Och skall tränga dig i alla dina portar, tilldess han nederlägger dina höga och fasta murar, ber du på förlåter dig i allo dine lande; och du skall trängd warba i alla dina portar, i hela bino lande, som HERRen bin Gud dig gifwit hafwer.

53. Du skall äta fruktens af ditt eget lif; bins sons och dine dotters lött, som HERRen bin Gud dig gifwit hafwer, i den ångest och nöd, som din fiende dig uti twinga skall;

2 Kon. 6: 29. Hag. 2: 20. 4: 10.

54. Så att en man, som tillförene träseliga och i myden wällust ibland eber lefwat hafwer, skall misunnna sinom broder, och bustrune som i hans famn är, och sonen som annu igenlefer ar af hans söner;

55. Att gifwa någrombera af fins sens lött, der han af äter; efter han nu intet mer hafwer af alla sina ägodelar, i den ångest och nöd, som bin fiende dig med twinga skall uti alla dina portar.

56. En qwinna ibland eber, som tillförene träseliga och i wällust lefwat hafwer, så att hon icke hafwer försökt sätta sin fot på jerdens för träselighets och wällusts stull, den skall icke unna mannen som i hennes famn är, och sinom son, och sine dotter,

57. Efterbördena, som emellan hennes berutgången är; ja, och sina söner, som hörs föbt hafwer; förty de stola äta dem hemliga, för allahanda brists stull, i den ångest och nöd, med hwilto din fiende dig twinga skall i dina portar.

58. Om du icke håller och gör all dessa lagrens ord, som i denna bokene skrifne äro, så att du fruktas detta härliga och försträdliga Namnet, HERRan bin Gud;

59. Så skall HETren underliga hafwa sig med dig, med plågo på dig och dina säd med stora och långsamma plågor, med onda och långsamma fransheter;

60. Och skall wända till dig alla de Egyptiska sjukdomar, der du rådes före; och de stora låda wid dig.

61. Dertill alla fransheter, och alla plågor, som icke strifue äro i denna lagbok, skall HETren låta komma öfwer dig, tilldes att han förög dig.

62. Och sögo folk skall öfwerblifwa af eber, som tillförene woren såsom stjernorna på himmelen, för myckenhets full; derföre, att du icke lydt hafwer HETrans dins Guds röst. 5 Mos. 10: 22.

63. Och såsom HETren tillförene fröjbade sig öfwer eber, att han gjorde eber godt, och förslade eber; så skall HETren fröjda sig öfwer eber, att han förderfwar eber, och omintetgör; och I warden förstörde ifrå landena, der du nu indrager till att intaga det. 2 Mos. 1: 26. Ef. 1: 21.

64. Ty HETren skall förstingra eber ibland all folk, ifrå den ena werldens ända till den andra; och der skall du tjena andra gudar, som du intet känner, eller dine fäder, stoft och sten. 5 Mos. 4: 27. Neh. 1: 8.

65. Och ibland de folk skall du intet wißt hemman hafwa, och din fotbjelle skola ingen hwilo få; ty HETren skall gifwa dig der ett häfwande hjerta, och wanmäktig ögon, och en förwignad själf;

66. Så att ditt lif skall wara hängandes för dig; dag och natt skall du rådas, och skall icke wara wiß på ditt lif.

67. Om morgonen skall du säga: Åh! det jag måtte lefwa till aftonen; och om aftonen skall du säga: Åh! det jag måtte lefwa till morgonen för bins hjertas stora räddhåga, som dig försträcka skall, och för det som du med din ögon se skall.

68. Och HETren skall föra dig sleppom full åter in uti Egypten på den wägen, om hwilken jag sade: Du skall icke mer se honom; och stolen wara sålde ebrum fiendom till trålar och trållinnor, och der skall ingen wara, som löpa will.

5 Mos. 17: 16.

29. Capitlet.

Förbundet förswart.

Deße äro förbundens ord, som HETren säd Mose att göra med Israels barnom, uti de Moabiters land, annan gång, seban

han det samma med dem gjort hade i Horeb. 5 Mos. 6: 2.

2. Och Mose kallade hela Israel, och sade till dem: I hafwen sett allt det HETren för edor ägon gjort hafwer i Egypten, Pharao, med alla hans tjenare, och hela hans land; 2 Mos. 19: 4.

3. De stora frestelser, som din ögon sett hafwa; och det war stor tecken och under. 5 Mos. 7: 19.

4. Och HETren hafwer ännu intill denna dag icke gifwit dig ett hjerta, som förståndigt wore; ögon, som se kunde, och öron, som höra kunde. Ef. 6: 10.

5. Han hafwer låtit eber wandra i öknene i spratio är; edor släder äro icke förslitne wordne på eber, och dina stor äro icke föräbrade på dina fötter. 5 Mos. 8: 4.

6. I åten intet bröd, och intet win druden, eller starla drycker, på det att du skulle weta, att jag är HETren ebar Gud.

7. Och då I kommen på detta rummet, drog ut Sihon, Konungen i Heshbon, och Og, Konungen i Basan, till att strida med oss, och wi slog dem; 4 Mos. 21: 23, 33. 5 Mos. 2: 30. 3: 1.

8. Och toge deras land in, och gästom det de Rubeniter och Gabiter, och den halfwe släkten af de Manassiter till arfwedel.

9. Så håller nu detta förbunds ord, och görer beresfer, på det I stolen wiessiga handla i allt det I göra.

5 Mos. 4: 6. Jos. 1: 7. 1 Kon. 2: 3.

10. I skän alle i dag för HETranom ebrum Gud; de öfwerste i edra slægter, ebre äldste, ebre ämbetsmän, hwar och en i Israel;

11. Ebra barn, ebra qwinnor, främlingen som i ditt lägre är, både din webahuggare, och din watubragare;

12. Att du skall ingå uti HETrans dins Guds förbund, och i den ed som HETren din Gud med dig gör i dag;

13. På det han skall i denna dag upprätta dig sig till folk; och han skall wara din Gud, såsom han dig sagt hafwer, och såsom han dina fäder, Abraham, Isaac och Jacob, sworit hafwer.

14. Ty jag gör icke detta förbundet och denna eden med eber allena;

15. Utan både med eber, som i dag här ären, och skän här med oss för HETranom wärom Gud, och med dem som i dag här icke med oss äro.

16. Förty I weten huru wi bodde i Egypti

land, och droge midt igenom Hedningarna, genom hwilla 3 foren;

17. Och sågen deras styggelse, och deras afgubar, stöd och steu, ifrwer och guld, som när dem war;

18. Att tilläfwentyr's ide någor är ibland eder, man eller qwinna, eller en slägt, eller ätt, som sitt hjerta i dag wändt hafwer ifrå HETranom wårom Gud, så att han will bortgå, och tjena dessa folks gudar, och warber tilläfwentyr's en rot ibland eder, som galla och malört bär;

Ap. 8: 23. Ebr. 12: 15.

19. Och ändock han än hörer denna förbannelsens ord, wälsignar han sig lifswäl i sino hjerta, och säger: Det warber ide än så ondt; jag will wandra såsom mitt hjerta tädes, och warba alltså be bructne med be törftiga förtappade.

20. Då skall HETren ide wara honom nådelig; utan då skall HETrans wrede och nit hämnas öfwer den mannen, och på honom stola all denna förbannelsen lägga sig, som i denna botene strifne äro; och HETren skall utstrapa hans namn under himmelen;

21. Och HETren skall afstila honom till det ondt äf, utur all Israels släfter, efter all förbundens förbannelse, som i dessa lagbok strifne äro.

22. Och så skall då edor affböba säga edor barn, som efter eder upplomma, och de främmanbe, som fjerran långwägs komma, när de se detta landsens plågo, och de fraktheter, som HETren dem med beswärat hafwer;

23. Att han allt deras land med swafwel och salt förbrändt hafwer, så att det ide lan sådt warba, ej heller wäger, ej heller någon ört uppgår, lika som Sodom, Gomorra, Adama och Zeboim omförrte äro, hwilla HETren i sine wrede och grymhet omförrte.

1 Mos. 19: 24. &c.

24. Så stola all folk säga: Hwi hafwer HETren så gjort dessa landena? Swad är denna hans stora grymma wrede?

25. Då skall man säga: Derföre, att de hafwa gått ifrå HETrans deras säders Guds förbund, som han med dem gjort hade, då han förde dem utur Egypti land,

1 Kon. 9: 9. Jer. 22: 8. &c.

26. Och de äro bortgångne, och hafwa tjent andra gudar, och tillbeidit dem; sådana gudar, som de intet sände, och dem de intet tillhörde;

27. Derföre hafwer HETrans wrede för-

grymmat sig öfwer detta land, så att han hafwer låtit komma öfwer dem all de förbannelser, som i denna bok strifne stå.

28. Och HETren hafwer drifwit dem utu deras land med stora wrede, grymhet och ogunst, och lastat dem uti ett annat land, såsom det i denna dag befinnes.

29. HETrans wår Guds hemligheter är uppenbarad öf och wårom barnom till ewig tid, att wi all dessa lagsens ord göra stole.

Ps. 25: 14. 147: 19. 20.

30. Capitlet.

Bättrings och hårdhets lön.

När nu allt detta kommer öfwer dig, antingen wälsignelsen eller förbannelsen, som jag dig förefatt hafwer, och du begynner lägga på hjertat, huru du äst ibland Hedningar, bit HETren din Gud dig fördrifwit hafwer;

3 Mos. 26: 40.

2. Och du omwänder dig till HETran din Gud, så att du lyder hans röst, du och din barn, af allo hjerta, och af allo själ, i allt det som jag hjuder dig i denna dag;

3. Så skall HETren din Gud wända din fängelse, och förbarma sig öfwer dig, och skall åter församla dig utur all folk, bit HETren din Gud dig förstingrat hafwer.

Ps. 106: 45. Jer. 32: 37.

4. Om du wore bortdrifwen allt intill himmelens ända, så skall dock HETren din Gud förfamla dig dädan, och hemta dig dädan.

Res. 1: 9.

5. Och HETren din Gud skall låta dig komma i det land, som dine fäder besutt hafwa; och du skall det intaga, och han skall göra dig godt, och föröla dig öfwer dina fäder.

6. Och HETren din Gud skall omförra ditt hjerta, och dine säds hjerta, att du HETran din Gud älska skall af allo hjerta, och af allo själ; på det att du må lefwa.

5 Mos. 10: 16. Jer. 4: 4. 32: 39.

Gen. 11: 18. 36: 26. Rom. 2: 29.

7. Men denna förbannelsen skall HETren din Gud alla låta komma uppå dina fiendar, och uppå dem som dig hata och förfölja.

8. Men du skall omwända dig, och lyra HETrans röst, att du gör all hans bud, som jag hjuder dig i dag.

9. Och HETren din Gud skall gifwa dig lyfo i alla dina händers gerningar; i dine lifs frukt, i dine bostaps frukt, i dine lands frukt, att det kommer dig till godo; ty HETren skall wända sig, så att han skall fröjda

fig öfwer dig, dig till godo, såsom han sig öfwer dina fäder fröjbat hafwer;

5 Mos. 28: 11. Jer. 32: 41.

10. Dersöre, att du GÖREns bins Guds röst lyder, till att hålla hans bud och rätter, som skrifne äro i dessa lagbok; såframt du wänder dig till GÖREn din Gud af allo hjerta, och af allo själ.

11. Ty det budet, som jag bjuder dig i dag, är dig icke förboldt, ej heller för hjeran;

Es. 45: 19.

12. Ej heller i himmelen, så att du måtte säga: So vill fara och upp i himmelen, och hemta och det, att wi måge hörat och görat?

Rom. 10: 6, 7, 8.

13. Det är icke heller på hinfibon hafwet, så att du måtte säga: So vill fara och öfwer hafwet, och hemta och det, att wi måge hörat och görat?

14. Ty ordet är ganska hardt när dig, i dinom mun, och i dina hjerta, att du det göra må.

15. Ei, jag hafwer i dag satt dig före lifwet, och det goda; döden, och det onda;

16. Det jag bjuder dig i dag, att du skall ålsta GÖREn din Gud, och wandra i hans wägar, och hålla hans bud, lag och rätter, och så lesa, och warba försläd; och GÖREn din Gud skall wälsigna dig i landena, der du indrager till att intaga det.

17. Men wänder du ditt hjerta, och lyder icke, utan låter försöra dig, så att du tillbeber andra gudar, och tjenar dem;

18. Så förlunnar jag eder i dag, att I stolen förgås, och icke länge blifwa i landena, der du indrager öfwer Jordan, det att intaga.

19. Jag tager i dag himmel och jord till vittne öfwer eder, jag hafwer satt eder före lifwet och döden, wälsignelse och förbannelse, att du skall utwälja lifwet, och du och din säd mågen lesa;

5 Mos. 4: 26. 11: 28.

20. Att I stolen ålsta GÖREn edar Gud, och lyda hans röst, och hålla eder intill honom; ty der är ditt lif, och din långa ålder, att du må bo i landena, som GÖREn dina fäder, Abraham, Isaac och Jacob, sworit hafwer dem att gifwa.

31. Capitlet.

Mose ålste. Lagen ålste, förmerad.

Och Mose gick bort, och talade dessa orden med hela Israel;

2. Och sade till dem: Jag är i dag huntrade och tjugu åra gammal; jag kan icke

mer ut och in gå; bertill hafwer GÖREn sagt till mig: Du skall icke gå öfwer denna Jordan.

5 Mos. 34: 7.

4 Mos. 20: 12. 27: 12, 13. 5 Mos. 3: 27. 32: 52.

3. GÖREn din Gud skall sjelfwer gå för dig; han skall sjelf förgöra dessa folk för dig, så att du skall taga dem in; Josua skall gå för dig deröfwer, såsom GÖREn sagt hafwer.

4 Mos. 27: 18.

4. Och GÖREn skall göra dem, såsom han gjort hafwer Sihon och Og, de Amoreers Konungar, och deras lande, hwilka han förgjort hafwer.

4 Mos. 24: 24, 35.

5. När nu GÖREn gifwer dem för eder, så stolen I göra dem efter all de bud, som jag eder budit hafwer.

5 Mos. 7: 2.

6. Warer tröste, och wid godt mod; frukter eder intet, och grufwer eder intet för dem; ty GÖREn din Gud skall sjelfwer wandra med dig, och skall icke draga handena ifrå, ej heller förlåta dig.

5 Mos. 7: 21. Jos. 1: 6. Ebr. 13: 5.

7. Och Mose kallade Josua, och sade till honom för hela Israels ögon: War tröst, och wid godt mod; ty du skall föra detta folket i landet, som GÖREn deras fäder sworit hafwer dem att gifwa; och skall utsläta det emellan dem.

4 Mos. 27: 23. 5 Mos. 3: 28.

8. Men GÖREn, som sjelfwer går för eder, han skall wara med dig, och icke draga handena ifrå, icke heller förlåta dig; frukta dig intet, och försträcf dig intet.

9. Och Mose stref denna lagen, och fcl Prefterna, Levi söner, som boro GÖREns förbunds art, och allom Israels äldstom;

10. Och böb dem, och sade: Iu efter sju år, då friåret är, på löshyddohögstiden,

5 Mos. 15: 1.

11. Då hela Israel kommer till att bete sig för GÖREn dinom Gud, på det rum, som han utwälsandes warde, skall du denna lagen låta utropa för hela Israel, för deras öron;

Reg. 8: 1, 2c.

12. Nämliga för folkens församling, både för män och qwinnor, barn, och dinom främling som i dina portar är; på det att de stola höra och lära, huru de stola frukta GÖREn sin Gud, och ålta uppå, att de göra all denna lagsens ord;

13. Och att deras barn, som icke wetat, måga och höra och lära, huru de stola frukta GÖREn edar Gud i alla edra lifsbagar, som I på landena lesa, dit I öfwer Jordan ingån, till att intaga det.

14. Och HERRN sade till Mose: Si, din dödsdåd är kommen; kalla Josua, och går in i vittnesbördsens tabernakel, att jag må gifwa honom befällning. Mose gick åstad med Josua, och trädde in i vittnesbördsens tabernakel.

15. Och HERRN syntes i tabernaklet uti en molnstod, och samma molnstod stod i börrene på tabernaklet.

16. Och HERRN sade till Mose: Si, du skall affomma med dina säder, och detta folket skall uppkomma, och skall löpa i horeri efter landens främmande gudar, der de inkomma, och skola öfvergifwa mig, och ominnetgöra det förbund, som jag med dem gjort hafwer.

17. Så skall min wrede förgrymma sig öfwer dem på samma tiden, och jag skall öfvergifwa dem, och förböjla mitt ansigte för dem, att de skola upptärde wara. Och när dem då myden olycka och ångest öfverkommer, skola de säga: Hafwer icke allt detta onda råfat på mig, efter Gud icke är med mig?

18. Men jag skall på den tiden förskyla mitt ansigte, för allt det ondas skull, som de gjort hafwa, att de hafwa wänbt sig till andra gudar.

19. Så strifwer eder nu denna wisona, och lärer henne Israels barn; och sätter henne i deras mun, att den wisan blifwer mig ett vittne ibland Israels barn;

20. Ty jag will föra dem i landet, som jag deras säder sworit hafwer, der mjöhl och hannog uti flyter; och när de äta och wara mätte och fete, så wara de sig wänbade till andra gudar, och tjena dem och förhåda mig, och låta mitt förbund fara.

21. Och när dem då myden olycka och ångest påkommer, så skall denna wisan wara dem för ett vittnesbörd, den de icke skola förgeta utu deras seds mun; ty jag wet deras tanlar, som de nu allaredo med omgå, förra än jag förer dem i landet, som jag sworit hafwer.

22. Så stref Mose denna wisona på samma tiden, och lärde henne Israels barn;

23. Och befälde Josua, Muns sone, och sade: War tröst och frimodig; förty du skall föra Israels barn i landet, som jag dem sworit hafwer, och jag skall wara med dig.

24. Då Mose hade all denna lagsens ord utskrifwit i en bok,

25. Böd han Leviterna, som HERRNS vittnesbörds art bäro, och sade:

26. Lager denna lagsens bok, och lägger henne wid sidon på förbundens art, HERRNS ebars Guds; på det att han skall wara der till ett vittne emot dig. 2 Kon. 22: 8.

27. Förty jag känner dina olydighet och halsstyfhet; si, medan jag ämn i dag lefwer med eder, hafwen I olydige warit emot HERRNAM; huru mydet mer efter min död?

28. Så låter nu tillhopakomma för mig alla de äldsta i edra släkter, och edra ämbetsmän, att jag må tala dessa orden för deras öron, och taga himmel och jord till vittne öfwer dem.

29. Ty jag wet, att I efter min död stolen förderfwat, och gå utaf wägenom, den jag eder budit hafwer; så skall eder webderfars olycka derefter, derföre, att I hafwen illa gjort för HERRNS ögon, och förörnat honom genom edra händers gerningar.

30. Alltså talade Mose denna wisonens ord all ut, för hela Israels församlings öron.

32. Capitlet.

Mose lofsång och förmaning.

After uppd, I himlar, jag will tala; och jorden höre mins muns ord. Ef. 1: 2.

2. Min lära dröpe såsom regn, och mitt tal flyte såsom dagg; såsom regn uppdå gräs, och såsom droppar uppdå örter.

3. Ty jag will prisa HERRNS Namn; gifwom wårom Gudi allena ärona.

4. Han är en klippa; hans werl äro osträffelig; ty allt det han gör, det är rätt. Treffast är Gud, och utan allt argt; rättwis och from är han.

5. Den afwoga och onda släkten är honom ifråfaller; slamsläder äro de, och icke hans barn. Ef. 1: 4. Matth. 12: 39.

6. Ladar du så HERRNAM dinom Gud, du galna och omisa folk? Är han icke din Häber, och din HERR? Hafwer han icke allena gjort och berebt dig?

7. Känk uppdå den förra tiden allt härtill, och betrakta hwad han gjort hafwer med de gamla säder; fråga din fader, han skall förkunnat dig; dina äldsta, och de skola säga dig.

8. När den Högfte utskifte follen, och mströdde menniskors barn, då satte han landmäre till follen, efter Israels barnes tal.

9. Ty HERRNS lott är hans folk; Jacob är indret till hans art.

2 Mos. 19: 6. 1 Pet. 2: 9.

10. Han sann honom i wilbmarkene; uti torro öknene, der flyggeligit är; han förde honom omkring, och gaf honom lag, och bewarade honom såsom sin ägnasten.

2 Mos. 20: 1. 2c.

11. Såsom en örn utför sin ungar, och flyger öfver dem; så räckte han sina wingar ut, tog dem, och bar dem uppå sina wingar.

2 Mos. 19: 4. Ef. 63: 9.

12. GÖREN allena ledde honom, och ingen främmande gud war med honom.

13. Han lät honom fara högt uppe på jordene, och födde honom med årens frukt; och lät honom suga hannog utu hälleberget, och oljo utu hårda stenar;

14. Smör af korna, och mjölk af fåren, samt med det feta af lamden, och fetesta wädrar, och bockar med feta njurar, och hwete; och lät honom brida goda windruws blod.

Ps. 81: 17.

15. Och då han wardt fet och mått, wardt han låter; han är fet, tjock och stark worden; och hafwer öfvergiftit Gud, den honom gjort hade; sine hellos klippo aktade han ringa;

16. Och rette honom genom främmande gudar till nit; genom flyggelse förtörnade han honom.

17. De oftrade djelsom, och icke sinom Gud; dem gudom, som de intet kände; dem nyom, som icke tillförene varit hade, hwilla deras säder intet dyrkat hade.

1 Cor. 10: 20.

18. Dina klippo, den dig födt hafwer, den öfvergaf du, och förगत den Gud, som dig slapat hafwer.

19. Och då GÖREN det såg, wardt han weder öfwer sina söner och döttrar;

20. Och han sade: Jag skall förskyla mitt ansigte för dem, och will se hwad dem på sifstone wedersaras kan; ty det är ett afwogt slägte, och sådana barn, der ingen tro uti är.

21. De hafwa rett mig på det som icke är Gud; med deras afguderi hafwa de förtörnat mig; och jag skall reta dem igen, på det som icke är folk; med ett galet folk skall jag förtörna dem.

Rom. 10: 19.

22. Eliden är upptänd i mine wrede, och skall briinna intill det nedersta helwetet; och skall förtära landet med sin wärkt, och skall uppbränna bergsgrunden.

Jer. 15: 14. 17: 4.

23. Jag skall samla olycks öfwer dem; jag skall förskjuta alla mina pilar på dem.

24. För hunger stola de försmäktta, och för-

tärde warba af kläfwor och ond sår; jag skall låta komma till dem wilddjurs tänder och grymma ormar.

25. Utwärtas skall swärdet föröda dem, och inwärtas försträffelse; både dränger och pigor, den som dir med dem gråhåröta.

26. Jag skall säga: Swar äro de? Jag skall borttaga deras äminnelse ifrå menniskomnen;

27. Om jag icke skydde för fiendernas wrede, att deras fiender icke stola warba stolte, och måtte säga: Wär höga hand hafwer allt detta gjort, och icke GÖREN.

28. Ty det är ett folk, der intet råd uti är, och intet förstånd är i dem.

29. O! att de wise wore, och de måtte besinna, hwad dem framdeles öfvergå skall.

30. Huru kommer det till, att en skall jaga tusende af dem, och två stola komma tiotusend på flykten? Männ icke deras klippa hafwa sålt dem, och GÖREN hafwer öfvergiftit dem?

31. Förty war klippa är icke såsom deras klippa; wäro fiender äro der sjelfwe domare om.

32. Deras wintrå är Soboms wintrå, och af Somorres åter; deras drufwor äro galle, de hafwa bitter bär;

Ps. 16: 49.

33. Deras win är brakaetter, och grymma huggormars galle.

34. Är icke sådant förbolbt när mig, och förlegadt i minom hafwom?

35. Sämnden är min; jag skall wedergålat. På sin tid skall deras fot slinta; deras ofärds tid är när, och det dem tillstundar flyndar sig.

Rom. 12: 19. Ebr. 10: 30.

36. Ty GÖREN warber dömdandes sitt folk, och öfwer sina tjenare skall han förbarma sig; ty han warber anseendes, att de äro slätt förgångne, och hwarken de beslutne, eller någon man är öfwerblifwen.

1 Kon. 14: 10.

37. Och man warber sägandes: Swar äro deras gubar; deras klippa, der de förträste sig uppå?

38. Af hwillas offer de äto det feta, och brucko win af deras bridooffer; lät dem uppstå och hjälpa eder, och beskräma eder.

Dom. 10: 14.

39. Sen I nu, att jag allena året, och ingen Gud är förutan mig; jag kan böda, och lefwande göra; jag kan slå, och kan hela, och ingen är, som utu mine hand kan fria.

5 Mos. 4: 35. Ef. 46: 5. 1 Sam. 2: 6.

40. Ty jag will lyfta min hand upp i him-

hans lag, bud och rätter, och lyda hans röst.

18. HETren hafwer dig tillsagt i dag, att du skall wara hans eget folk, såsom han dig sagt hafwer; att du skall hålla all hans bud;
2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 7: 6. 14: 2.

19. Och han skall göra dig det högsta, och du warder prisad, lofsad och ärad, öfwer allt folk som han gjort hafwer; på det du skall wara HETrans dinom Gud ett heligt folk, såsom han sagt hafwer. 5 Mos. 28: 1.

27. Capitlet.

Lagfens stenar. Altaret. Grifins, Ebal's berg.

Och Mose, samt med de äldsta i Israel, böb folkena, och sade: Behåller all de bud, som jag bjuder eder i dag.

2. Och på den tiden, när J öfwer Jordan dragen in i landet, som HETren din Gud dig giswandes warder, skall du uppresja stora stenar, och påstra dem med kalk;

Jos. 8: 30, 31.

3. Och derpå skrifu alla dessa lagfens ord, när du beröfwer komma; på det du skall komma i landet, som HETren din Gud dig gifwa skall, ett land der mjölk och bannog uti flyter; såsom HETren dina fäders Gud dig sagt hafwer.

4. När J nu går öfwer Jordan, så stolen J sådana stenar uppresja, om hvilka jag eder i dag bjuder, på det berget Ebal, och påstra dem med kalk;

Jos. 4: 3.

5. Och skall der sammastäds uppbygga HETranom dinom Gud ett altare af sten, der intet jern kommer mid.

2 Mos. 20: 25.

6. Af belom stenom skall du bygga det altaret HETranom dinom Gud, och offra der uppå bränneoffer HETranom dinom Gud;

7. Och skall offra tador, och der sammastäds äta, och wara glad för HETranom dinom Gud;

8. Och skall skrifu på stenarna alla dessa lagfens ord, skarlaga och ljusliga.

9. Och Mose, samt med Presterna Leviterna, talade med hela Israel, och sade: Märk och hör till, Israel; på denna dagen äft du worden HETrans dings Guds folk;

10. Att du skall lydig wara HETrans dings Guds röst, och göra efter hans bud och rätter, som jag bjuder dig i dag.

5 Mos. 26: 17.

11. Och Mose böb folkena på samta dagen, och sade:

12. Dessa stola stå på det berget Grifim, till att wälsigna folket, när J öfwer Jordan

gångne ären: Simeon, Levi, Juba, Issachar, Joseph och Benjamin.

5 Mos. 11: 29. Jos. 8: 33. 34.

13. Och desse stola stå på det berget Ebal, till att förbanna: Ruben, Gad, Asser, Ebulon, Dan och Naphtali.

14. Och Leviterna stola begynna, och säga till hwar man af Israel med klara röst:

15. Förbannad ware den som gör en afgud eller gjutet beläte, HETrans skyggelse: erwerk, som konstnärers händer gjort hafwa, och sätter det hemliga; och allt folket skall swara och säga: Amen.

16. Förbannad ware den som bannar sin fader eller moder; och allt folket skall swara och säga: Amen.

2 Mos. 21: 17.

3 Mos. 20: 9. Ord. 20: 20. Rant. 15: 4.

17. Förbannad ware den som flyttar fins nästas rådmärke: och allt folket skall säga: Amen.

18. Förbannad ware den som låter en blinda fara will på wägenom; och allt folket skall säga: Amen.

19. Förbannad ware den som böjer främlingens, dens faderlösas och entones rätt; och allt folket skall säga: Amen.

20. Förbannad ware den som ligger när fins faders hustru, att han upptäcker fins faders tädelse; och allt folket skall säga: Amen.

3 Mos. 18: 8. 5 Mos. 22: 30. Jer. 22: 10.

21. Förbannad ware den som beligger någon sänad; och allt folket skall säga: Amen.

22. Förbannad ware den som ligger när sina systers, den hans faders eller moders dotter är; och allt folket skall säga: Amen.

23. Förbannad ware den som ligger när sina swäro; och allt folket skall säga: Amen.

24. Förbannad ware den som slår sin nästa hemliga; och allt folket skall säga: Amen.

25. Förbannad ware den som tager muter, att han ens ofsyldigs blod's själ slå skall; och allt folket skall säga: Amen.

26. Förbannad ware den som icke fullkomnar all denna lagfens ord, så att han gör berefter; och allt folket skall säga: Amen.

Jer. 11: 3. Dan. 9: 11. Gal. 3: 10.

28. Capitlet.

Rubens wälsignelse. Simeons förbannelse.

Och om du HETrans dings Guds röst lydig äft, att du behåller och gör all hans bud, som jag bjuder dig i dag; så skall HETren din Gud göra dig högst öfwer allt folk på jordene.

3 Mos. 26: 3.

2. Och all denna wälsignelsen skola komma öfwer dig, och drabba på dig, derföre att du hafwer varit HERRans dñs Guds röst hörig.

3. Wälsignad skall du wara uti stadenom, wälsignad på åkrenom;

4. Wälsignad skall wara dñs lifs frukt, dñs lands frukt, och frukten af dinom boskap, frukten af ditt sä, frukten af din får;

5. Wälsignad warder din torg, och dina öfwerlefwor;

6. Wälsignad skall du wara, när du ingår; wälsignad, när du utgår. W. 121: 8.

7. Och HERRen skall dina fiendar, som sig emot dig resa, låta falla för dig; på en wäg skola de komma ut emot dig, och på sju wägar fly för dig.

8. HERRen skall bjuda wälsignelsen, att hon är med dig i ditt wisthus, och i allt det du företager; och skall wälsigna dig i landena, som HERRen din Gud dig gifwit hafwer.

9. HERRen skall upprätta dig sig till ett beligt folk, såsom han dig sworit hafwer; derföre, att du HERRans dñs Guds bub håller, och wandrar i hans wägar;

10. Att all folk på jordene skola se, att du nämnd är efter HERRans Namn; och skola frukta dig.

11. Och HERRen skall göra, att du skall öfwerlida i alla ågodelar; i dine lifs frukt, i dñs boskaps frukt, i dñs åkers frukt, på landena som HERRen dina fäder sworit hafwer dig till att gifwa. 5 Mos. 30: 9.

12. Och HERRen skall öppna dig sina goda bådor, himmelen, att han skall gifwa dñs lande regn i sinom tid, och att han skall wälsigna all dina händers werl; och du skall låna mycket folk, och du skall taga till låns af ingom.

13. Och HERRen skall göra dig till hufwud, och icke till fjert, och skall alltid swärsa öfwanupp, och icke underligga; derföre, att du äst lydlig HERRans dñs Guds bud, som jag dig hjuer i denna dag, till att hålla och göra;

14. Och hafwer icke wilit ifrå något det ord, som jag hjuer dig i dag, hwarken på den högra sidan, eller på den wenstra, så att du efterföljde andra gudar, till att tjena dem.

15. Om du och icke lyder HERRans dñs Guds röst, så att du håller och gör all hans bud och rättor, som jag hjuer dig i dag, så skola all denna förbannelsen komma öfwer dig, och drabba på dig. 3 Mos. 26: 14.

2 Mos. 2: 17. Dan. 9: 11. Mal. 2: 2.

16. Förbannad skall du wara i stadenom; förbannad på åkrenom;

17. Förbannad skall wara din torg, och dina öfwerlefwor;

18. Förbannad skall wara dñs lifs frukt, dñs lands frukt, frukten af ditt sä, frukten af din får;

19. Förbannad skall du wara, när du ingår; förbannad, när du utgår.

20. HERRen skall sånda ibland dig armob, ofrid och oråd, öfwer allt det du tager dig före att göra, tillbede han förgör dig, och förberwar dig snarliga, för dina onda gerningars skull, att du mig öfwergiftwit hafwer.

21. HERRen skall låta pestilentie såda wid dig, tillbede han gör ånda med dig på landena, dit du kommer till att intaga det.

22. HERRen skall slå dig med swullnad, råfwo, hetta, bränno, torrhet och blesket; och skall försörja dig, tillbede han förgör dig. 3 Mos. 26: 16.

23. Himmelen, som öfwer ditt hufwud är, skall wara som koppar; och jorden under dig såsom jern. 3 Mos. 26: 19.

24. HERRen skall gifwa dñs lande stoft och aska för regn af himmelen öfwer dig, tillbede han förgör dig.

25. HERRen skall låta slå dig för dina fiendar; på en wäg skall du draga ut till dem, och på sju wägar skall du fly ifrå dem; och skall wara försördd kringom all rife på jordene.

26. Din selenom skall till mat wara allom himmelens foglom, och allom wiidbjuroom på jordene, och ingen skall wara, som dem afdrifwer.

27. HERRen skall slå dig med Egyptes böld, med skibbder, med stabb och klada, så att du icke skall kunna wara hel. 2 Mos. 9: 9.

28. HERRen skall slå dig med urfinnighet, blindhet, och hjertans rasande. Rom. 1: 28.

29. Och du skall samla om midnagen, såsom en blinder famlar i mörkret, och skall ingen lycka hafwa på dina wägar; och skall lida wäld och orätt så länge du lefwor, och ingen skall hjälpa dig.

30. Du skall trolofwa dig hustru, men en annar skall sofwa när henne; du skall bygga dig hus, men en annar skall bo deruti; du skall plantera wingård, men du skall icke bergan. 5 Mos. 20: 6. &c.

31. Din ore skall för din ögon slagtab wara, men du skall intet så äta af honom;

bin afne skall för din ögon med wåld tagen warba, och skall dig intet igengifwen warba; din sår skola warba gifne dinom fiendom, och ingen skall hjälpa dig.

32. Dine söner och dina döttrar skola andro folke gifne warba, så att din ögon skola se deruppå, och uppgifwas öfwer dem dagliga; och ingen starkhet skall wara i dina händer.

33. Ifrukten af dino lande, och allt ditt arbete skall ett folk förtära, som du intet känner; och du skall orätt liba, och förtryckt warba i alla dina dagar;

34. Och skall urfinnig blifwa för sådana syn, som din ögon se skola.

35. GEDren skall slå dig med en ond höld på knän, och uppå bentalswana, att du icke skall kunna belås ifrå fotbjellet intill hieskan.

36. GEDren skall drifwa dig och din Rönung, som du öfwer dig satt hafwer, till ett folk, som du intet känner eller dina fäder; och der skall du tjena andra gubar, stöckar och stenar;

37. Och skall warba till en grufwelse, och till ett ordspråk och gabbert ibland all folk, dit GEDren dig drifwit hafwer.

1 Kon. 9: 7. Jer. 24: 9. 25: 9.

38. Du skall myden såd göra ut på markena, och litet införa; ty gräsköppor skola det uppbåta. Mich. 6: 15. Sagg. 1: 6. 2: 17.

39. Du skall plantera och bruta wingård, men intet winet brida eller hemta; ty matlar skola förtärat.

40. Du skall hafwa oljoträ i allom dinom landsändom, men du skall icke smörja dig med oljone; ty ditt oljoträ skall uppryckt warba.

41. Söner och döttrar skall du föda, och dock intet hafwa dem; ty de skola warba bortförde.

42. All din trä och dins lands frukt skall öhyra förtära.

43. Främlingen, som när dig är, skall stiga öfwer dig, och alltid blifwa öfwerst; men du skall stiga neber, och alltid ligga under.

44. Han skall låna dig, men du skall intet låna honom; han skall wara hufwudet, och du skall wara fjerten.

45. Och all denna förbannelsen skola komma öfwer dig, och försälja dig, och drabba uppå dig, tilldess du blifwer omintet; derföre, att du GEDrans dins Guds röst icke hört hafwer, att du måtte hållit hans bud och rätter, som han dig budit hafwer.

46. Derföre skola tecken och under warba på dig och dine såd till ewig tid;

47. Att du icke hafwer tjent GEDranom

binom Gud med gladt och lustigt hjerta, så du allahanda nog hade.

48. Och du skall tjena dinom fienda, som GEDren dig tillfickandes warder, i hunger och törst, i nakenhet och allahanda nöd; och han skall lägga på din hals ett jernof, tilldess han förgör dig.

49. GEDren skall låta folk komma på dig fjerranefter ifrå werlbens ända, såsom en örn flyger, hwillets mål du icke förstå kan;

50. Ett slamlöst folk, det icke skall hafwa förtjän för dens gamlas person, ej heller mildt är för den unga;

51. Och skall förtära fruktarna af din boskap, och fruktarna af ditt land, tilldess han förgör dig; och skall intet låta dig qwart blifwa, i korn, win, oljo, i frukt af så eller får, tilldess han gör dig omintet;

52. Och skall tränga dig i alla dina portar, tilldess han neberlägger dina höga och fasta murar, der du på förlåter dig i allo dino lande; och du skall trängd warba i alla dina portar, i hela dino lande, som GEDren din Gud dig gifwit hafwer.

53. Du skall äta fruktarna af ditt eget lif; dins sons och dine dotters kött, som GEDren din Gud dig gifwit hafwer, i den ångest och nöd, som din fiende dig uti tvinga skall;

2 Kon. 6: 29. Sag. 2: 20. 4: 10.

54. Så att en man, som tillförene fräseliga och i myden wällust ibland eder lefwat hafwer, skall misunnna sinom broder, och hustrune som i hans famn är, och sonen som ännu igenlefder är af hans söner;

55. Att gifwa någrombera af fins sons kött, der han af äter; efter han nu intet mer hafwer af alla sina ägodelar, i den ångest och nöd, som din fiende dig med tvinga skall uti alla dina portar.

56. En quinna ibland eder, som tillförene fräseliga och i wällust lefwat hafwer, så att hon icke hafwer försökt sätta sin fot på jerderna för fräselighets och wällusts skull, den skall icke unna mannen som i hennes famn är, och sinom son, och sine dotter,

57. Efterbörbena, som emellan hennes ben utgången är; ja, och sina söner, som hon födt hafwer; förty de skola äta dem hemliga för allahanda brifs skull, i den ångest och nöd, med hwilko din fiende dig tvinga skall dina portar.

58. Om du icke håller och gör all dessa larsens ord, som i denna bolene strifne äro, att du fruktat detta härliga och försträdeliga Namnet, GEDran din Gud;

59. Så skall HETren underliga hafwa sig med dig, med plågo på dig och dina fäd med stora och långsamma plågor, med onda och långsamma fräbeter;

60. Och skall wända till dig alla de Egyptiska sjukdomar, der du rådes före; och de stora låda wid dig.

61. Dertill alla tranfheter, och alla plågor, som icke strifne äro i denna lagbok, skall HETren låta komma öfwer dig, tilldes att han förgör dig.

62. Och sågo folk skall öfwerblifwa af eder, som tillförene woren såsom stjernorna på himmelen, för myckenhets stull; dertfore, att du icke lydt hafwer HETrans bins Guds röst.

5 Mos. 10: 22.

63. Och såsom HETren tillförene fröjade sig öfwer eder, att han gjorde eder godt, och förslade eder; så skall HETren fröjda sig öfwer eder, att han förderfwar eder, och omintetgör; och I warthen förstörde ifrå landena, der du nu indrager till att intaga det.

Dröf. 1: 26. Ef. 1: 21.

64. Ty HETren skall förstingra eder ibland all folk, ifrå den ena werldens ända till den andra; och der skall du tjena andra gubar, som du intet kanner, eller dine fäder, stod och sten.

5 Mos. 4: 27. Neh. 1: 8.

65. Och ibland de folk skall du intet wißt hemman hafwa, och din fotbjelle skola ingen hwilo få; ty HETren skall gifwa dig der ett käftwande hjerta, och wannäktig ögon, och en förwignada själ;

66. Så att ditt lif skall wara hängandes för dig; dag och natt skall du rådas, och skall icke wara wiß på ditt lif.

67. Om morgonen skall du säga: Åh! det jag måtte lefwa till aftonen; och om aftonen skall du säga: Åh! det jag måtte lefwa till morgonen för bins hjertas stora räddbåga, som dig förstråda skall, och för det som du med din ögon se skall.

68. Och HETren skall föra dig sleppom full åter in uti Egypten på den wägen, om hwilken jag sade: Du skall icke mer se honom; och stolen wara sålde ebrom fiendom till trålar och trålinnor, och der skall ingen wara, som löpa will.

5 Mos. 17: 16.

29. Capitlet.

Förbundet förswart.

Deße äro förbundens ord, som HETren böd Mose att göra med Israels barnom, uti de Moabiters land, annan gång, seban

han det samma med dem gjort hade i Horeb.

5 Mos. 6: 2.

2. Och Mose kallade hela Israel, och sade till dem: I hafwen sett allt det HETren för edor ägon gjort hafwer i Egypten, Pharao, med alla hans tjenare, och hela hans land;

2 Mos. 19: 4.

3. De stora frestelser, som din ögon sett hafwa; och det war stor tecken och under.

5 Mos. 7: 19.

4. Och HETren hafwer ännu intill denna dag icke gifwit dig ett hjerta, som förståndigt wore; ögon, som se kunde, och öron, som höra kunde.

Ef. 6: 10.

5. Han hafwer låtit eder wandra i öknene i fyratio år; edor släder äro icke förslitne wordne på eder, och dina stor äro icke förålbrade på dina fötter.

5 Mos. 8: 4.

6. I åten intet bröd, och intet win drucken, eller starka dryder, på det att du skulle weta, att jag är HETren edar Gud.

7. Och då I kommen på detta rummet, drog ut Sihon, Konungen i Heshon, och Og, Konungen i Basan, till att strida med oss, och wi sloge dem;

4 Mos. 21: 23, 33. 5 Mos. 2: 30. 3: 1.

8. Och toge deras land in, och gåfwom det de Rubeniter, och Gaditer, och den halfwe släktene af de Manassiter till arwedel.

9. Så håller nu detta förbunds ord, och görer derefter, på det I stolen wißliga handla i allt det I gören.

5 Mos. 4: 6. 3of. 1: 7. 1 Kon. 2: 3.

10. I skän alle i dag för HETrans medrom Gud; de öfwerste i edra slægter, edre äldste, edre ämbetsmän, hwar och en i Israel;

11. Edra barn, edra qwinnor, främlingen som i ditt lägre är, både din wedahuggare, och din wattungare;

12. Att du skall ingå uti HETrans bins Guds förbund, och i den ed som HETren din Gud med dig gör i dag;

13. På det han skall i denna dag upprätta dig sig till folk; och han skall wara din Gud, såsom han big sagt hafwer, och såsom han dina fäder, Abraham, Isaac och Jacob, sworit hafwer.

14. Ty jag gör icke detta förbundet och denna eden med eder allena;

15. Utan både med eder, som i dag här ären, och skän här med oss för HETrans wärom Gud, och med dem som i dag här icke med oss äro.

16. Förty I weten huru wi bodde i Egypti

land, och dröge midt igenom Hedningarna, genom hwilla I foren;

17. Och sågen deras styggelse, och deras afgudar, stöck och sten, silfwer och guld, som när dem war;

18. Att tillskifwentys icke någor är ibland eder, man eller qwinna, eller en slägt, eller ätt, som sitt hjerta i dag wändt hafwer ifrå HETranom wårom Gud, så att han will bortgå, och tjena dessa folks gudar, och war der tillskifwentys en rot ibland eder, som galla och malört bär;

Ap. 8: 23. Ebr. 12: 15.

19. Och ändock han än hörer denna förbannelsens ord, wälsignar han sig lifswäl i sino hjerta, och säger: Det war der icke än så ondt; jag will wandra såsom mitt hjerta tädes; och warba alltså de brudne med de törfiga förtappade.

20. Då skall HETren icke wara honom nådelig; utan då skall HETrans wrede och nit hämnas öfwer den mannen, och på honom stola all denna förbannelsen lägga sig, som i denna bokene strifne äro; och HETren skall utsträpa hans namn under himmelen;

21. Och HETren skall afstilla honom till det ondt är, utur all Israels släcter, efter all förbundens förbannelse, som i desso lagbok strifne äro.

22. Och så skall då edor affböda säga edor barn, som efter eder uppkomma, och de främmande, som jerran långwägs komma, när de se detta landens plågo, och de fransbeter, som HETren dem med beswärat hafwer;

23. Att han allt deras land med swafwel och salt förbränt hafwer, så att det icke kan sådt warba, ej heller wägr, ej heller någon ört uppgår, lika som Sodom, Gomorra, Adama och Zebaim omsförte äro, hwilka HETren i sine wrede och grymhet omsförte.

1 Mos. 19: 24, 25.

24. Så stola all folk säga: Hwi hafwer HETren så gjort desso landena? Swad är denna hans stora grymma wrede?

25. Då skall man säga: Derföre, att de hafwa gått ifrå HETrans deras fäders Guds förbund, som han med dem gjort hade, då han förde dem utur Egypti land,

1 Kon. 9: 9. Jer. 22: 8, 22.

26. Och de äro bortgångne, och hafwa tjent andra gudar, och tillbedit dem; sådana gudar, som de intet kände, och dem de intet tillhörde;

27. Derföre hafwer HETrans wrede för-

grymmat sig öfwer detta land, så att han hafwer låtit komma öfwer dem all de förbannelser, som i denna bok strifne stå.

28. Och HETren hafwer drifwit dem utu deras land med stora wrede, grymhet och ogunst, och lastat dem uti ett annat land, såsom det i denna bok besinnas.

29. HETrans wår Guds hemlighet är uppenbarad oss och wårom barnom till ewig tid, att wi all dessa lagsens ord göra stole.

Wi. 25: 14. 147: 19. 20.

30. Capitlet.

Bättrings och hårdhets lön.

När nu allt detta kommer öfwer dig, antingen wälsignelsen eller förbannelsen, som jag dig föresatt hafwer, och du begynner lägga på hjertat, huru du äst ibland Hedningar, dit HETren din Gud dig fördrifwit hafwer;

3 Mos. 26: 40.

2. Och du omwänder dig till HETran din Gud, så att du lyder hans röst, du och din barn, af allo hjerta, och af allo själ, i allt det som jag hyder dig i denna dag;

3. Så skall HETren din Gud wända ditt fängelse, och förbarma sig öfwer dig, och skall åter församla dig utur all folk, dit HETren din Gud dig förslingrat hafwer.

Wi. 106: 45. Jer. 32: 37.

4. Om du wore bortdrifwen allt intill himmelens ända, så skall dock HETren din Gud församla dig dådan, och hemta dig dådan.

Reh. 1: 9.

5. Och HETren din Gud skall låta dig komma i det land, som dine fäder besatt hafwa; och du skall det intaga, och han skall göra dig godt, och föröla dig öfwer dina fäder.

6. Och HETren din Gud skall omslära ditt hjerta, och dine seds hjerta, att du HETran din Gud älska skall af allo hjerta, och af allo själ; på det att du må lefwa.

6 Mos. 10: 16. Jer. 4: 4. 32: 39.

Dei. 11: 19. 36: 26. Rom. 2: 29.

7. Men denna förbannelsen skall HETren din Gud alla låta komma uppå dina fiendar, och uppå dem som dig hata och försläja.

8. Men du skall omwända dig, och lyda HETrans röst, att du gör all hans bud, som jag hyder dig i dag.

9. Och HETren din Gud skall gifwa dig lycko i alla dina händers gerningar; i dine lifs frukt, i bins boskaps frukt, i dine lands frukt, att det kommer dig till godo; ty HETren skall wända sig, så att han skall fröjda

sig öfwer dig, dig till godo, såsom han sig öfwer dina fäder tillgäddat hafwer;

5 Mos. 28: 11. Jer. 32: 41.

10. Derföre, att du GEDrans duns Guds röst lyder, till att hålla hans bud och rätter, som skrifne äro i dessa lagbok; såframt du wänder dig till GEDran din Gud af allo hjerta, och af allo själ.

11. Ty det budet, som jag bjuder dig i dag, är dig icke förböldt, ej heller för skran;

Es. 45: 19.

12. Ej heller i himmelen, så att du måtte säga: Go will fara of upp i himmelen, och hemta of det, att wi måge hörat och görat?

Rom. 10: 6. 7. 8.

13. Det är icke heller på hinfönd hafwet, så att du måtte säga: Go will fara of öfwer hafwet, och hemta of det, att wi måge hörat och görat?

14. Ty ordet är gansta harbt när dig, i dinom mun, och i dina hjerta, att du det göra må.

15. Si, jag hafwer i dag satt dig före lifwet, och det godo; döden, och det onda;

16. Det jag bjuder dig i dag, att du skall ålsta GEDran din Gud, och wandra i hans wägar, och hålla hans bud, lag och rätter, och så lefwa, och wara förslab; och GEDran din Gud skall wälsigna dig i landena, der du indrager till att intaga det.

17. Men wänder du ditt hjerta, och lyder icke, utan låter försdra dig, så att du tillbeder andra gudar, och tjänar dem;

18. Så förtunnar jag eber i dag, att I stolen förgås, och icke länge blifwa i landena, der du indrager öfwer Jordan, det att intaga.

19. Jag tager i dag himmel och jord till vittne öfwer eber, jag hafwer satt eber före lifwet och döden, wälsignelse och förbannelse, att du skall utwälla lifwet, och du och din såd mågen lefwa;

5 Mos. 4: 26. 11: 26.

20. Att I stolen ålsta GEDran ebar Gud, och lyda hans röst, och hålla eber intill honom; ty der är ditt lif, och din långa ålder, att du må bo i landena, som GEDren dina fäder, Abraham, Isaac och Jacob, sworit hafwer dem att gifwa.

31. Capitlet.

Mose ålste. Lagen ålste, firwarad.

Och Mose gic bort, och talade dessa orden med hela Israel;

2. Och sade till dem: Jag är i dag hundrade och tjugu åra gammal; jag kan icke

mer ut och in gå; bertill hafwer GEDren sagt till mig: Du skall icke gå öfwer denna Jordan.

5 Mos. 34: 7.

4 Mos. 20: 12. 27: 12. 13. 5 Mos. 3: 27. 32: 82.

3. GEDren din Gud skall jelsfwer gå för dig; han skall jelsf förgöra dessa folk för dig, så att du skall taga dem in; Josua skall gå för dig deröfwer, såsom GEDren sagt hafwer.

4 Mos. 27: 18.

4. Och GEDren skall göra dem, såsom han gjort hafwer Sihon och Og, de Amoreers konungar, och deras lande, hwilla han förgjort hafwer.

4 Mos. 24: 24. 35.

5. När nu GEDren gifwer dem för eber, så stolen I göra dem efter all de bud, som jag eber budit hafwer.

5 Mos. 7: 2.

6. Warer tröste, och wið godt mod; frulter eber intet, och grufwer eber intet för dem; ty GEDren din Gud skall jelsfwer wandra med dig, och skall icke draga handena ifrå, ej heller förlåta dig.

5 Mos. 7: 21. Jos. 1: 6. Ebr. 13: 5.

7. Och Mose kallade Josua, och sade till honom för hela Israels ögon: War tröft, och wið godt mod; ty du skall föra detta folket i landet, som GEDren deras fäder sworit hafwer dem att gifwa; och skall utstifta det emellan dem.

4 Mos. 27: 23. 5 Mos. 3: 28.

8. Men GEDren, som jelsfwer går för eber, han skall wara med dig, och icke draga handena ifrå, icke heller förlåta dig; frusta dig intet, och försträckt dig intet.

9. Och Mose stref denna lagen, och fild Presterna, Levi söner, som bäro GEDrans förbunds ark, och allom Israels åldstom;

10. Och böd dem, och sade: Iu efter iju år, då friåret är, på löshyddohögstiden,

5 Mos. 15: 1.

11. Då hela Israel kommer till att bete sig för GEDranom dinom Gud, på det rum, som han utwållandes warde, skall du denna lagen låta utropa för hela Israel, för deras öron;

Reh. 8: 1. 20.

12. Nämliga för folkens församling, både för män och qwinor, barn, och dinom främpling som i dina portar är; på det att de stola höra och lära, huru de stola frukta GEDran sin Gud, och ålta uppå, att de göra all denna lagsens orb;

13. Och att deras barn, som icke wetat, måga of höra och lära, huru de stola frukta GEDran ebar Gud i alla ebra lifsbagar, som I på landena lefwen, dit I öfwer Jordan ingån, till att intaga det.

14. Och HERRN sade till Mose: Si, din dödsdötid är kommen; kalla Josua, och går in i vittnesbördsens tabernakel, att jag må gifwa honom befällning. Mose gif åtstad med Josua, och trädde in i vittnesbördsens tabernakel.

15. Och HERRN syntes i tabernaklet uti en molnstob, och samma molnstob stod i dörrerne på tabernaklet.

16. Och HERRN sade till Mose: Si, du skall affomma med dina säder, och detta folket skall uppkomma, och skall löpa i horeri efter landens främmande gubar, der de infomma, och stola öfvergifwa mig, och ominstetgöra det förbund, som jag med dem gjort hafwer.

17. Så skall min wrede förgrymma sig öfwer dem på samma tiden, och jag skall öfvergifwa dem, och förböjliga mitt ansigte för dem, att de stola upptärde warða. Och när dem då mycken olycka och ångest öfverkommer, stola de säga: Hafwer icke allt detta onda rålat på mig, efter Gud icke är med mig?

18. Men jag skall på den tiden förkyla mitt ansigte, för allt det ondas skull, som de gjort hafwa, att de hafwa wänbt sig till andra gubar.

19. Så strifwer eder nu denna wisona, och lärer henne Israels barn; och sätter henne i deras mun, att den wisan blifwer mig ett vittne ibland Israels barn;

20. Ty jag vill föra dem i landet, som jag deras säder sworit hafwer, der mjöll och hannog uti flyter; och när de äta och warða mätte och fete, så warða de sig wänbande till andra gubar, och tjena dem och förhåda mig, och låta mitt förbund fara.

21. Och när dem då mycken olycka och ångest påkommer, så skall denna wisan wara dem för ett vittnesbörd, den de icke stola förgetta utu deras säds mun; ty jag wet deras tankar, som de nu allaredo med omgå, förra än jag förer dem i landet, som jag sworit hafwer.

22. Så stref Mose denna wisona på samma tiden, och lärde henne Israels barn;

23. Och befälde Josua, Muns sone, och sade: War tröst och frimodig; förty du skall föra Israels barn i landet, som jag dem sworit hafwer, och jag skall wara med dig.

24. Då Mose hade all denna lagsens ord utskrifwit i en bok,

25. Böd han Leviterna, som HERRENS vittnesbörds art bäro, och sade:

26. Lager denna lagsens bok, och lägger henne wid sidon på förbundens art, HERRENS edars Guds; på det att han skall wara der till ett vittne emot dig. 2 Kon. 22: 8.

27. Förty jag känner dina olydighet och halsstyfhet; si, medan jag ämnu i dag lefwer med eder, hafwen I olydige warit emot HERRENS; huru mycket mer efter min död?

28. Så låter nu tillhopakomma för mig alla de äldsta i edra släkter, och edra ämbetsmän, att jag må tala dessa orden för deras öron, och taga himmel och jord till vittne öfwer dem.

29. Ty jag wet, att I efter min död stola förderfwat, och gå utaf wägenom, den jag eder habbit hafwer; så skall eder weberfars olycka derefter, dersöre, att I hafwen illa gjort för HERRENS ägon, och förtörnat honom genom edra händers gerningar.

30. Alltså talade Mose denna wisonens ord all ut, för hela Israels församlings öron.

32. Capitlet.

Mose lofsång och förmaning.

After uppå, I himlar, jag vill tala; och jorden höre mins muns ord. Ef. 1: 2.

2. Min lära droppe såsom regn, och mitt tal flyte såsom dagg; såsom regn uppå gräs, och såsom droppar uppå örter.

3. Ty jag vill prisa HERRENS Namn; gifwom wårom Gudi allena ärona.

4. Han är en slippa; hans werl äro osträffelig; ty allt det han gör, det är rätt. Erfast är Gud, och utan allt argt; rättwis och from är han.

5. Den afwoga och onda släkten är honom ifråfallen; slamskåder äro de, och icke hans barn. Ef. 1: 4. Matt. 12: 39.

6. Ladar du så HERRENS dinom Gud, du galna och owisa folk? Är han icke din fader, och din HERR? Hafwer han icke allena gjort och beredt dig?

7. Länk uppå den förra tiden allt härtill, och betrakta hwad han gjort hafwer med de gamla säder; fråga din fader, han skall förkunnat dig; dina äldsta, och de stola säga dig.

8. När den Högste utslifte folken, och strödde människors barn, då satte han landmäre till folken, efter Israels barns tal. 1 Mos. 11: 1.

9. Ty HERRENS lott är hans folk; Sack är indret till hans art. 2 Mos. 19: 6. 1 Pet. 2: 6.

10. Han sann honom i wilbmarkene; uti torro öknene, der styggeligt är; han förde honom omkring, och gaf honom lag, och bewarade honom såsom sin ögnasten.

2 Mof. 20: 1. x.

11. Såsom en örn utför sin ungar, och slögger öfwer dem; så rädte han sina wingar ut, tog dem, och bar dem uppå sina wingar.

2 Mof. 19: 4. Ef. 63: 9.

12. GÖRE allena lebde honom, och ingen främmande gud war med honom.

13. Han lät honom fara högt uppe på jordene, och födde honom med åkrens frukt; och lät honom suga hannog utu hälleberget, och oljo utu hårda stenen;

14. Smör af korna, och mjölk af sären, samt med det feta af lamben, och fetesta wädrar, och bockar med feta njurar, och hwete; och lät honom dricka goda winbrusws blod;

Ps. 81: 17.

15. Och då han warbt fet och mått, warbt han låter; han är fet, tjock och stark worden; och hafwer öfwer gifwit Gud, den honom gjort hade; sine hellos klippo aktade han ringa;

16. Och rette honom genom främmande gudar till nit; genom styggelse förtörnade han honom.

17. De offrade djefiom, och icke sinom Gud; dem gudom, som de intet kände; dem nyom, som icke tillförene warit hade, hwilla deras säder intet byrlat hade.

1 Cor. 10: 20.

18. Dina klippo, den dig födt hafwer, den öfwer gaf du, och förgat den Gud, som dig slapat hafwer.

19. Och då GÖREN det såg, warbt han wreber öfwer sina söner och dötrar;

20. Och han sade: Jag skall förstyla mitt anfigte för dem, och will se hwad dem på sifione wederskaras kan; ty det är ett afwogt slägte, och sådana barn, der ingen tro uti är.

21. De hafwa rett mig på det som icke är Gud; med deras afguderi hafwa de förtörnadt mig; och jag skall reta dem igen, på det som icke är folk; med ett galet folk skall jag förtörna dem.

Rom. 10: 19.

22. Elden är upptänd i mine wrebe, och skall brinna intill det nedesta helwetet; och skall förtära landet med sin wäkt, och skall uppbränna bergsgrunden.

Jer. 15: 14. 17: 4.

23. Jag skall samla olycko öfwer dem; jag skall förstjunta alla mina pilar på dem.

24. För hunger skola de försmäta, och för-

tärde warba af slätwo och ond sår; jag skall låta komma till dem wilddjurs tänder och grymma ormar.

25. Utwärtis skall swärdet föröda dem, och inwärtis försträcke; både dränger och pigor, den som dir med dem gråhåröta.

26. Jag skall säga: Swar äro de? Jag skall borttaga deras äminnelse ifrån mennistomen;

27. Om jag icke skydde för fiendernas wrebe, att deras fiender icke skola warba stolte, och måtte säga: Wår böga hand hafwer allt detta gjort, och icke GÖREN.

28. Ty det är ett folk, der intet råb uti är, och intet förstånd är i dem.

29. O! att de wise wore, och de måtte befinna, hwad dem frambeles öfwergå skall.

30. Huru kommer det till, att en skall jaga tusende af dem, och två skola komma tiotusend på flykten? Månn icke deras klippo hafwa sålt dem, och GÖREN hafwer öfwer gifwit dem?

31. Förty wår klippa är icke såsom deras klippa; wåre fiender äro der hjeswe domare om.

32. Deras winträ är Sodoms winträ, och af Gomorres åker; deras druswor äro galle, de hafwa bitter bär;

Isai. 16: 49.

33. Deras win är draketter, och grymma huggormars galle.

34. Är icke sådant förbolbt när mig, och förfegladt i minom hafwom?

35. Hämnden är min; jag skall wedergållat. På sin tid skall deras fot slinta; deras ofärds tid är när, och det dem tillstundar stundbar sig.

Rom. 12: 19. Ebr. 10: 30.

36. Ty GÖREN warber dömandes sitt folk, och öfwer sina tjenare skall han förbarma sig; ty han warber anseendes, att de äro slätt förgångne, och hwarken de beslutne, eller någon man är öfwerblifwen.

1 Kon. 14: 10.

37. Och man warber sägandes: Swar äro deras gudar; deras klippa, der de förtröste sig uppå?

38. Af hwissas offer de äto det feta, och drucko win af deras bridooffer; lät dem uppstå och hjelpa eder, och besfärma eder.

Dom. 10: 14.

39. Sen I nu, att jag allena äret, och ingen Gud är förutan mig; jag kan döda, och lefwande göra; jag kan slå, och kan hela, och ingen är, som utu mine hand kan fria.

5 Mof. 4: 35. Ef. 45: 5. 1 Sam. 2: 6.

40. Ty jag will lyfta min hand upp i him-

melen, och vill säga: Jag lefwer ewinnerliga.
Upp. 10: 5. 6.

41. När jag mins swärds ljunganbe hwetter, och min hand tager till straffa; så skall jag hämnas igen på mina fiendar, och wergälla dem som mig hata.

42. Jag skall göra mina pilar druckna af blod, och mitt swärd skall äta kött, öfwer de slagnas blod, och öfwer fängelsset, och öfwer fiendens blottade hufvud.

43. Fröjdens alle I som ären hans folk; ty han warder hämnandes sina tjenares blod; och warder hämnandes öfwer sina fiendar; och skall nåbelig wara fins folks lande.
Rom. 5: 10.

44. Och Mose kom, och talade all denna wifones ord för folkens öron, han och Josua, Muns son.

45. Då nu Mose allt detta uttalat hade till hela Israel.

46. Sade han till dem: Lägger på hjertat all de ord, som jag betygat eder i dag, at I besallen ebor barn, att de hålla och göra all dessa lagsens ord.
5 Mos. 6: 6. 11: 18.

47. Förty det är intet påfångt ord till eder, utan det är ebart lif: och det ord skall för-länga ebart lif på landena, dit I gån öfwer Jordan till att intaga det.
Ebr. 4: 12.

48. Och HERren talade till Mose på samma dagen, och sade:

49. Gå upp på berget Abarim, uppå Rebo berg som ligger i de Moabiters land, twär- öfwer Jericho, och bese landet Canaan, som jag Israels barnom till eget gifwa skal;
4 Mos. 27: 12, 13.

50. Och blif döb på bergena, då du ditt uppkommen äst, och församla dig till ditt folk; lita som din broder Aaron blef döb på de bergena Hor, och församlade sig till sitt folk;
4 Mos. 20: 25. 33: 38.

51. Derföre, att I hafwen brutit emot mig ibland Israels barn, wid trätowattnet i Rabes, i den öknene Sin, att I icke helgaden mig ibland Israels barn.
4 Mos. 20: 12. 27: 14.

52. Ty du skall få se landet twärtifrå dig, det jag Israels barn gifwer; men du skall icke komma derin.

33. Capitlet.

Mose testamente och propheta.

Detta är wälsignelsen, der Mose, Guds man, med wälsignade Israels barn för hans döb,

2. Och sade: HERren är kommen af Si-

nai, och är dem uppgången af Seir; han är framkommen ifrå det berget Paran, och är kommen med mång tusend heliga; på hans högga hand är en brinnande lag för dem.

Hab. 3: 3.

3. O! huru lär hafwer han folket; all hans helige äro i bine hand, de stola sätta sig till dina fötter, och stola lära af dinom ordom.

4. Mose hafwer budit öf lagen, Jacobs menighets arf.

5. Och han war i Konungawälde, och Färstarna för folket höll han tillhoppa, samt med Israels släfter.

6. Ruben lefwe, och dö icke, och hans fell ware sögo.

7. Detta är Juda wälsignelse; och han sade: HERre, hör Juda röst, och gör honom till en regent i sitt folk, och låt hans magt warda stora, och honom warde hulpet ifrå hans fiendar.
1 Mos. 49: 8, 9.

8. Och till Levi sade han: Din rätt och ditt ljus ware när dinom helga Man, den du försökte i Massa, der I trätten wid trätowattnet.
2 Mos. 28: 30. 17: 7. 4 Mos. 20: 13.

9. Den som till sin faber, och till sina moder säger: Jag ser dem intet; och till sina bröder: Jag känner dem intet; och till sin son: Jag wet intet af honom; de samma hålla din ord, och bewara ditt förbund.

10. De stola lära Jacob dina rätter, och Israel din lag; de stola bära rödwerf fram för dina näso, och heloffer på ditt altare.

11. HERre wälsigna hans förmågo, och låt hans händers gerningar behaga dig; så deras rygg sönder, som sätta sig upp emot honom, och deras som hata honom, att de icke stola kunna rätta sig upp.

12. Och till BenJamin sade han: HERrans kärkomne stola bo säkert; alltid skall han äta uppå honom, och skall bo emellan hans arlar.

13. Och till Joseph sade han: Hans land ligger i HERrans wälsignelse; der äro ädla frukter af himmelen, af baggene, och af djupet, som under ligger;
1 Mos. 40: 25.

14. Der äro ädla frukter af solene, och ädla mogna frukter af månanom;

15. Och af de högga bergen af begynnel- sen, och af högomen i ewig tid;

16. Och ädla frukter af jordene, och hwad derpå är; hans nåd, som bodde i buktanom, komme öfwer Josefs hufvud, och uppå Razirs hjesa ibland hans bröder.

1 Mos. 49: 26. 2 Mos. 3: 2. Ap. 6: 7: 30.

17. Hans härlighet är såsom en förstfödd öre, och hans horn äro såsom enhörningshorn; med dem skall han stänga folken ihop intill landsens ända. Detta är Ephraims tiotusende, och Manasses tusende.

18. Och till Sebulon sade han: Sebulon, fröjda dig af din utgång. Men Issaschar, fröjda dig af dina hyddor.

19. De stola kalla folk uppå berget, och offra der rättfärdighetens offer; ty de stola suga bassens ymnighet, och de förbolda påswor i sanden.

20. Och till Gad sade han: Välsignad ware den utrymmaren Gad; han bor som ett lejon, och röfwar arm och hjesa.

21. Och han såg, att honom ett hufvud gifwet war; en lärare, som är förbold, och som med folkens öfwerstar, och skaffade Gættans rättwiso, och hans rätter med Israel.

22. Och till Dan sade han: Dan, ett ungt lejon; han skall flyta af Basan.

23. Och till Naphthali sade han: Naphthali skall hafwa nog, ehwad honom lyfter, och skall wara full med Gættans wälsignelse; westerut, och söderut skall hans besittning wara.

24. Och till Affer sade han: Affer ware wälsignad med söner; han ware sina bröder täd, och doppe sin fot i oljo.

25. Jern och koppar ware på hans stor; din ålder ware såsom din ungdom.

26. Ingen Gud är såsom dens starks Gud; den som sitter i himmelen, han ware din hjälp; hans härlighet är i ston.

27. Det är Guds boning af begynnelsen, och hans armar äro härnede ewinnerlig; och han skall utdrifwa din fienda för dig, och säga: War förberwad.

28. Israel skall allena trygger ho; Jacobs brunn skall wara uppå det land, som torn och win uti är, och dess himmel skall drypa dagg.

29. Wäl är dig, Israel; ho är din lif? Du folk, som igenom Gættan salig warder, hwilken dina hjälps söld är, och dina segers swärd! Dine fiender stola fela, och du skall träda in på deras höjder.

34. Capitlet.

Mose dör, begrafwed. Josua i Kället.

Och Mose gick utaf de Moabiteres mart, uppå berget Nebo, uppå kinten af berget Pisga, twärtemot Jericho; och Gættan wiste honom det hela landet Gilead, allt intill Dan;

2. Och hela Naphthali, och Ephraims land, och Manasse, och hela Juda land, allt intill det yttersta hafwet;

3. Och söderut, och den breda ången wid Jericho Palma stadens, allt intill Boar.

4. Och Gættan sade till honom: Detta är det landet, som jag Abraham, Isaac och Jacob, sworit påswor, och sagt: Jag skall gifwa det dine säd. Du påswor nu sett det med din ögon; men du skall icke komma ditöfwer.

5. Och så blef Mose Gættans tjenare der dödd i de Moabiteres lande, efter Gættans ord.

6. Och han begrof honom uti dalen uti de Moabiteres lande, emot Peors hus; och ingen påswor fått weta hans graf allt intill denna dag.

7. Och Mose war hunbrade och tjugu år gammal, då han blef dödd; hans ögon woro intet mörkt worden, och hans kinder woro intet förfallna.

8. Och Israels barn begreto Mose på de Moabiteres mart i tretio dagar; och de gråt- och klago-dagar öfwer Mose woro fullkomnade.

9. Men Josua, Muns son, warbt uppskild med wisheitsanda; ty Mose hade lagt sina händer på honom; och Israels barn lybde honom, och gjorde såsom Gættan bubit hade Mose.

10. Och sedan stod ingen Prophete upp i Israel, såsom Mose, den Gættan kände ansigte mot ansigte;

11. Till allahanda tiden och under, till hwilken Gættan honom sände, att han dem göra skulle i Egypti land, på Pharao och alla hans tjenare, och på allt hans land;

12. Och till all den mäktiga hand, och stora syner, som Mose gjorde för hela Israels ögon.

Ände på de Fem Mose Böcker.

Jofua Bok.

1. Capitlet.

Jofua kallad, Iuder, hjunder, hyllad.

Efter Mose, HERrens tjenares döb, sade HERren till Jofua, Muns son, Mose tjenare: 4 Mos. 27: 18.

2. Min tjenare Mose är döb; så gör dig nu redo och drag öfver denna Jordan, du och allt detta folk, in uti det land, som jag dem, nämliga Israels barnom, gifwit hafwer. 5 Mos. 34: 5. 1: 38.

3. Allt rum, der ebart fotbjelle på träbandes warder, hafwer jag gifwit eder, såsom jag Mose sagt hafwer; 5 Mos. 11: 24. Jof. 14: 9.

4. Ifrån öknene och denna Libanon, intill den stora elfwena Ebrath, hela Setheers land, intill det stora hafwet westerut, stola edor landamäre wara. 2 Mos. 23: 31. 4 Mos. 34: 2. 3.

5. Ingen skall stå emot dig i dina lifsbagar; såsom jag hafwer warit med Mose, så skall jag och wara med dig; jag skall icke öfvergifwa eller förgäta dig. 5 Mos. 31: 8. Ebr. 13: 5.

6. War tröst och frimodig; ty du skall utskifta desso folkens land, som jag deras fäder sworit hafwer, att jag dem det gifwa skulle. 5 Mos. 31: 23.

7. War nu tröst och gansta frimodig, att du håller och gör all ting efter lagen, som Mose min tjenare dig budit hafwer; wil icke berisfrån, antingen på högra sidon eller den wenstra, på det att du må handla wisliga i allt det du göra skall. 5 Mos. 17: 11, 20. 28: 14. Jof. 23: 6.

8. Och låt denna lagbokens icke komma utu dinom mun; utan haf dina tankar deruti dag och natt, på det att du skall hålla och göra all ting derefter, som deruti skrifwet står; så skall dig lyckas i allt det du gör, och du skall kunna handla wisliga. 5 Mos. 17: 19. Ps. 1: 2.

9. Si, jag hafwer budit dig, att du skall wara tröst, och wid godt mod; grufwa dig för ingen ting, och frukta intet; ty HERren din Gud är med dig i allt det du företager. 1 Sam. 10: 7.

10. Då döb Jofua höfwitsmännerna öfver folket, och sade:

11. Går igenom lägret, och bjuder folkena, och säger: Bereder eder spisning; ty efter tre dagar skolen I gå öfver denna Jordanen, att I mågen inkomma till att intaga landet, som HERren edar Gud eder gifwa skall. Jof. 3: 1.

12. Och sade Jofua till de Rubeniter, Gaditer, och till de halfwa släktena Manasse:

13. Tänker upå det ord, som Mose HERrens tjenare eder döb, och sade: HERren edar Gud hafwer låtit eder komma till ro, och gifwit eder detta landet. 4 Mos. 32: 20.

14. Edra hustrur, barn och kostap låter blifwa i landena, som Mose eder gifwit hafwer, på denna sidone Jordan; men I skolen gå för edra bröder wäpnade, alle de som wärfattige män äro, och hjälpa dem;

15. Intilldes HERren låter och edra bröder komma till ro, så wäl som eder, att de och måga intaga det land, som HERren edar Gud dem gifwa skall. Sedan skolen I wända om igen till ebart land, att I det besittin, som Mose HERrens tjenare eder gifwit hafwer, på denna sidone Jordan öfserut.

16. Och de swarade Jofua, och sade: Allt det du oss budit hafwer, det wilje wi göra, och hwart du sänder oss, dit wilje wi gå.

17. Säjom wi hafwe warit Mose lydige, så wilje wi och wara dig lydige; allenast ware HERren din Gud med dig, såsom han war med Mose.

18. Swillen som din mun emotskrår, och icke lyder din ord i allt det du bjuder oss, han skall dö; allenast war du tröst, och wid godt mod.

2. Capitlet.

Spejare sändas, dödas, komma igen.

Jofua, Muns son, sände hemliga ut två spejare ifrån Sittim, och sade dem: Går och beser landet, och Jericho. De gingo åslad, och kommo in uti ene stötes huse, som het Akab, och der lågo de.

4 Mos. 25: 1. Ebr. 11: 31. Jac. 2: 25.

2. Då warbt Konungen i Jericho sagdt: Si, i denna natten äro någre män inkomne ifrån Israels barn, till att bespeja landet.

3. Då sände Konungen i Jericho till Akab, och låt säga henne: Hå och ut de män,

som till dig i ditt hus komne äro ; ty de äro komne till att bespeja allt landet.

4. Men quinnan förbolde de två männen, och sade : Här äro väl två män inkomne till mig ; men jag wiste icke hwa dan de woro.

5. Och då jag wille låta dörrerna igen, då mörkt warbt, gingo de ut, så att jag icke wet hwart de gingo ; söler med hast efter dem, I sän dem väl satt.

6. Men hon lät dem stiga upp på talet, och öfwerstämde dem med lufthjeltar, som hon der på talet utbredd hade.

7. Men männerna sökte efter dem på den vägen till Jordan, allt intill särjostaden ; och porten warbt tillåfver stragt de utkomne woro, som efter dem jagade.

8. Och förta än männerna lade sig till sista, steg hon upp på talet ;

9. Och sade till dem : Jag wet, att HERren hafwer gifwit eder detta landet ; ty en försträcke för eder är fallen öfwer oss, och alle landfens inbyggare äro bafwande wordne för edor tillkommelse. Jos. 5: 1.

10. Ty wi hafwe hört, huru HERren uttorlade watten i röda hafwet för eder, då I drogen utur Egypten ; och hwad I gjort hafwen de två Amoreers Konungar, Sihon och Og, på hinfibon Jordan, huru I gåfwen dem tillspillo.

2 Mos. 14: 21, x. Jos. 4: 23. 4 Mos. 21: 24, 34.

11. Och sedan wi det hörde, warbt vårt hjerta förtwifladt, och intet mod är mer i någon man för edor tillkommelse ; ty HERren edar Gud han är Gud, både uppe i himmelen, och nedre på jordene.

2 Mos. 15: 14. 5 Mos. 4: 39. Ps. 136: 6.

12. Så swärjer mig nu wid HERren, efter jag hafwer gjort barmhertighet med eder, att I och gören barmhertighet med minis faders hus, och gifwer mig ett wårdesten ; Jos. 6: 22.

13. Att I låten lefwa min fader, mina moder, mina bröder, och mina systar, och allt det de hafwa ; och frälser våra själar ifrå döden.

14. Männerna sade till henne : Om wi icke göre barmhertighet och trohet med dig, då HERren gifwer oss landet, så skall war själ wara döden styldig för eder, såframt du icke förräder vårt ärende.

15. Så släppte hon dem neder med ett tåg genom ett fenster ; ty hennes hus war i stadsmuren ; och hon bodde befäst på muren.

16. Och hon sade till dem : Går uppåt berget, att de, som själa efter eder, icke måta eder, och gömmer eder der i tre dagar, så länge de komma igen, som efter eder fara ; sedan går edar wäg.

17. Männerna sade till henne : Wi wilje wara denna eden qwitte, som du af oss tagit hafwer ;

18. När wi komme i landet, och du icke binder detta rosenröda tåget i fenstret, med hwilke du oss nebersläppt hafwer ; och hafwer församlat till dig i huset din fader, dina moder, dina bröder, och hela dinis faders hus ;

19. Och hwilken som går utom dörrerna af ditt hus, hans blod ware öfwer hans hufwud, och wi öfhyldige ; men alle de som i dina huse äro, om en hand kommer wid dem, så skall deras blod wara öfwer hans hufwud. Matth. 27: 25.

20. Och om du något af denna wår ärende utröjer, så wilje wi wara den eden qwitte, som du af oss tagit hafwer.

21. Hon sade : Ware som I sägen ; och lät gå dem ; och de gingo sin wäg, och hon band det rosenröda tåget i fenstret.

22. Och de gingo sin wäg, och kommo upp på berget, och blefwo der i tre dagar, tillbeh de kommo igen, som efter dem foro ; ty de hade sökt dem på alla wägar, och dock intet funnit dem.

23. Så wände de två männerna tillbaka, gingo ned af berget, och foro utöfwer, och kommo till Josua, Muns son, och förtäljde honom allt, såsom de det funnit hade ;

24. Och sade till Josua : HERren hafwer gifwit oss allt landet i våra händer, alle landfens inbyggare äro försträcke för oss.

3. Capitlet.

Arken och folket gå öfwer Jordan torrflodde.

Och Josua stob bittida upp, och de drogo ut ifrå Sittim, och kommo till Jordan, han och all Israels barn, och blefwo der öfwer nattena, förta än de drogo utöfwer.

4 Mos. 26: 1.

2. Efter tre dagar gingo befallningsmännerna genom lägret ;

3. Och bödo folkena, och sade : När I jen HERrans edars Guds förbunds art, och Presterna Lewiterna bära honom, så drager ut ifrån edor rum, och säljer honom efter ;

4. Dock så, att emellan eder och honom är rum wid tufufende alnar långt. I skolen och icke komma hardt intill honom, på det I mågen weta, på hwilken wägen I gå skolen ;

förty J hafwen den wägen tillföre icke gångit.

5. Och Jofua sade till folket: Helger eder; ty i morgon warder HERren görandes ett underligt ting ibland eder.

2 Mos. 19: 10, 14.

6. Och till Presterna sade han: Tager förbundsens arf, och går framsför folket. Och de togo förbundsens arf, och gingo för folket.

4 Mos. 4: 15.

7. Och HERren sade till Jofua: I dag skall jag begynna göra dig stor för hela Israel, att de skola weta att, såsom jag hafwer warit med Mose, så är jag också med dig.

Jos. 1: 5.

8. Och du bjud Presterna, som förbundsens arf bära, och säg: Som J kommen först i wattnet af Jordan, så står stilla.

9. Och Jofua sade till Israels barn: Går fram, och hörer HERrans edars Guds ord;

10. Och sade: Derupå skolen J märka, att en lefwandes Gud är ibland eder, och han för eder utdrifwa skall de Cananeer, Hetheer, Heveer, Pherefeer, Girgaseer, Amoreer och Jebuseer.

11. Si, hans förbunds arf, som en HERre är öfwer alla werlbena, skall gå för eder in uti Jordanen.

12. Så tager nu tolf män utaf Israels slägt, utaf hwart slägte en.

13. När då Presternas fotballe, som bära HERrans arf, den en HERre är öfwer alla werlbena, komma in uti Jordans watten, så skall wattnet, som öfwanefter flyter, i Jordan afstilla sig, så att det skall stå i enom hop.

Ps. 114: 3.

14. Då nu folket drog ut af sin tjäll, att de skulle gå utöfwer Jordan, och Presterna bäro förbundsens arf fram för folket;

Ap. 8: 45.

15. Och kommo intill Jordanen, och deras fötter först trädde i wattnet, och Jordan war full till alla sina brädder af allahanda andens watten;

1 Chr. 12: 15.

16. Då stod det wattnet, som öfwanefter flöt, upprest i en hop, ganska långt ifrån dens sjöfens folk, som ligger utmed Jarchan; men det wattnet, som nederlopp åt hafwet, som är salthafwet, det förminskades, och förlopp. Så gick då folket deröfwer inåt Jericho.

17. Och Presterna, som bäro HERrans förbunds arf, stodo stilla, torre midt i Jordan, och hela Israel gick torr igenom, till dess allt folket kom öfwer Jordan.

4. Capitlet.

Tolf stenar i Jordan och i Gilgal.

Och HERren sade till Jofua:

2. Tager eder tolf män, utaf hwart slägte en;

Jos. 3: 12.

3. Och bjuder dem, och säger: Lyfter upp utur Jordan tolf stenar, af det rummet der Presternas fötter stilla stå, och hafwer dem öfwer med eder, att I sehen dem i lägren, der J eder i denna nattens lägren.

4. Då kallade Jofua tolf män, som tillfickade woro af Israels barn, utaf hwart slägte en;

5. Och sade till dem: Går fram för HERrans edars Guds arf midt i Jordan, och hwar lyfte en sten på sina axlar, efter talet af Israels barnas slägtter;

6. Att de skola wara ett tecken ibland eder, när edor barn i framtiden fråga sina fäder, och säga: Hvad göra desse stenarna här?

7. Att J då mågen säga dem, huru Jordans watten sig afstilla för HERrans förbunds arf, då han gick genom Jordan; så att desse stenarna skola wara Israels barnom till en ewig äminnelse.

Jos. 3: 13.

8. Då gjorde Israels barn såsom Jofua böd dem; och bäro tolf stenar midt utur Jordan, såsom HERren hade sagt Jofua, efter talet af Israels barnas slägte; och bäro dem med sig till det rummet, der de lågrade sig, och der lade de dem.

9. Och Jofua reste upp tolf stenar midt i Jordan, der Presternas fötter ståndit hade, som förbundsens arf bäro, och de äro der ännu intill denna dag.

10. Ty Presterna, som arken bäro, stodo midt i Jordan, till dess allt bestämt wardt, som HERren böd Jofua säga folkena, och Mose Jofua budit hade; och folket skyndade sig, och gick öfwer.

11. Då nu folket allt öfvergånget war, så gick och HERrans arf öfwer, och Presterna för folket.

12. Och de Rubeniter, och de Gabiter, och den halwa Manasse släkt, gingo wäpnade för Israels barnom, såsom Mose dem sagt hade;

4 Mos. 32: 29.

13. Wid fyratiotusend wäpnade till härs gingo för HERranom till strids på Jericho mar.

14. På den dagen gjorde HERren Jofua stor för hela Israel; och de fruktade honom, såsom de fruktade Mose, medan han lefde.

Jos. 3: 7.

15. Och HETren sade till Jofua :
 16. Gud Presterna, som bära vittnesbördsens ark, att de träda upp utur Jordan.
 17. Alltså böb Jofua Prestomen, och sade : Stiger upp utur Jordan.
 18. Och då Presterna, som HETrans förbunds ark bär, stego upp utur Jordan, och trädde med deras fotballe på torra landet, som Jordans watten återigen i sin flod, och flöt såsom tillflörene till alla sina brädder.
 19. Och det war den tionde dagen i den första månadenom, då folket upphog utur Jordan, och lägrade sig i Gilgal, öfkan för Jericho.
 20. Och de tolf stenar, som de utur Jordan tagit hade, reste Jofua upp i Gilgal ;
 21. Och sade till Israels barn : När nu i framtiden edor barn fråga sina fäder, och säga : Hvad stola desse stenarna ?
 22. Så stolen J underwisa dem, och säga : Israel gifd torr igenom Jordan,
 23. Då HETren edar Gud förtorkade Jordans watten för eder, så lange J gingen beröfwer, lika som HETren edar Gud gjorde i röda hafwet, hwilket han torrt gjorde för oss, så att wi ginge derigenom ;
 2 Ros. 14: 21. 22.
 24. På det all soll på jordens stola länna HETrans hand, huru mäktig hon är ; och att J stolen frukta HETren edar Gud alltid.

5. Capitlet.

De Cananeer bäfwa. Israel omfläres. Påsta hålles. Man upphörer. Gud synes.

- Då nu alla de Amoreers Konungar, som på den sidos Jordan westerut bodde, och alla de Cananeers Konungar wid hafwet, hörde huru HETren hade förtorkat Jordans watten för Israels barn, så länge deingo beröfwer, wardt deras hjerta bäfwanade, och intet mod war mer i dem, för Israels barns skull. Jos. 2: 9. 11. 24.
 2. På den tiden sade HETren till Jofua : Gär dig stenkniswar, och omflär Israels barn annan gång. 2 Ros. 4: 25.
 3. Då gjorde Jofua sig stenkniswar, och omflär Israels barn på den högen Araioteh.
 4. Och detta är salen, hwarföre Jofua omflär allt folket, som utur Egypten draget war, manfön ; ty allt krigsfolket war dödt blifwet i öknene på wägenom, då de drog utur Egypten ;
 5. Ty allt det folk, som utdrog, war omfleret ; men allt det folk, som i öknene föb-

des på wägenom, då de drog utur Egypten, det war icke omfleret.
 6. Förty Israels barn wandrade i fyratio år i öknene, tilldes allt folket af krigsmännerna, som utur Egypten drague woro, förkingos ; derföre, att de icke lybde HETrans röst, såsom HETren dem sworit hade, att de icke skulle så se det landet, som HETren deras fäder sworit hade, att gifwa oss ett land, der mjölk och hannog uti flyter.

- 4 Ros. 14: 23.
 7. Deras barn, som i deras flod upptomne woro, dem omflär Jofua ; förty de hade förhud, och woro intet omflorne på wägenom.
 8. Och då hela folket omfleret war, blefwo de på sitt rum i lägren, tilldes de woro läste.
 9. Och HETren sade till Jofua : I denna dag hafwer jag wändt ifrån eber Egypti flam ; och det rummet wardt kalladt Gilgal, intill denna dag.
 10. Och som Israels barn så hade deras lägre i Gilgal, höllo de Passah, på fjortonde dagen i den månadenom, om aftenen, uppå Jericho mark ; 2 Ros. 12: 16.
 11. Och äto af landsens säd på annan dagen i Passah, nämliga ospradt bröb, och torlab af, rätt uppå samma dagen.

- 2 Ros. 12: 39. 3 Ros. 2: 14.
 12. Och Man wände åter på den andra dagen, seban de hade ätit af landsens säd, så att Israels barn intet Man mera hade, utan äto af landsens Canaans säd, utaf det samma året.
 13. Och det begaf sig, då Jofua war wid Jericho, att han upplyfte sin ögon, och wardt warse att en man stod ber för honom, och hade ett draget swärd i sine hand ; och Jofua gifd till honom, och sade till honom : Hörer du oss, eller måra fiendar till ?
 2 Ros. 23: 23.
 14. Han sade : Nej ; utan jag är Förste öfwer HETrans här, och är rätt nu kommen. Då föll Jofua neber på jordena på sitt ansigte, och tillbad, och sade till honom : Hvad säger min HETre till sin tjänare ?
 15. Och Försten öfwer HETrans här sade till Jofua : Drag dina stor af dina fötter ; ty rummet, som du står uppå, är heligt. Och Jofua gjorde så. 2 Ros. 3: 5.

6. Capitlet.

Jericho intaget. Rahab fräsk.

Och Jericho war tillfångadt och förwarabt för Israels barns skull, så att ingen kunde komma ut eller in.

2. Men HETren sade till Jofua: Si, jag hafwer gifwit Jericho, med dess konung och frigsfolk, i dina hand.

3. Rät alla frigsmännerna gå en gång kringom staden; och gör så i sju dagar.

4. På sjunde dagen lät Presterna taga sju klangärens basuner, och gå dermed för arlen; och går på den samma sjunde dagen om sju resor kringom staden, och lät Presterna blåsa i basunerna.

5. Och då man blås i klangärshornet långsamt, så att J hören basunerna, då skall folket göra ett stort strid, och så stola stads-murarna falla, och folket skal falla derin, hwar och en rätt framför sig.

6. Då kallade Jofua, Runs son, Presterna, och sade till dem: Bärer förbundsens arl, och låter sju Prester bära sju klangärens basuner för HETrans arl.

7. Men till folket sade han: Drager åstad, och går omkring staden, och hwilken som wäpnader är, han gånge fram för HETrans arl.

8. Då Jofua detta folkena sagt hade, togo de sju Prester sju klangärens basuner, och gingo för HETrans arl, och blåste i basunerna; och HETrans förbunds arl följde efter dem.

9. Och hwilken som wäpnader war, han gick för Presterna, som i basunerna blåste, och hopen följde efter arlen, och blåste i basuner.

10. Men Jofua böd folkena, och sade: J stolen intet härstri göra, eller låta höra edra röst, eller något ord låta gå utaf edar mun, intill den dagen jag säger till eder: Gifwer upp ett härstri; då gifwer ett härstri upp.

11. Så gick HETrans arl kringom staden en gång; och kommo i lägret, och blefwo der.

12. Förty Jofua plågade wara bittida uppe om morgonen, och Presterna bäro HETrans arl.

13. Så bäro de sju Presterna de sju klangärens basuner för HETrans arl, och gingo och blåste i basunerna; och hwilken som wäpnad war, han gick för dem, och hopen följde HETrans arl, och blåste i basuner.

14. På den andra dagen gingo de och en gång om staden, och kommo i lägret igen; så gjorde de i sju dagar.

15. Men på sjunde dagen, då morgonrodnen uppgick, woro de bittida uppe, och gingo wid samma sättet sju resor kringom staden;

så att de på den samma ena dagen kommo sju resor kringom staden.

16. Och på sjunde resone, då Presterna blåste i basunerna, sade Jofua till folket: Gifwer upp ett härstri; ty HETren hafwer gifwit eder staden.

17. Men staden, och allt det deruti är, skall tillspillogifwas HETranom; allenast den stölan Rahab skall blifwa lefwandes, och alla de som med henne äro i hus; ty hon förbolde de bådskap, som wi utsände.

Jof. 2: 3. x. Ebr. 11: 31.

18. Allenast tager eder wara för det som tillspillogifwet är, att J ide gifwen eder sjelf tillspillo; om J något tagen af det som tillspillogifwet är, och gören så Israels lägre tillspillo, och låten det komma i olycko.

3 Mos. 27: 28.

19. Men allt silfwer och guld, och koppars och jerns tyg, skall wara belgadt HETranom, och bewaras till HETrans stätt.

4 Mos. 31: 54.

20. Då gaf folket upp ett härstri, och blåste i basunerna; ty allt folket, som hörde basunernas ljud, gaf upp ett stort härstri, och murarna föllo omkull, och folket beseg staden, hwar och en rätt för sig. Så wunno de staden; Ebr. 11: 30.

21. Och tillspilogjorde allt det i stadenom war, med swärdssegg, både man och qwinno, ung och gammal, så, får och åsnar.

22. Och Jofua sade till de två män, som hade bespejat landet: Går uti den stölnes hus, och hafwer qwinnona däban hitut, med allt det hon hafwer, såsom J hafwen sworit henne. Jof. 2: 14.

23. Då gingo de unge män spejare ditin, och hade Rahab ut med hennes fader och moder, och bröder, och allt det hon hade, och alla hennes släkt, och låto dem blifwa utanför Israels lägre.

24. Men staden brände de upp med eld, och allt det deruti war; allenast silfwer och guld, och koppars och jerns tyg, lade de för en stätt in uti HETrans hus. 4 Mos. 31: 20.

25. Men den stölan Rahab, med hennes faders hus, och allo thy hon hade, lät Jofua lefwa; och hon bodde i Israel intill denna dag; derföre att hon hade förbott de bådskap, som Jofua till att bespeja utsände hade till Jericho.

26. På den tiden swor Jofua, och sade: Förbannad ware den man för HETranom, som upprättar och bygger denna staden Jericho. När han lägger hans grund, de

loste honom han första son; och när han uppsätter hans port, det koste honom hans yngsta son.

1 Kon. 16: 34.

27. Och war HERRen med Jofua, så att han warbt namnkunnig i all land.

7. Capitlet.

Achan kjäl, röjes, straffas.

Men Israels barn förto go sig på det som tillspillogifwet war; ty Achan, Char-mi son, Sabbi sons, Serahs sons, af Juda slägte, tog något af det som tillspillogifwet war; då förgrymmade sig HERRans wrede öfwer Israels barn.

Jos. 22: 20. 1 Chr. 2: 7.

2. Och Jofua utskände af Jericho några män in mot Aj, som ligger wid BethAven öfverut ifrå BethEl, och sade till dem: Går upp, och bespejer landet. Och då de hade uppgångit, och bespejat Aj,

3. Kommo de igen till Jofua, och sade till honom: Låt icke allt folket draga ditupp; utan wid tu eller tre tusend män, att de draga ditupp, och slå Aj, att icke allt folket gör sig der möbo om; förty de äro få.

4. Så drog o ditupp af folkena wid tretusend män, och de slöbde för de män af Aj.

5. Och de af Aj slog o af dem wid sex och tretio män, och jagade dem allt ifrå porten intill Sebarim, och slog o dem den wägen nederåt. Då warbt folkens hjerta för-tvissladt, och warbt såsom watten.

6. Och Jofua ref sina kläder sönder, och föll uppå sitt ansigte till jordene för HERRans arf, allt intill aftenen, samt med de äldsta af Israel, och de ströbde stoft på sin hufvud.

1 Mos. 37: 34.

1 Sam. 4: 12. Eph. 4: 1. Jos 1: 20. 2: 12.

7. Och Jofua sade: Åh! HERRe, HERRe, hwi hafwer du fört detta folket öfwer Jordan, att du skulle gifwa oss uti de Amorreers händer, till att förgöra oss? Åh! det wi dock hade blifwit på hinfidon Jordan, såsom wi begynt hade.

8. Åh! min HERRe, hwad skall jag säga, medan Israel wänder ryggen till sina fiendar?

9. När de Cananeer och alle landens inbyggare det höra, så warba de oss omring-hwärfwande, och utrota vårt namn af jordene; hwad will du då göra dina stora Ranne?

10. Då sade HERRen till Jofua: Statt upp, hwi ligger du så på ditt ansigte?

11. Israel hafwer syndat, och de hafwa

gångit öfwer mitt förbund, som jag dem budit hafwer; och hafwa tagit af det som tillspillogifwet war, och stulit, och ljugit, och lagt ibland sin tyg.

12. Israels barn kunna icke blifwa ståndande för sina fiendar; utan måste wända ryggen till sina fiendar; förty de äro till-spillo wordne. Jag skall icke wara mera med eder, om I icke låten komma den spillning ifrån eder.

13. Statt upp, och helga folket, och säg: Helger eder till morgons; ty så säger HERRen Israels Gud: En spillning är ibland dig, Israel; derföre kan du icke blifwa ståndandes för dina fiendar, tillbesz I låten den spillningen komma ifrån eder.

2 Mos. 19: 10. Jos. 3: 6.

14. Och I stolen bittida gå fram, den ena släkten efter den andra; och på hwilken släkten HERRen drabbar, der skall gå fram den ena ätten efter den andra; och på hwilken ätten HERRen drabbar, der skall gå fram det ena huset efter det andra; och på hwilket hus HERRen drabbar, der skall gå fram den ene husbonden efter den andra.

15. Och hwilken som befunnen warder med någon spillgiffwen ting, honom skall man uppbränna i eld, med allt det han hafwer; derföre, att han hafwer gångit emot HERRans förbund, och bedrifwit en galenskap i Israel.

4 Mos. 15: 30, 36.

16. Så stod Jofua bittida upp om morgonen, och hade fram Israel, den ena släkten efter den andra; och det drabbade in på Juda slägte.

17. Och då han hade Juda slägte fram, drabbade det in på de Serahiters ätt; och då han hade de Serahiters ätt fram, den ena husbonden efter den andra, drabbade det på Sabbi.

18. Och då han hade hans hus fram, den ena husbonden efter den andra, drabbade det på Achan, Char-mi son, Sabbi sons, Serahs sons, utaf Juda slägte.

19. Och Jofua sade till Achan: Min son, gif HERRanom Israels Gudi årona, och gif honom prisen; och säg mig hwad du gjort hafwer, och ljug inter för mig.

20. Då swarade Achan Jofua, och sade: Sannerliga, jag hafwer syndat emot HERRan Israels Gud; så och så hafwer jag gjort;

21. Jag såg ibland rostwet en kostelig Babilonist mantel, och tusundrade fillar silfwer,

och en gylbene tungo, femtio stiklar wärd till wigt; der säd jag lust till, och tog det; och si, det är nebergaswett i jordene i mitt tjäll, och silfret derunder.

22. Då sände Josua dit båd; de lupo till tjället, och si, der war det nebergaswett i hans tjäll, och silfret derunder.

23. Och de togo det utu tjället, och bärde till Josua, och till all Israels barn, och lastade det der neh för HERren.

24. Då tog Josua och hela Israel med honom Achas, Serahs son, med silfret, mantelen och gylbene tungone, hans söner och dötrar, hans orar och åsnar, och får, hans tjäll, och allt det han hade; och förde ut i Achors dal.

25. Och Josua sade: Efter du hafwer pågat oss, så pågå dig HERren på denna dag! Och hela Israel stenade dem, och brände dem upp i eld. 5 Mos. 13: 15, 16.

26. Och då de hade stenat dem, gjorde de ena stora stenrösjö öfwer dem, hwilken ännu warar allt intill denna dag. Så wände då HERren sig ifrå sine wredes grymhet; deraf heter det rummet Achors dal intill denna dag.

8. Capitlet.

Äl brändt. Altaret byggt. Wälsignelsen utropad.

Och HERren sade till Josua: Fruktu dig intet, och war intet förfärad. Tag med dig allt krigsfolket, och gör redo, och drag upp till Äj. Si, jag hafwer gifwit Konungen i Äj, med hans folk, hans stad och land, i dina händer.

5 Mos. 1: 21. 7: 18. 20: 3.

2. Och du skall göra med Äj och dess Konung, såsom du med Jericho och dess Konung gjort hafwer; undantagno, att dess rof och dess bostad stolen I byta eder emellan. Beställ ett bathåll affides wid staden.

5 Mos. 20: 14. Jos. 6: 21, 24.

3. Då gjorde Josua redo, och allt krigsfolket, till att draga upp till Äj; och Josua utwalde tretiotusend stridsmän, och sände ut om nattena;

4. Och böd dem, och sade: Ser till, I stolen wara i bathåll, affides wid staden; och warer icke för långt ifrå staden, och warer alle redo.

5. Men jag, och allt folket, som med mig är, wiljom draga till staden; och när de draga ut emot oss, såsom tillförene, så wilje wi fly för dem; Jos. 7: 5.

6. Att de draga ut efter oss, så länge wi

komme dem ut ifrå staden; ty de stola tänka, att wi fly för dem, såsom tillförene.

7. Och medan wi fly för dem, stolen I redo wara i bathållena, och taga staden in; förty HERren edar Gud skall gifwa eder honom i händer.

8. När I hafwen intagit staden, så tändet elden på honom; efter HERrans ord görer; si, jag hafwer det budit eder.

9. Så sände Josua dem åsnad, och de gingo ditupp i bathåll, och höllo emellan Beth-El och Äj, westerut ifrå Äj; men Josua blef i den nattene när sollena.

10. Och om morgonen war han bittida uppe, och städade folket, och drog upp med de äldsta af Israel för sollena till Äj.

11. Och allt krigsfolket, som när honom war, drog upp, och trädde fram, och kommo in mot staden, och sågade sig norrut ifrå Äj; så att en dal war emellan dem och Äj.

12. Men han hade tagit wid femtusend män, och skäld dem till bathåll emellan Beth-El och Äj, westerut ifrå staden.

13. Och folket af hela lägret, som norrut ifrå stadenom war, ställes så, att dess yttersta rädde wester om staden; så drog då Josua i den nattene midt in uppå dalen.

14. Som nu Konungen i Äj såg det, stönade de sig, och gjorde bittida redo; och männerna af stadenom drog ut, till att möta Israel i strid med allt sitt folk, på ett förelagdt rum emot slättmarkene; ty han wiste icke, att ett bathåll war på honom bakom staden.

15. Men Josua och hela Israel ställes sig, såsom de hade warit slagne för dem, och flydde på den wägen åt öfnene.

16. Då förslöde allt folket af stadenom, att man skulle förfölja dem; och de jagade desslikes efter Josua, och föllo utu stadenom;

17. Så att icke en man blef qwar i Äj och Beth-El, den icke utdrog, och förföljde Israel: och låto staden stå öppen, på det de skulle jaga efter Israel.

18. Då sade HERren till Josua: Räck ut spetsen, som du hafwer i dine hand, emot Äj; ty jag wil gifwa det i dina hand. Och Josua räckte ut spetsen, som i hans hand war, emot staden.

19. Då gaf sig bathållet upp med hast utaf sitt rum, och lupo, sedan han räckte ut sina hand, och kommo i staden, och wunnos honom, och hafade sig, och tändet elden på honom.

20. Och de män af Äj wände sig, och sågo

tillbala, och singo se rösten af staden gå upp i himmelen, och hade intet rum till att fly, hvarken hit eller dit; och det folket, som flydde åt stnena, wände sig om till att jaga efter dem.

21. Då nu Josua och hela Israel sågo, att basbället hade wunnit staden, efter rösten gick upp af stadenom, wände de om, och slogo de män af Aj.

22. Och de i staden drogo också ut emot dem, så att de kommo midt ibland Israel på båda sidor; och de slogo dem, tilldess ingen af dem öfwerblef lefwandes, eller undslapp; 5 Mos. 7: 2.

23. Och grepo Konungen af Aj lefwandes, och förde honom till Josua.

24. Och då Israel hade ihjällslagit alla Ajs inbyggare på marlene, och i stnena, som hade jagat efter dem, och de föllo alle genom swärdsegg, tilldess de woro ändade; då wände sig hela Israel åt Aj, och slogo det med swärdsegg.

25. Och alle de som föllo på den bagen, både män och qwinnor, de woro tolf tusend, allt folk i Aj.

26. Och Josua drog icke handena igen, med hwilka han utdrätte spetsen, tilldess han tillspillog jorde alla Ajs inbyggare;

27. Utan bostäp, och rosset af stadenom, utbytte Israel emellan sig, efter Hetrans ord, såsom han Josua budit hade. 4 Mos. 31: 22, x.

28. Och Josua brände upp Aj, och gjorde en hög deraf till ewig tid, den ännu der är på denna dag;

29. Och lät upphänga Konungen af Aj i ett träd intill astone. Då solen war nebergången, befalle han, att man skulle taga hans kropp utu träd; och de lastade i stadsporten, och höfwo en stor stenhop deruppå, hwilken ännu der är intill denna dag. 5 Mos. 21: 23. Jos. 10: 27.

30. Då byggde Josua Hetranom Israels Gud ett altare, på det berget Ebal,

31. Såsom Mose Hetrans tjenare Israels barnom budit hade, såsom skrifwet står i Mose lagbok, att altare af hela stenar, der intet jern på kommet war; och offrade deruppå Hetranom bränneoffer och tackoffer; 2 Mos. 20: 25. 5 Mos. 27: 5, 6.

32. Och stref der på stenarna den andra lagen, som Mose Israels barnom förestrifwit hade. 5 Mos. 27: 3.

33. Och hela Israel med deras äldsta, och ämbetsmän och domare, stodo på båda sidor

wid arken inför Presterna af Levi, som bäro Hetrans förbunds art; de främlingar, så wäl som de infödde; hälften af dem inwid det berget Grisin, och den andra hälften inwid det berget Ebal; såsom Mose Hetrans tjenare tillförene budit hade, till att wälsigna Israels folk.

5 Mos. 27: 12, x. Dan. 9: 11. 34. Sedan lät han utropa all lagens ord, om wälsignelsen och förbannelsen, som skrifne stå i lagboken.

35. Det war icke ett ord, som Mose budit hade, det Josua icke lät utropa för hela Israels menighet; för qwinnor och barn, och främlingom, som ibland dem woro. 5 Mos. 31: 11.

9. Capitlet.

Gibeons lik, förbund, tråldom.

Då nu detta bördes intill alla de Konungar, som woro på den sidon Jordan, på bergom och i dalom, och i alla stora hafsens hamner, och när dem som woro inwid Libanons berg, nämliga de Hetheer, Amoreer, Cananeer, Pherezeer, Heveer och Jebuseer;

2. Samlade de sig tillhopa enbrägeliga, att de skulle strida emot Josua, och emot Israel.

3. Men Gibeons inbyggare, då de hörde hwad Josua gjort hade med Jericho och Aj,

4. Upptänkte de en list, gingo till och sände bådskap åstad, och togo gamla säcker på sina åsnar, och gamla slitna winläglar,

5. Och gamla lappade skor på sina fötter, och drogo gamla och risna kläder uppå; och allt det brödd, som de togo med sig, war hårdt och mögladt;

6. Och gingo till Josua i lägret wid Gilgal, och sade till honom, och till hela Israel: Wi äre komne fjerran af annor land; så görer nu ett förbund med oss.

7. Då sade hela Israel till de Heveer: Kan hända, att du bor här ibland oss, huru kunne wi då göra förbund med dig? Jos. 11: 19. 2 Mos. 23: 32, 33.

8. De sade till Josua: Wi äre dine tjenare. Josua sade till dem: Ho ären I; eller hwadan kommen I?

9. De sade: Dine tjenare äro gansta fjerran komne af annor land, för Hetrans bins Guds Namns skull; ty wi hafwe hört hans rykte, och allt det han i Egypten gjort hafwer;

10. Och allt det han de två Amoreers Ko-

nungar på hinsidon Jordan gjort hafwer, Sizon, Konungenom i Hesbon, och Og, Konungenom i Basan, som bodde i Asaroth.

4 Mos. 21: 23, ic. 5 Mos. 2: 32, ic.

11. Därföre sade wår äldste, och alle wår lands inbyggare: Lager spisning med eder på resona, och går åstad emot dem, och säger till dem: Wi äro edre tjenare; så görer nu ett förbund med oss.

12. Detta wår bröb, som wi togo med oss till spisning utu wår hus, war ännu färskt, då wi åstad forom till eder; men nu, si, det är hårdt och mögladt.

13. Och dessa winläglarna spölle wi nya; och si, de äro slitne; och denna wår kläder och skor äro gamla wordna för denna ganska långa resonas skull.

14. Då togo höfwitsmännerna af deras spisning, och frågade intet GEBrans mun.

4 Mos. 27: 21.

15. Och Josua gjorde frid med dem, och ingick ett förbund med dem, att de skulle blifwa lefwande; och de öfwerste för menighetene sworo dem.

5 Mos. 7: 2. 2 Sam. 21: 2.

16. Men efter tre dagar, sedan de hade gjort förbundet med dem, kom för dem, att de woro hårdt när dem, och skulle bo ibland dem.

17. Ty då Israels barn drogo framåt, kommo de tredje dagen till deras städer, hwilke så woro nämnde: Gibeon, Cephira, Beeroth och Kiriath Yearim.

18. Och de slog dem intet, ty de öfwerste för menighetene hade sworit wid GEBRan Israels Gud; och hela menigheten knorrade emot de öfwersta.

19. Då sade alle de öfwerste för hela menighetene: Wi hafwe sworit dem wid GEBRan Israels Gud; därföre kunne wi intet komma wid dem.

20. Men det wilje wi göra dem; låtom dem lefwa, att en wrede icke kommer öfwer oss för edens skull, den wi dem gjort hafwom.

2 Sam. 21: 1.

21. Och de öfwerste sade till dem: Låtom dem lefwa, att de måga wara webadhuggare och wattungdragare för hela menighetene, såsom öfwerstarna dem sagt hafwa.

22. Då kallade dem Josua, och talade med dem, och sade: Swi hafwen I bedragit oss, och sagt: I ären ganska långt ifrån oss; ändoc I bon ibland oss?

23. Därföre skolen I wara förbannade, så att af eder icke skall återwända trälar, som

web hugga, och watten draga, till mins Guds hus.

24. De swarade Josua, och sade: Det hafwer warit sagdt dina tjenare, att GEBRan din Gud hafwer budit sinom tjenare Moise, att han skall gifwa eder detta hela landet, och förgöra för eder alla landsens inbyggare; då fruktade wi om wåra själar för eder storliga, och gjorde detta.

5 Mos. 7: 1.

25. Men nu, si, wi äre i dina händer; hwad dig tycker godt och rätt wara att göra med oss, det gör.

26. Och han gjorde dem så, och friade dem ifrån Israels barnas hand, att de icke slogo dem ihjäl.

27. Så gjorde Josua dem på samma dagen till webadhuggare och wattungdragare för menighetene, och till GEBRans altare, allt intill denna dag, på det rum som han utwäljandes worde.

10. Capitlet.

Fem Konungar fly. Hagel faller. Solen står. Konungarna hängas. Landet intages.

Då nu Aboni Zebach, Konungen i Jerusalem, hörde att Josua hade wunnit Ai, och gifwit det tillspillo, och hade gjort Ai och dess Konung lila såsom han hade gjort Jericho och dess Konung, och att de Gibeoniter hade gjort frid med Israel, och woro komne ibland dem,

Jos. 6: 15. 9: 15.

2. Fruktade de swårliga; förty Gibeon war en stor stad, såsom en af Konungastäderna, och färrre än Ai, och alle hans borgare gode stridsmän.

3. Och han sände till Hoham, Konungen i Hebron, och till Piram, Konungen i Jarmuth, och till Zaphia, Konungen i Lachis, och till Debir, Konungen i Eglon, och lät säga dem:

4. Kommer hitupp till mig, och hjälper mig, att wi må slå Gibeon; förty de hafwa gjort frid med Josua och Israels barnom.

5. Då kommo tilhoppa, och drogo uppåt, de fem Amoreers Konungar: Konungen i Jerusalem, Konungen i Hebron, Konungen i Jarmuth, Konungen i Lachis, Konungen i Eglon, med all deras härslägre, och belade Gibeon, och stridde deremot.

6. Men de af Gibeon sände till Josua i lägret i Migal, och lät säga honom: Drag icke dina hand ifrå dina tjenare; kom hitupp till oss snarliga, undsätt och hjälp oss; ty alla de Amoreers Konungar, som bo uppå bergen, hafwa samlat sig tilhoppa emot oss.

7. Jofua drog ditupp ifrå Gilgal, och allt frigsfolket med honom, och alle gode stridsmän.

8. Och HERren sade till Jofua: Frukta dig intet för dem; ty jag hafwer gifvit dem i dina händer; ingen af dem skall kunna blifwa ståbandes för dig.

9. Alltså kom Jofua hastliga på dem; ty han drog i hela nattene upp ifrå Gilgal.

10. Men HERren fördröjde dem för Isra:el, så att de slog dem en stor slagkning af i Gibeon; och jagade efter dem på den vägen till BethHoron, och slog dem intill Aijela och Maffeba. Dom. 4: 16.

11. Och då de flydde för Israel den vägen nederåt till BethHoron, lät HERren falla af himmelen stora bagelstenar på dem intill Aijela, så att de blefwo döde; och mycket flere af dem blefwo döde af bagelstenarna, än Israels barn slog dem med swärd.

12. Då talade Jofua med HERren, på den dagen, när HERren gaf de Amororer för Israels barn, och sade i Israels närvaro: Sol, stå stilla i Gibeon, och måne, i Aijelons dal. Ef. 28: 21.

13. Då stod solen stilla, och månen beflödes, tillbedt att folket hämnade sig på sina fiendar. Är icke detta strifwet i dens frommas bok? Så stod solen midt på himmelen, och förbröjde gå neder, sånär en helan dag. Ef. 38: 8.

14. Och hafwer ingen dag varit lit wid denna, hwarens förr eller sedan, då HERren lydde ens mans röst; ty HERren stridde för Isra:el.

15. Och Jofua drog åter i lägret igen till Gilgal; och hela Isra:el med honom.

16. Men de fem Konungar woro flydde, och umhufvingo sig uti en kulo i Maffeba.

17. Då warbt Jofua sagdt: Wi hafwe funnit de fem Konungar fördoelba i ene kulo i Maffeba.

18. Jofua sade: Så wälter stora stenar för gapet af kulone; och befäller några män, som taga der wara på dem.

19. Men I står icke stilla, utan jager efter stora fiendar, och står deras eftersta, och låter icke komma dem i deras städer; ty HERren ehar Gud hafwer gifvit dem i edra händer. 5 Mos. 25: 18.

20. Och då Jofua och Israels barn hade lyktat den mäktiga stora slagtingen på dem, och platt slagit dem, hwad sedan qwart blef af dem, det kom in i de sista städer.

21. Så kom allt folket åter i lägret igen till

Jofua i Maffeba med frid; och ingen torde röra sina tungor för Israels barn.

22. Men Jofua sade: Låter upp gapet för kulone, och drager fram de fem Konungar till mig.

23. De gjorde och så, och hade de fem Konungar till honom utu kulone: Konungen i Jerusalem, Konungen i Hebron, Konungen i Jarmuth, Konungen i Lachis, Konungen i Eglon.

24. Då nu desse Konungar woro framlebbde till honom, kallade Jofua hela Isra:el, och sade till de öfwersta af frigsfolket, som med honom drogo: Kommer hit, och träder dessa Konungarna på halsen med fötterna; och de kommo fram, och trädde på deras halsar med fötterna.

25. Och Jofua sade till dem: Frakter eder intet, och grufwet eder intet; warer tröste och wid ett fritt mod; ty alltså skall HERren göra alla edra fiendar, som I emot striden.

26. Och Jofua slog dem sedan, och drap dem, och hängde dem i fem trä; och de hängde i trån allt intill aftonen.

27. Då solen war nedergången, böd han, att man skulle taga dem ned af trån, och kasta dem in i kulona, der de sig uti fördoelt hade; och lade stora stenar för gapet af kulone, hwille der ännu dö på denna dag. 5 Mos. 21: 23. Jof. 8: 29.

28. På den samma dagen wann och Jofua Maffeba, och slog det med swärdsegg, med dess Konung, och gaf det tillspillo, och alla de själar, som derinne woro, och lät ingen blifwa igen; och gjorde dem Konungenom i Maffeba, såsom han hade gjort Konungenom i Jericho. Jof. 6: 21.

29. Så drog Jofua, och hela Isra:el med honom, ifrå Maffeba till Ribna, och stridde deremot.

30. Och HERren gaf det också i Israels hand, med dess Konung; och han slog det med swärdsegg, och alla de själar, som derinne woro, och lät ingen blifwa igen derinne; och gjorde dess Konung, såsom han hade gjort Konungenom i Jericho.

31. Sedan drog Jofua, och hela Isra:el med honom, ifrå Ribna till Lachis; belade och beskrigde det.

32. Och HERren gaf beflödes Lachis i Israels händer, så att de wonno det på annan dagen, och slog det med swärdsegg, och alla de själar som derinne woro, alldeles som han hade gjort i Ribna.

33. På samma tiden drog Horam, Konungen i Gese, upp till att hjälpa Achis; men Jofua slog honom med allt hans folk, till dess ingen igenblef.

34. Och Jofua drog ifrån Achis med hela Israel, intill Eglon, och belade och bescribde det;

35. Och wann det på samma dag, och slog det med swärdsugg, och gaf tillspillo alla de själar, som derinne woro på samma bagen, alldeles såsom han hade gjort Achis.

36. Sedan drog Jofua med hela Israel ifrån Eglon upp till Hebron, och bescribde det;

37. Och wann det, och slog det med swärdsugg, och dess Konung med alla dess städer, och alla de själar, som derinne woro; och lät icke en igenblifwa, alldeles såsom han hade gjort Eglon; och gaf det tillspillo, och alla de själar som derinne woro.

38. Då wände Jofua igen med hela Israel inåt Debir, och bescribde det;

39. Och wann det med dess Konung, och alla dess städer, og slog dem med swärdsugg, och gäfwro tillspillo alla de själar som derinne woro; och lät icke en igenblifwa. Såsom han hade gjort Hebron, så gjorde han och Debir och dess Konung, och såsom han hade gjort Libna och dess Konung.

40. Alltså slog Jofua allt landet på bergen, och söderut, och i dalarna, och wid bäckerna, med alla deras Konungar; och lät icke en igenblifwa; och gaf tillspillo allt det som anda hade, såsom HETren Israels Gud budit hade; 5 Mos. 7: 2. 20: 16.

41. Och slog dem allt ifrån Kades-Barnea intill Gasa; och hela landet Gosen intill Gibeon; 5 Mos. 11: 16. 15: 51.

42. Och wann alla dessa Konungarna med deras land, allt med en ryd; ty HETren Israels Gud stridde för Israel.

43. Och Jofua drog åter i lägret till Gilgal med hela Israel.

11. Capitlet.

Sabin ic. slagne. Enatim utolade.

Då Jabin, Konungen i Hazor, detta hörde, sände han till Jobab, Konungen i Madon, och till Konungen i Achsaph,

2. Och till de Konungar, som bodde norrut uppå bergen, och uppå slättmarkene, söderut Cinneroth; och i dalarna, och i Raphot-Dor, utmed hafwet;

3. Till de Cananeer österut och westerut, till de Amoreer, Hethiter, Pherezeer, och Je-

buseer uppå bergen; så och till de Seveer nebanför Hermons berg i Mizpa land.

4. Dessa drogo ut med alla deras härar, dräpeliga mydet folk, såsom sanden i hafstrandene; och ganska många hästar och wagnar.

5. Alle desse Konungar församlade sig, och kommo, och lägrade sig ihop wid det watten Merom, till att strida med Israel.

6. Och HETren sade till Jofua: Fruktu dig intet för dem; ty i morgon på denna tiden skall jag gifwa dem alla slagna för Israels barn; deras hästar skall du hafa, och bränna deras wagnar i eld.

7. Och Jofua som hasteliga på dem, och allt trigsfolket med honom, wid watten Merom, och öfwerföll dem.

8. Och HETren gaf dem i Israels händer; och de slog dem, och jagade dem allt intill det stora Zidon, och intill det warma watten; och intill slätten i Mizpe österut, och slog dem tilldess icke en igenblef.

Jos. 13: 6.

9. Då gjorde Jofua dem såsom HETren honom budit hade, och hafade deras hästar, och brände upp deras wagnar;

10. Och wände om på samma tiden, och wann Hazor, och slog dess Konung med swärd; ty Hazor war tillförene hufwudska den för alla dessa Konungariten;

11. Och slog alla de själar, som derinne woro, med swärdsugg, och gaf dem tillspillo; och lät intet igenblifwa, som anda hade; och brände upp Hazor med eld.

12. Dertill alla dessa Konungarnas råder mann Jofua, med deras Konungar; och slog dem med swärdsugg, och gaf dem tillspillo, såsom Mose HETrens tjenare budit hade.

2 Mos. 23: 32. 4 Mos. 33: 52. 5 Mos. 20: 16.

13. Dock upprände Israels barn inga städer med eld, som högt uppe lågo, förutan Hazor allena; det upprände Jofua.

14. Och allt rofwet af dessa städerna och boskapen, bytte Israels barn emellan sig; men alla menniskor slog de med swärdsugg, tilldess de förgjorde dem, och läto intet igenblifwa, som anda hade.

15. Såsom HETren sinom tjenare Mose, och Mose Jofua budit hade, så gjorde Jofua, att intet blef tillbaka af allt det HETren hade budit Mose.

2 Mos. 34: 12. 5 Mos. 7: 2.

16. Alltså intog Jofua all denna landen på bergen, och allt det söderut ligger, och

allt landet Gofen, och dalarna, och slättmarkerna, och Israels berg med dess dalar;

17. Allt ifrå berget, som ättstijler landet uppåt emot Seir intill BaalGad, på bergsens Libanons slätt neban wid Hermons berg; alla deras Konungar wann han, och slog dem, och drap dem.

18. Men han förde örlig med dessa Konungarna i långan tid.

19. Och war ingen stad, som sig gaf med frid under Israels barn, undantagna de Hebeer, som bodde i Gibeon; utan de wunnas dem alla med frid. Jos. 9: 15, 18.

20. Och det stebde så af HETranom, att deras hjerta wardt förstodadt, till att möta Israels barn med frid; på det de skulle tillspillo komma, och dem ingen nåd wedersaras, utan förgöras, såsom HETren hade budit Mose.

21. På den tiden kom Josua, och utrotade de Enatim utaf bergen af Hebron, af Debir, af Anab, af all Juda berg, och af all Israels berg, och gaf dem tillspillo med deras släder; 4 Mos. 13: 34. Dom. 1: 20.

22. Och lät ingen Enatim igenblifwa i Israels barnas land, förutan i Gasa, i Gath, och i Asdod; der blefwo de igen.

1 Sam. 17: 4. 2 Sam. 21: 20.

23. Alltså tog Josua allt landet in, alldeles såsom HETren hade sagt till Mose; och gaf det Israels barnom till arfs, hwarjo släktene sin del. Och landet wände åter att strida.

12. Capitlet.

Elkon, Og och tretioen Konungar slagne.

Deße äro de Konungar i landena, som Israels barn slog, och togo deras land in på hinsiden Jordan, österut; ifrå Arnons bäd intill Hermons berg, och hela marken österut:

2. Sihon, de Amoreers Konung, som bedde i Hesbon, och war rådaudes ifrån Aroer, som på strandene ligger wid den bäcken wid Arnon, och midt i bäcken, och öfwer halft Gilead, intill den bäcken Zab-bol, der Ammons barnas landamärke är;

4 Mos. 21: 24.

5 Mos. 2: 36. 3: 6. 1 Mos. 32: 22.

3. Och öfwer den slättmarkena allt intill hafwet Enneroth österut, och intill hafwet i slättmarkene, som är halshafwet österut, den wägen åt BethJesimoth; och ifrå sunnan neder nmed bäcken wid berget Pisga;

1 Mos. 14: 3. 4 Mos. 34: 3.

4. Dertill Ogs gränso, Konungens i Basan, den ännu af de Mesar qwar blifwen war, och bodde i Astaroth och Ebrei,

6 Mos. 1: 4.

5. Och war rådaudes öfwer berget Hermon, öfwer Galcha, och öfwer hela Basan, allt intill Goguri och Maachathi gränso, och i halfwa Gilead, hwilket war Sihons gränso, Konungens i Hesbon.

6. Mose HETrans tjenare, och Israels barn slog dem; och Mose HETrans tjenare gaf dem de Rubeniter, Gaditer, och den halfwa släktene Manasse till att intaga.

6 Mos. 3: 16.

7. Men deße äro de Konungar i landena, som Josua slog, och Israels barn, på denna sidone Jordan, westerut, ifrå BaalGad på Libanons bergs slätt, intill det berget som ättstijler landet uppåt emot Seir, och det Josua Israels släcter gaf till att intaga, hwarjom och enom sin del;

8. Det som uppå bergen, dalomen, slättmarkene, wid bäder, i öknene, och söderut war, de Setheer, Amoreer, Cananeer, Phe-reseer, Hebeer och Jebuseer:

9. Konungen i Jericho, Konungen i Ai, som wid sidona ligger af BethEl;

10. Konungen i Jerusalem, Konungen i Hebron;

11. Konungen i Jarmuth, Konungen i Lachis;

12. Konungen i Eglon, Konungen i Geser;

13. Konungen i Debir, Konungen i Geder;

14. Konungen i Gorma, Konungen i Arab;

15. Konungen i Libna, Konungen i Abul-

lam;

16. Konungen i Massaba, Konungen i BethEl;

17. Konungen i Tappuah, Konungen i Sepher;

18. Konungen i Aphel, Konungen i La-jaron;

19. Konungen i Madon, Konungen i Gazor;

20. Konungen i SimronMeron, Konungen i Achsaph;

21. Konungen i Ehaanach, Konungen i Megibbo;

22. Konungen i Kedesh, Konungen i Zof-neam på Charmel;

23. Konungen i DorNaphotDor, Konungen för de Hedningar i Gilgal;

24. Konungen i Tirza. Det äro en och tretio Konungar.

13. Capitlet.

Landets delning. Rubens, Gads, Manasse lott.

Då nu Josua wardt gammal, och wäl till ålders, sade HERren till honom: Du äst gammal worden, och wäl till ålders, och landet är ännu mycket qwart, som intagas skall;

2. Nämliga hela landet de Philisteers och hela Gessuri,

3. Ifrå Sichor, som löper framom Egypten, allt intill Etrons landsänbar norrut, hwilka de Cananeer tillräknas; fem de Philisteers herrar, nämliga de Gasiter, de Asdobiter, de Aftaloniter, de Gittiter, de Etroniter, och de Aviter. Jos. 16: 4.

4. Men ifrå söder är hela de Cananeers land, och Mearab de Zidoniers, allt intill Apphel, och till de Amoreers landsänbar;

5. Dertill de Giblites land, och hela Ribanon österut, ifrå BaalGad nebanför berget Hermon, tilldess man kommer till Hamath;

6. Alle de som på bergen bo, ifrå Ribanon intill det warma wattenet, och alle Zidonier; jag skall fördrifwa dem för Israels barn; lasta lott derom, till att utkista dem emellan Israel, såsom jag hafwer budit dig. Jos. 11: 8.

7. Så stift nu denna landen emellan de nio släghter till arfs, och emellan den halfwa släkten Manasse. Ps. 135: 11, 12.

8. Ty de Rubeniter och Gaditer hafwa med den andra halfwa Manasse undfått deras arfwebel, som Mose dem gaf på hinsidon Jordan österut, såsom HERrans tjenare Mose dem det gifwit hafwer. 4 Mos. 32: 33.

5 Mos. 3: 12. Jos. 1: 12, 2c. 20: 8. 22: 4.

9. Ifrån Aroer, som ligger på bäckens strand wid Arnon, och ifrå den staden midt i bäcken, och all den ängden Medeba allt intill Dibon;

10. Och alla Sihons, de Amoreers Konungs, städer, som satt i Heshbon, allt intill Ammons barnas landsänbar;

11. Dertill Gilead, och de landsänbar wid Gessuri och Maachati, och hela berget Hermon, och hela Basan, allt intill Escha;

12. Hela Dgs rike i Basan, den i Astaroth och Edrei satt, hwilken ännu igen war af de Refar; men Mose slog dem, och förbred dem.

13. Men Israels barn förbrefwo icke dem i Gessur, och i Maachath; utan de bodde, både Gessur och Maachath, ibland Israels barn allt intill denna dag.

14. Men de Leviters slägte gaf han ingen

arfwebel; ty HERrans Israels Guds offer är deras arfwebel, såsom han dem sagt hade. 4 Mos. 18: 24.

5 Mos. 10: 9. 18: 1, 2c. Ps. 44: 26.

15. Så gaf Mose Rubens barnas slägte, efter deras ätter;

16. Så att deras landsänbar woro ifrån Aroer, som ligger på bäckens strand wid Arnon, och den staden midt i bäcken, med alla slättmarkene intill Medeba;

17. Heshbon och alla dess städer, som ligga på slätt markene, Dibon, BamothBaal, och BethBaalMeon,

18. Jahza, Kedemoth, Mephaath,

19. Ariathaim, Sibma, SerethSahar up på berget Emel,

20. BethPeor, de städer wid Pisga, och BethJesimoth,

21. Och alla de städer på slättmarkene; och hela Sihons, de Amoreers Konungs, rike, som satt i Heshbon, den Mose slog med de förstar i Midian, Evi, Kelen, Zur, Hur och Reba, hwilke Konung Sihons höfwitemän woro, som i landena bodde. 4 Mos. 31: 8.

22. Dertill Bileam, Beors son, den spåmannen, slogo Israels barn med swärd, samt med de andra dräpna. 4 Mos. 22: 5.

23. Och landamäret till Rubens barn war Jordan. Detta är nu Rubens barnas arfwebel i deras ätter, städer och byar.

24. Gads barnas slägte, efter deras ätter, gaf Mose,

25. Så att deras landsänbar woro Jaaser, och alla de städer i Gilead, och halfst Ammons barnas land, allt intill Aroer, som ligger för Rabbah; 5 Mos. 2: 19.

26. Och ifrå Heshbon intill RamathMizpe och Betonim; och ifrå Mahanaim allt intill Debirs landsänbar;

27. Men i balenom, BethHaram, BethNimra, Succoth och Zaphon, som qwart war af Sihons rike, Konungens i Heshbon, hwillets gränsa war Jordan, allt intill ändan af hafwet Einneereth, på denna sidene Jordan, österut.

28. Detta är nu Gads barnas arfwebel, i deras ätter, städer och byar.

29. Den halfwa Manasse barnas slägt, efter deras ätter, gaf Mose,

30. Så att deras landsänbar woro ifrå Mahanaim, hela Basan; hela Dgs rike, Konungens i Basan, och alla Jairs byar, som i Basan ligga, nämliga tertio städer;

5 Mos. 3: 14.

31. Och halfwa Gilead, Astaroth, Ebrei,

Ogs rifles städer i Basan, gaf han Machirs Manasse sons barnom, det är, hälften af Machirs barnom, efter deras ätter.

4 Mos. 32: 40. x.

32. Detta är det som Mose utskifte uppå Moabs mark, hinsiden Jordan in mot Jericho, österut.

33. Men Levi slägte gaf Mose ingen arfwebel; ty HERren Israels Gud är deras arfwebel, såsom han dem sagt hade.

4 Mos. 18: 20.

14. Capitlet.

Levi städer. Hebron, Calebs arf.

Detta är nu det som Israels barn intogo i Canaans land, hvilket dem emellan utskifte Presten Eleazar, och Josua, Munson, och de öfverste städer i Israels barnas släfter.

2. Och de skifte det emellan sig med lott, såsom HERren budit hade genom Mose, att gifwa de hälftionde släfter.

4 Mos. 26: 55. 33: 64. 34: 13. Ap. G. 13: 19.

3. Ty de två släfterna, och den halfwa, hade Mose gifwit arfwebel hinsiden Jordan; men Leviterna hade han ingen arfwebel gifwit ibland dem.

4. Ty Josephs barn woro två släfter, Manasse och Ephraim; derföre gäfwö de Leviterna ingen del i landena, utan städer, der de skulle bo uti, och förstäder för deras boskap, och häfwo.

1 Mos. 48: 6.

5. Såsom HERren hade budit Mose, så gjorde Israels barn, och skifte landet.

6. Då gingo Juda barn fram till Josua i Gilgal; och Caleb, Jephunne son, den Kenistens, sade till honom: Du wetst hwad HERren sade till den Guds mannen Mose, då mina och dina wägnar, i Rabes-Barnea.

4 Mos. 14: 24. 32: 12.

7. Jag war fyratio åra gammal, när Mose HERrans tjenare mig utfände ifrå Rabes-Barnea, till att bespeja landet; och jag sade bonom igen efter mitt samwet.

4 Mos. 13: 7.

8. Men mine bröder, som med mig uppgångne woro, gjorde folkena ett försträckt hjerta; men jag sålde HERran min Gud troliga efter.

4 Mos. 13: 32.

9. Då swor Mose på den samma dagen, och sade: Det landet, som du på trådt hafwer med din fot, skall wara din och dina barnas arfwebel till ewig tid; derföre, att du HERran min Gud troliga efterföljt hafwer. 5 Mos. 11: 24. Jos. 1: 3. Dom. 1: 20.

10. Och nu, si, HERren hafwer låtit mig sefwa, såsom han sagt hade; det är nu sem och fyratio år sedan HERren detta sade till Mose, då Israel wandrade i öfnene; och si, jag är nu på denna dag sem och åttatio åra gammal;

11. Och är ännu i dag så stark, som jag war på den dagen, då Mose sände mig ut; såsom min magt war på den tiden, så är hon ännu, till att strida och till att gå ut och in.

4 Mos. 27: 18. 5 Mos. 31: 3.

12. Så gif mig nu detta berget, om hvilket HERren sade på den dagen; ty du hörde det på den tiden, att de Enakim bo deruppå, och äro store och fäste städer, om HERren wille wara med mig, att jag kunde förbrifwa dem, såsom HERren sagt hafwer.

13. Då wälsignade Josua honom, och gaf så Caleb, Jephunne son, Hebron till arfwebel.

Jos. 21: 12.

14. Deras wardt Hebron Calebs, Jephunne sons, den Kenistens arfwebel, allt intill denna dag; derföre, att han hade troliga efterföljt HERran Israels Gud.

15. Men Hebron kallades i förtiden Kiriat-Arba, den en stor man war ibland de Enakim. Och landet hade återwändt öfsliga.

15. Capitlet.

Juda gränser, städer. Aklas gifte. Sebus.

Juda barnas slägtes lott, efter deras ätter, war in emot Edoms landsändar, wid den öfne Zin, som söderut stöter in på söderlanden;

4 Mos. 34: 3.

2. Så att deras södergränser woro ifrån ändanom af salt hafwet, det är, ifrå den tungone som drager söderåt;

3. Och går dåban uppåt Aktrabbim, och går igenom Zin, och går uppåt ifrå junnan intill Rabes-Barnea; och går igenom Hebron, och går uppåt Abar, och bjer sig omkring Karlaa;

4. Och går igenom Azmon, och kommer ut wid Egypti båd, så att änden af den gränson warder hafwet. Detta äro nu edra gränser söderut.

5. Men öfvergränsen är salt hafwet intill Jordans ända. Den norra gränsen är ifrå hassens tungo, som är wid Jordan;

6. Och går uppåt intill Beth-Pogla, och drager sig ifrå norban intill Beth-Araba, och går uppåt till Bosans sten, Rubens sons;

Jos. 18: 17.

7. Och går uppåt till Debir ifrån Akors

bal, och ifrå norra fibone, som wet at Gilgal, det twärtöfwer ligger wid Adummim uppåt, hwilket funnantill ligger wid bäden; seban går hon uppåt till det wattenet En-Semes, och går ut wid den brunnen Rogel.

8. Sedan går hon uppåt till Hinnom's sons dal, wid den Jebuseens sido, som bor söderut, det är Jerusalem; och går uppåt öfwer bergsklinten, som ligger för den dalen Hinnom västerut, hwilken söder inpå sidona af Rephaims dal norrut.

9. Sedan går hon ifrå den samma bergsklinten, intill den wattubrunnen Rephtoab, och går ut till de fläder wid Ephrons berg, och böjer sig at Baala, det är Kiriath-Jearim;

10. Och går omkring ifrå Baala västerut intill berget Seir, och går utmed fibone af det berget Jearim ifrå nordan, det är Chesalon, och kommer neder till Beth-Semes, och går igenom Thinnua;

11. Och kommer ut wid sidona af Ekron norrut, och drager sig inåt Sichron, och går öfwer det berget Baala, och kommer ut wid Jabneel; så att hennes yttersta är hafwet.

12. Den gränsan västerut är det stora hafwet. Detta är nu Juda barnas gränser allt omkring i deras ätter.

13. Men Caleb, Jephunne son, warbt gifwet hans del ibland Juda barn, efter som HERren hade befallt Jofua; nämliga Kiriath-Arba, Enaks faders, det är Hebron.

4 Ros. 14: 24. Jos. 14: 13.

14. Och Caleb fördröf bäden de tre Enaks söner, Cesai, Ahiman och Chalmi, Enaks afföda;

4 Ros. 13: 23. Dom. 1: 20.

15. Och drog bäden uppåt till Debirs byggar; och Debir het tillförene Kiriath-Sepher.

Dom. 1: 11.

16. Och Caleb sade: Den som slår Kiriath-Sepher, och vinner det, honom will jag gifwa mina dotter Achsa till hustru.

17. Då wann det Athuiel, Kenas son, Calebs broders; och han gaf honom sina dotter Achsa till hustru.

Dom. 1: 13. 3: 9. 1 Chr. 4: 13.

18. Och det begaf sig, då hon indrog, warbt henne rådet, att bedas en åter af sinom fader; och hon gaf sig ifrån åfnan. Då sade Caleb till henne: Swad är dig?

1 Ros. 24: 64.

19. Hon sade: Gif mig en wälsignelse; ty du hafwer gifwit mig ett söderland, gif

mig och wattukällor; så gaf han henne källor öfwan och nedan.

20. Detta är nu Juda släktes arfwedel i deras ätter.

21. Och Juda barnas släktes fläder ifrå den ena fibone till den andra, utmed de Edomeers gränser söderut, woro desse: Kabzeel, Eder, Jagur,

22. Kina, Dimona, Ababa,

23. Kedes, Bazar, Sithnan,

24. Siph, Telem, Bealoth,

25. Bazar-Babatta, Keriath, Hegron, det är Bazar,

26. Aman, Sama, Rosaba,

27. Bazar-Babba, Gesmon, Beth-Balet,

28. Bazar-Sual, Ber-Seba, Bisjothja,

29. Baala, Fijim, Azem,

30. Eltholab, Chesli, Horma,

31. Bithlag, Rabmanna, Sansanna,

32. Lebaoth, Silhim, Ain, Rimmon. Det äro nio och tjugu fläder, och deras byar.

33. Men i dalarna woro Esthaol, Borge, Aina,

34. Sanoah, En-Gannim, Lappuah, Enam,

35. Jarmuth, Abullam, Socho, Afela,

36. Saaraim, Abithaim, Gebera, Geberothaim. Det äro fjorton fläder, och deras byar.

37. Zenan, Babasa, Migdal-Gad,

38. Dilean, Mizpe, Jostheel,

39. Lachis, Bojath, Eglon,

40. Chabbon, Lahmas, Eithlis,

41. Geberoth, Beth-Dagon, Raama, Malkeda. Det äro sexton fläder och deras byar.

42. Ribna, Epher, Asan,

43. Jiphtah, Aina, Nesib,

44. Regila, Achsib, Marefa. Det äro nio fläder, och deras byar.

45. Ekron med dess dottrar och byar.

46. Ifrån Ekron och intill hafwet, allt det som råder intill Asdod, och dess byar.

47. Asdod med dess dottrar och byar, Gasa med dess dottrar och byar intill Egypti båd, och det stora hafwet är gränsan.

48. Men uppå berget war Samir, Jathir, Socho,

49. Danna, Kiriath-Sanna, det är Debir,

50. Anab, Ekemo, Anim,

51. Gosen, Holon, Silo. Det äro ellofwa fläder, och deras byar.

52. Arab, Duma, Elean,

53. Janum, Beth-Lappuah Aphela,

54. Humta, Kiriath-Arba, det är Hebron, Bior. Det äro nio fläder, och deras byar.

55. Maon, Carmel, Siph, Jutta,

56. Jeseel, Jolebam, Sanoah,
57. Raim, Gibeä, Thimna. Det äro tio
städer, och deras byar.

58. Gathul, Bethjurr, Gebor,
59. Maarath, BethAnoth, Eitheton. Det
äro sex städer, och deras byar.

60. KiriathBaal, det är KiriathFearim,
Rabba; två städer, och deras byar.

61. Men i öfnene woro BethAraba, Mid-
din, Sehadä,

62. Ribsan, och den saltstaden, och EnGebi.
Det äro sex städer, och deras byar.

63. Men de Jebuseer bodde i Jerusalem,
och Juda barn kunde icke fördrifwa dem;
alltså blefwo de Jebuseer med Juda barnom
i Jerusalem allt intill denna dag.

Dom. 1: 8. 2 Sam. 5: 6.

16. Capitlet.

Josephs, Ephraims gränser.

Och Josephs barnom föll lotten till ifrå
Jordan, in mot Jericho, allt intill watt-
net wid Jericho ifrån östan, och öfven, som går
uppifrån Jericho genom det berget BethEl;

2. Och går ut ifrå BethEl till Luz, och går
igenom den gränson ArchiAtaroth;

Dom. 1: 26.

3. Och drager sig nederåt westerut, till den
gränson Zaphleti, allt intill den nebra Beth-
horons gränso, och allt intill Gaser; och
där ände är wid hafwet.

4. Detta fingo nu Josephs barn till arfwe-
del, Manasse och Ephraim.

5. Ephraims barnas gränsa i deras ätter
till deras arfwebel ifrån östan war Ataroth-
Abdar, allt intill det öfra BethHoron;

6. Och går ut westeråt wid Michmethath,
som norrut ligger, der böjer det sig omkring
öster om den staden ThaanathSilo; och går
ifrån östan indt Janoha;

7. Och kommer neder ifrå Janoha till Ata-
roth, och Maaratha, och stöter in på Jericho,
och går ut wid Jordan.

8. Ifrå Tappuah går hon westerut till
NahalKana, och hennes utgång är i hafwet.
Detta är nu Ephraims barnas släktes arf-
webel, till deras ätter.

9. Och alle Ephraims barnas gränsofäder,
med deras byar, lågo förstörddes ibland Ma-
nasse barnas arfwebel.

10. Och de fördrifwo icke de Cananeer, som
bodde i Gaser; så blefwo då de Cananeer
ibland Ephraim allt intill denna dag, och
wordo slättfylldige.

Jos. 17: 13. 1 Kon. 9: 16.

17. Capitlet.

Halfwa Manasse och Zelophebads arf. Josephs barnas
slagan.

Och lotten föll till Manasse slägte, den
Josephs förste son war, och föll till Ma-
chir, Manasse första son, Gileads fader; ty
han war en god stridsman, därför fick han
Gilead och Basan.

4 Mos. 26: 29. 32: 39, 40.

2. Dem androm Manasse barnom uti de-
ras ätter föll också till, nämliga: Abiesers
barnom, Selets barnom, Asriels barnom,
Sechems barnom, Sephers barnom, och Se-
mida barnom. Dese äro Manasse barn,
Josephs sons, som manfön woro i deras
ätter.

3. Men Zelophebad, Sephers son, Gileads
sons, Machirs sons, Manasse sons, hade
inga söner, utan döttrar; och deras namn
äro desse: Mahela, Noa, Hogla, Milca,
Thirza. 4 Mos. 26: 33. 27: 1. 36: 11.

4. Och de gingo fram för Presten Eleazar,
och för Josua, Muns son, och för de öfwer-
sta, och sade: HERRN bödd Mose, att han
skulle gifwa oss arfwebel ibland våra bröder;
så gaf han dem och arfwebel ibland deras
faders bröder, efter HERRNS befallning.

4 Mos. 27: 8.

5. Men Manasse föllo tio söner till, förut-
tan det landet Gilead och Basan, som på
hinsiden Jordan ligger.

6. Ty Manasse döttrar togo arfwebel med
hans söner; och det landet Gilead kom de
andra Manasse barn till.

7. Och Manasse gränsa war ifrån Affer
till Michmethath, som ligger för Sechem,
och går ut på högra handena intill dem af
EnTappuah.

8. Ty det landet Tappuah kom Manasse
till, och är Manasse gränsa inwid Ephraims
barn.

9. Seban går hon neder till NahalKana
föderut till bäckflödena, hwilla Ephraim
tillhöra ibland Manasse städer; men ifrå
nordan är Manasse gränsa in på bäcken, och
går ut i hafwet;

10. Ephraims föderut, och Manasse norrut,
och hafwet är hans landamäre, och stöter
in på Affer ifrå nordan, och in på Zafchar
ifrån östan.

11. Så hade nu Manasse ibland Zafchar
och Affer, BethSean och dess döttrar, Sib-
leam och dess döttrar, och dem i Dor och dess
döttrar, och dem i Endor och dess döttrar, och

dem i Tſaanach och deſſ bötttrar, och dem i Megidbo och deſſ bötttrar, och tredje delen Napſhet.

12. Och Manaffe barn kunde icke intaga de ſtäder; utan de Cananeer begynte till att bo i deſſa landena. Dom. 1: 27.

13. Men då Iſraels barn worde mäktige, gjorde de de Cananeer ſtattſtylbiga, och förbrefwo dem icke.

14. Då talade Joſephſ barn till Joſua, och ſade: Hwi haſwer du icke gifwit mig mer än en lott, och ett ſnöde af arfwedelnom, och jag är dock ett mycket folk, ſåſom HETren haſwer wälfignat mig?

15. Då ſade Joſua till dem: Efter du äſt ett mycket folk, ſå gad upp i ſlogen, och röbj dig der rum uti de Phereſers och Reſars land, efter Ephraims berg är dig för trängt.

16. Då ſade Joſephſ barn: Berget kunne wi icke få; ty de Cananeer bruka alle jernwagnar, ſom i de landena Emel bo, när hwilko ligger BethSean och deſſ bötttrar, och Jiſreel i Emel. Dom. 1: 19.

17. Joſua ſade till Joſephſ hns, Ephraim och Manaffe: Du äſt ett mycket folk; och efter du ſå mycket äſt, måſte du icke haſwa en lott;

18. Utan berget ſtall höra dig till, der ſlogen är; der röbj om dig, ſå bliſwer det dina lotts ände, när du fördrifwer de Cananeer, ſom jernwagnar haſwa och mäktige äro.

18. Capitlet.

Tabernalet i Silo. Höllets förſummelfe. BenJamins lott.

Och hela menigheten af Iſraels barn förſamlade ſig i Silo, och der uppsatte de wittneſsbörſens tabernalet; och landet war dem undergiftwet. Jer. 7: 12.

2. Och woro ännu ſju ſlägter af Iſraels barn, hwilſom deras del icke utſikt war.

3. Och Joſua ſade till Iſraels barn: Huru länge wiſjen I wara ſå late, att I icke gån åſtab, och tagen landet in, ſom HETren edra fäders Gud eder gifwit haſwer?

4. Lager eder af hwarjo ſlägtene tre män, att jag må ſända dem, och de gå upp, och gå igenom landet, och beſtriſwa det efter deras arfwedelar, och komma till mig igen.

5. Skifter landet i ſju delar: Juba ſtall bliſwa wid ſina gränſor ſunnaneſter; och Joſephſ hus ſtall bliſwa wid ſina gränſor nordaneſter.

6. Men I, beſtriſwer de ſju delars land, och härer det hit till mig, ſå wiſſ jag laſta eder lott för HETranom wårom Gud.

7. Ty Lewiterna haſwa ingen del ibland eder, utan HETrans Preſterſkap är deras arfwedel; men Gad och Ruben, och den halfwa ſlägten Manaffe, haſwa tagit ſin del på hinfibon Jordan öſterut, den Moſe HETrans tjenare dem gaf. 4 Moſ. 18: 20.

5 Moſ. 10: 9. 18: 2. Joſ. 13: 14. 4 Moſ. 32: 33.

8. Då ſtode de män upp, och foro åſtab; och Joſua hbd dem, då de gå wille till att beſtriſwa landet, och ſade: Wandrer igenom landet, och beſtriſwer det, och kommer igen till mig, att jag må laſta eder lott för HETranom i Silo.

9. Så gingo männerna åſtab, och droggo landet igenom, och beſtreſwo det på en ſtriſt efter ſtäderna i ſju delar; och kommo till Joſua i lägret igen i Silo.

10. Då laſtade Joſua lotten öfwer dem i Silo för HETranom, och ſiſte der landet ut ibland Iſraels barn, hwarjom och enom ſin del.

11. Och ſöll BenJamins barnas ſlägtes lott efter deras ätter, och wardt deras lotts gränſa emellan Juba barn och Joſephſ barn.

12. Och deras gränſa war på ſibone norrut ifrå Jordan, och går uppåt utmed Jericho på norra ſibone, och kommer upp på berget weſterut; och utgången är wid den öſnen BethAven;

13. Och går dädan intill Eus, utmed ſibone på Eus ſöderut, det är BethEl; och går nederåt intill AtharothAbar wid berget, ſom ligger ſunnan wid det nebra BethGoron;

1 Moſ. 28: 19.

14. Och går neder, och böjer ſig omkring till weſtra ſibona ſöderut ifrå berget, ſom ligger för BethGoron ſöderut; och går ut wid KiriathBaal, det är KiriathFearim, Juba barnas ſtab. Detta är nu den ſidan weſterut.

15. Men den ſidan ſöderut är ifrå KiriathFearim, och går ut emot weſter, och kommer ut till wattubrunnen Nephthoah;

16. Och går neder wid ändan på berget, ſom ligger för Sinmonds ſons dal, den der ligger i Napſhaims dal norrut, och går neder genom Sinmonds dal på de Jebuſeers ſido, ſunnantill, och kommer neder wid den brunnen Rogel; Joſ. 15: 7. 8.

17. Och drager ſig ifrå nordan, och kommer ut till EnSemes, och kommer ut till de höggar, ſom ligga uppe emot Abummin, och kommer ned till Bofens ſten, Rubens ſons:

Joſ. 15: 6.

18. Och går utmed sidone wid slättmarkerna, som ligger norrut, och kommer neder på slättmarkerna ;

19. Och drager utmed den sidone wid Beth-Hogla, som ligger norrut, och änden deraf wid saltbassens tunga norrut, in på Jordans södra ända. Detta är nu den södra gränsan. Jos. 15: 2.

20. Men till den östra sidan skall Jordan wara änden. Detta är nu BenJamins arfwedel i deras gränser allt omkring, i deras ätter.

21. Men städerna BenJamins barnas släkters, ibland deras ätter, äro desse: Jericho, Beth-Hogla, Emelkezi,

22. Beth-Ababa, Bemaraim, Beth-El,

23. Avim, Para, Ophra,

24. Sephar-Ammonai, Dohni, Gaba. Det äro tolf städer, och deras byar.

25. Gibeon, Rama, Beeroth,

26. Mizpe, Sephira, Moga,

27. Refem, Kirseel, Chareala,

28. Bala, Eleph, och de Jebuseer, det är Jerusalem, Gibeath, Kiriath; fjorton städer, och deras byar. Detta är nu BenJamins barnas arfwedel i deras ätter.

19. Capitlet.

Simeons, Sebulons, Jissachars, Assers, Naphthali, Dans och Jofua lottar.

Seban föll den andre lotten Simeons barnas släkte, efter deras ätter; och deras arfwedel war ibland Juda barnas arfwedel.

1 Mos. 49: 7.

2. Och kom på deras arfwedel Ber-Seba, Seba, Molaba,

3. Hazer-Sual, Bala, Azem,

4. Etolad, Bethul, Horma,

5. Kirgad, Beth-Markaboth, Hazer-Susa,

6. Beth-Lebaoth, Saruhen. Det äro tretton städer, och deras byar.

7. Ain, Rimmon, Ether, Asan. Det äro fyra städer och deras byar.

8. Dertill alla byar, som ligga omkring dessa städerna, allt intill Baalath-Ver, Ramath-Jeberut. Detta är Simeons barnas arfwedel i deras ätter.

9. Ty Simeons barnas arfwedel är ibland Juda barnas snöre; efter Juda barnom war deras arfwedel för stor; därför singo Simeons barn del ibland deras arfwedel.

10. Trebje lotten föll på Sebulons barn efter deras ätter; och deras arfwedels gränsa war allt intill Sarib;

11. Och går uppåt västerut till Marasa,

och stöter in på Dabbaseth, och stöter in på bäcken, som löper framom Jotneam;

12. Och wänder sig ifrån Sarib österut, allt intill den gränsan Gissloth-Ehabor; och går ut till Dabberath, och råder upp till Zaphia;

13. Och löper däran öfveråt igenom Gittas-Sepher, Itta-Azajin, och kommer ut till Rimmon, Sammeth-Boar, Hanna;

14. Och böjer sig omkring ifrån nordan inåt Nathon; och utgången är i den dalen Zippith-El;

15. Kattath, Nahalal, Simron, Zibela och Beth-Lehem. Det äro tolf städer, och deras byar.

16. Detta är nu Sebulons barnas arfwedel till deras ätter; och detta är deras städer och byar.

17. Fjerde lotten föll på Jissachars barn efter deras ätter.

18. Och deras gränsa war Jisreel, Chesulloth, Sunem,

19. Hapharaim, Sion, Anaharath,

20. Rabbith, Kisjon, Abeg,

21. Kemeth, En-Gannim, En-Dabba, Beth-Pagaz;

22. Och stöter in på Ehabor, Sahazima, Beth-Semes, och utgången deraf war in på Jordan; sexion städer, och deras byar.

23. Detta är nu Jissachars barnas släkters arfwedel till deras ätter, städer och byar.

24. Femte lotten föll på Assers barnas släkte i deras ätter.

25. Och deras gränsa war Hellsath, Dali, Beten-Achaph,

26. Ammelech, Ameab, Misaal; och stöter in på Carmel wid hafwet, och till Sihor-Libnath;

27. Och wänder sig österut till Beth-Dagon, och stöter in på Sebulon, och till den dalen Zippith-El norrut, Beth-Emel, Regiel, och kommer ut wid Cabul på wensra sidone;

28. Ebron, Rehob, Hammon, Kana, allt intill det stora Zidon;

29. Och wänder sig inåt Rama, allt intill den sassa staden Zor; och wänder sig åt Hosa, och går ut wid hafwet efter snöret åt Achsib;

30. Umma, Apphel, Rehob; två och tjugi städer, och deras byar.

31. Detta är nu Assers barnas släkters arfwedel till deras ätter, städer och byar.

32. Sjette lotten föll på Naphthali barn i deras ätter.

33. Och deras gränsa war ifrån Heleph, Allon, igenom Jaanannim, Abami, Neleb,

JabneEl, allt intill Lakum, och går ut inpå Jordan.

34. Och vänder sig westerut, åt Asnoth-Dabar; och kommer däban ut och till Pultob, och stöter inpå Sebulon söderut, och till Assur westerut, och till Juba inwid Jordan österut;

35. Och hafwer fasta städer, Zibdim, Zer, Hammath, Kallath, Chinnareth,

36. Adama, Rama, Hozor,

37. Kedes, Ebrei, EnHazor,

38. Sireon, MigdalEl, Horem, Beth-Anath, BethSames; nitton städer, och deras byar.

39. Detta är nu Naphthali barnas slägters arfwebel till deras ätter, städer och byar.

40. Sjunde lotten föll på Dans barnas släkte i deras ätter.

41. Och gränsan af deras arfwebel war: Jorga, Esibaol, IrSames,

42. Saalabbin, Ajalon, Jithla,

43. Elon, Timnatha, Ebron,

44. Elthele, Gibbethon, Baalath,

45. Jeshub, Benabaraf, GathKimmion,

46. MeJarton, Kalkon med den gränsona wid Japho;

47. Och der går Dans barnas gränsa ut. Och Dans barn drogo upp, och stridde emot Essem och wunno det, och slogo det med swärdssegg; och togo det in, och bodde deruti, och kallade det Dan, efter deras faders namn. Dom. 18: 27.

48. Detta är nu Dans barnas släktets arfwebel i deras ätter, städer och byar.

49. Och då de hade lyktat utflsta landet med des gränfor, gáfwo Israels barn Josua, Nuns son, en arfwebel ibland sig;

50. Och gáfwo honom efter HERans befallning den stad, som han begärade, som war TimnathSerah uppå Ephraims berg; den staden byggde han, och bodde deruti.

51. Dessa äro nu de arfwebelar, som Eleazar Presten, och Josua, Nuns son, och de öfwerste af säderna ibland slägterna, genom lott utflste Israels barnom i Silo för HERanom, inför börren af vittnessörhsens tabernakel; och lyktade så landsjens utflstning.

20. Capitlet.

Ser fristäder. Deras rätt.

Och HERen talade med Josua, och sade:

2. Säg Israels barnom: Sticker ibland eder några fristäder, om hwilla jag eder genom Mosen sagt hafwer;

2 Mos. 21: 13. 4 Mos. 35: 11. 5 Mos. 19: 2.

3. Att dit må fly en manbråpare, som står en själ oförwarandes och ovetandes; att de må ibland eder fri wara för blodhämnamaren.

4. Och den som flyr till någon af de städer, han skall stå utanför stadsporten, och för de älshta i staden försläpa sin sak; så skola de taga honom in i staden till sig, och så honom rum, att han må bo när dem.

5. Och om blodhämnamaren kommer efter honom, skola de icke öfwerantwarba bråparen i hans händer, efter han oförwarandes slog sin nästa, och war icke tillförene hans omån. 4 Mos. 15: 24.

6. Så skall han bo i stadenom, tilldes han står för menighetene till rätta, allt intilldes öfwerste Presten dörr, som på den tiden är; då skall bråparen komma till sin stad igen, och i sitt hus i stadenom, der han utflydder war. 4 Mos. 35: 12.

7. Då helgade de Kedes i Galilea på Naphthali berg, och Sechem på Ephraims berg, och KariatArba, der är Hebron, på Juba berg;

8. Och på hinsiden Jordan wid Jericho österut stidade de Bezer i öfwerne på slättmarkene, af Rubens släkte; och Ramoth i Gilead, af Gads släkte, och Golan i Basan, af Manasse släkte. 5 Mos. 4: 43.

9. Det woro då de städer, som Israels barnom förelagde woro, och främlingomen som ibland dem bodde, att dit skulle fly den som en själ oförwarandes slog; att han icke skulle ihjälslås af blodhämnamaren, intilldes han hade ståndit för menighetene.

21. Capitlet.

Frattidatta Levi städer. Landets ro.

Då trädde de öfwerste städer ibland Leviterna fram för Presten Eleazar, och för Josua, Nuns son, och för de öfwersta städer ibland Israels barnas släkte;

2. Och talade med dem i Silo i Canaans land, och sade: HERen hafwer budit genom Mose, att man skulle gifwa öf städer till att bo uti, och deras förstäder till war bostap. 3 Mos. 18: 1. 4 Mos. 35: 2, 3.

3. Så gáfwo då Israels barn Leviterna utaf deras arfwebelar, efter HERans befallning, dessa städer och deras förstäder.

4. Och lotten föll uppå de Rehathiters ätt; och kommo Aarons barnom Prestens af Leviterna tretton städer till, igenom lotten; af Juba släkte, af Simeons släkte, och af Ben-Jamins släkte.

5. Men de andra Rehats barnom af samma ätt kommo tio städer till, igenom lotten; af

Ephraims slägte, af Dans slägte, och af den halfwa slägtene Manasse.

6. Men Gersons barnom af samma ätt kommo tretton städer till, igenom lotten; af Jisachars slägte, af Assers slägte, och af Naphthali slägte, och af den halfwa slägtene Manasse i Basan.

7. Merari barnom till deras ätter kommo tolf städer till; af Rubens slägte, af Gads slägte, och af Sebulons slägte.

8. Alltså gäfwö Israels barn Leviterna igenom lotten dessa städer, och deras förstäder, såsom HERren genom Moze buhit hade.

9. Af Juda barnas slägte, och af Simeons barnas slägte, gäfwö de dessa städerna, hwila de nämnde efter deras namn;

10. Aarons barnom af de Rehatiters ätt, af Levi barnom; ty förste lotten war deras;

1 Chr. 6: 54.

11. Så gäfwö de dem nu KiriatyArba, den Enaks städer war, det är Hebron, på Juda berg, och dess förstäder allt omkring.

Jos. 14: 15. 15: 13.

12. Men stabsens åter, och hans byar, gäfwö de Caleb, Jephunne son, till hans arf.

Jos. 14: 13, 14. 1 Chr. 6: 56.

13. Så gäfwö de Prestens Aarons barnom den mandråpares fristad Hebron, och hans förstäder; Libna, och dess förstäder;

Jos. 20: 7. 1 Chr. 6: 57.

14. Sathir, och dess förstäder; Esnemoa, och dess förstäder;

15. Holon, och dess förstäder; Debir, och dess förstäder;

16. Ain, och dess förstäder; Jutta, och dess förstäder; BethSemes, och dess förstäder; nio städer af dessa två slägterna.

17. Af BenJamins slägte gäfwö de fyra städer: Gibeon, och dess förstäder; Geba och dess förstäder;

18. Anathoth, och dess förstäder; Almon, och dess förstäder;

19. Så att alle Aarons Prestens barnas städer woro tretton, med deras förstäder.

20. Men de andra Rehats Levitens barnas ätter kommo fyra städer till, igenom deras lott, af Ephraims slägte.

21. Och de gäfwö dem den mandråpares fristaden Sechem, och hans förstäder på Ephraims berg; Giser, och dess förstäder;

22. Ribzaim, och dess förstäder; BethPoron, och dess förstäder.

23. Af Dans slägte fyra städer: Elthefe, och dess förstäder; Gibbethon, och dess förstäder;

24. Ajalon, och dess förstäder; GathKimmmon, och dess förstäder;

25. Af den halfwa slägtene Manasse två städer: Ephraim, och dess förstäder; GathKimmmon, och dess förstäder;

26. Så att alla de andra Rehats ättas barnas städer woro tio, med deras förstäder.

27. Men Gersons barnom af de Leviters ätter wordo gifne af den halfwa slägtene Manasse, två städer, den mandråpares fristaden Golan i Basan, med dess förstäder; Beesera, och dess förstäder.

28. Af Jisachars slägte fyra städer: Kislon, och dess förstäder; Dabrat, och dess förstäder;

29. Jarmuth, och dess förstäder; EnGannim, och dess förstäder.

30. Af Assers slägte fyra städer: Mizeal, och dess förstäder; Abdon, och dess förstäder;

31. Hellath, och dess förstäder; Keshob, och dess förstäder;

32. Af Naphthali slägte tre städer: den mandråpares fristaden Kedes i Galilea, och dess förstäder; HamothDor, och dess förstäder; Kartan, och dess förstäder;

33. Så att alle Gersoniters ättas städer woro tretton, med deras förstäder.

34. Men Merari barnom, de andra Leviterna warbt gifwet, af den släkten Sebulon, fyra städer: Jokneam, och dess förstäder; Kartza, och dess förstäder;

35. Dimna, och dess förstäder; Mahalal, och dess förstäder.

36. Af Rubens slägte fyra städer: Bezer, och dess förstäder; Jahza, och dess förstäder;

37. Keshemoth, och dess förstäder; Mephath, och dess förstäder.

38. Af Gads slägte fyra städer: den mandråpares fristaden Ramoth i Gilead, och dess förstäder; Mahanaim, och dess förstäder;

39. Hesbon, och dess förstäder; Jaaser, och dess förstäder;

40. Så att alle Merari barnas, de andra Leviternas städer, ibland deras ätter, efter deras lott, woro tolf.

41. Alle Leviternas städer, ibland Israels barnas arf, woro ätta och fyratio, med deras förstäder.

42. Och hwar och en af dessa hade sin fristad om sig; den ene som den andre.

43. Alltså gaf HERren Israels barnom allt landet, som han sworit hade deras städer att gifwa; och de togo det in, och bodde deruti.

1 Mos. 12: 7. 13: 15. 15: 18. 26: 3. 28: 13.

44. Och HERRN lät dem hafwa ro för allom omkring dem, såsom han deras säder sworit hade. Och ingen af deras fiendar stod emot dem; utan alla deras fiendar gaf HERRN i deras händer.

45. Och selade intet af det goda, som HERRN Israels hus tillsagt hade; utan det skedde så allt. Jos. 23: 14.

22. Capitlet.

Rubens, Gads, Manasse barn gå hem, bygga altaret wid Jordan.

Då kallade Josua till sig de Rubeniter och Gaditer, och den halfwa släktena Manasse.

2. Och sade till dem: I hafwen hållit allt det Mose HERRNS tjenare eder budit hafwer, och lydt mine röst i allt det jag hafwer budit eder. 4 Mos. 32: 20, 21. 5 Mos. 3: 18.

3. I hafwen icke öfvergiftit edra bröder nu i en lång tid, allt intill denna dag; och hafwen blifvit wid HERRNS edars Guds bud.

4. Efter nu HERRN edar Gud hafwer låtit edra bröder komma till ro, såsom han dem sagt hade; så wänder nu om igen, och drager till edra hyddor i edars arfs land, som Mose HERRNS tjenare eder gifvit hafwer på himsidon Jordan; 4 Mos. 32: 33. 5 Mos. 3: 12. Jos. 13: 8.

5. Allenast tager der wara uppå granneliga, att I gören efter de bud och lag, som Mose HERRNS tjenare eder budit hafwer; att I älsken HERRN edar Gud, och wandren uppå alla hans wägar, och hållen hans bud, och hållen eder intill honom, och tjenen honom af allo hjerta, och af allo själ. 5 Mos. 10: 12.

6. Så wälsignade Josua dem, och lät gå dem; och de gingo till deras hyddor.

7. Den halfwa släktena Manasse hade Mose gifvit i Basan; den andra hälften gaf Josua ibland deras bröder på desso sidone Jordan, westantill. Och då han lät dem gå till deras hyddor, och hade wälsignat dem, Jos. 18: 7.

8. Sade han till dem: I kommen hem igen med stora ägodelar till edra hyddor, med ganska mycken boskap, silfwer, guld, koppar, jern och kläder; så strifter nu edra fiendars rof med edra bröder. 4 Mos. 31: 27. 1 Sam. 30: 24.

9. Och så wände de Rubeniter och Gaditer, och den halfwa släkten Manasse, om igen, och gingo ifrån Israels barn af Silo, som i Canaans land ligger, att de skulle draga in i Gileads land till deras arfs land, det de till

arfs fått hade af HERRNS befallning genom Mose.

10. Och då de kommo till de högar wid Jordan, som i Canaans land ligga, byggde de samme Rubeniter, Gaditer, och halfwa Manasse släkt, der wid Jordan ett stort skönt altare.

11. Då Israels barn hörde sägas: Ei, Rubens barn, Gads barn, och den halfwa släkten Manasse hafwa byggt ett altare emot Canaans land, wid Jordans högar, på desso sidone wid Israels barn;

12. Församlade de sig hela menigheten i Silo, att de skulle draga upp till dem, och strida med dem;

13. Och sände till dem in uti Gileads land, Pinehas, Eleazars Prestens son; 4 Mos. 25: 7.

14. Och med honom tio öfwersta förstar ibland deras säders hus, af hwarjo Israels släkt en.

15. Och när de kommo till dem i landet Gilead, talade de med dem, och sade:

16. Så låter hela HERRNS menighet säga eder: Hwi synden I så emot Israels Gud, och wänden eder i dag ifrå HERRN, dermed att I byggen eder ett altare, och fallen ifrå HERRN?

17. Är oss icke nog med Beors misshgerning, af hwilto wi ännu på denna dag icke renade äre; och en plåga kom i HERRNS menighet? 4 Mos. 25: 3. 5 Mos. 4: 3.

18. Och I wänden eder i dag bort ifrå HERRN; och ären i dag afällige wordne ifrå HERRN; på det han i dag eller morgon skall wredgas öfwer hela Israels menighet.

19. Lyder eder, att edart arfs land är orent, så kommer hitöfwer i det land, som HERRN hafwer, der HERRNS tabernakel är, och tager af ibland oss; och träder icke ifrå HERRN, och ifrån oss, att I byggen eder ett altare, förutan HERRNS wärs Guds altare.

20. Förbröt icke Achan, Serachs son, sig på det spillgissa; och wreden kom öfwer hela Israels menighet, och han umgalt icke sina synd allena? Jos. 7: 1, x. 1 Chr. 2: 7.

21. Då swarade Rubens barn, och Gads barn, och den halfwa släkten Manasse, och sade till de höfwitsmän och förstar af Israel:

22. HERRN den starke Gud, HERRN den starke Gud wet det, och Israel beslites; är

betta afsträffning eller synd emot HERRN, så hjälpe han oss in i dag. Ps. 50: 1.

23. Och om vi altaret fördenstull byggt hafwe, att vi wisje wända oss ifrån HERRANOM, offra deruppå bränneoffer och spisoffer, eller göra der tadoffer uppå, så hämnas det HERRN;

24. Och om vi icke det mycket heldre för denna sakens skull gjorde, och sade: I dag eller morgon måtte edor barn säga till vår karu: Swab hafwen I göra med HERRANOM Israels Gud?

25. HERRN hafwer satt Jordan till ett landamärs emellan oss och eder; I Rubens och Gads barn, I hafwen ingen del med HERRANOM; och så måtte edor barn komma vår barn ifrån HERRANS fruktan.

26. Derföre sade vi: Rät oss bygga ett altare, icke till något offer eller bränneoffer;

27. Utan på det att det må wara ett wittnesbörd emellan oss och eder, och wara efterkommande, att vi måge tjena HERRANOM för honom med vårt bränneoffer, tadoffer och annor offer; och edor barn icke behöfwa i dag eller morgon säga till vår barn: I hafwen ingen del med HERRANOM.

1 Mos. 31: 48. Jos. 24: 27.

28. När de nu worbo sägande till oss, eller våra efterkommande i dag eller morgon, så kunna de säga: Ser liknelsen till HERRANS altare, hwilket wäre fäder gjort hafwa; icke till offer eller bränneoffer, utan till ett wittnesbörd emellan oss och eder.

29. Bort det ifrån oss, att vi skulle tråda ifrån HERRANOM, så att wi i dag skulle wända oss ifrån HERRANOM, och bygga ett altare till bränneoffer, och till spisoffer, och annor offer, förutan HERRANS vårs Guds altare, som står för hans tabernakel.

30. Då nu Pinehas Presten, och de siverste för menigbetene, Israels förstar, som med honom woro, detta hörde, tädtes dem väl Rubens barnas, Gads, och den halfwa Manasse slägts ord.

31. Och Pinehas, Prestens Eleazars son, sade till Rubens, Gads, och Manasse barn: I dag förstå wi, att HERRN är med oss, att I icke hafwen syndat emot HERRAN med denna gerning; nu hafwen I frälst Israels barn uti HERRANS hand.

32. Så drog Pinehas, Prestens Eleazars son, och de siverste, uti Gileads land, ifrån Rubens och Gads barn, åter in uti Canaans land, till Israels barn, och sade dem det gen.

33. Då behagade det Israels barnom väl, och lofwade Israels barnas Gud; och sade intet mer, att de wille draga upp emot dem till slags, till att förderfwa landet, som Rubens och Gads barn uti bodde.

34. Och Rubens och Gads barn kallade det altaret, att det skall wara ett wittne emellan oss, och att HERRN är Gud.

23. Capitlet.

Josua förmanar folket.

Efter lång tid, sedan HERRN hade låtit Israel komma till ro för alla deras fiendar omkring sig; och Josua nu gammal och väl till ålders kommen war;

2. Kallade han till sig hela Israel, och deras äldsta, höfwitsmän, domare och ämbetsmän, och sade till dem: Jag är gammal och väl till ålders: Jos. 24: 1.

3. Och I hafwen sett allt det HERRN edar Gud gjort hafwer på all dessa folken här för eder; ty HERRN edar Gud hafwer sjelf stridt för eder.

4. Ser, jag hafwer utfläst eder de folk, som ännu qware äro, genom lott, hwarjo släktene sin arfwebel, allt ifrån Jordan, och all de folk, som jag utrotat hafwer: och ifrån stora hafwet westerut.

5. Och HERRN edar Gud skall utdrifwa dem för eder, och utrota dem ifrån eder, så att I stolen intaga deras land, såsom HERRN edar Gud eder sagt hafwer.

2 Mos. 14: 14. 23: 27.

6. Så warer nu fast frimobige, att I hållen och gören allt det som skrifwet står i Mose lagbok; att I icke wiken derifrån, antingen på den högra sidan eller på den wenstra;

5 Mos. 5: 32. 17: 11, 20. 28: 14. Jos. 1: 7.

7. Att I icke kommen ibland dessa återlesda folken, som med eder ännu äro; och I icke ihågkommen, eller swärjen wid deras gudars namn, eller tjenen dem, eller tillbedjen dem;

Ps. 16: 4. Jer. 5: 7. Jeph. 1: 6.

8. Utan håller eder intill HERRAN edar Gud, såsom I intill denna dag gjort hafwen.

5 Mos. 11: 22.

9. Så skall HERRN fördrifwa för eder stor och mächtig folk; och ingen hafwer hunnat stå eder emot allt intill denna dag.

10. En af eder skall jaga tusende; ty HERRN edar Gud sribder för eder, såsom han eder sagt hafwer.

3 Mos. 26: 8. 5 Mos. 28: 7. 32: 30.

11. Derföre bewarar edra själar grannliga, att I hafwen HERRN edar Gud lär.

12. Men om I wäntden eder härifrån, och hållen eder intill dessa återsefa folken, och besynnen eder med dem i giftermål, så att I kommen ibland dem, och de ibland eder;

13. Så weter, att HERRN edar Gud skall icke mer fördrifwa all dessa folken för eder; utan de skola eder wara till snaro och nät, och till en skala i edra fido, och till en törnagabb i edor ägon, tilldess han förgör eder utu det goda landet, som HERRN edar Gud eder gifwit hafwer.

4 Mos. 33: 55. Dom. 2: 21.

14. Si, jag går i dag alla werldenes wäg, och I skolen weta af allt hjerta, och af allo själ, att icke ett ord felat hafwer på allt det goda, som HERRN edar Gud eder sagt hafwer; allt är stedt, och intet tillbakablisfwet.

1 Kon. 2: 2. Jos. 21: 45.

15. Rika som nu allt det goda kommet är, som HERRN edar Gud eder sagt hafwer, så skall och HERRN låta komma öfwer eder allt ondt, tilldess han förgör edar utu detta goda landet, som HERRN edar Gud eder gifwit hafwer;

Jos. 24: 20.

16. Om I HERRNS edars Guds förbund öfwerträden, som han eder budit hafwer, och gången bort, och tjenen andra gudar, och tillbejen dem; så att HERRNS wrede förgrymmar sig öfwer eder, och snarligen förgör eder utu det goda landet, som han eder gifwit hafwer.

3 Mos. 26: 14. 5 Mos. 28: 15.

24. Capitlet.

Josua affledstäl, vittnesörörskän, bbb. Josepfs ben och Eleazars.

Och Josua församlade alla Israels slägter till Sichem, och kallade fram de äldsta i Israel, höfwitsmän, domare och ämbetsmän. Då de woro framträdde för Gud,

Jos. 23: 2.

2. Sade han till hela folket: Så säger HERRN, Israels Gud: Edra fäder bodde i förtiden på hinsidon ålfwen, Eharah, Abrahams och Nahors fäder, och tjente andra gudar.

1 Mos. 11: 26, 31.

3. Då tog jag edar fäder Abraham på hinsidon ålfwen, och lät honom wandra i hela Canaans land, och förledade honom hans fäd, och gaf honom Isaac.

1 Mos. 12: 1. 21: 2.

4. Och Isaac gaf jag Jacob och Esau; och gaf Esau det berget Seir till besitta; men Jacob och hans barn drogo neder uti Egypten.

1 Mos. 26: 21, 24. 36: 8. 46: 1.

5. Då sände jag Mose och Aaron, och på-

gade Egypten, såsom jag ibland dem gjort hafwer.

2 Mos. 3: 10. 7: 1. x.

6. Sedan förde jag eder och edra fäder utur Egypten, och när I kommen till hafwet, och de Egyptier jagade efter edra fäder med wagnar och resenärer intill röda hafwet;

2 Mos. 12: 37. 14: 9.

7. Så ropade da till HERRN, och han satte ett mörker emellan eder och de Egyptier, och förde hafwet öfwer dem, och öfwerträdde dem; och edor ägon sågo hwad jag i Egypten gjorde; och I bodden i öfnene i en lång tid.

2 Mos. 14: 20, 28.

8. Och jag förde eder uti de Amoreers land, som bodde på hinsidon Jordan; och då de sribde emot eder, gaf jag dem i edra händer, så att I besågen deras land, och förgjorden dem för eder.

4 Mos. 21: 21. x.

9. Då reste sig upp Balak, Bapors son, de Moabiters konung, och sribde emot Israel, och han sände bort, och lät falla Bileam, Beors son, att han skulle förbanna eder.

4 Mos. 22: 2.

10. Men jag wille intet höra honom, och han wälsignade eder; och jag frälste eder utu hans händer.

11. Och då I gingen öfwer Jordan, och kommen till Jericho, sribde Jericho inbyggare emot eder, de Amoreer, Hiterseer, Cananeer, Hethier, Girgaseer, Heber och Jebuseer; men jag gaf dem i edra händer;

Jos. 3: 16. 6: 20. 10: 8. 11: 8.

12. Och sände getingar framför eder, de dreswo dem ut för eder, de två Amoreers konungar; icke genom ditt swärd eller genom bin båga;

2 Mos. 23: 28. 5 Mos. 7: 20.

13. Och gaf eder ett land, der I intet på arbetat hadn, och fäder, som I intet uppbyggt hadn; att I skullen bo deruti, och skullen äta af wingårbar, och oljoberg, som I intet planterat hadn.

5 Mos. 6: 10, 11. Ps. 44: 4.

14. Så frukter nu HERRN, och tjener honom troliga och rättfärdiga; och låter fara de gudar, som edra fäder tjent hafwa på hinsidon ålfwen, och i Egypten; och tjener HERRNanom.

15. Tyder eder icke godt wara, att I tjener HERRNanom, så utwälsjer eder i dag hwem I tjena wiljen; antingen den Gud, som edre fäder tjent hafwa på hinsidon ålfwen, eller de Amoreers gudar, i hwilkas land I bon; men jag och mitt hus wilje tjena HERRNanom.

16. Då swarade folket, och sade: Bort det

att wi skulle öfvergifwa HETran, och tjena andra gudar;

17. Ty HETran wår Gud hafwer fört oss och wåra fäder utur Egypti land, utu trälldomens hus; och hafwer för wår ögon gjort så stor tesken, och bewarat oss på hela wägenom, som wi dragit hafwe; och ibland alla de folk, genom hwilla wi gångne äre.

18. Och HETran hafwer utdrifwit för oss all de Amoreers folk, som bodde i landena; dersöre wilje wi od tjena HETranom; ty han är wår Gud.

19. Josua sade till folket: I kunnen icke tjena HETranom; ty han är en helig Gud, och en nitälskande Gud, den eder icke förlåter edor öfwerträdelse och synder.

20. När I nu öfvergifwen HETran, och tjenu en främmande gud, så skall han wändta sig, och göra eder ondt; och sörgöra eder, jeban han eder godt gjort hafwer.

Jos. 23: 15.

21. Men folket sade till Josua: Icke så, utan wi wilje tjena HETranom.

22. Då sade Josua till folket; I ären wittne öfwer eder, att I hafwen eder utwalt HETran, att I skolen tjena honom. Och de sade: Ja.

23. Så lägger nu ifrån eder de främmande gudar, som ibland eder äro, och böjer edor bjerta till HETran Israels Gud.

24. Och folket sade till Josua: Wi wilje tjena HETranom wårdom Gud, och lyda hans röst.

25. Så gjorde Josua på den samma dagen ett förbund med folket, och satte dem lag och rätt före i Sichem.

26. Och Josua skref allt detta i Guds lagbok, och tog en stor sten, och reste honom der upp under ena el, som war wid HETrans helgedom; 1 Mos. 35: 4. Dom. 9: 6.

27. Och sade till allt folket: Si, denne stenen skall wara wittne emellan oss; ty han hafwer hört allt HETrans tal, som han med oss talat hafwer; och skall wara ett wittne öfwer eder, att I edar Gud icke försaka skolen.

28. Alltså lät Josua folket gå, hwar och en i sin arfwebel; Dom. 2: 6.

29. Och det begaf sig, när detta skedt war, att Josua, Nuns son, HETrans tjennare, blef döb, då han hundrade och tio år gammal war. Dom. 2: 8.

30. Och de begrofwö honom i hans arfwebels gränso i ThimnathSerah, som ligger på Ephraims berg, på norra sidone wid det berget Gaas. Dom. 2: 9.

31. Och Israel tjente HETranom så länge Josua lefde, och de äldste, hwille i långan tid lefde efter Josua, och wiste alla HETrans gerningar, som han med Israel gjort hade.

32. Och Josefhs ben, som Israels barn hade fört utur Egypten, begrofwö de i Sichem, i det åkrastydet, som Jacob köpte af Hemors barnom, Sichems faders, för hundrade penningar; och warbt Josefhs barnas arfwebel.

1 Mos. 50: 25. 2 Mos. 13: 19. 1 Mos. 33: 19.

33. Blef od Eleazar, Arons son, döb, och de begrofwö honom i Gibeath Pinehas hans sons, det honom på Ephraims berg gifwet war.

Ände på Josua Bok.

Domare Boken.

1. Capitlet.

Juda och Simeons seger emot Canaan. Achniels gifte. Keniters lott. Slägtternas wårdsöföhet.

Efter Josua döb frågade Israels barn HETran, och sade: So skall ibland oss öra örliget emot de Cananeer?

4 Mos. 27: 21. Dom. 20: 18.

2. HETran sade: Juda skall föra det; si, och hafwer gifwit landet i hans hand.

3. Då sade Juda till sin broder Simeon:

Swed.

8

Drag med mig upp i min lott, och lät oss strida emot de Cananeer, så will jag åter draga med dig i din lott. Så drog Simeon med honom.

4. Då nu Juda drog ditupp, gaf HETren honom de Cananeer och Phereseer i deras händer; och de slogo i Besel tiotusen män.

5. Och de sunno AboniBesel i Besel; och stridde emot honom, och slogo de Cananeer och Phereseer.

6. Men AboniBesel flydde, och de jagade

efter honom, fingo honom, och högg af honom tummarna, både af hans händer och fötter.

7. Då sade AboniBefel: Sjutio Konungar, med afhuggna tummar af deras händer och fötter, hemtade upp under mitt bord; såsom jag nu gjort hafwer, så hafwer Gud veder- gullit mig. Och de förde honom till Jeru- salem, der blef han dödd.

8. Men Juba barn stridde emot Jerusalem, och vunno det, och slogo det med svärdsegg, och brände staden upp.

9. Seban drogo Juba barn neder, till att strida emot de Cananeer, som bodde på ber- gen, och söderut, och i dalarna.

10. Och Juba drog emot de Cananeer, som bodde i Hebron; men Hebron het i förtiden KiriathArba; och slog Sefai, och Ahiman, och Thalmal;

Jos. 10: 36. 11: 21. 15: 14.

11. Och drog däban emot Debirs inbyg- gare; men Debir het i förtiden KiriathEphraim.

Jos. 15: 15.

12. Och Caleb sade: Den som KiriathEphraim slår och vinner, honom vill jag gifwa mina dotter Achsa till hustru.

Jos. 15: 16.

13. Då vann det Athniel, Kenas son, Calebs yngsta broders; och han gaf honom sina dotter Achsa till hustru.

14. Och det begaf sig, då hon indrog, wardt henne rådet, att hon skulle bedas en åker af sin fader; och hon gaf sig ifrån åsnanom. Då sade Caleb till henne: Swab är dig?

Jos. 15: 18.

15. Hon sade: Gif mig en wälsignelse; ty du hafwer gifwit mig ett söderland; gif mig och ett, som watten hafwer. Då gaf han henne ett, som watten hade öfwan och nedan.

16. Och de Keniters barn, Mose swägers, drogo upp utu Palma staden med Juba barn uti Juba öken, som ligger sunnan för den staden Arab; och gingo till, och bodde ibland folket.

2 Mos. 18: 1. 4 Mos. 10: 29. 24: 21.

Dom. 4: 11. 1 Sam. 15: 6. 5 Mos. 34: 3.

17. Och Juba drog åstad med hans broder Simeon, och slogo de Cananeer i Zephath, och gäfwö honom tillspillo, och kallade staden Horma.

18. Dertill vann Juba Gaza med dess tillhöring, och Askelon med dess tillhöring, och Ekron med dess tillhöring.

19. Och Heren war med Juba, så att han intog berget; förty han kunde icke intaga dem som i dalarna bodde, derför, att de hade jerrmagnar.

Jos. 17: 16. 18.

20. Och de gäfwö Caleb Hebron, såsom Mose sagt hade; och han förbref derut de tre Enaks söner.

4 Mos. 14: 24. Jos. 14: 13. 15: 13.

21. Men BenSamins barn förbrefwö icke de Jebuseer, som bodde i Jerusalem; utan de Jebuseer bodde när BenSamins barn i Jerusalem, allt intill denna dag.

Jos. 15: 63. 18: 28. 2 Sam. 5: 6. 7.

22. Sammalunda drogo och Josefs barn upp till BethEl; och Heren war med dem.

23. Och Josefs hus bespejade BethEl, det tillföre het Lus.

1 Mos. 28: 19.

24. Och hållarena fingo se en man gå utu staden, och sade till honom: Wisja og huru wi stole komma in i staden, så wiße wi göra barmhertighet med dig.

25. Och när han hade wist dem hwar de skulle komma in, slogo de staden med swärdegg; men den mannen och all hans släkt låto de gå.

26. Då drog den samme mannen in uti de Hetheers land, och byggde en stad, och kallade honom Lus. Den heter ännu i dag så.

Jos. 16: 2.

27. Och Manasse förbref icke BethSean med dess dötrrar; icke heller Thaanach med dess dötrrar; och icke heller de inbyggare i Dor med dess dötrrar, ej heller de inbyggare i Zibeam med dess dötrrar, ej heller de inbyggare i Megidbo med dess dötrrar; och de Cananeer begynte till att bo i de samma landena.

Jos. 17: 12.

28. Men då Israel kom till magt, gjorde han de Cananeer slattpfiktiga, och förbref dem icke.

29. Sammalunda förbref icke heller Ephraim de Cananeer, som bodde i Gaser; utan de Cananeer bodde ibland dem i Gaser.

30. Sebulon förbref icke heller dem som bodde i Kitron och Mahalol; utan de Cananeer bodde ibland dem, och woro slattpfiktiga.

31. Affer förbref icke dem som bodde i Acco; icke heller dem som bodde i Sidon, Ahlab, i Achsib, i Helbah, i Aphik och Nehob;

32. Utan de Afferiter bodde ibland de Cananeer, som i landena bodde; ty de förbref dem icke.

33. Naphtali förbref icke dem som bodde i BethSemes, ej heller i BethAnath; utan bodde ibland de Cananeer, som i landena bodde; men de i BethSemes och i BethAnath woro slattpfiktiga.

34. Men de Amoreer trängde Dans barn

in på bergena, och stäbde dem icke till, att de kommo neder i dalarna.

35. Och de Amoreer begynte ho på de bergena Peres i Ajjalon och Saalbin; dock wardt Josephs hus hand dem för swår, så att de worde skattpligtige.

36. Och de Amoreers gränsa war der man uppgår till Akrabbim, och ifrå Klippone, och ifrå höjdene.

2. Capitlet.

Israels trögdet, affall, straff, elände.

Och kom en HETrans Angel upp ifrå Gilgal till Bochim, och sade: Jag förde eder utur Egypten, och lät eder komma in uti det land, som jag edra fäder sworit hade, och sade: Jag skall icke göra mitt förbund med eder ogilt i ewig tid;

1 Mos. 17: 7. 5 Mos. 29: 14, 2c.

2. Att I icke skullen göra något förbund med detta lands inbyggare, utan skullen bryta deras altare omfull; men I hafwen intet lydt mine röst. Iwi hafwen I det gjort? 4 Mos. 33: 62. 5 Mos. 7: 2. 12: 3.

3. Sade jag och med: Jag will icke fördrifwa dem för eder; att de skola wara eder till snaro, och deras gudar eder till nåt.

2 Mos. 23: 33. 5 Mos. 7: 16. Jos. 23: 13.

4. Och då HETrans Angel dessa orden sagt hade till all Israels barn, hos folket sina röst upp, och gret;

5. Och kallade det rummet Bochim och offrade der HETranom.

6. Ty då Josua hade släppt folket ifrå sig, och Ifrael war dragen hwar till sin arfwebel, till att intaga landet, Jos. 24: 28.

7. Tjente folket HETranom, så länge Josua lefde, och de äldste, som länge lefde efter Josua, och sett hade alla HETrans stora gerningar, som han Ifrael gjort hade.

Jos. 24: 31.

8. Men då Josua, Nuns son, HETrans jenare, död war, hundrade och tio år gammal, Jos. 24: 29, 30.

9. Begrofwade de honom i hans arfwebels gränso i Thimnath-Peres, på Ephraims erg, på norra sidone wid Gaas berg.

10. Då och alle de, som på den tiden lefde, wero samlade till sina fäder, kom ett annat ägte upp efter dem, som intet kände HETran, eller de gerningar, som han med Ifrael gjort hade.

11. Så gjorde Israels barn det ondt war sig HETranom, och tjente Baalim;

12. Och öfwergåfwo HETran deras fäders Gud, som dem utur Egypti land fört hade, och följde andra gudar efter, och de folks gudar, som omkring dem bodde, och tillbådo dem, och förtörnade HETran.

13. Ty de öfwergåfwo ju mer och mer HETran, och tjente Baal och Astaroth.

1 Sam. 31: 10. 1 Kon. 11: 5. 2 Kon. 23: 13.

14. Så förgrymmade då HETrans wrede sig öfwer Ifrael, och gaf dem i deras hand, som dem röstade, att de dem heröfwa skulle, och sålde dem i deras fiendars händer allt omkring; och de kunde icke mer så deras fiendar emot; Ps. 44: 13. Ef. 50: 1.

15. Utan, ehwart de wände sig, war HETrans hand emot dem till deras öfsår, såsom HETren dem sagt, och HETren dem sworit hade; och de worde hårdeliga plågade.

3 Mos. 26: 17, 33. 5 Mos. 28: 15, 2c.

16. När nu HETren uppväcste domare, som dem hulpo utu röstwarenas hand,

Dom. 3: 10.

17. Så lybde de icke heller domarena, utan bedrefwo hor med andra gudar, och tillbådo dem, och welo snarligen af den wägen, der deras fäder på gångit hade, till att lyba HETrans bud; och gjorde intet såsom de.

18. Då nu HETren uppväcste dem domare, så war HETren med domarenom, och halp dem utu deras fiendars hand, så länge domaren lefde; ty HETren förbarmade sig öfwer deras judan, öfwer dem som dem twingade, och trängde.

19. Men när domaren blef död, så wände de sig, och förderfwade det mer än deras fäder, så att de följde andra gudar, till att tjena dem, och tillbedja dem; de gingo icke ifrå sina påfunder, eller ifrå sino hälsöfwa wäsende.

Dom. 3: 12.

20. Därföre förgrymmade sig så HETrans wrede öfwer Ifrael, att han sade: Efter detta folket hafwer gått ifrå mitt förbund, som jag deras fäder budit hafwer, och icke welat böra min röst; 4 Mos. 33: 55.

21. Så skall jag nu härefter ingen fördrifwa af de Hebrningar, som Josua återlefte, då han blef död;

22. Att jag på dem må försöka Ifrael, om de wilja blifwa på HETrans wägar, och wandra på dem, såsom deras fäder wandrat hafwer, eller ej.

23. Så lät då HETren blifwa dessa Hebrningar, att han icke med hast fördrif dem, hwilla han i Josua hand icke gifwit hade.

3. Capitlet.

Athniel, Ehub, Samgar.

Deſe äro de Hedningar, ſom HETren lät blifwa, på det han ſulle med dem förſöka Iſrael, ſom intet wiſte utaf Canaäns örlig; 5 Moſ. 7: 22.

2. Och att Iſraels barnas afſöda måtte weta och lära ſtrida, de ſom tillſörerne intet wiſte deraf;

3. Nämliga de ſem Philifteers Förſtar, och alla Cananeer och Zidonier, och de Hebeer, ſom bodde på Libanons berg, allt ifrå det berget Baalhermon, tillheſ man kommer till Hamath. 5 Moſ. 3: 8. Joſ. 11: 3.

4. De ſamme blefwo till att förſöka Iſrael med dem, att man måtte förſara, om de lydde HETrans huf, ſom han deras fäder hufit hade genom Moſe.

5. Då nu Iſraels barn bodde ibland de Cananeer, Hetheer, Amoreer, Phereſeer, Hebeer och Jebuſeer,

6. Togo de deras dötrrar till huſtrur, och gäfwö ſina dötrrar deras ſöner, och tjente deras gudar; 2 Moſ. 23: 32. 5 Moſ. 7: 3. 4.

7. Och gjorde illa för HETranom, och för-gått HETran deras Gud, och tjente Baalim och lundom.

8. Då förgrummade ſig HETrans wrede öfwer Iſrael, och ſälde dem i CuſanNiſathaim ſina hand, Konungens i Meſopotamien; och ſå tjente Iſraels barn CuſanNiſathaim i åtta år.

9. Då ropade Iſraels barn till HETran, och HETren uppväckte dem en frälſare, ſom dem frälſte, Athniel, Kenas ſon, Calebs yngſte broders.

10. Och HETrans Ande war i honom, och han warbt domare i Iſrael, och drog ut till ſtrib; och HETren gaf CuſanNiſathaim, Konungen i Syrien, i hans hand, ſå att hans hand warbt honom öfwermäktig.

11. Så blef landet ſtilla i ſyratio år; och Athniel, Kenas ſon, blef död. Dom. 8: 28.

12. Men Iſraels barn gjorde ännu mer ondt för HETranom. Då ſtärkte HETren Eglon, de Moabiter Konung, emot Iſrael, berſöre att de gjorde det ondt war för HETranom;

13. Och förſamlade till ſig Ammons barn och de Amalekiter; och han drog afſlab, och ſlog Iſrael, och tog in Palma ſtaden.

14. Och Iſraels barn tjente Eglon, de Moabiter Konung, i aderton år.

15. Så ropade de till HETran, och HET-

ren uppväckte dem en frälſare, Ehub, Seraſon, Semini ſons; han war ofärdig i ſin höggra hand. Och Iſraels barn ſände med honom ſkänker till Eglon, de Moabiter Konung.

16. Och Ehub gjorde ſig ett tweeggadt ſwärd, en aln långt, och band det under ſin kläder på höggra läret;

17. Och bar fram ſkänken till Eglon, de Moabiter Konung; och Eglon war en ganſta fet man.

18. Och när han hade fått ifrå ſig ſkänken, öfwer gaf han ſolſket, ſom hade burit ſkänken;

19. Och wände tillbaka igen ifrå de afgubbar i Gilgal; och lät båda: Jag hafwer, o Konung, något hemligt tala wid dig. Han bad gifwa ljuv; och de gingo alle ut, ſom ſtödo omkring honom.

20. Och Ehub kom till honom in, och han ſatt uti en ſommarſal allena; och Ehub ſade: Jag hafwer Guds ord till dig; då ſtod han upp af ſinom ſtol.

21. Men Ehub rädde ut ſina wenſtra hand, och tog ſwärdet af ſitt höggra lår, och ſtötte det in uti hans buſ;

22. Så att öf ſkaftet följde in med bladet, och ſetman innellöſt ſkaftet; ty han drog intet ſwärdet ut af hans buſ, och träden gick af honom.

23. Men Ehub gick ut genom baldörrenna, och lät igen dörrerna efter ſig, och ſlog henne i lår.

24. Då han nu utkommen war, gingo hans tjeneare in; och ſom de ſågo, att dörrerna på ſommarſalen igenlyſt war, ſade de: Han är tilläſwentyrſ gången på ſtol i kammarerna till ſommarſalen.

25. När de nu ſå länge bidt hade, att de ſkändes, ty ingen lät dem dörrerna upp a ſalen, togo de nydelen, och läſte upp; ſi, då låg deras herre der död på jordene.

26. Och Ehub undſkydde, medan de förbröjde, och gick fram om afgubarna, och ant kom allt intill Seirath.

27. Och då han kom derin, bläſte han baſuner på Ephraims berg, och Iſraels barn drogo med honom af bergena, och han framför dem;

28. Och ſade till dem: Följer mig efter ty HETren hafwer gifwit edra fiendar, Moabiter, i edra händer; och de följde honom efter, och wunnö Jordans förſtaden ſom drager åt Moab, och låto inga komma deröfwer.

29. Och ſlago de Moabiter af på den tid

wid tiotusend män, alltsammans äbla och stridsamma män, så att icke en undslapp.

30. Alltså wordo de Moabiter på den tiden nederlagde, under Israels barnas hand; och landet war stilla i åttatio år.

31. Efter honom war Samgar, Anaths son; han slog sexhundra Bilestiter med en herdashaf, och frälste och han Israel. Dom. 5: 6.

4. Capitlet.

Debora, Barak, Jael, Sifera.

Men Israels barn gjorde ytterligare illa för Hæren, då Gud war böd.

2. Och Hæren sålde dem uti Jabin, de Cananeers Konungs, händer, som satt i Hajor, och hans härshöfwitsman war Sifera, och han bodde i Hareseth Hedningarnas.

Jof. 11: 11. 1 Sam. 12: 9, 11.

3. Och Israels barn ropade till Hæren; ty han hade niohundrade jernwagnar, och tvingade Israels barn med målb i tjugu år.

4. På den samma tiden war domarinnan i Israel, den Prophetissan Debora, Rappidoths hustru.

5. Och hon bodde under Deboras palmträd, emellan Rama och Bethel, på Ephraims berg; och Israels barn kommo ditupp till henne för rätta.

6. Hon sånde åstad, och kallade Barak, AbiRaams son, af Redes Rappithali, och lät säga honom: Hafwer de Hæren Israels Gud budit dig: Gå åstad, och drag upp på berget Thabor, och tag tiotusend män med dig, utaf Rappithali och Sebulons barn? Ebr. 11: 32.

7. Ty jag vill föra till dig Sifera, Jabin's härshöfwitsman, wid den bäcken Kison, med hans wagnar, och med all hans hop; och vill gifwa honom i dina händer.

8. Barak sade till henne: Om du far med mig, så drager jag åstad; men far du icke med, så drager icke heller jag.

9. Hon sade: Jag vill draga med dig; men segren blifwer icke din i denna resone, som du gör; utan Hæren skall gifwa Sifera uti en qwinns hand. Så gjorde Debora redo, och for med Barak till Redes.

10. Då kallade Barak Sebulon och Rappithali till Redes, och drog till fot med tiotusend män; Debora följde och med honom.

11. Men Heber den Kenites war dragen ifrå de Keniter, ifrå Hobabs barn, Mose swägers, och hade upplagit sin tjäll wid den elen Jaanaim inwid Redes.

4 Ref. 10: 29. Dom. 1: 16.

12. Då warbt Sifera bådadt, att Barak, AbiRaams son, war dragen upp på det berget Thabor.

13. Så samlade han alla sina wagnar tillhopa, niohundrade jernwagnar; och allt det folk med honom war, ifrå Hareseth Hedningarnas, allt intill den bäcken Kison.

14. Men Debora sade till Barak: Upp, detta är den dagen, i hwilkom Hæren hafwer gifwit Sifera i dina hand; ty Hæren skall draga ut för dig. Så drog Barak neber af berget Thabor, och de tiotusend män med honom.

15. Och Hæren försträckt Sifera med alla hans wagnar, och all hans här, för Baraks swärdegg, så att Sifera sprang ifrå sin wagn, och flydde till fot.

Hf. 83: 10.

16. Men Barak jagade efter wagnarna och hären, allt intill Hareseth Hedningarnas, och all Sifera här föll swärdegg, så att icke en blef öfwer.

17. Men Sifera flydde till fot in uti Jael's tjäll, Hebers den Kenitens hustru; förty Konung Jabin i Hajor, och Hebers den Kenitens hus stodo i frid med hwarannan.

18. Och Jael gick ut emot Sifera, och sade till honom: Kom, min herre, kom in till mig, och frukta dig intet; och han gaf sig in till henne uti hennes tjäll, och hon höljde öfwer honom en mantel.

19. Och han sade till henne: Kära, gif mig litet watten till att dricka, ty mig törster. Då tog hon en bytto mjölk, och gaf honom dricka, och höljde på honom. Dom. 5: 25.

20. Och han sade till henne: Gå fram i bärrena på tjället, och om någor kommer och frågar, om någor är här, så säg: Ingen.

21. Så tog Jael, Hebers hustru, en nagla af tjället, och en hammar i sina hand, och gick sakt in till honom, och slog honom naglan genom tinningen, så att han sank neber till jordena; ty han war sömnig och wanmäktig, och blef dö.

22. Då Barak jagade efter Sifera, gick ut emot honom, och sade till honom: Kom hit, jag vill wisa dig den man, som du söker efter. Och då han kom in till henne, låg Sifera dö, och naglen fast i hans tinning.

23. Alltså nederlade Gud, på den tiden, Jabin, de Cananeers Konung för Israels barn.

24. Och Israels barnas hand fullföljde,

och wardt stark emot Jabin, de Cananeers Konung, tillbedt de utrotade honom.

5. Capitlet.

Deboras och Barals segerång.

Då songo Debora och Baral, Abinoams son, på den samma tiden, och sade:

2. Lofwer HERAN, att Israel är åter fri worden, och folket hafwer varit ber wiljogt till. Dom. 4: 10.

3. Hörer till, I Konungar, och åter uppå, I Förstar; jag will, HERANOM will jag sjunga, HERANOM Israels Gubi will jag spela.

4. HERRE, då du utdrogst ifrå Seir, och gick fram ifrå Edoms mark, då stafs jorden, himmelen dröp, och stjärna dröpo watten. 5 Mos. 2: 3, 4.

33: 2. Ps. 68: 8, 9. 77: 18. 97: 5. 114: 7.

5. Bergen smulto för HERANOM, Sinai för HERANOM Israels Gud.

2 Mos. 19: 18. 18.

6. I Samgars, Anaths sons, tid, i Jaels tid, woro wägarna förgångne; och de som på stigarna gå skulle, de wandrade trolösa wägar.

Dom. 3: 31.

7. Det fattades, bönder fattades i Israel, tillbedt jag Debora upptom, tillbedt jag upptom en moder i Israel. Dom. 4: 4.

8. Ett nytt hafwer Gud utwalt, portarna hafwer han bestridt; ingen rödb eller spets wardt sedd ibland fyratiotusend i Israel.

1 Sam. 13: 19, 22.

9. Mitt hjerta faller till Israels regenter, hwilke frivillige äro ibland folket.

10. Lofwer HERAN, I som riden på stöna åsninnor, I som sitten för rätta; och sjunger, I som gån på wägomen. Dom. 10: 4. 12: 14.

11. Der stöttarna ropa ibland dem som watten hemta, der säge man om HERANS rättfärdighet, om hans bönders rättfärdighet i Israel; då drog HERANS folk neder till portarna.

12. Upp, upp, Debora, upp, upp, och sjung ena wifo; upp, Baral, och fanga dina fångare, du Abinoams son.

13. Då wordo de förlätne råbande öfwer de mäktiga; HERAN wardt råbandes genom mig öfwer de hjeltar.

14. Utaf Ephraim war deras rot emot Amalek; och efter dig BenJamin i ditt folk. Af Machir äro komne regenter; och af Sebulon äro regerare wordne igenom strifpennan. 2 Mos. 17: 13.

4 Mos. 4: 5. Jos. 17: 1. Dom. 3: 15.

15. Isaschars Förstar woro med Debora, och Isaschar war såsom Baral i balenom, utländer med sitt fotsfolk. Ruben häll mycket af sig, och släppte sig ifrå och.

16. Hwi bleff du i dinom sårarhyddom, till att höra hjordarnas brålande; och häll mycket af dig, och släppte dig ifrå och?

17. Gilead blef hinfödon Jordan. Och hwi bor Dan ibland steeper? Affter satt i bassens hamn, och blef i sina förfärla byar.

Jos. 13: 24, 25. 19: 24, 29, 40.

18. Men Sebulons folk wägade sina själ i döden; Naphtali beflites på höjdene af markene. Dom. 4: 14.

19. Konungarna kommo och stridde. Då stridde de Cananeers Konungar i Theanach, wib det watten Megibbo; men de hade ingen winning deraf.

20. Af himmelen war stridt emot dem; stjernorna i deras lopp stridde emot Sifera.

21. Den bäcken Rison wältrade dem, den bäcken Kedumim, den bäcken Rison. Träd, min själ, på de starta.

22. Då barrade hästarnas fötter, för deras starta åsttars försärelse skull.

23. Förbanner den staden Meros, sade HERANS Angel; förbanner hans borgare, att de icke kommo HERANOM till hjelp; till hjelp HERANOM, till de hjeltar.

24. Wälsignad ware ibland qwinnor Jacl, Hebers den Renitens hustru; wälsignad ware hon i hyddomen ibland qwinnor.

Euc. 1: 28, 42.

25. Mjölk gaf hon, då han watten bedde, och bar smör in uti en härlig själ.

26. Hon tag naglan med sin hand, och smedschammararen i sina bögra hand, och slo Sifera genom hans hufwad; sönderkroshade, och genomslad hans tinningar.

27. Till hennes fötter krökte han sig, fäll neder, och lade sig; han krökte sig, och fäll neder till hennes fötter; såsom han krökte sig, så låg han förderfwad.

28. Sifera moder såg genom fenstret ut, och gret igenom gallren: Hwi förtöfwar hans wagn så länge, att han icke kommer? Hwi fördröja hans wagns hjul?

29. De wifsest ibland hennes qwinnor storrade, då hon så jämmerliga qwidde:

30. Skulle de icke finna och byta rof, hwar som manne en ung pige eller två till byte; och Sifera brotot städad kläder till byte, städad brotot kläder om halsen till byte?

31. Alltså, HERRE, förgänge alle dine fiendar; men de som honom lär hafwa, de ware

håsom uppgångande jolen i sine magt. Och landet hade frid i fyratio år.

6. Capitlet.

Israel plågas. Gideon domare. Baals altare. Ullskinn.

Och då Israels barn gjorde det ondt war för HETranom, gaf HETren dem under de Midianiters hand i sju år.

2. Och då de Midianiters hand wardt för stark öfwer Israel, gjorde Israels barn sig flykter i bergen, och kullor, och fäste.

3. Och när Israel något sådde, så kommo de Midianiter upp, och de Amalekitter, och de af österlandet;

4. Och sågrade sig emot dem, och förderfwade wårten på landet, allt intill Gasa, och låto ingen boskap blifwa qwar i Israel, hwarken får, så eller åsnar.

5. Förty de kommo ditupp med sinom boskap och tjäll, såsom ett stort tal gråshoppor, så att hwarken de eller deras cameler stodo till att räkna; och de föllo in i landet, på det de skulle förderfwa det.

6. Så wardt Israel mycket förswagad för de Midianiter. Då ropade Israels barn till HETran.

7. Som de nu ropade till HETran, för de Midianiters skull,

8. Sände HETren till dem en Propheet; han sade till dem: Detta säger HETren Israels Gud: Jag hafwer fört eder utur Egypten, och utu tråldomens hus;

9. Och hafwer frälst eder utu de Egyptiers hand, och utu alla deras hand, som eder twingade, och hafwer drifwit dem ut för eder, och gifwit eder deras land;

10. Och sade till eder: Jag är HETren edar Gud; frukter intet de Amoreers gudar, i hwissas land I bon. Och I lydden mine röst intet.

2 Kon. 17: 36, 38.

11. Och en HETrans Angel kom, och satte sig under ena el i Ophra, hwilken Joas tillhörde, de Esriters fader; och hans son Gideon tröstade hwete i preßen, på det han skulle fly för de Midianiter.

12. Då syntes honom HETrans Angel, och sade till honom: HETren ware med dig, du fridslamme hjele.

13. Gideon sade till honom: Min Herre, är HETren med oss, hwi nederfars oss då allt detta? Och hwar äro all hans under, som wåre fäder hafwa förtäflit oss, och sagt: HETren hafwer fört oss utur Egypten? HETren hafwer nu öf-

wergifwit oss, och gifwit oss i de Midianiters händer.

14. Då wände HETren sig till honom, och sade: Gad åstad i denna dine kraft; du skall fria Israel utu de Midianiters händer; si, jag hafwer sänt dig.

1 Sam. 12: 11. Ebr. 11: 32.

15. Han sade till honom: Min HETre, hwarmed skall jag fria Israel? Si, min lägt är den minsta i Manasse, och jag är den swagaste i mins faders hus.

16. HETren sade till honom: Jag vill wara med dig, så att du skall slå de Midianiter, såsom en man.

17. Men han sade till honom: Käre, hafwer jag funnit nåd för dig, så gif mig ett tecken, att det är du, som talar med mig.

18. Gad ide hädan, tillbeh jag kommer till dig, och bär mitt spisofer, och lägger det för dig. Han sade: Jag vill blifwa, tillbeh du kommer igen.

19. Och Gideon gif, och slagade ett fib, og tog ett epha öspradt mjöl; och lade lött uti en sorg, och lät sådet uti en kruka, och bar ut till honom under elena, och gif fram.

20. Men Guds Angel sade till honom: Tag löttet, och det ösprada, och lägg det på hälleberget, som här är, och giut sådet ut. Och han gjorde så.

21. Då rådde HETrans Angel läppen ut, som han hade i handene, och kom wid löttet och det ösprade mjölet med läppeåndanom; och elden kom utu hällebergena, och förtärde löttet och det ösprada mjölet. Och HETrans Angel förswann utu hans ögon.

22. Då nu Gideon såg, att det war en HETrans Angel, sade han: O! HETre, HETre, hafwer jag nu sett en HETrans Angel anfigte mot anfigte? Dom. 13: 22.

23. Men HETren sade till honom: Frid ware med dig; frukta dig intet, du skall ide dö.

24. Då byggde Gideon bersammasstäds HETranom ett altare, och kallade det fridstens HETre. Det står der ännu på denna dag, i Ophra, de Esriters faders.

25. Och i den samma nattene sade HETren till honom: Tag en stut ibland örnarna, som dinom fader tillhöra, och en annan stut, som sju åra gammal är, och slå sönder Baals altare, som är dins faders, och hugg bort den lunden, som der står på.

26. Och bygg HETranom dinom Gud ett altare öfwerst på desko hällebergena, och reb bet till; och tag den andra stuten, och offra

ett bränneoffer, med weben af lundenom, som du horthuggit hafwer.

27. Då tog Gideon tio män utaf sina tjenare, och gjorde såsom HETren honom sagt hade; men han fruktade sig göra det om dagen, för fins faders hus skull, och för folkens skull i stadenom; utan om nattena gjorde han det.

28. Då nu folket i staden stodo upp bittida om morgonen, så, då war Baals altare sönderlagd, och lunden der när afbuggen; och den andre sluten för ett bränneoffer lagd på det altaret, som upphuggt war.

29. Och den ene sade till den andra: Ho hafwer detta gjort? Och då de sökte, och frågade derefter, wardt sagdt: Gideon, Joas son, hafwer det gjort.

30. Då talade folket i staden till Joas: Hå och hitut din son; han måste dö, derföre, att han hafwer omkullslagit Baals altare, och afbuggit lunden der när.

31. Men Joas sade till alla dem som när honom stodo: Viljen I lägga eder ut för Baal? Viljen I fria honom? Den som lägger sig ut för honom, han skall dö i denna morgon. Är han gud, så hämne sig sjelf, att hans altare omkullslaget är.

32. Ifrå den bagen kallade man honom JerubBaal, och sade: Baal hämne sig sjelf, att hans altare omkullslaget är. Dom. 7: 1.

33. Då församlade sig tillhopa de Midianiter och Amalekiter, och de öfsterländningar, och drog öfwer, och lågrade sig i den dalen Jisreel.

34. Så skäddes HETrans Ande Gideon, och han lät bläsa i basuner, och kallade Abiezer, att de skulle följa honom;

35. Och sände bådskap i hela Manasse, och kallade dem, att de skulle också följa honom; han sände också bådskap till Affer, och Sebulon, och Naphtali; de kommo upp emot honom.

36. Och Gideon sade till Gud: Vill du frälssa Israel igenom mina hand, såsom du sagt hafwer,

37. Så vill jag lägga ett skinn med ullone ut på logan; om baggen lägger sig allena på skinn, och all marken är torr, så kan jag märka, att du vill frälssa Israel igenom mina hand, såsom du sagt hafwer.

38. Och det skedde så. Och då han den andra morgonen bittida uppstod, tryckte han baggena uton skinn, och uppspölde ena själ med det watten.

39. Och Gideon sade till Gud: Din wrede förgrymme sig icke öfwer mig, om jag än en

tid talar; jag vill än en tid förskäta med skinn; ware nu allena torrt på skinnena, och baggen på allo markene.

40. Gud gjorde också så i samma natt, att allena war torrt på skinn, och dag uppå allo markene. Ps. 72: 6.

7. Capitlet.

Midian slagen af trehundra män.

Då stod JerubBaal, det är Gideon, bittida upp, och allt folket, som med honom war, och lågrade sig wid den brunnen Hared, så att han hade de Midianiters här norrut, bakföre det berget More i dalen.

2. Och HETren sade till Gideon: Folket, som med dig är, är allt för mycket. Du jag gifwe Midian i deras händer, måtte Israels barn berömma sig emot mig, och säga: Min hand hafwer fräist mig.

3. Så lät nu utropa för folkets öron, och säga: Den som rädder är och försärad, han wänke om, och skynde sig af berget Gilead. Då wänke folket tillbata. Du och tjugu tusend, så att icke utan tiotusend blefwo qwar.

5 Mos. 20: 2.

4. Och HETren sade till Gideon: Detta folket är ännu för mycket; haf dem neder till watten, der vill jag pröfwa dig på; och om hvilken jag säger dig, att han skall draga med dig, han skall draga med dig; och om hvilken jag säger, att han icke skall draga med dig, han skall icke draga.

5. Och han hade folket neder till watten. Och HETren sade till Gideon: Öfwiken som läppjar watten med sine tungor, såsom en hund läppjar, honom skall affides; beklites dem som på sin tå nederfalla till att dricka.

6. Då war deras tal, som med munnen läppjat hade uti handene, trehundra män; allt det andra folket hade fallit på tå och druckit.

7. Och HETren sade till Gideon: Red de trehundra män, som läppjat hafwa, vill jag frälssa eder, och gifwa de Midianiter i dina händer; men det andra folket lät allsammans gå hem till sitt. 1 Sam. 14: 6.

8. Och de togo spision för folket med sig, och sina basuner; men de andra Israeliter lät han alla gå hwar och en i sina hyddor; men han stärkte sig med de trehundra män; och de Midianiters här låg nebanför honom i dalen.

9. Och HETren sade till honom i samma natt: Stätt upp, och gå ned till lägret; ty jag hafwer gifwit dem i dina händer.

10. Om du fruktar dig att gå bitneber, så låt din dräng Bura gå ned med dig till lägret ;

11. Att du må få höra hwad de tala ; sedan skall du med magt draga neder till lägret. Så gick Gideon med sin dräng Bura neder till det rummet på lägret, der waken war.

12. Men de Midianiter och de Amalekiter, och alle österländningarna, hade lägrat sig i dalen om, såsom en hop gräshoppor ; och deras cameler fodro icke till att räkna, så många woro de, såsom sanden på hafvens strand. Dom. 6 : 3. 5. 33.

13. Då nu Gideon kom, si, då förtäljde en för dem andra en dröm, och sade : Mig tyckte, att ett hugggröb, på glödd balabt, wälte sig intill de Midianiters lägre, och då det kom till tjället, slog det det, och kastade det neder, och wände upp ned uppå thy, så att tjället låg.

14. Då svarade den andre : Det är icke annat än Gideons swärd, Joas sons, den Israelitens ; Gud hafwer gifwit de Midianiter i hans händer med hela hären.

15. Då Gideon nu hörde förtäljas sådana dröm, och hans utläggning, tillbad han, och kom igen i Israels här, och sade : Upp, ty HERren hafwer gifwit de Midianiters här i ebra händer.

16. Och han stiftade de trehundra män i tre delar, och fick hwarjonn och enom en basun i sina hand, och komma trutor, och lampor deruti ;

17. Och sade till dem : Ser på mig, och görer od så ; si, när jag kommer intill hären, såsom jag gör, så görer od med.

18. Såsom jag blåser i basunen, och alle de som med mig äro, så stolen od I blåsa i basunen omkring hela hären, och säga : HERren och Gideon.

19. Så kom Gideon, och hundra män med honom, till det yttersta på hären, till första wäktarna, som der stidade woro, och wäckte dem upp, och blåste med basunerna, och slogo sönder trutorna i sina händer.

20. Och så blåste då alle tre hoparna med basunerna, och slogo sönder trutorna ; men lamporna höllo de i deras wenstra hand, och basunen i deras högra hand, och blåste, och ropade : HERrens och Gideons swärd.

Ps. 83 : 10. Ef. 9 : 4.

21. Och hwar och en stod på sitt rum, omkring hären. Då begynte hela hären att löpa, ropa od si.

22. Och som de trehundra män blåste i basunerna, gjorde HERren så, att hwars och ens swärd i hela hären om war emot den an-

dra ; och hären flydde allt intill BethSitta Zereratha, allt intill gränsona åt den släkten Mehola wid Tabbath.

1 Sam. 14 : 20. 2 Chr. 20 : 23. 24.

23. Och de Israels män af Raphthali, af Asser, och af hela Manasse, striade och jagade efter de Midianiter.

24. Och Gideon sände bådskap på hela berget Ephraim, och låt säga dem : Kommer neder emot de Midianiter, och kommer förr än de till watten, intill BethBara och Jordan. Så ropade alle de som af Ephraim woro, och kommo förr än de till watten, intill BethBara och Jordan.

25. Och deingo fatt på två de Midianiters förklar, Drebb och Seeb ; och dräpo Drebb på det hälleberget Drebb, och Seeb i Seebes press ; och jagade de Midianiter ; och boro Drebb och Seeb hufwud till Gideon öfwer Jordan. Ps. 83 : 12. Ef. 10 : 26.

8. Capitlet.

Ephraim sillas. Sebah dräpes. Gideons lifstortel, barn, dö, oad.

Och de män af Ephraim sade till honom : Hwi gjorde du oss detta, att du icke salsade oss, då du brog till strids emot de Midianiter ? Och listade swärliga på honom.

Dom. 12 : 1.

2. Men han sade till dem : Swad hafwer jag nu gjort, det edro gerning liknas kan ? Är icke en winqwist Ephraims bättre, än hela Abiesers winbergning ?

3. Gud hafwer gifwit i ebra händer de Midianiters förklar Drebb och Seeb. Hur skulle jag tunnadt det gjort, som I gjort hafwen ? Då han detta sade, stillades deras wrede emot honom.

4. Då nu Gideon kom till Jordan, gick han deröfwer med trehundra män, som med honom woro ; och de woro trötte, och jagade efter.

5. Och han sade till det folket i Succoth : Käre, gif detta folket, som unber mig är, något bröd, förty de äro trötte ; att jag måtte jaga efter de Midianiters Konungar, Sebah och Zalmunna. 1 Mos. 33 : 17.

6. Men de öfwerste i Succoth sade : Ärö Sebahs och Zalmunna händer allarebo i dina händer, att wi ju stole gifwa dinom här bröd ?

7. Gideon sade : Nu wäl, när HERren gifwer Sebah och Zalmunna i mina hand, skall jag söndertrösta edart kött med törne utur öknene, och med tistlar.

8. Och han drog bädan upp till Bnuel, och talade samtalunda till dem. Och det folket i Bnuel svarade honom lila som de i Succoth.

9. Och han sade också till det folket i Bnuel: Kommer jag igen i frib, så skall jag bryta detta tornet neber.

10. Men Sebah och Balmunna woro i Rarlor, och deras här när dem, wid semtontusend, hwiße alle woro undslupne af hela de österländningars här; ty tjugu och hundrade tusend woro fallne, som swärd utbraga kunde.

11. Och Gideon drog uppåt på den vägen, der man i tjäll bor, österut in mot Robah och Fagbeha, och slog hären; ty hären war trygg.

12. Och Sebah och Balmunna flydde; men han jagade efter dem, och grep de två Midianiters Konungar, Sebah och Balmunna, och försträcke hela hären. Wi. 83: 12.

13. Då nu Gideon, Joas son, kom igen af stridene, förr än solen uppgången war,

14. Hic han satt på en bräng utaf det folket i Succoth, och frågade bonom; han stref honom upp de öfwersta i Succoth, och deras äldsta, sju och sjutio män.

15. Och han kom till det folket i Succoth, och sade: Si, här äro Sebah och Balmunna, om hwiße I bespottaben mig, och saden: Är då allarebo Sebahs och Balmunnas hand uti dina händer, att wi ju stole gifwa dina folke, som trött är, bröd?

16. Och han tog de äldsta af sladen, och törne utaf öknene och tistlar, och lät dermed sönderflita det folket i Succoth.

17. Och tornet i Bnuel bröt han neber, och slog ihjäl folket i sladenom.

18. Och till Sebah och Balmunna sade han: Hurudana woro de män, som I slogen ihjäl i Ephor? De sade: De woro sådana som du, och dågelige såsom ens Konungs barn.

19. Han sade: De woro mine bröder, mine moders söner; så sant som HERren lefwer, om I hadn låtit dem lefwa, skulle jag ide aflifwa eder;

20. Och sade till sin förstfödda son Jether: Statt upp, och dräp dem. Men brängen drog sitt swärd ide ut; ty han fruktade sig, efter han war ännu en ung bräng.

21. Då sade Sebah och Balmunna: Statt du upp, och slå oss; ty efter som mannen är, så är också hans magt. Så stod Gideon upp, och slog ihjäl Sebah och Balmunna,

och tog de spänger, som woro på deras camelters halsar.

22. Då sade till Gideon någre af Israel: War herre öfwer oss, du och din son, och dits sons son, efter du hafwer frälst oss ifrå de Midianiters hand.

23. Men Gideon sade till dem: Jag vill ingen herre wara öfwer eder; och min son skall ide heller wara herre öfwer eder; utan HERren skall wara herre öfwer eder.

24. Och Gideon sade till dem: Ett begär jag af eder, hwar och en gifwe mig de örnaringar, som han röfwat hafwer; förth, efter de woro Ismaeliter, hade de gyldene örnaringar.

25. De sade: Dem wilje wi gifwa; och bredde ett släde ut, och hwar och en lastade örnaringarna deruppå, som han röfwat hade.

26. Och de gyldene örnaringarna, som han hade begärat, gjorde till wigt tusendesjuthundrade fillar guld; förutan de spänger, lejor och skaralanssläder, som de Midianiters Konungar plägade bära, och förutan deras camelters halsband.

27. Och Gideon gjorde der en listjortel af, och satte honom i sin stad Dphra; och hela Israel bedref der hor uppå; och det wardt Gideon och hans huse till förargelse.

2 Mos. 28: 4. 6.

28. Alltså worde de Midianiter förnebrade för Israels barn, och höfwo sitt hufwud ide mer upp; och landet war stilla i fyratio år, så länge Gideon lefde. Dom. 3: 11.

29. Och JerubBaal, Joas son, gif bort, och bodde i sitt hus.

30. Och Gideon hade sjutio söner, som utaf hans länder komne woro; ty han hade många bustrur.

31. Och hans frilla, den han hade i Sichem, födde honom också en son; hans namn kallade han Abimelech.

32. Och Gideon, Joas son, blef dödd i godom ålder, och wardt begrafwen i sin faders Joas graf, i Dphra, de Esriters faders.

33. Då Gideon war dödd, wände Israels barn om, och bedrefwo hor efter Baalim, och gjorde BaalBerith sig till en gud.

Dom. 9: 4.

34. Och Israels barn kommo intet HERran deras Gud ihåg, den dem frälst hade ifrån allas deras fiendars hand allt omkring.

35. Och de gjorde ingen barmhertighet med JerubBaals Gideons huse, efter all det goda, som han emot Israel gjort hade.

9. Capitlet.

Abimelech dräper sjutio bröder, blir konung, slår Sichem, dräper.

Men Abimelech, JerubBaals son, gick bort till Sichem, till sina moders bröder, och talade med dem, och med hela släktene af hans modersfaders hus, och sade:

2. Käre, taler för alla mäns öron i Sichem: Swillet icke eder bättre, att sjutio män, alle JerubBaals barn, blifwa herrar öfwer eder, eller en man blifwer herre öfwer eder? Kommer och berättel med ihåg, att jag är edert ben och kött.

Dom. 8: 31.

3. Då talade hans moders bröder all dessa orden om honom, för alla mäns öron i Sichem; och deras hjerta beweltes efter Abimelech; ty de tänkte: Han är vår broder;

4. Och gäfwö honom sjutio silfpenningar utur BaalBeriths huse; och Abimelech lejde sig dermed lötsaktiga och lättfärdiga män som honom följde efter.

5. Och han kom i fins faders hus i Dpbra, och slog sina bröder, JerubBaals söner, sjutio män, ihjäl på enom sten; men Jotham, den yngste sonen JerubBaals, blef igen; ty han wardt undfungen.

6. Och sig förslamlade alle män af Sichem, och hela Millo hus; och gingo till, och gjorde Abimelech till konung wid den höga elena, som stod i Sichem.

Jos. 24: 26.

7. Då detta war sagdt Jotham, gick han bort, och stod öfwerst på Grifims berg, och höf sin röst upp, ropade, och sade till dem: Hörer mig, I män af Sichem, att Gud och hörer eder.

5 Mos. 11: 29.

8. Trän gingo till och skulle smörja öfwer sig en konung, och sade till oljoträt: War vår konung.

9. Men oljoträt svarade dem: Skulle jag öfwergiftwa min fetma, hwilken både Gud och menniskor prisa i mig, och gå bort, och uppfättas öfwer trän?

10. Då sade trän till siloträt: Kom du, och war konung öfwer oss.

11. Men siloträt sade till dem: Skulle jag öfwergiftwa min sötna och mina goda frukt, och gå bort, och uppfättas öfwer trän?

12. Då sade trän till winträt: Kom du, och war vår konung.

13. Men winträt sade till dem: Skulle jag öfwergiftwa min must, den Gud och menniskor gläva gör, och gå bort, och uppfättas öfwer trän?

14. Då sade all trän till törnebuskan: Kom du, och war konung öfwer oss.

15. Och törnebuskan sade till trän: Är det sant, att I wiljen smörja mig till konung öfwer eder, så kommer, och betror eder under min flugga; hwar I icke wiljen, så gånge en eld utu törnebuskan, och förtäre cederträn i Libanon.

16. Hafwen I nu gjort rätt och redeliga, att I hafwen gjort Abimelech till konung; och hafwen I gjort wäl emot JerubBaal och hans hus; och hafwen så gjort emot honom som han förtjent hafwer;

17. Att min fader för edra skull stridde, och wägade sin själ, berföre att han skulle frälsa eder ifrå de Midianiters hand;

18. Och hafwen upplatt eder i denna dag emot mins faders hus, och slagit hans söner ihjäl, sjutio män på en sten, och gjort eder till konung Abimelech, hans tjenstegwinnos son, öfwer de män i Sichem, efter han ebar broder är;

19. Hafwen I nu gjort rätt och redeliga emot JerubBaal och hans hus på denna dag, så warer gläde öfwer Abimelech, och han ware glad öfwer eder.

20. Swar och icke, så gånge en eld utaf Abimelech, och förtäre de män af Sichem, och af Millo hus; och gånge beslites ut en eld af de män i Sichem, och af Millo hus, och förtäre Abimelech.

21. Och Jotham flydde, och undwel, och gick till Ber, och bodde der, för hans broders Abimelechs skull.

22. Då nu Abimelech hade rådit öfwer Ifrael i tre år,

23. Sände Gud en ondman wilja emellan Abimelech och de män af Sichem; förty de män af Sichem förtalade Abimelech,

24. Och kastade honom före den örnerng, som han bebred på de sjutio JerubBaals söner, och lade deras blod på Abimelech deras broder, den dem ihjäl slog; och på de män i Sichem, som honom hans hand berätt till styrkt hade, att han sina bröder drap.

25. Och de män i Sichem beställde ett bakhall öfwerst på bergen, och röfwade på wägen om alla de som foro der fram; och det wardt bådabt Abimelech.

26. Så kom Gaal, Ebebs son, och hans bröder, och gingo in i Sichem; och de män i Sichem förläto sig uppå honom;

27. Och drogo ut på markena, och bergbe sina wingårdar, och trampade der, och gjorde en dans, och gingo uti deras guds

hus, och äto och drucko, och bannade Abi-Melech.

28. Och Gaab, Ebeds son, sade: Hwad är Abi-Melech? Och hwad är Sichem, att wi honom tjena stole? Är icke han Zerub-Baals son, och hafwer satt sin tjenare Sebul hit öfwer Hemors folk, Sichems faders? Hwi skulle wi tjena honom?

29. Gud gifwe, att detta folket wore under mine hand, att jag måtte förjaga Abi-Melech. Och det wardt sagdt Abi-Melech: Föröfva din här, och drag ut.

30. Förty Sebul, öfwersten i stadenom, då han hörde Gaabs, Ebeds sons, ord, wardt han illa wred;

31. Och sände bådskap till Abi-Melech hemliga, och lät säga honom: Si, Gaal, Ebeds son, och hans bröder, äro komne till Sichem, och göra dig staden gensförtigan;

32. Så ståt nu upp om natten, du och ditt folk, som när dig är, och war i bathåll för dem i markene.

33. Och i morgonstundene, när solen uppgår, så war bittida uppe, och fall till staden; och när han och det folk, som med honom är, draga ut till dig, så gör med dem såsom din hand finna kan.

34. Abi-Melech stod upp om nattena, och allt folket, som med honom war, och satte bathåll inför Sichem med fyra starar.

35. Och Gaal, Ebeds son, drog ut för stadsporten; men Abi-Melech reste upp utaf bathållet, med det folk som med honom war.

36. Då nu Gaal såg folket, sade han till Sebul: Si, der kommer en hop folk neder af bergeshöjdene. Sebul sade: Du ser skuggan af bergen, lifasom det wore menniskor.

37. Gaal talade än en tid, och sade: Si, der kommer en hop folk neber midt utaf landet; och en här kommer på den wägen till trollarekena.

38. Då sade Sebul till honom: Swar är nu din mun, som sade: Ho är Abi-Melech, att wi honom tjena stole? Är icke nu detta det folk, som du föraktat hafwer? Drag nu ut, och strid med honom.

39. Gaal drog ut med Sichems folk, och stridde med Abi-Melech.

40. Men Abi-Melech jagade honom, så att han flydde för honom; och många föllo slagne allt intill stadsporten.

41. Och Abi-Melech blef i Aruma; men Sebul dref Gaal och hans bröder ut, så att de icke måtte blifwa i Sichem.

42. Om morgonen gick folket ut på markena; och det wardt sagdt Abi-Melech.

43. Och han tog folket, och stifte det i tre belar, och beställde håll på dem i markene. Som han nu såg, att folket gick uti stadenom, föll han till dem, och slog dem.

44. Men Abi-Melech med den hopen, som med honom war, föllo till, och trädde intill stadsporten; de andre två hoparna föllo till alla dem som på markene wore, och slog dem.

45. Då stridde Abi-Melech emot staden den hela dagen, och wann honom; och drap det folk, som derinne war, och slog staden neder, och sådde salt deruppå.

46. När de män, som i Sichems torn bodde, detta hörde, gingo de in uti ett fäste i den gudens Herits hus.

47. Då Abi-Melech det hörde, att alle de män af Sichems torn wore församlade,

48. Gick han på det berget Zalmon med allt sitt folk, som med honom war; och tog ena yxa i sin hand, och högg en gren af ett t. ä, och lade på sin ärel, och sade till allt folket, som med honom war: Hwad I sägen att jag gjorde, det görer och I med hast såsom jag.

49. Då högg allt folket hwar i sin stad en gren af, och följde Abi-Melech efter, och kastade dem intill fästet, och tände der eld uppå; så att alle de män af Sichems torn blefwo döde, wille tusend män och qwinnor.

50. Och Abi-Melech drog till Ebebez, och belade det, och wann det.

51. Men der war ett starkt torn midt i stadenom, på hwilket flydde alle, både män och qwinnor, och alle stadsens inbyggare, och läste igen efter sig, och stego upp på talet af tornet.

52. Då kom Abi-Melech intill tornet, och stridde beremot, och kom sig intill porten af tornet, på det han skulle tända der eld uppå;

53. Men en qwinna kastade ett stycke af en qwarnsten ned på Abi-Melechs hufvud, och slog honom hufvudskälana sönder.

2 Sam. 11: 21.

54. Då kallade Abi-Melech drängen, som hans wärja drog, hasteliga, och sade till honom: Drag ut ditt swärd, och dräp mig, att man icke skall säga: En qwinna slog honom ihjäl. Så stak hans dräng honom igenom, och han blef död.

55. Då nu de Israeliter, som med honom wore, sågo att Abi-Melech war död, gick hwar och en hem till sin ort.

56. Alltså betalade Gud AbiRelech det onda, som han emot sin fader gjort hade, då han drap sina sjutio bröder;

57. Dessliles allt det onda, som de män af Sichem gjorde, betalade dem Gud på deras hufvud; och öfwer dem kom Sotthams förbannelse, JerubBaals sons.

10. Capitlet.

Thola. Jatr. Israel synbar, betas, bendas.

Efter AbiRelech kom upp en annan frälzare i Israel, Thola, en man af Issachar, Ruabs son, Dodo sons; och han bodde i Samir på Ephraims berg.

2. Och han dömdo Israel i tre och tjugu år, och blef döb, och wardt begrafwen i Samir.

3. Efter honom kom upp Jair, en Gileadit, och han dömdo Israel i tu och tjugu år.

4. Och han hade tretio söner, ridande på tretio åsnafälar, och hade tretio släder, de kallades HovothJair allt intill denna dag, och ligga i Gilead.

Dom. 5: 10.

12: 14. 4 Ros. 32: 41. 5 Ros. 3: 14.

5. Och Jair blef döb, och wardt begrafwen i Ramon.

6. Men Israels barn gjorde åter det ondt war för Hetranom; och tjente Baalim och Asaroth, och de gudar i Syria, och de gudar i Sidon, och Moabs gudar, och Ammons barnas gudar, och de Philisteers gudar, och öfwergåfwo Hetran, och tjente honom intet. *Dom. 2: 13. 3: 7. 4: 1. 6: 1.*

7. Då förgrimmade sig Hetrans wrede öfwer Israel, och sålde dem under de Philisteers och Ammons barnas hand.

8. Och de twingade och förtryckte Israels barn, ifrå det året, i aderton år; alla Israels barn på hinsidan Jordan, uti de Amorers lande, som i Gilead ligger.

9. Dertill drogo Ammons barn öfwer Jordan, och stridde emot Juda, BenJamin, och emot Ephraims huse, så att Israel wardt ganska swårliga förtryckt.

10. Då ropade Israels barn till Hetran, och sade: Vi hafwe syndat emot dig; ty wi hafwe öfwergiftit vår Gud, och tjent Baalim.

11. Men Hetran sade till Israels barn: Betwingade och icke eder de Egyptier, de Amorier, Ammons barn, de Philisteer,

12. De Sidonier, de Amalekitter och Moaniter? Och jag halv eder utu ertas händer, då I ropaden till mig.

13. Så hafwen I dock likawäl öfwergiftit mig, och tjent andra gudar; derföre vill jag intet mer hjälpa eder.

5 Ros. 31: 20. 32: 15. x.

14. Går och skaller de gudar, som I utwalt hafwen; låter dem hjälpa eder uti edor bebröfwelses tid.

15. Men Israels barn sade till Hetran: Vi hafwe syndat; gör du med oss hwad dig tädes, allenast hjelp oss i denna tiden.

16. Och de lastade ifrå sig de främmande gudar, och tjente Hetranom; och honom ömlade deröfwer, att Israel så twingad wardt.

17. Och Ammons barn slog sig ihop, och lågrade sig i Gilead; men Israels barn församlade sig, och lågrade sig i Mizpa.

Jos. 13: 26.

18. Och folket, de öfwerste i Gilead, sade emellan sig: Swillen som först begynner till att strida emot Ammons barn, han skall wara höfwitsman öfwer alla de som bo i Gilead.

Dom. 11: 8.

11. Capitlet.

Jephthas kallelse, seger, löfte.

Jephthah, en Gileadit, war en stridsam; hjälte, dock likwäl enes slöts son; och Gilead hade födt Jephthah. *Esr. 11: 9. 32.*

2. Men då Gileads hustru födde honom barn, och de samma barn worbo stor, drefmo de Jephthah ut, och sade till honom: Du skall intet arf taga i wårs faders huse; ty du äst ens annors qwinnos son.

3. Då flydde han för sina bröder, och bodde i bet landet Tob; och till honom församlade sig lössaktige män, och drogo ut med honom.

4. Och någon tid derefter stridde Ammons barn med Israel.

5. Då nu Ammons barn så stridde med Israel, ginga de äldste af Gilead bort, till att hemta Jephthah utu Tobs lande;

6. Och sade till honom: Kom, och war vår höfwitsman, att wi måge strida emot Ammons barn.

7. Men Jephthah sade till de äldsta af Gilead: Ären icke I de som mig haten, och hafwen brisfit mig utu mins faders huse, och nu kommen I till mig, medan I ären i bebröfwelse?

8. De äldste i Gilead sade till Jephthah: Derföre komme wi nu igen till dig, att du skall gå med oss, och hjälpa oss strida emot Ammons barn; och wara vår höfwitsman öfwer alla de som bo i Gilead.

9. Jephthah sade till de äldsta i Gilead: Om I hemten mig igen till att strida emot Ammons barn, och HETren gifwer dem för mig, skall jag då wara edar höfwiitsman?

10. De äldste af Gilead sade till Jephthah: HETren ware tillhörsare emellan oss, om wi ide göre som du sagt hafwer.

11. Alltså gick då Jephthah med de äldsta af Gilead, och sollet satte honom för höfwiitsman och öfwerfä öfwer sig; och Jephthah talade allt detta inför HETranom i Mizpa.

12. Då sände Jephthah bådskap till Konungen öfwer Ammons barn, och lät säga honom: Swad hafwer du med mig att skaffa, att du kommer emot mig, till att strida emot mitt land?

13. Konungen öfwer Ammons barn swarade Jephthahs bådskap: Derföre, att Israel hafwer tagit bort mitt land, då de drog utur Egypten, allt ifrån Arnon intill Jabbok, och allt intill Jordan; så få mig nu det igen med frid. 4 Mos. 21: 24.

14. Jephthah sände åter bådskap till Ammons barnas Konung;

15. Och lät säga honom: Så säger Jephthah: Israel hafwer intet land borttagit, antingen ifrå de Moabiter, eller ifrån Ammons barn; 5 Mos. 2: 9, 19.

16. Förty när de drog utur Egypten, wandrade Israel genom öknena allt intill röda hafwet, och kom till Kades;

17. Och sände bådskap till de Edomeers Konung, och sade: Låt mig draga igenom ditt land; men de Edomeers Konung tillstodde dem intet. Och sände han båd till Konungen öfwer de Moabiter; han wille ide heller tillstådjat. Så blef Israel i Kades; 4 Mos. 20: 14, 17.

18. Och wandrade i öknene, och drog omkring de Edomeers och Moabiter land, och kom öfstan på de Moabiter land, och lågrade sig på hinföndan Arnon; och kom intet in uti de Moabiter landsändar; ty Arnon är de Moabiter landamäre. 4 Mos. 21: 13.

19. Och Israel sände båd till Sihon, de Amoreers Konung, i Hesbon, och sade: Låt oss draga igenom ditt land in till mitt rum. 4 Mos. 21: 21. 5 Mos. 2: 26.

20. Men Sihon betrodde ide Israel, att han skulle draga igenom hans landsändar; utan församlade allt sitt folk, och lågrade sig i Jahza, och stridde med Israel.

21. Men HETren Israels Gud gaf Sihon, med allt hans folk, i Israels händer, så att

de slog dem; alltså tog Israel in allt de Amoreers land, som då i samma land bodde;

22. Och togo alla de Amoreers landsändar in, ifrån Arnon allt intill Jabbok, och ifrån öknene intill Jordan. 5 Mos. 2: 36.

23. Så hafwer nu HETren Israels Gud fördrifwit de Amoreer för sino folke Israel; och du wille nu taga dem in.

24. Hafwer din gud Chemos några fördrifwit, dem då du intaga, och låta oss intaga alla dem som HETren war Gud för oss fördrifwit hafwer.

1 Kon. 11: 7. 2 Kon. 23: 13. 25. Menar du, att du bättre rätt hafwer, än Balak, Bapors son, de Moabiter Konung? Trätte ide han och stridde emot Israel? 4 Mos. 22: 2.

26. Så ändock Israel nu i trehundrad år bott hafwer i Hesbon och dess döttrar, i Aroer och dess döttrar, och i alla städer, som ligga wid Arnon; hwi friaden I det ide på den tiden?

27. Jag hafwer intet brutit emot dig, och du gör så illa emot mig, att du strider emot mig. HETren döme i dag emellan Israel och Ammons barn.

28. Men Ammons barnas Konung skötte intet efter de Jephthahs ord, som han böd honom till.

29. Då kom HETrans Ande öfwer Jephthah, och han drog igenom Gilead och Manasse, och igenom Mizpe, som i Gilead ligger, och ifrå Mizpe, som i Gilead ligger, in på Ammons barn. Jos. 13: 26.

30. Och Jephthah lofwade HETranom ett löfte, och sade: Gifwer du Ammons barn i mina hand;

31. Swad som helst utu mins hus dörr kommer emot mig, när jag med frid igenkommer ifrån Ammons barn, det skall höra HETranom till; och jag skall offra det till bränneoffer.

32. Så drog Jephthah in på Ammons barn till att strida på dem; och HETren gaf dem i hans händer.

33. Och han slog dem, allt ifrån Aroer intill dess man kommer till Minniith, tjugu städer, och intill wingårabaplatsen, en mäktig stor slagting. Och wordo så Ammons barn nedtryckte för Israels barn.

34. Då nu Jephthah kom till Mizpa till sitt hus, si, då gick hans dotter ut emot honom, med pipande och dansande, och hon war enda barn, och han hade ejest ingen son eller dotter. 1 Sam. 18: 6.

35. Och som han fick se henne, ref han sin kläder, och sade: Åh! min dotter, du gör mig en hjertans sorg, och bedröfwar mig; ty jag hafwer öppnat min mun inför HERRAN, och kan icke kalla det tillbaka.

36. Men hon sade: Min fader, hafwer du öppnat din mun inför HERRAN, så gör med mig såsom utaf din mun gången är, efter HERRAN hafwer hämnats på dina fiendar, Ammons barn.

37. Och hon sade till sin fader: Allenast beder jag dig om ett, att du unner mig två månader, att jag går neder på bergen, och begråter min jungfrubom med mina lefhystrar.

38. Han sade: Gack; och lät henne gå i två månader. Så gick hon bort med sina lefhystrar, och begret sin jungfrubom på bergen.

39. Och efter två månader kom hon igen till sin fader, och han gjorde henne såsom han lofwat hade; och hon hade intet skaffa haft med någrom man.

40. Och en sewänja kom upp i Israel, att Israels döttraringo årliga till, och begreto Jephthahs den Gileaditens dotter, fyra dagar om året.

12. Capitlet.

Jephthah slår Ephraim, dör. Sijan, Elon, Abdon.

Och de af Ephraim skriade, och gingo norrut, och sade till Jephthah: Svi drogdt du i strid emot Ammons barn, och kallade icke oss, att wi hade mått dragit med dig? Wi wilje uppbränna ditt hus med dig i elde.

Dom. 8: 1.

2. Jephthah sade till dem: Jag och mitt folk hade en stor sak med Ammons barn; och jag kallade på eder, men I hjälpen mig intet utu ertas händer.

3. Då jag nu såg, att ingen frälsare på färde war, satte jag mina själ i mina hand, och drog åstad emot Ammons barn, och HERRAN gaf dem i mina hand. Svi kommen I nu hitupp till mig, till att strida emot mig?

1 Sam. 19: 5. 28: 21.

4. Och Jephthah församlade alla män i Gilead, och stridde emot Ephraim; och de män i Gilead slogo Ephraim, derföre, att de sade: Aren I dock, I Gileaditer, ibland Ephraim och Manasse, såsom de der af Ephraim bestyddas mäfte?

5. Och de Gileaditer togo in Jordans färjostad för Ephraim. När de nu sade: Wi äro oss de bestyddade af Ephraim, lät mig fara öfwer; så sade de män af Gilead till

honon: Äst du en Ephrait? När han nu swarade nej,

6. Så bado de honom säga Schibboleth; så sade han Sibboleth; och kunde icke rätt säga det ut. Så togo de honom fatt, och dräpo honom wid färjostaden åt Jordan; så att på den tiden föllo af Ephraim tu och fyratio tusend.

7. Och Jephthah dömdo Israel i sex år. Och Jephthah den Gileaditen blef dödd, och wardt begrafwen i de städer i Gilead.

8. Efter desom dömdo Sijan af Bethlehem Israel.

9. Han hade tretio söner, och tretio döttrar gifte han ut, och tretio döttrar tog han utan; efter till sina söner; och dömdo Israel i sju år;

10. Och blef dödd, och blef begrafwen i Bethlehem.

11. Efter desom dömdo Israel Elon, en Sebulonit, och dömdo Israel i tio år;

12. Och blef dödd, och wardt begrafwen i Ajalon, uti Sebulons land.

13. Efter desom dömdo Israel Abdon, Hillels son, en Virgathonit.

14. Han hade fyratio söner, och tretio sonasöner, som på justio åsnafalar rebo. Han dömdo Israel i åtta år;

Dom. 10: 4.

15. Och blef dödd, och wardt begrafwen i Virgathon uti Ephraims lande, på de Amalekiters berg.

13. Capitlet.

Israel synbar. Stimson aflas, födes.

Och Israels barn gjorde åter det ondt war för HERRAN; och HERRAN gaf dem uti de Philisteers händer i fyratio år.

Dom. 10: 6.

2. Men en man war i Borge utaf Dans släkte, benämnd Manoah, och hans hustru war ofruktig, och födde intet.

3. Och HERRANS Ängel syntes hustrune, och sade till henne: Si, du äst ofruktig, och söder intet; men du skall warba hafwandes, och föda en son.

4. Så wasta dig nu, att du icke brider win, eller starka drycker, och att du intet orent äter;

4 Mos. 6: 3, 4.

5. Ty du skall warba hafwandes, och föda en son, hwilkom ingen rasotnif skall komma på hufwudet; förty den pilten skall wara en Guds Nazir utaf moderlifwet; och han skall begynna till att frälssa Israel utu de Philisteers hand.

4 Mos. 6: 5. Dom. 16: 17. 1 Sam. 1: 11.

6. Då kom qwinnan, och talade med sin man och sade: En Guds man kom till mig, och han war till seendes såsom en Guds Ängel, ganfka försträfflig; så att jag intet frågade honom hwadan han war, eller hwart han wille; och han sade mig intet hur han bet.

7. Men han sade till mig: Si, du skall warba hafwandes, och föda en son; så bried nu intet min, eller starka bryder, och åt intet orent; förty pilten skall wara en Guds Nazir, ifrå moderlifwet allt intill hans död.

8. Då bad Manoah HERRAN, och sade: Ad! HERR, låt den Guds mannen åter komma till oss, den du utsändt hafwer, att han må lära oss, hwad wi skole göra med piltenom, som födas skall.

9. Och Guds hörde Manoahs röst; och Guds Ängel kom igen till qwinnona; och hon satt på marlene, och hennes man Manoah war ide när henne.

10. Då lopp hon hasteliga, och underwiste det sinom man, och sade till honom: Si, den mannen hafwer synts mig, som i dag kom till mig.

11. Manoah stod upp, och följde qwinnona efter, och kom till mannen, och sade till honom: Äst du den mannen, som talade med qwinnone? Han sade: Ja.

12. Och Manoah sade: När nu sker såsom du sagt hafwer, hurudana skola pilstens feber och gerning wara?

13. HERRANS Ängel sade till Manoah: Han skall waltta sig för allt det som jag qwinnone sagt hafwer.

14. Han skall ide äta hwad utaf winträ kommet är, och skall intet win brida, eller starka bryder, och äta intet orent; allt det jag henne bubit hafwer, skall han hålla.

15. Manoah sade till HERRANS Ängel: Käre, låt oss behålla dig här, wi wilsje tillreda dig ett lid af getterna. Dom. 6: 18. 19.

16. Men HERRANS Ängel swarade Manoah: Om du än behåller mig, så åter jag dock intet utaf ditt bröd; men will du göra HERRANOM ett bränneoffer, så må du det offra; ty Manoah wiste ide, att det war en HERRANS Ängel.

17. Och Manoah sade till HERRANS Ängel: Huru heter du, att wi dig prisfa måge, när du kommer såsom du sagt hafwer?

1 Ros. 32: 29.

18. HERRANS Ängel sade till honom: Öwi frågar du efter mitt Namn, det dock underligt är?

Et. 9: 6.

19. Då tog Manoah ett lid af getterna och spisoffer, och lade det på en sten HERRANOM; och han gjorde det underliga; och Manoah med hans hustru sågo beruppå.

20. Och då lågen uppgid af altaret åt himmelen, för HERRANS Ängel och upp i altarens låga. Då Manoah och hans hustru det sågo, föllo de neber till jordena på sitt ansigte.

21. Och HERRANS Ängel syntes intet mer Manoah och hans hustru. Så förnam Manoah, att det war en HERRANS Ängel; 22. Och sade till sina hustru: Wi måse bidden dö, att wi hafwe sett Gud.

2 Ros. 33: 20. 5 Ros. 5: 26. Dom. 8: 22.

23. Men hans hustru swarade honom: Om HERRAN hade welat bräpa oss, så hade h-n ide anannat bränneoffret och spisoffret af våra händer, och hade ide tett oss allt detta, ej heller låtit oss detta höra, såsom nu stert är.

24. Och qwinnan födde en son, och kallade honom Simson; och pilten wärte, och HERRAN wälsignade honom.

25. Och HERRANS Ande begynte till att wara med honom, uti Dans lägre, emellan Zorga och Eschaol. Dom. 18: 11.

14. Capitlet.

Simsons biswärm, bröllof, gäta.

Simson gick ned till Thimnath, och såg ena qwinno i Thimnath, utaf de Philisteers döttrar.

2. Och då han upplom, underwiste han det sinom fader och sine moder, och sade: 3: g hafwer sett ena qwino i Thimnath, utaf de Philisteers döttrar; käre, gifwer mig henne till hustru.

3. Hans fader och moder sade till honom: Är nu ingen qwinna ibland dina bröders döttrar, och i allt mitt folk, att du går bort, och tager dig hustru när de Philisteer, forr oomflorne äro? Simson sade till sin fader: Gif mig denna; ty hon behagar min ögon.

2 Ros. 34: 16. 5 Ros. 7: 3.

4. Men hans fader och moder wiste ide, att det war af HERRANOM; ty han sökte tillfälla emot de Philisteer; och de Philisteer rådde på den tiden öfwer Israel.

5. Så gick Simson neber med sinom fader och sine moder till Thimnath; och som de kommo till wingårdarna wid Thimnath, si, då kom ett ungt lejon rutandes emot honom.

6. Och HERRANS Ande föll öfwer honom, och han ref det sönder i stycker, såsom man

hade sönderrißwit ett kld, och hade dock platt intet i handene; och sade icke sinom fader eller sine moder, hwad han gjort hade.

1 Sam. 17: 35.

7. Då han nu kom ditneder, talade han med quinnone, och hon behagade Simson i hans ögon.

8. Och några dagar derefter kom han igen till att tala henne, och gick af wägenom till att besöka af lejonet; så, då war en biswärm i aset af lejonet, och hannog.

9. Och han tog det i sina hand, och åt deraf i wägenom, och gick till sin fader och till sina moder, och gaf dem, så att de od åto; men han sade dem intet deraf, att han hade tagit hannogen utaf lejonets as.

10. Och då hans fader kom ditneder till quinnone, gjorde Simson der bröllop, såsom unga män plaga göra.

11. Och då de sågo honom,ingo de honom tretio stallbröder, som skulle wara när honom.

12. Men Simson sade till dem: Jag vill sätta eder ena gåto före; om I det utgåren, och rålen rätt i dessa sju bröllopsdagar, så vill jag gifwa eder tretio skjortor, och tretio högtidskläder.

13. Men kunnen I icke utråda henne, så stolen I gifwa mig tretio skjortor och tretio högtidskläder. Och de sade till honom: Sätt fram dina gåto, låt oss höra henne.

14. Han sade till dem: Af fräskarenom utgå mat, och sötme utaf dem starka. Och de lunde i tre dagar icke råla uppå gåtona.

15. På sjunde dagen talade de till Simsons hustru: Roda för dinom man, att han utgårder oss gåtona, eller wi skole bränna dig och dins faders hus upp i eld; hafwen I budit oss hit, till att göra oss fattiga?

16. Då gret Simsons hustru för honom, och sade: Du äst mig wred, och hafwer mig icke lär; du hafwer gifswit mins folks barnom ena gåto före, och hafwer icke utgått mig henne. Han sade till henne: Si, jag hafwer icke utgått henne minom fader, eller mine moder; skulle jag nu sägat för dig?

17. Och hon gret i de sju dagar för honom, medan bröllopet stod. På sjunde dagen sade han henne det, ty hon låg honom så hårdt uppå; och hon sade gåtona för fins folks barnom.

18. Då sade de män af stadensom till honom på sjunde dagen, förta än solen gick neder: Hwad är starkare än hannogen;

hwad är starkare än lejonet? Han sade till dem: Om I icke hadn plöjt med minom kalf, I hadn icke rålat på mina gåto.

19. Och HERrans Ande föll på honom, och han gick neder till Askelon, och slog tretio män af dem, och tog deras kläder, och gaf högtidskläder dem som gåtona pårålat hade; och wardt ganska wred, och gick upp i sin faders hus.

20. Men Simsons hustru wardt gifwen enom hans stallbroder, den honom tillhybde.

15. Capitlet.

Simsons hustru, råfwar, fångslande, åsnalinbdage.

Och det begaf sig efter några dagar, om hwetelandene, att Simson sökte sina hustru med ett kld af getterna; och som han tänkte: Jag vill gå till mina hustru i lam-maren, wille hennes fader icke låta honom in;

2. Och sade: Jag mente, att du hade warit henne wred worden, ty hafwer jag gifswit henne dinom stallbroder; men hon hafwer ena yngre syster, hon är dägeligare än hon, tag henne för desu.

3. Då sade Simson till honom: Jag hafwer en gång en rättfärdig sak emot de Philisteer; jag skall göra eder slaba.

4. Och Simson gick bort, och fick trehundra bräder råfwar, och tog brandar, och wände ju en stiet emot den andra, och satte ju en brand emellan två stietar;

5. Och lände eld på dem, och släppte dem uti de Philisteers såd, och krände upp lårfwarua med den ståndande sådene, och wingårdarna, och oljotrån.

6. Då sade de Philisteer: So hafwer detta gjort? Då sades: Simson den Thimnitenens måg, derföre att han hafwer tagit honom hans hustru ifrå, och gifswit henne hans stallbroder. Då foro de Philisteer upp, och krände upp både henne och hennes fader i eld.

7. Men Simson sade till dem: Jag låter eder det göra; jag vill ändå hämma mig på eder, och sedan wara tillfrids.

8. Och han slog dem hårdeliga, både på stulbror och på länder; och gick neder, och bodde uti en bergsklyfta i Esham.

9. Då drog de Philisteer upp, och belade Juda; och gånwo sig neder till Lehi.

10. De af Juda sade: Hwi hafwen I dragit hitupp emot oss? De swarade: Wi äre komne hitupp till att binda Simson, att

vi måge göra honom, såsom han oss gjort hafver.

11. Så drog tretusenb män af Juda neder i bergslustena i Esham, och sade till Simson: Vets du icke, att de Philisteer äro råbande öfver oss? Ivi hafwer du så gjort emot oss? Han sade till dem: Såsom de hafwa gjort emot mig, så hafwer jag gjort emot dem igen.

12. De sade till honom: Vi äre komne hitneder till att binda dig, och så dig de Philisteer i händer. Simson sade till dem: Så swärjen, att I wiljen intet hinder göra mig.

13. De swarade honom: Vi wilje intet hinder göra dig; utan vi wilje allenast binda dig, och antwarða dig dem i händer, och wilje intet dräpa dig; och de bundo honom med tu ny tåg, och förde honom upp ifrå klippone.

14. Och då han kom intill Lehi, stridade de Philisteer, och kommo emot honom; men Hetrans Ande föll på honom, och tågen på hans armar worde såsom blår, de af eld förbrände äro, så att banden på hans händer försmulto.

15. Och han råfde en ruttan åsnatindbåga; han råfde ut sina hand och tog honom, och slog dermed tusende män.

16. Och Simson sade: Der ligga de ihop; med en åsnatindbåga hafwer jag slagit tusende män.

17. Och då han det ut sagt hade, kastade han lindbågan utu sine hand, och kallade det rummet Namathlehi.

18. Och som han begynte swärliga törsta, åkallade han Hetrans Ande, och sade: Du hafwer en så stor salighet gifwit igenom dins tjenareshs hand, och nu måste jag dö i törst, och falla uti de oomjörnas händer.

1 Sam. 17: 26. 36. 2 Sam. 1: 20.

19. Då öppnade Gud ena oxlatand i lindbåganom, och der gick ut watten; och som han drack, tom hans ande igen, och wedergwicthes; derföre heter och det rummet åkallarens lindbågabrunn, allt intill denna dag.

20. Och han dömdes Isracel uti de Philisteers dagar i tjugu år.

16. Capitlet.

Gasa portar. Delilas list. Simsons lodar, trålbom, bdd.

Och Simson gick till Gasa, och fäst der se ena stöle, och lade sig när henne.

2. Då warbt sagdt de Gaster: Simson

är kommen härin; och de omhvarfde honom, och låto taga wara på honom i stadsportenom i hela nattene; och woro stilla i hela nattene, och sade: I morgon, då ljust warder, wilje wi slå honom ihjäl.

3. Men Simson låg intill midnatt. Då stod han upp om midnatt, och fattade båda dörrarna i stadsporten med båda dörrträn, och slottkommen, och lade dem på sina arslar, och bar dem upp på bergshjebena för Gebzon.

4. Derefter fäst han kärlet till ena qwinno wid den bakken Sorek, hwillen het Delila.

5. Upp till henne kommo de Philisteers förklar, och sade till henne: Tala så wid honom, att du kan få se, hwarutinnan han sådana stor kraft hafwer, och hwarmed wi kunne warða honom öfwerhändig, så att wi singe bindan och tvingan; så wilje wi gifwa dig hwar wåra tusende och hundrade silfpenningar.

6. Och Delila sade till Simson: Käre, säg mig, hwaruti står din stora starkhet; och hwarmed man kunde binda dig, och tvinga dig?

7. Simson sade till henne: Om man kunde mig med sju ny tåg, som ännu intet förortslad woro, så worde jag swag, och såsom en annor menniska.

8. Då förde Philisteers förklar upp till henne sju ny tåg, som ännu intet förortslad woro, och hon band honom dermed.

9. Och då hade håll på honom när henne i kammaren; och hon sade till honom: De Philisteer öfwer dig, Simson! Och han slet sönder tågen, såsom ett wridet snöre söndergår, när det af eld förbrändt är; och warbt icke kunnigt, hwarutinnan hans starkhet war.

10. Då sade Delila till Simson: Si, du hafwer gädat mig, och ljugit för mig; säg mig dock nu, hwarmed man dig binda kan?

11. Han swarade: Om jag worde bunden med ny tåg, der ännu intet arbete med gjordt är, så worde jag swag, och såsom en annor menniska.

12. Så tog Delila ny tåg, och band honom dermed, och sade: De Philisteer öfwer dig, Simson! Och de hade håll på honom i kammaren; och han slet sönder dem utaf sina armar, såsom ett snöre.

13. Delila sade till honom: Du hafwer ännu gädat mig, och ljugit för mig. Käre, säg mig dock, hwarmed man kan dig binda? Han swarade henne: Om du slåtade sju lodar af mitt hufwud uti ett släteband.

14. Och hon fäste dem in med en nagla, och

sade till honom: De Philisteer öfwer dig, Simson! Och han waktade upp af sinom sömn, och drog de slåtade lodar med nagla och slåteband nt.

15. Då sade hon till honom: Hur kan du säga, att du hafwer mig lär, efter ditt hjerta är dock icke när mig? I tre gånger hafwer du gädat mig, och icke sagt mig, hwarutin-nan din stora starkhet är.

16. Och som hon alla dagar såg honom uppdå med sådana ordom, och lät honom ingen ro få, wardt hans själ uppgifwen allt intill döden;

17. Och sade henne allt sitt hjerta, och sade till henne: På mitt hufvud hafwer aldrig någon rakeluis kommit, ty jag är en Guds Nazir af moderlifwet; om man ralar håret af mig, så går min starkhet ifrå mig, så att jag warter swag, lika som andra menniskor.

Dom. 13: 5.

18. Då nu Delila såg, att han hade uppenbarat henne allt sitt hjerta, fände hon bort, och lät kalla de Philisteers Förstar, och sade: Kommer än en gång hitupp; ty han hafwer uppenbarat mig allt sitt hjerta. Då kommo de Philisteers Förstar upp till henne, och hade penningarna med sig i sine hand.

19. Och hon lät honom sofwä på sitt knä, och kallade en, som ralde honom bort de sju lodar af hans hufvud; och hon begynte till att tvinga honom, och hans magt war gån-gen ifrå honom.

20. Och hon sade till honom: De Philisteer öfwer dig, Simson! Som han nu waktade af sinom sömn, tänkte han: Jag vill gå ut, såsom jag i flera resor gjort hafwer, jag vill sitta mig lss; och wiste icke, att HETren war wilen ifrå honom.

21. Men de Philisteer grepo honom, och stungo honom ögonen ut, och förde honom neder till Gasa, och bundo honom med två lopparsjettar; och han måste mala i säng-gelset.

22. Och hans hufvudhår begynte åter wäxa, der han ralde war.

23. Då församlade sig de Philisteers Förstar, till att göra sinom gud Dagon ett stort offer, och göra sig glada, och sade: Wår gud hafwer gifwit oss vår fienda Simson i våra händer.

24. Sammalunda, när folket såg honom, prisade de deras gud; ty de sade: Wår gud hafwer gifwit vår fienda i våra händer, den wårt land förderfwade, och slog många af oss ihjäl.

25. Då nu deras hjerta wäl gladt war, sade de: Låt hemta Simson, att han må spela för oss. Så hemtade de Simson utu fängelsset, och han spelade för dem, och de ställde honom emellan två pelare.

26. Men Simson sade till brången, som ledde honom wid handena: Låt mig taga på pelarena, på hwilka huset hänger, att jag må stöbja mig derintill.

27. Och huset war fullt med män och qwin-nor; och de Philisteers Förstar woro der och alle, och på talet wid tretusend män och qwinnor, de som sågo till huru Simson spelade.

28. Men Simson kallade HETren, och sade: HETre, HETre, tänk uppdå mig, och styrk mig, Gud! i denna gången, att jag för båda min ögon må ena reso hämnas på de Philisteer.

Ebr. 11: 32.

29. Och han fattade de två medelpelare, på hwilka huset hängde, och stöbde sig på dem, och tog den ena i den högra, och den andra i den wänstra handena;

30. Och sade: Min själ dö med de Philisteer! och han höjde dem krafteliga. Så föll huset uppdå Förstarna, och uppdå allt folket, som derinne war, så att de döde, som han drap i sin dö, woro flere, än de som han drap medan han lefde.

31. Då kommo hans bröder ditmeder, och hela hans faders hus, och togo honom upp, och båro honom upp, och begrofwö honom i hans faders Ranoabs graf, emellan Zorga och Ekhaol. Men han dömdes Israel i tjugu år.

Dom. 15: 20.

17. Capitlet.

Micha afgubariensk.

En man war på Ephraims berg, benämnd Micha.

2. Han sade till sina moder: De tusende och hundrade silfpenningar, som äro tagne ifrå dig, och som du sworit öfwer, och sagt för min öron, si, de samma penningar äro när mig; jag hafwer tagit dem till mig. Då sade hans moder: Wälsignad ware min son HETranom.

3. Så fick han sine moder de tusende och hundrade silfpenningar igen; och hans moder sade: Jag hafwer belgat de penningar-na HETranom ifrå mine hand, för min son, till att man må göra ett gyltet beläte; der-före så får jag dig dem nu igen.

4. Men han fick sine moder penningarna igen. Då tog hans moder tuhundrade silf-

penningar, och fick dem till guldsmeden; han gjorde henne ett gjutet beläte; det var sedan i Micha huse.

5. Och den mannen Micha hade så ett gubbs hus; och han gjorde en listjortel, och afgudar, och föllde enom sinom son hanbens, att han wardt hans Prest. 2 Mos. 28: 41.

6. På den tiden war ingen Konung i Israel, och hwär och en gjorde såsom honom tyckte godt wara. Dom. 18: 1. 21: 25.

7. Men en ung man war på den tiden af Bethlehem Juda, ibland Juda slägte, och han war en Levit, och war der sammastäds främmande. Dom. 18: 30, 31.

8. Men han drog utu Bethlehem, Juda stad, till att wandra hwart han kunde; och då han kom på Ephraims berg till Micha hus, på det han skulle hålla sin wäg fram,

9. Frågade honom Micha: Swadan kommer du? Han swarade honom: Jag är en Levit af Bethlehem Juda, och wandrar hwart jag kan.

10. Micha sade till honom: Blif när mig, du skall wara min fader, och min Prest; jag will gifwa dig årliga tio silfpenningar, och någor förenämnd kläder, och din södo. Och Leviten gick med honom.

11. Och Leviten tog till att blifwa när mannen; och han höll den unga mannen såsom en son.

12. Och Micha föllde Levitenom hanbens, så att han wardt hans Prest, och blef så i Micha huse.

13. Och Micha sade: Nu wet jag, att Herren warde mig godt görandes, efter jag hafwer en Levit till Prest.

18. Capitlet.

Dan bespejar landet, förer Micha afgubert till Lais.

På den tiden war ingen Konung i Israel; och Dans slägte sötte sig en arfwedel, der de måtte bo; ty intill den dagen war ännu ingen arfrott fallen för dem ibland Israels slägte.

Dom. 17: 6. Jos. 19: 40. Dom. 1: 34.

2. Och Dans barn sände utaf sitt slägte och sina landsändar fem höfwitemän, stridsamma män, ifrå Zorja och Esbaol, till att bespeja landet, och ransala om det, och sade till dem: Går åslad, och bespejar landet; och de kommo uppå Ephraims berg till Micha hus, och blefwo der öfwer nattene. Jos. 19: 41.

3. Och som de nu woro med Micha hus-folk, kände de röstena af dem unga manne-

nom Levitenom, och gingo bort till honom, och sade till honom: Do hafwer kommit dig hit? Swad gör du här? Och hwad hafwer du här?

4. Han swarade dem: Så och så hafwer Micha gjort emot mig, och hafwer lejt mig, att jag skall wara hans Prest.

5. De sade till honom: Räre, fråga Gud till, att wi måge få weta, om wår wäg, som wi wandrom, skall oss lyckosam wara.

6. Presten swarade dem: Går åslad med frid; edar wäg är rätt för Herren, den I wandren.

7. Så gingo de fem män åslad, och kommo till Lais, och sågo att det folk, som derinne war, bobbe säkert, efter de Zidoniers lejd, stilla och säkre; och ingen war, som dem något bekymmer gjorde i landena, eller hade det under sig; och woro långt ifrå de Zidonier, och hade intet beställa med något folk.

8. Och de kommo till sina bröder i Zorja och Esbaol; och deras bröder sade till dem: Hur går det till med eder?

9. De sade: Upp, låt oss draga upp till dem; ty wi hafwe besett landet, det är ganska godt; derföre stunder eder, och warer icke sene till att draga, att I mågen komma och taga landet in.

10. När I kommen, warde I finnande ett säkert folk, och landet är widt och bredt; ty Gud hafwer det gifwit i edra händer, en sådana plats, der intet fattas, som på jordene är.

11. Så drogo ut af Dans slägte, ifrå Zorja och Esbaol, sexhundra män, wäl wäpnade till strids;

12. Och drogo ditupp, och lägrade sig i Kiriathearim i Juda; deraf kallas det rummet Dans lägre, allt intill denna dag; och det är bakför Kiriathearim.

Dom. 13: 25.

13. Och dådan gingo de upp på Ephraims berg, och kommo till Micha hus.

14. Då swarade de fem män, som hade varit utgångne till att bespeja Lais land, och sade till sina bröder: Wetni I och, att i desom husom är en listjortel, afgudar och gjutet beläte? I mågen tillse, hwad eder till görandes är.

15. De drogo dit, och kommo i den unga manfens Levitens hus, uti Micha hus, och hellsade honom vänliga.

16. Men de sexhundra wäpnade, med deras harnest, som woro utaf Dans barnom, stodo för dörrene.

17. Och de fem män, som hade utbragne warit till att bespeja landet, gingo upp, och kommo dit, och togo belätet, listjortelen, och de gjutna afgubarna; emedan stod Presten för porten när de sexhundra wäpnade i deras barnest.

18. Som nu hine woro komne in uti Micha hus, och togo belätet, listjortelen, och de gjutna afgubarna, sade Presten till dem: Hwad gören I?

19. De swarade honom: Lig, och håll munnen på dig, och kom med oss, att du må bliwa vår fader och Prest. Är det dig bättre, att du äst Prest uti ens mans huse, än uti en hel släkt och ätt i Israel?

20. Det bebadade Presten om wäl; och tog både listjortelen, afgubarna, och belätet, och gaf sig midt ibland folket.

21. Och då de wände om, och drogo sin wäg, städade de barnen, och hofskapen, och allt det bästa som de hade, framför sig.

22. Som de nu woro fjerran komne ifrå Micha hus, ropade de män, som i husen woro wid Micha hus, och följde efter Dans barn;

23. Och ropade till Dans barn. Och de wände sitt ansigte om, och sade till Micha: Hwad fladar dig, att du så ropar?

24. Han swarade: I hafwen tagit bort mina gubbar, som jag gjort hafwer, och Presten, och dragen ebra färde, och hwad hafwer jag nu mer? Och I sägen ändå till mig: Hwad fladar dig?

25. Men Dans barn sade till honom: Låt dina röst intet höras när oss, att icke öfwerfalla dig wrede män, och du låter dina själ till, och dins hus själ.

26. Så gingo Dans barn sin wäg. Och Micha, då han såg att de woro honom för farre, wände om, och kom igen till sitt hus.

27. Men de togo det Micha gjort hade, och den Presten, som han hade, och kommo till Lais, till ett stilla och säkert stoll, och slogo dem med swärtsagg, och uppbrände staden med eld. Jos. 19: 47.

28. Och ingen war, som dem undfätte, ty han låg långt ifrå Zibon, och hade med ingom beställning; och han låg i den dalen, som ligger wid Bethleem. Så byggde de staden, och bodde deruti;

29. Och kallade honom Dan, efter fins faders Dans namn, hwillen af Israel född war; och staden het tillförene Lais.

30. Och Dans barn uppfatte sig belätet; och Jonathan, Gersons son, Manasse sons, och

hans söner woro Prestar uti de Daniters släkte, allt intill den tiden, som de wordo förde fångne utu landena;

1 Kon. 12: 30. Dom. 17: 10. 2 Kon. 17: 23.

31. Och satte alltså ibland sig det Micha beläte, som han gjort hade, så länge som Guds hus war i Silo.

19. Capitlet.

Leuitens frilla. Gibeons horeri.

Uti den tiden war ingen Konung i Israel. Och en Leuitist man war en främling wid sidone af Ephyraims berg, och hade tagit sig ena frilla till hustru uti Bethlehem Juda.

Dom. 18: 1.

2. Och som hon kedref hor när honom, lopp hon ifrå honom till fins faders hus till Bethlehem Juda, och blef der i fyra månader.

3. Och hennes man stod upp, och for efter henne, på det han skulle tala wänliga med henne, och hemta henne igen till sig. Och han hade en dräng och ett par åsnar med sig. Och hon hade honom in uti fins faders hus; och då qwinnores fader såg honom, wardt han glad, och undfick honom.

4. Och hans swär, qwinnores fader, höll honom uppe, så att han blef der i tre dagar när honom; äto och drucko, och blefwo der om nattene.

5. På sjerde dagen woro de bittida uppe, och han stod upp, och wille färdas; då sade qwinnores fader till sin måg: Styrk ditt hjerta med en beta bröd, seban mån I fara.

6. Och de satte sig, och äto hwar med annan, och drucko. Så sade qwinnores fader till mannen: Käre, blif öfwer nattena, och ditt hjerta ware lustigt.

7. Men mannen stod upp, och wille färdas; men hans swär nödgade honom, så att han blef den nattena der.

8. Och morgonen på femte dagen war han uppe, och wille färdas; då sade qwinnores fader: Käre, weberqwid ditt hjerta, och låt oss töfwa, så länge något liber uppå dagen; och de äto med hwarannan.

9. Och mannen stod upp och wille fara med sine frilla, och med sinom dräng; men hans swär, qwinnores fader, sade till honom: Ei, dagen är framliden, och aftonen är för handene, blif qwar i natt; si, här är herberge ännu i denna dagen; blif här öfwer natten, att ditt hjerta må wara lustigt; i morgon stån I bittida upp, och dragen ebra färde till dina hyddor,

10. Men mannen wille icke blifwa öfwer natten, utan stod upp, och för sin väg, och som inför Jebus, det är Jerusalem, och hans par äfnar klesjade, och hans frilla med honom.

11. Som de nu kommo intill Jebus, förled fast dagen, och drängen sade till sin herre: Räre, som och låt oss draga in uti de Jebuseers stad, och blifwa der öfwer natten.

12. Men hans herre sade till honom: Wi wilje icke draga in uti de främmandes stad, som icke äro af Israels barn; utan wi wilje fram bättra till Gibeä;

13. Och sade till sin bräng: Gack uppå, at wi måge komna anägorstads till natten, antingen i Gibeä eller i Ramah.

14. Och de drogo framåt, och reste; och solen gick dem neder hardt invid Gibeä, som ligger i BenJamin.

15. Och der drogo de in, till att blifwa der i Gibeä öfwer natten. Då han kom derin, satte han sig på gatone i stadenom; ty der war ingen, som dem wille herberga i sino huse öfwer natten.

16. Och si, der kom en gammal man utaf markene, ifrå sitt arbete om aftonen; och han war också utaf Ephraims berg, och en främling i Gibeä; men folket i det rummet woro Jemini barn.

17. Och då han upplyfte sin ögon, såg han den främmande mannen på gatone, och sade till honom: Swart vill du? Och hwadan kommer du?

18. Han svarade honom: Wi äre komne ifrå Bethlehem Juda, och farom intill sbona af Ephraims berg, dådan jag är; och war faren till Bethlehem Juda, och nu far jag till Heterans hus, och ingen vill herberga mig.

19. Wi hafwe halm och foder till våra äfnar, och bröd och win för mig, och mine tjenarinno, och för brängen, som med binom tjenare är; så att oss fattas intet.

20. Den gamle mannen sade: War tillfrids; allt det dig fattas, finner du när mig; allenast blif icke öfwer natten på gatone.

21. Och han hade honom i sitt hus, och gaf äfnomen foder; och de twådde sina fötter, och åto och drucko.

22. Och som deras hjerta begynte wara gladt, si, då kommo män af stadenom, Belials barn, och besade huset, och klappade på dörrarna, och sade till den gamla mannen, wården i huset: Låt oss få den mannen

hitut, som i ditt hus kommen är, att wi måge känna honom.

1 Sam. 22: 6, 7. 2 Sam. 16: 11.

1 Mos. 19: 4, 5. x. Os. 9: 9. 10: 9.

23. Men mannen huswården gick ut till dem, och sade till dem: Icke så, mine bröder, görer icke detta onda; efter denne mannen är kommen i mitt hus: görer icke en sådana galenskap.

24. Si, jag hafwer ena dotter, den Anna en jungfru är, och denne hafwer ena frillo, dem vill jag låta komma ut till eder, att I förnedren dem, och gören med dem hwad eder sådes; men på denna mannen görer icke en sådana galenskap. 1 Mos. 19: 8.

25. Men männerna wille intet lyda honom. Så tog mannen sina frillo, och hade henne ut till dem; den tänkte de, och hade sig skandliga med henne i den hela natten allt intill morgonen; och som morgontrodnen uppgick, låto de gå henne.

26. Då kom qwinnan, litet för dagningen, inför dörrarna af mannens hus, der hennes herre inne war, och föll der omfall, och låg der intill ljust war.

27. Då nu hennes herre uppkod om morgonen, och låt upp dörrarna af huset, och gick ut till att fara sin väg; si, då låg hans frilla för dörrarna af huset, och hennes händer på tröskelen.

28. Och han sade till henne: Statt upp, låt oss gå; men hon svarade honom inter. Så tog han henne på sin äfna, rebbe sig till, och for hem till sitt.

29. Som han hemkom, tog han en knif, och tog sina frillo, och styckade henne, med ben och med allo, i tolf stycker, och sände till alla Israels landsänbar.

30. Alle de, som det sågo, sade: Sådant är aldrig stekt eller sebt, sedan Israels barn kommo utur Egypti land, intill denna dag: Nu, betänker eder häröfwer, och rådens wid, och säger till.

20. Capitlet.

BenJamins seger, nederlag.

Så drogo Israels barn ut, och förslade sig ihop, såsom en man, ifrå Dan allt intill Berseba, och ifrå Gileads land, intill Heteran i Mizpa. Dom. 11: 11.

2. Och ginga tillhoppa utaf alla wårar, all folk af all Israels släkte i Guds menighet, fyrahundradetusen män till fot, som swärd utdrogo.

3. Men BenJamins barn fingo höra, att

Israels barn woro dragne upp till Mizpa, och Israels barn sade: Säger, huru det onda tillgången är.

4. Då swarade Leviten, gwinnonen man, som dräpen war, och sade: Jag kom till Gibeä i BenJamin med mine frillo, till att blifwa der öfwer nattena; Of. 10: 9.

5. Då höfwo sig upp borgarena i Gibeä emot mig, och belade mig i hufset, om nattena, och wille slå mig ihjäl, och stämde min frillo, så att hon blef böd. Dom. 19: 22, x.

6. Så tog jag min frillo, och skyddade henne, och fände det i alla Israels arfs mark; förty de hade gjort en flem ting, och galemskap i Israel.

7. Si, nu ären I här alle Israels barn, rådens wid, hwad I stolen göra dertill.

8. Då reste sig allt folket upp, såsom en man, och sade: Ingen gånge hem i sina hyddor eller i sitt hus;

9. Utan det wilje wi nu göra emot Gibeä; låt oss låsta lott;

10. Och taga tio män af hundrade, och hundrade af tusend, och tusend af tiotusend, af alla Israels slägt, att de besörja spisning för folket, att de måga komma, och göra med Gibeä BenJamins, efter all deras galemskap, som de i Israel bedrifwit hafwa.

11. Så församlade sig till staden alle Israels män, såsom en man, och förbundo sig.

12. Och Israels slägt fände några män till alla BenJamins släkt, och låto säga dem: Hwad är det för en ond ting, som när eder stedd är?

13. Så sår oss nu ut de män, Belials barn i Gibeä, att wi måge dräpa dem, och låta det onda komma ifrån Israel. Men BenJamins barn wille icke lyda sina bröders Israels barns röst; Of. 9: 9.

14. Utan församlade sig utu städerna intill Gibeä, till att draga ut till strids emot Israels barn.

15. Och worde på den dagen talde BenJamins barn utu städerna, sex och tjugu tusend män, som swärd utdrogo; förutan de borgare i Gibeä, de worde talde sjuhundrade utwalde män.

16. Och ibland allt detta folket woro sjuhundrade utwalde män, som wensterhändte woro, och kunde med slungor drabba på ett hår, så att de intet selade.

17. Men de män af Israel, förutan de af BenJamin, worde talde fyrahundrade tusend män, som swärd förde, och stridsamme män woro.

18. Israels barn stodo upp, och drogo upp till Guds hus, och frågade Gud, och sade: So skall draga ditupp för oss till att begynna striden emot BenJamins barn? HETren sade: Juba skall begynna.

19. Alltså stodo Israels barn om morgonen upp, och lägrade sig för Gibeä;

20. Och hwar och en af Israel gick ut till att strida med BenJamin, och stidade sig till att strida emot Gibeä.

21. Då föllo BenJamins barn ut af Gibeä, och slogo på den dagen af Israel tu och tjugu tusend män till markena.

22. Men folket Israels män förmannade sig, och redbde sig till att ytterligare strida på samma platsen, der de sig i den förra dagen redt hade;

23. Och Israels barn drogo upp, och greto för HETranom allt intill aftenen, og frågade HETran, och sade: Skole wi mer falla till och strida med BenJamins barn, våra bröder? HETren sade: Drager upp till dem.

24. Och då Israels barn trädde den andra dagen till att strida emot BenJamins barn,

25. Höfwo de BenJamiter utu Gibeä emot dem på samma dagen, och slogo ännu till markena abertontusend män af Israels barn, som alle swärd förde.

26. Då drogo all Israels barn upp, och allt folket, och kommo till Guds hus, och greto, och blefwo der för HETranom, och fastade den dagen intill aftenen, och offrade brännoffer och tadoffer för HETranom.

27. Och Israels barn frågade HETran, och dersammafläds war Guds förbunds art på den tiden.

28. Och Pinehas, Eleazars son, Arons sons, stod för honom på den tiden, och sade: Skole wi mer draga ut till att strida emot BenJamins barn, våra bröder, eller skall jag wända igen? HETren sade: Drager ditupp; i morgon skall jag gifwa dem i edra händer. Jos. 22: 13, 30. 24: 33.

29. Och Israels barn beställde ett balskall omkring staden Gibeä;

30. Och drogo så Israels barn upp på tredje dagen till BenJamins barn; och stidade sig emot Gibeä, såsom i de två gånger tillföre.

31. Då drogo BenJamins barn ut emot folket, och gåfwo sig ifrå staden, och begynte till att slå och sarga några af folket, såsom förr i de två gånger, i markene på två

wägar, den ene går till BethEl, och den andre till Gibeä, wid tretio män i Israel.

32. Då tänkte BenJamins barn: De äro slagne för oss såsom tillsörerne. Men Israels barn sade: Låt oss fly, att wi måge komma dem ifrå staden ut uppå wägarna.

33. Så reste upp alle män af Israel, hwar af sitt rum, och städade sig i BaalThamar, och det bathället af Israel gaf sig upp uti sitt rum, ifrå Gaba kulo;

34. Så kommo in mot Gibeä tiotusend män, utwalde af hela Israel, så att striden wardt skarp; men de wiste icke, att dem ondt tillstundade.

35. Alltså slog HEDren BenJamin för Israels barn, så att Israels barn på den dagen förderfwade fem och tjugu tusend och hundrade män i BenJamin, som alle swärd förde.

36. Ty då BenJamins barn sågo, att de slagne woro, gåfwo Israels män dem rum; ty de förläto sig på bathället, som de hade beställt inwid Gibeä.

37. Och bathället stundade sig och, och drogo fram till Gibeä, och stormade till, och slogo den hela staden med swärdsegg.

38. Och de hade en lösen sig emellan, de män af Israel och bathället, till att öfwerfalla dem med swärd, när rösten af stadenom uppflog.

39. Då nu de män af Israel wände sig i stridene, och BenJamin begynte till att slå och förfarga i Israel wid tretio män; och tänkte: De äro slagne för oss såsom i den förre stridene;

40. Så begynte slå en röst af staden rättupp. Och BenJamin wände sig tillbaka; si, då gic rösten af hela stadenom upp i himmelen.

41. Och de män af Israel wände och om; då försträcktes de män af BenJamin; förty de sågo, att dem tillstundade ondt.

42. Och de wände sig för de män af Israel på den wägen till öfnena; men striden fullföljde dem; dertill de som af städerna inkomne woro, de förderfwade dem derinne.

43. Och de kringswärfde BenJamin, och fullföljde dem allt intill Menuah, och förtrampade dem inför Gibeä öfverut.

44. Och föllo af BenJamin abertontusend män, som alle sribsamme män woro.

45. Då wände de sig, och flydde åt öfnena till den bergsklippon Rimmon; men på den samma wägen slogo de femtusend män, och följde dem efter allt intill Gibeom, och slogo dem af tususend.

46. Och så föllo på den dagen af BenJamin fem och tjugu tusend män, som swärd förde, och alle sribsamme män woro.

47. Allenast ierhundrad män wände sig, och flydde åt öfnena till den bergsklippon Rimmon; och blefwo i Rimmons bergsklippe i fyra månader.

Dom. 21: 13.

48. Och de män af Israel kommo igen till BenJamins barn, och slogo med swärdsegg dem i stadenom, både folk och så, och allt det man fann; och alla de städer, som de funno, uppbrände de i eld.

21. Capitlet.

BenJamin får hustrur ifrå Jakes och Silo.

Och de män af Israel hade sworit i Mizpa, och sagt: Ingen af oss skall gifwa sina dotter de BenJamiter till hustru.

2. Och folket kom till Guds hus, och blef der för Gubi allt intill aftenen; och de upphöfwo sina röst, och gretio swärliga,

3. Och sade: O HEDre Israels Gud, hwi är detta skett i Israel, att en släkt är i dag neberlagd i Israel?

4. Och andra dagen war folket bittida uppe och byggde der ett altare, och offrade brännoffer och tadoffer.

1 Sam. 6: 64.

5. Och Israels barn sade: Swillen är den af Israels släkter, som icke hit uppkommen är med menighetene inför HEDran? Ty en stor del war gången, att den som icke uppkomme till HEDran i Mizpa, han skulle döden dö.

6. Och Israel ångrade sig öfwer sin broder BenJamin, och sade: I dag är en släkt i Israel nederlagd.

7. Huru wilje wi göra, att de som qware äro måga få hustrur? Ty wi hafwe sworit wid HEDran, att wi icke stole gifwa dem hustrur utaf våra döttrar;

8. Och sade: Swillen är af Israels släkter, som icke är kommen hitupp till HEDran i Mizpa? Och si, der hade ingen warit i menighetenes lägre utaf Jakes i Gilead;

9. Ty de talde folket, och si, der war ingen borgare af Jakes i Gilead.

10. Då sände menigheten toltusend män af sribsamma män, och bödo dem, och sade: Går bort, och slår med swärdsegg de borgare i Jakes i Gilead, med hustrur och barn.

11. Dock stolen I så göra; allt det man-fön är, och alla de qwinnor, som när manne legat hafwa, stolen I tillspillogifwa.

4 Prof. 31: 17.

12. Och de funno när de borgare i Jakes i

Sileab fyrahundrade pigor, som jungfrur woro, och när ingen man legat hade; dem förde de i lägret till Silo, som ligger i Canaans land.

13. Då sände hela menigheten bort, och lät tala med BenJamins barn, som lågo i bergklippone Rimmon, och kallade dem wänliga.

Dom. 20: 47.

14. Alltså kommo BenJamins barn igen på den tiden; och de gäfwö dem till hustrur de som de wid lif behållit hade utaf Jabs qwinnsfolk i Sileab; och funno så inga flera.

15. Då ångrade sig folket öfwer BenJamin, att HETren hade gjort ett splitter i Israels släfter.

16. Och de äldste i menighetene sade: Hwad wilje wi göra, att de som öfwer äro måga och så hustrur? Ty de qwinnor i BenJamin äro förgjorda; 4 Mos. 11: 16.

17. Och sade: De måste ju behålla sitt arf, som igenblefne äro af BenJamin, att icke en släkt nederslägges i Israel.

18. Och wi kunne icke gifwa dem våra döttrar till hustrur; ty Israels barn hafwa sworit och sagt: Förbannad ware den, som de BenJamiter gifwer hustru.

19. Och de sade: Si, det är en ärlig

HErens högtid i Silo, norrut ifrå Guds hus, öfterut på den wägen som drager ifrå BethEl intill Sichem, och söder ifrå Lebona.

20. Och de bödo BenJamins barnom, och sade: Går bort, och sitter i försåt i wingårdarna.

21. När I då sen, att Silo döttrar gå ut i dans, så gifwer eder hasteliga utu wingårdarna, och tager hwar och en sig en hustru af Silo döttrar, och går uti BenJamins land.

2 Mos. 15: 20. 1 Sam. 18: 6.

22. När nu deras fäder eller bröder komma till att besläga sig för oss, wilje wi säga till dem: Warer dem barmhertige för våra skull; förty wi hafwe icke tagit dem hustrur med strid, utan I willen icke gifwa dem dem; det är nu edor skull.

23. BenJamins barn gjorde och så, och togo qwinnor efter sitt tal, hwilka de råfwade utaf dansen; och foro bort, och bodde i sin arfwebel, och byggde släder, och bodde deruti.

24. Israels barn foro och dådan på den tiden, hwar och en till sina släkt, och till sina ätt; och drogo ut dådan, hwar och en till sin arfwebel.

25. På den tiden war ingen Konung i Israel; utan hwar och en gjorde hwad honom tycktes rätt wara. Dom. 17: 6. 18: 1.

Ände på Domare Boken.

Ruths Bol.

1. Capitlet.

Elimelech wandring, söner, sonahustrur, döb.
Naemi, Ruths resa.

På den tiden, då domare regerade, warbt en hård tid i landena; och en man af Bethlehem Juda for bort, och war främmande uti de Moabiters land, med sine hustru och två söner.

2. Han het Elimelech, och hans hustru Naemi, och hans två söner Mahlon och Chilion, de woro Ephrateer af Bethlehem Juda; och då de kommo in i de Moabiters land, blefwo de der.

3. Och Elimelech, Naemis man, blef döb; och hon blef qwar med sina två söner.

4. De togo Moabitiska hustrur; den ena het Arpa, den andra Ruth.

5. Och som de hade bott der i tio år, blefwo

de både döde, Mahlon och Chilion, så att qwinnan war qwar efter båda sina söner och sin man.

6. Så gjorde hon rebo med sina två sonahustrur, och for ut igen af de Moabiters land; ty hon hade förnummit i de Moabiters land, att HETren hade sökt sitt folk, och gifwit dem bröd;

7. Och gick ut ifrå det rum, der hon warit hade, och båda hennes sonahustrur med henne. Och då hon i wägen war hem åt Juda land igen,

8. Sade hon till båda sina sonahustrur: Går edra färde, och wänder om igen, hwar edra till fins moders hus. HETren göre barmhertighet med eder, såsom I med de döda och med mig gjort hafwen.

9. HETren gifwe eder, att I mågen finna ro, hwar i fins mans hus. Och hon lyfte

dem. Då hofwo de fina röft upp, och greto;

10. Och sade till henne: Wi wilje gå med dig till ditt folk.

11. Men Naemi sade: Wänder om, mina döttrar; hwi wiljen I gå med mig? Huru kan jag nu härefter hafwa barn i mitt lif, som edra män blifwa måtte? 5 Mos. 23: 5.

12. Wänder om, mina döttrar, och går edra färde; ty jag är nu för gammal, till att gifwa mig manne i wäld. Och om jag än sade: Det är förhoppandes, att jag i denna nattene må taga mig en man, och föda barn,

13. Så kunnen I dock icke bida, intilldess de warba store; ty I förälsbradens, så att I kunden inga män hafwa. Ingalunda, mina döttrar; ty det gör mig ängest för edra skull; ty Guds hand är utgåendes öfwer mig.

14. Då hofwo de sina röft upp, och greto ännu mer; och Arpa kyfse sina swäro; men Ruth blef när henne.

15. Men hon sade: Si, din swägerfka hafwer wänt tillbala till sitt folk, och till sin gud. Wänd oc du om efter dina swägerska.

16. Ruth swarade: Tala mig icke i det sinnet, att jag skall öfwergifwa dig, och wända tillbala igen ifrå dig; dit du går, dit will jag oc gå; der du blifwer, der blifwer jag oc. Ditt folk är mitt folk, och din Gud är min Gud.

17. Der du dör, der dör jag oc, der will jag oc begrafwen warba. Guds åren göre mig det och det, om döden icke skall skilja oss åt.

18. Som hon nu såg, att hon stod fast i det sinnet, att hon wille följa henne, wände hon åter att tala mer derom med henne.

19. Så gingo de båda med hwarandra, intilldess de kommo till Bethlehems. Och då de kommo till Bethlehem, rödde sig hela staden öfwer dem, och sade: Är detta Naemi?

20. Men hon sade till dem: Kaller mig icke Naemi, utan Mara; ty den Allsmågtige hafwer swärliga bedröfwat mig.

21. Full drog jag härut, och tommen hafwer Guds åren låtit mig komma igen. Hwi fallen I mig då Naemi, efter Guds åren hafwer så tryckt mig, och den Allsmågtige hafwer bedröfwat mig?

22. Och det war på den tiden, då hjuganden war begynt, då Naemi och hennes sonahustru Ruth, den Moabitiskan, igenkommo af de Moabiters land till Bethlehem.

2. Capitlet.

Ruth plodar ar på Boas åker.

Och der war en man, Naemis mans från-
de af Elielchs släkt, benämnd Boas;
och war en ärlig man. Ruth. 1: 5.

2. Och Ruth, den Moabitiskan, sade till Naemi: Låt mig gå ut på åkren, och hemta ar efter den som jag nåde för sinnet. Hon sade till henne: God, min dotter.

3 Mos. 19: 9. 23: 22.

3. Hon gick åslad, kom och hemtade upp efter dem som skäro på åkrenom; och det hände, att den åkren war Boas arswedel, som af Elielchs släkt war.

4. Och si, Boas kom ifrå Bethlehem, och sade till förbemannerna: Guds åren ware med eder. De swarade: Guds åren wälsigne dig.

5. Och Boas sade till sin tjenaar, som satte war öfwer förbemannerna: Swern hörer den unga qwinnan till?

6. Drängen, som öfwer förbemannerna sadder war, swarade och sade: Det är den Moabitiska qwinnan, som med Naemi igenkommen är ifrå de Moabiters land.

7. Ty hon sade: Käre, låt mig upphemta och församla emellan kärwarne efter förbemannerna; och är så kommen, och hafwer ståndit seban i morgons intill nu, och hafwer icke en tid gångit hem.

8. Då sade Boas till Ruth: Hör, min dotter, du skall icke gå bort på någon annan åker till att hemta; och skall icke heller gå hädan, utan håll dig intill mina pigor;

9. Och tag wara uppå, hwar de skäro på åkren, och gåd efter dem. Jag hafwer sagt mina dränger, att ingen skall komma wid dig; och om dig tröfster, gåd till åkren, och bräd der mina dränger hemta.

10. Då föll hon på sitt ansigte, och tillbad ned på jordene, och sade till honom: Swar med hafwer jag den nåden funnit för din ågon, att du kanner mig, som dock främmande är?

11. Boas swarade och sade till henne: Mig är jagbt allt det du gjort hafwer med dine swäro efter dins mans död, att du hafwer öfwergifwit din fader och dina meder, och ditt fadernes land, och farit till det folk, som du tillförene intet kände.

12. Guds åren webergälle dig det du gjort hafwer; och din lön ware fullkommen när Guds årenom Israels Gud, till hwilken du kommen äst, till att hafwa tröst under hans wingar.

13. Hon sade: Låt mig finna nåd för din ägon, min GEDre; ty du hafwer hugswalat mig, och talat dine tjenarinno wänliga till, ändod jag icke är såsom någon af dina pigor.

14. Boas sade till henne: När måltid är, så kom hit till meh, och åt brödd, och doppa din beta uti ättilona. Så satte hon sig när fördemännerna; och han lade henne torlab af före, och hon åt, och wardt mått, och låt blifwa något qwart.

15. Och då hon stod upp till att hemta, lät Boas sina drängar, och sade: Låter henne od hemta emellan lärswarna, och smubber henne intet;

16. Och låter desliles falla utaf händerna henne till, och låter liggat, att hon må upphemta det, och ingen tale dersföre illa till henne.

17. Så hemtade hon på åkrenom allt intill åstonen; och det hon upphemtat hade, tröskade hon, och det war wid ett epha bjugg;

18. Och lade på sig, och kom i staden, och wiste sina swäro hwad hon hemtat hade; dertill bar hon fram, och gaf henne det henne qwart lifswit war, der honas måttad wardt.

19. Då sade hennes swära till henne: Hwar hafwer du hemtat i dag, och hwar hafwer du arbetat? Wälsignad ware den som wid dig lants hafwer. Och hon sade det sine swäro, när hwem hon arbetat hade, och sade: Den man, som jag i dag när arbetat hafwer, heter Boas.

20. Raemi sade till sina sonahustru: Wälsignad ware han GEDranom; ty han hafwer icke tillbafalåtit sina barmhertighet, hwarken på de lefwande, eller på de döda. Och Raemi sade till henne: Den mannen är og åkommen, och är wår arfwinge.

21. Ruth, den Moabitiskan, sade: Han sade och till mig: Håll dig intill mina drängar, tilldes de hafwa allt inbergat.

22. Raemi sade till Ruth sina sonahustru: Det ar bättre, min dotter, att du går ut med hans pigor, att på en annan åker icke någor afwisar dig.

23. Alltså höll hon sig intill Boas pigor, och hemtade der, så länge bjugganden och hwetanden öfwerfaren war; och kom igen till sina swäro.

3. Capitlet.

Ruth ligger wid Boas fötter.

Och Raemi hennes swära sade till henne: Min dotter, jag will komma dig till ro, så att du skall må wäl.

2. Den samme Boas, wår stölbman, när hwilens pigor du warit hafwer, lastar i denna nattene torn på sin loga.

3. Så två dig, och smörj dig, och drag din kläder uppå, och gack neber till logan, så att ingen kanner dig, tilldes han hafwer ätit och drudit.

4. När han då lägger sig, så märk till, hwar han lägger sig, och kom och lyft upp kläden wid hans fötter, och lägg dig, så warber han dig wäl sägandes, hwad du göra skall.

5. Hon sade till henne: Allt bet du säger mig, will jag göra.

6. Hon gick neber till logan, och gjorde allt såsom hennes swära henne budit hade.

7. Och då Boas hade ätit och drudit, wardt hans hjerta gladt, och kom och lade sig batom en kornstål, och hon kom satta, och lyfte upp kläden wid hans fötter, och lade sig.

8. Wid midnattstid wardt mannen förfärad, och tog om sig, och fi, en qwinna låg wid hans fötter.

9. Och han sade: So äst du? Hon swarade: Jag är Ruth din tjenarinna, sträckt ut din winga öfwer dina tjenarinno; ty du äst arfwingen.

10. Han sade: Wälsignad ware du GEDranom, min dotter, du hafwer sedermer gjort en bättre barmhertighet än tillförene, att du icke hafwer gångit efter ynglingar, rifa eller fattiga.

11. Nu, min dotter, frukta dig intet; allt det du säger, will jag göra dig; förty hela staden af mitt folk wet, att du äst en bygdesam qwinna.

12. Det är sant, att jag är arfwingen, men en annar är närmer än jag.

13. Blif i natt; i morgon om han tager dig, är så godt; lyfter honom od icke taga dig, så will jag taga dig, så wist som GEDren lefwer. Sof intill morgonen.

14. Och hon sof intill morgonen wid hans fötter; och hon stod upp, förta än någor den andra förra künde, och han sade: Låt icke uppenbart warda, att någon qwinna är kommen till logan;

15. Och sade: Räck hit din mantel, som du hafwer uppå, och håll honom fram; och hon höll honom fram, och han mätte sex mått torn, och lade på henne. Och han kom i staden.

16. Men hon kom till sina swäro; den sade: Huru går det med dig, min dotter? Och hon sade henne allt det mannen hade gjort henne;

17. Och sade: Dessa sex mått korn gaf han mig; ty han sade: Du skall icke komma med tomma händer till dina swäro.

18. Hon sade: Låt oss bida, min dotter, tilldess du får se hwartut det vill; ty mannen wänder icke igen, med mindre han gör der i dag en ända med.

4. Capitlet.

Ruths bröllop, barn. Davids ätt.

Boas gick upp i porten, och satte sig der.

Och si, när arfwingen gick derfram, talade Boas till honom, och sade: Kom, och sätt dig här, ehuru ditt namn är. Och han tomt, och satte sig. 1 Sam. 21: 2.

2. Och han tog tio män af de äldsta i släkten, och sade: Sätter eder här. Och de satte sig.

3. Då sade han till arfwingan: Raemi, som ifrå de Moabiters land igenkommen är, bjuder ett stycke åter fäst, som hörde war broder EliMelech till.

4. Dersföre tänkte jag, att jag skulle betunga dig, och säga: Vill du komma bet i ditt arf, så köp det inför borgarena, och inför de äldsta af mitt folk. Vill du och icke kommat i ditt arf, så säg mig det, att jag må weta det; ty här är ingen arfwinge till, annar än du, och jag näst dig. Han sade: Jag vill komma i mitt arf. 5 Ros. 26: 7.

5. Boas sade: När du köper åkren af Raemis hand, så måste du och taga Ruth, den Moabitiskon, dens dödas hustru, att du må uppwäcka dem döda namn till hans arfwedel.

6. Då sade han: Jag kan icke blifwa wid arfwet, att jag tilläfwenturs icke förderfwar min arfwedel. Läs du hwad jag lösa skulle, ty jag kan icke lösa.

7. Och det war en gammal sedwänja i Israhel, när en någon ting icke arfwa eller löpa wille, till att all ting skulle fast blifwa, så drog han sin sto utaf, och fäst dem andra; det war då till ett vittnessbörd i Israhel.

8. Och arfwingen sade till Boas: Köp du det; och drog sin sto af.

9. Och Boas sade till de äldsta, och till allt folket: I ären i denna dag vittne, att jag hafwer köpt allt det EliMelech, och allt det

Chilion och Mahlon tillhörde, utaf Raemis hand.

10. Dertill tager jag och Ruth, den Moabitiskon, Mahlons hustru, mig till hustru, att jag må uppwäcka dem döda namn i hans arfwedel, och hans namn icke skall utrotadt warba ibland hans bröder, och utu hans rums portar; dess ären I vittne i denna dag.

11. Och allt folket, som i portenom war, samt med de äldsta, sade: Vi äre vittne; HERren gøre den qwinnona, som kommer i ditt hus, såsom Rachel och Lea, hwilka båda hafwa uppbyggt Israels hus; och blif ärlig hällen i Ephrata, och war namnfunnig i Bethlehem. 1 Ros. 30: 24, x. 29: 32, x.

12. Och ditt hus ware såsom Perez hus, hwilken Thamar födde Juda, utaf den äd, som HERren dig gifwandes warber af denna qwinnone. 1 Ros. 38: 29.

13. Så tog Boas Ruth, att hon wardt hans hustru; och när han låg när henne, gaf HERren henne, att hon wardt hafwandes, och födde en son.

14. Då sade qwinmorna till Raemi: Lefwad ware HERren, som hafwer låtit dig icke fattas arfwinga i denna tiden, att hans namn må blifwa i Israhel.

15. Han warber dig kommandes till lif igen, och försörjandes dig i dinom ålder; ty din sonahustru, som dig älskat hafwer, hafwer födt den dig bättre är än sju söner.

1 Sam. 1: 8.

16. Och Raemi tog barnet, och lade det i sitt bröst, och wardt dess amma.

17. Och hennes grannbustrur gafwo honom ett namn, och sade: Raemi är födt ett barn; och de kallade honom Obed; han är Isai fader, som är Davids fader.

18. Detta är Perez börd: Perez födde Hezron; 1 Ghr. 2: 4.

19. Hezron födde Ram; Ram födde Aminadab; Ruth. 1: 3.

20. Aminadab födde Rahesson; Rahesson födde Salmon; Luc. 3: 33.

21. Salmon födde Boas; Boas födde Obed;

22. Obed födde Isai; Isai födde David.

Ände på Ruths Bok.

PRIMUS SAMUELIS.

Den Första Samuels Bok.

1. Capitlet.

Hannas sorg, den. Samuel född.

Det var en man af Ramathaim Bopphim, af Ephraims berg; han het Elkana, Jerohams son, Elihu sons, Thohu sons, Zuphs sons, hviilen en Ephrateer war.

1 Chr. 6: 27.

2. Och han hade två hustrur, den ena het Hanna, den andra Peninna; men Peninna hade barn, och Hanna hade inga barn.

3. Den samme mannen gick upp ifrå sin stad i sinom tid, att han skulle tillbedja och offra HETranom Zebaoth i Silo; och sammastäds woro HETrans Prestes Sopheri och Pinehas, både Eli söner.

2 Mos. 23: 17. 5 Mos. 16: 16. Jos. 18: 1.

4. Då nu en dag kom, att Elkana offrade, gaf han sine hustru Peninna, och alla hennes söner och döttrar, styder;

5. Men Hanna gaf han ett stycke förjandes; ty han hade Hanna kär; men HETren hade igenlydt hennes lif.

6. Och hennes hatersta gjorde henne harmt, och lastade henne för hennes ofruktbarhet, att HETren hade igenlydt hennes lif.

1 Mos. 20: 18.

7. Så gjorde hon hwart år, när de gingo upp till HETrans hus, och gjorde henne alltså harmt; men hon gret, och åt intet.

8. Och Elkana hennes man sade till henne: Hanna, hwi gråter du? Och hwi äter du icke? Och för hwad sal är ditt hjerta så illa tillfrids? Är jag dig icke bättre än tio söner?

Ruth 4: 15.

9. Då stod Hanna upp, sedan hon ätit och druckit hade i Silo; och Presten Eli satt på en stol utanför dörren af HETrans tempel.

10. Och hon war full med hjertans bedröfwelse; och hon bad till HETran, och gret;

11. Och lofwade ett löfte, och sade: HETre Zebaoth, om du wille se till dina tjenarinns i hemmet, och tänka på mig, och icke förgåta dina tjenarinno, utan gifwa dina tjenarinno en son, så vill jag gifwa honom HETranom, så länge han lefwer, och ingen rakotnis skall komma på hans hufwud.

4 Mos. 30: 7. 6: 5. Dom. 13: 5.

12. Och som hon länge b.b för HETranom, gaf Eli akt på hennes mun.

13. Ty Hanna talade i sitt hjerta, allenast hennes läppar rörde sig, men hennes röst hördes intet. Då mente Eli, att hon war drucken;

14. Och sade till henne: Huru länge will du wara drucken? Låt winet gå af dig.

15. Men Hanna svarade och sade: Ne, min herre, jag är en bedröfwad qwinna; min och starka drycker hafwer jag icke druckit, utan hafwer utgjutit mitt hjerta för HETranom.

Ps. 42: 5. 62: 9.

16. Mätna dock icke dina tjenarinno såsom en Besials dotter; ty jag hafwer utaf mitt swära beghinner och sorg talat allt härtil.

17. Eli svarade, och sade: Gad i frid; Israels Gud gifwe dig dina bön, den du af honom bebit hafwer.

18. Hon sade: Låt dina tjenarinno finna nåd för din ägon. Så gick qwinnan sin väg, och åt, och såg icke mer så sorgeliga ut.

19. Och om morgonen woro de bittida uppe; och då de tillbebit hade för HETranom, wände de om, och gingo hem igen till Ramath. Och Elkana lände sina hustru Hanna. Och HETren tanke på henne.

20. Och då några dagar woro framlidne wardt hon hafwandes, och födde en son, och kallade honom Samuel, sägandes: Ty jag hafwer bebit honom af HETranom.

21. Och då mannen Elkana for upp med hela sitt hus, till att offra HETranom offer efter sedwänjon och sitt löfte;

22. For Hanna intet med upp; utan sade till sin man: Jag will icke fara upp, tillbede barnet är afwandt; då will jag hafwa honom med, att han må hafwas fram för HETran, och blifwa der sedan ewigliga.

23. Elkana hennes man sade till henne: Sör såsom dig tädes; blif, tillbede du hafwer afwant honom; HETren stadfäste det han sagt hafwer. Så blef då qwinnan, och daggde sin son, intillbede hon wände honom af.

1 Mos. 21: 8. Ps. 131: 2.

24. Och så hade hon honom upp, sedan han honom afwant hade, med tre stutar, med ett epha mjöl, och med en flasto win, och hade

honom in i HETrans hus i Silo; och pilten war annu ung. Luc. 2: 41. 2 Mos. 23: 15.

25. Och de slagtabe sluten, och hade pilten fram för Eli.

26. Och hon sade: Åh! min herre, så wist som din själ lefwer, min herre, jag är den qwinnan, som här när dig stod, och bad HETran;

27. Då jag bad om denna pilten. Nu hafwer HETren gifwit mig den bönena, som jag bad af honom.

28. Derföre gifwer jag honom HETranom igen ewigliga, efter han af HETranom beden är. Och de tillbådo bet HETran.

2. Capitlet.

Hannas löffång. Samuels wårt. Eli söner, statbet, straff.

Och Hanna bad, och sade: Mitt hjerta fröjdar sig i HETranom; mitt horn är upphöjdt i HETranom; min mun hafwer widt öppnat sig öfwer mina fiendar; ty jag fröjdar mig af dine salighet. Luc. 1: 46. 47.

2. Ingen är helig såsom HETren. Utan dig är ingen; och ingen tröst är såsom vår Gud. 5 Mos. 3: 24. Ps. 86: 8. Ef. 44: 8.

3. Låter af att berömma eder och tala stor orð. Låter det gamla utur ebar mun; ty HETren är en Gud, som wet det, och låter icke sådana anslag hafwa framgång.

4. De starlas både är sönderbruten, och de swage äro omgjordade med starhet.

Luc. 1: 51.

5. De som måtte woro, de worde sälbe för bröd; och de som hunger ledo, hungra intet mer; tillbeh den ofruktsamma födde sju, och den som mång barn hade, wardt förswagad. Ps. 34: 11. Hag. 5: 6. Luc. 1: 53.

6. HETren bödar, och gifwer lif; förer till helwete, och derut igen.

5 Mos. 32: 39. Ps. 71: 20.

7. HETren gör fattigan; han gör och rik; han förnedrar och upphöjer. Job 36: 5.

8. Han upprejer den torftiga utu stofet, och upphäfwer den fattiga utu träden, att han skall sätta honom ibland Förrar, och låtan ärfwa ärones stol; ty werldens ändar äro HETrans, och jordens krets hafwer han satt deruppå. Ps. 75: 8. 113: 7. 8.

Luc. 1: 52. Ps. 24: 1. 102: 26. 104: 5.

9. Han warder bewarandes sina heligas fötter; men de ogudaktige stola wara tyfse i mörkrena; ty ingen förmår något af sin egen kraft. Ps. 17: 5. 91: 11.

Ps. 97: 10. 121: 8. 145: 20. Ordbp. 2: 7.

10. För HETranom stola försträckas hans fiender; öfwer dem skall han dundra i himmelen. HETren skall böma werldens ändar, och skall gifwa sinom Konung magt, och upphöja sins Smordas horn.

Dom. 5: 20. 1 Sam. 7: 10. Ps. 69: 25.

11. Och ELKana gif hem igen till Ramath uti sitt hus, och pilten war HETrans tjenare inför Presten Eli.

12. Men Eli söner woro Belials barn, och wiste intet af HETranom;

13. Ej heller hwad deras Prestadmbete war till folket. Då någor wille något offra, så kom Prestens brång, medan köttet kokades, och hade en treudbad gaffel i sine hand;

14. Och stad i grytona eller lettisen, eller pannona, eller frusona, och hwad han drog ut med gaffelen, det tog Presten till sig. Så gjorde de allom Israel, som ditkommo till Silo. 3 Mos. 7: 34.

15. Sammalunda, förra än de upphörande det feta, kom Prestens brång, och sade till honom, som offret frambar: Så mig kött, att jag må stela det åt Prestenom; ty han will icke taga kokadt kött af dig, utan rätt.

3 Mos. 3: 5. 7: 31.

16. När då någor sade till honom: Rät upptända det feta såsom det bör sig i dag, och tag sedan hwad ditt hjerta begärar, så sade han till honom: Du skall nu gifwa mig det, eljest skall jag taga det med wåld.

17. Derföre war piltarnas synbanska stor för HETranom; förty folket förhöfde HETrans spisofer.

18. Men Samuel war en tjenare för HETranom, en dräng i en linnen listhortel.

2 Mos. 28: 6.

19. Dertill gjorde hans moder honom en liten hortel, och förde den upp till honom i sinom tid, då hon uppgick med sin man, till att offra offer i sinom tid.

20. Och Eli wälsignade ELKana och hans hustru, och sade: HETren gifwe dig såb utaf denna qwinnone för den bön, som du hafwer bebit af HETranom. Och de gingo hem till sitt igen.

21. Och HETren sökte Hanna, att hon blef hafwandes, och födde tre söner och två döttrar; men pilten Samuel warte till för HETranom.

22. Men Eli war ganska gammal, och han förnam hwad hans söner gjorde allom Israel; och att de sofw när de qwinnor, som tjente inför börrene af vittnesbördsens tabernakel.

1 Sam. 4: 15. 2 Mos. 38: 8. Luc. 2: 37.

23. Och han sade till dem: Hwi gören I sådant? Ty jag hörer edert onda wäsende af allt detta folket.

24. Icke så, mina barn, det är icke godt röste, som jag hörer; I kommen HETrans folk till att synda.

25. Om något synbar emot en mennisko, så kunna domarena förlisa det; men om något synbar emot HETran, ho lan förlisat? Och de hörde intet sine faders röst; ty HETren wille böda dem.

26. Men piltén Samuel wärte till, och war både HETranom och menniskom tåker.

Luc. 2: 40, 52.

27. Och en Guds man kom till Eli, och sade till honom: Så säger HETren: Jag hafwer uppenbarat mig dine faders huse, då de ännu woro uti Egypten i Pharaos hus; och

Ap. 8: 7; 25.

28. Och utwalde honom der mig, för all Israels slägter till Presterskap, att han skulle offra på mitt altare, och upptända rökwerk, och bära lifshjortel för mig; och gaf dine faders huse all Israels barnas offer.

3 Mos. 10: 14.

29. Hwi spjernar du på emot mitt offer och spisoffer, som jag budit hafwer i tabernaklet, och du ärar dina söner mer än mig, så att I göden edert utaf allt mitt folks Israels spisoffers försling?

5 Mos. 32: 15. Ap. 8: 9: 5.

30. Dertfore säger HETren Israels Gud: Jag hafwer sagt, att ditt hus och dine faders hus skulle wandra för mig ewinnerliga. Men nu säger HETren: Det ware långt ifrån mig; utan den mig ärar, honom vill jag ed ära; men den mig föraktar, han skall komma på skam.

1 Kon. 2: 27.

31. Ei, den tid skall komma, att jag skall bräta din arm bröder, och dine faders hus arm, så att ingen gammal skall wara i dine huse.

32. Och du skall se din motståndare uti tabernaklet i allo Israels godo; och ingen gammal skall wara i dine faders hus ewinnerliga.

33. Dock vill jag icke utrota af dig allan man ifrån mitt altare, på det din ögon stola försmakta, och din själ gräma sig; och belä bopen i dine huse stola på, då de till manna tomme äro.

34. Och detta skall wara dig ett tecken, som bäda dina söner Hophni och Pinehas öfvergå skall: På en dag stola de både på.

1 Sam. 4: 11.

35. Och jag skall uppväcka mig en trogen Prest, och han skall göra såsom det i mino hjerta och mine själ är; honom skall jag bygga ett säkert hus, så att han skall wandra inför minom Smorba i alla dagar.

1 Kon. 2: 35.

36. Och den gwar blifwer af ditt hus, han skall komma och falla neber för honom, om en silfpenning och ett stycke bröd, och skall säga: Räre, låt mig komma till en Prestabel, att jag må äta en beta bröd.

3. Capitlet.

Samuel kallas. Eli straffas.

Och då piltén Samuel tjente HETranom under Eli, war HETrans ord sällsynt på den tiden, och war sögo Prophetia.

Pl. 74: 9.

2. Och det begaf sig på samma tid, att Eli låg i sine rumme, och hans ögon begynte mörklas, så att han icke se kunde.

1 Sam. 4: 15.

3. Och Samuel hade lagt sig uti HETrans tempel, der Guds art war, förre än Guds lampa utsläcktes.

2 Mos. 27: 21. 3 Mos. 24: 3.

4. Och HETren kallade Samuel. Han swarade: Ei, här är jag.

5. Och han lopte till Eli, och sade: Ei, här är jag, du kallade mig. Han sade: Jag hafwer intet kallat dig; gack bort igen, och lägg dig sofwä. Och han gick bort, och lade sig sofwä.

6. Och HETren kallade åter Samuel, och Samuel stod upp, och gick till Eli, och sade: Ei, här är jag, du hafwer kallat mig. Han sade: Jag hafwer icke kallat dig, min son; gack bort igen, och lägg dig sofwä.

7. Men Samuel kände icke ännu HETran, och HETrans ord war honom icke ännu uppenbaradt.

8. Och HETren kallade Samuel ännu trebie gången, och han stod upp, och gick till Eli, och sade: Ei, här är jag, du hafwer kallat mig. Så förmärkte Eli, att HETren kallade piltén;

9. Och sade till honom: Gack bort igen, och lägg dig sofwä; och om han mer kallar dig, så säg: Tala, HETre, ty din tjenare hörer till. Samuel gick bort och lade sig i sitt rum.

10. Så kom HETren, och gick fram, och kallade såsom tillförene: Samuel, Samuel. Och Samuel sade: Tala, ty din tjenare hörer till.

11. Och HETren sade till Samuel: Si, jag skall göra en ting i Israel, så att den det får höra, honom skall gälla i båda hans öron.

2 Kon. 21: 12. Jer. 19: 3.

12. På den dagen skall jag uppväda öfwer Eli allt det jag öfwer hans hus sagt hafwer; jag skall begynnadt och fullkommat;

1 Sam. 2: 31.

13. Ty jag hafwer sagt honom till, att jag vill vara domare öfwer hans hus till ewig tid, för den mißgernings skull, att han wiste huru hans söner bedrefwo slem ting, och hafwer icke en gång sett illa på dem derföre.

14. Förden skull hafwer jag sworit Eli huse, att denna Eli hus mißgerning skall icke försonad warba antingen med offer eller spisofer, till ewig tid.

3 Mos. 4: 3.

15. Och Samuel låg intill morgonen, och låt upp dörrarna af HETrans hus. Och Samuel torde icke säga Eli synena.

16. Då kallade Eli honom, och sade: Samuel, min son. Han swarade: Si, här är jag.

17. Han sade: Swad är det för ord, som dig sagdt är? Dölj det icke för mig; Gud gör dig det och det, om du något döljert för mig, af det som dig sagdt är.

18. Då sade Samuel honom alltfamman, och bjljbe intet för honom; men han sade: Han är HETren; han gör såsom honom godt tydes.

19. Och Samuel wärte till, och HETren war med honom, och intet af all hans ord föll på jordena.

1 Sam. 2: 21, 26.

20. Och hela Israel, allt ifrå Dan intill Bersaba, wiste att Samuel war en trogen HETrans Prophet.

Dom. 20: 1.

21. Och HETren syntes åter i Silo; ty HETren war Samuel uppenbarad worden i Silo, genom HETrans ord.

4. Capitlet.

Arten tagen. Hophni och Pinehas slagna. Eli, Pinehas hustru dö.

Och Samuel begynte predika för hela Israel. Och Israel drog ut emot de Philisteer i strid, och lågrade sig wid Hjelposten; men de Philisteer hade lågrat sig i Apphel.

1 Sam. 7: 12.

2. Och de gjorde rebo emot Israel; och hären wardt förstingrad, så att Israel wardt slagen för de Philisteer; och de slog i spetsen på markene wid fyratusend män.

3. Och då folket kom i lägrat, sade de äldsta i Israel: Swi hafwer HETren låtit stå

os i dag för de Philisteer? Låt oss taga till oss HETrans förbunds arf ifrå Silo, och låt honom komma ibland oss, att han må frälssa oss ifrå våra fiendars hand.

4. Och folket jände till Silo, och låto hemta bädan HETrans Zebaoths förbunds arf, hwilken der sitter på Cherubim. Och wore de två Eli söner med Guds förbunds arf, Hophni och Pinehas.

2 Mos. 25: 10, 12.

2 Sam. 6: 2. Ps. 80: 2. 99: 1.

5. Och då HETrans förbunds arf kom i lägrat, strjade hela Israel med stort stridande, så att det skall i markene.

6. Då de Philisteer hörde det stridandet, sade de: Swad är det för ett stri och gläbje uti de Ebreers lägre? Och då de förnummo, att HETrans arf war kommen i lägrat,

7. Fruktade de sig, och sade: Gud är kommen i lägrat; och sade ytterligare: We och ty det hafwer icke så warit tillsörene.

8. We och, ho kan hjelpa oss ifrå dessa mäktiga Guds hand? Det äro de Gudar, som slogo Egypten med allahanda plågo i öknene.

2 Mos. 7, 8, 9, 10 cap.

9. Så warer nu tröste, och warer män, I Philisteer, att I icke stolen tjena de Ebreer, såsom de hafwa tjent eder; warer män och strider.

Dom. 13: 1.

10. Då stridde de Philisteer, och Israel wardt slagen, och hwar och en flydde uti sina hyddo; och det war en gansta för slagning, så att utaf Israel föllo tretiotusend män totfoll.

Ps. 78: 61, 62.

11. Och Guds arf wardt tagen, och de två Eli söner Hophni och Pinehas blefwo döde.

12. Då lopp en af BenJamin utaf hären, och kom den samma dagen till Silo; och hade riswit sin kläder, och hade strött jerd uppå hufvudet.

1 Mos. 37: 34. Jos. 7: 6. 2 Sam. 1: 2, 11.

13. Och som han kom derin, satt Eli på en stol, till att se ut på wägen; ty hans hjerta war belymradt om Guds arf; och då mannen kom i staden, sade han det; och hela staden gret och ropade.

14. Och som Eli såg höra det ropet, sade han: Swad är detta för ett rop och buller? Så som mannen hafseliga, och sade det Eli.

15. Och Eli war åtta och nio år gammal; och hans ögon wore mörkt, så att han icke kunde se.

1 Sam. 3: 2.

16. Och mannen sade till Eli: Sag är kommen, och är flydd i dag utu hären; men han sade: Huru går det, min son?

17. Då swarade båret, och sade: Israel

är flydd för de Philisteer, och en stor slagting är redd på folket, och dine två söner, Hephni och Pinehas, äro döde; dertill är Guds arf borttagen.

18. Och som han törde om arken, föll han tillrugga af stolenom mid dörrarna, och slog sig halven sonder, och blef död; ty han war gammal och en tung man; men han hade dömt Israel i fyratio år.

19. Och hans ionahustru, Pinehas hustru, war beswandes, och skulle snart läggas ned. Då hon hörde det ryftet, att Guds arf war tagen, och hennes swär och man woro döde, böjde hon sig, och födde; ty hennes nöd kom henne uppå.

20. Och som hon nu dö skulle, sade qwinorna, som när henne stodo: War icke försärad, du hafwer födt en son; men hon svarade intet, och sade det heller intet på hjertat.

21. Och hon kallade det barnet Isacob, och sade: Israels härlighet är borto; efter Guds arf tagen war, och hennes swär, och hennes man;

22. Och sade åter: Israels härlighet är borto; ty Guds arf är tagen.

5. Capitlet.

Dagons fall. Asdobs fusta. Ekrons ro.

1. Och de Philisteer togo Guds arf, och förde honom ifrå Djelspostenen intill Asdob,

2. Uti Dagons hus, och satte honom brebowid Dagon. Dom. 16:23.

3. Och som de af Asdob den andra morgonen bitida uppstodo, funno de Dagon liggandes framslupa på jordene inför HETrans arf; men de togo Dagou, och satte honom upp igen i sitt rum.

4. Då de den andra morgonen igen uppstodo, funno de Dagon åter liggandes framslupa på jordene inför HETrans arf, och hans hufvud och båda hans händer afbaggna wid tröskelen, så att stumpen låg allena för sig.

5. Dertill träda icke Dagons Prestler, och alle de som i Dagons hus gå, på Dagons tröskel i Asdob, allt intill denna dag.

6. Men HETrans hand warbt swär öfwer dem i Asdob, och förderfwade dem; och slog Asdob och alla dess gränfor, i deras hemlig rum baktill. 1 Sam. 6: 5. Ps. 78: 66.

7. Då nu det folk i Asdob sågo, att så tillgick, sade de: Låt icke Israels Guds arf ligga när oss; förty hans hand är för öfwer öfwer oss, och öfwer vår gud Dagon.

8. Och de sände bort, och församlade alla de Philisteers Förstar till sig, och sade: Swad stole wi göra af Israels Guds arf? Då svarade de: Låter bära Israels Guds arf omkring till Gåter. Och de bäro Israels Guds arf omkring.

9. Då de nu bäro honom omkring, wardt ett stort buller i stadenom genom HETrans hand; och han slog folket i stadenom, både små och stora, och förderfwade dem i deras hemlig rum.

10. Så sände de Guds arf till Ekron. Då nu Guds arf kom till Ekron, ropade de af Ekron, och sade: De hafwa omkringdragit Guds arf till mig, på det de stola dräpa mig och mitt folk.

11. Då sände de bort, och församlade alla de Philisteers Förstar, och sade: Sänder Israels Guds arf åter till sitt rum igen, att han icke dräper mig och mitt folk; förty Guds hand gjorde ett gauffa stort rumor med dräpanne i hela stadenom.

12. Och det folk, som icke blefwo döde, de woro slagne i deras hemlig rum, så att skriet af stadenom gick upp i himmelen.

6. Capitlet.

Arken återvänd. Dethemes offer och plåga.

Så war HETrans arf i sju månader uti de Philisteers land.

2. Och de Philisteer kallade sina Prestler och spåmän, och sade: Swad stole wi göra med HETrans arf? Säger oss före, hwar med wi stole sända honom till sitt rum.

3. De sade: Wiljen I sända Israels Guds arf, så sänder honom icke allstinges blottan, utan betaler honom ett skuldoffer; så warden I helbregda, och eber skall warba tunnigt, hwarföre hans hand icke återwänder af eder.

4. Men de sade: Swilket är det skuldoffret, det wi honom gifwa stole? De svarade: Fem gyldene arbsar, och fem guldene möß, efter de fem Philisteers Förstars tal; förty det hafwer varit allt enahanda plåga öfwer eder alla, och öfwer edra Färstar.

5. Så mån I nu göra lifnelse efter edra arbsar, och efter edra möß, som edart land förderfwat hafwa, så att I hedren Israels Gud; tilläfrentyr hans hand warden lättare öfwer eder, och öfwer edar gud, och öfwer edart land. 1 Sam. 6: 6.

6. Swi förhården I edor hjerta, såsom de Egyptier och Pharao förhårde sin hjerta? Sleddet det icke så, att då han bewisse sig på

dem, läto de fara dem, att de gingo sin väg? 2 Mos. 7: 13, 22. 8: 15. 12: 31.

7. Så tager nu till, och görer en ny wagn; och tager två unga bäggande kor, på hwilla intet af kommet är, och spänner dem för wagnen, och låter deras kalfwar blifwa qwarra hemma efter dem.

8. Och tager HETrans ark, och sätter honom på wagnen; och de gylbene klenobier, som I honom till skuldoffer gifwen, lägger i ett strin utmed hans sido, och sänder honom åstaf, och låter gå.

9. Och ser I till, går han upp den vägen åt sina gränfor emot BethSemes, så hafwer han gjort oss allt detta stora onda; hwar och icke, så måge wi weta, att hans hand icke hafwer rört oss, utan det är oss eljest af en olycka påkommet.

10. Follet gjorde oss så, och togo två unga bäggande kor, och spände dem för en wagn, och behöllro deras kalfwar hemma;

11. Och satte HETrans ark på wagnen, och det skinet med de gylbene möß, och med deras ardsars liknelse.

12. Och lorna gingo rättfram den vägen, som drog till BethSemes, på enom wäg, och gingo och råmade, och melo hwarlen på den högra sidona eller på den wenstra; och de Philisteers Förstar gingo efter dem, allt intill BethSemes gränso.

13. Men de BethSemiter gingo och slåro i hweteandene i dalen, och de höfwo sin ägon upp, och fingo se arken, och worbo glade att de fingo se honom.

14. Att wagnen kom uppå Josua den BethSemitens åter, och stånade der. Och der war en stor sten; och de höggo sönder trät af wagnen, och offrade de kor HETranom till bränneoffer.

15. Och Leviterna lyfte HETrans ark neder, och det skinet, som der bredowid låg, der de gylbene klenobier uti woro, och satte på den stora stenen. Och det follet i BethSemes offrade på den dagen HETranom bränneoffer och annor offer.

16. När nu de fem Philisteers Förstar hade detta sett, foro de tilbaka igen på samma dagen till Ekron.

17. Och detta äro de gylbene ardsar, som de Philisteer offrade HETranom till skuldoffer: Asdob en, Gasa en, Melon en, Gath en, och Ekron en;

18. Och gylbene möß efter talet af alla de Philisteers städer, under de fem Förstar, både murade städer och byar; och intill det stora

forgerummet, der de läto HETrans ark uppå, intill denna dag, på Josua den BethSemitens åter.

19. Och somliga af de BethSemiter worde slagne, derföre att de hade sett HETrans ark; och han slog af follet femtiotusend och sjutio män. Då jämrade sig folket, att HETren hade med så stor plågo slagit folket.

4 Mos. 4: 5. 20

20. Och det folket i BethSemes sade: Ho kan blifwa ståndandes för HETranom, en sådana helig Gud? Och till hwem skall han fara ifrån oss?

21. Och de sände bådskap till de borgare af Kiriathearim, och läto säga dem: De Philisteer hafwa fört igen HETrans ark; kommer hitneder, och hemter honom upp till eder.

7. Capitlet.

Arken i Kiriathearim. Follet i Mizpa. Hjelposterna. Samuel dömer Israel.

Så kommo det follet af Kiriathearim, och hemtabe HETrans ark ditupp, och förte honom i Abinababs hus i Gibe; och hans son Elazar wigde de, att han skulle taga wara på HETrans ark.

2 Sam. 6: 4.

2. Och ifrå den dagen, då HETrans ark kom till Kiriathearim, förbröjde sig tiber, tillbehj tiugu år woro förslupne; och allt Israels hus greto för HETranom.

3. Men Samuel sade till hela Israels hus: Om I omwänden eder med allt hjerta till HETran, så låter ifrån eder de främmande gudar och Asaroth, och bereder ebart hjerta till HETran, och tjener honom allena, så warder han eder frälsandes utu de Philisteers hand.

5 Mos. 6: 5. Matth. 4: 10. Luc. 4: 8.

4. Så bortkastade Israels barn ifrå sig Baalim och Asaroth, och tjente HETranom allena.

5. Och Samuel sade: Församlar hela Israel till Mizpa, att jag må der bedja HETran för eder.

6. Och de kommo tillhopa i Mizpa, och sön: watten, och göto ut för HETranom, och fastade den dagen, och sade der: Wi hafwe synbat för HETranom. Och så dömdo Samuel Israels barn i Mizpa.

7. Då nu de Philisteer hörde, att Israels barn woro tillhopakomne i Mizpa, drogo de Philisteers Förstar upp emot Israel. När Israels barn det hörde, fruktade de sig för de Philisteer;

8. Och sade till Samuel: Wänd icke igen

att ropa för oss till HERRan vår Gud, att han hjälper oss utu de Philisteers hand.

9. Samuel tog ett fett lamb, och offrade HERRanom ett helt bränneoffer, och ropade till HERRan för Israel; och HERRen bönhöörde honom.

10. Och som Samuel offrade bränneoffret, kommo de Philisteer fram till att strida emot Israel. Men HERRen lät bundra en stor tordbön öfver de Philisteer på den dagen; och förfärade dem, så att de wordo slagne för Israel. Jos. 10: 10. 1 Sam. 2: 10.

11. Så drog Israel's män ut ifrån Mizpa, och jagade de Philisteer, och slog dem allt inunder Beth-Gar.

12. Då tog Samuel en sten, och satte honom emellan Mizpa och Sen, och kallade honom Djelposten, och sade: Allt härintill hafwer HERRen hulpt oss. 1 Sam. 4: 1.

13. Så wordo de Philisteer förtryckte, och kommo intet mer i Israel's gränso. Och HERRans hand war emot de Philisteer, så länge Samuel lefde.

14. Så wordo och de städer Israel egenigne, som de Philisteer dem ifråtagit hade, ifrån Ekron intill Gath, med deras gränser; dem friade Israel utu de Philisteers hand; ty Israel hade frid med de Amoreer.

15. Och Samuel dömdo Israel, så länge han lefde;

16. Och for hwart år omkring till Beth-El, och Silgal, och Mizpa. Och när han hade på all denna rummen dömt Israel,

17. Kom han igen till Ramath, ty der war hans hus; och dömdo der Israel, och byggde der HERRanom ett altare.

8. Capitlet.

Samuels ålder, söners warart. Konungs rätt.

Då nu Samuel wordt gammal, satte han sina söner till domare öfver Israel.

2. Hans förstfödde son het Joel, och den andre Abia; och de wordo domare i Bersabab. 1 Chr. 6: 28.

3. Men hans söner wandrade icke uti hans wägar; utan böjde sig efter girighet, och togo gäfwor, och förwände rätten.

1 Sam. 3: 20. 2 Mos. 18: 21. 5 Mos. 16: 19.

4. Så församlade sig alle äldste i Israel, och kommo till Ramath till Samuel;

5. Och sade till honom: Si, du äst worden gammal, och dine söner gå icke uti dina wägar; så sätt nu en Konung öfwer oss, den oss döma må, såsom alle Hedningar hafwa.

Of. 13: 10. 11. Ps. 8: 13. 21.

6. Det behagade Samuel illa, när de sade: Så oss en Konung, den oss döma må. Och Samuel bad inför HERRanom.

1 Sam. 12: 17.

7. Och HERRen sade till Samuel: Hör folkens röst i allt det de hafwa talat dig till; förty de hafwa icke förfastat dig, utan mig, att jag icke skall wara Konung öfwer dem.

1 Sam. 10: 19. Of. 8: 4.

8. De göra dig såsom de alltid gjort hafwa, ifrå den dag, då jag förde dem utur Egypten, allt intill denna dag; och hafwa öfwergiftit mig, och tjent andra gudar.

9. Så hör nu deras röst; dock betygga dem, och underwisa dem Konungens rätt, den öfwer dem råda skall.

10. Och Samuel sade all HERRans ord folkena, som af honom Konung begärat hade.

11. Detta skall wara Konungs rätt, den öfwer eder råda skall; edra söner skall han taga till sin wagn, och resenärer, som rida för hans wagn; 5 Mos. 17: 14.

12. Och till höfwitsmän öfwer tusende, och öfwer femtio, och till äldmän, som hans äler brula stola, och till uppstärare i hans säd, och de som göra hans harnest, och det hans wagnar tillhör.

13. Edra döttrar skall han taga sig till apothekerskor, kokerskor och bakerskor.

14. Edra bästa åttar och wingårdar, och oljogårdar, skall han taga och gifwa sina tjenare;

15. Dertill skall han taga af edra säd och wingårdar tiond, och gifwa sina kamererare och tjenare;

16. Och edra tjenare och tjenariinnor, och edra dågeligaste ynglingar, och edra åsnar, skall han taga, och uträtta sin ärende med.

17. Af edra hjordar skall han taga tiond; och 3 måsten wara hans trälrar.

18. När 3 då ropen på den tiden öfwer edar Konung, som 3 eder utwalt hafwen, så skall HERRen på den tiden intet höra eder.

19. Men folket wille intet höra Samuels röst, och sade: Ingalunda, utan en Konung måste wara öfwer oss;

20. Att wi och äre såsom alle andre Hedningar; att vår Konung må döma oss, och draga ut för oss, när wi före wårt örlig.

21. Så hörde Samuel allt detta, som folket sade; och sade det för HERRans åron.

22. Och HERRen sade till Samuel: Hör

deras röst, och gör dem en Konung. Och Samuel sade till Israels män: Går edra färde, hvar och en i sin stad.

9. Capitlet.

Sauls ätt, Äfnasfölske, Konungawäl.

Och en man af BenJamin benämnd Kis, Abiels son, Jerors sons, Beshoraths sons, Appiahs sons, en mans Jemini sons, en ärlig man; 1 Sam. 14: 51.

2. Han hade en son benämnd Saul, han var en dägelig ung man, så att ingen dägeligare var ibland Israels barn; hustru det högre än allt folket.

3. Så hade Sauls fader Kis borttappat sina äfninnor; och han talade till sin son Saul: Tag en af drängerna med dig, och ståt upp, gåd bort, och söl upp äfninnorna.

4. Och han gief öfwer Ephraims berg, och genom det landet Salisa, och de funno dem intet. De gingo igenom det landet Saalim, och der woro de intet. De gingo genom Jemini land, och funno dem intet.

5. När de kommo uti det landet Zuph, sade Saul till drängen, som med honom var: Kom, låt oss gå hem igen; min fader måtte öfvergiftwa äfninnorna, och hafwa sorg om oss.

6. Men han sade: Si, här är en märkelig Guds man i denna staden; allt det han säger, det sker; låt oss nu gå hit; tilläfwentys säger han oss war wäg, den wi gå.

7. Saul sade till sin dräng: Om wi än gå hit, hwad bäre wi mannenom? Förty hröbet är allarebo upptärdt utu vår matfärd; wi hafwe ingen gåfwo, som wi kunne bära dem Guds mannenom: Hwad hafwe wi? 1 Kon. 14: 3. 2 Kon. 4: 42.

8. Drängen svarade igen, och sade: Si, jag hafwer sjerdebelen af en sifel sifwer när mig; den wilje wi gifwa dem Guds mannenom, att han må säga oss war wäg.

9. Fordomtid i Israel, när man gief bort till att fråga Gud, sade man: Kom, låt oss gå till Siaren; ty de som man nu kallar Propheter, dem kallade man i förtiden Siare. 4 Mos. 12: 6.

10. Saul sade till sin dräng: Du hafwer väl sagt; kom, låt oss gå. Och de gingo af stad till staden, der Guds mannen var.

11. Och när de komne woro upp till staden, funno de pigor, som utgångna woro till att hemta watten; till dem sade de: Är Siaren här?

12. De svarade dem, och sade: Ja, si, här är han; stynba dig, ty i dag är han kommen i staden; efter folket i dag offrar uppå höjdene.

13. När J kommen i staden, så finnen J honom, förre än han uppgår på höjderna till att äta; förty folket äter icke, förre än han kommer, efter han skall wälsigna offeret; sedan äta de som budne äro. Dersöre går bitupp, rätt nu finnen J honom.

14. Och då de kommo upp i staden, och woro midt i stadenom, si, då gief Samuel emot dem, och wille gå upp till höjderna.

15. Men HÆren hade uppenbarat för Samuels öron, en dag förre än Saul kom, och sagt: 1 Sam. 15: 1.

16. J morgon på denna tiden skall jag sända till dig en man utu BenJamins land; den skall du smörja till en första öfwer mitt folk Israel, att han skall frälssa mitt folk ifrå de Philisteers hand; ty jag hafwer sett till mitt folk, och deras rop är kommet till mig. Ap. 9: 13: 21.

17. Då nu Samuel fids se Saul, svarade HÆren honom, och sade: Si, der är mannen, som jag dig af jag hafwer, att han skall råda öfwer mitt folk.

18. Då gief Saul fram till Samuel i porten, och sade: Säg mig, hwar är här Siarens hus?

19. Samuel svarade Saul, och sade: Jag är Siaren, gåd för mig upp på höjderna, ty J måsten i dag äta med mig: i morgon will jag låta dig gå, och allt det i dins hjerta är, will jag säga dig.

20. Och om äfninnorna, som du för tre dagar sedan borttappade, war nu iutet bekymrad, ty de äro funna; och hwem hörer allt det goba till i Israel? Blifwer det icke ditt, och hela dins faders hus?

21. Saul sade: Är jag icke en son af Jemini, och af det ringasta släktet i Israel, och min ätt ringast ibland alla ätter i BenJamin? Swi säger du då mig sådant?

22. Men Samuel tog Saul, och hans dräng, och hade dem upp i salen, och satte dem öfwerst ibland dem som budne woro, hwille woro wid tretio män.

23. Och Samuel sade till loden: Frå hit bet stycket, som jag fids dig, och befallbe att du skulle behålla den här dig.

24. Då bar loden en bog upp, och hwad derwid hängde. Och han satte den för Saul, och sade: Si, detta bles öfwer, lägg för dig och å; förty det är på denna tid till dig

förwaradt, då jag böd folket. Så åt Saul med Samuel på den dagen.

25. Och då de gingo neder af höjdene in i staden, talade han med Saul på talet.

26. Och de stodo bittida upp; och som morgonrodnaden gic upp, kallade Samuel Saul uppå talet, och sade: Statt upp, att jag må låta dig gå. Och Saul stod upp, och de giugo både tillsammans ut, han och Samuel.

5 Mos. 22: 8.

27. Och då de kommo neber till Andan på staden, sade Samuel till Saul: Säg bränngenom, att han går framför oss; och han gic framföre. Men du, ståt nu här qwar, att jag må underwisa dig, hwad Gud hafwer lagt.

10. Capitlet.

Saul smord, lottab, attab.

Då tog Samuel ett oljoglas, och göt uppå hans hufvud, och kyssie honom, och sade: Ser du, att HETren hafwer smort dig till en första öfwer hans arfwedel?

Ap. 6. 13: 21. 5 Mos. 9: 26. 32: 9.

2. När du nu går ifrå mig, så finner du två män wid Achels graf i BenJamins gränso i Betlag; de skola säga till dig: Åsninnorna äro funna, der du efter gången äst, dem att söla; och si, din fader hafwer öfwergiftwit tänka på åsnarna, och sörjer om eder, och säger; Hwad skall jag göra om min son?

1 Mos. 35: 19.

3. Och när du går däban fram bätter, så kommer du till den efen Thabor; der skola tre män råka dig, som gå upp till Gud i Bethel, den ene bär tre lid, den andre tre bröd, den tredje en flasko med win.

4. Och de skola helsa dig wänliga, och gifwa dig tu bröd, det skall du taga af deras händer.

5. Sedan kommer du på Guds hög, der de Philisteers lägre är; och när du kommer derin i staden, möta dig en hop med Propheete, som komme äro af höjdene, och för dem en psaltare, och trumma, och pipa, och harpa, och de propheetera.

6. Och HETrans Ande skall komma öfwer dig, att du propheeterar med dem; och då skall du warba en annar man.

7. När nu dessa tecken komma dig, så gör allt det dig för handen kommer; ty Gud är med dig.

8. Men du skall gå neder för mig till Gilgal; si, der vill jag komma neber till dig, till att öftra brännoffer och tadoffer. I sju

dagat skall du bida, tilldess jag kommer till dig, och underwisar dig hwad du gbra skall.

1 Sam. 13: 8.

9. Och som han wände ryggen åt Samuel, och gic ifrå honom, gaf honom Gud ett annat hjerta; och all dessa tecken kommo på den dagen.

10. Och då de kommo till högen, si, då mötte honom en hop Propheete; och Guds Ande kom öfwer honom, så att han propheeterade med dem.

11. Då de nu alle sågo honom, som tillföre hade känt honom, att han propheeterade med Propheeterna, sade de till hwarannan: Hwad är Ris son tillkommet? Är od Saul ibland Propheeterna?

12. Och en swarade der, och sade: Ho är deras fader? Däban är det ordspråket kommet: Är od Saul ibland Propheeterna?

1 Sam. 19: 24.

13. Och då han utpropheeterat hade, kom han upp till höjderna.

14. Men Sauls faderbroder sade till honom, och till hans bräng: Swart woren I gängne? De swarade: Till att uppsöla åsnar; och då wi sågo, att wi funne dem icke, komme wi till Samuel.

15. Då sade Sauls faderbroder: Säg mig, hwad sade eder Samuel?

16. Saul swarade sinom faderbroder: Han sade oss, att åsninnorna funna woro: men om Konungaritet sade han honom intet, hwad Samuel sagt hade.

17. Samuel kallade folket in till HETran i Mizpa;

18. Och sade till Israels barn: Så säger HETren Israels Gud: Jag förde eder utur Egypten, och frällste eder utu de Egyptiers hand, och utur all Konungarikes hand, som eder twingade.

19. Och I hafwen i dag förlastat edar Gud, som eder utur all edor olycko och bedröfwelse halspit hafwer, och sägen till honom: Sätt en Konung öfwer oss. Nu wäl, så går nu fram för HETran efter edor slägt och hus.

1 Sam. 8: 7, 19. 12: 12.

20. Som nu Samuel framhade alla Israels slägt, wardt råladt inpå BenJamins släkt.

Jel. 7: 14.

21. Och som han hade BenJamins släkt fram med hennes ätter, wardt råladt inpå Matri ätt, och råkade inpå Saul, Ris son; och de sökte efter honom, men de funno honom intet.

22. Då frågade de åter HETran, om han

Ännu skulle bittomma? HETren svarade: Si, han hafwer undstungit sig under ett fat.
23. Då lupo de dit, och hemtade honom. Och då han gick fram ibland folket, war han hufvudet högre än allt folket.

1 Sam. 9: 2.

24. Och Samuel sade till allt folket: Här sen I, hwem HETren utvalt hafwer; ty hans like är icke ibland allt folket. Då gladdes allt folket, och sade: Lycka ste Konungenom.

25. Och Samuel sade folkerna all rikfens rätt, och skref det uti ena bok, och ladet inför HETran. Och Samuel lät allt folket gå, hwar och en i sitt hus.

1 Sam. 8: 11. 5 Mos. 17: 18, &c.

26. Och Saul gick och hem till Gibea, och en del af hären gick med honom, hwilkes hjerta Gud rörde.

27. Men somlige Belials barn sade: Swad skulle denne hjälpa oss? Och föraktade honom, och bårö honom inga gåfwo; men han låts som han intet hörde det.

1 Sam. 11: 12. 2 Ekr. 17: 5.

11. Capitlet.

Jabes belägradt. Ammon slagen. Saul slafäst. Så för Nahas, den Ammoniten, upp, och belade Jabes i Gilead. Och alle män i Jabes sade till Nahas: Gör ett förbund med oss, så wilje wi tjena dig.

2. Men Nahas, den Ammoniten, svarade dem: I så måtto will jag göra ett förbund med eder, att jag stinger ut högra ögat på eder alla, och sätter eder till en försmäbelse i hela Israel.

3. Då sade till honom alle äldste i Jabes: Gif oss sju dagar, att wi måge sända bådskap i alla Israels gränssor; är då ingen hjälp, så wilje wi gå ut till dig.

4. Så kommo bådskapen till Gibea Sauls, och sade detta för folkens bron. Då höf allt folket sina röst upp, och gret.

5. Och si, då kom Saul utaf markene, gån-gandes balefter sitt få, och sade: Swad flabar folkerna, att det gråter? Då förtälsje de honom de mäns ord af Jabes.

6. Då kom Guds Ande öfwer honom, när han dessa orden hörde, och hans wrede för-grymmade sig swårliga.

7. Och han tog ett par oxar, och skydade dem, och sände i alla Israels gränssor med bådskap, och lät säga: Den som icke utdrager efter Saul och Samuel, hans oxar skall man så göra. Så föll HETrans fruktan

öfwer folket, att de utdrogo såsom en man.

Dom. 20: 1.

8. Och man räknade dem i Beset; och Israels barn woro tre resor hundrabetusent män; och Juda barn tretiotusent.

9. Och de sade till bådskapen, som kommo woro: Säger de män i Jabes i Gilead: I morgon stolen I så hjälp, när solen är som betast. Då besse bådskapen kommo, och för-kunnade det de män i Jabes, worbo de glade.

10. Och de män i Jabes sade: I morgen wilje wi gå ut till eder, att I mågen göra oss allt det eder tädes.

11. Den andra morgonen stidade Saul folket i tre hopar, och de kommo i lägret i morgonvättene, och slogo de Ammoniter allt intill dagen wardt som betast. Och de som öfwerblefwo, worbo så förstingrade, att icke två blefwo tillhopa.

12. Då sade folket till Samuel: Swar äro de, som sade: Skall Saul råba öfwer oss? Vät de män komma här fram, att wi måge bräpa dem.

1 Sam. 10: 27.

13. Saul sade: På denna dagen skall ingen bö; ty HETren hafwer i dag gjort salighet i Israel.

2 Sam. 19: 22.

14. Samuel sade till folket: Kommer, låter oss gå till Gilgal, och der förnya Konungariket.

15. Så drog allt folket till Gilgal, och gjorde der Saul till Konung för HETranom i Gilgal, och öftrade tadoffer inför HETranom. Och Saul med alla Israels män fröjdade sig der gansta storliga.

12. Capitlet.

Samuels trohet. Folkets dårskap.

Då sade Samuel till hela Israel: Si, jag hafwer hört edra röst uti allt det I mig sagt hafwen, och hafwer gjort en Konung öfwer eder.

2. Och si, der går nu edar Konung för eder; men jag är gammal och grå worden, och mine söner äro när eder, och jag hafwer gångit för eder, ifrå min ungdom allt intill denna dag.

3. Si, här är jag: Swarar mig inför HETranom och hans smorda, om jag någons mans ora eller åsna tagit hafwer? Om jag hafwer någrom gjort öfwerwåld och orätt? Om jag någon undertryckt hafwer? Om jag af någons mans hand hafwer tagit gåfwo, och hållit det hemliga? Så will jag gifwa eder det igen.

Ap. 8. 20: 33.

4. De sade: Du hafwer intet öfwerwåld

eller orätt gjort of, ej heller någon undertryckt; ej heller af någons mans hand något tagit.

5. Han sade till dem: HERRen och hans smorde ware vittne emot eder i dag, att I intet hafwen funnit i mine hand. De sade: Ja, ware vittne.

6. Och Samuel sade till folket: Ja, HERRen, som Mose och Aaron gjort hafwer, och förde edra fäder utur Egypti land.

7. Så går nu fram, att jag må döma eder för HERRanom, öfwer all HERRans rättfärdighet, som han med eder och edra fäder gjort hafwer.

8. Då Jacob war kommen in uti Egypten, ropade edra fäder till HERRan. Och HERRen sände Mose och Aaron, att de skulle föra edra fäder utur Egypten, och lät ho dem på detta rum. 1 Mos. 46: 6. 2 Mos. 2: 23. 3: 10.

9. Men när de förgåto HERRan sin Gud, sålde han dem under Sifera wäld, höfwmansens i Fagor, och uti de Philisteers wäld, och uti de Moabiters Konungs wäld; de stridde emot dem. Pi. 44: 13. Dom. 4: 2. 10: 7. 13: 1. 3: 12.

10. Och de ropade till HERRan, och sade: Vi hafwe syndat, att wi hafwe öfvergiftit HERRan, och tjent Baalim och Asaroth; men frälsa of och nu ifrå våra fiendars hand, så wilje wi tjena dig.

11. Då sände HERRen Jerubbaal, Bedan, Jephthah och Samuel, och fräste eder utur edra fiendars händer, allt omkring, och lät eder bo tryggeliga.

Dom. 6: 11, 14, 32. 11: 1. 1 Sam. 7: 6. 12. När I då sågen, att Naahas, Ammons barnas Konung, kom emot eder, saden I till mig: Ide du, utan en Konung skall råda öfwer of; ändock HERRen edar Gud war edar Konung. 1 Sam. 8: 5.

13. Nu, här hafwen I edar Konung, den I utwalt och begärat hafwen; ty, si, HERRen hafwer satt en Konung öfwer eder.

1 Sam. 8: 7. 10: 19.

14. Om I nu frukten HERRan, och tjenen bonom, och hören hans röst, och ide ären HERRans mun obörige, så stolen både I och edar Konung, som öfwer eder råder, efterfölja HERRan edar Gud.

15. Om I ide hören HERRans röst, utan ären HERRans mun obörige, så skall HERRans hand wara emot eder och edra fäder.

16. Går också nu fram, och ser det stora ärendet, som HERRen göra skall för edor ögon.

17. Är ide nu hweteanden? Dock will jag

afälla HERRan, att han skall låta bundra och regna, att I stolen förnimma och se det stora onda, som I för HERRans ögon gjort hafwen, att I hafwen bedts eber Konung.

18. Och då Samuel afälla HERRan, lät HERRen den samma dagen bundra och regna; då fruktade all folket HERRan och Samuel ganska storliga;

19. Och sade alle till Samuel: Bed för dina tjenare HERRan din Gud, att wi ide dö; ty öfwer alla synder hafwe wi of gjort detta onda, att wi beddes of Konung.

20. Och Samuel sade till folket: Fruktar eder intet, I hafwen sannerliga gjort allt det onda; dock träder ide af ifrå HERRanom, utan tjener HERRanom af allo hjerta.

5 Mos. 6: 5. 21. Och willet ide efter sáfängeligt ting; ty det gagnar eder intet, och kan intet hjälpa eder, efter det en sáfängeligt ting är.

Pi. 60: 13. 146: 3. 22. Förty HERRen öfvergiftit ide sitt folk, för sitt stora Namns skull; ty HERRen hafwer begynt till att göra eder sig selfwom till ett folk. Pi. 100: 3.

23. Ware of fjerran ifrå mig, att jag så skulle syna emot HERRan, att jag skulle aflåta bebja för eder, och lära eder den goda och rätta vägen.

24. Allenast fruktar HERRan, och tjener honom troliga af allo hjerta; förty I hafwen sett huru stor ting han gör med eder.

25. Men om I gören det ondt är, så stolen både I och edar Konung förgås.

13. Capitlet.

Sauls tillrustning, fruktan, otibiga offer, straff. Smeders brist.

Saul hade varit Konung ett år; och som han tu år hade råbit öfwer Israel,

2. Utwalde han sig tretusend män utur Israel; tutusend woro med Saul i Michmas, och uppå berget BethEl, och ett tusend med Jonathan i Gibeon BenJamins; men det andra folket lät han gå, hwar och en i sina hysbo.

3. Och Jonathan slog de Philisteer i deras lägre, som i Gibeon war; det kom för de Philisteer. Och Saul lät blåsa i basunen öfwer hela landet, och säga: I Ebreer, hörer till.

1 Sam. 10: 6. 4. Och hela Israel hörde sägas: Saul hafwer slagit de Philisteers lägre; ty Israel luktade illa för de Philisteer, och allt folket ropades till Saul i Gilgal. 1 Mos. 34: 30.

5. Då församlade sig de Philisteer till att strida med Israel, trettio tusen wagnar, sex tusen resenärer, och eljest folk så mycket som sanden i hafstrandene; och de drog upp, och lägrade sig i Michmas, östan för Bethlaven.

6. Då de män af Israel sågo att de i nöd woro, ty folket war försträckt, krupo de uti kullor, och klyfter, och klippor, och i hål, och i gropar.

7. Och de Ebreer drog öfwer Jordan in uti Gads land och Gileads; men Saul war ännu i Gilgal, och allt folket, som följde honom, wardt förtwifladt.

8. Då förbilde han i sju dagar, den tiden som Samuel förelagt hade; och efter Samuel icke kom till Gilgal, ringrade sig folket ifrå honom. 1 Sam. 10: 8.

9. Då sade Saul: Värer mig hit bränneoffer och tadoffer; och han offrade bränneoffer.

10. Och som han hade fullkommat bränneoffret, si, då kom Samuel; då gick Saul ut emot honom, till att hellsa honom.

11. Men Samuel sade: Hvad hafwer du gjort? Saul svarade: Jag såg, att folket förskingrade sig ifrå mig, och du kom icke i rättom tid, och de Philisteer woro församlade i Michmas.

12. Då sade jag: Nu komma de Philisteer hitneder till mig i Gilgal, och jag hafwer icke behit HERRans ansigte; då wägade jag det, och offrade bränneoffer.

13. Men Samuel sade till Saul: Du hafwer gjort därliga, och icke hållit HERRans bins Guds bud, som han dig budit hafwer; ty HERRen hade stadfäst ditt rike öfwer Israel till ewig tid.

14. Men nu skall ditt rike icke blifwa ständandes. HERRen hafwer sökt sig en man efter sitt hjerta, honom hafwer HERRen budit att wara en förste öfwer hans folk; ty du hafwer icke hållit HERRans bud.

Ps. 89: 20, 21. Ap. 3. 13: 22.

15. Och Samuel stod upp, och gick ifrå Gilgal upp till Gibeab BenJamins. Men Saul talde det folk, som när honom war, wid sexhundra män. 1 Sam. 14: 2.

16. Och Saul med hans son Jonathan, och det folk som när honom war, blefwo upå BenJamins hög; men de Philisteer hade lägrat sig i Michmas.

17. Och utu de Philisteers lägre drog tre hopar till att förhärja landet. Den ene wände sig in på den wägen till Dophra uti Sauls land;

18. Den andre wände sig in på den wägen till BethHoron; den tredje wände sig på den wägen, som drager åt den dalen Bebeim wid öknena.

19. Och ingen smed warbt suunen i hela Israels land; förty de Philisteer tänkte, de Ebreer måtte göra swärb och spjut.

Dom. 5: 3.

20. Ty måste hela Israel fara neber till de Philisteer, om någor wille låta hwässa sin plogbill, hacka, yxa eller lia;

21. Och när eggen på siarna, hackorna, gasslarna och yrnarna, wardt slå, och udbarna wordo snubbote.

22. Då nu sribdagen kom, wardt intet swärb eller spjut funnet i hela folkens band, som war med Saul och Jonathan; utan Saul och hans son hade wärjor.

23. Och de Philisteers lägre drog fram wid Michmas.

14. Capitlet.

Jonathan's seger, brott, fara, bräder.

Det begaf sig i den tiden, att Jonathan, Sauls son, sade till sin dräng, som hans wärja bar: Kom, låt oss gå utöfwer till de Philisteers lägre, som deruppe är; och han sade sinom fader intet till.

2. Men Saul blef ytterst i Gibeab under ett granatträ, som i försladenom war; och det folk, som när honom war, war wid sexhundra män.

3. Och Ahia, Achitobs son, Jacobbs broders, Pinehas sons, Eli sons, war HERRans Prest i Silo, och drog lifshjortelen uppå; folket wiste icke heller, att Jonathan war bortgången. 1 Sam. 4: 21.

4. Och i wägenom, der Jonathan sökte efter att gå öfwer till de Philisteers lägre, woro två branta klippor, den ena på denna sidone, och den andra på hinsidone; den ena het Bozez, den andra Gene.

5. Och den ena war norrut ifrå Michmas, och den andra war söderut ifrå Gaba.

6. Och Jonathan sade till sin wapnebrugare: Kom, låt oss gå utöfwer till dessa oomflornas lägre; tillåfventhys warder HERRen något uträttandes genom oss; förty det är icke HERRanom tungt hjelpa genom många, eller genom få.

Dom. 7: 4, 7. 2 Chr. 14: 11.

7. Då svarade honom hans wapnebrugare: Gör allt det i bino hjerta är; gack åstad, si, jag är med dig såsom ditt hjerta vill.

8. Jonathan sade: Nu wäl, när wi kom-

me ditöfwer till det folket, och de så se oss;

9. Om de då säga: Står qware, tilldess wi komme till eder; så wilje wi blifwa ståndande i vårt rum, och icke stiga upp till dem.

10. Men om de säga: Kommer hittupp till oss; så wilje wi stiga upp till dem; så hafwer HERren gifwit dem öf i våra händer; och det skall oss wara för ett tecken.

11. Då nu de Philisteers lagre fingo se dem kända, sade de Philisteer: Si, de Ebreer äro utkrupne utu hålen, der de sig gömt hafwa.

1 Sam. 13: 6.

12. Och männerna i lägret swarade Jonathan och hans wapnedragare, och sade: Kommer hitupp till oss, wi wilje wäl lära eder. Då sade Jonathan till sin wapnedragare: Träd efter mig, HERren hafwer gifwit dem i Israels händer.

13. Och Jonathan klef med händer och fötter uppföre, och hans wapnedragare efter honom. Då föllo de neber för Jonathan, och hans wapnedragare slog allt ihjäl efter;

14. Så att första slagtingen, som Jonathan och hans wapnedragare gjorde, war mid tjugu män, på en halfman åter wid påß, sem ett par oxars dagspöjning är.

15. Och en räbhel som på markene i lägret, och på hela folket i lägren; och de som utskände woro till att förhåra, dem som ed räbhel uppå, och landet skall der wid; ty det war en förstädelse af Gudi.

1 Mos. 35: 5. 2 Mos. 14: 24. Ps. 76: 13.

16. Och Sauls wältare i Gibeon BenJamins fingo se, att hopen klingrades, och lupo hit och dit, och worde slagne.

17. Saul sade till folket, som när honom war: Räfner, och ser till, hwilken af oss är bortgången; och då de räfnade, si, då war Jonathan och hans wapnedragare icke der.

18. Då sade Saul till Ahia: Bär fram Guds ark; ty Guds ark war på den tiden när Israels barn.

19. Och som Saul ännu talade med Presten, förslade sig sorlet och löpandet uti de Philisteers lägre. Och Saul sade till Presten: Tag dina hand af.

20. Och Saul ropade, och allt folket, som med honom war, och kommo i stridena; och si, då gif hwars och ens swärd emot den andra, och war ett mägta sorl.

Dom. 7: 22. 2 Egr. 20: 23.

21. Och de Ebreer, som tillförene hade warit när de Philisteer, och hade warit upp-

dragne med dem i lägret allt omkring, gifwo sig intill Israel, som woro med Saul och Jonathan.

22. Och alle män af Israel, som sig förgömt hade på Ephraims berg, då de hörde att de Philisteer flydde, följde de efter med de andra till stridena.

23. Alltså halsp då HERren Israel på den tiden, och slaget stob allt intill BethAven.

24. Och då Israels män försmäktade på den dagen, beswor Saul folket, och sade: Förbannad ware hwar och en, som bröb åter intill aftenen, att jag må hämnas på mina fiendar. Så smalade och allt folket intet bröb.

25. Och hela landet kom i flogen, och der låg hannog på markene.

26. Då folket kom in i flogen, si, då stöt der hannog; men ingen lät bonom med handene komma till sin mun; ty folket frustade sig för eben.

27. Men Jonathan hade icke hört, att hans fader hade besworit folket; och räckte sin staf ut, som han hade i sine hand, och doppade med andan om i hannogslafona, och wände sina hand till sin mun; så worde hans ögon frist.

28. Då swarade en af folkerna, och sade: Din fader hafwer besworit folket, och sagt: Förbannad ware hwar och en, som något åter i dag. Och folket war förträttadt.

29. Då sade Jonathan: Min fader hafwer bebröfwat landet; ser, huru min ögon äro frist wordne deraf, att jag af denna hannogen något litet smakat hafwer.

30. Sade folket i dag ätit af sina fiendars ros, som de funnit hafwa, så hade och slagtingen wordit större emot de Philisteer.

31. Och de slogo på den dagen de Philisteer, ifrå Michmas allt intill Ajalon; och folket warbt gansta trött.

32. Och folket wände sig till bytet, och togo får, så och kalfwar, och slagade på jordene, och äto det med blodet.

1 Mos. 9: 4. 3 Mos. 3: 17.

7: 26. 17: 14. 19: 26. 5 Mos. 12: 16. 15: 23.

33. Så wardt Saul förkunnadt: Si, folket hafwer syndat emot HERren, och ätit blod. Han sade: I hafwen illa gjort; wälter hit till mig en stor sten.

34. Och Saul sade ytterligare: Går ut ibland folket, och säger dem, att hwar och en hafwe sin ox och sitt får till mig, och slagter det här, att I mågen äta, och icke synda emot HERran om med det blodätandet.

Så drog allt folket fram, hwar och en sin ora i sine hand, om natten, och slagade bet der.

35. Och Saul byggde HETranom ett altare; det är det första altare, som han byggde HETranom.

36. Och Saul sade: Låt oss draga ned efter de Philisteer i natt, och beröfva dem, tilldess i morgon ljus warder, att vi ingen af dem låte öfwerblifwa. De swarade: Gör allt det dig tädes. Men Presten sade: Låt oss gå hit till Gud.

37. Och Saul frågade Gud: Ställ jag draga ned efter de Philisteer, och vill du gifwa dem uti Israels händer? Men han swarade honom på den tiden intet.

1 Sam. 28: 6.

38. Då sade Saul: Låt gå hitfram all börn af folket; och försärer, och tillser, när hwilkom denna synden är på denna tid.

Dom. 20: 2.

39. Ty så wist som HETren Israels hjälpare lefwer, om det än wore min son Jonathan, så skall han dö. Och ingen swarade honom utaf hela folkena.

40. Och han sade till hela Israel: Warer I på den sidon; jag och min son Jonathan wilje wara på desso sidone. Folket sade till Saul: Gör hwad dig tädes.

41. Och Saul sade till HETran Israels Gud: Gör det rätt är. Då rålade bet på Jonathan och Saul; och folket gick qwit ut.

42. Saul sade: Raster öfwer mig och min son Jonathan. Då rålade bet på Jonathan.

43. Och Saul sade till Jonathan: Säg mig, hwad hafwer du gjort? Jonathan lät honom förståt, och sade: Jag smakade litet hannog med stafwen, som jag i mine hand hade; och si, derföre måste jag dö.

44. Då sade Saul: Gud göre mig det och det; Jonathan, du måste döden dö.

Ruth 1: 17.

45. Men folket sade till Saul: Skulle Jonathan dö, den en så stor salighet gjort hafwer i Israel? Bort det! Så wist som HETren lefwer, icke ett hår af hans hufwud skall falla på jordena; förty Gud hafwer i dag gjort bet igenom honom. Alltså friade folket Jonathan, att han icke dö måste.

46. Så drog Saul upp ifrå de Philisteer; och de Philisteer drogo till sitt rum.

47. Men då Saul hade tagit rifet in öfwer Israel, sribde han emot alla sina fiendar allt omkring; emot de Moabiter,

emot Ammons barn, emot de Edomeer, emot Zoba Konungar, emot de Philisteer; och hwar han wände sig, der straffade han.

48. Och han församlade en här, och slog de Amalefiter; och friade Israel ifrå alla deras hand, som dem förtryckte.

49. Och Saul hade söner, Jonathan, Isai, Malchisua. Och hans två döttrar heter alltså: den förstfödda Merob, och den yngsta Michal. 1 Chr. 9: 39.

50. Och Sauls hustru het Abinoam, Abimaaz dotter; och hans härhöfwitsman het Abner, Ners son, Sauls faderbroders.

51. Men Kis war Sauls fader, och Ner, Abners fader, war Abiels son. 1 Sam. 9: 1.

52. Och ett mäktigt örlig war emot de Philisteer, så länge Saul lefde; och hwar Saul såg en doglig och sribfam man, den tog han till sig.

15. Capitlet.

Amalel slagen. Agag flödt. Saul förläst. Agag flödad.

Men Samuel sade till Saul: HETren sände mig, att jag skulle smörja dig till Konung öfwer hans folk Israel; så hør nu röstena af HETrans ord.

2. Så säger HETren Zebaoth: Jag hafwer tänkt upå hwad Amalel gjorde Israel, och huru han låg i vägen för honom, då han drog utur Egypten. 2 Mos. 17: 8.

4 Mos. 24: 20. 5 Mos. 25: 17, 18.

3. Så drag nu åstad, och slå de Amalefiter, och gif dem tillspillo med allt det de hafwa; stona dem intet, utan dräp både man och qwinno, barn, och dem som dia, så och får, camel och åsna.

4. Saul lät detta komma för folket, och talde dem i Zelaim, tühundratusend fet-folk, och tiotusend män af Juda.

5. Och då Saul kom till de Amalekiters stad, satte han ett kalfhäll wið bäcken;

6. Och lät säga de Keniter: Går edra färde, och gifwer eder ifrå de Amalefiter, att jag icke utrotar eder med dem; förty I gjorden barmhertighet med all Israels barn, då de drogo utur Egypten. Alltså gäfwode Keniter sig ifrå de Amalefiter.

4 Mos. 24: 21.

Dom. 1: 16. 4: 11. 4 Mos. 10: 29.

7. Då slog Saul de Amalefiter, allt ifrå Hevila intill Sur, som ligger för Egypten; 8. Och grep Agag, de Amalekiters Konung, lefwande; och allt folket gaf han tillspillo med swärdegg. 4 Mos. 24: 7.

9. Men Saul och folket stonade Agag, och hwad god får och så war, och wäl fett, och lamb, och allt det godt war, och wille icke låtat tillspillo; men det som slemt war, och intet dogde, det låto de tillspillo.

10. Då stebde HETrans ord till Samuel, och sade:

11. Mig ångrar, att jag hafwer gjort Saul till Konung; ty han hafwer wändt sig ifrå mig, och icke fullkommat min ord. Dess warbt Samuel wreb; och ropade till HETran den hela natten. 1 Mos. 6: 6, 7.

12. Och Samuel stod bittida upp, att han skulle om morgonen möta Saul; och honom warbt sagdt, att Saul war kommen till Carmel, och reste sig upp ett segerteden, och war emftringdragen, och kommen neder till Gilgal.

13. Som nu Samuel kom till Saul, sade Saul till honom: Wälsignad ware du HETranom! Jag hafwer fullkommat HETrans ord.

14. Samuel swarade: Hwad är då det rop af får i min öron, och det rop af så, sem jag hörer?

15. Saul sade: Utas de Amaleliter hafwa de tagit det; förty folket stonade det bästa får och så, för HETrans dings Guds offers skull; det andra hafwe wi låtit tillspillo.

16. Men Samuel swarade Saul: Ståb till, att jag säger dig, hwad HETren hafwer talat med mig i denna natt. Han sade: Säg.

17. Samuel sade: Är det icke så, då du liten wäst för din ögon, warbt du ett huswud i Israels släfter, och HETren smorde dig till Konung öfwer Israel?

18. Och HETren fände dig på wägen, och sade: Far bort, och fergör de syndare, de Amaleliter, och strid emot dem, tilldess du gör en ända på dem.

19. Hwi hafwer du icke lydt HETrans röst; utan wändt dig till rof, och illa handlat inför HETrans ögon?

20. Då sade Saul till Samuel: Hafwer jag dock lydt HETrans röst, och hafwer dragit den wägen, som HETren mig fändt hafwer; jag hafwer fört hit Agag, de Amaleliters Konung, och förgjort de Amaleliter.

21. Men folket hafwer tagit af rostwet får och så, det bästa af de spillgitsno, till att offra det HETranom dinom Gud i Gilgal.

22. Men Samuel sade: Menar du, att HETren hafwer lust till offer och bränne-

offer, såsom dertill, att man lyder HETrans röst? Ei, lydnad är bättre än offer, och höra till är bättre än det feta af wädrar.

Pred. 4: 17. Sl. 6: 6. Math. 9: 13. 12: 7.

23. Förty olydnad är en trolldomsöfnd, och gensträfwighet är ett afguderi och afgudabyrtan; så, efter du hafwer förlast HETrans ord, hafwer han också förlast dig, att du icke skall wara Konung. Sl. 4: 6.

24. Då sade Saul till Samuel: Jag hafwer syndat, att jag hafwer öfwergångit HETrans befallning och din ord; ty jag fruktade folket, och hörde deras röst.

25. Och nu förlat mig den synden, och wänd tillbala med mig, att jag må tillbedja HETran.

26. Samuel sade till Saul: Jag wänder intet om med dig; ty du hafwer förlast HETrans ord, och HETren hafwer också förlast dig, att du icke skall wara Konung öfwer Israel. 1 Sam. 16: 1.

27. Och som Samuel wände sig om, till att gå sina färde, fattade han honom i hans hjortels skit, och hon refs sönder.

28. Då sade Samuel till honom: HETren hafwer i denna dag riswit Israels Konungarite ifrå dig, och gifwit dinom nästa, den bättre är än du. 1 Sam. 28: 17.

29. Ejuger icke heller Hjeten i Israel, eller låter sig ångra; ty han är ingen menniska, att han sig något ångra låter.

4 Mos. 23: 19. Ps. 33: 4.

30. Men han sade: Jag hafwer syndat; så gör mig dock nu den årona inför de äldsta af mitt folk, och för Israel, och wänd om med mig, att jag må tillbedja HETran din Gud.

31. Så wände då Samuel om, och följde Saul, så att Saul tillbad HETran.

32. Och Samuel sade: Låt komma fram för mig Agag, de Amaleliters Konung; och Agag gick drifseliga fram till honom. Och Agag sade: Alltså måste man förbrifwa böbrens bitterhet.

33. Samuel sade: Såsom ditt swärd hafwer gjort qwinnor barnlös, så skall också din moder blifwa barnlös ifrån qwinnor. Så högg Samuel Agag i stycker inför HETranom i Gilgal.

34. Och Samuel gick bort till Ramath; men Saul drog upp till sitt hus i Gibe Sauls.

35. Och Samuel såg Saul intet mer intill; och han blef döb; dock likväl förbe Samuel för Sauls skull, att HETren hade ångrat sig, att han hade gjort honom till Konung öfwer Israel.

16. Capitlet.

David smord, Saul qwalb.

Öch HETren sade till Samuel: Huru länge vill du förja för Sauls skull, den jag förlästat hafwer, så att han icke skall wara Konung öfwer Israel? Uppfyll ditt horn med oljo, och gädd åstad; jag vill sända dig till den Bethlehemiten Isai, förty, af hans söner hafwer jag försett mig en Konung.

1 Sam. 15: 26. Ap. 8. 13: 22. 1 Sam. 17: 12.

2. Samuel sade: Huru skulle jag gå dit?

Saul får det weta, och slår mig ihjäl. HET-

ren sade: Tag en tals af fät till dig, och säg:

Jag är kommen till att offra HETranom;

3. Öch du skall kalla Isai till offret; då vill

jag wisa dig hwad du göra skall, att du der

smörjer den jag dig säger.

4. Samuel gjorde såsom HETren honom

sagt hade, och kom till Bethlehem; då för-

sträcktes de älsfte i stadenom, och gingo emot

honum, och sade: Är det frid, medan du

kommer?

5. Han sade: Ja, jag är kommen till att

offra HETranom; helger eder, och kommer

med mig till offret. Öch han helgade Isai

och hans söner, och bödd dem till offret.

2 Ros. 19: 10.

6. Då de nu kommo in, såg han på Eliab,

och tänkte: Wißt är för HETranom här

hans smorbe.

7. Men HETren sade till Samuel: Se

intet på hans slapnad, eller hans stora per-

son; jag hafwer förlästat honom, förty det

går icke efter som en menniska ser. En men-

niska ser det för ögonen är, men HETren

ser till hjertat.

5 Ros. 10: 17. 2 Ebr. 19: 7. Ap. 8. 10: 34.

1 Ebr. 28: 9. Ps. 7: 10. Jer. 11: 20. 20: 12.

8. Då kallade Isai Abinadab, och lät ho-

nom gå fram för Samuel; och han sade:

Denna hafwer HETren och intet utwalt.

9. Då lät Isai gå fram Samnia; men

han sade: Denna hafwer HETren och intet

utwalt.

10. Då lät Isai gå sina sju söner fram för

Samuel; men Samuel sade till Isai: HET-

ren hafwer ingen af dem utwalt.

11. Öch Samuel sade till Isai: Äro nu

här piltarna? Han sade: Det är ännu en

den minste igen, och si, han waktar får. Då

sade Samuel till Isai: Sänd bort, och lät

hemta honom; ty wi stole icke sätta oss, förta

än han kommer.

1 Sam. 17: 14.

2 Sam. 7: 8. Ps. 78: 70. 89: 21.

12. Då sände han åstad, och lät hemta he-
nom. Öch han war brunattig, med sager
ögon och dägelig slapnad. Öch HETren
sade: Upp, och smörj honom; den är det.

13. Då tog Samuel sitt oljeborn, och
smorbe honom midt ibland hans bröder.
Öch HETrans Ande kom öfwer David, ifrå
den dagen, och allt sedan; och Samuel stod
upp, och gick till Ramath. 1 Sam. 11: 6.

14. Öch HETrans Ande wel ifrå Saul,
och en ond ande af HETranom qwalde he-
nom.

15. Då sade Sauls tjenare till honom:
Si, en ond ande af Gubi qwal dig.

16. Wår herre säge sina tjenare, som för
honom stå, att de jösa en man, som kan på
harpo och strängaspel; på det att, när den
onde Guds anden kommer öfwer dig, må
han spela med sine hand, att det må warða
bättre med dig.

17. Då sade Saul till sina tjenare: Ser
efter en man, som är god på strängaspel,
och hafwer honom hit till mig.

18. Då svarade en af tjenarena, och sade:
Si, jag hafwer sett en Isai son, den Beth-
lehemitens; han kan på strängaspel, en do-
gelig man, och stridsam, och förståndig i saker,
och dägelig, och HETren är med honom.

19. Då sände Saul båd till Isai, och lät
säga honom: Sänd din son David till mig,
som är med fåren.

20. Så tog Isai en åsna, med brödb, och en
lägel win, och ett kudd af getterna, och sände
till Saul med sinom son David.

21. Så kom David till Saul, och gick fram
för honom; och han warbt honom ganska
lät, och blef hans wapnedragare.

22. Öch Saul sände till Isai, och lät säga
honom: Låt David blifwa inifrån mig; ty
han hafwer funnit ynnest för min ögon.

23. När nu den Guds anden kom öfwer
Saul, så tog David harpona, och spelade
med sine hand; så kom Saul till sig igen,
och det warbt bättre med honom, och den
onde anden wel ifrå honom.

17. Capitlet.

Goliath trofvar, dräpet af David.

De Philisteer församlade sina härar till
strid, och kommo tillhopa i Soccho i
Judä, och lägrade sig emellan Soccho och
Asela, wid ändan af Dammin.

2. Men Saul och Israels män kommo
tillhopa, och lägrade sig i ekalenom, och
stodade sig till strid emot de Philisteer.

3. Och de Philisteer stodo på ett berg på hinfidon, och de Israeliter på ett berg på denna sidone, så att en del var emellan dem.

4. Då kom framtråbandes utu de Philisteers lägre en man, en kämpa, benämnd Goliath af Gath, sex alnar och en tvårhånd lång;

5. Och hade en kopparhjälm på sitt hufvud, och ett fjällpanfar uppå; och wigten på pansaret war femtusend skillar koppar;

6. Och hade kopparsenewapen uppå sin ben, och en kopparsköld på sina arlar;

7. Och skafte på hans spjut war såsom ett wästrå, och jernet på hans spjut höll sexhundra skillar jern; och hans wapnedragare gick framför honom.

8. Och han stod och ropade till Israels slagorden, och sade till dem: Hwi ären I utdragne till att ståa eder till strid? Är icke jag en Philisteer, och I ären Sauls tjenare? Väljer en ut af eder, som går hitneder till mig.

9. Kan han strida emot mig, och slår mig, så wilje wi wara ebra tjenare; warder och jag hans öfwerman, och slår honom, så stollen I wara våra tjenare, och stolen tjena oss.

10. Och Philisteen sade: Jag hafwer i denna dag gjort Israels här en skam; låter mig så en, och låter oss strida med hwarannan.

11. Då Saul och hela Israel hörde dessa Philisteens ord, försträckte de sig, och fruktade sig storliga.

12. Men David war en Ephratist mans son, af Bethlehem Juda, som het Isai; han hade åtta söner, och war en gammal man i Sauls tid, och war äldersliden ibland män.

1 Sam. 16: 1.

13. Och de tre äldste Isai söner woro dragne med Saul till stridena; och war detta deras namn: Eliab den förstfödde, Abinadab den andre, och Samma den tredje.

14. Men David war den yngste. Då nu de tre äldste woro utdragne med Saul till stridena,

1 Sam. 16: 11.

15. Gick David åter hem ifrån Saul, till att wälta fins faders får i Bethlehem.

16. Men den Philisteern trädde fram både morgon och afton, och stod der i fyratio dagar.

17. Och Isai sade till sin son David: Tag att dina bröder detta epha af torkad ar, och dessa tio bröd, och löp bort i håren till dina bröder;

18. Och dessa tio blöta oflar, och så höf-

witsmannen om; och besöl dina bröder, om dem wäl går, och tag wara uppå hwad de säga dig.

19. Men Saul, och de, och alle Israels män woro i esbalen om, och stridde emot de Philisteer.

20. Då stod David bittida upp om morgonen, och besallde fåren herdan om; lade uppå sig, och gick åstas, såsom Isai honom budit hade, och kom till wagnborgena; och härnär war utdragen, och hade ståat sig, och de stridde i stridene.

1 Sam. 26: 5.

21. Ty Israel hade ståat sig; så woro och de Philisteer rebo emot deras här.

22. Då lät David det han bar i tygmaktarens händer, och lopp bort i spetsen, och gick bort och besallade sina bröder.

23. Och wid han nu talade med dem, si, då trädde den kämpen fram, som het Goliath, den Philisteern af Gath, utu de Philisteers här, och talade såsom tillförene; och David hörde det.

24. Men hwar man i Israel, då han den mannen såg, flydde för honom, och fruktade sig storliga.

25. Och hwar man i Israel sade: Hwars I icke sett denna mannen, som uppgången är? Ty han är uppgången till att tala försmädelse emot Israel; och den honom slår, honom will Konungen göra mycket rik, och gifwa honom sina dotter; och will göra hans faders hus fritt i Israel.

26. Då sade David till männerna, som när honom stodo: Hwad skall man gifwa honom, som slår denna Philisteern, och wänder denna stammien ifrån Israel? Ty hwad är denna oomskorne Philisteern, som försmäder lefwandes Guds här?

27. Då sade folket honom såsom tillförene: Det skall man gifwa honom, som honom slår.

28. Och Eliab hans äldste broder hörde att han talade med männerna, och wardt wred på David, och sade: Hwi äst du hitneder kommen? Och hwi hafwer du öfwergifwit de få fåren i öknene? Jag känner wäl dina öfwerdådighet, och dins hjertas ondska; ty du äst hitneder kommen till att se stridena.

1 Sam. 16: 6. 7.

29. David sade: Hwad hafwer jag då nu gjort? Är det mig icke besaladt?

30. Och wände sig om till en annan, och sade såsom han hade sagt tillförene; då swarade honom folket såsom tillförene.

31. Och då de hörde de ord, som David

sade, förkunnade de det Saul; och han lät hemta honom.

32. Och David sade till Saul: Ingen mans hjerta gifwe sig för den sakens skull; din tjänare skall gå bort, och strida med Philisteen.

33. Saul sade till David: Du kan icke gå bort emot denna Philisteen, och strida med honom; ty du äst en yngling, och han är en stridsman ifrå hans ungdom.

34. Men David sade till Saul: Din tjänare waktade fins faders får, och då der kom ett lejon och en björn, och tog bort ett får af hjorden;

35. Då följde han efter, och slog honom, och tog det utu hans mun; och då han reste sig upp emot mig, tog jag honom i slagget, och slog honom och drap honom.

36. Så hafwer din tjänare slagit både lejon och björn. Så må nu denne oomskorne Philisteen wara såsom endera; ty han hafwer försmådat lefwandes Guds här.

37. Och David sade: HÆren, som mig frälste ifrå lejonet, och ifrå björnen, han frälser mig och ifrå denna Philisteen. Och Saul sade till David: Gå! åstad, HÆren ware med dig.

38. Och Saul drog sin kläder uppå David, och satte honom en kopparskjöld på hans hufwud, och lade ett pansar uppå honom.

39. Och David band sitt swärd öfwer sin kläder, och begynte till att gå; ty han hade icke försökt det. Då sade David till Saul: Jag kan icke så gå; ty jag är det icke wan. Och han lade det ifrå sig.

40. Och tog sin staf i sina hand, och utwalde fem släta stenar utu bäcken, och lade dem uti herbasträpporna, som han hade, och i säcken, och tog slungona i sina hand, och gick fram emot Philisteen.

41. Och Philisteen gick och framåt, och kallades intill David, och hans wapnedragare för honom.

42. Då nu Philisteen såg och såbade David, föraktade han honom; ty han war en yngling, brunaktig och dägelig.

1 Sam. 16:12.

43. Philisteen sade till David: Är jag då en hund, att du kommer emot mig med läppar? Och bannade David wid sina gudar;

44. Och sade till David: Kom hit till mig, jag skall gifwa ditt kött foglom under himmelen och djurum på markene.

45. David sade till Philisteen: Du kommer till mig med swärd, spjut och stöld;

men jag kommer till dig i HÆrens Zebaoths Rätt, Israels härers Guds, den du försmådat hafwer. Ps. 20: 8. 118: 10. 11.

46. Och HÆren skall i denna dag gifwa dig uti mina hand, att jag skall slå dig, och taga ditt hufwud af dig, och gifwa de Philisteers härers kropp i denna dag foglom under himmelen, och djurum på markene, att all land stola förnimma, att Israel hafwer en Gud.

47. Och all denna menigheten skall förnimma, att HÆren icke hjälper genom swärd eller spjut; ty striden är HÆrens, och han skall gifwa eder i våra händer.

48. Då nu Philisteen reste åstad, gick och kallades in mot David, stöndade sig David, och lopp ifrå hären emot Philisteen.

49. Och David tog sina hand i sträpporna, och fattade derut en sten, och slungade, och råfde Philisteen i hans pannan, så att stenen gick in i pannan; och han föll på jordena på sitt ansigte.

50. Alltså öfwerwann David Philistern med slungone och stenenom, och slog honom och drap honom.

51. Och efter David intet swärd hade i sine hand, lopp han fram till Philisteen, och tog hans swärd, och drog det utu skidone, och drap honom; och högg honom dermed hufwudet af. Då de Philisteer sågo, att deras karkaste war död, flydde de.

52. Och Israels män och Juda reste upp, ropade och jagade efter de Philisteer, intill dess man kommer i balen, och allt intill Ekrons portar; och de Philisteer föllo slagne på wägenom till portarna, allt intill Gat, och intill Ekron.

53. Och Israels barn wände om af det jagandet efter de Philisteer, och stannade deras lägre.

54. Men David tog Philisteens hufwud, och förde det till Jerusalem, men hans wapen lade han i sina hyddor. 1 Sam. 21: 9.

55. Men då Saul såg David utgå emot Philisteen, sade han till Abner sin härhöfwitsman: Swars son är den ynglingen? Abner sade: Så wist som din själ lefwer, Konungen, jag wet det icke.

56. Konungen sade: Så fråga berester, hwars son den ynglingen är.

57. Då nu David kom igen, seban Philisteen slagen war, tog Abner honom, och bade honom in för Saul; och han hade den Philisteens hufwud i sine hand.

58. Och Saul sade till honom: Swars son

äst du, yngling? David sade: Jag är dines tjänares Isai den Bethlehemitens son.

18. Capitlet.

Jonathan älskar, folket prisar, Saul hatar, Michal älskar David.

Då han hade uttalat med Saul, förband sig Jonathan hans hjerta med Davids hjerta; och Jonathan warbt lär åt honom, såsom sitt eget hjerta. 1 Sam. 20: 17.

2. Och Saul tog honom i den dagen, och lät honom icke mer komma i fins faders hus. 1 Sam. 17: 16.

3. Och Jonathan och David gjorde ett förbund tillhoppa; ty han hade honom lär, såsom sitt eget hjerta. 1 Sam. 20: 16. 23: 18.

4. Och Jonathan drog af sin kjortel, som han hade uppå, och gaf honom David; der-till sin mantel, sitt swärd, sin båga och sitt bälte.

5. Och David gick ut, dit Saul sände honom, och skickade sig wisliga; och Saul satte honom öfwer frigsfolket, och han war allo folkens, och deklites Sauls tjenarom, täder.

6. Men det begaf sig, då han igenkommen war, seban han hade slagit Philisteen, att qwinborna af alla Israels släder ginga emot konung Saul med sång och harpor, med glädje, och med gigor. 2 Ros. 15: 20. Dom. 11: 34.

7. Och qwinborna sango till hwarandra, och spelade, och sade: Saul hafwer slagit tusende; men David tiotusend. 2 Ros. 15: 21. 1 Sam. 21: 11. 29: 5.

8. Då förgrymmade sig Saul storliga, och det talet behagade honom gansta illa, och sade: De hafwa gifwit David tiotusend, och mig tusende; han warber wäl ännu konung? 9. Och Saul såg illa uppå David, ifrå den dagen, och allt seban.

10. På den andra dagen föll den onde anden af Gubi öfwer Saul, och han propheterade hemma i huset; men David spelade på strängerna med sine hand, såsom han dageliga plågade. Och Saul hade ett spjut i handene;

11. Och stöt det åstad, och tänkte: Jag vill stjula David igenom i wäggen; men David gaf sig undan för honom i två gånger.

12. Och Saul fruktade för David; ty HERren war med honom, och war gången ifrå Saul.

13. Så satte Saul honom ifrå sig, och gjorde honom till höfwitsman öfwer tusende män; och han gick ut och in för folkens.

14. Och David hade sig förnumstelige i alla sina gerningar; och HERren war med honom.

15. Då nu Saul såg, att han war så gansta förnumstig, fruktade han för honom.

16. Men hela Israel och Juda hade David lär; ty han gick ut och in för dem.

17. Och Saul sade till David: Si min äldsta dotter Merob vill jag gifwa dig till hustru; war manlig, och för HERrens trüg; ty Saul tänkte, min hand skall icke komma wid honom, utan de Philisteers hand.

18. Men David svarade Saul: Ho är jag? Eller hwad är mitt lefwerne, och mins faders hus slägt i Israel, att jag skulle warda konungens måg?

19. Då nu tiden kom, att Merob, Sauls dotter, skulle wordit gifwen David, wardt hon gifwen Abriel den Mesholathiten till hustru. 2 Ros. 21: 8.

20. Men Michal, Sauls dotter, hade David lär. Då det wardt sagdt Saul, sade han: Det är rätt;

21. Jag vill gifwa honom henne, att hon må komma honom på fall, och de Philisteers händer måga komma öfwer honom. Och han sade till David: Du skall i dag warda min måg med den andra.

22. Och Saul böd sina tjenare: Taser wid David hemliga, och säger: Si, konungen hafwer wisja till dig, och alla hans tjenare älska dig; så blif nu konungens måg.

23. Och Sauls tjenare talade dessa orden för Davids öron; men David sade: Tyder eder det wara en ringa ting, att wara konungens måg? Och jag är en fattig och ringa man.

24. Och Sauls tjenare gåfwo honom swar igen, och sade: Sådana ord hafwer David sagt.

25. Saul sade: Säger så till David: Konungen begärar ingen morgongåfwo, annan än hundrade förhudar af de Philisteer, att man må hämnas på konungens fiendar; ty Saul for efter att fälla David genom de Philisteers hand.

1 Ros. 34: 12. 2 Ros. 22: 16, 17.

26. Då sade hans tjenare David dessa orden. Och David tyckte så godt wara, att han måtte blifwa konungens måg. Och tiden war ännu icke ute.

27. Och David stod upp, och drog åstad med sina män, och slog af de Philisteer tu-hundrad män; och David hade deras förhudar, och förnöjde konungen med talet; på

det han skulle warba Konungens mäg. Då gaf Saul honom sina dotter Michal till hustru. 2 Sam. 3: 14.

28. Och Saul såg och märkte, att HETren war med honom. Och Michal, Sauls dotter, hade honom kär.

29. Då fruktade Saul ännu mer för David, och wardt hans fiende i alla sina lifsdagar.

30. Och då de Philisteers Förstar drogo ut, handlade David förnumsfeligare än alle Sauls tjenare, när de utdrogo, så att hans namn wardt mycket altadt.

19. Capitlet.

Saul wreb, blifsläf, efter döda David, bebrages, propheterar.

Men Saul talade med sin son Jonathan, och med alla sine tjenare, att de skulle slå David ihjäl. Men Jonathan, Sauls son, hade stor wilja till David;

2. Och underwiste honom det, och sade: Min fader Saul far efter, och will dräpa dig; så förwara dig nu till morgons, och blif öfwer en sido, och göm dig.

3. Men jag will gå ut med min fader, och will slå brederwid min fader på markene, der du äst, och tala om dig med min fader; och hwad jag ser, det will jag kungöra dig.

4. Och Jonathan talade det bästa om David med sinom fader Saul, och sade till honom: Konungen synde icke på sin tjenare David; ty han hafwer intet brutit dig emot, och hans gerningar äro dig ganska nyttiga.

5. Och han hafwer satt sitt lif i sina hand, och slog den Philisteen, och HETren gjorde en stor salighet helo Israel; det hafwer du sett, och gladt dig deraf; hwi will du då syna på ett ofstydigt blod, så att du dräper David utan fat?

Dom. 12: 3. 1 Sam. 17: 32, 49.

6. Då lydde Saul Jonathan's röst, och swor: Så wißt som HETren lefwer, skall han icke dö.

7. Då kallade Jonathan David, och sade honom alla dessa orden; och hade honom in för Saul, att han war för honom, såsom tillföre.

8. Så kom åter ett örlig; och David drog ut, och stridde emot de Philisteer, och slog en stor slagting; så att de flydde för honom.

9. Men den onde HETrans ande kom öfwer Saul, och han satt i sitt hus, och hade ett spjut i sine hand; så spelade David på strängerna med bandene.

1 Sam. 16: 14. 18: 10.

10. Men Saul for efter att stjuta David igenom med spjutet i wäggen; men han wel undan ifrå Saul, och spjutet for in i wäggen; och David flydde, och undslapp i den nattene.

11. Och Saul sände båd i Davids hus, att de skulle taga wara uppå honom, och om morgonen slå honom ihjäl; men Michal, Davids hustru, underwiste det honom, och sade: Om du i natt icke undsätter dina fjäl, så måste du i morgon dö. Pf. 59: 1. 3.

12. Så lät Michal honom neder genom ett fenster; och han gick sina färde, flydde, och undslapp.

13. Och Michal tog ett beläte, och lade det i sängena; och lade ett getskinn om dess hufwud, och öfvertäckte det med kläder.

14. Då sände Saul båd, att de skulle hemta David; men hon sade: Han är frant.

15. Då sände Saul båd, till att besö David, och sade: Bärer honom hitupp till mig med sängene, att han må dräpas.

16. Då nu båden kommo, så då såg belätet i sängene, och getskinn om dess hufwud.

17. Då sade Saul till Michal: Hwi hafwer du bebragit mig, och släppt min fienda, att han skulle undkomma? Michal sade till Saul: Han sade till mig: Låt mig gå, eller jag slår dig ihjäl.

18. Och David flydde, och undkom, och kom till Samuel i Rama, och sade honom allt det Saul honom gjort hade; och han gick bort med Samuel, och blefwo i Najoth.

19. Och det wardt underwist Saul: Ei, David är i Najoth i Rama.

20. Då sände Saul båd, att de skulle hemta David; och de sågo horar med Propheter prophetera, och Samuel war deras tillfiare. Då kom Guds Ande uppå Sauls båd, så att de och propheterade.

1 Sam. 10: 5.

21. Då det wardt Saul sagdt, sände han annor båd; de propheterade och. Så sände han tredje båden; de propheterade och.

22. Så gick han och sjelf till Rama; och då han kom till den stora brunnen, som är i Sechu, frågade han, och sade: Hwar är Samuel och David? Då wardt honom sagdt: Ei, i Najoth i Rama.

23. Och han gick dit till Najoth i Rama; och Guds Ande kom också öfwer honom; och han gick och propheterade, till dess han kom till Najoth i Rama.

24. Och han drog också sin kläder af, och propheterade också för Samuel, och föll naten

neder den hela dagen, och den hela natten. Deras säger man: Är od Saul ibland Profeter?

1 Sam. 10: 12.

20. Capitlet.

David's och Jonathan's förbund.

Och David flydde ifrå Naoth i Rama, och kom och talade för Jonathan: Hvad hafwer jag gjort? Hvad hafwer jag misshandlat? Hvad hafwer jag sinbat för dinom fader, att han står efter mitt lif?

2. Han sade till honom: Bort det! Du skall icke dö; si, min fader gör intet, hwarken stort eller litet, det han icke uppenbarar för min öron; hwi skulle då min fader dölja detta för mig? Det skall icke gå så till.

3. Då swor David ytterligare, och sade: Din fader wet väl, att jag hafwer funnit nåde för din ögon; derföre må han tänka, Jonathan skall intet weta härpå, på det han icke skall bedröfwas deraf; jannerliga, så wist som HERren lefwer, och så wist som din själ lefwer, det är icke mer än ett steg emellan mig och döden.

4. Jonathan sade till David: Jag vill göra dig allt det ditt hjerta begärar.

5. David sade till honom: Ei, i morgon är nymånad, att jag skall sitta till bords med Konungen; så låt mig betämma, att jag gämnar mig på markene allt intill aftonen på tredje dagen.

4 Mos. 28: 11. Ps. 81: 4.

6. Om din fader frågar efter mig, så säg: David bad mig, att han måtte löpa till sin stad Bethsehem; förty det är ett ärligit offer allo släkten.

7. Är det så, att han säger: Det är godt; så står det väl med dinom tjenare; warder han od wred, så warder du väl märkandes, att han hafwer ondt i sinnet.

8. Så gör nu barmhertighet med dinom tjenare; ty du hafwer med mig dinom tjenare gjort ett förbund i HERrans om; är od något misshgerning i mig, så dräp du mig, och låt mig icke komma inför din fader.

1 Sam. 18: 3.

9. Jonathan sade: Bort det ifrå dig, att jag skulle märka, att min fader hade i sinnet göra dig ont, och jag icke skulle det säga dig.

10. David sade: Ho skall säga mig det, om din fader swarar dig något hårdt?

11. Jonathan sade till David: Kom, låt oss gå ut på markena; och de gingo både ut på markna.

12. Jonathan sade till David: HERren Israels Gud, om jag utfrågar af minom

fader i morgon och öfvermorgon, att det står väl till med David, och jag icke sänder till dig, och uppenbarar det för din öron;

13. Så göra HERren det och det med Jonathan; men om minom fader tädes det ondt är emot dig, så vill jag od uppenbara det för din öron, och släppa dig, att du går dina färde med frib; och HERren ware med dig, såsom han med minom fader warit hafwer.

14. Gör jag det icke, så gör du inga HERrans barmhertighet med mig, så länge jag lefwer, ej heller när jag dör.

15. Och när HERren utrotar Davids sienbar, hwar och en utaf landet, så tåg icke du dina barmhertighet bort ifrå mitt hus till ewig tid.

16. Alltså gjorde Jonathan ett förbund med Davids hus, och sade: HERren träfwe det utaf Davids sienbars händer.

17. Och Jonathan sade ytterligare, och swor David, så lär hade han honom; ty han hade honom så kär, som sina själ.

1 Sam. 18: 1.

18. Och Jonathan sade till honom: I morgon är nymånad, så warder väl frågadt efter dig; ty man warder dig saknandes, der du pågår sitta.

4 Mos. 10: 10. 2 Chr. 2: 4. Es. 1: 13.

19. På tredje dagen kom med hast neber, och gaff uti något rum, der du kan gämma dig på sötnedagenom, och sätt dig wid den stenen Asel;

1 Sam. 19: 2, 3.

20. Så vill jag stjuta tre pilar utmed honom, såsom jag stöte till ett mål.

21. Och si, jag vill sända drängen: gaff och tag igen pilen; om jag säger till drängen: Ei, pilarna ligga hitut bak dig, tag upp dem; så kom, ty det är frib, och är ingen fara, så wisserliga som HERren lefwer.

22. Men om jag säger till drängen: Ei, pilarna ligga bort bätter fram för dig; så gaff dina färde, ty HERren hafwer låtit dig gå.

23. Och hwad du och jag med hwarannan talat hafwe, HERren ware emellan mig och dig i ewig tid.

24. Så gämba David sig i markene; och då nymånaden kom, satte Konungen sig till bords till att äta.

25. Då nu Konungen hade satt sig i sitt rum, såsom han tillförene war wan, utmed wäggen, stod Jonathan upp; och Abner satte sig wid Souls sido; och man saknade David i hans rum.

26. Och Saul talade den dagen intet; ty

han tänkte, honom är något wederkommet, att han icke är ren.

3 Mos. 7: 19. 11: 24. 15: 16.

27. På den andra nymånadsdagenom, då man samlade David i hans rum, sade Saul till sin son Jonathan: Svi är icke Isai son kommen till bords, hvarken i går eller i dag?

28. Jonathan svarade Saul: Han bad mig, att han skulle gå till Bethsehem;

29. Och sade: Låt mig gå, förty vår släkt skall offra i stadenom, och min broder hafwer sjelf budit mig; hafwer jag nu funnit nåd för din ögon, så vill jag dit, och se mina bröder; derföre är han icke kommen till Konungens bord.

30. Då wardt Saul vred på Jonathan, och sade: Du skall och hofwe, jag wet väl, att du hafwer utwalt Isai son, dig och dine stemma moder till stam.

31. Ty så länge Isai son lefwer på jordene, warder hvarken du eller ditt rike beståndandes. Så sänd nu, och låt hemta honom hit till mig; ty han måste dö.

1 Sam. 15: 23, 28.

32. Jonathan svarade sinom fader Saul, och sade till honom: Svi skall han dö? Hwad hafwer han gjort?

33. Då stöt Saul spjutet efter honom, att han måtte stjutit honom igenom. Då märkte Jonathan, att alldeles war beslutet med hans fader, att han wille dräpa David;

34. Och stod upp ifrå bordet gansta wred, och åt på den samma andra nymånadsdagenom intet bröd; ty han wardt bedröfwad om David, efter hans fader hade så bestämt honom.

35. Om morgonen gick Jonathan ut i markena, såsom han hade öfwerens warit med David; och en liten bräng med honom.

36. Och han sade till drängen: Löp och hemta mig pilarna upp igen, som jag stuter; då drängen lopp, stot han en pil öfwer honom.

37. Och då drängen kom på det rummet, dit Jonathan hade stjutit pilarna, ropade Jonathan efter honom, och sade: Pilen ligger bättre fram för dig;

38. Och ropade än en tid efter honom: Stynnda dig full snart, ståt icke stilla. Då hemtade drängen Jonathan pilarna upp, och bar dem till sin herra.

39. Och drängen wistte intet hwad på färde war; allenast Jonathan och David wistte det.

40. Då fick Jonathan sinom bräng sin

wapen, och sade till honom: Gå, och bär in i staden.

41. Då drängen war ingången, stod David upp af rummet på södra sidone, och sät på sitt ansligte till jordena, och tillbad tre resor; och de tygte hwarannan, och greto tillhops, ju David albramest.

42. Och Jonathan sade till David: Gå med frid, hwad wi både sworit hafwe i HERans Namn och sagt: HERren war: emellan mig och dig, emellan min säd och din säd, till ewig tid.

43. Och han stod upp, och gick sin väg; men Jonathan gick i staden igen.

21. Capitlet.

David's hunger, stett, rasande.

Och David kom till Nobe till Presten Ahimelech, och Ahimelech wardt häpen wit han gick emot David, och sade till honom: Svi kommer du så allena, och ingen man med dig?

2. David sade till Presten Ahimelech: Konungen hafwer befallt mig ett ärend, och sade till mig: Låt ingen weta hwarester jag hafwer sändt dig, och hwad jag hafwer befallt dig, så hafwer jag sagt mina tjenare före der och der. Ruth 4: 1.

3. Om du nu hafwer något under dina händer, till en fem bröd, så mig det i min hand; eller hwad du finner.

4. Presten svarade David, och sade: Jag hafwer ingen menlig bröd under mine hand: utan helig bröd, om eljest tjenarena hafwa hållit sig ifrå gwinnor.

2 Mos. 19: 15. 3 Mos. 24: 5. Matth. 12: 4.

5. David svarade Presten, och sade till honom: Gwinnorna hafwa warit oss ifråstängda i tre dagar, då jag för äskad; och tjenarens tyg woro helig; men är denna vägen ohelig, så skall han i dag helgad warda genom tygen.

6. Så gaf Presten honom af det helga, efter der war intet annat bröd, utan råderbröden, dem man upptog för HERanom, på det man skulle lägga fram annor förl bröd, på den dagen då han dem borttog.

Matth. 12: 3. Marc. 2: 25. Luc. 6: 3.

7. Men der war den dagen en man inne besluten för HERanom, utaf Sauls tjenare, benämnd Doeg, en Edomeer, den mäktigaste ibland Sauls herbar. Ps. 52: 2.

8. Och David sade till Ahimelech: Är icke här under mina hand ett spjut eller swär? Jag hafwer icke tagit mitt swär eller wapen

med mig; förty Konungens ärende war hastigt.

9. Presten sade: Den Philisteens swärd, Goliaths, den du slogst i ebdalen, det är här svept uti en mantel bak listjortelen; vill du det, så tag det; ty här är intet annat, än det. David sade: Dess like är icke, så mig det hit.

1 Sam. 22:10. 23:6.

10. Och David stod upp, och flydde för Saul, och kom till Achis, Konungen i Gath.

Ps. 56:1.

11. Men Achis tjenare sade till honom: Denne är David, landsens Konung, om hvilken de sängo i dansen, och sade: Saul slog tusende, men David tiotusende.

1 Sam. 18:7.

12. Och David lade dessa orden på hjertat, och fruktade sig storliga för Achis, Konungenom i Gath.

13. Och han förmanblade sina åthäfswor för dem, och föll neder i deras händer, och stötte sig emot dörrarne i porten, och hans spott föll honom ut på slagget.

Ps. 34:1.

14. Då sade Achis till sina tjenare: Si, I se, att mannen är ursinnig; hwi hafwen I haft honom till mig?

15. Hafwer jag icke nog ursinniga, att I skulle hafwa denna in till mig, att han skulle rafa för mig? Stulle han komma i mitt hus?

22. Capitlet.

David's släkt. Doeg's mord.

David gif dådan, och flydde bort uti den stulen Abullam. Då hans bröder det hörde, och hela hans faders hus, kommo de ditmed till honom.

Ps. 57:1. 142:1.

2. Och till honom församlade sig allehanda män, som i nöd, i gäld och bebröfwadt hjerta woro, och han wardt deras höfswitsman, så att när honom woro wid fyrahundra män.

3. Och David gif dådan till Mizpa uti de Moabiter's land, och sade till de Moabiter's Konung: Låt min farfar och min moder gå ut och in med eder, tilldess jag får se hwad Gud will göra med mig.

4. Och han lät dem in för de Moabiter's Konung, att de woro när honom så länge som David war på borgene.

5. Men den Propheten Gad sade till David: Blif icke på borgene, utan gå bort i Juda land. Så gif David åstad, och kom uti den slogen Bareth.

Ps. 63:1.

6. Och det kom för Saul, att David och de män, som när honom woro, woro sedde.

Som nu Saul bodde i Gibeon i en lund i Rama, hade han sitt spjut i handene, och alla hans tjenare stodo brebewid honom.

7. Då sade Saul till sina tjenare, som stodo brebewid honom: Hörer, I Jemini barn, menn och Isai son stola gifwa eder allom åttar och wingårbar, och göra eder alla till öfwerstar öfwer tusende, och öfwer hundra;

8. Att I alle hafwen förbundit eder emot mig, och ingen är, som det för min dron uppenbarar, efter min son hafwer och gjort ett förbund med Isai son? Är ingen ibland eder, hwilken det gör ondt för mina skull, och uppenbarar det för min dron? Ty min son hafwer uppvädd min tjenare emot mig; att han skall gå mig efter, såsom för ögon är.

9. Så swarade Doeg den Edomeen, som stod ibland Sauls tjenare, och sade: Jag såg Isai son, att han kom till Robe till Ahimelech, Ahitobs son.

1 Sam. 21:7. Ps. 52:2.

10. Han frågade om honom Heteran, och gaf honom spisning och Goliaths den Philisteens swärd.

1 Sam. 21:6, 9.

11. Då sände Konungen åstad, och lät kalla Presten Ahimelech, Ahitobs son, och hela hans faders hus, Presterna som woro i Robe; och de kommo alle till Konungen.

12. Och Saul sade: Hör du, Ahitobs son. Han sade: Här är jag, min herre.

13. Och Saul sade till honom: Hwi hafwen I gjort ett förbund emot mig, du och Isai son, så att du hafwer gifwit honom bröd och swärd, och frågat Gud för honom, på det du skulle uppväda honom, till att han skulle gå mig efter, såsom för ögon är?

14. Ahimelech swarade Konungenom, och sade: Och ho är ibland alla dina tjenare sådana som David, trogen och Konungens måg, och går i dine lydno, och är mycket afhållen i ditt hus?

15. Hafwer jag nu först i dag begynt fråga Gud för honom? Det ware långt ifrån mig; Konungen lägge sin tjenare icke såbant till i allo mins faders huse; förty din tjenare hafwer intet wetat af allt detta, hwarken litet eller stort.

16. Men Konungen sade: Ahimelech, du måste döden dö, du och hela dina faders hus.

17. Och Konungen sade till sina drabanter, som när honom stodo: Wänder eder, och dräper Heterans Prest; förty deras hand är of med David; och då de wiste att han flydde, underwiste de mig det icke. Men

Ronungens tjenare wille icke komma deras händer wi  H tr ns Prester, och slå dem.

18. Då s de Ronungen till Doeg : Wänd du dig, och slå Presterna. Doeg den Ebo- meen wände sig, och slog Presterna, så att den dagen blefwo både fem och  ttatio m n, som drogo linnan liffjortel. 2 Mos. 28: 40.

19. Och Presteras sl d Robe slog han med swärdsegg, både män och q vinnor, barn och dem som bidde, så och  snar, och s r.

20. Men en Ahimelechs son, Ahitobs sons, benämnd Abjathar, slapp undan, och flydde bort till David ;

21. Och s de honom, att Saul hade dräpit H tr ns Prester.

22. Men David s de till Abjathar : Jag wiste w l den dagen, då den Ebomeen Doeg der war, att han skulle säga det Saul. Jag är skyldig för alla d ns faders hus själar.

23. Blif n r mig, och frukta dig intet. Den som slår efter mitt lif, han skall och slå efter ditt lif, och du skall med mig blifwa f rwarab.

23. Capitlet.

David f rr dd, f rf lj , fr skt.

Och David wardt b dabt : Si, de Philisteer strida emot Regila, och r fwa laborna.

2. Då frågade David H tr n, och s de : St ll jag gå bort och slå dessa Philisteer ? Och H tr n s de till David : G df  sl d, du skall slå de Philisteer, och undsätta Regila. 1 Sam. 22: 5.

3. Men de män när David s de till honom : Si, wi hafwe fruktan h r i Juda ; och wilje ännu gå bort till Regila, till de Philisteers h r ?

4. Då frågade  ter David H tr n. Och H tr n swarade honom, och s de : Upp, drag ned till Regila ; ty jag will gifwa de Philisteer i dina händer.

5. Så drog David med sina m n till Regila, och stridde emot de Philisteer, och dref dem deras h stap bort, och slog dem en stor slagtm ng af. Alls  undsätte David dem i Regila ;

6. Ty då Abjathar, Ahimelechs son, flydde till David till Regila, bar han liffjortelen bitned med sig. 1 Sam. 21: 9. 22: 10.

7. Då wardt Saul sagdt, att David war kommen till Regila ; och han s de : Gud hafwer gifwit honom i mina händer, så att han  r t nnelp kt, och  r kommen i en stad, m  r f rwarab med portar och bonmar.

8. Och Saul l t l s a allt folket till strid, bitnedder till Regila, och skulle belägga David och hans m n.

9. Då David förmärkte, att Saul hade ondt i sinnet om honom, s de han till Presten Abjathar : Tag hit liffjortelen.

10. Och David s de : H tr re Israels Gud, din tjenare hafwer hört, att Saul hafwer i sinnet, att han skall komma till Regila, till att förberfwa staden för mina skull.

11. M nn borgarena i Regila  fwerantwarba mig i hans händer ? Och m nn Saul komma hitnedder, såsom din tjenare hört hafwer ? Det l t din tjenare så weta, H tr re Israels Gud. Och H tr n s de : Han kommer hitnedder.

12. David s de : M nn borgarena i Regila  fwerantwarba mig och mina m n i Sauls händer ? H tr n s de : Ja.

13. Då stod David upp med sina m n, som woro wi  serhundrad, och drogo ut af Regila, och wandrade  nart de kände. Då nu Saul wardt sagdt, att David war utflydder af Regila, l t han sitt uttåg besl .

14. Och David blef i  k nene på borgene, och blef på berget i den  k nene Siph ; men Saul sökte honom så länge han lefde ; men Gud gaf honom icke i hans händer.

15. Och David s g, att Saul utdragen war att söka efter hans lif ; men David blef uti den  k nene Siph i hebene.

16. Då stod Jonathan upp, Sauls son, och gif bort till David ut i hebena, och styrkte hans hand i Gudi ;

17. Och s de till honom : Frukt  dig intet ; mins faders Sauls hand finner dig intet ; och du warder Ronung  fwer Isra el, så will jag wara dig närmast ; och detta wet min fader w l. 1 Sam. 15: 26.

18. Och de gjorde både ett f rb nd tillh pa f r H tr nan. Och David blef i hebene ; men Jonathan drog hem igen. 1 Sam. 18: 3. 20: 16.

19. Men de Siphiter foro upp till Saul i Gibca, och s de :  r icke David g mder n r  fj på borgene i hebene, på den h gen Gadila, som ligger på högra handene wi   k nen ? 1 Sam. 26: 1. Ps. 54: 1.

20. Så kom nu neder, Ronung, efter  ll bins hjertans beg r, så wilje wi öfwerantwarba honom i Ronungens händer.

21. Då s de Saul : W fignade waren H tr nanom, att J hafwen förbarmat ett öfwer mig.

22. Så g r nu bort, och warder des ännu

wisfare, att I mågen så weta och se, på hwad rum hans fötter warit hafwa, och ho honom der sett hafwer; ty mig är sagdt, att han är liflig.

23. Beset och bespejer all rum der han gömmer sig; och kommer igen till mig, när I ären wisse wordne, så will jag fara med eder. Är han i landena, så skall jag söka upp honom i all tusend i Juda.

24. Då stodo be upp, och gingo till Siph fram för Saul; men David och hans män woro i den öfnene Maon, på den slättmarkene, på högra sidone wid öfnena.

25. Då nu Saul drog dit med sina män till att söka, wardt David förwarad, och drog ned uti en bergsklippi i öfnene Maon. Då Saul det hörde, jagade han efter David i den öfnene Maon;

26. Och Saul med sina män gick på ena sidon om berget, och David med sina män på den andra sidon om berget. Då nu David stånade sig att undkomma för Saul, då tringshwärfde Saul med sina män David och hans män, att be måtte få dem fatt.

27. Men ett båbskap kom till Saul, och sade: Styrda dig, och kom; förty be Philisteer äro insallne i landet.

28. Då wände Saul om af det sölandet efter David, och drog bort emot de Philisteer. Deras kallar man det rummet Eclanabellot.

24. Capitlet.

David med Saul i fulone.

Och David drog med dädan, och blef på borgene i EnGebi.

2. Då nu Saul igentom ifrå de Philisteer, wardt honom sagdt: Si, David är i den öfnene EnGebi. 1 Sam. 23: 27.

3. Och Saul tog tretusend unga män utu hela Israel, och drog åslab till att söka David med hans män, på de stengettens klippor.

4. Och då han kom till de sårshyddor wid wägen, war der en kula; och Saul gick derin till att betäcka sina fötter; men David och hans män såto inne i fulone. Dom. 3: 24.

5. Då sade Davids män till honom: Si, betta är den dagen, om hwillen HERren din Gud dig sagt hafwer: Si, jag skall gifwa din fienda i dina händer, att du gör med honom såsom dig tådes. Och David stod upp, och skar satta bort ena flit af Sauls fjortel.

6. Men sedan slog honom hans hjerta, att han hade storit den Sauls flit bort.

7. Och sade till sina män: Det låte HERren wara långt ifrå mig, att jag det göra skulle, och komma mina hand wid min herre, HERrans smorda; ty han är HERrans smorde. Ps. 7: 5.

8. Och David stillte sina män med ordom, och lät dem icke öfwerfalla Saul. Och Saul kom upp utu fulone, och gick ut på wägen.

9. Stod och David sedan upp, och gick utu fulone, och ropade efter Saul, och sade: Min herre Konung. Saul såg tillbala efter sig; och David böjde sitt ansigte ned till jorden, och tillbad;

10. Och sade till Saul: Hwi hörer du de mennistors ord, som säga: David söker efter ditt argesta?

11. Si, i dag se din ögon, att HERren hafwer i denna dag gifwit dig i mina hand i fulone; och det wardt sagdt, att jag skulle bräpit dig; men dig wardt skonadt; ty jag sade: Jag will icke komma mina hand wid min herre; ty han är HERrans smorde.

12. Min fader, se dock fliten af din fjortel i mine hand, att jag icke wille bräpa dig, då jag bortskar en flit af din fjortel; länna och se, att intet ondt är i mine hand, eller något öfwertråfelse. Jag hafwer och intet syndat emot dig, och du gar efter mina själ, att du må taga henne bort.

13. HERren skall wara domare emellan mig och dig, och HERren skall hämnna mig på dig; men min hand skall icke wara öfwer dig.

14. Såsom man säger af ett gammalt ordspråk: Afogubattigom kommer obvgg; men min hand skall icke wara öfwer dig.

15. Swem förföljer du, Israels Konung? Swem jagar du efter? En bödan hund, ena löppo. 1 Sam. 26: 20.

16. HERren ware domare, och döme emellan mig och dig, och se dertill, och rätt min sak ut, och frie mig ifrå dine hand.

17. Som nu David hade dessa orden uttalat, sade Saul: Är det icke din röst, min son David? Och Saul upphof sina röst, och gret;

18. Och sade till David: Du äst rättfärdigare än jag; du hafwer bewist mig godt; men jag hafwer bewist dig ondt.

19. Och du hafwer i denna dag gifwit mig tillkänna, huru du hafwer gjort wäl emot mig; att HERren hade beslutit mig i dina händer, och du hafwer dock icke bräpit mig. 1 Sam. 26: 21.

20. Huru skulle något finna sin fienda, och

låta honom seban gå en god väg? HERren webergälle dig det goda, som du i denna dag med mig gjort hafwer.

21. Nu si, jag wet att du warder Konung, och Israels Konungesrike står i dine hand.

22. Så swår mig nu wid HERren, att du icke utrotar min såd efter mig, och icke utsträpar mitt namn utu minns faders hus.

23. Och David swor Saul, och så drog Saul hem; men David och hans män drogo upp på borgena.

25. Capitlet.

Samuel dör. Nabal. Abigail. Ahinoam. Phalti.

Och Samuel blef död; och belä Israel församlade sig, begreto honom, och begrofw honom i hans hus i Rama. Men David stod upp, och drog ned i den ölnena Paran.

1 Sam. 28: 3.

2. Och en man war i Maon, och hans wäsende war i Carmel, och den mannen war ganska mäktig, och hade tretusende får och tusende getter. Och det begaf sig, att han klippte sin får i Carmel.

Jos. 15: 55.

3. Och han het Nabal; och hans hustru het Abigail, och war en förnuftig qwinna, och dägelig under ansigtet; men mannen war hård och arg i sina gerningar, och war en af Caleb.

4. Då nu David fick höra i öknene, att Nabal klippte sin får,

5. Sände han ut tio unga män, och sade till dem: Går upp till Carmel, och då I kommen till Nabal, så hellsa honom, på mina wägnar, wänliga;

6. Och önska honom lycko, och säger: Frid ware med dig, och med ditt hus, och med allt det du hafwer.

7. Jag hafwer hört, att du hafwer säraskippare; si, dina herdar, som du hafwer, hafwa warit när oss; wi hafwe aldrig talat dem illa till; och dem hafwer intet fattats på talet, så länge de hafwa warit i Carmel.

8. Fråga dina brånger derom, de skola säga dig det. Så lät nu dessa unga män sinna nåd för din ögon; ty wi äre komne på en god dag. Gif dina tjenare, och dinom son David, hwad din hand finner.

9. Då de Davids unga män kommo dit, och hade på Davids wägnar talat all dessa orden med Nabal, höllo de upp.

10. Men Nabal svarade Davids tjenare, och sade: Ho är den David? Och ho är den Isai son? Det äro nu många de tjene-
re, som gifwa sig ifrå sina herrar.

11. Skulle jag taga mitt bröd, watten, och kött, som jag för mina klippare slagat hafwer, och gifwa de folke, som jag intet wet hwadan de äro?

12. Då wände de Davids unga män om igen på deras väg; och när de kommo till David, sade de honom allt detta.

13. Då sade David till sina män: Swar och en binde sitt swärd wid sig. Och hwar och en af dem band sitt swärd wid sig; och David band och beklifes sitt swärd wid sig; och drogo med honom ned wid syrahundrad män; men tuhundrad blefwo qwar när deras ryg.

14. Men en af brängerna gaf Abigail, Nabals hustru, tillkänna, och sade: Si, David hafwer sändt båd utur öknene, till att hellsa vår herra; och han snubbade dem.

15. Och de män hafwa dock warit och ganska nyttige, och intet talat oss illa till, och oss hafwer intet fattats på talet, så länge wi hafwe wissats när dem, medan wi i markene worom;

16. Utan de hafwa warit våra murar dag och natt, så länge wi waktade sären när dem.

17. Så märk nu och se, hwad du göra vill; ty förwisso är ett ondt för handene öfwer vår herra, och öfwer hela hans hus; och han är en Belials man, hwilken ingen något läga bjerfwes.

18. Då hastade sig Abigail, och tog tuhundrad bröd, och två läglar win, och fem kolar får, och fem släppor mjöl, och hundrad stycke rusten, och tuhundrad stycke skinn, och lade på åsnar;

19. Och sade till sina bränger: Går för mig, jag vill komma efter. Och hon sade sinom man Nabal här intet af.

20. Och som hon red på åsnanom, och kom neber i bergeshögdena, si, då kom David och hans män nederbragandes emot henne, så att hon mötte dem.

21. Och David hade sagt: Jag hafwer förgåfwes förwarat allt det denne hade i öknene, så att der hafwer intet fattats af allt det han hade; och han betalår mig godt med ondt.

22. Gud göre detta, och än mer Davids fiendar, om jag låter honom blifwa qwar, intill morgon just warber, en som på wäggen påfår, utaf allt det han hafwer.

23. Då nu Abigail såg David, steg hon hastigt af åsnanom, och föll för David på sitt ansigte, och tillhåll honom på jordene;

24. Och föll till hans fötter, och sade: Ad! min herre, min ware denna misgärning, och låt dina tjenarinno tala för din ägon; och bär dina tjenarinnos ord.

25. Min herre sätte icke sitt hjerta emot denna Nabal, den Belials mannen; ty han är en gafen man, såsom hans namn är, och gafenkap är med honom; men jag din tjenarinna hafwer icke sett mins herras unga män, som du utsände.

26. Men nu, min herre, så wißt som HERRN lefwer, och så wißt som din själ lefwer, HERRN hafwer förtagit dig, att du icke kom i blod, och hafwer friat dig dina hand; men nu ware dine fiender såsom Nabal, och de som wilja minom herre ondt. Ps. 49: 11.

27. Här är wälsignelsen, som din tjenarinna minom herre fört hafwer; gif henne de unga män, som med min herre wandra.

1 Mos. 33: 11.

28. Förlåt dine tjenarinno den öfwertrådeljen; ty HERRN skall göra minom herre ett traggit hus; ty du förer HERRNS krig, och intet ondt skall när dig funnet warba i alla dina lifsdagar.

29. Och om något menniska hafwer sig upp till att förfölja dig, och står efter dina själ, så skall mins herras själ wara inbunden uti de lefwandes snippe, när HERRN dinom Gud; men dina fienders själ skall warba bertslungad med slungo.

Ps. 31: 21. 97: 10. 6: 11. 73: 19.

30. När nu HERRN minom herre allt detta goda görandes warber, som han dig jagi hafwer, och budit dig, att du skall wara en hufwitsman öfwer Israel;

31. Så warder detta icke görandes mins herras hjerta någon ångest eller myd, att du hafwer blod utgjutit utan orsak, och hämnat dig hufswan; så skall HERRN göra minom herre godt, och du warder tänkandes på dina tjenarinno.

32. Då sade David till Abigail: Lofwad ware HERRN Israels Gud, som dig i dag hafwer emot mig såndt;

33. Och lofwade ware dina åthäfwor; och lofwad ware du, som i dag hafwer förtagit mig, att jag icke är kommen i blod, och hämnat mig med egna hand.

34. Samerliga, så wißt som HERRN Israels Gud lefwer, den mig förtagit hafwer, att jag icke gjorde dig ondt, hade du icke snarliga kommit emot mig, så hade Nabal, intill morgon ljust warber, icke qwar blifwit en, som på wäggerna pisfar.

35. Alltså tog då David af hennes hand det hon honom fört hade, och sade till henne: Har med frid upp till ditt hus; si, jag hafwer hört dina röst, och sådeliga tagit din person. 1 Mos. 19: 21. 32: 20. Ordf. 15: 1.

36. Då Abigail kom till Nabal, si, då hade han tillrebt ena måltid i sitt hus, såsom en Konungs måltid, och hans hjerta war gladt i honom; ty han war mycket bruden. Men hon sade honom intet, hwarken litet eller stort, intill morgonen ljust wardt.

37. Då dager wardt, när winet war gånget af Nabal, sade hans hustru honom detta. Då wardt hans hjerta dödt i honom, så att han wardt såsom en sten.

38. Och efter tio dagar slog HERRN honom, så att han blef dödd.

39. Då David hörde att Nabal war dödd, sade han: Lofwad ware HERRN, som hafwer hämnat min försmädelse på Nabal, och hafwer förwarat sin hustru för det ondt war; och HERRN hafwer Nabals ondsla webergullit in på hans hufwud. Och David sände bort, och låt tala med Abigail, att han måtte taga henne till hustru.

40. Och då Davids tjenare kommo till Abigail i Carmel, talade de till henne, och sade: David hafwer såndt oss till dig, på det han må få dig till hustru.

41. Hon stod upp, och tillbad på sitt ansigte till jordena, och sade: Si, här är din tjenarinna, att hon må tjena mins herras tjenare, och två deras fötter.

42. Och Abigail hastade sig, och gjorde redo, och red på en åsna, och fem tjenstefigor, som ubet henne woro; och följde Davids bådskap, och wardt hans hustru.

43. Desliles tog David Abinoram af Jisreel; och woro båda hans hustrur.

44. Men Saul gaf sina dotter Michal, Davids hustru, Phalti, Rais sone, af Gallim.

2 Sam. 3: 15.

26. Capitlet.

Sauls bägarer, spjut, anger.

Och de af Siph kommo till Saul i Gibeon, och sade: Är icke David förbold på berget Hachila, inför öknene?

1 Sam. 23: 19. Ps. 54: 2.

2. Då stod Saul upp, och drog ned till den öknen Siph; och med honom tretusend unge män af Israel; på det han skulle uppsöka David i öknene Siph.

3. Och lågrade sig på det berget Hachila, som ligger inför öknene wid wägen; men

David blef i otnene. Och då han såg, att Saul kom efter honom i ötnena,

4. Sände han spjare ut, och förfor att Saul wiserliga kommen war.

5. Och David stod upp, och kom till det rummet, der Saul höll sitt lägre; och han såg rummet, der Saul låg med sin hårhålsman, Abner, Hers son; ty Saul låg i wagnborgene, och härskollet omkring honom.

6. Då swarade David, och sade till Abimelech den Hethen, och till Abisai, Heruza son, Joabs broder: Ho vill med mig neber till Saul i lägret? Abisai sade: Jag vill ned med dig.

1 Mos. 10: 15. 1 Ebr. 2: 16.

7. Så kom David och Abisai till folket om natten, och si, Saul låg och sof i wagnborgene, och hans spjut stött i jordena wid hans hufwud; men Abner och folket låg omkring honom.

8. Då sade Abisai till David: Gud hafwer i denna dag beslutit din fienda i dina hand; så vill jag nu en gång med spjutet slinga honom igenom i jordena, så att han skall icke mer behöfwa.

9. Men David sade till Abisai: Förderfwa honom iutet; ty ho vill komma sina hand wid HETrans smorda, och blifwa ostydbig?

Ps. 7: 5.

10. Ytterligare sade David: Så wist som HETren lefwer, om HETren icke slår honom, eller hans tid kommer att han dö, eller han drager i en strid, och så blifwer borta.

11. Så låte HETren det wara långt ifrån mig, att jag skall komma mina hand wid HETrans smorda; så tag nu spjutet wid hans hufwud, och wattungägaren, och låt oss gå.

12. Så tog David spjutet och wattungägaren wid Sauls hufwud, och gingo sina färde; och ingen war som det såg eller märkte, eller waktade, utan de sofwu alle; ty en tung sömn war fallen på dem af HETranom.

13. Då nu David war kommen öfwer på hinsidon, gick han upp på bergstullan långt ifrån, så att der war stort rum emellan dem;

14. Och ropade till folket och till Abner, Hers son, och sade: Hörer du icke, Abner? Och Abner swarade, och sade: Ho äst du, att du så ropar till Konungen?

15. Och David sade till Abner: Äst du icke en man? Och ho är din like i Israel? Swi hafwer du då icke bewarat din herre Konungen? Ty en af folket är der ingången, till att slå din herre Konungen ihjäl.

16. Det är icke rebeligt, som du gjort hafwer; så wist som HETren lefwer, I ären böbfjens barn, att I ebar herra, HETrans smorda, icke bewarat hafwen; nu se, här är Konungens spjut och wattungägaren, som stodo wid hans hufwud.

17. Då lände Saul Davids röst, och sade: Är det icke din röst, min son David? David sade: Det är min röst, min herre Konung.

18. Och sade ytterligare: Swi förföljer min herre så sin tjenare? Swad hafwer jag gjort? Och hwad ondt är i mine hand?

19. Så höre dock nu min herre Konungen sin tjenares ord: Om HETren uppreiar dig emot mig, så låte man ett spisoffer kulta; men om menniskors barn göra det, så ware de förbannade för HETranom, att de på denna dag hafwa fördrifwit mig, att jag icke må blifwa i HETrans arfwedel, och säga: Gådt bort, och tjena andra gudar.

20. Så förfalle nu icke mitt blod på jordena för HETrans ansigte; ty Israels Konung är utdragen till att söla ena loppe, såsom man jagar ett rapphöns på bergen.

1 Sam. 24: 15.

21. Och Saul sade: Jag hafwer syndat. Kom igen, min son David, jag vill intet ondt mer göra dig, derföre att min själ hafwer i denna dag dyr warit för din ögon; si, jag hafwer gjort dårliga och ganska owisliga.

1 Sam. 24: 18.

22. David swarade, och sade: Ei, här är Konungens spjut; en af de unga män gånge hitupp, och tage det.

23. HETren warder wäl hwarjom och enom wedergällandes efter hans rättfärdighet och tro; ty HETren hade i dag gifwit dig i mina hand; men jag wille icke komma mina hand wid HETrans smorda.

24. Och såsom din själ hafwer i denna dagen för min ögon myddet attab warit, så warbe och min själ myddet attab för HETrans ögon, och hjelpe mig utur all bedröfvelse.

25. Saul sade till David: Bålsignad ware du, min son David; du skall gerat, och gåt igenom. Så gick David sin wäg; och Saul wände om hem igen.

27. Capitlet.

David i Ailag. Gessur följadt.

Så tänkte David i sitt hjerta: Jag faller dock en dag Saul i händer; det är mig bättre, att jag rymmer unbän in uti de Phi-

listers land; på det Saul må vända igen att ytterligare söla efter mig i alla Israels gränser; så må jag då komma ifrån hans händer.

2. Och stod upp, och gick åstad med de sexhundrad män, som med honom woro, till Achis, Raachs son, Konungen i Gath.

3. Så blef David när Achis i Gath, med sina män, hwar med sitt hus; David beställes med sina två hustrur, Ahinoam den Jisreelitisk, och Abigail, Nababs hustru, den Carmelitisk.

4. Då Saul wardt sagdt, att David war flydd till Gath, sökte han intet mera efter honom.

5. Och David sade till Achis: Hefwer jag funnit nåd för din ögon, så låt gifwa mig ett rum uti en af släbarna på landena, att jag må bo derinne; hwi skulle din tjänare bo uti Konungsladenom när dig?

6. Då gaf honom Achis på den dagen Bistlag. Deras är Bistlag Juda Konungars, allt intill denna dag.

7. Tiden, som David bodde uti de Philisteers land, war ett år och fyra månader.

1 Sam. 29: 6.

8. Och David med sina män drog upp, och föll in uti de Gessurites och de Girsites och de Amaleiters land; ty desse bodde i landena af ålder, der man kommer till Jurr, allt intill Egypti land.

1 Sam. 15: 7.

9. Och då han slog landet, lät han hwarlen man eller qwinno lefwa, och tog får, så, åsnar, camelar och kläder, och wände om, och kom till Achis.

2 Mos. 17: 14. 5 Mos. 25: 19.

10. När nu Achis sade: Hefwen I och i dag någorståds insallit? Då sade David: Söderut i Jnda, och söderut till de Jerahmeeliter, och söderut till de Keniter.

Dom. 1: 16.

11. Men David lät hwarlen man eller qwinno lefwande komma till Gath, och tänkte: De måga säga på oss, och skwallra. Så gjorde David, och det war hans sebwändja, så länge han bodde uti de Philisteers land.

12. Dersöre trodde Achis David, och tänkte: Han hafwer gjort sig illa luktandes för sitt folk Israel; ty blifwer han wäl min tjänare till ewig tid.

28. Capitlet.

David söker Achis. Enders höste.

Och det begaf sig på den tiden, att de Philisteer församlade sin här, till att draga

ut i strid emot Israel. Och Achis sade till David: Du skall weta, att du och dine män stolen draga ut med mig i hären.

2. David sade till Achis: Nu wäl, du skall se hwad din tjänare göra skall. Achis sade till David: Dersöre skall jag sätta dig till mins hufwuds waktare, i mina lifsdagar.

3. Så war nu Samuel död, och hele Israel hade begråtit honom, och begrafwit honom i hans stad Rama. Så hade Saul bortdrifwit utu landet spåmän och tecknatydare.

1 Sam. 28: 1. 2 Mos. 22: 18. 3 Mos. 20: 27.

4. Som nu de Philisteer församlade sig, och kommo och lågrabe sig i Sunem, församlade oss Saul hela Israel, och lågrabe sig i Gethoa.

5. Då Saul såg de Philisteers här, fruktade han sig, och hans hjerta war mycket förfosfadt;

6. Och han frågade HETran, och HETren swarade honom intet, hwarken i drömmar eller genom Ijus, eller genom Propheeter.

2 Mos. 28: 30. 4 Mos. 12: 6. 27: 21.

7. Då sade Saul till sina tjenare: Söcker mig en qwinno, som en spåbomsanda hafwer, att jag må gå till henne, och fråga henne. Hans tjenare sade till honom: Ei, i Endor är en qwinna, som hafwer en spåbomsanda.

8. Och Saul omskifte sin kläder, och tog annor uppå, och gick dit, och två män med honom, och kommo om natten till qwinnona, och sade: Råra, spå mig genom spåbomsanda, och res mig upp den jag säger dig.

9. Qwinnan sade till honom: Ei, du wetsk wäl hwad Saul gjort hafwer, huru han hafwer förödt de spåmän och tecknatydare utu landet; hwi vill du då komma min själ i nätet, att jag skulle blifwa dödad?

10. Då swor Saul henne wid HETran, och sade: Så wist som HETren lefwer, skall detta icke warda dig råknadt till misgerning.

11. Då sade qwinnan: Swem skall jag uppresa dig? Han sade: Res mig Samuel upp.

12. Då nu qwinnan såg Samuel, ropade hon högt, och sade till Saul: Hwi hafwer du bebragtit mig? Du äst Saul.

13. Och Konungen sade till henne: Fruktadig intet; hwad ser du? Qwinnan sade till Saul: Jag ser gudar sitta upp af jordene.

14. Han sade: Huru är hans slapnad?

Hon sade: En gammal man kommer upp, och är klädd i en silkeskjortel. Så förnam Saul, att det var Samuel, och böjde sitt ansigte ned på jordena, och tillbad.

15. Och Samuel sade till Saul: Gwi hafwer du gjort mig omat, att du hafwer låtit mig upprelas? Saul sade: Jag är i stora nöd; de Philisteer strida emot mig, och Gud är wiken ifrå mig, och swarar mig intet, hwarken genom Propheter, eller genom brömmar; derföre hafwer jag låtit lassa dig, att du skall underrisa mig hwad jag göra skall. 5 Mos. 18: 11.

16. Samuel sade: Hwad vill du fråga mig, efter HÆren är ifrå dig wiken, och är din owän worden? 1 Sam. 16: 14.

17. HÆren warder dig görandes, såsom han gemom mig talat hafwer; och HÆren skall gifwa rifet uti dine hand, och gifwa det David dinom nästa; 1 Sam. 15: 26. 28.

18. Derföre, att du HÆrens röst icke lydt hafwer; icke heller fullföljt hans wredes grumhet emot Amalek; derföre hafwer nu HÆren detta gjort dig.

19. Dertill skall HÆren och gifwa Israel med dig uti de Philisteers händer. I morgon skall du och dine söner wara när mig; och HÆren skall gifwa Israels här uti de Philisteers händer.

20. Då föll Saul hasteliga till jordena; ty han kunde icke stå, och wardt swarligen försärad för Samuels ord, så att ingen magt war mer i honom; ty han hade intet brödt ätit i den hela dagen, och den hela nattene.

21. Och qwinnan gif in till Saul, och såg att han war mycket försärad, och sade till honom: Si, din tjenarinna hafwer lydt dine röst; och jag hafwer satt mina själ i mina hand, så att jag lybde din ord, som du talade till mig.

22. Så hör och nu du dina tjenarinns röst: Jag vill sätta för dig en beta brödt, att du äter, och kommer till magt igen, och går dina färde.

23. Han nekade, och sade: Jag vill intet äta. Då nödgade honom hans tjenare och qwinnan, så att han lybde deras röst. Och han stod upp af jordene, och satte sig på sängena.

24. Och qwinnan hade en göddan luff i huset; då fastade hon sig, och slagade honom, och tog mjöl, och blandade, och bakade det ofprabt;

25. Och bar fram för Saul, och för hans

tjenare; och då de hade ätit, stodo de upp, och gingo alla den natten.

29. Capitlet.

David mistänkes, berömmes.

Men de Philisteer samlade alla sina härar i Apphel, och Israel lägrade sig i Ajim i Jisreel.

2. Och de Philisteers Förfstar gingo med hundrad, och med tusend; men David gif efterst med sina män när Achis.

3. Då sade de Philisteers Förfstar: Hwad stola denne Ebreer? Achis sade till dem: Är icke det David, Sauls tjenare, Israels Konungs, den nu när mig warit hafwer år och dag; och jag hafwer intet funnit mer honom, ifrå den tiden han föll intill mig? 1 Sam. 27: 7.

4. Men de Philisteers Förfstar wordo wreke på honom, och sade till honom: Låt den mannen wända om, och blifwa i sitt rum, der du hafwer satt honom, att han icke drager neder med oss i stridena, och warder wår fiende i stridene; ty i hwad kunde han bättre blidka sin herra, än med dessa människans hufwyd? 1 Chr. 12: 19.

5. Är icke han den David, om hvilken de söngo i dansen: Saul slog tusende, men David slog tiotusend? 1 Sam. 18: 7. 21: 11.

6. Då kallade Achis David, och sade till honom: Så wist som HÆren lefwer, jag håller dig för en rebellig man; och din utgång och ingång, med mig i härenom, behagar mig wäl, och hafwer intet argt sport af dig, ifrå den tiden du kom till mig, intill nu; men du behagar icke Förfstomen.

7. Så wänd nu om, och gad med frid, på det du icke skall förtärna de Philisteers Förfstar.

8. David sade: Hwad hafwer jag gjort? Och hwad hafwer du sport af din tjenare, ifrå den tid jag hafwer warit när dig, intill nu, att jag icke skall komma och strida emot minns herras Konungs fiendar?

9. Achis swarade, och sade till David: Jag wet wäl, att du äst tådt för min ägon, såsom en Guds Ängel; men de Philisteers Förfstar hafwa sagt: Låt honom icke draga upp med oss i stridena.

10. Så war nu i morgon bittida uppe, och bins herras tjenare, som med dig komne äro; och när I ären i morgon bittida uppstånne, och ljust är, så går edar wäg.

11. Så war då David och hans män bittida uppe, att de skulle om morgonen färtas,

och komma uti de Philisteer land igen; men de Philisteer drogo upp till Jisreel.

30. Capitlet.

Bilag tilladt, fräladt. Roswet best.

Då nu David på trehje dagen kom till Bilag med sina män, woro de Amalekiter der infallne föderut, och till Bilag; och hade slagit Bilag, och uppbränt med eld;

2. Och hade bortfört qvinnorna bädan, både små och stora; men de hade ingen slagit ihjäl, utan drifwit dem bort, och woro sin wäg.

3. Då nu David med sina män kom till staden, och såg att han war uppbränd med eld, och deras hustrur, söner och döttrar fångne,

4. Hof David och folket, som med honom war, deras röst upp, och gredo, tilldess de icke mer gråta kunde.

5. Ty Davids två hustrur woro och fångna, Ahinoam den Jisreelitiskan, och Abigail, Nababs hustru, den Carmelitens.

6. Och David war storliga bedröfwad; ty folket wille spena honom; ty hela follens själ war bedröfwad, hwar och en öfwer sina söner och döttrar. Men David stärkte sig i HERranom sinom Gud;

7. Och sade till Presten Abiathar, Ahimelechs son: Bär mig fram lifsjortelen. Och då Abiathar hade burit fram lifsjorteln,

1 Sam. 23: 9.

8. Frågade David HERran, och sade: Skall jag jaga efter krigsfolket? och skall jag lå dem fatt? Han sade: Jaga efter dem; du skall få dem fatt, och undsätta rofwet.

9. Så drog David åslad, och de serhundrad män, som när honom woro. Och då de kommo till den båden Besor, blefwo någre ståndande;

10. Men David och sprahundrad män jagade efter; och de tuhundrade män, som ståndande blefwo, hade försummat sig fara öfwer båden Besor.

11. Och de funno en Egyptiskt man på marlene, den förde de till David, och gáfwo honom brödd, att han åt, och gáfwo honom watten brida;

12. Och gáfwo honom ett stycke silon, och tu stycke rugin; och då han ätit hade, kom hans anda åter till honom; ty han hade i tre dagar och tre nätter intet brödd ätit, och intet watten druckit.

13. David sade till honom: Swem hörer du till? Och hwadan äst du? Han sade:

Jag är en Egyptiskt dräng, en Amalekiters tjenare, och min herre hafwer öfwer gifwit mig; ty jag wardt krank för tre dagar sedan.

14. Wi worom här infallne söder på Gethi, och uppå Juba, och söder på Caleb, och hafwe bränt upp Bilag med eld.

Jos. 14: 13. 15: 13.

15. David sade till honom: Will du föra mig ned till det krigsfolket? Han sade: Swär mig wid Gud, att du icke slår mig ihjäl eller antwardar mig i mins herras hand, så will jag föra dig ned till det krigsfolket.

16. Och han förde dem ned; och si, de hade förstrött sig öfwer hela jorden, åto och drucko, och fröjdade sig, för det stora bytets skull, som de tagit hade utu de Philisteers land, och utur Juda land.

17. Och David slog dem, ifrå morgonen allt intill aftonen, emot den andra dagen, så att ingen af dem undslapp, förutan sprahundrade ynglingar, de satte sig uppå camel, och flydde.

18. Så undsatte då David allt det de Amalekiter tagit hade, och sina två hustrur.

19. Och fattades ingen, hwarfen liten eller stor, hwarfen söner eller döttrar, eller af rofwet, eller hwad som helst de tagit hade; David hemtade det allt igen.

20. Och David tog får och sä, och dref boskapen för sig, och de sade: Detta är Davids rof.

21. Och då David kom till de tuhundrade män, som sig försummat hade efterfölja David, och woro blefne wid båden Besor, gingo de ut emot David, och folket som med honom war; och David gick till folket, och helsade dem wänliga.

22. Då svarade de som onde och Belials män woro, ibland dem som med David dragne woro, och sade: Efter de icke foro med oss, skall man intet gifwa dem af rofwet, som wi undsatt hafwe; utan hwar och en tage sina hustru och sin barn, och gange sin wäg.

23. Då sade David: I skolen icke så göra, mine bröder, med det som HERren oss gifwit hafwer, och hafwer förwarat oss, och gifwit det krigsfolket i våra händer, som emot oss komne woro.

24. So skulle höra eder derutinnan? Sådana som deras bel är, som woro nedbragne i stridena, sådana skall och deras bel wara, som när tygen blifwit hafwa, och skall lifa bytt warda.

4 Ros. 31: 26. 27. Jos. 22: 8.

25. Detta är också ifrå den tiden och allt sedan wordet för en sed och rätt i Israel, intill denna dag.

26. Och då David kom till Bistlag, sände han rofwet till de äldsta i Juda sina nästa, och sade: Si, der hafwen I wälsignelsen af Herrens fienbars rof;

27. Nämliga dem i BethEl, dem i Ramoth söderut, dem i Jathir,

28. Dem i Aroer, dem i Siphmoth, dem i Esthemoa,

29. Dem i Machal, dem i de Zerahmeelers städer, dem i de Keniters städer,

30. Dem i Horma, dem i Chorasan, dem i Atach,

31. Dem i Hebron, och allestäds der David wandrat hade med sina män.

31. Capitlet.

Saul fallen, hängd, begrafwen.

Så stridde nu de Philisteer emot Israel, och Israels män flydde för de Philisteer, och föllo slagne på det berget Gilboa.

1 Chr. 10: 1.

2. Och de Philisteer föllo hardt in på Saul och hans söner, och slog Jonathan, och Abinadab, och Malchisua, Sauls söner.

3. Och striden wardt hård emot Saul, och stytterna drabbade på honom med bågarna; och han wardt illa sår af stytterna.

4. Då sade Saul till sin wapnedragare: Drag ditt swärd ut, och sting mig igenom dermed, att desse oomfornede icke komma, och stinga mig igenom, och drifwa gabberi med mig. Men hans wapnedragare wille icke;

ty han fruktade sig storliga. Så tog Saul swärdet, och föll deruppå.

5. Då nu hans wapnedragare såg, att Saul war död, föll han och på sitt swärd, och blef död med honom.

6. Så blef Saul död, och tre hans söner, och hans wapnedragare, och alle hans män tillhopa på den dagen. 1 Chr. 10: 6.

7. Då nu Israels män, som woro på hinsidon mid dalen, och på hinsidon Jordan, sågo att Israels män woro flydde, och att Saul och hans söner woro döde, hwergåfwos de städerna, och flydde sammaledes. Så kommo de Philisteer, och bodde deruti.

8. Den andra dagen kommo de Philisteer till att affläda de slagna; och funno Saul och hans tre söner liggande på berget Gilboa;

9. Och huggo honom hans hufwud af, och drog af honom hans wapen, och sände i de Philisteers land allt omkring, till att förtuna det i deras gubars hufsom, och ibland folket; 1 Chr. 10: 9.

10. Och lade hans harnest i Astaroths hus; men hans tropp hängde de upp på muren i Bethsan. Dom. 2: 13.

11. Då de i Jabes och Gilead hörde, hwad de Philisteer hade gjort Saul, 1 Chr. 10: 11.

12. Kyste sig upp alle de som stridde män woro, och gingo den hela nattena, och togo Sauls och hans söners troppar ned af muren i Bethsan, och förde dem till Jabes, och brände dem der upp; 2 Sam. 2: 4.

21: 12. 2 Chr. 16: 14. Jer. 34: 5. 13. Och togo deras ben, och begrofwos dem under ett trä i Jabes; och fastade i sju dagar. 1 Chr. 10: 12.

Ände på Första Samuels Bok.

SECUNDUS SAMUELIS.

Den Andra Samuels Bok.

1. Capitlet.

Sauls döb bärab. Dädet dräpet. Davids kagowisa.

Efter Sauls döb, då David igentommen war ifrå de Amalekiters slagting, och hade blifwit två dagar i Bistlag,

1 Sam. 30: 17, 26.

2. Si, på tredje dagen kom en man ifrå

Sauls här, med sönderriswen kläder, och jord på hans hufwud. Och som han kom till David, föll han ned på jordena, och tillbad.

3. Men David sade till honom: Swadann kommer du? Han sade till honom: Ifrå Israels här hafwer jag flytt.

4. David sade till honom: Säg mig, huru

villgången är. Han sade: Folket är flykt af stridene, och mycket folk är fallit; dertill är också Saul död, och hans son Jonathan.

5. David sade till den ynglingen, som detta sågade: Svaras westt du, att Saul och hans son Jonathan äro döde?

6. Ynglingen, som detta sågade, sade: Jag kom öfvervårnades upp på Gilboa berg; och fi, Saul höjde sig neder på sitt spjut, och wagnar och resenärer jagade efter honom.

7. Och han wände sig om, och så så han mig, och kallade mig, och jag sade: Här är jag.

8. Och han talade till mig: So äst du? Jag sade till honom: Jag är en Amalefit.

9. Och han sade till mig: Kom hit till mig, och dräp mig; ty ängest hafwer begripit mig; ty mitt lif är ännu allt helt i mig.

10. Så gick jag till honom, och drap honom; förty jag wiste väl, att han icke skulle kunna sefwa efter hans fall; och jag tog kronan af hans hufwud, och armismidet af hans arm, och hafwer burit det hit till dig, min herre.

11. Då fattade David sin kläder, och refte dem sönder, och alle de män, som när honom woro;

2 Sam. 3: 31. 13: 31.

12. Och jämrade sig, och gredo, och fastlade allt intill aftonen öfwer Saul och Jonathan hans son; och öfwer HETrans fäst, och öfwer Israels hus, att de genom swärd fallne woro.

13. Och David sade till ynglingen, som honom det sågat hade: Swaban äst du? Han sade: Jag är en främling, en Amalelit. 3 son.

14. David sade till honom: Hwi hafwer du icke fruktat dig komma dina hand wid HETrans smorda, till att dräpa honom?

1 Sam. 24: 7. Ps. 105: 15.

15. Och David sade till en af sina unga män: Fram, och slå honom. Och han slog honom, att han blef död.

16. Då sade David till honom: Ditt blod ware öfwer ditt hufwud; ty din mun hafwer talat emot dig själf, och sagt: Jag hafwer dräpitt HETrans smorda.

17. Och David slagade denna klagan öfwer Saul och Jonathan hans son;

18. Och befalle, att man skulle lära Juda barn bågan: Si, det är strifwet uti den rebeligas bol;

Jos. 10: 13.

19. De ädlasse i Israel äro slagne på din berg; huru äro de hjeltar fallne!

20. Besäder det icke i Gath, förkunnar det icke på gatomen i Asteion; på det att de

Philisteers döttrar sig icke fröjda stola, att de oomflornas döttrar icke glädjas stola.

Mich. 1: 10.

21. I Gilboa berg, komme på eder hwarlen dagg eller regn, icke beller ware åkrar, der hässor af kommer; förty der är de hjeltars stöld aflagen, Sauls stöld, tilasom han icke hade varit smord med oljo.

22. Jonathans bäge felade icke, och Sauls swärd kom aldrig påfångt igen ifrå de slagnas blod, och ifrå de hjeltars fetma.

1 Sam. 14: 6, 47.

23. Saul och Jonathan, liffige och tåde medan de lefde, äro också icke ästfijde i döden; rastare än örnar, och starkare än lejon.

24. I Israels döttrar, gråter öfwer Saul, den eder släbde med rosenfärgo i träselighet, och prybde eder med guldene klenobier på edor släder.

25. Huru äro de hjeltar så sollne i stridene! Jonathan är slagen på dina hägar.

26. Jag förjer om dig, min broder Jonathan; du hafwer varit mig mycket lär; din lärlet war mig närmare än gwinnofärl.

27. Huru äro de hjeltar sollne, och wapnen borto blesne!

2. Capitlet.

David smord. Sauls graf. Abners uppgräp, strid, dräp, tillstånd.

Seban detta stekt war, frågade David HETran, och sade: Ställ jag draga upp uti någon af Juda städer? Och HETren sade till honom: Drag ditupp. David sade: Swart? Han sade: Till Hebron.

1 Sam. 30: 7.

2. Så drog då David dit med sina två hustrur, Ahinoam den Jisreelitisk, och Abigail, Nabals den Carmelitens hustru.

1 Sam. 25: 40, 43.

3. Dertill hade han och de män upp med sig, som när honom woro, hwar och en med sitt hus; och bodde i Hebrons städer.

Jos. 21: 11.

4. Och de män af Juda kommo, och smorde der David till Ronung öfwer Juda hus. Och då David warbt sådadt, att de af Jabes i Gilead hade begrawit Saul,

1 Sam. 31: 13.

5. Sände han båd till dem, och lät säga dem: Wälsignade waren I HETranom, att I denna barmhertighet hafwen gjort på edar herre Saul, och begrawit honom.

6. Så göre nu HETren med eder barm-

hertighet och trohet; och jag skall och beflites göra eder godt, att I detta giorden.

7. Så ware nu edra händer trösta, och står faste; efter edar herre Saul är död, så hafwer nu Juda hus smort mig till Konung öfwer sig.

8. Men Abner, Ners son, som Sauls höfwitsman war, tog Isboseth, Sauls son, och förde honom genom Mahanaim;

9. Och gjorde honom till Konung öfwer Gilead, Assuri, Jisreel, Ephraim, BenJamin, och öfwer hela Israel.

10. Och Isboseth, Sauls son, war syratio år gammal, då han blef Konung öfwer Israel, och regerade i tu år; men Juda hus höll med David.

11. Och den tiden, som David war Konung i Hebron öfwer Juda hus, war sju år och sex månader. 2 Sam. 5: 5.

12. Och Abner, Ners son, drog ut med Isboseths, Sauls sons, tjenare, utu Mahanaim till Gibeon.

13. Och Joab, Jeruza son, drog ut med Davids tjenare, och mötte hwarannan wid dammen in Gibeon; och lade sig, desse på denna sidone wid dammen, och de andre på den andra sidone. 1 Chr. 2: 16.

14. Och Abner sade till Joab: Låt de unga män stå upp och spela för oss. Joab sade: Det må väl wara.

15. Så stodo de upp, och gingo fram tolf i talet utaf BenJamin, på Isboseths, Sauls sons, sido, och tolf af Davids tjenare.

16. Och hwardera tog den andra wid halsen, och stötte honom swärdet i hans sido; och föllo den ene med den andra; deraf det rummet kallas HellathPazurim, hwilket i Gibeon är.

17. Och begyntes en ganska hård strid på den dagen; men Abner och de män af Israel woro slagne för Davids tjenare.

18. Och tre Jeruza söner woro der, Joab, Abisai och Asahel; men Asahel war snar till fötter, såsom en rå på markene.

19. Han jagade efter Abner, och wel icke, hwarken på den höggra sidan eller den wenstrå, ifrån Abner.

20. Då wände Abner sig om, och sade: Åst du Asahel? Han sade: Ja.

21. Abner sade till honom: Gif dig ifrå mig, antingen på höggra sidon eller den wenstrå, och tag dig före någon af de unga karlar, och tag honom harnestet af. Men Asahel wille icke wita ifrå honom.

22. Då sade Abner gitterligare till Asahel:

Gif dig ifrå mig, hwi vill du att jag skall slå dig till markena? Och huru skulle jag töra hafwa mitt ansigte upp för dinom broder Joab?

23. Men han wille ingalunda wita. Då skad Abner honom batom sig med ett spjut i hans buk, så att spjutet gick bak ut, och han föll, och blef der död för honom; och hwilen som kom till det rummet, der Asahel låg död, han stod der stilla. 2 Sam. 3: 27, 30.

24. Men Joab och Abisai jagade efter Abner, intill solen gick ned; och de kommo på det berget Amma, som ligger för Giab, på den wägen till Gibeons sten.

25. Då församlade sig BenJamins barn balför Abner, och woro till en hop, och gingo öfwerst på en hög.

26. Och Abner ropade till Joab, och sade: Ståll då swärdet fräta utan ända? Werd du icke, att det vill på flstone skarpt warda? Huru länge vill du icke säga sollena, att de låta af försölja sina bröder?

27. Joab sade: Så sant som Gud lefwer, hade du bittida i dag sagt detta till mig, sollet hade väl afstått att försölja hwar och en sin broder.

28. Och Joab blåste i basunen, och allt folket blef stilla ståndandes, och jagade intet mer efter Israel; och stridde ej beller mer.

29. Men Abner och hans män gingo den hela nattena öfwer slättmarkena, och drogo öfwer Jordan, och wanbrade genom hela Bithron, och kommo till Mahanaim.

30. Men Joab wände sig ifrån Abner, och församlade hela folket; och der samlades af Davids tjenare nitton män, och Asahel.

31. Och Davids tjenare hade slagit af BenJamin och Abners män, så att trehundrad och sextio män woro döde blesne.

32. Och de togo Asahel upp, och begrofw honom i hans faders graf i Bethlehem. Och Joab med sina män gingo den hela nattena, och kommo i morgonlysningene till Hebron.

3. Capitlet.

Davids förstöran. Sauls aftagande. Abners afsl. död, begrafsning.

Och det war ett långt örlig emellan Sauls hus och Davids hus; men David gick och förstörades, och Sauls hus gick tillbaks, och förminskades. 1 Sam. 13: 14. 15: 23, 24.

2. Och David woro födde barn i Hebron; hans förfödde son Ammon, utaf Ahinoam den Jisreelitiskan; 1 Chr. 3: 1.

3. Den andre Chileab, utaf Abigail, Nabels hustru den Carmelitens; den tredje Abisalom, Naachas son, Thalmal dotters, Konungens i Geshur;

4. Den fjerde Abomia, Gaggiths son; den femte SerbatJa, Abitals son;

5. Den sjette Jithream, utaf Esla, Davids hustru. Dessa äro sönerna Davids i Hebron.

6. Som nu örlig war emellan Sauls hus och Davids hus, försärfte Abner Sauls hus.

7. Och Saul hade ena frills benämnd Mizpa, Aja dotter; och Isboseth sade till Abner: Hwi sofwer du när mins faders frillo? 2 Sam. 21: 8.

8. Då warbt Abner ganska wred af denna Isboseths ord, och sade: Är jag då ett hundahufwad, jag som emot Juda gör barmhertighet på duns faders Sauls hus, och på hans bröder och wänner, och hafwer icke gifwit dig i Davids händer; och du räknar mig i dag en ogerning till för en qwinnos skull?

9. Gud göre med Abner det och det, om jag icke gör, såsom HERren David sworit hafwer;

10. Att riket skall tagas ifrån Sauls hus; och Davids skol skall uppfatter warba öfwer Israel och Juda, ifrå Dan allt intill Ber-Saba. Dom. 20: 1. 1 Sam. 3: 20.

11. Och han kunde icke mer swara honom ett ord; ty han frustade honom.

12. Och Abner sände båd för sig till David, och lät säga honom: Hwem hörer landet till? Och sade: Gör ditt förbund med mig; si, min hand skall wara med dig, så att jag will wända till dig hela Israel.

13. Han sade: Ja wäl, jag will göra förbund med dig; men ett beber jag af dig, att du icke ser mitt ansigte, förra än du förer till mig Michal, Sauls dotter, när du kommer till att se mitt ansigte.

14. Sände och David båd till Isboseth, Sauls son, och lät säga honom: Hå min hustru Michal, den jag mig fast hafwer med hundrade Philisteers förhudar. 1 Sam. 18: 25. 27.

15. Isboseth sände askad, och lät taga henne ifrå mannen Phaltiel, Lais son. 1 Sam. 25: 44.

16. Och hennes man gick med henne, och gret efter henne, allt intill Bahurim. Då sade Abner till honom: Wänd om, och gåd dina färde. Och han wände om igen.

17. Och Abner hade ett tal med de äldsta

i Israel, och sade: I hafwen länge tillfredne åstundat David, att han måtte wara Konung öfwer eder.

18. Så görer och så nu; förty HERren hafwer sagt om David: Jag skall frälssa mitt folk Israel, genom min tjenares Davids hand, utu de Philisteers hand, och utur alla deras fiendars hand.

19. Talade och Abner för Ben-Jamins dron; och gick beflites bort till att tala för Davids dron i Hebron, allt det Israel och hela Ben-Jamins hus täktes. 1 Chr. 12: 29.

20. Då nu Abner kom till David i Hebron, och tjugu män med honom, gjorde David dem ett gästbåd.

21. Och Abner sade till David: Jag will stå upp, och gå bort till att församla hela Israel till min herra Konungen, och att de skola göra ett förbund med dig; på det du må wara en Konung, såsom du själf det begärar. Så lät då David Abner gå ifrå sig med frid.

22. Och si, Davids tjenare och Joab kommo ifrå frigsfallet, och hade ett stort rof med sig; men Abner war icke nu qwar när David i Hebron, utan han hade låtit honom ifrå sig, så att han med frid bortgången war.

23. Då nu Joab, och hela hären med honom, war kommen, warbt honom sagdt att Abner, Ners son, war kommen till Konungen, och han hade låtit honom ifrå sig, så att han war med frid bortgången.

24. Så gick Joab in till Konungen, och sade: Hwad hafwer du gjort? Si, Abner är kommen till dig: Hwi hafwer du släppt honom ifrå dig, så att han är bortgången?

25. Känner du icke Abner, Ners son? Ty han är kommen till att bedraga dig, att han må bespeja din utgång och ingång, och så weta allt det du gör.

26. Och som Joab utgick ifrå David, sände han båd efter Abner, att de skulle hemta honom igen ifrå Ber-Saba; och David wistde der intet af.

27. Som nu Abner igenkom till Hebron, hade Joab honom midt uti porten, att han skulle tala med honom enskildt; och stak honom der i kulan, så att han blef död, för hans broders Ahabels blods skull. 2 Sam. 20: 10. 1 Kon. 2: 5.

28. När nu David detta hörde, sade han: Jag är ofskyldig, och mitt rike, för HERren om ewinuerliga, för Abners, Ners sons, blod;

29. Men det komme öfwer Joabs hufwad,

och öfwer hela hans fabers hus; och wände icke åter i Joabs hus, den som en etterflöd och spitelstö hafwer, och den som sländs håller, och den genom swärd faller, och den som bröb fattas. 2 Kon. 2: 6, 8, 29, 30.

30. Alltså dräpo Joab och hans broder Abisai Abner, derföre att han slog deras broder Asahel ihjäl, i stridene wid Gibeon.

2 Sam. 2: 23.

31. Men David sade till Joab, och allt folket som med honom war: Rikwer eders släder sönder, och drager säcker uppå eder, och jämrer eder för Abners skull. Och Konungen gick efter bärena.

32. Och då de begrofwos Abner i Hebron, upphof Konungen sina röst, och gret wid Abners graf; gret och beklädes allt folket.

33. Och Konungen beflagade sig öfwer Abner, och sade: Abner är icke döb såsom en bäre döb.

34. Dina händer woro intet bundna; dina fötter woro intet satte i fjettrar; du äst fallen, såsom man faller för arga stallar. Då begret folket honom än mer.

35. Då nu allt folket kom in med David till att äta, och ännu bittida dags war, smor David, och sade: Gud göre mig det och det, om jag bröb eller något annat smakar, förrän solen nebergår.

36. Och allt folket wiste det, och det behagade dem wäl allt det goda, som Konungen gjorde för hela folkens ögon.

37. Och allt folket och hela Israel märkte på den dagen, att det war icke af Konungen, att Abner, Ners son, wardt dräpen.

38. Och Konungen sade till sina tjenare: Weten I icke, att på denna dag är en Förste och stor man fallen i Israel?

39. Och jag är ännu späb, och en smord Konung; men de män JeruJa söner äro mig allt för hårde; HERren webergülle honom, som illa gör, efter hans ondsko.

ps. 62: 13. 125: 5.

4. Capitlet.

NeppiJosetths fall. Jesoetth dräpen, hämnad.

Då nu Sauls son hörde, att Abner war döb i Hebron, föll honom händer ned, och hela Israel wardt bedröfwad.

2. Så woro två män häfwitsmän öfwer krigsfolket under Sauls son; den ena het Baana, den andre Nechab, Kimmons den Beerothitens söner, utaf BenJamins barn; ty Beeroth wardt och räknad under BenJamin;

3. Och de Beerothiter woro flydde till Githaim, och der främlingar wordne, allt intill denna dag. 1 Sam. 31: 7.

4. Hade och Jonathan, Sauls son, en son; han war ofärbig i fötterna, och war fem åra gammal, då tidenben kommo om Saul och Jonathan utaf Zisreel; och hans amma tög honom upp, och flydde; och i det hon hastade, och flydde, föll han, och wardt halt; och han het NeppiJosetth.

2 Sam. 9: 3. 1 Sam. 29: 1, 11

5. Så ginga nu Kimmons den Beerothitens söner, Nechab och Baana, bort, och kommo till Jesoetths hus, då dagen war hetast; och han låg på sine säng om midnatten, och sof.

6. Och de kommo i huset till att hemta hwete: och stungo honom i buken, och rymde sin wäg.

7. Ty då de kommo i huset, låg han på sine säng i sin sängakammar, och de stungo honom ihjäl, och högggo honom hufwudet af; och togo hans hufwud, och gingo bort den wägen på slättmarkene, i den hela nattene.

8. Och boro Jesoetths hufwud till David i Hebron, och sade till Konungen: Si, der är Jesoetths hufwud, Sauls sons, din fiendas, som slob efter dina själ; HERren hafwer i dag hämnat min herra Konungen på Saul och hans säd.

9. Då swarade David, och sade till dem: Så wist som HERren lefwer, som mina själ utur all bedröfwelse fräst hafwer;

10. Den som mig bådade, och sade: Saul är döb, och mente att han war ett godt bådskap, den tog jag fatt, och drap honom i Zislag, den jag skulle tideneslön gifwit.

2 Sam. 1: 15.

11. Och desse ogudaktige männerna hafwa ihjälslagit en ofstblig man, uti hans hus, på hans säng? Ja, skulle jag icke utsträffa hans blod utur edra händer, och taga eder utaf jordene?

12. Och David böb sina unga män, och de slogo dem ihjäl, och högggo dem händer och fötter af, och hängde dem wid dammen i Hebron; men Jesoetths hufwud togo de, och begrofwos det i Abners graf, i Hebron.

2 Sam. 3: 32.

5. Capitlet.

David smord. Jesus wunnet. Strams båd. Davids barn, segr.

Och alla Israels släfter kommo till David i Hebron, och sade: Si, wi äre af ditt ben och ditt kött.

2. Dertill och tillförene, när Saul war Konung öfwer och, förde du Israel ut och in; så hafwer nu HERRen sagt dig: Du skall wakta mitt folk Israel, och skall wara en höfswitsman öfwer Israel. 1 Sam. 16: 13.

1 Ghr. 11: 1, 2. 2 Sam. 7: 7. Ps. 78: 71.

3. Och alle äldste i Israel kommo till Konungen i Hebron; och Konung David gjorde med dem ett förbund i Hebron för HERRan; och de smorde David till Konung öfwer Israel.

4. Tretio åra gammal war David, då han Konung wardt, och regerade i fyratio år.

5. I Hebron regerade han i sju år och sex månader, öfwer Juda; men i Jerusalem regerade han i tre och tretio år, öfwer hela Israel och Juda.

2 Sam. 2: 11. 1 Kon. 2: 11. 1 Ghr. 3: 4.

6. Och Konungen drog bort med sina män till Jerusalem, emot de Jebuseer, som bodde der i landena. Men de sade till David: Du skall icke komma härin, utan blinde och balle skola drifwa dig af. Och deras mening war, att David skulle icke komma derin.

7. Men David wann borgen Zion; det är Davids stad.

8. Då sade David på den dagen: Den som står de Jebuseer, och kommer upp till takränerna; de halta och blinda, hwilka Davids själ batar. Deras säger man: Rät ingen blindan eller haltan komma i huset.

Jos. 15: 63. 1 Ghr. 11: 6.

9. Så bodde då David på bergene, och kallade henne Davids stad; och David byggde omkring, ifrå Willo och innantföre.

10. Och David gif, och förkofrade sig; och HERRen Gud Zebaoth war med honom.

11. Och Hiram, Konungen i Tyro, sände båd till David, och cedertä till wäggar, och timberman och stenhuggare, att de skulle bygga David ett hus. 1 Ghr. 14: 1.

12. Och David förmärkte, att HERRen hade stafsäst honom för en Konung öfwer Israel, och upphöjt hans rike för sitt folk Israels skull.

13. Och David tog ännu flera hustrur och frillor i Jerusalem, sedan han war kommen ifrå Hebron; och honom wordo ännu flere söner och döttrar födde. 1 Ghr. 3: 9. 14: 3.

14. Och detta är deras namn, som honom födde woro i Jerusalem: Sammua, Sobab, Nathan, Salomo,

1 Ghr. 3: 5. 14: 4.

15. Zibchar, Elisua, Nepheg, Zaphia,

16. Elisama, Eljaba, Eliphalet.

Swed.

10

17. Och då de Philisteer hörde, att man hade smört David till Konung öfwer Israel, drogo de alle upp till att söta David. Då David det förnam, drog han neder till en borg. 1 Ghr. 14: 8.

18. Men de Philisteer kommo, och lade sig neder i den dalen om Rephaim. Jos. 15: 8.

19. Och David frågade HERRan, och sade: Skall jag draga upp emot de Philisteer, och will du gifwa dem i mina hand? HERRen sade till David: Drag ditupp; jag will gifwa de Philisteer i dina hand.

1 Sam. 23: 2. 30: 7, 8.

20. Och David kom till BaalPerazim, och slog dem der, och sade: HERRen hafwer förstingrat mina stenbar för mig ifrå hwarannan, såsom watten förstingras. Deras fallar man det samma rummet BaalPerazim. Es. 28: 21.

21. Och de läto der deras afgubbar; men David och hans män togo dem bort. 1 Ghr. 14: 12.

22. Men de Philisteer drogo åter upp, och lade sig neder i Rephaims dal.

23. Och David frågade HERRan. Han sade: Du skall icke draga ditupp; utan kom bakuppå dem, så att du kommer uppå dem in mot påronaträn.

24. Och när du får höra, att det rustar öfwerst uppe i statarna af påronaträn, så war wid ett friskt mod; ty HERRen är då utgången för dig, till att slå de Philisteers här.

25. David gjorde som HERRen honom budit hade, och slog de Philisteer, ifrå Geba allt intillbess man kommer till Gazer.

6. Capitlet.

Arten hemtas. Ussa slås. David dansar. Michal förtälar.

Och David samlade åter alla de unga män i Israel, tretiotusend. 1 Ghr. 13: 5.

2. Och stod upp, och gif bort med allt det folk, som när honom war af Juda män, att han skulle hemta dädan Guds art, hwilfens namn heter: HERRans Zebaoths Namn bor deruppå öfwer Cherubim.

2 Wof. 25: 22. 1 Sam. 4: 4.

3. Och de satte Guds art uppå en ny wagn, och hemtade honom utur AbiNababs hus, som bodde i Gibe; men Ussa och Ahio, AbiNababs söner, drefwo den nya wagnen. 4 Wof. 4: 15. 1 Sam. 8: 7. 7: 1.

4. Och de förde honom med Guds art utur AbiNababs hus, som i Gibe bodde; och Ahio gif framför arlenom.

5. Då spelade David och hela Israels hus för HEKranom, med allahanda strängaspel af grantrå, med harpor, och psaltare, och trummor, och bjellror, och cymbaler.

6. Och då de kommo till Nafions labo, tog Ussa till, och höll Guds art; ty orarna gingo afbildes utaf wägenom. 1 Chr. 13: 9.

7. Då förgrummade sig HEKrans wrede öfwer Ussa, och Gud slog honom der för hans öfwerdåghighets skull, så att han blef der dödd wid Guds art.

8. Då war David bedröfwad, att HEKren så sönderref Ussa. Och wardt det samma rummet kalladt Perez Ussa, allt intill denna dag.

9. Och David fruktade sig för HEKranom på den dagen, och sade: Huru skall HEKrans art komma till mig?

10. Och wille icke låta bära honom till sig in i Davids stad; utan lät bära honom uti ObedEdoms den Gittithens hus.

1 Chr. 13: 13.

11. Och då HEKrans art blef i tre månader uti ObedEdoms den Gittithens hus, wälsignade HEKren honom, och allt hans hus.

12. Och det wardt sagdt Konung David, att HEKren hade wälsignat ObedEdoms hus, och allt det han hade, för Guds arks skull. Då gick han bort, och hemtade Guds art utur ObedEdoms hus, upp uti Davids stad, med fröjd.

13. Och som de woro framgångne wid stegen med HEKrans art, offrade man en ora och ett fett får.

14. Och David dansade med allo magt för HEKranom, och hade klädt uppå sig en linnan lifstjortel. Ps. 84: 3.

15. Och David samt hela Israel förde HEKrans art upp, med trummor och basuner. 1 Chr. 15: 16.

16. Och då HEKrans art kom in uti Davids stad, såg Michal, Sauls dotter, ut genom fenstret, och såg Konung David springa och dansa för HEKranom; och föraktade honom i sitt hjerta. 1 Chr. 15: 29.

17. När de nu bäro HEKrans art in, satte de honom på sitt rum midt i tabernaklet, som David för honom uppslagit hade. Och David offrade bränneoffer och tadoffer för HEKranom. 1 Chr. 15: 1. 16: 1.

18. Och då David hade utoffrat bränneoffer, och tadoffer, wälsignade han folket i HEKrans Zebaoths Namn;

1 Chr. 16: 2, 3.

19. Och utfästte allo folkena och Israels menighet, både man och qwinno, hwarjem och enom ett bröd, och ett stycke kött, och ett mått win; sedan gick allt folket sin väg, hwar och en i sitt hus.

20. Men då David igenkom, till att wälsigna sitt hus, gick Michal, Sauls dotter, ut emot honom, och sade: Huru härlig hafwer Israels Konung varit i dag, som sig blottat hafwer för sina tjenareshes tjenstqwinnor, idom issaltiga menniskor sig blotta!

21. Men David sade till Michal: Jag skall spela för HEKranom, den mig utwalt hafwer, heldre än din fader, och heldre än allt hans hus, så att han hafwer mig befallt wara en förste öfwer HEKrans folk öfwer Israel; ja, för HEKranom vill jag spela;

22. Och vill ännu ringare wara än så, och vill nedrig wara i min ögon, och med de tjenstqwinnor, som du af sagt hafwer, till äro komma.

23. Och Michal, Sauls dotter, hade interbarn intill hennes dödsdag.

7. Capitlet.

Templet ämnas. Säden lofwat. David prisar, beror Gud.

Då nu Konungen satt i sitt hus, och HEKren hade honom ro gifwit för alla hans fiendar allt omkring;

2. Sade han till den Propheten Nathan: Si, jag bor uti cedrehus, och Guds art her under tapeter. 2 Sam. 6: 17. 1 Chr. 17: 1.

3. Nathan sade till Konungen: Gad, allt det du hafwer i ditt hjerta, det gör; ty HEKren är med dig.

4. Men om natten kom HEKrans ord till Nathan, och sade:

5. Gad och jag till min tjenare David: Detta säger HEKren: Skulle du bygga mig ett hus, att jag deruti bo skulle?

1 Chr. 22: 6, x. Ef. 66: 1.

6. Hafwer jag dock intet bott i något hus, ifrå den dag jag förde Israels barn utur Egypten, allt intill denna dag; utan jag hafwer wandrat i tabernakel och hyddor.

2 Mos. 26: 1. 1 Kon. 8: 16.

7. Schwart jag med alla Israels barn wandrade, hafwer jag och någon tid talat med några Israels slägt, den jag befallt hafwer att föda mitt folk, och sagt: Swi hafwen I icke byggt mig ett cedrehus?

8. Så skall du nu säga minom tjenare David: Detta säger HEKren Zebaoth: Jag hafwer tagit dig utaf markene, der du gick

efter sären, att du skulle vara en Förste öfwer mitt folk Israel.

1 Sam. 16: 11. 12. Ps. 78: 70.

9. Och hafwer varit med dig, ehvart du gångit hafwer; och hafwer utrotat alla dina fiendar för dig, och hafwer gjort dig ett stort namn, såsom de storas namn på jordene.

2 Sam. 8: 6.

10. Och jag vill sätta mino folke Israel ett rum, och plantera det så, att det skall der blifwa, och icke yttermera rörbt warda; och erättfärdighetens barn stola icke mera tränga det, såsom tillföre; 2 Mos. 15: 17.

11. Och ifrå den tid jag städade domare öfwer mitt folk Israel; och jag skall gifwa dig ro för alla dina fiendar. Och HERRN förkunnar dig, att HERRN vill göra dig ett hus. 1 Kon. 8: 20.

12. När nu din tid försliden är, att du afkomnad äst med dina fäder, skall jag upp-
wäda dina säd efter dig, som af ditt lif komma skall; honom skall jag stadfästa hans rike. 1 Chr. 17: 11.

13. Han skall bygga mino Namne ett hus; och jag skall stadfästa hans rikes stol till ewig tid. 1 Kon. 5: 5. 6: 12.

14. Jag skall vara hans fader, och han skall vara min son; om han gör något illa, skall jag straffa honom med mennistoris, och med mennistors barnas hugg. 1 Chr. 22: 10. Ps. 89: 27. Ebr. 1: 5.

15. Men min barmhertighet skall icke ifrå benom wänd vara, såsom jag wände henne ifrå Saul, den jag för dig borttagit hafwer. 2uc. 1: 72.

16. Men ditt hus och ditt rike skall blifwa ständandes för dig ewinnerliga; och din stol skall stadig blifwa till ewig tid. 2 Kon. 8: 19. 2 Chr. 6: 10.

17. Då nu Nathan hade sagt David all dessa orden, och alla denna synena,

18. Kom Konung David, och satte sig för HERANOM, och sade: So är jag, HERR, HERR? Och hwad är mitt hus, att du hafwer låtit mig komma hertil? 1 Chr. 17: 16.

19. Dertill hafwer det icke tyckt sig vara nog, HERR, HERR; utan du hafwer öf talat till bins tjenareshus om tillkommande ting i längdene. Är det mennistorätt, HERR, HERR? 1 Chr. 17: 17.

20. Och hwad skulle David mer tala med dig? Du känner din tjenareshus, HERR, HERR. Ps. 139: 1.

21. För ditt ords skull, och efter ditt hjerta

hafwer du all denna stora tingen gjort, att du det dinom tjenareshus förkunna wille.

22. Därföre äst du och mycket atlad, HERR Gud; ty det är ingen såsom du, och är ingen Gud, utan du, efter allt det wi med war bron hört hafwe. 5 Mos. 3: 24. 4: 35.

32: 39. 1 Sam. 2: 2. Ps. 83: 19. 86: 10.

Ef. 44: 6. 45: 21. Marc. 12: 29. 32.

23. Förty hwat är ett folk på jordene, såsom ditt folk Israel? För hwillets skull Gud är gängen till att förlofa sig ett folk, och göra sig ett Namn, och göra sådana stor och försträdelig ting på ditt land för bino folke, som du dig förlofsade utur Egypten, ifrå Hedningarna och deras gudar. 5 Mos. 4: 7. 33: 29. Ps. 147: 19. 20.

24. Och du hafwer tillredt dig ditt folk Israel, dig till folk i ewig tid; och du, HERR, äst deras Gud worden.

25. Så stadfäst nu, HERR Gud, ordet i ewighet, det du öfwer din tjenareshus, och öfwer hans hus sagt hafwer, och gör såsom du sagt hafwer.

26. Så blifwer ditt Namn stort i ewighet, så att man skall säga: HERRN Zebaoth är Gud öfwer Israel; och bins tjenareshus Davids hus warder fast för ditt ansigte.

27. Ty du, HERR Zebaoth, du Israels Gud, hafwer öppnat bins tjenareshus öra, och sagt: Jag skall bygga dig ett hus; dertfore hafwer din tjenareshus funnit sitt hjerta, att han denna bönen till dig bedja skulle.

28. Nu, HERR, HERR, du äst Gud, och din ord stola vara sanning; du hafwer detta goda talat öfwer din tjenareshus.

29. Så tag nu till, och wälsigna bins tjenareshus hus, att det blifwer ewigt för dig; ty du HERR, HERR, hafwer det talat; och med din wälsignelse skall bins tjenareshus hus wälsignadt warda till ewig tid.

8. Capitlet.

Dauids segnar och embetsmän.

Och det bejag sig dertfore, att David slog de Philisteer, och förnebrade dem, och tog trälbomsbetslet utu de Philisteers hand. 1 Chr. 18: 1.

2. Han slog och de Moabiter så till jordena, att han två delar drap, och en del lät lefwandes blifwa. Alltså wordo de Moabiter David underdånige, så att de förbe slänker till honom.

3. David slog och HadadEser, Rehobs son, Konungen i Zoba, då han drog ut till att hemta sin magt igen, wid den älsfwen Phrath.

4. Och David fångade af dem tusende och siuhundrad resenärer, och tjugutusend folck; och hafade alla wagnhåstar, och behöll qwar hundrade wagnar.

Jof. 11: 6. 1 Chr. 18: 4.

5. Så kommo de Syrer af Damascon, till att hjälpa HadabEser, Konungen i Zoba; och David slog de Syrer, tu och tjugu tusend män;

6. Och lade folk till Damascon i Syria. Alltså wardt Syria David underdånig, så att de förde skänker till honom; ty HERren halp David, ehwart han drog.

7. Och David tog de gylbene stölar, som HadabEsers tjenare tillhört hade, och förde dem till Jerusalem.

8. Men ifrå Bethah, och Berothai, HadabEsers städer, tog Konung David ganska mycken koppar.

9. Då Thoi, Konungen i Gemath, hörde att David hade slagit alla HadabEsers magt,

1 Chr. 18: 9.

10. Sände han Joram sin son till David, till att helsa honom wänliga, och wälsigna honom, att han hade stridt med HadabEser, och slagit honom; ty Thoi hade örlig med HadabEser, och han hade med sig silfwer, och gylbene, och kopparstygg;

11. Swälta Konung David och helgade HERren, samt med det silfwer och guld, som han helgade af allom Hedningom, dem han under sig tvingade,

12. Af Syria, af Moab, af Ammons barn, af de Philisteer, af Amalek, af HadabEsers rof, Rehobs sons, Konungens i Zoba.

13. Och gjorde David sig ett namn, då han igenkom och slog de Syrer i saltbale-nom, abertontusend.

1 Chr. 18: 12. Ps. 60: 2.

14. Och han lade folk i hela Edomea; och hela Edom war David undergiftwen; ty HERren halp David, ehwart han drog.

2 Kon. 8: 20, 22.

15. Alltså wardt David Konung öfwer hela Israel; och han skaffade rätt och rättwiso allo folkena.

16. Joab, Jeruza son, war öfwer hären; men Josaphat, Ahilubs son, war canceller.

2 Sam. 20: 23. 1 Chr. 18: 15.

17. Badoz, Abitobs son, och Abimelech, Abathars son, woro Prestier; Seraja war skrifware;

18. Benaja, Jojada son, war öfwer Erethi och Plethi; och Davids söner woro Prestier.

1 Kon. 1: 38. 1 Chr. 18: 17.

9. Capitlet.

Mephiboseth och Ziba.

Och David sade: Männ och någor wara qwar af Sauls hus, att jag måtte göra barmhertighet med honom, för Jonathans skull?

2. Så war en tjenare af Sauls hus, benämnd Ziba, den kallade de till David; och Konungen sade till honom: Åst du Ziba? Han sade: Ja, din tjenare. 2 Sam. 16: 1.

3. Konungen sade: Är ännu någor till af Sauls hus, att jag måtte göra barmhertighet med honom? Ziba sade till Konungen: Det är ännu en till, Jonathans son, ofärdig i fötterna. 1 Sam. 20: 14, x. 2 Sam. 4: 4.

4. Konungen sade till honom: Swar är han? Ziba sade till Konungen: St, han är i Lodebar, i Mafirs hus, Ammiels sons.

5. Då sände Konung David bort, och lät hemta honom ifrå Lodebar, utu Mafirs hus, Ammiels sons.

6. Då nu Mephiboseth, Jonathans son, Sauls sons, kom till David, föll han på sitt ansigte, och tillbad. Och David sade: Mephiboseth. Han sade: Här är jag, din tjenare.

7. David sade till honom: Frukta dig intet; ty jag will göra barmhertighet på dig, för Jonathans bins faders skull, och will gifwa dig alla bins faders Sauls ättar igen; men du skall bageliga äta bröd wid mitt bord.

8. Han tillbad, och sade: Ho är jag, din tjenare, att du wände dig till en död hund, såsom jag är? 1 Sam. 24: 15. 2 Sam. 3: 3.

9. Då kallade Konungen Ziba, Sauls tjenare, och sade till honom: Allt det Saul hafwer tillhört, och hans hela hus, hafwer jag gifwit dins herras son.

10. Så bruka nu honom hans ätt, du och din barn, och tjenare, och lät det komma in, att det skall wara dins herras sons bröd, att han må söda dig; men Mephiboseths bins herras son skall dagliga äta bröd wid mit bord. Och Ziba hade femton söner och tjugu tjenare. 2 Sam. 16: 1.

11. Och Ziba sade till Konungen: Allt det min herre Konungen hafwer budit finen: tjenare, det skall hans tjenare göra; och Mephiboseth äte wid mitt bord, såsom ett af Konungsbarnen.

12. Och Mephiboseth hade en liten son, som het Mifsa; men allt det i Ziba hus bodde, det tjente Mephiboseth.

13. Och Rehoboseth bodde i Jerusalem; ty han åt dagliga wid Konungens bord; och hållade på båda sina fötter.

10. Capitlet.

Rabab död. Hannans gabbleri. Ammon, Syrer slagne.

Och det begaf sig derefter, att Ammons barnas Konung blef död, och hans son Hannun wardt Konung i hans städ.

1 Chr. 19: 1.

2. Då sade David: Jag vill göra barmhertighet på Hannun, Rababs son, såsom hans fader hafwer gjort barmhertighet med mig. Och sände bort och lät genom sina tjenare bugwala honom öfwer hans fader. Och Davids tjenare kommo i Ammons barnas land.

3. Då sade de öfwerste öfwer Ammons barn till sin herra Hannun: Menar du, att David hedrar din fader för din ägon, att han hafwer sändt bugwalarne till dig? Menar du icke, att han förderfull hafwer sändt sina tjenare till dig, att han skall utspäna och bespeja staden, och förföra honom?

4. Då tog Hannun Davids tjenare, och lät rafa dem hälst slagget af; och skar half kläderna af på dem, allt intill bältet, och lät så gå dem.

5. Då det wardt bådadt David, sände han emot dem; förty männerna woro ganska mycket skände. Och Konungen lät säga dem: Blifwer i Jericho, tilldess ebart slaggs wägar, och kommer så igen.

6. Då nu Ammons barn sågo, att de woro illa inkande wordne för David, sände de bert, och lejde sig de Syrer af Rehobs hus, och de Syrer i Zoba, tjugutusen män fotfolk, och af Konung Maacha tusen män, och af Isob tolfusen män.

1 Mos. 34: 30. 1 Chr. 19: 6.

7. Då David det hörde, sände han Joab med hela hären af frigsfolket.

8. Och Ammons barn drog ut, och sticlade sig till strid ut för stadporten; men de Syrer af Zoba, af Rehob, af Isob, och af Maacha, woro allena i markene.

1 Chr. 19: 7.

9. Då nu Joab såg, att striden war skällb på honom både bak och före, utwalde han utaf alla de unga män i Israel, och sticlade sig emot de Syrer.

10. Och det andra folket lät han under fins broders hand Abisai, och han sticlade sig emot de Ammons barn;

11. Och sade: Om de Syrer warba mig för mäktige, så kom mig till hjälp; om Ammons barn warba dig öfwermäktige, så will jag komma dig till hjälp.

12. War wid god tröst, och lät oss så fasta för vårt folk och för vår Guds städer; men Herren gøre hwad honom täckes.

13. Och Joab drog åstad med det folk, som när honom war, till att strida emot de Syrer; och de flydde för honom.

14. Och då Ammons barn sågo, att de Syrer flydde, flydde de och för Abisai, och drogo in i staden. Så wände Joab om ifrån Ammons barn, och kom till Jerusalem.

15. Och då de Syrer sågo, att de woro slagne för Israel, församlade de sig tillhopa.

16. Och HadarSer sände bort, och lät utkomma de Syrer på hinfibon Åfwen; och lät deras magt inkomma; och Sobach, HadarSers härhöfwitsman, drog för dem.

17. Då det wardt bådadt David, församlade han tillhopa hela Israel, och drog öfwer Jordan, och kom till Helam; och de Syrer sticlade sig emot David, till att strida med honom.

18. Men de Syrer flydde för Israel; och David slog ihjäl de Syrer, sjuhundrad wagnar, och fyratiotusen resenärer; bertill slog han Sobach härhöfwitsmannen, så att han blef der död.

1 Chr. 19: 18.

19. Då nu de Konungar, som woro under HadarSer, sågo att de slagne woro för Israel, gjorde de frid med Israel, och woro dem underdånige; och de Syrer fruktade sig mer hjälpa Ammons barn.

11. Capitlet.

Rabba belägring. Davids död, mord, hustru.

Och då året så led, att Konungar pläga utbraga, sände David Joab, och sina tjenare med honom, och hela Israel, att de skulle förderfwa Ammons barn, och de belade Rabba; men David blef i Jerusalem.

1 Chr. 19: 8. 20: 1.

2. Och det begaf sig, att David om aftonstid stod upp af sine säng, och gick upp på talet af Konungshuset, och såg af talet ena qwinno två sig; och qwinnan war ganska bäglig.

3. Och David sände bort, och lät fråga efter qwinnona, och sade: Är icke detta Bath-Seba, Eliams dotter, Uria den Hetheens hustru?

4. Och David sände bort båd, och lät hemta henne; och då hon kom in till honom, sof

han när henne; men hon renade sig ifrå sine orenlighet, och gic' hem igen till sitt hus.

3 Kof. 15: 18, 19.

5. Och qwinnan wardt hafwandes, och fände bort, och lät förlunna det David, och säga: Jag är hafwandes worden.

6. Så fände David till Joab, och sade: Sänd till mig Uria den Hetheen. Och Joab sände Uria till David.

7. Och då Uria kom till honom, frågade David, om det stod väl till med Joab, och med folket, och med stridene.

8. Och David sade till Uria: Gå af i ditt hus, och två dina sötter. Och då Uria gic' utu Konungens hus, försåte honom straxt efter Konungens gåfwa.

9. Och Uria lade sig till att sofwa för dörren af Konungens hus, der alle hans herras tjenare lågo, och gic' intet neber i sitt hus.

10. Då nu David sagdt wardt: Uria är icke afgången i sitt hus, sade David till honom: Äst du icke kommen af markene? Swi äst du icke afgången i ditt hus?

11. Men Uria sade till David: Arken, och Israel, och Juda blifwa i tjäll, och Joab min herre, och mins herras tjenare ligga i markene; och jag skulle gå i mitt hus, till att äta och dricka, och ligga när mine hustru? Så sant som du lefwer, och din själ lefwer, jag gör det icke. 4 Kof. 31: 6. 1 Sam. 4: 4.

12. David sade till Uria: Så blif ännu i dag här; i morgon vill jag låta dig gå. Så blef Uria i Jerusalem i den dagen, och den andra dagen dertill.

13. Och David böb honom, att han skulle med honom äta och dricka, och gjorde honom bruden; och om aftonen gic' han ut, och lade sig till att sofwa i sin säng, med fins herras tjenare, och gic' icke af i sitt hus.

14. Om morgonen stref David ett bref till Joab, och sände det med Uria.

15. Och i brefwet stref han alltså: Skicka Uria i stridene, der hon aldrårbast är; och wänder eber tillbaka ifrå honom, att han måtte warda slagen, och blifwa döb.

16. Som nu Joab låg för staden, skickade han Uria på det rum, der han wisste att stridsamme män woro.

17. Och då männerna slogo utu stadenom, och stridde emot Joab, föllo somliga af folket, Davids tjenare; och Uria den Hetheen blef of döb.

18. Så sände Joab bort, och lät säga David all stridsens handel;

19. Och befallde bålet, och sade: När du

hafwer uttalat all stridsens handel med Konungenom;

20. Och du får se, att Konungen är wred, och säger till dig: Swi hafwen I så när trädt intill staden med stridene? Beten I icke huru man pågar stjula af muren?

21. So slog Abi-Melech, Jeru-Beseths son? Rastade icke en qwinna ett stycke af en qwarnsten uppå honom af muren, så att han blef döb i Ebebez? Swi hafwen I trädt så när muren? Så skall du säga: Din tjenare Uria den Hetheen är of döb.

Dom. 6: 32. 9: 53.

22. Bålet gic' åstad, och kom, och sade David allt detta, der Joab honom om hänt hade.

23. Och bålet sade till David: De män singo öfwerhanden med oss, och föllo till oss ut på markena; men wi sloge dem tillbaka allt intill stadsporten;

24. Och de stottor stöto af muren på dina tjenare, och dråpo somliga af Konungens tjenare; dertill är of din tjenare Uria den Hetheen döb.

25. David sade till bålet: Så skall du säga till Joab: Låt detta icke bekymra dig: ty hwärde upprätor nu den ena, nu den andra; håll uppåt att strida emot staden, att du må neberslå honom, och war tröst.

26. Och då Uria hustru hörde, att hennes man war döb, jämrade hon sig för sin husbondas skull.

27. Då hon ut gråtit hade, sände David bort, och lät hemta henne i sitt hus; och hon wardt hans hustru, och födde honom en son: men HETranom misshagade detta ärendet, som David bebef.

12. Capitlet.

Nathans hotpredikan. Davids det, kraft. när.
Sner, feger.

Och HETren sände Nathan till David.

När han kom till honom, sade han till honom: Det woro två män uti en stad: den ene rik, den andre fattig.

2. Den rike hade ganfka mycken får och jå:

3. Men den fattige icke utan ett litet får, hans enbesta, hwilket han köpt hade, och uppfödde det, att det uppvärte när honom, och bredowid hans barn. Det åt af hans beta, och drack af hans bridelar, och sof i hans samn, och han höll det såsom ena dotter.

4. Men då till den rika mannen kom en gäst, närbes han icke taga af sin får och jå, till att tillreda något åt den gästen, som till

honom kommen war; och tog den fattiga mannens får, och redde det till för den mannen, som till honom kommen war.

5. Då förgrummade sig David med stora wrebe emot den mannen, och sade till Nathan: Så sant som HERren lefwer, den mannen är dödsens barn, som detta gjort hafwer.

6. Dertill skall han betala färet syrabubbligt igen, efter han sådant gjort hafwer, och icke hade det fördrag. 2 Mos. 22: 1.

7. Då sade Nathan till David: Du äst den mannen. Så säger HERren Israels Gud: Jag hafwer smort dig till en Konung öfwer Israel, och hafwer frälst dig utu Sauls hand; 1 Sam. 16: 13.

8. Och hafwer gifwit dig dine herras hus; dertill hans hustrur i din famn, och hafwer gifwit dig Israels hus och Juda; och är det icke nog, will jag ännu det och det göra dig dertill.

9. Hwi hafwer du då föraktat HERrans ord, att du sådant ondt för hans ögon göra skulle? Uria den Hethéen hafwer du slagit med swärd; hans hustru hafwer du tagit dig till hustru; men honom hafwer du dräpmit med Ammons barnas swärd.

2 Sam. 11: 15. 24.

10. Nu, så skall icke swärd återwända af ditt hus till ewig tid; efter du hafwer förattat mig, och Uria den Hethéens hustru tagit, att hon skall wara din hustru.

11. Detta säger HERren: Si, jag skall uppväcka ondt öfwer dig, utaf ditt eget hus, och skall taga dina hustrur för din ögon, och skall gifwa dinom nästa, att han skall ligga när dina hustrur om ljusa dagen.

2 Sam. 15: 10. 5 Mos. 28: 30. 2 Sam. 16: 22.

12. Ty du hafwer gjort det hemliga; men jag will detta göra för hela Israel, på ljusa dagen.

13. Då sade David till Nathan: Jag hafwer syndat emot HERran. Nathan sade till David: Så hafwer och HERren tagit din synd bort; du skall icke dö.

Ps. 51: 1. κ.

14. Men efter du hafwer med detta ärendet t. minit HERrans fiendar till att förhåda, skall den sonen, som dig föbber är, döden dö.

15. Och Nathan gif di hem i sitt hus. Men HERren slog barnet, som Uria hustru David födt hade, så att det wardt dödsjust.

16. Och David bad Gud om barnet, och fastade, och gick in, och lög öfwer nattena på jordene.

17. Då stodo upp de älsfte i hans hus, och wille rätta honom upp af jordene; men han wille icke, och åt icke heller med dem.

18. På sjunde dagenom blef barnet dödt; och Davids tjenare torde icke säga honom, att barnet war dödt; ty de tänkte: Si, då barnet ännu war lefwandes, talade wi med honom, och han hörde vår röst intet; huru mycket mer skall det göra honom ondt, om wi säge: Barnet är dödt?

19. Och David fick se att hans tjenare talade i mjugg, och förmärkte att barnet war dödt, och sade till sina tjenare: Är barnet dödt? De sade: Ja.

20. Då stod David upp af jordene, och twådde sig, och smorde sig, och lade annor kläder uppå, och gick in uti HERrans hus, och tillbad; och då han kom hem igen i sitt hus, lät han komma mat upp för sig, och åt.

21. Då sade hans tjenare till honom: Hwad är det för ett ting, som du gör? Då barnet lefde, fastade du, och gret; men nu, sedan det dödt är, står du upp, och äter!

22. Han sade: För barnets skull fastade jag, och gret, då det lefde; ty jag tänkte: Ho wet, om HERren warber mig nådelig, så att barnet må blifwa wid lif.

23. Men nu, sedan det dödt är, hwad skulle jag fasta? Kan jag och hemta honom igen? Jag går wäl till honom, men han kommer intet till mig igen.

24. Och då David hade hugswalat sina hustru Bathseba, gick han in till henne, och sof när henne; och hon födde en son, den kallade han Salomo; och HERren älskade honom. 1 Chr. 22: 9. Watts. 1: 6.

25. Och han fick honom under Nathans hand, Prophetens; han kallade honom Jedidja, för HERrans skull.

26. Så stridde nu Joab emot Nabba Ammons barnas, och wann den Konungeliga sladen;

27. Och sände båd till David, och lät säga honom: Jag hafwer stridt emot Nabba, och hafwer och wunnit wattufladen. 1 Chr. 20: 1.

28. Så tag nu tillhoppa det folk, som qwart är, och belägg sladen, och winn honom; på det att jag icke winner honom, och får der namnet af.

29. Alltså tog David allt folket tillhoppa, och drog åslad, och stridde emot Nabba, och wann honom;

30. Och tog deras Konungs krono utaf hans hustrud, hwilken hade i wigt en centener guld, och äbla stenar; och den wardt sat

David på hans hufvud; och förde gansla mycket rof utu staden. 1 Chr. 20: 2.

31. Och folket derinne förde han ut, och lade dem under jernsågar och taggar, och jernkilar, och brände dem upp uti tegelugnar; så gjorde han alla Ammons barnas släder. Så wände då David och allt folket om igen till Jerusalem. 1 Chr. 20: 3.

13. Capitlet.

Thamar kränkes. Amnon dräpes. Absalom flyr.

Och det begaf sig derefter, att Absalom, Davids son, hade en dögelig syster, den het Thamar. Och Amnon, Davids son, fick henne lär. 2 Sam. 3: 2.

2. Och Amnon ställde sig såsom han war sjuk för Thamars sin systers skull; ty hon war en jungfru; och Amnon syntes icke lätt wara att göra henne något.

3. Men Amnon hade en vän, han het Jonabab, Simeas son, Davids broders; och den samme Jonabab war en ganska snäll man.

4. Han sade till honom: Swi warber du så mager, du Konungens son, dag frå dag? Må du icke säga mig det? Då sade Amnon till honom: Jag hafwer Thamar, mins broders Absaloms syster, lär.

5. Jonabab sade till honom: Lägg dig på dina säng, och gör dig framt. När då din fader kommer till att besöka dig, så säg till honom: Käre, låt mina syster Thamar komma, att hon gifwer mig äta, och reder mat för mig, så att jag ser det, och äter utu hennes hand.

6. Så lade Amnon sig, och gjorde sig framt. Då nu Konungen kom till att se honom, sade Amnon till Konungen: Käre, låt mina syster Thamar komma, att hon reder för mig ett mos eller tu, och jag må äta af hennes hand.

7. Då sände David efter Thamar i huset, och lät säga henne: Gad i dins broders Ammons hus, och red honom något mat.

8. Thamar gick afstap till fins broders Ammons hus, och han låg på sängene; och hon tog en deg, och knådade, och söd det för hans ägon, och kokade honom ett mos;

9. Och hon tog den rätten, och gaf upp för honom: men han wille icke äta. Och Amnon sade: Låt alla gå ut ifrå mig; och alle gingo ut.

10. Då sade Amnon till Thamar: Vår maten in i kammaren, att jag må äta af dine hand. Så tog Thamar moften, som han

gjort hade, och bar det till Amnon sin broder i kammaren.

11. Och som hon hade burit honom moften in, att han skulle äta, fick han henne fatt, och sade till henne: Sit, min syster, och ligg när mig.

12. Men hon sade till honom: Jäde så, min broder; förträngt mig icke; ty så pålgar man icke göra i Israel. Gör icke en sådana galenskap.

3 Ros. 20: 17. 5 Ros. 27: 22.

13. Swar skulle jag blifwa för mina blygds skull? Och du worde såsom en bäre i Israel. Tala hefre med Konungen; han nedar mig dig icke.

14. Men han wille icke höra henne; utan wardt henne öfvermågtig, och förnedrade henne, och låg när henne.

15. Och han fick ett stort hat till henne, så att hatet wardt större än tillförene kärleken war. Och Amnon sade till henne: Statt upp, och gåd.

16. Men hon sade: Detta onba är större, än det andra, som du hafwer gjort på mig, att du drifwer mig ut. Men han hörde hennes röst intet;

17. Utan kallade sin dräng, som hans tjenare war, och sade: Drif denna ut ifrå mig, och stäng igen dörrerna efter henne.

18. Och hon hade en brofet hjortel uppå; ty sådana hjortlar drogo Konungens dötrrar, så länge de woro jungfrur. Och då bane tjenare hade drifwit henne ut, och stängt dörrerna igen efter henne,

19. Kastade Thamar aflo på sitt hufvud, och ref den brofota hjortelen sönder, som hon uppå hade, och lade sina hand på hufvudet, och gick, och ropade. 3er. 2: 37.

20. Och hennes broder Absalom sade till henne: Hafwer din broder Amnon varit när dig? Nu, min syster, tig stilla; det är din broder, och lägg det ärendet icke så på hjertat. Så blef Thamar ensam i Absaloms fins broders hus.

21. Och då Konung David allt detta hörde, tog han det ganska illa wid sig.

22. Men Absalom talade intet wid Amnon, hwarken ondt eller godt; dock hatade Absalom Amnon, derföre att han hans syster Thamar förträngt hade.

23. Efter tu år lät Absalom klippa sin får i Baal-Hazor, som ligger under Ephraim; och Absalom bød all Konungens barn;

24. Och som till Konungen, och sade: Si, din tjenare hafwer fåtallippare. Jag beder

att Konungen, samt med sina tjenare, wille gå med sinom tjenare. 1 Sam. 25: 2, 36.

25. Men Konungen sade till Absalom: Jde så, min son; låt oss ick alla gå, att wi ick göra dig tunga; och då han föll hårdt efter honom, wille han dock ick gå, utan wälsignade honom.

26. Absalom sade: Skall ick då min broder Amnon gå med oss? Konungen sade till honom: Hwi skulle han gå med dig?

27. Då nödgade Absalom honom, så att han lät Amnon och all Konungens barn gå med honom.

28. Och Absalom böd sina tjenare, och sade: Lager wara uppd, när Amnon warder glad af winet, och jag säger till eder: Slår Amnon; och dräper honom, att I intet frukten eder, ty jag hafwer det befallt eder; warer tröste och frimodige dertill.

29. Alltså gjorde Absaloms tjenare Amnon, såsom Absalom dem budit hade. Då stodo all Konungens barn upp, och hwar och en satte sig på sin mula, och flydde.

2 Sam. 18: 9. 1 Kon. 1: 33.

30. Och medan de ännu woro på wägen, kom rykte för David, att Absalom hade slagit all Konungens barn, så att ick en war öfwerblifwen af dem.

31. Då stod Konungen upp, och ref sin kläder sönder, och lade sig neber på jordena; och alle hans tjenare, som stodo omkring honom, refwo sin kläder sönder.

32. Då svarade Jonabab, Simea son, Davids broders, och sade: Min herre tänke ick att alle drängerne, Konungens barn, äro döde; utan Amnon är allena död; ty Absalom hafwer detta hast inne med sig, ifrå den dagen han förfränte hans systers Thamar.

33. Så tage ick nu min herre Konungen sådant till hjertat, att all Konungens barn äro döde; utan Amnon är allena död.

34. Men Absalom flydde; och drängen på wägnen lyfte upp sin ögon, och såg ut; och si, en stor hop folk kom på wägen, hwar efter den andra, utmed bergsidon.

35. Då sade Jonabab till Konungen: Si, Konungens barn komma; såsom din tjenare sagt hafwer, så är det tillgåen.

36. Och då han uttalat hade, si, då kommo Konungens barn, och upphofwo sina röst, och greto. Konungen och alle hans tjenare greto och ganska fast.

37. Men Absalom flydde, och drog till Thalmaj, Ammihuds son, Konungen i Ge-

jur. Men han jämrade sig öfwer sin son alla dagar. 2 Sam. 3: 3.

38. Men då Absalom flydd war, och drog till Geshur, war han der i tre år.

39. Och Konung David öfwerfegaf att draga ut emot Absalom; ty han war hughwald öfwer Amnon, att han död war.

14. Capitlet.

Thetsoa qwinna. Absaloms bemökt, Rapnab, barn, nåd.

Men Joab, Berafa son, förmärkte att Konungens hjerta war wändt till Absalom.

2. Och han sände bort till Thetsoa, och lät hemta dådan ena skola qwinno, och sade till henne: Jämra dig, och drag sorgkläder uppd, och smörj dig ick med oljo; utan skall dig såsom en qwinna, den en lång tid hafwer haft sorg öfwer någon dådan;

2 Chr. 11: 6.

3. Och skall gå in till Konungen, och tala så och så med honom. Och Joab gaf henne in hwad hon säga skulle.

4. Och då qwinnan af Thetsoa wille tala med Konungen, föll hon på sitt anlete neber på jordena, och tillbad, och sade: Hjelp mig, Konung.

5. Konungen sade till henne: Hwad är dig? Hon sade: Jag är en enkla, en qwinna som sorg hafwer, och min man är död;

6. Och din tjenarinna hade två söner; de lifwade tillhopa på marfene; och efter det war ingen, som dem förtagat kunde, slog den ene den andra, och drap honom.

7. Och si, nu refer sig upp hela släkten emot dina tjenarinno, och säga: Så hit den som slog sin broder ihjäl, att wi måde bräpa honom för hans broders själ, den han dräpit hafwer, och göra dig arfwingalsäsa; och de wilja utslåda mina gnisto, som ännu qwar är, att minom man intet namn och ingen återlefwa blifwa skall på jordene.

8. Konungen sade till qwinnona: Gad hem, jag will bjuda för dig.

9. Och qwinnan af Thetsoa sade till Konungen: Min herre Konung, misgjerningen ware uppd mig, och uppd mins faders hus; men Konungen och hans skol war ofsyldig.

10. Konungen sade: Den som emot dig talar, honom haf till mig, så skall han intet mer röra dig.

11. Hon sade: Konungen tänke på HERran din Gud, att de blodgåmnare ick warða för många till att förberfwa, och att min so-

icke förgörs. Han sade: Så sant som HERren lefwer, skall icke ett hår falla på jordene af dinom son.

4 Ros. 35: 12.

12. Och qwinnan sade: Låt dina tjenarinno något säga minom herra Konungenom. Han sade: Säg.

13. Qwinnan sade: Gwi hafwer du ett såbant tänkt emot Guds föll, att Konungen detta sagt hafwer, att han skall komma sig i skuld, och icke låta igentaga sin förbrefna?

14. Ty wi dö döden, och förlöpe såsom watten i jordena, det man icke uppehåller; och Gud vill icke taga lifwet bort, utan betänker sig, att det förbrefna icke också skall fördrifwet warba af honom.

Hi. 90: 5. 30: 6. Ps. 18: 23. 33: 11.

15. Så är jag nu kommen, till att tala med min herra Konungen dessa ord; ty folket hafwer försträckt mig; ty din tjenarinna tänkte: Jag skall tala med Konungenom; kanhända att han gör det hans tjenarinna säger.

16. Ty han skall wäl höra sina tjenarinno, att han hjälper mig ifrån allas deras hand, som mig, samt med minom son, ifrå Guds arf förgöra wilja.

17. Och din tjenarinna tänkte: Mins heras Konungens ord skall wara mig en tröst: ty min herre Konungen är såsom en Guds Angel, så att han kan höra godt och ondt; derföre warber och HERren din Gud med dig blifwandes.

18. Konungen swarade, och sade till qwinnona: Rjug icke för mig i det jag frågar dig. Qwinnan sade: Min herre Konungen tale.

19. Konungen sade: Är icke Joabs hand med dig i allo besö? Qwinnan swarade, och sade: Så sant som din själ lefwer, min herre Konung, det är ingen annan, antingen på högtra handen eller den wenstra, utan såsom min herre Konungen sagt hafwer; ty din tjenare Joab hafwer detta så budit mig, och han hafwer allt detta dine tjenarinno ingifwit.

20. Att jag skulle så wända denna saken, det hafwer din tjenare Joab gjort; men min herre är wis såsom en Guds Angels wisbet, så att han allt wet på jordene.

21. Då sade Konungen till Joab: Si, jag hafwer detta gjort; så gåd nu bort, och haf pilten Absalom heim igen.

22. Då föll Joab på sitt ansigte till jordena, och tillbad, och tadade Konungenom, och sade: I dag förmärker din tjenare, att jag hafwer funnit nåd för din ögon, min herre

Konung, att Konungen gör hwad hans tjenare säger.

23. Så stod då Joab upp, och for till Gesur, och hade Absalom till Jerusalem.

24. Men Konungen sade: Låt honom gå i sitt hus igen, och icke se mitt ansigte. Och så kom då Absalom igen i sitt hus, och jag intet Konungens ansigte.

25. Och i hela Israel war icke en man så bågelig och så prislilig som Absalom; ifrå hans fotabjelle upp till hans hjesa war ingen brist på honom.

26. Och när han skar sitt hår af; det stödde gemenliga hwart år, ty det war honom för tungt, så att man måste det afflära; så wog hans hufvudhår tuhundrade fillar, efter Konungswigt.

27. Och Absalom worde födde tre söner, och en dotter; hon het Thamar; och war en bågelig qwinna.

2 Sam. 18: 18.

28. Alltså blef Absalom i tu år i Jerusalem, att han Konungens ansigte intet såg.

29. Och Absalom sände efter Joab, att han skulle sända honom till Konungen; och han wille icke komma till honom. Han sände annan gången, likwäl wille han icke komma.

30. Då sade han till sina tjenare: Ser det stycket af Joabs åter bredebud min, och han hafwer der biugg uppå; så går bort, och frider eld deruppå. Så stude Absaloms tjenare eld på det stycket.

31. Då stod Joab upp, och kom till Absalom i huset, och sade till honom: Gwi hafwa dine tjenare studit eld på mitt stycke?

32. Absalom sade till Joab: Si, jag sände efter dig, och lät säga dig: Kom till mig, att jag må sända dig till Konungen, och låta säga: Gwi kom jag ifrå Gesur? Det wore mig bättre, att jag ännu wore der. Så lät mig nu få se Konungens ansigte; är och någon misgjerning i mig, så dröp mig.

33. Och Joab gick in till Konungen, och sade det honom; och han kallade Absalom, att han kom in till Konungen, och han tillbad på sitt ansigte neber till jordena för Konungenom; och Konungen tygte Absalom.

15. Capitlet.

Absaloms uppror. David, Jithai, arten fy. Husi mte.

Och det begaf sig derefter, att Absalom beställde sig wagnar och resendrar, och femtio män, som hans drabanter wore.

1 Kon. 1: 5.

2. Och Absalom stod bittida upp om mor-

gonen, och gick in på den vägen wid porten; och hvar någor hade ett ärende, så att han skulle komma till rätta för Konungen, den kallade Absalom till sig, och sade: Utaf hwad stad äst du? Då nu någor sade: Din tjänare är utaf ene af Israels släfter,

3. Så sade Absalom till honom: Si, din sak är god och rätt; men du hafwer ingen, som dig förhörder af Konungen.

4. Och Absalom sade: Ad! ho sätter mig till domare i landena, att hwar man måtte lemna till mig, den någon sak och klagan hafwer, att jag måtte hjälpa honom till rätta?

5. Och när någon gick fram till honom till att tala med honom, så räckte han sina hand ut, och fick honom satt, och lyfte honom.

6. Wid det sättet gjorde Absalom allom Israel, när de kommo med några saker till Konungen; och stal alltså bort männernas hjerta af Israel.

7. Efter fyratio år sade Absalom till Konungen: Jag vill gå bort och fullkomna mitt löfte i Hebron, som jag HERRanom lofnat hafwer.

8. Förty din tjänare gjorde ett löfte, då jag bodde i Gesur i Syrien, och sade: När HERRen låter mig återkomma till Jerusalem, så vill jag göra HERRanom en Guds-tjenst.

2 Sam. 13: 38.

9. Konungen sade till honom: Gåd i frid. Och han stod upp, och gick till Hebron.

10. Men Absalom hade utsändt spejare uti alla Israels släfter, och lät säga: När I här höra ljudet af basunen, så säger: Absalom är Konung worden i Hebron.

11. Och med Absalom gingo tjuhundra män af Jerusalem kallade; men de gingo i ensalighet, och wiste intet af saken.

12. Sände och beflöles Absalom efter Achitophel den Giloniten, Davids rådgifware, utaf hans stad Gilo; och som han nu hade offrat, wardt förbundet starkt, och folket lopp till, och förslades med Absalom.

13. Så kom en och bådade David, och sade: Swars mans hjerta i Israel följer Absalom efter.

14. Men David sade till alla sina tjenare, som när honom woro i Jerusalem: Upp, lät of fly; ty här blifwer ingen undflykt för Absalom; stynder eder, lät of gå, att han ide är swarare än wi, och får of satt, och brifwer inupp of det ondt är, och slår staden med swärdsugg.

Ps. 3: 1.

15. Då sade Konungens tjenare till ho-

nom: Swad min herre Konungen täckes, si, här äro dine tjenare.

16. Och Konungen gick ut till fot, med allt sitt hus; men han lät blifwa qwara tio fril-lor, till att bewara huset.

17. Och då Konungen och allt folket till fot utommo, gingo de bortåt långt ifrå huset.

18. Och alle hans tjenare gingo när honom; dertill alle Gethi och Gethi, och alle de Githbiter; sexhundra män, som af Gath till fot komne woro, gingo framsför Konungen.

2 Sam. 8: 18. 1 Kon. 1: 38. 1 Efr. 18: 17.

19. Och Konungen sade till Itthai den Githbiter: Hwi går du of med of? Wänd om, och blif när Konungen; ty du äst främmande; far of igen till ditt rum.

20. I går komst du, och i dag wägar du dig till att gå med of? Jag går hwart jag gå lan, wänd om, och dina bröder med; dig wederfare barmhertighet och trohet.

21. Itthai swarade, och sade: Så sant som HERRen lefwer, och så sant som min herre Konungen lefwer, hwar som best min herre Konungen blifwer, antingen i lifwet eller i böden, der skall din tjenare of blifwa.

22. David sade till Itthai: Så kom, och gåd med. Alltså gick Itthai den Githbiter, och alle hans män, och hela barnahopen, som med honom war.

23. Och hela landet greto med höga röst, och allt folket gick med; och Konungen gick öfwer den bäcken Kidron, och allt folket gick före, på den vägen som löper åt öfnena. Job. 18: 1.

24. Och si, Zadok war of der, och alle Leviterna som med honom woro, och bäro Guds förbunds ark, och der satte de honom; och Abiathar steg upp, tillbes allt folket som utu stadenom.

25. Men Konungen sade till Zadok: Bär Guds ark åter in i staden; om jag finner nåd för HERRanom, så låter han mig wäl komma igen, och låter mig så se honom, och sitt hus.

Ps. 27: 4.

26. Men om han säger: Jag hafwer intet behag till dig; si, här är jag; han göre med mig såsom honom täckes.

27. Och Konungen sade till Presten Zadok: O Siare, wänd om igen i staden med frid; och med eder Ahimaaz din son, och Jonathän, Abiathars son.

1 Sam. 9: 9. 2 Sam. 17: 17.

28. Si, jag vill draga fram på slättmarkena i öfnena, tillbes båkskap kommer ifrån eder, och gifwer mig all ting tillkänna,

29. Så håro då Zadok och Abiathar Guds art in i Jerusalem igen, och blefwo der.

30. Men David gick uppför oljoberget, och gret, och hans hufvud war stödt, och han gick barföti; dertill allt folket, som med honom war, hade hwar och en förstödt sitt hufvud, och gingo uppåt gråtandes.

2 Sam. 19: 5.

31. Och då David warbt sagdt, att Achitophel war i förbundet med Absalom, sade han: HÆren, gör Achitophels rådslag till galenskap.

32. Och då David kom öfwerst på berget, der man plågar tillbedja Gud; si, der mötte honom Husai, den Architen, med sönberiswen fjortel, och jord på hans hufvud.

1 Mos. 37: 34.

33. Och David sade till honom: Om du går med mig, äst du mig till tunga.

34. Men går du åter i staden, och säger till Absalom: Jag & din tjenare, jag vill höra Konungen om tul; jag, som tillförene war hans faders tjenare, vill nu wara din tjenare; så kan du göra Achitophels rådslag om intet.

2 Sam. 17: 7.

35. Och äro der Zadok och Abiathar Presterna med big; allt det du hörer utu Konungens hus, må du underwisa Presterna Zadok och Abiathar.

36. Och si, när dem äro två deras söner, Ahimaaz, Zadoks, och Jonathan, Abiathars son, genom dem kan du bjuda mig till hwad du förnimmer.

37. Så kom då Husai, Davids vän, i staden, och Absalom kom till Jerusalem.

16. Capitlet.

Ziba arghet. Simeel bannor. Husai konst. Davids frillor.

Och som David något litet war nebergången af berget, si, då mötte honom Ziba, Mephiboseths tjenare, med ett par sadlade ånare; deruppå woro tuhundra brödd, och hundrade stycke rustin, och hundrade stycke filon, och en lägel win.

2 Sam. 15: 30. 32. 9: 2.

2. Då sade Konungen till Ziba: Hwad vill du göra härmed? Ziba sade: Ånorna skola wara för Konungens husfolk, att de ber på rida; och brödden och filonen för tjenarena, att de måga äta, och winet till att brida, när de warba trötte i åsnene.

3. Konungen sade: Hwar är dins herras son? Ziba sade till Konungen: Si, han hles i Jerusalem; ty han sade: I dag war-

der Israels hus mig igengifwandes mins faders rike.

2 Sam. 9: 10. 19: 27.

4. Konungen sade till Ziba: Si, allt de Mephiboseth hafwer, skall wara ditt. Ziba sade med tillbedjande: Låt mig finna nåd för big, min herre Konung.

5. Då nu Konung David kom till Bahurim, si, då gick der en man utaf Sauls hus slägt, han het Simei, Sera son; han gick ut och bannades; 2 Sam. 19: 19. 1 Kon. 2: 8.

6. Och lastade stenar åt David, och åt alla Konung Davids tjenare; ty allt folk och alle de wäldige woro wid hans högra, och wid hans wenstra sido.

7. Och sade Simei, då han bannades: Härut, härut, du blodhund, du Belials man!

8. HÆren hafwer wedergullit big allt Sauls hus blod, att du äst worden Konung i hans stad; nu hafwer HÆren gifwit riket i din sons Absaloms hand; och si, nu tränger big din olycka; ty du äst en blodhund.

9. Men Abisai, Jerusa son, sade till Konungen: Ståll denne böde hunden banna min herre Konungen? Jag vill gå bert, och hugga hufvudet af honom.

1 Sam. 24: 15. 2 Sam. 9: 8. 19: 21.

10. Konungen sade: I Jerusa barn, hwad hafwer jag skaffa med eber? Låt honom banna, ty HÆren hafwer hudit honom banna David. So kan nu säga, hwi gor du så?

1 Kon. 2: 9. 36. 46.

11. Och David sade till Abisai, och till alla sina tjenare: Si, min son, som af mitt lif kommen är, går mig efter mitt lif; hwi och icke nu Semini son? Låt honom betämna, att han bannar; ty HÆren hafwer så hudit honom.

12. Då hända att HÆren ser till minna bebröfvelse, och HÆren löner mig med godo dessa bannor, som jag lider i dag.

13. Alltså gick David med sitt folk framåt wägen; men Simei gick ut med bergessidone jemte wid honom, och bannades, och lastade stenar till honom, och hof jord.

14. Och Konungen kom derin, och allt fellet, som med honom war, trötte; och wedergwicke sig der.

15. Men Absalom och allt folket, Israels män, kommo till Jerusalem, och Achitophel med honom.

16. Då nu Husai den Architen, Davids vän, kom in till Absalom, sade han till Absalom: Till lycko, herre Konung, till lycko, herre Konung.

17. Absalom sade till Husai: Är detta din

barmhertighet emot din vän? Svi hafwer du icke farit ut med dinom vän?

18. Husai sade till Absalom: Icke så, utan den som GEDren utväljer, och detta folk, och hvar man i Israel, honom vill jag tillhöra, och när honom blifwa.

19. Och seban, hwem skulle jag tjena? Skulle jag icke tjena hans son? Såsom jag hafwer tjent dinom fader, så vill jag också tjena dig.

20. Och Absalom sade till Achitophel: Gifwer råd, hwad skole wi göra?

21. Achitophel sade till Absalom: Lägga dig när dins faders frillor, som han hafwer låtit qwarra blifwa till att bewara huset, så får hele Israel höra, att du hafwer gjort din fader illa luktande, och alles deras hand, som när dig äro, blifwer styrkt. 2 Sam. 16: 16.

22. Då gjorde de till Absalom ett tjäll uppå talet; och Absalom belåg sine faders frillor för all Israels ögon. 2 Sam. 12: 11.

23. På den tiden, då Achitophel gaf ett råd, war det såsom man hade frågat Gud om någon ting; alltså war all Achitophels rådslag, både när David, och så när Absalom.

17. Capitlet.

Achitophels, Husai råd. Wadets fara. Achitophel hänger sig.

Och Achitophel sade till Absalom: Jag vill utvälja mig tolstusend män, och så upp till att fara efter David i denna nattene;

2. Och vill öfwerfalla honom, medan han trött och mödd är. När jag nu försträcker honom, så att allt folket, som när honom är, flyr, vill jag så Konungen allena;

2 Sam. 16: 14.

3. Och braga allt folket till dig igen. När då hvar man till dig dragen är, såsom du begärrar, så blifwer allt folket i frib.

4. Detta tycktes Absalom wara godt, och allom äldstom i Israel.

5. Men Absalom sade: Räre, låt oss också kalla Husai den Architen, och höra hwad han säger derom.

6. Och då Husai kom in till Absalom, sade Absalom till honom: Sådant hafwer Achitophel sagt; säg du, skole wi göra så, eller ej?

7. Då sade Husai till Absalom: Det är intet godt råd, som Achitophel i denna gången gifwit hafwer. 2 Sam. 15: 34.

8. Och Husai sade ytterligare: Du känner väl din fader, och hans män, att de äro starke och illkunade såsom en björn, hwilkom ungarna äro ifråtagne i markene. Dertill

är din fader en stridsman, och warber sig intet försummandes med folkena.

9. Si, han hafwer tilläfwentyrs nu förwarat sig någorstäds i en kulo, eller annorstäds. Om det nu skebde, att det ginge icke väl i första gången, och upplomme ett rykte, och sades: Det är skebt en slagting på det folk, som Absalom efterföljer,

10. Så warber hwar och en förtwislad, den dock eljest bugelig är, och hafwer ett hjerta såsom ett lejon; ty hela Israel wet, att din fader är stark, och bugelige män de som när honom äro.

11. Men det råder jag, att du församlar dig hela Israel, ifrå Dan intill Berseba, många såsom sanden i hafwet; och din person drage ibland dem; Dem. 20: 1.

12. Så wilje wi öfwerfalla honom på hwad rum wi finne honom, och wilje komma öfwer honom, såsom daggen faller på jordena, att wi icke låte blifwa en qwar, af honom och alla hans män.

13. Om han församlar sig in uti någon stad, så skall hela Israel kasta linor kringom samma stad, och rycka honom i strömmen, att der skall icke finnas en sten igen af.

14. Då sade Absalom, och hvar och en i Israel: Husai den Architens råd är bättre, än Achitophels råd. Men GEDren stödbede det så, att det goda Achitophels råd skulle warba förhindradt, på det att GEDren skulle låta komma en olycka på Absalom.

15. Och Husai sade till Zadok och Abiathar Presterna: Så och så hafwer Achitophel rådt Absalom och dem äldstom i Israel; men jag hafwer så och så rådt.

16. Så sänder nu med hast åstad, och båder David, och säger: Blif icke öfwer nattena på lättmarkene i öknene; utan drag deröfwer snarliga, att Konungen icke warder uppsluten, och allt folket som med honom är.

17. Men Jonathan och Ahimaaz stodo wid den brunnen Rogel; och en tjenstepiga gick bort, och sade dem det; och de gingo åstad, och sade det Konung David; förty de torde icke låta sig se, så att de kommo in i staden.

2 Sam. 15: 27. Jos. 15: 7. 18: 16.

18. Men en bränd sig se dem, och sade det för Absalom. Då gingo de både med hast sin väg, och kommo uti ens mans hus i Bahurim; han hade en brunn i sinom gård, der slego de in.

19. Och gwinman tog och breddade ett öfvertäckelse öfwer brunnshållet, och slog der gryn uppå, så att man kunde det intet märka.

20. Då nu Absaloms tjenare kommo till qwinmona i huset, sade de: Svar är Ahimaaß och Jonathan? Qwinnan sade till dem: De gingo öfwer wattungbäcken. Och då de sökte, och funno intet, gingo de tillbaka igen till Jerusalem.

21. Och då de woro bortgångne, stego de upp utu brunnen, och gingo sina färde; och undervisste det Konung David, och sade till David: Står upp, och går med hast öfwer ålfwena; ty så och så hafwer Achitophel gifwit råd emot eder.

22. Då stod David upp, och allt folket som när honom war, och gingo öfwer Jordan, till dess morgon ljus wardt; och icke en fattades, som icke war kommen öfwer Jordan.

23. Då Achitophel såg, att hans råd icke hade framgång, sablade han sin åsna, och stod upp, och for hem i sin stad, och skidade om sitt hus, och hängde sig, och blef död, och wardt begrafwen i sin faders graf.

24. Och David kom till Mahanaim; och Absalom drog öfwer Jordan, och alle Israels män med honom.

25. Och Absalom hade satt Amasa i Joabs stad öfwer hären; och Amasa war ens mans son, som het Jithra, en Israelit, hwilken låg när Abigail, Nabas dotter, Zeruza syster, Joabs moder.

2 Sam. 19: 13. 1 Chr. 2: 16. 17.

26. Men Israel och Absalom lägrade sig i Gilead.

27. Då David war kommen till Mahanaim, kommo der Sobi, Nabas son, af Nabab Ammons barnas, och Machir, Ammieles son af Lobebar, och Barisilai, en Gileadit af Rogelim; 2 Sam. 12: 26.

28. Och förde sängkläder, bäden, lerkläril, bwete, bjugg, mjöl, torkad ar, bönor, linse, gryn,

29. Hannog, smör, får, och nötaostar till David, och till folket som med honom war, till friskning; ty de tänkte, folket warder hungrigt, trött och törstig i öfnene.

18. Capitlet.

Hären skidab till strid. Absalom dräpes. David qwiber.

Och David skidade folket, som när honom war, och satte höfwitsmän öfwer dem, öfwer tusend, och öfwer hundrad;

2. Och sände ut folket, en trejepart under Joab, och en trejepart under Abisai, Zeruza son, Joabs broder, och en trejepart under Jithai den Gittititen. Och Konun-

gen sade till folket: Jag will och draga ut med eder.

3. Men folket sade: Du skall icke draga ut; förty om wi än flydde, eller hälfsten af oss blefwe döde, der skola de intet om fläta; men du äst så mycket som tiotusend af oss; så är det nu bättre, att du må wara och till hjälp utu stadenom. 2 Sam. 21: 17.

4. Konungen sade till dem: Såsom eder tädres, så will jag göra. Och Konungen blef ståndandes i portenom, och allt folket drog ut, wid hundrad, och wid tusend.

5. Och Konungen böd Joab och Abisai, och Jithai, och sade: Harer mig fatta med pilten Absalom. Och allt folket hörde, att Konungen böd alla höfwitsmännerna om Absalom.

6. Och då folket kom ut i markena emot Israel, wardt stridt i Ephraims slog.

7. Och Israels folk wardt der slaget för Davids tjenare, så att i den dagen stode en stor slagting, till tjugutusend män.

8. Och striden wardt der förströdd uppi allt landet; och sloget upprätte flera på den dagen än swärdet.

9. Och Absalom mötte Davids tjenare, och red på en mula; och då mulen kom under en stor tjod el, fastnade hans hufwud wid ekene, och han blef hängandes emellan himmel och jord; men mulen lopp sin väg undan honom. 2 Sam. 14: 26.

10. Då en man såg det se, dåbade han det Joab och sade: Si, jag såg Absalom hänga wid en ek.

11. Och Joab sade till mannen, som det dåbade: Si, sägst du det, hwi slog du honom icke der till jordena? Så wille jag gifwit dig på mina wagnar tio silfpenningar, och ett bälte.

12. Mannen sade till Joab: Om du hade wägit mig tusende silfpenningar i mina band, så wille jag ändå icke låtit komma min hand på Konungens son; ty Konungen böd mig, och Abisai, och Jithai, i wåro åhöro, och sade: Förwarer mig pilten Absalom.

13. Eller om jag än något ondt gjort barn på min själs fara, efter för Konungens intet förböldt warder, skulle du wäl hellsam sallit mig emot.

14. Joab sade: Icke så; jag will till honom för din ägon. Då tog Joab tre spisar i sin hand, och stötte dem Absalom i hjetat, medan han ännu lefde i ekene.

15. Och tio unge farlar, Joabs wapnetragare, gåfwo sig omkring honom, och slog honom ihjäl.

16. Då blåste Joab i basunen, och kallade folket igen, att de icke mer skulle jaga efter Israel; ty Joab ville stona folket.

17. Och de togo Absalom och lastade honom i skogen uti en stor gropp, och lade en stor hop med stenar på honom; och hele Israel flydde, hvar och en i sina hyddor.

18. Men Absalom hade sig upprest en stob, medan han ännu lefde, den står i Konungsbalenom; ty han sade: Jag hafwer ingen son; derföre skall detta vara mins namns äminnelse; och kallade den stobena efter sitt namn, och heter ännu på denna dag Absaloms rumn. 1 Mos. 14: 17. 2 Sam. 14: 27.

19. Ahimaaz, Zadoks son, sade: Räre, låt mig löpa, och förkunna Konungen, att HERren hafwer skaffat honom rätt af hans fiendars händer.

20. Joab sade till honom: Du bär ingen god tidende i denna dagen; på en annan dag må du bära tidende, och icke i dag; ty Konungens son är dödd.

21. Men till Eusi sade Joab: Gå afstād, och båda Konungen hvar du sett hafwer. Och Eusi tillbad Joab, och lopp.

22. Men Ahimaaz, Zadoks son, sade åter till Joab: Hur, om jag också löper efter Eusi? Joab sade: Hvad vill du löpa, min son? Kom hit, du bär ingen god tidende.

23. Han svarade: Hur, om jag lopp? Han sade till honom: Så löp. Så lopp då Ahimaaz på den genesta vägen, och kom förr än Eusi.

24. Men David satt emellan två portar; och wäktaren gick upp på talet åt porten på muren, och lysie sin ögon upp, och såg se en man löpandes allena;

25. Och han ropade, och sade det Konungen. Konungen sade: Är han allena, så är det god tidende i hans mun. Som han ännu lopp, och kom närmer,

26. Sål wäktaren se en annan man löpandes, och han ropade af muren, och sade: Si, en man löper allena. Åter sade Konungen: Den är också ett godt budskap.

27. Wäktaren sade: Mig synes den första löpande, såsom det wore Ahimaaz löpande, Zadoks sons. Och Konungen sade: Det är en god man, och han bär god tidende.

28. Ahimaaz ropade, och sade till Konungen: Frib; och tillbad för Konungen på sitt anlete ned till jordena, och sade: Hofwad ware HERren din Gud, som de menniskor beslutit hafwer, som upphofwo sina hand emot min herre Konungen.

29. Konungen sade: Mår också pilsen Absalom väl? Ahimaaz sade: Jag såg ett stort sorl, då Konungens tjenare Joab sände mig, din tjenare, och jag wet icke hvad det war.

30. Konungen sade: Gå afstād, och ståt der; och han gick afstād, och stod der.

31. Si, då kom Eusi, och sade: Jag bär god tidende, min herre Konung: HERren hafwer i dag skaffat dig rätt af allas deras hand, som sig hafwa uppsatt emot dig.

32. Konungen sade till Eusi: Mår också pilsen Absalom väl? Eusi sade: Gånge så med alla mins herras Konungens fiendar, såsom med piltenom går, och med alla dem som sätta sig upp emot dig, till att göra dig ondt.

33. Då warbt Konungen sorgse, och gick upp i salen i porten, och gret; och wid han gick, sade han: Min son Absalom, min son, min son Absalom! Gifwe Gud, att jag måtte dö för dig. O Absalom! min son, min son!

19. Capitlet.

Eorgen stillad. David hemtad. Simel. Mesphibosets, Barfsäl urfäst. Israels lif.

Och det warbt dåbadt Joab: Si, Konungen gråter, och beklagar sig om Absalom.

2. Och warbt i den dagen en sorg af segren i hela sollen; förty folket hade i den dagen hört, att Konungen war bedröfwad om sin son.

3. Och folket drog sig bort i den dagen, så att det icke kom i staden, lika som ett folk drager sig bort, som till blygd kommet är, när det i strid slutt hafwer.

4. Men Konungen förstylte sitt ansigte, och ropade högt: Ad! min son Absalom! Absalom, min son, min son!

2 Sam. 15: 30. 18: 33.

5. Så gick Joab in uti huset till Konungen, och sade: Du hafwer i dag till blygd gjort alla dina tjenare, som i dag undsatt hafwa dina, dina söners, dina döttrars, dina hustrurs och dina frillsors själar;

6. Så att du hafwer dem lär som dig hata, och hatar dem som dig lär hafwa; ty du låter dig märka i dag, att dig ligger ingen magt uppå höfwitsmännerna och tjenarena; utan jag märker i dag väl, att om allenast Absalom lefde dig, och wi alle i dag döde wore, det skulle dig tyda så godt wara.

7. Så ståt nu upp, och gå ut, och tala wänliga med dina tjenare; ty jag swär dig wid HERren: Om du icke går ut, blifwer

icke en man qwar när dig öfwer denna nat-
tena; det skall wara dig wärre, än allt det
onda som öfwer dig kommet är, ifrå din
ungdom allt intill nu.

8. Då stod Konungen upp, och satte sig i
porten, och allo folkena warbt sagdt: Si,
Konungen sitter i portenom. Så kom allt
folket för Konungen; men Israel war flydd,
hwar och en i sin hyddo.

9. Och allt folket lifwade tillhops i alla
Israels slægter, och sade: Konungen hafwer
hulpsit af utu wåra fiendars hand, och för-
loftat oss utu de Philisteers hand, och hafwer
måst fly utaf landena för Absalom.

10. Så är Absalom dödd blifwen i stridene,
den wi öfwer oss smort hade; hwi ären I
nu så stilla, att I icke hemten Konungen
igen?

11. Och Konungen sände till Badoi och
Abjathar Presterna, och lät säga dem:
Taler med de äldsta i Juda, och säger: Hwi
wiljen I wara de sista till att hemta Konun-
gen hem i sitt hus igen? Ty hela Israels
tal war kommet för Konungen i hans hus.

12. I ären mine bröder, mitt ben, och mitt
fött; hwi wiljen I då wara de sista, till att
hemta Konungen igen?

13. Och till Amasa säger: Äst du icke mitt
ben, och mitt fött? Gud göre mig det och
det, om du icke skall blifwa här höfwitsman
för mig, så länge du lefwer, i Joabs stad.

2 Sam. 17: 25. 1 Chr. 2: 16, 17.

14. Och han bewelte alla Juda mäns hjer-
ta, såsom ens mans; och de sände till Ko-
nungen: Kom igen, du och alle dine tjenare.

15. Så kom då Konungen igen. Och som
han kom till Jordan, woro Juda män kom-
ne till Gilgal, till att draga neder emot Ko-
nungen, att de skulle föra Konungen öfwer
Jordan.

16. Och Simei, Gera son, Jemini sons,
som i Bahurim bodde, hafvade sig, och drog
neder med Juda män emot Konung David.

17. Och med honom woro tusende män af
Benjamin; deßlikes och Ziba, den tjenaren
af Sauls hus, med hans femton söner, och
tjugu tjenare, och de stynbade sig öfwer Jo-
rdan;

2 Sam. 16: 1.

18. Och berebde särjona för Konungenom,
att de skulle föra Konungens tjenare öfwer,
och göra det honom till wilja war. Och
Simei, Gera son, föll neder för Konungen,
då han for öfwer Jordan;

19. Och sade till Konungen: Min herre,
tillräkna mig icke den misgärning, och kom

icke ihåg, att din tjenare förtörnade dig den
dagen, då min herre Konungen gick utu Je-
rusalem, och Konungen lägge det icke på
hjertat;

2 Sam. 16: 5.

20. Ty din tjenare känner, att jag syndat
hafwer. Och si, jag är i dag den förste kom-
men utaf Josephs hus, att jag skulle draga
neder emot min herra Konungen.

21. Men Abisai, ZeruJa son, swarade, och
sade: Och skulle icke Simei berföre dö, som
bannade HEDrans smorda?

2 Sam. 16: 9.

22. David sade: Swad hafwer jag beställt
med eder, I ZeruJa barn, att I wiljen i
dag warba mig till Satan? Stulle i dag
någor dö i Israel? Menar du, att jag icke
wet, att jag i dag är worden Konung öfwer
Israel?

1 Sam. 11: 13.

23. Och Konungen sade till Simei: Du
skall icke dö; och Konungen swor honom.

1 Kon. 2: 9. 46.

24. Kom också Mephiboseth, Sauls son,
neder emot Konungen, och hade intet ryktat
sina fötter, eller sitt slägg, eller twagit sin
kläder, ifrå den dagen Konungen bortgången
war, intill den dagen då han kom med
frid.

25. Då han nu till Jerusalem kom, till att
möta Konungenom, sade Konungen till ho-
nom: Hwi for du icke med mig, Mephi-
Boseth?

26. Och han sade: Min herre Konung, min
tjenare gjorde orätt emot mig; ty din tj-
enare tänkte: Jag will sabla en åsna, och
stiga deruppå, och rida till min herra Ko-
nungen; förty din tjenare är ofärdig.

27. Dertill hafwer han oss beslagat din tj-
enare för min herra Konungenom; men min
herre Konungen är såsom en Guds Angel,
och må göra hwad honom tådes.

2 Sam. 16: 1, 3. 14: 20.

28. Ty allt mins faders hus hafwer icke
warit utan till böden stydbigt för minom
herra Konungenom; så hafwer du dock satt
din tjenare ibland dem, som äta öfwer ditt
bord; hwad rätt hafwer jag mer, eller hwad
kan jag mer ropa till Konungen?

29. Konungen sade till honom: Swad ta-
lar du mer härom? Jag hafwer sagt det,
du och Ziba skifter åkren med hwarannan.

2 Sam. 16: 4.

30. Mephiboseth sade till Konungen: Han
må tagan allsamman, efter min herre Ko-
nungen med frid hemkommen är.

31. Och Barjissai, den Gileaditen, kom
neder ifrå Moab, och for öfwer Jordan

för Konungen, på det han skulle ledfaga honom öfwer Jordan. 2 Sam. 17: 27.

32. Och Barsilai war fast gammal, wäl attatio är; han hade försörjrt Konungen, medan han war i Mahanaim; ty han war en ganska wäldig man. 1 Kon. 2: 7.

33. Och Konungen sade till Barsilai: Du skall braga fram med mig; jag vill försörja dig med mig i Jerusalem.

34. Men Barsilai sade till Konungen: Hwad är det jag ännu hafwer till att lefwa, att jag ännu skulle braga upp med Konungen jem till Jerusalem?

35. Jag är i dag attatio år gammal; huru skulle jag känna hwad godt eller ondt är? Eller smaka hwad jag äter eller dricker? Eller höra hwad de sångare eller sängerskor sjunga? Hwi skulle din tjenare ytterligare beswära min herra Konungen?

36. Din tjenare skall något litet fara med Konungenom öfwer Jordan; hwi skulle Konungen göra mig en sådana wedergällning?

37. Låt din tjenare wända om igen, att jag må dö i minom stad, och warba begrafwen i mins faders och mine moders grift. Si, der är din tjenare Chimham, den låt braga öfwer med min herra Konungen; och gör honom hwad dig täckes.

38. Konungen sade: Chimham skall braga öfwer med mig, och jag vill göra honom hwad dig är till wilsa; och allt det du bedes af mig, det vill jag göra dig.

39. Och då allt folket war kommet öfwer Jordan, och Konungen deslikes, tyckte Konungen Barsilai, och wälsignade honom; och han wände om igen till sitt rum.

40. Och Konungen drog öfwer till Gilgal, och Chimham for med honom; och allt Juda folk hade fört Konungen öfwer; men Israels folk war icke utan hälften der.

41. Och si, då kommo alle Israels män till Konungen, och sade till honom: Hwi hafwa wåre bröder, Juda män, stulit dig, och hafwa fört Konungen och hans hus öfwer Jordan, och alla Davids män med honom?

42. Då swarade de af Juda dem af Israel: Konungen är och när åkommen; hwi ären I der wrede före? Menen I, att wi af Konungenom lost och slänker fått hafwe?

43. Så swarade då de af Israel dem af Juda, och sade: Wi hafwe tio sinom mer med Konungenom, med David också, än I; hwi hafwer du då så ringa åttat mig, att wi icke måtte hafwa warit de förste, till att hem-

ta vår Konung? Men de af Juda talade hårdare, än de män af Israel. 2 Sam. 5: 1.

20. Capitlet.

Seba uppror. Amasa, Seba döb. Davids rdb.

Och dit war kommen en Belials man, som het Seba, Bichri son, ens mans af Jemini, han bläste i basunen, och sade: Wi hafwe ingen del i David, eller något arf i Irai son; hwar och en fare i sina hyddor, o Israel! 2 Sam. 19: 42.

2. Då föll ifrå David hwar man i Israel, och söljde Seba, Bichri son; men Juda män blefwo wid sin Konung, ifrå Jordan intill Jerusalem.

3. Då Konung David kom hem till Jerusalem, tog han de tio frissor, som han återlefst hade till att bewara huset, och satte dem i förwaring, och försörjde dem; men han belåg dem intet mer; och de woro så innelysta intill deras döb, och lefde i enslödom.

4. Och Konungen sade till Amasa: Kalla mig tillhoppa alla Juda män, på trebje dagen; och du skall också wara wid handena. 2 Sam. 19: 13.

5. Och Amasa gick bort till att kalla tillhoppa Juda; och han fördröjde öfwer den tiden, som han honom förelagt hade.

6. Och David sade till Abisai: Nu warber öf Seba, Bichri son, mer webermödo gånades än Absalom; tag du dine herras tjenare, och jaga efter honom, att han tilläfwenturs icke finner fasta städer för sig, och undslipper utu vår ögon.

7. Då drog ut med honom Joabs män, dertill Erethi och Plethi, och alle starke; men de drog ut af Jerusalem, till att jaga efter Seba, Bichri son.

8. Som de nu komne woro till den stora stenen i Gibeon, kom Amasa der emot dem; och Joab war begjordad öfwer sin släber, som han uppå hade, och hade bundit berutan öfwer ett snärd, det hängde wid hans länd i skidone; och det gick wäl ut och in.

9. Och Joab sade till Amasa: Frid ware med dig, min broder; och Joab fattade Amasa i slägget med högra handene, såsom han wille kyssa honom.

10. Och Amasa gaf icke ått på swärdet i Joabs hand. Och han slod honom dermed i hulen, så att hans inelsswer utgingo på jordena, och gaf honom intet styng mer; och han blef döb. Men Joab och hans broder Abisai jagade efter Seba, Bichri son.

1 Kon. 2: 5.

11. Och en af Joabs tjenare blef ståndandes när honom, och sade: Hvilken dristar sig emot Joab, och hvilken går efter Joab när David?

12. Men Amasa låg sölbad i blodet midt uppå vägenom. Då nu en såg, att allt folket blef der ståndandes, drog han Amasa af vägen bort på markena, och kastade kläber på honom; efter han såg att, hvilken till honom kom, han blef der ståndandes.

13. Då han nu war utaf vägenom tagen, följde hvar man efter Joab, till att jaga efter Seba, Bichri son.

14. Och han drog genom alla Israels släfter, till Abel och Beth Maacha, och hela Haberim; och de församlade sig, och följde honom efter;

15. Och kommo, och belade honom i Abel och Beth Maacha, och de gjorde en flans om staden, och trädde intill muren; och allt folket, som med Joab war, stormade, och ville kasta muren omslull.

16. Då ropade en vis qvinna uti stadenom: Hörer, hörer; säger till Joab, att han kommer hit, jag vill tala med honom.

17. Och då han kom till henne, sade qvinnan: Äst du Joab? Han sade: Ja. Hon sade till honom: Hör dine tjenarinnos tal. Han sade: Jag hörer.

18. Hon sade: I förtiden sade man: Den som fråga vill, han fråge i Abel; och så gif det wäl till.

19. Detta är den rebelige och trogne staden i Israel, och du vill dräpa staden och möbrerna i Israel? Hvi vill du uppsluta Hetrans arfwedel?

20. Joab svarade, och sade: Bort det, bort det ifrå mig, att jag uppsluta eller förderfwa skulle.

21. Det hafwer sig icke så; utan en man af Ephraims berg, benämnd Seba, Bichri son, hafwer upphäfwit sig emot Konung David: Hår honom hitut allena, så vill jag draga af ifrå stadenom. Qvinnan sade till Joab: Si, hans hufvud skall warba kastadt ut till dig öfwer muren.

22. Och qvinnan kom in till allt folket med sine wisbet; och de höggo Seba, Bichri son, hufvudet af, och kastade det ut till Joab. Då blåste han i basunen, och de åtföljde sig ifrå stadenom, hwar och en uti sin hyddo; och Joab kom igen till Konungen i Jerusalem.

23. Och Joab war öfwer all Israels här; Benaja, Jojada son, war öfwer Gethi och Pletthi;

2 Sam. 8: 16.

24. Aboram war räntomästare; Josaphat, Ahiluds son, war canceller;

25. Seja war skrifware; Badoz och At-Jathar woro Prestar;

26. Dertill war Ira, den Jairiten, Davids Prest.

21. Capitlet.

Tredra hunger. Gibeas förstöradt. Davids örlig. Så warbt en hård tid i Davids dagar i tre år efter hwartannat; och David sölte Hetrans ansigte; och Hetran sade: För Sauls skull, och för det blodhys skull, derföre att han drap de Gibeoniter.

2 Mos. 28: 30. 4 Mos. 27: 21.

2. Då lät Konungen kalla de Gibeoniter, och talade med dem; men de Gibeoniter woro icke utaf Israels barn, utan wore igenblefne utaf de Amoreer; men Israels barn hade sworit dem; och Saul sökte efter att slå dem i sitt nit för Israels barn och Juda.

Jof. 9: 15, 19.

3. Så sade nu David till de Gibeoniter: Swad skall jag göra eder? Och hwarmed skall jag försonat, att I mågen wälsigna Hetrans arfwedel?

4. De Gibeoniter svarade honom: Öf är intet om guld eller silfwer af Saul eller hans hus; och är öf intet om, att någor skall bräpas af Israel. Han sade: Swad sägen I då, det jag eder göra skall?

5. De sade till Konungen: Den mannen, som öf förderfwat och tillintetgjort hafwer, honom stole wi förderfwa, så att intet blifwer qwart af honom i alla Israels gränser.

6. Gif öf sju män utaf hans hus, att wi upphänge dem Hetranom i Gibeas Sauls, Hetrans utwalbas. Konungen sade: Jag vill så eder dem.

7. Men Konungen stonade Mephiboseth, Jonathans son, Sauls sons, för Hetrans eds skull, som emellan dem war, nämliga, emellan David och Jonathan, Sauls son.

1 Sam. 18: 3. 20: 15. 23. 42. 23: 15.

8. Men de två Mizpa söner, Aja dotters, hvilka hon Saul födt hade, Armoni och Mephiboseth; dertill de fem Michals söner, Sauls dotters, hvilka hon Abriel, Barfillai den Meholahitens son, födt hade, tog Konungen;

2 Sam. 3: 7.

9. Och fäst dem uti de Gibeoniters band: dem upphängde de på bergena för Hetranom. Och så föllo desse sju på eno resö; och blefwo både i första andene, när hugganden uppägids.

10. Då tog Rizpa, Aja dotter, en säd och bredde honom på ena håll i andenes begynnelse, intill dess watten af himmelen dröp uppå dem; och lät i den dagen inga himmelens foglar sätta sig på dem; ej heller marfenens djur om natten.

11. Och det wardt sagt David, hwad Rizpa, Aja dotter, Sauls frilla, gjort hade.

12. Och David gif bort, och tog Sauls ben, och Jonathan hans sons ben ifrå de borgare i Zabes i Gilead, hwilken de utaf Bethsans gato stulit hade; der de Philisteer dem hängit hade, på den tiden då de Philisteer slogo Saul på Gilboa berg;

1 Sam. 31: 12.

13. Och förde dem bådan ditupp, och samlade dem tillhoppa med de hängdas ben;

14. Och begrofwio Sauls och hans sons Jonathan ben i BenJamins land i Betla, i hans faders Kis graf; och gjorde allt såsom Konungen budit hade. Alltså wardt då Gud seban laudena förjonad. Jos. 18: 28.

15. Så hof sig åter ett drlig upp utaf de Philisteer emot Israel. Och David drog neder, och hans tjenare med honom, och stridde emot de Philisteer. Och David wardt trött.

16. Och Jessi af Nob, hwilken en af Naphtali barn war, och hans glaswens wigt war trehundrad lopparswigt, och han hade ett nytt harnest uppå, han for efter att slå David.

17. Men Abisai, Jeruza son, haly honom, och slog den Philisteen ihjäl. Då sworo honom Davids män, och sade: Du skall icke mer draga ut med oss i strid, att icke utslädes lyktan i Israel.

2 Sam. 18: 3.

18. Sedan hof sig åter ett drlig upp i Gath med de Philisteer; då slog Sibbechai, den Husathien, Saph, den och en war utaf de Naphtali barn.

1 Chr. 20: 4.

19. Och sig hof ännu upp ett drlig i Gath med de Philisteer; då slog ElhananJaere, Orgims son, en Bethlehemit, Goliath, den Githitan, hwilken hade en spets, hwilkens slång war såsom ett wästrå.

1 Sam. 17: 60. 1 Chr. 20: 5.

20. Och sig upphof ännu ett drlig i Gath. Der war en lång man, han hade sex finger på sina händer, och sex tår på sina fötter, så att de woro fyra och tjugu på talet; och han war också födder af Naphtali.

21. Och då han talade bäddelse till Israel, slog honom Jonathan, Simea son, Davids broders.

22. Dessa fyra woro Naphtali födde i Gath;

och föllo igenom Davids och hans tjenares hand.

22. Capitlet.

Davids lofsång.

Och David talade för HERANOM denna wisonens ord, den tid då HERAN hade hjälpt honom ifrån alla hans fiendars hand, och ifrå Sauls hand;

2. Och sade: HERAN är min klippa, och min borg, och min frälsare.

5 Mes. 32: 4. Ps. 18: 1. Ebr. 2: 13.

3. Gud är min tröst, på honom vill jag trösta; min stöld och mine hellsos horn; mit beslärm, och min tillflykt, min frälsare, du som mig hjälper ifrån orätt.

4. Jag vill lofwa och åkalla HERAN, så blifwer jag ifrå mina fiendar förlofad.

5. Ty dödens förderf hade omhwärft mig; och Belials bänder hade försträckt mig.

6. Helmetes band omhwärftde mig; och dödens snaror öfwerfölllo mig.

7. När jag bebröfwad är, vill jag åkalla HERAN, och ropa till min Gud, så hörer han mina röst utaf sitt tempel; och mitt rop kommer för honom i hans öron.

8. Jorden bäfwade och skalf; himmelens grundwalalar hafwa sig rört, och gifwit sig, då han war wred.

9. Röl gif upp utaf hans näso, och fördärande eld utaf hans mun; så att det, ljungande beraf.

10. Himmelen böjde han, och steg neder; och mörfer war under hans fötter.

11. Och han steg på Cherub, och flög, och syntes på wädrans wingar.

12. Hans tjäll fringom honom war mörfer, och svart tjockt moln.

13. Af skenet för honom brann det med ljungande.

14. HERAN dunbrade af himmelen; och den Högste lät utgå sitt dunber.

15. Han stöt sina pilar, och förströdde dem; han lät ljunga, och försträckte dem.

16. Då såg man watten uppwalla; och jordens grund wardt blottad genom HERANS straff, och genom hans nåjos anda och bläst.

17. Han sände utaf höjdene, och hemtabe mig, och drog mig utu stor watten.

18. Han fräste mig ifrå mina starka fiendar; ifrå mina hatare, som mig för mäktige woro;

19. De mig öfwerfölllo i mine olyckos tid; och HERAN är min tröst worden.

20. Han hafwer utfört mig på rymbena.
 Han tog mig ut; förty han hade lust till mig.
 21. HERRen gör wäl wid mig efter mina rättfärdighet; han betalar mig efter mina händers renhet.
 22. Ty jag håller HERRans wägar, och är icke ogudaktig worden emot min Gud.
 23. Förty alla hans rätter hafwer jag för ögon; och hans bud lastar jag icke ifrå mig.
 24. Men jag är utan wank för honom, och bewarar mig för synd.
 25. Derföre webergäller mig HERRen efter min rättfärdighet; efter min renhet för hans ögon.
 26. Med de heliga äft du helig; med de fromma äft du from.
 27. Med de rena äft du ren; och wid de afwoga ställer du dig afwog. 3 Mos. 26: 24.
 28. Ty du hjälper det elända folk; och med din ögon förnebrar du de höga. Dan. 4: 34.
 29. Ty du, HERRe, äft min lytta; HERRen upplifwer mitt möker.
 30. Förty med dig kan jag nederslå frigsfolk; och genom min Gud springa öfwer muren.
 31. Guds wägar äro utan brist; HERRans tal är genomsluttrabt; han är en stölb allom dem som hoppas till honom. Upp. 15: 3. Ps. 12: 7. 119: 140. Ordf. 30: 5.
 32. Ty hwillen är en Gud, utan HERRen? Och hwillen är en tröst, utan vår Gud? 5 Mos. 32: 39. 1 Sam. 2: 2. Ef. 43: 11.
 33. Gud styrker mig med kraft; och wisar mig en wäg utan brist.
 34. Han gör mina fötter lika som hjortars; och sätter mig uppå mina höjder.
 35. Han lärer mina händer strida, och drifwer mina armars koppelbåga. Ps. 144: 1.
 36. Och du gifwer mig dine hells stölb; och när du förnebrar mig, gör du mig storan.
 37. Du gör rum för mig till att gå, att mina fötter icke slinta.
 38. Jag vill jaga efter mina fiendar, och förgöra dem; och vill icke omvända, tilldess jag gör en ända med dem.
 39. Jag vill förgöra dem, och nederslå dem, och de skola icke stå mig emot; de måste falla under mina fötter.
 40. Du kan omgjorda mig med kraft till strid; du kan lasta dem under mig, som sätta sig upp emot mig.
 41. Du gifwer mig mina fiendar på spytten, att jag må förstöra dem som mig hata.
 42. De ropa, men der är ingen hjälpare; till HERRan, men han svarar dem intet.

43. Jag skall sönderstöta dem såsom stoft på jordene; såsom träd uppå gatone skall jag göra dem till mull, och förstöra dem.

44. Du hjälper mig ifrå det tråtosamma follet; och bewarar mig till ett hufwud öfwer Hedningarna. Det folk, som jag intet kände, skall tjena mig.

45. De främmande barn försala mig; men desse lyda mig med hörsam öron.

46. De främmande barn äro försmäktade, och brytas i sina bojor.

47. HERRen lefwer, och lofwad ware min tröst; och warde upphöjd Gud, mine hells tröst.

48. Gud, som gifwer mig hämnden, och lastar folk under mig;

49. Han förer mig ut ifrå mina fiendar, och ifrå dem, som sätta sig emot mig, upphöjer du mig; och ifrå wrångwisa män frälstar du mig.

50. Derföre vill jag tacka dig, HERRe, ibland Hedningarna, och bino Namne lofsjunga; Rom. 15: 3.

51. Den der stor salighet bewisar sinom Konung; och gör wäl med Dawid sinom smorda, och med hans säd i ewig tid.

23. Capitlet.

Dawids testamente, hietar.

Desa äro de sista Dawids ord; David, Isai son, sade: Den mannen sabet, som för en Jacobs Guds smord uppsätter är, och en lustig Israels dittare.

2. HERRans Ande hafwer talat genom mig, och hans ord är stekt genom mina tungor.

3. Israels Gud hafwer talat till mig: Israels tröst hafwer mig tillsagt; den der råder öfwer menniskorna, den rättwisa råbanden i Guds fruktan;

Jer. 23: 5, 6. Jaq. 9: 9. Ef. 11: 2, 3.
 4. Såsom ljuset är om morgonen, då solen uppgår bittiba, utan mola; och af skenet efter regn väger gräs upp af jordene.

Ps. 68: 10. 72: 6. Cf. 6: 3.
 5. Ty ingen ting är för Gudi, såsom mitt hus; ty han hafwer gjort ett ewigt förbund med mig, i alla måtto wigt och fast; ty det är all min salighet, och all lust, att intet så wäga skall.

6. Men den ogudaktige Belial skall warða alldeles utrotad såsom törne, så att man intet behåller deraf. 2 Sam. 16: 17.

7. Och om någor antastar dem, skola de med jern och spets platt förderfwa dem; och

man skall uppbränna dem med eld i deras rum.

8. Dessa äro namnen af Davids hjeltar: Zafabeam, Sachmoni son, den ypperste ibland tre; hwilken upphof sin spets, och slog ihjäl åttahundrad i ena reso. 1 Chr. 11: 10.

9. Näst honom war Eleazar, Dobi son, Ahohi sons, ibland de tre hjeltar med David, då de förhådde de Philisteer, och woro der församlade till strid, och Israels män drogo upp.

10. Då stod han, och slog de Philisteer, till dess hans hand dosnade, trätt af swårdena. Och HERren gaf en stor salighet på den tiden, så att folket wände om igen efter honom till att röfwa.

11. Efter honom war Samma, Age son, den Fararitens. Då de Philisteer församlade sig i en rota, och der war en åker full med linse, och folket flydde för de Philisteer;

12. Då trädde han midt uppå den åkren, och umfätte honom, och slog de Philisteer; och HERren gaf en stor salighet.

13. Och desse tre ypperste ibland tretio kommo neder i andene, till David uti kulsöna Abullam; och de Philisteers rote låg i Rephaims dal. 1 Sam. 22: 1. 2 Sam. 5: 18.

14. Men David war på den tiden på bergene; och de Philisteers folk låg i Beth-Lehem.

15. Och David wardt lyften och sade: Ho vill hemta mig dricka af det watten i Beth-Lehems brunn, under porten?

16. Då föllo de tre hjeltar in uti de Philisteers lägre, och hemtade watten utu brunnen om i Beth-Lehem, under porten, och båret till David; men han wille intet dricka det, utan utgöt det HERran om;

17. Och sade: Det låte HERren wara långt ifrå mig, att jag detta göra skulle; är det icke de mäns blod, som sitt lif wägrade, och gingo dit? Och han wille icke dricka. Det gjorde nu de tre hjeltar. 1 Chr. 11: 19.

18. Abisai, Joabs broder, Jeruza son, war också en ypperst ibland tre. Han hof sin spets upp, och slog trehundrad, och war också prisad ibland tre;

19. Och den härligaste ibland tre, och war deras öfwerste; men han kom icke intill de tre.

20. Och Benaja, Jojaba son, Isai's sons af storom geringom, af Rahzeel, han slog tu de Moabiters lejon, och gick ned, och slog ett lejon i brunnen om i snötiden;

1 Chr. 11: 22.

21. Och slog besittes en gruswelig Egyptist man; den hade en spets i sine hand; men han gick neder till honom med en slaf, och tog den Egyptien spetsen utu handene, och slog honom ihjäl med sin egen spets.

22. Detta gjorde Benaja, Jojaba son, och war beprisd ibland de tre hjeltar;

23. Och härligare än de tretio; men han kom icke till de tre. Och David gjorde honom till sitt bemliga råb.

24. Ahabel, Joabs broder, är ibland de tretio; Elhanan, Dobo son, i Beth-Lehem;

25. Samma den Faroditen; Elisa den Faroditen;

26. Seleb den Balthiten; Ira, Ikes son, den Thelotens;

27. Abiser den Annetothiten; Nebunmai den Husathiten;

28. Salmon den Achotiten; Maharai den Netophathiten;

29. Seleb, Baena son, den Netophathiten; Jithai, Ribai son, af Gibe Ben-Jamins barnas;

30. Benaja, den Wirgathoniten; Sibbai, af de båder Gaas;

31. Abi-Albon den Arbathiten; Asmabeth den Barhumiten;

32. Eliabeba den Saalboniten, Jasens och Jonathans barn;

33. Samma den Farariten; Ahiam, Sarars son, dens Araritens;

34. Eliphelet, Ahasbai son, Maachathi sons; Eliam, Achitophels son, dens Gilonitens; 2 Sam. 15: 12.

35. Hezrai den Carmeliten; Paarai den Arkiten;

36. Jigeal, Nathans son, af Zoba; Bani den Gabiten;

37. Zelek den Ammoniten; Maharai den Beerotithiten, Joabs wapnebragare, Jeruza sons;

38. Ira den Jithriten; Gareb den Jithriten;

39. Uria den Hethéen. De äro alle tillhopa sju och tretio.

24. Capitlet.

Folket rätnas. David ångrar sig. Pesten wälles, bödar, rådnar.

Och HERrans wrede förgrimmade sig åter emot Israel, och gaf David ibland dem in, att han sade: Gå bort, rätna Israel och Juda. 2 Sam. 21: 1. 1 Chr. 21: 1.

2. Och Konungen sade till Joab sin härhöfwitsman: Går omkring i alla Israels

släppter, ifrå Dan intill BerSeba, och rätna folket, att jag må weta huru mycket det är.

Dom. 20: 1. 2 Mos. 30: 12.

3. Joab sade till Konungen: HETren din Gud föröfse till detta folket, såsom det nu är, ännu hundrade resor så mycket, att min herre Konungen må se lust deruppå. Men hwad hafwer min herre Konungen lust till detta ärendet?

4. Men Konungens ord måste gå före, emot Joab och höfwietsmännerna öfwer hären. Alltså drog Joab ut, och höfwietsmännerna öfwer hären ifrå Konungenom, att de skulle tälja Israels folk;

5. Och foro öfwer Jordan, och lågrade sig i Aroer, på högra sidone wid den staden, som ligger i Gads bäck, och i Jafer;

5 Mos. 2: 36. Jos. 13: 16.

6. Och kommo till Gilead, och i neberlandet Hadsi; och kommo till DanZaan, och omkring Sidon;

7. Och kommo till den fasta staden Tyrus, och till alla de Heveers och Cananeers städer; och kommo ut söder på Juba till BerSeba;

8. Och drogo kringom hela landet. Och efter nio månader och tjugu dagar kommo de till Jerusalem igen.

9. Och Joab till Konungenom summan af folket, som talbt war; och det war i Israel åttahundrade sinom tusende starke män, som swärd utdrogo; och i Juba femhundrade sinom tusende män. 1 Chr. 21: 5. 27: 24.

10. Och Davids hjerta slog honom, seban folket talbt war. Och David sade till HETran: Jag hafwer swårliga syndat, att jag detta gjort hafwer; och nu, HETre, tag bort dins tjenares misgjerning; ty jag hafwer gjort mycket dårliga. 1 Chr. 21: 8.

11. Och då David stod upp om morgonen, som HETrans ord till Propheten Gad, Davids Siare, och sade: 1 Sam. 22: 5. 9: 9.

12. Gad bort och tala till David: Så säger HETren: Treggehandta ting sätter jag dig före; utwäli der ett af, det jag dig göra skall.

13. Gad kom till David, och bådade honom, och sade till honom: Will du, att hård tid kommer i sju år i ditt land? Eller att du i tre månader måste fly för dina fiendar, och de förfölja dig? Eller att pestilentie blifwer i tre dagar i ditt land? Så märkt nu, och se till hwad jag skall säga honom igen, som mig sändt hafwer. 1 Chr. 21: 12.

14. David sade till Gad: Mig är stor ångest; men låt mig falla i HETrans hand; ty hans barmhertighet är stor; jag will icke falla i menniskohand. 1 Chr. 21: 13.

15. Alltså lät HETren komma pestilentie i Israel, ifrå morgonen intill bestämbar tid, så att folket blef dödt, ifrå Dan intill BerSeba, sjutiotusend män.

16. Och då Angelen utsträckte sina hand öfwer Jerusalem, att han det förderfwa skulle, ångrade HETranom det onda, och sade till Angelen, som folket förderfwade: Det är nog; håll nu din hand tillbata. Och HETrans Angel war wid Arauna lada, den Jebuseens. 1 Chr. 21: 15. 16.

17. Då David såg Angelen, som folket slog, sade han till HETran: Si, jag hafwer syndat; jag hafwer gjort den misgjerningena; hwad hafwa desse sären gjort? Låt dina hand wara emot mig och mins faders hus.

18. Och Gad kom till David i samma tiden, och sade till honom: Gad upp, och res upp HETranom ett altare uti Arauna lada, den Jebuseens.

19. Alltså gick David upp, såsom Gad sag: och HETren bukit hade.

20. Och då Arauna wände sig om, såg han Konungen med sina tjenare gå till sig; och tillbad på sitt ansigte ned till jordena;

21. Och sade: Hwi kommer min herre Konungen till sin tjena? David sade: Till att köpa ladona af dig, och bygga HETranom ett altare, att plågan må återwända i folkena.

22. Arauna sade till David: Min herre Konungen tage och offre såsom honom lättes: si, der äro oxarna till bränneoffer, och slådar, och redskapen till oxarna till wed.

23. Allt gaf Arauna Konungenom; och Arauna sade till Konungen: HETren din Gud låte dig wara sig behagelig.

24. Men Konungen sade till Arauna: Idé så, utan jag will köpa dig det af för penningar; ty jag will icke göra HETranom minom Gud bränneoffer, det jag till gifwins hafwer. Alltså köpte David ladona, och oxarna, för femtio fillar silfwer;

1 Chr. 21: 24.

25. Och byggde der sammastäds HETranom ett altare; och offrade bränneoffer, och tadoffer. Och HETren wardt landena försönad, och plågan wände åter på Israel.

1 Chr. 22: 1.

PRIMUS REGUM.

Den första Konunga Boken.

1. Capitlet.

Abisag. Abonia Konung. Nathans råd. Salomo smör. Abonia fyr.

Och då Konung David war gammal, och wäl till ålders kommen, kunde han icke warda warm, ändå man höljde honom med läder.

2. Då sade hans tjenare till honom: Låt dem söla minom herra Konungenom en pigo, en jungfru, som står för Konungenom, och sköter honom, och sofwer i hans samn, och wärmer min herra Konungen.

3. Och de sökte upp en dägelig pigo i alla Israels gränser, och funno Abisag af Sunem, och hade henne till Konungen.

4. Och hon war en gansta dägelig piga, och hon skötte Konungen, och tjente honom; men Konungen kände henne intet.

5. Men Abonia, Saggiths son, hof sig upp, och sade: Jag vill wara Konung; och gjorde sig wagnar och resenärer, och semtio män till drabanter för sig.

2 Sam. 3: 4. 1 Chr. 3: 2.

6. Och hans fader bekymrade honom intet i sinom tid, så att han sade: Hwi gör du så? Och han war också en dägelig man; och han hade födt honom näst efter Absalom.

7. Och han hade sitt råd med Joab, Zeruja son, och med Abjathar Presten; de hjälpo Abonia. 1 Kon. 2: 28.

8. Men Presten Zadok, och Benaja, Jojabs son, och Nathan Propheten, och Simei, och Kei, och de Davids hjeltar, woro icke med Abonia. 2 Sam. 23: 8. ic.

9. Och då Abonia offerade får, och oxar, och gödd bostap, wid den stenen Soheleth, som låg wid den brunnen Rogel, böd han alla sina bröder Konungens söner, och alla Juda män Konungens tjenare;

Jos. 15: 7. 18: 16.

10. Men den Propheten Nathan, och Benaja, och de hjeltar, och Salomo, sin broder, böd han intet.

11. Då sade Nathan till BathSeba, Salomos moder: Hafwer du icke hört, att Abonia, Saggiths son, är Konung worden, och war herre David wet intet deraf?

12. Så kom nu, jag vill gifwa dig ett råd, att du må unsätta dina och dins sons Salomos själ.

13. Bort, och gå in till Konungen David, och säg till honom: Hafwer du icke, min herre Konung, sworit, och sagt dina tjenarinnor: Din son Salomo skall wara Konung efter mig, och han skall sitta på minom stol; hwi är då Abonia Konung worden?

14. Si, medan du ännu der är, och talar med Konungenom, vill jag skänka in efter dig, och fullkomna ditt tal.

15. Och BathSeba gick in till Konungen i sammaren; och Konungen war gansta gammal; och Abisag af Sunem tjente Konungenom.

16. Och BathSeba höjde sig, och tillbad Konungen. Konungen sade: Hvad vill du?

17. Hon sade till honom: Min herre, du hafwer sworit dine tjenarinnor wid HETran din Gud: Din son Salomo skall wara Konung efter mig, och sitta på minom stol.

18. Men nu, si, Abonia är Konung worden; och min herre Konungen wet intet deraf.

19. Han hafwer offerat oxar, och gödd bostap, och mång får, och hafwer budit alla Konungens söner; dertill Abjathar Presten, och Joab härhöfwitsmannen; men din tjenare Salomo hafwer han intet budit.

20. Men du äst min herre Konung; hela Israels ägon se på dig, att du skall gifwa dem före, ho som skall sitta på mins herras Konungens stol efter honom.

21. När nu min herre Konungen med sina fäder assomnad är, så måste jag och min son Salomo syndare wara.

22. Medan hon ännu talade med Konungenom, kom Propheten Nathan.

23. Och de sade Konungenom till: Si, Propheten Nathan är der. Och som han kom in för Konungen, tillbad han Konungen på sitt ansigte neber till jordena;

24. Och sade: Min herre Konung, hafwer du sagt: Abonia skall wara Konung efter mig, och sitta på minom stol?

25. Ty han är i dag nedergången, och hafwer offerat oxar, och gödd bostap, och mång

får, och hafwer budit alla Konungens söner, och höfwitsmännerna, dertill Presten Abiathar; och si, de äta och dricka för honom, och säga: Lycka ste Konungen om Abonia!

26. Men mig din tjänare, och Zadok Presten, och Benaja, Jojada son, och din tjänare Salomo, hafwer han intet budit.

27. Är det så af minom herra Konungen om besalbt, och du hafwer det din tjänare icke weta låtit, hwilken uppå mins herras Konungens stol efter honom sitta skall?

28. Konung David swarade, och sade: Kaller mig Bathseba. Och hon kom in för Konungen; och då hon stod för Konungen om,

29. Swor Konungen, och sade: Så sant som HERren lefwer, som min själ förlofsat hafwer utur alla nöd;

30. Jag vill i dag göra, såsom jag dig wid HERren Israels Gud sworitt hafwer, och sagt: Salomo din son skall wara Konung efter mig, och han skall sitta på minom stol för mig.

31. Då böjde sig Bathseba med sitt anlete neder till jordena, och tillbad Konungen, och sade: Lycka minom herra Konung David i ewig tid.

32. Och Konung David sade: Kaller mig Presten Zadok, och Propheten Nathan, och Benaja, Jojada son. Och då de kommo in för Konungen,

33. Sade Konungen till dem: Läger med eder edars herras tjänare, och sätter min son Salomo uppå mina mulo, och förer honom ned till Gihon; 2 Eyr. 32: 30. 33: 14.

34. Och Presten Zadok, samt med Propheten Nathan, smörje honom der till Konung öfwer Israel; och blåser med basuner, och säger: Lycka ste Konung Salomo!

35. Och drager med honom upp och kommer, så skall han sitta på minom stol, och wara Konung för mig; och jag vill hjuda honom, att han skall wara en Förste öfwer Israel och Juda.

36. Då swarade Benaja, Jojada son, Konungen om, och sade: Amen; det säge också HERren, mins herras Konungens Gud.

37. Såsom HERren hafwer warit med min herra Konungen om, så ware han och med Salomo, att hans stol må större wara än mins herras Konung Davids stol.

38. Då gingo Presten Zadok, och Propheten Nathan, och Benaja, Jojada son, och Erethi och Plethi, neder, och satte Salomo på Konung Davids mulo, och förde honom till Gihon. 2 Sam. 8: 18.

39. Och Presten Zadok tog oljehornet utu tabernaklet, och smorde Salomo; och de blåste med basuner, och allt folket sade: Lycka ste Konung Salomo!

1 Eyr. 29: 22. 1 Sam. 10: 24.

40. Och allt folket drog upp efter honom, och folket pipade med pipor, och war ganska gladt, så att det skall i markene utaf deras stri.

41. Och Abonia hörde det, och alle de budne som med honom woro, och de hade allarebo åtit; och då Joab hörde basunens ljud, sade han: Swart vill det striet och bullret i staden om?

42. Som han ännu talade, si, då kom Jonathan, Abiathars Prestens son; och Abonia sade: Kom härin; ty du äst en dugelig man, och bär god tiden.

43. Jonathan swarade, och sade till Abonia: Ja, wår herre Konung David hafwer gjort Salomo till Konung;

44. Och hafwer sändt med honom Presten Zadok, och Propheten Nathan, och Benaja, Jojada son, och Erethi, och Plethi; och de hafwa satt honom på Konungens mulo.

45. Och Presten Zadok, med Propheten Nathan, hafwer smort honom till Konung i Gihon; och de äro uppdragne wåd anmed fröjd, så att staden forlar; det är det stri, som I hört hafwen.

46. Dertill sitter Salomo på Konungestolen.

47. Och Konungens tjänare hafwa ingångit till att wälsigna wår herra Konung David, och hafwa sagt: Din Gud gøre Salomo ett bättre namn än ditt namn är, och gøre hans stol större än din stol; och Konungen hafwer tillbebit, der han låg på sängene.

48. Och Konungen hafwer så sagt: Lofwad ware HERren Israels Gud, som i dag hafwer låtit en sitta på minom stol, så att min ögon det sett hafwa.

49. Då worde försträckt och stodo upp alle de som när Abonia budne wore, och gingo bort, hwar och en sin wäg.

50. Men Abonia fruktade sig för Salomo, och stod upp, och gick bort, och sattade hornen af altaret. 2 Mos. 27: 2.

51. Och Salomo wardt sagbt: Si, Abonia fruktar för Konung Salomo; och si, han fattar altarets horn, och säger: Konung Salomo swärje mig i dag, att han icke dräper sin tjänare med swärd.

52. Salomo sade: Will han wara rebelic

så skall icke ett hår af honom falla på jorden; men warber något ondt besunnat med honom, så skall han dö. 1 Sam. 14: 45.

53. Och Konung Salomo sände bort, och lät hemta honom neder ifrån altaret; och då han kom, tillbad han Konung Salomo; men Salomo sade till honom: Gå i ditt hus.

2. Capitlet.

David's återkomst, bdb. Abonia, Abiathars, Joabs. Simeis straff.

Som nu tiden led, att David skulle dö, bdb han sinom son Salomo, och sade:

2. Jag går alla werldenes wäg; så war nu tröst, och war en man. Jos. 23: 14.

3. Och ofta på HETrans bins Guds wakt, så att du wandrar i hans wägar, och håller hans feber, bud, råtter, vittnesbörd, såsom skrifwet är i Mose lag; på det du skall wara klet i allt det du gör, och ehwart du dig wänder;

5 Mos. 17: 19. Jos. 1: 8. 23: 6. 5 Mos. 29: 9.

4. På det HETren skall uppwäda sitt ord, som han öfwer mig talat hafwer och sagt: Om din barn bewara sina wägar, så att de wandra troliga, och af allt hjerta och af allo själ, för mig, så skall aldrig fattas af dig en man på Israels stol.

2 Sam. 7: 12. Ps. 132: 11, 12.

5. Och wetti du wäl hwad Joab, ZeruJa son, hafwer gjort mig, hwad han gjorde de två härshwitsmän i Israel, Abner, Ners son, och Amasa, Jethers son, hwila han drap, och utgöt frigsblod i fribenom, och lät komma frigsblod uppå sitt bälte, det omkring hans länder war, och uppå sina skor, som på hans fötter woro. 2 Sam. 3: 27. 20: 10.

6. Gör efter dina wisshet, så att du icke förer hans grå hår med frib ned till helwete.

7. Och Barfillai barnom, den Gileaditens, skall du bewisa barmhertighet, så att de äta wid ditt bord; förty de gåfwo sig till mig, då jag flydde för dinom broder Absalom.

2 Sam. 17: 27. 19: 31, 32.

8. Och si, du hafwer Simeis när dig, Gera son, Jemini sons af Bahurim, den mig slamliga bannabe, på den tid jag gick till Mahanaim; men han kom neder emot mig wid Jordan; då swor jag honom wid HETren, och sade: Jag will icke dräpa dig med swärd. 2 Sam. 16: 6. 19: 16, 18, 23.

9. Men lät icke du blifwa honom ostylig; ty du äst en wis man, och wetti wäl hwad du honom göra skall, att du låter hans grå hår med blod komma neder till helwete.

10. Så affomnade då David med sina fäder, och wardt begrafwen uti Davids skab.

2 Sam. 5: 7. Ap. 9: 2: 29. 13: 36.

11. Men tiden, som David hade warit Konung öfwer Israel, war fyratio år. I sin år war han Konung i Hebron, och tre och trettio år i Jernsalem.

2 Sam. 5: 4, 5. 1 Chr. 3: 4. 29: 27.

12. Och Salomo satt på sine faders Davids stol, och hans rike wardt storliga besäft.

13. Men Abonia, Saggiths son, kom in till BathSeba, Salomos moder; och hon sade: Kommer du också med frib? Han sade: Ja.

14. Och han sade: Jag hafwer något tala med dig. Hon sade: Säg.

15. Han sade: Du wetti, att riket war mitt; och hela Israel hade wändt sitt ansigte till mig, att jag skulle worbit Konung; men nu är riket förwändt, och wordet mins broders; af HETranom är det hans wordet. 1 Kon. 1: 5. 1 Chr. 22: 9, 10. 28: 5.

16. Nu beder jag en bön af dig; lät icke mitt ansigte komma till blygd. Hon sade till honom: Säg.

17. Han sade: Tala med Konungen Salomo, ty han låter icke ditt ansigte komma till blygd, att han gifwer mig Abisag af Sunem till hustru.

18. BathSeba sade: Wäl; jag will på dina wägnar tala till Konungen.

19. Och BathSeba kom in till Konung Salomo, till att tala med honom, på Abonia wägnar. Och Konungen stod upp, och gick emot henne, och tillbad henne, och satte sig på sin stol; och för Konungens moder wardt od fatt en stol, så att hon satte sig på hans högra sido.

20. Och hon sade: Jag beder en liten bön af dig; lät icke mitt ansigte komma till blygd. Konungen sade till henne: Beh, min moder; jag will icke låta ditt ansigte komma till blygd.

21. Hon sade: Låt gifwa Abisag af Sunem dinom broder Abonia till hustru.

22. Då swarade Konung Salomo, och sade till sina moder: Hwi beder du om Abisag af Sunem till Abonia? Beh honom och riket med; förty han är min älsste broder, och han hafwer Presten Abiathar och Joab, ZeruJa son.

23. Och Konung Salomo swor wid HETren, och sade: Gud göre mig det och det, Abonia skall detta hafwa talat emot sitt lif.

24. Och nu, så wist som HETren lefwer,

den mig stadfäst hafwer, och låtit sitta på mins faders Davids stol, och den mig ett hus gjort hafwer, såsom han sagt hafwer; i dag skall Abonia dö. 2 Sam. 7: 12. 27. 29.

25. Och Konung Salomo sände bort Benaja, Jojaba son; han slog honom, så att han blef dö. 1 Sam. 2: 35. 1 Chr. 29: 22.

26. Och till Presten AbJathar sade Konungen: Gå bort till Anatoth till din äker, ty du hörre döden till; men jag vill icke dräpa dig i dag; förty du hafwer burit HERRans HERRans arf för minom fader David, och hafwer med libit, hwad som helst min fader libit hafwer.

1 Sam. 22: 20. 2 Sam. 15: 24.

27. Alltså fördröf Salomo AbJathar, att han icke måtte blifwa HERRans Prest; på det HERRans ord fullbordades stulle, som han öfwer Eli hus talat hade i Silo.

1 Sam. 2: 33, 36.

28. Och detta ryktet kom för Joab; ty Joab höll sig intill Abonia, ehuruwäl han icke hade hållit sig till Absalom. Då flydde Joab in uti HERRans tabernakel, och satade hornen af altaret.

29. Och det wardt bådadt Konung Salomo, att Joab war flydd uti HERRans tabernakel, och si, han står wid altaret. Då sände Salomo Benaja, Jojaba son, och sade: Gå, och slå honom. Kon. 1: 50.

30. Och då Benaja kom till HERRans tabernakel, sade han till honom: Så säger Konungen: Gå härut. Han sade: Nej, här vill jag dö. Och Benaja sade detta Konungenom igen, och sade: Så hafwer Joab sagt, och så hafwer han svarat mig.

31. Konungen sade till honom: Gör såsom han sagt hafwer, och slå honom, och begraf honom, att du ifrå mig och mins faders hus tager det blod, som Joab öfverskyddit utgjutit hafwer. 2 Mos. 21: 14.

32. Och HERRen betale honom hans blod uppå hans hufwud, att han hafwer slagit två män, de der rederigare och bättre wore än han; och hafwer dräpmit dem med swärd, så att min fader David deraf intet wiste, nämliga Abner, Ners son, den härhöfwitsmannen öfwer Israel, och Amajja, Jethers son, härhöfwitsman öfwer Juda; 2 Sam. 3: 27. 20: 10.

33. Så att deras blod må betaldt warða på Joabs hufwud, och hans seds, i ewig tid. Men David och hans säd, hans hus och hans stol, hafwe friid af HERRanom i ewig tid.

34. Och Benaja, Jojaba son, gick upp,

och slog honom, och drap honom; och han wardt begrafwen i sitt hus i öknene.

35. Och Konungen satte Benaja, Jojaba son, i hans stad öfwer hären; och Zabel Presten satte Konungen i AbJathars stad.

1 Sam. 2: 35. 1 Chr. 29: 22.

36. Och Konungen sände bort, och lät kalla Simeï, och sade till honom: Bygg dig ett hus i Jerusalem, och bo der, och gåd intet ut däban, antingen hit eller dit.

37. På hwilken dag du der utgår, och går öfwer den bäcken Kidron, så wet att du skall döden dö; ditt blod ware på ditt hufwud.

38. Simeï sade till Konungen: Det är en god mening; såsom min herre Konungen sagt hafwer, så skall din tjenare göra. Ei bodde Simeï i Jerusalem i längan tid.

39. Men det begaf sig efter tre år, att två tjenare lupo ifrå Simeï till Achis, Maacha son, Konungen i Gath. Och Simeï wardt sagdt: Si, dine tjenare äro i Gath.

40. Då stod Simeï upp, och saklade sin äfna, och drog älsad till Gath till Achis, att han stulle söka sina tjenare; och då han diti kom, förde han sina tjenare ifrå Gath.

41. Och det wardt sagdt Salomo, att Simeï war faren af Jerusalem till Gath, och igen kommen.

42. Då sände Konungen bort, och lät kalla Simeï, och sade till honom: Hafwer jag icke sworit dig wid HERRan, och betygat dig, och sagt: På hwilken dag du fore ut, antingen hit eller dit, att du då weta stulle att du stulle döden dö? Och du sade till mig: Jag hafwer hört en god mening.

43. Hwi hafwer du då icke hållit dig efter HERRans ed, och det hud som jag dig butit hafwer?

44. Och Konungen sade till Simeï: Du wetst allt det onda, som ditt hjerta med sig wet, som du minom fader David gjort hafwer; HERRen hafwer betalat dina ondsko på ditt hufwud; 2 Sam. 16: 7.

45. Och Konung Salomo är wälsignat, och Davids stol warber besatt för HERRanom i ewig tid.

46. Och Konungen dödd Benaja, Jojaba son. Han gick ut, och slog honom, att han blef dö. Och rifet wardt besatt i Salomes hand. 2 Chr. 1: 1.

3. Capitlet.

Salomos gifte, nit, bönn, wisbet, ägor, försä dom.

Och Salomo besynadade sig med Pharao, Konungenom i Egypten, och tog Pha-

raos botter, och förde henne uti Davids stad, tilldess han skulle fullbygga sitt hus, och HERRans hus, och muren omkring Jerusaleem.

1 Kon. 7: 8. 9: 24.

2. Men folket offrade ännu på höjdomen; ty det war ändå intet hus byggt HERRans Namne, intill den tiden. 2 Chr. 33: 17.

3. Men Salomo hade HERRan kär, och wandrade efter sine faders Davids seder; undantagno att han offrade, och rökte uppå höjdomen.

1 Chr. 16: 39. 40.

4. Och Konungen gif bort till Gibeon, till att offra der; ty der war en härlig höjd; och Salomo offrade tusende bränneoffer på det samma altaret.

2 Chr. 1: 3.

5. Och HERRen syntes Salomo i Gibeon, uti en dröm om nattene. Och Gud sade: Bed hwad jag skall gifwa dig.

1 Kon. 9: 2. 2 Chr. 1: 7.

6. Salomo sade: Du hafwer gjort med min fader David din tjenare stora barmhertighet, såsom han wandrade för dig i sanning och rättfärdighet, och med ett rättfärdigt hjerta när dig; och du hafwer hållit honom denna stora barmhertigheten, och gifwit honom en son, som på hans stol sitta skulle, såsom nu tillgår.

7. Nu, HERRe min Gud, du hafwer gjort din tjenare till Konung i mins faders Davids stad; så är jag en ung dräng, och wet icke min utgång eller ingång.

8. Och din tjenare är ibland ditt folk, som du utwälf hafwer, det så mycket är, att det ingen räkna eller beskifwa kan, för myckenhets skull.

9. Så gif nu dinom tjenare ett lydaktigt hjerta, att han må döma ditt folk, och förstå hwad godt och ondt är; ty ho förmår döma detta ditt mäktiga folk?

2 Chr. 1: 9.

10. Då lästes det HERRanom wäl, att Salomo had om sådant.

11. Och Gud sade till honom: Efter du detta beddes, och had icke om långt lif eller risedomar, eller om dina fiendars själar, utan om förstånd till att döma,

12. Si, så hafwer jag gjort efter din ord; si, jag hafwer gifwit dig ett wist och förståndigt hjerta, så att din life hafwer icke warit för dig, och icke heller efter dig upptomma skall.

Pred. 1: 16.

13. Dertill det du icke bebit hafwer, det hafwer jag också gifwit dig, nämliga risedomar och härlighet; så att ingen skall wara din life ibland Konungarna i dina dagar.

Roth. 6: 33. Eps. 3: 20.

14. Och om du wandrar i mina wägar, så att du håller mina seder och bud, såsom din fader David wandrat hafwer, så will jag gifwa dig långt lif.

15. Och då Salomo wakenade, si, då war det en dröm; och han kom till Jerusaleem, och gif fram för HERRans förbunds ark, och offrade bränneoffer och tadoffer; och gjorde ett stort gästgäb allom sinom tjennarom.

16. På den tiden kommo två stökor för Konungen, och gingo fram för honom.

17. Och den ena qwinnan sade: Ad! min herre, jag och denna qwinnan bodde uti ett hus, och jag födde när henne i huset.

18. Och efter tre dagar, sedan jag födt hade, födde hon också; och wi woro tillhopa, så att ingen främmande war med oss i huset, utan wi båda.

19. Och denna qwinneones son blef dödd om nattena; ty hon förframade honom i sömnen.

20. Och hon stod upp om nattena, och tog min son ifrå mine sido, mid din tjennarinna sof, och lade honom på sin arm; och sin döda son lade hon på min arm.

21. Och då jag om morgonen uppstod, till att gifwa min son dia, si, då war han dödd; men om morgonen såg jag granneliga på honom, och si, det war icke min son, den jag födt hade.

22. Den andra qwinnan sade: Det är icke så; min son lefwer; och din son är dödd. Men denna sade: Det är icke så; din son är dödd, och min son lefwer; och talade alltså för Konungen.

23. Och Konungen sade: Denna säger: Min son lefwer, och din son är dödd; den andra säger: Icke så; din son är dödd, och min son lefwer.

24. Och Konungen sade: Lager mig hit ett swärd. Och då swärdet war buret fram till Konungen,

25. Sade Konungen: Sugger det lefwande barnet i tu stycker, och gifwer desso hälften; och den andro också hälften.

26. Då sade qwinnan, hwilkens barn lefde, till Konungen (ty hennes moderliga hjerta gaf sig öfwer sin son): Ad! min herre, gifwer henne barnet lefwandes, och dräper det icke. Men den andra sade: Det ware hwarken mitt eller ditt, låt skiftat.

27. Då svarade Konungen, och sade: Gifwer desso barnet lefwandes, och dräper det icke; hon är desso moder.

28. Och den domen, som Konungen affagt hade, spordes för hela Israel, och de fruktade Konungen; förty de sågo, att Guds wisshet war i honom till att döma.

4. Capitlet.

Salomos förstar, fogdar, tärning, hästar, wagnar, wisshet, språk.

Utså wardt Salomo Konung öfwer hela Israel.

2. Och desse woro hans Förstar: AsarJa, Zadoks son, Prestens,

3. Eliphoreph och AbiJa, Eisa söner, woro skrifware; Josaphat, Ahilubs son, war canceller.

4. Benaja, Jojada son, war härshöfwitsman; Zadok och Abiathar woro Prestes.

1 Kon. 2: 26, 27.

5. AsarJa, Nathans son, war öfwer ämbetsmännerna; Sabud, Nathans son Prestens, war Konungens wän.

6. Abisar war hofmästare; Aboniram, Abda son, war ränthmästare.

7. Och Salomo hade tolf besallningsmän öfwer hela Israel, som försörjde Konungen och hans hus; hwar hade en månad om året till att försörja.

8. Och de heto alltså: Hurs son på Ephraims berg;

9. Deters son i Matas, och i Saalbim, och i BethSemes, och i Elon BethSanan;

10. Besedes son i Aruboth, och hade dertill Socso, och hela landet Sepher;

11. AbiNadabs son hela landet Dor; och hade Laphath, Salomos dotter, till hustru;

12. Baana, Ahilubs son, i Taanach, och i Megidbo, och öfwer hela BethSean, hwilket ligger wid Zarthana under Jisrael, ifrå BethSean intill den planen Mehola, intill hinsidon Jotmeam;

13. Gibers son i Ramoth i Gilead; och hade de sädher Zairs, Manasse sons, i Gilead; och hade den ängden Argob, som i Basan ligger, sextio stora sädher murade, och med koppardommar;

14. Ahinabab, Ibdo son, i Mahanaim;

15. Ahimaaz i Naphthali; och han tog också Basmath, Salomos dotter, till hustru;

16. Baana, Husai son, i Affer och i Aloth;

17. Josaphat, Baruabs son, i Jasfar;

18. Simet, Ela son, i BenJamin;

19. Deber, Uri son, i Gileads land, i Sihons, de Amoreers Konungs land; och Dgs, Konungens i Basan; en besallningsman war i de samma landena.

20. Men Juda och Israel woro många, såsom sanden i hafwet, och de äto och drucko, och woro glade. 1 Kef. 13: 16. 15: 5.

21. Utså war Salomo en herre öfwer all rike, ifrån Älflwene intill de Fhilisteers land, och allt intill de Egyptiers gränso; hwille honom förde slänker, och tjente honom i hans lifstid.

22. Och Salomo måste dagliga hafwa till spisning tretio corer semlomjöl, sextio corer annat mjöl,

23. Tio göbba oxar, och tjugu oxar af betene, och hundrade får; förutan hjort och rå, stengetter, och hwad man på stall höll.

24. Ty han war råbandes i hela landena, på denna sidon Älflwen; ifrå Tiphshak allt intill Gasa, öfwer alla de Konungar på denna sidon Älflwen; och hade frid med alla sina grannar allt omkring; 3 Kef. 26: 5.

25. Så att Juda och Israel bodde trygge, hwar och en under sitt wintre, och under sitt filonatre, ifrå Dan allt intill BerSeba, så länge Salomo lefde.

26. Och Salomo hade fyratiotusend wagnhästar, och tolstusend resenärer.

2 Kef. 1: 14. 9: 25.

27. Och besallningsmännerna försörjde Konung Salomo, och allt det som till Konungens bord hörde, hwar och en i sin månad; och läto intet fattas.

28. Sammalunda och horn, och halm för hästar och mular, förde de dit som han war, hwar och en efter som honom befallt war.

29. Och Gud gaf Salomo ganska stob wisdom och förstånd, och ett fritt mod, såsom sanden som ligger på hafsens strand;

30. Så att Salomos wisdom war sårrer, än alla östrelänbuingsbarnas, och alla Egyptiers wisdom;

31. Och war wisare än alla menniskor, och wisare än Ethan den Estrahiten, Heman, Chalchol och Darba, Nabols söner; och war namnkunnig ibland alla öfningar allt omkring. 1 Kef. 2: 6. Ps. 88: 1. 89: 1.

32. Och han talade tretusend ordspråk; och hans wisor woro tusende och fem.

33. Och han talade om trä, ifrå cedar, som är i Libanon, allt intill isop, som växer utu wäggene; beklifes talade han om djur, om foglar, om matlar, om fiskar.

34. Och utaf all folk kommo till att höra Salomos wisdom, ifrån alla Konungar på jordene, som af hans wisdom hört hade.

5. Capitlet.

Hiram och Salomos sändningssänd, förbund.
Templets arbetsfolk.

Och Hiram, Konungen i Tyro, sände sina tjenare till Salomo; ty han hade hört, att de hade smört honom till Konung i hans faders stad; ty Hiram älskade David så länge han lefde.

2 Sam. 5: 11. 1 Chr. 14: 1. 2 Chr. 2: 3.

2. Och Salomo sände till Hiram, och lät säga honom:

3. Du wettst, att min fader David icke kunde bygga HERRans fins Guds Namne ett hus, för örligs skull, som allt omkring honom war, intill dess HERRen gaf dem under hans fotballe;

4. Men nu hafwer HERRen min Gud gifwit mig rosigbet allt omkring, så att ingen motståndare, eller ondt hinder mer på färde är.

1 Chr. 28: 5.

5. Si, så hafwer jag tänkt bygga ett hus, HERRans mins Guds Namne, såsom HERRen talat hafwer till min fader David, och sagt: Din son, som jag i din stad sätta skall på din stol, han skall bygga mino Namne hus.

2 Sam. 7: 13. 1 Chr. 22: 10.

6. Så befall nu, att man hugger mig ceder utu Libanon, och att dine tjenare äro med mina tjenare, och dina tjenares lön will jag gifwa dig, allt såsom du säger; ty du wettst, att när och år ingen som kan hugga trä, såsom de Zibonier.

7. Då Hiram hörde Salomos ord, fröjdade han sig storliga, och sade: Lofwad ware HERRen i denna dag, som hafwer gifwit David en wisan son öfwer detta mydnas felfet.

8. Och Hiram sände till Salomo, och lät säga honom: Jag hafwer hört det du till mig sändt hafwer; jag will göra efter allt ditt begär med ceder och furoträ.

9. Minne tjenare skola föra dem neder af Libanon ut till hafwet; och jag will låta lägga dem i flottor på hafwet, intill det rum som du mig föresägandes warder, och will lösa dem der, och du skall låta hemta dem; men du skall od göra mitt begär, och gifwa mino felfe lön.

10. Alltså gaf Hiram Salomo ceder och furoträ, efter allt hans begär.

11. Och Salomo gaf Hiram tjugutusenb corer hwete till löst för hans folk, och tjugu corer stött oljo; detta gaf Salomo Hiram årliga.

2 Chr. 2: 10.

12. Och HERRen gaf Salomo wisdom, såsom han honom sagt hade; och war frid emellan Hiram och Salomo, och de gjorde både ett förbund med hwarannan.

1 Kon. 3: 12.

13. Och Salomo bød uppå en utgård öfwer hela Israel; och i utgårdene woro tretiotusend män;

14. Och sände uppå Libanon, ju i hwarje månad tiotusend; så att de woro en månad på Libanon, och två månader hemma; och Aboniram war öfwer den utgård.

15. Och Salomo hade sjutiotusend, de som bäro bärdror, och åttatiotusend, de som högggo på bergena;

16. Hörtutan de öfwersta Salomos befallningsmän, som öfwer werket satte woro; nämliga tretusend och trehundrad, hwilse rådde öfwer folket som arbetade på werket.

2 Chr. 2: 2.

17. Och Konungen bød, att de skulle bryta ut stora och kosteliga stenar; nämliga huggna stenar, till husets grundwal.

18. Och Salomos byggningsmän, och Hirams byggningsmän, och de som wid gränsona woro, högggo ut, och tillredde trä och stenar till husets byggning.

6. Capitlet.

Templets byggnad, form, löfte, belar. Chores förbud.

Uti fjerdhundrade och åttatonde årena, sedan Israels barn droggo utur Egypti land, i fjerd arena, sedan Salomo wardt råbandes öfwer Israel, uti den månaden Sif, det år den andra månaden, wardt huset byggt HERRanom.

2 Chr. 3: 1.

2. Och huset, som Konung Salomo byggde HERRanom, war sextio alnar långt, tjugu alnar bredt, och tretio alnar högt.

3. Och byggde ett förhus för templet, tjugu alnar långt, efter husets bredd, och tio alnar bredt, frammanför huset;

2 Chr. 3: 4.

Joh. 10: 23. Ap. 8: 3: 11. 5: 12.

4. Och gjorde fensler på huset, de man upp och åter låta kunde.

5. Och han byggde en omgång på wäggene af huset allt omkring, så att han gif både omkring templet och choren, och gjorde hans yttre wägg omkring.

1 Chr. 9: 27.

6. Den nederste gången war fem alnar bred, och den medelsta sex alnar bred, och den tredje sju alnar bred; ty han lade hvar utan omkring huset, så att de icke skulle gå in i wäggena på huset.

7. Och då huset byggdes, wardt det byggt af belom stenom, såsom de framsförde woro; så att man intet börde någon hammar, eller yxe, eller någon jernredskap.

1 Kon. 5: 17, 18.

8. Och en dörr war på högri sidone midt på husena, så att man uppgick genom en windsten upp i den medelgången; och ifrå medelgången upp till den tredje.

9. Alltså byggde han huset, och fullkomnade det, och bedrog huset med cedar, både ofwan och på wäggarna.

10. Han byggde och en gång ofwanpå hela huset omkring, fem alnar hög, och täckte huset med cederträ.

11. Och GÖRrans ord kom till Salomo, och sade:

12. Det ware det hus, som du bygger; om du wandrar i min bud, och gör efter mina rätter, och håller all min bud, till att wandra deruti, så will jag stadfästa min ord med dig, såsom jag dinom sader David sagt hafwer;

2 Sam. 7: 13, 14.

1 Kon. 2: 4. 9: 4. 1 Chr. 22: 10.

13. Och will bo ibland Israels barn, och skall icke öfvergiftwa mitt folk Israel.

14. Alltså byggde Salomo huset, och fullkomnade det;

Ap. 5: 7: 47.

15. Och byggde wäggarna af huset innantill på sidomen af cedar, ifrå husets golf allt upp till taket; och bedrog med trä innantill, och selde golfwet på huset med furobräder.

16. Och han byggde bak i husena en cedarwägg, tjugu alnar lång, ifrå golfwet allt inunder taket, och byggde derinne choren och det aldrägelgasta.

17. Men templets hus utanför choren om war spratio alnar långt.

18. Innantill war hela huset alltsammans af cedar, med swarswade knappar och blomwerk, så att man ingen sten såg.

19. Men choren gjorde han innantill i husena, att man skulle derinne sätta GÖRrans förbunds art.

20. Och för choren, den tjugu alnar lång, tjugu alnar bred, och tjugu alnar hög, och med flart guld bebragen war, bedrog han altaret med cedar.

21. Och Salomo bedrog huset innantill med flart guld, och satte gylbene kommar för choren, som han med guld bebragit hade;

22. Så att hela huset alltsammans med guld bebraget war. Dertill bedrog han och hela altaret för choren allt öfwer med guld.

23. Han gjorde och i choren om två Cherubim, tio alnar höga, utaf olivoträ.

2 Mos. 25: 18. 37: 7.

24. Fem alnar höll hwar wingen af hwar Cherub, så att tio alnar woro ifrån ändan om af den ena wingan, intill ändan på hans andra winga.

25. Alltså höll den andre Cherub och tio alnar; och war lika mått och lika rum åt båda Cherubim;

26. Så att hwar Cherub war tio alnar hög.

27. Och han satte de Cherubim innan i huset; och Cherubim räckte ut wingarna, så att ensderas winge kom intill denna wäggen; och dens andras Cherubs winge kom intill den andra wäggen; men midt i huset kom den enes winge intill den andras.

28. Och han bedrog de Cherubim med guld.

29. Och på alla husets wäggar allt omkring lät han göra snidwerk med utskurna Cherubim, palmar och blomwerk, innan och utan.

30. Och bedrog han golfwet af huset med gylbene stiftor, innan och utan.

31. Och i chorens ingång gjorde han två dörrar af olivoträ; med femhörnad dörrträ;

32. Och lät göra snidwerk derupå af Cherubim, palmar och blomwerk, och öfwerdrog dem med gylbene stiftor.

33. Alltså gjorde han och i templets ingång fyrhörnad dörrträ af olivoträ;

34. Och två dörrar af furoträ, så att hwar dörran war i två delar, som tillhopahängde på deras hängsler.

35. Och han gjorde derupå snidwerk af Cherubim, palmar och blomwerk, och öfwerdrog dem med guld, allt såsom det befallt war.

36. Och han byggde deslikes en gård derinne af tre radar huggen sten, och af en rad höflad cedar.

37. Ut i sjerde årena i den månaden Eif wardt grundwalen lagd till GÖRrans hus.

38. Och i ellofte årena i den månaden Bul, det är den åttionde månaden, wardt huset rebo, som det wara skulle, så att de byggde der i sju år uppå.

7. Capitlet.

Konungahuset. Smed, skobar, bas, skolar, settlar, grutor, altare.

Men uppå sitt hus byggde Salomo i tretton år, förr än det allt fullbyggt war, nämliga:

2. Han byggde ett hus af Libanons skog,

hundra de alnar långt, femtio alnar bredt, och tretio alnar högt. På det samma fyrhörnada lade han bottnen af cedrebräde, på cedrestobar å rad;

3. Och der ofwanuppå en sal af ceber på samma stobar, hwilla woro fem och fyratio, ju femton i hwar rad.

4. Och woro fensler efter de tre rabarna, twärtemot hwartannat, tre emot tre;

5. Och woro i deras bågar fyrahörnad.

6. Han byggde of ett förhus med stobar, femtio alnar långt, och tretio alnar bredt; och ända ett förhus för beso, med stobar och tjoda hjellar;

7. Och byggde desliques ett förhus till domstolen, der man rättgång uti hålla skulle, och telde båda bottarna med cedreträ;

8. Dertill sitt hus, der han ut bodde, i bagården om hal wid förhuset, gjordt såsom de andra. Och gjorde han ofså ett hus såsom förhuset till Pharao's botter, den Salomo till hufsiur tagit hade.

1 Kon. 3: 1.

9. Allt detta woro kostelige stenar huggne efter mått, och med såg storne på alla sidor, ifrå grundwalen allt upp till talet; dertill of utantill den store gården.

10. Grundwalarne woro af kosteliga och stora stenar, tio och åtta alnar stora;

11. Och deruppå kostelige huggne stenar efter mått, och ceber.

12. Men den store gården omkring hade tre rabar huggen sten, och en rad af cedrebräde. Sammalunda of gården till Herrens hus inantill, och förhuset till huset.

13. Och Konung Salomo sände bort, och lät hemta Piram af Tyro,

2 Ebr. 2: 13.

14. Ene entos son af Raphthali slägte, och hans faber hade warit en man af Tyro; han war en mästare på koppar, full med wisedom, förstånd och konst, till att arbeta allahanda kopparwerk. Då han kom till Konung Salomo, gjorde han allt hans werk;

2 Mos. 31: 3.

15. Och gjorde två kopparstobar, hwarbera aderton alnar hög; och en tråd, tolf alnar lång, war måttet omkring hwarjo stobena;

2 Kon. 25: 17. Jer. 52: 21.

16. Och gjorde två knappar, gjutna af koppar, till att sätta ofwanpå stoberna; och hwar knappen war fem alnar hög;

17. Och på hwar knappen ofwanpå stoberna sju slätade gjorbar såsom lejdor;

18. Och gjorde till hwar knappen två rabar granatäple omkring, till ena gjord, der knappen med öfwerdadt wardt.

19. Och knapparna woro såsom roser för förhusena, fyra alnar store.

20. Och de granatäplen i rabarna omkring woro tuhundrad, ofwan och under på gjorden, som gick midt om knappen, och hwar knapp på båda stoberna.

21. Och han upprest de stoberna inför förhusena af templet. Och den som han satte på högra sidon, kallade han Jasin; och den som han satte på wensra sidon, kallade han Boas.

22. Och det stod ofwanpå stoberna såsom roser. Alltså wardt fullkomnadt de stobers werk.

23. Och han gjorde ett haf gjutet, tio alnar bredt, ifrå den ena bräddene till den andra, rundt omkring; och fem alnar högt, och måttet rätt omkring war tretio alnar.

2 Ebr. 4: 2. Jer. 52: 20.

24. Och om det samma hafwet, det tio alnar bredt war, gick en trusering utmed des brädd, allt omkring hafwet; den truseringen war gjuten i två rabar.

2 Ebr. 4: 3.

25. Och det stod på tolf oxar; tre af dem wände sig norrut, tre westerut, tre söderut, och tre österut; och hafwet der ofwanuppå; så att all badelen af dem war inuner.

26. Tjodheten af thy war en twärhand; och brädden deruppå war såsom brädden på en bågare, såsom en utsprungen ros; och tutsusen bath gick deruti.

2 Ebr. 4: 5.

27. Han gjorde of tio kopparstolar; hwarbera fyra alnar lång och bred, och tre alnar hög.

28. Och war stolen så gjord, att han hade sidor emellan listor.

29. Och på sidomen emellan listorna woro lejon, oxar och Cherubim, och sidorna, der lejonen, oxarna och Cherubim woro uppå, hade listor ofwan och neban, och fötter deruppå.

30. Och hwar stolen hade fyra kopparhjul med kopparaxlar. Och uppå fyra hörnen woro gjutna styktor, hwar emot den andra stödjandes under fettilen.

31. Men halsen midt på stolen war en aln hög och trind; half annan aln bred, och på halsen om woro busor i planarna, hwille fyrkant woro, och icke runde.

32. Men de fyra hjul stodo neban under sidorna, och axlarna åt hjulen woro midt stolen; hwart hjulet war balfannor aln högt;

33. Och woro hjul såsom magnshjul; och deras axlar, naf, ekrar och löter, woro allt gjutne.

34. Och de fyra stötkor, på de fyra hörnen af hwar stölen, woro och alla fästa wid stölen.

35. Och på halsen om, ofwanuppå stölen en half aln högt allt omkring, woro listor och sidor på stölen om.

36. Och han lät grafwa på det slätt war, på samma sidor och listor, Cherubim, lejon och palmiträ, det ena efter det andra allt omkring.

37. Wid det sättet gjorde han de tio gjutna stolar; enahanda mått och rum war på dem allom.

38. Och han gjorde tio kopparkettlar, så att fyratio bath gingo uti hwar kettilen; och den war fyra alnar stor, och på hwar stol war en kettil. 2 Chr. 4: 6.

39. Och han satte fem stolar på högra sidone i huset, och de andre fem på wenstra; men hafwet satte han rätt framsöre på högra sidone, söderut.

40. Och Hiram gjorde deslites grytor, stolar, bäden; och fullomnade så all werlt, som Konung Salomo göra lät i HETRans hus;

41. Nämliga de två stoder, och de två runda knappar ofwanuppå de två stoder, och de två wridna gjordar, till att betäcka de två runda knappar på stoderna;

42. Och de fyrahundrad granatäple på de två wridna gjordar, ju två radar granatäple på en gjord, till att betäcka de två runda knapparna på stoderna;

43. Dertill de tio stolar, och de tio kettlar der ofwanuppå;

44. Och hafwet, och de tolf oxar under hafwet;

45. Och de grytor, stolar och bäden; och all denna kärlen, som Hiram gjorde åt Konung Salomo till HETRans hus, woro utaf stolar koppar.

46. I den ängden wid Jordan lät Konungen gjuta dem, i den lermarkene emellan Succoth och Jarthan.

47. Och Salomo lät all dessa kärlen öwägne blifwa; derföre att kopparen war så mycken.

48. Och gjorde Salomo all tyg, som HETRans hus tillhörde; nämliga ett gylbene altar, ett gylbene bord, der skådbrott på ligga skulle;

49. Fem ljusastalar på högra, och fem ljusastalar på den wenstra sidone, framsör choren, af stert guld, med gylbene blommor, lampor och ljusandpor; 2 Chr. 4: 7.

50. Dertill stolar, fat, bäden, stedar och pannor, af stert guld. Och woro berrhängslorna på dörrarna åt innersta hwiet, som war det albraghelgasta, och åt templet husedörr, af guld.

51. Alltså wardt fullkomnadt allt werlt, som Konung Salomo gjorde till HETRans hus. Och Salomo bar ditin det som hans fader David helgat hade, af silfwer och guld, och kärl, och lade det in uti HETRans hus. 2 Sam. 8: 7, 11. 2 Chr. 5: 1.

8. Capitlet.

Arten föres in. Templet helgas. Salomo tackar. beber, offerar, wiger. Folket gläds, går hem.

Då församlade Konung Salomo till sig de äldsta af Israel, alla öfwerstar i släkterna, och förstar för fäderna ibland Israels barn, till Jerusalem, till att föra HETRans förbunds ark upp uti Davids stad, det är Zion. 2 Chr. 6: 2. 2 Sam. 5: 9.

2. Och sig församlade till Konung Salome alle män i Israel, uti den månaden Ethanim på högtidene, det är sjunde månaden.

3. Och då alle äldste i Israel kommo, lyfte Prästerna arken upp;

4. Och bäro HETRans ark ditupp; dertill wittnesbörhsens tabernakel, och all helgedomens tyg, som i tabernaklet war; det gjorde Prästerna och Leviterna. 4 Mos. 4: 15.

5. Och Konung Salomo och hela Israels menighet, som sig till honom församlat hade, gingo med honom fram för arken, och offrade får, och så, så mycket att man dem hwar en tälja eller rätna kunde.

6. Alltså bäro Prästerna HETRans förbunds ark uti sitt rum i husets chor, i de albraghelgasta, under Cherubims wingar.

7. Ty Cherubim räddte wingarna ut till det rum der arken stod, och öfwerfylde arken och hans stänger.

8. Och så långa woro stängerna, att deras ändar syntes i helgedomenom för choren: men utantill wordo de intet sedde; och de blefwo der intill denna dag.

9. Och i arkenom war intet, utan allenast de två Rose stentastor, som han lät deruti i Boreb, då HETRAn gjorde ett förbund med Israels barnom, då de utur Egypti land dragne woro.

2 Mos. 25: 16, 21. 4 Mos. 17: 10.

5 Mos. 31: 26. 2 Chr. 5: 10. Ebr. 9: 4.

10. Då nu Prästerna gingo uti helgedomenom, uppfyllde en molnig HETRans hus,

2 Mos. 40: 34. 4 Mos. 9: 15.

11. Så att Presterna icke kunde stå och ståta ämbetet för molnsten; ty HERRans härlighet uppfyllde HERRans hus.

2 Ebr. 7: 1. 2.

12. Då sade Salomo: HERRen hafwer sagt, att han wille bo i mörtrena.

2 Mos. 20: 21.

3 Mos. 16: 2. 5 Mos. 4: 11. 2 Ebr. 6: 1.

13. Jag hafwer byggt ett hus dig till bön; ett såte, att du skall bo der till ewig tid.

14. Och Konungen wände sitt ansigte, och wälsignade hela menighetena Israel, och hela menigheten Israel föd;

15. Och han sade: Eswad ware HERRen Israels Gud, som med sin mun med minom fader David talat, och med sine hand fullbordat hafwer, och sagt: 2 Sam. 7: 6. 13.

16. Ifrå den dag, då jag förde mitt folk Israel utur Egypten, hafwer jag ingen stad utwält i några af Israels släfter, att mig skulle wara det hus byggt, så att mitt Namn skulle wara der; men David hafwer jag utwält, att han skall wara öfwer mitt folk Israel.

17. Och min fader David hade wäl i sinnet, att han skulle bygga HERRans Israels Guds Namne ett hus.

2 Sam. 7: 2. 1 Ebr. 17: 1. 2 Ebr. 6: 7.

18. Men HERRen sade till min fader David: Att du hafwer i sinnet bygga mino Namne ett hus, hafwer du gjort wäl, att du hade det i sinnet;

19. Dock skall icke du bygga det huset, utan din son, som utaf dina länder komma skall, han skall bygga mino Namne ett hus.

20. Och HERRen hafwer gjort sitt ord fast, som han talat hafwer; ty jag är uppkommen i mins faders Davids stad, och sitter på Israels stol, såsom HERRen sagt, och hafwer byggt HERRans Israels Guds Namne ett hus;

21. Och hafwer derutinnan tillpyntat ett rum till arken, som HERRans förbund uti är, det han gjort hafwer med våra fäder, då han dem utur Egypti land förde.

22. Och Salomo stod för HERRans altare emot hela Israels menighet, och räckte ut sina händer upp till himmelen;

2 Ebr. 6: 13.

23. Och sade: HERRe Israels Gud, det är ingen Gud, antingen öfwan till i himmelen, eller nedre på jordene, din like; du som håller förbund och barmhertighet dinom tjenarem, som wandra för dig af allo hjerta;

24. Du som hafwer hållit dinom tjenare David, minom fader, allt det du honom sagt hafwer; med dinom mun hafwer du fullkomnat det, och med dine hand hafwer du fullkomnat det, såsom det nu i denna dag tillgår.

25. Nu, HERRe Israels Gud, håll dinom tjenare David, minom fader det du med honom talat hafwer, och sagt: Dig skall icke fattas en man för mig, som sitta skall på Israels stol; såframt din barn förwara sina wägar, att de wandra såsom du för mig wandrat hafwer.

1 Ebr. 22: 10.

26. Nu, Israels Gud, låt din ord blifwa sann, som du till din tjenare David, min fader, talat hafwer.

27. Ty menar du också, att Gud bor på jordene? Si, himmelen och alla himlars himlar kunna icke begripa dig; huru skulle då detta huset göra det, som jag nu byggt hafwer?

2 Ebr. 2: 6. Ef. 66: 1.

Jer. 23: 24. Ap. 8: 7. 48. 49. 17: 24.

28. Så wänd dig till bins tjenareshs bön, och till hans begär, HERRe min Gud, så att du hör det lof och den bön, som din tjenare gör för dig i dag;

29. Att din ögon måga stå öppne öfwer detta hus, natt och dag; öfwer det rum, der du om sagt hafwer: Mitt Namn skall wara der; att du wille höra den bön, som din tjenare gör på detta rum;

2 Mos. 20: 24. 5 Mos. 12: 11.

30. Och wille höra bins tjenareshs, och bins folks Israels bön, den de här görande wara i detta rum; och höra det der du bor i himmelen; och, när du det hör, wara nådelig.

31. När nu någor syndat emot sin nästa, och tager besj en ed uppå sig, der han sig med förpligtat, och eden kommer inför ditt altare i besjo huse;

32. Att du wille då höra i himmelen, och slässa dina tjenare rätt, att du förbömer den ogubaltiga, och låter hans wäg komma öfwer hans huswub; och rättfärdigar den rätta, att du honom gör efter hans rättfärdighet.

33. Om ditt folk Israel worde slaget för sina fiendar, efter de emot dig syndat hafwa; och wända sig till dig, och betänna ditt Namn, och bedja, och begära af dig i besjo huse;

34. Att du wille då hört i himmelen, och bins folks Israels syndom nådelig wara; och föra dem åter i det land, som du deras fäder giftwit hafwer.

35. Om himmelen igenlyft warber, så att intet regnar, efter de emot dig syndat hafwa;

och warba bedjande på detta rum, och bekänna ditt Namn, och wända sig ifrå sina synder, efter du plågar dem;

36. Att du wille i himmelen höra dem, och wara dina tjenares, och dins folks Israels synner nådelig; att du wisar dem den goda vägen, der de uti wandra skola, och låter regna på landet, som du dino folke till arfs gifwit hafwer.

37. Om en hård tid, eller pestilentie, eller torka, eller brand, eller gräshoppor, eller matlar på landet kommande warba; eller deras fiender belägger deras portar i landena, eller någor plåga eller tranhet;

38. Den då beder eller begärar, ehwad de äro andra menniskor, eller ditt folk Israel, som förnimma sina plågo, hwar och en i sitt hjerta, och rädda sina händer ut till detta huset;

39. Att du wille då höra i himmelen, i det sätte der du bor, och wara nådelig; och fly det så, att du gifwer hwarjom och enom såsom han wandrat hafwer, såsom du hans hjerta känner; ty du allenä känner alla menniskors barnas hjerta;

1 Sam. 16: 7. 2 Chr. 6: 30.

40. På det att de skola frukta dig alltid, så länge de lefwa i landena, det du wåra fäder gifwit hafwer.

41. Om och en främmande, som icke är af ditt folk Israel, kommer af fjerran land för ditt Namns skull;

42. Ty de warba hörande om ditt stora Namn, och om dina mäktiga hand, och om din uträkta arm; och kommer till att bedja i desso huse;

43. Att du då wille höra i himmelen, i det sätte der du bor, och göra allt det den främmande dig om skallar; på det all folk på jordene måga känna ditt Namn, att de och frukta dig lika som ditt folk Israel, och förnimma, att detta huset efter ditt Namn nämndt är, det jag byggt hafwer.

Ei. 53: 6. Matth. 21: 13.

44. Om ditt folk utdrager i strid emot sina fiendar, den vägen som du dem såubandes warber, och de warba bedjande till HERren, emot vägen till den staden som du utwält hafwer, och emot huset som jag dino Namne byggt hafwer;

45. Att du då wille höra deras bön och begär i himmelen, och släpa dem rätt.

46. Om de warba syndande emot dig; ty det är ingen menniska, som icke syndar; och du warder vred, och gifwer dem för deras

fiendar, så att de föra dem fångna i fiendeland, fjerran eller när;

2 Chr. 6: 36. Ords. 20: 9.

Bred. 7: 21. Rom. 3: 23. 1 Joh. 1: 8.

47. Och de besinna sig i sitt hjerta, uti landena der de fångne äro, och omwända sig, och bedja dig uti deras fångelses land, och säga: Vi hafwe syndat, och gjort illa, och varit ogudaktige.

48. Och wända sig så till dig af allt hjerta, af allo själ, uti deras fiendars land, som dem bortfört hafwa, och bedja till dig emot vägen till deras land, som du deras fäder gifwit hafwer, emot den staden, som du utwält hafwer, och emot det huset, som jag dino Namne byggt hafwer;

49. Att du då wille höra deras bön och begär i himmelen, af det sätte der du bor, och släpa dem rätt,

50. Och wara dino folke nådelig, som emot dig syndat hafwer, och all deras öfwerträdelse, der de med hafwa förbrutit sig emot dig; och gifwa dem barmhertighet för dem som dem fångna hålla, att de förbarna sig öfwer dem;

51. Förty de äro ditt folk, och ditt arf, som du utur Egypten, utu jernugnenom fört hafwer; 2 Mos. 1: 11, 14. 5 Mos. 4: 30.

52. Att din ägon måga öppne wara till dins tjenares och dins folks Israels bön; att du wille höra dem i allt det, der de om skalla dig; Ps. 121: 4.

53. Ty du hafwer dem dig afstilt till ett arf utur all folk på jordene, såsom du sagt hafwer genom din tjenaare Mose, då du wåra fäder utur Egypten förde, HERre, HERre. 2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 7: 6. 14: 2.

54. Och då Salomo hade all denna bön och begäran utbedit för HERranom, steb han upp ifrå HERrans altare, och böll upp att böja sin knä, och uträkta sina händer till himmelen;

55. Och stob, och wälsignade alla menigbetena Israel, med höga röst, och sade:

56. Lofwad ware HERren, som sino folke Israel ro gifwit hafwer, såsom han sagt hafwer; icke ett är förfallet af hans goda ord, som han genom sin tjenaare Mose talat hafwer. 5 Mos. 12: 10. Jos. 21: 45.

57. HERren war Gud ware med oss, såsom han varit hafwer med wåra fäder. Han öfwergifwe oss icke, och tage icke barmhertigheten bort ifrån oss;

58. Till att böja vårt hjerta till sig, att wi måge wandra i alla hans wägar, och

hålla hans bud, seber och rätter, som han wåra fäder budit hafwer;

59. Och att beske orden, som jag för HERranom bebit hafwer, måtte nålås HERranom wårom Gud dag och natt, att han må skaffa sinom tjenare rätt, och sino folke Israel, hwarjom och enom i sinom tid;

60. På det att all folk på jordene måga känna, att HERren är Gud, och ingen annar.

5 Mos. 4: 35, 39.

61. Och edor hjerta ware rättssinnig med HERranom wårom Gud, till att wandra i hans seber, och till att hålla hans bud, såsom det tillgår i denna dag.

62. Och Konungen, samt med hela Israel, offrade offer för HERranom.

63. Och Salomo offrade tackoffer, som han HERranom offrade, tu och tjugu tusend oxar, och hundrabetusend och tjugutusend får. Alltså wigde de HERrans hus, Konungen och all Israels barn.

2 Ebr. 7: 5.

64. På samma dagen wigde Konungen medelgården, som war för HERrans hus, dermed att han der uträttade bränneoffer, isisoffer, och det seta af tackoffret; förty topparaltaret, som för HERranom stod, war för litet till bränneoffer, isisoffer, och till det seta af tackoffer.

65. Och Salomo gjorde på den tiden en högtid, och all Israel med honom en stor församling, ifrå den gränson Gamath, allt intill Egypti båd, för HERranom wårom Gud i sju dagar, och åter i sju dagar; det woro fjorton dagar.

4 Mos. 34: 5. 2 Ebr. 7: 8.

66. Och på åttonde dagen lät han folket gå; och de wälsignade Konungen, och gingo sina färde i sina hyddor, glädjandes och fröjandes sig öfwer allt det goda, som HERren med sinom tjenare David, och med sitt folk Israel, gjort hade.

9. Capitlet.

Guds swar. Hirams lön. Salomos råder, trälar, tad, steyp.

Och då Salomo hade fullbyggt HERrans hus, och Konungshuset, och allt det hans hjerta begärade, och lust hade till att göra,

2 Ebr. 7: 11.

2. Synes honom HERren annan gång, såsom han honom syns hade i Gibeon.

1 Kon. 3: 5.

3. Och HERren sade till honom: Jag hafwer hört dina bön och begär, som du för mig bebit hafwer, och helgat detta huset, som

du byggt hafwer; så att jag skall sätta der mitt Namn till ewig tid, och skola min ägon och mitt hjerta wara der, alltid.

1 Kon. 8: 22. 5 Mos. 12: 11. Ps. 132: 14.

4. Och du, om du wandrar för mig, såsom din fader David wandrat hafwer med rättssinnigt hjerta, och rättfärdighet, så att du gör allt det som jag dig budit hafwer, och håller min bud och mina rätter,

5. Så wll jag besäta dins rikets stol öfwer Israel i ewig tid, såsom jag med din fader David talat hafwer, och sagt: Dig skall icke fattas en man på Israels stol.

2 Sam. 7: 12. 1 Kon. 2: 4. 1 Ebr. 22: 10.

6. Swar I od wänden eber tillbaka ifrå mig, I och edor barn, och icke hållen min bud och rätter, som jag eder föresatt hafwer; och gången bort och tjenen andra gudar, och tillbedjen dem;

7. Så skall jag utrota Israel utaf det land, som jag dem gifwit hafwer; och det huset, som jag mino Namne helgat hafwer, skall jag bortkastat ifrå mitt ansigte; och Israel skall wara till ett ordspråk och fabel ibland allt folk.

5 Mos. 28: 37. 2 Ebr. 7: 20. Jer. 7: 15.

8. Och detta huset skall förfalla, så att alle de som gå der framom skola förundra sig, och hwisla, och säga: Hwi hafwer HERren besö lande och besö huse så gjort?

5 Mos. 29: 24. Jer. 22: 8.

9. Då skall blifwa swaradt: Dersöre, att de HERran sin Gud öfwergifwit hade, som deras fäder utur Egypti land förbe, och tagit sig andra gudar, och tillbedit dem, och tjent dem; dersöre hafwer HERren allt detta onda låtit komma öfwer dem.

10. Då nu de tjugu år framlidne woro, i hwilko Salomo de tu husen byggde, som war HERrans hus, och Konungshuset;

1 Kon. 6: 38. 7: 1. 2 Ebr. 8: 1.

11. Till hwilket Hiram, Konungen i Tyro, Salomo cedretrå, och furotrå, och guld, efter allt hans begär skickade; då gaf Konung Salomo Hiram tjugu städer i Galilea land.

2 Ebr. 8: 2.

12. Och Hiram drog utaf Tyro, till att besö de städer, som Salomo honom gifwit hade; och de behagade honom intet;

13. Och sade: Swad är detta för råder, min broder, som du mig gifwit hafwer? Och han kallade dem Cabuls land allt intill denna dag.

14. Och Hiram hade sändt Konungen om hundrade och tjugu centener guld.

15. Och det är summan af skattenom, som Konung Salomo uppbar, till att bygga HERRans hus, och sitt hus, och Millo, och Jerusalems murar, och Bazor, och Megidbo, och Gaser. 2 Sam. 5: 9, 10. 1 Kon. 11: 27.

16. Ty Pharao, Konungen i Egypten, war upplommen, och hade wunnit Gaser, och uppbränt det med eld, och slagit ihjäl de Cananeer, som i staden bodde, och hade gifwit honom sine dotter, Salomos hustru, till en släkt.

17. Alltså byggde Salomo Gaser, och det nedra Bethoron, 2 Efr. 3: 5.

18. Och Baalath, och Thadmor uti öknene, i landet,

19. Och alla kornhusstäder, som Salomo hade, och alla wagnsstäder, och resenärsstäder, och hward som helst han lust hade till att bygga i Jerusaleml, i Libanon, och hela landet som under hans wälde war.

20. Och allt det folket, som igenblef af de Amoreer, Hethiter, Pherezeer, Hebeer och Jebuseer, som icke woro af Israels barnom ;

21. Deras barn, som de läto igenblifwa efter sig i landena, hvilka Israels barn icke kunde tillspillogifwa, dem gjorde Salomo slattförligade allt intill denna dag.

22. Men af Israels barnom gjorde han ingen till träl ; utan lät dem wara krigsmän och sina tjenare, och försär, och riddare, och öfwer hans wagnar och resenärer.

3 Mos. 25: 39.

23. Och de ämbetsmän, som woro öfwer Salomos spiskor, woro femhundrad och femtio, som öfwer folket rådde, och alla spiskor utträttade. 2 Efr. 8: 10.

24. Och Pharao's dotter drog upp ifrån Davids stad, uti sitt hus, som Salomo för henne byggt hade ; då byggde han och Millo.

2 Efr. 8: 11.

25. Och Salomo offrade tre resor om året bränneoffer, och tackoffer, på altaret som han HERRanom byggt hade, och rölte derpå för HERRanom ; och alltså wardt huset redo.

2 Efr. 8: 13. 4: 1. 7: 7.

26. Och Salomo gjorde beflitets skepp i ZionGeber, som wid Eloth ligger, på strandene wid det röda hafwet, uti de Edomeers land.

27. Och Hiram sände sine tjenare till skepps, som förstodo sig på skepp, och till sjöes försarne woro, med Salomos tjenare.

28. Och de kommo till Dphir, och hemtade der fyrahundrad och tjugu centener guld, och förde till Konung Salomo. 2 Efr. 8: 18.

10. Capitlet.

Arabien's Drottning. Salomos prast, brätsel, teglas, stol, rölte, guld.

Och då Salomos rykte af HERRans Namn kom för Drottningen af rika Arabien, som hon till att försöka honom med gåtor.

2 Efr. 9: 1. Matth. 12: 42. Luc. 11: 31.

2. Och hon kom till Jerusaleml med en gansta stor flara, med cameler, som speceri bäre, och med mycket guld och ädla stenar. Och då hon kom in till Konung Salomo, talade hon med honom allt det hon sig förefatt hade.

3. Och Salomo sade henne det allt ; och Konungenom war intet förböldt, det hvar henne icke säga kunde.

4. Då nu Drottningen af rika Arabien såg all Salomos wisdom, och det hus, som han byggt hade,

5. Och rättarna på hans bord, och hans tjenares boningar, och hans tjenares ämteten, och deras kläder, och hans släktswäner, och hans bränneoffer som han i HERRans hus offrade, kunde hon icke längre hålla sig ;

6. Och sade till Konungen : Allt det jag i mitt land utaf ditt wäsende, och af din wisdom, hört hafwer, det är sant.

7. Och jag hafwer icke welat trott det, tillbeh jag är kommen, och hafwer det med min ögon sett ; och si, mig är icke hälften sagdt. Du hafwer mer wisdom och rikedomar, än ryktet är, som jag hört hafwer.

8. Salige äro dine män, och dine tjenare, som alltid för dig stå, och höra din wisdom.

9. Hofwad ware HERRen din Gud, som till dig lust haft hafwer, så att han dig på Israels stol satt hafwer ; derföre, att HERRen älskar Israel i ewig tid, och hafwer satt dig till Konung, att du rätt och redelighet göra skall.

10. Och hon gaf Konungenom hundrade och tjugu centener guld, och gansta mycket speceri, och ädla stenar. Der kom icke sedan så mycket speceri såsom Drottningen af rika Arabien Konung Salomo gaf.

11. Dertill de Hiram's skepp, som guld förbe af Dphir, förbe också gansta mycket bebensträ, och ädla stenar. 1 Kon. 9: 27, 28.

12. Och Konungen lät göra af bebensträ pelare i HERRans hus, och i Konungshuset, och harpor och psaltare för sångare. Der kom icke sedan så mycket bebensträ, wardt ej heller sedt, allt intill denna dag.

2 Efr. 9: 11

13. Och Konung Salomo gaf Drottningene af rika Arabien allt det hon begärade och beddes, förutan det han gaf henne af sig sjelf. Och hon wände om, och drog med sina tjenare i sitt land igen.

14. Men det guld, som Salomo inkom ärliga, war till wigt sexhundrad sex och sextio centener; 2 Chr. 9: 13.

15. Förutan det af främare och löpmän, och af apothekare, och ifrå de nästa Konungar, och ifrå de yppersta i landet kom.

16. Och Konung Salomo lät göra tuhundrad spettar af bästa guld; sexhundrad stycke guld lät han till hwar spets;

17. Och trehundrad stölb, af bästa guld; ju tre pund guld till hwar stölb. Och Konungen lade dem uti det huset af Libanons skog. 1 Kon. 10: 26.

18. Och Konungen gjorde en stor stol af elphenben, och bedrog honom med äblasta guld. 2 Chr. 9: 17.

19. Och stolen hade sex trappor; och hufvudet af stolen war rundt baktil, och woro stolpar på båda sidor wid sätet, och tu lejon stodo wid stolparna.

20. Och tolf lejon stodo på de sex trappor på båda sidor. Sådant är icke gjort i något Konungarike.

21. All Konung Salomos dryckelar woro af guld; och skåli uti huset af Libanons skog woro också af klatt guld; förty sifwer skade man intet i Salomos tid.

22. Ty Konungens stöpp, som till hafs fers med Siraons stöpp, kommo en gång i hwar tre år, och förde guld, sifwer, elphenben, apor och påfoglär. 1 Kon. 9: 26.

23. Alltså wardt Konung Salomo större med rikedomar och wisdom, än alle Konungar på jordene. 1 Kon. 3: 12, 13. 2 Chr. 1: 1.

24. Och all werlden begärade se Salomo, att de måtte höra den wisdom, som Gud honom i hans hjerta gifwit hade.

25. Och alle bäro honom slänker, sifwer och gylbene tåg, släder och harnest, örter, hästar, mulor, hwarit är.

26. Och Salomo drog tillhops wagnar och rekenärer, så att han hade tusende och fyrahundrad wagnar, och tolfstusend rekenärer; och han lät dem uti wagnskåderna, och när Konungenom i Jerusalem. 1 Kon. 4: 26.

2 Chr. 1: 14, 15. 9: 25. 1 Kon. 9: 19.

27. Och Konungen gjorde, att sifwer i Jerusalem war så mycket som stenar, och

cederträ så mycket som mulbärträ i dalarna. 2 Chr. 9: 27.

28. Och man förde hästar utur Egypten till Salomo, och allahanda waror, och Konungens löpmän köpte samma waror; 2 Chr. 1: 16.

29. Och förde dem utur Egypten; hwar wagn för sexhundrad silfpenningar, och hwar häst för hundrade och femtio. Alltså förde man dem och till alla de Setherers Konungar, och till de Konungar i Syrien, genom deras hand.

11. Capitlet.

Salomos hustrur, sall, näst, hender, bbb.

Men Konung Salomo älskade många utländska qwinnor, Pharaos dotter, och Moabitiskor, Ammonitiskor, Edomitiskor, Zidonitiskor och Setheriskor;

2. Af sådant folk, der HERRN Israels barnom om sagt hade: Går icke till dem, och låter dem icke komma till eder; de wara förwiso bewelande ebor hjerta efter sina gudar. Till dessa gaf sig Salomo, till att älska dem. 2 Mos. 34: 16. 5 Mos. 7: 3, 4. 17: 17.

3. Och han hade sjuhundrad hustrur, Försinnor, och trehundrad frillor; och hans hustrur bewelte hans hjerta.

4. Och då han nu gammal war, bewelte hans hustrur hans hjerta efter främmande gudar, så att hans hjerta icke war fullsliga med HERANOM hans Gud, såsom hans faders Davids hjerta.

5. Alltså wandrade Salomo efter Astoreth, deras gud af Zidon, och Milcom, de Ammoniters styggelse. Dom. 2: 13. 2 Kon. 23: 13.

6. Och Salomo gjorde det ondt war för HERANOM, och solde icke HERAN alldeles, såsom hans fader David.

7. Då byggde Salomo en höjd till Chemos, de Moabiters styggelse, på berget som för Jerusalem ligger; och till Molech, de Ammoniters styggelse. 4 Mos. 21: 29.

8. Alltså gjorde Salomo allom sinom utländskom hustrur, de der för sina gudar rökte och offrade.

9. Och HERAN wardt wred på Salome, att hans hjerta ifrå HERANOM Israels Gud afwändt war, den honom två gånger synt hade; 1 Kon. 3: 6. 9: 2.

10. Och honom härom bubit hade, att han icke skulle wandra efter andra gudar; och hade dock icke hållit det honom HERAN bubit hade. 1 Kon. 6: 12.

11. Derföre sade HERAN till Salomo:

Efter sådant är stedt med dig, och du hafwer mitt förbund och min bud icke hållit, som jag dig budit hafwer, så vill jag och riswa rifet ifrå dig, och gifwa det dinom tjenare.

1 Kon. 12: 15. 14: 8. 1 Sam. 15: 28.

12. Dock i din tid vill jag icke göra det, för dins faders Davids skull; utan af tins sons hand vill jag riswa det. 1 Kon. 12: 16.

13. Dock vill jag icke allt rifet afriwa; ena släkt vill jag gifwa dinom son, för min tjenares Davids skull, och för Jerusalems skull, det jag utvalt hafwer.

14. Och HERren uppväckte Salomo en fienda, Habab den Edomeen, af Konungsligo såb, hwilken war i Edom.

15. Ty då David war i Edom, och Joab den härhöfwitsmannen drog upp till att begrafwa de slagna, slog han allt det manken war i Edom. 2 Sam. 8: 14. 1 Chr. 18: 12.

16. Förty Joab blef der sex månader, och hele Israel, intillbefi han utrotade allt det manken war i Edom.

17. Då flydde Habab, och med honom någre män Edomeer af hans faders tjenare, så att de kommo uti Egypten; men Habab war en ung dräng.

18. Och de stodo upp ifrån Midian, och kommo till Paran, och togo män med sig utaf Paran, och kommo uti Egypten till Pharao, Konungen i Egypten. Han gaf honom ett hus, och förenämnd spis, och fick honom ett land in.

19. Och Habab fann stora nåd för Pharao, så att han och gaf honom sina hustrus, Drottningenes Tappenes syfter till hustru.

20. Och Tappenes syfter födde honom Gennath sin son. Och Tappenes födde honom upp i Pharaos hus; så att Gennath war i Pharaos huse ibland Pharaos barn.

21. Då nu Habab hörde uti Egypten, att David afsmannad war med sina fäder, och att Joab härhöfwitsmannen war död, sade han till Pharao: Låt mig draga i mitt land.

22. Pharao sade till honom: Swad fattas dig när mig, att du vill draga till dit land? Han sade: Intet; utan låt mig fara.

23. An uppväckte honom Gud en fienda, Rejon, Elzaba son, hwilken ifrå sin berra Hababser, Konungen i Zoba, flydd war;

24. Och församlade emot honom män, och warbt en höfwitsman för frigsnekter, den tid David slog dem ihjäl; och drogo till Damascon, och bodde der, och woro råbande i Damascon. 2 Sam. 8: 3, 4. 10: 18.

25. Och han war Israels fiende, så länge

Salomo lefde. Det är den Habab, som Habab led; derföre hade han en wänjelse emot Israel, och blef råbandes i Syrien.

26. Dertill Zerobeam, Rebats son, en Ephrateer af Zareda, Salomos tjenare; och hans moder het Zeruga, en enla; hof också handena upp emot Konungen. 2 Chr. 13: 6.

27. Och detta är salen, hwarföre han upphof handena emot Konungen: då Salomo byggde Millo, slöt han igen ett gap på sins faders Davids stad.

2 Sam. 5: 7. 1 Kon. 9: 15. 24.

28. Och Zerobeam war en stridsam man: och då Salomo såg att mannen war snål, satte han honom öfwer alla Josephs hus utskolder.

29. Men det begaf sig på den tiden, att Zerobeam gick utaf Jerusalem, och Propbeten Ahia af Silo fann honom på wägenom; och han hade en ny mantel uppå; och de woro både allena på marlene.

30. Och Ahia fattade den nya mantelen, som han på hade, och ref honom sonder i tof stycker;

31. Och sade till Zerobeam: Tag tio stycker till dig: förty så säger HERren Israels Gud: Si, jag skall riswa rifet utu Salomes hand, och gifwa dig tio släkter.

1 Kon. 12: 15. 14: 2.

32. En släkt skall han hafwa för min tjenares Davids skull, och för staden Jerusalems skull, den jag utvalt hafwer utur alla Israels släkter; Ps. 132: 11.

33. Derföre att de hafwa öfvergifwit mig, och tillbedit Astoreth, de Ziboniers gud, Chemos, de Moabiteres gud, och Milcom, Ammons barnas gud, och icke wandrat i mina wägar, så att de måtte gjort hwad mig bepagade, min bud och rättor, såsom David hans fader.

34. Jag vill och icke taga hela rifet utu hans hand; utan jag vill göra honom till en första i hans lifstid, för Davids min tjenares skull, den jag utvalt hafwer, den min bud och rättor hållit hafwer.

35. Utu hans sons hand vill jag taga rifet, och vill gifwa dig tio släkter;

36. Och hans son ena släkt, på det min tjenare David ju allskädes hafwer ena lyfto för mig uti den staden Jerusalem, den jag mig utvalt hafwer, att jag mitt Namn der sätta skulle. 2 Sam. 21: 17. 1 Kon. 15: 4.

37. Så vill jag nu taga dig, att du skall råda öfwer allt det ditt hjerta begärar; och skall wara Konung öfwer Israel.

38. Om du nu vill höra allt det jag dig hjubandes warder, och wandra i mina wägar, och göra hwad mig behagar, så att du håller mina rättor och bud, såsom min tjenare David gjort hafwer, så vill jag wara med dig, och bygga dig ett beständigt hus, såsom jag David byggt hafwer, och vill gifwa dig Israel;

39. Och vill dermed förnedra Davids säd; dod icke till ewig tid.

40. Men Salomo for efter att dräpa Jerobeam. Då stod Jerobeam upp, och flydde uti Egypten till Sisak, Konungen i Egypten, och blef i Egypten, till dess Salomo blef död.

41. Hwad mer af Salomo sägandes är, och allt det han gjort hafwer, och hans wisdom, det är skrifwet i Chronicon om Salomo.

2 Chr. 1: 1. x. 9: 29.

42. Men tiden, som Salomo war Konung i Jerusalem, öfwer hela Israel, war fyratio år.

43. Och Salomo affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen uti fins faders Davids stad; och hans son Rehabeam wardt Konung i hans stad.

2 Chr. 9: 31.

12. Capitlet.

Folkets begär. Rehabeams råd. Riket mistadt. Jerobeams lifswar.

Och Rehabeam drog till Sichem; förty hela Israel war kommen till Sichem, till att göra honom till Konung.

2 Chr. 10: 1.

2. Och då Jerobeam, Rehabs son, det hörde, det han ännu i Egypten war, dit han för Konung Salomo flydd war, kom han igen utur Egypten.

2 Chr. 10: 2.

3. Och de sände bort, och läto kalla honom. Och Jerobeam samt med hela Israels menighet kommo, och talade med Rehabeam, och sade:

4. Din fader hafwer gjort wårt of för swårt; så gör nu du den hårba tjensten, och det swära ofet lättare, det han of pålagt hafwer, så wilje wi wara dig underdånige.

5. Men han sade till dem: Gär edra färbe intill tredje dagen, och kommer så till mig igen. Och folket gick sina färbe.

6. Och Konung Rehabeam höll råd med de äldsta, som för hans fader Salomo stodo, då han lefde, och sade: Huru råden I, att wi måge gifwa dessa folkena swar?

7. De sade till honom: Om du i denna dag gör dessa folkena en tjenst, och är dem till

wilja, och hörer dem, och gifwer dem god ord, så blifwa de dig underdånige så länge du lefwer.

8. Men han öfwer gaf de äldstas råd, som de honom gifwit hade; och höll ett råd med de unga, som med honom uppväxte woro, och för honom stodo.

9. Och han sade till dem: Hwad råden I, det wi dessa folkena swara stole, som till mig sagt hafwa: Gär det ofet lättare, som din fader uppå of lagt hafwer?

10. Och de unge, som med honom uppväxte woro, sade till honom: Till folket, som till dig säger: Din fader hafwer gjort wårt of för swårt, gör du of det lättare; skall du säga: Mitt minsta finger skall tjockare wara än mins faders lånder.

11. Min fader hafwer lagt på eder ett swårt of; men jag skall ännu föröka det öfwer eder. Min fader hafwer tuktat eder med gisslar; jag skall tukta eder med scorpioner.

2 Chr. 10: 10, 11.

12. Alltså kom Jerobeam med allo folkena till Rehabeam på tredje dagen, såsom Konungen talat hade, och sagt: Kommer igen till mig på tredje dagen.

13. Och Konungen gaf folkena ett hårdt swar, och öfwer gaf det råd, som de äldste honom gifwit hade;

14. Och talade med dem efter de ungas råd, och sade: Min fader hafwer gjort edart of swårt; men jag vill ännu mer föröka det öfwer eder. Min fader hafwer tuktat eder med gisslar; men jag skall tukta eder med scorpioner.

15. Alltså hörde Konungen intet folket; ty HERren wände det så, på det han skulle stadfästa sitt ord, som HERren genom Ahia af Silo sagt hade till Jerobeam, Rehabs son.

1 Kon. 11: 11, 31.

16. Då nu hele Israel såg, att Konungen intet wille höra dem, gaf folket Konungen ett swar, och sade: Hwad del hafwe wi i David, eller arf i Isai son? Israel, gaf i dina hyddor; så se nu du till ditt hus, David. Alltså gick Israel i sina hyddor;

2 Sam. 20: 1.

17. Så att Rehabeam rådde allenast öfwer de Israels barn, som bodde i Juda städer.

1 Kon. 11: 32.

18. Och då Konung Rehabeam sände åstad Adoram räntmästaren, lastade hele Israel honom ihjäl med stenar: men Konungen Rehabeam steg med hast på en wagn, och flydde till Jerusalem.

19. Alltså föll Israel ifrån Davids hus, allt intill denna dag. 2 Kon. 17: 21.

20. Då nu helle Israel hörde, att Jerobeam var igenkommen, sände de bort, och låto kalla honom till alla menigheterna, och gjorde honom till konung öfver hela Israel; och ingen följde Davids hus, utan Juda släkt allena.

21. Och då Rehabeam kom till Jerusalem, församlade han hela Juda hus, och BenJamins släkt, hundrade och åttio tusend unga stridsamma män, till att strida emot Israels hus, och draga rifet igen till Rehabeam, Salomos son. 2 Ebr. 11: 1.

22. Men Guds ord kom till den Guds mannen Semaja, och sade:

23. Tala till Rehabeam, Salomos son, Juda konung, och till hela Juda hus, och BenJamin, och till det andra folket, och säg:

24. Detta säger HERren: I stolen icke draga upp, och strida emot edra bröder Israels barn; hvar och en gånge åter hem; ty detta är slekt af mig. Och de lydde HERrans ord, och wände om, och gingo sin väg, såsom HERren sagt hade.

25. Men Jerobeam byggde Sichem på Ephyraims berg, och bodde deruti, och drog bidden ut, och byggde Pnuel. 1 Mos. 32: 30.

26. Men Jerobeam tänkte i sitt hjerta: Nu warder rifet fallandes till Davids hus igen;

27. Om detta folk skall gå ditupp, till att offra i HERrans hus i Jerusalem, och detta folkets hjerta warder sig wänbandes till deras herra Rehabeam, Juda konung, och slå mig ihjäl, och falla igen till Rehabeam, Juda konung.

28. Och konungen höll ett råd, och gjorde två gylbene kalffwar, och sade till dem: Det är eder för tungt gå upp till Jerusalem; si, der är din gud, Israel, som dig utur Egypti land fört hafwer;

2 Mos. 32: 4, 8. 2 Kon. 17: 16.

29. Och satte endera i BethEl, och den andra i Dan. Dom. 18: 29, 30.

30. Och det wardt till synd; ty folket gick bort för dem ena, allt intill Dan.

31. Han gjorde också ett höjdars hus, och gjorde Prester utaf de ringesta i folket, de icke af Levi barnom woro.

1 Kon. 13: 33. 2 Ebr. 11: 15. 13: 9.

32. Och han gjorde en högtid, på femtonde dagen i åttionde månadenom, såsom den högtiden i Juda, och offerade på altarena.

Så gjorde han i BethEl, att man offerade kalffwornen, som han gjort hade; och städare i BethEl Prester till höjderna, som han gjort hade;

33. Och offerade på altaret, som han gjort hade i BethEl, på femtonde dagen i åttionde månadenom, hwilken han utu sitt hjerta upptänt hade; och gjorde Israels barnom högtider, och offerade på altaret, det man röla skulle.

13. Capitlet.

Jerobeams altare, hand. Provbetens förbåd, eld, naab, straff. Jerobeam förbådd.

Och si, en Guds man kom af Juda, genom HERrans ord, till BethEl. Och Jerobeam stod wid altaret till att röla.

2. Och han ropade emot altaret genom HERrans ord, och sade: Altare, altare, icke säger HERren: Si, Davids huse skall wara född en son, benämnd Josia, han skall på dig offra höjdernas Prester, som på dig röla, och uppbränna menniskobarn på dig.

2 Kon. 23: 16.

3. Och han gaf på den dagen ett tecken, och sade: Detta är tecknet, att HERren detta talat hafwer; si, altaret skall renna, och aslan, som derpå är, skall förspillas.

4. Då nu konung Jerobeam hörde ordet af den Guds mannen, som emot altaret i BethEl ropade, räckte han ut sin hand wid altaret, och sade: Läger fatt på honom. Och hans hand förtorlades, som han emot honom uträckt hade; och han kunde icke draga henne igen till sig.

5. Och altaret rennade, och aslan wardt förspillt af altaret, efter tecknet som Guds mannen genom HERrans ord gifwit hade.

6. Och konungen svarade och sade till den Guds mannen: Beh HERrans din, Guds ansigte, och bed för mig, att min hand kommer till mig igen. Då bad Guds mannen HERrans ansigte, och konungens hand kom till honom igen, och wardt såsom hon tillförene war.

2 Mos. 8: 8. 9: 28. 10: 17. 4 Mos. 21: 2.

7. Och konungen talade med Guds mannenom: Kom hem med mig, och wedergå mig; jag vill gifwa dig en skänkt.

8. Men Guds mannen sade till konungen: Om du än gäfwit mig halft ditt hus, icke ginge jag dock icke med dig; ty jag vill detta rum intet brödt äta, eller watten dricka;

9. Ty så är mig genom HERrans ord

hudet och sagdt: Du skall intet bröd äta, och intet watten dricka, och icke komma den samma vägen tillbaka igen, som du gångit hafwer.

10. Och han giff sina färde en annan väg, och som icke den vägen tillbaka igen, som han till BethEl kommen war.

11. Men i BethEl bodde en gammal Propheet; till honom lofwade hans söner, och förtäljde honom all werlt, som Guds mannen på den dagen gjort hade i BethEl, och de ord, som han till Konungen sagt hade.

12. Och deras fader sade till dem: Swiilen vägen hafwer han farit? Och hans söner wiste honom vägen, som Guds mannen farit hade, den af Juda kommen war.

13. Men han sade till sina söner: Sadler mig åsnan. Och då de hade sadlat honom åsnan, red han beruppt;

14. Och drog efter Guds mannen, och fann honom sittandes under en el, och sade till honom: Äst du den Guds mannen, som af Juda kommen äst? Han sade: Ja.

15. Han sade till honom: Kom med mig hem, och ät bröd.

16. Han sade: Jag kan icke wända om med dig, och komma med dig; jag vill ej heller bröd äta, eller watten dricka med dig, på detta rum;

17. Ty med mig är taladt wordet genom HETrans ord: Du skall der hwarken bröd äta, eller watten dricka; du skall icke gå den vägen tillbaka igen, som du ditgången äst.

18. Han sade till honom: Jag är också en Propheet såsom du, och en Ängel hafwer talat med mig genom HETrans ord, och sagt: Haf honom hem med dig igen, att han må bröd äta, och watten dricka. Men han lög för honom.

19. Och han förde honom tillbaka igen, så att han åt bröd, och drack watten i hans hus.

20. Och wid de såto till hords, som HETrans ord till Propheeten, som honom hade tillbaka haft;

21. Och han ropade till den Guds mannen, som af Juda kommen war, och sade: Detta säger HETren: Dersöre, att du hafwer HETrans mun ohörig warit, och hafwer icke hållit det bud, som HETren din Gud dig budit hafwer;

22. Och hafwer om wändt, ätit bröd, och watten druckit, på det rum der han dig om sade: Du skall der hwarken bröd äta, eller

watten dricka; skall din selen icke komma uti dina faders graf.

23. Och sedan han bröd ätit, och druckit hade, sadlade man åsnan åt den Propheeten, som han igen haft hade.

24. Och då han bort drog, fann honom ett lejon på vägen, och drap honom; och hans kropp låg lastad på vägen; och åsnan stod jemte honom, och lejonet stod när kroppen.

1 Kon. 20: 36.

25. Och då der giff folk framom, sågo de kroppen på vägen lastad, och lejonet ständandes när kroppen; och de kommo och sade det i staden, der den gamle Propheeten uti bodde.

26. Då Propheeten det hörde, som honom igenhaft hade, sade han: Det är den Guds mannen, som HETrans mun ohörig war; dersöre hafwer HETren gifwit honom lejonena; det hafwer sonderkrostat honom och dräpit, efter det ord som HETren honom sagt hade.

27. Och sade till sina söner: Sadler mig åsnan. Och de sadlade.

28. Då drog han dit, och fann hans kropp lastad på vägen, och åsnan och lejonet ständande der jemte kroppen; lejonet hade intet ätit af kroppen, och ej heller riswit åsnan.

29. Då tog Propheeten den Guds mans kropp upp, och lade honom på åsnan, och förde honom tillbaka igen; och som uti den gamla Propheetens stad, att de måtte begråta honom, och begrafwan.

30. Och han lade kroppen uti sina graf, och de begreto honom: Åh! min broder.

31. Och då de hade begrafwit honom, sade han till sina söner: Här jag dö, så begrafwer mig i de grafwene, som den Guds mannen uti begrafven är, och lägger min ben jemte wid hans ben;

32. Förty det warder skeendes, som han emot altaret i BethEl genom HETrans ord ropat hafwer, och emot alla höjders hus, som i Samarie städer äro.

33. Men sedan detta skedd war, wände Jerobeam sig intet ifrå sin onda väg; utan förwände sig, och gjorde Presten till höjerna, utaf de ringesta i folket; hwilken honom täcktes, honom spilde han handena, och han wardt Prest till höjerna.

1 Kon. 12: 31.

34. Och detta wardt Jerobeams huse till synd, att han skulle förderfwas, och förgräas af jordene.

14. Capitlet.

Jerobeams hustru, öbe, öbb. Rehabeams rike, strid, ändr.

På den tiden var Abia, Jerobeams son, framt.

2. Och Jerobeam sade till sina hustru: Stått upp, och förkläd dig, så att ingen kan märkla, att du äst Jerobeams hustru, och gå bort till Silo; si, der är den Propheten Abia, den mig sade, att jag skulle warba Konung öfwer detta folk.

1 Kon. 11: 31. 12: 15.

3. Och tag med dig tio bröd, och skor, och ett särl med hannog, och gå till honom, att han må säga dig, huru med piltentom då skall.

4. Och Jerobeams hustru gjorde så, och stob upp, och gick bort till Silo, och kom i Abia hus; men Abia kunde intet se; ty hans ögon woro mörk worden för ålders skull.

5. Men HERRN sade till Abia: Si, Jerobeams hustru kommer, att hon skall fråga ett ärende af dig om sin son, ty han är framt; så tala nu du med henne så och så. Då han nu inkom, höll hon sig främmande.

6. Som nu Abia hörde bönen af hennes fötter, wid hon i sig, sade han: Kom hitin, du Jerobeams hustru; hwi håller du dig så främmande? Jag är sänder till dig ett hårdt bådskap.

7. Gå bort, och säg Jerobeam: Så säger HERRN Israels Gud: Jag hafwer upphöjt dig utu folkena, och satt dig till en Förfä öfwer mitt folk Israel;

8. Och hafwer riswit riket ifrå Davids hus, och gifwit det dig; men du hafwer intet warit såsom min tjenare David, den min bud höll, och wandrade efter mig med allo hjerta, så att han gjorde hwad mig ljufst war;

9. Och du hafwer illa gjort, öfwer alla de som för dig warit hafwa; du hafwer gångit bort, och gjort dig andra gubar, och giuten beläte, att du skulle reta mig till wrebe; och hafwer lastat mig bakom din rygg;

10. Och si, jag skall låta komma olycka öfwer Jerobeams hus, och förgöra af Jerobeam och den uppå wäggerna pisar; den innellycka, och den igenlesda i Israel; och skall utlöpa Jerobeams hus efterkommande, såsom man träd ntjopar, tilldess det blifwer allt ute med honom.

1 Sam. 25: 22. 1 Kon. 21: 21.

5 Mos. 32: 36. 1 Kon. 15: 29. 16: 3.

11. Den som af Jerobeam dör i stadenem, honom skola hundarna äta; men den som dör på markene, honom skola himmelens foglar äta; ty HERRN hafwer det sagt.

12. Så ståt nu upp, och gå hem; och då din fot träder in i staden, skall piltent blifwa öbb.

13. Och hele Israel skall begråta honom, och skola begrafwan; ty denne allena af Jerobeam skall till grafwa komma; förso något godt är funnet i honom för HERRanom Israels Gud, i Jerobeams hus.

14. Och HERRN skall uppväcka en Konung öfwer Israel, han skall utrota Jerobeams hus på den bagen; och hwad är det nu allaredo ster?

15. Och HERRN skall slå Israel, såsom rören böjas i wattenena; och skall utrota Israel utu desko goba landena, som han deras fäder gifwit hafwer, och skall förföra dem bort öfwer ärfwena; derföre att de hafwa gjort sig lundar till att fördröna HERRan;

2 Kon. 17: 18, 23.

16. Och skall öfwergifwa Israel, för Jerobeams synds skull, hwilken syndat hafwer, och kommit Israel till att synda. 2 Kon. 15: 23.

17. Och Jerobeams hustru stob upp, gick, och kom till Tbirza; och då hon kom till tröskelen åt huset, blef piltent öbb.

18. Och de begrofw honom, och hele Israel begroto honom, efter HERRans ord, som han genom sin tjenare Propheten Abia talat hade.

19. Hwad mer om Jerobeam sägandes är, huru han stridde och regerade, si, det är skrifwet i Israels Konungars Chronico.

20. Tiden, som Jerobeam regerade, war tu och tjugu år; och han affomnade med sina fäder. Och hans son Nadab wardt Konung i hans stad.

21. Så war nu Rehabeam, Salomos son, Konung i Juda; ett och fyratio år gammal war Rehabeam, då han wardt Konung; och regerade i sjutton år i Jerusalem, i dem stadenom som HERRN utwält hade ntur alla Israels släcter, att han skulle sätta der sitt Namn uti. Hans moder het Naama, en Ammonitiska.

2 Chr. 12: 13.

22. Och Juda gjorde det ondt war för HERRanom, och rette honom mera, än allt deras fäder gjort hade, med deras synder som de gjorde.

23. Ty de byggde sig också höjber, stodar och lundar, på alla höga backar, och under all grön träd.

24. Och woro deßiles roffare i landena; och de gjorde all Hedningarnas flyggelse, som HETren för Israels barn fördrifwit hade.

25. Men i femte Konung Rehabeams äre drog Sijaf, Konungen i Egypten, upp emot Jerusalem; 2 Chr. 12: 2.

26. Och tog ut de häfwer utu HETrans hus, och utu Konungshuset, och allt det som der tagas lunde; och tog alla guldene stölar, som Salomo hade göda låtit; 1 Kon. 10: 16.

27. I hwissas stad Konung Rehabeam lät göra lopparsköldar, och besallde dem under de snersta drabanternas hand, som dörrena waktade för Konungshuset.

28. Och så ofta Konungen gick in uti HETrans hus, bärö drabanterna dem; och hade dem åter uti drabantalamaren igen.

29. Hwad nu mer af Rehabeam sägandes är, och allt det han gjort hafwer, si, det är skrifwet i Juda Konungars Chronico.

30. Men emellan Rehabeam och Jerobeam war örlig, så länge de lefde. 2 Chr. 12: 15. κ.

31. Och Rehabeam affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen med sina fäder uti Davids stad; och hans moder het Maama, en Ammonitiska. Och hans son Abiam wardt Konung i hans stad.

15. Capitlet.

Abiam, Asa, Josaphat Juda; Nabab, Baesa Israels Konungar.

På abertonde ärena Konung Jerobeams, Nebats son, wardt Abiam Konung i Juda; 2 Chr. 13: 1.

2. Och regerade tre år i Jerusalem. Hans moder het Maacha, Abisaloms dotter. 2 Chr. 13: 2.

3. Och han wandrade i alla fins faders synder, som han för honom gjort hade; och hans hjerta war icke rättfärdigt till HETren hans Gud, såsom hans faders Davids hjerta.

4. Men för Davids skull gaf HETren hans Gud honom ena lykt i Jerusalem, så att han uppwäcste hans son efter honom, och behöll honom i Jerusalem; 1 Kon. 11: 36.

5. Dersöre att David gjort hade det HETranom ljust war, och war icke wifen ifrån allt det han honom båd, så länge han lefde; förtian i den handelen med Uria den Hebrean. 2 Sam. 11: 4. 5. 17. 12: 9.

6. Men emellan Rehabeam och Jerobeam war örlig, så länge han lefde. 2 Chr. 12: 15.

7. Hwad nu mer af Abiam sägandes är,

och allt det han gjort hafwer; si, det är skrifwet uti Juda Konungars Chronico. Och det war örlig emellan Abiam och Jerobeam. 2 Chr. 13: 22.

8. Och Abiam affomnade med sina fäder; och de begrofwu honom uti Davids stad. Och Asa hans son wardt Konung uti hans stad. 2 Chr. 14: 1.

9. Uti tjugonde ärena Konungs Jerobeams öfwer Israel, wardt Asa Konung i Juda;

10. Och regerade ett och fyratio år i Jerusalem. Hans moder het Maacha, Abisaloms dotter.

11. Och Asa gjorde det HETranom behageligt war, såsom hans fader David;

12. Och dref de roffare utu landet, och borttog alla de afgudar, som hans fäder gjort hade.

13. Dertill satte han sina moder Maacha af ämbetet, för det hon Miplezeth gjort hade i lundenom; och Asa utrotade hennes Miplezeth, och uppbrände honom wid den båden Ribron. 2 Chr. 15: 16.

14. Men de höjber lade de icke bort; dock war Asa hjerta rättfärdigt till HETren, så länge han lefde.

15. Och det silfwer och guld, och tyg, som hans fader helgat hade, och hwad som helgadt war till HETrans hus, lät han komma derin.

16. Och emellan Asa och Baesa, Israels Konung, war örlig, så länge de lefde.

17. Men Baesa, Israels Konung, drog upp emot Juda, och byggde Rama, att ingen skulle draga ut och in af Asa part, Konungens i Juda. 2 Chr. 16: 1.

18. Då tog Asa allt silfwer och guld, som qwart war i HETrans hus stadt, och i Konungshusets stadt, och säd det i sina tjenares händer; och sände dem till Benhabad, Zabrimmons son, Sefions sons, Konungen i Syrien, som bodde i Damascon, och lät säga honom:

19. Ett förbund är emellan mig och dig, och emellan min fader och din fader; dersöre stidar jag dig en släkt, silfwer och guld, att du wille låta det förbundet fara, som du hafwer med Baesa, Israels Konung, att han må draga ifrån mig.

20. Benhabad hörde Konung Asa, och sände sina hofwitsmän emot Israels fäder, och slog Zion och Dan, och Abel Beth Maacha, hela Ginneroth med hela Naphtali land.

21. Då Baesa det hörde, wände han igen bygga Rama, och drog till Thirza igen,

22. Men Konung Asa lät båda öfwer hela Juda: Ingen ursäkte sig; och de togo bort sten och trä af Rama, der Baesa med byggt hade. Och Konung Asa byggde dermed Geba Benjamin, och Mizpa.

23. Hvad nu mer af Asa sägandes är, och all hans magt, och allt det han gjorde, och de städer som han byggde, si, det är skrifvet uti Juda Konungars Chronico; undantagno, att han på sinom ålder war framt i sina fötter. 2 Chr. 16: 11, 12.

24. Och Asa affonnade med sina fäder, och wardt begrafwen med sina fäder uti Davids fins faders stad. Och Zosaphat hans son wardt Konung i hans stad. 2 Chr. 16: 13. 17: 1.

25. Men Nabab, Jerobeams son, wardt Konung öfwer Israel, uti de andra åren Asa, Juda Konungs; och rådde öfwer Israel i tu år;

26. Och gjorde det för HERANOM ondt war, och wandrade i fins faders vägar, och i hans synder, der han med kom Israel till att synda.

27. Men Baesa, Ahia son, utaf Isaschars hus, gjorde ett förbund emot honom, och slog honom i Gibbethon, som war de Philisteers; ty Nabab och hele Israel belade Gibbethon.

28. Så drap Baesa honom, uti tredje åren Asa, Juda Konungs; och wardt Konung i hans stad.

29. Som han nu Konung war, slog han hela Jerobeams hus, och lät intet qwart blifwa, det anda hade, af Jerobeam, tilldess han utrotade honom, efter HERANS ord, som han talat hade genom sin tjenare Ahia af Silo; 1 Kon. 14: 10, 14.

30. För Jerobeams synbs stull, som han gjorde, och dermed han kom Israel till att synda; och med det retandet, dermed han rette HERAN Israels Gud till werbe.

31. Hvad nu mer af Nabab sägandes är, och allt det han gjort hafver, si, det är skrifvet uti Israels Konungars Chronico.

32. Och emellan Asa och Baesa, Israels Konung, war örlig, så länge de lefde.

33. Uti tredje åren Asa, Juda Konungs, wardt Baesa, Ahia son, Konung öfwer hela Israel i Thirza, fyra och tjugu år;

34. Och gjorde det ondt war för HERANOM, och wandrade i Jerobeams väg, och i hans synd, dermed han hade kommit Israel till att synda.

16. Capitlet.

Jehu. Ela. Simri. Amri. Thihai. Samaria. Akab. Isebel. Jericho.

Så kom HERANS ord till Jehu, Hanani son, emot Baesa, och sade:

2. Dersöre, att jag dig utu stoffet upphäfwit hafver, och gjort dig till en fjersa öfwer mitt folk Israel, och du wandrar i Jerobeams väg, och kommer mitt folk Israel till att synda, så att du mig förtörnar genom deras synder; 1 Kon. 14: 7.

3. Si, så will jag borttaga Baesa efterkommande, och hans hus efterkommande, och will sätta ditt hus såsom Jerobeams hus, Nebats sons. 1 Kon. 14: 10. 15: 29.

4. Den af Baesa dörr i staden, honom stela bundar upptä; och den af honom dörr på markene, honom stela himmelens foglar upptä.

5. Hvad nu mer om Baesa sägandes är, och hvad han gjort hafver, och hans magt, si, det är skrifvet uti Israels Konungars Chronico. 2 Chr. 16: 1.

6. Och Baesa affonnade med sina fäder, och wardt begrafwen i Thirza; och hans son Ela wardt Konung i hans stad.

7. Och HERANS ord kom genom Propheten Jehu, Hanani son, öfwer Baesa, och öfwer hans hus, och emot allt det onda, sem han för HERANOM gjort hade, till att förtörna honom genom sina händers werk, att det skulle warda såsom Jerobeams hus, och dersöre att han denna slagit hade.

8. Uti sjette och tjugonde åren Asa, Juda Konungs, wardt Ela, Baesa son, Konung öfwer Israel i Thirza, i tu år.

9. Men hans tjenare Simri, en öfwerste öfwer hälften af wagnarna, gjorde ett förbund emot honom; men han war i Thirza, braad och war druden i Arza hus, fogdans i Thirza.

10. Och Simri kom derin, och slog honom ihjäl, uti sjunde och tjugonde åren Asa, Juda Konungs; och blef Konung i hans stad. 2 Kon. 9: 31.

11. Och då han war Konung, och satt på sin stol, slog han hela Baesa hus, och lät intet qwart blifwa, icke den som på väggen påfisar; dertill hans fränder och wänner. 1 Sam. 25: 22. 1 Kon. 14: 10.

12. Alltså förgjorde Simri hela Baesa hus, efter HERANS ord, som han om Baesa talat hade, genom den Propheten Jehu;

13. För alla Baesa och hans sons Ela syn-

bers skull, som de gjort hade, och kommo Israel till att syna, och fördörnade HETran Israels Gud i deras afguder.

14. Swad nu mer af Ela sägandes är, och allt det han gjorde, si, det är skrifwet uti Israels Konungars Chronico.

15. Uti fjunde och tjugonde arena Asa, Juda Konungs, wardt Simri Konung i sju dagar i Thirja; ty folket låg för Gibbethon de Philisteers.

16. Då nu folket i lägret hörde sägas, att Simri hade gjort ett förbund, och slagit Konungen ihjäl, gjorde hese Israel på samma dagen Amri, härhöfwitsmannen, till Konung öfwer Israel i lägren.

17. Och Amri drog upp, och hese Israel med honom, ifrå Gibbethon, och belade Thirja.

18. Då nu Simri såg, att staden skulle warba wunnen, gif han uti palatset i Konungshusena, och brände sig upp med Konungshusena, och blef död;

19. För sina synders skull, som han gjort hade, så att han hade gjort det ondt war för HETranom, och wandrade uti Jerobeams wäg, och i hans synd, som han gjorde, och kom Israel till att syna.

20. Swad nu mer af Simri sägandes är, och huru han gjorde ett förbund, si, det är skrifwet i Israels Konungars Chronico.

21. På den tiden förändrade sig folket Israel i två delar: en hälften höll sig intill Thibni, Sinaths son, och gjorde honom till Konung; den andra hälften höll sig intill Amri.

22. Men det folk, som höll sig intill Amri, wardt starkare än det folk, som höll sig intill Thibni, Sinaths son. Och Thibni blef död, och så blef Amri Konung.

23. Uti första och tretionde arena Asa, Juda Konungs, wardt Amri Konung öfwer Israel i tolf år; och regerade i Thirja i sex år.

24. Han köpte Samarie berg af Senier, för två centener silfwer; och byggde uppå bergena, och kallade staden, som han byggde, efter Semers namn, som herre war på Samarie berg.

25. Och Amri gjorde det ondt war för HETranom, och war argare än alla de för honom warit hade;

26. Och wandrade i alla Jerobeams wägar, Nebats sons, och i hans synd, barmhärdig han kom Israel till att syna, så att de fördörnade HETran Israels Gud uti deras afguberi.

27. Swad nu mer af Amri sägandes är, och allt det han gjort hafwer, och om hans magt som han bedref, si, det är skrifwet uti Israels Konungars Chronico.

28. Och Amri affomnade med sina säber, och wardt begrafwen i Samarien; och Achab hans son wardt Konung i hans stad.

29. Uti åttionde och tretionde arena Asa, Juda Konungs, wardt Achab, Amri son, Konung öfwer Israel; och regerade öfwer Israel i Samarien tu och tjugu år;

30. Och gjorde det ondt war för HETranom, öfwer alla dem som för honom warit hade.

31. Och war honom ide nog, att han wandrade i Jerobeams, Nebats sons, synder; utan tog dertill Isebel, Ethbaals dotter, Konungens i Sidon, till hustru, och gif bort, och tjente Baal, och tillbad honom;

32. Och uppsatte Baal ett altare uti Baals hus, det han honom byggde i Samarien;

33. Och gjorde en lund; så att Achab mer gjorde till att fördörna HETran Israels Gud, än alle Israels Konungar som för honom warit hade.

34. På samma tid byggde Hiel af Bethel Jericho. Det kostade honom hans första son Abiram, då han grundwalen lade; och hans yngsta son Segub, då han satte portarna derföre, efter HETrans ord, som han sagt hade genom Josua, Runs son. Jos. 6: 26.

17. Capitlet.

Ela död, korpar. Enan i Jazpar. Enen död, uppmådes.

Och Ela den Thibiten, utaf de Gileads inbyggare, sade till Achab: Så sant som HETren Israels Gud lefwer, för hwilkom jag står, det skall i dessa år hwarken dagg eller regu komma, utan jag säger det.

Jac. 5: 17, 18.

2. Och HETrans ord kom till honom, och sade:

3. Gå bort häban, och wänd dig österut, och fördölj dig wid den bäcken Cherith, som löper för Jordan.

4. Och du skall dricka af bäckenom; och jag hafwer bubit korpor, att de skola der söda dig.

5. Han gif dit, och gjorde efter HETrans ord, och gif bort, och satte sig wid bäcken Cherith, som löper för Jordan.

6. Och korpar förde honom bröd och kött, om morgon och om afton; och han drack utaf bäcken.

7. Och det stebde efter några dagar, att bäden förtorkades; ty intet regn wardt i landet.

8. Då kom HETrans ord till honom, och sade:

9. Statt upp, och gåd till Zarpath som mid Zidon ligger, och blif der; ty jag hafwer der befallt ene enklo, att hon skall föda dig. Luc. 4: 26.

10. Och han stod upp, och gick till Zarpath. Och då han kom till stadsporten, si, då war entan der, och hemtade wed. Och han talade till henne, och sade: Hemta mig litet watten i lärlilet, att jag må dricka.

11. Då hon nu åstad gick till att hemtat, ropade han efter henne, och sade: Vår mig och en beta bröd med.

12. Hon sade: Så sant som HETren din Gud lefwer, jag hafwer intet bröd, utan en hand full af mjöl uti släppone, och litet oljo i krukone; och si, jag hafwer hemtat ett trä eller tu; och går bort att reba det till, mig och minom son, att wi måge äta och dö.

13. Elia sade till henne: Fruktu dig intet; gåd åstad, och gör såsom du sagt hafwer; dock gör mig först ett litet bröd deraf, och bär mig det hitut; men dig och dinom son skall du och så sedan göra.

14. Ty så säger HETren Israels Gud, att mjölet i släppone skall icke wara uttärdt, och oljan i krukone skall icke förminskas, intill den dag HETren låter regna på jordena.

15. Hon gick åstad, och gjorde såsom Elia sagt hade. Och han åt; och hon beskiftes, och hennes hus, en tid lång.

16. Och wardt mjölet icke uttärdt i släppone; och icke heller förminskades oljan i krukone, efter HETrans ord, som han genom Elia sagt hade. Matth. 10: 40, 26.

17. Sedan detta stebt war, wardt qwinones, hans wärbinnos, son framt; och hans framtthet wardt så stark, att ingen anbe war mer uti honom.

18. Och hon sade till Elia: Swad hafwer jag med dig göra, du Guds man? Du äst ingången till mig, att mina misgerningar skulle ihågkommas, och min son dräpas. Luc. 5: 8.

19. Han sade till henne: Gå mig din son hit. Och han tog honom utu hennes stöte, och gick upp i salen, der han wistades, och lade honom på sina fälg;

20. Och ropade till HETran, och sade: HETre, min Gud, hafwer du och så illa

gjort emot denna enkona, som jag gäster när, att du dräper hennes son?

21. Och han räckte sig ut öfwer pilten i tre gånger, och ropade till HETran, och sade: HETre min Gud, låt denna piltens själ åter komma i honom. 2 Kon. 4: 34. Ap. 9. 20: 10.

22. Och HETren hörde Elia röst; och piltens själ kom igen till honom, och han fick lif.

23. Och Elia tog pilten, och bar honom neber utaf salen i huset, och fick honom hans moder, och sade: Si der, din son lefwer.

24. Och qwinnan sade till Elia: Nu förnimmer jag, att du äst en Guds man, och HETrans ord i dinom mun är wißt.

18. Capitlet.

Elia. Obabja. Achabs möte. Baals Presters efterdröp. Elia regn.

Efter en lång tid kom HETrans ord till Elia, i tredje årena, och sade: Gå bort, och te dig för Achab, att jag må låta regna på jordena.

2. Och Elia gick åstad, och tebde sig för Achab; men ganska hård tid war i Samarien.

3. Och Achab kallade Obabja sin hofmästare. Och Obabja fruktade HETran storliga;

4. Förty då Habel utrotade HETrans Propheet, tog Obabja hundrade Propheet, och gömde dem i kulsor, semtis här, och semtis der; och förförjde dem med bröd och watten.

5. Så sade nu Achab till Obabja: Drag igenom landet till alla wattungar och bäcker, att wi måtte finna gräs, och behålla hästar och mular, så att bostapen icke all för-gås.

6. Och de belade sig i landet, så att de drog det igenom. Achab drog allena på en wäg, och Obabja beskiftes allena på den andra wägen.

7. Då nu Obabja war på wägenom, si, då mötte honom Elia. Och som han kände honom, föll han upå sitt anlete, och sade: Äst du icke min herre Elia?

8. Han sade: Ja; gåd och säg dinom herra: Si, Elia är här.

9. Han sade: Swad hafwer jag spadat, att du will gifwa din tjenare i Achabs händer, att han skall dräpa mig?

10. Så sant som HETren din Gud lefwer, det är intet föll eller konungarise, du min herre icke sändt hafwer till att föda dig; och när de hafwa sagt: Han är icke här.

hafwer han tagit en eb af det riket och folket, att man icke hade sunnit dig.

11. Och du säger nu : Guds och säg dinom herren : Si, Elia är här.

12. När jag nu ginge ifrå dig, så togo HERANS Ande dig bort, jag wet icke hwart; och jag komme då och underwiste det Achab, och sunne dig icke, så slog han mig ihjäl; men jag din tjenare fruktar HERAN af minom ungdom.

13. Är minom herren icke underwist, hwad jag gjort hafwer, då Isebel drap HERANS Propheter? att jag gömde hundrade HERANS Propheter, femtio här, och femtio der, uti kullor; och försörjde dem med bröd och watten?

14. Och nu säger du : Guds bort, och säg dinom herren : Elia är här; att han må bräpa mig.

15. Elia sade : Så sant som HERAN Zebach lefwer, för hwilken jag står, i dag skall jag te mig för honom. 5 Mos. 10: 8.

16. Då gick Obadja emot Achab, och sade honom detta. Och Achab gick emot Elia.

17. Och då Achab såg Elia, sade Achab till honom? Äst du den som förwillar Israel? 1 Mos. 7: 10.

18. Han sade : Jag förwillar icke Israel, utan du och dins faders hus, dermed att I HERANS bud öfwergiftwit hafwen, och wandrer efter Baalim.

19. Nu wäl, så sänd nu bort, och församl mig hela Israel på Carmels berg; och fyrahundrad och femtio Baals Propheter, och de forahundrad lundarnas Propheter, som äta wid Isebels bord.

20. Alltså sände Achab bort ibland all Israels barn, och församlade Propheterna på Carmels berg.

21. Då gick Elia fram för allt folket, och sade : Huru länge halten I på båda sidor? Är HERAN Gud, så wandrer efter honom; men är Baal det, så wandrer efter honom. Och folket swarade honom intet.

22. Då sade Elia till folket : Jag allena är qwar blifwen, en HERANS Prophet; men Baals Propheter äro fyrahundrade och femtio män.

23. Så får också nu två stutar, och låter dem utvälja en stuten, och stycka honom, och lägga honom på web; men låte ingen eld lemna dertill; så vill jag taga den andra stuten, och lägga honom på web, och ej heller låta der någon eld till.

24. Så åtaller I eders guds namn, och

jag vill åtalla HERANS Namn; hwilken Gud, som nu swarar med elden, han ware Gud. Och hela folket swarade och sade : Det är rätt. 3 Mos. 9: 24.

25. Och Elia sade till Baals Propheter : Utväljer eder en stuten, och görer I först; förty I ären många; och åtaller eders guds namn, och låter ingen eld dertill.

26. Och de togo stuten, som han fick dem, och redde till, och åtallade Baals namn, ifrå morgonen allt intill middag, och sade : Baal, hör oss. Men der war ingen röst eller swar. Och de sprungo om altaret, såsom deras seder war.

27. Då nu middag war, bespottade dem Elia, och sade : Roper högt; ty han är en gud; han begrundar, eller hafwer något beställa, eller är ute på markene, eller öfwer tillåfswentur, att han måtte wala upp.

28. Och de ropade högt, och rifte sig med knifwar, och med prener, efter deras sed, så att blodet gick der ut efter.

29. Då nu middagen förgången war, propheterade de, intill dess man skulle göra spisoffer; och der war dock ingen röst, eller swar, eller tillhörare. 2 Mos. 29: 39.

30. Då sade Elia till allt folket : Kommer hit till mig. Och då allt folket gick fram till honom, botade han HERANS altare, som nederslaget war;

31. Och tog tolf stenar, efter talet på Jacobs barnas släkt, till hwilken HERANS ord talade, och sade : Du skall beta Israel. Jos. 4: 5, 20.

1 Mos. 32: 28. 35: 10. 2 Kon. 17: 34.

32. Och byggde af de stenar ett altare i HERANS Namn, och gjorde ena graf kringom altaret, tu formått wid;

33. Och redde till weден, och styckade stuten, och lade honom på weден;

34. Och sade : Hemter fyra får fulla med watten, och giuter det på bränneoffret och uppå weден; och sade : Görer det än en tid. Och de gjorde det än en tid. Och han sade : Görer det än tredje reson. Och de gjorde det i tredje reson.

35. Och wattenet lopp om altaret, och grafwen warbt också full med watten.

36. Och som tid war till att offra spisoffer, gick Propheten Elia fram, och sade : HERRE, Abrahams Gud, Isaacs, och Israels, låt i denna dag kunnigt warda, att du äst Gud i Israel, och ja gdn tjenare, att du äst jag allt detta efter ditt ord gjort hafwer.

2 Mos. 3: 6. Matt. 22: 32. Marc. 12: 26.

37. Hör mig, HERR, hör mig, att detta folket må weta att du, HERR, äst Gud; att du seban må omwända deras hjerta.

38. Då föll HERRans eld neder, och uppbrände bränneoffret, weben, stenar och jord, och uppslette wattenet i grafwene.

39. Då allt folket såg det, föll det på sitt ansigte, och sade: HERRen är Gud, HERRen är Gud.

40. Men Elia sade till dem: Lager fatt på Baals Propheter, att icke en af dem undslipper. Och de togo fatt på dem; och Elia förbe dem neder till den bäcken Rison, och drap dem der. 5 Mos. 13: 5.

41. Och Elia sade till Achab: Drag upp, ät och drick; förty det bänar, såsom det wille komma ett stort regn.

42. Och då Achab drog upp till att äta och dricka, gick Elia upp på fullen af Carmel, och böjde sig neder till jordena, och satte sitt hufwud emellan sin snä;

43. Och talade till sin dräng: Gå ditupp, och se ut till hafwet. Han gick upp, och såg ut, och sade: Der är intet. Han sade: Gå åter ditupp sju resor.

44. Och i sjunde resone sade han: Si, der går ett litet moln upp utu hafwet, såsom en mans hand. Han sade: Gå upp, och såg Achab: Spänn före din wagn, och far ned, att regnet icke hinner dig.

45. Och förr än man såg till, warbt himmelen swart af moln och wäder; och ett stort regn kom. Men Achab for, och kom till Jisreel. Jac. 5: 18.

46. Och HERRans hand kom öfwer Elia, och han gjordade sina länber, och lopp för Achab, tilldess han kom till Jisreel.

19. Capitlet.

Jsebel's hot. Elia flytt, sista, nit. Sasacl, Sebu, Elia.

Och Achab sade till Jsebel allt det Elia gjort hade; och huru han hade dräpitt alla Baals Propheter med swärd.

2. Då sände Jsebel ett båd till Elia, och lät säga honom: Gubarne gøre mig det och det, om jag icke, i morgon wid denna tiden, gör dine själ såsom en af besas själar.

3. Då han det såg, stod han upp, och gick hwart han wille, och kom till BerSeba i Juda, och lät der sin dräng.

4. Men han gick bort uti öknena ena dags-reso, och kom derin, och satte sig under ett euebärsträ, och bad att hans själ måtte dö, och sade: Det är nog. Så tag nu, HERR,

mina själ; jag är icke bättre än mine fäder.

5. Och han la sig, och sof under enebärsträt. Och si, Angelen tog upp honom, och sade till honom: Stätt upp, och ät.

6. Och han såg sig om; och si, wid hans hufwud låg ett glödbakadt bröd, och en kanna med watten. Och då han ätit och druckit hade, la han sig åter till att sofwä.

7. Och HERRans Angel kom till honom annan gången igen, och tog på honom, och sade: Stätt upp, och ät; ty du hafwer en stor wäg för dig.

8. Och han stod upp, och ät, och drack, och gick af den matens kraft fyratio dagar och fyratio nätter intill Guds berg Soreb;

2 Mos. 34: 28. Rans. 4: 2.

9. Och kom der uti ena kulo, och blef der öfwer nattena. Och si, HERRans ord kom till honom, och sade till honom: Swad gör du här, Elia?

10. Han sade: Jag hafwer haft nit om HERRan Gud Zebaoth; förty Israels barn hafwa öfwergiftwit ditt förbund, och nederbrutit din altare, och dräpitt dina Propheter med swärd; och jag är allena igenblifwen, och de fara efter, att de måga taga mig lifwet af. 1 Kon. 18: 4, 22. Rom. 11: 3.

11. Han sade: Gå härut, och sig upp på berget inför HERRan. Och si, HERRen gick der framom, och ett stort skarft wäder, som bröt berg, och sönderbrätade bällar inför HERRanom; men icke war HERRen i wäbrena. Efter wäbret kom en jordbäfwing; men icke war HERRen i jordbäfwingen.

Ap. 2: 2.

12. Och efter jordbäfwingen kom en eld; men icke war HERRen i eldenom. Och efter elden kom ett ljud af ett skatta wäder.

13. Då Elia det hörde, stälde han sitt ansigte med sin mantel, och gick ut, och steg i dörrerna af kulone; och si, då kom en röst, till honom, och sade: Swad hafwer du här göra, Elia? 2 Mos. 3: 6.

14. Han sade: Jag hafwer haft nit om HERRan Gud Zebaoth; förty Israels barn hafwa öfwergiftwit ditt förbund, nederbrutit din altare, dräpitt dina Propheter med swärd; och jag är allena igenblifwen, och de stå der efter, att de måga taga mig lifwet af.

15. Men HERRen sade till honom: Gå din wäg igen, genom öknena in i Damafcon; och gå derin, och smörj Sasacl till Konung öfwer Syrien;

16. Och Jehu, Kimfi son, till Konung öf-

wer Israel; och Elisa, Saphats son, af Abel-Mehola, till en Prophet i din stad.

2 Kon. 9: 2.

17. Och skall se, att den som undslipper Saphats swär, honom skall Jehu dräpa; och den som undslipper Jehu swär, honom skall Elisa dräpa.

2 Kon. 9: 14, 15.

18. Och jag skall låta igenblifwa sjutusen i Israel, nämliga all Inä som sig icke hafwa köpt för Baal, och hwar och en mun som honom icke lygt hafwer.

Rom. 11: 4.

19. Och han giff bådan, och fann Elisa, Saphats son, der han plöjde med tolf par oxar, och han war sjelf ibland de tolf; och Elia giff till honom, och lastade sin mantel öfwer honom.

20. Men han öfwer gaf oxarna, och lopp efter Elia, och sade: Låt mig kyssa min fader, och mina moder, så vill jag följa dig efter. Han sade till honom: Gå, och kom igen; ty jag hafwer något beställa med dig.

21. Och han lopp åter ifrån honom, och tog ett par oxar, och öftrade dem, och tolade lättet med tråderstapen till oxarna, och gaf folket, att de äto; och stod upp, och följde Elia efter, och tjente honom.

20. Capitlet.

Benhabads trois, frider, lust, förbund. Achabs straff.

Och Benhabad, Konungen i Syrien, församlade alla sina magt, och woro två och tretio Konungar med honom, och hästar och wagnar; och drog upp, och belade Samarien, och stridde deremot;

2. Och sände båd till Achab, Israels Konung, in uti staden;

3. Och lät säga honom: Så säger Benhabad: Ditt fälsker och ditt guld är mitt; och dina hustrur, och din bästa barn äro också min.

4. Israels Konung swarade, och sade: Min herre Konung, såsom du sagt hafwer, jag är din, och allt det jag hafwer.

5. Och båden kommo igen, och sade: Så säger Benhabad: Efter jag hafwer sändt till dig, och låtit säga: Ditt fälsker och ditt guld, dina hustrur och din barn skall du få mig,

6. Så vill jag i morgon på denna tiden sända mina tjenare till dig, att de ransla ditt hus, och dina underdånarens hus; och hwad dig lärt är, skola de taga i deras händer, och bära bort.

7. Då kallade Israels Konung alla land-

sens äldsta, och sade: Märker och ser, hwilket ondt han företager; han sände till mig om mina hustrur och barn, fälsker och guld, och jag hafwer det intet nelat honom.

8. Då sade till honom alle de gamle, och allt folket: Du skall intet höra honom, eller samtykta.

9. Och han sade till Benhabads båd: Säger minom herra Konungenom: Allt det du böd binom tjenare i förstene, vill jag göra; men detta kan jag icke göra. Och båden gingo sina färbe, och sade sådant igen.

10. Då sände Benhabad till honom, och lät säga honom: Gudarna göra mig det och bet, om stoftet i Samarien skall råda till, att allt folket under mig må taga ber en hand full af.

1 Kon. 19: 2.

11. Men Konungen i Israel swarade och sade: Säger: Den som lägger harnestet uppå, skall icke så berömma sig, såsom den det aflagt hafwer.

12. Då Benhabad det hörde, och brad med Konungarna i tjällen, sade han till sina tjenare: Görder redo; och de gjorde redo emot staden.

13. Och si, en Prophet gif fram till Achab, Israels Konung, och sade: Så säger HERren: Du hafwer ju sett allan den stora hoppen; si, jag vill i dag gifwa honom i dina hand, att du weta skall att jag är HERren.

14. Achab sade: Genom hvem? Han sade: Så säger HERren: Genom landsfogdarnas tjenare. Han sade: Ho skall begynna striden? Han sade: Du.

15. Då räknade han landsfogdarnas tjenare, och de woro tihundrad och två och tretio; och räknade efter dem hela folket af all Israels barn, sjutusen män;

16. Och drogo ut om midnag. Men Benhabad brad, och war druden i tjällen, med de två och tretio Konungar, som honom till hjälp kommo woro.

17. Och landsfogdarnas tjenare drogo först ut. Då sände Benhabad ut; och de bådade honom, och sade: Det draga män uti Samarien.

18. Han sade: Griper dem lefwande, hwad de äro utdragne till frid eller strid.

19. Då landsfogdarnas tjenare woro utdragne, och hären efter dem,

20. Slog hwar och en den han öfverkom. Och de Syrer flydde, och Israel jagade efter dem; och Benhabad, Konungen i Syrien, undslapp med hästar och resenärer.

21. Och Israels Konung drog ut, och slog

håstar och wagnar, så att han gjorde en stor slagtning på de Syrer.

22. Då gif en Prophet till Israels Konung, och sade till honom: Gå bort, och förslått dig, och märkt och se hwad du göra skall; ty Konungen i Syrien warder igenkommandes emot dig, när året är ute.

23. Förtty Konungens tjenare i Syrien sade till honom: Deras gudar äro bergsgudar, derföre hafwa de vunnit oss. Vi att wi måtte strida med dem på slättene; hwad gäller, wi skulle winna dem?

24. Går alltså: Tag bort Konungarna, hwar af sitt rum, och sätt öfwerstar i deras stad;

25. Och sticka dig en här, sådana som hären war, som du mist hafwer, och håstar och wagnar, såsom hine woro, och låt oss strida emot dem på slättene; hwad gäller, wi öfwerwinne dem? Han hörde deras röst, och gjorde så.

26. Som nu året omgången war, stickade Benhabad de Syrer, och drog upp till Aphet, till att strida emot Israel.

27. Och Israels barn stickade sig och, och bespisade sig, och drogo dit emot dem, och käre, så mig. Och mannen slog honom, och gjorde honom sår.

28. Och en Guds man gif fram, och sade till Israels Konung: Så säger HERren: Derföre, att de Syrer hafwa sagt: HERren är en Gud på bergom, och icke en Gud i dalar; så hafwer jag gifwit allan denna stora hopen uti dina hand, att I stolen weta att jag är HERren.

29. Och de lågrade sig twärtemot hina i sju dagar; på sjunde dagen drogo de tillhoppa i strid. Och Israels barn slogo de Syrer hundrabetusend fotfolk af, på en dag.

30. Och de som öfwerblefwo, flydde till Aphet in i staden. Och murarna föllo uppå de sju och tjugu tusend män, som qware blefwo. Och Benhabad flydde också in i staden, uti en liten kammar.

1 Kon. 22: 25.

31. Då sade hans tjenare till honom: Si, nu hafwe wi hört, att Israels hus Konungar äro barmhertige Konungar; så låt oss taga säcker kringom våra länber, och rep kringom vår hufvud, och gå ut till Israels Konung; tillåfwentyrs han låter dina själ lefwa.

32. Och de bundo säcker öfwer sina länber, och rep om sin hufvud, och kommo till Israels Konung, och sade: Benhabad din

tjenare låter dig säga: Käre, låt mina själ lefwa. Han sade: Lefwer han ännu, så är han min broder.

33. Och männerna togo med hast ordet af honom, och tydde det ut för sig, och sade: Ja, din broder Benhabad. Han sade: Kommer, och hafwer honom hit. Då gif Benhabad ut till honom, och han låt honom sitta på sinom wagn.

34. Och han sade till honom: De städer, som min fader dinom fader aftagit hafwer, will jag få dig igen; och gör dig gater i Damafcon, såsom min fader gjort hafwer i Samarien; så will jag fara ifrå dig med ett förbund. Och han gjorde ett förbund med honom, och låt honom fara.

35. Då sade en man utaf de Propheters söner till sin nästa, igenom HERrens ord: Käre, slå mig; men han nelsade sig wilja slå honom.

36. Då sade han till honom: Derföre, att du icke hafwer hört HERrens röst, si, så skall ett lejon slå dig, när du går ifrå mig. Och då han gif ifrå honom, fann honom ett lejon, och slog honom.

37. Och han fann en annan man, och sade: Käre, slå mig. Och mannen slog honom, och gjorde honom sår.

38. Då gif den Propheten bort, och trädde fram för Konungen på wägenom, och förwanblade sitt ansigte med ask.

39. Och när Konungen for der framom, ropade han till Konungen, och sade: Din tjenare war utbragen midt i striden; och si, en man war afwilen, och hade en man till mig, och sade: Förwara denna mannen; om han kommer bort, så skall din själ wara i hans själs stad, eller du skall gifwa en centener silfwer.

40. Och då din tjenare der och der beställa hade, kom han sin väg. Konungen sade till honom: Det är din dom, som du sjelfwer affagt hafwer.

41. Så ströf han med hast aftona af anfigtet; och Israels Konung kände honom, att han war en af Propheterna.

42. Och han sade till honom: Så säger HERren: Derföre, att du hafwer släppt den man utu dina händer, som tillspille gifwen war, skall din själ wara för hans själ, och ditt folk för hans folk.

1 Kon. 22: 34.

43. Men Israels Konung for sina färt, illa tillfrids och wred, i sitt hus, och kom till Samarien.

21. Capitlet.

Naboths vingård, blod. Guds hot. Achabs synd, ånger.

Sedan detta skedd war, begaf sig, att Naboth, en Zisreelit, hade en vingård i Zisreel, wid Achabs palats, Konungens i Samaria.

2. Och Achab talade med Naboth, och sade: Låt mig få din vingård; jag vill göra mig der en sålgård af, efter han ligger så när mitt hus; jag vill gifwa dig en bättre vingård igen; eller, om dig så tådes, vill jag gifwa dig der silfwer före, så mycket han är wärd.

3. Men Naboth sade till Achab: Det låte HERren wara långt ifrå mig, att jag skulle låta dig få mina fäders arf.

4. Då kom Achab hem, illa tillfrids och vred, för det ordets skull, som Naboth den Zisreeliten till honom talat hade, och sagt: Jag vill icke låta dig få mina fäders arf. Och han lade sig uppå sin säng, och wände sitt anlete, och åt intet bröd.

5. Då kom Isebel hans hustru in till honom, och sade till honom: Hvad är det, att du ande är så illa tillfrids, och du intet bröd äter?

6. Han sade till henne: Jag hafwer talat till Naboth den Zisreeliten, och sagt: Låt mig få din vingård för penningar; eller, om du hafwer der lust till, vill jag gifwa dig en annan igen; men han sade: Jag vill icke låta dig få min vingård.

7. Då sade Isebel hans hustru till honom: Hvad wore för ett rike i Israel, om du gjorde? Statt upp, och åt bröd, och war wid gejt mod; jag vill skaffa dig Naboths den Zisreelitens vingård.

8. Och hon skref bref under Achabs namn, och beseglade det med hans signet, och sände till de äldsta och öfwersta i hans stad, de som bodde med Naboth;

9. Och skref brefwet alltså: Låter utropa en fasto, och sätter Naboth främst ibland folket;

10. Och låter komma två Belials män fram för honom, som vittna, och säga: Du hafwer wälsignat Gud och Konungen; och förer honom ut, och stener honom till döds.

11. De äldste och hans stads öfwerstar, som i hans stad bodde, gjorde såsom Isebel dem budid hade, såsom i brefwet skrifwet war, det hon till dem såndt hade;

12. Och låto utropa en fasto, och låto Naboth sitta öfwerst ibland folket.

13. Då kommo de två Belials män, och ställde sig framför honom, och vittnade emot Naboth inför folket, och sade: Naboth hafwer wälsignat Gud och Konungen. Då förde de honom ut för staden, och stenade honom ihjäl.

14. Och de bådade Isebel, och sade: Naboth är stendad, och död.

15. Då nu Isebel hörde, att Naboth war stendad, och död, sade hon till Achab: Statt upp, och tag in Naboths vingård den Zisreelitens, den han dig nekast hafwer för pennningar; förty Naboth lefwer icke, utan är död.

16. Då Achab hörde, att Naboth war död, stod han upp, att han skulle gå ned till Naboths den Zisreelitens vingård, och taga honom in.

17. Men HERrans ord kom till Elia den Thisbiten, och sade:

18. Statt upp; och gåd ned emot Israels Konung, som är i Samarien; si, han är i Naboths vingård, dit han nedergången är, till att taga honom in.

19. Och tala med honom, och säg: Så säger HERren: Du hafwer dräpitt, bertill och intagit. Och du skall tala med honom, och säga: Detta säger HERren: På den staden, der hundar hafwa slett Naboths blod, stola och hundar sleta ditt blod.

1 Kon. 22: 38. 2 Kon. 9: 26.

20. Och Achab sade till Elia: Hafwer du ju funnit mig för din fienda? Han sade: Ja, hafwer jag så funnit dig; derför, att du såldt äst till att intet annat göra, än det ondt är för HERranom.

21. Si, jag skall låta komma ondt öfwer dig, och bortaga dina efterkommande, och skall utrota utaf Achab och den som på wäggarna pisfar, och den som innelyft och igenlefs är i Israel;

1 Sam. 25: 22. 1 Kon. 14: 10. 2 Kon. 9: 8.

22. Och skall göra ditt hus såsom Jerobeans hus, Nebats sons, och såsom Baesa hus, Abia sons, för det retandets skull, der du mig med förtörnat hafwer, och kommit Israel till att synda.

1 Kon. 15: 29. 16: 3, 11.

23. Och om Isebel talade HERren belifles, och sade: Hundar stola uppåta Isebel wid murarna i Zisreel. 2 Kon. 9: 10, 35.

24. Gwillen af Achab dör i stadenom, den stola hundar äta; och hwilken som dör på markene, den stola foglar under himmelen äta.

25. Alltså war ingen, den så alldeles såld.

war till att göra det ondt war för HETrans nom, såsom Achab; ty hans hustru Jezabel eggade honom dertill.

26. Och han gjorde sig till en stor styggelse, så att han wanbrade efter afgudar, såsom de Amoreer gjort hade, hvilka HETren för Israels barn fördrifvit hade.

27. Då Achab dessa orden hörde, ref han sender sin kläder, och drog en säck på sin kropp, och fastade, och sof i säckenom, och gick luto.

28. Och HETrans ord kom till Elia den Tshisbiten, och sade:

29. Hefwer du icke sett, huru Achab, bugar sig för mig? Efter han nu bugar sig för mig, vill jag icke låta komma det onda i hans dagar; men i hans sons tid skall jag låta komma det onda öfwer hans hus.

2 Kon. 9: 22.

22. Capitlet.

Achabs förbund, Propheter, strid, regering, &c.

Och gingo tre år om, att intet örlig war emellan de Syrer och Israel.

2. I tredje årena drog Josaphat, Juda Konung, ned till Israels Konung.

2 Chr. 18: 2.

3. Och Israels Konung sade till sina tjennare: Weten I icke, att Ramoth i Gilead är wårt, och wi sitte stilla, och tage det icke igen utu Konungens hand i Syrien?

4 Och sade till Josaphat: Will du draga med mig i strid emot Ramoth i Gilead? Josaphat sade till Israels Konung: Jag vill wara såsom du, och mitt folk såsom ditt folk, och mina hästar såsom dina hästar.

2 Chr. 18: 3.

5. Och Josaphat sade till Israels Konung: Fråga dock i dag om HETrans ord.

6. Då församlade Israels Konung Propheter wid fyrahundrad män, och sade till dem: Skall jag draga till Ramoth i Gilead till strid, eller skall jag låta bestå det? De sade: Drag ditupp; HETren warder det giswanbes i Konungens hand.

7. Men Josaphat sade: Är här nu ingen HETrans Prophet mer, att wi måge fråga af honom?

8. Israels Konung sade till Josaphat: Der är ännu en man, Micha, Simla son, af hwilkom wi måge fråga HETran; men jag är wred på honom, ty han spår mig intet godt, utan allt ondt. Josaphat sade: Konungen tale icke så.

9. Då kallade Israels Konung en lamere-

rare, och sade: Haf med hast Micha, Simla son, hit.

10. Och Israels Konung, och Josaphat, Juda Konung, såto hwardera på sinom siel, kläbde i Konungslig kläder, på platten för porten om af Samarien; och alle Propheterna spåbde för dem.

2 Chr. 18: 9.

11. Och Zebetia, Chenaana son, hade gjort sig jernhorn, och sade: Detta säger HETren: Härmed skall du stöta de Syrer, tilldess du gör ända på dem.

12. Och alle Propheterna spåbde sammalunda, och sade: Drag upp till Ramoth i Gilead, och far lydosamliga; HETren warder det giswanbes i Konungens hand.

13. Och babet, som bortgånet war till att kalla Micha, sade till honom: Si, Propheternas tal är enbrädeliga godt för Konungens om; så lät nu ditt tal och wara såsom deras tal, och tala det godt är.

14. Micha sade: Så sant som HETren lefwer, jag skall tala det som HETren mig sägandes warder.

15. Och då han kom till Konungen, sade Konungen till honom: Micha, stole wi draga till Ramoth i Gilead till att strida, eller stole wi låta det bestå? Han sade till honom: Ja, drag ditupp, och far lydosamliga. HETren warder det giswanbes i Konungens hand.

16. Konungen sade åter till honom: Jag beswär dig, att du icke annat säger mig än sanningen, i HETrans Namn.

17. Han sade: Jag såg hela Israel förströdd på bergen såsom får, de ingen herdan hafwa; och HETren sade: Hafwa desse ingen herra? Swar och en wänbe om hem igen med frib.

18. Då sade Israels Konung till Josaphat: Hefwer jag icke sagt dig, att han intet godt spår mig, utan allt ondt?

19. Han sade: Derföre hör nu HETrans ord: Jag såg HETran sitta på sinom siel: och allan himmelska hären stå der när honom, på hans högra sido, och hans wenstra.

2 Chr. 18: 18.

20. Och HETren sade: So vill komma Achab i det sinnet, att han drager upp, och faller i Ramoth i Gilead? Och en sade det, och den andre det.

21. Då gick en ande ut, och steg fram för HETran, och sade: Jag vill komma honom i bet sinnet. HETren sade till honom: Swarmed?

Jeb 1: 6.

22. Han sade: Jag vill utgå, och w

vara en falsk ande uti alla hans Propheters mun. Han sade: Du skall komma honom i det sumet, och så framgång; gadt åstad, och gör alltså.

23. Nu se, HERRen hafwer gifwit en falsk anda uti alla dessa dina Propheters mun; och HERRen hafwer talat ondt öfwer dig.

24. Då gick Zedekia fram, Chenaana son, och slog Micha wid kindbenet, och sade: Hurra? Hafwer då HERrans Ande öfwer gifwit mig, och talat med dig?

25. Micha sade: Du skall så set på den dagen, då du går utu den ena lammaren uti den andra, att du må förgömma dig.

1 Kon. 20: 30.

26. Israels Konung sade: Lag Micha, och låt honom blifwa när Amon borgamästaren, och när Joas, Konungens son;

27. Och såg: Detta säger Konungen: Sätter denna i fängsle, och spiser honom med brödsöfswes bröd och watten, tilldess jag kommer igen med frib.

28. Micha sade: Kommer du med frib igen, så hafwer icke HERRen talat genom mig. Och sade: Hörer häruppå, allt folk.

29. Alltså drog Israels Konung och Josaphat, Juda Konung, upp till Ramoth i Gilead.

30. Och Israels Konung sade till Josaphat: Jag vill förklåda mig, och komma i stridena; men du stådd i din egna kläder. Israels Konung förklådde sig, och drog i stridena.

2 Egr. 29: 29.

31. Men Konungen i Syrien dödd sina öfwerstar öfwer hans wagnar, som woro två och tretio, och sade: I skolen icke strida antingen emot små eller stora, utan emot Israels Konung allena.

32. Och då de öfwerste sågo Josaphats wagnar, mente de att det hade varit Israels Konung, och föllo till honom med stridene; men Josaphat ropade.

2 Egr. 18: 31.

33. Då nu de öfwerste för wagnarna sågo, att det war icke Israels Konung, wände de tillbala igen ifrå honom.

34. Och en man bände sin båga hårdt, och stöt Israels Konung emellan magan och lungorna. Och han sade till sin foroman: Wänd dina hand, och för mig utu hären; ty jag är sår.

1 Kon. 20: 42.

35. Och striden wardt swår i den dagen. Och Konungen stod uppå wagnen emot de Syrer, och om aftonen blef han dödd; och blodet flöt utaf såret midt i wagnen.

36. Och man lät utropa i hären, då solen

gick neber, och säga: Swar och en gånge i sin stad, och i sitt land.

37. Alltså blef Konungen dödd, och wardt förb till Samarien; och de begrofw honom i Samarien.

38. Och då de tvådde wagnen wid dammen för Samarien, stekte hundar hans blod; och stökor tvådde honom, efter HERrans ord, det han talat hade.

1 Kon. 21: 19.

39. Swad mer af Achab sägandes är, och hwad allt han gjort hafwer, och om det elphenbenshus som han byggde, och om alla de kläder som han byggde, si, det är skrifwet i Israels Konungars Ebränico.

40. Alltså affomnade Achab med sina fäder; och hans son Achasia wardt Konung i hans stad.

41. Och Josaphat, Asa son, wardt Konung öfwer Juda, i sjerde årena Achabs, Israels Konungs;

42. Och war fem och tretio år gammal, då han wardt Konung, och regerade fem och tjugu år i Jerusalem; hans moder het Asuba, Silhi dotter;

43. Och wandrade uti allom fins faders Asa wäg, och gick icke derifrå, och gjorde det HERransom bebagade.

44. Dock lastade han icke bort de höjder; och sollet offerade och rökte ännu på höjderna.

45. Och han hade frib med Israels Konung.

46. Swad nu mer af Josaphat sägandes är, och hans magt, hwad han gjort, och huru han stridt hafwer, si, det är skrifwet i Juda Konungars Ebränico.

2 Egr. 17: 1.

47. Och förbref han besliks utu landena hwad ännu qwart war af de roffare, som i hans faders Asa tid igenblefne woro.

1 Kon. 15: 12.

48. Och ingen Konung war i Edom; men en höfwietsman war regent.

2 Sam. 8: 14.

49. Och Josaphat hade låtit göra stepp i hafwet, som skulle till Dhhir att hemta guld; men de foro intet åstad; förty de wordo sönderlagne i EzionGeber.

2 Egr. 20: 36. 37.

50. På den tiden sade Achasia, Achabs son, till Josaphat: Låt mina tjenare fara med dina tjenare i steppen; men Josaphat wille icke.

2 Egr. 20: 35.

51. Och Josaphat affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen med sina fäder uti Davids hans faders stad; och Joram hans son wardt Konung i hans stad.

52. Achasia, Achabs son, wardt Konung öf-

wer Ifrael i Samarien, i sjuttonde åren Josaphats, Juda Konungs, och regerade öfwer Ifrael i tu år;

53. Och gjorde det ondt war för HERrans, och wandrade i fins faders och sine mo-

ders väg, och i Jerobeams, Nebats sons, väg, hvilken Ifrael kom till att synda.

54. Och han tjente Baal, och tillbad honom, och förtörnade HERran Ifraels Gud, såsom hans fader gjorde.

Ände på Första Konunga Boken.

SECUNDUS REGUM.

Den Andra Konunga Boken.

1. Capitlet.

Ahasia regering, krankhet, bådskap, höfwietsmän, bbb.
Joram Konung.

Och de Moabiter föllo af ifrån Ifrael, då Ahasia död war. 2 Kon. 3: 6.

2. Och Ahasia föll genom gallren i sinom sal i Samarien, och wardt krank; och sände ut bådskap, och sade till dem: Går bort, och fråger BaalSebub, den guden i Ekron, om jag skall weberfås af denna krankheten.

3. Men HERrans Ängel sade till Elia den Thisbiten: Statt upp, och gåt emot Konungens bådskap i Samarien, och säg till dem: Är nu ingen Gud i Ifrael, att I behöfwen gå bort, och fråga BaalSebub, Ekrons gud?

4. Derföre, så säger HERren: Du skall icke komma utaf sängene, der du dig på lagt hafwer; utan skall döden dö. Och Elia gick sin väg.

5. Och då båden igenkommo till honom, sade han till dem: Öwi kommen I igen?

6. De sade till honom: En man kom upp emot oss, och sade till oss: Går tillbaka igen till Konungen, som eder utsänt hafwer, och säger till honom: Detta säger HERren: Är nu ingen Gud i Ifrael, att du skall sända bort, och fråga BaalSebub, Ekrons gud? Derföre skall du icke komma af sängene, der du hafwer lagt dig uppå; utan skall döden dö.

7. Han sade till dem: Hurubana war den mannen, som eder mötte, och sade detta till eder?

8. De sade till honom: Mannen war luben, och en läbergjord om hans länder. Sin sade: Det är Elia den Thisbiten.

Jach. 13: 4. Matth. 3: 4.

9. Och han sände bort till honom en höf-

wietsman öfwer femtio, med de samma femtio. Och då han kom upp till honom, så, då satt han uppe på bergena; och han sade till honom: Du Guds man, Konungen säger: Du skall komma ned.

10. Elia svarade höfwietsmannen öfwer femtio, och sade till honom: Är jag en Guds man, så fälle eld af himmelen, och upptäre dig och dina femtio. Då föll eld af himmelen, och upptärde honom och hans femtio. Luc. 9: 54.

11. Och han sände åter en annan höfwietsman öfwer femtio till honom, med hans femtio: Han sade till honom: Du Guds man, detta säger Konungen: Kom snarliga ned.

12. Elia svarade, och sade: Är jag en Guds man, så fälle eld af himmelen, och upptäre dig och dina femtio. Då föll Guds eld af himmelen, och upptärde honom och hans femtio.

13. Då sände han ännu den tredje höfwietsmannen öfwer femtio, med hans femtio. Då han kom upp till honom, böjde han sin knä för Elia, och bad honom, och sade till honom: Du Guds man, låt mina själ, och dina tjenares, dessa femtiors själar, något attade warba för dig.

14. Si, elden är fallen af himmelen, och hafwer upptärt de första två höfwietsmän öfwer femtio, med deras femtio; men nu låt mina själ något attab warba för dig.

15. Då sade HERrans Ängel till Elia: Gått ned med honom, och frukta dig intet för honom. Han stod upp, och gick ned med honom till Konungen.

16. Och han sade till honom: Så säger HERren: Derföre, att du sände bådskap bort, och låt fråga BaalSebub, Ekrons gu-

lilafom ingen Gud wore i Ifrael, hwiffens ord man fråga kunde, så skall du icke komma af fängene, der du hafwer lagt dig uppå; utan skall döden dö.

17. Alltså blef han dödd, efter HERRans ord, det Elia talat hade. Och Joram wardt Konung i hans städ, i andra åren Jorams, Josaphats sons, Juda Konungs; ty han hade ingen son. 2 Kon. 3: 1. 2 Chr. 21: 3.

18. Hwad nu mer af Ahasia sägandes är, hwad han gjort hafwer, si, det är strifwet i Ifraels Konungars Chronico.

2 Chr. 22: 1, 2.

2. Capitlet.

Elia sika resa, himmelfärd. Elia ande, under.

Då nu HERRen wille upptaga Elia i wäbret till himmelen, gick Elia och Elisa från Gilgal.

2. Och Elia sade till Elisa: Käre, blif här; ty HERRen hafwer sändt mig till BethEl; men Elisa sade: Så sant som HERRen lefwer, och din själ, jag öfvergiftwer dig icke. Och de kommo ned till BethEl.

3. Då gingo de Propheters söner, som i BethEl woro, ut till Elisa, och sade till honom: Betst du od, att HERRen warder i denna dag tagandes din herra ifrå ditt hufvud? Han sade: Jag wet det od wäl; tiger man stilla.

4. Och Elia sade till honom: Elia, käre, blif här; ty HERRen hafwer sändt mig till Jericho. Han sade: Så sant som HERRen lefwer, och din själ, jag öfvergiftwer dig icke. Och de kommo till Jericho.

5. Då gingo de Propheters söner, som i Jericho woro, till Elisa, och sade till honom: Betst du od, att HERRen warder i denna dag tagandes din herra ifrå ditt hufvud? Han sade: Jag wet det od wäl; tiger man stilla.

6. Och Elia sade till honom: Käre, blif här; förty HERRen hafwer sändt mig till Jordan. Han sade: Så sant som HERRen lefwer, och din själ, jag öfvergiftwer dig icke. Och de gingo både tillsammans.

7. Men femtio män af Propheternas söner gingo bort, och blefwo ständande twärtöfwer, långt ifrå dem; men de både stodo wid Jordan.

8. Då tog Elia sin mantel, och swepte honom ihop, och slog i wattnet, och det belade sig på båda sidor; så att de både gingo torre derigenom.

9. Och då de öfwer kommo, sade Elia till

Elia: Bed hwad jag dig göra skall, förr än jag warder ifrå dig tagen. Elia sade: Att din ande warder öfwer mig, till att tala dubbelt så mycket.

10. Han sade: Du hafwer bebit en swärting; dock, om du ser mig, när jag warder ifrå dig tagen, så sker det; hwar od icke, så sker det intet.

11. Och wid de gingo tillsammans och talade, si, då kom en brinnande wagn med brinnande hästar, och stilde dem båda ifrå hwarannan; och Elia för så upp i wäbret till himmelen.

12. Men Elia såg det, och ropade: Min fader, min fader, Ifraels wagn, och hans resenärer; och såg honom intet mer. Och han fattade sin kläder, och ref dem i tu stycker;

13. Och tog upp Elia mantel, som ifrå honom fallen war, och wände om, och gick till Jordans strand;

14. Och tog den samma Elia mantel, som ifrå honom fallen war, och slog i wattnet, och sade: Hwar är nu HERRen, Elia Gud? och slog i wattnet; så belade det sig på båda sidor, och Elia gick derigenom.

15. Och då Propheternas söner, som i Jericho twärtöfwer woro, sågo honom, sade de: Elia ande blifwer på Elisa; och gingo emot honom, och tillbådo på jordena;

16. Och sade till honom: Si, ibland dina tjenare äro femtio starke män; låt dem gå och söla din herra; tilläfwenturs HERRans Ande hafwer tagit honom, och kastat honom någorstäds uppå ett berg, eller någorstäds uti en dal. Han sade: Väter intet gå. 1 Kon. 18: 12.

17. Men de nödgade honom, tillbede han ständes, och sade: Väter gå dem. Och de sände åstad femtio män; och de sökte honom i tre dagar, och funno honom intet;

18. Och kommo åter till honom; och han blef i Jericho, och sade till dem: Sade jag icke eber, att I icke stullen gå?

19. Och männerna i stadenom sade till Elia: Si, det är godt att bo i denna staden, såsom min herre ser; men här är ondtt watten, och landet ofruktamt.

20. Han sade: Tager mig hit ett nytt färlie, och lägger salt deruti. Och de gjorde så.

21. Då gick han ut till wattfällona, och kastade saltet deruti, och sade: Så säger HERRen: Jag hafwer gjort detta wattnet helbregda; ingen dödd eller ofruktamhet skall härsefter komma deraf.

22. Alltså warbt wattenet helbregda allt intill denna dag, efter Elisa ord, som han talade.

23. Och han gick upp till Bethel; och wid han war på wägen ditåt, kommo små piltar utaf staden, och begabbade honom, och sade till honom: Du skallote, kom upp; du skallote, kom upp.

24. Och han wände sig om; och då han såg dem, bannade han dem i Hærens Namn. Då kommo två björnar utu stegenom, och restwo två och fyratio piltar ihjäl.

25. Dädan gick han upp på Carmels berg, och wände sedan om dädan till Samarien igen.

3. Capitlet.

Jorams regering, frig, iörf, seger. Moabs Konungs offer.

Joram, Achabs son, warbt Konung öfwer Israel i Samarien, uti adertonde årena Josaphats, Juda Konungs; och regerade i tolf år;

2. Och gjorde det ondt war för Hærenom, dock icke såsom hans fader och hans moder; ty han kastade bort Baals stoder, som hans fader hade göra låtit.

1 Kon. 16: 32.

3. Men han blef wid Jerobeams, Nebats sons, synber, hwilken kom Israel till att synda; och trädde intet berisfr.

4. Men Mesa, de Moabiters Konung, hade mång får, och han slattade Israels Konunge ull af hundrabetusent lamb, och af hundrabetusent wädrar.

5. Då nu Achab war döb, föll de Moabiters Konung af ifrån Israels Konung.

2 Kon. 1: 1.

6. Då drog ut på den tiden Konung Joram af Samarien, och städade hela Israel;

7. Och sände bort till Josaphat, Juda Konung, och lät säga honom: De Moabiters Konung är affallen ifrån mig. Kom med mig till att strida emot de Moabiter. Han sade: Jag vill uppkomma; jag är såsom du, och mitt folk såsom ditt folk, och mine hästar såsom dine hästar;

1 Kon. 22: 4.

8. Och sade: Swillen wägen wilje wi draga ditupp? Han sade: Den wägen igenom Edoms öfen.

9. Alltså drogo åstad Israels Konung, Juda Konung, och Edoms Konung. Och som de omkringbragtit hade sju dagaresfor, hade hären, och de öfer som med dem woro, intet watten.

10. Då sade Israels Konung: Ad, wi! Hæren hafwer dessa tre Konungar församlat, på det han skall gifwa dem uti de Moabiters händer.

11. Men Josaphat sade: Är här ingen Hærens Prophet, att wi måge genom honom fråga Hæren? Då svarade en ibland Israels Konungs tjenare, och sade: Här är Elisa, Saphats son, hwilken gët watten på Elia händer.

1 Kon. 22: 7.

12. Josaphat sade: Hærens ord är när honom. Alltså drogo neber till honom Israels Konung, och Josaphat, och Edoms Konung.

13. Då sade Elisa till Israels Konung: Swad hafwer du med mig slaffa? Gad bort till bins faders Propheter, och till dine moders Propheter. Israels Konung sade till honom: Nej; ty Hæren hafwer församlat dessa tre Konungar, på det han skall gifwa dem uti de Moabiters händer.

14. Elisa sade: Så sant som Hæren Zebaoth lefwer, för hwilken jag står, om jag icke anslåge Josaphat, Juda Konung, jag wille icke anse dig eller atta dig.

1 Kon. 17: 1.

15. Så låter nu en spelman komma hit. Och då spelmannen spelade på strängerna, kom Hærens hand öfwer honom;

16. Och han sade: Detta säger Hæren: Öfrer grafwer wid denna bäcken här och der.

17. Förty så säger Hæren: I stelen intet wäder eller regn se; likväl skall bäcken warba full med watten, så att I, och edert folk, och edra öfer stola så brida.

18. Dertill är detta en ringa ting för Hærenom; han skall och gifwa de Moabiter i edra händer;

19. Så att I stelen slå alla fasta städer, och alla utwalda städer, och stelen omfullugga all god trä, och stelen förstoppa alla wattenbrunnar, och stelen förstörwa alla goda åttar med stenar.

20. Om morgonen, då man spisoffer offrade, si, då kom ett watten på den wägen ifrån Edom, och fylde landet med watten.

2 Mos. 29: 39. 40. 3 Mos. 2: 1.

21. Då nu de Moabiter hörde, att Konungarna drogo upp till att strida emot dem, kallade de tillhopa alla, som woune woro att bära wapen, och derutöfwer, och drogo intill gränson.

22. Och som de om morgonen bittida upp stodo, och solen uppgick öfwer wattenet, todt

de Moabiter, att watten emot dem war rödt såsom blod;

23. Och de sade: Det är blod; Konungarna hafwa slagits inbördes med swärd, och den ene hafwer slagit den andra. Nu Moab, ståt upp, och tag byte.

24. Men då de kommo till Israels lägre, refte Israel upp, och slog de Moabiter, och de flydde för dem; men de kommo in, och slog Moab;

25. Brästo flåderna neder, och hwar och en kastade sin sten på alla goda åkrar, och uppföllde dem, och förstopade alla wattenbrunnar, och fällde all god trä, tilldes att al-lenast stenarna i tegelmuren qware blefwo; och de kringhwärfde staden med slungor, och slogo honom.

26. Då de Moabiters Konung såg att striden warbt honom för stark, tog han sjuhundrade män till sig, som swärd utbrago, till att slå ut emot Edoms Konung; men de kunde icke.

27. Då tog han sin första son, som i hans stad skulle Konung wordit, och offrade honom till ett bränneoffer på muren. Då kom en fier worde öfwer Israel; så att de drogo ifrån honom, och wände till landet igen.

3 Mos. 20: 2. Ps. 106: 37. Jos. 20: 31.

4. Capitlet.

Elisa under med ollan, hustrun, sonen, den döda, moiset, brödet.

Och en qwinna utaf de Propheters söners hustrur ropade till Elisa, och sade: Din tjenare, min man, är död blefwen; så wets du, att han din tjenare fruktade GÖRAN; nu kommer den han styldig war, och will taga båda mina söner till trälar.

3 Mos. 25: 39.

2. Elisa sade till henne: Swad skall jag göra dig? Säg mig, hwad hafwer du i huset? Hon sade: Din tjenarinna hafwer intet i huset, utan ena kruto med oljo.

3. Han sade: Gad bort, och bebs af alla dina grannhustrur tom läril, wäl mång;

4. Och gad in, och slut dörrerna igen efter dig, med dina söner, och gjut i all lärilen; och när du hafwer fyllt dem, så tag bort dem.

5. Hon gif bort, och slöt dörrerna igen efter sig, samt med sina söner; de bäro lärilen fram till henne, och hon göt uti.

6. Och då lärilen woro full, sade hon till sin son: Gemta mig ännu ett lärile. Han sade till henne: Här är intet lärile mer. Så slahnade ollan.

7. Och hon gif bort, och sade det Guds mannenom. Han sade: Gad bort, sälj oljona, och betala dem du styldig äst; men du och dine söner, lefwer utaf det andra, som öfwer är.

8. Och det begaf sig på en tid, att Elisa gif till Sunem. Der war en rik qwinna, och hon höll honom uppe, så att han fick sig der mat. Och som han ofta färdades derigenom, gif han ju in till henne, och åt när henne.

9. Och hon sade till sin man: Si, jag för-märker, att denne Guds mannen är helig, som alltid går bär fram.

10. Vät och göra en liten brädesal, och sätta derin en säng, borb, stol, och ljusastata; på det att, när han till oss kommer, må han der blifwa.

11. Så hände det sig på en tid, att han kom ditin, och lade sig i salen, och sof berinne;

12. Och sade till sin tjenare Gehasi: Kalla den Sunamitistona. Och då han hade kallat henne, gif hon fram för honom.

13. Han sade till honom: Säg henne: Si, du hafwer gjort oss alla denna tjensena; hwad skall jag göra dig? Hafwer du något wärf till Konungen, eller till härshöfuitsmannen? Hon sade: Jag bor ibland mitt folk.

14. Han sade: Hwad skall man då göra henne? Gehasi sade: Ad! hon hafwer ingen son, och hennes man är gammal.

15. Han sade: Kalla henne. Och då han hade kallat henne, kom hon i dörrerna.

16. Och han sade: På denna tiden, när frukten kan lefwa, skall du hafwa en son i samnen. Hon sade: Ad! nej, min herre, du Guds man, ljug icke för dine tjenarinno.

1 Mos. 18: 10.

17. Och qwinnan warbt hafwandes, och födde en son, på samma tiden då frukten lefwa kunde, såsom Elisa hade sagt henne.

18. Då pilten warbt stor, hände sig att han gif ut till sin fader, till färdemännerna;

19. Och sade till sin fader: Ad! mitt hufwud, mitt hufwud. Han sade till sin tjenare: Haf honom bort till sina moder.

20. Och han tog honom, och hade honom till hans moder. Och hon satte honom i sitt stäte allt intill midnatten; då blef han dö.

21. Och hon gif upp, och lade honom på Guds mansens säng, slöt till, och gif ut;

22. Och kallade sin man, och sade: Sänd mig en af tjenarena, och ena äfwinno; jag will till Guds mannen, och komma igen.

23. Han sade: Swi vill du till honom? Är dock i dag icke nymånad eller Sabbath. Han sade: Wål.

24. Och hon sablade åsninnona, och sade till tjänaren: Drif uppå, och låt oss icke töfwa med ridandet, såsom jag säger dig.

25. Alltså drog hon åstad, och kom till Guds maunen på Carmels berg. Som nu Guds mannen såg henne komma, sade han till sin tjänare Gehasi: Si, den Sunamitiskan är der;

26. Så löp nu emot henne, och fråga henne, om henne, och hennes man, och son wål går. Hon sade: Wål.

27. Men då hon uppfom till Guds mannen på berget, fick hon honom om hans fötter. Och Gehasi gif fram, och wille drifwa henne bort; men Guds mannen sade: Låt blifwa henne: förty hennes själ är bebröf-wad; och HERren hafwer mig det fördoft, och icke låtit mig det förstå.

28. Hon sade: När hafwer jag bedts en son af min herra? Sade jag icke, att du icke skulle bespotta mig?

29. Han sade till Gehasi: Begjorda dina länber, och tag min slaf i dina hand, och gaaf åstad; om någor möter dig, så helsa honom intet; och om någor hellar dig, så swara honom intet; och lägg min slaf på piltens anlete. Luc. 10: 4.

30. Men piltens moder sade: Så sant som HERren lefwer, och din själ, jag släpper dig icke. Då stod han upp, och följde henne.

31. Men Gehasi war allaredo gången framför dem, och lade slafwen på piltens anlete; men der war hwarken röst eller synne. Och han gif tillbaka igen emot honom, och bådade honom, och sade: Piltens är icke uppväckt.

32. Och då Elisa kom i huset, si, då låg piltens död på hans säng.

33. Och han gif in, och slöt igen dörrarna om sig båda, och bad till HERren;

Matth. 6: 6.

34. Och steg upp, och lade sig öfwer piltens, och lade sin mun på piltens mun, och sin ögon på hans ögon, och sina händer på hans händer, och rädte sig så ut öfwer honom, så att piltens tropp waridt warm.

1 Kon. 17: 21. 2 Kon. 8: 1. Ap. 9: 20: 10.

35. Men han stod åter upp, och gif en gång bit och bit i huset, och steg upp, och rädte sig ut öfwer honom. Då prustade wilsten sju resor; seban låt piltens ögonen upp.

36. Och han kallade Gehasi, och sade: Kalla Sunamitiskan. Och då han hade kallat henne, kom hon in till honom. Han sade: Tag här din son.

37. Då kom hon, och föll till hans fötter, och tillbad på jordena; och tog sin son, och gif ut.

38. Då Elisa kom igen till Silgal, waridt byr tid i landena, och de Propheters söner bodde för honom. Och han sade till sin tjänare: Sätt fram en stor gryta, och soka ett mos för Propheternas söner. 2 Kon. 6: 1.

39. Så gif en ut på markena till att bema-trykka; och han fann en turbitstjelf, och hemte deraf wilsturbitssitt skåde fullt. Och då han kom, skar han det i grytorna till moset; förty de kände det icke.

40. Och då de gäfwö det upp för mä-nerna till att äta, och de äto af moset, repade de, och sade: O! Guds man, böden i grytorna; ty de kunde icke äta.

41. Han sade: Hafwer hit mjöl; och han lastade det i grytorna, och sade: Gif upp för folket, att de måga äta. Så war det intet bittert i grytorna.

42. Och en man kom ifrån Baal-Salisa, och bar Guds mannen om förflingsbröd, nämliga tjugu hjuggbröd, och ny såd i sin fjortel. Men han sade: Gif det folkena, att de äta.

43. Hans tjänare sade: Swad kan det stå fram för hundrade män? Han sade: Gif det folkena, att de måga äta; förty så säger HERren: De stola äta, och skall ändå öfwerblifwa.

Matth. 16: 37. Marc. 8: 8. Joh. 6: 11, 12, 13.

44. Och han lade det fram för dem, så att de äto; och blef ändå öfwer, efter HERrens ord.

5. Capitlet.

Naaman renas. Gehasi smittas.

Naaman, Konungens bärhöfwitsman af Syrien, war en härlig man för sin her-ra, och mödet aktad; förty genom honom hade HERren gifwit salighet i Syrien; och han war en mächtig man, dock spitelst.

2. Och frigsmännen i Syrien wore ir-sallne, och hade bortfört en liten pige utur Israels land; och hon war i tjenst när Naamans hustru.

3. Hon sade till sina fru: Ack! att min herre wore när den Propheten i Samarien, den skulle wål göra honom fri ifrån hans spitelst.

4. Då gick hon in till sin herra, och gaf honom det tillkänna, och sade: Så och så hafwer den pigan af Israels land sagt.

5. Konungen i Syrien sade: Så far dit, och jag vill skrifwa Israels Konung ett bref till. Och han drog dit, och tog med sig tio centener silfwer, och sextusend gylben, och tio högtidskläder;

6. Och förde brefwet till Israels Konung, och det lydde alltså: När detta bref kommer till dig, si, så wet att jag hafwer sändt min tjenare Naaman till dig, att du gör honom fri ifrån hans spitelssko.

7. När Israels Konung las brefwet, ref han sin släber sönder, och sade: Är jag då Gud, att jag skulle kunna döda och lif gifwa, efter han sänder till mig, att jag skall göra den mannen fri ifrån hans spitelssko? När-
 5 Mos. 32: 39. 1 Sam. 2: 6.

8. Då Elisa den Guds mannen det hörde, att Israels Konung hade riswit sin släber sönder, sände han till honom, och lät säga honom: Hwi hafwer du riswit din släber? Låt honom komma till mig, att han må förnimma att en Prophet är i Israel.

9. Alltså kom Naaman med hästar och wagnar, och höll för Elisa husdörr.

10. Då sände Elisa ett båd till honom, och lät säga honom: Gå bort, och två dig sju resor i Jordan; och ditt fött skall komma sig ill igen, och warða rent.
 4 Mos. 12: 12.

11. Då warbt Naaman vred, och drog sina ärb, och sade: Jag mente han skulle komma hit till mig, och gå fram, och åkalla HERR-
 ans fins Guds Namn, och med sine hand aga på rummet, och så bota spitelsskona.

12. Åro icke Abana och Pharphars watten Damascen bättre än all watten i Israel, tt jag må två mig deruti, och warða ren? Och wände sig, och for sin wäg med wrebe.

13. Då gingo hans tjenare till honom, och lade till honom, och sade: Min fader, om propheten hade sagt dig något bräpeligit icke, skulle du icke hafwa gjort det? Huru mycket mer, medan han säger till dig: Två dig, så warder du ren?

14. Då steg han af, och doppade sig i Jordan sju resor, såsom Guds mannen sagt icke; och hans fött kom till sig igen, såsom ung drängs fött, och wardt ren.
 Luc. 4: 27.

15. Och han wände om igen till Guds mannen, med all sin skara. Och då han var in, gick han fram för honom, och sade:

Si, jag wet, att ingen Gud är i all land, utan i Israel; så tag nu wälsignelse af dinom tjenare. 1 Mos. 33: 11. 1 Sam. 26: 27.

16. Men han sade: Så sant som HERRen lefwer, för hwilken jag står, jag tager det icke. Och han nödgade honom, att han skulle tagat; men han wille icke.

17. Då sade Naaman: Må då icke dinom tjenare warða gifwet en börra af denna jordene, så mycket som två mular orka bära? ty din tjenare vill icke mer androm gndom offra, och bränneoffer göra, utan HER-
 nom;

18. Att HERRen wille derutinnan wara dinom tjenare nådelig, när jag tillbeder i Rimmons hus, när min herre går uti Rimmons hus till att tillbedja der, och han stö-
 2 Kon. 7: 2.
 19. Han sade till honom: Far i frid. Och han for ifrån honom ett litet stycke wägs på marlene.
 Marc. 5: 34.

20. Då tänkte Gehasi, Guds mannens Elisa tjenare: Si, min herre hafwer spart denna Syren Naaman, så att han intet hafwer tagit af honom, det han hit hade; så sant som HERRen lefwer, jag vill löpa efter honom, och taga något af honom.

21. Alltså jagade Gehasi efter Naaman; och då Naaman såg, att han lopp efter honom, steg han af wagnen emot honom, och sade: Går det väl till?

22. Han sade: Ja; men min herre hafwer sändt mig, och låter dig säga: Si, nu på stundene äro till mig komne ifrån Ephraims berg två unga män utaf de Propheters söner. Gif dem en centener silfwer, och tu högtids-
 kläder.

23. Naaman sade: Gerna; tag två centener. Och han nödgade honom, och band två centener silfwer i två säcker, och tu högtidskläder, och fick det två sina tjenare; och de bäro det med honom.

24. Och då han kom till mörkt rum, tog han det utaf deras händer, och lade det öfwer en sbo i huset, och lät männerna gå; och de gingo bort.

25. Då gick han fram för sin herra. Och Elisa sade till honom: Hwadän kommer du, Gehasi? Han sade: Din tjenare hafwer hwarlen hit eller dit gängit.

26. Han sade till honom: Wände icke mitt hjerta wandra med dig, då mannen wände om igen ifrån sin wagn emot dig? Nu, du hafwer tagit silfwer och kläder, osjogårdar, wingårdar, får, oxar, tjenare och tjenarinnor.

27. Men Naamans spitelsta skall låda wid dig, och dina säd, till ewig tid. Så gif han ut ifrå honom spitelster såsom en snö.

4 Mos. 12: 10. 2 Egr. 26: 20.

6. Capitlet.

Jernet flyter. De Syrrers blindhet. Samarie belägring, hunger.

De Propheters söner sade till Elisa: Si, rummet, der wi för dig bo, är of för trångt.

2. Låt of gå till Jordan; och hwar och en hemte der timber, att wi måge bygga of der ett rum till att bo uti. Han sade: Går åstad.

3. Och en sade: Kom of du, och gåf med dina tjenare. Han sade: Jag vill gå med.

4. Och han gif med dem. Och då de kommo till Jordan, huggo de trä neber.

5. Och som en af dem fällde ett trä, föll yren i watten; och han ropade, och sade: Åh! we, min herre; och hon är mig lånt.

6. Men Guds mannen sade: Swar är hon fallen? Och då han wiste honom rummet, skar han ett trä af, och fastlade det dit; och yren stötte uppe.

7. Och han sade: Tag henne upp. Han räddte ut sina hand, och tog henne.

8. Och Konungen i Syrien förde örlig emot Israel. Och han rådfrågade med sina tjenare, och sade: Wi wilje lägga of der och ber.

9. Men Guds mannen sände till Israels Konung, och lät säga honom: Tag dig till wara, att du icke drager till det rummet; förty de Syrrer ligga der.

10. Så sände då Israels Konung bort till det rummet, som Guds mannen om sade, förwarade det, och höll der wakt; och gjorde det icke en gång eller två gånger allena.

11. Då wardt Konungens hjerta i Syrien illa tillfreds beröfwer, och kallade sina tjenare, och sade till dem: Wiljen I då icke säga mig, hwilken af våra är flydd till Israels Konung?

12. Då sade en af hans tjenare: Jde så, min herre Konung; utan Elisa, den Propheten i Israel, säger Konungen om i Israel allt det du talar i kammaren, der din säng är.

13. Han sade: Så går bort, och ser till hwar han är, att jag må sända bort och låta hemta honom. Och de undervisade honom, och sade: Si, i Dothan är han.

14. Då sände han dit hästar och wagnar,

och en stor magt. Och som de bitkommo om natten, belade de staden.

15. Och Guds mansens tjenare stod bitide upp, att han skulle gå ut; och si, då låg en här om staden, med hästar och wagnar. Då sade hans tjenare till honom: Åh! we, min herre, hwad wilje wi nu göra?

16. Han sade: Fruktat dig intet; förty de äro flere, som med of äro, än de som med dem äro. 2 Egr. 32: 7. 1 Jos. 4: 4.

17. Och Elisa bad, och sade: HERR, öppna honom ögonen, att han må se. Då öppnade HERREN tjenaren om hans ögon, att han såg se. Och si, då war berget fullt med brinnande hästar och wagnar omkring Elisa.

1 Mos. 32: 2. 2 Kon. 2: 11. Ps. 34: 5.

18. Och då de kommo biteder till honom, bad Elisa, och sade: HERR, slå detta folket med blindhet. Och han slog dem med blindhet, efter Elisa ord. 1 Mos. 19: 11.

19. Och Elisa sade till dem: Detta är icke den vägen, eller den staden; följ mig efter, jag vill föra eder till den man, som I söken; och förde dem till Samarien.

20. Som de kommo till Samarien, sade Elisa: HERR, öppna besom ögonen, att de måga se. Och HERREN öppnade dem ögonen, att de sågo. Och si, då woro de midt i Samarien.

21. Och Israels Konung, då han såg dem, sade han till Elisa: Min fader, skall jag slå dem?

22. Han sade: Du skall icke slå dem; de som du får med ditt swärd och båga, dem slå. Sätt dem watten och bröð före, att de måga äta och dricka; och lät dem fara till sin herra.

23. Så wardt dem tillredd en stor måltid. Och när de hade ätit och druckit, lå han dem gå, så att de drogo till sin herra. Och sedan kom icke mer frigsfolk af Syrien i Israels land.

24. Derefter begaf sig, att Benhadab, Konungen i Syrien, förjamlade all sin här och drog upp, och belade Samarien.

25. Och en hård tid war i Samarien; men de belade staden, intill dess ett åsnadud wud galt åttatio silfpenningar; och en herbedel af ett lab duswotrad fem silfpenningar.

26. Och då Israels Konung gif på munrenom, ropade en qwinna till honom, och sade: Hjelp mig, min herre Konung.

27. Han sade: Hjelp icke HERREN

hwadan skulle jag hjälpa dig? Af loga-
nom, eller af pregenom?

28. Och Konungen sade till henne: Hwad
är dig? Hon sade: Denna qvinnan sade
till mig: Hå hit din son, att wi måge äta
henom i bag; i morgon wilje wi äta min
jon. 5 Mos. 28: 53, 57. Atag. 4: 10.

29. Så hafwe wi lotat min son, och ätit.
Och jag sade till henne den andra dagen:
Hå hit din son, och låt oss äta; men hon
andfadt sin son.

30. Då Konungen hörde qvinnans ord,
ref han sin kläder sönder, wid han gick på
muren. Då såg allt folket, att han hade
en såd på kroppen, innan under.

31. Och han sade: Gud göre mig det och
det, om Elisa, Saphats sons, hufvud skall i
jag blifwa ständandes på honom.

1 Kon. 19: 2.

32. Och Elisa satt i sitt hus. Och de
ilste såto när honom. Och han sände en
man framför sig. Men förr än bålet kom
ill honom, sade han till de äldsta: Gafwen
j sett, huru denne mördaren hafwer hit-
ändt, att taga mitt hufvud af? Ser till,
är bålet kommer, att I lyden dörrerna
open, och släpper honom med dörrerna; si,
någon af hans herras fötter följer efter
 honom.

33. Wid han ännu med dem talade, si,
så kom bålet ned till honom, och sade: Si,
etta onda kommer af HERANOM; hwad
all jag mer wänta af HERANOM?

Jer. 34: 17, 18.

7. Capitlet.

Samaria frälsas. Hungern stillas. Ribbarens
forträpade.

Men Elisa sade: Hörer HERANS ord;
så säger HEREN: I morgon på
mina tiden skall en släppa semlomsjöl gälla
i sitel, och två skeppor bjugg en sitel, i Sa-
maria port.

1. Då swarade en ribbare, wid hwilfens
med Konungen sig södde, Guds manne-
m, och sade: Om HEREN än gjorde
ister på himmelen, huru kunde detta ste?
än sade: Si, du skall så se det med din
en; men intet skall du äta deraf.

Och fyra spitelste män woro utan por-
t, och den ene sade till den andra: Hwad
se wi blifwa här tillbes wi dö?

3 Mos. 13: 46.

. Det wi än wille gå in i staden, så är
rd tid i stadenom, att wi måste döer

dö; blifwe wi och här, så måste wi och dö.
Så låt oss nu gå bort, och gifwa oss till de
Syrers här; låta de oss lefwa, så lefwe wi;
bräpa de oss, så äre wi döde.

5. Och de woro bittida uppe om morgonen,
på det de skulle gå till de Syrers här. Och
som de kommo till det främsta på lägret, si,
då war der ingen.

6. Ly HEREN hade låtit de Syrer höra
en gny af hästar och wagnar, och af en mäg-
tig här, så att de sade till hwarannan: Si,
Israels Konung hafwer besoldat emot oss de
Fetters Konungar, och de Egyptiers Konun-
gar, att de skola komma öfwer oss; Si. 13: 4.

7. Och stodo upp, och flydde bittida om
morgonen, och låto blifwa sina hyddor, hä-
star, åsnar och lägret, såsom det stod; och
flydde med deras lif berisfrå.

8. Som nu de spitelste kommo till det främ-
sta af lägret, gingo de in uti ena hyddo; äto
och drucko, och togo silfwer och guld, och klä-
der, och gingo bort, och förgömde det; och
kommo igen, och gingo in uti en annor hyd-
do, och togo derut, och gingo bort, och för-
gömde det.

9. Men de sade till hwarannan: Låt oss
icke så göra; denne dagen är ett godt båd-
slaps dag; om wi detta förtige, och bide in-
till Ihus morgon, så warder war misgerning
funnen. Så låt oss nu gå bort, och bebåda
det i Konungshuset.

10. Och då de kommo, ropade de wid stads-
porten, och underwiste dem, och sade: Wi
kommo uti de Syrers lägre, och si, der är
ingen, ej heller någor menniskos röst; utan
hästar och åsnar bundne, och hyddorna såsom
de stå.

11. Då ropade man till porthållarena, att
de skulle det derinne säga i Konungshuset.

12. Och Konungen stod upp om natten,
och sade till sina tjenare: Jag vill säga
eder, huru de Syrer bära sig åt med oss; de
weta att wi lide hunger, och äro utu lägret
gångne, och hafwa förbort sig i markene, och
tänka: När de gå utu staden, wilje wi gripa
dem lefwande, och komma så i staden.

13. Då swarade en af hans tjenare, och
sade: Man må taga de fem hästar, som
ännu igenblefne äro härinne; si, de äro här-
inne igenblefne af hela hopen i Israel, de
andre äro åtgångne; låt oss dem sända och
beset.

14. Då togo de två wagnhästar; och Ko-
nungen sände dem till de Syrers lägre, och
sade: Farer, och ser till.

15. Och de drogo efter dem allt intill Jorban, si, då låg wägen full med kläder och tåg, som de Syrer hade ifrå sig lastat, då de hastade sig. Båden kommo igen, och underwiste det Konungenom.

16. Då gick folket ut, och stinnade de Syrers lägre. Och så galt en släppa semlomsjäl en släp, och deslites två släppor bjugg och en släp, efter HERRans ord.

17. Men Konungen stöfde den riddaren, wid hwissens hand han stöfde sig, i porten; och folket förtrampade honom i portenom, så att han blef dödd, såsom Guds mannen sagt hade, då Konungen hade gångit ned till honom.

18. Och stöfde såsom Guds mannen med Konungenom talat hade, då han sade: I morgon på denna tiden stola två släppor bjugg gälla en släp, och en släppa semlomsjäl en släp, i Samarias port.

19. Och riddaren svarade Guds mannen, och sade: Si, om HERRen än gjorde fenster på himmelen, huru kunde detta ske? Men han sade: Si, med din ögon skall du se det, och intet äta deraf.

20. Och det gick honom och så: ty folket förtrampade honom i portenom, så att han blef dödd.

8. Capitlet.

Sju års hunger. Benhadabs dö. Hsafia, Joram, Hsafia sista.

Elisa talade med den qwinnone, hwissens son han hade lefwande gjort, och sade: Statt upp och gåd bina färde med ditt hus, och war främmande hwar du kan; ty HERRen warder kallandes en hunger, och han skall komma öfwer landet i sju år.

2 Kon. 4: 34.

2. Ominnan stod upp, och gjorde såsom Guds mannen sade; och drog åstad med sitt hus, och war främmande uti de Philisteers land i sju år.

3. Då de sju åren förflidne woro, kom qwinnan åter utu de Philisteers land; och hon gick ut till att ropa till Konungen om sitt hus och åker.

4. Då talade Konungen med Gehasi, den Guds mansens tjenare, och sade: Förtäl mig all de stora ting, som Elisa gjort hafwer.

5. Och som han förtäljde Konungenom, huru han hade gjort en dödan lefwande, si, i det samma kom qwinnan dertill, hwissens son han hade lefwande gjort, och ropade till

Konungen om sitt hus och åker. Då idt Gehasi: Min herre Konung, detta är qwinnan, och detta är hennes son, som Elisa lefwande gjort.

6. Och Konungen frågade qwinnona, och hon förtäljde honom det. Då fick Konungen henne en kamerare, och sade: Ät henne igen allt det hennes är; dertill allt afgället af årenom, ifrå den tid hon öfwer gaf landet intill nu.

7. Och Elisa kom till Damascon; då låg Benhadab, Konungen i Syrien, krank; och honom warbt bådadt och jagdt: Den Ende mannen är kommen här.

8. Då sade Konungen till Hsafia: Lag skänker med dig, och gåd emot den Ende mannen, och fråga genom honom HERRan, och säg: Wänn jag weberfås af denna krankheten? 1 Kon. 14: 2, 3. 2 Kon. 1: 2.

9. Hsafia gick emot honom, och tog skänker med sig, och allahanda ägobelar i Damascon, spratto camalers hördor. Och då han kom, gick han fram för honom, och sade: Din jen Benhadab, Konungen i Syrien, hafwer sändt mig till dig, och låter säga dig: Kan jag och weberfås af denna krankheten?

10. Elisa sade till honom: Gåd bort, och säg honom: Du skall weberfås; men HERRen hafwer underwist mig, att han skall döden dö.

11. Och Guds mannen begynte se skarst ut, och hade sig ömkeliga, och gret.

12. Då sade Hsafia: Öwi gråter min herre? Han sade: Jag wet hwad ondt du skall göra Israels barnom; du skall upprätta deras sista städer med eld, och deras unga män dräpa med swärd, och döda deras unga barn, och deras hafwande qwinnet fänderrifwa.

2 Kon. 10: 32. 12: 17. 13: 7.

13. Hsafia sade: Hwad är din tjenare, den hunden, att han sådana stor ting göra skall? Elisa sade: HERRen hafwer telt mig, att du skall warda Konung i Syrien.

1 Kon. 19: 15.

14. Och han gick sin väg ifrån Elisa, och kom till sin herra. Han sade till honom: Hwad sade dig Elisa? Han svarade: Han sade mig: Du skall weberfås.

15. Men på den andra dagen tog han tådenet, och slod det i watten, och bredde öfwer sig; då blef han dödd. Och Hsafia wardt Konung i hans stad.

16. Uti femte åren Jorams, Hsafia sista, Israels Konungs, i Josaphats, Juda s

nungs, tid, wardt Joram, Josaphats son, regerande i Juda. 2 Chr. 21: 3.

17. Tu och tretio år gammal war han, då han wardt Konung, och regerade åtta år i Jerusalem; 2 Chr. 21: 20.

18. Och wandrade på Israels Konungars wäg, såsom Achabs hus gjorde; ty Achabs dotter war hans hustru; och han gjorde det ondt war för HERANOM.

19. Men HERAN wille icke förderfwa Juda, för sin tjenare Davids skull, såsom han honom sagt hade, att gifwa honom en lyfto ibland hans barn i ewig tid.

2 Sam. 7: 13. 1 Kon. 11: 36. Ps. 132: 17.

20. Ut i hans tid föllo de Edomeer af isrä Juda, och gjorde en Konung öfwer sig.

1 Kon. 22: 48. 2 Kon. 3: 9.

21. Förtv Joram war dragen genom Zair, och alla wagnarna med honom, och hade ständt upp om natten, och slagit de Edomeer, som omkring honom woro; bertill och de öfwersta öfwer wagnarna, så att folket slöde i sina hyddor.

22. Derföre föllo de Edomeer af isrä Juda, allt intill denna dag. Föll och bekliles Libna af på samma tid.

1 Ros. 27: 40. Jos. 21: 13.

23. Swad nu mer af Joram sägandes är, och allt det han gjort hafwer, si, det är skrifwet i Juda Konungars Chronico.

2 Chr. 21: 1, x.

24. Och Joram affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen med sina fäder uti Davids stad; och Ahasia hans son wardt Konung i hans stad.

25. Ut i sista åren Jorams, Achabs sons, Israels Konungs, wardt Ahasia, Jorams son, Konung i Juda. 2 Chr. 22: 1.

26. Tu och tjugu år gammal war Ahasia, då han Konung wardt, och regerade ett år i Jerusalem; hans moder het Ahafja, Amri dotter, Israels Konungs.

1 Kon. 16: 29. 2 Chr. 21: 6.

27. Och han wandrade på Achabs hus wäg, och gjorde det ondt war för HERANOM, såsom Achabs hus; ty han war Achabs hus fränder.

28. Och han drog med Joram, Achabs son, i strid emot Hafiael, Konungen i Syrien, till Ramoth i Gilead; men de Syrer slogo Joram.

29. Då wände Konung Joram tillbaka, att låta låta sig i Jisreel, för de års skull, som de Syrer honom slagit hade i Rama, då han stridde med Hafiael, Konungen i Syrien.

Och Ahasia, Jorams son, Juda Konung, kom neder till att bese Joram, Achabs son i Jisreel; ty han låg krank.

2 Kon. 9: 15. 16. 2 Chr. 22: 6. 7.

9. Capitlet.

Jehu smört till Konung i Israhel. Joram, Ahasia, Jsebel dräpas.

Elisa kallade en af de Propheters söner, och sade till honom: Gjorda dina länder, och tag denna oljofruktona med dig, och gå till Ramoth i Gilead.

2. Och då du kommer dit, får du der se Jehu, Josaphats son, Rimis sons, och gå in, och bed honom stå upp ibland sina bröder, och haf honom in uti den innersta kammaren;

3. Och tag oljofruktona, och gjut den ut på hans hufvud, och säg: Detta säger HERAN: Jag hafwer smört dig till Konung öfwer Israhel. Och du skall låta upp dörrarna, och fly, och icke förtöfwa.

1 Kon. 19: 16.

4. Och Prophetens tjenare, den unge mannen, gick åstad till Ramoth i Gilead.

5. Och då han infom, si, då såto der höfwitsmännerna för hären. Och han sade: Höfwitsman, jag hafwer något säga dig. Jehu sade: Swiilom af oss alla? Han sade: Dig, höfwitsman.

6. Då stod han upp, och gick in; men han göt oljona på hans hufvud, och sade till honom: Detta säger HERAN Israels Gud: Jag hafwer smört dig till Konung öfwer HERANS folk Israhel; 2 Chr. 22: 7.

7. Och du skall slå dine herras Achabs hus, att jag skall hämnas mina tjenares Propheternas blod, och alla HERANS tjenares blod, utur Jsebels hand; 1 Kon. 21: 22. 23.

8. Så att hela Achabs hus skall förgås; och jag skall af Achab utrota den som på wäggarna pishar, och den innellyfta, och den igenlefla i Israhel; 1 Kon. 14: 10.

9. Och skall göra Achabs hus, såsom Zerebeams hus, Nebats sons, och såsom Baefas hus, Ahia sons; 1 Kon. 15: 29. 16: 3. 11.

10. Och hunbar stola uppåta Jsebel på åren i Jisreel; och ingen skall begrafwa henne. Och han lät upp dörrarna, och flydde.

11. Och då Jehu gick ut till sine herras tjenare, sade de till honom: Går det allt wäl till? Swar efter är denne rasaren kommen till dig? Han sade till dem: I kännen dock mannen wäl, och hwad han säger. Jer. 29: 26.

12. De sade: Det är icke sant, säg du oss det. Han sade: Så och så hafwer han talat med mig, och sagt: Detta säger HERren, jag hafwer smort dig till Konung öfwer Israel.

13. Då hastade de sig, och hvar och en tog sin kläder, och lade under honom inwid säjaren, och blåste med basuner, och sade: Jehu är Konung worden. Matth. 21: 6.

14. Alltså gjorde Jehu, Josaphats son, Nimsi sons, ett förbund emot Joram; men Joram låg för Ramoth i Gilead med hela Israel, emot Hsael, Konungen i Syrien.

15. Men Konung Joram var igentommen, till att låta sig läsa i Jisreel, af de sår som de Syrer honom slagit hade, då han stridde med Hsael, Konungen i Syrien. Och Jehu sade: Är det så eder i sinnet, så skall ingen slippa utaf staden, att han går bort, och bådär det i Jisreel. 2 Kon. 8: 28.

16. Och han for upp, och drog till Jisreel; förty Joram låg der. Så war Ahasia, Juba Konung, nederdragen till att bese Joram. 2 Kon. 8: 29.

17. Men wäktaren, som på tornet i Jisreel stod, såg se Jehu hop komma, och sade: Jag ser en hop. Då sade Joram: Tag en wagn, och sänd emot dem, och säg: Är allt fridsamt?

18. Och foromannen for emot honom, och sade: Detta säger Konungen: Är allt fridsamt? Jehu sade: Swad kommer friden dig wid? Far här bakestef mig. Wäktaren förkunnade, och sade: Wädet är kommet till dem, och kommer intet igen.

19. Då sände han en annan foroman. Då han kom till dem, sade han: Detta säger Konungen: Är allt fridsamt? Jehu sade: Swad kommer friden dig wid? Far här bakestef mig.

20. Det förkunnade wäktaren, och sade: Han är kommen till dem, och kommer intet igen; och det är ett lörande, såsom Jehu lörande, Nimsi sons; ty han lörer lika som han wore rasande.

21. Då sade Joram: Sätter före. Och de satte före hans wagn. Och de drogo ut, Joram, Israels Konung, och Ahasia, Juba Konung, hwardera på sin wagn, att de skulle komma emot honom. Och de råskade honom på Naboths åter, den Jisreelitens.

22. Och då Joram såg Jehu, sade han: Jehu, är allt fridsamt? Han sade: Swad, frid? Dine moders Jebels horeri och trolldom hafwer icke ännu ändra.

23. Då wände Joram sina hand om, och flydde, och sade till Ahasia: Här är förröderi, Ahasia.

24. Men Jehu fattade bågan, och stöt Joram emellan härbarna, så att pilen gick i igenom hjertat, och han föll uti sin wagn.

25. Och Jehu sade till höfwittinnanen Bidlar: Tag och lasta honom uppå åkrastycket, Naboths den Jisreelitens; förty jag kommer ihåg, att du med mig forom efter hans sader på enom wagn, att HERren lade denna tungan uppå honom. 1 Kon. 21: 19. 22: 35.

26. Swad gällar, sade HERren, jag skall nedergälla dig på denna åkren Naboths blod, och hans söners blod, det jag i går såg. Så tag honom nu, och lasta honom på åkren, efter HERrens ord.

27. Då Ahasia, Juba Konung, det så, flydde han på den wägen till Örtagårds-huset; men Jehu jagade efter honom, och böd beskifles så honom på wagnen i mot Sur, som ligger wid Zibeam; och han flydde till Megidbo, och blef der död. 2 Chr. 22: 9.

28. Och hans tjenare läto föra honom till Jerusalem; och begrofw honom i hans graf med sina sader uti Davids stad.

29. Men Ahasia regerade öfwer Juba i ellofte årena Jorams, Achabs sons.

30. Och då Jehu kom till Jisreel, och Jebel det såg weta, sargade han sitt ansigte, och beprydde sitt hufvud, och såg ut genom fenstret.

31. Och då Jehu kom in igenom porten, sade han: Är det Simri wäl afgånget, som drap sin herra? 1 Kon. 16: 10. 17.

32. Och han hof sitt ansigte upp till fenstret, och sade: So är här när mig? Då wände sig två eller tre kamererare till honom.

33. Han sade: Störter henne utföre. Och de störde henne utföre, så att wäggen och björnarna wordo skänkte med hennes blod; och hon wardt förtrampad.

34. Och då han war inkommen, och hade ätit och druckit, sade han: Beser dock den förbannade, och begrafwer henne; ty hon är en Konungs dotter. 1 Kon. 16: 31.

35. Då de nu gingo bort till att begrafwa henne, funno de intet af henne, utan hufvudskallen och fötterna, och slata händerna.

36. Och kommo igen, och sade honom det. Han sade: Detta är nu det, som HERren genom sin tjenare Elia, den Tisbiter

talade, och sade: Då Jisreels äker skola hundar äta Jsebels kött. 1 Kon. 21: 23.

37. Alltså wardt Jsebels as såsom en träd på marlene uppå Jisreels äker, så att man intet säga kunde: Detta är Jsebel.

10. Capitlet.

Achabs söner, Abasja bröder, Baals Präster dråpas. Jehu lön.

Och Achab hade sjutio söner i Samarien; och Jehu skref bref, och sände till Samarien till de öfwersta i Israels stad, till de äldsta, och Achabs förmyndare, hwilket så lydde:

2. När detta bref kommer till eder, när hwilken edars herras söner äro, hans wagnar, hästar, faste städer och rustning;

3. Så ser till, hwilken bäst och likast är känd edars herras söner, och sätter honom på hans faders stol, och skriver för edars herras hus.

4. Men de fruktade sig gansta fast, och sade: Ei, två Konungar hafwa icke blifwit skändade för honom; huru skulle wi då stå?

2 Kon. 9: 24, 27.

5. Och de som woro öfwer huset, och öfwer staden, och de äldste, och förmyndarena, sände bort till Jehu, och läto säga honom: Vi äre dine tjenare, wi wilje göra allt det du säger och; wi wilje ingen göra till Konung; gör hwad dig rådes.

6. Då skref han ett annat bref till dem; det lydde alltså: Ären 3 mine, och lyden mine kött, så tager hufvuden af de män edars herras söner, och förer dem i morgon bittida till mig i Jisreel. Och Konungssönerna woro sjutio män; och de öpperste i staden uppsödde dem.

7. Då nu breswet kom till dem, togo de Konungssönerna, och dråpo sjutio män, och ade deras hufvud i lorgar, och sände dem till honom i Jisreel.

8. Och då bådets kom, och bådade honom ut, och sade: De hafwa fört hit Konungssönernas hufvud; sade han: Lägger dem två hopar för stadsporten, intill morgens.

9. Och om morgonen, när han utgick, rådde han dit, och sade till allt folket: Ären 3 rättwisa? Ei, hafwer jag gjort ett förbund emot min herre, och dräpitt honom; o hafwer då slagit alla dessa?

10. Så må 3 ju se, att intet HETRans ord är på jordena fullt, som HETRen alst hafwer emot Achabs hus; och HETRen

hafwer gjort såsom han talat hafwer genom sin tjenare Elia. 1 Kon. 21: 19, 21.

11. Alltså slog Jehu alla dem som qware woro af Achabs hus i Jisreel, alla hans öppersta, hans wänner, och hans Präster, tilldess icke en war qwar;

12. Och stod upp, och drog bort till Samarien. Men i wägen war ett herdahus.

13. Der råfåde Jehu wid Abasja, Juba Konungs, bröder, och sade: Ho ären 3? De sade: Wi äre Abasja bröder, och drage ned till att hellsa Konungens barn, och Drottningens barn.

14. Han sade: Griper dem lefwande. Och de grepo dem lefwande, och dråpo dem wid brunnen när herdahuset, två och spratio män; och lät icke en af dem slippa.

15. Och då han drog däban, fann han Jonadab, Achabs son, den honom mötte, och hellsade honom, och sade till honom: Är ditt hjerta rätt, såsom mitt hjerta med dine hjerta? Jonadab sade: Ja. Är det så, sade han, så råd mig dina hand. Och han råfde honom sina hand; och han lät honom sitta uppe när sig på wagnen; Jer. 35: 6.

16. Och sade: Kom med mig, och se mitt nit om HETRan. Och de förde honom med honom på hans wagn.

17. Då han kom till Samarien, slog han allt det som qwart war af Achab i Samarien, tilldess han förgjorde honom, efter HETRans ord, som han till Elia talat hade.

18. Och Jehu församlade allt folket, och lät säga till dem: Achab hafwer sögo tjent Baal; Jehu will bättre tjena honom.

1 Kon. 16: 32.

19. Så lät nu kalla alla Baals Profheter, alla hans tjenare, och alla hans Präster, till mig, så att ingen är borto; förty jag hafwer ett stort offer till att göra Baal; hwilken borto är, den skall icke lefwa. Men Jehu gjorde detta med listighet, att han måtte förgöra Baals tjenare.

20. Och Jehu sade: Selger Baal ena hëgtid, och låter den utropa.

21. Och sände Jehu i hela Israel, och lät komma alla Baals tjenare, så att ingen qwar war, som icke kom. Och de kommo i Baals hus; så att Baals hus wardt fullt i all rum.

22. Då sade han till dem, som woro öfwer klädehuset: Bärer ut kläder för alla Baals tjenare. Och de bäro kläder ut.

23. Och Jehu gick in uti Baals hus med Jonadab, Achabs son, och sade till Baals tjenare: Mansaler, och ser till, att ingen

HEXrans tjenare är ibland eder, utan Baals tjenare allena.

24. Och som de kommo in till att göra offer och bränneoffer, beställde Jehu sig åttio män utanföre, och sade: So som släpper någon af männerna, sem jag får under edra händer, hans själ skall wara för hans själ.

25. När nu bränneoffret fullkomnad war, sade Jehu till drabanterna och höfwoitsmännerna: Går in, och slår dem allasammans; låter ingen komma derut. Och de slogo dem med swärdssegg, och drabanterna och höfwoitsmännerna hefwo dem bort. Och de gingo till Baals hus stad;

26. Och togo ut de stodar i Baals hus, och brände dem upp.

27. Och slogo sönder Baals stodar, samt med Baals hus; och gjorde der ett hemligt hus af, allt intill denna dag.

28. Alltså förgjorde Jehu Baal utur Israel.

29. Men ifrå Jerobeams, Nebats sons, synder, den Israel kom till att synda, gif Jehu ide, och öfwer gaf ide de guldskalfwar i Bethel och i Dan.

30. Och HEXren sade till Jehu: Derföre, att du hafwer wiljog warit till att göra min wilja, och hafwer gjort på Achabs hus allt det i mino hjerta war, stola dina söner sitta dig på Israels stol intill sjerde led.

31. Dock höll ide Jehu, att han i HEXrans Israels Guds lag wanbrade af allo hjerta; ty han trädde ide ifrå Jerobeams synder, som kom Israel till att synda.

32. På den tiden begynte HEXren leda wid Israel; ty Haael slog dem i alla Israels gränfor;

33. Ifrå Jordan österut, och hela Gilead, de Gabiters, Rubeniters, och Manasiters land, ifrån Aroer, som ligger när den bäcken wid Arnon; och Gilead, och Basan.

34. Swad nu mer af Jehu sägande är, och allt det han gjort hafwer, och all hans magt, si, det är skrifwet uti Israels Konungars Chronico.

35. Och Jehu affomnade med sina fäder; och de begrofwos honom i Samarien; och Joahas hans son wardt Konung i hans stad.

36. Men tiden, som Jehu öfwer Israel regerade i Samarien, är åtta och tjugu år.

11. Capitlet.

Athalia mördar. Joas Konung. Athalia träder. Gudsstjernen renas.

Men Athalia, Ahasia moder, då hon så, att hennes son war död, stod hon upp, och förgjorde all Konungelig säd.

2 Chr. 22: 10.

2. Men Joseba, Konung Jorams dotter, Ahasia syster, tog Joas, Ahasia son, och så honom ifrå Konungsbarnen, som dräpes wordo, med hans ammo i sängkammaren; och hon förgömde honom för Athalia, så att han ide wardt dräpen.

3. Och han wardt undsfungen med henne i HEXrans hus i sex år; och Athalia war råbandes i landerna.

4. Uti sjunde årena sände Presten Jojada bort, och tog till sig de öfwersta öfwer hundrade, med höfwoitsmännerna och drabanterna, och lät komma dem till sig i HEXrans hus, och gjorde ett förbund med dem, och tog en ed af dem i HEXrans hus, och wist dem Konungens son;

2 Chr. 23: 1, 2.

5. Och böd dem, och sade: Detta är det I göra stolen; tredjeparten af eder, hwilken skifte om Sabbathsdagen uppå går, stola hålla walt i Konungshusena;

6. Och en tredjepart skall wara wid den porten Sur; och en tredjepart skall wara wid den porten, som är haf drabanterna; och stola hålla walt för Massa hus.

2 Chr. 23: 3.

7. Men två parter af eder allom, I sem om Sabbathsdagen afgån, stola walt i HEXrans hus när Konungen;

8. Och stolen ställa eder rundt emellan Konungen, och hwar och en med sine wärjo i handene; och ho som kommer in emellan wäggarna, han skall dö; så att I ären när Konungen, då han ut och in går.

9. Och de öfwerste öfwer hundrade gjorde allt det Presten Jojada dem budit hade; och togo sina män till sig, som på Sabbathsdagen uppå gingo, med de som på Sabbathsdagen af gingo, och kommo till Presten Jojada.

10. Och Presten så höfwoitsmännerna wara, och skildar, som hade warit Konung Davids, och woro i HEXrans hus.

2 Chr. 23: 4.

11. Och drabanterna stodo omkring Konungen, hwar och en med sine wärjo i handene, ifrå husens hörn på högga sidone, allt imid det hörnet på den wensira, intill altaret, och till huset.

12. Och han lät Konungens son komma fram, och satte ena krona på honom, och tog vittnesbördet, och gjorde honom till Konung, och woro glade, och klappade händerna tillhops, och sade: Lycka ste Konungen! 2 Kon. 17: 19.

13. Och då Athalsja fick höra ropet af folket, som lopte dertill, som hon ut till folket i Hetrans hus;

14. Och såg till, si, då stod Konungen invid stobena, såsom sehwänja war, och sångare och trummetare när Konungen; och allt folket i landena war gladt, och blåste med trummetar. Då ref Athalsja sin kläder, och sade: Uppror, uppror.

15. Men Presten Jojada böd de öfwersta öfwer hundrade, som woro satte öfwer hären, och sade till dem: Gifwer henne utu huset i gården; och om någon följer henne, han dräpes med swärd; ty Presten hade sagt, att hon icke skulle dö i Hetrans hus.

16. Och de bäro händerna på henne, och den gif in på den wägen, som hästarna till Konungshuset gå, och wardt ber dräpen.

17. Så gjorde Jojada ett förbund emellan Hetran, och Konungen, och folket, att de skulle wara Hetrans folk; besittes och emellan Konungen och folket.

18. Då gif allt folket i landena in uti Baals hus, och bröto hans altare ned; och sönderflogo hans beläte allt grant, och Matthan, Baals Prest, flogo de ihjäl inför altaret; och Presten beställde ämbeten uti Hetrans hus; 2 Egr. 23: 18.

19. Och tog de öfwersta öfwer hundrade, och de höfwitsmän och de drabanter, och allt folket i landena, och förde Konungen ned ifrån Hetrans hus, och kommo den wägen ifrån drabantporten intill Konungshuset; och han satte sig på Konungstolen.

20. Och allt folket i landet war gladt, och staden wardt stilla. Men Athalsja dräpo de med swärd i Konungshuset.

21. Och Joas war sju år gammal, då han wardt Konung.

12. Capitlet.

Joas regerar, botar templet, försönar Gasacl, dräpes.

¶ Ii sjunde åren Jehu wardt Joas Konung, och regerade i fyratio år i Jerusalem; hans moder het Zibja, af Ber Seba. 2 Egr. 24: 1.

2. Och Joas gjorde det rätt war, och det Hetranom wäl behagade, så länge Presten Jojada lärde honom;

2 Egr. 22: 11. 24: 17, 18.

3. Undantagno, att han icke bortlade hjejberna; ty folket offrade och rätte ämnu på hjejberna. 2 Kon. 14: 3, 4.

4. Och Joas sade till Presterna: Alla de penningar, som dertill belgade warda, att de skola läggas till Hetrans hus, nämliga de penningar, som hwar och en gifwer i stadt, och de penningar, som hwar och en löser sina själ med, och alla de penningar, som hwar och en offrar af fritt hjerta, dertill att det skall läggas till Hetrans hus;

2 Mos. 30: 13, 15. 2 Kon. 22: 4.

5. Det låter Presterna taga till sig, hwar dera sin del; dermed skola de bota hwad som förfaller på (Hetrans) hus, ehwar de finna att det förfallet är. 2 Egr. 24: 7.

6. Då nu Presterna, allt intill trehje och tjugonde året Konungs Joas, icke botade hwad som förfallet war i husena,

7. kallade Konung Joas Presten Jojada, samt med Presterna, och sade till dem: Öri boten I icke hwad som förfaller i husena? Så stolen I nu icke taga de penningar till eder, hwar och en sin del; utan stolen låta komma till det, som förfallet är i husena.

8. Och Presterna samtyckte inga penningar wisja taga af folkena, till att bota det förfallet war af huset.

9. Då tog Presten Jojada ena kisto, och gjorde der ett hål ofwanuppå, och satte henne på höggra sidon wid altaret, der man ingår i Hetrans hus. Och Presterna, som wakt höllo för dörrerna, låto komma alla pennningar deruti, som till Hetrans hus fördes.

10. När de nu sågo, att många penningar woro i kistene, så som Konungens skrifware upp, och öfwerste Presten, och bunda pennningarna tillhops, och räknade hwad till Hetrans hus funnet wardt.

11. Och man gaf penningarna redo i handena dem som arbetade, och stidade woro till Hetrans hus; och de gäfwö dem ut timbermanniom, som byggde och arbetade på Hetrans huse:

12. Nämliga murmästarom, och stenbuggarom, och dem som trä och huggna stenar fäpte; på det att det förfallna på Hetrans hus måtte botadt warda, och hwad som helst de funno af nödene wara att botas skulle på huset.

13. Dock lät man icke göra sliffstalar, bågare, båden, trummetar, eller något gylbene eller silfwertryg i Hetrans hus, af de penningar, som till Hetrans hus förde woro;

1 Kon. 7: 50. 2 Egr. 24: 14.

14. Utan man gaf dem arbetarena, att de dermed hotade det förfallna på Hetrans hus.

15. Och behöfde de män ingen räknslap göra, som man fick penningarna, till att utgifwa dem arbetarena; utan de hanblade på sina tro.

16. Men de penningar af skuldboffer och syndoffer worde icke förde uti Hetrans hus; förty de woro Presternas. 3 Kon. 5: 16.

17. På den tiden drog Haseel, Konungen i Syrien, upp, och stridde emot Oath, och vann det. Och då Haseel ställde sitt ansigte till att draga upp till Jerusalem,

18. Tog Joas, Juda Konung, allt det helgoda, som hans fäder, Josaphat, Joram och Ahasia, Juda Konungar, helgat hade, och det han helgat hade; vertill allt det guld, som man fann i Hetrans hus, samt, och i Konungshusena, och sände det till Haseel, Konungen i Syrien. Sedan drog han sina färde ifrån Jerusalem. 2 Kon. 18: 15.

19. Swad nu mer af Joas sägandes är, och allt det han gjort hafwer, si, det är skrifwet i Juda Konungars Chronico.

2 Kon. 14: 15. 2 Chr. 24: 1, 2. 25: 17.

20. Och hans tjenare hofwo sig upp, och gjorde ett förbund, och slogo honom i Willohus, der man nedergår till Silla.

2 Kon. 14: 5. 2 Chr. 24: 25.

21. Ty Josaphat, Simeaths son, och Josabad, Somers son, hans tjenare, slogo honom ihjäl; och man begrof honom med hans fäder uti Davids stad. Och Amazia hans son warbt Konung i hans stad.

13. Capitlet.

Joabas, Joas, Israels Konungar. Elisa wälsignande, dödd, den. Haseel slagen.

Uti tredje och tjugonde ärena Joas, Ahasia sons, Juda Konungs, warbt Joabas, Jehu son, Konung öfwer Israel i Samarien, sjuutton år.

2. Och han gjorde det ondt war för Hetranom, och wandrade efter Zerobeams synder, Nebats sons, hwilken Israel kom till att synda; och öfwer gaf det icke.

1 Kon. 12: 28, 32.

3. Och Hetrans wrede förgrymmade sig öfwer Israel, och gaf dem under Haseels hand, Konungens i Syrien, och i Benhababs, Haseels sons, hand, i deras lifsdagar. 1 Kon. 19: 15. 2 Kon. 8: 12.

4. Men Joahas bad Hetrans ansigte, och Heträn hörde honom; ty han såg på

Israels jämmer, som Konungen i Syrien dem gjorde.

5. Och Heträn gaf Israel en frälser, som dem förde uti de Syriers wäld; så at Israels barn bodde uti sina hyddor, såsom tillföre.

6. Dock öfwer gäfwö de icke Zerobeams hus synder, hwilken Israel kom till att synda, utan wandrade derutinnan; och den lunden i Samarien blef ständandes.

1 Kon. 16: 33.

7. Förty af Joahas folk war icke mer qwar blifwet, än semtio resenärer, no wagnar, och tiotusend sotfolk; ty Konungen i Syrien hade slagit dem ihjäl, och gien dem såsom tröstelöst.

8. Swad nu mer af Joahas sägandes är, och allt det han gjort hafwer, och hans magt, si, det är skrifwet i Israels Konungars Chronico.

9. Och Joahas affomnade med sina fäder, och man begrof honom i Samarien; och hans son Joas warbt Konung i hans stad.

10. Uti sjunde och tretionde ärena Joas, Juda Konungs, warbt Joas, Joahas son, Konung öfwer Israel i Samarien, i sexton år;

11. Och gjorde det ondt war för Hetranom, och öfwer gaf icke alla Zerobeams, Nebats sons, synder, den Israel kom till att synda; utan wandrade derutinnan.

12. Swad nu mer af Joas sägandes är, och hwad han gjort hafwer, och hans magt, hwar han med Amazia, Juda Konung, stridt hafwer, si, det är skrifwet uti Israels Konungars Chronico. 2 Chr. 25: 17.

13. Och Joas affomnade med sina fäder, och Zerobeam satt på hans stol. Men Joas warbt begrafwen i Samarien när Israels Konungar.

14. Då warbt Elisa framt, der han ed dödd blef; och Joas, Israels Konung, kom ned till honom, och gret för honom, och sade: Min fader, min fader, Israels wagn och hans resenärer.

2 Kon. 2: 12.

15. Elisa sade till honom: Tag bågarna och pilarna. Och då han tog bågarna och pilarna,

16. Sade han till Israels Konung: Bind bågarna med dine hand. Och han band med sine hand. Och Elisa lade sina hand på Konungens hand;

17. Och sade: Rät upp fensfret öfverut; och han lät det upp. Och Elisa sade: Skjut och han stöt. Han sade: En falskhet!

Hæranom, en salighetspil emot de Syrer; och du skall slå de Syrer i Aphet, tillbede de blifwa ändade.

18. Och han sade: Tag pilarna. Och då han tog dem, sade han till Israels Konung: Eld på jordena. Och han slog tre gånger, och höll upp.

19. Då wardt Guds mannen vred på honom, och sade: Sade du slagit fem eller sex gånger, så skulle du hafwa slagit de Syrer, tillbede du hade gjort en ända på dem; men nu skall du slå dem tre gånger.

20. Då nu Elisa war dödh, och man hade begrawit honom, föllo de Moabiters krigsfolk in uti landet på samma året.

21. Och det begaf sig, att de begrofwon en man; och som de fingo se krigsfolket, lastade de mannen uti Elisa graf; och då han kom wid Elisa ben, wardt han lefwandes, och stod upp på sina fötter.

22. Alltså tvingade nu Haseel, Konungen i Syrien, Israel, så länge Joahas lefde.

23. Men Hæren gjorde nåd med dem, och förbarmade sig öfwer dem, och wände sig till dem för sitt förbunds skull med Abraham, Isaac och Jacob, och wille icke förderfwa dem; och förstade dem icke heller ifrån sitt anfäkte allt här till. 1 Mos. 17: 7.

24. Och Haseel, Konungen i Syrien, blef död; och hans son Benhabad wardt Konung i hans stad.

25. Men Joas wände om, och tog de städer igen utu Benhabads, Haseels sons, hand, som han utu hans faders Joahas hand med strid tagit hade. Tre gånger slog Joas honom, och fick Israels städer igen.

14. Capitlet.

Amazja nit, keger, högmob, fängelse, drap. Zerobeam Israels Konung.

Uti andro årena Joas, Joahas sons, Israels Konungs, wardt Amazja Konung, Joas, Juda Konungs, son.

2. Fem och tjugu åra gammal war han, då han wardt Konung; och regerade nio och tjugu år i Jerusalem; hans moder het Joabab af Jerusalem. 2 Ebr. 25: 1.

3. Och han gjorde det Hæranom wäl bekagade; dock icke såsom hans fader David; utan såsom hans fader Joas gjort hade, så gjorde han oss. 2 Kon. 12: 3.

4. Ty höjderna mordo icke aflagda; utan folket offrade och röstte ännu på höjderna.

5. Då han nu war mäktigt worden i rifet,

slog han sina tjenare, som Konungen hans fader dräpitt hade. 2 Kon. 12: 20.

6. Men dräparenas barn drap han icke; såsom och strifwet är i Mose lagbok, der Hæren budit hade, och sagt: Fäderna stola icke dö för barnens skull, och barnen stola icke dö för fädernas skull; utan hwar och en skall dö för sina synd.

5 Mos. 24: 16. 2 Ebr. 25: 4. Hes. 18: 20.

7. Han slog deslikes de Edomeer i saltbale-nom, tiotusend, och wann den staden Sela med strid; och kallade honom Jothael, allt intill denna dag.

8. Då sände Amazja båd till Joas, Joahas son, Jehu sons, Israels Konung, och lät säga honom: Kom hit, och lät oss se hwarrannan.

9. Men Joas, Israels Konung, sände till Amazja, Juda Konung, och lät säga honom: Törnebusken, som i Libanon är, sände till cedreträt i Libanon, och sade: Gif dina dotter minom son till hustru; men wilddjuret på markene i Libanon lopp öfwer törnebuskan, och förtrampade honom. Dom. 9: 8, 2c.

10. Du hafwer slagit de Edomeer, deraf förhåfwer sig ditt hjerta; behåll den prisen, och blif hemma; hwi söder du efter olycko, att du må fälla, och Juda med dig?

11. Men Amazja hörde honom intet. Så drog Joas, Israels Konung, upp; och de besågo hwarannan, han och Amazja, Juda Konung, i BethSemes, som i Juda ligger.

12. Men Juda wardt slagen för Israel, så att hwar och en flydde i sina byddo.

13. Och Joas, Israels Konung, grep Amazja, Juda Konung, Joas son, Abasia sons, i BethSemes; och tom till Jerusalem, och ref omkull murarna i Jerusalem, ifrån Ephraims port allt intill hörnporten, fyrahundrad alnar långt.

14. Och tog allt det guld och silfwer, och tyg, som funnet wardt i Hærans hus, och i Konungsbusens fatebur, dertill barnen, till pant; och drog åter till Samarien.

15. Swad nu mer af Joas sägande är, det han gjort hafwer, och hans magt, och huru han med Amazja, Juda Konung, stridde, si, det är strifwet uti Israels Konungars Chronico. 2 Ebr. 25: 17, 2c.

16. Och Joas affonnade med sina fäder, och wardt begrawen i Samarien ibland Israels Konungar; och hans son Zerobeam wardt Konung i hans stad.

17. Men Amazja, Joas son, Juda Ko-

nungs, sefde efter Joas döb, Joahas sons, Israels Konungs, i femton år.

18. Swad nu mer af Amazia sägande är, det är skrifwet uti Juda Konungars Chronico.

19. Och de gjorde ett förbund emot honom i Jerusalem; men han flydde till Lachis. Och de sände efter honom till Lachis, och dräpo honom der. 2 Ghr. 26: 27.

20. Och de förde honom dädan på hästar; och han wardt begrafwen i Jerusalem, när sina fäder uti Davids stad.

21. Och hela Juda folk togo Asaria, uti hans sextonde år, och gjorde honom till Konung i hans faders Amazia stad.

22. Han byggde Elath, och fick det igen under Juda, sedan Konungen med hans fäder affomnad war.

23. Uti femtonde årena Amazia, Joas sons, Juda Konungs, wardt Zerobeam, Joas son, Konung öfwer Israel i Samarien, ett och fyrtio år.

24. Och gjorde det ondt war för HETranom, och öfvergaf icke alla Zerobeams, Nebats sons, spuder, den Israel kom till att synda. 1 Kon. 12: 28, 30.

25. Men han tog igen Israels gränssor, ifrå Hamath allt intill hafwet, som ligger i hebrean, efter HETrans Israels Guds ord, som han sagt hade genom sin tjenare Propheten Jona, Amitthai son, som war af Gathhepher. Jon. 1: 1. Matth. 12: 39.

26. Ty HETren såg till Israels swåra jämmar, så att och de innelyste och igenlefde förgingo; och ingen hjelpare war i Israel. 5 Mos. 32: 36. 1 Kon. 14: 10.

27. Och HETren hade icke sagt, att han wille utsträpa Israels namn under himmelen; utan halsp dem genom Zerobeam, Joas son.

28. Swad nu mer af Zerobeam sägande är, och allt det han gjort hafwer, och hans magt, huru han skribt hafwer, och huru han igenfick Damascon och Hamath till Juda i Israel, si, det är skrifwet i Israels Konungars Chronico.

29. Och Zerobeam affomnade med sina fäder, Israels Konungar; och hans son Zacharia wardt Konung i hans stad.

15. Capitlet.

Asaria. Zacharia. Sallum. Menahem. Petahia. Peta. Jotham.

Uti sjunde och tjugonde årena Zerobeams, Israels Konungs, wardt Asaria Konung, Amazia son, Juda Konungs;

2 Kon. 14: 21, 23. 2 Ghr. 26: 1.

2. Och war sexton åra gammal, då han Konung wardt, och regerade tu och femtio år i Jerusalem; hans moder het Zecholia af Jerusalem. 2 Ghr. 26: 1.

3. Och han gjorde de HETranom wäl behagade, alldeles såsom hans fader Amazia;

4. Undantagno, att de icke bortlade höjdena; ty folket offrade och rökte ännu på höjderna.

5. Men HETren plågade Konungen, så att han war spitelst allt intill döden, och bodte uti ett fritt hus; men Jotham, Konungens son, regerade huset, och dömd folket i landena. 2 Ghr. 26: 19, 21.

6. Swad nu mer af Asaria sägande är, och allt det han gjort hafwer, si, det är skrifwet i Juda Konungars Chronico.

7. Och Asarias affomnade med sina fäder, och man begrof honom när sina fäder uti Davids stad; och hans son Jotham wardt Konung i hans stad.

8. Uti åttonde och tretionde årena Asaria, Juda Konungs, wardt Zacharia, Zerobeams son, Konung öfwer Israel i Samarien, i sex månader;

9. Och gjorde det ondt war för HETranom, såsom hans fäder gjort hade. Han wänt: icke igen ifrå Zerobeams spuder, Nebats sons, den Israel kom till att synda.

10. Och Sallum, Jabses son, gjorde ett förbund emot honom, och slog honom för folkens, och drap honom; och wardt Konung i hans stad.

11. Swad mer af Zacharia sägande är, si, det är skrifwet uti Israels Konungars Chronico.

12. Och det är det som HETren till Zebul talat hade, sägandes: Din barn stola sita på Israels stol, allt intill hjerde led. Och det skedde så. 2 Kon. 10: 30.

13. Sallum, Jabses son, wardt Konung uti nionde och tretionde årena Usia, Juda Konungs, och regerade en månad i Samarien.

14. Ty Menahem, Gadi son, drog upp ifrå Thirza, och kom till Samarien, och slog Sallum, Jabses son, i Samarien, och drap honom; och wardt Konung i hans stad.

15. Swad nu mer af Sallum sägande är, och om hans förbund, som han gjorde, si, det är skrifwet uti Israels Konungars Chronico.

16. På den tiden slog Menahem Thiphshab, med alla de som derinne woro, och dess gränssor, allt ifrå Thirza; detsför att de icke wil

låta honom in; och slog alla deras hafwande qwinnor, och sönderref dem.

17. Ut i tionde och tretionde årena Asaria, Juda Konungs, wardt Menahem, Gabi son, Konung öfwer Israel i tio år, i Samarien;

18. Och gjorde det ondt war för HETranom, och öfwer gaf icke i sin lifstid Zerobeams sonder, Nebats sons, den Israel kom till att vnda. 2 Kon. 13: 2.

19. Och Phul, Konungen i Assyrien, kom i landet; och Menahem gaf Phul tsnende centener silfwer, på det han skulle hålla med honom, och befästa honom i rikena. 1 Chr. 5: 26.

20. Och Menahem lade en flätt i Israel oppå de rikesta, semtio fillar silfwer på hwar man, att han skulle gifwa det Konungenom i Assyrien hem igen, och blef icke i landena.

21. Swad nu mer af Menahem sägande är, och allt det han gjort hafwer, si, det är skrifwet i Israels Konungars Chrdnico.

22. Och Menahem affomnade med sina fäder; och Belahia hans son wardt Konung i hans stad.

23. Ut i femtionde årena Asaria, Juda Konungs, wardt Belahia, Menahems son, Konung öfwer Israel i Samarien, i tu år;

24. Och gjorde det ondt war för HETranom; ty han wände icke åter af Zerobeams, Nebats sons, sonder, den Israel kom till att vnda.

25. Och Belah, Remalia son, hans ribbare, jorde ett förbund emot honom, och slog honom i Samarien, uti Konungsbusets palats, ned Argob, och Arie, och semtio män med enom af Gileads barn; och drap honom, och wardt Konung i hans stad.

26. Swad mer af Belahia sägande är, och allt det han gjort hafwer, si, det är skrifwet i Israels Konungars Chrdnico.

27. Ut i andra och femtionde årena Asaria, Juda Konungs, wardt Belah, Remalia son, Konung öfwer Israel i Samarien i tjugu år;

28. Och gjorde det ondt war för HETranom; ty han wände icke åter af Zerobeams mder, Nebats sons, den Israel kom till att vnda. 2 Kon. 14: 24.

29. Ut i Belah, Israels Konungs, tid kom biglath-Pileser, Konungen i Assyrien, och g Zion, Abel Beth Maacha, Janoha, Kedek, azor, Gilead, Galilea och hela Naphthali nd, och förde dem bort i Assyrien.

30. Och Hosea, Ela son, gjorde ett förbund mot Belah, Remalia son, och slog honom

ihjäl, och wardt Konung i hans stad, uti tjugonde årena Jothams, Ufia sons.

31. Swad nu mer af Belah sägande är, och allt det han gjort hafwer, si, det är skrifwet uti Israels Konungars Chrdnico. 2 Chr. 28: 6.

32. Ut i andra årena Belah, Remalia sons, Israels Konungs, wardt Jotham Konung, Ufia son, Juda Konungs;

33. Och war fem och tjugu åra gammal, då han Konung wardt, och regerade i sexton år i Jerusalem; hans moder het Zerusa, Zabobs dotter; 2 Chr. 27: 1.

34. Och gjorde det HETranom wäl behagade, alldeles såsom hans fader Ufia gjort hade;

35. Undantagno, att han icke bortlade höjberna; ty folket offrade och rökte ännu på höjberna. Han byggde den höga porten på HETrans hus.

36. Swad nu mer af Jotham sägande är, och allt det han gjort hafwer, si, det är skrifwet i Juda Konungars Chrdnico.

37. I den tiden begynte HETren sända till Juda Rezin, Konungen i Syrien, och Belah, Remalia son. 2 Kon. 16: 5. Et. 7: 1.

38. Och Jotham affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen när sina fäder, uti fins faders Davids stad; och Ahas hans son wardt Konung i hans stad.

16. Capitlet.

Ahas. Rezin. Thiglath. Ahas altar, offer, bdb. Hiffia.

Ut i sjuttonde årena Belah, Remalia sons, wardt Ahas Konung, Jothams, Juda Konungs, son.

2. Tjugu åra gammal war Ahas, då han wardt Konung, och regerade sexton år i Jerusalem, och gjorde intet det HETranom hans Gud behagade, såsom hans fader David. 2 Chr. 28: 1.

3. Ty han wandrade på Israels Konungars wäg; dertill lät han sin son gå igenom eld, efter de Hedningars styggelse, hwilla HETren för Israels barn fördrifwit hade. 3 Mos. 18: 21. 5 Mos. 18: 10. 2 Chr. 28: 3.

4. Och han gjorde offer, och rökte på höjberna, och på alla badar, och under all grön trä.

5. På den tiden drog Rezin, Konungen i Syrien, och Belah, Remalia son, Israels Konung, upp till Jerusalem till att strida, och belade Ahas; men de kunde icke winna det. 2 Kon. 15: 37. Et. 7: 1.

6. På samma tiden fick Hekin, Konungen i Syrien, Elath igen till Syrien, och dref Judarna utur Elath. Och de Syrier kommo, och bodde deruti, allt intill denna dag.

2 Kon. 14: 22.

7. Men Ahas sände båd till Thiglath-Pileser, Konungen i Assyrien, och lät säga honom: Jag är din tjänare, och din son. Kom hitupp, och hjelp mig utu Konungens hand i Syrien, och Israels Konungs, hwilka sig emot mig uppreft hafwa.

8. Och Ahas tog det silfwer och guld, som i Hetrans huse och uti Konungshusens katebur funnet wardt, och sände Konungen i Assyrien stänker.

2 Egr. 28: 21.

9. Och Konungen i Assyrien hörde honom; och drog upp till Damascon, och wann det; och förde dem bort till Kir, och drap Hekin.

Am. 1: 5.

10. Och Konung Ahas drog emot Thiglath-Pileser, Konungen i Assyrien, till Damascon. Och då han såg ett altare, som i Damascon war, sände Konung Ahas ett münster och en efterliknelse till Presten Uria, såsom det gjordt war.

11. Och Uria Presten byggde ett altare, och gjorde det efter det, som Konung Ahas honom sändt hade ifrå Damascon, tillbehör Konung Ahas som ifrå Damascon.

12. Och då Konungen kom ifrå Damascon och såg altaret, offrade han deruppå;

13. Och upptände deruppå sitt bränneoffer, och spisoffer, och göt deruppå sitt drickoffer; och blodet af tadoffrena, som han offrade, lät han stänka på altaret. 2 Egr. 28: 23.

14. Men det kopparaltaret, som för Hetranom stod, tog han bort, så att det icke skulle stå emellan altaret och Hetrans hus; utan satte det utmed sidona wid altaret norrut.

2 Egr. 4: 1.

15. Och Konung Ahas böd Presten om Uria, och sade: På det stora altaret skall du upptända bränneoffer om morgonen, och spisoffer om aftonen, och Konungens bränneoffer, och hans spisoffer, och allt folkens bränneoffer i landena, samt med deras spisoffer, och drickoffer; och allt blodet af bränneoffer, och af allo andro offer skall du stänka deruppå; men om kopparaltaret vill jag wara fördräkt hwar jag göra skall.

16. Presten Uria gjorde allt det Konung Ahas befallde honom.

17. Och Konung Ahas bröt bort sidorna af stolarna, och hof bort kettlarna deraf, och hafwet hof han utaf de kopparoxar, som

woro derunder, och satte det uppå stengels-wet;

1 Kon. 7: 23.

18. Dertill Sabbathspredikostolen den de i husena byggt hade. Och Konungsgängern utantill wände han i Hetrans hus, för Konungens stull i Assyrien.

19. Swad nu mer af Ahas sägande är, hwad han gjort hafwet, si, det är skrifwet i Juda Konungars Chronico.

20. Och Ahas affonnade med sina fäder, och wardt begravnen när sina fäder wi Davids stad; och Hestia hans son wardt Konung i hans stad. 2 Egr. 28: 27.

17. Capitlet.

Israel bortförd af Salmanafer. De Samariters gubderjensk.

Uti tolfte årena Ahas, Juda Konung, wardt Hosea, Ela son, Konung öfwer Israel i Samarien, i nio år;

2. Och gjorde det ondt war för Hetranom, dock icke såsom de Israels Konungar, som för honom woro.

3. Emot honom drog upp Salmanafer, Konungen i Assyrien; och Hosea wardt benom undergiftwen, så att han gaf honom stänker.

4. Då Konungen i Assyrien fick weta, att Hosea hade ett förbund för händer, och hade sändt båd till So, Konungen i Egypten, och icke utgifwa wille årliga stänterna Konungen i Assyrien; belade han honom, och fästade honom i fängelse.

5. Och Konungen i Assyrien drog in i belandret, och till Samarien, och belade det i tre år.

6. Och uti nionde årena Hosea wann Konungen i Assyrien Samarien, och förde Israel bort i Assyrien, och satte dem i Halah, och i Habor wid den Ålfwen Golan, och uti de Meders städer. 2 Kon. 18: 10, 11.

7. Ty då Israels barn syndade emot Hetran deras Gud, den dem utur Egypti land fört hade, utu Pharaos hand, Konungens i Egypten, och fruktade andra gudar;

3 Ros. 15: 3.

8. Och wandrade efter Hedningarnas seder, hwilka Hetran för Israels barn fördrifwit hade, och såsom Israels Konungar gjort hade;

9. Och stidade sig icke tillbörliga för Hetranom sinom Gud; och byggde sig höjder i alla städer, både på slott och i fasta städer;

10. Och uppreste stödar och lundar på alla badar, och under all grön träd;

11. Och rätte der på alla höjder, lika såsom Hebningarna, hwilla HERRN för dem förbrifwit habe; och bedrefwo slem stycke, dermed de förtörnade HERRN;

12. Och tjente afgubar, om hwilla HERRN dem sagt hade: Detta stolen I icke göra.

2 Mos. 20: 2. 3. 23: 24. 5 Mos. 5: 7, 8.

13. Och då HERRN betygade i Israel och Juda, genom alla Propheeter och Eliere, och lät säga dem: Wänder om utaf ebra onda wägar, och håller min bud och rätter, efter all de lag som jag ebra säder budit hafwer, och jag genom mina tjenare Propheeterna till eter sändt hafwer.

1 Sam. 9: 9. Jer. 18: 11. 25: 5. 35: 15.

14. Men de lydde intet, utan gjorde sig bärnackade, såsom och deras säder gjort hade, hwille icke trodde på HERRN deras Gud.

5 Mos. 31: 27. 2 Mos. 34: 9.

15. Dertill föraktade de hans bud, och hans förbund som hans med deras säder gjort hade, och hans vittnesbörd som han ibland dem gjort hade, och wandrade efter deras säfängelighet, och wordo säfangelige liksom Hebningarna, som omkring dem woro, om hwilla HERRN dem budit hade, att de icke skulle göra såsom de.

Rom. 1: 21. 3 Mos. 18: 24.

16. Men de öfvergåfwo all HERRNS deras Guds bud, och gjorde sig två gjutna lifswar, och lundar; och tillbädo allan himmelens här, och tjente Baal;

2 Mos. 32: 8. 1 Kon. 12: 28. 30.

17. Och låto sina söner och bötttrar gå igenom eld, och foro med spådom och trollom; och gåfwo sig till att göra det ondt war för HERRNOM till att förtörna honom.

3 Mos. 18: 21.

20: 3. 1. 5 Mos. 18: 10. 2 Kon. 16: 3.

18. Så wardt HERRN ganska wred på Israel, och lastade dem bort ifrå sitt ansigte; så att intet blef qwart, utan Juda slägt allena.

Os. 1: 6.

19. Dertill höll icke heller Juda HERRNS fins Guds bud, utan wandrade efter Israels ledet, som de gjort hade.

20. Derföre förastade HERRN all Israels säd, och plågade dem; och gaf dem i råfwarehänder, tillbeh han lastade dem ifrå sitt ansigte.

21. Förty Israel wardt söndrad ifrå Dabids hus, och hade gjort sig Zerobeam, Nebats son, till Konung. Han wände Israel ifrå HERRNOM, och gjorde det så, att de swärliga syndade.

1 Kon. 12: 16, 20.

22. Alltså wandrade Israels barn uti alla Zerobeams synder, som han hade åstablommit, och icke återwände deraf;

23. Intillbeh HERRN lastade Israel ifrå sitt ansigte, såsom han igenom alla sina tjenare Propheeterna sagt hade. Så wardt då Israel bortförd uti sitt land in uti Assyrien, allt intill denna dag.

Jer. 25: 9.

24. Och Konungen af Assyrien lät komma folk af Babel, af Cutha, af Ava, af Samath, och Sepharvaim, och besatte de städer i Samarien uti Israels barnas stad; och de togo Samarien in, och bodde uti beh städer.

25. Men som de då begynte att bo der, och fruktade intet HERRN, sände HERRN lejon ibland dem, som slog dem ihjäl.

26. Och de låto säga Konungenom i Assyrien: De Hebningar, som du hafwer låtit komma hit, och besatt med de städer i Samarien, weta intet af landsens Guds seker; derföre hafwer han sändt lejon ibland dem, och si, de dräpa dem, efter de icke weta utaf landsens Guds seker.

27. Konungen i Assyrien böb, och sade: Föör dit en af Presterna, som dådan bortförde äro; han fare dit, och bo der; och han lære dem landsens Guds seker.

28. Så kom en af Presterna, som af Samarien bortförde woro, och satte sig i Beth-El, och lärde dem, huru de skulle frukta HERRN.

29. Men hwart och ett folk gjorde sig sin Gud, och satte dem uti de höjders hus, som de Samariter gjorde, hwart och ett folk uti sina städer, der de bodde.

30. De af Babel gjorde SuccothBenoth; de af Cuth gjorde Nergal; de af Samath gjorde Asima;

31. De af Ava gjorde Ribhas och Tharthal; de af Sepharvaim brände upp sina söner Abdrammelech och Anammelech, Sepharvaims gudom.

32. Och efter de och fruktade HERRN, gjorde de honom Prestet på höjderna utaf de ringesta ibland dem, och satte dem i höjdernas hus.

1 Kon. 12: 31.

33. Alltså fruktade de HERRN, och tjente lifswäl afgudomen, efter hwars föllens sed, dådan de förde woro.

34. Och intill denna dag göra de efter det gamla sättet, att de hwarken frukta HERRN, eller göra hans seker och rätter, efter de lag och bud, som HERRN Jacobs barn budit hafwer; hwilkom han det namnet Israel gaf.

1 Mos. 32: 28. 35: 10. 1 Kon. 18: 31.

35. Och gjorde HERRN ett förbund med dem, och höd dem, och sade: Fruktur inga andra gudar, och tillbedjer dem icke, och tjener dem icke, och offer dem icke;

Dom. 6: 10.

36. Utan HERRanom, som eder utur Egypti land fört hafwer, med stora magt och uträktom arm, honom frukter, honom tillbeder, och offer honom;

37. Och håller de seder, rätter, lag och bud, som han eder hafwer skrifwa låtit; att I alltid gören derefter, och icke frukten andra gudar;

38. Och förgäter icke det förbund, som han med eder gjort hafwer, att I icke frukten andra gudar;

39. Utan frukter HERRan edar Gud; han warber eder hjälpandes ifrån alla ebra fiendar.

40. Men desse lydde icke, utan gjorde efter sin förra sed.

41. Alltså fruktade desse Hedningarna HERRan, och tjente litväl sina gudar. Sammalunda gjorde och deras barn och barnabarn, såsom deras fäder gjort hade, allt intill denna dag.

18. Capitlet.

Histia nit. Israel sången. Sanherib, RabSale tros.

Uti trehje årena Hosea, Ela sons, Israels Konungs, wardt Histia Konung, Ahas son, Juda Konungs; 2 Chr. 28: 27.

2. Och war fem och tjugu åra gammal, då han wardt Konung, och regerade nio och tjugu år i Jerusalem; hans moder het Abi, Zacharia dotter.

2 Chr. 29: 1.

3. Och han gjorde det godt war för HERRanom, såsom hans fader David.

4. Han lade bort de höjder, och bröt omkull stobarna, och utrotade lundarna, och slog sönder den kopparsormen, som Mose gjort hade; ty allt intill den tiden hade Israels barn rått för honom, och han kallade honom Nehushtan. 2 Chr. 31: 1. 4 Mos. 21: 9.

5. Han förtröste på HERRan Israels Gud, så att ingen hans like war efter honom, ej heller för honom, ibland alla Juda Konungar.

6. Han höll sig intill HERRan, och trädde icke ifrån honom, och höll hans bud, som HERRen hade budit Mose.

7. Och HERRen war med honom, och hwart han utdrog, handlade han wisliga. Dertill

föll han af ifrå Konungen i Assyrien, och war honom icke underdånig.

8. Han slog och de Philisteer, allt intill Gasa, och deras gränser, både slott och fasta städer.

9. Uti fjerde årena Histia, Juda Konungs, det war hundra året Hosea, Ela sons, Israels Konungs, då drog Salmanaasser, Konungen i Assyrien, upp emot Samarien, och belade det; 2 Kon. 17: 6.

10. Och wann det efter tre år, uti fjette Histia åre, det är, uti nionde årena Hosea, Israels Konungs, så wardt Samarien wunnet.

11. Och Konungen af Assyrien förde Israel bort till Assyrien, och satte dem i Salah och Habor, wid den älfwen Gosan, och uti de Nebers städer;

12. Dertöre, att de icke lydt hade HERRans sins Guds röst, och hade öfwertrådt hans förbund; och allt det Mose HERRans tjennare budit hade, det hade de intet lydt, eller gjort.

13. Men uti fjortonde årena Konungs Histia, drog upp Sanherib, Konungen i Assyrien, emot alla fasta städer i Juda, och teg dem in. 2 Chr. 32: 1. Ef. 36: 1.

14. Då sände Histia, Juda Konung, till Konungen af Assyrien i Lachis, och lät säga honom: Jag hafwer syndat, wänd om ifrå mig; hwad du lägger mig uppå, det vill jag draga. Så lade Konungen af Assyrien på Histia, Juda Konung, trehundrad centener silfwer, och trettio centener guld.

15. Alltså gaf Histia ut allt det silfwer, som i HERRans hus, och i Konungshuset drätsel funnet wardt.

16. På den samma tiden slog Histia, Juda Konung, sönder dörrarna af HERRans tempel, och de skifwor, som han själv hade låtit bedraga dem med, och såd dem Konungen om af Assyrien.

17. Och Konungen af Assyrien sände Tharthan, och öfwersta kamreraren, och RabSale ifrå Lachis, till Konung Histia med stora magt till Jerusalem, och de drogo upp; och då de kommo, höllo de wid wattungsfärena af öfwersta dammen, som ligger wid den wägen på wallarekrenom; Ef. 7: 3.

18. Och de kallade Konungen. Då kom ut till dem Esaias, Histia son, höfmadstaren, och Sebna skrifwaren, och Joah, Ahas son, cancelleren. Ef. 22: 20.

19. Och RabSale sade till dem: Läre, säger Konung Histia: Så säger den stor

Konungen, Konungen af Assyrien: Swar är detta för en tröst, der du förlåter dig uppå?

20. Menar du, att du hafwer ännu råd och magt till att strida? Swaruppå förlåter då du dig nu, att du äst affallen ifrå mig?

21. Si, förlåter du dig uppå den sönderbräklade röfstaften Egypten? Swillen som söder sig wid honom, honom warber han gångandes upp i handena, och genomfänger benne; alltså är Pharao, Konungen i Egypten, allom dem som förlåta sig på honom.

hes. 29: 6.

22. Om I och wiljen säga till mig: Wi förlåte oss på HETran vår Gud; är icke han den, hwilken höjder och altare Hiftia hafwer aflagt, och sagt till Juda och Jerusalem: Höj detta altaret, som i Jerusalem är, stolen I tillbedja?

23. Så gör nu samman en hop minom berra, Konungenom af Assyrien, så vill jag så dig tutusenb hästar; låt se, om du kan åstadkomma dem, som beruppå riba måga.

24. Huru vill du då blifwa ständandes för en den minsta höfvingen, mins herras underdåna, om du förlåter dig uppå Egypten, för wagnars och reseidars skull?

25. Menar du, att jag utan HETrans wilja är hit uppbragen, till att förderfwa denna staden? HETren hafwer mig det befallt: Drag upp i detta landet, och förderfwa det.

26. Då sade Eliatim, Hiftia son, och Sebna, och Joab, till RabSake: Tala med dina tjenare på Syriske, ty wi förstå det, och tala icke med oss på Judiske, för folkens öron, som på muren är.

27. Men RabSake sade till dem: Hafwer nu min herre sändt mig till din herra, eller till dig, att jag besja orden säga skulle? Ja, till de män som sitta på muren, att de skulle äta sin egen träsk med eber, och brida sitt tiff.

28. Alltså stod RabSake, och ropade med böga röst på Judiske, talade, och sade: Hörer den stora Konungens röst, Konungens af Assyrien.

29. Detta säger Konungen: Låter icke Hiftia bebraga eber; ty han förmår icke fria eder utu mine hand;

30. Och låter icke Hiftia förtrösta eder på HETran, så att han säger: HETren skall fria oss, och denne stad skall icke gifwen warda i Konungens händer af Assyrien.

31. Hörer icke Hiftia; ty så säger Konungen af Assyrien: Hörer mig till wilja, och kom-

mer ut till mig, så skall hwar och en äta af sitt wintrå, och af sitt filonatrå, och brida af sin brunn;

32. Intillbed jag kommer, och hemtar eder uti ett land, det edro lande sitt är, der torn, must, bröb, wingårdar, oljotrå, olja och hannog uti är, så sän I lefwat, och icke dö; hörer intet Hiftia, ty han förförer eder, då han säger: HETren warder oss hjälpanes.

33. Hafwa och Hedningarnas gubar hwar och en hulptit sitt land ifrå Konungens hand i Assyrien? Ef. 10: 10, 11.

34. Swar äro de gubar i Samath och Arphad? Swar äro de gubar i Sepharvaim, Hena och Iva? Hafwa de och hulptit Samariem utu mine hand?

35. Swar är en gud ibland alla lands gubar, som sitt land friat hafwer utu mina hand, att HETren nu skall fria Jerusalem utu mina hand?

36. Då tigde folket, och swarade honom intet; ty Konungen hade bubit, och sagt: Swarar honom intet.

37. Så kom då Eliatim, Hiftia son, hofmästaren, och Sebna skrifwaren, och Joab, Asaphs son, cancelleren, till Hiftia med rifwen kläder, och gäfwat honom tillkänna RabSake ord.

1 Mos. 37: 29, 34. 2 Sam. 1: 11. Matth. 26: 65.

19. Capitlet.

Hiftia ångslan, tröst. Sanderids bref, skett, bråd.

Då Konung Hiftia det hörde, ref han sin kläder, och drog en säck uppå sig, och gick in uti HETrans hus; Ef. 37: 1.

2. Och sände Eliatim hofmästaren, och Sebna skrifwaren, samt med de äldsta Presterna, klädda i säcker, till Propheten Esaia, Amos son.

3. Och de sade till honom: Så säger Hiftia: Denne dagen är en bebröfswelses, bannors och förhåbelses dag; barnen äro komne till födsel; men ingen magt är till att föda.

4. Om tilläfwentyrs HETren din Gud wille höra all RabSake ord, hwilken hans herre, Konungen i Assyrien, utsändt hafwer, till att tala förhåbelse emot lefwandes Gud; och till att bannas med de ord, som HETren din Gud hört hafwer; så upphäf nu din bön för dem som ännu igenlefse äro.

5. Och Konungens Hiftia tjenare kommo till Esaia.

6. Då sade Esaia till dem: Så säger edrom herra: Detta säger HETren

Frakta dig intet för de ord, som du hört hafwer, der Konungens tjenare af Assyrien mig med förbådt hafwa. Ej. 37: 6.

7. Si, jag vill gifwa honom en anda, att han skall så höra ett rykte, och draga tillbaka igen i sitt land; och jag vill fölla honom med svärd i hans land.

8. Och då NabSase kom igen, fann han Konungen af Assyrien stridandes emot Libna; förty han hade hört, att han war dragen ifrå Lachis.

9. Och han fick höra om Thirhaka, Konungen i Ethiopien: Si, han är utdragen till att strida emot dig. Då wände han om, och sände båd till Hiftia, och lät säga honom:

10. Detta säger Hiftia, Juda Konung: Låt icke din Gud bedraga dig, på hwilken du dig förlåter, och säger: Jerusalem warder icke gifwit uti Konungens hand i Assyrien.

11. Si, du hafwer hört, hwad Konungarna i Assyrien gjort hafwa allom landom, och gifwit dem tillspillo; och du skulle nu friad warda?

12. Hafwa och Hebningarnas gudar friat dem, hwilka mine fäder förderfwat hafwa; Gogan, Saran, Reseph, och Edens barn, som i Thelassar woro?

13. Hwar är Konungen i Hamath, Konungen i Arphad, Konungen i den staden Sepharvaim, Hena och Ioa?

14. Då Hiftia hade anammat brefwet af båden, och läst det, gif han upp i HETrans bus, och upplät det för HETranom;

15. Och båd inför HETranom, och sade: HETRe Israels Gud, som sitter öfwer Cherubin, du äst allena Gud i all rike på jorden; du hafwer gjort himmel och jord.

1 Sam. 4: 4.

16. HETRe, böj din öron, och hör; HETRe, upplåt din ägon och se; och hör Sanheribs ord, den hitjändt hafwer, till att tala hädelse emot lefwandes Gud.

17. Det är sant, HETRe, Konungarna i Assyrien hafwa med svärd förlagt Hebningarna, och deras land;

18. Och hafwa kastat deras gudar i elden; ty de woro icke gudar, utan menniskors handwerk, stoff och sten; derföre hafwa de förlagt dem.

19. Men nu, HETRe wår Gud, hjälp oss uti hans hand, på det all rike på jordene skola förstå, att du, HETRe, allena äst Gud.

20. Så sände Esata, Amos son, till Hiftia, och lät säga honom: Detta säger HETRen

Israels Gud: Swad du af mig bebit hafwer om Sanherib, Konungen i Assyrien, der hafwer jag hört.

21. Detta är det HETRen emot honom talat hafwer: Jungfrun, dottren Zion, seraktar dig, och besportar dig; dottren Jerulem rister hufvudet efter dig.

22. Hwem hafwer du försmädat och förbådt? Öfwer hwem hafwer du uppbört dina röst? Du hafwer upphäfwit dina ägon emot den Heliga i Israel.

23. Du hafwer genom din sändningakt försmädat HETran, och sagt: Jag hafwer genom mina många wagnar stigit upp på bergshöjderna, uppå Libanons fibo; jag hafwer afbuggit de höga cedder, och utwalde furor, och är kommen intill yttersta herberg, i hans Carmels stog.

24. Jag hafwer grafwit, och utdragit de främmande watten, och hafwer med mitt fotabjelle uttorkat all förwarad watten.

Ej. 37: 25.

25. Men hafwer du icke hört, att jag detta långt tillsföre gjort hafwer, och af begynnelsen hafwer jag beredt det? Men nu hafwer jag det komma låtit, att faste städer skulle förfalla till en öde stenhop.

26. Och de som deruti bodde, skulle warda wanmägtige, och rådas och slämmas, och warda såsom örtar på markene, och som gröna gräset till hö på tafen, hwilket förtorkas förr än det moget warder. Ej. 120: 6.

27. Jag wet din boning, din utgång och ingång; och att du rasar emot mig.

28. Så efter du rasar emot mig, och ditt högmob är uppkommet för min öron, så skall jag sätta en ring i dina näsa, och ett bär i din mun, och skall föra dig den wägen som jag vill, som du hit kommen äst.

29. Och detta skall wara dig ett tecken: Ut detta är åt hwad som förtampadt är; uti de andro ärena hwad sjelft wärer; uti tredje ärena får och uppfärer, och planterer win-gårdar, och äter deras frukt.

Ej. 37: 30. 3 Waj. 25: 6.

30. Och Juda hus, som frälst och igenlikwet är, skall ännu rota sig nedantill, och bära frukt ofwantill.

31. Ty utaf Jerusalem warda utgångande de som igenbäse äro; och utaf Bions berg, de som unslupne äro; HETrans Jebelsämit warder detta görandes. Ej. 31: 7.

32. Derföre säger HETRen om Konungarna i Assyrien alltså: Dett skall icke komma i denna staden, och ingen pil stjuta der in, och

ingen stöd föra der före, och ingen wall upplasta der omkring ;

33. Utan han skall draga den wägen tillbaka igen, som han kommen är, och skall intet komma i denna staden ; HERRN hafwer det sagt.

34. Och jag skall bestärma denna staden, så att jag honom hjälpa will för mina skull, och för Davids min tjenares skull.

35. På den samma natten for HERRANS Ängel ut, och slog i de Assyriers lägre hundradetusen, och fem och åttio tusend män ; och då de om morgonen hittida uppstodo, fi, då låg allt fullt med döda kroppar.

2 Ebr. 32: 21. Ef. 37: 36.

36. Alltså bröt Sankerib, Konungen af Assyrien, upp, drog sina färde, och wände om, och blef i Nineve.

37. Och då han tillbad i Nisrochs sine guds hus, slogo honom hans söner med swärd, Adrammelech och SarGzer, och undflydde in uti det landet Ararat ; och hans son Esarhaddon wardt Konung i hans stad.

Ef. 37: 38.

20. Capitlet.

Hiskia sjukdom, lifslängd, ärggrighet, död. Manasse Konung.

På den tiden wardt Hiskia dödsjuk ; och Propheten Esaia, Amos son, kom till honom, och sade till honom : Så säger HERRN : Se! du ditt hus ; ty du måste dö, och icke blifwa lefwandes.

2 Ebr. 32: 24. Ef. 39: 1.

2. Men han wände sitt ansigte till wäggarna, och bad till HERRN, och sade :

3. Ad HERR! Kom dock ihåg, att jag hafwer troliga wandrat för dig, och med rättfärdigt hjerta, och gjort det dig hafwer lust warit. Och Hiskia gret swärliga.

4. Men som Esaia icke ännu balfwades igenom staden utkommen war, kom HERRANS ord till honom, och sade :

5. Wänd om, och säg Hiskia mins folks första : Detta säger HERRN din faders Davids Gud : Jag hafwer hört dina böner, och sett dina tårar ; si, jag will göra dig helbregda ; tredje dagen härefter skall du uppgå i HERRNS hus.

6. Och jag skall förlänga ditt lif till femton år, och fria dig och denna staden uti Konungens hand i Assyrien, och bestärma denna staden för mina skull, och för min tjenares Davids skull.

7. Och Esaia sade : Här mig hit ett stycke

filon. Och när de hade det fått honom, lade han det på höldena, och han wardt helbregda.

8. Hiskia sade till Esaia : Swad tedden är dertill, att HERRN will göra mig helbregda, och jag uppgå skall i HERRNS hus tredje dagen härefter ?

9. Esaia sade : Detta tecknet skall du hafwa af HERRANOM, att HERRN skall så göra med dig, som han sagt hafwer ; will du att sluggen skall gå tio stred framåt, eller tio stred tillbaka ? Ef. 38: 8.

10. Hiskia sade : Det är lätt, att sluggen går framåt tio stred, det will jag icke ; utan att han går tio stred tillbaka.

11. Då allskade Propheten Esaia HERRAN, och sluggen gick tillbaka tio stred, som han framåt gångit hade på Ahas säjare.

12. På den tiden sände BerodachBalaban, Balabans son, Konungen i Babel, bref och gäfwor till Hiskia ; förty han hade hört, att Hiskia hade varit framt.

Ef. 39: 1.

13. Och Hiskia gjorde sig glad med dem, och wiste dem hela örtahuset, silfwer, guld, speceri, och den bästa oljon, och harnesthuset, och allt det i hans satebur för handens war ; och war intet i hans hus, och i allt hans wäld, det Hiskia dem icke wiste.

2 Ebr. 32: 25, 31.

14. Så kom Propheten Esaia till Konung Hiskia, och sade till honom : Swad hafwa desse männerna sagt ? Och hwaban äro de komne till dig ? Hiskia sade : De äro utaf fjerran land komne till mig, ifrån Babel.

15. Han sade : Swad hafwa de sett i bino huse ? Hiskia sade : De hafwa sett allt det i mino huse är ; och i mina häfwor är intet, som jag dem icke wist hafwer.

16. Då sade Esaia till Hiskia : Hör HERRANS ord :

17. Ei, den tid skall komma, att allt skall bortfördt warda uti ditt hus till Babel, och allt det dine fäder församlat hafwa intill denna dag ; och skall intet igenlefdt warda, säger HERRN.

18. Dertill de barn, som af dig komma, som du förbandes warder, skola warda tagne till att wara kamererare i Konungens palats i Babel. Ef. 39: 7. Dan. 1: 3, 18.

19. Hiskia sade till Esaia : Det är så godt, som HERRN sagt hafwer. Och sade ytterligare : Ware dock frid och sanning i min tid. 1 Sam. 3: 18.

20. Swad nu mer af Hiskia sägande är, och all hans magt, och hwad han gjort hafwer, och om dammen och watturännorna,

bermed han ledde watten in i staden, si, det är skrifwet uti Juda Konungars Chronico.

2 Ebr. 29: 1. 32: 30.

21. Och Hiftia affomnade med sina fäder; och Manasse hans son wardt Konung i hans stad.

21. Capitlet.

Manasse styggelse, dot, blod, bdb. Amon, Josia, Konungar.

Manasse war tolf åra gammal, då han wardt Konung, och regerade fem och femtio år i Jerusalem; hans moder het Sephiziba.

2 Ebr. 33: 1.

2. Och han gjorde det ondt war för HETren ananom, efter Hedningarnas styggelse, som HETren för Israels barn fördrifwit hade.

3. Och han afwände sig, och uppbyggde de höjder, som hans fader Hiftia nederbrutit hade, och uppsatte Baals altare, och gjorde lundar, såsom Achab, Israels Konung, gjort hade; och tillbad all himmelens här, och tjente dem; 2 Kon. 18: 4. 1 Kon. 16: 33.

4. Och byggde altare i HETrans hus, der HETren om sagt hade: Jag skall sätta mitt Namn i Jerusalem. 5 Mos. 12: 5.

1 Kon. 8: 29. 2 Ebr. 7: 12.

5. Och han byggde allom himmelens här altare, uti båda gårdarna till HETrans hus;

6. Och lät sin son gå igenom eld, och altiade på foglarop och tecken, och höll spåmän och tecknatydare, och gjorde mydet det ondt war för HETranom, der han honom med förtörnade.

3 Mos. 18: 21. Jer. 32: 35. 3 Mos. 19: 26.

20: 27. 5 Mos. 18: 10, 11. 1 Sam. 28: 9.

7. Han satte också en lundagud, den han gjort hade, i huset, om hwilket HETren till David och hans son Salomo sagt hade: Uti detta hus, och i Jerusalem, det jag utwält hafwer utur alla Israels släkter, will jag sätta mitt Namn i ewig tid.

2 Sam. 7: 10, 13.

1 Kon. 8: 19. 9: 3. Ps. 132: 13.

8. Och skall icke låta Israels fot mer röra sig ifrå det land, som jag deras fäder gifwit hafwer; dock så, om de hålla och göra efter allt det jag budit hafwer, och efter all be- lag, som min tjenare Mose dem budit hafwer.

9. Men de lydde intet; utan Manasse förförde dem, så att de gjorde wärre än Hedningarna, som HETren för Israels barn fördrifwit hade.

10. Då talade HETren genom sina tjene- re Propheterna, och sade:

11. Derföre, att Manasse, Juda Konung, hafwer denna styggelsen gjort, som wärre är än all den styggelse som de Amoreer gjort hafwa, som för honom moro; och hafwer beflites kommit Juda till att spuda med sina afgudar; Jer. 15: 4.

12. Derföre säger HETren Israels Gud alltså: Si, jag skall låta komma olycka öfwer Jerusalem och Juda, så att hwilken som helst det får höra, honom skall det gälla i båda hans drön. 1 Sam. 3: 11. Jer. 19: 3.

13. Och jag skall utsträcka öfwer Jerusalem Samarie inöfver, och Achabs hus wigt; och skall utstölja Jerusalem, såsom man utstoljer bilar, och skall omsörta det.

Ez. 34: 11. Hag. 2: 6.

14. Och jag skall låta några af minom ar- wedel blifwa qwara, och gifwa dem uti deras fiendars händer, att de skola warda till ett rof och stöfwel allom deras fiendom;

15. Derföre, att de gjort hafwa det mig illa behagar, och hafwa förtörnat mig, ifrå den dag, då deras fäder foro utur Egypten, allt intill denna dag.

16. Och utgöt Manasse ganska mycket ostoi- digt blod, intill dess Jerusalem på alla fiber fullt wardt; förutan de synder, der han med kom Juda till att spuda, att de gjorde det ondt war för HETranom. 2 Kon. 24: 3. 4.

17. Swab nu mer af Manasse sägande är, och allt det han gjort hafwer, och om hans synder, som han bedref, si, det är skrifwet uti Juda Konungars Chronico.

2 Ebr. 33: 2. 3.

18. Och Manasse affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen i trädgården om wid hans hus, nämliga i Uffa trädgård; och hans son Amon wardt Konung i hans stad.

2 Ebr. 33: 20.

19. Tu och tjugu åra gammal war Amon, då han wardt Konung, och han regerade i tu år i Jerusalem; hans moder het Mesullemeth, Haruz dotter, af Jotba. 2 Ebr. 33: 21.

20. Och han gjorde det HETranom illa behagade, såsom hans fader Manasse gjort hade;

21. Och wandrade i allan den wäg, jem hans fader wandrat hade, och tjente de afgu- dar, som hans fader tjent hade, och tillbad dem;

22. Och öfwer gaf HETran sina fäders Guds, och wandrade icke på HETrans wäg.

23. Och hans tjenare gjorde ett förbund emot Amon, och bråpo Konungen i hans hus. 2 Ebr. 33: 24.

24. Men folket i landena slog alla dem, som förbundet emot Konung Amon gjort hade. Och folket i landena gjorde Josia, hans son, till Konung i hans stad.

25. Swad Amon nu mer gjort hafwer, si, det är skrifwet i Juda Konungars Chronico.

26. Och man begrof honom i hans graf, i lifsa trädgård; och hans son Josia wardt Konung i hans stad.

22. Capitlet.

Josia botar templet, sinner, läser lagen, gråter, sönas. Josia war åtta åra gammal, då han wardt Konung, och regerade ett och tretio år i Jerusalem; hans moder het Jedida, Abaja dotter, af Bozath. 2 Ekr. 34: 1.

2. Han gjorde det godt war för HETrans nom, och wandrade i allom fins faders Dawids wäg, och höjde hwarken på högra sibona, eller på den wenstra.

3. Uti abertonde årena Konungs Josia, sände Konungen Saphan, Ahalia son, Messullams sons, skrifwaren, bort uti HETrans hus, och sade:

4. Gad upp till öfwersta Presten Hiltia, att man må få honom de penningar, som till HETrans hus införde äro, och dörrawaltarena församlat hafwa af folkena.

2 Kon. 12: 4, b, 11.

5. Att de måga gifwa dem arbetarena, som betiällbe äro i HETrans hus, och gifwa dem som arbeta på HETrans hus, och bota det som förfallet är i husena;

6. Känliga timbermannom, byggningsmannom, murmåstarom, och dem som trä och huggen sten löpa stola, till husets förbättring;

7. Död så, att man ingen räkenstap skulle taga af dem för de penningar, som under deras hand antwardade worbo; utan de skulle handla dermed på sina tro.

2 Kon. 12: 15. 2 Ekr. 34: 12.

8. Och öfwerste Presten Hiltia sade till skrifwaren Saphan: Jag hafwer funnit lagboken uti HETrans hus; och Hiltia fick Saphan boken, att han skulle den läsa.

5 Mos. 31: 24.

9. Och skrifwaren Saphan bar henne till Konungen, och bådade honom igen, och sade: Dine tjenare hafwa tillhopahemtat de penningar, som i husena funne woro, och hafwa utgifwit dem arbetarena, som betiällbe äro i HETrans hus.

10. Och förtäljde skrifwaren Saphan Konungen, och sade: Hiltia Presten fick

mig ena bok; och Saphan las henne för Konungen.

11. Då Konungen hörde orden i lagboken, ref han sin kläder sönder.

12. Och Konungen båd Hiltia Presten, och Ahilam, Saphans sone, och Achbor, Michaja sone, och Saphan skrifwarenom, och Asaja, Konungens tjenare, och sade: 2 Ekr. 34: 20.

13. Går bort, och fråger HETran, för mig, för folket, och för hela Juda, om denna bokenes ord, som funnen är; ty det är en stor HETrans wrede, som är upptänd öfwer oss; derföre, att wåre fäder icke lydt hafwa denna bokenes ord, att de måtte gjort allt det derutinnan skrifwet är.

14. Då gingo Ahilam Hiltia Presten, Ahilam, Achbor, Saphan och Asaja, till den Prophetiskan Judas, Sallums hustru, Thilbas sons, Sathas sons, klådawaltarens; och hon bodde i Jerusalem i dem andra delem, och de talade med henne.

15. Men hon sade till dem: Detta säger HETren Israels Gud: Säger dem manne, som eder till mig sändt hafwer:

16. Så säger HETren: Ei, jag skall låta komma olycko öfwer detta rum, och dess inbyggare, efter all lagens ord, som Juda Konung hafwer läsa låtit.

17. Derföre, att de hafwa öfwergifwit mig, och rökt andra gudar, fördrömande mig med allt deras handawerk; derföre skall min wrede upptändas emot detta rum, och skall icke utsläkt warba.

18. Men Juda Konunge, som eder ut-sändt hafwer till att fråga HETran, stolen I så säga: Så säger HETren, Israels Gud:

19. Derföre, att ditt hjerta hafwer bemett sig, af de ord som du hört hafwer, och hafwer ödmjukat dig för HETranom, då du hörde hwad jag sagt hade emot detta rum, och dess inbyggare, att de skulle warba till en förböfelse och förbannelse, och hafwer riswit din kläder sönder, och hafwer gråtit för mig, så hafwer jag och hört det, säger HETren.

20. Derföre will jag samta dig till dina fäder, att du skall samlas i grafwena med frib, och din ägon icke se stola alla denna olyckona, som jag öfwer detta rum föra skall. Och de sade Konungen om det igen.

23. Capitlet.

Josia nitälskan, död. Joabas, Joasim, Konungar.

Och Konungen sände bort, och till honom församlades alle de äldste i Juda och Jerusalem. 2 Ekr. 34: 29.

2 Och Konungen gick upp i Hétrans hus, och hvar man af Juda, och alle Jerusalem inbyggare med honom, Prestér och Propheter, och allt folket, både små och store; och man lät för deras brön all förbundens bolls ord, hvilken i Hétrans hus funnen war.

2 Kon. 22: 8.

3. Och Konungen gick in till en stod, och gjorde ett förbund för Hétranom, att de skulle wandra efter Hétranom, och hålla hans bud, vittnesbörd och rättér, af allt hjerta, och af allo hjäl, att de skulle upprätta detta förbunds ord, som skrifne stodo uti desso bok; och allt folket trädde uti förbundet.

2 Kon. 11: 14.

4. Och Konungen böd öfwersta Presten om Hilla, och Presten om af det andra skiftet, och öfverwaktaren, att de skulle utlasta af Hétrans tempel allahanda tåg, som till Baal och lunden, och all himmelens här gjort war; och de brände det upp utanför Jerusalem i Kidrons dal, och stöftet deraf warbt buret till BethEl.

2 Kon. 21: 7.

5. Och han affatte de Samarim, hvilka Juda Konungar siktat hade, till att röla på höjderna uti Juda städer, och omkring Jerusalem; beflöles Baals, solenes, månans, planeternas och all himmelens härskare;

Os. 10: 5. 3ers. 1: 4. 2 Kon. 21: 3.

6. Och lät föra lunden utu Hétrans hus, ut för Jerusalem, i Kidrons bäck, och brände honom upp i Kidrons bäck, och gjorde honom till stoft, och lastade stoftet appå det meniga folks grifter.

2 Ebr. 34: 4.

7. Och han bröt bort de roffarehus, som woro wid Hétrans hus, der qwinnor uti wofno tapeter till lunden.

8. Och han lät församla alla Presterna utu Juda städer, och orenade de höjder, der Presterna rötte, ifrå Geba allt intill Berseba; och han bröt bort portaltaren, som woro uti ingången i Josua stadsfogdans port, hvilken woro på wenstra sidone, der man går till stadsporten.

Jer. 11: 13.

9. Och offrade icke höjdernas Prestér någon tid på Hétrans altare i Jerusalem, utan åto af de ofyrade brödena, ibland sina bröder.

10. Han orenade och Tophet, uti Hinnoas barnas dal, att ingen skulle låta gå sin son eller sina dotter genom eld för Molech;

11. Och tog bort de hästar, hvilka Juda Konungar solene uppfatt hade, i ingången om åt Hétrans hus, till Methan Melechs amin-

nelse, kamererarens, som i Barbarim war; och solenes wagnar brände han upp i eld;

12. Så och altaren på taken i Ahas sal, den Juda Konungar gjort hade; och de altare, som Manasse gjort hade uti de två gårdar åt Hétrans hus, bröt Konungen bort, och lopp dådan, och lastade deras stoft i Kidrons bäck.

Jer. 19: 13. 3ers. 1: 5. 2 Kon. 21: 1.

13. Och de höjder, som för Jerusalem woro, på höggra sidone, wid berget Mashith, sem Salomo Israels Konung byggt hade till Astoreth, Sidons flyggelse, och Chemos, Moabs flyggelse, och Milcom, Ammonens barnas flyggelse, orenade Konungen;

2 Kon. 23: 24. 1 Kon. 11: 5.

14. Och slog sönder stoberna, och utrotade lundarna, och nppfyllde deras rum med mennistoben;

2 Kon. 34: 13. 4 Mos. 33: 52. 5 Mos. 7: 1.

15. Sammalunda och det altaret i BethEl, höjden, som Jerobeam, Nebats son, gjort hade, den Israel hade kommit till att syna; det samma altaret bröt han neder, och bejderna, och brände upp höjderna, och gjorde henne till stoft, och brände upp lunden.

1 Kon. 12: 25.

16. Och Josia wände sig om, och fick se de grifter, som woro på bergena, och sände bort, och lät hemta benen utu grifterna, och upprände dem på altarena, och orenade de, efter Hétrans ord, som Guds mannen utropat hade, den detta så förefagt hade.

1 Kon. 13: 2. 2 Ebr. 34: 1.

17. Och han sade: Hvad är detta för en wård, som jag här ser? Och folket i stadenom sade till honom: Det är den Guds mansens grift, som af Juda kom, och detta utropade, som du gjort hafwer med altarena i BethEl.

1 Kon. 13: 30.

18. Och han sade: Låt honom ligga; ingen röre hans ben. Alltså worde hans bej friade, med den Prophetens ben, som utaf Samarien kommen war.

19. Han lastade och bort all höjders hus uti Samarie städer, som Israels Konungar gjort hade, till att förstörna (Hétran), och gjorde med dem alldeles såsom han i BethEl gjort hade.

20. Och han offrade alla höjdernas Prestér, som der woro, på altaren, och brände i mennistoben deruppå, och kom igen till Jerusalem.

2 Ebr. 34: 5.

21. Och Konungen böd folkerna, och sade

Håller HETranom ebrom Gud Passah, såsom skrifwet är i denna förbunds bok.

2 Mos. 12: 3. x. 5 Mos. 16: 2. 2 Ghr. 35: 1.

22. Ty intet Passah war så hållet som detta, ifrå de domares tid, som Israel dömdo, och i alla Israels Konungars och Juda Konungars tid;

23. Utan i abertonde årena Konungs Josia wardt detta Passah hållet HETranom i Jerusalem.

24. Detslites rensade Josia ut alla spåmän, tecknatybare, beläte och asgubar, och all stoggele, som i Juda land och i Jerusalem iedde worbo; på det han skulle upprätta lagens ord, som skrifne stodo i boken, som Presten Silfia fann i HETrans hus.

3 Mos. 19: 31.

20: 27. 5 Mos. 18: 11. Ef. 8: 19.

25. Hans like hade ingen Konung warit för honom, den så af allt hjerta, af allo själ, och alla krafter sig till HETrau wände, efter all Moje lag; och efter honom kom ej heller hans like upp.

26. Dock wände icke HETren sig ifrå sine stora wredes grymhet, der han med öfwer Juda förörtnad war, för all de retelses skull, dermed Manasse honom rett hade.

27. Och HETren sade: Jag will och lasta Juda ifrå mitt ansigte, såsom jag Israel bortkastat hafwer; och skall förlasta denna staden, som jag utwalt hafwer, nämliga Jerusalem, och det hus, der jag om sagt hafwer: Mitt Namn skall wara der.

2 Ren. 24: 3. 4.

28. Swad nu mer af Josia sågande är, och allt det han gjort hafwer, si, det är skrifwet uti Juda Konungars Chronico.

29. Uti hans tid drog Pharaos Necho, Konungen i Egypten, upp emot Konungen af Assyrien, wid den älfmena Wrat; men Konung Josia drog emot honom, och blef dö i Megibbo, då han hade sett honom.

2 Ghr. 35: 20. Jer. 46: 2. 2 Kon. 14: 8.

30. Och hans tjenare förde honom dödan ifrå Megibbo, och hade honom till Jerusalem, och begrofw honom i hans graf; och folket i landena togo Joahas, Josia son, och smorde honom, och gjorde honom till Konung i hans faders stad. 2 Ghr. 35: 24. 36: 1.

31. Tre och tjugu åra gammal war Joahas, då han wardt Konung, och regerade tre månader i Jerusalem; hans moder het Samutal, Jeremia dotter af Libna.

32. Och han gjorde det ondt war för HETranom, såsom hans fader gjort hade.

33. Men Pharaos Necho grep honom i Nit-lath i Samaths land, att han icke regera skulle i Jerusalem; och lade en bestättning på landet, hundrade centener silfwer, och en centener guld.

34. Och Pharaos Necho gjorde Elialim, Josia son, till Konung uti hans faders Josia stad, och wände hans namn Jojakim. Men Joahas tog han, och förde in uti Egypten; der blef han dö.

35. Och Jojakim gaf Pharaos silfret och guld; dock bestattade han landet, att han sådant silfwer gifwa kunde efter Pharaos befallning; hwar och en, efter sina förmågo, bestattade han till silfwer och guld ibland folket i landena, att han det Pharaos Necho gifwa skulle.

36. Fem och tjugu åra gammal war Jojakim, då han wardt Konung, och regerade ellofwa år i Jerusalem; hans moder het Zebuda, Nebaja dotter af Numa. 2 Ghr. 36: 6.

37. Och han gjorde det ondt war för HETranom, såsom hans fader gjort hade.

24. Capitlet.

Jojakim dö. Jojachin fångas. Zedekia Konung.

Uti hans tid drog Nebucadnezar upp, Konungen i Babel, och Jojakim wardt honom underdånig i tre år. Och han wände sig om, och föll ifrå honom. 2 Ghr. 36: 6.

2. Och HETren lät komma öfwer honom krigsfolk, utu Chaldeen, utu Syrien, utu Moab, och ifrån Ammons barn; och lät komma dem i Juda, att de skulle förderfwa honom, efter HETrans ord, det han talat hade genom sina tjenare Propheterna.

2 Kon. 20: 17.

22: 15, 16. 23: 27. Jer. 13: 9.

3. Men det stebde Juda alltså, efter HETrans ord, på det han skulle lasta dem ifrå sitt ansigte för Manasse synds skull, som han gjort hade;

2 Kon. 21: 11.

4. Och för det ostylbiga blods skull, som han utgöt, och gjorde Jerusalem fullt med ostylbigt blod; och derföre wille HETren icke förlåta.

2 Kon. 21: 16.

5. Swad nu mer af Jojakim sågande är, och allt det han gjort hafwer, si, det är skrifwet uti Juda Konungars Chronico.

2 Ghr. 36: 4.

6. Och Jojakim affomnade med sina fäder, och hans son Jojachin wardt Konung i hans stad.

7. Och Konungen i Egypten drog icke mer utu sitt land; förty Konungen i Babel hade

honom borttagit allt det som Konungens i Egypten war, ifrån Egypti bäst allt intill den älsfwen Phrath.

8. Aberton ära gammal war Jojachin, då han Konung wardt, och regerade tre månader i Jerusalem; hans moder het Nehushta, Elnathans dotter af Jerusalem.

9. Och han gjorde det ondt war för HERRANOM, såsom hans fader gjort hade.

10. På den tiden drog NebucadNezars Konungens tjenare i Babel upp till Jerusalem, och kringlade staden med bålwerk.

Dan. 1: 1.

11. Och då NebucadNezar kom till staden med sina tjenare, belade han honom.

12. Men Jojachin, Juda Konung, gick ut till Konungen af Babel med sine moder, med sina tjenare, med sina öfverstar och kamerarer. Och Konungen af Babel anammade honom i hans rikes åttionde åre;

13. Och tog ut dådan alla häfwor uti HERRANS hus, och i Konungshuset; och slog fönster all gylbene kärile, som Salomo, Israels Konung, gjort hade uti HERRANS tempel, såsom HERRNEN sagt hade;

2 Kon. 20: 17. Ef. 39: 6.

14. Och förde bort hela Jerusalem, alla öfverstar, alla wäldiga, tiotusend fångar, och alla timbermän, och alla smeder, och lät intet qwart blifwa, utan det ringesta folket i landena;

1 Sam. 13: 19.

15. Och förde bort Jojachin till Babel, Konungens moder, Konungens hustrur, och hans kamerarer; desliques de mynbiga i landena förde han och fångna bort ifrå Jerusalem till Babel;

2 Chr. 36: 10.

16. Och hwad hästa folket war, sjutusenb, och de timbermän och smeder, tusende, alle starke frigmän. Och Konungen af Babel förde dem till Babel.

Jer. 52: 28.

17. Och Konungen af Babel gjorde Matthanias, hans faderbroder, till Konung i hans stad, och förwände hans namn Zedekia.

Jer. 37: 1.

18. Ett och tjugu år gammal war Zedekia, då han wardt Konung, och regerade ellofwa år i Jerusalem; hans moder het Samital, Jeremia dotter af Libna.

1 Chr. 3: 15. 2 Chr. 36: 11. Jer. 52: 1.

19. Och han gjorde det ondt war för HERRANOM, såsom Jojakim gjort hade.

20. Ty det stebde alltså med Jerusalem och Juda utaf HERRANS wrede, tilldess han kastade dem bort ifrå sitt ansigte. Och Zedekia wardt affällig ifrå Konungenom i Babel.

25. Capitlet.

Jerusalem belagdt. Zedekia gripen. Tempelstet brändt. Folket dörfördt.

Och det begaf sig i nionde åren af hans rike, på tionde dagen i tionde månaden, kom NebucadNezar, Konungen i Babel, med all sin magt för Jerusalem, och de li-grade sig der före, och byggde stansar allt omkring.

2 Chr. 36: 17.

2. Alltså wardt staden belagdt, allt intill ellofte året af Konung Zedekia rike.

Jer. 39: 1. 52: 4.

3. Men i nionde månadenom wardt hungren stark i stadenom, så att folket i landena hade intet äta.

Jer. 52: 6.

4. Då föll man in i staden, och alle frigmän flydde om nattena, den wägen ifrå porten, som går emellan de två murar af Konungsträdgården. Och de Chaldeer lågo omkring staden. Och han flydde den wägen åt hedmarkerna.

5. Men de Chalbeers magt jagade efter Konungen, och grepo honom på hedmarkerna wid Jericho. Och alle frigmännen, som när honom woro, woro förstingrade ifrå honom.

6. Men Konungen grepo de, och förde honom upp till Konungen af Babel till Babel: och de sade en dom öfwer honom.

7. Och de slogo Zedekia barn ihjäl för hans ögon, och stungo Zedekia hans ögon ut, och bundo honom med kedjor, och förde honom till Babel.

Jer. 39: 6.

8. På sjunde dagen i femte månadenom, det är nittonde året NebucadNezars, Konungens i Babel, kom NebusarAdan höfmaästaren, Konungens tjenare i Babel, till Jerusalem;

9. Och uppbrände HERRANS hus, och Konungshuset, och all hus i Jerusalem, och all stor hus brände han upp med eld.

10. Och hela de Chalbeers magt, som med höfmaästarenom war, bröt omkull murarna, som omkring Jerusalem woro.

11. Men det andra folket, som qwart war i stadenom, och de som till Konungen af Babel fallne woro, och det andra meniga folket, förde NebusarAdan höfmaästaren bort.

12. Och af de ringesta i landena lät höfmaästaren blifwa till wingårds män, och åker män.

13. Men de kopparstodrar i HERRANS hus, och stolar, och kopparhufvet, som i HERR-

rans hus war, flogo de Chalbeer sönder, och förde kopparen till Babel.

1 Kon. 7: 15, 23. Jer. 27: 19.

14. Och grytor, skoflar, knifwar, sledar, och all kopparsläfse, dermed man tjente, togo de bort.

1 Kon. 7: 50.

15. Dertill tog hofmästaren pannor och bäden, hwad af guld och silfwer war;

16. Två stobar, ett haf, och de stolar, som Salomo hade göra låtit till Hérans hus; kopparen af all denna tygen stod icke till wälgandes.

17. Aderton alnar hög war en stoben, och knappen derpå war och af koppar, och tre alnar hög; och gjordarne, och granatäplen allt omkring knappen, war och allt af koppar; wid samma sättet war och den andre stoben med gjordar.

1 Kon 7: 16. 2 Chr. 3: 15. Jer. 52: 21.

18. Och hofmästaren tog Presten Seraja af församlet, och Presten Zephania af det andra stiftet, och tre dörrwäktare,

4 Ros. 3: 1. x.

19. Och en kamerer utu stadenom, som öfwer krigsmännerna satt war, och fem män, som allstädes hade ståndit för Konungenom, och i stadenom funne woro, och Sopber, härbofswitsmannen, som folket i landena strida lärde, och sextio män af landsfolkerna, som i stadenom funne woro.

20. Dessa tog NebusadNabn hofmästaren, och förde dem till Konungen af Babel till Riblath.

21. Och Konungen i Babel slog dem ihjäl i Riblath, i de landena Hamath. Alltså wurdte Juda bortförd utu sitt land.

22. Men öfwer det folk, som qwart blef i Juda land, som NebucadNazar, Konungen i Babel, qwart blifwa lät, satte han Gedalja, Ahilams son, Sappans sons.

Jer. 40: 6.

23. Då nu allt krigsfolkets höfswitsmän och männerna hörde, att Konungen af Babel hade upplatt Gedalja, kommo de till Gedalja i Mizpa, nämliga Ismael, Nethania son, och Johanan, Kareahs son, och Seraja, Chanhumeths son, den Netophathiten, och Jaasania, Raachati son, samt med deras män.

24. Och Gedalja swor dem, och deras män, och sade till dem: Fruktar eder intet att wara de Chalbeers underdånar; blifwer i landena, och warer Konungenom af Babel underdånige, så går eder wäl.

25. Men i sjunde månadenom kom Ismael, Nethania son, Elisama sons, utaf Konungsliga släkt, och tio män med honom, och flogo Gedalja ihjäl; dertill de Judar och Chalbeer, som med honom woro i Mizpa.

Jer. 41: 2.

26. Då reste sig upp allt folket, både små och store, och krigsöfwerstarna, och kommo in uti Egypten; förty de fruktade sig för de Chalbeer.

27. Uti sjunde och tretionde årena, seban Jojachin, Juda Konung, bortförd war, på sjunde och tjugonde dagen i tolfte månadenom, hos EvilMerodach, Konungen i Babel, uti först årena af sitt rike, Jojachins, Zuba Konungs, hufwud upp utu fängelsehuset;

Jer. 52: 31.

28. Och talade wänliga med honom, och satte hans stol utöfwer de Konungars stolar, som när honom woro i Babel;

29. Och förwandlade hans fängelsekläder; och han åt alltid inför honom i alla sina lifsdagar;

30. Och satte honom före hans del, den man honom alltid gifwa skulle af Konungenom, hwar dag, så länge han lefde.

Ände på Andra Konunga Boken

PRIMUS CHRONICORUM.

Den Första Boken af Chronicon.

1. Capitlet.

Adams, Noahs, Abrahams, Esau barn. Doms
Konungar.

- Adam, Seth, E. 108, 1 Ref. 5:3.
2. Kenan, Mahalaleel, Jared,
3. Henoch, Methusalah, Lamech,
4. Noah, Sem, Ham, Naphet. 1 Ref. 9:18.
5. Naphets barn äro desse: Gomer, Magog, Madai, Javan, Thubal, Mesech, Tbars.
1 Ref. 10:2.
6. Men Gomers barn äro: Ascenas, Niphath, Thogarma.
7. Javans barn äro: Elisa, Tharssa, Chittim, Dobani, Dobanum.
8. Hams barn äro: Chus, Mizraim, Phut, Canaan. 1 Ref. 10:6.
9. Men Chus barn äro desse: Seba, Havila, Sabtha, Raema, Sabtesha. Raema barn äro: Seba och Deban.
10. Men Chus födde Nimrod. Han begynte wara wäldig på jordene. 1 Ref. 10:8.
11. Mizraim födde Rubim, Ananiam, Sephim, Naphthubim,
12. Yarusim, Casluchim; af hwilkom utkomne äro de Philistini och Caphtorim.
13. Men Canaan födde Sidon, sin första son, och Heth,
14. Jebusi, Emori, Girgass,
15. Givi, Arki, Sini,
16. Arvadi, Bemari och Hamathi.
17. Sems barn äro desse: Elam, Assur, Arphachsad, Lud, Aram, Uz, Gul, Gether och Malesch. 1 Ref. 10:22.
18. Men Arphachsad födde Salah; Salah födde Eber. 1 Ref. 11:14.
19. Men Eber wordo födde två söner; den ene het Peleg, derföre att i hans tid wardt landet deladt; och hans broder het Jafetan. 1 Ref. 10:25.
20. Jafetan födde Almodad, Saleph, Hajaraveth, Jarah,
21. Hadoram, Usal, Dikela,
22. Ebal, Abimael, Seba,
23. Ophir, Davila och Jobab. Desse äro alle Jafetans barn.
24. Sem, Arphachsad, Salah,

1 Ref. 11:10.

25. Eber, Peleg, Regu,
26. Serug, Nador, Tharah,
27. Abram, det är Abraham. 1 Ref. 17:1.
28. Men Abrahams barn äro: Isaac och Ismael. 1 Ref. 21:2, 3. 16:15.
29. Detta är deras ätter: den förste Ismaels son Nebajoth; Nedar, Abdeel, Misjam, 1 Ref. 25:17.
30. Misma, Duma, Massa, Hadab, Themi,
31. Jethur, Naphis, Redma. Desse äro Ismaels barn.
32. Men Returas barn, Abrahams frilleson födde Simran, Jassan, Medan, Midian, Jisbak, Surh. Och Jassans barn äro: Seba och Deban. 1 Ref. 25:1.
33. Och Midians barn äro: Ephra, Ephra, Hanoch, Abida, Eldaa. Desse äro alle Returas barn.
34. Abraham födde Isaac. Isaacs barn äro: Esau och Israel. 1 Ref. 25:25, 26.
35. Esau barn äro: Eliphas, Reguel, Jeus, Jaelam, Korah. 1 Ref. 36:1, 2.
36. Eliphas barn äro: Teman, Omer, Zephi, Gatham, Kenas, Thimna, Amalet.
37. Reguels barn äro: Rahath, Serah, Samma och Miffa.
38. Seirs barn äro: Lotan, Sobal, Zibeon, Ana, Dison, Ozer, Disan. 1 Ref. 36:29.
39. Lotans barn äro: Hori, Homam; och Thimna war Lotans syster.
40. Sobals barn äro: Aljan, Manaheth, Ebal, Zephi, Dnam. Zibeons barn: Aja och Ana.
41. Ana barn äro: Dison. Disons barn äro: Hamran, Esban, Zithran, Eberan.
42. Ezers barn äro: Bilhan, Saadon, Jaachan. Disans barn äro: Uz och Aran.
43. Desse äro de Konungar, som regerade i Edoms land, förre än någor Konung regerade ibland Israels barn: Bela, Seors son; och hans stad het Dinhaba. 1 Ref. 36:31.
44. Och då Bela blef dödd, wardt Konung i hans stad Jobab, Serahs son af Bozra.
45. Då Jobab blef dödd, wardt Konung i hans stad Husam, usaf de Temaniters land.
46. Då Husam blef dödd, wardt Konung i hans stad Hadad, Sebabs son, hwilken li

de Mibianitter på de Moabiters mark; och hans stad het Abitt.

47. Då Hadab blef död, wardt Konung i hans stad Samla af Maftela.

48. Då Samla blef död, wardt Konung i hans stad Saul af Nehoboth wid älfwena.

49. Då Saul blef död, wardt Konung i hans stad Baalhanan, Achors son.

50. Då Baalhanan blef död, wardt Konung i hans stad Hadab; och hans stad het Bag; och hans hustru het Nebetabeel, Matreds dotter, och Mesahabs dotter.

51. Då Hadab blef död, worde Förstar i Edom: den Försten Thimna, den Försten Aija, den Försten Jetheth, 1 Mos. 36: 40.

52. Den Försten Abolibama, den Försten Elz, den Försten Pinon,

53. Den Försten Kenas, den Försten Themin, den Försten Mibzar,

54. Den Försten Magbiel, den Försten Iram. Deße äro de Förstar i Edom.

2. Capitlet.

Jacobs, Juda slägt. Kirjathsearim.

Deße äro Israels barn: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issaschar, Sebulon,

1 Mos. 46: 8, x.

2. Dan, Joseph, BenJamin, Naphtali, Gad, Affer.

3. Juda barn äro: Er, Onan, Sela; de tre worde honom födde af Sua dotter den Cananeistkon. Men Er, den förste Juda son, war arg för HECranom, derföre drap han honom. 1 Mos. 38: 3, 7. 46: 12.

4. Men Thamar hans sonahustru födde honom Perez och Serah, så att all Juda barn woro fem. 1 Mos. 38: 28, 29.

5. Perez barn äro: Hezron och Samul.

6. Men Serah barn äro: Simri, Ethan, Heman, Chalcol, Dara. Deße tillhupa äro fem.

7. Charmi barn äro: Achaz, hwißen kederswade Israel, då han förtoq sig på det tillspillogifwet war. Jos. 7: 1.

8. Ethan barn äro: Asaria.

9. Hezrons barn, som honom födde äro: Zerahmeel, Ram, Chelubai.

10. Ram födde Amminadab; Amminadab födde Rahesson, den Förstan för Juda barn.

4 Mos. 1: 7. Ruth 4: 19. Matt. 1: 4.

11. Rahesson födde Salma; Salma födde Boas.

12. Boas födde Obed; Obed födde Isai;

13. Isai födde sin första son Eliab, Abi-Nadab den andre, Simeas den tredje,

1 Sam. 16: 10.

14. Nethaneel den fjerde, Nabbai den femte,

15. Ozem den sjette, David den sjunde.

1 Sam. 17: 12.

16. Och deras systar woro: Jerusa och Abigail. Jerusa barn äro: Abisai, Joab, Asabel, de tre. 1 Sam. 26: 6.

17. Men Abigail födde Amasa; och Amasa fader war Jether, en Ismaelit.

2 Sam. 17: 25.

18. Caleb, Hezrons son, födde med den quinnone Asuba och med Jerigoth; och deße äro hennes barn: Jeser, Sobab och Ardon.

19. Då Asuba blef död, tog Caleb Ephraim; hon födde honom Hur.

20. Hur födde Uri; Uri födde Bezaleel.

2 Mos. 31: 2.

21. Derefter besof Hezron Machirs dotter, Gileads faders; och han tog henne, då han war sextio åra gammal; och hon födde honom Segub.

22. Segub födde Zair; han hade tre och tjugu släder i Gileads land. Dom. 10: 4.

23. Och han tog utaf de samma Gesur och Aram, Zairs hvar; deriill Kenath med deß döttrar, sextio släder. Deße äro alle Machirs barn, Gileads faders. 4 Mos. 32: 41.

24. Efter Hezrons död i CalebEphraim lefde Hezron sina hustru Abia; hon födde honom Ashur, Theloa fader.

25. Zerahmeel, Hezrons förste son, hade barn; den förste Ram, Buna, Oren och Ozem, och Abia.

26. Och Zerahmeel hade ännu ena andra hustru, som het Atarah; hon är Onams moder.

27. Rams barn, Zerahmeels första sons, äro: Maaz, Jamin och Efer.

28. Men Dnam hade barn: Sammai och Jaba. Sammai barn äro: Nadab och Abisur.

29. Men Abisurs hustru het Abigail; hon födde honom Ahban och Mosib.

30. Nadabs barn äro: Seled och Appaim; och Seled blef död barnlös.

31. Appaims barn äro: Jisei. Jisei barn äro: Sefan. Sefans barn äro: Ahlai.

32. Jaba barn, Sammai broders, äro: Jether och Jonathan; men Jether blef död barnlös.

33. Men Jonathans barn äro: Peleth och Sasa. Det äro Zerahmeels barn.

34. Men Sefan hade inga söner, utan

bötkrar. Och Sejan hade en Egyptisk tjenare, han het Jarha.

35. Och Sejan gaf Jarha, sinom tjenare, sina dotter till hustru; hon födde honom Attai.

36. Attai födde Nathan; Nathan födde Sabab.

37. Sabab födde Ephlal; Ephlal födde Obed;

38. Obed födde Jechu; Jechu födde Asaria;

39. Asaria födde Helez; Helez födde Elasa;

40. Elasa födde Sismai; Sismai födde Sallum;

41. Sallum födde Jekania; Jekania födde Elisama.

42. Salebs barn, Jerahmeels broders, äro: Mesa, hans förste son; han är Siphys fader, och Marefa barn, Hebrons faders.

43. Hebrons barn äro: Korah, Thappuah, Relem och Sema.

44. Men Sema födde Raham, Jorkeams fader; Relem födde Sammai.

45. Sammai son het Maon; och Maon war Bethjurs fader.

46. Men Ephra, Salebs frilla, födde Haran, Moza och Gafes. Haran födde Gafes.

47. Men Zabbai barn äro: Regem, Jotham, Sejan, Pelet, Ephra och Saaph.

48. Men Maacha, Salebs frilla, födde Seber och Thirhana;

49. Och födde deslikes Saaph, Madmanna fader, och Seva, Machbena fader, och Gibea fader. Asja war Salebs dotter.

Joi. 15: 16.

50. Dessa woro Salebs barn, Jurs den förste sonens af Ephrata; Sobal, Kiriath-Jearims fader,

51. Salma, Bethlehemens fader, Hareph, BethGaders fader.

52. Och Sobal, Kiriath-Jearims fader, hade söner; han såg halfwa Manuboth.

53. Men de slägter i Kiriath-Jearim woro: de Jithriter, Puthiter, Sumathiter och Misraiter. Utaf desom äro utkomne de Jorgathiter och Esthaoliter.

54. Salma barn äro: Bethlehem och de Netophathiter, kronorna till Joabs hus, och hälften af de Manathiter af den Jorgiten.

55. Och de Kristwares slägter, som i Jabez bodde, äro: de Thirathiter, Simathiter, Sushathiter. Det äro de Kinitter, som komne äro af Hamath, BethRechabs fader.

3. Capitlet.

David's barn. Juda Konungar, Förkar.

Dessa äro Davids barn, som honom födde äro i Hebron: den förste, Ammon, af Ahinoam den Jisreelitiskone; den andre, Daniel, af Abigail den Carmelitiskone;

2 Sam. 3: 2.

2. Den tredje, Absalom, Maachas son, Thalmaj dotters, Konungens i Geshur; den fjerdte, Adonia, Haggiths son;

3. Den femte, SepbathJa, af Abital; den sjette, Jithream, af hans hustru Egla.

4. Dessa sex äro honom födde i Hebron; förty han regerade der i sju år och sex månader; men i Jerusalem regerade han i tre och tretio år.

5. Och dessa äro honom födde i Jerusalem: Simea, Sobab, Nathan, Salomo, de sju, af BathSua, Ammiels dotter; 2 Sam. 5: 14.

6. Dertill Jibchar, Elisama, Eliphelet,

7. Noga, Nebheg, Zaphia,

8. Elisama, Eljaba, Eliphelet, de nio.

9. Dessa äro alle Davids barn, förutan de som frillobarn woro. Och Thamar war deras syster.

2 Sam. 13: 1.

10. Salomos son war Rehabeam. Hans son war Abia. Hans son war Asa. Hans son war Josaphat.

1 Kon. 11: 43. 1 Kon. 14: 34. Matt. 1: 7.

11. Han son war Joram. Hans son war Ahasia. Hans son war Joas.

2 Kon. 8: 16.

12. Hans son war Amazia. Hans son war Asaria. Hans son war Jotham.

2 Kon. 12: 21.

13. Hans son war Abas. Hans son war Hiftia. Hans son war Manasse.

2 Kon. 15: 38.

14. Hans son war Amon. Hans son war Josia.

2 Kon. 21: 17.

15. Men Josia söner woro: Den förste, Johanan; den andre, Jojalim; den tredje, Zedekia; den fjerdte, Sallum.

2 Kon. 23: 30. 34. 24: 17.

16. Men Jojalims barn woro: Jechonia. Hans son war Zedekia.

17. Jechonia barn, den fången wardt, woro: Sealtziel,

2 Kon. 24: 6. 15. Jer. 22: 30.

18. Malkiram, Phedaja, Seneazar, Jekania, Hosama, Nebabia.

19. Phedaja barn woro: Serubbabel och Simi. Serubbabels barn woro: Mesullam och Hanania, och deras syster Selomit;

20. Dertill Sasuba, Ohel, Berechia, Sasadia, Jusabhesed, de fem.

21. Panania barn woro: Pelatia och Jesaja. Hans son war Nephaja. Hans son war Arnan. Hans son war Obadja. Hans son war Sechania.

22. Men Sechania barn woro: Semaja. Semaja barn woro: Sattus, Jigeal, Bariah, Rearia, Saphat, de sex.

23. Rearia barn woro: Eljoenai, Piftia, Aftisam, de tre.

24. Eljoenai barn woro: Sobaja, Eliafih, Pbelaja, Aftub, Johanan, Delaja, Anani, de sju.

4. Capitlet.

Perez, Jabez, Galeb, Sela, Simeon, Gebor.

Juda barn woro: Perez, Bezron, Charmi, Hur och Sobal.

1 Mos. 38: 29. 46: 12. 1 Efr. 2: 4.

2. Men Reaja, Sobals son, födde Jabeth. Jabeth födde Ahumai och Lahab. Det äro de Jorgathiters släfter.

3. Detta är den fadrens Ethams släkte: Isreal, Jisima, Jibbas; och deras syfter het Hajelesponi.

4. Och Pnuel, Gebors fader, och Efer, Ensa fader. Det äro Hurs barn, den första Epprata sons, Bethlehemers faders.

5. Men Aehur, Ehetoa fader, hade två hustrur: Helea och Naara. 1 Efr. 2: 24.

6. Och Naara födde honom Ahufam, Epher, Ehemeni, Ahafhari. Det äro Naara barn.

7. Men Helea barn woro: Bereth, Jesohar och Ethnan.

8. Men Goz födde Anub, och Hazobeba, och de Aharhels släfter, Farums sons.

9. Men Jabez war härigare än hans bröder; och hans moder kallade honom Jabez; ty hon sade: Jag hafwer födt honom med behymmer.

10. Och Jabez åkallade Israels Gud, och sade: Om du wälsignar mig, och förwidgar mina gränssor, och din hand blifwer med mig, och så flässa med det onka, att det mig intet behymrar. Och Gud lät sli som han bad.

11. Men Ehelub, Euahs broder, födde Achir, det är Eshons fader.

12. Men Eshon födde Bethrapha, Baseah och Echeinna, fadren till den staden Nahas. Det äro de män af Recha.

13. Renas barn woro: Athniel och Seraja. Athniels barn woro: Jathath.

Jos. 15: 17. Dom. 3: 9.

14. Och Meonothai födde Dphra. Och Seraja födde Joab, en fader åt de timbermän i dalenom; ty de woro timbermän.

15. Galebbs barn, Jephunne sons, woro: Jru, Ela och Naam. Ela barn woro: Renas. 4 Mos. 32: 12.

16. Jephaleels barn woro: Siph, Sipba, Thiria och Asareel.

17. Efra barn woro: Jether, Mered, Epher och Jalon, och Thahar med Mirjam, Sammai, Jisbah Eshemoa fader.

18. Och hans hustru Judia födde Jered, Gebors fader, Heber, Eodjo fader, Jekuthiel, Sanoahs fader. Dessa äro Dithias barn, Pharaos dotters, hwilka Mareb tog.

19. Den hustrunes Sodja barn, Nahams syfters, Regila faders, woro: Hagarmi, och Eshemoa den Raachathiten.

20. Simeons barn woro: Amnon, Minnah, och Benhanan, Ethilon. Jisai barn woro: Sohet och Bensohet.

21. Sela barn, Juda sons, woro: Er, Lecha fader, Laeda, Mareja fader, och de linwäfwares släfter i Asbea hus; 1 Mos. 38: 6.

22. Dertill Josim, och de män af Geseba, Joas, Saraph, hwilke husherrar woro i Moab, och bodde i Lahem; som de gamle säga.

23. De woro pottomakare, och bodde ibland planteringar och gårdar, när Konungenom i hans arbete, och sommo och blefwo der.

24. Simeons barn woro: Remuel, Jammin, Jariß, Serah, Saul. 1 Mos. 46: 10.

25. Hans son war Sallum. Hans son war Mißsam. Hans son war Misma.

26. Misma barn woro: Samuel. Hans son war Saccur. Hans son war Simei.

27. Simei hade sexton söner, och sex dötrar; och hans bröder hade icke mång barn; och all deras släkt förskade sig icke så mycket, som Juda barn.

28. Men de bodde i Berseba, Molaba, HazarGual, Jos. 19: 2.

29. Bilha, Egem, Etholab,

30. Bethuel, Horma, Zilag,

31. BethMarchaboth, HazarGustim, BethBirei, Saarim. Det woro deras släder, allt intill Konung David.

32. Dertill deras byar, Etham, Ain, Rimmon, Thochen, Asan, de fem släderna;

33. Och alle de byar, som woro omkring dessa släderna, allt intill Baal. Det är deras boning, och deras ätt ibland dem.

34. Och Mesobab, Jamslech, Josa, Amazia son,

35. Joel, Jechu Josibia son, Seraja sons, Asiels sons,

36. Eljoenai, Jaacoba, Jesohaja, Asaja, Adiel, Jisimiel, och Benaja,

37. Eisa, Siphei son, Allons sons, Jedaja sons, Simri sons, Semaja sons.

38. Dese woro namntunnige Förstar uti deras ätter, och i deras fäders hus; och belabe sig ut, efter det de woro många.

39. Och de drog bort till att fara till Gebor, intill öster på dalen, på det de skulle söka bet för deras får.

40. Och de funno feta och goda bet, och ett widt land, stilla och rikt; ty i förtiden bodde der de af Ham.

41. Och de som nu wid namn bestrifue äro, kommo i Fiftia tid, Juda Konungs, och sloggo deras hyddor och bousingar, som der funne wordo, och gjorde dem tillspillo, allt intill denna dag; och bodde i deras stad; ty der war bet för får.

42. Och gingo ut af dem af Simeons barnom, semhundrad män, intill Seirs berg, med deras öfwerstar, Belatia, Rearia, Reppaja, och Ussiel, Jisei barn;

43. Och sloggo de återsefde af de Amaleliter, som undslupne woro; och bodde der allt intill denna dag.

5. Capitlet.

Ruben, Gad, Manasse. Phulo, Thiglath-Pileseres fängelse.

Rubens barn, första Israels sons, ty han war förste sonen; men derfore, att han sine fäders fäng besmittade, wardt hans förstfödselrätt gifwen Josephs barnom, Israels sons; och han wardt icke räknad till förstfödselona.

1 Mos. 29: 32. 35: 22. 48: 6. 49: 4.

2. Ty Juda, som mächtig war ibland sina bröder, honom wardt Förstadsömet för honom gifwet, och Joseph förstfödselrätten.

3. Så äro nu Rubens, första Israels sons, barn: Hanoch, Ballu, Bezron och Charmi.

1 Mos. 46: 9. 2 Mos. 6: 14. 4 Mos. 26: 5.

4. Joels barn woro: Semaja. Hans son war Gog. Hans son war Simei.

5. Hans son war Micha. Hans son war Reaja. Hans son war Baal.

6. Hans son war Beera, hwilken Thiglath-Pileser, Konungen i Assyrien, bortförde fången; han är en Förste ibland de Rubeniter.

2 Kon. 15: 29.

7. Men hans bröder i deras ätter, då de i

deras börd räknade wordo, hade Jegiel och Zacharia för höfwitsmän.

8. Och Bela, Asas son, Sema sons, Joels sons, han bodde i Aroer, och intill Nebe och Baal-Meon;

9. Och bodde emot öster, intill man kommer till ofnena wid den älfwena Byrath: förty deras bostap war mycken i Gileads land.

10. Och i Sauls tid förde de örlig emot de Hagariter, så att de föllo genom deses hand, och bodde i deras hyddor, in mot alla den östra ängden Gilead.

11. Gabs barn bodde twärtöfwer ifrå dem, uti de landena Basan, allt intill Salcha:

Jos. 13: 24.

12. Joel den främste, Sapham den andre, Jaenai och Saphat i Basan.

13. Och deras bröder i deras fäders hus woro: Michael, Mesullam, Seba, Jorai, Jaecan, Sia och Eber, de sju.

14. Dese äro Abihails barn, Suri sons, Jaroahs sons, Gileads sons, Michaels sons, Jessai sons, Jahso sons, Bus sons.

15. Abi, Abdiels son, Guni sons, war en öfwerste uti deras fäders hus;

16. Och bodde uti Gilead i Basan, och i des dötrar, och i alla Sarons förstäder, allt intill des ändar.

17. Dese wordo alle räknade i Sotthams, Juda Konungs, och Jerobeams, Israels Konungs tid.

2 Kon. 15: 5. 14: 23.

18. Rubens barn, de Gabiter, och de halfwa släktenes Manasse, woro stridsamme män, som söld och swärð föra och låga spänna lunde, och försjarne till att strida: de woro fyra och fyratio tusend, och sjuhundrad och sextio, som i här drogo.

19. Och då de stridde med de Hagariter, hulpo dem Jetur, Naphis och Robab;

1 Mos. 23: 15.

20. Och gäfwos de Hagariter i deras händer, och allt bet som med dem war; förty de ropade till Gud i stridene, och han behörde dem; ty de trodde till honom.

21. Och de förde bort deras bostap, femtio tusend camelar, tjuhundrad och femtio tusend får, tufusend åsnar, och hundratusend meniskors själar.

22. Och der föllo många säre; ty striden war af Gubi. Och de bodde i deras stad allt intill den tiden de fångne wordo.

2 Kon. 17: 3. 6.

23. De halfwa släktenes Manasse barn bodde i de landena, ifrå Basan allt intill

Baalhermon och Senir, och det betaget Hermon, och de woro många.

24. Och desse woro höfswitsmän till deras fäders hus: Ephraim, Jisai, Eliel, Atriel, Jeremia, Hobab, Jabbiel; wäldige, mågtige män, och namnkunnige höfswitsmän uti deras fäders husom.

25. Och då de förto sig emot deras fäders Gud, och i horeri gingo efter de folks gudar der i landena, som Gud för dem förgjort hade,

26. Uppwäcke Israels Gud Phuls anda, Konungens i Assyrien, och Eglathwilners anda, Konungens i Assyrien, och förde bort de Rubeniter, Gabiter och den halfwa släkten Manasse, och lät komma dem till Halah och Hober och Hara, och till den öfwen Gofan, allt intill denna dag.

2 Kon. 15: 19. 29.

6. Capitlet.

Erol slägt, gränfor, ämbete, fäder.

Revi barn woro: Gersom, Rehath och Merari.

2 Mos. 6: 16. 4 Mos. 26: 57. 1 Chr. 23: 6.

2. Rehaths barn woro: Amram, Jizear, Hebron och Ussiel.

3. Amrams barn woro: Aaron, Mose och Mirjam. Aarons barn woro: Nadab, Abihu, Eleazar och Jithamar.

4. Eleazar födde Pinehas; Pinehas födde Abisua;

5. Abisua födde Bultti; Bultti födde Uffi;

6. Uffi födde Serahia; Serahia födde Merajoth;

7. Merajoth födde Amaria; Amaria födde Ahitob;

8. Ahitob födde Zadol; Zadol födde Ahimaaz;

9. Ahimaaz födde Asaria; Asaria födde Johanan;

10. Johanan födde Asaria, hwilken Prest war i husena, som Salomo byggde i Jerusalem.

11. Asaria födde Amaria; Amaria födde Ahitob;

12. Ahitob födde Zadol; Zadol födde Sallum;

13. Sallum födde Hilkia; Hilkia födde Asaria;

14. Asaria födde Seraja; Seraja födde Jojabab;

15. Men Jojabab warbt med bortförd, då Herren lät bortföra Zuba och Jerusalem sångna af Nebucabnezar.

2 Kon. 25: 11.

16. Så äro nu Levi barn desse: Gersom, Rehath, Merari.

17. Gersoms barn heta alltså: Libni och Simeï.

2 Mos. 6: 17.

18. Rehaths barn heta: Amram, Jizear, Hebron och Ussiel.

19. Merari barn heta: Naheli och Musi.

Det äro de Leviters ätter efter deras fäder.

20. Gersoms son war Libni; hans son war Jathath; hans son war Simeï;

21. Hans son war Joab; hans son war Jodo; hans son war Serah; hans son war Jeathrai.

22. Men Rehaths son war Amminabad; hans son war Korah; hans son war Affir;

23. Hans son war Ellana; hans son war Eglaph; hans son war Affir;

24. Hans son war Jathath; hans son war Uriel; hans son war Ussia; hans son war Saul.

25. Ellana barn woro: Amasai och Ahimoth.

26. Hans son war Ellana; hans son war Ellana Sophai; hans son war Nahath;

27. Hans son war Eliab; hans son war Zerobab; hans son war Ellana; 1 Sam. 1: 1.

28. Hans son war Samuel; hans föstfödde war Basni och Abia.

29. Merari son war Naheli; hans son war Libni; hans son war Simeï; hans son war Ussa;

30. Hans son war Simeï; hans son war Jaggija; hans son war Asaja.

31. Desse äro de som David satte till att sjunga i Herrens hus, då arken hwilade;

32. Och tjente för boningene och wittnesbördens tabernakel med sjungande, allt intill Salomo byggde Herrens hus i Jerusalem;

och stodo efter deras sät i deras ämbete.

33. Och desse äro de som stodo, och deras barn: Ussiel Rehaths barnom war Seman sångaren, Joels son, Samuels sons,

34. Ellana sons, Zerobabs sons, Eliels sons, Thoabs sons,

35. Juppis sons, Ellana sons, Nahaths sons, Amasai sons,

36. Ellana sons, Joels sons, Asaria sons, Zephania sons,

37. Eglaphs sons, Affirs sons, Eglaphs sons, Korabs sons;

38. Jizears sons, Rehaths sons, Levi sons, Israels sons.

39. Och hans broder Affaph stod på hans högra sido. Och Affaph war Berechias son, Simeias sons,

40. Michaels sons, Baaseja sons, Malchija sons,
 41. Ethni sons, Serabs sons, Adaja sons,
 42. Ethans sons, Simma sons, Simej sons,
 43. Jahaths sons, Gersons sons, Levi sons.
 44. Men deras bröder, Merari barn, stodo på wänstra sidone, nemliga Ethan, Kisi son, Abbi sons, Malluchs sons,
 45. Sasabia sons, Amazia sons, Silfia sons,
 46. Amzi sons, Bani sons, Samers sons,
 47. Maheli sons, Musi sons, Merari sons, Levi sons.
 48. Men deras bröder, Leviterna, woro stickade till allehanda ämbete uti Guds hus boning.
 49. Men Aaron och hans söner woro i det ämbetet, som war, upptända på bränneoffrets altare, och på rökaltarena, och till alla sysslor uti det aldrabelgaste, och till att försöna Israel, såsom Moise Guds tjenare budit hade.
 2 Kof. 30: 7. 8. 4 Kof. 4: 16.
 50. Aarons barn äro desse: Eleazar hans son; hans son war Pinehas; hans son war Abihua;
 51. Hans son war Bussi; hans son war Ussi; hans son war Serabia;
 52. Hans son war Merajoth; hans son war Amaria; hans son war Abitob;
 53. Hans son war Zadok; hans son war Ahimaaz.
 54. Och detta är deras koning och säte uti deras gränser, nämliga Aarons barnas af de Rehathiters ätt; ty lotten föll till dem.
 55. Och de gåfwo dem Hebron i Juda land, och dess förstäder allt omkring.
 4 Kof. 35: 2. 3. Jos. 21: 13.
 56. Men stadens mark och dess byar gåfwo de Caleb, Jephunne son. Jos. 21: 12.
 57. Så gåfwo de nu Aarons barnom de fristäder, Hebron och Libna, och dess förstäder, Jattir och Esthemoa, och dess förstäder,
 5 Kof. 19: 3.
 58. Silen och dess förstäder, Debir och dess förstäder,
 59. Asan och dess förstäder, BethSemes och dess förstäder;
 60. Och af BenJamins släkte, Geba och dess förstäder, Alemeth och dess förstäder, Anathoth och dess förstäder; så att alla städer i deras ätter woro tretton.
 61. Men dem androm Rehaths barnom i deras ätter woro, af den halfwa Manasse släkte, genom lott gifne tio städer.

62. Gersons barnom i deras ätter woro af Isachars släkte, och af Assers släkte, och af Naphtali släkte, och af Manasse släkte i Basan, tretton städer gifne.
 63. Merari barnom i deras ätter woro genom lott gifne, af Rubens släkte, och af Guds släkte, och af Sebulons släkte, tolf städer;
 64. Och Israels barn gåfwo också Leviterna städer, med deras förstäder;
 65. Nämliga genom lott, af Juda barnas släkte och af Simeons barnas släkte, och BenJamins barnas släkte, de städer, som de wid namn före sade.
 66. Men Rehaths barnas ätt kommo städer till, af Ephraims släktes gränser.
 67. Så gåfwo de nu de andra Rehaths barnas ätt de fristäder, Sechem på Ephraims berg och dess förstäder, Geser och dess förstäder, Jos. 21: 21.
 68. Isimeam och dess förstäder, BethSoren och dess förstäder;
 69. Aialon och dess förstäder; GathKimmun och dess förstäder;
 70. Dertill, af den halfwa släktene Manasse, Auer och dess förstäder, Bileam och dess förstäder.
 71. Men Gersons barnom gåfwo de, af den halfwa Manasse släktes ätt, Golan i Basan och dess förstäder, Asaroth och dess förstäder;
 72. Af Isachars släkte, Kedbes och dess förstäder, Daberath och dess förstäder;
 73. Ramoth och dess förstäder, Anem och dess förstäder;
 74. Af Assers släkte, Masal och dess förstäder, Abbon och dess förstäder.
 75. Husof och dess förstäder, Rehob och dess förstäder;
 76. Af Naphtali släkte, Kedbes i Galilee och dess förstäder, Hammon och dess förstäder, KiriatHaim och dess förstäder.
 77. Dem androm Merari barnom gåfwo de, af Sebulons släkte, Kimmone och dess förstäder, Thabor och dess förstäder;
 78. Och på hinfidon Jordan tvärsörre Jericho österut wid Jordan: Af Rubens släkte, Bezer i stuenne och dess förstäder, Jahzah och dess förstäder,
 79. Kedemoth och dess förstäder, Mephath och dess förstäder;
 80. Af Guds släkte, Ramoth i Gilead och dess förstäder, Mahanaim och dess förstäder,
 81. Hesbon och dess förstäder, Jafer och dess förstäder.

7. Capitlet.

Isakher. BenJamin. Rappithali. Manasse.
Ephraim. Affer.

Isaschars barn woro : Thola, Phua, Jasub och Simron, de fyra.

1 Ros. 46: 13. 4 Ros. 26: 23.

2. Thola barn woro : Uffi, Aephaja, Zetiel, Jahmai, Jibsam och Samuel, hufwud uti deras faders hus af Thola, och wäldige män i deras ätter, wid det talet i Davids tid tu och tjugu tusend och serhundrad.

3. Uffi barn woro : Jisraja. Jisraja barn woro : Michael, Obadja, Joel och Jissija, de fem ; och woro alle hufwitsmän.

4. Och med dem i deras ätter uti deras faders hus woro wäpnade härfolk till strid, sex och tretio tusend ; ty de hade många hufstrur och barn.

5. Och deras bröder i alla Isaschars ätter, wäldige män, woro sju och åttatio tusend, och woro alle räknade.

6. BenJamins barn woro : Bela, Becher och Jediel, de tre.

1 Ros. 46: 21. 4 Ros. 26: 38.

7. Bela barn woro : Ezbou, Uffi, Uffiel, Jeremoth och Zri, de fem, hufwitsmän i fädernas hus, wäldige män, och woro räknade tu och tjugu tusend, och fyra och tretio.

8. Bechers barn woro : Semira, Joas, Eliezer, Eljoenai, Dnuri, Jeremoth, Abia, Anathot och Alameth, de woro alle Bechers barn ;

9. Och woro räknade i deras ätter efter hufwitsmännen i deras faders hus, wäldige män, tjugutusen och tuhundrad.

10. Jediels barn woro : Bilhan. Bilhans barn woro : Jeus, BenJamin, Ehub, Ebeanaa, Sethan, Tharhis och Abischar.

11. De woro alle Jediels barn, fädernas hufwitsmän, wäldige män, sjuttotusen tuhundrad, som i här utdrogo till att strida.

12. Och Suppim och Huppim woro Zris barn ; men Hufim woro Achers barn.

13. Rappithali barn woro : Sahziel, Guni, Jezer och Sallum af Bilha barn.

1 Ros. 46: 24. 4 Ros. 26: 48.

14. Manasse barn äro desse : Esriel, hwilken hans frilla Aramia födde ; men han födde Machir, Gileads fader.

15. Och Machir gaf Suppim och Huppim hufstrur, och hans syster het Maacha ; hans andre son het Zelaphehad ; och Zelaphehad hade döttrar.

4 Ros. 27: 1.

16. Och Maacha, Machirs hufstru, födde en

son, den kallade hon Beres ; och hans broder het Seres ; och hans söner woro : Ulam och Nafem.

17. Men Ulams son war Beban. Detta är Gileads barn, Machirs sons, Manasse sons.

18. Och hans syster Molecheth födde Zebod, Abieser och Mahela.

19. Och Semiba hade dessa barnen : Ahjan, Sechem, Lishi och Aniam.

20. Ephraims barn woro desse : Suthelah. Hans son war Bered ; hans son war Ebaath ; hans son war Elada ; hans son war Ebaath ;

4 Ros. 26: 35.

21. Hans son war Sabab ; hans son war Suthelah, Eser och Elab. Och de män i Gath, infödde i landena, dräpo dem, derföre att de nederdragne woro till att taga bort deras boskap.

22. Och deras fader Ephraim förjde i langen tid, och hans bröder kommo till att hugswala honom.

23. Och han besof sina hufstru ; hon warbt hafwandes, och födde en son, och han kallade hans namn Beria, derföre att illa tillgick i hans hus.

24. Hans dotter war Seera. Hon byggde nedra och öfra BethHoron och UffenSeera.

25. Hans son war Nepha ; hans son war Reseph och Ehelah ; hans son war Ebaan ;

26. Hans son war Raedan ; hans son war Ammihud ; hans son war Esisama ;

4 Ros. 1: 10.

27. Hans son war Nun ; hans son war Josua.

Jos. 1: 1.

28. Och deras ägor och boning war Beth-El och dess döttrar, och öfverut af Naaran, och öfverut ifrå Eser och dess döttrar ; Sechem och dess döttrar, allt intill Affa och dess döttrar ;

29. Och intill Manasse barn, BethSean och dess döttrar ; Ebaanach och dess döttrar ; Meggido och dess döttrar ; Dor och dess döttrar. Deruti bodde Josephs barn, Israels sons.

Jos. 17: 11.

30. Afers barn woro desse : Zimna, Zisba, Zisoi, Beria, och Seraf deras syster.

1 Ros. 46: 17. 4 Ros. 26: 44.

31. Beria barn woro : Heber och Malchiel, det är Birjaviths fader.

32. Heber födde Zaphlet, Somer, Hotham, och Euah deras syster.

33. Zaphlets barn woro : Pasach, Dimhal och Asath ; desse woro Zaphlets barn.

34. Somers barn woro : Ahi, Rohga, Zehubba och Aram.

35. Och hans broders Selems barn woro : Sopha, Jimna, Seles och Amal.
 36. Sopha barn woro : Suah, Harnepher, Sual, Beri, Jimra,
 37. Bejer, Hob, Samma, Silsa, Jithran och Beera.
 38. Jethers barn woro : Jephunne, Phipah och Ara.
 39. Ulla barn woro : Arah, Daniel och Nizja.
 40. Dessa woro alle Assers barn, höfwmän, i deras fäders hus utwalde, wäldige män, och hufwud öfwer förstar, och wordo räknade i här till strids wid deras tal, sex och tjugu tusend män.

8. Capitlet.

Benjamin, Saul, Jonathan.

Benjamin födde Bela sin första son, Asbel den andra, Abrah den tredje,
 1 Mos. 46: 21. 4 Mos. 26: 38. 1 Chr. 7: 6.

2. Nohah den fjerdde, Rapha den femte.
 3. Och Bela hade barn: Abdar, Gera, Abihub,
 4. Abisua, Raaman, Ahoah,
 5. Gera, Sephuphan och Huram.
 6. Dessa äro Ghuds barn, som hufwud woro för de fäder, som bodde i Geba, och drogo bort till Manahath;
 7. Nämliga Raaman, Abia och Gera, den samme förde dem bort; och han födde Ussa och Abihub.
 8. Och Saharaim födde i Moabs land, (då han hade låtit dem ifrå sig) af Husim och Baara sinom hustrum.
 9. Och han födde af Hodas sine hustru Jobab, Zibia, Mesa, Malcham,
 10. Jeuz, Sachia och Mirna. Dessa äro hans barn, hufwud för fäderna.
 11. Af Husim födde han Ahitob och Elpaal.

12. Elpaals barn woro: Eber, Misam och Samed; den samme byggde Ono och Lod, och dess döttrar.
 13. Och Beria och Sema woro hufwud för fäderna ibland dem som bodde i Ahalon; de förjagade dem som bodde i Gath.

14. Men hans broder, Sasaf, Jeremoth,
 15. Sehabia, Arab, Aber,
 16. Michael, Jispa och Joha. Dessa äro Beria barn.
 17. Sehabia, Mesullam, Bisti, Heber,
 18. Jismerai, Jislia, Jobab. Dessa äro Elpaals barn.
 19. Jafim, Sichri, Sabbi,

20. Elienai, Billethai, Eliel,
 21. Adaja, Beraja och Simrath. Dessa äro Simri barn.
 22. Jispan, Eber, Eliel,
 23. Abdon, Sichri, Hanan,
 24. Hanania, Elam, Anthothia,
 25. Jiphdeja och Pnuel. Dessa äro Sals barn.
 26. Samserai, Secharia, Athalia,
 27. Jarefia, Elia och Sichri. Dessa äro Jerohams barn.
 28. Dessa äro hufwud för fäderna i deras ätter; de bodde i Jerusalem.
 29. Men i Gibeon bodde fadren Gibeon; och hans hustru het Maacha.

1 Chr. 9: 35.

30. Och hans förste son war Abdon, Zur, Kis, Baal, Nadab,
 31. Gebor, Ahio och Secher.
 32. Men Mikloth födde Simea; och de bodde twärsemot deras bröder i Jerusalem med sinom bröddrom.

33. Ner födde Kis, Kis födde Saul, Saul födde Jonathan, Malchisua, AbiNadab och Esbaal.
 1 Sam. 9: 1. 14: 5.

34. Jonathan son war MeriBaal. MeriBaal födde Micha.

35. Micha barn woro: Pithon, Melech, Thaerea och Ahas.

36. Ahas födde Joabba. Joabba födde Alemeth, Asmaveth och Simri. Simri födde Moza.

37. Moza födde Binea; hans son war Rappa; hans son war Eleasa; hans son war Azel.

38. Men Azel hade sex söner. De heto: Asritam, Bochrui, Ismael, Searia, Obadja, Hanan. De äro alle Azels söner.

39. Efses barn, hans broders, woro: Ullam hans förste son, Jeus den andre, Eliphelet den tredje.

40. Men Ullams barn woro wäldige män, och wälbehändig med kagar, och hade många söner och sonasöner, hundrade och femtio. De äro alle af Benjamin barnom.

9. Capitlet.

Israels sången. Jerusalems inwånare. Levi hemställe.
 Sauts ätt.

Och besle Israel warbt räknad, och si, de äro uppstrifne i Israels och Juda Rönungars bok, och nu bortförde till Babel för sina misgjerningars skull: 2 Sam. 24: 2.
 2. De som tillförene bodde på sina ägor

och städer, nämliga Israel, Prestar, Leviter och de Kethinim.

3. Men i Jerusalem bodde några af Juda barn, några af BenJamins barn, några af Efraims och Manasse barn; Reb. 11: 4.

4. Nämliga utaf Perez barn, Juda sons, war Aithai, Ammihuds son, Omri sons, Imri sons, Bani sons;

5. Men af Siloni, Asaja förste sonen, och hans andre söner.

6. Af Serahs barn, Jeguel och deras bröder, sexhundra och niotio.

7. Af BenJamins barn, Sallu, Mesulams son, Hobavia sons, Hassenua sons, Och Sibneja, Zerohams son. Och Ela, Ussi son, Michri sons, och Mesullam, Serbatia son, Meguels sons, Sibneja sons;

9. Dertill deras bröder uti deras ätter, niuhundra och sex och sentio. Alle desse männerna woro höfswitsmän för fäderna uti deras fäders hus.

10. Af Presterna, Jedaja, Jojarib, Jachin; 11. Och Ahar, Hilkia son, Mesullams sons, Zaboks sons, Merajoths sons, Abitobs sons, en förste i Guds hus; Reb. 11: 11.

12. Och Adaja, Zerohams son, Pashurs sons, Malchia sons; och Malai, Abiels son, Jashera sons, Mesullems sons, Mesilemiths sons, Iminers sons;

13. Dertill deras bröder höfswitsmän i deras fäders huse, tusende sjuhundra och sextio starke män, till att beställa hwad ämbetet tillhörde i Guds hus.

14. Men af Leviterna, af Merari barnom, Semaja, Sasubs son, Asrilams sons, Sasakia sons,

15. Och Balsakker, den timbermannen, och Galal; och Matthania, Micha son, Sichri sons, Asaphs sons,

16. Och Obadja, Semaja son, Galals sons, Jeduthuns sons, och Berechja, Asa son, Elana sons, den som uti de Retophathiters byar bodde.

17. Dörrawaktarena woro: Sallum, Asub, Talmou, Ahiman, med deras bröder; och Sallum, öfwersten.

18. Ty härtil hade waktat för Konungsporten öfwantill Levi barn, i lägre,

19. Sallum, Kore son, Ehasaphs sons, Korah sons, och hans bröder utu hans faders hus, de Korhiter, wid ämbetets lyfsto, att de waktade wid tabernaklets dörrar, och deras fäder i HERans lägre, att de skulle wakta på ingången.

20. Men Pinehas, Eleazars son, war för-

sten öfwer dem, berföre att HERen hade tillförene warit med honom. 4 Mos. 25: 7.

21. Zacharia, Meselemia son, war waktare wid vittnesbördsens tabernakels dörr.

22. Alle desse woro utwalde till waktare wid dörrarna, tuhundrad och tolf. De woro räknade i deras byar. Och David och Samuel Siaren siktade dem genom deras tro; 1 Sam. 9: 9. 1 Efr. 23: 6.

23. Att de och deras barn skulle taga wara på HERans hus, nämlig på tabernaklets hus, att de det wakta skulle.

24. De samme dörrawaktare woro skälde på fyra sidor, östan, westan, norr, söder.

25. Men deras bröder woro i sina byar, så att de ju inkommo på sjunde dagen, till att alltid wara när dem. 2 Kon. 11: 5.

26. Förty Leviterna woro desom fyra öfwersta dörrawaktaromen betrodde, och de woro öfwer kistorna och statten i Guds hus;

27. Och blefwo de öfwer natterna omkring Guds hus; ty dem hörde waken till, att de skulle upplåta hwar morgon. 1 Kon. 6: 5.

28. Och somlige af dem woro öfwer ämbetsstyggen; förty de bärto dem tal ut och in.

29. Och somlige af dem woro besälfde öfwer kisten, och öfwer all helig redskap; öfwer semlomsöl, öfwer win, öfwer oljo, öfwer röfelse, öfwer röfwerk.

30. Men Presternas barn gjorde somlige röfwerk.

31. Mattithia utaf Leviterna, den första Sallums sone, den Korhitens, woro betrodda pannorna.

32. Utaf de Kehathiter deras bröder, woro till att bereda skådböddnen, så att de tillredde dem på hwar Sabbathsdag. 3 Mos. 24: 5.

33. Desse äro de sångare, höfswitsmän ibland Leviternas fäder, öfwer kistorna skickade; förty dag och natt woro de der öfwer i lyfslomen.

34. Desse äro höfswitsmän för fäderna ibland Leviterna uti deras ätter; och bodde i Jerusalem.

35. I Gibeon bodde Jegiel, Gibeons fader; hans hustru het Maacha; 1 Efr. 8: 29.

36. Och hans förste son Abdon, Zur, Kis, Baal, Ner, Nabab,

37. Gedor, Ahio, Zacharia, Mithoth.

38. Men Mithoth födde Simeam; de bodde också omkring deras bröder i Jerusalem, ibland sina bröder. 1 Efr. 8: 32.

39. Ner födde Kis. Kis födde Saul. Saul födde Jonathan, Malchisua, Abi-Nabab, Esbaal. 1 Sam. 14: 49.

40. Jonathans son war Meribaal, Meribaal födde Micha.

41. Micha barn woro: Pithon, Melech och Thabrea.

42. Ahas födde Jaera. Jaera födde Ale-meth, Asmaveth och Simri. Simri födde Moza.

43. Moza födde Binea. Hans son war Kephaja. Hans son war Eleasa. Hans son war Azel.

44. Azel hade sex söner; de heto: Asri-lam, Bochru, Ismael, Searia, Obadja, Hanan. Dessa äro Azels barn.

10. Capitlet.

Sauls död, hufvud, begrafning.

De Philisteer stridde emot Israel, och de af Israel flydde för de Philisteer, och de slagne föllo på Gilboa berg. 1 Sam. 31:1, 2c.

2. Och de Philisteer gåfwo sig hardt in på Saul och hans söner, och slogo Jonathan, Abinadab, och Malchisuz, Sauls söner.

3. Och striden wardt skarp emot Saul; och de bägastottar kommo in på honom, så att han blef sår af stöttorna.

4. Då sade Saul till sin wapnedragare: Drag ditt swärd ut, och stic mig igenom dermed, att desse oomistorne icke komma och sara stamliga med mig. Men hans wapnedragare wille icke; ty han fruktade sig swärliga. Då tog Saul sitt swärd, och föll deruppå.

5. Som nu hans wapnedragare såg, att Saul war död, föll han ock på swärdet, och blef död.

6. Alltså blef Saul död, och hans tre söner, och hans hela hus tillika.

7. Då nu de män af Israel, som i balemom woro, sågo att de woro flydde, och att Saul och hans söner woro döde, öfwergåfwo de sina släder, och flydde; och de Philisteer kommo, och bodde deruti.

8. Den andra morgonen kommo de Philisteer till att afläda de slagna, och sunno Saul och hans söner liggande på Gilboa berg;

9. Och slädde honom af, och togo hans hufvud och hans wapen, och sände uti de Philisteers land allt omkring, och låto förkunnat för deras afgudar och folkena;

10. Och lade hans wapen i deras guds hus; och hans hufvud slogo de på Dagens hus.

11. Då nu alle de i Zabes i Gilead hörde allt det de Philisteer Saul gjort hade,

12. Keste de upp alle stribsamme män, och togo Sauls lefamen, och hans söners, och förde dem till Zabes, och begrofworo deras ben under den esen i Zabes; och fastade i sju dagar. 2 Sam. 2:5.

13. Alltså blef Saul död i sine misgärning, som han emot HERAN gjort hade, emot HERANS ord, det han icke höll; och berföre, att han frågade spåqwinnona,

1 Sam. 15:11, 23. 29:7.

14. Och icke frågade HERAN; derföre drap han honom, och wände riket till David, Isai son.

11. Capitlet.

Davidis smärkelse till Konung, stad, bieldar, skär.

Och hele Israel samlade sig till David i Hebron, och sade: Si, wi äre ditt här och ditt fött. 2 Sam. 5:1.

2. Och tillförene, medan Saul war Konung, förde du Israel ut och in; så hafwer oc HEREN din Gud sagt till dig: Du skall föda mitt folk Israel, och du skall wara en förste öfwer mitt folk Israel. 1 Sam. 18:5, 6. 19:1.

3. Kommo också alle Israels äldste till Konungen i Hebron. Och David gjorde en förbund med dem i Hebron för HERANOM. Och de smörde David till Konung öfwer Israel, efter HERANS ord, genom Samuel. 1 Sam. 16:13.

4. Och David drog åstad, och hele Israel, till Jerusalem, det är Jebus; ty de Jebuseer bodde i landena.

5. Och de borgare i Jebus sade till David: Du skall icke komma härin. Men David wann den borgen Zion, det är Davids stad. 2 Sam. 5:6.

6. Och David sade: Den som de Jebusier först slår, han skall wara hufvud och öfwerste. Då steg Joab, Jeruza son, först upp, och wardt höfwitsman.

7. Och David bodde på borgene; dem kallat man henne Davids stad.

8. Och han byggde staden omkring, ifrån Millo och seban allt omkring; och Joab lefwa dem som gwore woro i stadenom.

9. Och David hade framgång, och kom förre; och HEREN Zebaoth war med honom.

10. Dessa äro de öfwerste ibland David wäldiga, de der manliga höllo med honom hans rike, när hela Israel, så att man gjorde honom till Konung, efter HERANS ord, öfwer Israel. 2 Sam. 23:8. 1 Sam. 16:1.

11. Och detta är talet på Davids wäldig-

män: Jasabeam, Sachmoni son, den ypperste ibland tretio; han hof sin spets upp, och slog trehundrad i en gåna.

12. Näst honom var Eleazar, Dobo son, den Ahoiten, och han var ibland de tre wäldiga.

13. Denne war med David, då de talade häbelse, och de Philisteer sig der församlat hade till strid; och war ett stycke åker fullt med hjugg, och folket flydde för de Philisteer.

2 Sam. 23: 11.

14. Och de trädde midt uppå återskyddet, och undsatte det, och slog de Philisteer; och HERren gaf en stor salighet.

15. Och de tre utaf de yppersta tretio drogo neder till bergshällen till David, i den kulan Abullam; men de Philisteers lägre war i Rephaims dal.

16. Och David war i borgene; och de Philisteers solk war på den tid i Bethlehem.

17. Och David fick lusta, och sade: So vill gifwa mig brida af det watten i den brunnen i Bethlehem, under portenom?

2 Sam. 23: 15.

18. Då slog desse tre genom de Philisteers lägre, och hemtade watten utu brunnen i Bethlehem, under portenom, och báro till David. Men han wille icke brida, utan utgöt det HERranom;

19. Och sade: Det låte Gud wara långt ifrån mig, att jag detta göra skulle, och brida dessa mäns blod i deras lifsfara; förty de hafwa det hemtat med sina lifs fara; derföre wille han icke brida. Det gjorde de tre hjeltar.

20. Abisai, Joabs broder, han war den ypperste ibland tre, och han hof sin spets upp, och slog trehundrad, och han war beprisad ibland tre.

21. Och han den tredje härligare än de två, och war deras öfwerste; men till de tre kem han icke.

22. Benaja, Jojaba son, Jeshails sons, den mycket bebrifwit hade, af Rahzeel, han slog tu de Moabiter lejon; och gick neder, och slog ett lejon midt i brunnenom i snötiden.

23. Han slog och en Egyptisk man, han war fem alnar lång, och hade en spets i handene såsom ett wästrå; men han gick ned till honom med en staf, och tog honom spetsen utu handene, och drap honom med hans egen spets.

24. Det gjorde Benaja, Jojaba son, och wardt beprisad ibland tre hjeltar;

25. Och war den härligaste ibland tretio;

men till de tre kom han icke; honom gjorde David till sitt hemliga råd.

26. De stridsamme hjeltar äro desse: Asahel, Joabs broder, Elhanan, Dobo son af Bethlehem, 2 Sam. 2: 18. 23: 24.

27. Sammoth den Haroriten, Seleu den Peloniten,

28. Ira, Ifkes son, den Thelaiten, Abieser den Anthotiten,

29. Sibbechai den Husathiten, Itai den Ahoiten,

30. Maharai den Netophathiten, Heleb, Baana son, den Netophathiten,

31. Ittai, Ribai son, af Gibeä, BenJamins barnas, Benaja den Birgathoniten,

32. Furai af de bäder Gaas, Abiel den Arbatiten,

33. Asmabeth den Baharumiten, Eliahba den Saalboniten,

34. Jafems barn den Gisonitens, Jonathän, Sage son, den Hararitens,

35. Ahiam, Sachars son, den Hararitens, Eliphal, Urs son,

36. Sopher den Mecherathiten, Ahija den Peloniten,

37. Segro den Carmeliten, Naarai, Esbai son,

38. Joel, Nathans broder, Mibhar, Sagri son,

39. Jeles den Ammoniten, Maharai den Berotithen, Joabs wapnedragare, Jeruza sons,

40. Ira den Jithriten, Gareb den Jithriten,

41. Uria den Hetheen, Sabab, Ahelai son,

42. Abina, Sisa son, den Rubemiten, en höfswitsman för de Rubemiter, och tretio woro under honom,

43. Hanan, Maacha son, Josaphat den Mitthiten,

44. Ussija den Ashrathiten, Sama och Jegiel, Hothams söner, den Aroeritens,

45. Jebiäel, Simri son, Joja hans broder, den Thiziten,

46. Eliel den Mahaviten, Jeribai och Josabaja, Elnaams söner, Jithma den Moabitens,

47. Eliel, Oheb, och Jaasiel af Mezobaja.

12. Capitlet.

David i Jisslag och Hebron.

Och kommo desse till David i Jisslag, då han ännu flyktig war för Saul, Ris son; och de woro också ibland de hjeltar, som hulpo till strid;

2. Och woro stidliga med bågar, på båda händer, till stenar, pilar och bågar, af Sauls bröder, de af BenJamin woro.

3. Den ypperste Abieser, och Joas, Semaa barn, den Gibeathitens, Jesiel, och Balet, Ajmabets barn, Beracha, och Jesu den Anthothiten,

4. Isimaja den Gibeoniten, wäldig ibland tretio, och öfwer tretio, Jeremia, Jachasiel, Johanan, Josabab den Gederathiten,

5. Elusai, Jerimoth, Bealia, Semaria, Sephatia den Hariphiten,

6. Elkana, Jissija, Aareel, Joeser, Jasa-beam, de Korhiter,

7. Joela, och Sebadia, Zerohams barn af Gedor.

8. Af de Gaditer söndrade sig ut till David, på borgene i öknene, starke hjeltar och krigsmän, som stölb och spjut förde, och deras ansigte såsom lejons, och raste såsom rår uppå bergen :

9. Den förste, Ejer ; den andre, Obadja ; den tredje, Eliab ;

10. Den sjerde, Mismana ; den femte, Jeremia ;

11. Den sjette, Atthai ; den sjunde, Eliel ;

12. Den åttonde, Johanan ; den nionde, Elsabab ;

13. Den tionde, Jeremia ; den elffoste, Machbannai.

14. Dessa woro af Guds barnom, höfswitsmän i härenom, den ringaste öfwer hundrade, och den ypperste öfwer tusende.

15. Dessa äro de, som öfwer Jordan gingo i första månadenom, då han full war till båda bräddar, så att alle dalar jemne woro både östan och westan. Jos. 3: 15.

16. Konung och beflises af BenJamins barn och Juda till Davids borg.

17. Och David gick ut till dem, och swarade, och sade till dem : Om I kommen med frid till mig, och till att hjälpa mig, så skall mitt hjerta wara med eder ; kommen I och på arga list att wara mig emot, ber dock ingen misgärning i mig är, så se våra fäders Gud bertill, och straffe det.

18. Så illäbde Guds Ande Amasai höfswitsmannen öfwer tretio, och han sade : Dine äre wi, David, och med dig hålle wi, du Isai son ; frid, frid ware med dig ; frid ware med dina hjälpare ; förty din Gud hjälper dig. Då tog David dem till sig, och satte dem till höfswitsmän öfwer krigsfolket.

19. Och af Manasse föllo till David, då

han kom med de Philisteer emot Saul till strid, och half dem dock intet ; ty de Philisteers förstar gingo till råds, och wiste benom bort ifrå sig, och sade : Om han fölle till sin herra Saul, så måtte det galla vår hals. 1 Sam. 29: 4.

20. Då han nu igen drog till Bittag, fölle till honom af Manasse, Adna, Josabab, Zebael, Michael, Josabab, Elihu, Jilletbai, höfswitsmän öfwer tusende i Manasse.

21. Och de hulpo David emot krigsfolket ; ty de woro alle mäktige hjeltar, och worde höfswitsmän öfwer hären. 1 Sam. 30: 6.

22. Och kommo hwar dag några till David, honom till hjälp, tilldess det wardt en stor här, såsom en Guds här.

23. Och detta är talet på de höfswitsmän, som utrustade kommo till David i Hebron, till att wända Sauls rike till honom efter HETrans ord.

1 Sam. 16: 13. 2 Sam. 5: 1. 1 Chr. 11: 3.

24. Juda barn, som stölb och spjut bäre, woro sextusend och åttahundrad, wäl utredde till strid.

25. Simeons barn, mäktige hjeltar till strid, sjutusend och hundrade.

26. Levi barn, spratutend och sexhundrad.

27. Och Jojaba, den försten ibland dem af Aaron, med tretusend och sjuhundrad.

28. Zadoi den unge mannen, en mäktig hjelte, med fins faders hus, två och tjugu öfwerste.

29. BenJamins barn, Sauls bröder, tretusend ; ty allt intill den tiden höllo ännu många med Sauls hus.

30. Ephraims barn, tjugutusend och åttahundrad, mäktige hjeltar och namnkunnige män uti deras faders hus.

31. Utaf den halfwa släktene Manasse aberatontusend, som wid namn nämnde worde, att de skulle komma och göra David till Konung.

32. Utaf Isaschars barn, de förståndige woro, då tiden så krasde, att man wiste hwad Israel göra skulle, tusundrad höfswitsmän : och alle deras bröder följde deras ord.

33. Utaf Sebulon, de som i här drog till strid, wäpnade med allahanda wapen till strid, femtiotusend, endragtige till att stå på i ordan.

34. Utaf Naphthali tusend höfswitsmän, och med dem de som stölb och spjut förde, sju och tretio tusend.

35. Utaf Dan wäpnade till strid, åtta och tjugu tusend sexhundrad.

36. Utaf Affer, de som i här drogo wäpnade till strid, fyratiotusend.

37. Ifrå hinsiden Jordan utaf de Rubeniter, Gabiter och den halfwa Manasse släkten, med allahanda wapen till strid, hundrade och tjugu tusend.

38. Alle desse trigmän, wäl sticlade till strid, sommo af allo hjerta till Hebron, att göra David till Konung öfwer hela Israel; och war alla de andras af Israel ett hjerta, att man skulle göra David till Konung;

39. Och woro der när David i tre dagar, tjo och drucko; förty deras bröder hade tillrebt för dem.

40. Och de som näst omkring dem woro, allt intill Jaschar, Sebulon och Naphtali, de förde bröd på åsnar, camelar, mular och oxar, till att äta; mjöl, silon, rusefin, win, olje, oxar och får, allt fullt; ty en fröjd war i Israel.

13. Capitlet.

Arten hemtab. Ufa, ObedEdom.

Och David höll ett råd med de höfwietsmän öfwer tusende, och öfwer hundrade, och med alla försvar; 2 Sam. 6: 2.

2. Och sade till hela Israels menighet: Lides eder, och är det af GEDranom warom Gud, så låt oss allestäds utända till de andra våra bröder i all Israels land, och till Prester och Leviterna i städerna, der de förståder hafwa, att de warda till oss församlade.

3. Och låt oss hemta till oss igen war Guds arf; ty i Sauls tid frågade wi intet efter honom.

4. Då sade hela menigheten, att man skulle å göra; ty detta täcktes allo folkerna wäl.

5. Alltså församlade David hela Israel allt frå Sibor wid Egypten, intill dess man komner till Hamath, till att hemta Guds arf frå Kiriath Zearim. Jos. 13: 3, 5.

6. Och David drog upp med hela Israel ill Baalath, det är Kiriath Zearim, som i Juda ligger, att han skulle dädan uppföra GEDrans Guds arf, den på Cherubim itter, der Namnet å kalladt warder.

2 Sam. 6: 1. Jos. 15: 9.

7. Och de låto föra Guds arf uppå en ny wagn, ntur AbiNababs hus. Men Ufa och Iho dreswo wagnen.

1 Sam. 7: 1. 2 Sam. 6: 3.

8. Och David med hela Israel spelade ramföör Gubi med all magt, med sånger, sed harpor, med psaltare, med trummor, sed cymbaler, och med basuner.

9. Som de nu kommo uppå den platsen Ebidon, räckte Ufa ut sina hand, till att hålla arken; förty oxarne ginga affides.

2 Sam. 6: 6.

10. Då förgrymmade sig GEDrans wrede öfwer Ufa, och slog honom, derföre att han hade räckt sina hand ut på arken, så att han ber döb blef för Gubi.

4 Mos. 4: 15, 19. 1 Chr. 15: 13.

11. Då wardt David bebröfwad, att GEDren hade sönderriswit Ufa, och kallade det rummet PerezUfa, allt intill denna dag.

12. Och David frustade sig för Gud den dagen, och sade: Huru skall jag hafwa Guds arf in till mig?

13. Derföre låt han icke föra in till sig Guds arf uti Davids stad, utan förde honom in uti ObedEdoms hus, den Gittithens. 2 Sam. 6: 10.

14. Alltså blef Guds arf när ObedEdom i hans huse i tre månader. Och GEDren wälsignade ObedEdoms hus, och all det han hade.

14. Capitlet.

Strams dådflap. Davids hustrur, barn, segrar.

Och Hiram, Konungen i Tyro, skände båd till David, och cedreträ, murmästare och timberrmän, att de skulle bygga honom ett hus. 2 Sam. 5: 11, 12.

2. Och David förmärkte, att GEDren hade stadfäst honom till Konung öfwer Israel; ty hans rife steg upp för hans folks Israels skull.

3. Och David tog ännu flera hustrur i Jerusalem, och födde ännu flera söner och böttar.

4. Och de honom födde wordo i Jerusalem, beto alltså: Sammua, Sobab, Nathan, Salomo, 2 Sam. 5: 14. 1 Chr. 3: 5, 6.

5. Zibbar, Elisua, Elshebet,

6. Noga, Nepheg, Zaphia,

7. Elisama, Bel Jada, Elshebet.

8. Och då de Philisteer börde, att David war smord till Konung öfwer hela Israel, drogo de alle upp till att söka David. Då David det hörde, drog han ut emot dem.

2 Sam. 5: 17.

9. Och de Philisteer kommo, och lade sig neder i Rephaims dal.

10. Men David frågade Gud, och sade: Skall jag draga upp emot de Philisteer, och will du gifwa dem i mina hand? GEDren sade till honom: Drag upp, jag hafwer gifwit dem i dina händer.

11. Och då de drogo upp till BaalPerazim, slog David dem der. Och David sade: Gud hafwer förskingrat mina fiendar genom mina hand, såsom wattenet förskingras. Deras fallade de det rummet Baal-Perazim. Es. 28: 21.

12. Och de läto der deras gudar, hvilka David hörd uppbränna i eld.

13. Men de Philisteer gjorde åter redo, och lade sig neder i dalen. 2 Sam. 5: 22.

14. Och David frågade åter Gud. Och Gud sade till honom: Du skall icke draga upp efter dem; utan böj ifrå dem, att du må komma emot dem in mot pæronatrån.

15. När du då hör ett rustande ofwan i pæronatrån gångandes, så far ut till striderna; ty Gud är der utdragen för dig, till att slå de Philisteers här.

16. Och David gjorde såsom Gud honom budit hade. Och de slogo de Philisteers här, allt ifrå Gibeon intill Gaser.

17. Och Davids namn gick ut i all land. Och HEren lät hans räddhåga komma öfwer alla Fäbningar.

15. Capitlet.

Artens rum. Levi tjensl. Davids fröjd. Michas spott.

Och han byggde sig hus uti Davids stad, och tillredde och rum till Guds art, och gjorde ett tabernakel öfwer honom. 2 Sam. 6: 17.

2. På den tiden sade David: Guds art bör icke bäras, utan af de Leviter; ty dem hafwer HEren utvalt, att de skola bära Guds art, och tjena honom ewinnerliga. 4 Mos. 4: 15.

3. Derföre församlade David hela Israel till Jerusalem, att de skulle bära HErans art upp i det rum, som han dertill beredt hade.

4. Och David lät komma tillhoppa Aarons barn, och Leviterna: 1 Chr. 6: 1. c.

5. Utas Rehabs barn, Uriel, den öfwersten, med hans bröder, tjugu och hundrade;

6. Utas Merari barn, Asaja, den öfwersten, med hans bröder, tjugu och tundra;

7. Utas Gersoms barn, Joel, den öfwersten, med hans bröder, tretio och hundrade;

8. Utas Elisaphans barn, Semaja, den öfwersten, med hans bröder, tundra;

9. Utas Hebrons barn, Eliel, den öfwersten, med hans bröder, åttio;

10. Utas Ussiels barn, Amminabab, den öfwersten, med hans bröder, tolf och hundrade.

11. Och David kallade Badoi och AbJa-

thar, Presterna och Leviterna, nämliga Uriel, Asaja, Joel, Semaja, Eliel, Amminabab;

12. Och sade till dem: I ären hufvuden för fäderna ibland de Leviter; så helger eder nu och edra bröder, att I mågen uppstå, HErans Israels Guds art bit, der jag benom tillredt hafwer; 2 Mos. 19: 10.

13. Ty tillfröre, när I icke woren till slädes, gjorde HEren war Gud en rikas ibland oss, derföre att wi icke sökte honom såsom det borde sig. 2 Sam. 6: 6. 7. 1 Chr. 13: 10.

14. Alltså helgade Presterna sig och Leviterna, att de skulle uppstå HErans Israels Guds art.

15. Och Levi barn bäro Guds art på sin arlar, med stängerna derwid, såsom Moses budit hade efter HErans ord. 4 Mos. 7: 9. 2 Mos. 25: 14.

16. Och David sade till de öfwerstar för de Leviter, att de skulle sätta sina bröder till sångare, med strängaspel, med psaltare, harpor och klingande cymbaler, så att de böge sångo och med fröjd.

17. Då beställde de Leviter Seman, Joels son, och utas hans bröder Assaph, Berechiason, och utas Merari barn deras bröder Ethan, Asaja son; 1 Chr. 6: 32.

18. Och med dem deras bröder af det andra stiftet, nämliga Zacharia, Ben, Zachar Semiramoth, Jehiel, Unni, Eliab, Benaja, Maaseja, Mattithia, Elipheleja, Milnai, ObedEdom, Jegiel, dörrwaktarna.

19. Ty Seman, Assaph och Ethan wro sångare med lopparcymbaler, att klinga böge.

20. Men Zacharia, Asiel, Semiramoth, Jehiel, Unni, Eliab, Maaseja och Benaja med psaltare, till att sjunga efter.

21. Men Mattithia, Elipheleja, Milnai, ObedEdom, Jegiel och Asaja, med harpor af åtta stränger, till att sjunga för dem.

22. Men Echanja, Leviternas öfwer sångmästare, att han skulle underwiisa de om sången, ty han war förståndig.

23. Och Berechiason och Ellana wro dörrwaktare om arken.

24. Men Echania, Josaphat, Netthan, Amasai, Zacharia, Benaja, Elieser, Presterna, blåste med trummetter för Guds art. Och ObedEdom och Jehia wro dörrwaktare om arken.

25. Alltså gingo David och de äldre Israel, och de öfwerste öfwer tusende ut till att hemta HErans förbunds art ut ObedEdoms hus med fröjd. 2 Sam. 6: 15.

26. Och medan Gud hals Leviterna, som boro Guds förbunds arf, offrade man sju stutar och sju wädrar. 2 Sam. 6: 13.

27. Och David hade en linnan hjortel upå; så och alle Leviter, som arken boro, och sångarena, och Benanja sångmästaren, med sångarena; hade också David en linnan lif-hjortel upå.

28. Alltså boro hele Israel Guds förbunds arf upp med frjöd, basuner, trummeter och klingande cymbaler, med psaltare och harpor.

29. Då nu Guds förbunds arf kom uti Jerusalems stad, såg Michal, Sauls dotter, ut genom fensfret; och då hon fick se Konung David springa och spela, föraktade hon honom i sitt hjerta. 2 Sam. 6: 16.

16. Capitlet.

David's offer, sångare, lofsång. Sabel, Seman.

Då de boro Guds arf in, satte de honom uti tabernaklet, som David honom beordrat hade; och offrade bränneoffer och tackoffer för Gudi. 2 Sam. 6: 17.

2. Och då David hade fullkommat bränneoffer och tackoffren, wälsignade han folket i Guds namn; 4 Mos. 6: 23.

3. Och utskifte hvarjem och enom i Israel, både man och qwinno, ett stycke bröd, och litt, och ett mått win. 2 Sam. 6: 19.

4. Och han satte inför Guds arf några Leviter till tjenare, att de skulle prisa, tadsa och lofwa Guds Israels Gud;

5. Ramliga Assaph den första, Zacharia den andra, Jegiel, Semiramoth, Jehiel, Mattithia, Eliab, Benaja, Obededom; och Jegiel med psaltare och harpor; men Assaph med klingande cymbaler;

6. Och Benaja och Jahasiel, Presterna, med trummeter, alltid för Guds förbunds arf.

7. På den tiden beställde David i förstone att tadsa Guds namn, genom Assaph och hans bröder:

8. Tader Guds namn, prediker hans namn; förkunnar ibland folken hans werk. Ps. 105: 1, 2. Ef. 12: 4.

9. Sjunger honom, speler, och talar om all hans under.

10. Lofwer hans helga namn; deras hjerta frjöde sig, som söla Guds namn.

11. Söter efter Guds namn, och efter hans namn; söker hans ansigte alltid.

12. Tänker på hans under, som han gjort oss; på hans under, och hans ord;

13. I Israels hans tjenares såd, i Jacobs hans utflorades barn.

14. Han är Guds vår Gud, han dömer i allo werlden.

15. Kommer ihåg hans förbund ewinnerliga; hwad han utlofwat hafwer i tusende slægter;

16. Hvilket han gjort hafwer med Abraham, och hans ed med Isaac.

1 Mos. 15: 18. 17: 2. 22: 16. Luc. 1: 73.

17. Och han satte det Jacob till en rätt, och Israel till ett ewigt förbund,

18. Och sade: Jag skall gifwa dig Canaans land, edar arfwebels lott.

1 Mos. 13: 15. 26: 3. 28: 13. 35: 12.

19. Då de så och ringa woro, och främlingar derinne;

20. Och de drog ifrå det ena folket till det andra, och utur ett rise bort till ett annat folk;

21. Han lät ingen göra dem slaba; och för deras skull straffade han Konungar;

1 Mos. 12: 17. 20: 3.

22. Kommer icke wid mina smorba; och görer intet ondt mina Profheter.

23. Sjunger Guds namn all land; förkunnar dageliga hans salighet. Ps. 96: 1, 2.

24. Förtäljer ibland Hedningarna hans härlighet; och hans under ibland folken.

25. Ty Guds namn är stor, och fast loflig; och underlig öfwer alla gudar.

26. Förty alle Hedningars gudar äro afgudar; men Guds namn hafwer gjort himmelen.

27. Det står härliga och kosteliga till för honom, och går krasliga och gladeliga till i hans rum.

28. Bärer fram Guds namn, i folk; bärer fram Guds namn äro och magt.

29. Bärer fram Guds namn äro; bärer fram släkter, och kommer för honom, och tillbeder Guds namn i heliga prydelse. Ps. 29: 1, 2.

30. All werlden frukte för honom; han hafwer besatt jordena, så att hon intet röres.

31. Frjöde sig himmelen, och jorden ware glad; och man må säga ibland Hedningarna, att Guds namn är rådanbes.

32. Hafwet både, och hwad deruti är; och marken ware glad, och hwad derupå är.

33. Frjöde sig all trä i stogen för Guds namn; ty han kommer till att döma jordena.

34. Tader Guds namn, ty han är god, och hans barmhertighet warar ewinnerliga.

Ps. 107: 1. 118: 1. 136: 1.

35. Och säger: Hjelp oss, Gud vår frälsare, och försämla oss, och hjelp oss ifrån Föbningarna, att vi måge tacka dina helga Namne, och lofsäga dig. Ps. 106: 47.

36. Eufwab ware HERRN Israels Gud, ifrån ewighet till ewighet; och allt folket säge Amen, och lofwe HERREN.

37. Alltså lät han der för HERRENS förbunds art Affaph och hans bröder, till att tjena inför arken alltid, och hwar dag i sitt baggsvert;

38. Men ObedEdom och hans bröder, ätta och sextio; och ObedEdom, Jethuths son, och Hosa till dörrawaktare;

39. Och Babel Presten, och hans bröder Presterna, lät han inför HERRENS tabernakel, på höjdene i Gibeon; 4 Res. 28: 3, 4.

40. Att de dageliga skulle göra HERRENS bränncoffer, uppå bränneoffrens altare, om morgon och afton, såsom skrifwet står uti HERRENS lag, som han Israel buhit hade;

41. Och med dem Heman och Jethuthun, och de andra utwalda, som wid namn benämnde woro, till att tacka HERRENS, att hans barmhertighet warar ewinnerliga;

42. Och med dem Heman och Jethuthun, med trummeter och cymbaler, till att klinga, och med Guds strängaspel. Men Jethuthus söner gjorde han till dörrawaktare.

43. Alltså drog allt folket sin väg, hwar och en i sitt hus. Drog också David bort till att wälsigna sitt hus.

17. Capitlet.

Templeternas, hindras. Säden lofwad. David tadar.

Det begaf sig, då David bodde i sitt hus, sade han till Propheten Nathan: Si, jag bor uti cebrehus; och HERRENS förbunds art under tapeter. 2 Sam. 7: 2.

2. Nathan sade till David: Allt det i ditt hjerta är, det gör; ty Gud är med dig.

3. Men i samma nattene kom Guds ord till Nathan, och sade:

4. Gad och säg minom tjenare David: Detta säger HERREN: Du skall icke bygga mig ett hus till boning.

5. Förty jag hafwer icke bött uti något hus, ifrån den dag, då jag Israels barn utförde, allt intill denna dagen; utan jag hafwer warit der tabernaklet warit hafwer, och boningen.

6. Ehwar jag wandrade i hela Israel, hafwer jag och någor tid talat till någon domare i Israel, den jag badit hafwer, att söda mitt

folk, och sagt: Hwi byggen I icke mig en cebrehus?

7. Så säg nu alltså till min tjenare David: Detta säger HERREN Zebaoth: Jag hafwer tagit dig utaf markene, der du sölsde sära, att du skulle wara en HÖRSTE öfwer mitt folk Israel; 1 Sam. 16: 12. Ps. 78: 70.

8. Och hafwer warit med dig, ehwar du för, och hafwer utrotat dina fiendar för dig; och hafwer gjort dig ett namn, såsom du store på jordene namn hafwa.

9. Men jag skall sätta mino folke Israel i rum, och skall plantera det, så att det skall der bo, och icke mer rördt wara; och arghetens barn stola icke mer qwälja det, såsom tillförene,

10. Och på den tiden, då jag böd domaren öfwer mitt folk Israel. Och jag skall undertrycka alla dina fiendar; och förhunnat dig, att HERREN skall bygga dig ett hus.

11. När nu dine dagar ute äro, att du går till dina fäder, så skall jag uppwäcka dina sår efter dig, den en af dina söner wara skall, honom skall jag bereda ett rike.

12. Han skall bygga mig ett hus, och jag skall stadfästa hans stol till ewig tid. 2 Sam. 7: 12.

1 Kon. 5: 5.

6: 12. 1 Chr. 28: 6, 7. Ps. 132: 13.

13. Jag skall wara hans fader, och han skall wara min son; och jag skall icke wärda mina barmhertighet ifrån honom, såsom jag wände henne ifrån honom, som för dig war.

Ps. 89: 27. Ebr. 1: 5.

14. Utan jag skall sätta honom i mitt hus och uti mitt rike ewinnerliga, så att hans stol skall blifwa beständig i ewig tid. Luc. 1: 32.

15. Och då Nathan efter all desso ord och syn talat hade med David,

16. Kom Konung David, och blef inför HERRENS, och sade: Ho är jag, HERREN Gud? Och hwad är mitt hus, att du då war lätit mig komma härtil?

17. Och dig hafwer ändå icke tydt det no wara, Gud; utan du hafwer och öfwer din tjenares hus ännu talat om tillkommande ting i framtiden, och hafwer sett till mig HERRE Gud, ofwanefter, såsom en menniska den andra.

18. Hwad skall David mer säga till att du skulle ära din tjenare? Du äro din tjenare. 2 Sam. 7: 18. Ps. 138: 6.

19. HERRE, för din tjenares skull, efter hjerta hafwer du all sådana stor ting gjort, att du skulle all storhet kunnoga göra.

20. HERR, ingen är din lif, och ingen Gud är utan du, af hwilkom wi med wår öron hört hafwe.

5 Mos. 3: 24. 4: 34. 1 Kon. 8: 23. Ps. 86: 8. Ef. 37: 16. Dan. 3: 29. Of. 13: 4.

21. Och hwar är något folk på jordene, som ditt folk Israel, dit en Gud gången är, till att förlofa sig ett folk, och göra sig jefswom ett Namn af stor och förträdelig ing, till att utdrifwa Föbningar för dino folk, som du utur Egypten förlofat hafwer?

22. Och hafwer gjort ditt folk Israel dig illt folk ewinnerliga, och du, HERR, äst ertas Gud worden.

23. Nu, HERR, det ord, som du talat hafwer öfwer din tjenare, och öfwer hans mäs, warde sant i ewig tid, och gör såsom du agt hafwer.

24. Och ditt Namn warde sant och stort i wig tid, att man säga må: HERRN Zedoth Israels Gud är Gud i Israel; och ins tjenares Davids hus ware beständigt för dig.

25. Ly du, min Gud, hafwer öppnat din tjenares öra, att du will bygga honom ett hus; derföre hafwer din tjenare funnit, att an inför dig beder.

26. Nu, HERR, du äst Gud, och du hafver sådana god ting sagt till din tjenare.

27. Tag nu till att wälsigna dins tjenares mäs, att det blifwer ewinnerliga för dig; ty vad du, HERR, wälsignar, det är wälsigadt ewinnerliga.

18. Capitlet.

Davids segrar, embetsmän.

Jerester slog David de Philisteer, och undertryckte dem, och tog Gath och dess dötar utu de Philisteers hand.

2 Sam. 8: 1. Slog han od de Moabiter, så att de Moabiter woro David underdånige, och de honom skänker.

Han slog od HadarEser, Konungen i Saba, uti Hamath, då han bit drog, till att presa sitt teden wid den älfwena Phrath.

Och David wann af honom tusende warar, sjutusend resenärer, och tjugutusend in till fots; och David hafade alla wagnararna, och behöll hundrade wagnar qwarar.

Zof. 11: 6, 9. 2 Sam. 8: 4.

Och de Syrer af Damasco kommo HadarEser, Konungen i Zoba, till hjälp; och David slog de samma Syrer, tu och gu tusend män;

Och lade folk till Damascon i Syrien, så

att de Syrer woro David underdånige, och förde honom skänker; ty HERRN half David, ehwar han for.

7. Och David tog de guldene skålar, som HadarEser tjenaere hade, och förde dem till Jerusalem.

8. Tog också David utu HadarEser städer, Tibbath och Chun, ganska mycken koppar, af hwilkom Salomo kopparhafwet, och skoberna och kopparlären gjorde.

2 Sam. 8: 8. 1 Kon. 7: 23.

9. Och då Thon, Konungen i Hamath, hörde, att David hade slagit alla HadarEser magt, Konungens i Zoba;

10. Sände han sitt son Hadoram till Konung David, och lät hellsa och wälsigna honom, att han med HadarEser stridt, och honom slagit hade; ty Thon hade örlig med HadarEser. Och all guldene, silfwer, och kopparlären,

11. Dem helgade Konung David HERRN, med det silfwer och guld, som han tagit hade ifrå Föbningarna, nämliga ifrå de Edomeer, Moabiter, Ammoniter, Philisteer och Amalekiter.

12. Och Abisai, ZeruJa son, slog de Edomeer i saltbalenom, abertontusend;

2 Sam. 8: 13. Ps. 60: 2. 13. Och lade folk i Edomen; så att alle Edomeer woro David underdånige; ty HERRN half David, ehwar han drog.

14. Alltså regerade David öfwer hela Israel, och höll rätt och rättwisa allo sino folke.

15. Joab, ZeruJa son, war öfwer hären; Jojaphat, Ahisubs son, war canceller.

2 Sam. 8: 16. 16. Badoi, Ahitobs son, och Abimelech, Abisahars son, woro Prester; Sausa war skrifware.

17. Benaja, Zojada son, war öfwer Gethi och Bletthi; och de förste Davids söner woro Konungen om wid handen.

2 Sam. 8: 18.

19. Capitlet.

Hanuns gabbri. Ammon slagen.

Så begraf sig derefter, att Rahas, Ammons barnas Konung, blef död, och hans son wardt Konung i hans stad.

2 Sam. 10: 1. 2. Då tänkte David: Jag will göra barmhertighet på Hanun, Rahas son; ty hans fader hafwer gjort barmhertighet med mig. Och han sände dit båd, till att hugswala honom efter hans fader. Och då Davids tjenaere kommo till Ammons barnas land, till Hanun, att hugswala honom,

8. Sade de Förstar för Ammons barn till Hanun: Menar du, att David ärar din fader för din ägon, att han sänder hugswalare till dig? Ja, hans tjenare äro komne till dig, till att utfråga, bespana och bespeja landet.

4. Då tog Hanun Davids tjenare, och rakade dem, och skar deras kläder half bort allt intill länderna, och lät gå dem.

5. Och de gingo sin väg, och bådade det David med några män. Han sände emot dem; förty männerna woro swärliga bestämde, och Konungen sade: Blifwer i Jericho, tillbehj edart slägg wäxer, sedan kommer då igen.

6. Då Ammons barn sågo, att de illa luktade för David, sände de bort, både Hanun och Ammons barn, tusende centener fästwer, till att besolda sig wagnar och resenärer utu Mesopotamien, utu Syrien Maacha, och utu Zoba;

7. Och besoldade tu och tretio tusend wagnar, och Konungen in Maacha med hans folk. De kommo och lågrabe sig för Mebba. Och Ammons barn församlade sig deslites utu sina städer, och kommo till strids.

8. Då David det hörde, sände han Joab dit, med hela de hjestars här.

9. Och Ammons barn woro utdragne, och stidade sig till strid för stadsporten; men Konungarna, som komne woro, höllo besynnerliga i markene.

10. Då nu Joab såg, att både för honom och hal honom war strid emot honom, utwalde han af alla unga män in Israel, och stidade sig emot de Syrer.

11. Det andra folket stid han under Abisai sin broders hand, att de skulle draga emot Ammons barn;

12. Och sade: Om de Syrer warba mig för starke, så kom mig till hjelp; om Ammons barn warba dig för starke, så will jag komma dig till hjelp.

13. Bar tröst, och lät oss trösteliga handla för vårt folk, och för vår Guds städer. SEren göre hwad honom tådes.

14. Och Joab drog fram med det folk, som med honom war, till att strida emot de Syrer; och de flydde för honom.

15. Då nu Ammons barn sågo, att de Syrer flydde, flydde de och för Abisai hans broder, och drogo in i staden; men Joab drog till Jerusalem.

16. Som de Syrer sågo, att de för Israel ägne woro, sände de ut båd, och läto ut-

komma de Syrer på hinfidon älfwen; och Sopbach, HadarSers härhöfwitsman, drog för dem. 2 Sam. 10: 15. 16.

17. Då det blef sagdt David, församlade han hela Israel, och drog öfwer Jordan; och då han kom till dem, stidade han sig emot dem. Och David stidade sig emot de Syrer till strid, och de stridde med honom.

18. Men de Syrer flydde för Israel; och David slog af de Syrer sjutusend wagnar, och fyratjusend män till fot; dertill drap han Sopbach härhöfwitsmannen. 2 Sam. 10: 15.

19. Då HadarSers tjenare sågo, att de woro slagne för Israel, gjorde de frid med David och hans tjenare. Och de Syrer wille icke mer hjelpta Ammons barn.

20. Capitlet.

Rabba wunnet och tre Refar.

Och då året omgånget war, på den tid sem Konungar utdraga, utförde Joab härren, och förderfwade Ammons barnas land: kom och belade Rabba; men David blef i Jerusalem. Och Joab slog Rabba, och bröt det neder. 2 Sam. 11: 1. 12: 26. 27.

2. Och David tog deras Konungs krono och hans hufwud, och fann deruti en centener gulds wigt och ädla stenar; och hon wart satt på Davids hufwud; förde han ed gånsta mycket rof utu staden. 2 Sam. 12: 30.

3. Men folket derinne förde han ut, och lät fönkbelä dem med sägar och jernbador och filar; alltså gjorde David alla Ammons barnas städer. Och David drog med sefena till Jerusalem igen.

4. Derefter hof sig en strid upp i Geth med de Philisteer. På den tiden sloz Sibechai, den Husathiten, Sippai, den af Rehaims barnom war, och undertröfde honom. 2 Sam. 21: 12.

5. Och det hof sig ännu en strid upp med de Philisteer. Då slog Elhanan, Jaisens son, Lahmi, Goliaths broder, den Githiten, hwillets spjutskast war såsom ett wästrä.

6. Åter wardt en strid i Gath. Der war en stor man, han hade sex finger och sex tår; det gör fyra och tjugu. Han war också ferdig af Rabba.

7. Han bespottade Israel; men Jonathan, Simeas son, Davids broders, slog honom.

8. Dessa woro födde af Rabba i Gath, och föllo genom Davids och hans tjenares hant

21. Capitlet.

folket räknas. David ägnar sig. Deffen mässes, öfbar, ädnar.

Och Satan hof sig upp emot Israel, och gaf David in, att han lät räkna Israel.

2 Sam. 24: 1.

2. Och David sade till Joab, och till folkens öfverstar: Går bort, och räkner Isra-
1. allt ifrån BerSeba intill Dan; och bärer till mig, att jag må weta talet.

3. Joab sade: HETren föröfke till sitt folk handrade sinom så mycket som det nu är: Min herre Konung, äro de icke alle mins kerras tjenare? Hwi frågar då min herre krefter? Hwi skulle en stuld komma på Israel?

4. Men Konungens ord gick fram emot Joab; och Joab drog ut, och for omkring till Israel, och kom till Jerusalem;

5. Och fick David talet på det räknade folket; och det war af hela Israel ellofwa inom handrade tusend män, som swärd utdrogo; och Suba sprahundrade sinom ujeub, och sjutiotusend män, som swärd utdrogo.

2 Sam. 24: 9.

6. Men Levi och BenJamin räknade han åter ibland dessa; förty Konungens ord war Joab en styggelse.

1 Chr. 27: 24.

7. Men Gubi misshagade detta; och han lög Israel.

8. Och David sade till Gub: Jag hafwer rärliga syndat, att jag detta gjort hafver; men nu tag dins tjenares misshgerning ert; förty jag hafwer fast därliga gjort.

9. Och HETren talade med Gad, Davids Ziare, och sade:

10. Gad, tala med David, och säg: Detta iger HETren: Treggehandu sätter jag dig före; utwälsj dig der ett af, det jag dig göra all.

11. Då Gad kom till David, sade han till honom: Detta säger HETren:

12. Utwälsj dig, antingen tre hård är, eller e månabers flykt för dina öwänner, och för na fiendars swärd, det du icke undkomma m; eller tre dagar HETrans swärd och rülentie i landena, så att HETrans Angel rderfwar i alla Israels gränfor; så se nu all, hwad jag skall swara honom, som mig: Sändt hafwer.

13. David sade till Gad: Wtig är sakt tgeft; dock will jag falla i HETrans trid; ty hans barmhertighet är gansta or; och icke falla i menniskohand.

14. Då lät HETren komma pestilentie i Zsrael, så att sjutiotusend män föll af Zsrael.

15. Och Gud sände Angelen till Jerusalem till att slå det; och när han förberf-
wade, såg HETren dertill, och ägnade det onda, och sade till Angelen, som förberf-
wade: Det är nog, håll dina hand tilbala. Men HETrans Angel stod wid Arnans, den Zebuseens labo.

2 Sam. 24: 16, 18.

16. Och David hof upp sin ögon, och fick se HETrans Angel stå emellan himmelen och jordena, och ett draget swärd i hans hand, uträckt öfwer Jerusalem. Då föll David och de äldste på sin ansigte, släbde i skäder.

17. Och David sade till Gud: Är icke jag den som lät räkna folket? Jag är den som syndade och det onda gjort hafwer; dessa sår, hwad hafwa de gjort? HETre, min Gud, lät dina hand wara emot mig och mins faders hus, och icke emot ditt folk, till plågo.

18. Och HETrans Angel sade till Gad, att han skulle säga David, att David skulle gå upp, och resa HETranom ett altare i Arnans, den Zebuseens, labo.

2 Chr. 3: 1.

19. Alltså gick David upp efter Guds ord, som han i HETrans Namn talat hade.

20. Men då Arnan wände sig, och såg Angelen, han och hans fyra söner med honom, gömde de sig bort; ty Arnan tröslade hwete.

21. Som nu David gick till Arnan, såg Arnan och wardt warje David, och gick utaf ladone, och tillbad David på sitt ansigte till jordena.

22. Och David sade till Arnan: Gif mig ladones rum, att jag må bygga HETranom ett altare deruppå; för fulla penningar skall du få mig det, att plågan på folket må återwända.

23. Arnan sade till David: Tag dig det, och gör, min herre Konung, såsom dig tådes. Si, jag gifwer också oxarna till bränneoffret, och redskapen till wed, och hwete till spissoffer; allstamman gifwer jag det.

24. Men Konung David sade till Arnan: Icke så, utan för fulla penningar will jag löpat; ty jag will icke taga det ditt är för HETranom, och göra bränneoffer till gifwins.

25. Alltså gaf David Arnan, för rummet, guldene siklar till wigt sexhundrad.

26. Och David byggde derstamma stads

HERRanom ett altare, och offrade bränneoffer och tackoffer; och då han åkallade HERAN, hörde han honom genom eld af himmelen uppå bränneoffrets altare.

3 Mos. 9: 24. 1 Kon. 18: 38.

27. Och HERREN sade till Angelen, att han skulle stida sitt swärd i sidona.

28. På samma tiden, då David såg, att HERREN hade hört honom uppå Arnans den Jebuseens plats, offrade han der.

29. Ty HERrans tabernakel, som Moze i öknene gjort hade, och bränneoffrets altare, war i den tiden på höjdene i Gibeon.

1 Ebr. 16: 39. 2 Ebr. 1: 3.

30. Men David kunde icke gå bitin för det, till att söla Gud; så war han försträckt för HERrans Angels swärd.

22. Capitlet.

Templets förråd. Salomo, öfverhärarna förmanas.

Och David sade: Här skall HERrans Guds hus vara, och detta altaret till Israels bränneoffer.

2. Och David lät församla de främlingar, som i Israels land woro, och beställde stenhuggare, till att hugga sten till Guds hus byggning.

3. Och David tillredde mycket jern till naglar åt dörrarna i portomen, och hwad tillhopenaglas skulle; och så mycken koppar, att han icke stod till wägaandes;

4. Och cedreträ utan tal; förty de af Zidon och Tyro förde mycket cedreträ till David.

5. Ty David tänkte: Min son Salomo är en ung pilt och spå; men huset, som HERranom byggas skall, måste vara stort, att dess namn och lof utgå må i all land; derför vill jag ställa honom wirke. Alltså ställade David mycket wirke, förr än han böbbe.

6. Och han kallade sin son Salomo, och bödd honom bygga HERrans Israels Guds hus;

7. Och sade till honom: Min son, jag habe i sinnet att bygga HERrans mins Guds Namne ett hus.

8. Men HERrans ord kom till mig, och sade: Du hafwer mycket blod utgjutit, och fört stort örlig; derför skall du icke bygga mino Namne hus, efter du så mycket blod utgjutit hafwer för mig på jordena.

2 Sam. 7: 17. 1 Kon. 5: 3. 1 Ebr. 28: 3.

9. Si, din son, som dig skall född warda, han skall wara en rolig man; förty jag vill låta honom få ro för alla hans fiendar allt omkring. Han skall heta Salomo; ty jag

skall gifwa frib och rolighet öfwer Israel min hans lifsdagar.

10. Han skall bygga mino Namne ett hus; han skall wara min son, och jag skall wara hans fader, och jag skall stafsäsa hans konungsliga stol öfwer Israel till ewig tid.

Ebr. 1: 5. 2 Sam. 7: 13. 1 Kon. 5: 5.

11. Så warder nu, min son, HERREN med dig blifwandes, och du skall blifwa lydsam, att du må bygga HERranom dinom Guds ett hus, såsom han om dig sagt hafwer.

12. Och HERREN warder dig gifwandes skofhet och förstånd, och skall befalla dig Israel, att du skall hålla HERrans dins Guds lag.

13. Men då warder du lydsam, när du håller dig, att du gör efter de seder och rätter, som HERREN Moze budit hafwer till Israel. War tröst och wid godt med, frukt dig intet, och gif dig intet.

6 Mos. 31: 7, 8. Jos. 1: 7. 1 Ebr. 28: 2.

14. Si, jag hafwer i minom fattigdom förskaffat till HERrans hus hundrabetusent centener guld och tusenbe rejsor tusenbe centener silfwer; dertill koppar och jern uti tal, ty det är fast mycket. Hafwer jag också beställt timber och stenar, det kan du ännu föröka.

15. Så hafwer du många arbetare, stenhuggare och timbermän till sten och trä, och allahanda floka på allahanda werck;

16. På guld, silfwer, koppar och jern uti tal. Så ståt nu upp, och beställ det; HERREN skall wara med dig.

17. Och David bödd allom öfwerstem i Israel, att de skulle hjälpa hans son Salomo:

18. Är icke HERREN edar Gud med eder, och hafwer gifwit eder rolighet allt omkring? Ty han hafwer gifwit landens inbyggare uti edra händer, och landet är undergifwet wordet för HERranom, och för hans seil.

19. Så gifwer nu edor hjerta och edra själar, till att söla HERran edar Gud; och står upp, och bygger HERranom Gubi en helgedom, att man må bära HERrans förbunds arf och de heliga Guds lärlen in uti huset, som HERrans Namne skall byggt warda.

23. Capitlet.

Salomo konung. Levi tal, ordning, tjenst.

Alltså gjorde David Salomo, sin son, till konung öfwer Israel, då han gammal och af lefwande mått war.

1 Kon. 1: 13.

2. Och David församlade alla öfverstar i Israel, och Presterna och Leviterna,

3. Att man skulle räkna Leviterna, ifrå trettio år och derutöfwer; och deras tal war, ifrå hufwud till hufwud, det starke män woro, åtta och trettio tusend;

4. Af hwilkom woro fyra och tjugu tusend, som breskow arbetet på HETrans hus; och sextusend ämbetsmän och domare;

5 Mos. 16: 18.

5. Och fyratusend dörrawaktare; och fyratusend lossångare HETranom med strängaspel, som jag till lossång gjort hade.

6. Och David gjorde en ordning ibland Levi barn, nämliga ibland Gerson, Kehath och Merari. 1 Ebr. 6: 1. 2 Ebr. 29: 26.

7. De Gersoniter woro: Laedan och Simeï. 4 Mos. 3: 18. 1 Ebr. 6: 17.

8. Laedans barn: Den förste Jeshiel, Setaam och Joel, de tre.

9. Men Simeï barn woro: Selomith, Hasiel och Haran, de tre. Dessa woro de ypperste ibland säderna af Laedan.

10. Woro också desse Simeï barn: Jahath, Zina, Jens och Beria. Dessa fyra woro af Simeï barn.

11. Jahath war den förste, Sisa den andre. Men Jens och Beria hade icke mång barn; derföre woro de räknade för ens faders hus.

12. Kehaths barn woro: Amram, Jizear, Hebron och Ussiel, de fyra.

13. Amrans barn woro: Aaron och Mose. Men Aaron wardt afstild, så att han wardt helgad till det aldrabelgasta, han och hans söner, till ewig tid, till att röka för HETranom, och till att tjena och wälsigna: HETrans Namn i ewig tid;

2 Mos. 6: 20. Ebr. 5: 4.

4 Mos. 6: 23. 5 Mos. 21: 5. 2 Mos. 28: 1.

14. Och Mose, den Guds mansens barn woro nämnde ibland de Leviters släkte.

15. Mose barn woro: Gersom och Elieser.

2 Mos. 2: 22. 18: 3. 4.

16. Gersoms barn: Den förste war Senei.

17. Eliesers barn: Den förste war Nehania. Och Elieser hade inga annor barn; men Nehania barn woro mycket flere.

18. Jizears barn woro: Selomith den förste.

19. Hebrons barn woro: Seria den förste, Imaria den andre, Jeshiel den tredje, och Sekameam den sjerde. 1 Ebr. 24: 23.

20. Ussiels barn woro: Micha den förste, och Jisija den andre.

21. Merari barn woro: Maheli och Musi. Maheli barn woro: Eleazar och Kis.

22. Men Eleazar blef dödd, och hade inga söner, utan dötrar; och Kis barn, deras bröder, togo dem.

23. Musi barn woro: Maheli, Eder och Jeremoth, de tre.

24. Detta äro Levi barn i deras sädernas hus, och de ypperste af säderna, som räknade worbo, efter namnens tal efter hufwuden, hwilke gjorde de syfvlor i ämbeten i HETrans hus, ifrå tjugu år och derutöfwer.

25. Ty David sade: HETran Israels Gud hafwer gifwit sino folke ro, och skall bo i Jerusalem till ewig tid.

26. Leviterna behöfde icke bära tabernaklet, med all dess redskap, efter deras ämbete;

27. Utan, efter Davids yttersta ord, worbo Levi barn räknade ifrå tjugu år, och berntöfwer;

28. Att de skulle stå under Aarons barnas händer, till att tjena i HETrans hus, i gårdenom, och till kistorna, och till reningen, och till allahanda helgedom, och till alla ämbetens syfvlor i Guds hus;

29. Och till slädböröd, till semlomjöl, till spisoffer, till oyrabe tador, till pannor, till halster, och till all wigt och mått;

30. Och till att stå om morgonen, och tada och loswa HETran; om aftonen beslikas;

31. Och till att offra HETranom all bränneoffer på Sabbatherna, nymånadom och högtidom, efter talet och sättet, alltid för HETranom;

32. Att de skulle taga wara på waktena wid mittnesbördsens tabernakel, och helgedomens; och Aarons barnas, deras bröders, till att tjena i HETrans hus.

24. Capitlet.

Lingufura Prestastiften, tjenare.

Men Aarons barnas ordning war denna: Aarons barn woro Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar.

2. Men Nadab och Abihu blefwo döde inför deras fader, och hade inga barn; och Eleazar och Ithamar worbo Prester.

3 Mos. 10: 1, 2. 4 Mos. 3: 4. 26: 61.

3. Och David skickade dem alltså, Zadok af Eleazars barn, och Ahimelech af Ithamars barn, efter deras tal och ämbete.

4. Och worbo Eleazars barn flere funne till yppersta starke män än Ithamars barn. Och han skickade dem alltså: nämliga sexton utaf Eleazars barn, till öfwerstar ibland deras sädernas hus; och åtta af Ithamars barn ibland deras sädernas hus.

6. Och han stiftte dem efter lott, derföre att både af Eleazars och Jthamars barn woro öfwerstar i helgedomenom, och öfwerstar för Gud.

7. Och skrifwaren Semaja, Nethaneels son, utaf Leviterna, bestref dem för konungenom, och för öfverstarerna, och för Jadol Prestenom, och för Ahimelech, AbJathars son, och för öfversta fäberna ibland Presterna och Leviterna; nämliga ett fadershus för Eleazar, och det andra för Jthamar.

8. Och förste lotten föll uppå Jojarib, den andre uppå Jedaja;

9. Den tredje på Harim, den fjärde på Seorim;

10. Den femte på Malchija, den sjette på Mijamin;

11. Den sjunde på Sakkoz, den åttonde på Abia; Luc. 1: 5.

12. Den nionde på Jesua, den tionde på Sechania;

13. Den elffte på Eljasib, den tolfte på Jatum;

14. Den trettonde på Suppa, den fjortonde på Jesebeab;

15. Den femtonde på Bilga, den sextonde på Immer;

16. Den sjuttonde på Hefir, den adertonde på Happejiz;

17. Den nittonde på Betahja, den tjugonde på Jeseffel;

18. Den förste och tjugonde på Jachin, den andre och tjugonde på Samul;

19. Den tredje och tjugonde på Delaja, den fjärde och tjugonde på Mahasla.

20. Detta är ordningen efter deras ämbeten, till att gå i Herrens hus efter deras sätt, under deras fader Aaron, såsom Herren Israels Gud dem budit hade.

21. Men utaf de andra Levi barn, af Amrams barn war Subael. Af Subaels barn war Jechaja.

22. Af Jechabias barn war den förste Jisija.

23. Men af de Jizeariter war Selomoth. Af Selomoths barn war Jahath.

24. (Sebrons) barn woro: Jeria den förste, Amaria den andre, Japhiel den tredje, Jekameam den fjärde.

1 Chr. 23: 19.

25. Uffels barn woro: Micha. Utaf Michas barn war Samir.

26. Michas broder war Jeshija. Utaf Jeshijas barn war Zacharia.

27. Merari barn woro: Maheli och Musi; hans son war Jaasla.

28. Merari barn, af Jaasla, hans son, woro: Soham, Saccur och Jbri.

29. Men Maheli hade Eleazar, och Eleazar hade inga söner.

30. Af Kis: Kis barn woro: Jerahmeel.

31. Musi barn woro: Maheli, Eder och Jerimoth. Detta äro de Leviters barn, i deras fäders hus.

32. Och man lastade också för dem lott, brodowid deras bröder Aarons barn, inför konung David och Jadol, och Ahimelech, och inför de öfversta fäberna af Prestenomen och Levitomen, dem minsta brodrenom icke väl som dem öfversta af fäberna.

25. Capitlet.

Sångarens tal.

Och David, samt med härhöfwitsmännerna, afskifte till ämbete af Affaphs barn, Heman och Jeduthun, de Propeterna med harpor, psaltare och cymbaler; och de wordo talde till werket, efter sitt ämbete:

1. Utaf Affaphs barn: Saccur, Jeseb, Nethania, Marela, Affaphs barn, under Affaph, som propheterade när konungen.

2 Sam. 19: 37.

2. Af Jeduthun: Jeduthuns barn woro: Gebalia, Zeri, Jeshaja, Sasabia, Matthithia, de sex, under deras fader Jeduthun, med harpor, hwille propheterade till att tadsa och lofwa Herren.

3. Af Heman: Hemans barn woro: Balthia, Matthanias, Uffiel, Sebul, Jerimech, Hanania, Hanani, Eliatha, Gidbathi, Amamthi, Ezer, Josbelas, Mallothi, Sethi och Mahasloth.

4. Dese woro alle Hemans barn, konungens Siars i Guds ordom, till att upphöja hornet; ty Gud hade gifwit Heman fjorton söner och tre döttrar.

5. Dese woro alle under deras fader Affaph, Jeduthun och Heman, till att sjunga i Herrens hus med cymbaler, psaltare och harpor, efter ämbetet i Guds hus när konungen;

1 Chr. 23: 6.

6. Och talet på dem, med deras bröder, som i Herrens sång lärde woro, alle sammans mästare, tihundrad åtta och attatio.

7. Och de lastade lott öfwer deras ämbete, dem minsta såsom dem största; mästarenem såsom lärjunganem.

8. Och den förste lotten föll på Joserph under Affaph; den andre på Gebalia, med hans bröder och söner, de woro tolf;

10. Den tredje på Saccur, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 11. Den fjerde på Jizri, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 12. Den femte på Methania, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 13. Den sjette på Buthija, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 14. Den sjunde på Jesarela, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 15. Den åttonde på Jesaja, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 16. Den nionde på Matthanania, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 17. Den tionde på Simeï, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 18. Den elfföfte på Afareel, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 19. Den tolfte på Sasabia, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 20. Den trettonde på Subael, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 21. Den fjortonde på Mattithia, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 22. Den femtonde på Jeremoth, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 23. Den sextonde på Panania, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 24. Den sjuttonde på Josbelasa, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 25. Den abertonde på Panani, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 26. Den nittonde på Mallothi, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 27. Den tjugonde på Eliathä, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 28. Den förste och tjugonde på Gethir, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 29. Den andre och tjugonde på Gibbaltji, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 30. Den tredje och tjugonde på Mahasioth, med hans söner och bröder, de woro tolf;
 31. Den fjerde och tjugonde på Komamthi-Gjer, med hans söner och bröder, de woro tolf;

26. Capitlet.

Dörra- och slatte-mästare. Domare.

Om dörramästarens ordning: Utaf de Korhiter war Meselamia, Kore son, af Asaphs barnom.

2. Meselamia barn woro desse: Den förstfödde Zacharia, den andre Zebiael, den tredje Sebajä, den fjerde Zathriel,

3. Den femte Elam, den sjette Johanan, den sjunde Eljoenai.

4. Men ObedEdoms barn woro desse: Den förstfödde Semaja, den andre Josabab, den tredje Joah, den fjerde Sacar, den femte Methaneel,

5. Den sjette Ammiel, den sjunde Isaschar, den åttonde Beulthai; ty Gud hade wälsignat honom.

6. Och hans sone Semaja wordo och söner födde, som i deras fäders hns regerade; ty de woro starke hjeltar.

7. Så woro nu Semaja barn: Othni, Rephael, Obed, och Elsabab, hwilens bröder i äktige män woro, Elihu och Semachia.

8. Desse woro alle utaf ObedEdoms barn; de med deras barn och bröder, mäktige män, skicklige till ämbete, två och sextio af ObedEdom.

9. Meselamia hade barn och bröder, mäktige män, aderton.

10. Men Josä utaf Merari barnom hade barn: Den ypperste Simri; ty den förstfödde war icke till, derföre satte hans fader honom främst;

11. Den andre Gissia, den tredje Zebasia, den fjerde Zacharia. All Josä barn och bröder woro tretton.

12. Detta är dörramästarens ordning, ibland höfdingarna i ämbetet med deras bröder, till att tjena i Herrens hus.

13. Och lotten wardt kastad dem litfla såväl som dem stora, i deras fäders hus till hwarjo dörrerna.

14. Den lotten öfverut föll på Selemia; men hans sone Zacharia, hwilken en kof och rådig man war, kastade man lotten, och honom föll norrut;

15. Men ObedEdom öfverut, och hans sönom wid huset Asuppim;

16. Och Suppim och Josä, westerut wid dörrerna Salleseth, på bränneofferewägen, her wakterna wid hwarandra sid.

17. Öfverut woro sex af Leviterna, norrut fyra om dagen, öfverut fyra om dagen; men wid Asuppim ju två och två;

18. Wid Barbar, westerut, fyra på wägnom, och två wid Barbar.

19. Detta är dörramästarens ordning, ibland de Korhiter barn, och Merari barn.

20. Utaf Leviterna war Abija öfver häf-morna i Guds hus; och öfwer de häfwor, som helgaba wordo.

21. Af Raebans barn, de Serfoniter barn; af Raeban woro höfdingar ibland fäderna, nämliga de Zebieliter.

22. De Zebieliter barn woro: Sethani

och hans broder Joel, öfwer HEKrans hus häfwor.

23. Utaf de Amramiter, Jizeariter, Hebroniter och Aseliter,

24. War Sebucl, Gersoms son, Mose sons, en Förfte öfwer häfwortha.

25. Men hans broder Elieser hade en son Nehabia. Hans son war Jesaja; hans son war Joram; hans son war Sichri; hans son war Selomith.

26. Den samme Selomith och hans bröder woro öfwer alla de belgada tings häfwor, hwilka Konung David belgade, och de öfwerste fäderna ibland de öfwersta öfwer tusende och öfwer hundrade, och de öfwerste i härenom.

27. Utaf strid och rof hade de belgat det, till att förbättra HEKrans hus.

4 Mos. 31: 30.

28. Dehlifes allt det Samuel Siaren, och Saul, Kis son, och Abner, Ners son, och Joab, Jerusa son, belgat hade; allt det belgaba war under Selomiths hand, och hans bröders.

29. Utaf de Jizeariter war Chenanja med sina söner, till de werlt utantill, öfwer Israel befallningsmän och domare.

30. Utaf de Hebroniter war Sasabia och hans bröder, mäktige män, tusende och sjuhundrade, öfwer Israels ämbete, på desjo sidone Jordan westerut, till allahanda HEKrans syfko, och till att tjena Konungenom.

31. War och ibland de Hebroniter Jeria, den ypperste ibland de Hebroniter, af fäderna i hans ätt. Det wordo och af dem söfte och funne, uti fyrantionde ärena af Davids rike, mäktige män, i Jaeser i Gilead;

32. Och deras bröder, mäktige män, tutusend och sjuhundrad öfwerste fäder. Och David satte dem öfwer de Rubeniter, Gaditer, och öfwer den halfwa släktena Manasse, till all Guds och Konungens ärenden.

27. Capitlet.

Konungens höfwitsmän, förkar, fogdar, råb.

Men Israels barn efter sitt tal woro höfdingar öfwer fäderna, och öfwer tusende, och öfwer hundrade; och ämbetsmän, som på Konungen waltade, efter deras ordning, till att draga till och frå, hwar i sin månad, i hwar månad om året. Swart skiftet hade fyra och tjugu tusend.

2. Öfwer första skiftet i första månadenom war Jasabeam, Sabbieles son; och i hans skifte woro fyra och tjugu tusend.

3. Men af Perez barnom war den öfwerste öfwer alla höfwitsmännen i härtarna i första månadenom.

4. Öfwer det skiftet i den andra månadenom war Doda, den Ahohiten; och Millen war Förfste öfwer hans skifte; och i hans skifte woro fyra och tjugu tusend.

2 Sam. 23: 2.

5. Den tredje härhöfwitsmannen i tredje månadenom, den öfwerste, war Benaja, Jojaba Prestens son; och i hans skifte woro fyra och tjugu tusend.

6. Denne är Benaja, den bjelten ibland tretio, och öfwer tretio; och hans skifte war under hans son Ammisabab.

2 Sam. 23: 22.

7. Den sjerde i sjerde månadenom war Asahel, Joabs broder, och efter honom Sehabia, hans son; och i hans skifte woro fyra och tjugu tusend.

2 Sam. 23: 24.

8. Den femte i femte månadenom war Sambuth den Zisrahiten; och i hans skifte woro fyra och tjugu tusend.

9. Den sjette i sjette månadenom war Ira, Jkkes den Thelotiens son, och i hans skifte woro fyra och tjugu tusend.

10. Den sjunde i sjunde månadenom war Selez den Beloniten, af Ephraims barn, och i hans skifte woro fyra och tjugu tusend.

11. Den åttonde i åttonde månadenom war Sibbechai den Gufathiten, af de Garbiter; och i hans skifte woro fyra och tjugu tusend.

12. Den nionde i nionde månadenom war Abieser den Anthothiten, af Semini barn; och i hans skifte woro fyra och tjugu tusend.

13. Den tionde i tionde månadenom war Maharai den Netophathiten, af de Erahiter; och i hans skifte woro fyra och tjugu tusend.

14. Den elffoste i elffoste månadenom war Benaja, den Birgathoniten, af Ephraims barn; och i hans skifte woro fyra och tjugu tusend.

15. Den tolfte i tolfte månadenom war Selbai den Netophathiten, af Athiel; och i hans skifte woro fyra och tjugu tusend.

16. Öfwer Israels släkt woro desjo för de Rubeniter war Förfste Elieser Sichri son; för de Simeoniter war Ephatia, Maacha son;

17. För de Leuiter war Sasabia, Amnuel son; för de Aromiter war Zabol;

18. För Juda war Elisu af Davids k...

der; för Isaschar war Omri, Michaels son;

19. För Sebulon war Iisimaja, Obadja son; för Naphtali war Jerimoth, Asriels son;

20. För Ephraims barn war Hosea, Asafia son; för den halfwa släktene Manasse war Joel, Phebaja son;

21. För den halfwa släktene Manasse i Gilead war Jidbo, Zacharia son; för Benjamin war Jaasiel, Abners son;

22. För Dan war Asarel, Jerohams son. Detta äro de förstar för Israels släfter.

23. Men David tog intet tal af dem som woro tjugu åra, och der för neban; ty HERren hade sagt, att han skulle föröka Israel såsom stjernorna på himmelen.

4 Mos. 1: 3. 1 Mos. 22: 17. 26: 4. 32: 12.

24. Men Joab, ZeruJa son, hade begynt råtna, och lyktade det icke; ty en wrede kom förbenktill öfwer Israel, derförde kom det talet icke uti Konung Davids Chronico.

1 Chr. 21: 4, 5, 6. 2 Sam. 24: 13, 14.

25. Öfwer Konungens häfwor war Asmaveth, Abiels son; och öfwer de häfwor på landena, i släder, byar och flott, war Jonathan, Ussija son.

26. Öfwer äldermämnerna till landsbruket war Etri, Gelubs son.

27. Öfwer vingårdarna war Eimei den Ramathiten; öfwer winfällarena och winet war Sabbi den Eiphmiten.

28. Öfwer oljogårdarna, och mulbärträ i markene war Baalhanan den Geberiten; öfwer oljona war Joas.

29. Öfwer den boskap, som i bet war i Saron, war Sithrai den Saroniten; men öfwer den boskap i dalomen war Saphat, Adlai son.

30. Öfwer camelarna war Obil den Ismaeliten; öfwer åsnarna war Jehbeja den Meronothiten.

31. Öfwer sären war Jasis den Hagariten. Dessa woro alle öfwerstar öfwer Konung Davids ägodelar.

32. Men Jonathan, Davids faderbroder, war rådgifware, hofmästare och canceller; Zebiel, Sachmoni son, war när Konungens barnom.

33. Achitophel war öf Konungens rådgifware; Husai den Arachiten war Konungens vän.

34. Efter Achitophel war Jojaba, Benaja son, och Abisathar; men Joab war Konungens härshöfvisman.

28. Capitlet.

Davids sista tal. Templets efterson, sång. Salomo start.

Och David församlade till Jerusalem alla Israels öfwerstar, nämliga förstarna för släktarna; förstarna för stiftet, som på Konungens waltade; förstarna öfwer tusende, och öfwer hundrade; förstarna öfwer Konungens och hans söners ägodelar och boskap; med kamererare, trigs män och alla mågtiga män.

2. Och Konung David stod upp på sina fötter, och sade: Hörer härtill, mine bröder, och mitt folk: Jag hafwer tagit mig före att bygga ett hus, der HERren förbundt art uti hwilas skulle, och en fotapall till vår Guds fötter, och hade redt mig till att bygga;

2 Sam. 7: 1, 2. 1 Chr. 17: 1, 22: 7.

3. Men Gud lät säga mig: Du skall icke bygga mino Namne hus; förty du äst en trigsman, och hafwer blod utgjutit.

2 Sam. 7: 5. 1 Kon. 5: 3. 1 Chr. 22: 8.

4. Nu hafwer HERren Israels Gud utwalt mig uti hela mins faders hus, att jag skulle wara Konung öfwer Israel till ewig tid; ty han hafwer utwalt Juda till ett försläddme; och i Juda huse, mins faders hus, och ibland mins faders barn hafwer han haft ynnest till mig, så att han gjorde mig till Konung öfwer hela Israel;

1 Mos. 49: 8, 9. 1 Chr. 5: 2. 1 Sam. 16: 12.

5. Och ibland alla mina söner (ty HERren hafwer gifwit mig många söner) hafwer han utwalt min son Salomo, att han sitta skall på HERrans rites stol öfwer Israel;

6. Och hafwer sagt till mig: Din son Salomo skall bygga mitt hus och gårdar; ty jag hafwer utwalt mig honom till son, och jag skall wara hans fader;

7. Och skall stadfästa hans rite i ewig tid, om han håller uppå att göra efter min bud och rätter, såsom i denna dag tillgår.

8. Nu inför hela Israel HERrans menighet, och för vår Guds äron, så håller och söler all HERrans edars Guds bud; på det I mågen besitta detta goba lanbet, och ärfwa det till edor barn efter eder, till ewig tid.

9. Och du, min son Salomo, känn dins faders Gud, och tjena honom af allt hjerta, och af en wälwiljog själ; ty HERren ransalar all hjerta, och förslår alla tankars uppsåt. Om du söler honom, så finner du

honom; om du öfvergifwer honom, så förkastar han dig till ewig tid.

1 Sam. 16: 7. Ps. 7: 10. Jer. 11: 20.

17: 10. 20: 12. Upp. 2: 23. Ef. 5: 6.

10. Så se nu till, ty HERRN hafwer utwalt dig, att du skall bygga honom ett hus till helgedom. War tröst, och gör så.

11. Och David gaf sinom son Salomo en eftersyn till förhuset, och till sitt hus, och till malen, och till salen, och till kamrar innantill, och till nådastolens hus;

12. Dertill en eftersyn till allt det i hans sinne war, nämliga till gården åt HERRNS hus, och till all malen omkring, till häfworna i Guds hus, och de helgada tings häfwo; 13. Till Presternas och Leviternas lifte, och till alla lysslor i ämbeten uti HERRNS hus, och till alla tjenstenes käril i HERRNS hus.

14. Guld efter gulds wigt, till allahanda tyg i hwart ämbetet, och allahanda silftryg, efter wigt, till allahanda rebfkap i hwart ämbetet;

15. Och wigt till gylbene ljusastakar och gylbene lampor, hwarjom ljusastala och hans lampor sina wigt; sammalunda och till silf-ljusastakar gaf han wigt, till ljusastala och hans lampor, efter hvars ljusastakans ämbete.

16. Gaf han desliques guld till slädboräbds-borden, till hwart bordet sina wigt; sammalunda och silfwer till silfboräbds-borden;

17. Och klart guld till gafflar, bäcken och kannor; och till gylbene skålar, hwar skål sina wigt; och till silf-skålar, hwar skål sina wigt;

18. Och till röfkastaret sina wigt, det albrakflaresta guld; och en eftersyn till waagen för de gylbene Cherubim, så att de utträdte sig, och öfvertäckte HERRNS förbunds arf.

2 Chr. 3: 10.

19. Alltsammans, sade han, är mig gifwet, bekrifwet af HERRNS band, som mig underbarnet af eftersynenes werl.

20. Och David sade till sin son Salomo: War tröst och frimodig, och gör så; frukta dig intet, och war icke försträckt; HERRN Gud, min Gud, skall wara med dig, och skall icke draga sina hand ifrå dig, eller förslåta dig, allt intill du all werl till ämbeten i HERRNS hus fullkomnat hafwer.

5 Mos. 31: 7, 8. Jos. 1: 7. 1 Chr. 22: 13.

21. Si, Presternas och Leviternas ordning till all ämbeten i Guds hus, äro med dig i

all ärenden, och äro wiljoge och förståndige till all ämbeten; dertill förslarna och all folket i alla dina handlingar.

29. Capitlet.

David, folkets stänker, lof, offer. Salomo smort.

David's bön.

Och Konung David sade till hela menigheten: Gud hafwer utwalt Salomo, en af mina söner, den ännu ung och spädb är; men werket är stort, ty det är icke ens menniskens boning, utan HERRNS Guds.

2. Men jag hafwer utaf alla mina krafter beredt till Guds hus, guld till gyldene, silfwer till silfvers, koppar till koppars, jern till jerns, trä till träns rebfkap; onickstenar, infattade rubiner och spräckta stenar, och allahanda äbla stenar, och marmorsfen gangsta mydet.

3. Derutöfwer, af ynnest till mins Guds hus, hafwer jag det mitt eget är, guld och silfwer;

4. Treatusend centener guld af Ophir, och sjutusenb centener klart silfwer, det gifwer jag till Guds helga hus, utöfwer allt det jag förskickat hafwer till att öfwerdraga wäggarna i husen;

5. Så att af guld blifwer det af guld wara skall, och af silfwer det af silfwer wara skall, och till allahanda werl igenom mästarens hand. Och ho är nu i dag frimiljog till att fylla sina hand HERRNOM?

6. Då woro förslarna för säberna, förslarna för Israels släkt, förslarna öfwer tusend och öfwer hundrab, och förslarna öfwer Konungsärenden, frimiljoge;

1 Chr. 28: 1. x.

7. Och gåfwo till ämbeten i Guds hus femtusend centener guld, och tiotusenb gylben, och tiotusenb centener koppar, och hundrade-tusenb centener jern.

8. Och när hwilkom stenar funne worde, dem gåfwo de till häfwo uti HERRNS hus, under Jehiels hand, den Gersonitens.

1 Chr. 26: 21.

9. Och folket war gladt, att de så frimiljoge woro; ty de gåfwo HERRNOM af alla hjerta frimiljoge. Och Konung David frjädade sig desliques högeliga;

10. Och lofwade HERRN, och sade inför hela menigheten: Lofwad ware du, HERR, Israels wår saders Gud, ifrå ewighet till ewighet.

11. Dig, HERR, tillhöder majestät och magt, härlighet, seger och tack; ty allt det i

bimmelen och på jordene är, det är ditt; ditt, HERRE, är rifet, och du äst upphöjd öfwer all ting till en öfwersta.

Matth. 6: 13. 1 Tim. 1: 17. Upp. 5: 13.

12. Dine äro rikebomar och härlighet för dig, du råder öfwer all ting; i dine hand står kraft och magt, i dine hand står det att göra hwar och en stor och stark.

13. Nu, vår Gud, vi tacke dig, och prise dins härlighets Namn.

14. Ly hwad är jag, hwad är mitt folk, att vi skulle åstadkomma kraft till att gifwa frimiljeliga, såsom nu tillgår? Ly af dig är det allt kommet, och af dine hand hafwe wi det gifwit dig.

15. Förty wi äre främlingar och utländningar för dig, såsom alle våre fäder; vårt lefwande på jordene är såsom en flugge, och dwäljs intet.

Ps. 39: 13. 119: 19. Job. 8: 9.

14: 2. Ps. 90: 6. 102: 12. Pred. 7: 1.

16. HERRE vår Gud, all denna hopen, som wi tillstodt hafwe till att bygga dino helgo Ramne ett hus, är kommen ifrå dine hand; och ditt är det allt.

17. Jag wet, min Gud, att du pröfwar hjertat, och ensalbdighet är dig täd; derföre hafwer jag allt detta utaf ensalbdigo hjerta frimiljeliga gifwit; och hafwer nu sett med gläbje ditt folk, som här för handene är, att det hafwer frimiljeliga gifwit dig.

1 Ebr. 28: 9.

18. HERRE, våra fäders Abrahams, Isaacs och Israels Gud, bewara ewinnerliga sådana håg och sinne i dina folks hjerta, och stida deras hjerta till dig.

19. Och minom sou Salomo gif ett rätt-sinnigt hjerta, att han håller din bud, witt-nebbörd och rätter, att han det allt gör, och bygger denna boning, som jag stidat hafwer.

20. Och David sade till hela menighetena:

Loftwer HERREN ebar Gud. Och hela menigheten lofwade HERREN deras fäders Gud, och bugade sig, och tillbådo HERREN och Konungen.

21. Och de offrade HERRANOM offer; och den andra morgonen offrade de HERRANOM brännoffer, tusende stutar, tusende wädrar, tusende lamb, med deras dridoffer; och offrade all hopen i hela Israel;

22. Och äto och drucko den samma dagen för HERRANOM med stora gläbje, och gjorde annan gången Salomo, Davids son, till Konung, och smorde honom HERRANOM till en Första, och Zadok till Prest.

23. Alltså latt Salomo på HERRENS stol, en Konung i fins fäders Davids stad, och wardt lydosam, och all Israel war honom hörsam.

1 Kon. 1: 35.

24. Och alle öfwerstar och wälde, beflites all Konung Davids barn, gåfwo sig under Konung Salomo.

25. Och HERREN gjorde Salomo ju förre och förre för hela Israel, och gaf honom ett härligt rite, att ingen för honom sådant öfwer Israel haft hade.

1 Kon. 3: 13.

26. Så war nu David, Isai son, Konung öfwer hela Israel.

27. Men tiden, som han öfwer Israel Konung war, war fyratio år. I Hebron regerade han sju år, och i Jerusalem tre och tretio år;

2 Sam. 5: 6. 1 Kon. 2: 11.

28. Och blef döb i gobom älber, mått af lefwande, rikebomar och äro; och hans son Salomo wardt Konung i hans stad.

29. Men Konung Davids gerningar, både de första och de sista, si, de äro skrifna ibland Samuels den Siarens gerningar, och ibland den Prophetens Nathans gerningar, och ibland Guds den Siarens gerningar;

30. Med allt hans rite, wälde och tid, som under honom förlupen är, både öfwer Israel och all rite i landen.

Ände på Första Boken af Ebronicon.

SECUNDUS CHRONICORUM.

Den Andra Boken af Chronicon.

1. Capitlet.

Salomos bön, offer, wisshet, magt, rikeedom.

Då Salomo, Davids son, wardt i sitt rike förstärkt, och HERren hans Gud war med honom, och gjorde honom ju större och större. 1 Kon. 2: 12, 46. 1 Ekr. 29: 25.

2. Då Salomo talade med hela Israel, med de öfwerflar öfwer tusend och hundra, med domare och alla förfar i Israel, med de öfwersta fäder ;

3. Att de skulle gå, Salomo och hela menigheten med honom, bort till den höjden som i Gibeon war ; ty der war Guds wittnesbörds tabernakel, som Moße HERrans tjennare gjort hade i öfnene.

1 Kon. 3: 4. 1 Ekr. 21: 29. 2 Mos. 36: 1.

4. Ty Guds art hade David uppfört ifrå Kiriat Yearim, dit han för honom tillredt hade ; förty han hade honom uppflagit ett tabernakel i Jerusalem. 2 Sam. 6: 17.

5. Men det kopparaltaret, som Bezael, Uri son, Durs sons, gjort hade, war der för HERrans tabernakel ; och Salomo och menigheten plögade söla det. 2 Mos. 38: 1.

6. Då Salomo offrade för HERranom på kopparaltaret, som der för dörrerne af wittnesbörds tabernakel stod, tusende bränneoffer.

7. I samma nattene syntes Gud Salomo, och sade till honom : Bed, hwad skall jag gifwa dig ? 1 Kon. 3: 5.

8. Då Salomo sade till Gud : Du hafwer gjort stora barmhertighet med minom fader David, och hafwer gjort mig till Konung i hans stad. 1 Ekr. 28: 5.

9. Så låt nu, HERre Gud, din ord warba fann till min fader David ; ty du hafwer gjort mig till Konung öfwer ett folk, det så mycket är som stöft på jordene.

10. Så gif mig nu wisshet och förstånd, att jag för detta folket må gå ut och in ; ty ho förmår döma detta ditt mynda folk ?

4 Mos. 27: 17. 1 Kon. 3: 9.

11. Då sade Gud till Salomo : Efter du hafwer detta i sinnet, och hafwer icke bedit om rikeedomar, eller ägodelar, eller om härlighet, eller om dina fiendars själar, eller om

långt lif ; utan hafwer bedit om wisdom och förstånd, att du må döma mitt folk, der jag dig en Konung öfwer gjort hafwer ;

1 Kon. 3: 11.

12. Så ware dig wisdom och förstånd gifwet ; dertill will jag och gifwa dig rikeedomar, ägodelar och härlighet, så att din life ibland Konungarna för dig icke warit hafwer, ej heller warba skall efter dig.

1 Kon. 4: 31. 2 Ekr. 9: 22.

13. Alltså kom Salomo ifrå höjdene, som i Gibeon war, till Jerusalem, ifrå wittnesbörds tabernakel, och regerade öfwer Israel.

14. Då Salomo församlade sig wagnar och resenärer, så att han åstadkom tusende och fyrahundra wagnar, och tolfstusend resenärer, och lät dem uti wagnständerna, och när Konungenom i Jerusalem.

1 Kon. 4: 26. 10: 26. 2 Ekr. 9: 25.

15. Då Konungen gjorde, att silfwer och guld war i Jerusalem så mycket som stenar ; och cebetträ så mycket som mulbärsträ i dalarna. 1 Kon. 10: 27. 2 Ekr. 9: 27.

16. Då man förde Salomo hästar utur Egypten, och allabanda waror. Och Konungens löpmän köpte samma waror ;

1 Kon. 10: 28.

17. Då förde dem utur Egypten, hwar wagn för serhundra silfpenningar, och hwar häst för hundra och femtio ; alltså förde man dem och till alla de Fethers Konungar, och till de Konungar i Syrien, genom deras hand.

2. Capitlet.

Templets arbetare, brud, werke, byggmästare.
Främlingar.

Då Salomo satte sig före att bygga HERrans Ramme ett hus, och ett fins rikes hus ;

2. Och afräknade sjutiotusend män till bärbor, och åttatitotusend timbermän uppå berg, och tretusend och serhundra besallungsmän öfwer dem. 1 Kon. 5: 14.

3. Då Salomo sände till Syram, Konungen i Tyro, och lät säga honom : Såsom du med minom fader David gjorde, och sände

honom cedreträ, att han skulle bygga sig ett hus, der han uti ho skulle; 1 Kon. 6: 2.

4. Si, jag vill bygga HERRans mins Guds Namne ett hus, att honom må helgadt warda, till att röla god röthwerk för honom, och till alltid bereda rådobrodd, och bränneoffer om morgon och afton, på Sabbather och nymånader, och på HERRans wår Guds hëgtider; till ewig tid för Ifrael.

4 Mos. 28: 9, 10, 11.

5. Och det hus, som jag bygga vill, skall wara stort; förty wår Gud är större än alle gudar.

6. Men ho är deß mächtig, att han bygger honom hus? Ty himmelen och alla himlars himlar kunna icke begripa honom. Ho skulle då jag wara, att jag skulle bygga honom hus? Utan att man må röla för honom. 1 Kon. 8: 27. Job 11: 7, 8, 9.

Ej. 66: 1. Jer. 23: 24. Ap. 5: 7: 49. 17: 24.

7. Så sänd mig nu en wis man, till att arbeta på guld, silfwer, koppar, jern, starlatan, rosearödt, gult silke, och den som kan utgraswa med de wisa, som när mig äro i Juda och Jerusalem, hwilka min fader David beställt hafwer.

8. Och sänd mig cedreträ furoträ och becenträ af Libanon; förty jag wet, att dine tjenare kunna hugga trä på Libanon; och si, mine tjenare skola wara med dina tjenare;

9. Att man tillreder mig mycket trä; ty huset, som jag bygga vill, skall wara stort och härligt.

10. Och si, jag vill gifwa dina tjenare timbermannomen, som trä hugga, tjugutusen corar stött hwete, och tjugutusen corar bjugg, och tjugutusen bath win, och tjugutusen bath oljo. 1 Kon. 5: 11.

11. Då sade Hyram, Konungen i Tyro, genom skrifwelse, och sände till Salomo: Dersöre, att HERRen hafwer sitt folk lart, hafwer han gjort dig till Konung öfwer dem.

12. Och Hyram sade ytterligare: Lofwad ware HERRen Ifraels Gud, som himmel och jord gjort hafwer, att han gifwit hafwer Konung David en wisan, skolan och förståndigan son, som HERRanom ett hus, och ett hus rikes hus bygga må.

1 Kon. 5: 7. 1 Mos. 1: 1.

2 Mos. 20: 11. Ps. 33: 6. 96: 5. 102: 26.

Ap. 5: 4: 24. 14: 15. Upp. 10: 6.

13. Så sänder jag nu en wisan man, som förstånd hafwer, nämliga Hyram Abio:

14. Ene qwinnos son utaf Dans dötrrar, och hans fader hade warit en Tyrer; han

kan arbeta på guld, silfwer, koppar, jern, sten, trä, starlatan, gult silke, linnet, rosenrödt; och allahanda utgraswa, och göra allahanda konsteliga, det man honom föregifwer, med dina wisa, och med mins herras Konung Davids dine faders wisa.

1 Kon. 7: 14.

15. Så sände nu min herre hwete, bjugg, oljo och win, till sina tjenare, såsom han sagt hafwer;

16. Så wilje wi hugga trä på Libanon, så mycket som behöfwes, och wilje låta det lägga i flottar i hafwet, in å Zapho; bädan må du låta föra det upp till Jerusalem.

17. Och räknade Salomo alla främlingar i Ifraels land, efter det tal då David hans fader dem räknade; och wordo funne hundrade och femtio tusend, tretusend och sexhundrad.

18. Och han gjorde af dem fjutiotusend dragare, och åttatiotusend huggare på bergena, och tretusend och sexhundrad befallningsmän, som folket wid arbetet höllo.

1 Kon. 5: 15. 1 Chr. 22: 2.

3. Capitlet.

Templets grund, stavnad, yrbudad, delar, Cherubim, förkläd, Rodder.

Och Salomo begynte till att bygga HERRans hus i Jerusalem, på Moria berg, det David hans fader utwist war, hwilket David tillrebt hade för rum, på Arnans plats den Jebuseens;

2 Sam. 24: 25. 1 Chr. 21: 24.

2. Och tog till att bygga i dem andra må-nadenom, den andra dagen i sjerde åren af sitt rike. 1 Kon. 6: 1.

3. Och alltså lade Salomo grundwalen, till att bygga Guds hus: i förstene, längden sextio alnar, bredden tjugu alnar.

4. Och förhuset, för breddene af huset, war tjugu alnar långt, höjden war hundrade och tjugu alnar; och bedrog det innantill med flart guld.

5. Men det stora huset bedrog han med furoträ, och bedrog det med bästa guld, och gjorde deruppå palmar och sedjower.

1 Kon. 6: 15.

6. Och bedrog huset med äbla stenar till pryðelse; och guldet war Barbaims guld.

7. Och han bedrog huset, bjellarna, dërr-trän, wäggarna och dërrarna med guld, och lät stära Cherubim på wäggarna.

8. Han gjorde beklifes huset till det aldra-helgasta; deß långb war tjugu alnar efter

husets bredd, och dess bredd war och tjugu alnar; och bedrog det med bästa guld, wid sexhundra cenienner.

9. Och han också till naglar femtio sillar guld i wigt; och bedrog salarna med guld.

10. Han gjorde också uti dess albrabelgastas huse två Cherubim, efter snidarekonst, och bedrog dem med guld.

11. Och längden af Cherubims wingar war tjugu alnar; så att en wingen hade fem alnar, och kom intill wäggen af huset; den andre wingen hade och fem alnar, och kom intill wingan af den andra Cherub.

12. Alltså hade och en wingen af den andra Cherub fem alnar, och kom intill wäggen af huset; och hans andre winge och fem alnar, och kom intill wingan af den andra Cherub;

13. Så att dessa Cherubims wingar woro utsträckt tjugu alnar; och de stodo på sina fötter, och deras ansigte woro wänd åt huset.

2 Mos. 26: 20.

14. Han gjorde och en förkläd af gult werf, stirlalan, rosenrödt och linwerf, och gjorde Cherubim deruppå.

Matt. 27: 51. Marc. 15: 38.

15. Och han gjorde framför huset två stobar, fem och tretio alnar höga, och knappen der ofwanuppå fem alnar;

1 Kon. 7: 15. Jer. 52: 21.

16. Och gjorde sedjowert till choren, och satte ofwanuppå stoberna, och gjorde hundrade granatäppler, och satte dem i det sedjowertlet;

17. Och reste de stoberna upp för templet, ena på den högra, och den andra på den wensitra sidone; och kallade den på högra sidone Zachari, och den på wensitra Boas.

1 Kon. 7: 21.

4. Capitlet.

Kopparastlar, haf, kettlar, ljusastalar. Prästernas gård. Ezens tal.

Han gjorde och ett kopparastlar, tjugu alnar långt och bredt, och tio alnar högt.

2. Och han gjorde ett gjutet haf, tio alnar bredt, ifrå den ena bräddene till den andra, rundt omkring, och fem alnar högt, och måttet omkring war tretio alnar. 1 Kon. 7: 23.

3. Och oxabeläte woro der neban under, allt omkring; och woro två radar krusering omkring hafwet, det tio alnar bredt war, hwilke widgjutne woro.

4. Och det stod så på de tolf oxar, att tre wändes norrut, tre westerut, tre söderut, och

tre österut, och hafwet der ofwanuppå; och badelen af dem allom war inunder.

5. Tjockheten deraf war en twärhand, och dess brädd war såsom ens bågares brädd, och en utsprungen ros; och det höll trewint bath.

1 Kon. 7: 26.

6. Och han gjorde tio kettlar, af dem satte han fem på högra sidone, och fem på den wensitra, till att två derutinnan hwar som bränneoffer tillhörde, att de skulle lasta der deruti; men hafwet war till att Prästerna skulle två sig deruti.

7. Han gjorde och tio gylbene ljusastalar, såsom de wara skulle, och satte dem i templet, fem på den högra, och fem på den wensitra sidone.

8. Och gjorde han tio borb, och satte dem i templet, fem på högra, och fem på wensitra sidone; och han gjorde hundrade gylbene bäden.

9. Han gjorde och en gård för Prästerna, och en stor gård, och börrar i gårdenem; och öfwerdrog börrarna med koppar;

1 Kon. 6: 36.

10. Och satte hafwet på högra sidone östern, sunnantill.

11. Och Hyram gjorde grytor, stolar, och bäden. Alltså lyftade Hyram arbetet, som Konung Salomo hade fått honom, på Guds hus;

12. Nämliga de två stobar, med bular, och knappar ofwanpå båda stoberna, och de båda wridna gjordar, till att betäcka båda bularna åt knappar, ofwanpå stoberna;

13. Och de sprahundrade granatäpplen på de båda wridna gjordar, två radar granatäppler på hwarjo gjordene, till att betäcka båda knapparnas bular, som ofwanpå stoberna woro.

14. Och gjorde han stolar, och kettlar uppi stolarna;

1 Kon. 7: 27. 28.

15. Och ett haf, och tolf oxar derunder.

16. Der till grytor, stolar, gafflar och all deras tvg, gjorde Hyram Abis åt Konung Salomo, till Herrens hus, utaf klar koppar.

17. I den ängden wid Jordan lät Konungen gjuta dem i lerjord, emellan Succoth och Zeredatha.

18. Och Salomo gjorde all denna tvgen gansta mång; så att wigten af den koppar: icke utfrågas kunde.

19. Och Salomo gjorde all tvg till Guds hus, nämliga gylbene altaret, borb till Herrens dörr;

1 Kon. 7: 48. 49.

20. Fjursjastalarna med deras lampor, af slart guld, att de skulle brinna för chorenom, såsom det borde;

21. Och de blommar wid lamporna, och de näpor woro af guld; allt war af rent guld.

22. Dertill knifwar, bäcken, sleswar och slädetyg, woro af slart guld; och ingången, och hans dörr innantill, åt det aldrabelgasta, och dörrarna till tempelshuset, woro af guld. 1 Kon. 7:50.

5. Capitlet.

Jataburen, arken, tabernaklet, slängen, härligheten.

Alltså warbt allt arbetet fullkomnadt, som Salomo gjorde på HETrans hus. Och Salomo lät komma derin allt det hans fader David helgat hade, nämliga slifwer och guld, och allahanda tyg; och lade det in uti jataburen i Guds hus.

1 Kon. 7:51. 1 Egr. 28:14.

2. Då församlade Salomo alla äldsta i Israel, alla höfdingar i släktarna, Förstär för fäderna i Israels barn, till Jerusalem, att de skulle låta upplomma HETrans förbunds ark utu Davids stad, det är Zion.

1 Kon. 8:1.

3. Och församlade sig till Konungen alle Israels män på högtidene, det är i sjunde månadenom; 1 Kon. 8:65. 2 Egr. 7:9.

4. Och kommo alle äldste i Israel; och de Leviter togo arken;

4 Mos. 4:15. 1 Kon. 8:3. 1 Egr. 15:2.

5. Och bäro honom upp, samt med wittnezhördsens tabernakel, och all helig tyg, som i tabernaklet woro; och Presterna Leviterna bäro det allt med upp.

6. Men Konung Salomo och hela Israels menighet med honom, församlad inför arken, offrade får och så, så mycket att det ingen tälja eller räkna kunde.

7. Alltså bäro Presterna HETrans förbunds ark uti sitt rum, i husets chor, uti det aldrabelgasta, under Cherubims wingar;

8. Så att Cherubim utsträckte sina wingar öfwer arkens rum; och Cherubim öfvertäckte arken och hans slänger, öfwantill.

9. Men slängerna woro så långa, att man såg ändarna på dem för choren ifrån arkenom; men utantill såg man dem icke; och blef han der allt intill denna dag. 1 Kon. 8:8.

10. Och i arken war inset utan de två tafloer, som Moze hade lagt deruti i Horeb, då HETren ett förbund gjorde med Israels barn, den tid de utur Egypten drogo.

1 Kon. 8:9. Egr. 9:4.

11. Och då Presterna gingo utu det helga; ty alle de Prester, som för handene woro, belgade sig, så att och sliften icke hållne wordo,

12. Och de Leviter, med alla dem som under Assaph, Heman, Jeduthun, och deras barn och bröder, woro, släbde med sinnen släder, sjöngo med cymbaler, psaltare och harpor, och stodo öfrent ifrån altaret, och när dem tjugu och hundrade Prester, som blåste med trummeter; 1 Egr. 25:1.

13. Och det war, såsom det hade warit allt en som trummetade, och sjöng såsom man hörde ena rösl, till att lofwa och tacka HETranom; och då röstén upphöf sig af trummeterna, cymbaler och annor strängaspel, och af HETrans lof, att han mild är, och hans barmhertighet warar till ewig tid; då warbt HETrans hus uppfyllt med ett moln; Ps. 136:1.

14. Så att Presterna icke så kunde, till att tjena, för molnets skull; ty HETrans härlighet uppfyllde Guds hus. 2 Egr. 7:1, 2.

6. Capitlet.

Salomos tadsägelse och bön wid templet's wigning.

Då sade Salomo: HETren hafwer sagt, att han vill bo i mörkrena.

1 Kon. 8:12.

2. Och jag hafwer byggt ett hus dig till boning, och ett säte der du bo skall till ewig tid.

3. Och Konungen wände sitt ansigte, och wälsignade hela Israels menighet; ty hela Israels menighet stod;

4. Och han sade: Lofwad ware HETren Israels Gud, som genom sin mun till min fader David talat, och med sine hand fullkomnat hafwer, då han sade:

5. Efter den tiden, att jag mitt folk utur Egypti land förde, hafwer jag ingen slab utwalt i alla Israels släkter, der ett hus att bygga, så att mitt Namn der wara skulle; hafwer ej heller någon man utwalt, att han skulle wara en Förste öfwer mitt folk Israel; 2 Sam. 7:6.

6. Men Jerusalem hafwer jag utwalt, att mitt Namn der wara skall; och David hafwer jag utwalt, att han skall wara öfwer mitt folk Israel.

7. Och då min fader David i sinnet hade att bygga HETrans Israels Guds Namne ett hus,

8. Sade HETren till min fader David: Du hafwer gjort wäl, att du hafwer i sinnet att bygga mino Namne ett hus;

9. Dock skall du icke bygga det huset, utan din son, som utaf dina länder komma skall, han skall bygga mino Namne hus.

2 Sam. 7: 12. 1 Kon. 8: 17. 1 Chr. 28: 2.

10. Så hafwer nu HERren stadfäst sitt ord, som han talat hafwer; ty jag är uppkommen uti mins faders Davids stad, och sitter på Israels stol, såsom HERren sagt hafwer; och hafwer byggt ett hus HERrans Namne Israels Guds;

11. Och hafwer satt deruti arken, der HERrans förbund uti är, det han med Israels barn gjort hafwer.

12. Och han gick fram för HERrans altare, i hela Israels menighets närvaro, och utträdte sina händer;

13. Ty Salomo hade gjort en kopparkettill, och satt honom midt i gården, fem alnar lång och bred, och tre alnar hög; till den samma gick han, och föll neder på sin knä inför hela Israels menighet, och utträdte sina händer upp åt himmelen;

14. Och sade: HERre Israels Gud, det är ingen Gud dig lärer, antingen i himmelen eller på jordene; du som håller förbund och barmhertighet dinom tjänarom, som wandra för dig af allt hjerta. 5 Mos. 4: 39. 7: 9.

2 Mos. 15: 11. 1 Kon. 8: 23. 1 Kon. 2: 4.

15. Du hafwer hållit dinom tjänare David, minom fader, hwad du honom sagt hafwer; med dinom mun hafwer du sagt det, och med dine hand hafwer du fullkomnat det, såsom det nu i denna dag tillgår.

1 Chr. 22: 9.

16. Nu, HERre Israels Gud, håll dinom tjänare David, minom fader, hwad du till honom talat hafwer, och sagt: Dig skall icke fattas en man för mig, som sitta skall på Israels stol; dock, såframt din barn förwara sina wägar, att de wandra i min lag, såsom du för mig wandrat hafwer.

2 Sam. 7: 16. Ps. 132: 12.

17. Nu, HERre Israels Gud, låt din ord sann warða, som du dinom tjänare David sagt hafwer.

18. Ty menar du också, att Gud bor när menniskan på jordene? Si, himmelen och alla himlars himlar kunna icke begripa dig; huru skulle då detta huset göra det, som jag byggt hafwer?

1 Kon. 8: 27. 2 Chr. 2: 6. Es. 66: 1.

19. Men wänd big, HERre, min Gud, till dina tjenares bön, och till hans begär, att du wille höra den bön och bedjande, som din tjänare för dig gör;

20. Att din ögon måga blifwa öppna förwer detta hus dag och natt; förwer det rum, som du lofwat hafwer, att ditt Namn der wara skall; att du wille höra den bön, som din tjänare på detta rum görandes warber.

2 Mos. 20: 24.

21. Så hör nu dina tjenares, och dina folks Israels bön, som de bedjande warða i detta rum; och hör bertill ifrå det rum, der du bor i himmelen; och när du hörer, att du wille och nådelig wara.

22. Om någor syndar emot sin nästa, och honom warber en ed pålagd, som han swärja skall, och den eden kommer för ditt altare i beño huse; 2 Mos. 22: 11. 1 Kon. 8: 31.

23. Att du wille då höra af himmelen, och skaffa dinom tjänare rätt; att du wille wedbergälla dem ogubastiga, och gifwa honom hans wäg på hans hwand, och gifwa dem rättfärdiga rätt; och att du gifwer honom efter hans rättfärdighet.

24. Om ditt folk Israel för sina fiender slaget warber, efter de emot dig syndat hafwa; och de omwända sig, och bekänna ditt Namn, bedja och begära för dig i beño huse: 5 Mos. 28: 15. 1 Kon. 8: 33.

25. Att du wille då höra bertill af himmelen, och wara dina folks Israels synder nådelig, och låta dem komma uti det land, som du dem och deras fäder gifwit hafwer;

26. Om himmelen tillgadt warber, så att intet regnar, efter de emot dig syndat hafwa; och de bedja i detta rum, och bekänna ditt Namn, och omwända sig ifrå sina synder, sedan du dem ödmjukat hafwer;

1 Kon. 8: 33.

27. Att du då wille höra dem i himmelen, och wara dina tjenares och dina folks Israels synder nådelig, att du lärar dem en god wäg, der de uti wandra måga; och låter regna på ditt land, som du dina folks gifwit hafwer till besittning.

28. Om en hunger warber i landena, eller pestilens, eller torka, brand, gråshopper, gråsmatlar; eller om deras fiendar i landet besägga deras portar; eller eljest någor plåga eller fränhet; 1 Kon. 8: 37. 2 Chr. 20: 9.

29. Den då beder, eller begärar ibland alla, handa mennistor, och ibland allt ditt folk Israel, då någor sina plågo och wedermäde känner, och utträder sina händer till detta huset; 1 Kon. 8: 33.

30. Att du då wille höra bertill af himmelen, af dina konings säte, och wara nådelig, och gifwa hwarjäm och enom efter alla hans

wägar, efter som du känner hans hjerta; ty du allena känner menniskors barnas hjerta;

1 Sam. 16: 7.

31. På det att de skola frukta dig, och wandra på dina wägar alla dagar, så länge som de lefwa i landet, som du wära fäder gifwit hafwer.

32. Om och en främmande, som icke är utaf ditt folk Israel, kommer af fjerran land, för ditt skola Namn och mäktiga hand, och uträdda arms skull, och beder i desso huse;

1 Kon. 8: 41. Ef. 56: 6, 7.

33. Att du wille höra dertill af himmelen, af bins bonings säte, och göra allt det, der han dig om skallar; på det att allt folk på jerdene måga känna ditt Namn, och frukta dig såsom ditt folk Israel, och förnimma att detta hus, som jag byggt hafwer, efter ditt Namn nämnt är.

34. Om ditt folk utdrager i strid emot sina fiendar, den wägen som du dem sändandes warder, och de bedja till dig på den wägen emot denna staden, som du utwalt hafwer, och till det hus, som jag dino Namne byggt hafwer;

1 Kon. 8: 44.

35. Att du då wille höra deras bön och ber af himmelen, och hjälpa dem till deras rätt.

36. Om de warba syndande emot dig, efter ngen menniska är, som icke syndar; och du warder wred på dem, och gifwer dem för deras fiendar, att de föra dem bort fångna uti något land, fjerran eller när;

1 Kon. 8: 46. Pred. 7: 21. 1 Joh. 1: 8. Zac. 3: 2.

37. Om de omwända sig i sino hjerta, uti lande der de uti fångne äro, och omwända sig, och bedja dig uti fins fångelses land, och äga: Wi hafwe syndat, illa gjort och warit grubliga;

Ps. 106: 6.

38. Och wända sig så till dig af allt hjerta, och af allo själ, uti fins fångelses land, der man dem fångna håller, och de bedja på den väg emot sitt land, som du deras fäder gifwit hafwer, och emot den stad, som du utwalt afwer, och emot huset, som jag dino Namne byggt hafwer;

39. Att du då wille höra deras bön och ber af himmelen, af bins bonings säte, och hjälpa dem till deras rätt, och wara dino ofte nådelig, som emot dig syndat hafwa.

40. Så låt nu, min Gud, din ögon öppna sig, och din öron gifwa ått på bönen i detta rum.

1 Kon. 8: 52.

41. Så ståt nu upp, HERRE Gud, till dina ro, du och bins magts ark; låt dina

Prester, HERRE Gud, warba iklädde med salighet, och dina heliga glädja sig öfwer det goda.

4 Mos. 10: 35. Ps. 132: 8.

42. HERRE Gud, wänd icke bort din Smordas ansigte; tänk uppå den barmhertighet, som din tjenare David sköad är.

2 Sam. 7: 13.

7. Capitlet.

Eld af himmelen. Salomos offer, högtid.

Guds svar, löfte.

Och då Salomo utbedit hade, föll en eld af himmelen, och förtärde bränneoffret och annat offer; och HERANS härlighet uppfyllde huset;

3 Mos. 9: 24. 1 Kon. 8: 11. 2 Chr. 5: 14.

2. Så att Presterne icke kunde ingå uti HERANS hus, så länge HERANS härlighet uppfyllde HERANS hus.

3. Och sågo all Israels barn elden falla neder, och HERANS härlighet öfwer huset, och föll ned med ansigtet till jordena på golfwet, och tillbådo, och tackade HERANOM, att han är god, och hans barmhertighet warar till ewig tid.

2 Chr. 5: 13. Ps. 136: 1.

4. Men Konungen och allt folket offerade för HERANOM.

1 Kon. 8: 62.

5. Ty Konung Salomo offerade ti och tjugu tusend nöd, och hundrade och tjugu tusend får; och wigde så Guds hus, både Konungen och allt folket.

6. Men Presterne stodo i sine wakt, och Leviterna med HERANS strängaspel, som Konung David hade låtit göra till att tacka HERANOM, att hans barmhertighet warar till ewig tid, med Davids psalmer, genom deras hand; och Presterne blåste i trummeterna emot dem, och hele Israel stod.

7. Och Salomo helgade medelgårdens, som för HERANS hus war; ty han hade der offerat bränneoffer, och det feta af tackoffrena; förty topparaltaret, som Salomo hade göra låtit, kunde icke råda till allt bränneoffret, spisoffret, och till det feta.

1 Kon. 8: 64.

8. Och Salomo höll på den samma tiden ena högtid i sju dagar, och hele Israel med honom, en ganska stor menighet, allt ifrå Hamath, intill Egypti bäck;

9. Och höll på åttonde dagen ena församling; ty altarets wigning höllo de i sju dagar, och högtiden sammalunda i sju dagar.

3 Mos. 23: 36.

10. Men på tredje och tjugonde dagen i sjunde månadenom låt han gå folket i deras

hyddor, glädbandes och fröjbandes sig öfwer allt det goda, som HERren med David, Salomo och sino folke Israel, gjort hade.

1 Kon. 8: 66.

11. Alltså lyftade Salomo HERrans hus, och Konungshuset, och allt det i hans hjerta kommet war, till att göra i HERrans huse, och i sino huse, i goda mått.

1 Kon. 9: 1.

12. Och HERren lyfutes Salomo om natte, och sade till honom: Jag hafwer hört dina bön, och utvalt mig detta rummet till ett offerhus.

2 Mos. 20: 24. 3 Mos. 12: 5.

13. Si, om jag igenlyder himmelen, så att intet regnar, eller jag bjuder gräschoopor uppsräta landet, eller låter en pestilentie komma ibland mitt folk;

14. Att de mitt folk ödmjula, det efter mitt namn nämndt är; och de bebjä och söka mitt ansigte, och omvända sig ifrå sina onda vägar; så vill jag af himmelen höra der till, och förlåta dem deras synder, och bota deras land.

15. Så stola nu min ögon öppna wara, och min öron gifwa att på bönerna i desö rumme.

2 Chr. 6: 40.

16. Och hafwer jag nu utvalt och helgat detta hus, att mitt Namn skall wara der till ewig tid, och min ögon och mitt hjerta wara der allstädes.

1 Kon. 9: 3.

17. Och om du warder wandrandes för mig, såsom din fader David wandrat hafwer, så att du gör allt det jag befäller dig, och håller min bud och rätter;

18. Så skall jag befästa dins stol, såsom jag mig förbundit hafwer med dinom fader David, sägandes: Dig skall icke fattas en man, som öfwer Israel en herre wara skall.

19. Men om I afwänben eder, och öfwer-gifwen mina rätter och bud, som jag eder förelagt hafwer, och gången bort, och tjenen andra gubar, och tillbejden dem;

1 Kon. 9: 6.

20. Så skall jag utrota dem utu mitt land, som jag dem gifwit hafwer; och detta hus, som jag mino Namne helgat hafwer, skall jag bortstafa ifrå mitt ansigte och skall gifwa det till ett ordspråk och en fabel ibland all folk.

5 Mos. 28: 37. Jer. 7: 4.

21. Och för desö huse, det aldraböggt wordet är, stola sig försträda alle de som der framom gå, och säga: Öwi hafwer HERren så farit med desö lande, och med desö huse?

5 Mos. 29: 24. Jer. 22: 8, 9.

22. Då skall man säga: Derföre, att de

öfwergåfwo HERran deras faders Gud, den dem utur Egypti land fört hade, och togo sig andra gubar, och tillbådo dem, och tjente dem; derföre hafwer han låtit all detta onda komma öfwer dem.

8. Capitlet.

Salomos skäder, trålar, buskrur, offer, Lewiter, &c.

Och efter tjugu år, i hwilkom Salomo HERrans hus, och sitt hus byggde:

1 Kon. 9: 10.

2. Bygde han och de skäder, som Hyram gaf Salomo, och lät Israels barn bo deruti.

1 Kon. 9: 11.

3. Och Salomo drog till HamathZebai, och gjorde det fast;

4. Och byggde Thadmor i öknene, och alla kornskäder, som han byggde i Hamath.

5. Han byggde och öfra och nedra Beth-Horon, hwilka faste skäder woro med murar, portar och bommar;

6. Deslites Baalath, och alla kornskäder, som Salomo hade, och alla wagnerskäder, och resenärars skäder, och allt det Salomo lyfte att bygga, både i Jerusalem och på Libanon, och i allo hans wäldes lande.

7. Allt det folk, som qwart blifwet war, af de Setheer, Amoreer, Pherefeer, Heveer och Jebuseer, som icke woro af Israels barn:

1 Kon. 9: 20.

8. Och deras barn, som de efter sig lät hade i landena, hwilka Israels barn icke förlagt hade, gjorde Salomo stattpfiktiga, allt intill denna dag.

9. Men af Israels barn gjorde Salomo inga trålar, till sitt arbete; utan de woro krigsmän, och öfwer hans riddare, och öfwer hans wagnar och resenärer.

1 Kon. 9: 21.

10. Och de öfwerste Konung Salomos befallningsmän woro tuhundrad och femtio, som öfwer folket rådde.

11. Och Pharaos dotter lät Salomo hemu af Davids stad, uti det hus som han så henne byggt hade; ty han sade: Minn du siu skall icke bo uti Davids Israels Konungs huse; förty det är helgadt, ett HERrans art der inkommen är.

1 Kon. 3: 1. 7: 8. 9: 24.

12. Sedan offrade Salomo HERrans bränneoffer på HERrans altare, som han byggt hade för förhuset;

1 Kon. 9: 25.

13. Till att offra hwart på sin dag, ett Rose bud; på Sabbather, nymanader, och på bestämda tider, tre resor om året; när

liga på ofsyade bröds högtidene, på weeko-högtidene, och på löshyddohögtidene.

3 Ros. 24: 8. 4 Ros. 10: 10. 5 Ros. 16: 16.

14. Och han satte Presterna i deras ställe till deras ämbete, såsom David hans fader det lagat hade; och Leviterna på deras wakt till att lofwa och tjena för Presterna, hwar sin dag; och de dörrwaktare i deras ställe, hwar wid sina dörr; ty så hade David den Guds mannen befallt.

15. Och man wel icke ifrå Konungens huf, om Presterna och Leviterna, i nådgrändarna ärenda och häfwo.

16. Alltså wardt redo hwar Salomo för bänder hast hade, ifrå den dag, då HERRans hus grundadt wardt, intill dess han fullkomnade det; så att HERRans hus allt redo wardt.

17. Så drog Salomo till EjionGeber, och till Elath, wid hafstrandena i Edoms land.

1 Kon. 9: 26.

18. Och Hyram sände honom skepp med sina tjenare, som sjöfarne woro; och de foro med Salomos tjenare till Ophir, och hemlade därå fyrhundrad och femtio centener guld, och förde till Konung Salomo.

9. Capitlet.

Arabien Drottning. Salomos inkomst, härlighet, wisshet, magt, bdd.

Och då Drottningen af rika Arabien hörde Salomos rykte, kom hon med ganska stor flara till Jerusalem med cameler, som riter och guld bäro, wäl mycket, och äbla stenar, till att försöka Salomo med gåtor. Och då hon kom till Salomo, talade hon med honom allt det hon sig i sitt hjerta föreställt hade.

1 Kon. 10: 1. Matth. 12: 42. Luc. 11: 31.

2. Och Salomo sade henne allt det hon frågade; och Salomo war ingen ting förvåld, det han icke sade henne.

3. Och då Drottningen af rika Arabien såg Salomos wisshet, och huset som han byggt hade;

4. Maten på hans bord, boningarna för hans tjenare, hans tjänares ämbete, och deras kläder, hans släktewänner, med deras råder, och hans sal der man uppgid uti HERRans hus, kunde hon icke länger hålla sig;

5. Och hon sade till Konungen: Det är ant, hwar jag hört hafwer uti mitt land, i ditt wäsende, och af dinom wisdom;

6. Men jag wille icke tro deras ord, till-

dess jag kommen är, och hafwer det sett med min ögon; och si, mig är icke hälften sagdt af dinom stora wisdom; det är mer med dig än ryktet, som jag hört hafwer.

7. Salige äro dine män, och salige desse dine tjenare, som alltid stå för dig, och höra din wisdom.

8. HERRen din Gud ware lofwad, som dig lär hafwer, att han dig till en Konung på din stol satt hafwer, HERRanom dinom Gud; det gör, att din Gud hafwer Israhel lär, så att han will dem wid magt hålla till ewig tid; derföre hafwer han satt dig öfwer dem till en Konung, att du skall hålla rätt och redelighet.

9. Och hon gaf Konungenom hundrade och tjugu centener guld, och ganska mycket örter, och äbla stenar; inga örter woro sådana som dessa, som Drottningen af rika Arabien Konung Salomo gaf.

10. Dertill Hyrams tjenare och Salomos tjenare, som guld förde ifrå Ophir, de förde och hebenträ, och äbla stenar.

11. Och Salomo lät göra trappor utaf hebenträ i HERRans hus, och i Konungshusena, och harpor och psaltare för sångare; ingen sådana trä woro tillförene sebb i Juda land.

1 Kon. 10: 12.

12. Men Konung Salomo gaf Drottningene af rika Arabien allt det hon begärde och beddes, utan det hon hade fört till Konungen. Och hon wände om, och drog i sitt land igen med sina tjenare.

13. Men det guld, som Salomo årliga tillförde wardt, war sexhundrad sex och sextio centener;

1 Kon. 10: 14.

14. Förutan det som främare och löfman förde; och alle Arabers Konungar, och herrarna i landen förde guld och silfwer till Salomo.

15. Och gjorde Konung Salomo tuhundrad spejsar af bästa guld; så att sexhundrad stycke guld kommo till hwar speis.

1 Kon. 10: 16.

16. Och trehundrad stölbär af bästa guld, så att trehundrad stycke guld kommo till hwar stölb; och Konungen lät dem i huset af Libanons slog.

17. Och Konungen gjorde en stor elphenbensstol, och öfwerdrog honom med klart guld.

1 Kon. 10: 18.

18. Och stolen hade sex trappor och en gyldene fotapall till stolen, och två stölbär, på båda sidor om sätet; och tu lejon stöds wid stölparna;

19. Och tolf lejon stodo på de sex trappor, på båda sidor. En sådan är icke gjord i all Konungariket.

20. Och all Konung Salomos bridelar waro af guld, och all kättil i Libanons skogs huse woro af klart guld; förty silfwer wardt intet attadt i Salomos tid.

1 Kon. 10: 21.

21. Ty Konungens skepp foro till sjös med Hyrams tjenare, och kommo en gång i hwat tre år, och förde guld, silfwer, elphenben, apor och påfoglar.

22. Alltså wardt Konung Salomo större, än alle Konungar på jordene, med rikedomar och wisshet.

23. Och alle Konungar på jordene begärade Salomos ansigte, att höra hans wissdom, som Gud honom i hjertat gifwit hade.

24. Och de förde honom ärliga hwat och en sina skänkingar, silfvar och guldfar, kläder, harnest, örter, hästar och mular.

25. Och Salomo hade fyratusend wagnshästar, och tolf tusend resenärer, och man lät dem uti wagnständerna, och när Konungen i Jerusalem.

1 Kon. 4: 26. 10: 26. 2 Chr. 1: 14.

26. Och han war en herre öfwer alla Konungar, allt isran älfwene intill de Philisteers land, och allt intill Egypti gränso.

27. Och Konungen lät silfwer i Jerusalem warba så mycket som stenar, och cebreträ så mycket som mulbärsträ i dalarna.

1 Kon. 10: 27. 2 Chr. 1: 15.

28. Och man förde honom hästar utur Egypten, och utur all land.

29. Hwad nu mer af Salomo sägande är, både om hans första och om hans sista, si, det är skrifwet uti den Propphetens Nathans Chronico, och uti Abias Propphetia af Silo, och uti de syner Jeddo den Siarens, emot Zerobeam, Nebats son.

1 Kon. 11: 41.

30. Och Salomo regerade i Jerusalem öfwer hela Israel i fyratio år.

31. Och Salomo affomnade med sina fäder, och man begrof honom uti Davids hans faders stad. Och Rehabeam, hans son, wardt Konung i hans stad.

10. Capitlet.

Folkets begär. Rehabeams råd, swar. Allt deladt. Rehabeam drog till Sechem; ty hele Israel war kommen till Sechem, att göra honom till Konung.

1 Kon. 12: 1.

2. Och då Zerobeam, Nebats son, som i Egypten war, dit han för Konung Salomo

flydd war, det hörde, kom han igen utur Egypten.

1 Kon. 11: 40.

3. Och de sände bort, och läto kalla honom. Och Zerobeam kom med hela Israel; och de talade med Rehabeam, och sade:

4. Din fader hafwer gjort wårt of alltför hårbt; så lätta du nu bins faders hårda tjensl, och det swära of som han på och lagt hafwer, så wilje wi wara dig underdånige.

5. Han sade till dem: Efter tre dagar kommer igen till mig. Och folket gick sin väg.

6. Och Konung Rehabeam rådfrågade med de äldsta, som för hans fader Salomo ständit hade, medan han lefde, och sade: Hwad råden I, det jag skall swara deßo folkena?

7. De talade med honom, och sade: Em du ställer dig wänliga till detta folk, och si: wäl åt dem, och gifwer dem god ert, så blifwa de dig underdånige i alla sina dagar.

8. Men han lät blifwa de äldstas råd, jem de honom gifwit hade, och rådfrågade med de unga, som med honom uppväxte wro, och för honom stodo;

9. Och sade till dem: Hwad råden I, ta wi deßo folkena swara stole, som med mig talat hafwa, och sagt: Lätta of det of som din fader på och lagt hafwer.

10. Men de unge, som med honom uppväxte wro, talade med honom, och sade: Så skall du säga till folket, som till dig talat hafwer, och säger: Din fader hafwer gjort wårt of allt för tungt, gör du wårt of lättare; och säg till dem: Mitt minsta sinad skall wara tjodare än mins faders länder.

11. Hafwer nu min fader för tungt of lagt uppå eder, så skall jag ännu göra edert tyngre; min fader hafwer tuktat eder med gifslar, men jag med scorpioner.

1 Kon. 12: 10. 12.

12. Som nu Zerobeam och allt folket kom till Rehabeam på tredje dagen, såsom Konungen sagt hade: Kommer igen till mig på tredje dagen;

13. Swarade Konungen dem hårdeliga och Konung Rehabeam öfwer gaf de äldsta råd;

14. Och talade med dem efter de unga råd, och sade: Hafwer min fader gjort edert of för swårt, så skall jag ännu göra det tyngre; min fader hafwer tuktat eder med gifslar, men jag med scorpioner.

15. Alltså hörde Konungen folket intet: i det wardt alltså wändt af Gubi, på det HERREN skulle göra sitt orð fast, som

talat hade genom Abia af Siso till Jerobeam, Nebats son. 1 Kon. 12: 15. 11: 29. 30.

16. Då nu hele Israel såg, att Konungen intet hörde dem, swarade folket Konungen om, och sade: Swad del hafwe wi med David, eller arf med Isai son? Swar och en af Israel drage till sina hyddor: Så se du nu till ditt hus, David. Och hele Israel gick i sina hyddor; 1 Kon. 12: 16.

17. Så att Rehabeam regerade allenast ifwer de Israels barn, som bodde i Juda läder.

18. Då sände Konung Rehabeam Hadoram räntomästaren; men Israels barn stenade honom ihjäl. Och Konung Rehabeam steg ned hast på sin wagn, och flydde till Jerusalem. 1 Kon. 12: 18.

19. Alltså föll Israel af ifrå Davids hus, allt intill denna dag.

11. Capitlet.

Rehabeams frig, läder, Prestar, hustrur, barn.

Då Rehabeam kom till Jerusalem, församlade han Juda hus och BenJamin, undrabetusend, och åttatitotusend unga män, om stridssamme woro, till att strida emot Israel, att de måtte komma åter rilet under Rehabeam. 1 Kon. 12: 21.

2. Men Hetrans ord kom till Semaja, en Guds mannen, och sade:

3. Tala till Rehabeam, Salomos son, Juda konung, och till hela Israel, som under Juda och BenJamin är, och säg:

4. Detta säger Hetrén: I skolen icke raga upp, ej heller strida emot edra bröder; war och en gånge åter hem, förty det är ledt af mig. De lydde Hetrans ord, och sände igen att draga emot Jerobeam. 1 Kon. 12: 24.

5. Men Rehabeam bodde i Jerusalem, och byggde de städer fasta i Juda;

6. Nämliga BethLehem, Etkam, Etkoa,

7. Bethzur, Socho, Abullam,

8. Gath, Marefa, Siph,

9. Abotaim, Lachis, Afta,

10. Borge, Alalon och Hebron; hwille woro de fastaste städer i Juda och BenJamin.

11. Och han gjorde dem fasta, och satte der wärskar in, och besörjde dem med spisning, jo och win.

12. Och i alla städer ställade han skoldar och hjut, och gjorde dem gansta fasta. Och Juda och BenJamin woro under honom.

13. Och gåfwo sig till honom Presterna och

Leviterna utaf hela Israel, och alla deras gränfor.

14. Och de öfwergåfwo alla deras försläber och häfwor, och kommo till Juda i Jerusalem; förty Jerobeam och hans söner förbrefwo dem, att de icke kunde bruka Hetrans Presterskapet. 2 Chr. 13: 9.

15. Men han stiftade sig Prestar till höjberna, och till bjeslar, och kalfwar, som han göra lät. 1 Kon. 12: 31.

16. Och efter dem kommo, utaf all Israels slägter, de som sitt hjerta gåfwo till att fråga efter Hetrén Israels Gud, till Jerusalem, att de måtte offra Hetransom sina fäders Gud;

17. Och förstärkte alltså Juda rike, och styrkte Rehabeam, Salomos son, i tre år; ty de wandrade på Davids och Salomos wäg i tre år.

18. Och Rehabeam tog Mabalath, Jerimoths dotter, Davids sons, till hustru, och Abibail, Eliabs dotter, Isai sons.

19. Hon födde honom dessa söner: Jechus, Semaria och Sabam.

20. Derefter tog han Maacha, Absaloms dotter. Hon födde honom Abia, Attai, Sisa och Selomith. 1 Kon. 15: 2.

21. Men Rehabeam hade Maacha, Absaloms dotter, lärare, än alla sina hustrur och frillor; ty han hade aderton hustrur, och sextio frillor, och födde åtta och tjugu söner, och sextio döttrar.

22. Och Rehabeam satte Abia, Maachas son, till ett hufvud och första öfwer hans bröder; ty han hade i sinnet göra honom till Konung.

23. Och han växte till, och yppade sig för alla hans söner i Juda och BenJamins land, i alla fasta städer. Och han gaf dem spisning en stor hop; och han tog många hustrur.

12. Capitlet.

Rehabeams affall, flender, bättring, moder, död.

Då Rehabeams rike warbt stadfäst och förstärkt, öfwer gaf han Hetrans lag, och hele Israel med honom. 1 Kon. 14: 22, 23, 24.

2. Men i femte årena Konungs Rehabeams drog upp Sisa, Konungen i Egypten, emot Jerusalem; förty de hade syndat emot Hetrén; 1 Kon. 14: 25.

3. Med tusende och tuhundrad wagnar, och med sextiotusend resenärer, och det folk war icke till räknande, som med honom kom utur Egypten, Lybia, Sushim och Ethiopien.

4. Och han vann de fasta städer, som i Juda woro, och som intill Jerusalem.

5. Så kom Semaja den Propheten till Rehabeam, och till de öfwersta i Juda, som sig till Jerusalem församlat hade för Sisal, och sade till dem: Detta säger HERren: J hafwen öfvergiftit mig, derföre hafwer jag öfvergiftit eder i Sisals hand.

6. Då ödmjukade sig de öfwerste i Israel, med Konungenom, och sade: HERren är rättwis.

7. Då HERren nu såg, att de ödmjukade sig, kom HERrans ord till Semaja, och sade: De hafwa ödmjukat sig, derföre will jag icke förderfwa dem, utan jag will gifwa dem en liten ubsfättning, så att min wrede icke skall drypa på Jerusalem genom Sisal.

8. Dock stola de warða honom underbänige, att de måga lära hwad det är att tjena mig, och tjena Konungariken i landomen.

9. Alltså drog Sisal, Konungen i Egypten, upp till Jerusalem, och tog ut de hafwor i HERrans hus, och de hafwor i Konungsbusena, och förde alltsammans bort. Deslikes tog han och de gylbene stölar, som Salomo göra lät;

1 Kon. 14: 26. 10: 16. 2 Chr. 9: 15.

10. I hwilkas stad Konung Rehabeam lät göra kopparstölar, och besallde dem de öfwersta för drabanterna, som walt höllo för porten om af Konungsbusena.

11. Och så ofta kom Konungen gick uti HERrans hus, kommo drabanterna, och bärde dem, och lade dem åter i drabantalamaren.

12. Och efter han ödmjukade sig, wände sig HERrans wrede ifrå honom, så att icke allt förderfwadt wardt; ty det war ännu något godt i Juda.

13. Alltså kom Konung Rehabeam sig före i Jerusalem, och regerade. Ett och fyratio år gammal war Rehabeam, då han wardt Konung, och regerade i sjutton år i Jerusalem, uti den stad som HERren utwalt hade utur all Israels släkt, att han der sitt Namn sätta skulle; hans moder het Naama, en Ammonitiska.

2 Mos. 20: 24. 1 Kon. 14: 21. 2 Chr. 6: 6.

14. Och han handlade illa, och stidade icke sitt hjerta till att söla HERran.

15. Men Rehabeams gerningar, både de första och de sista, äro beskrifna uti den Prophetens Semaja, och i Iddo den Siarens gerningar, och upptecknade. Och örlä-

gade Rehabeam och Zerobeam så länge de lefde.

1 Kon. 14: 29.

16. Och Rehabeam affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen uti Davids stad; och hans son Abia wardt Konung i hans stad.

13. Capitlet.

Abia strid, seger, hustrur, barn, &c.

Uti abertonde ärena Konungs Zerobeams wardt Abia Konung i Juda;

2. Och regerade tre år i Jerusalem; hans moder het Michaja, Uriels dotter, af Sibe. Och en strid haf sig upp emellan Abia och Zerobeam.

1 Kon. 15: 2.

3. Och Abia gjorde redo till strid med fyrahundratusend unga män, starka till strid; men Zerobeam gjorde redo till att strida emot dem med åttahundratusend starka unga män.

4. Och Abia steg upp på Zemaraims berg, som ligger på Ephraims berg, och sade: Hörer här till, Zerobeam, och hele Israel!

5. Weten I icke, att HERren Israels Guds hafwer giftit David Israels Konungarike till ewig tid; honom och hans söner ett alltförbund?

6. Men Zerobeam, Nebats son, Salems tjener, Davids sons, lastade sig upp, och satte sig emot sin herra;

1 Kon. 11: 26.

7. Och till honom hafwa giftit sig löslige män och Belials barn, och hafwa åter starkt sig emot Rehabeam, Salomos son; förty Rehabeam war ung, och af blidigt hjerta, så att han icke warde sig för honom.

8. Nu menen I wilja sätta eder emot HERrans rike, ibland Davids söner; efter I ären en stor hop, och hafwen guldets lastwar, som Zerobeam eder för gjort hafwer.

1 Kon. 12: 26.

9. Hafwen I icke fördrifwit HERrans Prestes, Aarons söner, och Leviterna: och hafwen gjort eder egna Prestes, såsom follen i landen? Den som kommer till att söla sina hand med en ung stut och sju wädrar ben warder Prest till dem som icke äro gudbar.

1 Kon. 12: 31. 2 Mos. 28: 41

10. Men med oss är HERren war Gud den wi icke öfvergiftwe, och Presterna, som HERranom tjena, Aarons barn, och Leviterna i deras kyrkor;

11. Och upptända HERranom bränna offer, hwar morgon och hwar afton, der till det goda råhwerket, och tillreda bröden på det rena bordet, och den gylbene skål

med sina lampor, så att de warde upp-
 ändre hwar aften; ty wi behålle HERRans
 vår Guds wakt; men I hafwen öfwer-
 gifmit honom. 3 Mos. 24: 6. 2 Chr. 2: 4.

12. Si, med oss är Gud i spetsen, och hans
 presler och trummeterna till att trummata;
 å att man skall trummata emot eder; I
 Israels barn, strider icke emot HERRan
 dra säbers Gud; ty det warde eder icke
 väl bestämmandes. 4 Mos. 10: 9.

13. Men Zerobeam gjorde en balhår, att
 an måtte komma bakuppå dem; så att desse
 öfro frammanför Juda, och balhåren efter
 em.

14. Då nu Juda wände sig om, si, då war
 trid både för och efter. Då ropade de till
 HERRan, och Preslerna trummetade med
 rummeter;

15. Och hwar man i Juda stridade. Och
 å hwar man i Juda stridade, plågade Gud
 Zerobeam och hela Israel för Abia och
 Juda.

16. Och Israels barn flydde för Juda;
 och Gud gaf dem i deras händer.

17. Och Abia med sitt folk gjorde en stor
 lagning på dem; och föllo af Israel slagne
 emhundradtusent unge män.

18. Alltså worbo Israels barn nebertrykte
 den tiden; och Juda barn worbo tröste;
 åter de förslåto sig på HERRan deras sä-
 bers Gud.

19. Och Abia jagade efter Zerobeam, och
 vann honom släder af, Bethel med dess
 döttrar, Jesana med dess döttrar, och
 Jebron med dess döttrar;

20. Så att Zerobeam kom intet mer till
 nagt, så länge Abia lefde. Och HERRen
 lågade honom, så att han blef dödd.

21. Då nu Abia wardt förstärkt, tog han
 jorton hustrur, och födde två och tjugu söner
 och sexton döttrar.

22. Hvad nu mer af Abia sägande är, och
 hans wägar, och hans gerningar, det är
 trisat uti den Prophetens Jddo Historia.

14. Capitlet.

Asa nit, ro, seger.

Joh Abia affomnade med sina säber, och de
 begrofwö honom uti Davids stad; och
 Asa hans son wardt kronung i hans stad;
 ti den tiden war landet stilla i tio år.

1 Kon. 15: 8.

2. Och Asa gjorde det rätt war, och det
 HERRanom hans Gud väl behagade;

1 Kon. 15: 11.

3. Och lastade bort de främmanbe altarc,
 och höjderna, och slog sönder stoberna, och
 högg af lundarna;

4. Och lät säga Juda, att de skulle sätta
 HERRan deras säbers Gud, och göra efter
 lagen och budorden.

5. Och han lastade bort utur alla Juda
 släder höjderna och asgubarna; ty rislet war
 stilla för honom. 1 Kon. 15: 13.

6. Och han byggde fasta släder i Juda, me-
 dan landet stilla, och intet drilig emot honom
 war uti de årena; ty HERRen gaf honom ro.

7. Och han bad till Juda: Låt oss bygga
 dessa släderna, och låto gå murar derom-
 ring, och torn, portar och bonnar, efter wi
 hafwe roligbet i landena; ty wi hafwe sökt
 HERRan vår Gud, ja, wi hafwe sökt honom,
 och han hafwer gifwit oss ro allt omkring.
 Alltså byggde de, och det gif wäl fram.

8. Och Asa hade en här, som spjut och stöld
 båro: utaf Juda trehundradtusent, och utaf
 BenJamin de som stöld båro, och med båga
 lunde, tusendrusent, och åttatiusent;
 och desse woro alle starke hjeltar.

9. Så drog emot dem Serach den Ethiopen,
 med en mächtig här, tusende resor tusende,
 dertill trehundrade wagnar, och kommo intill
 Marefa.

10. Och Asa drog ut emot honom; och de
 rebbe sig till strid uti den dalen Zephata
 wid Marefa.

11. Och Asa åkallade HERRan sin Gud,
 och sade: HERRe, när dig är ingen stisång
 hjelpa, isländ många, eller der ingen magt
 är. Hjelp oss, HERRe, vår Gud; ty wi
 förslåto oss på dig, och i ditt Namn äro wi
 komne emot denna hopen; HERRe war
 Gud, för dig förstår ingen menniska något.

1 Sam. 14: 6.

12. Och HERRen plågade de Ethioper för
 Asa, och för Juda, så att de flydde.

2 Chr. 16: 8.

13. Och Asa med folkerna, som med honom
 war, jagade efter dem allt intill Serar. Och
 de Ethioper föllo, så att ingen af dem blef
 lefwandes, utan de worbo neberlagde för
 HERRanom, och för hans här; och de togo
 ganska mycket rof deraf.

14. Och han slog alla släder omkring
 Serar; ty HERRans fruktan kom öfwer
 dem, och de flinnade alla släder; ty der
 war mycket rof inne.

15. Slego de också boskapens hyddor, och
 togo får ganska mycket, och camelar; och
 kommo igen till Jerusalem.

15. Capitlet.

Asa förmaning, lydnad, förbund, Miplejeth, frid.

Och uppå Asaria, Obeds son, kom Guds Ande.

2. Han gick ut emot Asa, och sade till honom: Hörer här till, Asa, och hele Juda och BenJamin: HERRN är med eder, efter I ären med honom; och när I söken honom, låter han sig af eder finna; om I och öfvergifwen honom, så öfvergifwer han och eder.

5 Mos. 4: 29.

1 Chr. 28: 9. 2 Chr. 33: 12, 13. 24: 20.

3. Men det skall wara många dagar i Israel, att der skall ingen rättare Gud wara; ingen Prest, som lärar; ingen lag.

Os. 3: 4.

4. Och när de omvända sig i sine nöd till HERRN Israels Gud, och söka honom, så skall han låta sig finna.

5. På den tiden warder icke wäl gångandes dem som ut och in gå; förty det warder ett stort buller öfwer alla de som bo på jordene.

6. Ty det ena folket skall slå det andra, och en stad den andra; förty Gud skall förstärka dem med allahanda ångest.

7. Men I warer tröste, och drager icke edra händer ifrå; ty edart werl hafwer sin lön.

1 Ger. 15: 58.

8. Då Asa hörde dessa orden, och Obeds den Prophetens Prophetia, wardt han tröst, och lastade bort de styggelser utu hela Juda land och BenJamin, och utu städerna, som han munnit hade på Ephraims berg, och förnyade HERRNS altare, som för HERRNS förhus stob;

9. Och församlade hela Juda och BenJamin, och främlingarna när dem utaf Ephraim, Manasse och Simeon; förty till honom söllo många af Israel, som de sågo att HERRN hans Gud med honom war.

10. Och de församlade sig till Jerusalem i tredje månaden, i femtonde årena Asa rikes;

11. Och offrade på den dagen HERRNAM utaf rostet, som de hemtat hade, sjuhundrad nöd, och sju tusend får. 2 Chr. 14: 13.

12. Och de trädde uti förbundet, att de skulle söka HERRN deras faders Gud, af allt hjerta, och af allo själ;

Jos. 24: 15. Neh. 10: 29.

13. Och hwilken som icke sökte HERRN Israels Gud, han skulle dö, både liten och stor, både man och qwinna.

5 Mos. 13: 9. 17: 5.

14. Och de sworo HERRNAM med höga röst, med rop, med trummet och basuner.

15. Och hele Juda fröjbade sig öfwer eden; ty de hade sworit af allt hjerta, och de sökte honom af allom wilja, och han lät sig af dem finna; och HERRN gaf dem ro allt omtrina.

16. Och satte Konung Asa sina moder Mascha af ämbetet, för det hon siltat hade uti Miplejeths lund; och Asa utrotade henne Miplejeth, och sonderflog honom, och upptrände honom wid Sidrons bäck.

1 Ren. 15: 13.

17. Men höjberna wordo icke bortslagna utur Israel; dock war Asa hjerta rättfärdigt så länge han lefde.

1 Ren. 15: 14.

18. Och han lät komma in uti Guds hus hwad hans fader helgat hade, och hwad han helgat hade, silfwer, guld och lärl.

19. Och intet örlig war allt intill femte och tretionde året Asa rikes.

16. Capitlet.

Baesa frigtåg. Asa sön, bdd.

Uti sjette och tretionde årena Asa rikes drog Baesa upp, Israels Konung, emot Juda, och byggde Rama, på det han skulle förmå Asa Juda Konung ut och in fara.

1 Kon. 15: 17.

2. Men Asa tog af häfsworna uti HERRNS hus, och i Konungshusena, silfwer och guld, och sände till Benhabad, Konungen i Syrien, som bodde i Damascon, och lät säga honom:

3. Emellan dig och mig är ett förbund emellan min och din fader; därför hafwer jag sändt dig silfwer och guld, att du de förbund med Baesa, Konungen om i Israel öfvergifwa skall, att han må draga bort ifrån mig.

4. Benhabad lybde Konung Asa, och sände sina härförstar emot Israels städer; de fleg Zion, Dan och Abel Majim, och alla Kaptebali kornstäder.

5. Då Baesa det hörde, wände han igen att bygga Rama, och höll upp af sitt werk.

6. Men Konung Asa tog till sig hela Juda och de togo bort sten och trä ifrå Rama, och Baesa med byggde, och han byggde derne Geba och Mizpa.

7. På den tiden kom Hanani, Siaren, till Asa, Juda Konung, och sade till honom: Efter du förlåtit dig på Konungen i Syrien och hafwer icke förlåtit dig på HERRN din Gud; därför är Konungens magt af Syrien undsluppen dina hand.

8. Woro icke de Ethioper och Egiptier en mäkta stor hop, med ganska många wagnar och rejenärer? Likväl gaf HERRN dem i dina hand, då du förläst dig på honom.

2 Chr. 14: 9, 12.

9. Förtv HERRNS ögon såda alla land, ut han skall styrka dem, som af allt hjerta pålla sig intill honom. Du baswer gjort dårliga; derföre skall du och härfter få ertlig.

Job 34: 21. Ors. 15: 3.

Jer. 16: 17. 32: 19. 1 Kon. 15: 32.

10. Men Asa wardt wred på Siaren, och lade honom i fångelse; ty han knorrade emot honom om detta stydet. Och Asa undertryckte några af folket i den tiden.

11. Men Asa gerningar, både de första och de sista, si, de äro skrifna uti Juda och Israels Konungars bok.

12. Och Asa wardt frak i sina fötter, uti tionde och tretionde årena fins riles; och hans frakhet skil öfwermagten, och han sötte intet HERRN i sine frakhet, utan lifare.

13. Alltså affomnade Asa med sina fäder, och blef död i första och fyrationde årena fins riles.

14. Och man begrof honom uti hans graf, som han sig hade grafwa låtit uti Davids stad; och de lade honom på sin säng, hwilla man uppskölt hade med godt råthwert, och allahanda speceri, efter apothekares konst gjerbt; och gjorde ett ganska stort brännande.

1 Sam. 31: 12. Jer. 34: 5.

17. Capitlet.

Israhels Gudsfruktan, nitälskan, anseende, frigomagt. Och hans son Josaphat wardt Konung i hans stad, och wardt mäkting emot Israel;

1 Kon. 15: 24. 22: 41.

2. Och lade frigsfolk uti alla Juda fasta, läder, och satte besallningsmän i Juda and, och i Ephraims städer, som hans fader Asa wnnit hade.

3. Och HERRN war med Josaphat; ty han wandrade i de förra Davids fins faders rätgar, och sötte icke Baalim;

4. Utan fins faders Gud, och wandrade i hans bud, och icke efter Israels gerningar.

5. Derföre stadfäste HERRN honom rilet; och hele Juda gaf Josaphat stänker; och han lade rikebomar och härlighet ganska mycket.

1 Sam. 10: 27.

6. Och då hans hjerta drifstigt wardt i HERRNS wägar, hof han också bort höjderna och lundarna uti Juda.

7. Uti tredje årens fins riles sände han sina förstar, Benhail, Obadja, Zacharia, Nethaneel och Michaja, att de skulle lära i Juda städer;

8. Och med dem de Leviter, Semaja, Nethania, Sebadja, Ahabel, Semiramoth, Jonathan, Adonia, Tobia och Tobadonia; och med dem Preslerna, Elisama och Joram.

9. Och de lärde i Juda, och hade HERRNS lagbok med sig, och foro omkring i alla Juda städer, och lärde folket.

10. Och HERRNS fruktan kom öfwer all rila i de land, som lågo omkring Juda, så att de intet stridde emot Josaphat.

11. Och de Philisteer förde Josaphat stänker, en hop silfwer; och de Araber förde honom sjutusen och sjuhundrab wädrar, och sjutusen och sjuhundrab bodar.

12. Alltså wärte Josaphat till, och wardt ju större och större; och han byggde i Juda stott och kornstäder.

13. Och hade mycket till stassa i Juda städer; och woro stridsamme och wäldige män i Jerusalem.

14. Och detta war ordningen i bland deras faders hus, som i Juda öfwerstar woro öfwer tusende: Adna den öfwersten, och med honom woro trehundradetusen wäldige män.

15. Näst honom war Johanan den öfwersten, och med honom woro tushundrade och åttatio tusend.

16. Dernäst Amasia, Sichri son, den HERRNS frimiljoge, och med honom woro tushundradetusen wäldige män.

17. Af BenJamins barn war Eljaba en wäldig man, och med honom woro tushundradetusen, som med bågar och stölb färdige woro.

18. Efter honom war Josabab, och med honom woro hundrade och åttatio tusend färdige män till strid.

19. Dese waktade alle på Konungen, förutan de som Konungen lagt hade uti de fasta städer i hela Juda.

18. Capitlet.

Josaphats och Achabs förbund, Propheet, frigsdag, stott.

Och Josaphat hade stora rikebomar och härlighet, och besynade sig med Achab.

2 Kon. 8: 18. 2 Chr. 21: 6.

2. Och efter tu år drog han ned till Achab till Samarien; och Achab lät slagta för honom, och för det folk som när honom

war, mycken får och få: och han kom honom dertill, att han skulle draga med honom upp till Ramoth i Gilead. 1 Kon. 22: 2.

3. Och Achab, Israels Konung, sade till Josaphat, Juda Konung: Drag med mig till Ramoth i Gilead. Han sade till honom: Jag är såsom du, och mitt folk såsom ditt folk, wi wilje med dig i stridena. 1 Kon. 22: 4.

4. Men Josaphat sade till Israels Konung: Käre, fråga i denna dag HERans ord.

5. Och Israels Konung församlade af Propbeterna sprahundrade män, och sade till dem: Skole wi draga till Ramoth i Gilead i strid, eller skall jag låta det bestå? De sade: Drag upp, Gud warder det gifwandes i Konungens hand.

6. Men Josaphat sade: Är här icke ännu någor HERans Prophet, att wi måge fråga af honom?

7. Israels Konung sade till Josaphat: Här är ännu en man, att wi måge fråga HERan af honom; men jag är wred på honom, förty han spår intet godt öfwer mig, utan alltid ondt, nämliga Micha, Jimla son. Josaphat sade: Konungen sja icke så.

8. Och Israels Konung kallade en sin kamererare, och sade: Gemta med hast hit Micha, Jimla son. 1 Kon. 22: 9.

9. Och Israels Konung och Josaphat, Juda Konung, såto, hwardera på sin stol, bestäbde; och de såto på platsen för ingången till porten i Samarien, och alle Propbeterna spådde för dem.

10. Och Zebekia, Chenaana son, gjorde sig jernhorn, och sade: Detta säger HERen: Härmed skall du stöta de Syrer, tilldess du gör ända med dem.

11. Och alle Propbeterna spådde betsamma, och sade: Drag upp till Ramoth i Gilead, och war lydsam; HERen skall gifwa det i Konungens hand.

12. Och kabet, som åstad gånget war till att kalla Micha, talade med honom, och sade: Si, Propbeternas tal är enbrägeliga godt för Konungenom; käre, låt oss din ord wara såsom ensderas, och tala det godt är.

13. Micha sade: Så sant som HERen lefwer, hwad min Gud sägandes warder, det vill jag tala.

14. Och då han kom till Konungen, sade Konungen till honom: Micha, skole wi draga till Ramoth i Gilead till strid, eller

skall jag låta det blifwa? Han sade: Du ger upp, och eber ste lycka; det skall eder edra händer gifwet warda.

15. Men Konungen sade till honom: Jag besvär dig ännu en gång, att du säger mig icke annat än sanningen, i HERans Namn.

16. Då sade han: Jag såg hela Isra förströdd på bergen, såsom får de ingen herdan hafwa. Och HERen sade: Si wa desse ingen herra? Fare hwar och hem igen med frib.

17. Då sade Israels Konung till Josaphat: Sade icke jag dig, han spår mig godt öfwer mig, utan ondt? 1 Kon. 22: 15.

18. Men han sade: Dersöre hörer HERans ord: Jag såg HERan sitta på sin stol, och all den himmelska hären stod vid hans högra sida, och wid hans wenstra.

19. Och HERen sade: So will tälja Achab, Israels Konung i det sinnet, att du drager upp, och faller i Ramoth i Gilead! Och då den ene sade så, och den andre så, 1 Kon. 22: 16.

20. Kom fram en ande, och stod för HERan om, och sade: Jag will tälja honom i det sinnet? HERen sade till honom: Swarmed? Jer. 1: 4.

21. Han sade: Jag will fara ut, och war en falsk ande uti alla hans Propheters mun. Och han sade: Du skall tälja honom i det sinnet, och uträttat; far åstad, och gå alltså.

22. Nu si, HERen hafwer gifwit en falsk anda uti dessa dina Propheters mun, och HERen hafwer talat ondt öfwer dig. Job 2: 1. Si. 19: 14. Ps. 14:

23. Då trädde fram Zebekia, Chenaana son, och slog Micha wid kindbenet, och sade: Hvilken wägen är HERans Ande gång ifrå mig, till att tala med dig? Jer. 20: 2. Marc. 14: 65. Ap. 8: 23.

24. Micha sade: Si, du skall så set, du kommer uti innersta kammaren, till att slinga dig;

25. Men Israels Konung sade: Micha, och låter honom blifwa när i stadsfogdanom, och när Joas, Konung son;

26. Och säger: Så säger Konungen: Ger denna i fångelse, och spiser honom bebröfswelens bröd och watten, tilldess kommer igen med frib.

27. Micha sade: Om du kommer igen med frib, så hafwer icke HERen talat genom mig. Och han sade: Hörer här till, allt folk.

28. Alltså drog Israels Konung upp, och Josaphat, Juda Konung, till Ramoth i Gilead.

29. Och Israels Konung sade till Josaphat: Jag vill förslå dig, och komma i striderna; men du haf din kläder uppå. Och Israels Konung försläbde sig; och de kommo i striderna.

30. Men Konungen i Syrien hade budit sina öfversta resenärer, att de skulle strida mot ingen, antingen liten eller stor, utan mot Israels Konung allena.

31. Då nu de öfverste resenärernaingo Josaphat, tänkte de, det är Israels Konung; och drogo omkring till att strida uppå honom; men Josaphat ropade, och HERren alp honom, och Gud wände dem ifrå honom.

32. Ty då de öfverste resenärerna sågo, att et icke war Israels Konung, wände de sig ert ifrå honom.

33. Men en man bände sin båga hårdt, och åt Israels Konung emellan magan och ingorna. Då sade han till sin foroman: Bänd dina hand, och för mig utu håren; ty jag är här.

34. Och striden wänte till i den dagen. Och Israels Konung stod på sinom wagn emot: Syrer, allt intill aftenen; och blef böb, icke solen nebergick.

19. Capitlet.

Josaphats straff. Domarreglor.

Ne Josaphat, Juda Konung, kom hem igen med frib till Jerusalem.

1. Och gick ut emot honom Jehu, Hanani, Siaren, och sade till Konung Josaphat: Huru du så hjälpa den ogubaktiga, och älska som HERren hata? Och fördenksfull öfwer dig HERrans wrede. 2 Ebr. 16: 7.

2. Så är dock likväl något godt funnet i, att du hafwer bortdäfwit de lundar utu dema, och hafwer skadat ditt hjerta till att a Gud. 2 Ebr. 17: 3.

3. Alltså blef Josaphat i Jerusalem. Och a drog åter ut ibland folket, allt ifrå Bersa, och in uppå Ephyraims berg, och igenlade dem till HERran deras faders Gud. Och han besällde domare i landena uti a Juda sista städer, ju några uti hwar d;

4. Och sade till domarena: Ser till hwad jören; förty I hållen icke menniskodom, n HERrans, och han är med eder i nem. Rom. 13: 1.

5. Derföre låter HERrans fruktan wara när eder. Tager eder wara, och görer så; ty när HERranom wårom Gud är ingen orätt, eller anseende till personer, ej heller tager han gåfwoor. 5 Mos. 1: 17. 10: 17. Job 34: 19. Ap. 5: 10: 34. Rom. 2: 11. Gal. 2: 6. Eph. 6: 9. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

6. Och satte Josaphat i Jerusalem utaf Leviterna och Presterna, och utaf de öfversta fäderna i Israel, öfwer HERrans dom och saker, och lät dem bo i Jerusalem. 5 Mos. 17: 18.

7. Och böb dem och sade: Öfver alltså uti HERrans fruktan, med tro och rättio hjerta.

8. Ut i alla de saker, som komma till eder ifrå edra bröder, som bo i sina städer, emellan blod och blod, emellan lag och bud, emellan seder och rätter, skolen I underwisa dem, att de icke förbräta sig emot HERran, och en wrede må komma öfwer eder, och edra bröder; görer alltså, så warben I icke brottlige. 5 Mos. 17: 8.

9. Si, Amaria Presten är öfverste öfwer eder i alla HERrans saker; så är Sebadia, Ismaels son, förste i Juda hus, i alla Konungssaker; så skolen I ämbetsmän Leviterna för eder. Warer tröste, och görer så, och HERren warber blifwandes med dem goda.

20. Capitlet.

Josaphats sänder, saka, bönn, tadsägelse, seger, regemente, stepp.

1. Derester kommo Moabs barn, Ammons barn, och med dem de af Ammonim, till att strida emot Josaphat.

2. Och man kom, och bådade det Josaphat, och sade: Emot dig kommer ett mäta stort tal ifrå hinsidon hafwet, af Syrien, och si, de äro i Hazeton Thamar, det är En Gebi.

3. Men Josaphat fruktade sig, och ställde sitt ansigte till att söla HERran, och lät utropa en fasto i hela Juda.

4. Och Juda kom tillhopa, till att söla HERran; kommo och utaf alla Juda städer till att söla HERran.

5. Och Josaphat trädde in i menigheten af Juda och Jerusalem, uti HERrans hus inför nya gården;

6. Och sade: HERre, våra faders Gud, äst icke du Gud i himmelen, och råder öfwer all Öfningarnas rike? Och i dine hand är kraft och magt, och ingen är, som emot dig stå kan. 1 Ebr. 29: 12. Matth. 6: 13.

7. Hafwer du, vår Gud, icke fördrifwit

detta lands inbyggare för bino folke Israel, och hafwer gifwit det Abrahams dins wäns så till ewig tid;

8. Så att de hafwa bött deruti, och byggt dig derinne till ditt Namn en helgedom, och sagt:

9. Om något ondt, swärd, straff, pestilentie, eller hård tid öfwer oss komme, skulle wi stå för detta hus inför dig: förty ditt Namn är i desse huse; och ropa till dig i våra nöd, så wille du höra bertill och hjälpa?

1 Kon. 8: 37, 38. 2 Ebr. 6: 28, 30. 7: 13.

10. Nu si, Ammons barn, Moab, och de af Seirs berg, öfwer hwilka du icke lät Israels barn draga, då de foro utur Egypti land, utan de måste wila af ifrå dem, och icke förberfwa dem; 5 Mos. 2: 4, 5, 9, 19.

11. Och si, de låta oss det umgälla, och komma till att utdrifwa oss utu ditt arf, som du oss gifwit hafwer.

12. Wår Gud, will du icke döma dem? Ty i oss är ingen magt emot denna stora hopen, som emot oss kommer; wi wete icke hwad wi göra stole, utan wår ögon se till dig. Ps. 121: 1.

13. Och hese Juda stod för HETranom med sin barn, hustrur och söner.

14. Men öfwer Zababel, Zacharia son, Benaja sons, Sechiel sons, Matthanias sons, den Leviten utaf Assaphs barn, som HETrans Ande midt i menighetene;

15. Och sade: Ålter härtil, hese Juda, och I Jerusalems inbyggare, och Konung Josaphat; så säger HETren till eder: I stolen icke frukta eder, eller gifwa eder för denna stora hopenom; ty det striden icke I, utan Gud.

16. I morgon stolen I draga ned till dem; och si, de draga upp till Bj, och I stolen råta dem mid båden, för öknene Jeruel.

17. Förty I stolen intet strida i denna saken; allenast träder fram, och står, och ser HETrans salighet, den med eder är: Juda och Jerusalem, frukter eder intet, och gifwer eder icke; i morgon drager ut emot dem, HETren är med eder. 2 Mos. 14: 13.

18. Då böjde sig Josaphat med sitt ansigte till jordena, och hela Juda och Jerusalems inbyggare föllo neder för HETranom, och tillbådo HETran.

19. Och Leviterna utaf de Rehathiters barn, och utaf de Korhithers barn, stodo upp till att lofwa HETran Israels Gud med höga röst åt himmelen.

20. Och de woro bittida uppe om morgo-

nen, och drogo ut till den öknen Thelaa. Och då de utdrogo, stod Josaphat och sade: Hörer härtil, Juda, och I Jerusalems inbyggare: Tror upå HETran edar Gud så warden I trygge; och tror hans förpheter, så ster eder lycka.

21. Och han underwiste folket, och sam sångare för HETranom, och dem som lesta skulle i heligom strud, och gå för wäpnade härn, och säga: Lader HETranom, och hans barmhertighet warar ewinnerliga. Ps. 136: 1.

22. Och då de begynte till att tada ed lofwa, lät HETren bakhären, som emt Juda kommen war, komma in på Ammons barn, Moab, och dem af Seirs berg; och de slogo dem.

23. Då stodo Ammons barn och Med emot dem af Seirs berg, till att förspilla och nederlägga dem; och då de hade gjort årt på dem af Seirs berg, halp den ene dem andra, att de oss förberfwa sig.

Dom. 7: 22. 1 Sam. 14: 20.

24. Men då Juda kom till Mizpe mid Thnen, wände de sig emot hopen; och si, de lågo de både kroppar på jordene, så att ingen undsluppen war.

25. Och Josaphat kom med sitt folk till att byta deras rost, och sunno ibland dem mycna ågodelar och kläder, och kostelig trä, och skinnade dem, så att de icke mer kunde föra, och utbytte rostet i tre dagar; ty de war ganska mycket.

26. På sjerde dagenom kommo de tillber uti lofseländom; förty der lofwade de HETran; deraf heter det rummet lofsdal, all intill denna dag.

27. Alltså wände hwar och en af Isra och Jerusalem tillbaka igen, och Josaphat för dem, så att de drogo till Jerusalem med fröjd; ty HETren hade gifwit dem en gläd öfwer deras fiendar;

28. Och drogo in uti Jerusalem med psalter, harpor och trummeter till HETrans buse.

29. Och Guds fruktan kom öfwer all rike landen, då de hörde att HETren hade strid emot Israels fiendar.

30. Alltså wardt Josaphats rike stilla; och Gud gaf honom ro allt omkring.

31. Och Josaphat regerade öfwer Juda och war fem och tretio år gammal, då de Konung wardt, och regerade fem och tjug år i Jerusalem. Hans moder het Abiath Silhi dotter. 1 Kon. 22: 4.

32. Och han wandrade uti fins faders

äg, och gif intet berisfrå, att han ju gjorde i Hæranom wäl täcktes;

33. Unbantagno, att de höjder icke bortgane wordo; förty folket hade ännu icke dat sitt hjerta till deras faders Gud.

2 Ebr. 17: 6.

34. Swad nu mer af Josaphat såganbe är, icke det första och det sista, si, det är strifwet Jeru gerningar, Hanani sons, hwilla han upsednat hafwer uti Israels Konungars f.

2 Ebr. 19: 2.

35. Derefter förenade sig Josaphat, Juba mung, med Ahafia, Israels Konung, hwil- i ogubastig war med sitt wäsende.

36. Och han samfällde sig med honom till göra stepp, att de skulle fara till sjö; och ppen gjorde de i E ZionGeber.

1 Kon. 22: 49.

37. Men Elieser, Dodava son af Marefa, libde emot Josaphat, och sade: Derföre, du hafwer förenat dig med Ahafia, haf- r Hæren omintetgjort din werf. Och ppen wordo sönderlagne, och kunde intet sjös fara.

21. Capitlet.

syhats böd. Jorams brödramord, afguberi, straff, elände, böd.

38. Josaphat affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen när sina fäder uti wids stad; och hans son Joram wardt aung i hans stad.

1 Kon. 22: 51. 2 Kon. 8: 16.

Och han hade bröder, Josaphats söner, uria, Jehiel, Zacharia, Asaria, Michael SephatJa; desse woro alle Josaphats, da Konungs, barn.

Och deras fader gaf dem mydnas gäfwor fwer, guld och klenobier, med fasta släder uba; men rifet gaf han Joram; ty han : den förstfödde. Wof. 49: 3.

Då nu Joram upplom öfwer fins faders , och wardt desw mäktig, drap han alla bröder med wärd, dertill och somliga af fwerstar i Israel.

Tu och tretio år gammal war Joram, han wardt Konung; och regerade ätta år rusalem.

2 Kon. 8: 17.

Och wandrade uti Israels Konungars , såsom Achabs hus gjort hade; förty ibs dotter war hans hustru; och han de hwad Hæranom illa behagade.

Men Hæren wille icke förberfwa Da- hus, för det förbunds skull, som han David gjort hade, såsom han sagt hade,

wed.

14

att gifwa honom ena lyfto, och hans barnom i alla dagar.

2 Sam. 7: 12.

1 Kon. 11: 36. 2 Kon. 8: 19. Wf. 132: 11, 17.

8. I hans tid föllo de Ehomeer af ifrå Juda, och gjorde öfwer sig en Konung.

2 Kon. 8: 20.

9. Förty Joram war bitöfwer dragen med fina öfwerstar, och alla wagnarna med ho- nom; och hade warit uppe om nattena, och slagit de Ehomeer allt omkring sig, och öf- werstarna för wagnarna.

10. Derföre föllo de Ehomeer af ifrå Juda, allt intill denna dag. På samma tiden föll och Ribna ifrå honom; ty han öfwer gaf Hæran sina faders Gud.

11. Gjorde han och höjber på bergen i Juda, och kom dem i Jerusalem till horeri, och förförde Juda.

12. Men en strifwelse kom till honom ifrå den Propheten Elia, så lybandes: Detta säger Hæren din faders Davids Gud: Derföre, att du icke wandrat hafwer uti din faders Josaphats wägar, icke heller i Afa, Juda Konungs, wägar;

13. Utan du wandrar uti Israels Konun- gars wäg, och kommer Juda och dem i Je- rusalem till horeri, efter Achabs hus horeri; och hafwer dertill dräpitt dina bröder af din faders hus, som bättre woro än du;

14. Si, Hæren skall slå dig med en stor plågo på ditt folk, på din barn, på dina hustrur, och uppå alla dina ägodelar.

15. Och du skall så myden sjufdom uti dina inelshwer, tilldes att dina inelshwer stola för sjufdoms skull utgå dag frå dag.

16. Alltså uppväckte Hæren emot Joram de Philisteers anda, och de Arabers, som ligga wid Ethiopien.

17. Och de drog upp till Juda, och för- störde det, och förde bort alla häfwer, som för handene woro i Konungshusena; dertill hans söner och hans hustrur, så att honom Hef ingen son qwar, förutan Joahs, hans yngste son.

18. Och efter allt detta plågade Hæren honom i hans inelshwer med en sådana sjuf- dom, som icke stod till botandes.

19. Och som det nu warade dag frå dag, och då tu års tid förgången war, gingo hans inelshwer ut af honom med hans sjufdom; och han blef böd af ondbom sjufdom; och de gjorde intet brännande öfwer honom, såsom de hans fäder gjort hade. 2 Ebr. 16: 14.

20. Tu och tretio år gammal war han, då han wardt Konung, och regerade i ätta år i

Jerusalem, och wandrade så, att det icke mycket dogde; och de begrofw honom i Davids stad; dock icke ibland Konungegrifterna.

22. Capitlet.

Ahasia död. Athalias mord. Joas.

Och de i Jerusalem gjorde till Konung Ahasia hans yngsta son, i hans stad; förty trigsfolket, som utaf de Araber med här kommo, hade de första alla ihjällslagit; derföre wardt Ahasia Konung, Jorams son, Juda Konungs.

2 Kon. 8: 24.

2. Tu och fyratio år gammal war Ahasia, då han Konung wardt, och regerade ett år i Jerusalem. Hans moder het Athalia, Amri dotter.

2 Kon. 8: 26.

3. Han wandrade of uti Achabs hus wägar; ty hans moder höll honom dertill, att han skulle göra det ondt war.

4. Derföre gjorde han det HERRanom icke behagade, såsom Achabs hus; ty de woro hans rådgifwars efter hans faders död, så att de förderfwade honom.

5. Och han wandrade efter deras råd, och han drog bort med Joram, Achabs son, Israels Konung, i strid, till Ramoth i Gilead, emot Hazael, Konungen i Syrien. Men de i Rama slogro Joram;

2 Kon. 8: 28.

6. Så att han omwände, till att låta låta sig i Zisreel; förty han hade får, som han fått hade i Rama, då han stridde med Hazael, Konungen i Syrien. Och Ahasia, Jorams son, Juda Konungs, for ned till att besö Joram, Achabs son, i Zisreel, som framt låg.

2 Kon. 9: 15.

7. Ty den ofården war så af Gudi Ahasia tillfogad, att han skulle komma till Joram, och så med Joram utbraga emot Jehu, Nimsi son, hwilken HERRen smort hade, till att utrota Achabs hus.

8. Då nu Jehu höll uppå att straffa Achabs hus, fann han några öfwerfär af Juda, och Ahasia bröders barn, som tjente, och drap dem.

2 Kon. 10: 14.

9. Och han sökte Ahasia, och fnd honom fatt, der han sig undstungit hade i Samarien; och han wardt hafder fram för Jehu. Han drap honom, och man begrof honom; ty de sade: Han är Josaphats son, hwilken efter HERRan sökte af allt hjerta. Och war sedan ingen qwar utaf Ahasia huse, som Konung kunde warda.

2 Kon. 9: 27.

10. Då nu Athalia, Ahasia moder, jag

att hennes son död war, stod hon upp, och förgjorde all Konungelig såd i Juda hus.

2 Kon. 11: 1

11. Men Josabeath, Konungens dotter, tog Johas, Ahasia son, och stal honom ur ban ibland Konungsbornen, som dräpa worde, och lät honom med hans amme i en sängalamm. Alltså förbojde honen för Athalia Josabeath, Konung Jorams dotter, Prestens Jojaba hustru; ty hon war Ahasia syster; att han icke dräpen warit.

2 Kon. 11: 2

12. Och han war med dem i Guds hus förbold i sex år, medan Athalia regerade i landena.

23. Capitlet.

Joas smort. Athalia dräpen. Beal bränt. Förbundet förkast.

Uti fjunde årena tog Jojaba bristighet till sig, och tog med sig i förbund de öfriga sju hundra, nämliga Ahasia, Jorams son, Jisrael, Jorhans son, Ahasia Dabeds son, Maaseja, Adaja son, och Elisaphat, Sichi son.

2 Kon. 11: 4

2. De for omkring Juda, och hade de Leviter tillhopa utur alla Juda städer, och de öfwersta fäderna i Israel; och de kommo till Jerusalem.

3. Och hela menigheten gjorde ett förbund i Guds hus med Konungen; och de sade till dem: Si, Konungens son skal Konung wara, såsom HERRen sagt hafver öfwer Davids barn.

2 Sam. 7: 13. 2 Efr. 21: 1

4. Så skolen I nu alltså göra: tredjedelen af eder, som på Sabbathsdagenom uppå skola wara ibland de Prestes och Levites, i dörrwaktare äro wid dörrarna;

5. Tredjedelen i Konungshuset, och tredjedelen wid grundwälsdörrarna; men allt folket skall wara i gårdenom till HERRans hus.

6. Och att ingen går uti HERRans hus utan Presterna och Leviterna, som tjena, skola gå derin; förty de äro belige; och all folket walte HERRans walt.

7. Och Leviterna skola gifwa sig omtri Konungen, hwar och en med sine wärfte handene; och hwilken som går in i huset, han dräpes; och de skola wara när Konungen, då han går ut och in.

8. Och Leviterna, med hela Juda, gjer såsom Presten Jojaba budit hade. I hwar och en tog sina män, som på Sabbathen uppå ginga, med dem som på Sabbathen

ben af gingo; ty Presten Jojada låt icke omma de två hoparna ifrå hwarannan

9. Och Presten Jojada fick öfwerstarna smär hundrade spetsar och stölar, och Konung Davids wapen, som i Guds hus woro; 10. Och ställde allt folket, hwar och en med sin wärja i handene, ifrå det högra hörnet huiena allt intill det wänstra hörnet, till koret, och till huset omkring Konungen.

11. Och de hade fram Konungens son, och attie krono uppå honom, och vittnessbördet, och gjorde honom till Konung. Och Jojada led hans söner smorde honom, och sade: wår se Konungenom. 2 Mos. 30: 25.

12. Då Athalja hörde ropet af folket, som slopp och lofwade Konungen, gick hon till Allet i HETrans hus;

13. Och hon fick se, och si, Konungen stod i ett rum i ingångenom, och öfwerstarna och ummäterna, omkring Konungen; och allt nedsfolket war gladt, och blåste med trummet, och sångarena med allahanda stråmspel skickade till att lofwa. Då ref hon i släder, och sade: Uppror, uppror. 2 Kon. 23: 3. 1 Chr. 25: 1. 2 Kon. 11: 14.

4. Men Presten Jojada drog sig ut med öfwersta öfwer hundrade, som öfwer hären ro, och sade till dem: Hafwer henne utu set i gården; och hwilken henne efterföljer, nom skall man dräpa med swärd. Förty ejen hade befallt, att man icke skulle dräpa me i HETrans hus.

5. Och de togo fatt på henne. Och då a kom till hästaportens ingång, wid Kongshuset, dräpo de henne der.

6. Och Jojada gjorde ett förbund emellan, och allt folket, och Konungen, att de se wara HETrans folk. 2 Kon. 11: 17.

7. Då gick allt folket uti Baals hus, och to det neber, och slogo sönder hans altare beläte, och slogo ihjäl Matthan, Baals est, inför altaret. 5 Mos. 13: 9.

8. Och Jojada beställde ämbeten i HETrans hus, under Presterna, Leviterna, som wid försticket hade till HETrans hus, till göra bränneofer HETranom, såsom swet står i Mose lag, med fröjd och sån, som David brukat hade;

1 Chr. 23-26 cap. 3 Mos. 1: 3. Och ställde dörrawaltare wid dörrarna HETrans hus, att der skulle intet orent omma i någon måtto.

Och han tog de öfwersta öfwer hundrade, och de mäktiga, och herrarna i folket, och allt landsfolket, och hade Konungen

neber ifrå HETrans hus; och förde honom in genom den höga porten af Konungshuset, och låto Konungen sätta sig på Konungsstolen.

21. Och allt landsfolket war gladt, och staden war stilla; men Athalja wardt dräpen med swärd.

24. Capitlet.

Joas nit, assa, turann, bbb.

Joas war sju år gammal, då han Konung wardt, och regerade fyratio år i Jerusalem. Hans moder het Zibja af Berseba.

2 Kon. 12: 1.

2. Och Joas gjorde det HETranom wäl behagade, så länge Presten Jojada lefde.

3. Och Jojada tog honom två hustrur, och han födde söner och döttrar.

4. Derefter tog Joas till att förnya HETrans hus;

5. Och församlade Prester och Leviter, och sade till dem: Farer ut till alla Juda städer, och församlar penningar utaf hela Israel, till att förbättra edars Guds hus årliga, och stynder eder till att göra så; men Leviterna förbröjde dermed. 2 Kon. 12: 6.

6. Då kallade Konungen Jojada den yppersta, och sade till honom: Hwi hafwer du icke allt på Leviterna, att de låta införa af Juda och Jerusalem den hjälpestatten, som Mose HETrans tjenare påubutit hade, att samlas skulle i Israel, till vittnessbördsens tabernakel? 2 Mos. 35: 5.

7. Förty den ogudaktiga Athalja och hennes söner hafwa förderfwat Guds hus; och allt det som till HETrans hus helgadt war, hafwa de lagt till Baalim.

8. Så befallde Konungen, att man skulle göra ena listo; och de satte henne utantill wid dörrerna af HETrans hus;

9. Och låt utropa i Juda och Jerusalem, att man skulle införa HETranom den hjälpestatten, som Guds tjenare Mose på Israel lagt hade i öfnene. 2 Mos. 30: 12. 13.

10. Då fröjde sig alle öfwerstar, och allt folket, och gjorde tillhopa, och labe i listona, intillbess hon full wardt.

11. Och då tid war att listan skulle hafwas fram af Leviterna, efter Konungens befallning, då de sågo, att der många penningar uti woro, så kom Konungens skrifware, och den som af öfwersta Prestenom befallning hade, och tömde listona, och bårö henne i sitt rum igen. Så gjorde de hwar dag, tillbess de samlade en gånsta stor hop penningar.

12. Och Konungen och Jojabaingo bet arbetarena, som skaffare woro på HETrans hus; de samme lejde stenbyggare och timbermän, till att förnya HETrans hus, deslikes de mästare på jern och koppar, till att bättra HETrans hus.

13. Och arbetsmännerna arbetade, så att förbättringen på werket gick fram genom deras hand, och låto Guds hus komma sig till igen, och gjorde det fast.

14. Och då de hade det lyktat, báro de penningarna, som öfwer woro, in för Konungen och Jojaba; deraf gjordes lärl till HETrans hus, lärl till tjensten, och till bränneoffer, sledar, och gylbene silfwerlyg. Och de offrade bränneoffer wid HETrans hus framgent, så länge Jojaba lefde.

2 Kon. 12: 13.

15. Och Jojaba wardt gammal och mått af ålder, och blef döb, och war hundrade och tretio år gammal, då han blef döb.

16. Och de begrofw honom uti Davids stad, ibland Konungarna, derföre att han hade gjort wäl med Israel, och med Gud och hans hus.

17. Efter Jojaba döb kommo de öfwerste i Juda, och tillbádo Konungen; då hörde Konungen dem.

18. Och de öfwergåfw HETrans deras faders Guds hus, och tjente lundom och afgudom; så kom wrede öfwer Juda och Jerusalem för dessa deras brotts skull.

19. Och han sände Propheter till dem, att de skulle omwända sig till HETran. Och de betygade dem; men de hörde dem intet.

20. Och Guds Ande utslábde Zacharia, Jojaba Preslens son. Han steg fram för folket, och sade till dem: Detta säger Gud: Öwi öfwertráden I HETrans bud, det eder icke wäl bekommandes warde? Efter I hafwen öfwergiftit HETran, så warber han och öfwergiftandes eder.

21. Men de gjorde ett förbund emot honom, och stenade honom, efter Konungens bud, i gårdenom för HETrans hus. Math. 23: 35.

22. Och Konung Joas tänkte intet på den barmhertighet, som Jojaba hans fader med honom gjort hade, utan drap hans son; men då han blef döb, sade han: HETren warber detta seendes och sölandes.

23. Och då året war omgånet, drog upp de Syrrers här, och kommo i Juda och Jerusalem, och förgjorde alla öfwerstar i folkerna; och allt deras rof sände de till Konungen i Damascon.

24. Ty de Syrrers magt kom med sig: folk, liksom gaf HETren i deras hand en gansta stor magt, derföre, att de HETrans deras faders Gud öfwergiftit hade; deslikes lade de och straff på Joas.

25. Och då de drogo ifrá honom, låto de honom qwar i stora trankhet. Och hans tjenare gjorde ett förbund emot honom, för Preslens Jojaba söners blods skull, och drápo honom på hans säng; och han blef döb, och man begrof honom uti Davids stad, dock icke ibland Konungagrifterna.

26. De som förbundet gjorde emot honom woro desse: Sabab, Simeaths son, den Ammonitiskones, och Jojabad, Einrúbs son, den Moabitiskones. 2 Kon. 12: 9

27. Men hans söner, och summan som under honom församlad war, och Guds hus byggning, si, de äro beskifne uti Historien i Konungaboken. Och hans son Amazia wardt Konung i hans stad.

25. Capitlet.

Amazia hämn, krig, seger, affall, högmöd, fängsle etc. Fem och tjugu ára gammal war Amazia, då han Konung wardt, och regerade nit och tjugu år i Jerusalem; hans moder bet Joabban af Jerusalem. 2 Kon. 14: 2

2. Och han gjorde det HETranom wäl behagade, dock icke af allt hjerta.

3. Då nu hans rike stabfast war, drap han sina tjenare, som hans fader Konungen slagit hade;

4. Men deras barn drap han intet; fört det står så skrifwet i lagen i Rose bef, de HETren huder och säger: Fäderna slä icke dö för barnen, och icke barnen för fäderna; utan hwar och en skall för sin synd dö. 5 Mos. 24: 16. 2 Kon. 14: 6. Hei. 18: 2

5. Och Amazia församlade Juda, och sat dem efter fadershusen, efter öfwerstarna öfwer tusende och öfwer hundrade, i Juda och BenJamin; och talde dem af ifrá tjugu år, och berutöfwer, och sanna der trehundrattusend utwalda, som i här drag kunde, som spjut och stölb föra kunde. 4 Res. 1: 1

6. Dertill besolbade han utaf Israel hundra tusend starla krigsmän, för hundrad centener silfwer.

7. Men en Guds man kom till honom, och sade: Konung, låt icke Israels här komma med dig; förty HETren är icke med dig, eller med all Ephraims barn.

8. Ty om du kommer till att bewisa

bristigstet i stridene, så låter Gud dig falla för dina fiendar; förty när Gudi får magten till att hjälpa, och till att hjälpa.

9. Amazia sade till Guds mannen: Hvad skall man då göra med de hundrade centener, som jag hafwer gifwit de trigmän af Israel? Guds mannen sade: HETren hafwer wäl mer än det är, som han dig gifwa lan.

10. Då sålde Amazia de trigmän ifrå, som till honom af Ephraim komne woro, så att de gingo till deras rum igen. Då förgrymmade deras wrede sig swårliga emot Juda, och drogog hem igen illa tillfrids.

11. Men Amazia war tröst, och förde sitt folk ut, och drog ut i saltbelen, och slog af Seirs barn tiotusend. 2 Kon. 14: 7.

12. Och Juda barn fångade af dem tiotusend lefwande; dem förde de uppå en bergsklint, och störde dem utför bergsklinten, att de alla sönderkroghades.

13. Men de trigmän, som Amazia hade ifrå sig skändt, så att de icke drogog med hans folk till stridena, lade sig neder i Juda städer, allt ifrå Samarien intill BethHoron, och slogo af dem tretusend, och togo mycket rof.

14. Och då Amazia igenkom af de Edomeers lagning, hade han med sig Seirs barnas gubdar, och satte dem sig till gubdar, och illeåd dem, och rökte för dem.

15. Då förgrymmade sig HETrens wrede hwet Amazia, och sände en Prophet till honom. Han sade till honom: Hwi söter du ej folks gubdar, som sitt folk intet undsätta unde ifrå dine hand?

16. Och då han talade med honom, sade han till honom: Hafwer man gjort dig till konungens råd? Wänd igen; hwi vill u warða slagen? Då wände Propheten jen, och sade: Jag förmärker wäl, att Gud afwer i sinnet förderfwa dig, efter du detta jort hafwer, och hörer intet mitt råd.

17. Och Amazia, Juda Konung, war till äds, och sände bort till Joas, Joahas son, lehu sons, Israels Konung, och lät säga honom: Kom, lät oss bese hwarannan.

18. Men Joas, Israels Konung, sände till Amazia, Juda Konung, och lät säga honom: Törnebusken i Libanon sände till cedret i Libanon, och lät säga honom: Gif dina otter minom son till bustru; men wilddjuren i Libanon lupo ihwer törnebusken, och ampade honom neder.

19. Du menar: Si, jag hafwer slagit de

Edomeer, der förhäfwer sig ditt hjerta utaf, och berömmar sig. Nu sitt hemma; hwi söter du efter olycka, att du må falla, och Juda med dig?

20. Men Amazia hörde det intet; förty det stekte af Gudi, på det att de skulle warða gifne i fiendahand; dersöre, att de de Edomeers gubdar sökt hade.

21. Då drog Joas, Israels Konung, upp, och de besågo hwarannan, han och Amazia, Juda Konung, i BethSemes, som i Juda ligger.

22. Men Juda wardt slagen för Israel, och flydde, hwar och en i sina hyddor.

23. Och Joas, Israels Konung, grep Amazia, Joas son, Joahas sons, Juda Konung, i BethSemes, och förde honom till Jerusalem, och bröt muren neder i Jerusalem, allt ifrå Ephraims port intill hörnporten, syrahundrade alnar långt.

24. Och allt det guld och silwer, och all föril, som för handene woro i Guds hus när ObedEdom, och i sataburen om i Konungsbusen, och barnen, tog han till pant med sig till Samarien.

25. Och Amazia, Joas son, Juda Konung, lefde efter Joas, Joahas sons, Israels Konungs, död i femton år.

26. Hvad nu mer af Amazia sägande är, både det första och det sista, si, det är skrifwet uti Juda och Israels konungars bok.

2 Kon. 14: 1, 18.

27. Och ifrå den tiden, att Amazia trädde ifrå HETranom, gjorde de ett förbund emot honom i Jerusalem; men han flydde till Lachis. Då sände de efter honom till Lachis, och dräpo honom der;

28. Och förde honom med hästar, och begrofw honom nom när sina fäder uti Juda stad.

26. Capitlet.

Uffa regering, strider, magt, röstloffer, soittelsta.

Då tog hele Juda folk Uffa, som war sex-ton åra gammal, och gjorde honom till Konung i hans faders Amazia stad.

2 Kon. 14: 21.

2. Han byggde cloth, och lät det igenkomma till Juda, sedan Konungen affomnad war med sina fäder.

3. Sexton åra gammal war Uffa, då han Konung wardt, och regerade tu och femtio år i Jerusalem; hans moder het Zecholia af Jerusalem.

2 Kon. 15: 2.

4. Och han gjorde det HETranom wäl behagade, såsom hans fader Amazia gjort hade.

5. Och han sökte Gud, så länge Zacharia lefde, den läraren i Guds syner; och så länge han sökte HERAN, lät honom Gud väl gå.

6. Ty han drog ut, och stridde emot de Philisteer, och bröt neder murarna i Gath, och murarna i Jabne, och murarna i Asdod, och byggde städer om Asdod, och ibland de Philisteer;

7. Ty Gud hjälpte honom emot de Philisteer, emot de Araber, dem i Gurban, och emot de Menninger.

8. Och de Ammoniter gäfwos Uffia skänker, och han wardt namntunnig allt intill der man kommer in i Egypten; ty han wardt ju starkare och starkare.

9. Och Uffia byggde torn i Jerusalem på hörnporten, och på dalporten, och på annor hörn, och befäste dem. *Reh. 3: 13.*

10. Han byggde också slott i oljebäddarna, och grof många brunnar; ty han hade mycket boskap, både i dalar och slättmark, besittes skermän och vingårdsmän på bergen, och på Carmel; förty han hade lust till återverk.

11. Och Uffia hade en magt till strid, af friggsmän som i här drogo, i tal räknade under Zegiel's striffwarens hand, och Maaseja befallningsmansens, under Sanania hand, den af Konungens öfverstar war.

12. Och talet på de öfversta fäder af de starka örligsmän war tususend och sexhundrad.

13. Och under deras hand härsmagten trehundradtusend, och sjutusend och femhundrad, skicklige till strid i härskraft, till att hjälpa Konungen emot fienderna.

14. Och Uffia fäst dem till hela hären stölbär, spjut, hjelm, pansar, båg, och slungor till att kasta sten med.

15. Och gjorde i Jerusalem bröstvärn konstliga, som skulle wara på tornen och hörnen, till att der utskjuta med pil och stora stenar. Och hans rykte kom widt ut, derföre att honom beynnerliga hjälpet wardt, tillbede han mäktig blef.

16. Och då han war mäktig worden, hof hans hjerta sig upp till hans förber; ty han förto sig på HERAN sinom Gud, och gick in i HERANS tempel, till att röla på rölkaltaret. *2 Mos. 30: 7.*

17. Men Asaria Presten gick efter honom, och ättatio HERANS Prestier med honom, starke män;

18. Och stodo emot Konung Uffia, och sade till honom: Det hörer icke dig till, Uffia,

att röla för HERAN; utan Presterna, Aarons barnom, som till att röla helgade äro. Guds härut helgebomenom; ty du förtager dig, och det kommer dig till ingen äro för HERAN Gud. *4 Mos. 18: 7.*

19. Men Uffia wardt wrech, och hade en röfelsefar i handene; och som han trätte med Presterna, gick spitelst ut i hans ämne, för Presterna i HERANS hus, inför rölkaltaret.

20. Och Asaria öfverste Presten wände sig till honom, och alle Presterna; och si, då war han spitelst i hans ämne; och de besöke honom dådan. Skyndade han sig och gick ut; ty hans plåga war af HERAN.

21. Alltså war Konung Uffia spitelst allt intill sin död, och bodde uti ett fritt hus spitelst; ty han wardt utdrifwen af HERANS hus. Men Jotham hans son stod Konungshuset före, och dömdo folket i landena. *2 Kon. 15: 3.*

22. Swad nu mer af Uffia sågande äro, både det första och det sista, hafwer den Propheten Jesaja, Amos son, skrifwit. *Es. 1: 1.*

23. Och Uffia affonnade med sina fäder, och de begrofwos honom med sina fäder i äftron när Konungagraftarna; ty de sade: Han är spitelst. Och Jotham hans son wardt Konung i hans städ.

27. Capitlet.

Jothams gubestrutan, regering, död.

Jotham war fem och tingu åra gammal, då han Konung wardt, och regerade i Jerusalems i Jerusalem; hans moder het Jerusa, Zabots dotter. *2 Kon. 15: 3.*

2. Och han gjorde det HERAN om behagade, såsom hans fader Uffia gjort hade; undantagno, att han icke gick i HERANS tempel. Och folket bar sig ännu illa åt. *2 Kon. 15: 35.*

3. Han byggde den höga porten i HERANS hus, och uppå muren Ophel byggde han mycket; *Jer. 26: 10. 36: 10. Reh. 3: 26. 11: 21.*

4. Och byggde städer på Juda berg, och i stogomen byggde han slott och torn.

5. Och han stridde med Ammons barn af Konung; och han wardt dem öfvermäktig; så att Ammons barn gäfwos honom i de samma åren hundrade centener silfver, tiotusend corar hwete, och tiotusend ceres bjugg; så mycket gäfwos och Ammons barn honom i de andra och tredje åren.

6. Alltså wardt Jotham mäktig; ty han

stidade sina vägar för HETranom sinom Gud.

7. Hvad nu mer af Jotham sägande är, och alla hans strider, och hans vägar, si, det är skrifwet i Israels och Juda Konungars bok.

2 Kon. 15: 32, 2c.

8. Fem och tjugu åra gammal war han, då han Konung wardt; och regerade i sexton år i Jerusalem.

9. Och Jotham affomnade med sina fäder; och de begrafwo honom i Davids stad. Och hans son Ahas wardt Konung i hans stad.

28. Capitlet.

Ahas gudlöshet, straff, död.

Ahas war tjugu åra gammal, då han Konung wardt, och regerade i sexton år i Jerusalem; och gjorde icke det HETranom väl behagade, såsom hans fader David;

2 Kon. 16: 2.

2. Utan han wandrade i Israels Konungars vägar; bertill gjorde han gjuten beläte till Baalim;

3. Och rökte i Sinnoms barnas dal, och brände sina söner upp med eld, efter Sedningarnas styggelse, hwilka HETren för Israels barn fördrifwit hade; 5 Mos. 18: 10.

2 Kon. 16: 3. Jer. 7: 30, 31. 19: 5.

4. Och offrade, och rökte på höjder, på badar, och under all grön trä.

5. Dersöre gaf HETren hans Gud honom i Konungens hand af Syrien, så att de sloga honom, och förde bort en stor hop af hans fångna, och låto komma till Damascon. Wardt han och gifwen under Israels Konungens hand, så att han gjorde en stor slagting på honom.

Es. 7: 1.

6. Ty Belah, Remalia son, slog af Juda wandrade och tjugu tusend på en dag, som alle dugelige män woro; dersöre, att de öfvergäfwö HETran deras fäders Gud.

7. Och Sibri, en wälsdig af Ephraim, drap Raaseja, Konungens son, och Asritam husörkan, och Ellana den öppersta näst Konungenom.

8. Och Israels barn förde bort fångna af ertas bröder tuhundradtusend qwinnor, söner och döttrar; och togo bertill stort rof i dem, och förde rostet till Samarien.

9. Och war sammastäds en HETrans drophet, som het Oheb. Han gick ut emot ären, som till Samarien kom, och sade till em: Si, efter HETren edra fäders Gud i wred på Juda, hafwer han gifwit dem i dra händer; men I hafwen så grusweliga

slagit dem ihjäl, att det räcker upp till himmelen.

1 Mos. 18: 20, 21.

10. Nu menen I undertrycka eder Juda barn, och Jerusalem till trålar och trålinnor; är det nu icke skuld när eder emot HETran edar Gud?

11. Så hörer mig nu och förer fångarna dit igen, dem I bortfört hafwen af edra bröder; ty HETrans wrebe förgrimmur sig öfwer eder.

12. Då hofwo sig upp någre de mynbigaste af Ephraims barn, Asaria, Johansons son, Bericha, Mesilemoths son, Jehiffia, Sallums son, och Amasa, Habbai son, emot dem som utu hären kommo;

13. Och sade till dem: I stolen icke hafwa dessa fångar hitin; ty I fömmen intet annat än skuld på oss för HETranom, på det I stolen desto flera göra våra synder och skulder; här är skuld nog tillförene, och wrebe förgrimmur sig öfwer Israel.

14. Då låto de wäpnade fångarna och rostet, inför öfwerflarna, och inför hela menighetena.

15. Då stodo de män upp, som nu wid namn nämnde woro, och togo fångarna, och alle de, som ibland dem namne woro, slädde de, af det rostwadt war. Och då de hade släkt dem, drogo de stor uppå dem, och gäfwö dem mat och dryck, och smorde dem, och förde på åsnar alla dem, som swage woro, och låto komma dem till Jericho palmstaden, till deras bröder; och kommo igen till Samarien.

5 Mos. 34: 3.

16. På samma tiden sände Konung Ahas till Konungarna af Assur, att de skulle hjälpa honom.

2 Kon. 16: 7.

17. Och de Edomeer kommo åter pånytt, och sloga Juda, och förde somliga bort.

18. Och de Philisteer lade sig neber i de städer på hedene, och sunnan på Juda, och wunno BethSemes, Ajalon, Geberoth och Socho, med dess döttrar, och Thimna med dess döttrar, och Gimso med dess döttrar; och bodde deruti.

19. Ty HETren plågade Juda för Ahas skull, Israels Konungs, dersöre, att han hade blottat Juda, och förtog sig emot HETran.

20. Och emot honom kom Thiglatpilseser, Konungen af Assur; han belade honom; men han kunde icke winna honom.

21. Och Ahas tog en del i HETrans hus, och i Konungshusena, och i de öfwerflas, det han gaf Konungenom i Assur; men det halp honom intet.

22. Uttermera, i hans nöd förtog Konung Ahas sig ännu mer emot HETran;

23. Och offrade gubomen i Damasco, som honom slagit hade, och sade: Konungens gubar af Syrien hjälpa honom; derföre vill jag offra dem, att de måga och hjälpa mig; ändock de woro honom och helo Israel till fall. 2 Kon. 16: 10. Dom. 16: 23.

24. Och Ahas lade tillhoppa de tyg i Guds hus, och slog dem sönder, och lyfte igen dörrarna af HETrans hus, och gjorde sig altare i hvarjo wård i Jerusalem.

25. Och i Juda städer, både här och der, gjorde han höjder till att röla androm gubom, och rette HETran sina säbers Gub.

26. Swad nu mer af honom sägande är, och alla hans wägar, både första och sista, si, det är skrifwet i Juda och Israels Konungars bok. 2 Kon. 16: 19.

27. Och Ahas affomnade med sina säder, och de begrofwor honom i stadenom i Jerusalem; ty de lade honom icke ibland Israels Konungars grifter. Och hans son Jeshia wardt Konung i hans stad. 2 Kon. 18: 1.

29. Capitlet.

Jeshia nitålfan. Tempels rening.

Jeshia war fem och tjugu åra gammal, då han Konung wardt, och regerade nio och tjugu år i Jerusalem; hans moder het Abia, Sacharia dotter. 2 Kon. 18: 1.

2. Och han gjorde det HETranom wäl bebagade, såsom hans fader David.

3. Han lät upp dörrarna på HETrans hus, i första månadenom af första årena sine riles, och gjorde dem färbiga;

4. Och lät komma derin Presterna och Leviterna, och församlade dem på breda gatone östantill;

5. Och sade till dem: Hörer härtil, I Leviter: Helger eber nu, på det I mågen belga HETrans edra säbers Guds hus; och hafwer ut orenligheten af helgedomenom.

6. Ty wåre säder hafwa förtagit sig, och gjort det ondt war för HETranom wårom Gub, och hafwa öfwergiftwit honom; förty de hafwa wändt sitt ansigte ifrå HETrans boning, och wändt ryggen till,

7. Och hafwa igenlydt dörrarna till förhuset, och utsläkt lamporna, och intet råfwerst röla låtit, och intet bränneoffer gjort Israels Gubi i helgedomenom.

8. Deras är HETrans wrede kommen öfwer Juda och Jerusalem, och han hafwer giftwit dem till att förskingras och förödas,

så att man hwislar åt dem, såsom I ed eber ögon sen. 2 Chr. 29: 1.

9. Ty si, förbensfull äro wåre säder jall: genom swärd; wåre söner, dötrar och kstrur äro bortförde. 2 Chr. 29: 2.

10. Nu hafwer jag i sinnet att göra med HETranom Israels Gub ett förbund, att hans wrede och grymhet må wända sig ifrån oss.

11. Nu, mine söner, warer icke försummlige; ty eber hafwer HETren utkorat, att I skolen stå för honom, och att i skolen wåre hans tjenare och röfware. 2 Kof. 28: 1. 4 Kof. 29: 1.

12. Då stodo Leviterna upp, Mahath, Amasai son, och Joel, Asaria son af de Kehathers barn; men af Merari barn, Kis, Atti son, och Asaria, Jehaleleels son; af de Gersoniters barn, Joab Simma son, och Ezer, Joabs son;

13. Och af Elizaphans barn, Simri och Jegiel; af Assaphs barn, Sacharia och Bathania;

14. Af Semans barn, Jehiel och Simi; af Jeduthuns barn, Semaja och Uziel.

15. Och de församlade sina bröder, och belgade sig, och gingo in, efter Konungens bud, af HETrans ord, till att rena HETrans hus.

16. Och Presterna gingo in uti HETrans hus, till att rena det, och lade all den ondt bet, som i HETrans tempel funnen warit, upp på gården åt HETrans hus; och Leviterna togo henne upp, och bäro ut i Kidron bäck.

17. På första dagen af första månadenom begynte de till att belga sig, och på ättendagen i den månaben gingo de uti HETrans förhus, och belgade HETrans hus ätta dagar, och fullkomnade det på sextonde dagen i första månadenom.

18. Och de gingo in till Konung Jeshia, och sade: Wi hafwe renat hela HETrans hus bränneoffrets altare och all dess tyg; såda brödens bord, och all dess tyg;

19. Och all de lärile, som Konung Ahas då han Konung war, bortkastat hade, då han syndade; dem hafwe wi tillrebt och belgat si, de äro för HETrans altare.

20. Då war Konung Jeshia bittida uppe och församlade de öfwersta i stadenom, och gick upp till HETrans hus;

21. Och hade fram sju stutar, sju wädrar sju lamb och sju getabodrar, till syndoffer, färiset, för helgedomen, och för Juda. Och

han sade till Presterna Aarons barn, att de skulle offra på HEDrans altare.

3 Mos. 4: 14.

22. Då slagade de stutarna, och Presterna togo blodet, och stänkte det på altaret; och slagade wäbrarna, och stänkte blodet på altaret; och slagade lamben, och stänkte blodet på altaret;

3 Mos. 8: 15, 19, 24. Ebr. 9: 21.

23. Och hade bodarna fram till syndoffer inför Konungen och menighetena, och lade sina händer på dem;

2 Mos. 29: 10. 3 Mos. 4: 15.

24. Och Presterna slagade dem, och stänkte deras blod på altaret, till att försöna hela Israel; ty Konungen hade befallt offra bränneoffer och syndoffer för hela Israel.

25. Och han satte Leviterna i HEDrans hus med cymbaler, psaltare och harpor, såsom David det befallt hade, och Gab, Konungens Siare, och den Propheten Nathan; ty det var HEDrans bud igenom hans Profheter.

1 Ebr. 6: 31. 16: 4. 23: 5. 25: 1, 6.

26. Och Leviterna slobo med Davids strängspjel, och Presterna med trummetter.

4 Mos. 10: 10.

27. Och Hestia bad dem göra bränneoffer på altarena; och som man begynte bränneoffret, begynte också på HEDrans sång och trummetterna, och med mångahanda Davids, Israels Konungs, strängspjel.

28. Och hela menigheten tillbad; och sångarenas sång och trummetternas trummetning warade allt intill dess bränneoffret öfwerfaret war.

29. Då nu bränneoffret gjordt war, bujade sig Konungen, och alle de som när honom wid handen woro, och tillbådo.

30. Och Konung Jehistia, med öfwerstarna, och Leviterna lofwa HEDran, med Davids och den Siarens Affaphs ditt. Och de lofode honom med glädje; och de böjde sig, och tillbådo.

31. Och Jehistia swarade, och sade: Nu afwen I synligt edra händer HEDranom; går fram, och bärer fram offer och lofoffer till HEDrans hus. Och menigheten bar ram offer och lofoffer; och hwar och en af rimiljogt hjerta bränneoffer. 3 Mos. 7: 12.

32. Och talet på bränneoffret, som menigheten frambar, war sjuttio ögar, hundrade ädrar, och tuhundrad lamb; och allt detta till bränneoffer HEDranom.

33. Och de helgade sexhundrad ögar, och ritsenb får.

34. Men Presterna woro för få, och för-mådde icke draga hufena af allo bränne-offrena; derföre togo de sina bröder Leviterna, till dess det werl öfwerståndet warbt, och så länge Presterna helgade sig; förty de Leviter stå lätteligare till att helga, än Presterna.

35. War också bränneoffret mycket, med det feta af tadoffren, och bridoffret till bränneoffret. Alltså warbt ämbetet i HEDrans hus redo.

36. Och Jehistia fröjdade sig med allo folken, att man war så redo worden med Gudi; ty det stebde med hastighet.

30. Capitlet.

Jehistia påbjuder, håller Passah.

Och Jehistia sände ut till hela Israel och Zuba, och skref bref till Ebrahim och Manassa, att de skulle komma till HEDrans hus i Jerusalem, och hålla Passah HEDranom Israels Gud.

2. Och Konungen höll ett råd med sina öfwersta, och med hela menighetene i Jerusalem, till att hålla Passah i dem andra månadenom. 2 Mos. 12: 6. 4 Mos. 9: 11.

3. Förty de kunde icke hålla det på den samma tiden, derföre att Presterna icke nog helgade woro, och folket icke ännu tillhopatomet war till Jerusalem.

4. Och det tåktes Konungenom wäl, och hela menighetene.

5. Och de beställde, att det så utropadt wardt i hela Israel; ifrå BerSeba allt intill Dan, att de skulle komma och hålla Passah HEDranom Israels Gud i Jerusalem; ty de hade i längan tid icke hållit det, såsom det strifwet står.

6. Och båden gingo åstad med breswen ifrå Konungens och hans öfwerstars hand, igenom hela Israel och Zuba, efter Konungens befallning, och sade: I Israels barn, wänber eder om till HEDran, Abrahams, Isaacs och Israels Gud, så warder han sig wändandes till de undslupna, som ännu återlesde äro ifrå Konungens hand i Assur;

2 Kon. 15: 19.

7. Och warer icke såsom edre fäder och bröder, som sig emot HEDran deras fäders Gud förtagit hafwa; och han gaf dem till en föröfelse, såsom I sjelfwe sen.

2 Ebr. 29: 8.

8. Så warer nu icke halsstyfne, såsom edra fäder; utan räcker HEDranom edra hand, och kommer till hans helgedom, den han

helgat hafwer till ewig tid; och tjener HER-
ranom ebrom Gud, så wänder sig hans
wredes grymhet ifrån eder.

9. Förty, om I omwänden eder till HER-
ran, så stola edra bröder och barn på barm-
hertighet för dem som dem fångna hålla, så
att de stola komma åter i detta land igen;
ty HERren edar Gud är nådelig och barm-
hertig, och warder icke wänbandes sitt ansigte
ifrån eder, om I omwänden eder till ho-
nom. 2 Mos. 34: 7.

10. Och båden gingo ifrån den ena staden
till den andra, i Ephraims och Manasse
land, och allt intill Sebulon; men de gjorde
gabb utaf dem, och bespottade dem.

11. Dock någre af Affer, och Manasse, och
Sebulon, ödmjukade sig, och kommo till
Jerusalem.

12. Kom också Guds hand i Juda, så att
han gaf dem enbrägtigt hjerta, till att göra
efter Konungens och de öfwerstars bud, efter
HERrans ord.

13. Och som samman i Jerusalem en stor
hop folk, till att hålla öfwrade bröds högti-
dena i den andra månadenom, en mäga
stor menighet.

14. Och de stodo upp, och fastade bort de
altare, som i Jerusalem woro, och allt röl-
werk hoswo de bort och fastade uti den bäcken
Kidron;

15. Och slagade Passah på fjortonde dagen
af den andra månaden; och Presterna och
Leviterna blugges, och helgade sig, och báro
bränneoffer till HERrans hus;

16. Och stodo i deras ordning, såsom det
sig borde, efter Mose den Guds mansens
lag; och Presterna stänkte blodet af Leviter-
nas hand.

17. Ty der woro många i menighetene, som
sig icke helgat hade; derföre slagade Leviter-
na Passah för alla dem som icke rene woro,
så att de HERranom helgade wordo.

18. War också bekifles mycket folk af Eph-
raim, Manasse, Jaschar och Sebulon, som
icke rene woro; utan åto Passahlambet, icke
såsom skrifwet står; ty Jehisfia bad för dem,
och sade: HERren, som mildar är, warder
dem allom nådelig,

2 Mos. 12: 3. 2 Mos. 7: 21. 4 Mos. 9: 6.

19. Som sålla sitt hjerta till att följa HER-
ran Gud, deras fäders Gud, och icke för den
helga renförelsens skull.

20. Och HERren hörde Jehisfia, och helade
folket.

21. Alltså höllo Israels barn, som i Jeru-

salem funne wordo, öfwrade bröds högtiden
i sju dagar, med stora fröjd. Och Leviterna
och Presterna lofwade HERran hwar dag,
med HERrans mäktiga strängaspel.

22. Och Jehisfia talade hjerteliga med alla
Leviterna, som ett godt förstånd hade om
HERran; och de åto öfwer hela högtidena i
sju dagar, och öfwrade, och tackade HERra-
nom deras fäders Gud.

23. Och hela menigheten wardt till råds, att
hålla det ännu i andra sju dagar, och hälla
också de sju dagarna med glädje.

24. Ty Hissia, Juba Konung, gaf till bär-
offer för menighetena tusende stutar, och sju-
tusend får; men de öfwerste gäfwö till bär-
offer för menighetene tusende stutar och tieta-
send får; alltså helgade sig då många af
Presterna. 2 Efr. 35: 7.

25. Och gladdes hela menigheten Juda,
Presterna och Leviterna, och hela menigheten,
som af Israel kommen war, och främlingar-
na, som af Israels land komne woro, och de
som i Juda bodde.

26. Och war en stor glädje i Jerusalem;
ty ifrån Salomos, Davids sons, Israels
Konungs tid, hade sådana icke warit i Jeru-
salem.

27. Och Presterna och Leviterna stodo upp,
och wälsignade folket; och deras röst wardt
hörd, och deras bön kom inför hans helga
boning i himmelen. 4 Mos. 6: 23.

31. Capitlet.

Afguder i afläskadt. Presternas underbåll. Konungens
lyda.

Då detta alltså uträttadt war, drogö ut alle
de Israelliter, som i Juda städer funne
wordo, och bröto ned stoberna, och höggö ber-
lundarna, och bröto ned höjderna och altaren,
i hela Juda, BenJamin, Ephraim och Ma-
nasse, tilldess de gjorde en ända på dem. Och
Israels barn drogö alle till sina ägor i sina
städer igen. 2 Kon. 18: 4. 2 Efr. 32: 12.

2. Men Jehisfia sållde Presterna och Levi-
terna uti deras ordning, hwar och en efter
sitt ämbete, både Prester och Leviter, till
bränneoffer och tackoffer, att de skulle tjena.
tacka och lofwa, i portarna att HERrans
lägre. 3 Mos. 8: 35. 4 Mos. 4: 3.

3. Och Konungen gaf sin del af sina båfwer
till bränneoffer, om morgon och om afton,
och till bränneoffer om Sabbatherna, och
nymånadom, och högtidom, efter som skrifwet
står i HERrans lag. 4 Mos. 28: 1.

4. Och han sade till folket, som i Jerusalem

bobbe, att de skulle gifwa Presterna och Leviterna delar, att de måtte desto bättre altä på HERRANS lag.

4 Mos. 18: 8. Neh. 13: 10, 11

5. Och då det talet kom ut, gåfwo Israels barn mycken försilning af säd, win, oljo, hannog och allahanda ärowärt på markene; och allahanda tiond förbe de in, gånstla mycket.

6. Förde också Israels barn och Juda, som i Juda råder bobbe, tiond fram af sä och får, och tiond af det helgaba som de HERANOM sinom Gud helgat hade, och lade en hop här, och en hop der.

7. Uti tredje månadenom begynte de att lägga hoparna, och i sjunde månadenom lytlade de det.

8. Och då Jehisla med de öfwersta inginge, och sågo hoparna, lofwade de HERAN, och hans folk Israel.

9. Och Jehisla frågade Presterna och Leviterna om hoparna.

10. Och Asaria Presten, den ypperste i Zebais hus, sade till honom: Ifrå den tid man begynte införa häsoffret i HERANS hus, hafwe wi ätit och äre måtte wordne, och här är ännu mycket qwart; förty HERAN hafwer wölsignat sitt folk; dersöre är denne hopen öfwerblefwen.

11. Då besallde Konungen, att de skulle reda till fiskor i HERANS hus; och de tillredde dem;

12. Och lade derin häsoffret, tionden, och det helgaba, på sina tro. Och öfwer det samma war sticad Ehanania den Leviten, och Simei hans broder den andre;

13. Och Jehiel, Asafia, Rahath, Asahel, Jerimoth, Josabab, Eliel, Jismachab, Nabath och Benaja, försticade af Ehanania och Simei hans broders hand, efter Konungens Jehisla besallning. Men Asaria war öfwerste i Guds hus.

14. Och Kore, Jimna son, den Leviten, den dötrawaktaren östantill, war öfwer de friviljoja Guds gåfwor, som HERANOM till häsoffer gifna wordo, och öfwer det altrabelgasta.

3 Mos. 2: 3.

15. Och nuder hans hand woro Eden, Minjamin, Jesua, Semaja, Amaria och Semanja, uti Presternas städer, på sina tro; att de skulle gifwa sina bröder efter deras ordning, dem minsta såsom dem första;

Jos. 21: 9. 5 Mos. 18: 8.

16. Deslites dem som för manspersoner räknade wordo, tre åra gamle och berutöfwer, ibland alla dem som uti HERANS hus

gingo, hwar på sin dag till sitt ämbete, och i sine walt efter sitt sticte;

17. Sammalunda dem som för Prestes räknade wordo, i deras faders hus, och Leviterna, ifrå tjugu år och berutöfwer, i deras walt efter deras sticte; 1 Chr. 23: 27.

18. Dertill dem som räknade wordo ibland deras barn, hustrur, söner och dötror, i hela menighetene; förty de helgaba på sina tro det helgaba.

19. Woro också män wid namn nämnde ibland Aarons barn, Presterna upå försädernes mark, i alla städer, att de skulle del gifwa alla manspersoner ibland Presterna, och allom dem som ibland Leviterna räknade wordo.

20. Alltså gjorde Jehisla i hela Juda och gjorde det godt, rätt och sant war för HERANOM sinom Gud.

21. Och i all handel, som han tog sig före med Guds hus tjenste, efter lagen och buden, till att söla sin Gud, det gjorde han af allt hjerta; dersöre gid han det och wäl igenom.

32. Capitlet.

Sanheribs trost. Jehisla rustning, hiesl, frakhet, ägobelar, fall, tdb.

Efter denna handel och trohet kom Sanherib, Konungen i Assur, och drog in i Juda, och lågrade sig för de fasta städer, och hade i sinnet, att han wille taga det in.

2 Kon. 18: 13. Ef. 36: 1.

2. Då Jehisla såg, att Sanherib kom, och hans anfigte stod till att strida emot Jerusalem,

3. Warbt han till råds med sina öfwersta och wäldiga, att de skulle öfwerstäda wattenen af källorna, som utanför staden woro; och de huplo honom.

4. Och sig församlade mycket folk, och öfwerstäde alla källor och bäder midt i landena, och sade, att de Konungar af Assur icke skola mycket watten finna, när de komma.

5. Och han tog styrko till sig, och byggde igen alla murar, som förfallne woro, och gjorde torn berupå; och byggde ända derntanföre en annan mur. Och Miso gjorde han fast i Davids stad, och lät göra många warjor och stölar;

1 Kon. 9: 15. 2 Sam. 5: 9.

6. Och sticade höfswitsmän till strids med folket; och han församlade dem till sig på den breda gatona wid stadsporten, och talade hjerteliga till dem, och sade:

7. Warer tröste och wid godt mod; frukter

eder intet, och gifwer eber intet för Konungen af Assur, eller för all den hop, som när honom är; ty med oss är en större, än med honom. 2 Kon. 6: 16. 1 Joh. 4: 4.

8. Med honom är en föttelig arm; men med oss är GÖEren vår Gud, att han skall hjälpa oss, och föra våra strid. Och folket förlät sig på Jeshitia, Juda Konungs, ord.

Jer. 17: 5, 7.

9. Derefter sände Sanherib, Konungen i Assur, sina tjenare till Jerusalem, ty han låg för Rachis, och all hans magt med honom, till Jeshitia, Juda Konung, och till hela Juda, som i Jerusalem war, och lät säga honom:

10. Detta säger Sanherib, Konungen i Assur: Svar förtrösten I eber uppå, I som bon uti det belagda Jerusalem?

11. Jeshitia försörer eber, att han må komma eber i döden, hunger och törst, och säger: GÖEren vår Gud skall undsätta oss utu Konungens hand af Assyrien.

12. Är icke han den Jeshitia, som hans höjder och altare bortkastat hafwer, och sagt till Juda och Jerusalem: För ett altare stolan I tillbedja, och beruppå röfa.

13. Beten I icke, hvad jag och mine fäder gjort hafwa allom folkom i landen? Hafwa och Hedningarnas gudar i landen kunnat hjälpa deras land ifrå mine hand?

14. Omwillen är den af alla dessa Hedningarnas gudar, som mina fäder neberlagt hafwa, som hafwer kunnat hjälpa sitt folk utu mine hand; att ebar Gud skulle förmd hjälpa eder utu mine hand?

15. Så låter icke nu Hestia bebraga eber, och låter icke tälja eber i sådant sinne, och tror honom intet; förty, medan ingen alla Hedningars och Konungarikens gud hafwer kunnat hjälpa sitt folk ifrå mine och mina fäders hand, så warda icke heller ebres gudar eber hjälpande ifrå mine hand.

16. Dertill talade hans tjenare ännu mer emot GÖEran Gud, och emot hans tjenare Jeshitia.

17. Skref han och bref ut, deruti han hädde GÖEran Israels Gud, och talade om honom, och sade: Såsom Hedningarnas gudar i landen icke hafwa hulsit deras folk ifrå mine hand, så warder och icke Jeshitia Gud hjälpandes hans folk ifrå mine hand.

18. Och de ropade med höga röst, på Judiskt mål, till folket i Jerusalem, som på muren woro, till att göra dem rädda och försträcka, att de så måtte få sladen,

19. Och talade de så emot Jerusalem Gud, såsom emot folkens gudar på jordens, hwilte menniskos handawerk woro.

20. Men Konung Jeshitia med Propheten Esaja, Amos son, bado deremot, och ropade till himmelen. 2 Kon. 19: 15.

21. Och GÖEren sände en Ängel, som förgjorde alla de wäldiga i hären, och förfärlarna och öfwerstarna i Konungens lägre af Assyrien; så att han med flam drog åter till sitt land igen. Och då han gick uti sine guds hus, dräpo honom der med swärd, de som af hans eget lif komne woro.

2 Kon. 19: 35. Ef. 37: 36.

22. Alltså hals GÖEren Jeshitia, och dem i Jerusalem, utu Sanheribs hand, Konungens i Assyrien, och alla andras; och bevarade dem för allom omkring;

23. Så att många bäro stänker GÖEran om till Jerusalem, och Menobier Jeshitia, Juda Konung. Och han warbt sedan högt räknad för alla Hedningar.

24. På den tiden warbt Jeshitia dödsjuk, och han bad GÖEran; han hörde honom, och gaf honom ett tecken.

2 Kon. 20: 1, 2. Ef. 38: 1, 2.

25. Dock wedergalt icke Jeshitia, efter som honom gifwet war; ty hans hjerta upphof sig; derföre kom wrede öfwer honom, och öfwer Juda, och Jerusalem.

2 Kon. 20: 13. Ef. 39: 2. 2 Kon. 20: 17, 18.

26. Men Jeshitia ödmjukade sig, att hans hjerta hade upphäfwit sig, samt med dem i Jerusalem; derföre kom GÖErans wrede icke öfwer dem, så länge Jeshitia lefde.

27. Och Jeshitia hade ganska stora rikebemar och härlighet; och han gjorde sig en flätt af silfwer, guld, ädla stenar, bräder, stelar och allahanda kostelig tyg;

28. Och hus till inkommandes ärowärn, win och oljo; och stall för allahanda kostap, och hus för får.

29. Och han byggde sig städer, och hade kostap, får och så till en stor hop; förty Gud gaf honom ganska många ägodelar.

30. Han är den Jeshitia, som igentärrade den öfra wattenlällona i Sijon, och ledde henne nebat, wester om Davids stab. Och war Jeshitia lydosam i alla sina gerningar.

31. Men då de öfwerflars sändningabab af Babel till honom sände woro, att fråga efter det uberteden, som i landena fläk war, öfwer gaf Gud honom, så att han försökte honom; på det att kunnigt skulle warde allt det i hans hjerta war. 2 Kon. 20: 19

32. Swad nu mer af Jehiskia sägande är, och om hans barmhertighet, si, det är skrifwet i den Propheten Esaia, Amos sone, syn, uti Juda och Israels Konungars bok.

2 Kon. 18: 1. x.

33. Och Jehiskia affomnade med sina säder, och de begrofwos honom öfwer Davids barnas grifter; och bese Juda och de i Jerusalem gjorde honom äro i hans döb. Och hans son Manasse wardt Konung i hans städ.

33. Capitlet.

Manasse afguberi, fängelse, dot, döb.
Amon Konung, dräpen.

Manasse war tolf åra gammal, då han Konung wardt, och regerade fem och femtio år i Jerusalem; 2 Kon. 21: 1.

2. Och gjorde det ondt war för HETranom, efter Hedningarnas styggelse, som HETren för Israels barn fördrifwit habe.

3. Och han afwände sig, och uppbyggde höjder, som hans fader Jehiskia neberslagit hade, och siktade altare till Baalim, och gjorde lundar, och tillbad allan himmelens här, och tjente dem.

2 Kon. 18: 4. 2 Ebr. 31: 1.

4. Han byggde och altare i HETrans hus, om hwilket HETren sagt hade: I Jerusalem skall mitt Rammn wara i ewig tid.

2 Sam. 7: 10. 1 Kon. 8: 29. 9: 3.

5. Och han byggde altare till allan himmelens här, i båda gårdarna åt HETrans hus.

6. Och han lät sina söner gå genom eld uti Finnomns sons dal, och utwalde dagar, och attade på foglarop, och brufade trolldom, och siktade spåmän och tecknatybare, och gjorde myddet det HETranom illa behagade, till att reta honom.

7. Han satte beskiles beläte och afgubar, som han i Guds hus göra lät, der Gud om lagt hade till David, och hans son Salomo: Uti detta hus, i Jerusalem, som jag utwalt beswer för alla Israels släcter, will jag sätta mitt Rammn i ewig tid; 2 Ebr. 7: 10.

8. Och skall icke mer låta Israels fot wila ifrån landena, som jag deras säder beställt hafwer; så framt de hålla sig, så att de göra allt det jag dem buhit hafwer, i all lag, bun och rättor, igenom Mose.

9. Men Manasse förförde Juda och dem i Jerusalem, så att de gjorde wärre än Hedningarna, som HETren för Israels barn förgjort hade.

10. Och när HETren lät tala till Manasse och hans föll, attade de det intet.

11. Derföre lät HETren komma öfwer dem de öfwerflar öfwer Konungens här i Affur; de togo Manasse sången i fjettrar, och bundo honom med lebjor, och förde honom till Babel. 5 Mos. 28: 36.

12. Och som han war i ångest, bad han HETran sin Gud, och ödmjukade sig storliga för sina säbers Gud;

13. Och bad honom innerliga. Då hörde han hans bön, och lät honom komma till Jerusalem igen till sitt rike. Och befinnade då Manasse, att HETren är Gud.

14. Derefter byggde han de yttersta murarna till Davids städ, westantill wid Gihon i bädrenom, och der man ingår genom fästporten, och allt omkring intill Dybel, och gjorde dem ganska höga; och satte höfswitsmän uti Juda fasta städer;

15. Och lastade bort de främmande gudar och afgudar uti HETrans hus, och all altare, som han byggt hade på HETrans hus berg, och i Jerusalem, och lastade dem ut för staden;

16. Och uppfärdade HETrans altare, och offrade deruppå tackoffer och losoffer, och besallde Juda, att de skulle tjena HETranom Israels Gud.

17. Likwäl offrade folket ännu på höjderna; dock HETranom deras Gud.

18. Swad nu mera af Manasse sägande är, och om hans bön till sin Gud, och om de orb, som Siarena med honom talade i HETrans Israels Guds Rammn, si, det är islanb Israels Konungars gerningar;

19. Och om hans bön, och huru han bönhörd wardt, och alla hans syndor och misgerningar, och rummet, der han höjder uppå byggde, och lundar och afgubar siktade, för än han ödmjukad wardt, si, det är allt skrifwet islanb Siarens gerningar.

20. Och Manasse affomnade med sina säder, och de begrofwos honom i hans hus; och hans son Amon wardt Konung i hans städ.

21. Tu och tjugu år gammal war Amon, då han Konung wardt, och regerade tu år i Jerusalem; 2 Kon. 21: 19.

22. Och gjorde det ondt war för HETranom, såsom hans fader Manasse gjort hade; och Amon offrade allom afgubom, som hans fader Manasse gjort hade, och tjente dem.

23. Men han ödmjukade sig intet för HETranom, såsom hans fader Manasse sig ödmjukat hade; ty denne Amon förslade stuldena.

24. Och hans tjenare gjorde ett förbund

emot honou, och dråps honom i hans hus.

25. Då slog folket i landena alla dem som förbundet emot Konung Amon gjort hade; och folket i landena gjorde hans son Josia till Konung i hans stad.

34. Capitlet.

Josia renar, botar templet.

Ätta åra gammal war Josia, då han Konung wardt, och regerade ett och trettio år i Jerusalem;

2 Kon. 22: 1.

2. Och gjorde det godt war för HERRans hus, och wandrade uti fins fabers Davids vägom, och wel hwarfen på den högga eller wenstra sidona.

3. Ty i åttonde årena af sitt rike, medan han ännu en bräng war, begynte han att söka fins fabers Davids Gud. Och i tolfte årena begynte han till att rensa Juda och Jerusalem af höjder, och lundar, och afgudar, och gjuten beläte;

4. Och lät afbröta för sig Baalims altare; och beläten deruppå högg han neber; och de lundar, och afgudar, och beläte, slog han sönder, och gjorde dem till stoft, och ströbde dem på deras grifter, som för dem offrat hade;

2 Kon. 23: 6.

5. Och brände upp Presternas ben på altaren, och renfabe alltså Juda och Jerusalem.

1 Kon. 13: 2.

6. Sammalunda i Manasse släder, Ephraim, Simeon, och allt intill Naphtali, uti deras öfner, allt omkring.

7. Och då han hade afbrutit altaren och lundarna, och afgudarna sönderkrostat, och all beläte sönderlagit i hela Israels land, drog han åter till Jerusalem.

8. Ut i adertonde årena fins rikes, då han landet och huset renat hade, sände han Saphan, Azalia son, och Maaseja stadsfogdan, och Soah, Soahs son, cancelleren, till att förbättra HERRans fins Guds hus.

2 Kon. 22: 3.

9. Och de kommo till den öfversta Presten Silfia, och man fide dem de penningar, som till Guds hus införde woro, hwilla Leviterna, som dörrarna waktade, församlat hade, af Manasse, Ephraim, och af allom igenfedom i Israel, och af hela Juda och BenJamin, och af dem som i Jerusalem bodde.

10. Och de gäfw dem uti arbetarens händer, som beställde woro till HERRans hus; och de gäfw dem som arbetade på HERRans hus, der det förfallet war, att de skulle förbättra huset.

11. De samme gäfw dem seban timbermanom och byggningsmanom, till att söpa huggen sten, och höfladt trä till bjeltar, på de hus, som Juda Konungar förderfret hade.

12. Och männerna arbetade på werket i sina tro; och öfwer dem woro skidare Jahath, och Obadja, Leviter, utaf Merari barn; Zacharia och Mesullam, utaf de Rehathiters barn, till att drifwa arbetet; och woro alle Leviter, som på strängspjel kunde.

13. Men öfwer dragare, och dem som drifwo till allahanda arbete i all ämbeten, woro utaf Leviterna, skrifware, ämbetsmän och råwaktare.

14. Och då de togo ut penningarna, som i HERRans hus inlagde woro, fann Silfia Presten lagbolena, som HERRen genem Moje gifwit hade.

2 Kon. 22: 8.

15. Och Silfia swarade, och sade till Saphan skrifwaren: Jag hafwer funnit lagbolena i HERRans hus. Och Silfia fide Saphan bolena.

16. Och Saphan bar henne till Konungen, och gaf Konungenom swar igen, och sade: Allt det i dina tjenares händer besalbt är, det göra de.

17. Och de penningar, som i HERRans hus funne äro, hafwa de lagt ihop, och fide dem förståndarenom och arbetaromen.

18. Och Saphan skrifwaren underwiste Konungen, och sade: Silfia Presten hafwer sändt mig ena bot. Och Saphan las deruti för Konungenom.

19. Och då Konungen hörde lagens ord, ref han sin släder sönder.

20. Och Konungen böd Silfia, och Ahikam, Saphans son, och Abdon, Micha son, och Saphan skrifwaren, och Afaja, Konungens tjenare, och sade:

2 Kon. 22: 12.

21. Går bort, och fråger HERRAn för mig, och för dem som qware äro i Israel, och för Juda, om bolens ord, som funnen är; förso HERRans grymhet är stor, som öfwer oss upptänd är, att wåre fäber ide hållit honom: HERRans ord, att de måtte gjort såsom: desso bol skrifwet står.

22. Då gick Silfia, samt med de andra, som af Konungenom sände woro, bort till den Prophetiskan Hulda, Sallums hustru, Zabalabths sons, Asra sons, slädwaktarens, som i Jerusalem bodde, uti den andra delenom, och talade detta med henne.

23. Och hon sade till dem: Detta säger

HÆren Israels Gud : Säger dem manne-
nom, som eder till mig sändt hafwer :

24. Detta säger HÆren : Si jag skall låta
lomma olycks öfwer detta rum, och des in-
byggare, nämliga all de förbannelse, som i
bolene strifwen stå, som för Juda Konung
läsen är ; 3 Mos. 26: 14. 6 Mos. 26: 15. x.

25. Dersöre, att de hafwa öfwergiftwit mig,
och rådt androm gudom, så att de hafwa rett
mig med allt deras händers wert ; och min
grymhet skall upptänd warða öfwer detta
rum, och icke utsläkt warða.

26. Och Juda Konunge, som eder utsändt
hafwer till att fråga HÆran, stolen I så
saga : Detta säger HÆren Israels Gud,
om de ord, som du hörde :

27. Dersöre, att ditt hjerta hafwer bewest
sig, och du hafwer ödmjukat dig för Gudi, då
du hans ord hörde emot detta rum, och emot
des inbyggare, och hafwer ödmjukat dig för
mig, och riswit din kläder, och gråtit för
mig : så hafwer jag och hört dig, säger
HÆren.

28. Si, jag will samla dig till dina fäder,
att du uti dina graf med frid samlat war-
der, att din ägon icke stola se all denna olyc-
kon, som jag öfwer detta rum och des in-
byggare skall komma låta. Och de sade Ko-
nungenom detta igen.

29. Då sände Konungen bort, och lät till-
hopatomma alla de äldsta i Juda och Jeru-
salem. 2 Kon. 23: 1.

30. Och Konungen gick upp i HÆrans
hus, och hvar man i Juda, och inbyggarena
i Jerusalem, Presterna, Leviterna, och allt
folket, både små och store ; och wordo för
deras öron läsen all ord i förbundens bok,
som HÆrans hus funnen war.

31. Och Konungen gick i sitt rum, och
gjorde ett förbund för HÆranom, att man
skulle wandra efter HÆranom, till att hålla
hans bud, wittnesbörd och rättor, af allt
hjerta, och af allo själ, till att göra efter all
förbundens ord, som strifue sodo i deso
bok. Jos. 24: 25.

32. Och sodo der alle de, som i Jerusalem
och i BenJamin för handene moro. Och
Jerusalems inbyggare gjorde efter Guds för-
bund, deras fäders Guds.

33. Och Josia hof bort all slyggelse utur
all lamb, som Israels barnas moro, och slaf-
sade att alle de, som i Israel funne worde,
tjente HÆranom deras Gud. Ed länge
Josia lefde, welo de intet ifrå HÆranom
deras fäders Gud.

35. Capitlet.

Josia Passah, Arib, bdb, begrefning.

Och Josia höll HÆranom Passah i Je-
rusalem ; och slagade Passah på stor-
tonde dagenom i första månaden.

2 Mos. 12: 6. 2 Kon. 23: 21.

2. Och han ställde Presterna uti deras wakt,
och styrkte dem till deras ämbete i HÆrans
hus ;

3. Och sade till Leviterna, som hela Israel
lärde, och HÆranom helgade moro : Eder
den helga arken uti huset, som Salomo,
Davids son, Israels Konning byggt hafwer ;
I stolen icke bära honom på arlarna ; så
tjener nu HÆranom edrom Gud, och hans
folke Israel ;

4. Och stöder edra fäders hus, i edor stifte,
såsom de bestrefne äro af David, Israels
Konung, och hans son Salomo.

5. Och står i helgedomenom efter fädernas
hus stifte ibland edra bröder af folket, och
bestlites fädernas hus stifte ibland Leviterna.

6. Och slagte Passah, och helger eder, och
stöder edra bröder, att de göra efter HÆ-
rans ord genom Mose.

7. Och Josia gaf till häsoffer för den me-
niga man lamb och lid, alltsammans till
Passah, för alla dem som wid handena
moro, på talet tretiotusend, och tretusend
nöt ; alltsammans af Konungens ägobelar. 2 Chr. 30: 24.

8. Hans Förstar gäfwö till häsoffer fri-
wiljoge för folket, och för Presterna och
Leviterna ; nämliga Siltia, Zacharia och
Jehiel, Förstarna i Guds hus, ibland Pre-
sterna till Passah, tutusend och seghundrab
(lamb och lid), dertill trehundrab nöt.

9. Men Chanania, Semaja, Methaneel,
och hans bröder, Safabia, Jeiel och Josia-
bab, öfwerstar för Leviterna, gäfwö Levi-
tomen häsoffer till Passah, femtusend (lamb
och lid), och dertill femhundrab nöt.

10. Alltid wardt Gudstjenst bestickad, och
Presterna sodo i sitt rum, och Leviterna i
sin ordning, efter Konungens bud.

11. Och de slagade Passah, och Presterna
togo af deras händer och skänkte, och Levi-
terna drogö thy hudena af ;

12. Och gjorde bränneoffer deraf, att de
skulle dela det ut ibland fädershusen uti
deras meniga hof, till att offrat HÆra-
nom, såsom strifwet står i Mose bok ; sam-
maledes gjorde de och med oxarna.

13. Och de kolade Passah wid eld, såsom

det sig borde; men hwad som helgadt war, solade de i grytor, kettlar och pannor, och de gjorde det med hast för meniga hopen.

14. Derefter redde de och för sig, och för Prästerna; forty Prästerna, Aarons söner, hade att slaffa med bränneoffret, och med det feta, allt intill nattena; berföre måste Leviterna tillreda för sig och för Prästerna, Aarons söner.

15. Och sångarena, Assaphs barn, stodo i sitt rum, efter Davids bud, och Assaphs, och Semans, och Jeduthuns, Konungens Siarers; och börrawaltarena wid alla börrarna, och de welo intet ifrå sitt ämbete; ty Leviterna, deras bröder, redde till för dem.

16. Alltså wardt bestidat all HERRans tjänst på den dagen, så att man höll Passah, och bränneoffer gjorde på HERRans altare, efter Konung Josia bud.

17. Alltså höllo Israels barn, som wid handen woro, Passah i den tiden, och oshrade bröds högtid i sju dagar.

18. Intet Passah war i Israel hållet, såsom detta, allt ifrå den Propheten Samuels tid; och ingen Israels Konung hade sådant Passah hållit, såsom Josia Passah höll, och Prästerna, Leviterna, hela Juda och det af Israel för handen war, och Jerusalems inbyggare. 2 Kon. 23: 22.

19. Ut i adertonde årena af Josia riste wardt detta Passah hållet.

20. Derefter, när Josia huset tillredt hade, drog Necho, Konungen i Egypten, upp, till att strida emot Carchemis wid Phrath; och Josia drog ut emot honom. 2 Kon. 23: 29.

21. Men han sände båd till honom, och lät säga honom: Hwad hafwer jag med dig göra, Juda Konung? Jag kommer ide nu emot dig, utan jag strider emot ett (annat) hus; och Gud hafwer sagt, att jag skulle stynda mig; håll upp att göra emot Gud, som med mig är, att han ide förderfwar dig.

22. Men Josia wände ide sitt ansligte ifrå honom, utan ställde sig till att strida emot honom; och lybde intet Necho ord utaf Guds mun, och kom tin att strida med honom på den slättene wid Megibbo.

23. Och stytterna stöto Konung Josia. Och Konungen sade till sina tjenare: Förer mig hädan; ty jag är illa får.

24. Och hans tjenare togo honom af wagnen, och lade honom på hans andra wagn, och förde honom till Jerusalem. Och han blef död, och wardt begrafwen ibland sina

fäders grifter: och hele Juda och Jerusalem sörjde för Josia skull.

2 Kon. 23: 30. 2 Sam. 12: 11. 2 Reg. 5: 15. 16.

25. Och Jeremia jämrade sig öfwer Josia; och alle sångare och sångerstor höllo deras klagowisor öfwer Josia, allt intill denna dag, och gjorde en sedwänjo deras i Israel; si, det är strifwet uti de klagowisor. 2 Kon. 22: 1. &c.

26. Hwad nu mer af Josia sägande är, och om hans barmhertighet, efter striftene i HERRans lag,

27. Och hans gerningar, både de första och de sista, si, det är strifwet uti Israels och Juda Konungars bok.

36. Capitlet.

Joahas. Joaschim. Joachin. Sebekia. Babels fångelse.

Och folket i landena tog Joahas, Josia son, och gjorde honom till Konung i hans fäders stad i Jerusalem. 2 Kon. 23: 30.

28. Tre och tjugu åra gammal war Joahas, då han Konung wardt, och regerade i tre månader i Jerusalem.

3. Ty Konungen i Egypten satte honom af i Jerusalem, och bestättade landet till hundra centener silfwer, och en centener guld. 2 Kon. 23: 33.

4. Och Konungen i Egypten gjorde Eliakim, hans bröder, till Konung öfwer Juda och Jerusalem, och förwände hans namn Joaschim; men Necho tog hans broder Joahas, och förde honom uti Egypten.

5. Fem och tjugu åra gammal war Joaschim, då han Konung wardt; och regerade elofwa år i Jerusalem, och gjorde det endt war för HERRanom sinom Gud. 2 Kon. 23: 36.

6. Och NebucadNegar, Konungen i Babel, drog upp emot honom, och band honom med, lebjor, att han skulle föra honom till Babel.

7. Och förde NebucadNegar någor HERRans hus förlite till Babel, och satte dem uti sitt tempel i Babel.

8. Hwad nu mer af Joaschim sägande är, och hans flyggelse, som han gjorde, och med honom funnen worde, si, de äro strifne uti Israels och Juda Konungars bok; och hans son Joachin wardt Konung i hans stad.

9. Åtta åra gammal war Joachin, då han Konung wardt, och regerade i tre månader och tio dagar i Jerusalem, och gjorde det HERRanom illa bebagade. 2 Kon. 24: 8.

10. Då nu året omgick, sände NebucadNegar, och lät hemta honom till Babel, med

de kostliga tygen i HERRans hus; och man gjorde Zebekia hans broder till Konung öfver Juda och Jerusalem.

11. Ett och tjugu åra gammal war Zebekia, då han Konung warbt; och regerade ellefwa år i Jerusalem;

2 Kon. 24: 18. Jer. 37: 1. 52: 1.

12. Och gjorde det ondt war för HERRans namn sinom Gud, och ödmjulahde sig intet för den Propheten Jeremia, som talade utaf HERRans mun.

13. Dertill wardt han affällig ifrå Nebucab-Negar, Konungenom i Babel, hwilken af honom en ed wid Gud tagit hade; och wardt blöfströf, och förskodade sitt hjerta, så att han intet omwände sig till HERRan Israels Gud.

Isa. 17: 18.

14. Sammalunda alle öfwerstarna ibland Prästerna, samt med folket, syndade swärsliga, och förto go sig med allabanda Hedniskgästiggelse, och orename HERRans hus, det han helgat hade i Jerusalem.

15. Och HERRen deras fäders Gud sände till dem med sin bådskap bittida; ty han stonade sitt folk och sina boning.

16. Men de begabbade Guds bådskap, och föraktade hans ord, och bespottade hans Propheter, intill dess HERRans grymhet warte öfwer hans folk, att dem nu intet mer stod till botande.

17. Ty han förbe öfwer dem de Chaldeers Konung, och lät dräpa deras unga män med swärd, uti deras helgedoms huse, och slo-

nade hwarlen piltar eller pigor, hwarlen ålbrigom eller utgamlom; alla gaf han dem i hans hand.

18. Och all tyg i Guds hus, stor och små, hånsworna i HERRans hus, och Konungens och hans Förstares hånswor; allt lät han föra till Babel.

2 Kon. 25: 13. c.

19. Och de brände upp Guds hus, och bröto ned murarna i Jerusalem; och all deras palats brände de upp med eld, så att all deras kostliga ting blefwo förfaren.

20. Och de som för swärdet undsluppo, fördes till Babel, och wordo hans och hans söners träslar, till dess riket kom till de Perser;

21. På det att fullkomnas skulle HERRans ord genom Jeremia mun, till dess att landet hade fulläst i sina Sabbather; förty hele tiden af förderfwelsen war Sabbath, intill dess sjutio år fullkomnade wordo.

Jer. 25: 12. 29: 10.

22. Men i första årena Cores, Konungens i Persien, på det fullkomnadt skulle warda HERRans ord, taladt genom Jeremia mun, uppväckte HERRen Cores anda, Konungens i Persien, att han lät utropa öfwer allt sitt rike, ja och med bref, och säga:

Esr. 1: 1.

23. Detta säger Cores, Konungen i Persien: HERRen Gud af himmelen hafwer gifwit mig all rike i landen, och hafwer befallt mig bygga sig ett hus i Jerusalem i Juda; hwilken som nu ibland eder är af hans folk, med honom ware HERRen hans Gud, och drage bitupp.

Ände på den Andra Boken af Chrönicon.

PRIMUS ESRAE.

Den Första Esra Bok.

1. Capitlet.

Cores förlof. Seebazars resa.

Uti första årena Cores, Konungens i Persien, på det fullkomnas skulle HERRans ord, taladt igenom Jeremia mun, uppväckte HERRen Cores anda, Konungens i Persien, att han lät utropa i all sitt rike, och igenom triffwelse, och säga:

Jer. 25: 12. 29: 10. 2 Ebr. 36: 22.

2. Detta säger Cores, Konungen i Persien:

HERRen Gud i himmelen hafwer gifwit mig all rike i landen, och hafwer befallt mig bygga sig ett hus i Jerusalem, i Juda.

3. Hvilken som nu ibland eder är af hans folk, med honom ware hans Gud, och han drage upp till Jerusalem i Juda, och uppbygga HERRans Israels Guds hus; han är den Gud, som i Jerusalem är.

Esr. 4: 3. Ps. 76: 2. 3.

4. Och hwilken som ännu igenfödd är, ehwar som helst han en främling är, honom

hjelpa sollet i det rum med silfwer och guld, med guds och bostap, af en fri wilja, till Guds hus i Jerusalem.

5. Då skodo upp de öfwerste fäder af Juda och BenJamin, och Presterna och Leviterna, alle, hwilkas anda Gud uppmäkte till att draga upp, och bygga HERRans hus i Jerusalem.

6. Och alle de som woro omkring dem, styrkte deras hand med silfwer och gylbene tyg, med guds och bostap, och stenobier; förutan det de frimiljoge gäfwö.

7. Och Konung Cores fäd ut HERRans hus kärise, som NebucadNazar utu Jerusalem tagit hade, och låtit lägga uti sine guds hus.

2 Kon. 24: 13.

25: 14. 2 Efr. 36: 7. Efr. 5: 14.

8. Och Konung Cores i Persien fäd dem ut igenom Mithredath räntomästaren, och uträknade dem Sesbazar Förstänom i Juda.

9. Och detta är talet: tretio gylbene bäden, och tusende silfwerbäden, nio och tjugu knifwar;

10. Tretio gylbene skälar, och de andra silfskälar, fyrahundrad och tio, och annor kärise tusende;

11. Så att all kärisen både af guld och silfwer woro femtusend och fyrahundrad. All dem förde Sesbazar upp, med dem som utu fängelsat uppdrogo ifrå Babel till Jerusalem.

2. Capitlet.

De resandes tal och gäfwor.

Desse äro de barn utu landen, som uppdrogo utu fängelsat, hwilka NebucadNazar, Konungen i Babel, hade fört till Babel, och igenkommo till Jerusalem och Juda, hwar och en uti sin stad;

2. Och kommo med Serubbabel; Jesua, Nehemia, Seraja, Keelaja, Mardechai, Bilshan, Mitsar, Bigvai, Nehum, och Baana. Detta är nu talet af männerna i Israels folk.

Reb. 7: 5, 6.

3. Baros barn, tutusend hundrade två och sjutio.

4. Sephatja barn, trehundrad två och sjutio.

5. Arabs barn, sjuhundrad fem och sjutio.

6. PabathMoabs barn, utaf Jesua Joabs barnom, tutusend åttahundrad och tolf.

7. Glams barn, tusende tuhundrad fyra och femtio.

8. Sattu barn, niuhundrad fem och fyratio.

9. Saccai barn, sjuhundrad och sextio.

10. Bani barn, seyhundrad två och fyratio.

11. Bebai barn, seyhundrad tre och tjugu.

12. Negabs barn, tusende tuhundrad två och tjugu.

13. Anonifams barn, seyhundrad sex och sextio.

14. Bigvai barn, tutusend sex och femtio.

15. Abins barn, fyrahundrad fyra och femtio.

16. Aters barn af Jehistia, åtta och niotio.

17. Bezai barn, trehundrad tre och tjugu.

18. Jorabs barn, hundrade och tolf.

19. Salums barn, tuhundrad tre och tjugu.

20. Gibbars barn, fem och niotio.

21. BethSehems barn, hundrade tre och tjugu.

22. Netoppha män, sex och femtio.

23. De män af Anathoth, hundrade åtta och tjugu.

24. Asmabeths barn, två och fyratio.

25. De barn af KirjathArim, Shephira, och Beeroth, sjuhundrad tre och fyratio.

26. De barn af Rama och Gaba, seyhundrad en och tjugu.

27. De män af Michmas, hundrade två och tjugu.

28. De män af BethEl och Aj, tuhundrad tre och tjugu.

29. Nebo barn, två och femtio.

30. De män af Magbis, hundrade sex och femtio.

31. De andra Glams barn, tusende tuhundrad fyra och femtio.

32. Harims barn, trehundrad och tjugu.

33. Lob, Gadib och Ono barn, sjuhundrad fem och tjugu.

34. Jereho barn, trehundrad fem och fyratio.

35. Senaa barn, tretusend seyhundrad och tretio.

36. Presterna: Jebeja barn, af Sejua huse, niuhundrad tre och sjutio.

37. Zimmers barn, tusende två och femtio.

38. Bashurs barn, tusende tuhundrad nio och fyratio.

39. Harims barn, tusende och sjutton.

40. Leviterna: Jesua barn, och Kadmiel, af Sodavia barnom, fyra och sjutio.

41. Sångarena: Assaphs barn, hundrade åtta och tjugu.

42. Dörrawakarenas barn: Salums barn, Aters barn, Salmons barn, Alnabs barn, Patita barn, och Sobai barn; alle tillhopa hundrade nio och tretio.

43. De Netbinim: Ziba barn, Basupha barn, Ehaboaths barn,
 44. Keros barn, Siaba barn, Padous barn,
 45. Lebana barn, Sagaba barn, Aktubs barn,
 46. Sagabs barn, Samlai barn, Panans barn,
 47. Giddels barn, Gahars barn, Keaja barn,
 48. Regins barn, Meloda barn, Gassams barn,
 49. Ussa barn, Pascahs barn, Besai barn,
 50. Aina barn, Menzims barn, Nephusims barn,
 51. Balsuts barn, Salupha barn, Parhurs barn,
 52. Bazluts barn, Nehida barn, Parsa barn,
 53. Barlos barn, Eisera barn, Thamahs barn,
 54. Reziabs barn, Satipha barn.
 55. Salomos tjenares barn: Sotai barn, Sopherets barn, Peruda barn,
 56. Jaala barn, Darlons barn, Giddels barn,
 57. Sephatja barn, Hattils barn, Bochereths barn af Zebaim, Ami barn.
 58. Alle Netbinim, och Salomos tjenares barn, woro tillhopa trehundrad två och nio.
 59. Och desse drog också med upp af Ebel Melah, Ebel Parsa, Eherub, Abdan och Jimmer; men de kunde icke utwisa sina fäders hus, eller oss sina säd, om de woro af Israhel:
 60. Delaja barn, Lobia barn, Meloda arn, sexhundrad två och femtio.
 61. Och af Prestabarnen: Gabaja barn, boz barn, Barfillai barn, den en hustru tog taf Barfillai den Gileaditens döttrar, och jordt nämnd under deras namn.
 62. De saunne sökte efter deras bröds strift, och sunno dem intet; derföre wordo de bresterskapet qwitte.
 63. Och Thirathja sade till dem, att de icke alle äta utaf det aldrabergasta, tillbeh en rest uppföde med Ljus och Fullkomlighet.
 2 Mos. 28: 30. 4 Mos. 27: 21. Neh. 7: 63.
 64. Sela menigheten, såsom en man, war och fyratio tusend, trehundrad och sextio;
 Neh. 7: 66.
 65. Förntan deras tjenare och tjänarinnor, woro sjutusen trehundrad sju och tretio; och hade tusendrad sångare, och sångerskor;

66. Sjuhundrad sex och tretio hästar, tusendrad fem och fyratio mular;
 67. Fyrahundrad fem och tretio camelar, och sextusen sjuhundrad och tjugu åsnar.
 68. Och somlige utaf öfwersta fäderna, när de kommo till HETrans hus i Jerusalem, wordo de friviljige till Guds hus, att man skulle det sätta uppå sitt rum;
 69. Och gäfw, efter sina förmågo, till bräfselen att werket, ett och sextio tusend gylben, och fem tusend pund silfwer, och hundrade Prestafjortlar.
 70. Alltså satte sig Presterna och Leviterna, och somlige af folket, och sångarena och drörawaltarena, och de Netbinim, uti sina städer; och hele Israhel i sina städer.

3. Capitlet.

Altaret, Löshyddshögstiden. Templets grund.

Och då sjunde månaden kom, och Israels barn nu woro i sina städer, kom folket tillhopa, såsom en man, till Jerusalem.

Dom. 20: 1. Neh. 8: 1.

2. Och Jesua, Jojababs son, och hans bröder Presterna, och Serubbabel, Sealthiels son, och hans bröder stodo upp, och byggde Israels Guds altare, till att offera bränneoffer deruppå, såsom skrifwet står i Mose dens Guds mansens lag.

Matth. 1: 12. 3 Mos. 6: 9. 5 Mos. 12: 13, 14.
 3. Och de satte altaret uppå sin fot; ty en försträdelse war ibland dem, för folket i landen; och offerade HETranom bränneoffer deruppå om morgon och afton.

4 Mos. 28: 3, 4.

4. Och de höllo löshyddshögstid, såsom det skrifwet står, och gjorde bränneoffer hwar dag, efter det tal som det sig borde, hwar bagen sitt offer;

3 Mos. 23: 34. 4 Mos. 29: 12, 13.

5. Derefter oss de dageliga bränneoffer, och nymånadas, och alla HETrans högtidsbågars, som helgade woro, och all friviljig offer, som de HETranom friviljeliga gjorde.
 Neh. 10: 33.

6. På första dagen i sjunde månadenom begynte de att göra HETranom bränneoffer; men grundwalen till HETrans tempel war ännu icke lagd.

7. Men de gäfw stenuggarom och timbermannom penningar, och spis, och dryck, och oljo, dem i Zidon och Tyro, att de skulle låta komma cedreträ af Libanon till sjö intill Zapho; efter Cores, Konungens af Persien, befallning till dem.

8. Ut i andro ärena, sedan de kommo till Guds hus i Jerusalem, uti dem andra månadem, begynte Serubbabel, Sealthiels son, och Jesua, Jozababs son, och de andre af deras bröder, Prester och Leviter, och alle de som af fängelset komne woro till Jerusalem; och skickade Leviterna, allt ifrå tjugu år och derutöfwer, att de skulle drifwa werket på HETrans hus.

9. Och Jesua stod med sina söner och bröder, och Rabmiel, med sina söner och Juda barn, såsom en man, till att drifwa arbetaren på Guds hus; nämliga Penabads barn, med deras barn, och deras bröder Leviterna.

10. Och då byggningsmännerna lade grundvalen på HETrans tempel, stodo Presterna skädd, med trummeter, och Leviterna, Asaphs barn, med cymbaler, till att lofwa HETran, med Davids bikt, Israels Konung;

11. Och söngo emot hwarannan, med lof och tackfägelse HETranom, att han god är, och hans barmhertighet warar i ewighet öfwer Israel. Och allt folket upphöf sin röst till HETrans lof, att grunden på HETrans hus lagd war. Ps. 136: 1.

12. Men många af de gamla Prester och Leviter, och öfwerste fäder, som det förra huset sett hade i dess grundwal, och detta hus war för deras ögon, greto med höga röst; dock upphöjde många sina röst till glädje;

13. Så att folket icke kunde känna det glädjerop, för gråtropet i folkena; ty folket ropade högt, så att man hörde ropet långt ifrå.

4. Capitlet.

Byggnaden hindras till Darios tid.

Då nu Juda och BenJamins motståndare hörde, att fängelsens barn byggde HETranom Israels Guds templet,

2. Kommo de till Serubbabel, och till öfwersta fäderna, och sade till dem: Vi wilje bygga med eder; förty wi söke edar Guds lista som G; och wi hafwe offrat allt ifrå den tid EsarHaddon, Konungen i Assur, förde oss hitupp.

3. Men Serubbabel och Jesua, och de andre öfwerste fäder i Israel, swarade dem: Det bekämmer sig icke, att wi och I bygge wår Guds hus; utan wi wilje allena bygga HETranom Israels Guds, såsom Cores, Konungen i Persien, budit hafwer.

Esr. 1: 3. 5: 13.

4. Då hindrade folket i landens Jud folks hand, och afsträckte dem af byggnadene;

5. Och seide rådgifware emot dem, och förhindrade deras råd, så länge Cores, Konungen i Persien, lefde, intill Darios regement, Konungens i Persien.

6. Men då Xabveros wardt Konung, uti hans rikes begynnelse, skrefwo de ett klagemål emot dem af Juda och Jerusalem.

7. Och uti Arthasastas tid skref Wislam, Mithredath, Labeel, och de andre af deras Råd, till Arthasastas, Konungen i Persien; och skriften i brefwet war på Syrisk skrifwen, och wardt på Syrisk uttydd.

8. Nehum cancelleren och Simsai skrefwo: ren skrefwo detta bref emot Jerusalem till Konung Arthasastas:

9. Vi Nehum canceller och Simsai skrifware och andre i det Rådet; af Dina, af Apharsach, af Tharpeleth, af Persien, af Arach, af Babel, af Susen, af Deha, och af Elam;

10. Och de andre folk, hwilken den store och högprisade Asnappar försändt hade, och satt uti Samarie städer, och andre på dess sidon älfwen, och i Canaan.

11. Och detta är brefwets lydelse, som de till Konung Arthasastas sände: Dine tjenare, de män på dess sidona älfwen, och Ebezech.

12. Kunniat ware Konungenom, att de Judar, som ifrå dig hitupp till oss komne äro till Jerusalem, i den upproriska och onda staden, bygga bonom upp, och göra hans murar, och låta uppgå dem af grunden.

13. Så må nu Konungen weta, om denne stad uppbyggd warder, och murarna igit uppfatte, så warba de icke gifwande stadt, till och ärliga utskylder, och deras anslag warder kommandes Konungarna till stada.

14. Så, efter wi alle hafwe warit med, och neberlagt templet, hafwe wi icke länger tånat se på Konungens föraktelse; derför sände wi nu, och låtom det kungdra Konungenom.

15. Att man låte söka i dina fäders Chronicon; så skall du finna i sammas Chronicon, och försara, att denne staden är upprorisk, och Konungenom och landom stabelig, och kommer bestäles andra till affall af alder; derför staden och förstörd är.

16. Ty gifwe wi Konungenom till förstå, att, om denne stad uppbyggd warder, och dess murar uppfatte, så behåller du intet för dem på dess sidon älfwen.

17. Då sände Konungen ett swar till de

um cancelleren, och Simsai skrifwaren, och de andra i deras Råd, som i Samarien bodde, och de andra på hinfidon älfwen: Frid och hells.

18. Brevwet, som J till oss sändt hafwen, är uppenbarelse för mig.

19. Och är af mig befallt, att man söka skulle, och är funnet, att denne stad af älver afver lastat sig upp emot Konungar; och uppror och affall ster deruti.

20. Hafwa också mäktige Konungar varit Jerusalem, som råbit hafwa öfver allt det om hinfidon älfwen är; så att dem hafver tull, slätt och ärliga utskulder gifwen varit.

21. Så görer nu efter denna befallning: förtager de samma män, att staden icke byggd warber, intill dess befallning af mig älfwen warber.

22. Så ser nu till, att J härutinnan icke drummelige ären, att Konungen ingen lada här af ster.

23. Då nu Konungens Arthahastia bref äst wardt för Nehum och Simsai skrifwaren, och deras Råd, drogo de snart upp till Jerusalem till Zubarna, och förhindrade em med arm och wälde.

24. Då höll upp arbetet på Guds hus i Jerusalem, och blef tillbaka, allt intill det andra året Darios, Konungens i Persien.

5. Capitlet.

Serubbabel bygger. Thathnai bref.

Och de Propheter Haggai och Sacharia, Jdoo son, propheterade till Zubarna, om i Juda och Jerusalem bodde, i Israels Guds Namn.

Hagg. 1: 1. Sach. 1: 1. 6: 13.

1. Då hodo Serubbabel upp, Sealtiels en, och Jesua, Jozabaks son, och begynte ill att bygga Guds hus i Jerusalem; och med dem Guds Propheter, som dem lyfte.

2. På den tiden kom till dem Thathnai, landsköpdingen på denna sidon älfwen, och Bethar Bosnai, och deras Råd, och sade alltså ill dem: Ho hafwer befallt eder att bygga denna huset, och uppsätta dess murar?

3. Då sade wi dem, huru männerna heto, om dessa byggnad för händer hade.

4. Men deras Guds äga kom uppå Zubarnas älfsta, så att dem icke förtaget wardt, ill dess man måtte låta komma sakerna till Darios, och en skrifwelse derom igemomme.

5. Och detta är brevrets innehållelse, som Thathnai, landsköpdingen på dessa sidon älfwen, och Sethar Bosnai, och deras Råd af Abbarsach, som på dessa sidona älfwen moro, sände till Konung Darios.

6. Och de ord, som de till honom sände, lydte alltså: Konungenom Darios allan frib.

7. Konungenom wore wetterligt, att wi komme uti Jubilla landet till den stora Gudens hus, hwilket man bygger med allahanda stenar, och bjelkar lägger man i wäggarna, och arbetet går fast fram i deras händer.

8. Men wi hafwe frågat de älfsta, och sagt till dem alltså: Ho hafwer befallt eder bygga detta hus, och uppsätta dess murar?

9. Och frågade wi, huru de heto, på det wi skulle det låta dig förstå, och wi hafwe de mäns namn bestrifna, som deras öfwerfiar äro.

10. Men de gäfwos oss dessa ord för svar, och sade: Wi äre himmelens och jordens Guds tjenare, och bygge det hus upp, som för mång år byggt war, hwilket en stor Israels Konung byggt och upplatt hade.

1 Kon. 6: 2.

11. Men då våre sänder förtärnade Gud af himmelen, gaf han dem uti Nebucadnezars hand, Konungens i Babel, den Chalbeens; han slog detta hus ned, och förde bort folket till Babel.

2 Efr. 36: 16, 17.

12. Men i första ärena Cores, Konungens i Babel, befallde samme Konung Cores att bygga detta Guds hus.

2 Efr. 36: 22, 23. Efr. 1: 3.

13. Ty och de gylbene och silwertärile i Guds hus, som Nebucadnezar utu templet i Jerusalem tagit hade, och fört uti det templet i Babel, dem tog Konung Cores utu templet i Babel, och sidd dem Sessbazar wid namn, den han för en landsköpdinga satte;

Efr. 6: 5.

14. Och sade till honom: Tag dessa skriflen; far bort, och för dem uti templet i Jerusalem, och låt uppbygga Guds hus i sitt rum.

15. Då kom samme Sessbazar, och lade grundwalen till Guds hus i Jerusalem. Ifrå den tiden hafwer man byggt, och är ännu icke fullkomnad.

16. Om nu Konungenom täckes, så låte söla i Konungens statthuse, som i Babel är, om det så befallt är af Konung Cores, att bygga Guds hus i Jerusalem, och sände till oss Konungens mening här om,

6. Capitlet.

Darios befäller bygga. Templet bygges, wiges.
Passah hålles.

Då befallde Konung Darios, att man söla stulle i cancelliet, uti Konungens stathus, som i Babel låg.

2. Då fann man i Ahmeta, på det slottet som i Medien ligger, ena bol, och berutianan war ett sådana ärenden beskriwne :

3. Uti första ärenden Konungs Cores befallde Konung Cores uppbygga Guds hus i Jerusalem, på det rum der man offerar, och grundwal lägga, till sextio alnars höjd, till bredden och sextio alnar ;

Es. 1: 2.

4. Och tre wäggar af allahanda stenar, och en wägg af trä ; och kosten skall gifwen warda utaf Konungshuset.

1 Kon. 6: 36.

5. Dertill de Guds hus gylbene och silfvertyg, som Nebucadnezar uti templet i Jerusalem tagit, och till Babel fört hade, skall man ingengifwa, så att de stola igenförde warda uti templet i Jerusalem, i sitt rum, i Guds hus.

Es. 1: 7. 5: 14.

6. Så farer nu långt ifrå dem, den Thathnai, landshöfdinge hinsidon wid ålfwen, och Setharboznai, och deras Råd af Apharsach, som hinsidon ålfwen ären.

7. Påter dem arbeta på Guds hus, så att Judarnas höfwietsman och deras äldsta måga bygga Guds hus på sitt rum.

8. Är också af mig befallt, hwad man de äldsta i Juda utfå skall, till att bygga Guds hus, nämligen att man skall stitliga taga utaf Konungens brätisel, det är, af den ranto hinsidon ålfwen, och gifwa männerna, och att man icke förhindrar dem.

9. Och om de behöfwa, kalfwar, lamb, eller bodar, till bränneoffer till himmelens Gud, hwete, salt, win och oljo, efter Presternas seb i Jerusalem, skall man dem gifwa dagliga hwad de behöfwa ; och att detta sker oförsummelige ;

10. Att de måga offra till en söt lukt Gubi i himmelen, och bedja för Konungens lif, och hans barnas.

11. Af mig är denna befallning gifwen ; och hwilken menniska denna orden förwändar, utaf hans hus skall man taga en bjella, och resa honom upp, och hängan deruti, och hans hus skall slamliga förstörd warda för den gernings skull.

12. Och Gud, som baswer låtit sitt namn bo der, förstöre alla Konungar, och folk, som sina hand uträcka, till att förstöra och neder-

sla Guds hus i Jerusalem ; jag Darios befäler detta befallt, att detta skall och så alldeles fullföljdt warda.

13. Då gjorde det Thathnai landshöfdingen hinsidon ålfwen, och Setharboznai med deras Råd, till hwilla Konung Darios sändt hade, stitelige.

14. Och Judarnas äldste byggde, och de gic för handena, efter den Prophetens sagat och Zacharia, Idbo sons, Prophetia. Och de byggde, och uppsatte, efter Israels Guds befallning, och efter Cores, Darios och Artahastasa, Konungarnas i Persien, befallning ;

15. Och fullkomnade huset, intill tredje dagen i dem månadenom Abar, det war sjette året af Konung Darios rike.

16. Och Israels barn, Presterna, Leviterna, och de andre sängelsens barnen, höllo Guds hus wigning med glädje ;

17. Och offerade i Guds hus wigning handrade kalfwar, tuhundrad lamb, syrahundrad bodar ; och till synboffer för hela Israel, tolf getabodar, efter släkternas tal i Israel.

Es. 5: 35.

18. Och de satte Presterna i deras ordning, och Leviterna i deras wakt, till att tjena Gubi, som i Jerusalem är ; såsom skrifwet står i Mose bok.

4 Mos. 3: 6. 8: 2.

19. Och sängelsens barn höllo Passah på fjortonde dagen i dem första månadenem.

2 Ref. 12: 6.

20. Ty Presterna och Leviterna hade renat sig, så att de alle rene woro, såsom en man ; och de slagade Passah för all sängelsens barn, och för deras bröder Presterna, och för sig.

21. Och Israels barn, som af sängelsen woro igentomme, och alle de som sig till dem affskilt hade ifrå Hedningarnas orient i landena, till att söka HERAN Israels Gud, åto ;

22. Och höllo osyrade bröds högtid i sju dagar med glädje ; förty HERAN hade gjort dem glada, och wändt Konungens hjerta af Assur till dem, så att deras händer styrkte wordo i werket på Guds hus, den Israels Gud är.

7. Capitlet.

Esra resa, pås, iof.

Eedan detta stedt war i Artahastasa rike. Konungens i Persien, kom med af Babel Esra, Seraja son, Asaria sons, Silsa jons,

2. Sallums sons, Zabots sons, Akabe sons,

1 Es. 6: 13.

3. Amaria sons, Afaria sons, Merajoths sons,

4. Serahja sons, Uffi sons, Bussi sons,

5. Abisua sons, Pinehas sons, Eleazars sons, Aarons den öfwersta Prestens sons,

6. Hvilken en stidelig Skriftlärder war i Moze lag, som HEDren Israels Gud gifvit hade; och Konungen gaf honom allt det han begärde, efter HEDrans Guds hand öfwer honom.

7. Och drogo några upp af Israels barn, Prester, Leviter, sångare, börrawaktare, och Nethinim, till Jerusalem, i sjunde årens Konungens Arthahastia.

8. Och de kommo till Jerusalem i femte månadenom, det är sjunde året Konungens.

9. Förty på förste dagen i första månadenom wardt han till råds att uppdraga ifrå Babel; och på första dagen i femte månadenom som han till Jerusalem, efter Guds joda hand öfwer honom. Esr. 8: 18.

10. Ty Esra stidade sitt hjerta till att söla HEDrans lag, och till att göra och lära i Israel bud och rätter.

11. Och detta är brefwets innehåll, som Konung Arthahastia gaf Esra Prestenom, dem Skriftlärda, hvilken en lärare war i HEDrans ord, och hans bud öfwer Israel:

12. Arthahastia, Konung öfwer alla Romningar, Esra Prestenom, dem Skriftlärda i Guds lag af himmelen, frið och helso.

13. Af mig är besaldt, att alle de af Israels folk, som friviljoge äro i mitt rike, och Presterna, och Leviterna, till att fara till Jerusalem, att de måga fara med big;

14. Utgånde af Konungenom, och af de sju rådherrar, till att besöka Juda och Jerusalem, efter bins Guds lag, hvilken i dine hand är; Esr. 1: 10. 14.

15. Och att du mebtager silfwer och guld, som Konungen och hans rådherrar friviljoge gifwa Israels Gudi, hwilens boning i Jerusalem är; Esr. 8: 26. 1: 3.

16. Och afahanda silfwer och guld, som du ännu kan i hela Babels landskap, med det som folket och Presterna friviljoge gifwa till Guds hus i Jerusalem.

17. Allt detta tag, och köp stitliga för de lamma penningar lalfwar, lamb, bockar och isioffer, och bridoffer, att man må offra uppå altaret wid edars Guds hus i Jerusalem.

18. Vertill hwad dig och dina bröder tådes ut göra af de penningar, som öfwerblifwa, et görer efter edars Guds wilja.

19. Och de tyg, som dig antwardas, till ämbetet i bins Guds huse, öfwerantwarda dem inför Gud i Jerusalem.

20. Hwad sedan mer af nödene är till bins Guds hus, det du behöfwer utgifwa, det låt utgifwa utu Konungens lammar.

21. Jag, Konung Arthahastia, hafwer detta befallt rantomästaren på hinfidon älfwen, så att hwad Esra Presten, den Skriftlärde i Guds lag af himmelen, af eber äskar, att J det stitliga gören;

22. Allt intill hundrade centener silfwer, och intill hundrade corer hwete, och till hundrade bath win, och till hundrade bath oljo, och salt utan mått;

23. Allt det der hörer till Guds lag af himmelen, att man det stitliga låter komma till Guds hus af himmelen; att en werebe icke må komma öfwer Konungens rike, och hans barn.

24. Och eber skall wetterligit wara, att J icke magt älfwen att lägga någon utflud, tull eller ärliga ranto på någon Prest, Levit, sångare, börrawaktare, Nethinim, och tjenare i denna Guds huse.

25. Men du, Esra, efter bins Guds wisdom, som i dine hand är, uppsätt domare och lagmän, som allt folket böma måga, som på hinfidon älfwen är, alla de som weta bins Guds lag, alla de som icke weta dem, dem lär.

26. Och alle de som icke med slit göra bins Guds lag, och Konungens lag, de stola straxt hafwa sin dom för sina gernings skull, antingen till böds eller till landesflykt, eller till penningaplitt, eller till fångelse.

27. Lofwad ware HEDren våra faders Gud, som sådant Konungenom ingifwit hafwer, att han skulle bepryda HEDrans hus i Jerusalem;

28. Och tillböjt sina barmhertighet till mig, för Konungenom, och hans rådherrar, och alla Konungens wäldiga. Och jag wardt styrkt efter HEDrans mins Guds hand öfwer mig, och församlade de öppersta i Israels hus, att de med mig ditupp drogo.

8. Capitlet.

Esra sölje, saka, Ratt, offer.

Deffe äro huswuden för deras fäder, som räknade wordo, och med mig uppdrogo ifrå Babel, i den tiden, då Konung Arthahastia regerade.

2. Af Pinehas barn: Oersom: Af Jtha-

mars barn: Daniel: Af Davids barn: Sattus.

3. Af Sechania barn, Baros barn: Zacharia, och med honom räknade hundrade och femtio män.

4. Af BabethNoabs barn: Eljoenai, Seraja son, och med honom tihundrad män.

5. Af Sechania barn: Japhasels son, och med honom trehundrad män.

6. Af Abins barn: Ebed, Jonathans son, och med honom femtio män.

7. Af Elams barn: Jesaja, Athalia son, och med honom sjuttio män.

8. Af Sephatja barn: Ebedja, Michaels son, och med honom åttio män.

9. Af Zoabs barn: Dabja, Jehiels son, och med honom tihundrad och aderton män.

10. Af Selomiths barn: Josphia son, och med honom hundrade och sextio män.

11. Af Bebai barn: Zacharia, Bebai son, och med honom åtta och tjugu män.

12. Af Asgabs barn: Johanan, Katans son, och med honom hundrade och tio män.

13. Af de sista Abonilams barn: och heto alltså: Eliphelet, Jehiel och Semaja, och med dem sextio män.

14. Af Bigbai barn: Uthai och Sabhub, och med dem sjuttio män.

15. Och jag församlade dem till ålfwena, som kommer till Ahava; och blefwoin der i tre dagar. Och då jag gaf att uppå folket och Presterna, fann jag der inga Leviter.

16. Då sände jag till Elieser, Ariel, Semaja, Elnathan, Jarib, Elnathan, Nathan, Zacharia och Mesullam, öfwerstar; och Zojarib och Elnathan, lärare;

17. Och sände dem ut till Jbdo öfwarstan, till Castphja, att de skulle hemta oss tjenare uti vår Guds hus. Och jag gaf dem in hwad de tala skulle med Jbdo och hans bröder, de Nethinim i Castphja.

18. Och de hade till oss, efter Guds goda hand öfwer oss, en kof man utaf Maheli barn, Levi sons, Israels sons, Seribia, med hans söner och bröder, aderton; Es. 7: 9.

19. Och Safabia, och med honom Jesaja af Merari barn, med hans bröder och deras söner, tjugu;

20. Och af de Nethinim, hwilka David och Förstarna gäfwö till att tjena Leviterna, tihundrad och tjugu, alle nämnde wið namn.

21. Och jag lät der wið ålfwena, wið Ahava, utropa ena fasto, att wi skulle ådnijula oss för vårö Guds, till att söla af

honom en rättan wäg för oss, och vår barn, och alla våra häfwo.

22. Ty jag ständes bedas ledhagare och resenärer af Konungenom, att de skulle hjälpa oss för fienderna på wägenom; för ty wi hade sagt Konungenom: Vår Guds hand är till det bästa öfwer alla de honom söla; och hans starkhet och wrede öfwer alla dem som honom öfwergiftwa.

23. Alltså fastade wi, och sökte detta af vårö Guds, och han hörde oss.

24. Och jag afskildje tolf af de öfwersta Presterna, Seribia och Safabia, och med dem till deras bröder;

25. Och wog dem till silfwer, och guldb, och tyg till häfwoer i vår Guds hus, hwilka Konungen, och hans rådherrar, och Förstar, och hele Israel som för handene war, till häfwoer gifwit hade; Es. 7: 15.

26. Och wog dem till i deras hand sexhundrad och femtio centener silfwer, och i silfwertyg hundrade centener, och i guldb hundrade centener;

27. Tjugu gyldene stälar, de höllo tusent: gyllden, och tu god kostelig kopparkärl, klar såsom guldb;

28. Och sade till dem: I ären helige GÖÖranom; så äro och kärilen helig; der till det frigifna silfwer och guldb GÖÖranom edra fäders Guds.

29. Så waler och bewarer det, tilldes I wägen det inför öfwersta Presterna, och Leviterna, och öfwersta fäberna i Israel i Jerusalem, uti GÖÖrans hus listor.

Reh. 10: 39. 12: 44.

30. Då togo Presterna och Leviterna det wägna silfret, och guldet, och kärilen, att de skulle föra det till Jerusalem, till vår Guds hus.

31. Alltså fore wi ifrån ålfwene Ahava, på tolfte dagen i första månadenom, att wi skulle draga till Jerusalem; och vår Guds hand war öfwer oss, och bewarade oss ifrån fiendernas hand och försåt på wägenom.

32. Och wi komme till Jerusalem och blefwoin der i tre dagar.

33. På sjerde dagenom warbt wäget silfret och guldet, och kärilen uti vår Guds hus, under Meremoths hand, Uria sons Prestens, och med honom war Eleazar, Pinehas son; och med dem Josabath, Jesua son, och Noabja, Binnui son, de Leviter;

34. Efter hwars tal och wigt; och wigten warbt på den tiden all bestrifwen.

35. Och sängelsens barn, som utu fängel

set lomne woro, offrade bränneoffer Israels Gudi, tolf stutar för hela Israel, sex och nio hundra, sju och sjuttio lamb, tolf bockar till syndoffer; allsammans till bränneoffer HERRANOM. Esr. 6: 17.

36. Och de antworbade Konungens befallning Konungens ämbetsmän och lands-höfdingom på denne sidon älfwen; och de upphöjde folket, och Guds hus.

9. Capitlet.

Folkets stad. Esra bok, bön.

Då nu allt detta bestämt war, gingo till mig de öfwerste, och sade: Israels folk, och Presterna, och Leviterna, äro icke affstälde ifrån folken i landen, efter deras styggelse, som är de Cananeers, Hethers, Pherezeers, Jebuseers, Ammoniter, Moabiter, Egyptiers och Amorcers.

2. Förty de hafwa tagit deras dötkrar, och deras söner, och gjort den helga säderna menliga med folken i landen; och öfwerstarnas och rådherrarnas hand war den första i denna misgerning.

3. Då jag detta hörde, ref jag min kläder och min hjortel sönder, och utryckte mitt hufvudhår och slägg, och satt ensam.

4. Och sig församlade till mig alle de som Israels Guds ord fruktade, för deras öfverträdelse, som i fängelsat varit hade; och jag satt ensam allt intill astonoffret.

5. Och wid astonoffret stod jag upp af min jämmer, och ref min kläder och min hjortel sönder, och föll uppå min knä, och uträckte mina händer till HERRAN min Gud;

6. Och sade: Min Gud, jag klämmes och blöges att upphäfwa min ögon till dig, min Gud; ty vår misgerning är wuxen öfwer vårt hufwud, och vår skuld är stor upp till himmelen.

Es. 38: 5. 1 Mos. 18: 20. 21. 2 Esr. 28: 9.

7. Allt ifrån våra faders tid hafwe wi varit i stora skuld, allt intill denna dag; och för våra misgerningars skull äro wi, och våre konungar och Prester, gifne i konungarnas hand i landen, uti swärd, i fängelse, i rof, och i ansigtets blygd, såsom det går i denna dag.

8. Så är och dock nu någon liten tid nåde af HERRANOM wår om Gud wederfaren, att ännu något af oss är qwart blifwet, att han skulle gifwa oss en nagla i sitt helga rum, och att vår Gud skulle upplysa vår ögon, och gifwa oss ännu ett litet lif i vår tråldom;

9. Förty wi äro trålar, och vår Gud haf-

wer icke förlåtit oss, ändock wi trålar äre; och hafwer böjt till oss barmhertighet för konungarna i Persien, att de låto oss lefwa, och upphöja vår Guds hus, och upprätta dess förstöring, och gifwa oss en gård i Juba och Jerusalem.

10. Nu, hwad stole wi säga, vår Gud, efter detta? Att wi din bud öfwergiftwit hafwe.

11. Som du genom dina tjenare Propheeterna budit hafwer, och sagt: Det land, som I uti kommen till att besitta det, är ett örent land, igenom follens örenhet i landen, uti deras styggelse, med hwillen de hafwa uppskult det med örenhet allt omkring.

3 Mos. 18: 25. 27.

12. Så stolen I nu icke gifwa edra dötkrar deras söner, och deras dötkrar stolen I icke taga edrom sönom, och söter icke deras frib eller wälsfärd i ewig tid; på det I stolen blifwa mäktige, och äta det goda i landena, och lefwa det edrom barnom till arfs i ewig tid.

5 Mos. 7: 3.

13. Och efter allt det som öfwer oss kommet är för våra onda gerningars och stora synders skull, hafwer du vår Gud öfwerfett med oss det wi illa gjort hafwe, och hafwer gifwit oss en förlofning, såsom det nu är för ögonen.

14. Men wi hafwe wändt oss om, och låtit din bud fara, så att wi hafwe besrynbat oss med dessa styggelsens folke; will du då wred wara öfwer oss, tilldess det allt ute är, så att intet qwart blifwer, eller ingen förlofning mer är?

15. HERRA, Israels Gud, du äst rättfärdig, ty wi äro igenblefne och befallne, såsom det i denna dag för ögon är; si, wi äro för big uti vår skuld; ty fördenstull kan man intet blifwa ståndandes för dig.

10. Capitlet.

Främmande hustrur affstillas.

Då Esra så bad, belände och gret, och låg inför Guds hus, församlade sig till honom utaf Israel en ganska stor menighet af män, qwinnor och barn; förty folket gret swärliga.

2. Och Sechania, Jehiels son, af Elams barn, swarade, och sade till Esra: Si, wi hafwe förtagit oss emot vår Gud, att wi hafwe tagit oss främmande hustrur utaf landens folk; men här är ännu hopp berom i Israel.

3. Så låt oss nu göra ett förbund med

wårom Gud, så att wi utdrifwe alla hustrur, och dem som af dem födde äro, efter HERans råd, och deras som frukta wår Guds bud, att man må göra efter lagen.

4. Så ståt nu upp; ty det hörer dig till: Wi wilje wara med dig; war wid en god tröst, och gör så.

5. Då stod Esra upp, och tog en ed af de öfwersta Presterna, och Leviterna, och hela Israel, att de skulle göra efter detta talet. Och de sworo det.

6. Och Esra stod upp inför Guds hus, och gick in uti Johanans, Eljasibs sons, kammar. Och då han dittom, åt han intet bröd, och drack intet watten; förty han sörjde öfwer deras öfwerträdelse, som i fängelsat warit hade.

7. Och de läto utropa i Juda och Jerusalem, till all fängelsens barn, att de skulle församlas sig till Jerusalem.

8. Och hwilken som icke komme innan tre dagar, efter öfwerstarnas och de äldstas råd, hans ägodelar skulle alla tillspillogöras, och han affslitas ifrå fångarnas menighet.

3 Mes. 27: 28.

9. Då församlade sig alle Juda män och BenJamin till Jerusalem, innan tre dagar; det är, på tjugonde dagen i den nionde månaden. Och allt folket satt uppå gatone inför Guds hus, och höfwade för detta ärendes skull, och för regnet.

10. Och Esra Presten stod upp, och sade till dem: I hafwen förtagit eder, i det att I hafwen tagit främmande hustrur, på det I skulle ännu föröka Israels skuld.

11. Så bekänner nu HERan edra fäders Gud, och görer det honom ljust är, och skiljer eder ifrå landens folk, och ifrå de främmande hustrur.

12. Då swarade hela menigheten, och sade med höga röst: Ste såsom du oss sagt hafwer.

13. Men folket är mydet, och regnväder, och kan icke stå ute; så är det icke heller ens eller två dagars gerning; ty wi hafwe sådana öfwerträdelse mycken gjort.

14. Rät oss beställa våra öfwerstar i hela menighetene, att alle de i våra städer, som främmande hustrur tagit hafwa, komma på bestämd tid; och de äldste i hwar staden, och deras domare med, till dess wår Guds wrede må ifrån oss wänd warða i denna saken.

15. Då worde bestälde Jonathan, Asahels son, och Jahesia, Ahibas son, öfwer denna saken; och Mesullam, och Sabbethai Leviterna hulpo dem.

16. Och fängelsens barn gjorde allra. Och Presten Esra, och de öfwerste fäderne i deras fäders hus, och alle de nu nämnde äre, affslöjde sig, och satte sig på första dagen i tionde månadenom till att ransaka om dem ärendet.

17. Och de uträttade det på alla de män, som främmande hustrur hade, på första dagen i första månadenom.

18. Och worde funne ibland Presternas barn, som främmande hustrur tagit hade, nämliga ibland Jesua barn, Jozababs sons, och hans bröder: Maaseja, Elieser, Jariel och Sebasia.

19. Och de gäfwos deras hand deruppå, att de wille utdrifwa hustrurna; och till deras skuldboffer offra en wäbur för sina skuld.

3 Mes. 4: 1.

20. Ibland Immers barn: Hanani och Sebasia.

21. Ibland Harims barn: Maaseja, Elis, Semaja, Jehiel och Ussia.

22. Ibland Babsurs barn: Eljoena, Maaseja, Ismael, Methaneel, Jozabad och Eleasa.

23. Ibland Leviterna: Jozabad, Simeon och Relaja, den är Relita; Bethabja, Jatael och Elieser.

24. Ibland sångarena: Eljasib. Ibland dörrwaktarna: Sallum, Selem och Uri.

25. Utaf Israel: Ibland Baros barn: Ramia, Jissija, Malchija, Mijamin, Eleazar, Malchija och Benaja.

26. Ibland Glams barn: Mattania, Zacharia, Jehiel, Abbi, Jeremoth och Elia.

27. Ibland Sattu barn: Eljoenai, Eljasib, Mattania, Jeremoth, Sabab och Afsia.

28. Ibland Debai barn: Johanan, Hanania, Sabbai och Athlai.

29. Ibland Bani barn: Mesullam, Maluch, Abaja, Jasub, Seal och Jeremoth.

30. Ibland Babsath Moabs barn: Adar, Chelal, Benaja, Maaseja, Mattania, Bezeleel, Binnai och Manasse.

31. Ibland Harims barn: Elieser, Jissija, Malchija, Semaja, Simeon.

32. BenJamin, Malluch och Semaria.

33. Ibland Sasums barn: Mattenai, Mattatta, Sabab, Eliphelet, Jeremai, Manasse och Simi.

34. Ibland Bani barn: Maabai, Amram, Uel,

35. Benaja, Bedja, Chelubai,

36. Banja, Jeremoth, Eljasib,

37. Mattania, Mattenai, Jaafan,

38. Bani, Binnui, Simi,
39. Selemia, Nathan, Abaja,
40. Machnabbai, Sasai, Sarai,
41. Asareel, Selemia, Semaria,
42. Sallum, Amaria och Joseph.

43. Ibland Rebo barn : Jegiel, Mattithia, Sabad, Sebina, Jabbai, Joel och Benaja.

44. Dessa hade alle tagit främmande hustrur; och woro somlige ibland de samma hustrur, som barn födt hade.

Ände på Esra Bos.

SECUNDUS ESRAE.

Andra Esra Bos, den och kallas Nehemia.

1. Capitlet.

Hanani bådflap. Nehemia bön.

Dessa äro Nehemia, Sachasja sone, ord.

Det begaf sig uti dem månadenom Chislev, i tjugonde ärena, att jag war i Ensan på flottet.

2. Då kom Hanami, en af mina bröder, med några män utaf Juda; och jag frågade dem, huru det gick med Judarna, som behållne och igenlesde woro af fångelsset; och huru det tillgick i Jerusalem.

3. Och de sade till mig : De igenlesde af fångelsset äro der i landena uti stor wedermödo och försmädelse; murarna i Jerusalem äro nederbrutne, och dess portar uppbände med eld.

2 Kon. 25: 9.

4. Då jag nu sådana ord hörde, satt jag och gret, och jämrade mig i några dagar, och fastade, och bad inför Gud af himmelen;

5. Och sade : Ad! HERre Gud af himmelen, du store och försträdelige Gud, som håller förbund och barmhertighet dem som dig älska och hålla din bnd;

2 Mos. 20: 6. 34: 7.

4 Mos. 14: 18. 5 Mos. 5: 10. Ref. 9: 17.

Ps. 86: 15. 103: 8. 145: 8. Dan. 9: 4.

6. Låt dock din öron höra härtill, och din ögon öppne wara, så att du hörer dina tjenares bön, som jag nu beder inför dig, både dag och natt, för dina tjenare Israels barn, och bekänner Israels barnas synd, som wi emot dig gjort hafwe; och jag med mins faders hus hafwom också syndat.

7. Wi äro wordne förderfwade, att wi icke hafwe hållit din bnd, befallningar och rätter, som du dinom tjenare Mose budit hafwer.

8. Men tänk dock uppå det ord, som du dinom tjenare Mose bödd, och sade : Om I

förtagen eder, så will jag förströ eder, ibland folk;

3 Mos. 26: 41.

5 Mos. 4: 27. 28: 64. 30: 1.

9. Men om omvänden eder till mig, och hållen min bnd, och gören dem; och om I än bortdrefne woren allt intill himmelens ända, så will jag dock bādan församla eder, och skall låta eder komma till det rum, som jag utvalt hafwer, till att mitt Namn der bo skall.

5 Mos. 12: 11.

10. De äro dock dine tjenare, och ditt folk, som du förloftat hafwer, igenom dina stora traft och mäktiga hand.

11. Ad! HERre, låt din öron höra till din tjenares bön, och låt dina tjenares bön, som begära frukta ditt Namn; och låt lydsamsliga tillgå i dag med dinom tjenare, och gif honom barmhertighet för denna manne-nom. Ty jag war konungens slant.

2. Capitlet.

Nehemia slust, bön, bref, resa, wärf.

Uti den månaden Nisan, i tjugonde ärena konungs Artahastasa, då win stod för honom, tog jag winet upp, och fick konungenom; och jag war icke lustig för honom.

2. Då sade konungen till mig : Hwi ser du så illa ut? Du är ju icke framt? Det äret icke, utan du äst bedröfwad. Men jag fruktade mig swärliga.

3. Då sade jag till konungen : Konungen lesfve ewinnerliga! Stulle jag icke se illa ut? Den staden, der mina faders begravningshus är, ligger öde, och dess portar äro med eld uppbände.

Dan. 2: 4. 3: 9. 5: 10. 6: 21.

4. Då sade konungen till mig : Swad är då ditt begär? Då bad jag Gud af himmelen;

5. Och sade till Konungen: Om Konungenom så godt tyckte, och din tjenare funne nåd för dig, att du wille sända mig till Juda, till den staden, der mina fäder begrafne äro, att jag måtte uppbygga honom.

6. Och Konungen sade till mig, och Drottningen, som jemte honom satt: Hur lång kan din resa wara? Och när kan du komma igen? Och Konungenom föll i sinnet, att han skulle sända mig afstād. Och jag satte honom en bestäm̄d tid före;

7. Och sade till Konungen: Om Konungenom så godt tycker, så gifwe han mig bref till landshöfdingarna på hinsidon afswena, att de ledfaga mig derigenom, tilldess jag kommer in i Juda; Reb. 13:6.

8. Och bref till Assaph, Konungens stogshöfswitsman, att han låter mig få trä till bjellar åt portarna i palatset i husena, och till stadsmurarna, och till huset, der jag infara skall. Och Konungen gaf mig det, efter mins Guds goda hand öfwer mig.

9. Och då jag kom till landshöfdingarna på hinsidon afswena, sād jag dem Konungens bref. Och Konungen sände med mig höfswitsmän och resenärer.

10. Då nu Saneballat den Horoniten, och Tobia tjenaren, den Ammoniten, det hörde, förtröst det dem swärliga, att någor menniska kommen war, som något godt sökte för Israels barn.

11. Och då jag kom till Jerusalem, och hade varit der i tre dagar,

12. Stod jag om natten upp, och någre få män med mig; ty jag sade det ingen menniska, hwad mig min Gud ingifwit hade till att göra med Jerusalem; och intet djur war med mig, utan det jag red uppå.

13. Och jag red ut genom dalporten om natten, och framom dralabrunnen, och åt bngoportenom, och besåg Jerusalem's murar, som sönder woro, och portarna, som med eld upphrände woro;

14. Och gick öfwer till brunnporten, och till Konungsdammen; och war intet rum, der djuret, som under mig war, uppå gå kunde.

15. Så drog jag om natten bort åt baken, och besåg murarna, och wände om, och kom igenom dalporten hem igen.

16. Och öfwerstarna wiste icke hwart jag gick, eller hwad jag gjorde; förty jag hade ändå intet sagt Judarna, och Presterna, råbherrarna och öfwerstarna, och dem androm, som uppå werket arbetade.

17. Så sade jag dem nu: I sen den usel-

het, som wi uti äre, att Jerusalem ligger öde, och dess portar äro med eld upphrände: kommer, låter oss bygga murarna till Jerusalem, att wi icke länger stola wara till en försmädelse.

18. Och jag lät dem förstå min Guds barmhertighe, och öfwer mig god war; bertill Konungens ord, som han med mig talat hade. Och de sade: Så lät oss nu wara uppe. Och wi byggde, och deras händer woro tröste till godt.

19. Då nu Saneballat den Horoniten, och Tobia tjenaren, den Ammoniten, och Sesem den Araben, hörde det, begabbade de oss, och föraktade oss, och sade: Hwad är det I göra? Wiljen I åter falla af ifrå Konungenom?

20. Då swarade jag dem, och sade: Gut af himmelen gifwer oss lycko; ty wi hans tjenare hafwe uppe varit, och byggem; men I hafwen ingen del eller rätt, eller ännu nelse i Jerusalem.

3. Capitlet.

Jerusalem's murar, portar byggas.

Och Eljash, öfwerste Presten, stod upp med sina bröder Presterna, och byggde sārporten; honom helgade de, och satte in hans dörrar; men de helgade honom allt intill det tornet Mea, nämliga allt intill det tornet Sananeel.

2. Brebwid dem byggde de män af Sericho; och näst dem byggde Saccur, Juri sen.

3. Men sārporten byggde Senaa barn: honom täckte de, och satte in hans dörrar: lås och bommar.

4. Näst dem byggde Meremoth, Urias son, Sakkas son; näst dem byggde Mesullam, Berechia son, Mesefabeels sons; näst dem byggde Zabol, Baana son.

5. Näst dem byggde de af Theloa; men deras wälbige böjde icke sin hals till sine herras tjenst.

6. Den gamla porten byggde Jojada, Paseahs son, och Mesullam, Besobeja son; honom täckte de, och satte in hans dörrar, och lås och bommar.

7. Näst dem byggde Melatias af Gibeon, och Gabon af Merone, män af Gibeon och Mizpa, landshöfdingans sate, på den afwiden afswena.

8. Näst efter honom byggde Ussiel, Parthasja son, guldsmeden; näst honom byggde Sanania, apothekarens son, och de förstärkte Jerusalem allt intill de breda murar.

9. Näst honom byggde Nehaja, Surs son, öfwersten öfwer en half fjerding af Jerusaleu.

10. Näst honom byggde Zebaja, Sarnapbs son, twärtsöfwer sitt hus; näst honom byggde Sattus, Sasabena son.

11. Men Malchija, Sarims son, och Sasub, Babath Moabs son, byggde ett annat stycke, och tornet med ugnarna.

12. Näst honom byggde Sallum, Salobes son, öfwersten för en half fjerding i Jerusaleu, han och hans dötrrar.

13. Dalsporten byggde Sanun och borgarena af Sanoah; de byggde honom, och satte in hans dörrar, och lås och bommar, och tusende alnar på muren om allt intill dyngporten.

14. Men dyngporten byggde Malchija, Nehabs son, öfwersten i wingårdsbömmernas fjerding; han byggde honom, och satte in hans dörrar, lås och bommar.

15. Brunnporten byggde Sallum, Cholese son, en öfwerste för en fjerding i Mizpa; han byggde honom, och täkten, och satte in hans dörrar, lås och bommar; bertill och murarna wid dammen Selah, wid Konungsörtagården, allt intill trapporna, som gå nederåt ifrå Davids stad.

Es. 8: 6. Jos. 9: 7.

16. Näst honom byggde Nehemia, Asbubs son, öfwersten för den halfwa fjerdingen i Bethzur, allt intill gentemet Davids grafvar, och allt intill den dammen Asuja, och allt intill de wäldigas hus.

2 Kon. 18: 17. 20: 20.

17. Efter honom byggde de Leviter, Rehum, Bani son; brebwid honom byggde Sasabia, öfwersten för halfwa fjerdingen i Regila, i hans fjerding.

18. Efter honom byggde deras bröder Babai, Denabads son, öfwersten för en half fjerding i Regila.

19. Efter honom byggde Eser, Jesua son, öfwersten i Mizpa, ett annat stycke, inåt harnesthushörnet.

20. Efter honom, uppå berget, byggde Baruch, Sabbi son, ett annat stycke, ifrå hörnet allt intill Eliasibs öfwersta Prestens husdörr.

21. Efter honom byggde Meremoth, Uria son, Gassoz sons, ett annat stycke, ifrå Eliasibs husdörr, allt intill ändan af Eliasibs hus.

22. Efter honom byggde Presterna, de män af landsbyggdene.

23. Efter dem byggde BenZamin och Hasub, twärtsöfwer deras hus; efter dem byggde Asaria, Maaseja son, Anania sons, jemte sitt hus.

24. Efter honom byggde Binnui, Denabads son, ett annat stycke, ifrå Asaria hus intill bäget, och allt intill hörnet;

25. Palat, Usai son, emet bäget, och det höga tornet, som synes utaf Konungshuset, wid fångahusens gård; efter honom Zebaja, Baros son.

Jer. 32: 2.

26. Men de Nehinim bodde uti Dophel, allt intill wattuporten österut, der tornet ut synes.

27. Efter dem byggde de af Theloa ett annat stycke, twärtemot det stora tornet, som ut synes, allt intill murarna Dophel.

28. Men ifrå hästaporten byggde Presterna, hwardera emot sitt hus.

29. Efter dem byggde Zabol, Immers son, emot sitt hus; efter honom byggde Semaja, Sechania son, den dörrawaktaren, östantill.

30. Efter honom byggde Hanania, Selemlia son, och Sanun, Salapbs son, den sjette, ett annat stycke; efter honom byggde Mesullam, Berechia son, emot sin satabur.

31. Efter honom byggde Malchija gulbsmedsjonen, allt intill de Nehinims och trämares hus, emot rådsporten, och intill hörnsalen.

32. Och emellan hörnsalen allt intill Krapporten byggde gulbsmederna och träwarena.

4. Capitlet.

Saneballats begabberi. Juda bör, wakt, arbete.

Då nu Saneballat hörde, att wi byggde murarna, wardt han wred, och förgrymmade sig swårliga; och han bespottade Judarna;

2. Och sade för sina bröder, och för de wäldiga i Samarien: Swad göra de wanmågige Judar? Männ man så stola låta betämma dem? Männ de stola offra? Männ de stola en dag fullkomna det? Männ de göra stenarna lefwande af stoftoppar, som förbrände äro?

3. Men Tobia den Ammoniten, som när honom war, sade: Låt bygga dem; när råfwarna löpa ditupp, stola de wäl sonderisfwa deras stenmurar.

4. Hör, vår Gud, huru föraktade äro wi; wänd deras försmädelse in uppå deras huswib, så att du gifwer dem uti föraktelse i deras fångelses lande.

5. Öfwerstyl icke deras misgjerning, och

bortsträpa icke deras synd för dig; förty de hafwa reit byggningsmännerna.

6. Men wi byggde murarna, och fogde dem alla tillhopa intill hufwa höjd; och folket fick hjerta till att arbeta.

7. Då nu Saneballat och Tobia, och de Araber och Ammoniter, och Asdobiter hörde, att murarna i Jerusalem woro igenbyggde, och de hade begynt igentäppa det öppet war, worde de ganska wrede;

8. Och gjorde alla ett förbund tillhopa, att de skulle komma och strida emot Jerusalem, och göra en willo derinne.

9. Men wi bådom vår Gud, och satte walt uppå dem dag och natt, emot dem.

10. Och Juda sade: Dragarenas magt är allt för swag, och gruset är för mycket; wi kunne icke bygga uppå muren om.

11. Men våre fiender tänkte: De stola icke på wetat, eller set, för än wi komme midt i hopen uppå dem, och slå dem ihjäl, och förhindra arbetet.

12. Då nu Judarna, som när dem bodde, kommo, och sade oss det wäl tio gånger, af all rum, der de omkring oss bodde;

13. Då satte jag nedre utmed muren i grafwene folket, efter deras släcter med deras swärd, spetsar och bågar;

14. Och besåg det, och stod upp, och sade till rådherrarna, och öfwerstarna, och till det andra folket: Fruktar eder intet för dem; tänkter uppå den stora försträckeliga HERAN, och strider för edra bröder, söner, döttrar, hustrur och hus.

4 Mos. 14: 9. 5 Mos. 1: 21. 20: 3.

15. Då nu våre fiender hörde, att wi hade fått wetat, gjorde Gud deras råd omintet; och wi wände oss åter alle till muren, hwar och en till sitt arbete.

Job 6: 12.

16. Och det stebde seban, att hälften af de unga män gjorde arbetet; den andre hälften höllo spetsar, sköldar, bågar, och pansar; och öfwerstarna stodo bakför hela Juda hus.

17. De som byggde på muren, och de som boro bodor ifrå dem som uppå labbe; med den ena handene gjorde de arbetet, och med den andra höllo de wärjona.

18. Och hwar och en af dem, som byggde, hade sitt swärd bundet wid sidona, och byggde så; och den som blåste med basunen, war när mig.

19. Och jag sade till rådherrarna, och öfwerstarna, och till det andra folket: Arbetet är stort och midt, och wi äre förströddes på muren om, långt ifrå hwarannan.

20. På hwilket rum I nu hören blåsa i basunen, dit kommer till oss. Wår Gud warber för oss stridandes; 2 Mos. 14: 25.

21. Och wi wilje arbeta på werket; och hälften af dem höll spetsar, allt ifrå morgonrodnan intill stjernorna uppgingo.

22. Och sade jag på den tiden till folket: Svar och en blifwe med sinom dräng öfwer natten i Jerusalem, att wi om nattena taze wara på waktarna, och om dagen på arbetet.

23. Men jag och mine bröder, och mine tjenare, och de män i waktene efter mig, drogö intet wår kläder af, när något i wattenet gic.

5. Capitlet.

Oder förbjudes. Nehemia nit.

Och sig uppfos ett stort rop af folket, och deras hustrur, emot sina bröder Judarna.

2. Och woro somlige, som sade: Wäre söner och döttrar äro allt för många; lå oss taga säd, och äta, att wi måge lefwa.

3. Och somlige sade: Låt oss utfätta våra åkrar, wingårdar och hus, och taga säd i denna hårda tiden.

4. Somlige sade: Låt oss låna penningar på ränta till Konungen, på våra åkrar och wingårdar.

5. Ty våra bröders kropp är såsom vår kropp, och deras barn såsom vår barn: eljest gifwe wi våra söner och döttrar i trældom, och äre allarebo våra döttrar somlige undergifna, och ingen magt är i våra händer; komna osså våra åkrar och wingårdar androm tillhanda.

6. Då jag nu deras rop och dessa orden hörde, warbt jag ganska wred.

7. Och mitt hjerta fick till råds, att jag straffade rådherrarna och öfwerstarna, och sade till dem: Wiljen I drifwa oss, den ene på den andra? Och jag hade till hörs emot dem en stor församling;

8. Och sade till dem: Wi hafwe igentäppta våra bröder Judarna, som Hedningomen sälde woro, efter våra förmågo; och I wiljen osså sälja edra bröder, de wi till oss köpt hafwe? Då tego de, och sunno intet till att svara.

3 Mos. 25: 47.

9. Och jag sade: Det är icke godt, som I göra. Skullen I icke wandra i Gudsfruktan, för Hedningarnas försmädelles skull, våra fienders?

10. Jag och mine bröder, och mine tjenare, hafnom oss fått dem penningar och säd: men ossret wilje wi låta blifwa tillbaka.

11. Så får dem nu i denna dag igen sina litar, vingårdar, oljagårdar och hus, och jumbabebelen af penningomen för såd, vin och oljo, som I på dem odtrat hafwen.

2 Kof. 22: 25. 3 Kof. 25: 36. 5 Kof. 23: 19.

12. Då sade de: Vi wilje så dem det igen, och wilje intet äfka af dem; och wilje göra äfkom du sagt hafwer. Och jag kallade Prefterna, och tog en ed af dem, att de så jerta skulle.

13. Och jag studdade mitt stöte ut, och sade: Så studde Gud hwar och en af sitt hus, och frå hans arbete, den icke blifwer wid detta ord, så att han blifwe utstubbad och blottad. Och hela församlingen sade Amen; och ofwade HERAN. Och folket gjorde så.

14. Beslutes, ifrå den tiden, då mig warbt besalbt att wara landshöfding i Juba land, nämligen ifrå tjugonde åren, allt intill maot och tretionde året Konungs Artahastas, det är i tolf år, höll jag mig och mina råder intet af höfdingaföste.

15. Förty de förre landshöfdingar, som för mig warit hade, hade beswärat folket, och hade tagit af dem bröd och win, och dertill spatio fillar silfwer, och deras tjenare hade höft sig wäldeliga med folket; men jag gjorde icke så, för Gudsfruktans skull.

16. Arbetade jag och på murarbetet, och köpte ingen åker; och alle mine tjenare måste der komma samman till arbetes.

17. Dertill woro och af Jubarua och Höfstarerna hundrade och femtio wid mitt bord, som till mig komne woro ifrå Föbningarna, som fringom oss åro.

18. Och man måste beställa mig om dagen en ox, och sex utwahl får, och foglar, och ju i tio dagar allahanda win tillföllest. Rikväl årlade jag intet höfdingafösten; förty tungen war swår på folsena.

19. Min Gud, betänkt mig till godo allt det jag desjo folsena gjorde. Neh. 13: 14, 22, 31.

6. Capitlet.

Saneballats list försläges.

Då Saneballat, Tobia och Gesem den Araben, och andre wåre fiender förnummo, att jag murarna byggt hade, och intet gap war mer deruppå; ändock jag ändå på den tiden icke upphängt hade dörrarna i portomnen,

2. Sände Saneballat och Gesem till mig, och läto säga mig: Kom, och låt oss komma tillsammans på bygdene, på slättene wid den staden Dno. Och de åttade göra mig ondt.

3. Men jag sände båd till dem, och låt säga dem: Jag hafwer ett stort werk till att uträtta, jag kan icke komma neber; det måtte försummadt blifwa, om jag tager handena af, och far neber till eder.

4. De sände wäl fyra gånger till mig wid samma sinnet; och jag swarade dem allt wid samma sätt.

5. Då sände Saneballat femte gången sin tjenare till mig, med ett öppet bref i hans hand.

6. Derutinnan war strifwet: Det är kommet för Föbningarna, och Gesem hafwer det sagt, att du och Jubarua wiljen affalla; derföre uppbygget du murarna, och du will wara deras Konung i denna salene.

7. Och du hafwer bestämt dig Propheter, som om dig skola utropa i Jerusalem, och säga: Han är Juba Konung. Sådant kommer för Konungen. Så kom nu, låt oss rådslå med hwarannan.

8. Men jag sände till honom, och låt säga honom: Detta är icke slett, som du säger, du hafwer bistat det af ditt hjerta.

9. Ty de wille alle rädda oss, och mente: De warða aflåtande af arbetet, och warða stille. Men jag förstärkte mina hand desto mer.

10. Och jag kom uti Semaja hus Delajas sons, Nehetabeels sons, och han hade innehytt sig; och sade: Låt oss komma tillhoppa i Guds hus, midt i templet, och sluta dörrarna till af templet; förty de warða kommande till att dräpa dig, och komma om nattena, att de skola slå dig ihjäl.

11. Men jag sade: Skulle en sådana man sty? Skulle en sådana man, som jag är, gå uti templet, på det han skall blifwa lefwandes? Jag will icke gå derin.

12. Ty jag förmärkte, att Gud hade intet sändt honom. Han spådde wäl sådant om mig; men Tobia och Saneballat hade gifwit honom penningar.

13. Derföre tog han penningar, på det jag skulle taga en fruktan till mig, och göra så, och synba; och de skulle hafwa ett ondt rop uppå mig, dermed de måtte förlasta mig.

14. Tänkt, min Gud, på Tobia och Saneballat, efter dessa deras gerningar, och på Propheten Noabja, och de andra Propheterna, som mig afsträdda wille.

15. Och muren warbt redo på femte och tjugonde dagen af den månaden Esul, i två och femtio dagar.

16. Och då alle wåre fiender det hörde,

fruktade sig alle Sedningar, som omfring öf woro, och deras mod förhöll dem; förty de märkte, att detta werk war af Gudi.

17. Woro och på den tiden många af Juda öfwerstar, hwilkas bref gingo till Tobia; och ifrå Tobia till dem.

18. Ty de woro många i Juda, som honom besworne woro; förty han war Sechania swäger, Arah's sons; och hans son Johanan hade Mesullams dotter, Berechia sons.

19. Och de talade godt om honom för mig, och förde mitt tal ut för honom. Så sände nu Tobia bref till att afsträcka mig.

7. Capitlet.

Stadens portar, walt. Folkets antal, slänker, boning.

Då wi nu hade byggt murarna, hängde jag portarna före, och woro beställde port-hållare, sångare och Leviter.

2. Och jag böd min broder Hanani, och Hanania palatsfogdanom i Jerusalem; ty han war en trofast man, och gudfruktig för många andra;

3. Och sade till dem: Man skall icke up-plåta portarna i Jerusalem, tilldess solen warder warm; och medan man ännu arbetar, skall man slå portarna till, och bommen före. Och waltare woro beställde utaf borgarena i Jerusalem, hwar och en på sine walt, och sin sitt hus.

4. Och staden war wid till rum, och stor; men folket litet derinne, och husen woro icke upbyggd.

5. Och min Gud gaf mig i hjertat, att jag församlade rådherrarna och öfwerstarna, och folket, till att räkna dem; och jag sann ett register på mantalet, deras som tillförene upplomne woro, och sann deruti så skrifwet:

6. Dessa äro landsens barn, som upplomne woro utaf fångslaget, af dem som Nebucad-Nezar, Konungen i Babel, hade bortfört, och i Jerusalem bodde, och i Juda, hwar och en i sin stad;

7. Och woro komne med Serubbabel: Jesua, Nehemia, Asaria, Raamja, Nahanai, Mordechai, Bilsan, Misperet, Bigvai, Nehum och Baana. Detta är talet af männerna af Israels folk: Esr. 2: 1.

8. Yaros barn woro tutusend hundrade två och sjutio.

9. Sephatja barn, trehundrad två och sjutio.

10. Arah's barn, sexhundrad två och femtio.

11. Bahath Moabs barn, ibland Jesua och Joabs barn, tutusend åttahundrad och aderton.

12. Elams barn, tusende tushundrad fyra och femtio.

13. Sattu barn, åttahundrad fem och fyratio.

14. Saccai barn, sjuhundrad och sextio.

15. Binnui barn, sexhundrad åtta och firatio.

16. Debai barn, sexhundrad åtta och tjuu.

17. Asgabs barn, tutusend trehundrad två och tjuu.

18. Adonilams barn, sexhundrad sju och sextio.

19. Bigvai barn, tutusend sju och sextio.

20. Abins barn, sexhundrad fem och femtio.

21. Aters barn af Gistia, åtta och niotio.

22. Pasums barn, trehundrad åtta och tjuu.

23. Bezai barn, trehundrad fyra och tjuu.

24. Hariphs barn, hundrade och telf.

25. Gibeons barn, fem och niotio.

26. De män af Bethlehem och Nethepha, hundrade åtta och åttatio.

27. De män af Anathot, hundrade tre och tjuu.

28. De män af Beth Asmaveth, två och fyratio.

29. De män af Kiriah Yearim, Cheptira och Berroth, sjuhundrad tre och fyratio.

30. De män af Rama och Gaba, sexhundrad en och tjuu.

31. De män af Michmas, hundrade två och tjuu.

32. De män af Beth El och Ai, hundrade tre och tjuu.

33. De män af Nebo des andras, två och femtio.

34. Dens andras Elams barn, tusende tushundrad fyra och femtio.

35. Harims barn, trehundrad och tjuu.

36. Jerecho barn, trehundrad fem och firatio.

37. Lod, Hadib, och Dno barn, sjuhundrad en och tjuu.

38. Senaa barn, tretusend niohundrad och tretio.

39. Presterna: Jedaja barn, af Jesu hus, niohundrad tre och sjutio.

40. Immers barn, tusende två och femtio.

41. Pasburs barn, tusende tushundrad och fyratio.

42. Harims barn, tusende och sjutton.

43. Leviterna: Jesua barn, af Radmiel, bland Hobeas barn, fyra och sjutio.

44. Sångarena: Assaphs barn, hundrade litta och fyratio.

45. Dörravaktarna: Sallums barn, Ares barn, Salmons barn, Allubs barn, Datia barn, Sobai barn; alle tillhopa hundrade åtta och tretio.

46. De Rethinim: Ziba barn, Sasupha barn, Labaoths barn,

47. Keros barn, Sia barn, Babons barn,

48. Lebana barn, Sagaba barn, Salmai barn,

49. Panans barn, Giddels barn, Sahars barn,

50. Kenja barn, Rezins barn, Meloba barn,

51. Saffams barn, Uffa barn, Paseahs barn,

52. Besai barn, Meunims barn, Nephtims barn,

53. Balbuts barn, Sasupha barn, Sathurs barn,

54. Bagliths barn, Rehida barn, Sarsa barn,

55. Bartos barn, Eisera barn, Thamahs barn,

56. Reziabs barn, Sathipha barn.

57. Salomos tjenares barn: Sotai barn, Sophereths barn, Periba barn,

58. Jaala barn, Darlons barn, Giddels barn,

59. Sephatja barn, Sattils barn, Poche-
reth barn af Zebaim, Amons barn.

60. Alle de Rethinim, och Salomos tjena-
res barn, woro trehundrad två och niotio.

61. Dessa drogo också med upp, af Thel-
Relah, ThelSarsa, Cherub, Abdon och
Jumner; men de kunde icke bewisa deras
äbers hus, eller deras säd, om de woro af
Israel.

62. Delaja barn, Tobia barn, Meloba
barn, woro seghundrad två och fyratio.

63. Och af Presterna: Sabaja barn, Sal-
loj barn, Barsillai barn, hwissan hustru tog
af Barsillai den Gileaditens döttrar, och
vardt efter deras namn nämnd.

64. Dessa sökte deras bördns register; och
då de icke funno det, worde de qwitte wid
Presterskapet.

65. Och Thirsatha sade till dem, att de icke
skulle äta utaf det aldraghelgaste, intill dess
att Prest upplomme med Ljus och Full-
solmighet.

28. 8: 9. 10: 1. 2 Mos. 28: 30. 1. 2: 63.

66. Hela menigheten, såsom en man, wor
tu och fyratio tusend trehundrad och sextio;

67. Unbantagne deras tjenare och tjena-
rinnor, de woro sjutusen trehundrad sju
och tretio; och de hade tuhundrad fem och
fyratio sångare och sångerstor;

68. Sjubundrad sex och tretio hästar; tu-
hundrad fem och fyratio mular;

69. Fyrahundrad fem och tretio camelar;
sextusen sjuhundrad och tjugu åsnur.

70. Och somliga af öfwersta fäderna gäfw
till werket: Thirsatha gaf till bråtselen tu-
fende gyllden, och semtio bücken, femhundrad
och tretio Prestafjortlar.

71. Och somliga af öfwersta fäder gäfw
i bråtselen till werket tjugutusen gyllden,
tutusen och tuhundrad pund silfwer.

72. Och det andra folket gaf tjugutusen
gyllden, och tutusen pund silfwer, och sju
och sextio Prestafjortlar.

73. Och Presterna, och Leviterna, och dörr-
avaktarna, sångare, och somliga af folket,
och de Rethinim, och hele Israel, satte sig uti
sina städer.

8. Capitlet.

Lagen läses. Röstbudsödgatid hålles.

Då nu sjunde månaden kom, och Israels
barn woro i sina städer, församlade sig
allt folket, såsom en man, på breba gatone
inför wattuporten, och sade till Esra den
Skristlärda, att han skulle hemta fram Mose
lagbol, som GÖRren Israel budit hade.

Dom. 20: 1. 1. 3: 1.

2. Och Esra Presten hemtade fram lagen
inför menighetena, både män och qwinnor,
och för alla dem som det förstå kunde, på
första dagen i sjunde månadenom;

3. Och las deruti, på breda gatone, som
för wattuporten är, allt ifrån morgonljusnin-
gen intill middag, för män och qwinnor,
och för dem som det förstå kunde; och hela
follens öron woro wänd till lagbolena.

5 Mos. 30: 10, 11.

4. Och Esra den Skristlärde slob uppå en
hög trästol, den de till predikan gjort hade;
och när honom stodo Mattithia, Sema,
Anaja, Uria, Giskia och Maaseja, på hans
högra sido; och på hans wensra Sebaja,
Misael, Malschija, Jojum, Sasbadana, Za-
charia och Mesullam.

5. Och Esra lät upp boken för hela folket;
förtyd på slob högt öfwer allt folket; och då
han upplät henne, slob allt folket.

6. Och Esra loswade GÖRren den stora

Guden; och allt folket swarade: Amen, Amen, med upprädda händer; och bugade sig, och tillbådo HERAN med ansigtet ned på jordena.

7. Och Jesua, Bani, Serobia, Jamin, Aftub, Sabbathai, Jobija, Maaseja, Keltia, Asaria, Josabab, Hanan, Belaja, och Leviterna, beställde att folket gaf allt uppå lagen; och folket stod uppå sitt rum. Ref. 9: 3.

8. Och de läste ut Guds lagbok klarliga och förståndeliga, så att man förstod, då läset wardt.

9. Och Nehemia, hvilken är Thirsatha, och Esra Presten, den Skriftlärde, och Leviterna, som folket höllo till att alla på, sade till allt folket: Denne dagen är helig HERANOM edrom Gud; derföre förjer intet, och gråter icke; ty allt folket gret, då de hörde laggens ord. 3 Mos. 23: 24. x.

10. Derföre sade han till dem: Går bort, och äter det feta, och dricker det söta, och sänder dem och delar, som intet för sig tillredt hafwa; förty denne dagen är helig wårom HERA. Derföre betydmer eder icke; ty fröjd i HERANOM är edor starkhet.

11. Och Leviterna stillade allt folket, och sade: Warer tyste, ty dagen är helig; betydmerens intet.

12. Och allt folket gick bort till att äta, dricka och del sända, och gjorde sig en stor glädje; förty de hade förståndit orden, som man dem förkunnat hade.

13. På annan dagen församlade sig öfwersta fäderna ibland allt folket, och Presterna, och Leviterna, till Esra den Skriftlärda, att han skulle undervisa dem i laggens ordom.

14. Och de funno beskrifwet i lagen, att HERAN genom Mose budit hade, att Israels barn skulle bo i löshyddor, på den högtidene i sjunde månadenom. 2 Mos. 23: 16.

3 Mos. 23: 34. 42. 5 Mos. 16: 13.

15. Och de läto det wara kunnigt, och utropadt i alla deras städer, och i Jerusalem, och sade: Går ut uppå berget, och hemter osjoqwistlar, balsamquistlar, myrthenquistlar, palmquistlar och qwistlar af tjockqwistadt trä, att man må göra löshyddor, såsom skrifwet står.

16. Och folket gick ut, och hemtade, och gjorde sig löshyddor, hwar uppå sitt tal, och i sina gårdar, och i Guds hus gårdar; och uppå den breda gatone wid wattuporten, och uppå den breda gatone wid Ephraims port.

17. Och hela menigheten af dem, som af fångelsset igentomne woro, gjorde löshyddor,

och bodde deruti; ty Israels barn hade sin Josua, Nuns sons, tid, allt intill denna dag, intet så gjort; och war en ganska fr: glädje.

18. Och wardt hwar dag läset i Guds lagbok, ifrå första dagen allt intill den ytterste; och de höllo den högtiden i sju dagar; och på åttonde dagen församlingenes dag, som det borde sig.

9. Capitlet.

Faste-Bot- och Bön-dag hålles.

På sjerde och tjugonde dagen i denna månadenom kommo Israels barn tillammans med fasto, och sader, och must uppå dem;

2. Och afflikte Israels säd ifrån all främmande barn, och gingo fram, och bekände sina synder och sina fäders misgjerning;

3. Och stodo upp i sin rum; och man lå i HERANS deras Guds lagbok, fyra gånger om dagen; och de bekände och tillbådo HERAN sin Gud, fyra gånger om dagen. Ref. 8: 7.

4. Och Leviterna stodo upp i höjdene: nämliga Jesua, Bani, Radmiel, Seranja, Bunni, Serobia, Bani och Chenani, och ropade högt till HERAN deras Gud.

5. Och Leviterna, Jesua, Radmiel, Bani, Sasabnia, Serobia, Jobija, Seranja, Thabja, sade: Står upp, och lofwer HERAN edar Gud ifrån ewighet till ewighet; och man lofwe dins härlighets Namn, hvilken upphöjd är med all wälsignelse och lof.

6. HERRE, du äret allena; du hafwer gjort himmelen och alla himlars himlar, med all deras här, jordena och allt det deruppå är, hafwet och allt det derinne är; du gör allt lefwande, och den himmelfste härn tillbeber dig. Ef. 37: 16. 20.

7. Du äst HERAN Gud, som Abram utwalde, och förde honom ut ifrån Ur i Chaldeen, och nämnde honom Abraham. 1 Mos. 11: 31. 12: 1. 17: 1.

8. Och du fann hans hjerta trofast för dig, och gjorde ett förbund med honom, till afgifwa hans säd de Cananeers, Hethere, Amoreers, Phereasers, Jebuseers och Girgaseers land; och du hafwer hållit din ord ty du äst rättfärdig. 1 Mos. 15: 1-7.

9. Och du hafwer sett till wåra fäders jammur i Egypten, och hört deras rop w: röda hafwet; 2 Mos. 2: 25. 3: 7.

10. Och gjort teden och under på Pharos, och alla hans tjenare, och på allt folket

hans land; ty du förnam, att de woro stolte emot dem; och hafwer gjort dig ett Ramn, såsom det i denna dag för ögon är;

2 Mos. 14: 15, 16.

11. Och hafwer åtskilligt hafwet för dem, så att de ginga torre midt igenom hafwet; och lastat deras förföljare i bjupet, såsom stenar i mäktig watten; 2 Mos. 14: 21, 15: 5.

12. Och fört dem om bagen uti en molnflod, och om nattena uti en eldstod, till att lysa dem på wägen, den de drogo;

2 Mos. 13: 21.

13. Och hafwer nederstigit uppå berget Sinai, och talat med dem af himmelen, och gifwit dem rättwisa rättor, och trofast lag, god bud och seder;

2 Mos. 19: 3, 20: 1.

14. Och fungjort dem din helga Sabbath; och budit dem bud, seder och lag, genom din tjenare Moise;

15. Och gifwit dem bröd af himmelen, då de hungrade, och låtit gå watten utaf bergslippone, då dem törste; och sagt dem, att de skulle gå in, och taga in landet, der du dina hand öfwer upplyft hade, att du skulle det gifwa dem.

2 Mos. 16: 4, 14, 15. 17: 6. 4 Mos. 20: 11.

16. Men wåre fäder worbo stolte, och halsstyfwe, så att de icke lydde din bud;

17. Och wille icke höra dem, och tänkte intet uppå din under, som du med dem gjort hade; utan worbo halsstyfwe, och upplästade en höfwitsman, att de skulle wända sig till sin trälboni i sine olydno; men du, (min) Gud, gaf dem till, och war dem nådlig, barmhertig, sålig, och af en stor barmhertighet, och öfwer gaf dem icke.

4 Mos. 14: 4.

2 Mos. 34: 6. 4 Mos. 14: 8. Reb. 1: 5.

18. Och ändock de gjorde en guten lall, och sade: Det är din Gud, som dig utur Egypti land fört hafwer; och gjorde stor försmädelse;

2 Mos. 32: 4.

19. Likväl öfwer gaf du dem icke i öfnene, för din stora barmhertighet; och molnstonen wel icke ifrå dem om bagen, att ledsaga dem på wägen; ej heller eldstoden om nattena, till att lysa dem på wägen, den de drogo.

2 Mos. 13: 22. 40: 38.

20. Och du gaff din goba Ande, till att underwisa dem; och ditt Man wände du icke ifrå deras mun, och gaf dem watten, när dem törste.

4 Mos. 11: 17. Jos. 5: 12.

21. I fyratio år besörjde du dem i öfnene, & att dem intet fattades; deras kläder

förälbrades intet, och deras fötter swullnade intet;

5 Mos. 2: 7. 8: 4. 29: 5.

22. Och gaf dem rife och folk, och förbelade dem här och der, så att de intogo Sihons land, Konungens i Seebon, och Dgs land, Konungens i Basan.

4 Mos. 21: 21, 24.

23. Och förälade du deras barn, såsom stjernorna på himmelen, och lät komma dem i landet, det du deras fäder tillsagt hade, att de skulle draga derin, och intaga det.

1 Mos. 22: 17.

24. Och barnen kommo derin, och togo landet in; och du undertryckte för dem landens inbyggare, de Cananeer, och gaff dem uti deras händer, och deras Konungar, och folk i landena, så att de gjorde med dem efter sin wilja.

Jos. 10: 1, 2.

25. Och de wunno fasta städer, och ett fett land, och intogo hus full med allahanda ägodelar, uthuggna brunnar, wingårdar, oljogårdar och trä, der man af äter, wäl mång. Och de äto och worbo måtte och fete, och lefde i wällust dine stora gобbet.

26. Men de worbo olybige, och worbo dig gensförtige, och lastade din lag tillrygga bakom sig, och slog o ihjäl dina Propheetar, som dem betygade att de skulle omwända sig till dig; och gjorde stor försmädelse.

Dom. 2: 1, 2.

27. Derföre gaff du dem uti deras fiendars hand, hwilke dem betwingade; och uti deras ångests tid ropade de till dig; och du hörde dem af himmelen, och genom dina stora barmhertighet gaff du dem frälsare, som dem hulpo uti deras fiendars hand.

b Mos. 32: 1. Ef. 1: 2. Jer. 2: 12.

28. När de nu till roslighet kommo, wände de om igen, till att göra det ondt war för dig; så öfwer gaf du dem uti deras fiendars hand, att de skulle råda öfwer dem. Så omwände de sig då, och ropade till dig; och du hörde dem af himmelen, och help dem efter dina stora barmhertighet i flera resor.

29. Och du lät betygga dem, att de skulle omwända sig till din lag; men de woro stolte, och lydde intet din bud, och syndade emot dina rättor; hwilka om en menniska gör, lefwer hon derutiann; och wände sina slubbor bort, och worbo halsstyfwe, och lydde intet.

3 Mos. 18: 5. Jes. 20: 11.

Rom. 10: 5. Gal. 3: 12. Zach. 7: 11.

30. Och du förbröjde i mång ar med dem, och lät betygga dem genom din Ande i dina Propheetar; men de stötte der intet om, der

före hafwer du gifwit dem i folks hand i landena. 2 Kon. 17: 13, 14. 2 Chr. 36: 15.

31. Dock, af dine stora barmhertighet, hafwer du icke platt gjort ända på dem, eller öfvergifwit dem; förty du äst en nådelig och barmhertig Gud.

32. Nu wår Gud, du store Gud, mächtige och försträdelige, du som håller förbund och barmhertighet; akka icke ringa all den wedermöda, som på oss drabbat hafwer, och på våra Konungar, Förstar, Prester, Propheter, fäder, och allt ditt folk, ifrå Konungarnas tid i Assur, allt intill denna dag.

5 Ros. 32: 4.

33. Du äst rättwis i allt det du hafwer låtit komma öfwer oss; ty du hafwer gjort rätt, men wi hafwe warit ogudaktige;

Dan. 9: 14.

34. Och våre Konungar, Förstar, Prester och fäder, hafwa icke gjort efter din lag, och intet åttat på din bud och vittnesbörd, som du hafwer låtit betyga dem.

35. Och de hafwa icke tjent dig i sitt rike, och i dina stora ägodelar, som du dem gifwit hafwer, och uti det wida och seta landet, som du dem insått hafwer, och hafwa icke omwändt sig ifrå sitt onda wäsende.

36. Si, wi äre i denna dag trålar, och i de lande, som du våra fäder gaff, till att äta dess frukt och goba, si, der äre wi trålar uti.

37. Och dess ärwärst föröklar sig Konungomen, som du öfwer oss satt hafwer för våra synders skull; och de råda öfwer våra troppar och wår boskap, efter sin wilja; och wi äre i stor nöd.

38. Och i allt detta göre wi nu ett fast förbund, och skrifwom, och låte våra Förstar, Leviter och Prester, besegla det.

10. Capitlet.

Förbundets underskrift.

Men de som beseglade det, woro desse: Nehemia Thirsatha, Sachalia son, och Bedesia, 5 Ros. 6: 9.

2. Seraja, Asaria, Jeremia,

3. Basher, Amaria, Malchija,

4. Sattus, Sebanja, Malluch,

5. Sarim, Meremoth, Obadja,

6. Daniel, Sinnethon, Baruch,

7. Mesullam, Abia, Mijamin,

8. Maasia, Bilgai, och Semaja: De woro Presterna.

9. Men Leviterna woro: Jesua, Asanja son, Binuui af Senabads barnom, Radmief;

10. Och deras bröder, Sebanja, Jotij,

Kelita, Pelaja, Hanan,

11. Micha, Nehop, Sasabia,

12. Saccur, Serebi, Sebanja,

13. Sobia, Bani och Beninu.

14. Guftruben i folken woro: Barot, Jo-

hath Moab, Giam, Sattu, Bani,

15. Bunni, Agad, Debai,

16. Adonia, Bigwai, Abin,

17. Ater, Siftia, Assur,

18. Sobia, Sasum, Dejai,

19. Hariph, Anathoth, Nebai,

20. Magbias, Mesullam, Sesir,

21. Mesesabeel, Zadoth, Jabbua,

22. Belatja, Hanan, Anaja,

23. Hosea, Hanania, Sasub,

24. Sallohes, Bilba, Sobel,

25. Nehum, Sasabna, Maaseja,

26. Ahija, Hanan, Anan,

27. Malluch, Sarim och Baana.

28. Och det andra folket, Presterna, Leviterna, dörrwaktarena, sångarena, Ketinim, och alle de som hade söndrat sig ifrå folken i landen, intill Guds lag, med sin hustrur, söner och döttrar, alle de som det kunde förstå;

29. Och deras mächtige, togo sig det till för sina bröder, och de kommo till att swära och förpligta sig med ed, till att wandra i Guds lag, som igenom Guds tjenare Moie gifwen är, att de bälla och göra wille ena all Israels wår Guds bud, rätt och seber;

30. Och att wi icke skulle gifwa folken i landena våra döttrar; ej heller wår om sönerna taga deras döttrar;

2 Ros. 34: 16. 5 Ros. 1: 3.

31. Desslikes, när folket i landet förer om Sabbathsdagen udgon waro och allaband spising, till att sälja, att wi icke wille taga det af dem om Sabbathen och helgedagen och att wi i sjunde årena wille göra förbättring på allabanda tunga; 2 Ros. 20: 1.

3 Ros. 23: 3. 5 Ros. 6: 12. 5 Ros. 13: 1.

2 Ros. 23: 10. 3 Ros. 25: 4. 5 Ros. 15: 1.

32. Och lägga ett bud uppå oss, att icke ärliga gifwa skulle en tiding af en förlust, till tjensten i wår Guds hus;

33. Tillägga till skådböcker, till dagliga spisoffer, till dagligt brännoffer, på Sabbaths, nymånads och högtiddagom, och till det helgaba, och till syndoffer, der Israels skulle med försonad warda, och till all wår i wår Guds hus.

2 Ros. 23: 30. 4 Ros. 28: 3. 5. 6. 9.

34. Och wi lastade lott emellan Presterna, Leviterna och folket, om wedoffer, det man till vår Guds hus ärliga framsöra skulle, efter våra fäders hus, på bestämd tid, att bränna på HERkans vår Guds altare, såsom det i lagen skrifwet är;

3 Mos. 23: 19. Reh. 13: 31.

35. Och till att ärliga frambära försklingen af vårt land, och försklingen af allo frukt, af all trä till HERkans hus;

2 Mos. 23: 19. 5 Mos. 18: 4.

36. Och försklingen af våra söner, och af vår boskap, såsom det i lagen skrifwet står; och försklingen af vårt få, och af vår får, att wi allt detta skulle hafwa in uti vår Guds hus till Presterna, som i vår Guds hus tjena;

2 Mos. 13: 2. 3 Mos. 27: 26.

37. Och att wi wille frambära försklingen af vår deg, och vårt häsoffer, och frukt af alla handa trä, win och oljo, till Presterna, i kistorna wid vår Guds hus; och vårt lands tiond till Leviterna, så att Leviterna skulle hafwa tionden i alla städer, der vårt äkerwerf är.

3 Mos. 23: 17. 4 Mos. 15: 19, 20. 18: 12.

38. Och Presten Aarons son skall och del hafwa af Leviternas tiond, med Leviterna; så att Leviterna skola bära tionden af sine tiond upp till vår Guds hus, i kistorna, uti Rattshuset.

39. En Israels barn, och Levi barn, skola bära häsoffret af säd, win och oljo, upp i kistorna. Der sammastäds äro helgedomens lärle, och Presterna, som der tjena, och dörrwaktare, och sångare; att wi vår Guds hus icke öfwergiftwo.

11. Capitlet.

Stadens och landens inwånare.

Och öfwerstarna för folket bodde i Jerusalem; men det andra folket lastade lott derom, att af tio skulle en del draga till Jerusalem, den helga staden, till att bo der, och tio belar i städerna.

2. Och folket wälsignade alla de män, som riwiljoge woro till att bo i Jerusalem.

3. Dessa äro hufwuden i landskapen, de om i Jerusalem bodde; men i Juda städer bodde hwar och en på sina ägor, som i deras läder woro; nämliga Israel, Presterna, Leviterna, Retthinim och Salomos tjänares barn.

4. Och i Jerusalem bodde någre af Juda arn, och BenJamin. Af Juda barn:

Athaja, Ussia son, Zacharia sons, Amaria sons, Sephatja sons, Mahalaleels sons, af Parej barn;

5. Och Maaseja, Baruchs son, Cholhose sons, Safaja sons, Adaja sons, Jojaribs sons, Zacharia sons, Siloni sons.

6. All Parej barn, som i Jerusalem bodde, woro fyrahundrad åtta och sextio bugelige män.

7. Dessa äro BenJamins barn: Sallu, Mesullams son, Joeds sons, Jebaja sons, Kolaja sons, Maaseja sons, Itiels sons, Jesaja sons.

8. Och efter honom Sabbai, Sallia, niohundrad åtta och tjugu.

9. Och Joel, Sichi son, war deras föreståndare; och Juda, Safuna son, öfwer den andra delen i stadenom.

10. Af Presterna bodde: Jebaja, Jojaribs son, Zachin.

11. Seraja, Giltia son, Mesullams sons, Zabols sons, Merajoths sons, Abitobs sons, war förste i Guds hus.

12. Och deras bröder, som i husena stassa hade, woro åttahundrad två och tjugu. Och Adaja, Zerohams son, Belajja sons, Amzi sons, Zacharia sons, Pashurs sons, Malchija sons,

13. Och hans bröder öfwerstar ibland fäderna, woro tuhundrad två och fyratio; och Amassai, Asareels son, Ahjai sons, Mesilemths sons, Zimmers sons,

14. Och deras bröder, wälbige män, woro hundrade åtta och tjugu; och deras föreståndare war Sabbiel, Gebolims son.

15. Af Leviterna: Semaja, Safubs son, Asritams sons, Safabia sons, Bunni sons;

16. Och Sabbethai, och Josabab af Leviternas öfwerstar, uti de ärenden som utantill woro wid Guds hus;

17. Och Matthanias, Micha son, Sabbi sons, Assaphs sons, den hufwudet war till att begynna tadsägelse i bönene; och Balbulia den andre ibland sina bröder; och Abda, Sammua son, Galals sons, Jebuthuns sons.

18. Alle Leviterna i den helga stadenom woro tuhundrad fyra och åttatio.

19. Och dörrwaktarna, Akub och Salmon, och deras bröder, som wid dörrarna waktade, woro hundrade två och sjuttio.

20. Men de andre Israel, Prestes och Levites, woro uti alla Juda städer, hwar och en i sinom arfwebel.

21. Och de Nethinim bodde i Ophel; och Ziba, och Gissa hörde till de Nethinim.

22. Höfrestånbarens öfwer de Leviter i Jerusalem war Ussi, Bani son, Sasabia sons, Mattania sons, Micha sons. Utas Affaphs barn woro sångare wid tjensten i Guds hus;

23. Förty Konungens bud war öfwer dem, att sångarena skulle handla troliga, hwar och en på den dag, som honom borde.

24. Och Betahja, Mesesabeels son, af Serahs barn, Zuba sons, war i Konungens stab i all ärendet till folket.

25. Och Zuba barn, som ute woro på bygdene i sin land, bodde somlige i Kiriatb-
Arba, och i dess döttrom, och i Dibon, och i dess döttrom, och i Rabzeel, och dess döttrom.

26. Och i Jesua, Molaba, Bethphalet,

27. HazarSual, BerSeba, och dess döttrom.

28. Och i Bissai, och Methona, och dess döttrom,

29. Och i EnRimmon, Sarega, Jarmuth,

30. Sanoah, Abullam, och dess döttrom; i Lachis, och på dess markt; i Asela, och i dess döttrom. Och de lägrade sig, allt ifrån BerSeba intill Sinnoms dal.

31. Men BenJamins barn af Geba bodde i Richmas, Aija, BethEl och dess dötttrar,

32. Och i Anathoth, Rob, Anania,

33. Hazor, Rama, Gittaim,

34. Hadid, Zeboim, Neballat,

35. Lod, Dno, i timberbaleonom.

36. Och somlige Leviterna, som del hade i Juda, bodde ibland BenJamin.

12. Capitlet.

Presteras namn. Murens wigning.

Deße äro de Prester och Leviter, som upp-
drogo med Serubbabel, Sealtiels son,
och Jesua: Seraja, Jeremia, Esra,

Esra. 2: 1. x.

2. Amaria, Malluch, Gattus,

3. Sechania, Nehum, Meremoth,

4. Jddo, Sinnethoi, Abia,

5. Mijamin, Maabia, Bilga,

6. Semaja, Jojarib, Jedaja,

7. Sallu, Amot, Biltia, och Jedaja. Deße woro hufvuden ibland Presterne, och deras bröder i Jesua tid.

8. Men Leviterna woro deße: Jesua, Binnut, Radmiel, Serobia, Zuba och Mattania, öfwer tackämberet, han och hans bröder.

9. Bafbulia och Unui, deras bröder, woro omkring dem i wakt.

10. Jesua födde Jojakim. Jojakim födde Eljasib. Eljasib födde Jojaba.

11. Jojaba födde Jonathan. Jonathan födde Jaddua.

12. Och i Jojakims tid woro deße öfwerste sader ibland Presterne, nämliga af Seraja: war Meraja; af Jeremia war Hanania;

13. Af Esra war Mesullam; af Amaria war Johanan;

14. Af Malluch war Jonathan, af Sechania war Joseph;

15. Af Harim war Abna; af Merajoth war Seltai;

16. Af Jddo war Zacharia; af Sinnethoi war Mesullam;

17. Af Abia war Siohi; af Mijamin. Moabia war Biltai;

18. Af Bilga war Sammua; af Semaja war Jonathan;

19. Af Jojarib war Mattenai; af Jedaja war Ussi;

20. Af Sallai war Kallai; af Amot war Eber;

21. Af Biltia war Sasabia; af Jedaja war Nethaneel.

22. Och i Eljasibs tid, Jojaba, Johanan och Jaddua, woro öfwerste saderne ibland Leviterna och Presterne bestrifne, under Darios, den Persens rike.

23. Men Levi barn, öfwerste saderne werde bestrifne i Chronicon, allt intill Johanas tid, Eljasibs sons. 1 Chr. 9: 10. x.

24. Och deße woro öfwerstarna i Leviterna: Sasabia, Serobia och Jesua, Radmiel son; och deras bröder jemte dem, till att lofwa och tacka, såsom den Guds mannen David det budit hade, den ena waken wid den andra. 1 Chr. 26: 1. x.

25. Mattania, Bafbulia, Obadja, Mesullam, Salmom och Affub, woro dörrwaktare i waktene wid dörrarna i portomen.

26. Deße woro i Jojakims tid, Jerias sons, Jojabads sons; och i Nehemia d. landshöfdingans, och Prestens Esra d. Skrifställdes tid.

27. Och uti murens wigning i Jerusalem sökte man Leviterna utur all deras rum, att man skulle hafwa dem till Jerusalem, till att hålla wigning med glädje, med tackgelse, med sång, med cymbaler, psaltare och harpor.

28. Och sig församlade sångarens barn och af den ångden omkring Jerusalem, och af Metophati hvar,

29. Och af Gilgals hus, och af den markt

Orba, och Asmabeth; förty sångarena hade byggt sig hyar omkring Jerusalem.

30. Och Presterna och Leviterna renade sig, och renade folket, portarna och muren.

2 Mos. 19: 10.

31. Och jag lät Juda Förklar stiga upp på muren, och beställde två stora tuchchorar; de gingo åstad, den ene på högra sidone ofwanuppå murenom, åt byngporten;

32. Och efter dem gick Hosaja, och hälften af Juda Förklar,

33. Och Asaria, Esra, Mesullam,

34. Juda, BenZamin, Semaja, och Jeremia;

35. Och några af Prestabarnen med trummet, nämliga Zacharia, Jonathans son, Semaja sons, Mattania sons, Michaja sons, Saccurs sons, Assaphs sons;

36. Och hans bröder, Semaja, Asareel, Misalai, Silalai, Maai, Nethaneel och Juda, Hanani med den Guds mansens Davids strängaspel; men Esra den Skriftlärde för dem.

37. Och wid brunnporten, gentöfwer dem, gingo de på trappomen åt Davids stad, uppåt muren om Davids hus, allt intill wattuporten östantill.

38. Den andre tuchchoren gick tvärsifrå dem, och jag efter honom, och hälften af folket, utåt murenom uppåt ngnatornet, allt intill den breda muren;

39. Och uppåt Ephyraims port, och till gamla porten, och till fiskaporten, och till Hananeels torn, och till Rea torn, allt intill fårporten; och blefwo ständande i fängelseportenom.

40. Och sodo alltså de två tuchchorer uti Guds hus, och jag, och hälften af öfverstaarna med mig;

41. Och Presterna, nämliga Eljafim, Raaseja, Minjamen, Michaja, Eljoenai, Zacharia, Hanania, med trummet;

42. Och Baaseja, Semaja, Eleasar, Uffi, Johanan, Malchija, Elam och Eser; och sångarena sångo högt; och Jisrahja war förståndaren.

43. Och stor offer wordo offrad på den samma dagen, och de woro glade; ty Gud hade gjort dem en stor glädje, så att hade qwinor och barn fröjda sig; och Jerusalem glädje hördes längan väg.

44. På den tiden wordo män förskickade öfwer slättstijona, der häsoffer, förstling och tiond uti war, att de skulle samla tillhops af åtromen omkring släbarna, till att utdela

efter lagen för Prester och Leviter; ty Juda hade en glädje af Presterna och Leviterna, att de sodo.

5 Mos. 26: 12.

45. Och de höllo fins Guds walt, och reningenes walt; och sångarena och dörrawaltarena sodo efter Davids och hans sons Salomos bud.

1 Ekr. 25: 1, 2c.

46. Förty i Davids och Assaphs tid wordo siffade öfwerste sångare, och lofsånger, och tacksägningar till Gud.

47. Men hele Israel gaf sångarena och dörrawaltarena belar uti Serubbabels och Nehemia tid, hwar dagen sin bel. Och de gafswo af det helgada Levitomen; och Leviterna gafswo Aarons barnom af det helgada.

13. Capitlet.

Lagen läses. Nehemia resa. Tobia häsofwer. Levi bel. Sabbathebrott. Hedna hustrur.

Och på den tid warbt Mose bok läsen för folksens öron; och warbt funnet deruti skrifwet, att de Ammoniter och de Moabiter skulle aldrig komma uti Guds församling;

5 Mos. 23: 3.

2. Dersföre, att de icke mötte Israels barnom med bröd och watten, utan lejde Bileam emot dem, att han skulle förbanna dem; ändock wår Gud wände den förbannelsen uti wälsignelse.

4 Mos. 22: 5, 2c.

3. Då de nu hörde denna lagen, afstijde de allt blandningsfolk ifrån Israel.

4. Och tillsförene hade Presten Eljasib lagt Tobia häsofwer uti offerlammaren, i wår Guds hus.

5. Förty han hade gjort honom en stor lamm, der de hade tillsförene lagt spisoffer, råfelse, redilap och tiond af såd, win och olja, efter Leviternas, sångarens och dörrawaltarens bud; bertill Presternas häsoffer.

6. Men i allt detta war jag icke i Jerusalem; ty uti andra och tretionde årena Artahastia, Konungens i Babel, kom jag till Konungen; och efter några dagar förwärfde jag lof af Konungenom.

7. Och jag drog åter till Jerusalem; och jag förmärkte, att det icke godt war, som Eljasib med Tobia gjort hade, i det han gjorde honom en lamm i gårdenom till Guds hus.

8. Och mig förtröt det swärliga; och jag kastade all Tobia hus tyg ut för lammaren,

9. Och bad, att de skulle rena lamrarna; och jag lät komma dit i samma staden Guds hus tyg, spisoffer och råfelse.

10. Och jag förnam, att Leviternas belar worbo dem icke gifne; för hwilka sat Leviterna och sångarena woro bortflydde, hwar till sin åder, till att arbeta.

11. Då straffade jag öfwerstarna, och sade: Hwi öfwergifwe wi Guds hus? Men jag församlade dem, och satte dem i sitt rum.

12. Och hele Juda lät komma fram tiond af säd, win och olja, i bråttelen.

13. Och jag satte öfwer bråttelen Selemia Presten, och Babel den Striftslärka, och af Leviterna, Bedaja; och under deras hand Panan, Saccurs son, Mattania sons; förty de woro hållne för trogna män, och dem warbt besaldt uti sista sinom brödbrom.

14. Tånt uppå mig, min Gud, beröfve, och bortkasta icke mina barmhertighet, som jag med mins Guds huse, och i hans wakt, gjorde. Ref. 5: 19.

15. På samma tiden såg jag i Juda trampas i presterna om Sabbathen, och införas kårswar, och åfnar labba med win, druswor, silon och allahanda bördor, till Jerusalem, på Sabbathsdagen; och jag betygade dem på den dagen, då de sålde spisningen.

16. Bodde besittes Exrer derinne; de förbe sist och allahanda waror, och sålde det på Sabbatherna, Juda barnom och Jerusalem.

17. Då straffade jag de öfwersta i Juda, och sade till dem: Swad är det för en ond ting, som I gören, och bryten Sabbathsdagen?

18. Gjorde icke wåre fäder så, och wår Gud lät komma alla denna olyckon öfwer oss, och öfwer denna staden? Och I gören ännu wrekena öfwer Israel siörre, kryptande Sabbathen.

19. Och då portarna i Jerusalem uppdagne woro för Sabbathen, böd jag tillsluta portarna, och besallde, att man icke skulle upplåta dem intill efter Sabbathen; och jag satte några af mina tjenare wid portarna, att ingen börda skulle föras derin om Sabbathsdagen.

20. Så blefwo de främare och löpman, med allahanda waror, om nattena, utanför porten af Jerusalem, en gång och annan.

21. Då betygade jag dem, och sade till dem: Hwi blifwen I om nattena utanför muren? Om I gören så mer, skall min hand komma uppå eder. Ifrå den tiden kommo de intet om Sabbathen.

22. Och jag sade till Leviterna, som rne woro, att de skulle komma och wasta perstarna, till att helga Sabbathsdagen. Min Gud, tänk och på mig för detta bår, och skona mig efter dina stora barmhertighet.

23. Jag såg och på den tiden, att Judarna togo sig hustrur af Asdod, Ammon och Moab;

24. Och deras barn talade half Asdobisc, och kunde icke tala Judisc, utan efter hwars folkens mål.

25. Och jag straffade dem, och bannade dem, och slog några män, och hårdrog dem, och tog en ed af dem wid Gud: I skola icke gifwa edra döttrar deras söner, icke heller taga deras döttrar till edra söner, eller till eder sjelf.

26. Hwaför icke Salomo, Israels Konung, syndat dermed? Och war dock ibland många Hedningar ingen Konung honom lif. Och han war sinom Gud lär; och Gud satte honom till Konung öfwer hela Israel. Likväl kommo de utländska qwinners honom till att synda. 1 Kon. 3: 12.

27. Hwaför I det icke hört, medan I så dant stort ondt gören, och förtagen eder: emot wår Gud med främmande qwinners giftermål? 2 Chr. 1: 12. 2 Sam. 12: 24. 1 Kon. 11: 14.

28. Och en af Jojada barn, Eljasibs sons, öfwersta Prestens, hade besyndat sig med Saneballat den Horoniten; men jag dref honom ifrå mig.

29. Tånt uppå dem, min Gud, som besmitta Presterskapet, och Presterskapens förbund, och Leviternas.

30. Alltså renade jag dem ifrån alla utländska; och beställde Presternas och Leviternas wakt, hwar och en till sitt ämbete;

31. Och till att offra wed, på bestämd tid, och förfelling. Tånt uppå mig, Gud, till det bästa. Ref. 10: 34.

Ände på Nehemia Bok.

Esters Bol.

1. Capitlet.

Ahasveros gästbåd. Bästis straff, dom, straff.

Uti Ahasveros tid, hwilken råbandes war, allt ifrån Indien intill Ethiopien, öfwer hundrade sju och tjugu land;

2. Då han satt på sinom Konungeliga stol, i den staden Susan;

3. I tredje årena hans rikes, gjorde han ett gästbåd när sig, åt alla sina Förstar och tjenare; nämliga dem wälsdigom i Persien och Medien, landshöfdingom och öfwerstom i sin land;

4. På det han skulle låta se fins rikes härliga rikebomar, och det kosteliga prål af sitt majestät, i många dagar, nämliga i hundrade och åttatio dagar.

5. Då de dagar uti woro, gjorde Konungen ett gästbåd allo folkena, som i stadenom Susan war, både stora och små, i sju dagar, uti en sal i trädgårdens invid Konungshuset.

6. Der woro upphängb hwit, röd och gul tapeter, sattad med linnen och starksalarståg, uti fuftringar på marmorstobar. Bänterna woro af guld och silfwer, på golfwena, som lagdt war med gröu, hwit, gul och swart marmorsten.

7. Och dryckerna bar man in uti gylbene lar, och ju annor och annor lar, och Konungsligt win tillfyllt, såsom Konungen det wäl förmådde.

8. Och man lade ingom före hwad han brida skulle; ty Konungen hade befallt alla föreståndarena i sitt hus, att hwar och en skulle göra såsom honom lyfte.

9. Och Drottningen Bästis gjorde också ett gästbåd för qwinnaorna uti Konungshusena, der Konung Ahasveros plågade wistas.

10. Och på fjunde bagen, då Konungen warbt lustig af winet, sade han till Nebuman, Bistha, Parbona, Bigtha, Abagtha, Sethar och Characa, de sju lamererate, som fcr Konung Ahasveros tjente,

11. Att de skulle hafwa Drottning Bästis in för Konungen, med Drottningakrono, på det han skulle låta folket och Förstarna se bennes dägclighet; ty hon war dägclig.

12. Men Drottning Bästis wille icke komma efter Konungens ord, genom hans la-

mererate. Då warbt Konungen gansta wred, och upptänd i grymbet.

13. Och Konungen sade till de wisa, som i landsseder förarne woro; ty Konungens ärende måste hafwas insfr alla förståndiga i lag och rätt;

14. Men de näste, som när honom woro, woro Charfena, Sethar, Admatha, Tharsis, Metes, Marsena och Memuchan, de sju Förstar af Persien och Medien, som sågo på Konungens ansigte, och såto främst i rikena;

15. Swad man göra skulle Drottning Bästis för en rätt, berfdre att hon icke gjort hade efter Konungens ord, genom hans lamererate.

16. Då sade Memuchan insfr Konungenom och Förstarna: Drottning Bästis hafwer icke allenast illa gjort emot Konungen, utan och emot alla Förstar, och allt folk uti Konung Ahasveros landom.

17. Förty detta stycket af Drottningen kommer wäl ut till alla qwinnor, så att de stola förakta sina män för sin ögon, och stola säga: Konung Ahasveros böd Drottningene Bästis komma insfr sig, men hon wille icke.

18. Så warba nu de Förstinnor i Persien och Medien sammalunda sägaande till alla Konungens Förstar, när de så detta Drottningenes stycke höra; så skall föraktelse och wrede nog upphäwa sig.

19. Om Konungenom så täckes, så låte han ett Konungsligt bud af sig utgå, och strifwa efter de Persers och Meders lag, hwilken man icke öfwerträda tör, att Bästis icke mer skall komma insfr Konung Ahasveros; och Konungen gifwe hennes rike hennes nästo, den bättre är än hon. Dan. 6: 8.

20. Och att detta Konungens bref som göras skall, må förtunnadt warba i hela rikena, det wäl stort är, att alla qwinnor måga hålla sina män för ögon, ibland både små och stora.

21. Detta täcktes Konungenom och Förstarna; och Konungen gjorde efter Memuchans ord.

22. Då worbo bref utsänd i all Konungens land, i hwart landet efter dess strift, och till hwart folk efter dess tungomål, att hwar och en man skulle wara husbonde i sitt hus; och lät tala efter fins folks tungomål.

2. Capitlet.

Drottning söles i Basibis stad. Esther väljes.
Bigthan hängs.

Seban detta skedd war, när Konungens Ahasveros wrede hade fattat sig, som han Basibi ihåg, hwad hon gjort hade, och hwad om henne beslutet war.

2. Då sade Konungen swenner, som honom tjente: Man söse Konungenom upp dägelliga unga jungfrur;

3. Och Konungen beställe skåbare i all land i sitt rike, att de låta komma tillhopa alla dägelliga unga jungfrur, intill den staden Susa i fruhuset, under Hegai hand, Konungens kamererares, hwillen qwinnowaltaren wasta skule, och så dem deras skrud;

4. Och hwilken pigan Konungenom täckes, den blifwe Drottning i Basibis stad. Det behagade Konungenom, och han gjorde så.

5. Då war en Judisk man i Susans stad, han het Mardechai, Sais son, Simej sons, Kis sons, Jemini sons;

6. Den med bortförd war ifrå Jerusalem, då Jechonia, Juda Konung, bortförd war, hwillen Nebucadnezar, Konungen i Babel, bortförde. 2 Kon. 24: 14.

7. Och han war förmyndare till Sadaffa, denna är Esther, fins faderbroders dotter; förty hon hade hwarlen fader eller moder, och hon war en sager och dägelig pig; och då hennes fader och moder blefwo döde, tog Mardechai henne för sin dotter.

8. Då Konungens bud och beslut wardt kunnigt, och många pigor woro tillhopahem-tade till staden Susa, under Hegai hand, wardt Esther och tagen uti Konungshuset, under Hegai hand, qwinnowaltarens.

9. Och pigan täcktes honom, och hon fann barmhertighet för honom; och han stundade sig med hennes skrud, att han skulle få henne hennes del, och sju dägelliga pigor utaf Konungshuset bertill; och han satte henne med hennes pigor uti bästa rummet i fruhuset.

10. Och Esther sade honom intet utaf sitt folk, eller sitt slägte; förty Mardechai hade bubit henne, att hon skulle icke sägat.

11. Och Mardechai spatserade hwar dag i gårdenom åt fruhuset, att han måtte förnimma, om wäl ginge med Esther, och hwad med henne ste kunde.

12. Då nu hwarjo pigones bestämda tid kom, att hon skulle komma till Konungen Ahasveros, seban hon hade warit i tolf månader i fruprydnig; förty deras pryðelse

måste så mycken tid hafwa, nämliga sex månader med balsam och myrrham, och sex månader med godt speceri, så woro ti qwinnoworna tillprydda;

13. Och så gick då en pigan in till Konungen; och hwilka hon wille, måste man få henne, som med henne gå skulle ifrå fruhuset till Konungshuset.

14. Och när en om aftonen infom, gick hon om morgonen ifrå honom in uti det andra fruhuset, under Saasgas hand, Konungens kamererares, frillowaltarens; och hon måste icke komma igen till Konungen, utan Konungenom täcktes, och han lät falla henne wid namn.

15. Då nu Esthers tid kom, Abibails dotter, Mardechai faderbroders, den henne för dotter tagit hade, att hon skulle komma till Konungen, begärade hon intet annat, än de Hegai, Konungens kamererare, qwinnowaltaren, sade henne före. Och Esther fann nåd för alla dem, som sågo uppå henne.

16. Men Esther wardt tagen till Konungen Ahasveros, uti Konungshuset, i tionde månadenom, den Thebeth kallad; i sjunde årena hans rikes.

17. Och Konungen fick Esther får öfwer alla qwinnowor, och hon fann nåd och barmhertighet för honom, för alla jungfrur; och han satte Drottningakrono uppå hennes huiwud, och gjorde henne till Drottning i Basibis stad.

18. Och Konungen gjorde ett stort gästbåd, till alla sina förstar och tjenare; och gästbådet war för Esthers stull; och lät landen hafwa roslighet, och gaf ut Konungsliga skänker.

19. Och då man annan gång församlade jungfrur, satt Mardechai wid Konungens dörr.

20. Och Esther hade ännu icke sagt sitt slägte, eller folk, såsom Mardechai henne budit hade; ty Esther gjorde efter Mardechais ord, lika som då han hennes förmyndare war. Est. 6: 1.

21. På samma tiden, då Mardechai wid Konungens dörr satt, woro twå Konungens kamererare wrede, Bigthan och Theres, jem dörrerna waltade, och hade i sinnet, att de wille slå uppå Konungen Ahasveros. Est. 6: 2.

22. Det förnam Mardechai, och lät Drottningena Esther så weta det; och Esther satte bet för Konungenom, på Mardechai wägnar.

23. Och då man ransakade derefter, wardt

det så funnet; och de wordo både hängde i träen; och det wardt bestrifwet i Chronicon för Konungenom. Esh. 6: 1.

3. Capitlet.

Haman's Roltet, ifwer, bref.

Gedan detta sket war, upplafte Konungen Haman, Medatha son, den Agagiten, och upphöjde honom; och satte hans stol öfwer alla Förfar, som när honom woro.

2. Och alle Konungens tjenare, som för Konungens dörr wistades, böjde knän och tillbådo Haman; ty Konung Ahasveros hade så budit. Men Mardechai böjde icke knän, och tillbad honom intet.

3. Då sade Konungens tjenare, som för Konungens dörr woro, till Mardechai: Hwi öfwerträder du Konungens bud?

4. Och som de hwar dag sade honom sådant, och han stötte intet derom, sade de det för Haman, att de skulle få se, om Mardechai wille blifwa ståndandes wid sin ord; ty han hade sagt dem, att han war en Jude.

5. Och då Haman såg, att Mardechai icke böjde honom knän, ej heller tillbad honom, wardt han full med grymhet;

6. Och räknade för litet, att han skulle bära sina hand på Mardechai allena; ty de hade sagt honom om Mardechai folk; utan han ser efter att förgöra Mardechai folk, alla de Judar som i hela Ahasveros rike woro.

7. Uti första månadenom, det är i den månaden Nisan, i tolfte åren Konungs Ahasveros, wardt lotten kastad för Haman, ifrå den ena dagen till den andra, och ifrå månad, allt intill den tolfte månaden, det är den månaden Adar. Esh. 9: 24.

8. Och Haman sade till Konung Ahasveros: Ett folk är förstördt, och hafwer belat sig ibland all folk i all dins rikes land, och deras lag äro annor än all folks, och de göra icke efter Konungens lag; och Konungenom står icke till görande att låta dem så blifwa.

9. Om Konungenom så tådes, så strifwe att man förgör dem; så vill jag uppväga tiotusen centener silfwer i arbetares hand, till att låta inkomma uti Konungens kammar.

10. Då tog Konungen sin ring af handene, och gif Haman, Medatha son, den Agagitenom, Judarnas fienda. Esh. 8: 2.

11. Och Konungen sade till Haman: Silfret ware dig stänkt, och folket dertill, att du må dermed göra hwad dig tådes.

12. Då kallade man Konungens skrifware,

på trettonde dagen i första månadenom; och wardt skrifwet, såsom Haman befallde, till Konungens Förfar och till landshöfdingarna, både här och der i landen, och till höfmitmännen för hwart folket i landen här och der, efter hwars och ens folks skrift, och efter deras mål, under Konung Ahasveros namn, och med Konungens insegl försegladt.

13. Och bresmen wordo försänd med båd, uti all Konungens land, till att förgöra, bräpa och förlägga alla Judar, både unga och gamla, barn och qwinnor, allt på en dag, nämliga på trettonde dagen i tolfte månadenom, det är den månaden Adar; och till att stölla deras gods.

14. Alltså höll breswet inne, att ett båd utgånget war i all land, till att förfunna all folk, att de på den samma dagen skulle redo wara.

15. Och båden gingo ut med hast, efter Konungens befallning, och i staden Susan wardt uppslaget ett påbud; och Konungen och Haman såto och drucko; och staden Susan wardt bekyrdat. Esh. 4: 8.

4. Capitlet.

Mardechai gråt, begäran. Esterh urfält, satta.

Då Mardechai förnam hwad sket war, ref han sin kläder sönder, och drog en säck uppå, och ströbde aflo uppå sig; och gick ut midt i staden, ropandes högeliga och klageliga; Jon. 3: 6.

2. Och kom insför Konungens dörr; ty ingen måtte komma in genom Konungens dörr, som en säck hade på sig.

3. Och i all land, dit som Konungens ord och bud räckte, war en stor jämmer ibland Judarna; och många fastade och gretto, förjde, och lågo i sänder och i aflo.

4. Då kommo Esterh's tjenstegior, och hennes kamererare, och sade henne det. Då wardt Drottningen swärliga försärad; och hon sände kläder till Mardechai, att han skulle draga dem uppå, och lägga säcken af sig; men han tog dem intet.

5. Då kallade Esterh Satach, en af Konungens kamererare, som för henne stod, och gaf honom befallning till Mardechai, att hon måtte få weta hwad det wore, och hwi han gjorde så.

6. Då gick Satach ut till Mardechai, der han stod på gatone i stadenom, utanför Konungens port.

7. Och Mardechai sade honom allt det honom händt war, och summon af silfret,

som Haman tillredt hade, till att wäga in uti Konungens kammar, för Judarnas skull, att han måtte förgöra dem;

8. Och såd honom afstriftena af budet, som i Susa uppslaget war på deras förberf, att han skulle det låta se Esther; och bød henne att hon skulle ingå till Konungen, och bedas en bön af honom, och så weta af honom om sitt folk. Esth. 3: 15.

9. När Satach kom in, och sade Esther Mardechai ord,

10. Sade Esther till Satach, och lät säga Mardechai:

11. Det weta alle Konungens tjenare och folket i Konungens land, att hwilken som ingår till Konungen i den inra gården, ware sig man eller qwinna, den icke skall dö, den skall efter lagen sträfs dö, utan så är, att Konungen rädder ut emot honom den guldene spiron, att han dermed må lefwandes blifwa; men jag är nu intet kallad i tretio dagar, till att komma in till Konungen.

12. Då denna Esther's ord worde sagd Mardechai,

13. Bad Mardechai säga henne igen: Tänk icke det, att du undsätter ditt lif, efter du äst i Konungens hus, för alla Judar.

14. Förty om du i denna gången tiger stilla, så kommer Judomen en hjälp och undsättning af en annan wäg, och du och dina faders hus warber förgaendes; och ho wet, om du icke för denna tidens skull äst kommen till riket?

15. Esther lät swara Mardechai:

16. Så gåd nu bort, och församla alla Judar, som i Susa för handene äro; och faster för mig, så att I icke äten eller driden i tre dygn, hwarken dag eller natt; jag och mina tjenarinnor wilje också fasta; och så will jag gå in för Konungen, emot budet; blifwer jag borto, så är jag borto.

17. Mardechai gick bort, och gjorde alltså, som Esther honom budit hade.

5. Capitlet.

Esther's unneff, bön. Hamans stryf, råb, galge.

På tredje dagen klädde Esther sig i Drottningaklädnad, och gick in i gården för Konungsbuset, innerst emot Konungsmalet; och Konungen satt på sinom Konungsliga stol i Konungshusena, twärt emot dörrerna i buset.

2. Och då Konungen såg Esther Drottningena stå i gårdenom, fann hon nåde för

hans ögon; och Konungen räckte ut den guldene spiron i sine hand emot Esther. Så gick Esther fram, och tog på ändan af spirone.

3. Då sade Konungen till henne: Hwad vill du, Drottning Esther, och hwad begärar du? Ja, och hälften af riket skall dig gifwet warda.

4. Esther sade: Om Konungenom täcktes, så komme Konungen och Haman i dag till en måltid, som jag tillredt hafwer.

Esth. 7: 1.

5. Konungen sade: Skynder eder, att Haman må göra, som Esther sagt hafwer. Och Konungen och Haman kommo till måltiden, som Esther tillredt hade.

6. Då sade Konungen till Esther, när hon win brudt hade: Hwad bedes du? Det skall dig gifwet warda; och hwad begärar du? Ja, och hälften af mitt rike, det skall dig ste.

7. Esther swarade, och sade: Min bön och begär är:

8. Hafwer jag funnit nåd för Konungenom, och Konungenom täcktes gifwa mig min bön, och göra mitt begär, så komme Konungen och Haman till måltid, som jag för dem tillreda will, så will jag i morgon göra som Konungen sagt hafwer.

9. Så gick Haman den dagen glad derut, och lustig; och då han såg Mardechai wid Konungens dörr, att han icke uppkod, och icke en tid rödde sig för honom, wardt han full med wrebe öfwer Mardechai.

10. Men Haman lät det intet bekomma sig; och då han hemkom, sände han, och lät kalla sina wänner, och sina hustru Seres;

11. Och förtäljde för dem sina rikedomars härlighet, och sina barnas myckenhet, och huru Konungen hade gjort honom wärdig, och att han upphöjd war öfwer Konungens förstar och tjenare.

12. Och sade Haman ytterligare: Ed hafwer Drottningen Esther ingen låtit komma med Konungenom till den måltid, som hon tillredt hade, utan mig; och är jag beflädes i morgon huden till henne, med Konungenom.

13. Men med detta allt kan jag intet wara tillfrids, så länge jag ser den Judan Mardechai sitta för Konungens dörr.

14. Då sade till honom hans hustru Seres, och alle hans wänner: Låt upprepa en galga, femtio alnar hög, och säg i morgon Konungenom, att man låter hänga den

Mardechai uti; så kommer du med Konungen genom glad till måltid. Det tacktes Haman väl, och han lät upprepa en galga.

6. Capitlet.

Konungen kungslas, besöker. Haman råder, ärar, förtä.

Uti den samma nattene kunde Konungen intet sova, och lät hemta Chronikor och Historier; och de wordo läsa för Konungen.

Esth. 2: 23.

2. Då rådde man der uppå, der strifwet war, huru Mardechai hade gjort förwaring, att de twå Konungens kamererare, Bigthan och Teres, som waktade wid dörrerna, hade i sinnet lå uppå Konungen Abasveros.

Esth. 2: 21. x.

3. Och Konungen sade: Swad hafwe wi gjort Mardechai till äro och lön dersföre? Då sade Konungens swenner, som honom tjente: Honom är intet stedt.

4. Och Konungen sade: Ho är der i gårdenom? Ty Haman war kommen i gården, utanför Konungshuset, att han skulle säga Konungen om Mardechai, att han måtte hänga i galganom, som han honom tillredt hade.

5. Och Konungens swenner sade till honom: Si, Haman står ute på gårdenom. Konungen sade: Låt honom komma in.

6. Då Haman kom in, sade Konungen till honom: Swad skall man göra dem manne, som Konungen gerna ära will? Men Haman tänkte i sitt hjerta: Swem skulle Konungen gerna wilja göra äro, utan mig?

7. Och Haman sade till Konungen: Den man, som Konungen gerna will ära,

8. Honom skall man hafwa fram, och kläda uppå honom Konungslig kläder, de Konungen pågar draga, och den häst, som Konungen pågar uppå rida, och att man sätter en Konungslig trono på hans hustru;

9. Och man må få den klädningen och hästen uti en Konungens första hand, att han tilläder den man, som Konungen gerna ära will, och förer honom på hästenom efter stadsgatorna, och låter ropa framför honom: Så skall man göra dem, som Konungen gerna ära will.

10. Konungen sade till Haman: Skynba dig, och tag klädningen och hästen, såsom du sagt hafwer, och gör alltså med dem Judanom Mardechai, som för Konungens dörr sitter; och lät intet fattas, af allt det du sagt hafwer.

11. Så tog Haman klädningen och hästen, och klädde på Mardechai, och förde honom på stadsgatorna, och ropade framför honom: Så skall man göra dem manne, som Konungen gerna ära will.

12. Och Mardechai kom igen inför Konungens dörr; men Haman skynbade sig hem, och förjde med styldt hustru;

13. Och förtäljde sine hustru Seres, och allom sinom wännom, allt det honom händt hade. Då sade till honom hans wise, och hans hustru Seres: Är Mardechai af Juda så, för hwilkom du hafwer begynt att falla, så hafwer du ingen magt med honom, utan du måste falla för honom.

14. Wid de ännu med honom talade, kommo Konungens kamererare dertill, och hastade på Haman, till att komma till måltidena, som Esther tillredt hade.

7. Capitlet.

Konungen frågar. Esther beder. Haman hänges.

Då Konungen kom neder med Haman till måltiden, som Drottningen Esther tillredt hade,

Esth. 5: 4. 5.

2. Sade Konungen till Esther, på den andra dagen, då han win druckit hade: Swad bedes du, Drottning Esther, det man dig gifwa råd? Och hwad begärar du? Ja, och halfwa riket, det skall se dig.

3. Drottningen Esther svarade, och sade: Hafwer jag funnit nåd för dig, o Konung, och om Konungenom så tådes, så gif mig mitt lif för mina böns skull, och mitt folk för mitt begärs skull.

4. Ty wi äro sålde, jag och mitt folk, till att wi stole förgöras, lås ibjäl och förläggas; Gud gifwe, att wi dock hade till trälrar och trälinnor sålde warit, så wille jag hafwa tegat; och hade då fienden icke gjort Konungenom skada.

5. Konungen Abasveros talade, och sade till Drottningen Esther: Swilken är den? Eller ho är den som sådant tör sätta sig i sinnet att göra?

6. Esther sade: Den fienden och hataren är denne onde Haman. Men Haman waridt försträckt för Konungenom och Drottningene.

7. Och Konungen stod upp ifrå måltidene, och ifrå winet, i sine grumbet, och gick in uti trädgården wid huset; och Haman stod upp, och bad Drottningena Esther om sitt lif; ty han såg, att honom war ondt beredt af Konungenom.

8. Och då Konungen kom åter igen af trädgårdenom wid huset, in uti salen, der man ätit hade, lutade Haman in på bänken, der Esther på satt. Då sade Konungen: Will han och öfwerfälla Drottningena här i husena när mig? Då det ordet gic utu Konungens mun, försthyde de Hamans ansigte.

9. Och Harbona, en af kamererarena inför Konungenom, sade: Si, uti Hamans hus står en galge femtio alnar hög, som han till Mardechai gjort hafwer, hwilken för Konungenom godt talat hafwer. Konungen sade: Låt hänga honom deruti.

10. Alltså hängde man Haman i galgan, som han till Mardechai gjort hade. Sedan fastade sig Konungens wrede.

8. Capitlet.

Mardechai ära. Esther's dö, bref. Juda fröjd.

På den dagen gaf Konungen Ahasveros Drottningene Esther Hamans Judarnas fiendans, hus; och Mardechai kom för Konungen; förty Esther lät förstå, huru han war henne älskommen. Esth. 2: 20.

2. Och Konungen tog sin ring af, som han af Haman tagit hade, och fide Mardechai. Och Esther satte Mardechai öfwer Hamans hus. Esth. 3: 10.

3. Och Esther talade ytterligare för Konungenom, och föll honom till fota, gret och bad honom, att han skulle tillintetgöra Hamans den Agagitens ondska, och hans uppsåt, som han emot Judarna för händer hade.

4. Och Konungen räckte den gyldene spiron till Esther. Då stod Esther upp, och trädde fram för Konungen;

5. Och sade: Om Konungenom täckes, och jag hafwer funnit nåd för honom, och det så wore Konungenom beläget, och om jag täckes honom, så skrifwe man, att Hamans uppsåts bref, Medatha sons, den Agagitens, måga warda igenkallade, de han utskrifwit hafwer till att förgöra Judarna i all Konungens land.

6. Ty huru kan jag lida det onda, som mitt folk uppå gällor? Och huru kan jag se uppå min släktis förderf?

7. Då sade Konungen Ahasveros till Drottningen Esther och till Mardechai den Judan: Si, jag hafwer gifwit Esther Hamans hus, och honom hafwer man hängt i en galga, derföre att han bar sina hand på Judarna.

8. Så skrifwer I nu ut för Judarna, såsom eder täckes, under Konungens namn, och

befeglet med Konungens ring; förty de skrifwelse, som under Konungens namn skrifwas, och med Konungens ring befeglade warda, dem måtte ingen igenkalla.

9. Så wordo Konungens skrifware kallade, på den tiden i tredje månadenom, det är den månaden Siban, på tredje och tjugonde dagen; och wardt skrifwet såsom Mardechai böd, till Judarna, och till Förstarna, landshöfdingarna och höfwitsmännerna i landet, allt ifrån Indien intill Ethiopien, nämligen i hundrade sju och tjugu land; hwarjo lande efter sina skrift, hwarjo folk efter sitt mål.

10. Och den strefs under Konung Ahasveros namn, och med Konungens ring befejlades; och han sände breswen med ribande båd på nuga mular.

11. Och besallde Judomen, der som de woro i städerna, att de skulle församla sig, och stå för deras lif, och förgöra, dräpa och förlägga, all lands och folks magt, som dem bekräfwade, med deras barn och qwinnor, och taga deras gods;

12. På en dag i all Konungens Ahasveros land, nämligen på trettonde dagen i tolfte månadenom, det är den månaden Abar.

13. Och breswets innehållelse war, att et bud utgifwet war i all land, till att hängöra all folk, att Judarna skulle på den dagen redo wara till att hämnas öfwer deras fiendar. Esth. 3: 13. 9: 1.

14. Och de ribande båden på mular ride ut snarliga och med hast, efter Konungens ord; och påbudet wardt uppslaget i Susans stad.

15. Men Mardechai gic ut ifrån Konungenom, i Konungsligom klädom, gult och hwitt, och med en stor guldkrona, klädd uti en linnen och purpurmantel; och saden Susan fröjbade sig och war glad.

16. Men Judomen war uppgånget ljus och fröjd, glädje och ära.

17. Och i all land och städer, dit Konungens ord och bud räckte, der wart ibland Judarna fröjd, glädje, lust och goda dagar; så att många af folken i landet wordo Judar; ty Judarnas fruktan tem öfwer dem.

9. Capitlet.

Juda hämd. Hamans söner dräpas. Purim.

Uti tolfte månadenom, det är den månaden Abar, på trettonde dagen, hwilken Ko-

nungens ord och bud förelagt hade, att man det göra skulle; rätt uppå samma dagen då fienderna skulle öfverfallit Judarna, wände det sig så, att Judarna skulle öfverfalla sina fiender.

Esth. 3: 13. 8: 13.

2. Så församlade Judarne sig i deras städer, i allom Konungs Ahasveros landem, att de skulle göra anfall på dem som dem ondt ämnade; och ingen kunde stå emot dem; förty deras fruktan war kommen öfwer all folk.

3. Och alle öfwerstarna i landen, och Hérstarna, och landshöfdingarna, och Konungens ämbetsmän höllo Judarna i äro; ty Mardechai fruktan kom öfwer dem.

4. Förty Mardechai war mynbig i Konungens hus, och hans rykte hördes i all land, huru han wärte till, och wardt wäldig.

5. Alltså slogo Judarna alla sina fiendar med swärd, dråpo och neberlade dem; och gjorde efter sin wilja på dem som dem fiender woro.

6. Och i Susans stad slogo Judarna och dråpo femhundrad män.

7. Dertill slogo de Parsandatha, Dalphon, Asportha,

8. Boratha, Abasja, Aribatha,

9. Parmastha, Arisai, Aridai, Bajesatha,

10. De tio Hamans söner, Medatha sons, Judarnas fiendas; men wid deras ägobelar kommo de intet.

11. På samma tiden kom talet på de slagga i Susans stad inför Konungen.

12. Och Konungen sade till Drottningen Esther: Judarna hafwa i Susans stad slaggit och neberlagt femhundrad män, och de tio Hamans söner; hwad skola de göra i de andra Konungens land? Hwad bedes du, att man big gifwa skall? Och hwad begärar du mer, att man göra skall?

13. Esther sade: Om Konungenom täckes, så låte han od i morgon Judarna göra i Susan efter det bud, som i dag warit hafwer, att de måga hänga de tio Hamans söner i galga.

14. Och Konungen befallde att göra så; och budet wardt i Susan uppslaget, och de tio Hamans söner wordo hängde.

15. Och Judarna församlade sig i Susan på fjortonde dagen i den månaden Adar, och slogo ihjäl i Susan trehundrad män; men wid deras ägobelar kommo de intet.

16. Men de andre Judar i Konungens landem kommo tillfammen, och slobo för sitt if, att de måtte göra sig rolighet för sina

fiendar, och slogo sina fiendar fem och sjutio tusend; men wid deras ägobelar kommo de intet.

17. Detta skedde på trettonde dagen i den månaden Adar; och på fjortonde dagen i samma månadenom höllo de hwilo; den gjorde de sig till en wällusts och fröjds dag.

18. Men de Judar i Susan woro tillfammenkomne, både på trettonde och fjortonde dagen; och höllo hwilo på femtonde dagen; och den dagen gjorde man till en wällusts och glädjes dag.

19. Dersöre gjorde de Judar, som på byggena och i småstäderna bodde, den fjortende dagen i den månaden Adar till en wällusts och glädjes dag, och sände den ene dem andra skänker.

20. Och Mardechai skref allt detta som skedt war, och sände brefwen till alla Judar, som woro uti all Konung Ahasveros land, både när och fjerran;

21. Att de skulle wedertaga och hålla den fjortonde och femtonde dagen i den månadenom Adar, hwart år;

22. Efter de dagar, i hwilka Judarna till ro komne woro för sina fiendar, och efter den månaden, i hwilkom deras sorg och glädje, och deras gråt i wällust wänd wardt; att de skulle dem hålla för wällusts och glädjes dagar, och sända den ene dem andra skänker, och dela med de fattiga.

23. Och Judarna togo derwid, och gjorde som de begynt hade, och det Mardechai till dem skref;

24. Huruledes Haman, Medatha son, den Agagiten, alla Judars fiende, hade i sinnet att förgöra alla Judar, och låta lasta lott, till att försträcka och förgöra dem;

Esth. 3: 7.

25. Och Huru Esther hade ingångit till Konungen och befallt, att hans ounda uppsåt, som han emot Judarna tänkte, måtte genom bref wändas in på hans hufwud; och huru man honom och hans söner hade hängit i galga;

26. Af hwilko desse dagar kallades Purim, efter lottsnamnet, efter all detta brefs ord, och hwad de sjelfwe sett hade, och hwad till dem rådt hade.

27. Och Judarna togo det uppå sig och sina säd, och uppå alla dem som gåfwo sig till dem, att de icke wille gå härifrå;

28. Att de ju wille hålla dessa två dagarna hwart år, såsom de förestrefne och förelagde woro, så att desse dagar icke skulle förgåtna,

utan hållne warba, barn efter barn i alla slägter, i all land och släder; det äro de dagar Purim, hwilke icke stola brutne warba ibland Judarna, och deras åminnelse icke förgås när deras säd.

29. Och Drottningen Esther, Abihails dotter, och Mardechai den Juden, skrefwo med alla magt, till att fast göra detta andra brefwet om Purim;

30. Och sände brefwen till alla Judar, uti de hundrade sju och tjugu land i Konungs Abasveros rike, med vänlig och trofast ord;

31. Att de skulle hålla dessa dagar Purim på deras bestämde tid, såsom Mardechai den Juden, och Drottningen Esther dem förelagt hade; såsom de uppå sina själar och uppå sina säd anammat hade det ärendet om fastsone och ropet.

32. Och Esther befallde stadfästa detta ärendet om Purim, och skrifwa uti en bok.

10. Capitlet.

Konungens magt. Mardechai munnbigget.

Och Konung Abasveros lade en stätt upp i landet, och uppå barna i hafwet.

2. Men allt det under hans wålb och magt stebde, och om den stora härlighet, som Konungen gaf Mardechai, si, det är skrifwet uti de Konungars Chronico i Meden och Persien.

3. Ty Mardechai den Juden war den andre näst Konungenom Abasveros, och stor ibland Judarna, och täd för alla sina bröder; den der sökte det godt war för sitt folk, och talade det bästa för allo sine säd.

Ände på Esthers Bok.

Jobs Bok.

1. Capitlet.

Jobs fromhet, frekelse, tålmod.

En man war uti det landet Uz, som het Job; han war from och rättfärdig, gudfruktig, och flydde det onda.

2. Och honom wordo sädde sju söner och tre döttrar.

3. Och han ägde sjutusen får, tretusen camelar, femhundrade par oxar, och femhundrade åsninnor, och ganska mycket tjenstefolk; och han war mäktigare än alle de i österlanden bodde.

4. Och hans söner gingo bort, och gjorde gästgärd, hwar sin dag i sitt hus; och sände bort, och låto bjuda sina tre systrar, till att äta och brida med sig.

5. Och när en gästgärdsdagen ute war, sände Job bort och begade dem; och stod bittida upp om morgonen, och offrade brännoffer, efter allas deras tal. Förty Job tänkte: Mine söner kunna hafwa syndat, och wälsignat Gud i sin hjerta. Så gjorde Job hwar dag.

6. Men det hände på en dag, då Guds barn kommo, och trädde fram för HERAN, kom Satan och med dem. Job 38: 7.

7. Men HERAN sade till Satan: Hvaran kommer du? Satan swarade HERAN

nom, och sade: Jag hafwer farit genom landet allt omkring.

1 Petr. 5: 8.

8. Då sade HERAN till Satan: Hafwer du icke gifwit att uppå min tjenare Job? Ty hans life är icke i landena, from och rättfärdig, gudfruktig, och flyr det onda.

9. Satan swarade HERANOM, och sade: Menar du, att Job fruktar Gud förgäfwet?

10. Hafwer du dock förwarat honom, hans hus, och allt det han hafwer allt omkring. Du hafwer wälsignat hans handawerk, och hans gods hafwer utspridt sig i landena.

11. Men råf ut dina hand, och kom wid allt det han äger; det gäller, han skall wälsigna dig i anfigtet.

12. HERAN sade till Satan: Si, allt det han äger ware i dine hand, allena wid honom sjelfwan kom icke dina hand. Då gid Satan ut ifrån HERANOM.

13. Men den dagen, då hans söner och döttrar äto och drucko win i deras äldsta broders hus,

14. Kom ett käd till Job, och sade: Man plöjde med oxarna, och åsninnorna gingo der när i bet;

15. Då föllo de af rifa Arabien till, och togo dem, och slogo brängerna med swärdegg; och jag undslapp allena, att jag skulle säga dig bet.

16. Medan han ännu talade, kom en annan, och sade: Guds eld föll af himmelen, och brände upp sären och drängerna, och förtärde dem; och jag slapp allena undan, att jag skulle säga dig det.

17. Medan han ännu talade, kom en och sade: De Ghalbeer gjorde tre spetfår, föllo till camelarna, och togo dem, och slogo drängerna med svärdegg; och jag slapp allena undan, att jag skulle säga dig det.

18. Medan han ännu talade, kom en och sade: Dine söner och döttrar äto och drucko i deras äldsta broders hus;

19. Och si, der kom ett stort wäder utaf öfnene, och stötte på husens fyra hörn, och lastade det på pilstarna, att de blefwo döde; och jag slapp allena undan, att jag skulle säga dig det.

20. Då stod Job upp, och ref sönder sin kläder, och ref sig i hufvudet, och föll ned på jordena, och tillbad;

21. Och sade: Jag är naken kommen af mine moders lif; naken skall jag åter fara dit; HERRn gaf, och HERRn tog; wälsignadt ware HERrans Namn.

22. I allt detta syndade Job intet, och gjorde intet därfligt emot Gud.

2. Capitlet.

Jobs plåga, smälet, wänner.

Det begaf sig på en dag, då Guds barn kommo, och trädde fram för HERran, att Satan och kom med dem, och trädde fram för HERran.

2. Då sade HERren till Satan: Swadan kommer du? Satan svarade HERranom, och sade: Jag hafwer farit genom landet allt omkring.

3. HERren sade till Satan: Hafwer du icke gifwit att på min tjenare Job? Ty hans life är icke i sandena, from och rättfärdig, gudfruktig, och flyr det onda, och står ännu i sine fromhet; och du eggade mig, att jag utan sal hafwer förderfwat honom.

Job 1: 6, 7, 8.

4. Satan svarade HERranom, och sade: Gud för hud, och allt det en man hafwer, låter han för sitt lif.

5. Men rädd ut dina hand, och kom wid hans ben och fött; det gällar, han skall wälsigna dig i ansigtet.

Job 1: 11.

6. HERren sade till Satan: Si, han ware i dine hand; dock stona hans lif.

7. Då for Satan ut ifrå HERrans ansigte, och slog Job med ond sår, ifrå hans fotablad upp till hans hjeska.

8. Och han tog ett stycke af en potta, och strapade af sig dermed, och satt i asfo.

9. Och hans hustru sade till honom: Står du ännu i dine fromhet? Wälsigna Gud, och då.

10. Men han sade till henne: Du talar såsom de dåraktiga qwinnor tala. Hafwe wi fått godt af Gudi, stole wi och icke anamma det onda? Uti allt detta syndade Job icke med sina läppar.

11. Då nu tre Jobs wänner hörde all den olycka, som öfwer honom kommen war, kommo de hwar af sin stad: Eliphaz af Thema, Bildad af Suah, och Zophar af Naama; ty de worde öfwerens, att de skulle komma och ömsla sig öfwer honom, och trösta honom.

Dröpp. 27: 10.

12. Och då de upphofwo sin ögon långt ifrå, kände de honom intet; och upphofwo sina röst, och greto, och hwardera ref sin kläder sönder, och lastade jord på sin hufvud upp åt himmelen;

13. Och såto med honom på jordene i sju dagar och sju nätter, och talade intet med honom; ty de sågo, att hans smeda war ganzla stor.

Rom. 12: 15.

3. Capitlet.

Göbbefebagen förbannas. Döden öfnas.

Derefter upplät Job sin mun, och förbannade sin dag;

Jer. 15: 10.

2. Utbrast, och sade:

3. Den dagen ware förtappad, på hwilkom jag född är; och den natten, då man sade: En man är asfab.

Jer. 20: 14.

4. Den samme dagen ware mörk, och Gud fråge intet efter honom öfwaneftter; ingen klarhet skine öfwer honom.

5. Mörkret behålle honom, och tåden blifwe öfwer honom med tjockt moln; och dimba om dagen göre honom gräflig.

6. Den samma natten begripte mörker; och glädje sig icke ibland årjens dagar, och komme icke i månabetalet.

7. Si, ware den natten ensam, och ingen glädje komme deruti.

8. De der dagen förbanna, de förbanna henne; och de som redo äro till att upp-wäcka Leviathan.

9. Dennes stjernor warde mörka; förwänte ljus, och det komme intet; och se intet morgonrodnans ögnabryn;

10. Att hon icke igenlyckte mins lifs dörr, och icke bortgömde olyckona för min ögon.

11. Svi blej jag icke straxt död i moderlifwet? Svi wardt jag icke förgjord, då jag uti moderlifwet kommen war? Job 10: 18.

12. Svi hafwa de tagit mig upp i stötet? Svi hafwer jag ditt spenar?

13. Så låge jag nu, och wore stilla; sofwe och hade ro;

14. Med Konungar och rådherrar på jordene, som bygga det öde är;

15. Eller med Förstar, som guld hafwa, och sin hus full med silfwer;

16. Eller som den der otida född är förbold, och wore icke till; såsom de unga barn, som aldrig hafwa sett ljuset.

17. Der måste ju de ogudaktige låta af sitt öfwermåls; der hwilas bod de, som mycket omåt haft hafwa.

Upp. 14: 13.

18. Der hafwa fångar friid med androm, och höra icke trugarens röst.

19. Der äro både små och store; tjenaren och den som ifrå sin herra fri är.

20. Svi är ljus gifwet dem arma, och lif de bebröfwade hjerta;

21. (De der wänta efter döden, och han kommer icke; och uppgrofwet honom wäl uti förbold rum;

22. De der fröjda sig mycket, och äro glade, att de kunna få grafwena;)

23. Och dem manne, hwilens wäg förbold är, och för honom af Gudi styld warder?

Job 19: 8.

24. Förty min suckan är min dagliga spis; mine tårar äro min dryck. Ps. 42: 4. 80: 6.

25. Ty det jag fruktade, det är kommet öfwer mig; och det jag räddes, hafwer rålat på mig.

26. War jag icke lyckosam? War jag icke stilla? Hade jag icke goda ro? Och sådana oro kommer.

4. Capitlet.

Eliphas om Jobs otålighet och synd.

Då svarade Eliphas af Thema, och sade:

2. Du lider tilläfwentyr icke gerna, om man försöker att tala med dig? Men ho kan låtat?

3. Si, du hafwer underwisat många, och styrkt trötta händer.

Gl. 35: 3.

4. Ditt tal hafwer upprest dem, som fallne woro; och bäsowande små hafwer du förstärkt.

5. Men nu, medan det kommer på dig, warber du förwiflad; och nu, medan det drabbar på dig, förstärkes du.

6. Ja, der är nu din (Guds) fruktan, din tröst, ditt hopp, och din fromhet.

7. Käre, tänk uppå, hwar är någon öfribiger förgången? Eller hwar äro de rättfärbige någon tid utrotade?

8. Såsom jag wäl sett hafwer, de som wedermödo plöjde, och olycko sådde, de fåro det och upp; Ordsp. 22: 8.

Job 15: 35. Ps. 10: 13. Sal. 6: 7.

9. Att de äro genom Guds anda förgångne, och af hans wredes anda förgjorde. Es. 11: 4.

10. Lejonens rptande, och lejonnes röst, och de unga lejons tänder äro sönderbrutna.

11. Lejonet är förgånget, att det icke mera röstwar; och de unga lejon äro förstingrade.

12. Och till mig är kommet ett hemligt ord, och mitt öra hafwer deraf fått något märkligt.

13. Då jag begrundade nattenes syner, då sömnen faller på menniskorna;

14. Då kom fruktan och bäsowande mig uppå, och all min ben förstärktes.

15. Och då anden gick framom mig, reste mig håret på minom tropp.

16. Då stod en för min ögon, och besökt stannad lände jag intet; han war stilla, och jag hörde ena röst:

17. Suru kan en menniska wara rättfärdigare än Gub; eller en man wara renare än han, som honom gjort hafwer?

Job 25: 4. Ps. 143: 2.

18. Si, ibland dem som singa ljenare finner han icke trohet, och i sin om Anglom finner han dårhet.

19. Suru mycket äro de som bo i lerbuss; och de der grundbade äro på jordene, stola förtäras af matt.

20. Det warar ifrå mennigne; och fört är niden, så warde de upphug platt borto;

de warde det warse, äro de döds; och dö ed

21. Och deras kåraste förgöf orfwarandes.

5. Capitlet.

Gub är rättwis. Dårars lycka, fruktas agn.

Nämna mig en, hwad gäller, om städs efter finner; och se dig om någon en belig.

2. Men en båra dräper wäl wredens, och en owislan dödar nitet.

3. Jag såg en båra wäl rotad, och jag hannade straxt hans huse:

4. Hans barn stola wara fierr, och stola warda sönderbrutne, och ingen hjälpare

5. Hans såd skall den hungrige uppåta, och de wäpnade skola taga henne; och hans gode skola de torfige utspä. Job 18: 9.

6. Förty webermbdan går icke upp af jordene, och olydan wägr icke upp af åkrenom;

7. Utan menniskan warber född till olycko, såsom foglarna till att flyga.

8. Dock will jag nu tala om Gud, och handla om honom;

9. Som gör mäktig ting, de der icke ransafas kunna; och under, som icke rätnas kunna;

Job 9: 10. Ps. 72: 18. Rom. 11: 33.

10. Den der regn gifwer på jordena, och låter watten komma på marfena;

11. Den der upphöjer de nedriga, och upphjelper de förtryda.

1 Sam. 2: 7. Ps. 113: 7. Luc. 1: 52.

12. Han gör deras anslag, som listige äro, till intet, att deras hand intet kan uträtta.

Roh. 4: 15. Ps. 33: 10. Ef. 8: 10.

13. Han begriper de wisa i deras listighet, och gör de skolas råd till galenskap;

1 Cor. 3: 19.

14. Att de om dagen löpa i mörkrena, och famla om midnatten såsom om natten.

5 Mos. 28: 29.

15. Och han hjelper den fattiga ifrå swärdet, och ifrå deras mun; och utu dens wäldigas hand;

16. Och är dens fattigas tröst, att orättfärdigheten måste hålla sin mun till.

Ps. 107: 42.

17. Si, salig är den menniska, den Gud straffar; derföre förlasta icke dens Allsmäktigas tukta.

Ordp. 3: 11.

Ebr. 12: 5. Jac. 1: 12. Upp. 3: 19.

18. Ty han fargar, och låter; han slår, och hans hand helar.

5 Mos. 32: 39. 1 Sam. 2: 6. Of. 6: 1.

19. Utas sex bebröfwelser frälslar han dig, och i den sjunde kommer intet ondt wid dig.

Ps. 91: 3. κ.

20. I byr tid frälslar han dig ifrå döden, och i stridene ifrå swärdens hand.

21. Han skall stöla dig för tungones gifel, att du icke skall frukta för förderf, då det kommer.

22. Utu förderf och hunger skall du le, och icke frukta för wiidbjuren i landena;

23. Utan ditt förbund skall wara med stenom på marfene; och wiidbjuren i landena skola hålla frid med dig.

Ps. 91: 12. Of. 2: 18.

24. Och du skall förnimma, att den hydda hafwer frid, och skall förbjerta dina boning, och icke spåda;

ani

25. Och skall förnimma, att din såd skall warba myden, och dine efterkommande såsom gräs på jordene;

26. Och skall i ålberbomen komma till grafwa, såsom en hwetelärfwe införd warder, i rättom tid.

1 Mos. 35: 29.

27. Si, det hafwe wi ransalat, och det är så; hör dertill, och rätta dig derefter.

6. Capitlet.

Johs förwar, den, kagan.

Joh svarade, och sade:

2. När man woge min jämmer, och sade allt mitt lidande på ena wäg,

3. Så skulle det wara swårare, än sanden i hafwet; derföre är förgäfwes hwad jag säger.

4. Förty dens Allsmäktigas pilar stå i mig, hwilens grymhet utspjer allan min anda; och Guds försträdelse äro skälld urpå mig.

5 Mos. 32: 23. Ps. 38: 3.

5. Icke ropar wiidbjuren, när han hafwer gräs; ej heller öxen, då han hafwer foder.

6. Kan man od äta det som ofaltadt är? Eller männ någor wälja smala det hwita om äggeblossman?

7. Der min själ tillförene wdmjade wid, det är nu min mat för wärks skull.

8. O! att min bön måtte ste, och Gud gäfw mig det jag förhoppas;

9. Att Gud toge till att sönderslå mig, och låte sina hand söndertrösa mig;

10. Så hade jag ändå tröst, och wille bedja i minom sjuldom, att han icke stonade mig; jag hafwer dock icke nelat dens Heligas tal.

11. Hwad är min kraft, att jag skulle kunna härba ut? Och hwad är min ändalyd, att mit själ skulle wara tålig?

12. Min kraft är dock icke af sten, ej är heller mit tött af koppar.

13. Hafwer jag dock ingensläds hjelp; och ingen ting will gå fram med mig.

14. Den der icke bewisar sinom nästa barmhertighet, han öfwergifwer dens Allsmäktigas frukt.

15. Mine bröder gå författeliga framom mig, såsom en bäck; såsom en ström framom flyter.

Job 19: 19.

16. Dock de som rädas för rimfrostet, öfwer dem warber fallandes snö.

17. Den tid betten tvingar dem, skola de försmakta; och när det hett blifwer, skola de förgås utaf sitt rum.

18. Deras wäg går affides bort; de wandra der intet wägdigt är, och förgås.

19. De se uppå Thema wägar; på rika Arabiens stigar ofta de.

20. Men de skola komma på slam, då det är albrasäkrast; och skola slämma sig, då de beruppa komne äro.

21. Ty 3 ären nu komne till mig; och medan 3 sen jämmer, frukten 3 eber.

22. Hafwer jag och sagt: Värer hit, och skänker mig af edro förnögo?

23. Och hjälper mig utu fiendans hand? Och förlofer mig utu tyrannens händer?

24. Värer mig, jag vill tiga; och det jag icke wet, det underwiser mig.

25. Hwi straffen 3 rättfärdigt tal? Hwilken är ibland eber, som det straffa kan?

26. 3 sätten samman ord, allenast till att straffa, och gören med ordom ett för-twifsladt mod.

27. 3 öfwerfallen en fattigan faberlösan, och ryden edar nästa upp med rötter.

28. Dock, medan 3 hafwen begynt, ser uppå mig, om jag warder beslagen med någon lögn för eder.

29. Swarer hwad som rätt är; min swar skola väl blifwa rätt.

30. Hwad gäller, min tunga hafwer icke orätt, och min mun föregifwer icke ondt.

Job 27: 4.

7. Capitlet.

Lifwets forlhet. Ängslans tankar.

Måste icke menniskan alltid wara i strid på jordene; och hennes dagar äro såsom en dagafärlä?

2. Såsom en dräng åstundar stuggan, och en dagakarl, att hans arbete må wara ute;

Job 14: 6.

3. Så hafwer jag väl arbetat hela månaden såfångt, och bedröfwada nåtter äro mig många wordna.

Ps. 6: 7.

4. När jag lägger mig, säger jag: När månn jag skola uppså? Och sedan räknar jag, när afton skall wara; ty jag war hwarjorn manne en styggelse intill mörkret.

5. Mitt lött är fullt med mat och muß allt omkring; min hud är sammanstryckt och till intet worden.

6. Mine dagar äro snarare bortflogne än en wäffspole; och äro förledne utan all för-töfwan.

Job 17: 11. Ps. 102: 12.

7. Tänk uppå, att mitt lif är ett wäder, och min ögon komma icke igen till att se det goda;

Job 8: 9. Ps. 78: 39. 90: 10. Jac. 4: 14.

8. Och intet lefwandes öga warder mig

mera seendes; din ögon se på mig, det-jer för-gås jag.

9. Molnet warder allt, och går bort; så och den som far neder i helwetet, han kemmer icke upp igen;

Job 16: 22.

10. Och besitter icke sitt hus igen, och hans rum blifwer öde.

11. Dersöre vill jag och icke förmena minom mun; jag vill tala i mins hjertas ångest, och vill utsäga min själs bedröfwelje.

12. Är jag ett haf, eller en hwalffist, att du så förwarar mig?

13. Ty jag tänkte: Min sång skall trösta mig; mitt lägre skall lisa mig.

14. När jag talar med mig sjelf, så försträcker du mig med drömmar, och gör mig förfärelse;

15. Att min själ önskar sig wara hängb, och min ben böden.

16. Jag begärrar intet mer lefwa; häll upp af mig; ty mine dagar äro såfångelike.

Ps. 39: 14. 62: 10. 144: 4.

17. Hwad är en menniska, att du altar henne högt, och bekunnar dig med henne?

Ps. 8: 5. Eccl. 2: 6.

18. Du hemförer henne dagliga, och för-söter henne alltid.

19. Hwi går du icke ifrå mig, och släpper mig, så länge jag uppsvälger min spott?

20. Hafwer jag syndat, hwad skall jag göra dig, o du menniskors gömmare? Hwi gjorde du mig, att jag uppå dig stöta skulle, och är mig sjelfswom till tunga?

21. Och hwi för-låter du mig icke mina misgärning, och tager icke bort mina synd? Ty nu skall jag lägga mig i muß; och när man om morgonen söter mig, är jag då intet till.

8. Capitlet.

Bildab om straff, bot, stryktan.

Då swarabe Bildab af Suah, och sade:

2. Huru länge vill du sådana tala, och låta dins muns tal hafwa ett sådant hög-mod?

3. Menar du, att Gud dömmar orätt; eller den Allsmäktige skall wrida rätten?

5 Ros. 32: 4. Job 34: 17. Dan. 9: 14.

4. Om dine söner hafwa syndat för honom, så hafwer han förfastat dem för deras misgärnings skull.

5. Men om du i tid gifwer dig in till Gud, och beber den Allsmäktige;

6. Och om du äst ren och from, så warder han uppwalandes till dig, och warder ätt

upprättandes boningen för dina rättfärdighets skull ;
7. Och der du tillförene hafwer haft litet, skall det härefter ganska mycket förökas.

8. Ty fråga de släfter, som i förtiden varit hafwa, och tag dig före att fråga deras fäder ;

1 Mos. 47: 9. 1 Gär. 29: 15. Ps. 39: 13.

9. Ty wi äre såsom i går komne, och wete intet ; wårt lif är en slugge på jordene.

Job 14: 2. Ps. 39: 7. 144: 4.

10. De skola lära dig, och säga dig det, och gifwa sitt tal före utaf sitt hjerta.

11. Jäde kan såföret wäxa, utan det står i wätska ; eller gräs wäxa utan watten.

12. Eljest, medan det än står i blomster, förr än det afbugget warder, förtorkas det, förr än man hö bergar.

Ps. 129: 6. Jer. 17: 6.

13. Så går allom dem som förgäta Gud, och de stryptares hopp warder förtappadt ;

Job 11: 20. Ersp. 10: 28. 11: 23.

14. Ty hans tröst blifwer omintet, och hans hopp såsom ett bmergsnät.

15. Han förklåter sig på sitt hus, och skall dock icke bestå ; han skall hålla sig derintill, och dock icke beståndig blifwa.

Ps. 49: 17. 18.

16. Det grönskas wäl förr än solen kommer, och qwislar wäxa uti dess örtagård ;

17. Dess jäd står tjod wid lällor, och dess bus på stenar.

18. Men när han uppsluter honom af sitt rum, rädder han sig emot honom, såsom han länbe honom intet.

19. Si, detta är fröiden i dess wäsende ; och annor wäxa upp igen af skofet.

20. Derföre, si, att Gud icke förlastat de goda, och icke uppehåller de ondas hand ;

21. Tilldess din mun warder full med löje, och dine läppar fulle med fröjd.

Ps. 126: 2.

22. Men de, som dig bata, skola komma på stam, och de ogudaktigas boning skall icke blifwa beståndandes.

9. Capitlet.

Job om Guds rättwisa, magt, sin smitta.

Job svarade och sade :

2. Ja, jag wet det fullwäl, att så är, att en menniska icke kan bestå rättfärdig för Gud.

Ps. 143: 2.

3. Täckes honom tråta med honom, så kan han icke swara honom ett emot tusende.

4. Han är wis och mäktig ; hwem hafwer det dock gått wäl af, som sig hafwer satt emot honom ?

5. Han försätter bergen, förr än de det förnimma ; hwilla han i sine wrede omfatta.

Jer. 51: 25.

6. Han rörer jordena af sitt rum, så att heennes pelare bäfwa.

7. Han talar till solena, så går hon intet upp, och han förseglar skjernorna.

8. Han allena utsträder himmelen, och går på hafvens wägar.

1 Mos. 1: 6. Job 26: 7.

9. Han gör Karlawagnen (på himmelen) och Orion ; stjärnorna, och de skjernor förderut.

Job 38: 31. Am. 5: 8.

10. Han gör mäktig ting, som man icke utransala kan, och under, deruppå intet tal är.

Job 5: 9. Ps. 86: 10.

11. Si, han går framom mig, förr än jag warder det warse ; och han förwandlar sig, förr än jag det märter.

12. Si, om han går hasteliga bort, ho will hemta honom igen ? Ho will säga till honom : Swad gör du ?

13. Han är Gud, hans wrede kan ingen stilla ; under honom måste buga sig de stolta herrar.

Ras. 1: 6.

14. Huru skulle jag då swara honom, och finna några ord emot honom ?

15. Om jag än rätt hafwer, så kan jag dock likwäl intet swara honom ; utan måste i rättenom behjas före.

16. Och om jag än åklade honom, och han hörde mig ; så tror jag dock icke, att han hörer mina röst.

17. Ty han far öfwer mig med storm, och gör mig sären mång utan sak.

18. Han låter icke min anda wederqwidat, utan gör mig full med bebrödwelse.

19. Will man magt, så är han för mäktig ; will man rätten, ho will wittna med mig ?

20. Om jag säger, att jag är rättfärdig, så fördömer han mig dock ; är jag from, så gör han mig dock till ondan.

21. Är jag än from, så tör min själ dock intet hålla sig derwid ; jag begärer intet mer lefwa.

22. Det är det som jag sagt hafwer ; han förgör både den goda, och den ogudaktiga.

Preb. 9: 2. 3. Mal. 3: 14. 15.

23. När han begynner till att slå, så dräper han straxt, och begabbar de ofsyndigas frestelse.

24. Men landet warder gifwet under dens ogudaktigas hand, att han unbertryder dess bomare ; är det icke så, huru skulle det annars wara ?

25. Mine dagar hafwa varit snarare än en

löpore; de hafwa flytt, och hafwa intet godt sett.

26. De äro förgångne såsom stark slepp; såsom en örn sliger till maten.

27. När jag tänker: Jag vill glömma bort min lagan; jag vill förwandla mitt ansigte, och wedergåda mig;

28. Så fruktar jag mig för all min sweba, wetandes att du icke låter mig wara oskyldig.

29. Är jag nu ogubaltig, hwi hafwer jag då sådana onyttiga wedermödo?

30. Om jag än twäbde mig i snö, och gjorde mig mina händer rena i källor;

31. Så doppar du mig dock i träsk, och min kläder warba mig illa ständande.

32. Ty han är icke min like, dem jag swara kunde, att wi måtte både komma för rätten.

33. Det är ingen, som öf åtstijler; som sätter sina hand emellan öf båda.

34. Han tage sitt ris ifrå mig, och låte sin försträdelse komma ifrå mig;

35. Att jag må tala, och icke mer torf frukta för honom; ty jag wet mig oskyldig.

Jer. 2: 22.

Prek. 6: 10.

Job 13: 21.

Job 33: 7.

10. Capitlet.

Job om Guds strängbet. Bots frsk.

Min själ grufwar sig för mitt lif; min lagan vill jag låta fara fort, och tala i mina själs bedröfwelse;

2. Och säga till Gud: Förbödm mig icke; låt mig så weta, hwarföre du träter med mig.

3. Hafwer du der lust till, att du brular öfwerwåld; och förkastar mig, hwilken dina händer gjort hafwa; och låter de ogubaltigas anslag komma till äro?

4. Hafwer du också löstelig ögon? Eller ser du såsom en menniska ser?

1 Sam. 16: 7.

5. Eller är din tid såsom ens människos tid; eller din är såsom ens mans är;

6. Att du frågar efter mina orättfärbigbet, och uppsöker mina synd;

7. Ända du wetst, att jag icke är ogubaltig; ända det är ingen, som kan fria ifrå dine hand?

8. Dina händer hafwa stitliga gjort mig, och allansamman berebt mig; och du ned-sänker mig så alldeles.

9. Tånt dock uppå, att du hafwer gjort mig af ler, och skall åter låta mig komma till jord igen.

1 Mos. 2: 7. 3: 19, 23. Ps. 103. 14.

10. Hafwer du icke molat mig såsom mjölk, och låtit mig yslas såsom ost?

11. Du hafwer klädt mig uti hud och län; med ben och senor hafwer du sammanfogat mig.

12. Lif och wälgerning hafwer du gjort mig, och ditt uppleende bewarar min anda.

13. Och ända att du förböljer sådana i ditt hjerla, så wet jag dock litwål, att du kommer det ihåg.

14. Om jag synbar, så märker du det strakt, och låter mina misgerning icke wara ostraffad.

15. Är jag ogubaltig, så är mig we: är jag rättfärdig, så tör jag litwål icke upplysta mitt hufwud, som den der full är med föraktelse, och ser mina eländhet;

16. Och såsom ett upprett lejon jagar du mig, och handlar åter grufweliga med mig.

17. Du förnyar din wittne emot mig, och gör dina wrede myden öfwer mig; mig plågar det ena öfwer det andra.

18. Hwi hafwer du låtit mig komma utaf moderlifwet? Ad! att jag dock hade warit förgjord, att intet öga hade sett mig;

Job 3: 11.

19. Så wore jag såsom den der intet hafwer warit till, buren ifrå moderlifwet till grafmena.

20. Will då icke mitt korta lif hafwa en ända? Will du icke låta af mig, att jag något litet måtte wedergådas;

21. Fjör än jag går bort, och kommer intet igen, nämliga i mörkrets och tódnes land?

22. Det ett land är, hwillets ljus är tjoda mörkret, och der som ingen stidelighet är: der stenet är såsom en tódna.

11. Capitlet.

Jophar wredgas, snubbar, råder Job.

Då swarade Jophar af Raema, och sade: 2. När en hafwer länge talat, måste han också icke höra? Eller skall en squallrare alltid hafwa rätt?

3. Måste man tiga för dig allena, att du försmäder, och ingen skall genhösta dig?

4. Du säger: Min lärdom är ren, och klar är jag för din ögon.

5. Ad! att Gud talade med dig, och upplåte sina läppar;

6. Och tebbe dig hwad han ännu hemliga wet; ty han hade ännu wäl mer med dig: på det att du måtte weta, att han icke tänker på alla dina syndar.

7. Menar du, att du wetsjt så mycket som Gud wet; och will alltså fullkomliga räfat, såsom den Allsmäktige? Job 22: 2.

8. Han är högre än himmelen, hwad will du göra? djupare än helwetet, huru lan du lännan? Jer. 23: 23, 24.

9. Längre än jorden, och bredare än hafwet.

10. Om han all ting omwände eller fördolde, eller lastade dem i en hop, ho will förmena honom det? Ps. 10: 13, 14. 35: 22.

11. Han känner de såfängeliga män, och ser obbyggderna, och skulle han icke förståt?

12. En såfängelig man högmådas, och en jödd menniska will wara såsom en ung wiidsåne.

13. Hade du ställt ditt hjerta (till Gud), och uppräkt dina händer till honom;

14. Hade du långt ifrå dig bortkastat misgjerningerna, som är i din hand, att ingen erätt hade bott i dine hyddo;

15. Så måtte du upplyst ditt ansigte utan last, och worde fast ståndandes, och intet fruktandes.

16. Så worde du och förgåtandes uselhetena, och såsom det wattenet, som framlupet är, komme du det icke ihåg;

17. Och din lifstid worde uppgångandes såsom en midbag, och worde stinandes såsom en morgon. Ps. 37: 6.

18. Och du måtte förtrösta dig, att hopp wore på färde; och worde med rolighet lemmandes i grafwen.

19. Och du skulle lägga dig, och ingen skulle rädda dig; och många skulle kneta dig. 3 Mos. 26: 6. Job 19: 17.

20. Men de ogudaltigas ögon skola försmäktas, och skola icke undkomma tunna; ty deras hopp skall sela deras själ.

Job 8: 13. 18: 14. Ps. 112: 10. Ords. 11: 23.

12. Capitlet.

Joh om andas lyda. Guds magt, råd.

Da svarade Job, och sade:

2. Ja, I ären rätte männerna; med eder blifwer wissheten böd.

3. Jag hafwer så wäl ett hjerta som I, och är icke ringare än I; och ho är den som sådana icke wet?

4. Den som af sin nästa begabbad warder, han må åkalla Gud, han warber honom bärandes: Den rättfärdige och fromme måste warba begabbad;

Job 16: 10. 17: 2. 21: 3. 30: 10.

5. Och är den rikom såsom en lampa,

föraktad i deras hjerta; dock tillrebb, att de skola deruppå stöta fötterna.

6. Röstwarenas hyddor hafwa nog, och de rasa drisseliga emot Gud; ändå att Gud hafwer gifwit dem det i deras händer.

Job 21: 7.

Jer. 12: 1. Ps. 1: 2, 3. Ps. 73: 3, 8.

7. Fråga dock bjuren, de skola lärat dig, och foglarna under himmelen, de skola sägat dig;

8. Eller tala med jordene, och hon skall lärat dig, och fläskarna i hafwet skola förkunnat dig.

9. Ho är den som allt sådant icke wet, att Herrens hand hafwer det gjort;

10. Att i hans hand är alles deß själ, som lefwandes är, och alla människors löts ande? Ap. 9: 17: 28.

11. Pröfwar icke ärat talet, och munnen smalar maten? Job 34: 3.

12. Ja, när säberna är wisshet, och förstånd när de gamla.

13. När honom är wisshet och magt, råd och förstånd.

14. Ei, när han bröter neber, så hjälper intet bygga; när han någon innelhyder, så kan ingen utsläppa. Ef. 22: 22. Upp. 3: 7.

15. Ei, när han förhåller wattenet, så torfas allt, och när han släpper det löst, så omsförter det landet.

16. Han är stark, och går det igenom; hans är den som willo far; så och den som försör.

17. Han fører de skola såsom ett rof, och gör domarena galna.

2 Sam. 15: 31. 17: 14, 23. Ef. 19: 12.

18. Han förlofar utu Konungars twång, och binder med ett bälte deras länder.

19. Prästerna förer han såsom ett rof, och de fasta låter han sela. Job 32: 9. Ef. 3: 2, 3.

20. Han bortwänder de sannfärdigas läppar, och de gamla seber tager han bort.

21. Han utgjuter föraktelse på Förskarna, och gör de mäktigas förbund löst.

Ps. 107: 40.

22. Han öppnar de mörka grund, och fører mörkret ut i ljuset. Matth. 10: 26. 2 Cor. 4: 6.

23. Han gör somliga till stort folk, och gör dem åter till intet; han utspriber ett folk, och fördrifwer det åter. Ps. 107: 38.

24. Han förwänder hjertat i öfwerflarna för folket i landena, och låter dem fara wille i wiidsmarkene, der ingen wäg är;

25. Att de famla i mörkret utan ljus, och förwillar dem såsom de drudna.

13. Capitlet.

Johs förswar, tröst, bön.

Si, allt detta hafwer mitt öga sett, och mitt öra hört, och hafwer det förstått.

2. Det 3 weten, det wet jag och, och är intet ringare än 3;

3. Dod vill jag tala om den Allsmåg-tiga, och hafwer wilja till att träta med Gud.

4. Ty 3 uttyden det falskeliga, och ären alle onyttige läfäre. Joh 16: 2.

5. Ad! att 3 kunben tiga, så worden 3 wife. Orbf. 17: 28.

6. Hörer bod mitt straff, och alter på sakena, der jag talar om.

7. Wiljen 3 förswara Gud med orätt; och för honom bruka swet?

8. Wiljen 3 anse hans person? Wiljen 3 gifwa eder i förswar för Gud?

9. Ställ det och blifwa eder wäl gångandes, då han skall döma eder? Menen 3, att 3 stolen gäda honom, såsom man gäddar ena mennisko?

10. Han warber eder straffandes, om 3 hemliga ansen personen.

11. Männ han icke försträcka eder, när han kommer fram? Och hans fruktan warber fallandes öfwer eder.

12. Eder äminnelse warber lifnad wid afko, och edra ryggar stola vara såsom en lerhop.

13. Tiger för mig, att jag må tala; det skall icke sela för mig.

14. Öwi skall jag bita mitt fött med mina tänder, och sätta mina själ i mina händer?

1 Sam. 28: 21.

15. Si, han warber mig bod bräpandes, och jag kan icke afbidat; bod vill jag straffa mina wägar för honom. 1 Cor. 11: 31.

16. Han blifwer ju min helsa; ty ingen strytmare kommer för honom. Wanh. 24: 51.

17. Hörer mitt tal, och min uttydelse för edor öron.

18. Si, jag hafwer allarebo sagt domen af; jag wet, att jag warber rättfärdig.

19. So är den som vill gå till rätta med mig? Men nu måste jag tiga, och förgås.

20. Tweggehandu gör mig icke; så vill jag icke gömma mig bort för dig.

21. Låt dina hand vara långt ifrån mig, och din försträffelse försträffe mig icke.

Joh 9: 34. 33: 7.

22. Kalla mig, och jag vill swara dig; eller jag vill tala, och swara du mig.

23. Huru många äro mina misgärningar och synder? Låt mig så weta min öfverträdelse och synder.

24. Öwi förbedljer du ditt ansigte, och håller mig för din fienda?

Joh 19: 11. 33: 10. Klag. 2: 5.

25. Will du så hård wara emot ett slaggande löf; och förbjöla ett torrt palmstrå?

26. Ty du tillskrifwer mig bebröfvelse, och will förderfwa mig för mins ungdoms synders skull. Wf. 25: 7.

27. Du hafwer satt min fot i en stod, och gifwer allt på alla mina stigar, och ser på all min fotspår; Joh 33: 11.

28. Jag, som bod förgås som ett ruttet ä, och som ett kläde det ätet warber af mal.

14. Capitlet.

Lifwets fortsett. uppståndelse, hopp.

Menniskan, af gwinno född, lefwer en liten tid, och är full med orolighet;

2. Wägar upp som ett blomster, och faller af; flyr bort som en flugge, och blifwer icke.

Joh 8: 9. Wf. 90: 10.

103: 15. 144: 4. Ef. 40: 6, 7. Ebr. 13: 14.

3. Och öfwer en sådana upplåter du din ögon, och drager mig för dig i rätten.

4. So vill finna en renan när dem, der ingen ren är? Wf. 51: 7. Ef. 64: 5.

5. Han hafwer sin förelagda tid; hans månaders tal är när dig; du hafwer satt honom ett mål före, derutöfwer warber han icke gångandes.

6. Gad ifrån honom, att han må hwilas, så länge hans tid kommer, den han såsom en bagalarar bidar efter. Joh 7: 1.

7. Ett trä hafwer hopp, om det än är afhugget, att det skall åter förwaxbla sig, och besj telningar wända icke igen.

8. Andod besj rot förälbrad i jordene, och stubben bör i mulene;

9. Så grönskas han bod åter af wattenets lukt, och wägar lifa som han plantad were.

10. Men hwar är en menniska, då hon döt, förgången och borto är?

11. Såsom ett watten löper utur en hje, och såsom en bäck utlöper och förtorlas;

12. Så är en menniska, då hon lägges ned, och warber intet uppståndandes, och warber intet uppwanandes, så länge himmelen warar, och warber icke uppwädd af sinom sem.

13. Ad! att du förbolbe mig i helwete, och förbolbe mig, så länge din werede afgår, och sette mig ett mål, att du wille tänka upp mig. Ef. 26: 23.

14. Menar du, att en död människa skall åter lefwä igen? Jag förbidar dagliga, medan jag strider, tillbede min förvandling kommer.

15. Att du wille kalla mig, och jag måtte swara dig; och du wille icke förlästa ditt handawer!

16. Ty du hafwer allaredo talt min tren; menakta bod icke uppå mina synd.

Joh 31: 4. 34: 21. Ps. 139: 2. Ords. 5: 21.

17. Min öfwerträdelse hafwer du förseglat uti ett knippe, och sanmanfattat mina misgerning.

18. Förfaller bod ett berg, och förgås, och en flippa går af sitt rum;

19. Wattenet följer stenarna bort, och floden förer jordena bort; men menniskones hopp är förloradt.

20. Ty du stöter henne platt omkull, så att hon förgås; du förvandlar hennes wäsende, och låter henne fara.

21. Äro hennes barn i äro, det wet hon icke; eller om de äro föraktelige, det förnimmer hon intet. Ef. 63: 16.

22. Medan hon är i föttena, måste hon hafwa sweda; och medan hennes själ är än när henne, måste hon lida webermådo.

15. Capitlet.

Eliphäs om Johs strumian. De ogudaktigas ofärd.

Nå swarade Eliphäs af Thema, och sade:

2. Skall en wis man tala så i wärdet, och uppfylla sin bul med wäber?

3. Du straffar med onöttigom ordom, och ditt tal kommer intet till gagns.

4. Du hafwer bortkastat rädbhågan, och talar föraktelige för Gubi;

5. Ty så lærer din ondska din mun, och du hafwer utwäldt ena skalfatungo.

6. Din mun skall förböma dig, och icke jag; dina läppar stola swara dig.

7. Äst du den första människa, som född är? Äst du för all berg aflader?

8. Hafwer du hört Guds hemliga råd? Och är sjelfwa wisdomen ringare än du. Ords. 8: 25. Ef. 40: 13. Rom. 11: 34.

9. Swad wetst du, det wi icke wete? Swad förstår du, det som icke är när oss?

10. Gråhåröte och gamle äro när oss, som längre hafwa lefwat än dine fäder. Joh 32: 7.

11. Stulle Guds hugswalelse så ringa altas för dig? Men du hafwer något hemligt stycke när dig.

12. Swad tager ditt hjerta före? Swi ser du så stolt ut?

13. Swi sätter ditt sinne sig emot Gud, att du låter sådana ord gå af dinom mun?

14. Swad är en människa, att hon skulle wara ren; och att han skulle wara rättfärdig, som af qwinno född är?

1 Kon. 8: 46. 2 Gbr. 6: 36. Ps. 14: 2, 3. Ords. 20: 9. Pred. 7: 21. 1 Joh. 1: 8, 10.

15. Si, ibland hans helga är ingen ofstrafelig, och himlarna äro icke rene för honom.

Joh 4: 17, 18. 25: 4.

16. Suru mycket mer menniskan, som är stygg och ond; den der orättfärdighetena brider såsom watten?

17. Jag will wisa dig det, hör mig; jag will förtälja dig, hwad jag sett hafwer;

18. Swad de wise sagt hafwa, och för deras fäder icke hafwer förböldt warit;

19. Swillkom allena landet gifswet är, så att ingen främmande må gå ibland dem.

20. En ogudaktig bäswo i alla fina lifsdagar, och enom tyrann är hans årtal förböldt.

21. Swad han hörer, det försträcker honom; och ända att frid är, så hafwer han bod den sorg, att han skall förberfwas. 3 Mos. 26: 36. 5 Mos. 28: 65. Joh 18: 11. 1 Ehes. 5: 3.

22. Han tror icke, att han skall funna undfly olyckona, och förmodar sig alltid swärdet.

23. När han far ut hit och dit efter sin näring, så tyder honom att hans olyckos tid är för handena. Joh 18: 12. Ps. 109: 10.

24. Ängest och nöb försträcka honom, och slå honom ned, såsom en Konung med enom här;

25. Ty han hafwer utsträckt sina hand emot Gud, och emot den Allsmågtiga förfläkt sig.

26. Han läper med hufswudet emot honom, och står balesstf emot honom. 5 Mos. 32: 14.

27. Han hafwer upphäfwit sig emot honom, och satt sig hårdt emot honom. Ps. 73: 7.

28. Men han skall bo i neberslagna städer, der inga hus äro; utan ligga i enom hop.

29. Han skall icke warda rik, och hans geds skall icke förötas; och skall icke utspribas i landena.

30. Han skall icke undfly olycko; elbslågen skall förtorka hans grenar; och skall warda borttagen af hans mums anda. Joh 4: 9.

31. Han är så bebragen, att han icke tror att det skall warda wärre med honom.

32. Han får en ända, när honom obeqwämt är; och hans gren skall icke grönnas.

Joh 22: 16. Ps. 55: 24. Pred. 7: 18. 9: 12.

33. Han warber ashemtab såsom en omogren drufwa af wiuträ, och såsom ett oljoträ kortfäller sitt blomster.

34. Ty de skrymtares församling skall blifwa ensam, och elden skall förtära hans hus, som gäfwor tager.

35. Den aflar olycks, och föder webermödo; och deras buf bär lift fram.

Job 4: 8. Ps. 7: 15. Es. 59: 4. Os. 7: 6.

16. Capitlet.

Jobs hugswalare, ofstul, tröst.

Job svarade, och sade:

2. Jag hafwer sådana ofta hört; I ären alle arme hugswalare. Job 13: 4. 21: 34.

3. När wilja dock dessa lösa ord hafwa en anda? Eller hwad fattas dig, att du så swarar?

4. Jag kunde och wäl tala såsom I; jag wille att edor själ wore i mine själs stad; jag wille och finna ord emot eder, och så risa mitt hufwud öfwer eder.

5. Jag wille styrka eder med munnen, och tala af sinnet med mina läppar.

6. Men om jag än talar, så stonar min swebe mig dock intet; låter jag och blifwat, så går han dock intet ifrå mig.

7. Men nu gör han mig webermödo, och förstör all min ledamot.

8. Han hafwer mig gjort skrymtotan, och wittnar emot mig; och min motståndare hafwer sig upp emot mig, och swarar emot mig. Ps. 6: 8. Job 13: 24.

9. Hans wrebe sliter mig, och den som är mig wrebe, biter samman tänderna öfwer mig; min motståndare ser hwast med sin ögon på mig.

10. De gapa med sin mun emot mig, och hafwa hänliga slagit mig wid mitt kindben; de hafwa tillhoppa släkt sin harm på mig.

Job 12: 4. Mich. 5: 1.

11. Gud hafwer öfwergiftit mig dem orättfärdiga, och låtit mig komma i de ogudaktigas händer.

12. Jag war rik, men han hafwer mig gjort till intet; han hafwer tagit mig wid halsen, och sönderslitit mig, och uppsatt mig sig till ett mål. Klag. 3: 12.

13. Han hafwer kringhwarft mig med sina styttor; han hafwer sargat mina njurar, och intet stonat; han hafwer utgjutit min galla på jordena. Klag. 3: 13.

14. Han hafwer gjort mig ett får öfwer det andra; han hafwer öfwerfallit mig såsom en lämpe.

15. Jag hafwer sömmat en säck på minnub, och hafwer lagt mitt horn i muß.

Job 30: 19. Ps. 7: 6.

16. Mitt ansigte är swullet af gråt, och minnub ögonlock äro worden mörkt;

17. Andock att ingen orättfärdighet är i mine hand, och min bön är ren. Job 33: 9.

18. Ad jord! öfvertäck icke mitt blod, och mitt rop hafwe intet rum.

19. Och si nu, mitt wittne är i himmelen, och den mig känner är i höjdene.

20. Mine wänner äro mine begäbbare; mitt öga fäller tårar till Gud. Job 19: 1.

21. Om en man kunde gå till rätta med Gud, såsom menniskors barn med sin nästa. Preb. 6: 10. Es. 45: 9. Rom. 9: 20.

22. Men de förelagda äro komne; och jag går den vägen bort, den jag aldrig igen kommer. Ps. 139: 16.

17. Capitlet.

Jobs jämmer, inorr, förakt, förbönning.

Min ande är swag, och mine dagar äro affortabe, och grafwen är för bandent.

2. Ingen är bebragen af mig; istmål måste mit öga berföre blifwa i betrötvelse.

3. Om du än wille hafwa bergen af mig; ho wille lossa for mig? Ps. 49: 8.

4. Förstånd hafwer du för deras hjerta fördolt; berföre skall du icke upphöja dem.

5. Han rosar fast bytet för sinom wännem; men hans barnas ögon stola försmäktta.

6. Han hafwer satt mig till ett ordbetrål ibland folk, och jag måste wata ett under ibland dem.

Job 30: 9. Ps. 44: 15. Klag. 3: 14.

7. Mitt ansigte är mörkt wordet för sorgs stull, och all min ledamot äro såsom en stugge.

8. Öfwer detta warba de rättfärdige häpne, och de ofskulbige warba sättaunde sig emet skrymtarena.

9. Den rättfärdige warder behållandes sin wäg, och den som rena händer hafwer, warder stark blifwandes.

10. Nu wäl, wänder eder alle hit, och kommer; jag warber dock icke finnandes någon wisan ibland eder.

11. Mine dagar äro förgångne; min anslag äro förskingrade, som mitt hjerta besatt hafwa; Job 7: 6.

12. Och hafwa gjort dag af nattene, och af bagenom natt.

13. Om än jag fast länge bibbe, så är ded

helwetet mitt hus, och min säng är i mörtrensna uppgjörd.

14. Förgångelsen kallade jag min fader, och matlarna mina moder, och mina systrar.

Joh 25: 6.

15. Efter hwad skall jag bida? Och ho aktar mitt hopp?

16. Reber i helwetet warber det farandes, och warter med mig liggandes i mullene.

18. Capitlet.

Wiltad om egubaltigas sfärd.

Då swarade Wiltad af Suah, och sade:

2. När wiljen I göra en ända på att tala? Äfter dock till; sedan wilje wi tala.

Orbfp. 17: 27.

3. Hwi warde wi attade (för dig) såsom ofälåg bjur, och äre så orene för edor ägon?

4. Wilt du brista för häftighets skull? Menar du, att för dina skull skall jorden öfvergifwen warba, och hälleberget utaf sitt rum försjätt warba?

5. Och skall dens ogubaltigas ljus utslodna, och gnistan af hans eld skall intet lysa.

Orbfp. 13: 9.

6. Ljaset i hans hyddo skall warba till mörter, och hans lyfta öfwer honom skall utsläckt warba.

Joh 21: 17.

7. Hans häfwors tillgångar skola warba trånga, och hans anslag skall fela honom;

8. Ly han är med sina fötter förd i snarona, och wandrar i nätet.

9. En snara skall hålla hans häl, och de törstige skola så fatt på honom.

Joh 5: 6.

10. Hans snara är lagd på jordene, och hans guldre på hans stig.

Jer. 6: 25.

11. På alla sidor skola hastig försärelse försträcka honom, så att han icke skall weta hwartut han skall.

Joh 15: 21. 27: 20. Jer. 46: 5.

12. Hunger skall blifwa hans häfwor, och utheltet skall blifwa honom tillredd, och hänga wid honom.

Joh 15: 23.

13. Hans huds starkhet skall förtärd warba, och hans starkhet skall dödens förste förtära.

14. Hans tröst skall utrotas utu hans hyddo, och de skola drifwa honom till försträckelsens Ronung.

Joh 8: 13. 14. 11: 20. Orbfp. 10: 28.

15. Uti hans hyddo skall intet blifwa; öfwer hans palats skall swafwel strödt warba.

1 Roj. 19: 24.

16. Redantill skola hans rötter förtöras, och ofwanuppå affläras hans såd.

17. Hans äminnelse skall förgås i landena, och skall intet namn hafwa på gatone.

Ps. 109: 13. Orbfp. 2: 22. 10: 7.

18. Han skall förbrifwen warba ifrå ljusena i mörkret, och af jordene bortkastad warba.

19. Han skall ingen barn hafwa, och ingen barnabarn i sin folk; honom skall ingen qwar blifwa i hans släkt.

2 Kon. 10: 11. 17. Ps. 21: 11.

20. De som efter honom komma, skola gifwa sig öfwer hans dag; och den, som för honom äro, skall fruktan uppå komma.

21. Detta är dens orättfärdigas boning; och detta är rummet till honom, som intet wet af Gubi.

19. Capitlet.

Joh Nagar sig försläten; tröstas af upståndelsen.

Joh swarade, och sade:

2. Hwi plägen I dock mina själ, och döfwen mig neder med ordom?

3. I hafwen nu i tio gånger hädat mig, och I skämmen eder intet, att I så ombrifwen mig.

Joh 16: 20.

4. Far jag will, så far jag mig will.

5. Men I upphäfwen eder saunerliga emot mig, och straffen mig till min smälek.

6. Märker dock en gång, att Gud gör mig orätt, och hafwer inneswat mig uti sin garn.

7. Ei, om jag än ropar öfwer öfwerwåld, så warder jag dock intet hörd; jag ropar, och här är ingen rätt.

Joh 30: 20.

8. Han hafwer igentäppt min väg, att jag icke kan gå der fram; och hafwer satt mörkler uppå min stig.

Joh 23: 17.

9. Han hafwer utsläkt mig mina äro, och tagit kronona utaf mitt hufwud.

10. Han hafwer sönderbråtat mig allt omkring, och låter mig gå; och hafwer uppryckt mitt hopp såsom ett trå.

11. Hans wrede hafwer förgrummat sig öfwer mig, och han håller mig för sin fienda.

Joh 13: 24. 16: 9. 33: 10. Aag. 2: 5.

12. Hans krigsmän äro tillika tomme, och hafwa lagt sin väg öfwer mig; och hafwa lägrat sig allt omkring mina hyddo.

13. Han hafwer låtit komma mina bröder långt ifrå mig, och mine slände wänner äro mig främmande wordne.

Ps. 31: 12. 38: 12.

14. Mine näste hafwa underdragit sig, och mine wänner hafwa förgätit mig.

15. Mitt husfolk och mina tjenstegwinnor hålla mig för främmande; jag är worden ofälsad för deras ägon.

16. Jag ropade min tjänare, och han swarade mig intet; jag måste bedja honom med min egen mun.

17. Min hustru stygges wid min anda; jag måste knelta mins lifs barn. Joh 11: 19.
18. Förakta också mig de unga barn; om jag upprepar mig, så tala de emot mig. Joh 30: 1.

19. Alle mine trogne wänner hafwa styggelse wid mig, och de jag lär hade, hafwa wändt sig emot mig. Ps. 41: 10. 53: 14. 86: 9.

20. Min ben låda wid min hud och fött; jag kan med huden icke styla mina tänder. Joh 30: 30. Ps. 102: 6. Aps. 4: 8.

21. Förbarmer eder öfwer mig; förbarmer eder öfwer mig, ju I mine wänner; ty Guds hand hafwer kommit wid mig.

22. Svi följföljen I mig såväl som Gud, och kunnen af mitt fött icke måtte warba?

23. Åh! att mitt tal måtte strifwet warba; ad! att det måtte uti en bok satt warba;

24. Med en jernstol ingrafwet uti bly; och till en ewig äminnelse hugget i sten. Jer. 17: 1.

25. Jag wet att min Förlofsare lefwer; och han skall på sistone uppväcka mig af jordene;

26. Och jag skall sedan med dessa mine hud omsladd warba, och skall i mitt fött få se Gud. 1 Cor. 13: 12.

27. Honom skall jag mig se, och min ögon stola städa honom, och ingen annan. Mine njurar äro upptärde uti mino stöte; Ps. 17: 15. 1 Joh. 3: 2.

28. Ty I sägen; Huru stole wi förfölja honom, och finna an sal emot honom?

29. Fruktar eder för swärdet; förty swärdet är en hämnad öfwer wißgärningar; på det I weta mågen, att näpft är till.

20. Capitlet.

Börjar om ogudaktigas lyda, argbet.

Då swarade Bophar af Naema, och sade:

2. Derupå måste jag swara, och kan icke bida;

3. Och will gerna höra, ho mig det straffa och lasta skall; ty mins förstånds ande skall swara för mig. Ords. 18: 13.

4. West du icke, att alltid så tillgången är, ifrå den tiden menniskorna på jordene warit hafwa;

5. Att de ogudaktigas berömmelse står icke länge, och stryptares glädje warar ett ögnablid? Ps. 37: 36.

6. Om hans höjd än räckte upp i himmel, och hans hustru summe intill sten,

7. Så måste han dock på sistone förgå: såsom träsk; så att de som se uppå honom, stola säga: Swar är han?

8. Såsom en drom förgår, så skall han ej heller sunnen warba; och såsom en syn, den om nattena försvinner. Ps. 73: 20.

9. Det äga, som honom sett hafwer, det ser honom intet mer; och hans rum skall icke mer se honom. 2 Ros. 14: 17.

10. Hans barn stola tigga gå, och hans hand skall gifwa honom wedermödo till löna.

11. Hans ben stola umgälla hans ungdoms lynder; och stola lägga sig i jordene med honom.

12. Om än ondskan smalar honom wäl uti hans mun, skall hon dock sela honom på hans tunga.

13. Hon skall warba förhållen, och icke tillåten; och skall warba honom förtägen i hans hals.

14. Hans mat skall förwända sig i hans bul uti ormagalla. Ords. 20: 17.

15. De ägodelar, som han uppswulgit hafwer, måste han åter utspj; och Gud skall drifwa dem utu hans bul.

16. Han skall suga huggormagalla, och ormatunga skall dräpa honom.

17. Han skall icke få se de strömmar eller wattungäddar, som med hannog och smör flyta.

18. Han skall arbeta, och intet nyttjat; och hans ägodelar stola warba annars mane, så att han icke skall hafwa hugnad utaf dem.

19. Förty han hafwer undertryckt och förlåtit den fattiga; han hafwer rifwit till sig hus, de han intet byggt hafwer; Es. 5: 5.

20. Ty hans bul kunde icke full warba; och skall icke igenom sina kosteliga ägodelar undkomma.

21. Af hans mat skall intet öfwart wara; derföre stola hans goda dagar intet waraktige blifwa.

22. Om han än öfwerlöddar, och hafwer nog, skall honom dock likväl ångest se; alla händer möda skall öfwer honom komma.

23. Hans bul skall honom en gång full warba; och han skall kända sina wretes grymhet öfwer honom; han skall öfwer honom regna låta sina strid.

24. Han skall fly för jernharnest, och lorparbågen skall förfaga honom.

25. Ett draget swärd skall gå igenom ho-

nom, och swärds bländande, som honom skall bittert warða, skall med försträffelse gå öfwer honom.

26. Intet mörker är, som honom skyla må; en eld skall förtrå honom, den intet uppblåst är; och den som qwar blifwer i hans byddo, honom skall illa gå.

27. Himmelen skall uppenbara hans ondska, och jorden skall sätta sig upp emot honom.

28. Hans säd i hans huse skall bortförd warða, förspillt uti hans wredes dag.

Job 21: 17.

29. Detta är en ogubaltigs menniskas lön när Gubi, och hans ords arf när Gubi.

21. Capitlet.

Job om ogubaltigs timliga lycka, ewiga straff.

Job swarade och sade:

2. Hörer dock till min ord, och låter säga eder;

3. Hafwer tålmod med mig, att jag och må tala; och görer sedan spott af mig.

Ordsp. 18: 13.

4. Männ jag handla med en menniska, att min ande icke skulle härutinnan ångse warða?

5. Wänder eder hit till mig; I skolen förundra eder, och måsten lägga handena på munnen.

6. När jag tänker beruppd, så försträffes jag; och ett bäsbande kommer uppd mitt fett.

7. Hwi lesa då de ogubaltige, warða gamle, och wäga till i ägodelar?

Ps. 73: 3, 11.

Jer. 12: 1. Ps. 1: 13. Mal. 3: 13, 11.

8. Deras säd är såter omkring dem, och deras afföda är när dem.

9. Deras hus hafwer frid för rädbbåga, och Guds ris är icke öfwer dem. Ps. 73: 5.

10. Deras öga släpper man till, och misgår icke; deras lo lufwar, och är icke ofruktig.

11. Deras unga barn gå ut såsom en hjord, och deras barn springa. Ps. 144: 12.

12. De fröjda sig med trummor och harpor, och äro glade med pipande;

13. De warða gamle med goda bagar, och försträffas som nogast ett ögnablick för belwetet;

14. De dock säga till Gud: Gud bort ifrån oss; wi wilje intet weta af dina wägar; Job 22: 17.

15. So är den Allsmäktige, att wi honom

tjena stole? Eller hwad kan det båta oss, om wi löpe emot honom?

2 Mos. 5: 2. Mal. 3: 14.

16. Men si, deras ägodelar stå icke uti deras händer; derföre skall de ogubaltigas sinne wara långt ifrån mig. Job 22: 18.

17. Suru warder de ogubaltigas lycka utsläkt; och deras förderf kommer öfwer dem? Han skall utstifta jämmer i sine wrede. Job 20: 28. Ordsp. 13: 9. Ps. 11: 6.

18. De stola warða såsom strå för wäbret, och såsom agnar hwilla stormen bortförer.

Ps. 1: 4. 35: 5. Es. 29: 5. Os. 13: 3.

19. Gud förwarar hans barnom bebröfvelse; när han skall löna honom, då skall man förnimmat.

20. Hans ögon stola se hans förderf, och af dens Allsmäktigas wrede skall han brida. Ps. 75: 9. Jer. 25: 15, 16.

21. Ty ho skall hafwa behag till hans hus efter honom? Och hans månabers tal skall näppliga halft blifwa.

22. So vill lära Gud, den och dömer de höga? Es. 14: 13. Rom. 11: 34. 1 Cor. 2: 16.

23. Denne dörr frist och helbregda, rik och säll.

24. Hans mjöskelar äro full med mjölk, och hans ben warða full med mærg.

25. Men en annan dörr med bebröfwada själ, och hafwer aldrig ätit i glädje.

Preb. 5: 16.

26. Och de ligga tillhops med hwarannan i jordene, och matkar öfvertäda dem.

27. Si, jag känner väl edra tankar, och edor wrånga anslag emot mig.

28. Ty I sägen: Swar är förstens hus? Och hwar äro hyddborna, der de ogubaltige bodde?

29. Talen I dock derom såsom meniga folket; och weten icke hwad de andras wäsende betyd?

30. Ty den onde warder behållen intill förderfwelens dag, och intill wredenes dag blifwer han.

Ps. 73: 18, 19. Jer. 12: 3. 2 Petr. 2: 9.

31. So vill säga hwad han förtjenar, när man det utwärtens anser? So vill wedergälla honom hwad han gör? Preb. 9: 2.

32. Men han warder bortdragen till grafwena, och man waktar efter honom i högomnen.

33. Bäckslern behagar honom väl, och alla menniskor warða dragna efter honom; och uppd dem, som för honom warit hafwa, är intet tal.

34. Huru trösten J mig så säfängt, och edor swar finnas dock orätt? Job 16: 2.

22. Capitlet.

Ellyhas förmlter, förmanar Job.

Då swarade Ellyhas af Thema, och sade:

2. Menar du att en man kan lifnas wid Gud; eller någor är så klof, att han kan lifna sig wid honom; Job 11: 7.

3. Menar du att dem Allsmäktiga behagar, att du räknar dig så from? Eller hwad hjälper det honom, om än dine wägar utan brist woro? Job 35: 7.

4. Menar du han fruktar att straffa dig, och gå till rätta med dig?

5. Ja, din oundfa är fast stor, och uppå din orättfärdighet är ingen ånde.

6. Du hafwer tagit af dinom broder pant utan sal; du hafwer dragit kläden af dem nakna. 2 Mos. 22: 36. 5 Mos. 24: 6. 10.

7. Du hafwer icke gifwit dem trösta watten dricka; du hafwer nefat dem hungroga ditt brödd.

8. Du hafwer brukat wäld i landena, och bott deruti med stort prål.

9. Enlor hafwer du låtit gå ohulpna och funderbrutit de faderlösas armar.

10. Derföre äft du omwefwad med snaro, och fruktan hafwer dig hasteliga försträckt.

11. Skulle du då icke se mörtret, och wattenfloden icke öfvertäcka dig?

12. Ei, Gud är hög i himmelen, och ser stjernorna uppe i höjden;

13. Och du säger: Hwad wet Gud? Skulle han kunna döma det i mörtret är?

14. Syn stuler för honom, och han ser intet; han wandrar i himmelens omgång.

15. Will du ofta på werldens lopp, der de orättfärdige uti gångne äro?

16. Gwille förgångne äro, förr än tid war, och wattenet hafwer bortföljt deras grund;

17. De som till Gud sade: Far ifrån oss; hwad skulle den Allsmäktige kunna göra dem? Job 21: 14.

18. Andock han uppfyllde deras hus med ägobelar; men de ogubaktigas råb ware långt ifrån mig. Job 21: 16.

19. De rättfärdige skola så det se, och glädja sig; och den ofstydige skall bespotta dem. Ps. 107: 42.

20. Deras wäsende skall förwinna, och det qwart är af dem, skall elden förtära.

21. Så förtila dig nu med honom, och haf friid; derutaf skall du hafwa mycket godt.

22. Hör lagen utaf hans mun, och jru hans tal uti ditt hjerta.

23. Om du omwänder dig till den Allsmäktiga, så skall du uppbyggd warba; och lasta det orätt är långt ifrån dine höddo;

24. Så skall han gifwa guld igen för sten, och för sten guldene bader.

25. Och du skall hafwa guld nog, och silwer skall dig med hopom tillfalla.

26. Då skall du hafwa din lust i den Allsmäktiga, och upplysta ditt anlete till Gud.

27. Du skall bedja honom, och han skall höra dig, och ditt löfte skall du betala.

28. Hwad du tager dig före, det skall han låta dig wäl afgå; och ljus skall stina på dina wägar.

29. Förty de som sig ödmjuka, dem upphjerp han; och den som sin ägon nederslår, han skall blifwa frälst;

30. Och den ofstydige skall hulpen warba: för sina händers reuhets skull skall han hjälpen warba. Ordbp. 29: 23. Luc. 18: 14. Ps. 18: 25.

23. Capitlet.

Job svar till Guds dom, är otillg.

Job swarade, och sade:

2. Mitt tal blifwer ännu bedräfwort: min magt är swag för mitt sudandes skull.

3. Ad! det jag wistte, huru jag skulle finna honom, och komma till hans skol: 1 Job. 3: 21.

4. Och sätta min rätt fram för honom, och uppfylla min mun med straff;

5. Och försara hwad ord han mig swarar wille, och förnimma hwad han mig sägande worde!

6. Will han med stora magt tråta med mig? Han ställe sig icke så emot mig;

7. Utan lägge mig före hwad lift är, så wil jag wäl winna min rätt.

8. Men går jag rätt framåt, så är han der intet; går jag tillbaka, så warber jag honom intet warje.

9. Är han på wenstra sibone, så fattar jag honom intet; förgömmmer han sig på högsta sibone, så ser jag honom intet.

10. Men han känner wäl min wäg; har försökt mig, så skall jag funnen warba såsom guld; Job 33: 9. Ps. 17: 3.

11. Ty jag sätter min fot uppå hans fjät, och håller hans wäg, och wiser intet derat;

12. Och träder intet ifrån hans läppars bar, och bewarar hans muns ord, mer än jag stölbig är.

13. Han är enig; ho vill swara honom?
Och han gör allt som han vill. Ps. 115: 3.

14. Och om han mig än wedergäller hwad jag förtjent hafwer, så står ändå för honom mycket tillbala.

15. Derföre är jag försträckt för honom, och när jag det märker, så fruktar jag mig för honom.

16. Gud hafwer gjort mitt hjerta blödig, och den Allsmågtige hafwer mig försträckt;

17. Ty mörkret wänder icke åter med mig, och mörker vill för mig intet bortgömbt warda.

Job 19: 8.

24. Capitlet.

Dgnadtigas wälgång, tankar, straff.

Hwi skulle tiberna dem Allsmågtiga icke förborla vara? Och de honom lämna, se intet hans dagar?

2. De flytta råmärken, de röfwa bort hjorden, och föda honom.

5 Mos. 19: 14. 27: 17. Ordp. 22: 28.

3. De drifwa bort de faderlöfas äfna, och taga enlones öra till pant.

5 Mos. 24: 17.

4. De fattige måste wisa för dem, och de torftige i landena måste förgömma sig.

Ordp. 28: 28.

5. Ei, wilddjuren i öknene gå ut, såsom de plåga, bittida till rofs, att de skola bereba mat för ungarna.

6. De upplära af den åler, som dem intet tillhör; och berga den wingård, som de med orätt hafwa.

1 Kon. 21: 15, 16.

7. De nafna låta de ligga, och låta dem intet öfvertädelje i frostena, hwilkom de deras kläder borttagit hafwa;

8. Så att de måste hålla sig i bergstrefwom, när en regnstrur af bergen faller neder uppå dem; efter de eljest ingen råd hafwa.

9. De slita barnet ifrå bröstet, och göra det faderlöst; och göra mennistorna fattiga med pantande.

5 Mos. 24: 10.

10. Den nafna låta de gå utan kläder, och dem hungroga borttaga de ägen.

3 Mos. 19: 9, 10.

11. De tvinga dem till att göra osjo uppå deras qwarn, och trampa deras prekar, och låta dem litwål törsta.

12. De göra folket i staden suadande, och deß slagnas själar ropande; och Gud straffar dem intet.

Jac. 5: 4.

13. Derföre äro de affallne ifrå ljusena, och lämna icke deß wäg, och wända icke om till deß sigar igen.

14. I lyönngene står mördaren upp, och

bräper den fattiga och torftiga; och om natten är han som en tjuf.

Ps. 10: 8, 9.

15. Horkarlens öga hafwer allt på styminnena, och säger: Mig ser intet öga; och han förtäder sitt anlete.

Ordp. 7: 8, 9. Ps. 10: 11. Ef. 29: 15.

16. I mörkrena bröter han sig in i husen; om dagen gömma de sig med hwarannan, och wisa intet weta af ljusena.

17. Ty om än morgonen kommer dem, är bet dem såsom ett mörker; förty han förnimmer mörkrens försträdelje.

18. Han far lätteliga åslad såsom uppå ett watten; hans häfwer warba icke stora i landena, och han brular intet sin wingård.

1 Mos. 49: 4.

19. Helwetet tager bort dem som synda, såsom hette och torla förtärer snöwattnet bort.

20. De barmhertige skola förgåta honom; hans lust warder full med mat; man skall icke mer tänka uppå honom; han skall sönderbruten warba såsom ett ruttet trä.

21. Han hafwer bedröfwat den ensamma, som intet söder; och enlone hafwer han intet godt gjort;

22. Och hafwer dragit de mågtiga under sig med sine kraft. När han står, skall han icke wiß vara uppå sitt lif.

23. Han gör sig jelf en trygghet, der han sig uppå förlåter; dock se hans ögon uppå deras handel.

24. De äro en liten tid upphägne; men de warba omintet, och undertrufte, och taga en ända såsom all ting; och såsom agnar på ägen skola de afflagne warda.

Ps. 37: 35, 36.

25. Är det icke så? Nu wäl, ho vill straffa mig för lögn, och göra min ord om intet?

25. Capitlet.

Engen är ren för Gud.

Då swarade Bildad af Suab, och sade:

2. Är icke herrskap och fruktan när honom, hwilken frið gör ibland sina bögsta?

3. Ho kan rälna hans frigsman? Och öfwer hwem uppgår icke hans ljus?

Dan. 7: 10.

4. Och huru kan en menniska rättfärdig warda för Gudi? Eller huru kan ene qwinnos barn rent wara?

Job 4: 17, x. 15: 14, x. Ordp. 20: 9.

5. Ei, månen stin icke ännu, och stjernorna äro ännu icke rena för hans ögon;

6. Huru mycket mindre en menniska,

den mäslen, och ens menniskas barn, den matlen?
Job 7: 6. 17: 14.

26. Capitlet.

Bildad straffas. Gud pröfvas.

Job svarade, och sade:

2. Hvem äst du biståndig? Dem som ingen magt hafwer? Hjelper du honom, som ingen starkhet hafwer i armenom?

3. Hvem gifwer du råd? Dem som intet wet? Och du bär fram dina stora gerningar?

4. För hwem talar du? Och inför hwem går anden ifrå dig?

5. De Reser ängslas under watten, och de som när dem dö.

6. Helvetet är bart för honom, och förderfwet hafwer intet öfvertädelse.

Ps. 139: 8. Ordspr. 15: 11. Ebr. 4: 13.

7. Han sträcker ut norbet på ingo, och hänger jordena uppå intet.

Job 9: 8. Ps. 104: 2. Jer. 10: 12.

8. Wattenet samlar han i sina skar, och skarna remna icke derunder.

Ps. 135: 7.

9. Han håller sin stol, och utbreder sin skyderföre.

Ef. 66: 1.

10. Han hafwer satt ett mål om wattenet, intill dess ljus och mörker blifwer ändadt.

1 Mos. 1: 9.

Job 38: 10, 11. Ps. 33: 7. 104: 9. Jer. 5: 22.

11. Himmelsens stobar släfw, och gifwa sig för hans näpft.

12. För hans kraft warder hafwet hasteliga stormande, och för hans klohet stillar sig hafsens böghet.

Ef. 51: 15. Jer. 31: 35.

13. På himmelen warder det klart igenom hans wäder, och hans hand drifwer bort hwalfsten.

14. Si, alltså går det till med hans gerningar; men hwad beynnerligt hafwe wi beruttinnat hört? Ho kan förstå hans magts dunder?

27. Capitlet.

Jobs samwete. Strömtarens hopp.

Och Job höll talet fram; hof upp sitt ordspråk, och sade:

2. Så sant som Gud lefwer, den mig min rätt förwägar, och den Allsmågtige, som mina själ bedröfwar;

Job 34: 5.

3. Så länge min ande i mig är, och andedräkten af Gudi i mino näso är;

4. Mine läppar stola intet orätt tala, och min tunga skall intet bedrägeri för händer hafwa.

5. Bort det ifrå mig, att jag skulle gifwa eber rätt; intill dess min ande kommer, skall jag icke wila ifrå mine fromhet.

Job 33: 6.

6. Ifrå mine rättfärdighet, som jag hålla, will jag icke gå; mitt samwete gnager mig intet för alla mina lifsbagar.

7. Men min fiende warder funnen egadattig, och min motståndare orättwis.

8. Ty hwad är ens strömtares hopp, all han så girig är; och Gud ryder bod hans själ bort?

Matth. 16: 26. Luc. 12: 20.

9. Menar du, att Gud skall höra hans röst, när ångest kommer honom uppå?

Ps. 18: 42. Ordspr. 28: 9. Ef. 1: 15.

Jer. 14: 12. Ps. 8: 18. Wis. 3: 4. Job. 9: 11.

10. Huru kan han hafwa lust till den Allsmågtiga, och något afälla honom?

11. Jag will lära eber om Guds hand, och hwad för dem Allsmågtiga gäller, will jag icke dölja.

12. Si, I hållen eber alle att I ären wiser; hwi gifwen I då sådana onyttig ting före?

13. Detta är en ogudaktig menniskas lön när Gudi, och de tyranners arf, som de af dem Allsmågtiga få stola.

14. Om han får mång barn, så stola de höra swärdet till; och hans afföda skall icke af bröd mått warba.

Job 15: 10.

15. Hans återlefde stola i dödenom begrafs warba, och hans enför stola intet gråta.

16. Om han samlar penningar tillhops såsom stoft, och tillreder sig kläder såsom ler,

17. Så skall han wäl tillrebat; men den rättfärdige skall kläda sig deruti, och der oftydige skall utskifta penningarna.

Ordspr. 13: 22. 28: 8. Pred. 2: 26.

18. Han bygger sitt hus såsom en spinzel, såsom en waltare gör sig ett skul.

19. När den rike nebläggas, skall han intet så med sig; han skall upplåta sin ägon, och sinna intet.

Ps. 49: 18. 1 Tim. 6: 7.

20. Honom skall öfwerfalla försträdelse såsom watten; om nattena skall stormwäder taga honom bort;

Job 15: 21. 18: 11.

21. Öfwanwäder skall föra honom bort, att han skall förgås; och öwadert skall drifwa honom af hans rum.

22. Detta skall han låta komma öfwer honom, och skall intet stona honom; allt skall det gå honom ifrå handa.

23. Man skall klappa händer tillhops öfwer honom, och hwisla öfwer honom, der han varit hafwer.

Klag. 2: 1.

28. Capitlet.

Berödlig och Guds wisshet.

Silfret hafwer sin gång, och guldet sitt rum, der det werkas.

2. Jern tager man ut jordene, och utaf enar jmåler man koppar.

3. På mörkret warber ju en tid ände, och aner ju någor på sistone det förbolba.

4. Det springer ut en sådana bäck, att de, om de deromkring, icke kunna gå deröfver illa fots; han warber menniskornas allt för jup, och flyter sin los.

5. Man får och eld neban ntu jordene; der och ofwamtill bröd wägar.

6. Man finner saphir på somlig rum, och orblimpar, der guld är uti.

7. Den stigen hafwer ingen fogel kunnat, och intet gamsdaga sett;

8. De flotta barn hafwa icke trampat onom, och intet lejon gångit deruppå.

9. När man också handena på stenen, och raswer bergen omkull.

10. Man grafwer bäcker utu hällebergen, och allt det kosteligt är ser ögat.

11. Man förtager strömmom wattnet, och afwer fram i luset det derutiinnan förboldt r.

12. Guru will man nu wisshet finna, och war är rummet till förståndigheten?

13. Ingen wet hwar hon ligger; och warer icke juunen i de lefwandes lande.

14. Åsgrundet säger: Hon är icke i mig; och hafwet säger: När mig är hon icke.

15. Man kan icke gifwa der penningar före, i heller silfwer uppwäga, till att betala enne med.

Ordspr. 3: 14. 8: 11, 19. 16: 16.

16. Hon räknas icke wid Öpphirsigt guld, ler wid kostelig onix och saphir;

17. Guld och diamant kan icke listnas der, ej heller kan hon tillbytas för gyldene enobier.

Ordspr. 3: 14. 15.

18. Namoth och Gabis altär man intet; en är högre altär än perslor.

19. Topas af Ethiopien warber icke lifa attad emot henne, och det renaste guld gäller de deremot.

20. Hwadän kommer då wissheten? Och war är rummet till förståndigheten?

21. Hon är förbold för allas lefwandes jon, och öfwerstols för foglarna under himlen.

22. Förbömmelsen och böden säga: Vi hafve med vår öron hört hennes rykte.

23. Gud wet wägen dertill, och känner hennes rum.

Jac. 1: 5.

24. Förty han ser jordenes ända, och skådar allt det under himmelen är;

25. Så att han gifwer wäbrena sina wigt, och wattnena sitt mått.

26. Då han satte regnena ett mål före, och torbdönnem och ljungelbenom sin wäg,

27. Då såg han henne, och räknade henne; tillredde henne, och fann henne;

28. Och sade till menniskorna: Si, HERrans fruktan är wisshet; och fly det onda är förståndighet. Ps. 111: 10. Ordspr. 1: 7. 9: 10.

29. Capitlet.

Jobs wälfärdens gerningar.

Och Job hos åter upp sitt ordspråk, och sade:

2. Allt jag wore såsom uti de förra månader, uti de dagar då Gud bewarade mig.

3. Då hans lyfta sten öfwer mitt huswud, och jag i mörkrena gick wid hans ljus;

Ps. 112: 4.

4. Såsom jag war i min ungdoms tid, då Guds hemlighet war öfwer mina hyddo;

5. Då den Allsmäktige ännu med mig war, och mine tjenare allt omkring mig;

Job 19: 16.

6. Då jag twådde min wäg uti smör, och hälleberget utgöt mig oljofobar;

7. Då jag utgick till stadsporten, och lät bereda mig mitt säte på gatone;

8. Då mig ynglingar sågo, och undstungo sig, och de gamle uppstodo för mig;

9. Då de öfwerste igenwände att tala, och sade sina hand på sin mun;

10. Då förstarnas röst gömde sig unban, och deras tunga låbde wid deras gom.

11. Ty hwilkens öra mig hörde, den prisade mig saligan; och hwilkens öga mig såg, den vittnade om mig.

12. Förty jag halp den fattiga, som ropade, och den faderlösa, som ingen hjälpare hade.

Ps. 72: 12. Ordspr. 21: 13.

13. Dens wälsignelse, som förgås stulle, som öfwer mig; och jag tröskade enlones hjerta.

14. Rättfärdighet war min slädebonad, den ifkläbde jag såsom en hjortel; och min dom war min strud.

Job 31: 21. Es. 59: 17. Eph. 6: 14.

15. Jag war dens blindas öga, och dens haltas fot.

16. Jag war de fattigas fader, och hwilken sat jag icke wisste, den utfrågade jag.

17. Jag sönderflog dens orättfärbigas orlatänder, och tog rofwet utu hans tänder.

18. Jag tänkte: Jag vill dö uti mitt näste, och göra mina dagar många såsom sand.

19. Min säd gick upp af wätsko, och dagg blef öfwer min årswäxt.

20. Min bärighet förnyade sig för mig, och min bäge förwandlade sig i mine hand.

21. De hörde mig, och tigde; och waktade uppå mitt råd.

22. Efter min ord talade ingen mer, och mitt tal dröps på dem.

23. De waktade på mig såsom på regn, och uppgapade med mannen såsom efter aftonregn.

24. Om jag log till dem, förläto de sig intet deruppå; och torde intet bekräfta mig.

25. När jag wille komma till deras handlingar, så måste jag sitta fränst; och bodde såsom en Konung ibland krigssfolk, då jag hugswalade dem som sorgfulle woro.

30. Capitlet.

Johs föraltare och anställning.

Nu le de åt mig, som yngre äro än jag; ghwiskas fäder jag icke wille warbat sätta ibland mins hjordes hundar;

2. Ghwiskas förmågo jag för intet höll; de icke till ålbers komma kunde;

3. De som för hungers skull och bekymmer ensamme flydde in i öknena, nyliga förberfwade och elände wordne;

4. De som neskio uppryckte onskring buflarna, och enerötter war deras mat;

5. Och då de dem uppryckte, fröjdades de deröfwer såsom en tjuf.

6. Wid de stygga bäcker bodde de, uti jordblusor och bergskrefwor;

7. Emellan buskar ropade de, och ibland tistlar församlade de sig;

8. De lösa och föraktade menniskors barn, de som ringast woro i landena.

9. Nu är jag deras strängaspel worden, och måste wara deras nymäre.

Joh 17: 6. Ps. 69: 12. Klag. 3: 14, 63.

10. De styggas wid mig, och draga sig långt ifrån mig; och spara icke att spotta för mitt ansigte.

Joh 19: 19.

11. Ty han hafwer spämt mina senn, och hafwer ödmjukat mig; och lagt ett betfel i munnen uppå mig.

12. På högra sidone, der jag grönskabes, satte de sig upp emot mig; och sötte mina

fötter bort, och gjorde en wäg öfwer mig, till att förderfwa mig.

Es. 51: 25.

13. De hafwa förspillt mina figar; te war dem så lätt att göra mig staba, att te ingen hjelp behöfde bertill.

14. De äro inkomme såsom genom senn reswor, och äro utan orban infallne.

15. Förfrädsse hafwer wänt sig emot mig, och såsom ett wäder försöjt mina frihet, och såsom en löpanne sty mina helte.

Jes 23: 15.

16. Men nu utgiuter sig min själ öfwer mig, och mine sorgebagar hafwa fattat mig.

17. Om nattena warba min ben allskjäm igenomborrat; och de, som mig jaga, lägga sig intet till att sofwa.

18. Genom stora kraft warder jag margalunda klädd, och de begjorde mig dermed, såsom igenom min hjortels hufwudsmag.

19. Man hafwer trampat mig i träd, och altat mig sika emot stoft och aska.

Ps. 71: 1.

20. Ropar jag till dig, så svarar du mig intet; går jag fram, så altar du mig intet.

Ps. 13: 2, 3.

21. Du öst mig förwänd till en grufveligan, och drager ditt hat till mig med din hands starkhet.

22. Du lyfter mig upp, och låter mig fara uppå wädbrena, och försmälter mig kraseliga;

23. Ty jag wet, du öfwerantwarar mig böbenom; der är det hus, som allom lewandom förelagt är.

Ps. 90: 3. Etr. 9: 7.

24. Dock räcker han icke sina hand i min benhuset, och de warba ej ropande öfwer sitt förderf.

25. Jag gret ju uti den hårda tiden, och min själ warfunuade sig öfwer den fattiga.

Ps. 35: 13, 14. Rem. 12: 13.

26. Jag wänte det goda, och det onda kom; jag wänte ljuset, och mörkret kom.

27. Mina inelsswor sjuba, och hålla intet upp; mig är uppåkommen forgetid.

28. Jag går bekräftad, ändod jag rå ingen wrebgas; jag står upp i menigbeten och ropar.

29. Jag är bralars broder, och stråtsjälars stallbroder.

Ps. 102: 7. Rik. 1: 1.

30. Min hud öfwer mig är swart worden och min ben är förtorkad af hetta.

Joh 19: 20. Klag. 3: 19.

31. Min harpa är worden en flagan, och min pipa en gråt.

31. Capitlet.

Joh berövar sig på sin wandel.

Jag hafwer gjort ett förbund med min ögon,
att jag intet skall stå efter någon jung-
ru. Matth. 5: 28.

2. Men hwad gifwer mig Gud till löna
smäcker, och hwad arfwedel den Allsmäg-
de af höjdene?

3. Stulle icke helbre den orättfärbige hafwa
en webermödona, och en ogeringsman så-
dana jämmer liba?

4. Ser han icke mina wägar, och räknar
alla mina gånger? 2 Ebr. 16: 9.

5. Hafwer jag wandrat i såfängeligbet, eller
int fot stynbat sig till bedrägeri?

6. Man wäge mig på en rätt wäg, så skall
hud förnimma min fromhet. Joh 13: 18.

7. Hafwer min gång wilit utaf wägen, och
mitt hjerta efterföljt min ögon, och något
idat wid mina händer,

8. Så låt mig så, och en annar äte det;
och min ätt warde utrotad.

9. Hafwer mitt hjerta låtit sig draga till
wiuno, och hafwer waktat wid mins nästas
err, 3 Mos. 26: 16. 5 Mos. 38: 38.

10. Så warde min hustru af enom androm
ämd, och andre besofwe henne;

11. Ty det är en last och en misgerning
för domarena. Joh 24: 15. Ordbp. 7: 25.

12. Ty det wore en eld, som förtärer intill
örderf, och all min tillbrägt utrotade.

13. Hafwer jag föraktat mins tjena-
res lex mine tjenarinnos rätt, då de med mig
ätte?

14. Hwad wille jag göra, när Gud reser
g upp? Och hwad wille jag smara, när
än hemföjer?

15. Hafwer och icke han gjort honom, den
ig i moderlifwet gjorde; och hafwer ju så
all tillrebt honom i lifwena?

16. Hafwer jag dem torftigom förnelat
med begärde, och låtit enfones ögon för-
nätta?

17. Hafwer jag ätit min beta allena, att
en faderlöse icke också hafwer ätit deraf?

18. Ty ifrå minom ungdom hafwer jag
ätit mig såsom en fader, och allt ifrå mitt
moderlif hafwer jag gerna hugswalat.

19. Hafwer jag någon sett förgås, derföre
att han icke hade släder; och låtit den fattiga
i öfhydan?

20. Hafwa icke hans sidor wälsignat mig,
då han af min lambs stinn wärmdat wardt?

21. Hafwer jag låtit komma mina hand
wid den faderlösa, ändod jag såg mig i por-
tenom magt hafwa,

22. Så fälle mina skuldror ifrå mina arlar,
och min arm gånge sönder ifrå läggenom.

23. Ty jag fruktade Gud såsom en olyd-
döwer mig, och kunde hans tunga icke bära.

24. Hafwer jag satt gulb till min tröst, och
sagt till gulbslimpen: Du äst mitt hopp?

Psal. 62: 11. Marc. 10: 24. 1 Tim. 6: 17.

25. Hafwer jag gladt mig, att jag mykna
ägodelar hade, och min hand allahanda för-
wärfwat hade?

26. Hafwer jag sett på ljuset, då det klar-
liga sten, och på månan, då han i synlo gick?

27. Hafwer mitt hjerta hemliga låtit sig
tälja i det sinnet, att min mun skulle lysa
mina hand?

28. Hwilket och en misgerning är för do-
marena; förty dermed hade jag nelat Gud i
höjdene.

29. Hafwer jag gladt mig, när minom
fiende gick illa, och upphäfwit mig, att olyd-
a råfabe uppå honom? Ordbp. 24: 18.

30. Ty jag låt min mun icke syna, så att
han önsade hans själ ena banno.

31. Hafwa icke de män i mine hyddo måst
säga: Åst! att wi icke måtte af hans löst
mättade warda. Matth. 5: 44. Rom. 12: 14.

32. Ute måste den främmande icke blifwa;
utan dem wägsfarande låt jag mina dörr
upp. Ebr. 13: 2. 1 Pet. 4: 9.

33. Hafwer jag såsom en menniska stölt
mina skalkhet, att jag skulle hemliga för-
dölsja min misgerning?

34. Hafwer jag grufwat mig för stora ho-
pen; eller hafwer frändernas föraktelse mig
försträckt? Jag blef stilla, och gick icke ut
genom dörrerna. 2 Nef. 23: 2.

35. So gifwer mig en förhörrare, att den
Allsmäktige må höra mitt begär? Att
någor måtte strifwa en bof om mine sak;

36. Så wille jag taga henne uppå mine
arlar, och ombinda mig henne såsom en
trono.

37. Jag wille förkunna talet på mina
gångar, och såsom en Förste wille jag bet
frambara.

38. Om min jord repar emot mig, och besj
fårar alle tillita gråta; Hab. 2: 11.

39. Hafwer jag besj frukt obetalad ätit, och
gjort ätermännernas lefwerne tungt;

40. Så wære mig tistel för hwete, och tårne för bjugg. En ända hafwa Jobs ord.

32. Capitlet.

Elihu inbilde klohet.

Då wände de tre män åter att swara Job, efter han höll sig rättfärdigan.

2. Men Elihu, Baracheels son, af Bus af Dams slägte, warbt worder uppå Job, att han höll sina själ rättfärdigare än Gud.

3. Och wardt han wred uppå de tre hans wänner, att de intet swar funno, och dock förbönde Job.

4. Ty Elihu hade bidt, så länge de hade talat med Job, efter de woro äldre än han.

5. Dersföre, då han såg, att intet swar war i de tre mäns mun, wardt han wred.

6. Och så swarade Elihu, Baracheels son, af Bus, och sade: Jag är ung, och I ären gamle, dersföre hafwer jag stytt, och fruktat bewisa min konst på eder.

7. Jag tänkte: Rät ären tala, och älbren bewisa wißhet.

Job 12: 12.

8. Men anden är i menniskone, och dens Allsmäktigas Ande gör henne förståndiga.

Job 38: 36.

Ordspr. 2: 6. Pred. 2: 26. Dan. 1: 17. 2: 21.

9. Mäflarena äro icke de wißaste, och de gamle förstå icke hwad rätt är.

10. Dersföre will jag od tala; bör härtil, jag will od bewisa mina konst.

Jer. 9: 23.

11. Si, jag hafwer bidt, medan I talat hafwen; jag hafwer gifwit allt på edert förstånd, tillbede I hafwen gjort en ända på edert tal.

12. Och jag hafwer haft allt uppå eder, och si, ingen är ibland eder, som Job straffa, eller till hans ord swara kan.

13. I mågen tilläfwentys säga: Wi hafwe drabbat på wißhetena, att Gud hafwer bortkastat honom, och ingen annar.

14. Det talet gör mig icke fyllest, jag will intet swara honom, efter som I taladen.

15. Ad! de uppgifwas, och kunna intet mer swara; de kunna intet mer tala.

16. Efter jag nu bidt hafwer, och de kunna intet tala; förty de stå tyfte, och swara intet mer;

17. Will jag dock swara min part, och bewisa mina konst;

Ordspr. 27: 2, 21.

18. Ty jag är så full med ordom, att min ande ångslas i minom buk.

19. Si, min buk är såsom must, den tilltappat är, hwilken ny sat sönderflår.

20. Jag måste tala, att jag må få andas; jag måste upplysa mina läppar och swara.

21. Jag will på ingens person se, och inge mennisko till wißja tala;

22. Förty, jag wet icke, om jag så gjorde, om min skapare innan en lort tid mig betagandes worde.

33. Capitlet.

Job förmanas att betänka pågåres orsak.

Hör dock, Job, mitt tal, och gif allt på ed min ord.

2. Si, jag låter min mun upp, och min tunga skall tala i minom mun;

3. Mitt hjerta skall tala rätt, och min läppar skola säga ett rent förstånd.

4. Guds Ande hafwer gjort mig, och dens Allsmäktigas Ande hafwer gifwit mig lif.

5. Kan du, så swara mig; kom fram jemte mig.

6. Si, jag hörer Gudi till, såsom du säger, och utaf jord är jag också gjord.

1 Mos. 2: 7. Pred. 12: 7.

7. Dock du torf icke försäras för mig, och min hand skall icke wara dig för swär.

8. Du hafwer talat för min öron; din ords röst måste jag höra:

9. Jag är ren och utan all last, oskyldig, och hafwer ingen synd.

Job 16: 17. 23: 10. 27: 5, 6.

10. Si, han hafwer funnit en sak emot mig, dersföre håller han mig för sin fienda;

Job 13: 24. 16: 9. 19: 11.

11. Han hafwer satt min fot i steden, och förwarat alla mina vägar.

Job 13: 27.

12. Si, rätt derutaf besluter jag emot dig att du icke äst rättfärdig; ty Gud är mer än en menniska.

13. Hwi will du tråta med honom, att han icke gör dig råkenstap på allt det han gör?

Et. 40: 15.

14. Om Gud en gång något befäller, så man då icke först se derester, om det rätt är.

15. Ut i synenes dröm om natten, somninen faller uppå menniskorna, när sofwa på sängene;

16. Då öppnar han menniskors öra; och försträcker dem, och näpser dem;

17. På det han skall wända menniska ifrån olycka, och förwara henne för öfwermå.

18. Han skonar hennes själ för förderis hans lif, att det icke skall falla i swärdet;

19. Och näpser honom med sweba ut hans säng, och all hans ben mäkteliga:

20. Och far så med honom, att han

wämjes wid maten, och hans själ icke hafwer lust till att äta. **Ps. 107: 18.**

21. Hans lött förswinner, så att man intet ser det, och hans ben förkrokas, så att man icke gerna ser dem;

22. Att hans själ nalkas till förderf, och hans lif till de döda.

23. Om nu en Ängel, en af tusende, trädde fram för honom, till att förkunna menniskone Guds rättfärdighet; **Rm. 3: 7.**

24. Då skall han förbarma sig öfwer honom, och säga: Han skall förlofsad wara, att han icke skall fara neber i förderfswet; ty jag hafwer funnit en försoning.

25. Hans lött komme sig till igen, såsom i ungdomen, och låt honom åter wara ung igen.

26. Han skall bedja Gud, den skall bewisa honom nåder; han skall se sitt ansigte med glädje, och skall wedergålla menniskone hennes rättfärdighet.

Ps. 50: 15. Ps. 58: 9. Ps. 42: 3.

27. Han skall för menniskomen bekänna, och säga: Jag hafwer syndat och illa gjort, och mig är ännu för litet skedt.

28. Han hafwer förlofsat mina själ, att den icke skulle komma i förderf; utan mitt lif skulle få se ljuset.

29. Ei, allt detta gör Gud två eller tre gånger med hwarjom och enom;

30. På det han skall hemta hans själ igen uti förderfswet; och upplyser honom med de lefwandes ljuse. **Ps. 58: 14.**

31. Gif aft häruppå, Job, och hör härtill, och tig, att jag må tala.

32. Men hafwer du något att tala, så svara mig. Säg, äft du rättfärdig; jag will gerna hört.

33. Hafwer du och intet, så hör mig, och tig; jag will lära dig wisdom.

34. Capitlet.

Guds rättwisa emot goda och onda.

Och Elihu swarade, och sade:

2. Hörer, I wise, mitt tal, och I förståndige, åter på mig;

3. Ty örat pröfwar talet, och munnen smakar maten. **Job 12: 11.**

4. Låt oss utvälja en dom, att wi måge emellan oss känna hwad godt är.

5. Ty Job hafwer sagt: Jag är rättfärdig, och Gud hafwer förwägrat mig min rätt.

Job 13: 18. 23: 10. 27: 2. 5. 26.

6. Jag måste ljuga, om jag än rätt hade;

jag warber plågad af min skott, om jag än det intet förskyllat habe. **Job 6: 4.**

7. Ho är en sådana, som Job; som gaber beridder såsom watten, **Job 15: 16.**

8. Och går på wägenom med illgerningsmän, så att han wandrar med ogudaktiga män?

9. Ty han hafwer sagt: Om än någor rättfärdig wore, så gäller han dock intet när Gudi. **Job 9: 22.**

10. Hörer mig, I wise män: Bort det, att Gud skulle wara ogudaktig, och den Allsmågtige ordtwis;

5 Mos. 32: 4. Job 36: 23. Rom. 3: 5.

11. Utan han lönar menniskone, efter som hon hafwer förtjent; och drabbar uppå hwat och en efter hans gerningar.

Ords. 24: 12.

Jer. 17: 10. 32: 19. Hes. 7: 27. 33: 20.

Matth. 16: 27. 1 Cor. 3: 8. 2 Cor. 5: 10.

12. Utan twiswel, Gud förbdömer ingen med orätt, och den Allsmågtige böjer icke rätten. **Ps. 61: 6.**

13. So hafwer skadat det uppå jordens är, och ho hafwer satt hela jordens frets?

14. Om han det toge sig före, kunde han allas anba och lif till sig samla; **Ps. 104: 29.**

15. Allt lött worde tillhopa förgåendes, och menniskan worde åter till aflo igen.

Preb. 12: 7.

16. Hafwer du förstånd, så hör detta, och gif aft på mins tals röst.

17. Skulle någon förbensfull tvinga rätten, att han batar honom? Och dersöre att du stolt äft, skulle du förbensfull förbdöma den rättfärdiga? **1 Mos. 18: 25. Job 8: 3.**

18. Skulle någor säga till Konungen: Du Belial? och till Förstarna: I ogudaktige?

19. Den dock icke ser på Förstarnas perjon, och känner icke mer den härliga än den fatiga; förty de äro alle hans handawerk.

5 Mos. 10: 17.

2 Ebr. 19: 7. Ap. 8: 10: 34. Rom. 2: 11.

Gal. 2: 6. Eph. 6: 9. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

20. Med hast måste menniskorna dö, och om midnattstid förkrädas och förgås; de mågtige wara kraftlöse borttagne.

2 Mos. 12: 29. 2 Kon. 19: 35.

21. Ty hans ägon se uppå hwars och ens wägar, och han skådar alla deras gånger.

Ords. 5: 21.

22. Intet mörker eller skyggh är, att ogeringemån måga sig der förbdöla;

23. Ty det warber ingom tillskadt, att han kommer med Gud till rätta.

24. Han förgör många stolta, som icke stå till att rädda; och sätter andra i deras städ;
25. Derföre, att han känner deras gerningar; och omsätter dem om natten, att de stola sönderkrognade warba.

26. Han kastar de ogubastiga uti en höp, der man gerna ser det;

27. Derföre, att de icke hafwa följt honom efter, och förslodo ingen af hans vägar;

28. Att de fattigas rop skulle komma inför honom, och han dens eländas rop höra måtte.

29. Om han frid gifwer, ho vill förböda? Och om han förstyler anletet, ho vill se uppå honom ibland folken och menniskorna?

Rom. 8: 34.

30. Så låter han nu en stryktare regera, till att plåga folket.

31. För Guds skull vill jag lida talet, och icke förmenat.

32. Hafwer jag icke drabbat rätt, lär du mig bättre; hafwer jag orätt handlat, vill jag icke göra så mer.

33. Man väntar nu swar af dig; ty du förlastar all ting, och du hafwer begynt det, och icke jag. Vetst du nu något, så tala.

34. Wisja män låter jag väl tala, och en wis man hörer mig.

35. Men Job talar omwisliga, och hans ord äro icke wis.

36. Min fader, låt Job försköt warba allt intill ändan, derföre att han wänder sig till orättfärbiga menniskor.

Ordsb. 21: 10.

37. Han hafwer utöfwer sina synd ännu bertill hädat; derföre låt honom inför oss slagen warba; och träte sedan med sinom ordom inför Gud.

35. Capitlet.

Gromhet gagnar, arghet skadar, icke Gud, utan menniskan.

Och Elihu svarade, och sade:

2. Håller du det för rätt, att du säger: Jag är rättwisare än Gud?

3. Ty du säger: Ho blifwer något räknad för dig? Hwad hjälper det, om jag håller mig ifrå synd?

Job 9: 22. 10: 15.

4. Jag vill swara big med ordom, och dinom wänanom med big.

5. Se upp till himmelen, och ståda; och se uppå stjärna, att de äro dig för höge.

6. Om du syndar, hwad kan du staffa emot honom? Och om din ondsla är stor, hwad kan du göra honom?

7. Och om du äst rättfärbig, hwad kan du

gifwa honom, eller hwad kan han taga af dina händer?

Job 22: 1.

8. Ene mennisko, såsom du äst, må du ondska något göra, och ene menniskos kan din rättfärbighet.

9. De samme måga ropa, när dem mada öfwermålb ster, och ropa öfwer de wäldiga arm;

10. De der intet säga: Swar är Gud, min skapare, som sänger gör om natten:

11. Den oss gör lärbara än djuren på jorden, och wisare än foglarna under himmelen?

Ps. 32: 9.

12. Men de stola der och ropa öfwer dem ondska högmot, och han skall intet höra dem:

Job 27: 9. Ordsb. 1: 28. 15: 29. Ef. 1: 15.

13. Ty Gud hörer icke såfångeligheterna, och den Allsmäktige ser der intet till.

14. Nu säger du: Du ser honom intet; men en dom är för honom, allenast förbin honom.

Rom. 14: 10.

15. Om hans wrebe icke så hastigt hemföter, och intet stöter, att der så många laster äro,

16. Derföre hafwer Job såfångt öppnat sin mun; och gifwer onyttig ord för med oförnuft.

Job 34: 21.

36. Capitlet.

Guds rättwisja, korelse, magt.

Elihu talade ytterligare, och sade:

2. Lofwa ännu litet, jag vill wisja dig; det; ty jag hafwer ännu på Guds wägnat något säga.

3. Jag vill hemta mitt förstånd hjertar efter, och bewisa att min skapare är rättwis.

Ps. 51: 6.

4. Mitt tal skall utan twifwel intet fast wara; mitt förstånd skall utan fel wara för dig.

5. Ei, Gud förlastar icke de mäktiga; ty han är och mäktig af hjertans kraft.

Job 9: 4. 12: 1.

6. Den ogubastiga bewarar han icke; utan hjälper den arma till rätta.

7. Han wänder icke sin ögon ifrå den rättfärbiga; och Konungarna låter han sitta på stolen om i ewig tid, att de böja blifwa.

Ps. 33: 18. 34: 16.

8. Och om fångar ligga i bojer, och bundne med tåg jämmerliga,

Ps. 107: 1.

9. Så gifwer han dem tillfäna hwad de gjort hafwa; och deras öfbygg, att hafwa brutat wälb;

10. Och öppnar dem brat till tuktan, och säger dem, att de skola omvända sig ifrå det orätt är.

11. Om de höra och tjena honom, så skola de i godom dagom gamle warba, och lefwa med lust. 6 Mos. 30: 19.

12. Höra de icke, så skola de falla för hwärd, och förgås förr än de warba det warfe. Ef. 1: 20.

13. De stryptare, när wreben kommer uppå dem, ropa de intet, när de fångne ligga; 14. Så skall deras själ dö med qual, och deras lif ibland bolare.

15. Men den arma skall han hjälpa utu hans armob, och öppnar dem arma brat i bebröfswelsen. Ef. 66: 2.

16. Han skall taga dig utur angestens wida mun, den ingen botten hafwer, och bitt borb skall hafwa ro, uppfyllt med allt godt. Ps. 23: 5.

17. Men du gör de ogudaktigas sal goban, så att deras sal och rätt blifwer behållen.

18. Se till, om icke otålighet hafwer rört dig i qwalena; eller stora gåfwor icke hafwa böjt dig.

19. Menar du, att din wäldighet skall bestå kunna utan bebröfswelse; eller eljest någon starfhet eller förmåga?

20. Du torf icke begära natterna till att öfwerfalla menniskorna i deras rum.

21. Wästa dig, och wänd dig icke till det orätt är, såsom du för jämmers stull dig förtagit hafwer.

22. Ei, Gud är för hög i sine kraft; ho är en lagförrare såsom han är?

23. Ho will hemföla öfwer honom hans mäg? Och ho will säga till honom: Du gör dratt? 5 Mos. 32: 4.

2 Ebr. 19: 7. Job 8: 3. 34: 10, 19.

24. Tänk uppå, att du intet wettst hans werl, såsom menniskorna sjunga.

25. Ty alla menniskor se det, menniskorna se det fjerran.

26. Ei, Gud är stor och oländ; hans åratat fan ingen utfråga.

Ps. 92: 9. 93: 2. 102: 13. Ef. 63: 16. Aag. 5: 19. Dan. 6: 26. Ebr. 1: 12.

27. Han gör watten till små droppar, och drifwer sina stjär samman till regn;

28. Så att stjärna flyta, och drypa fast uppå menniskorna.

29. Då han tager sig före att stingra sina stjär, och tager sitt tädelse bort;

30. Ei, så utbreder han sitt ljus öfwer dem, och öfwerläder hafwet, dåhan de komma.

31. Ty dermed dömer han folket, och gifwer dem mat tillfyllest.

32. Han håller händerna före, och betäcker ljuset, och bjuder thy, att det skall ingens komma.

33. Om det samma förkunna hans herde, och hans boskap om styn.

37. Capitlet.

Guds obegripelige werl och domar.

Deras försträder sig mitt hjerta, och bäfwar.

2. Öfwer hans rösts skall, och det ljud som utaf hans mun går.

3. Han ser under alla himlar, och hans ljus stin uppå jordens ändar.

4. Efter honom bustrar dunbret, han dunbrar med ett stort skall; och när hans dunbrande hördt warder, fan man intet förhålla det.

5. Gud dunbrar med sitt dunder grufweliga, och gör stor ting, och warder bod intet länd. Ps. 18: 14. Job 5: 9. 9: 10.

6. Han talar till snön, så är han stragt här på jordene, och till regnstruren, så är regnstruren der med magt. Ps. 33: 9. 147: 15, 16.

7. Man förgömmar sig ibland alla menniskor, att folket skall känna hans werl.

8. Bildbjuret kryper uti skul, och blifwer i sitt rum.

9. Sunnanester kommer wäder, och norbanester fölb.

10. Af Guds anda kommer frost, och stort watten, då han utgjuter. Job 38: 29.

11. De tjode stjär stija sig, att klart skall warba, och igenom molnet utbrister hans ljus.

12. Han wänder stjärna hwart han will, att de skola göra allt det han bjuder dem på jordens frets; Ps. 148: 8.

13. Ehwad det är öfwer en slägt, eller öfwer ett land, då man finner honom barnhertigan. 2 Mos. 19: 18. 1 Sam. 12: 18.

14. Åtta deruppå, Job; stalt och förnimi Guds under.

15. Wetti du, när Gud låter detta komma öfwer dem; och när han låter sina stjärs ljus utgå?

16. Wetti du, huru stjärna utspida sig; hwilla under de fullkomliga weta;

17. Att din kläder warm äro, då landet är stilla af sunnanwäder?

18. Ja, du utbreder icke stjärna med honom, hwille starke äro, och anseende såsom en grund.

19. Låt oss höra hwad wi skole säga honom ; förty wi rådde icke intill honom för mörker.

Ps. 18: 12.

20. So skall förtälja honom hwad jag talar ? Om någor talar, han warder uppsluten.

21. Nu ser man icke ljuset, som inom skyen lyser ; men när wädrert blås, göres det klart.

22. Ifrå norðan kommer guld, den försträffelige Gubi till lof ;

23. Men den Allsmågtiga kunna de intet finna, den så stor är i magtene ; ty han måste ingen räfskap göra af sinom rätt och rättfärdigom samom.

Job 33: 13.

24. Dersöre måste menniskorna frukta honom, och han fruktar inga wisa.

Es. 40: 13, 14.

38. Capitlet.

Gud straffar Job, wisar sin magt.

Och HERREN swarade Job uti ett wäder, och sade :

1. Kon. 19: 11. Job 40: 1. Ps. 1: 4.

2. Swilken är den som i sina tanlar så fela vill, och talar så med oförnuft ?

3. Gjorda dina länder såsom en man ; jag vill fråga dig : Säg, äst du så skof ?

4. Swar wast du, då jag grundade jordena ? Säg mig :

Ordp. 8: 29.

5. West du, ho henne hafwer satt sitt mått ; eller ho hafwer dragit något snöre öfwer henne ?

6. Eller hwaruppå står hennes fotafäste ; eller ho hafwer henne en hörnslen lagt ;

7. Då morgonstjernorna tillsammans lofwade mig, och all Guds barn fröjbade sig ?

Job 1: 6. 2: 1.

8. So hafwer tillslutit hafwet med sina dörrar, då det utbrast såsom utu moderlifwe ;

Job 26: 10. Ps. 104: 9.

9. Då jag klädde det med skyar, och inwefwade det i tödne, såsom i lindallåde ;

10. Då jag förtoget thy deß slob med minom dam, och satte thy bom och dörrar före ;

1 Mos. 1: 9. Ps. 83: 7. Jer. 5: 22.

11. Och sade : Allt härintill skall du komma, och icke widare ; här skola dina stolta böljor sätta sig ?

12. Hafwer du i dinom tid budit morgonen, och wist morgonrodnanom sitt rum ;

13. Att jordenes ändar måga fattade warba, och de ogubaktige der utstubbade blifwa ?

14. Inseglet skall sig förwanbla såsom ler, så att de skola blifwa såsom ett kläde ;

Es. 51: 8.

15. Och dem ogubaktigom skall deras ljus

förtaget warba, och de högfärdigas arm skäl sönderbruten warba.

16. Hafwer du kommit uti hafsens grunda, och wanbrat uti djupsens sjät ?

17. Hafwa dödsens dörrar någon tid upplåtit sig för dig ; eller hafwer du den dörrarna åt mörkret ?

Ps. 9: 14.

18. Hafwer du förnummit huru bred jorden är ? Låt höra, wetst du allt detta ?

Ps. 139: 12.

19. Swilken är wägen dit, der ljuset ber, och hwilket är mörkrens rum ;

20. Att du måtte aftaga deß gränje, och märkla stigen till deß hus ?

21. Wigte du, att du skulle på den utu född warba, och huru många dina dagar blifwa skulle ?

22. Hafwer du der warit, dådan inne kommer ; eller hafwer du sett, hwad den begiet kommer ;

23. Swilla jag bewarat hafwer imid bedröfwelsens dag, intill stridens och döds gets dag ?

2 Mos. 9: 18. Ps. 10: 11.

24. Genom hwilken wägen delar sig ljuset, och ästanwäder uppkommer på jordena ?

25. So hafwer utstift regnstormene sitt löp, och ljungelbenom och dundrena wägen ;

Am. 4: 7.

26. Så att det regnar uppå jordena, der ingen är, i öknene, der ingen menniska är :

27. Att det skall uppsälla ödemarken och öknene, och kommer gräset till att wäxa ?

Ps. 107: 35.

28. So är regnets fader ? So hafwer fött daggenes droppar ?

29. Utu hwars lif är isen utgången ; och ho hafwer fött rimfroset under himmelen :

30. Att watten skulle fördoit wara såsom under stenar, och djupet blifwer öfmar uppå ståndandes ?

31. Kan du binda tillsammans hufstjernernas band, eller upplösa Orions band ?

Job 9: 9. Am. 5: 8.

32. Kan du hemta morgonstjernorna fram i sin tid, eller föra wagnen på himmelen öfwer sin barn ?

33. West du, huru himmelen skall regera ; eller kan du sätta ett herraböme öfwer benom på jordene ?

Jer. 31: 35.

34. Kan du föra dina dunder högt uppe i skyom, att wattnens myckenhet dig öfwa täder ?

35. Kan du utsläppa ljungeldar, att du fara åstad, och säga : Här äre wi ?

36. So hafwer satt wisdomen uti det fir

bolde? Ho hafwer gifwit tankomen för-
stånd? Job 32: 8.

37. Ho är så wis, att han stjärna räkna
kan? Ho kan förslöppa wattungläglarna i
himnelen,

38. När skofket är wått wordet, så att det
tillhopalsöper, och klumparne låda tillsam-
mans?

39. Capitlet.

Guds wisbet, gerningar, regering. Johs swar.

Nu gifwa lejonne hennes rof i jag-
tene; och mätta de unga lejonen;

Ps. 10: 21.

2. Så att de lägga sig uti sitt rum, och
filla ligga i kulsone på wakt? Ps. 104: 9.

3. Ho reder forpenom mat, när hans un-
gar ropa till Gud, och weta icke hwar deras
mat är?

Ps. 145: 15. 147: 9. Matth. 6: 26.

4. Kan du sätta tiden, när stengetterna skola
tidla på bergen? Eller hafwer du märkt,
när himbarna gå hafwande?

5. Hafwer du räknat deras månader, när
de skulle wara; eller wetst du tiden, när de
skola föda?

6. De böja sig, när de föda, och riswa sig,
och låta ut sina ungar.

7. Deras ungar wara fete, och wäxa ute;
de gå ut, och komma intet till dem igen.

8. Ho hafwer låtit wilbåsnan så fri gå?
Ho hafwer wilbåsnans band upplöst;

Job 24: 6. Jer. 2: 24. Os. 8: 9.

9. Swillom jag marlena till hus gifwit
hafwer, och ötnena till boning?

10. Han gör lel af stadsbultret; plåga-
nas trug hörer han intet.

11. Han ser efter bergen, der hans bet är,
och söker hwar grönt är.

12. Menar du, att enbörningen skall tjena
dig, och skall blifwa wid dina krubbo?

4 Mos. 24: 8.

13. Kan du binda honom ofet uppå i dina
fälar, så att han efter dig plog drager i
dalomen?

14. Kan du förlåta dig på honom, deraf
att han mycket förmår, och låta honom för
dig arbeta?

15. Kan du betro honom, att han drager
dig dina såd hem igen, och församlar henne
i dina lada?

16. Påfoglens wingar äro skönare än stor-
sens, eller strutsfoglens wingar;

17. Som sin ägg lägger i jordena, och låter
beta jordena utsläda dem.

Swed.

16*

18. Han förgäter, att de måga wara tram-
pade, och något wilbdjur sönderflår dem.

19. Han är så hård emot sina ungar, lika-
som de icke woro hans; han ättar icke, att
han arbetar såfångt; Klag. 4: 3.

20. Ty Gud hafwer förtagit honom wis-
dom, och hafwer intet förstånd gifwit honom.

21. På den tiden han reser sig, upphöjer
han sig, och bespottar både häst och man.

Ps. 33: 17. 147: 10.

22. Kan du gifwa hästenom kraft; eller
kan du pryda hans hals med hans gnäg-
ganbe?

23. Kan du förfära honom såsom gräshop-
por? Swad förfärligit är, det är hans
nos pris.

24. Han riswer jordena, och är frimodig i
sin starrhet; och drager ut emot den wäp-
naba.

25. Han bespottar rädbhågan, och förfäras
intet; och flyr icke för swärb;

26. Det ännu fogret emot honom skallrabe,
och glimmade både glaswen och stölb.

27. Han skälwer och rasar, och trampar
jordena; och tror intet, att trummeten lyder.

28. När trummeten fast klingar, säger han
huj; och känner luffen af stridene lång wäg,
Förstarnas rop och fröjd.

29. Flyger hölen genom ditt förstånd, och
utbreder sina wingar söderut?

30. Flyger örnen så högt af din befallning,
att han gör sitt näste i höjdene?

31. I bergsklippon bor han, och blifwer i
bergskrefswom, och i fast run.

32. Däban af skådar han efter mat, och
hans ögon se långt bort.

33. Hans ungar suga blod, och hwar en
ätel är, der är han.

Matth. 24: 28. Luc. 17: 37.

34. Och HERren swarabe Job, och sade:

35. Den som will träta med den Allsmäg-
tiga, skulle han draga sig undan? Och den
som will straffa Gud, måste han icke swara?

36. Job swarabe HERranom, och sade:

37. Si, jag hafwer bannats, hwad skall
jag swara? Jag will lägga mina hand
uppå min mun. Job 29: 9. Ps. 39: 2.

38. Jag hafwer en gång talsat, derföre will
jag icke mer swara; på en annan tid will
jag icke göra det mer.

40. Capitlet.

Behemoth, Guds magts prof.

Och HERren swarabe Job utur et wäder,
och sade;

Job 38: 1.

2. Gjorda dina länder som en man. Jag vill fråga dig, och säg du mig: *Johs 38: 3.*

3. Skulle du göra min dom omintet, och förbisma mig, på det du skall vara rättfärdig? *Ps. 51: 6. Rom. 3: 4.*

4. Och hafwer du en arm såsom Gud, och kan du med lika röst bundra, såsom han gör? *Ps. 79: 11.*

5. Bepryd dig med härlighet, och upphäf dig; kläd dig med lof och äro. *Ps. 93: 1.*

6. Strö ut dina grymhets wrede; se uppå alla högmödiga, och böj dem;

7. Och förtröd de ogudaktiga, der de äro;

8. Begrav dem tillsammans i jordene, och försänk deras präd uti det förbolda;

9. Så vill jag och bekänna dig, att din högra hand dig hjälpa kan.

10. Si, Behemoth, den jag bredowid dig gjort hafwer, han skall äta hö såsom en oze.

11. Si, hans kraft är uti hans länder, och hans förmåga i hans buks nasla.

12. Hans fjert sträcker sig ut såsom ett ceder; hans hemlig tings tenor äro förmedlaba.

13. Hans ben äro såsom kopparrör; hans benlägger såsom jernstafvar.

14. Han är begynnelsen af Guds vägar; den honom gjort hafwer, han öfverfaller honom med sitt swär.

15. Bergen bära honom gräs, och all wildbjur spela der.

16. Han ligger i stuggan förböld, i rör och i träsk.

17. Bussen öfvertäcker honom med sin stugga, och pilträ wid båder öfvertäcka honom.

18. Si, han uppsluter strömmen, och grufvar sig intet; han låter sig tycka, att han vill utströmma Jordanen med sin mun.

19. Likväl griper man honom med sin egen ögon, och med snöre igenomborrt man honom hans näso.

20. Kan du draga Leviathan med en krol, och fatta hans tunga med ett snöre?

Es. 27: 1.

21. Kan du sätta honom en ring i näsana, och borta honom hans kindben igenom med en syl?

22. Menar du, att han skall mycket bedjas före, eller smela dig? *Jer. 50: 44.*

23. Menar du, att du kan göra ett förbund med honom, att du må hafwa honom till en träl ewinnerliga?

24. Kan du spela med honom såsom med i fogel; eller binda honom dinom pigom?

25. Menar du, att sällskapet skola stå honom sönder, att han blifwer utbelad bland löpmännen?

26. Kan du fölla ena not med hans hud, och någon fläskvifja med hans hufvud?

27. När du kommer dina hand wid honom, så som ihåg, att det en strid är, der du icke uthålla kan.

28. Si, hans hopp skall fela honom, och han skall uppenbarligen fördrifwen warda.

41. Capitlet.

Leviathan beskrifwes.

Jungen är så driffig, att han honom uttömda tör. So är då den, som för mig bestå kan?

2. So hafwer något gifwit mig tillförent, att jag må honom det webergälla? *Rit.* Är allt det under hela himmelen är.

Rom. 11: 35.

2 *Mos. 19: 5. Ps. 24: 1. 50: 12. 1 Cor. 10: 6.*

3. Jag vill icke förtiga hans kraft; ej heller hans magt, eller huru wälskapad han är.

4. So kan upptäcka honom hans kläde? Eller ho tör wägat, att fatta honom i tänderna?

5. So kan öppna hans anletes kindben? Försträdeliga stå hans tänder allt omkring.

6. Hans fjäll äro lika som stödbar, sammanfäste hwar i annan.

7. Det ena hänger in i det andra, så att wäbret icke gör deremellan;

8. Det hänger hwar i annan, och hålla sig tillsammans, så att de icke kunna stäjas åt.

9. Hans njusande är såsom ett glimmande ljus; hans ögon äro såsom morgonrodnads ögnaswarf.

10. Utaf hans mun fara blöf och eldbrandar.

11. Utaf hans näso går röl, såsom majbeta grytor och kettlar.

12. Hans ande är glöbände kol, och man hans mun går låge.

13. Han hafwer en starkan hals, och det är honom lust, då han något förderfwar.

14. Hans töts lebamot hänga wid hwart annat; de äro faste i honom, att han icke rörd warder.

15. Hans hjerta är hårdt såsom sten, och så fast som ett stycke af unberstien i quarne.

16. När han reser sig, förfära sig de starkt; och när han får dem fatt, är der ingen nåde.

17. Om man vill till honom med swär,

så rörer han sig intet; eller med spets, flott och harnesk.

18. Han altar jern såsom strå, och koppar såsom ruttet trä.

19. Ingen stötte förjagar honom; slungostenar äro honom såsom agnar.

20. Hammaren altar han såsom strå; han bespottar de bäsbande spetsar.

21. Han kan ligga på skarpt grus; han lägger sig uppå det skarpt är, såsom på dyngo.

22. Han gör, att djupa hafwet sjuder såsom en gryta, och rörer det ihop, såsom man blandar ena salwo.

23. Efter honom är wägen ljus; djupet altar han såsom en gamlan gråhårotan.

24. På jordene kan ingen lifnas honom; han är gjord till att wara utan fruktan.

25. Han föraktar allt det högt är; han är Konung öfwer alla högmödiga.

42. Capitlet.

Job belänner, beder, wälskades.

Och Job swarade HERren om, och sade: 2. Jag wet, att du all ting förmar; och ingen tanke är för dig förbold.

Ps. 115: 3. Ef. 40: 26. Ps. 38: 10.

3. Det är en såwitst man, som menar förbölja sitt råd; därför hafwer jag owisliga talat det mig för högt är, och det jag icke förstår.

4. Så hör nu, låt mig tala; jag will fräga dig, lär mig.

5. Jag hafwer hört dig med bronnen, och min ägon se dig och nu.

6. Därföre gifwer jag mig stuld, och gör bot i sioft och aslo.

1 Cor. 11: 31. Jon. 3: 6.

7. Då nu HERren besä orden med Job talat hade, sade HERren till Eliphas af Thema: Min wrede är förgrimmad öfwer dig, och öfwer dina två wänner; förty

J hafwen icke rätteliga talat om mig, såsom min tjenare Job.

8. Så tager nu sju stutar, och sju wädrar, och går bort till min tjenare Job, och offrer brännoffer för eder, och låter min tjenare Job bedja för eder; förty honom will jag anse, så att jag icke skall låta eder se, huru J hafwen bedrifwit ena dårhet; förty J hafwen icke rätt talat, såsom min tjenare Job.

9. Då gingo bort Eliphas af Thema, Bilbad af Suah, och Sopbar af Naema, och gjorde såsom HERren dem sagt hade; och HERren såg till Jobs person; 1 Mos. 19: 21.

10. Och HERren wände Jobs fängelse, då han bad för sina wänner; och HERren gaf Job dubbelt så mycket, som han tillföre haft hade.

11. Och till honom kommo alle hans bröder, och alla hans systar, och alle de honom tillföre kände, och åto med honom i hans hus, och wände sig till honom, och hugswalade honom öfwer allt det onda, som HERren hade låtit komma öfwer honom; och hwardera gaf honom ett stycke penningar, och ett gyldene klenodium.

12. Och HERren wälsignade Job mer än tillföre; så att han fick fjortontusend får, och sextusend camelar, och tusende par oxar, och tusende åsnar;

13. Och fick sju söner och tre döttrar;

14. Och kallade den första Zemima, den andra Kejia, och den tredje Kerenappuch.

15. Och wordo icke funna så dägliga qwinnor i all land, såsom Jobs döttrar; och deras fader gaf dem arfwedel med deras bröder.

16. Och Job lefde derefter hundrade och fyratio år, så att han fick se sin barn och barnabarn, allt intill sjerde led.

Ordspr. 17: 6.

17. Och Job blef böb, gammal och mått af lefwande.

1 Mos. 25: 8. 35: 29.

Ände på Jobs Bok.

Psaltaren.

1. Psalmen.

Subfruktigas och ogudaktigas Ålbad.

Gäll är den, som icke wandrar uti de ogudaktigas råd, och icke träder in uppå

de syndares wäg; ej heller sitter der de bespottare sitta;

Ordspr. 1: 10. 3: 31. 4: 14.

Ps. 26: 4. 5. 2 Cor. 6: 14. 2 Petr. 3: 3.

2. Utan hafwer lust till HERrens lag,

och talar om hans lag både dag och natt. **Jof. 1: 8. Ps. 119: 55, 62.**

3. Han är såsom ett träd, planteradt wid wattungäcker, hwilket sina frukt bär i sinom tid, och dess löf försälna intet; och hwad han gör, det lyckas wäl.

Ps. 92: 13, 20. Ef. 60: 21. 61: 3. Jer. 17: 8.
4. Men de ogudaktige äro icke så; utan såsom agnar, som wädrat bortförer.

Jof. 21: 18. Ps. 35: 5.

Ef. 17: 13. 29: 5. Jer. 13: 24. Ps. 13: 3.
5. Derföre blifwa icke de ogudaktige i domenom, eller syndarena i de rättfärdigas församling.

6. Ty HERren känner de rättfärdigas wäg; med de ogudaktigas wäg förgås.

Ordsp. 2: 8. Mal. 3: 16. 2 Tim. 2: 19.

2. Psalmen.

Christi magt, stol, rik, fruktan.

Swärföre wredgas Hedningarna, och folket tala så säfängst?

Ps. 99: 1. Ap. G. 4: 25.

2. Konungarna på jordene resa sig upp, och herrarna råbåla med hwarannan emot HERran och hans Smorba:

Ps. 45: 8. Ef. 61: 1.

3. Låt oss sönderlåta deras bojar, och kasta deras band bort ifrån oss.

Jer. 2: 20.

4. Men den i himmelen bor, begabbar dem, och HERren bespottar dem.

Ps. 37: 13. 59: 9. Ordsp. 1: 26. 3: 34.

5. Han skall en gång tala med dem i sine wrede, och med sine grymhet skall han försträcka dem.

6. Men jag hafwer insatt min Konung på mitt helga berg Zion.

Ps. 45: 7. 89: 28. 93: 1. 110: 1.

7. Jag will om ett sådant sätt predika, som HERren till mig sagt hafwer: Du äst min Son, i dag hafwer jag födt dig.

Ap. G. 13: 33. Ebr. 1: 5. 5: 5.

8. Åsta af mig, så will jag gifwa dig Hedningarna till arfs, och werldenes ändar till egenom.

Ps. 22: 28. 72: 8. Zach. 9: 10.

9. Du skall sönderlåta dem med jernspiro; såsom lerpottor skall du sönderfroja dem.

Upp. 2: 27. 19: 15. Ef. 30: 14.

10. Så låter nu underwisja eder, I Konungar; och låter tulta eder, I domare på jordene.

11. Tjener HERranom med fruktan, och fröjder eder med bätswande.

Phil. 2: 12.

12. Byller Sonen, att han icke förtörnas, och I förgås på wägenom; ty hans wrede

skall snart begyuna att bränna; men saliga äro alle de som trösta på honom.

Ps. 34: 9. Ef. 30: 18. Jer. 17: 7.

3. Psalmen.

Bön, tröst emot skenban.

En Psalm Davids, då han flydde för sin son Absalom.

2 Sam. 15: 14.

2. Ad! HERre, huru många äro mine fiender! Och så många sätta sig upp emot mig.

Ps. 38: 20, 21. 56: 1.

3. Många säga om mina själar: Hon hafwer ingen hjälp när Gud.

Sela. 2 Sam. 16: 7, 8.

4. Men du, HERre, äst stöden för mig, och den mig till äro sätter, och mitt husmot upprätter.

Ps. 13: 1, 2.

5. Jag ropar till HERran med mine röst, så hörer han mig af sitt helga berg.

Sela. Ps. 121: 1.

6. Jag ligger och sofwer, och waktar upp: ty HERren uppehåller mig.

Ps. 4: 9.

7. Jag fruktar mig intet för mång hunbrad tusend, de som lägga sig emot mig all omkring.

Ps. 27: 3.

8. Upp, HERre, och hjälp mig, min Gud: ty du slår alla mina fiendar på kindbenet, och sönderbröter de ogudaktigas tänder.

Ps. 58: 7.

9. När HERranom finner man hjälp; och din wälsignelse öfwer ditt folk.

Sela. Ef. 43: 11.

4. Psalmen.

Emot säfängellighets barn.

En Psalm Davids, till att förefjunga på strängaspel.

2. Hör mig, när jag ropar, mine rättfärdighets Gud; du som tröstar mig i ångest: war mig nådelig, och hör mina bön.

Ps. 17: 2.

3. I herrar, huru länge skall min ära slämb warba? Hwi hafwen I säfängelligheten så lär, och älsken lögnen?

Sela.

4. Besinner dock, att HERren förer sina heliga underliga; HERren hör, när jag åkallar honom.

Ps. 83: 2.

5. Warben I wrede, så syndar icke; talar med edor hjerta på edra sånger, och biber.

Sela. Ebr. 4: 20.

6. Öffrer rättfärdighet, och tröster uppr HERran.

Ps. 51: 21. Rom. 12: 1.

7. Många säga: Huru skulle den wilsa och hwad godt är? Men upplyst, HERre, öfwer oss dins ansigtes ljus.

4 Mos. 6: 26. Ps. 80: 4.

8. Du fröjdar mitt hjerta, ändock de andre
mødte min och torn hafwa. **Ps. 17: 14.**

9. Jag figger och sofwer allsättes i frib;
ty allena du, GEDre, hjälper mig, att jag
må fåler bo. **Ps. 3: 6.**

5. Psalmen.

Emot wåld, falska lärare.

En Psalm Davids, till att föresjunga för
arfwet.

2. GEDre, hör min ord; gif allt uppå
mitt tal. **Ps. 17: 1.**

3. Gif allt uppå mitt rop, min Konung,
och min Gud; ty jag vill bedja inför dig.

4. GEDre, bittida hör mina röst; bittida
vill jag skida mig till dig, och taga der wara
uppå. **Ps. 65: 18. 63: 2, 7.**

5. Ty du äst icke den Gud, hwissom ett
ogudaktigt wäsende behagar; den der ond
är, han blifwer icke för dig.

6. De storordige bestå intet för din ägon;
alla ogerningsmän hatar du.

7. Du förgör de lägnaktiga; GEDren
hafwer en styggelse wid de blodgiriga och
falska. **Ps. 55: 24.**

8. Men jag vill gå in i ditt hus på
dina stora barnhertighet, och tillbedja emot
ditt helga tempel i dine fruktan.

9. GEDre, lew mig i dine rättfärdighet,
för mina fiendars skull; gör din väg rätan
för mig. **Ps. 27: 11.**

10. Ty uti deras mun är intet wist;
deras innersta är webermöda; deras strupe
är en öppen graf; med deras tungor strymta
de. **Jer. 5: 16. Rom. 3: 13.**

11. Döm dem, Gud, att de må falla
af sitt uppsåt; drif dem ut för deras stora
öfwerträdelses skull; ty de äro dig gensträf-
wige.

12. Låt glädja sig alla dem som trösta
uppå dig, ewinnerliga låt dem fröjda sig;
ty du bestärmar dem; låt dem i dig glade
wara, som ditt Namn kärt hafwa. **Ps. 66: 13.**

13. Ty du, GEDre, wälsignar de rätt-
färdiga; du kröner dem med nåde, såsom
med en stölb. **Ps. 103: 4.**

6. Psalmen.

1. 80: Psalmen.

En Psalm Davids, till att föresjunga på
åtta strånger. **1 Ebr. 16: 21.**

2. Ad! GEDre, straffa mig icke i dine
wrede, och nåps mig icke i dine grymhet.

Ps. 38: 2. Jer. 10: 24. Hes. 5: 15.

3. GEDre, war mig nådelig, ty jag är
swag; hela mig, GEDre, ty mine ben äro
försträckt; **Jeb 6: 4. Ps. 13: 2, 3. Ef. 38: 17.**

4. Och min själ är swärliga försträckt;
ad! GEDre, huru länge?

5. Wänd dig, GEDre, och undsätt mina
sjal; hjälp mig för dina mildhets skull.

6. Ty i böden tänker man intet på dig;
ho vill tada dig i helwete?

Ps. 30: 10. 88: 11. x. 115: 17. Ef. 38: 18, 19.

7. Jag är så trött af suckande; jag gör
mina säng flytande i hela nattene, och wäter
mitt lägre med mina tårar.

8. Mitt ansigte är förfallet af sorg, och
är gammalt wordet; ty jag warder trängd
på alla sidor.

9. Wäter ifrå mig, alle ogerningsmän;
ty GEDren hör min gråt.

Matth. 7: 23. 25: 41. Luc. 13: 27.

10. GEDren hör min bönen; mina bönen
anammnar GEDren.

11. Alle mine fiender komme på fram, och
försträdes swärliga; wände sig tillbala, och
komme på fram hasteliga. **Ps. 83: 17.**

7. Psalmen.

En rätt fets förswar.

Davids öfkyldighet, der han om söng GED-
ranom, för Guds ords skull, den Je-
minitens. **2 Sam. 16: 7.**

2. Uppå dig, GEDre, tröstar jag, min
Gud; hjälp mig ifrå alla mina förföljare,
och undsätt mig;

3. Att de icke få mina själ fatt såsom
lejon, och sönderflita henne, efter ingen hjel-
pare är.

4. GEDre min Gud, hafwer jag sådant
gjort, och är orätt i mina händer;

5. Hafwer jag webergullst dem ondt, som
mig med frib låto, eller gjort dem skada,
som mine fiender woro utan sak;

6. Så förfölje min fiende mina själ, och
så henne fatt, och nedtrampe mitt lif på
markena, och lägge mina äro uti stoft.
Sela. Jer. 16: 15. 30: 19. Ps. 44: 26.

7. Statt upp, GEDre, i dine wrede;
upphäls dig öfwer mina fiendars grymhet;
och hjälp mig åter in i det ämbete, som
du mig befallt hafwer;

Ps. 138: 7. 2 Sam. 6: 21.

8. Allt folket må åter församla sig till
dig; och för deras skull kom upp igen.

9. GEDren är domare öfwer folken;
döm mig, GEDre, efter mina rättfärdighet
och fromhet. **Ps. 94: 2.**

10. Låt på de ogubastigas ondska en ände warba, och fordra de rättfärdiga; ty du, rättfärdige Gud, pröfwar hjerta och njurar.

1 Sam. 16: 7. Jer. 11: 20. 17: 10. 20: 12.

11. Min sköld är när Gubi, hwillen de rättshjertade hjälper.

12. Gud är en rätt domare, och en Gud, som dageliga hotas.

Ps. 58: 12.

13. Vill man icke omvända sig, så hafwer han hwäfst sitt swärd, och spånt sin båga och måttar till;

5 Mos. 32: 41.

14. Och hafwer lagt der dödelig skott uppå; sina pilar hafwer han tillrebt, till att förderfwa.

Ps. 21: 13.

15. Si, denne hafwer ondt i sinnet, med olycka är han hafwandes; men ett fel skall han söda.

Job 15: 35. Ef. 33: 11. 59: 4.

16. Han hafwer grafwit ena grop, och lastat der grant ut, och är i den gropena fallen, som han gjort hade.

Ps. 9: 16. 57: 7. Ords. 26: 27. Pred. 10: 8.

17. Hans olycka skall uppå hans hufvud komma, och hans arghet uppå hans hjesa falla.

18. Jag tackar GEDranom för hans rättfärdighets skull, och vill lofwa GEDrans Namn, dens Adrahögstas.

Ps. 35: 28.

8. Psalmen.

Christi rise, libande, bdd.

En Psalm Davids, till att föresjunga på Gittit.

Ps. 81: 1. 84: 1.

2. GEDre, war GEDre, huru härligt är ditt Namn i all land, der man tackar dig i himmelen.

Ps. 113: 2.

3. Utaf unga barnas och spenabarnas mun hafwer du ena magt upprättat, för dina owänners skull; att du skall nederlägga owannen, och den hämndgiriga.

Matth. 21: 16.

4. Ty jag skall se himlarna, dins fingers werk; månan och stjernorna, som du beredt hafwer.

5. Hwad är menniskan, att du tänker på henne; eller menniskones son, att du låter dig warba om honom?

Ebr. 2: 6.

6. Du skall låta honom en liten tid af Gubi öfwergiftwen warba; men med äro och härlighet skall du fröna honom.

Ebr. 2: 7. x.

7. Du skall göra honom till en herre öfwer dina händers werk; att ting hafwer du under hans fötter lagt.

Matth. 28: 18. Ap. 3: 2: 36.

1 Cor. 15: 27. Eph. 1: 22. Psil. 2: 9.

8. Får och så allstamman; wilddjuren också dertill;

9. Foglarna under himmelen, och fiskarna i hafwet, och hwad i hafwena går.

10. GEDre, war GEDre, huru härligt är ditt Namn i all land.

9. Psalmen.

Tackägelse för seger emot fenban.

En Psalm Davids, om den sköna ungdomen, till att föresjunga.

1 Sam. 17: 24.

2. Jag tackar GEDranom af allt hjerta, och förtäljer all din under.

Eph. 5: 19. Ps. 118: 17.

3. Jag fröjdar mig, och är glad i dig; och lofwar ditt Namn, du Adrahögste;

4. Att du mina owänner tillbaladriswit hafwer; de äro fallne och förgångne för dig.

1 Sam. 17: 52. Ords. 21: 31.

5. Ty du drifwer min rätt och min sal; du sitter på stolen en rätt domare.

6. Du straffar Hedningarna, och färgör de ogubastiga; deras namn utsträpar du till ewig tid.

Ps. 44: 3.

7. Hienbernas swärd hafwa en ända; städerna hafwer du omstört; deras äminnelse är förgången med dem.

8. Men GEDren blifwer ewinnerliga; sin stol hafwer han beredt till doms.

9. Och han skall döma jordenes krets rätt, och regera folket rättfunneliga.

Ps. 96: 13. 98: 9.

10. Och GEDren är dens fattigas beskär; ett beskär i nödene.

Ps. 37: 39.

11. Därföre hoppas till dig de som din Namn känna; ty du förlåter icke dem som söka dig, GEDre.

12. Lofwer GEDran, den i Zion bor; förtanner ibland folken hans werk.

Ps. 107: 1. x.

13. Ty han kommer ihåg, och frågar efter deras blod; han förgäter icke de fattigas rop.

Ps. 116: 15.

14. GEDre, war mig nådelig; se till mitt elände ibland owänner, du som upphäfwet mig utu dödsens portom;

Job 38: 17. Ef. 38: 10. 16.

15. På det jag skall förtälja all din pris uti dottrenes Zions portom; att jag öfwer dina hjälp glad wara må.

16. Hedningarna äro försänkta uti ena grop, som de tillrebt hade; deras fot är i fången i nätet, som de upphäfwet hade.

Ps. 7: 16.

17. Så förnimmer man, att GEDren skaffar rätt; den ogubastige är besnärt af sina händers werk, genom ordet.

Ecl. 5: 3.

18. Åh! att de ogubaktige till helvetet wände worde, och alle Hedningar, som Gud förgåta.

19. Ty han skall icke så allstinges förgåta den fattiga; och de eländas hopp skall icke förtappadt warda ewinnerliga. Ps. 12: 6.

20. HERR, ståt upp, att menniskorna icke så öfwerhandena; låt alla Hedningar för dig dömda warda.

21. Oif dem, HERR, en mästare, att Hedningarna måga förnimma att de menniskor äro. Sela.

10. Psalmen.

Emot församlingenes skenbar.

HERR, hwi träder du så långt ifrå; fördöljer dig i nödenes tid?

2. Så länge den ogubaktige öfwerhandena hafwer, måste den elände lida; de hålla med hwarannan, och upptänka arga list.

Ps. 37: 12.

3. Ty den ogubaktige berömmar sig af sitt sielswäld; och den girige wälsignar sig, och lastar HERR.

4. Den ogubaktige är så stolt och wreb, att han frågar efter ingen; uti alla sina tankar håller han Gud för intet.

Job 21: 14.

5. Han håller fram med det han förehafwer; sine domar äro fjerran ifrå honom; han handlar högmobeliga med alla sina fiendar.

6. Han säger i sitt hjerta: Jag warber aldrig omkört; det skall ingen nöd hafwa i ewig tid.

7. Hans mun är full med bannor, falskhet och bedrägeri; hans tunga kommer mödo och arbete åstad.

Rom. 3: 14.

8. Han sitter i försåt i gårdomen; han dräper de ofsyndliga hemliga; hans ögon wälta efter de fattiga.

9. Han waktar i hemlig rum, såsom ett lejon i kulsone; han waktar efter, att han må gripa den elända; och han griper honom, då han drager honom i sitt nät.

Job 39: 2. Ps. 17: 12.

10. Han förtröstar och nedertroder, och till jordena slår den fattiga med wäld.

11. Han säger i sitt hjerta: Gud hafwer förgått det; han hafwer bortbott sitt ansigte, han ser det aldrig. Ps. 73: 11. 94: 7.

12. Ståt upp, HERR, Gud; upphäf dina hand; förgåt icke den elände.

13. Hwi skall den ogubaktige försmåda Gud, och i sitt hjerta säga: Du stöter der intet om?

Ges. 8: 12.

14. Du ser det ju; förty du slårar weber-

mödo och jämmer, det slår i dina händer; de fattige besälla det dig; du äst de faderlösa hjälpare.

15. Brut sönder dens ogubaktigas arm, och besjöl det onda; så skall man hans ogubaktiga wäsende intet mer finna. Ps. 37: 36.

16. HERR, är Konung alltid och ewinnerliga; Hedningarna måste förgås uti hans land. Ps. 29: 10.

17. De fattigas trängtan hörer du, HERR; deras hjerta är wist, att ditt öra altär deruppå;

18. Att du skaffar dem faderlösa och fattiga rätt; att menniskan icke mer skall högmödas på jordene.

11. Psalmen.

Tröst i Gudi, dåha besödd.

Gn Psalm Davids, till att föresjunga. Jag förtröstar på HERR; huru sägen I då till mina själ, att hon skall flyga, såsom en fogel på edro berge? 1 Sam. 26: 20.

2. Ty fi, de ogubaktige spänna bågan, och lägga sina pilar på strängen, till att dermed hemliga stjuta de fromma.

3. Ty de sönderriwva grunden; hwad skulle den rättfärdige uträtta? Ps. 4: 7.

4. HERR, är i sitt helga tempel; HERR, hans stol är i himmelen; hans ögon se deruppå; hans ögnahwarf pröfwa menniskors barn.

Ges. 2: 20.

5. HERR, pröfwar den rättfärdiga; hans själ hatar den ogubaktiga, och dem der gernä orätt bruka.

6. Han skall låta regna öfwer de ogubaktiga ljungande, eld och swafwel; och skall gifwa dem omwäder till läna. Ps. 140: 11.

7. HERR, är rättfärdig, och hafwer rättbetena lär; derföre, att deras ansigte slårar uppå det rätt är.

12. Psalmen.

Emot falsk lära och lesnad.

Gn Psalm Davids, till att föresjunga på åtta strängar.

2. Djelf, HERR; de helige äro förminskade; och de trogne äro så ibland menniskors barn. Wis. 7: 2.

3. Den ene talar med den andra onyttig ting; och strymta, och lära utaf dens hjerta.

4. HERR, utrote allt strymteri och de tungo, som stor ord talar;

5. De der säga: Wår tunga skall hafwa öfwerhandena; oss bär tala; ho är wår herre? Ps. 73: 8. 2 Ros. 5: 1

6. Efter nu de elände förtryckte warba, och de fattige sucka, vill jag upp, säger HERren; jag vill skaffa en hjälp, att man frimodliga låra skall. Ps. 10: 17.

7. HERrens tal är klart, såsom genomlutradt silfwer i enom lerdegel, bepröfwadt sju resor. 2 Sam. 22: 31.

Ps. 18: 31. 119: 140. Ordsp. 30: 5.

8. Du HERre, bewara dem, och förwara of för detta släktet, till ewig tid.

9. Ty det warber allestäds fullt med ogudaktiga, der sådana löst folk ibland menniskorna råbande är.

13. Psalmen.

Bön i hjertans ångest.

En Psalm Davids, till att föresjunga.

2. HERre, huru länge vill du så platt forgåta mig? Huru länge förböljer du ditt ansigte för mig? Ps. 6: 4. 27: 9.

3. Huru länge skall jag sörja i mine själ, och ångslas i mitt hjerta dagliga? Huru länge skall min owän förhäfwa sig öfwer mig?

4. Slåda dock, och hör mig, HERre min Gud; upplys min ögon, att jag icke bortsomnar i bödenom;

5. Att min owän icke skall berömma sig att han är mig öfwermågtig worden, och mine motståndare glädja sig att jag nedre ligger.

6. Men jag tröstar beruppt, att du så nådelig äst; mitt hjerta gläder sig, att du så gerna hjälper. Jag vill sjunga HERransom, att han så wäl emot mig gör. Ps. 50: 15.

14. Psalmen.

Menniskors fall, upprättelse.

En Psalm Davids, till att föresjunga. De dårar säga i sitt hjerta: Det är ingen Gud till; de döga intet, och äro en styggelse med sitt wäsende; det är ingen, som wäl gör. Ps. 53: 2. ic. Ps. 22: 30. Rom. 3: 10.

2. HERren såg af himmelen uppå menniskors barn, att han se skulle om der någor förståndig wore, och efter Gud frågade.

3. Men de äro alle afwetne, och allesammans obogse; det är ingen, som wäl gör, ja icke en.

4. Will då ingen af de ogerningsmän det märka? de som mitt folk uppfråta, på det de måga söda sig; men HERran åkalla de intet. Mich. 3: 2, 3.

5. Der frukta de sig; men Gud är när de rättfärdigas släkte.

6. I slämmen den fattigas råd; men Gud är hans tröst.

7. Ad! att hjälpen af Zion öfwer Israhel komme, och HERren sitt sångna folk förlöfde; så skulle Jacob glad wara, och Israhel fröjda sig. Ps. 63: 7. Matth. 1: 21.

15. Psalmen.

De trognas egenkläper.

En Psalm Davids. HERre, ho skall te i mine hyddo? Ho skall blifwa på din helga berg? Ps. 24: 3.

2. Den som wandrar utan want, och gör rätt, och talar sanningen af hjertat;

Es. 33: 15. Eph. 4: 25.

3. Den med sine tunga icke förtalar, och icke gör sin nästa ondt, och sin nästa icke slämmar.

4. Den som de ogudaktiga för intet altar; men dem som HERren frukta, ärar han; den som sinom nästa swär, och talar det; Ordsp. 2: 7.

5. Den som icke gifwer sina penningar på oder, och tager icke slänker öfwer den ostydbiga. Den det gör, han skall blifwa wid sig ewinnerliga. 2 Mos. 22: 25. 23: 8. 3 Mos. 25: 36. 5 Mos. 16: 19. 23: 19. Es. 5: 23.

16. Psalmen.

Christi pina, bön, uppkänslelse.

En psalm Davids. Beträda mig, Gud; förty jag tröstar uppå dig. Ebr. 2: 18.

2. Jag hafwer sagt till HERran: Du äst ju HERren; jag måste för dina still liba. Ps. 69: 8. Matth. 26: 39. Joh. 18: 11.

3. För de heliga, som på jordene äro, och för de härliga, till dem hafwer jag allt mitt behag. Ebr. 2: 10.

4. Men de som efter en annan löpa, se äro stor bebröfwelse hafwa; jag vill icke offra deras bridooffer med blod, eller föra deras namn i minom mun.

5. Men HERren är mitt gods och min del; du uppehåller min arfwedel.

6. Lotten är mig fallen i det lustiga; mig är en stön arfwedel tillfallen.

7. Jag lofwar HERran, den mig rådgifwit hafwer; tultia mig också mine njutar om nattena.

8. Jag hafwer HERran för ögon allt tid; ty han är mig på höggra handene beförre skall jag wäl blifwa wid mig. Ap. 9: 2: 25. Es. 50: 7.

9. Derföre gläder sig mitt hjerta, och

min ära är glad, och mitt löst skall säkert ligga. Ps. 31: 8.

10. Ty du skall icke låta mina själ uti helwete; och icke tillsläpa, att din Helige ser förgängelse. Ap. 2: 31. 13: 36.

11. Du tungör mig wägen till lifwet; för dig är glädje tillfyllest, och lustigt wäsende på dine högra hand ewinnerliga. Ps. 21: 7. Ebr. 8: 1.

17. Psalmen.

Om ren lära, helig wandel.

En bön Davids. **H**ERRE, hör rätthetena; gif akt uppå mitt rop, förnim min bön, den icke utaf en falsk mun går. Ps. 66: 18. 19.

2. Tala du i mine sal, och se du uppå hwad rätt är. Ps. 26: 1.

3. Du pröfwar mitt hjerta, och besöker det om nattena, och ransfalar mig, och finner innet; jag hafwer satt mig före, att min mun icke öfwerträda skall. Ps. 39: 2.

4. Jag förwarar mig i dina läppars orde, för menniskors gerningar, på mördarens wäg.

5. Behåll min gång på dinom stigom, att min steg icke slinta. Ps. 18: 37.

6. Jag ropar till dig, att du Gud wille höra mig; höj din öron till mig, hör mitt tal.

7. Bewiså dina underliga godhet, du, deras frälsare, som trösta uppå dig, emot dem som sig emot dina bögra hand sätta.

8. Bewara mig såsom en ögnast; bestärma mig under dina wingars slugga; Zach. 2: 8. Ps. 57: 2.

9. För de ogudaktiga, som mig förhärja; för mina owänner, som efter mina själ stå allt omkring. Ps. 63: 10.

10. Deras fete hålla tillsammans; de tala med sin mun stor ord. Ps. 73: 7.

11. Hwar wi gå, så äro de kringom oss; sina ögon ställa de derefter, att de måga stå öf till jordena; 1 Sam. 23: 26.

12. Såsom ett lejon, som rof begärar; såsom ett ungt lejon, som i hulsone sitter.

13. **H**ERRE, ståt upp, öfwerfall honom, och neberslå honom; ubesätt mina själ ifrå de ogudaktiga, med ditt swärd;

14. Ifrå dine hands menniskom, **H**ERRE, ifrå denne werldenes menniskom, hvilka sin del hafwa medan de lefwa; dem du hufen fyller med dina häfwoor; de ber barn nog hafwa, och låta sina återleswoor sinom barnom. Luc. 16: 23.

15. Men jag will slåda ditt ansigte i rätt-

färdighet; jag will mått warða, när jag upptwalar efter ditt beläte. Job 19: 26. 27.

Job. 17: 24. 1 Cor. 13: 12. 1 Joh. 3: 2.

18. Psalmen.

Ladslägelse för Guds wälgerningar.

En Psalm, till att föresjunga, Davids, **H**ERANS tjenares; hwilken denna wifos ord talade till **H**ERREN, på den tid **H**ERREN honom hulptit hade ifrå hans fiendars hand, och ifrå Sauls hand; 2 Sam. 22: 1, 2.

2. Och sade: Hjerteliga lär hafwer jag dig, **H**ERRE, min starkhet;

3. **H**ERRE, min slippa, min borg, min försökare; min Gud, min tröst, den jag mig wid håller; min stöld, och min salighets horn, och mitt bestybb. Ps. 3: 4. 144: 2. Ebr. 2: 13.

4. Jag will lofwa och åkalla **H**ERREN; så blifwer jag ifrå mina owänner förlöst.

5. Ty dödsens hand hafwa omfattet mig, och Belials bänder försträckt mig. Ps. 116: 3.

6. Helwetes band hafwa omfattet mig, och dödsens snaror öfwerfallit mig.

7. När jag är i ångest, lå åkallar jag **H**ERREN, och ropar till min Gud; så hörer han mina röst af sitt tempel, och mitt rop kommer för honom till hans öron.

8. Jordens båsawade och gas sig, och bergens grundwalar rördes och båsawade, då han wred war. 2 Mos. 19: 18.

9. Damb gick upp af hans näso, och förtärande eld af hans mun; så att det ljungade deraf.

10. Han höjde himmelen, och for neder, och mörkler war under hans fötter.

11. Och han for uppå Cherub, och stög; han swäfde på wädrans wingar.

12. Hans tjäll omkring honom war mörker, och swart tjodt moln, ber han inne förbold war. Ej. 45: 15.

13. Af stenet för honom beste sig styn, med hagel och ljungande.

14. Och **H**ERREN bundrade i himmelen; och den högste lät sitt dunder ut, med hagel och ljungande.

15. Han slöt sina stott, och förströdde dem; han lät fast ljunga, och försträckte dem. Ps. 148: 8.

16. Der såg man wattuådrorna; och jordens grund wardt blottad, **H**ERRE, af ditt straff, af dine näsos anda och blåst.

17. Han sände utaf höjdene, och hemtabe mig; och drog mig utu stor watten.

18. Han hjälper mig ifrå mina starka fiendar ; ifrå mina hatare, som mig för mäktige woro ;

1 Sam. 23: 1, 2c.

19. De mig öfverfölla i mins motgångs tid ; och HERren wardt min tröst.

Ps. 4: 2. 26: 1.

20. Och han förde mig ut på rymdena ; han tog mig derut ; ty han hade lust till mig.

21. HERren gör wäl emot mig, efter mina rättfärdighet ; han webergäller mig efter mina händers renhet.

Job 22: 30.

22. Ty jag håller HERrans wägar, och är icke ogudastig emot min Gud.

23. Ty alla hans rätter hafwer jag för ägon, och hans bud kastar jag icke ifrå mig.

24. Men jag är utan want för honom, och bewarar mig för min synd.

25. Derföre webergäller mig HERren, efter mina rättfärdighet ; efter mina händers renhet för hans ägon.

26. Med de heliga äft du helig ; och med de fromma äft du from ;

27. Och med de rena äft du ren ; och wid de afwaga ställer du dig afwog.

Ps. 7: 27. Mich. 2: 8.

28. Ty du hjälper det elända folket, och de höga ägon förnebrar du.

Luc. 1: 51.

29. Ty du upplyser mina lykt ; HERren, min Gud, gör mitt mörker lyft.

30. Ty med dig kan jag nederlägga krigsfolk, och med minom Gud öfwer muren springa.

31. Guds wägar äro utan want ; HERrans tal äro genomluträb ; han är en stölb allom dem som trösta uppå honom.

Ps. 12: 7. Ordsp. 30: 5.

32. Ty ho är en Gud, utan HERren ; eller en stærker, utan wår Gud ?

33. Gud omgjordar mig med kraft, och gör mina wägar utan want.

34. Han gör mina fötter lika som hjortars, och sätter mig på mina höjder.

Ps. 3: 19.

35. Han lärer mina hand strida, och min arm spänna fopparbågan.

Ps. 144: 1.

36. Och du gifwer mig bins salighets stölb, och din högra hand stærker mig ; och när du förnebrar mig, gör du mig storan.

Ps. 71: 20. 21.

37. Du gör under mig rum till att gå, att mina fötter icke stola slinta.

Ps. 17: 5.

38. Jag will jaga efter mina fiendar, och gripa dem ; och intet omwända, tillbes jag hafwer nederlagt dem.

39. Jag skall slå dem, och de stola icke

kunna mig emotstå ; de måste falla under mina fötter.

Ps. 27: 2.

40. Du kan rusta mig med stærker till strid ; du kan lasta dem under mig, som jag emot mig sätta.

41. Du gifwer mig mina fiendar på ståtana, att jag må förstöra mina hatare.

42. De ropa, men der är ingen hjälpare ; till HERran, men han svarar dem intet.

Es. 1: 15. Job. 9: 31.

43. Jag skall sönderstöta dem som fiost för wäbret ; jag skall bortlasta dem såsom trääd på gatomen.

44. Du hjälper mig ifrå det tröttsamma folket, och gör mig till ett huswond ibland Hedningarna ; ett folk, som jag intet kände, tjenar mig.

2 Sam. 15: 1, 2c. 20: 1, 2c. Ps. 60: 11.

45. Det höder mig med hörsam öron ; men de främmande barn förnela mig.

46. De främmande barn försmähta, och brytas i sina bojor.

47. HERren lefwer, och lofwad ware min tröst ; och mins salighets Gud warde upphöjd.

48. Gud, som mig hämnad gifwer, och twingar folken under mig ;

49. Den mig hjälper ifrå mina fiendar, och upphöjer mig ifrå dem, som sätta sig emot mig ; du hjälper mig ifrå de wädaga.

50. Derföre will jag tacka dig HERre, ibland Hedningarna, och loffjunga dine Namne ;

Rom. 15: 4.

51. Den sinom Konung stor salighet berisfar, och gör sinom smorda godt ; David, och hans såd ewinuerliga.

19. Psalmen.

Guds ord. Rätt bet.

En Psalm Davids, till att föresjunga.

2. Himlarna förtälja Guds äre, och fästet förlunnar hans händers werk.

1 Ref. 1: 1.

3. En dag säger det dem andra, och en natt lungör det de andra.

4. Intet mål eller tal är, der man deras röst icke höder.

Ap. 8: 2, 4.

5. Deras snöre går ut i all land, och deras tal intill werldens ändar ; han hafwet gjort solene ena hybbo i dem ;

Rom. 10: 18.

6. Och hon går ut såsom en brudgumme ; utu sinom kammar, och fröjdar sig såsom en hjetle till att löpa wägen.

7. Hon går upp wid himmelens ända, och

löper omkring åter till samma ändan; och intet blifwer för hennes betta förstödt.

8. GEDrans lag är utan want, och weber-
quicker själarne; GEDrans vittnesbörd är
wißt, och gör de ensalbiga wiða.

Rom. 15: 4. 2 Tim. 3: 15, &c. 2 Petr. 1: 19.

9. GEDrans befallningar äro rätta, och
fröjda hjertat; GEDrans bud äro klar och
upplösa ägonen. Ps. 119: 111, 130.

10. GEDrans fruktan är ren, och blifwer
ewinnerliga; GEDrans rätter äro sanne,
allesamman rättfärdige.

11. De äro lösteligare än guld, och mycket
fint guld; de äro sötare än hannog, och han-
nogslaka.

Ps. 119: 72, 127. Ordsp. 8: 10. Ps. 119: 103.

12. Och warber din tjenare igenom dem
förmäna; och den dem håller, han hafwer
stor lön. Joh. 14: 21, 23. 1 Tim. 4: 8.

13. So kan märta huru ofta han bryter?
Förlåt mig mina hemliga brister. Ps. 32: 6.

14. Bewara och din tjenare för de stolta,
att de icke så råda öfwer mig; så blifwer
jag utan want, och östlydig för stor miß-
gerning. Ps. 141: 4.

15. Låt dig tädas mins muns tal, och
mins hjertans tankar för dig, GEDRe, min
tröst och min försörjare. Ps. 104: 34.

20. Psalmen.

Ösa för rätt öfwerhet.

En Psalm Davids, till att föresjunga.

1 Sam. 10: 1.

2. GEDren höre dig i nödene; Jacobs
Guds Ramm bestypde dig.

3. Han sände dig hjälp af helgedomenom,
och styrte dig utaf Zion.

4. Han tänkte uppå all din spissoffer; och
din brännesoffer ware fet. Sela.

Ps. 141: 2.

5. Han gifwe dig hwad ditt hjerta begärar,
och fullborde all din anslag. Ps. 21: 3.

6. Wi fröjde oss, att du oss hjälper; och i
wår Guds Ramm rejse wi baneret upp;
GEDren fullborde alla dina böner.

7. Nu märker jag, att GEDren hjälper sin
smorda, och höder honom i sinom helga him-
mel; hans högsta hand hjälper wäldeliga.

8. De andre förlåta sig på wagnar och
hästar; men wi tänke på GEDrans wår
Guds Ramm. Ordsp. 21: 31. Jer. 9: 23, 24.

9. De äro nederstätte och fallne; men wi
så upprätte.

10. Hjälp, GEDRe; Konungen höre oss,
pår wi rope.

21. Psalmen.

Christi seger öfwer de ogudaktiga.

En Psalm Davids, till att föresjunga.

2. GEDRe, Konungen fröjdar sig i dine
kraft; och huru ganska glad är han af dine
hjälp! Ps. 16: 9.

3. Du gifwer honom hans hjertas önskan,
och förwägrar intet hwad hans mun beder.
Sela. Joh. 11: 41, 42. Ebr. 5: 7.

4. Ly du öfwerstubbbar honom med god
wälsignelse; du sätter ena gylbene krono
uppå hans hufwud.

5. Han beder dig om lif; så gifwer du ho-
nom ett långt lif, alltid och ewinnerliga.

Ef. 53: 8. Rom. 6: 9.

6. Han hafwer stora äro af dine hjälp; du
lägger lof och prydelse uppå honom.

7. Ly du sätter honom till en wälsignelse
ewinnerliga; du fröjdar honom med dina
anletes fröjd. Ps. 16: 11.

8. Ly Konungen hoppas uppå GEDren,
och skall igenom dens Högsta godhet fast
blifwa. Ps. 24: 8, 10.

9. Din hand skall finna alla dina fiendar;
din högra hand skall finna dem som dig hata.

10. Du skall göra dem såsom en glöda-
nugn, när du bertill ser; GEDren skall upp-
sluta dem i sine wrede; elden skall uppröta
dem. 5 Mos. 32: 22. Jer. 17: 4.

11. Deras frukt skall du förgöra utaf jor-
dene, och deras såd ifrå menniskors barn.

Ps. 109: 13.

12. Ly de tänkte att göra dig ondt, och
togo de råd före, som de icke fullborde kunde.

13. Ly du skall göra dem till stulbror;
med dina stränger skall du emot deras anlete
stjuta. Ps. 7: 13, 14.

14. GEDRe, upphöj dig i dine kraft; så
wi se wi sjunga och lofwa dina magt.

22. Psalmen.

Christi lidande, härlighet.

En Psalm Davids, till att föresjunga, om
hinden som bittida jagad warde.

2. Min Gud, min Gud, hwi hafwer du öf-
wergifwit mig? Jag ryter; men min hjälp
är fjerran. Matth. 27: 46. Marc. 15: 34.

3. Min Gud, om dagen ropar jag, så
swarar du intet; och om nattena tiger jag
och intet. Ps. 88: 2.

4. Men du äst helig, du som bor ibland
Israels lof. Ps. 77: 14.

5. Wäre sader hoppades uppå dig; och då
de hoppades, half du dem ut.

6. Till dig ropade de, och wordo hulshue; de hoppades på dig, och wordo icke till skam.

7. Men jag är en matt, och icke menniska; menniskors gabberi, och folks föraktelse.

Es. 52: 14.

8. Alle de som mig se, bespotta mig, gapa upp med munnen, och rista hufvudet:

Matth. 27: 39. Marc. 15: 29. Luc. 23: 35, 36.

9. Han klage det HERANOM; han hjälpe honom ut, och undsätte honom, om han hafwer lust till honom.

Matth. 27: 43.

10. Ty du hafwer dragit mig utu mitt moderlif; och wast min tröst, då jag än wid mine moders bröst låg.

11. På dig är jag kastad utaf moderlifwet; du äst min Sub, allt ifrå mine moders lif.

12. Mar icke långt ifrå mig; ty ångest är hardt när; ty här är ingen hjälpare.

13. Store stutar hafwa belagt mig; fete ogar hafwa omhvärfat mig.

14. De uppgapa med sin mun emot mig, såsom ett glupanbe och rytande lejon.

15. Jag är utgjuten såsom watten; all min ben hafwa skilts åt; mitt hjerta i mitt lif är såsom ett smått war.

16. Mina krafter äro bortorkade, såsom ett stycke af en potta; och min tunga lådar wid min gom, och du lägger mig ut dödsens stoft.

Ps. 109: 24.

17. Ty hundar hafwa fringhvärfat mig, och de ondas rote hafwer ställt sig omkring mig; mina händer och fötter hafwa de genomborrat.

Matth. 27: 31. Marc. 15: 20.

Joh. 19: 18. Ap. 8: 2: 23. Col. 2: 14.

18. Jag måtte tälja all min ben; men de släda och se sin lust på mig.

19. De byta min kläder emellan sig, och kasta lott om min klädnad.

Matth. 27: 35.

Marc. 15: 24. Luc. 23: 34. Joh. 19: 23.

20. Men du, HERRE, war icke fjerran; min starkhet, skynda dig till att hjälpa mig.

21. Frä min själf ifrå swärdet, mina ensamnia ifrå hundarna.

22. Hjelp mig utu lejonens mun, och frä mig ifrån enhörningarna.

23. Jag vill prebisa ditt Namn minom bröddrom; jag vill prisa dig i församlingene.

Ebr. 2: 12.

24. Lovwer HERAN, I som frukten honom; honom äre all Jacobs säd, och honom worde all Israels säd.

25. Ty han hafwer icke föraktat eller försmått dens fattigas eländhet; och icke förskult sitt ansigte för honom; och då han ropade till honom, hörde han det.

26. Dig vill jag prisa uti den stora församlingene; jag vill betala mitt löfte inför dem som frukta honom.

Ps. 35: 18. 40: 10, 11.

27. De elände stola äta, att de måtte wara; och de som efter HERAN fråga, prisa honom; edart hjerta skall lefwa ennerliga.

Ps. 69: 1.

28. Länke derpå alla werldens ändar, och omwände sig till HERAN; och alla Hednars släfter tillbedje för honom.

Ps. 2: 4.

29. Ty HERAN hafwer ett rike, och han råder ibland Hedningarna.

30. Alle fete på jordene stola äta och tillbedja; för honom stola knäböja alle de som i stoft ligga, och de ber med bekymmer lefwa.

Ps. 68: 23. 1 Sam. 2: 8.

31. Han skall få ena säd, den honom tjönar; om HERAN skall man försumma små barnabarn.

Es. 63: 10. Osi. 2: 21.

32. De stola komma, och prebisa hans råds färdighet de folke, som södas skall, att han det gör.

Jer. 23: 5.

23. Psalmen.

Rätt tröst i Christo.

En Psalm Davids. HERAN är min herde, mig skall intet fattas.

Es. 40: 11. Jer. 23: 4. Hes. 34: 2.

Joh. 10: 11, 12. Ebr. 13: 20. 1 Petr. 2: 25. 5: 4.

2. Han söder mig på en grön äng, och fjer mig till ströft watten.

3. Han wederqviller mina själf; han fjer mig in på rätta vägen, för sitt Ranns stull.

4. Och om jag än wandrade i enom mer tom dal, fruktade jag intet ondt; ty du ä när mig; din läpp och staf trösta mig.

5. Du bereder till mig ett bord emot min fiendar; du smörjer mitt hufvud med olje och instänker fullt för mig.

Ps. 92: 11.

6. Gubbet och barmhertighet stola frisa mig i alla mina lifsbagar; och jag skall blifwa i HERANS hus ewinnerliga.

Ps. 27: 4. 54: 5.

24. Psalmen.

Christus ärones Konung.

En Psalm Davids. Jorden är HERANS, och hwad deruti är; jerdens trets, och hwad derpå bor.

2 Ref. 19: 8. 5 Ref. 10: 1.

Joh. 41: 2. Ps. 50: 12. 1 Cor. 10: 26, 28.

2. Ty han hafwer grundat henne på haf wena, och på floderna beredt henne.

Joh. 38: 6. Ps. 104: 1.

3. So skall gå uppå HERRans berg? Och
 kan så uti hans helga rum? Ps. 15: 1.
 4. Den ofstldiga händer hafwer, och ren-
 sjerlad är; den ej lust hafver till lösaftiga
 äro, och swär icke falskeliga;
 5. Han skall undfå wälsignelse af HER-
 anom, och rättfärdighet af fins helios
 bud.
 6. Detta är den släkt, som efter honom
 rågar, den ditt ansigte, Jacob, söker. Sela.
 7. Örer portarna wida, och dörrarna i
 wärbene höga, att ärones Konung må draga
 erin. Ps. 21: 8. 29: 1, 2.
 8. Swißen är den samme ärones Konung?
 Det är HERRen, stark och mäktig, HERRen
 mäktig i strid. 2 Mos. 16: 13.
 9. Örer portarna wida, och dörrarna i
 wärbene höga, att ärones Konung må draga
 erin.
 10. Swißen är den samme ärones Konung?
 Det är HERRen Zebaoth; han är ärones
 konung. Sela.

25. Psalmen.

Guds regering, nåd, beskydd.

- En Psalm Davids. Efter dig, HERRe,
 längtar jag.
 2. Min Gud, jag hoppas uppå dig; i t
 mig icke komma på skam, att mine owänner
 se stola glädja sig öfwer mig.
 3. Ty ingen kommer på skam, den dig för-
 bidar; men de löse föraktare komma på
 skam. Ef. 49: 23.
 4. HERRe, wisa mig dina vägar, och lär
 mig dina stigar. Ps. 27: 11. 86: 11. 143: 10.
 5. Led mig i dine sanning, och lär mig;
 du äst den Gud, som mig hjälper; dag-
 iga förbidar jag dig.
 6. Tänk, HERRe, på dina barmhertighet,
 och uppå dina godhet, den af wärbenes be-
 sunnelse varit hafwer.
 7. Tänk icke uppå mins ungdoms synder,
 och min öfwerträdelse; men tänk uppå mig,
 ser dina barmhertighet, för dina godhets
 hull, HERRe. Job 13: 26. Jer. 31: 19.
 8. HERRen är god och from; derföre un-
 derwisar han syndarena på vägenom.
 9. Han leder de elända rätt, och lärar de
 lända sin väg.
 10. Alle HERRans vägar äro godhet och
 anning, den som hans förbund och vittnes-
 erd hålla.
 11. För ditt Ramms skull, HERRe, war
 mine misgerning nådelig, den stor är.

12. Swißen är den der fruktar HERRan,
 han skall lära honom den bästa vägen.

13. Hans själ skall bo i det goda, och hans
 såd skall besitta landet.

Ps. 112: 1, 2. Ordsp. 20: 7.

14. HERRans hemlighet är ibland dem
 som frukta honom; och sitt förbund låter
 han dem så weta. Ordsp. 3: 32.

15. Mine ögon se alltid till HERRan; ty
 han skall taga min fot utu nätet. Ps. 141: 8.

16. Väänd dig till mig, och war mig nåde-
 lig; ty jag är ensam och elände.

17. Mins hjertans ångest är stor; för mig
 utu mine nöd.

18. Se uppå min jämmer och eländhet,
 och förlåt mig alla mina synder.

Ps. 119: 133.

19. Se deruppå, att mine fiender så många
 äro, och hata mig med orätt.

Ps. 3: 2. Joh. 15: 25.

20. Bewara min själ, och fräls mig; låt
 mig icke komma på skam, ty jag förtröstar
 uppå dig.

21. Fromhet och rätthet beware mig; ty
 jag förbidar dig. Job 1: 1. 2: 3.

22. Gud löse Israel utaf allo sine nöd.

26. Psalmen.

Om en rätt sats besörkan.

En Psalm Davids. HERRe, slässa mig
 rätt; ty jag är ofstldig. Jag hoppas
 på HERRan; derföre skall jag icke falla.

1 Sam. 19: 4. 24: 12. Ps. 7: 9, 10. 17: 2, 3.

2. Pröfwa mig, HERRe, och försök mig;
 ransala mina njurar och mitt hjerta.

Ps. 139: 2, 3.

3. Ty din godhet är för min ögon, och jag
 wandrar i dine sanning. Job 31: 5.

4. Jag sitter icke när de säsänga menniskor,
 och hafwer icke omgångelse med de falska.

Ps. 1: 1.

5. Jag hatar de ondas församling, och sit-
 ter icke när de ogudaktiga. Ps. 119: 128.

6. Jag twär mina händer med ofstldighet,
 och håller mig, HERRe, intill ditt altare;

Ps. 73: 13. 43: 4.

7. Der man hörer tadfägelles röst, och der
 man prebilar all din under. 1 Tim. 4: 4.

8. HERRe, jag hafwer bins hus boning
 tär, och det rum der din ära bor.

Ps. 84: 5. 122: 1.

9. Ryd icke mina själ bort med syndarena,
 eller mitt lif med de blodgiruga;

10. Swiße omgå med arga list, och taga
 gerna gåfwor.

11. Men jag wandrar oftylbeliga; förblås mig, och war mig nådelig.

12. Min fot går rätt; i församlingene vill jag lofwa dig, HERRE.

27. Psalmen.

Tröst i Guds. Hans ord.

En Psalm Davids. HERREN är mitt ljus och min belysning; för hvem skall jag frukta mig? HERREN är mins lifskraft; för hvem skulle jag grufwa mig?

2. Derföre, om de onde mine motsländare och fiender till mig vilja, till att fräta mitt kött, måste de söta sig och falla.

Ps. 18: 39.

3. Om än en här lade sig emot mig, så fruktade sig ändå mitt hjerta intet; om en strid höfwe sig upp emot mig, så förlåter jag mig uppå honom.

Ps. 3: 6.

4. Ett beder jag af HERRANOM, det hade jag gerna; att jag i HERRANS hus blifwa må i alla mina lifsdagar, till att ståa den stora HERRANS Gudsstjens, och besöka hans tempel.

Ps. 23: 6. 84: 2. Luc. 10: 42.

5. Ty han öfvermåder mig i sine hyddor i endom tid; han förgömmmer mig hemliga i sitt tjäll, och upphöjer mig på ene klippo;

Ps. 31: 21. Jer. 36: 26.

6. Och skall nu upphöja mitt hufvud öfver mina fiendar, som omkring mig äro; så vill jag i hans hyddor lof oftra; jag vill sjunga och lofsäga HERRANOM.

7. HERRE, hör mina röst, när jag ropar; war mig nådelig, och hör mig.

8. Mitt hjerta håller dig ditt ord före: I stolen söla mitt ansigte; derföre söker jag och, HERRE, ditt ansigte.

b Ros. 4: 29. Ps. 60: 15.

9. Förbölj icke ditt ansigte före mig, och bortdrif icke din tjänare i wredene; ty du äst min hjälp; öfvergif mig icke, och drag icke handena ifrån mig, Gud, min salighet.

Ps. 13: 2.

10. Ty min fader och min moder öfvergifwa mig; men HERREN upptager mig.

11. HERRE, wisa mig din väg, och led mig på den rätta stigen, för mina fiendars skull.

Ps. 5: 9. 25: 4, 5.

12. Gif mig icke uti mina fiendars wilja; ty falsk wittne stå emot mig, och göra mig orätt ramlöst.

13. Men jag tror dock, att jag se skall HERRANS goda, uti de lefwandes lande.

14. Förbida HERRAN; war tröst och öfverfärab, och förbida HERRAN.

Ps. 31: 25.

28. Psalmen.

Emot falska menniskor.

En Psalm Davids. När jag ropar till dig, HERRE, min tröst, så tig mig icke; på det, när du tiger, jag icke warber deril, som i tulona fara.

Ps. 143: 7.

2. Hör mine böns röst, när jag ropar till dig; när jag upplöfter mina händer till en helga chor.

3. Drag mig icke bort ibland de ogudaktiga, och ibland de ogerningsmän, som wälsiga tala med sin nästa, och hafwa ondt i hjerta.

Ps. 141: 4. 62: 5. Jer. 9: 3.

4. Gif dem efter sina gerningar, och efter sitt onda wäsende; gif dem efter sina bärbers wert; betala dem det de förtjem bakta.

5. Ty de wilja icke ofta uppå HERRANS gerningar, eller uppå hans bärbers wert; derföre skall han nederslå, och icke uppbygg dem.

Es. 5: 11, 12.

6. Lofwad ware HERREN; ty han hafver hört mine böns röst.

7. HERREN är min starkhet, och min stöde; uppå honom hoppades mitt hjerta, och mig är hulpet; och mitt hjerta är gladt, och jag vill tacka honom med mine wijo.

8. HERREN är deras starkhet; han är den starke, som sin smorda hjälper.

Ps. 18: 51.

9. Hjelp ditt folk, och wälsigna ditt arf, och föd dem, och upphöj dem till ewig tid.

5 Ros. 9: 29. Ps. 79: 13. 95: 7. 100: 5.

29. Psalmen.

Guds ords kraft.

En Psalm Davids. Bärer fram HERRANOM, I wäldige; bärer fram HERRANOM äro och starkhet.

Ps. 24: 7. 47: 10.

2. Bärer fram HERRANOM hans Namns äro; tillbedjer HERRAN i heliga prydning.

Ps. 96: 7, 8.

3. HERRANS röst går på watten; ärodes Gud duntrar; HERREN på stor watten.

Job 37: 2, 3.

4. HERRANS röst går med magt; HERRANS röst går härliga.

5. HERRANS röst sönderbryter cedrar; HERREN sönderbryter cedrer i Libanon;

6. Och låter dem springa såsom en kalf; Libanon och Sirion, såsom en ung emhärning.

7. HERRANS röst aflygger såsom en eld läge.

8. HERRANS röst berörr öknena; HERRANS röst berörr öknena Rabes.

4 Ros. 20: 1. 5 Ros. 8: 2.

9. HERRans röst berörrer hinderna, och blottar fogarna; och i hans tempel skall hvar och en säga honom äro.

10. HERRen sitter till att göra ena slob, och HERRen blifwer en Konung i ewighet. Ps. 36: 25.

Isa. 3: 18. Zach. 13: 1. 1 Petr. 3: 20, 21.

11. HERRen skall gifwa sino folke kraft; HERRen skall wälsigna sitt folk med frib.

30. Psalmen.

David's tackägelse, förmaning, bön.

En Psalm, till att sjunga om David's hus wigning. 5 Ref. 20: 6.

2 Sam. 8: 20. 1 Kon. 8: 1. 1 Chr. 16: 43.

2. Jag prilar dig, HERRe; ty du hafwer upphöjt mig, och låter icke mina fiendar glädja sig öfwer mig.

3. HERRe min Gud, då jag ropade till dig, gjorde du mig helbregda.

4. HERRe, du hafwer fört mina själ uti helwete; du hafwer behållit mig lefwande, der de i helwete foro.

5. I Helige, lofsjunger HERRanom, och lader i hans helga högtid.

6. Ty hans wrede warar ett ögnablid, och han hafwer lust till lif; om aftonen warar gråten, men om morgonen glädjen.

7. Men jag sade, då mig wäl gick: Jag skall aldrig ömtull ligga.

8. Ty du, HERRe, hafwer igenom dina goba wilja gjort mitt berg starkt; men då du beridolde ditt ansigte, försträcktes jag.

9. Jag vill, HERRe, ropa till dig; HERRan vill jag bedja.

10. Hvad nytta är i mitt blod, när jag döb är? Mann och skoflet tacka dig, och förtunna dina trohet? Ps. 6: 6.

11. Hör, HERRe, och war mig nådelig; HERRe, war min hjälpare.

12. Du hafwer förwandlat mig min klagan uti fröjd; du hafwer afläddt mig min såd, och omgjordat mig med glädje;

13. På det min ära skall lofsjunga dig, och icke tyft warba. HERRe, min Gud, jag vill dig tacka i ewighet.

Ps. 57: 9. 108: 2, 3.

31. Psalmen.

Sjuppets kraft i nöd.

En Psalm David's, till att föresjunga.

2. HERRe, uppå dig förtrostar jag, låt mig aldrig på skam komma; fräls mig genom dina rättfärdighet. Ps. 16: 1. 71: 1.

3. Väj din bron till mig, hasteliga hjälp mig; war mig en stark flippa och en borg, att du hjälper mig.

4. Ty du äst min flippa och min borg; att du död för ditt Namns skull mig leba och föra wille; Ordsp. 18: 10.

5. Att du wille draga mig uti nätet, som de för mig ställt hafwa; ty du äst min starkhet.

6. Ut i dina händer befaller jag min anda; du hafwer mig förlöst, HERRe, du trosafte Gud. Luc. 23: 46.

7. Jag hatar dem som hålla uppå löseaktiga läro; men jag hoppas till HERRan.

8. Jag fröjdar mig, och är glad öfwer dina godhet; att du anser mitt elände, och känner mina själ i nödene. Ps. 16: 9.

9. Och du öfwergifwer mig icke uti fiendans händer; du sätter mina fötter uppå widt rum. 1 Sam. 23: 7. Ps. 40: 3.

10. HERRe, war mig nådelig, ty mig är angst; mitt ansigte är förfallet för sorgs skull, der till min själ och min bul.

11. Ty mitt lefwande är förtärdt wordet af bebröfvelse, och wine är af sudande; min kraft är igenom mina misgerning förfallen, och min ken äro försmäktade. Ps. 40: 13.

12. Det går mig så illa, att jag är en stor försmäbelse worden minom grannom, och en stygge minom kändom; de som mig se på gatone, de fly för mig. Es. 53: 2, 3.

13. Jag är förgåten af hjertat, såsom en böber; jag är worden såsom ett sönderlaget kärle. Luc. 24: 21.

14. Ty många försmäda mig illa, så att hwar man styr wid mig; de rådslå med hwarannan om mig, och ästa taga mig lifwete bort.

15. Men jag, HERRe, hoppas uppå dig, och säger: Du äst min Gud.

16. Min tid står i dina händer; hjälp mig uti mina fiendars hand, och ifrå dem som mig förfölja.

17. Rät ditt ansigte lyfa öfwer din tjenare; hjälp mig genom dina godhet.

4 Ref. 6: 25, 26. Ps. 80: 4.

18. HERRe, låt mig icke till skam warba, ty jag åskallar dig; de ogudaktige warde till skam, och tyftade i helwete.

19. Lyftne de salste munnar, som tala emot den rättfärdiga härbeliga, högmobiga och hänliga. Ps. 63: 12. 107: 42.

20. Huru stor är din godhet, den du dem, som dig frukta, bewarat hafwer; och bewisar dem, som trösta uppå dig, inför menniskors barn!

21. Du förgömmmer dem hemliga när dig för hwars mans trug; du förstylt dem i hyddone för de trådsamma tungor.

1 Sam. 23: 14, 19.

24: 2. x. Ps. 27: 5. Jer. 36: 26.

22. Lofswad ware HERren, att han mig en underlig godhet bewisat hafwer, i enom fastom stad.

23. Ty jag sade i mine häpenhet: Jag är bortdrifwen ifrå dine ögon; liksom hörde du mine böns röst, då jag till dig ropade.

Ps. 22: 2. 1 Sam. 23: 26, 27.

24. Ålster HERren, alle hans helige. HERren bewarar de trogna, och wedergäller dem rikeliga, som högmöð öfwa.

25. Warer tröste och oförfärad, alle I som HERren förbiden.

Ps. 27: 14.

32. Psalmen.

2. Bot-Psalmen.

En underwising Davids. Säll är den, hwilkom öfwerträbelsen förlåten är, dem synden öfwerstöld är.

Rom. 4: 6. x.

2. Säll är den menniska, som HERren icke tillräknar misgjerning; i hwillets anda ingen falskhet är.

3. Ty då jag wille förtigat, försmäktade min ben, genom min dagliga gråt.

Ordsb. 28: 13.

4. Ty din hand war dag och natt swår på mig, så att min wätska borttorrades, såsom det om sommaren torrt warder. Sela.

Ps. 38: 3, 5. 66: 4.

5. Derföre bekänner jag dig mina synd, och förstylt intet mina misgjerning. Jag sade: Jag will belänna för HERren min öfwerträbelse; då förlåst du mig mine synds misgjerning. Sela.

Es. 65: 24.

6. För detta skola alle helige bebjä dig i rättom tid; derföre, när store wattufloder komma, skola de intet räcka intill dem.

Ps. 19: 13. Es. 49: 8. 2 Cor. 6: 2.

7. Du äst mitt bestärk, bewara mig dock för ångest; att jag förslohad må ganska gladeliga fröjdas. Sela.

8. Jag will underwisa dig och lära dig wägen, den du wandra skall; jag skall leda dig med mine ögon.

9. Warer icke såsom hästar och mular, som intet förstånd hafwa; hwilkom man måste lägga bett och biesel i munnen, om de icke till dig wilja.

Ordsb. 26: 3.

10. Den ogubaltige hafwer många plågor; men den som hoppas uppå HERren, honom skall barmhertighet omfatta.

Ordsb. 12: 21.

11. Fröjdet eder af HERren, om warer glade, I rättfärdige; och berömmat eder, alle I fromme.

33. Psalmen.

Guds sannfärdighet, magt, tro.

Fröjdet eder af HERren, I rättfärdige: de fromme skola prisa honom härliga.

2. Lader HERren med harpor; och lofsjunger honom på psaltare af tio strängar.

Ps. 92: 4.

3. Sjunger honom en ny wiso; sjunger wäl på strängspjel med klingande ljud.

4. Ty HERrens ord är sannfärdigt; och hwad han lofwat, det håller han wärligt.

4 Mos. 23: 19. 1 Sam. 15: 22.

5. Han ålstar rättfärdighet och dom; jorden är full af HERrens godhet.

Ps. 119: 64.

6. Himmelen är gjord genom HERrens ord, och all hans här genom hans muns anda.

1 Mos. 1: 2.

7. Han håller watten i hafwet tillsammans, såsom uti en lägel; och lägger bjopen i de fördolda.

1 Mos. 1: 9. Job 38: 10.

8. All werlden frukte HERren; honom rädes allt det som på jordene bor.

9. Ty om han säger, så sker det; om han jubber, så är det gjort.

Ps. 148: 7.

10. HERren gör Hedningarnas råd omintet, och wänder folks tanlar.

Ps. 2: 1, 2, 4.

11. Men HERrens råd blifwer ewinnerliga; hans hjertas tanlar i ewighet.

Ordsb. 19: 21. Es. 46: 10.

12. Saligt är det folk, hwillets Gud HERren är; det folk, som han till ett arf utforat hafwer.

Ps. 144: 15.

13. HERren släddar neder af himmelen, och ser all människors barn.

14. Utaf sinom sasta stol ser han uppå alla de som på jordene bo.

15. Han böjer allas deras hjerta; han altar uppå alla deras gerningar.

Ordsb. 16: 1, 2, 9. 21: 1, 2.

16. Enom Konung hjälper intet hans stor; magt; enom kämpa warder icke hulpet genom hans stora kraft.

2 Cor. 14: 11.

17. Håstar hjälpa och intet, och deras storhet frällar intet.

Job 39: 21. Ps. 147: 10. Ordsb. 21: 34.

18. Si, HERrens öga ser uppå dem som frukta honom; de som uppå hans godhet trösta;

19. Att han skall fria deras själ ifrå böden, och föda dem i hårdom tid.

Ps. 34: 10, 11. 37: 13.

20. Vår själ väntar efter GEDranom; han är vår hjälp och stölb.

21. Ty vårt hjerta gläder sig af honom, och vi hoppas på hans helga Namn.

22. Din gøddet, GEDre, ware öfwer oss, såsom wi på dig förtroste.

34. Psalmen.

Ladägelse för Guds gøddet.

En Psalm Davids, då han förwandlade sitt ansigte för Abimelech; den honom ifrå sig bref, och han gick sin väg.

1 Sam. 21: 10. Ps. 56: 1.

2. Jag vill lofwa GEDran i allom tid; hans lof skall alltid vara i minom mun.

Ps. 146: 2.

3. Min själ skall berömma sig af GEDranom, att de elände stola höra det, och glädja sig.

4. Prisar med mig GEDran, och låter oss med bwarannan upphöja hans Namn.

5. Då jag sökte GEDran, swarade han mig, och frälste mig utur all min fruktan.

6. De som uppå honom se, de warba upplyste, och deras ansigte warber icke till skam.

7. Då denne elände ropade, hørde honom GEDren; och half honom utur all hans nöd.

8. GEDrans Ängel lärar sig omkring dem som frukta honom, och hjälper dem ut.

1 Mos. 32: 1. 2. 2 Kon. 6: 17.

9. Smakar och ser, huru ljustig GEDren är; såll är den som tröster uppå honom.

1 Petr. 2: 3. Ps. 2: 12.

10. Fruktar GEDran, i hans helige; ty de som frukta honom, de hafwa ingen brist.

Ps. 33: 19. 37: 19.

11. De rike stola torstige wara och hungra; men de som GEDran söla, hafwa ingen brist på något godt.

Luc. 1: 53.

12. Kommer hit, barn, hører mig; jag vill lära eder GEDrans fruktan.

13. Swiften är den som ett godt lefwande begärar, och gernar goda dagar hade?

1 Petr. 3: 10.

14. Bewara dina tungor för det ondt är, och dina läppar, att de intet bedrägeri tala.

Exh. 4: 29. 5: 4. Gal. 4: 6.

15. Låt af det onda, och gör det goda; sök friden, och far efter honom.

Am. 5: 15. Ebr. 12: 14.

16. GEDrans ögon se uppå de rättfärdiga, och hans öron på deras ropande.

2 Ebr. 16: 9. Ps. 33: 18.

17. Men GEDrans ansigte står öfwer dem

som ondt göra, så att han utsträpar deras äminnelse af jordene. Ps. 73: 20. 109: 15.

18. Då de rättfärdige ropa, så hører GEDren; och hjälper dem utur alla deras nöd.

Ps. 145: 18.

19. GEDren är harbt när dem som ett förbräladt hjerta hafwa; och hjälper dem som ett bedröfwadt mod hafwa.

Ps. 51: 19. Ef. 66: 2.

20. Den rättfärdige måste mycket lida; men GEDren hjälper honom utu thy allo.

21. Han bewarar honom all hans ben, att icke ett sönderbrutet warder.

Matth. 10: 30. Joh. 19: 36.

22. Den ogudaktiga skall det onda dräpa; och de som hata den rättfärdiga, de stola brottelige warba.

23. GEDren frölser sina tjenares själar; och alle de som trösta på honom, stola icke warba brottelige.

35. Psalmen.

Emot de grufweliga stenbar.

En Psalm Davids. GEDre, trät med dem som med mig trät; srib emot dem som på mig srida.

2. Jag stölb och spjut, och stätt upp till att hjälpa mig.

3. Drag fram glaswen, och beskydda mig emot mina förföljare. Säg till mina själ: Jag är din hjälp.

4. Elämme sig, och warde bespottade, alle de som efter mina själ stå; wände tillrygga, och warde till skam, de som mig ondt wilja;

Ps. 40: 15. 16. 70: 3. 2c.

5. Warde såsom agnar för wäder, och GEDrans Ängel bortdrifwe dem.

Ps. 1: 4. Ef. 13: 3.

6. Deras wäg warde mörk och slipper; och GEDrans Ängel förfölje dem.

Ps. 69: 24.

7. Ty de hafwa utan sak ställt mig sin nät till förderf, och hafwa utan skuld grafwit mine själ en grop.

Ps. 9: 16. 57: 7. Matth. 22: 15.

8. Han warde oförsejt öfwerfallen, och hans nät, som han ställt hafwer, fänge honom; och han warde deruti öfwerfallen.

Ps. 141: 10.

9. Men min själ fröjde sig af GEDranom, och ware glad af hans hjälp.

10. All min ben säge: GEDre, ho är din lile? du som hjälper den elände ifrå den honom för stark är, och den elände och fatiga ifrå sina röstware.

11. Der träda wrång mittne fram, och de vittna öfwer mig, dess jag intet styblig är.

Matth. 26: 60. Luc. 23: 2, 10. Joh. 18: 30.

12. De göra mig ondt för godt, att min själ måste wara, såsom hon intet godt gjort hade.

Ps. 109: 6.

13. Men jag, när de ranke woro, drog en sack uppå; plågade mig med fastande, och bad träget af hjertat.

Ps. 69: 11.

14. Jag höll mig, såsom det hade warit min vän och broder. Jag gick sorgse, såsom den der sörjer om sine moder.

15. Men de glädja sig öfwer min slaba, och församla sig; de halte församla sig emot mig oförsejt; de riswa, och hålla intet upp.

Matth. 26: 3, 4.

16. Med dem, som strymta och begabba för kulkens skull, bita de sina tänder tillsamman öfwer mig.

17. Öföre, huru länge vill du se här-
uppå? Fräls dock mina själ ifrå deras buller, och mina ensamman ifrå de unga lejon.

Ps. 22: 21, 22.

18. Jag vill tacla dig uti den stora församlingene, och ibland mycket folk vill jag prisa dig.

Ps. 22: 26. 40: 10, 11.

19. Låt dem icke glädja sig öfwer mig, som mig utan skäl fiender äro; eller begabba med ägonen, som utan skuld hata mig.

Joh. 15: 25.

20. Ty de alla göra slaba, och söla falska saker emot de stilla i landena;

21. Och gapa med sin mun widt upp emot mig, och säga: Så, så, det se wi gerna.

Joh. 16: 10. Ps. 57: 4.

22. Öföre, du ser det, tig icke. Öföre, war icke långt borto ifrå mig.

23. Uppwäck dig, och waka upp till min rätt, och till mina sak, min Gud och Öföre.

24. Öföre, min Gud, dörm mig efter dina rättfärdighet, att de icke skola glädja sig öfwer mig.

25. Låt dem icke säga i sin hjerta; Så, så, det wille wi. Låt dem icke säga: Wi hafwe uppmulgit honom.

26. Slämme sig, och till blygb warde, alle de som glädja sig öfwer min ofärd. Warde med blygb och skam illäbde de som berömma sig emot mig.

Ps. 109: 18, 19.

27. Berömma och glädje sig de som mig unna, att jag behåller rätt; och alltid säge: Lofwad ware Öfören högelig, den sinom tjenare godt vill.

Ps. 40: 17.

28. Och min tunga skall tala om dine rättfärdighet, och prisa dig dagliga.

Ps. 7: 18.

36. Psalmen.

Emot gudlösa strymlare.

En Psalm Davids, Öförens tjena-
re, till att föreljunga.

2. Jag säger i sanningene, att de ogud-
lige arge skallar äro; ty när dem är ingen
Gudsstrafan.

3. De rosa hwarannan inbördes, att de
måga främja sina onba saker, och slämma
andra.

4. All deras lära är stabelig och lägn; de
låta och intet underwisa sig, att de må
något godt göra;

5. Utan de tänka till slaba på deras sagn;
och stå faste på den onba vägen, och sty
intet ondt.

Ordsp. 4: 16. Ps. 2: 1.

6. Öföre, din godhet råder så widt som
himmelen är, och din sanning så widt som
stjarna gå.

Ps. 57: 11. 108: 5.

7. Din rättfärdighet står såsom Guds berg,
och dine rättor såsom stor djup. Öföre,
du hjälper både menniskan och fånad.

Ps. 92: 6. Rom. 11: 33. Ps. 145: 13.

8. Huru dyr är din godhet, Gud, att
menniskors barn tröst hafwa under dina
wingars skugga!

Ps. 17: 8. 57: 2.

9. De warba brudne utaf bins hus nla
häfwo, och du slänker dem med wälln,
såsom med enom ström.

10. Ty när dig är en lefwandes källa,
och i bino ljuse se wi ljus.

Jer. 2: 13. 17: 13.

11. Utbreh dina godhet öfwer dem som
känna dig, och dina rättfärdighet öfwer de
fromma.

12. Låt mig icke undertrampad warba af
de stolta, och de ogudastigas hand omsierte
mig icke;

13. Utan låt de ogerningsmän der falla,
att de måga bortdrifne warba, och icke besä
kunna.

37. Psalmen.

Gudlöshets lyda ofälig.

En Psalm Davids. Harnas icke öfwer
de onba; war icke nitist öfwer de oger-
ningsmän.

Ordsp. 24: 19. Ps. 7: 10.

2. Ty såsom gräs wara de snart af-
huggne, och såsom gröna örter skola de fer-
wigna.

Ps. 92: 8.

3. Haf hopp till Öfören, och gör det gett
är; blif i landet, och söd dig redeliga.

4. Haf dina lust i Öfören; han skal
gifwa dig hwad ditt hjerta önskar.

3. Ly din stött äro fastnad i mig, och din hand trycker mig. 5 Mos. 32: 23. Job 6: 4.

4. Det är intet helbregda på min kropp, för ditt hots skull; och ingen frid är i minom benom, för mina synders skull.

5. Ly mina syndes gå öfwer mitt hufvud; såsom en tung börda äro de mig för svåra wordna. Ps. 88: 17.

6. Min sår lukt och ruttna, för min galenskap skull.

7. Jag går krolot och mycket luto; hela dagen går jag sorgse.

8. Ly mina länder borttorlas med allo, och intet helbregda är på minom kropp.

9. Jag är allt för mycket förtrofsad och sönderslagen; jag ryter för mins hjertas oros skull.

10. HERR, för dig är allt mitt begär; och min sudan är dig intet förbold.

11. Mitt hjerta bäsvar; min kraft hafwer mig förlåtit, och mins ägons ljus är icke när mig.

12. Mine vänner och fränder stå gent mot mig, och se mina plågo, och mine näste träda fast fjerran. Ps. 27: 10. 88: 19.

13. Och de der efter mina själ stå, de gifbra för mig; och de som mig ondt vilja, rådslå huru de skada göra måga, och gå om med all list.

14. Men jag måste wara såsom en öfwer, och höra intet; och såsom en dumbe, den sin mun intet upplåter; Ps. 39: 2. 10.

15. Och måste wara såsom en den der intet hörer, och den der ingen genfwar i sinom mun hafwer.

16. Men jag bidar, HERR, efter dig; du, HERR min Gud, warder mig hörandes.

17. Ly jag tänker, att de ju icke stola glädjes öfwer mig; om min fot stapplade, skulle de högeligen berömma sig öfwer mig.

18. Ly jag är gjord till att lida, och min märk är alltid för mig. Ps. 39: 3.

19. Ly jag gör mina misgerning lunnoga, och förjer för mina synd. Ps. 51: 5.

20. Men mine fiender leswa, och äro mågtige; de mig utan stulb hata, äro store.

Ps. 3: 2.

21. Och de mig ondt göra för godt, sätta sig emot mig; derföre, att jag far efter det godt är. Ps. 119: 95.

22. Förlåt mig icke, HERR; min Gud, war icke långt ifrån mig.

23. Styrda dig till att göra mig bistånd, HERR, min hjelp.

Ps. 45: 21. Ap. G. 4: 12.

39. Psalmen.

Christelig lesnad, salig bön.

En Psalm Davids, till att föresjunga för Jeduthun. 1 Chr. 25: 1. 3. 6.

2. Jag hafwer satt mig före, jag vill taga mig wata, att jag icke syndar med min tunga; jag vill hålla min mun tillbakå såsom med bett; efter jag så måste se den ogudaktiga för mig. Ps. 17: 3.

3. Jag är tyfnad och stilla worden, och tiger om glädjerna; och måste fräta mina sorg i mig. Ps. 38: 14.

4. Mitt hjerta är brinnande i mig, och när jag tänker deruppå, warber jag upptår: jag talar med mine tunga.

5. Men, HERR, lär mig bod, att de måste få en anda med mig, och mitt lifet mål hafwa, och jag hädan måste. Ps. 90: 12.

6. Si, mine dagar äro en twärband för dig, och mitt lif är såsom intet för dig. Huru platt intet äro alla menniskor, de dock så säkre leswa. Sela. Ps. 144: 4. 62: 10.

7. De gå bort såsom en slugge, och göra sig mycken onyttig oro; de samla tillhopp, och weta icke ho det så skall. Job 8: 9. 14: 2. Pred. 2: 18. 5: 13. 17.

8. Nu, HERR, wid hwad skall jag trösta mig? Uppå dig hoppas jag.

9. Fräls mig ifrån alla mina syndes, och lät mig icke dem galnom till spott wara.

10. Jag vill tiga, och icke upplåta min mun; du skall wäl görat. Ps. 38: 14.

11. Bänd dina plågo ifrån mig; ty jag är försmäktad för dine hands straff.

12. När du en tuktar för syndenes skull, så warder hans sägning förtärd såsom i mal. Ad! huru platt intet äro dock alle menniskor. Sela. Ps. 6: 2.

13. Hör mina bön, HERR, och förmin mitt ropande, och tig icke öfwer mina tårar: ty jag är en främling för dig, och en gäst såsom alle mine sänder.

3 Mos. 25: 23. 1 Chr. 29: 15.

Ps. 119: 19. Ebr. 11: 13. 1 Petr. 2: 11.

14. Skall upp af mig, att jag wederwider mig, förr än jag bortfar, och är icke mer här. Job 7: 16.

40. Psalmen.

Christi lidande, ämbete.

En Psalm Davids, till att föresjunga.

2. Jag förbitade HERRAN; och bad bön till mig, och hörde mitt rop;

3. Och drog mig uti den grufweliga kulsone, och uti träden; och satte mina fötter uppå ett hälleberg, så att jag wisst gå kan; Ps. 69: 15. 31: 9.

4. Och hafwer gifwit mig en ny wiso i munnen, till att lofwa wår Gud. Det stola många se, och frukta HERren, och hoppas uppå honom. Ef. 52: 15.

5. Säll är den som sitt hopp sätter till HERren, och icke wänder sig till de högfrådiga, och de der med lögn umgå.

6. HERre, min Gud, stor äro din under, och dine tankar som du på oss bewisar; dig är ingen ting lit. Jag will förtunna dem, och deraf säga, ändock de stå icke till att tänka. Ps. 92: 6. 2 Krl. 15: 11.

7. Offer och spioffer behaga dig intet; men dronen hafwer du öppnat mig. Du will hwarken bränneoffer eller syndoffer. Ebr. 10: 5.

8. Då sade jag: Si, jag kommer; i bokene är skrifwet om mig. 1 Krl. 3: 15.

12: 3. 18: 18. 22: 18. 26: 4. Luc. 24: 27. Ap. 8: 10: 43: Ebr. 13: 8.

9. Din wilja, min Gud, gör jag gerna; och din lag hafwer jag i mitt hjerta. Ps. 37: 13.

10. Jag will predila rättfärdigheten uti den stora församlingen. Si, jag will icke låta stoppa mig munnen till; HERre, du werst det. Ps. 22: 23. 26: 35: 18.

11. Dina rättfärdighet fördbjler jag icke i mitt hjerta; om dina sanning och om dina salighet talar jag. Jag fördbjler icke dina godhet och trohet, uti den stora församlingen.

12. Men, HERre, wämb dock icke dina barmhertighet ifrå mig; låt dina godhet och trohet bewara mig alltid. Ps. 59: 2.

13. Ty mig är ondt uppåkommet, der intet tal på är; mina synder hafwa tagit mig fatt, så att jag icke se kan; de äro flera än håren på mitt hufwud, och mitt hjerta hafwer öfwergifwit mig. Ps. 31: 11.

14. Rät det täckas, dig, HERre, att du undsätter mig; stönda dig, HERre, till att hjälpa mig.

15. Slämn sig, och på slam komme, alle de som efter mina själ stå, att de stola för-göra heme; falle tillrugga, och komme på slam de mig ondt unna. Ps. 35: 4. 70: 3, 2c.

16. Försträcke sig uti sine slam de som öfwer mig ropa: Så, så.

17. Fröjde sig och ware glade i dig, alle de som fråga efter dig; och de som dina salighet älska, säge alltid: HERren ware högeliga lofwad. Ps. 34: 3. 4. 5. 35: 27.

18. Ty jag är fattig och elände, men HERren förer för mig. Du äst min hjälpare och försörjare; min Gud, förtrösta icke.

41. Psalmen.

Wälgärningar, otadshatet.

En Psalm Davids, till att föresjunga.

2. Säll är den, som låter sig wårda om den fattiga; honom skall HERren hjälpa i den onda tiden. Ps. 112: 5. 9. Ef. 58: 7.

3. HERren skall bewara honom, och hålla honom i lifwe, och låta honom gå wäl på jordene, och icke gifwa honom uti hans fienders wilja. Dan. 4: 24.

4. HERren skall wedergifwa honom på hans förefång; du hjälper honom ifrån alla hans krankhet.

5. Jag sade: HERre, war mig nådelig; hela mina själ, ty jag hafwer syndat emot dig.

6. Mine owänner talade ondt emot mig: När kan han dö, och hans namn förgås?

7. De komma till att slåda, och menat dock intet af hjertat; utan söla något, det de lasta måga, gå bort och förat ut. Luc. 14: 1, 2c.

8. Alle de som mig bata, tagla tillhoppa emot mig, och tänka ondt öfwer mig.

9. De hafwa beslutit ett skalkastande öfwer mig: När han ligger, skall han intet uppså igen. 2 Sam. 16: 1, 2c. 17: 1, 2c.

10. Och min wän, den jag mig betrodde, den mitt brödt åt, trampade mig under fötterna. Ps. 55: 14, 15.

Matth. 26: 14. Marc. 14: 10.

Luc. 22: 4. Joh. 13: 18. Ap. 8: 1: 16.

11. Men du, HERre, war mig nådelig, och hjelp mig upp, så will jag wedergålla dem.

12. Derpå märker jag, att du ett behag till mig hafwer, att min fiende icke skall glädja sig öfwer mig.

13. Men mig uppehåller du för mina fromhets skull, och ställer mig inför ditt ansigte ewinnerliga.

14. Lofwad ware HERren, Israels Gud, ifrån nu, allt intill ewighet. Amen, Amen.

42. Psalmen.

Försöjelses elände, trösk.

En underwising, Korah barnas, till att föresjunga. 1 Ebr. 6: 33. 2c. Ps. 44: 1.

2. Såsom hjorten ropar efter friskt watten, så ropar min själ, Gud, till dig.

3. Min själ törster efter Gud, efter den

leswande Gud : När skall jag bertill komma, att jag måtte se Guds ansigte?

Ps. 63: 2. 3. 84: 3.

4. Mine tårar äro min spis dag och natt, då man dagliga till mig säger : Swar är nu din Gud?

Ps. 80: 6. 102: 10.

5. När jag nu derpå tänker, så utgjuter jag mitt hjerta wid mig sjelfwan; ty jag wille gerna gå med hopenom, och med dem wandra till Guds hus; med gläbje och tacksägelse, ibland hopen som högtid hålla.

6. Swad bedröfwar du dig, min själ, och äst så orolig i mig? Goppas uppå Gud; ty jag skall ännu tacka honom, att han hjälper mig med sitt ansigte.

7. Min Gud, bedröfswad är min själ i mig; berföre tänker jag på dig, i det land wid Jordan, och Hermonim, på de litola bergena.

5 Mos. 3: 8.

8. Dine floder fräsa fast, så att ett djup brusar här, och ett djup ber; alle dine wattungar och böjlor gå utöfwer mig.

9. Om dagen hafwer HERren utlofswat sina godhet, och om nattene sjunger jag honom, och beder till mins life Gud.

Ps. 92: 3.

10. Jag säger till Gud, min klippa : Hwi hafwer du förgätt mig? Hwi måste jag gå så sorgse, när min fiende mig tränger?

Ps. 13: 2. 18: 3. 43: 2.

11. Det är såsom ett mord i mina ben, att mine fiender slämma mig; då de dagliga till mig säga : Swar är nu din Gud?

Ps. 115: 2.

12. Swad bedröfwar du dig, min själ, och äst så orolig i mig? Goppas uppå Gud; ty jag skall ännu tacka honom, att han mitt ansigtes hjälp och min Gud är.

Ps. 43: 6.

43. Psalmen.

Gud högste domaren.

Döm mig, Gud, och uträtta min sak emot det oheliga folk; och fräls mig ifrå de fästa och onda mennistor.

2. Ty du äst, Gud, min starkhet; hwi bortdrifwer du mig? Hwi låter du mig gå så sorgse, då min fiende tränger mig?

Ps. 42: 10.

3. Sänd ditt ljus och dina sanning, att de leda mig, och föra mig till ditt helga berg, och till dina boning;

2 Sam. 6: 17.

4. Att jag ingår till Guds altare, till Gud, som min gläbje och fröjd är, och tadar dig, Gud, på harpo, min Gud.

Ps. 26: 6.

5. Swad bedröfwar du dig, min själ, och

äst så orolig i mig? Goppas uppå Gud; ty jag skall ännu tacka honom, att han mitt ansigtes hjälp och min Gud är.

Ps. 42: 12.

44. Psalmen.

De heligas tillsänd, bön.

En underwisning Korah barnas, till at föreljunga.

Ps. 42: 1.

2. Gud, wi hafwe med våra brönn hett, wåre säder hafwa det förtärlt oss, hwad är i deras dagar gjort hafwer fordom.

Ps. 78: 4.

3. Du hafwer med dine hand förbristit Hebningarna; men dem hafwer du insatt. Du hafwer förberfswat folken; men dem befwer du utwigat.

2 Mos. 15: 17. Ps. 80: 9. 9: 6.

4. Ty de hafwa icke intagit landet genem sitt swärd, och deras arm halp dem intet; utan din höggra hand, din arm och ditt ansigtes ljus; ty du hade ett behag till dem.

Jes. 24: 12. 2 Mos. 33: 14. 4 Mos. 6: 25.

5. Gud, du äst den samme min Rönning, som Jacob hjälp tillsäger.

6. Igenom dig stole wi neberflå våra fiendar. I ditt Namn wilje wi undertrampa dem som sig emot oss sätta.

Ps. 15: 3.

7. Ty jag förslåter mig icke uppå min båga, och mitt swärd kan intet hjälpa mig;

1 Sam. 17: 2.

8. Utan du hjälper oss ifrå våra fiendar, och gör dem till skam, som hata oss.

9. Wi wilje dagliga berömma oss af Gudi, och tacka dina Namne ewinnerliga.

Sal. 1.

10. Hwi bortdrifwer du då nu oss, och låter oss till skam warba; och drager icke ut i wårom här?

11. Du låter oss fly för våra fiendar, at de, som oss hata, stola beröfwa oss.

12. Du låter uppåta oss såsom får, och förströr oss ibland Hebningarna.

13. Du säljer ditt folk förgäfwes, och tager der intet före.

5 Mos. 32: 30. Dom. 2: 14. Jes. 30: 15.

14. Du gör oss till smålel wårom granom; till spott och hån dem som omringa oss äro.

Ps. 79: 4.

15. Du gör oss till ett ordspråk ikländ Hebningarna, och att folken rista hufwudet öfwer oss.

2 Kon. 19: 21.

16. Dagliga är min smålel för mig, och mitt ansigte är fullt med skam;

17. Att jag måste de försmåbare och läflare höra, och fienderna och de hämndgiruga se.

18. Allt detta är öfwer öf kommet, och wi hafwe dock intet förgätt dig, eller otroliga i ditt förbund hanblat.

19. Vårt hjerta är icke affallet, eller wår gång wiken ifrå din wäg;

20. Att du så fönberflår öf ibland drakar, och öfwertäder öf med mörker.

21. Om wi wår Guds Namn förgätt hade, och våra händer upplyft till en främmande Gud;

22. Det kunde Gud wäl finna. Nu känner han ju wår hjertans grund.

23. Ty wi warde ju dagliga för dina skull bräpne, och äro räknade såsom slagtefår.

Rom. 8: 36.

24. Uppwäck dig, GEDre; hwi sofwer du? Waka upp, och bortdrif öf icke med allo.

25. Hwi förböljer du ditt ansigte; och förgäter wårt elände och twång? Ps. 13: 2.

26. Ty wår själ är neberböjd till jordena; wår huf låder wid jordena.

Ps. 7: 6. Ef. 51: 23.

27. Statt upp, hjälp öf, och förlös öf, för dina godhets skull.

45. Psalmen.

Christus och församlingen.

En brudwisa och unberwising, Korah barnas, om rofena, till att förefjunga.

Ps. 69: 1. Eph. 5: 25: 32.

2. Mitt hjerta diktar en fön wiso, jag will fjunga om en Konung; min tunga är en god strifwares penne.

Ps. 2: 6. 2 Sam. 23: 2. 2 Petr. 1: 19, 20.

3. Du äft den bägeligaste ibland menniskors barn. Läckelige äro dine läppar; derföre wälsignar dig Gud ewinnerliga.

Ps. 8: 1: 16. 5: 13.

4. Bind ditt swärd wid din fido, du hjelte; och pryð dig härliga.

5. Lyckofamliga gånge dig i dinom skrub; drag fram för janningenes skull, och till att behålla de elände wid rätt; så skall din höggra hand bewisa under.

6. Slarp äro din stott; så att folken för dig stola nederfalla, midt ibland Konungens fiendar.

7. Gud, din stol blifwer alltid och i ewighet; dins riles spira är en rättwis spira.

Ps. 110: 2. Ebr. 1: 8.

8. Du äftlar rättfärdigheten, och hatar ogudastigt wäsende; derföre hafwer Gud, din Gud, smört dig med glädjenes oljo, mer än dina medbröder.

Ps. 2: 2.

9. Dina kläder äro klart myrrham, aloe

och lezia; när du i dine fönna härlighet utu de elphenbenspalats utgår.

10. Uti dinom skrub gå Konungadöttrar. Bruden står på dine höggra hand, uti klart kosteligt guld. Ef. 49: 18.

11. Hör dotter, se uppå, och böj dina öron; förgåt ditt folk, och dins faders hus;

12. Så skall Konungen så lust till dina bägelighet; ty han är din GEDre, och du skall tillbedja honom.

13. Döttern Tyrus skall wara der med stänker; de rike i folkens stola bedja inför dig. Ps. 68: 30. 72: 10. 87: 4.

14. Konungens dotter är ganska härlig inwärt; hon är klädd i gyldene stycke.

15. Man förer henne uti städ kläder in till Konungen; och hennes lefpystrar, jungfrurna, som efter henne gå, förer man till dig.

16. Man förer dem med glädje och gamman, och de gå in i Konungens palats.

17. Uti dina faders stad skall du söner få; dem skall du sätta till förfstar i hela werlbene.

Matth. 19: 28. Upp. 1: 6. 5: 10.

18. Jag skall tänka uppå ditt Namn, barn efter barn; derföre stola folken tada dig alltid och i ewighet.

46. Psalmen.

Brummas tröst och fästerhet.

En wisa, Korah barnas, om ungdomen, till att förefjunga. Ps. 42: 1.

2. Gud är wår tillflykt och starkt; en hjälp uti de stora bedröfwelser, som öf uppåkomne äro.

3. Derföre frukte wi öf intet, om än werlden förginges, och bergen midt i hafwet sönta;

4. Om än hafwet rasade och swallade, så att för des bullers skull bergen omtullföll.

Sela. Ps. 93: 3, 4. 124: 4, 5. Ef. 17: 12, 13.

5. Likväl skall Guds stad lifsig blifwa med sina brunnar, der dens Sögstas helga boningar äro. Ps. 48: 2.

6. Gud är när dem derinne; derföre skall han wäl blifwa. Gud hjälper honom bittida.

7. Hedningarna måste förtwisla, och Konungariken falla; jorden måste förgås, då han sig höra låter.

8. GEDren Zebaoth är med öf. Jacobs Gud är wårt beftudd. Sela.

9. Kommer, och ser GEDrans werk, den på jordene sådana förstöring gör.

10. Den ärlig stillar i hela werlbene, sönderbryter bågan, sönderbräkar spetsen, och uppbränner wagnarna med eld.

2 Sam. 8: 1, 2. Ps. 76: 4.

11. Varer stilla, och besinner att jag är Gud. Jag skall vinna pris ibland Hedningarna; jag skall vinna pris på jordene.

Ej. 30: 16.

12. HERren Zebaoth är med oss. Jacobs Gud är vårt beskydd. Sela.

47. Psalmen.

Christi himmelsåfärd.

En Psalm, till att föresjunga, Korah barnas.

2. Klapper med händerna, all folk, och fröjdens Gudi med gladsamma röst.

Ps. 97: 1, 8.

3. Ty HERren, den Abrahäggste, är försträffelig, en stor Konung på hela jordene.

4. Han skall tvinga folk under oss, och Hedningar under våra fötter.

5. Han utväljer oss till en arfwedel, Jacobs härlighet, den han älskar. Sela.

1 Petr. 2: 9.

6. Gud är uppfaren med fröjd, och HERren med klar basun.

Ps. 68: 19. Marc. 16: 19. Gal. 2: 16.

7. Loffjunger, loffjunger Gudi; loffjunger, loffjunger vår om Konung.

8. Ty Gud är Konung på hela jordene. Loffjunger honom förnufteliga.

9. Gud är Konung öfver Hedningarna. Gud sitter på sin om helga stol.

10. Förslarne ibland folken äro församlade till ett folk Abrahams Gudi; ty Gud är fast upphöjd, när herrarna på jordene.

Ps. 29: 1. 68: 23, 32.

48. Psalmen.

Blon, Guds lyrtas blid.

En Psalmvisa, Korah barnas.

2. Stor är HERren, och högt berömd, uti vår Guds stad, på hans helga berg.

Ps. 76: 2, 3.

3. Det berget Zion är såsom en stön telning, på hwilto hela landet tröster; på den fibone norrut ligger den stora Konungens stad.

Ej. 4: 2. 11: 1. Matth. 5: 35.

4. Gud är känd i hans palats, att han bestärmar är.

5. Ty si, Konungar äro församlade, och med hwarannan frambragde.

6. De hafwa förbrutit sig, då de detta sägo; wordo häpne och omsförte.

7. Båfwande är dem der påkommet, ångest såsom ene söbände qwinno.

8. Du sönderbråtar skeppen i hafwet, igenom öfstanwäder.

9. Såsom wi hört hafwe, så se wi det på HERrans Zebaoths stad, vår Guds stad. Gud håller honom wid magt ewinnerliga. Sela.

10. Gud, wi förbibe dina godhet i ditt tempel.

11. Gud, såsom ditt Namn, så är och din lof, allt intill werldenes ändar; din högra hand är full med rättfärdighet.

12. Berget Zion fröjde sig, och Juda betrar ware glada, för dina rätters stull.

13. Går omkring Zion och beståder det: täljer dess torn;

14. Gifwer granna allt uppå dess murar, och upphöjer dess palats; på det man derom må förkunna för efterkommanderna.

15. Ty denne Guden är vår Gud, alltid och ewinnerliga; han förer oss såsom ungdomen.

49. Psalmen.

Kyrkans öde, gräfskraft.

En Psalm, till att föresjunga, Korah barnas.

2. Hörer till, all folk; alter härupå, all: I, som på denna tid lefwen; Ords. 8: 4.

3. Både den menige man och herrar, både rike och fattige; den ene med den andra.

4. Min mun skall tala wisshet, och mitt hjerta förstånd.

5. Wi wilje ett godt ordspråk höra, och en stön hjert på harpo spela.

Ps. 78: 2. Matth. 13: 25.

6. Hwi skulle jag frukta mig i de enda dagar, när mina förtroddares ondska omfatta mig?

7. Hwi lste sig förlåta uppå sitt gods, och trotsa uppå sine stora rikedomar.

8. Kan dock en broder ingen förlåsa, eller Gudi någon försöna;

Job 17: 3. Matth. 16: 26.

9. Ty det kostar för mycket att förlåsa deras själ; så att han måste låta det bestå ewinnerliga;

1 Petr. 1: 10.

10. Om han och än länge lefwer, och gräwena icke ser.

11. Ty man skall se, att sådana wise bed bö, så wäl som de dårar och galne förgås, och måste låta sitt gods androm.

Pred. 2: 18. Jer. 17: 11.

12. Med deras tankar står det alltså: Deras hus wara förutan ända, deras beiningar blifwa ifrå slägte till slägte, och de hafwa stora äro på jordene.

13. Eftwål kunna de icke blifwa i sådana wärdighet; utan måste hädan såsom så.

14. Denna deras handel är allsammans galenskap; liksom lofva det deras efterkommande med sin mun. Sela.

15. De ligga i helwete såsom får, böden gnager dem; men de fromme stola hasteliga på råda öfver dem, och deras trofsan måste förgås; uti helwete måste de blifwa.

1 Cor. 6: 1, 2. Upp. 2: 26.

16. Men Gud skall förlösa mina själ uti helvetes wåld; ty han hafwer upptagit mig. Sela.

17. Stöt der intet om, när en rif warder, om hans huses härlighet stor warder;

Ps. 37: 1, 7.

18. Ty han skall i sin bödsid intet med sig taga, och hans härlighet far intet efter benom.

Job 27: 19.

19. Utan han tröstar på detta goda lefwandhet, och prisar det, när en gör sig goda bagar.

20. Så fara de efter sina fäder, och så aldrig se ljuset.

21. Korteliga: När en menniska är i wärdighet, och hafwer icke förstånd, så far hon hådan såsom få.

50. Psalmen.

Rätt Gudstjens.

Gr. Psalm. Affaphs. H. Men Gud den mäktige talar, och kallar werldena, isrä selenes uppgång, allt intill nedergången.

1 Gbr. 25: 1. 2 Gbr. 29: 30.

2. Af Zion går upp Guds härliga sten.

Et. 2: 3. Wih. 4: 1, 2.

3. Wår Gud kommer, och tiger intet. Hörtärande eld går för honom, och omkring benom en mäktig storm.

Ps. 97: 3.

4. Han kallar himmel och jord, att han skall döma sitt folk.

5 Ros. 31: 28.

5. Förfamler mig mina heliga, som förkundet mer ännu offer.

6. Och himslarna stola förlunna hans rättfärdighet; ty Gud är domaren. Sela.

1 Ros. 18: 25. Job. 5: 22, 27.

7. För mitt folk, låt mig tala; Israel, låt mig ibland dig betygga: Jag Gud är din Gud.

8. För ditt offers skull straffar jag dig intet; äro dock dine bränneoffer alltid för mig.

9. Jag vill icke taga oxar uti ditt hus, eller bodar uti dine stall;

10. Ty all djur i skogen äro mine, och korpen på bergen, der de wid tusenbetal gå.

11. Jag kanner alla foglar på bergen, och alla handa djur på markene äro för mig.

12. Om mig hungrade, wille jag intet säga dig deraf; ty jordens frets är min, och allt det deruti är.

Job 41: 2. Ps. 24: 1.

13. Menar du, att jag orakött äta vill, eller bodablob brida?

14. Öfriga Gudi tackoffer, och betala dem Högsta ditt löfte.

15. Och åkalla mig i nödene; så vill jag hjälpa dig, så skall du prisa mig.

Ps. 13: 6. 91: 15.

16. Men till den ogudaktige säger Gud: Hwi förlunnar du mina rätt, och tager mitt förbund i din mun;

Rom. 2: 17.

17. Efter du dock hatar tuktan, och lastar min ord balom dig?

18. När du ser en tjuf, så löper du med honom, och hafwer din del med bortlarlar.

Orisp. 29: 24.

19. Din mun låter du tala det ondt är, och din tunga bedrifwer falskhet.

20. Du sitter och talar emot din broder; dine moders son förtalar du.

21. Detta gör du, och jag tiger. Det menar du, att jag skulle wara lika som du; men jag skall straffa dig, och sätta dig bet under ögonen.

22. Märker dock det, I som Gud förgåten, att jag icke en gång bortrycker, och är så ingen förlösare mer.

23. Den der tack offrar, han prisar mig; och der är wågen, att jag wisar honom Guds salighet.

Ps. 91: 16. Ef. 49: 6. Luc. 2: 30.

51. Psalmen.

4. Sol-Psalmen.

En Psalm Davids, till att föresjunga;

2. Då den Propheten Nathan till honom kom, när han till Bathseba ingången war.

2 Sam. 11: 4. 12: 1.

3. Gud, war mig nådelig, efter dina godhet, och afplana mina synd, efter dina stora barmhertighet.

4. Twå mig wäl af mine misgärning, och rensa mig isrä mine synd.

5. Förty jag kanner mina misgärning, och min synd är alltid för mig.

2 Sam. 12: 13.

6. Mot dig allena hafwer jag syndat, och illa gjort för dig; på det du må rätt blifwa i din ord, och icke straffad blifwa, då du dömd warder.

Rom. 3: 4.

7. Si, jag är af syndelig såd född, och min moder hafwer mig i synd afslat.

Job 14: 4. 25: 4.

8. Si, du hafwer lust till sanningen, den i

det fördolda ligger; du låter mig weta den hemliga wissheten.

9. Skära mig med isop, att jag må ren wara; två mig, att jag må snöhwit wara. 3 Mos. 14: 4, 7. 4 Mos. 19: 18.

10. Låt mig höra glädje och fröjd, att de ben, som du förtrostat hafwer, måga fröjda sig.

11. Wänd bort ditt ansigte ifrå mina syndor, och afplana alla mina misgjerningar.

12. Skapa i mig, Gud, ett rent hjerta, och gif i mig en ny wis anda.

13. Förkasta mig icke ifrå ditt ansigte, och tag icke din Helga Anda ifrå mig. Ps. 18: 31. 36: 26.

14. Tröst mig igen med dine hjälp, och den frimodige anden uppehålle mig.

15. Ty jag vill lära öfwerträdarena dina vägar, att syndarena måga wända sig till dig.

16. Fräls mig ifrå blodskulder, Gud, som min Gud och Frälsare är; att min tunga må lofwa dina rättfärdighet.

17. Öfwer, upplåt mina läppar, att min mun må förkunna din pris.

18. Ty du hafwer icke lust till offer, eljest wille jag wäl gifwa dig det; och bränneoffer behaga dig intet. Ps. 6: 6.

19. De offer, som Gubi behaga, äro en bebröfwad ande. Ett bebröfwadt och förtrofast hjerta warder du, Gud, icke förtäntes. Ps. 34: 19. Ef. 66: 2.

20. Gör wäl wid Zion, efter dina nåde; uppbygg murarna i Jerusalem.

21. Då stola dig behaga rättfärdighetens offer, bränneoffer och heloffer; då skall man oxar uppå ditt altare offra.

Ps. 4: 6. Ebr. 13: 15.

52. Psalmen.

David slagar öfwer Doeg.

Gn underwisning Davids, till att föresjunga;

2. Då Doeg den Edomeen kom, och bebådade Saul, och sade: David är uti Ahimelechs hus kommen. 1 Sam. 21: 7. 22: 9, 11.

3. Hvad högmödas du, tyrann, att du kan slada göra? efter dock Guds godhet ännu dagliga warar.

4. Din tunga far efter slada, och slår med lög, såsom en skarp rakotnif.

5. Du talar helbre ondt än godt, och helbre falskt än rätt. Sela.

6. Du talar gerna allt det som till förders tjänar, med falska tungor. Jac. 3: 6.

7. Derföre skall och Gud med allo förderka dig, och sönderbrotta dig, och utu hydder ryda dig, och utu de lefwandes lande utrua dig. Sela.

8. Och de rättfärdige skola det se, och frukta sig, och skola le åt honom. Ps. 55: 11.

9. Si, det är den man, som icke häll öst för sina tröst; utan förlåt sig uppå sin kerrifedom, och war mågtig till att göra slada.

10. Men jag skall blifwa såsom ett grön olivetträ i Guds hus; jag förlåter mig ri Guds godhet alltid och förutan ända.

Ps. 92: 17.

11. Jag tackar dig ewinnerliga, ty du ha wäl gjort, och will förbida ditt Namn, i dine helige hafwa der fröjd utinnan.

53. Psalmen.

Menniskans elände, upprättelse.

Gn underwisning Davids, i Chorenem öfsem till att föresjunga.

2. De galne säga i sitt hjerta: Det är ingen Gud till; de döga intet, och äro en styggelse wordne uti deras onda wäsende: ingen är som godt gör. Ps. 10: 4. 14: 1, 2.

3. Gud såg af himmelen uppå menniskans barn, att han måtte se, om der något ständigt wore, den efter Gud frågade.

Rom. 3: 10, 11.

4. Men de äro alle affallne, och allckomans odugelige; der är ingen, som godt gör, ja, icke en.

5. Wilja då de ogerningsmän icke låta säga sig, de ber mitt folk fråta, på det de skola söda sig? Gud åkalla de intet.

6. Men der frukta de sig, der intet fruktande är; ty Gud förfingrar de plågarens ben. Du gör dem till slam, ty Gud försmår dem.

7. Åh, att den hjälp utaf Zion öfwer Jirad komma måtte, och Gud sitt fångna folk frilöste; så skulle Jacob fröjda sig, och Jisrahel glad wara.

1 Mos. 49: 18. Ps. 14: 7. Luc. 10: 24.

54. Psalmen.

Öfn emot skotta skender.

Gn underwisning Davids, till att föresjunga på strängaspel;

2. Då de af Siph komma, och sade till Saul: David hafwer förbort sig när öf. 1 Sam. 23: 19. 26: 2.

3. Hjelp mig, Gud, genom ditt Namn, och slaffa mig rätt genom dina magt.

Ps. 20: 2. 31: 4.

4. Gud, hör min bön; förnim mins muns af.
5. Ty stolte sätta sig emot mig, och wåldsbetare så efter mina själ; och hafwa intet Gud för ågon. Sela. Ps. 10: 4. 86: 14.
6. Si, Gud står med mig; HERren uppehåller mina själ.
7. Han skall betala minom fiendom det enda; förstör dem genom dina trohet;
8. Så vill jag göra dig ett glädjeoffer, och ada, HERre, dina Namne, att det så trödeligt är.
9. Ty du hjälper mig utur all min nöd, att mina ågon måga på mina fiendar lust se. 1 Sam. 23: 26, x. Ps. 58: 11.

55. Psalmen.

Bön emot satta dröber.

- En underwisning Davids, till att föresjunga på strängaspel. 2 Sam. 15: 1, x.
2. Gud, hör mina bön, och förbölj dig icke är mitt bedjande.
 3. Åta uppå mig, och hör mig, huru jämnerliga jag skalar och gråter;
 4. Att fienden så ropar, och den ogubartige ränger; ty de vilja komma mig på slada, å äro mig swärliga wrede.
 5. Mitt hjerta ångslas i mitt lif, och dödmens fruktan är fallen uppå mig.
 6. Fruktan och bårwande är mig uppåtommet, och grufwelse hafwer öfwerfallit mig.
 7. Jag sade: O! hade jag wingar såsom ufnor, att jag måtte flyga, och någorståbs lifwa; Jer. 9: 2.
 8. Si, så wille jag draga mig långt bort, å blifwa i öfnene. Sela.
 9. Jag wille stunda mig, att jag måtte nåkomma för storm och onåder.
 10. Gör, HERre, deras tungor oens, och å dem förgås; ty jag ser orätt och tråtor fladenom.
 11. Sådant går dag och natt allt omkring, man hans murar; möda och arbete är erinne.
 12. Dråttén regerar derinne; lågn och berågeri wånder intet igen uppå hans gator.
 13. Om min fiende skände mig, wille jag å liba; och om min hatare trugabe mig, wille jag gömma mig bort för honom.
 14. Men du åst min stallbroder, min slafwe, och min lände wån. 2 Sam. 16: 23. Matth. 26: 14.
 15. Wi, som wånliga omginges inbördes och hwarannan, wi wandrade i Guds hus åhopa.

16. Döden öfwerfalle dem, och fare sig lefwande uti helwetet; ty all skalkhet är uti deras hop.
17. Men jag vill ropa till Gud, och HERren skall hjälpa mig.
18. Om afton, morgon och middag, vill jag klaga och gråta; så skall han höra mina röst. Ps. 5: 4. Dan. 6: 10.
19. Han förlöser mina själ ifrå dem som misja till werka med mig, och skaffar henne ro; ty de äro många emot mig.
20. Gud skall hörat, och spåta dem, den alltid blifwer. Sela. Ty de wända sig icke, och frukta Gud intet;
21. Ty de lägga sina händer uppå hans fribjamma, och obelga hans förbund.
22. Deras mun är halaré än smör, och hafwa dock årlig i sinnet; deras erd äro lenare än olja, och äro dock bar swärd. Ps. 5: 5. 59: 8.
23. Rasta dina omsorg uppå HERran, han skall försörja dig; och skall icke låta den rättfärdiga i oro blifwa till ewig tid. Ps. 37: 5.
- Matth. 6: 25. Luc. 12: 22. 1 Petr. 5: 7.
24. Men Gud, du skall nedersörta dem uti den bjupa fulona; de blodgirige och falske stola icke komma till sin halfwa ålder; men jag hoppas uppå dig. Ps. 5: 7.

56. Psalmen.

Bön emot försöklare.

- En gylbene Menobium Davids, till att föresjunga, om den dumba dustwona ibland de främmande, då de Philisteer grepo honom i Gath. 1 Sam. 21: 10. Ps. 34: 1.
2. Gud, war mig nådelig, ty menniskor wilja nedersänka mig; dagliga strida be, och tränga mig.
 3. Mine fiender nebersänka mig dagliga; ty många strida emot mig högmödeliga. Ps. 3: 2.
 4. När jag fruktar mig, så hoppas jag uppå dig.
 5. Jag vill prisa Guds ord; på Gud vill jag hoppas, och intet frukta mig. Swad skulle något lött göra mig? 2 Chr. 32: 8.
 - Ps. 78: 39. 118: 6. Jer. 17: 5. Ebr. 13: 6.
 6. Dagliga strida be emot min ord; alle deras tantar äro, att de må göra mig ondt.
 7. De hålla tillhoppa, och wakta, och taga wara uppå mina halar, huru de mina själ gripa måga.
 8. Swad be ondt göra, det är allaredo

tillgifswet (säga de). Gud styrte sådana menniskor neder utan alla nåde.

9. Räkna min flykt; fatta mina tårar uti din lägel; utan twifwel räknar du dem.

10. Då måste mina fiender tillbakawända. När jag ropar, förmärker jag att du min Gud äst.

11. Jag vill prisa Guds ord; HERans ord vill jag prisa.

12. Uppå Gud hoppas jag, och fruktar mig intet; hwad kunna menniskor göra mig?

13. Jag hafwer gjort dig läste, Gud, att jag dig tacka vill. Ps. 66: 13.

14. Ty du hafwer frälsat mina själ ifrå böden, mina fötter ifrå fall; att jag må wandra för Gudi uti de lefwandes ljule.

Ps. 116: 8, 9.

57. Psalmen.

Emot de gruswella fiendar.

Git gylbene kenobium Davids, till att föresjunga, att han icke borto blef, då han för Saul flydde in i kulan.

1 Sam. 22: 1. 24: 4. Ps. 142: 1.

2. Gud, war mig nådelig, war mig nådelig; ty uppå dig tröstar min själ, och under dina wingers stugga hafwer jag tillflykt, tillbesj att det onda går öfwer.

Ps. 17: 8. 36: 8. 91: 4.

3. Jag ropar till Gud, den Alldragsta; till Gud, den på min jämmer en ända gör.

Ps. 138: 8.

4. Han sänder af himmelen, och hjälper mig ifrå mina förtryckares försmäbelse. Sela.

5. Jag ligger med mine själ ibland lejon. Menniskors barn äro lågar; deras tänber äro spjut och pilar, och deras tungor slarp swärd.

Ps. 55: 22. 59: 8.

6. Upphöj dig, Gud, öfwer himmelen, och dina äro öfwer alla werlbena.

7. De ställa för min gång nät, och nebertrycka mina själ; de grafwa för mig ena grop, och falla själfwe bruti. Sela.

Ps. 7: 16. 9: 16. 35: 7.

8. Mitt hjerta är redo, Gud, mitt hjerta är redo, att jag skall sjunga och lofwa.

Ps. 108: 2.

9. Waka upp, min ära, waka upp, psaltare och harpor; bittida vill jag uppmaka.

Ps. 30: 13.

10. HERre, jag vill tacka dig ibland solten; jag vill lofsjunga dig ibland Hebni-garna.

11. Ty din godhet är så widt som himmelen är, och din sannfärdighet så widt som skyarna gå.

Ps. 36: 6. 108: 2.

12. Upphöj dig, Gud, öfwer himmelen, och din ära öfwer alla werlbena.

58. Psalmen.

Emot beladare.

Git gylbene kenobium Davids, till att föresjunga, att han icke förgicks.

Ps. 57: 1.

2. Ären I då dumbar, att I icke tala wien hwad rätt är; och döma hwad list är, I menniskors barn?

Ps. 52: 2.

3. Ja, af blotta ondsto gören I erätt i landena; och följen efter med ebra händer, och gören öfwermålb.

4. De ogudaktige äro afwege af moderlifwet; de sligare fara wille allt ifrå moderlifwet.

Ps. 45: 1.

5. De rasa såsom en orm rasar; såsom en bäf huggorm, den sitt dra tillstoppar;

6. Att han icke skall bära hufwarens röt; beswärjarens, den wäl beswärja far.

Jer. 17: 23. Ps. 12: 2. Ap. 6: 7: 1.

7. Gud, sönderbryt deras tänber i deras mun. Sönderslå, HERre, oglatänderna i de unga lejon.

Ps. 35: 1.

8. De stola förgås såsom watten, det berflyter. De stjuta med sina pilar, men de gå sönder.

Job 14: 10, 11. Ps. 64: 4.

9. De förgås, såsom en snigel försmäbte; såsom ene quinnos otidig börd, se de inte solena.

Job 3: 1.

10. Förr än ebor törne på buskarnes mogne warba, skall wreden i wägnen bortrycka dem.

11. Den rättfärbige skall gläbja sig, när han en sådana hämbd ser; och skall med fötter uti dens ogudaktigas blod.

Ps. 54: 1.

12. Att man skall säga: Den rättfärbige måste det ju njuta; Gud är ju ännu ti-mare på jordene.

Ps. 37: 37. 7: 12. 2 Petr. 1: 1.

59. Psalmen.

Emot förföljare.

Git gylbene kenobium Davids, till att föresjunga att han icke borto blef, då Saul sände bort, och lät bewara hans luf, på det att han måtte bräpa honom.

1 Sam. 19: 1.

2. Fräls mig, min Gud, ifrå mina fienders och beskydda mig för dem som sig emot att slå.

3. Fräls mig ifrå de ogerningsmän, och
hjelp mig ifrå de blodgiriga.

4. Ty fi, HERR, de wakta efter mina
sål; de starke församlas sig emot mig, utan
min skuld och misgärning.

5. De löpa, utan min skuld, och bereda sig.
Waka upp, och möt mig, och se dertill.

6. Du, HERR Gud Zebaoth, Israels
Gud, waka upp, och hemsök alla Hedningar.
Var ingom nådelig af dem, som sådane för-
stöckade ogerningsmän äro. Sela.

Jer. 7: 16.

7. Om aftenen låt dem och tjuta igen, så-
som hundar, och löpa omkring i stadenom.

8. Se, de tala med hwarannan; swärd
äro i deras löppar. So skulle det höra.

Ps. 55: 22. 57: 5. 120: 4.

9. Men, HERR, du skall se åt dem, och
beskotta alla Hedningar. Ps. 2: 4.

10. För deras magt håller jag mig intill
dig; ty Gud är mitt bestärm.

11. Gud bewisar mig rikeliga sina godhet;
Gud låter mig lust se på mina fiendar.

12. Dräp dem icke, att mitt folk icke förgä-
ter det; men förströ dem med dine magt,
HERR, wår stölb, och neber så dem.

13. Deras lära är allsammans spud, och
blifwa fast i sine högfärd; och prebata intet
annat än bannor och motsägelser.

14. Förgör dem utan alla nåd; förgör
dem, så att de intet mer äro, och besinna
måga, att Gud är råbandes i Jacob, öfwer
alla werldena. Sela.

15. Om aftenen låt dem och tjuta igen, så-
som hundar, och löpa omkring i stadenom.

16. Låt dem löpa hit och dit efter mat, och
tjuta, om de icke måtte warba.

Es. 8: 21. 22. Am. 8: 11.

17. Men jag vill sjunga om dina magt,
och lofwa om morgonen dina godhet; ty du
äst mitt bestärm och tillflykt i mine nöd.

18. Jag vill lofsjunga dig, min tröst; ty
du, Gud, äst mitt bestärm; och min gunstige
Gud.

60. Psalmen.

Bön om Guds församling.

En gylbene stenobium Davids, till att
föresjunga, om ett gylbene rofenspann,
till att lära; Ps. 80: 1.

2. Då han stridt hade med de Syrer, i
Mesopotamien, och med Syrer af Zoba; då
Joab omwände, och slog de Edomeer i
saltbasenom, tolstusend.

2 Sam. 8: 3. 10: 7. 1 Chr. 18: 3. x.

3. Gud, du som of bortdrifwit och för-
strött hafwer, och wast wred, trösta of igen.

4. Du, som jordena hafwer berört och remna
låtit, hela hennes refwor, den så förfallen är.

5. Ty du hafwer bewist dino folke ett
hårdt ting; du hafwer gifwit of en dryd
win, att wi omfullsalla måste.

Ps. 75: 9. Es. 51: 17, 22. Jer. 26: 15, 16.

6. Men du hafwer dock gifwit ett tecken
dem som dig frukta; hwilket de uppreste, att
de skulle säkra wara. Sela.

7. På det dine wänner skola förlöste war-
da; så hjelp nu med dine högra hand, och
hör of. Ps. 108: 7.

8. Gud talar i sinom helgedom, dess gläder
jag mig; och will dela Sichem, och afmäta
Succoths dal.

9. Gilead är min, min är Manasse; Ephra-
im är mins hufwuds magt; Juda är min
förste.

10. Moab är mitt twättelar; mina skor
sträcker jag utöfwer Edom; Philistea sägnar
mig. 2 Sam. 1: 2, 14. Ps. 18: 44.

11. So will föra mig uti en fast stad? So
leder mig intill Edom?

12. Skall icke du göra det, Gud, som of
bortdrifwer; och icke utdrager, Gud, med
wår här?

13. Skaffa of bistånd i nödene; ty men-
niskors hjelp är såfång.

Ps. 56: 5. Jer. 17: 5.

14. Med Gudi wilje wi mächtig ting göra;
han skall underträda våra fiendar.

61. Psalmen.

Bön för öfwerbeten.

En Psalm Davids, till att föresjunga på
strängaspel.

2. Hör, Gud, mitt rop, och akta uppå
mina bön.

3. Härnedre på jordene ropar jag till dig,
när mitt hjerta i ångest är: Hör mig dock
uppå en hög klipbo. Es. 26: 16.

4. Ty du äst min tillflykt; ett starkt torn
för mina fiendar. Ps. 18: 10. Nah. 1: 7.

5. Jag will bo uti dine hyddo till ewig
tid, och min tröst hafwa under dina wingar.
Sela. Ps. 27: 5.

6. Ty du, Gud, hörer mina löften. Du
lönar dem wål, som ditt Namn frukta.

7. Du gifwer Konungenom långt lif, att
hans är wara ifrå släkte till släkte;

8. Att han må ewigliga för Gudi sittandes
blifwa. Bewisa honom godhet och trohet,
att de bewara honom; Ps. 40: 12.

9. Så vill jag loffjunga dina Namne
erwinnerliga, att jag må betala mina löften
dageliga. Ps. 66: 13. 116: 14.

62. Psalmen.

Om rätt och salig förtrostan.

En Psalm Davids, för Jeduthun, till att
föresjunga. Ps. 39: 1.

2. Min själ väntar allenast i stillhet efter
Gud, den mig hjälper.

3. Ty han är min t. öst, min hjälp, mitt
bestärk; att intet ondt skall omsörta mig,
eburu stort det och är.

4. Huru länge går jag så alle enom efter;
att jag mågen dräpa honom, såsom en lutan-
tande vägg, och en remnad mur?

5. De tänka allenast, huru de måga för-
trycka honom; winnlägga sig om lögn,
gifwa god ord; men i hjertana banna de.
Sela. Ps. 28: 3.

6. Men min själ väntar allenast efter
Gud; ty han är mitt hopp.

7. Han är min tröst, min hjälp, och mitt
bestärk, att jag icke faller. Ps. 18: 3.

8. När Gudi är min salighet, min ära,
mins starkhets klippa; mitt hopp är till Gud.

9. Hoppens uppå honom alltid; jag folk,
utgjuter edor hjerta för honom. Gud är
värt hopp. Sela.

10. Men menniskorna äro dock ju intet;
de myndige fela och. De våga mindre än
intet, så många som de äro.

Ps. 39: 6. Ef. 40: 15, 17. Dan. 5: 27.

11. Förlåter eder icke uppå orätt och öf-
vermåld; håller eder icke till sådant, det
intet värdt är. Faller eder rikeedom till,
så lägger icke hjerta deruppå.

Job 31: 24. 1 Tim. 6: 17.

12. Gud hafwer ett ord talat; det hafwer
jag ofta hört, att Gud allena mäktig är.

13. Och du, HERRE, äst nådelig; och
lönar hvarjon och enom såsom han för-
tjenar. Job 34: 11.

Erub. 24: 12. Jer. 32: 19. Matth. 16: 27.

Rom. 2: 6. 1 Cor. 3: 8. Upp. 22: 12.

63. Psalmen.

Rätt längtan till Guds hus.

En Psalm Davids, då han var i Juda
öfen. 1 Sam. 22: 5. 23: 14, 15.

2. Gud, du äst min Gud, bittida mårar
jag upp till dig. Min själ törstar efter
dig, mitt löst längtar efter dig, uti ett torrt
och törstigt land, der intet watten är.

Ps. 6: 4. 42: 2, 3. 84: 3.

3. Der ser jag efter dig i dinom belägen,
att jag måtte slåda dina magt och äro.

2 Sam. 15: 1.

4. Ty din godhet är bättre än lif. Rik-
läppar prisa dig.

5. Der wille jag gerna lofwa dig i mine
lifsdagar, och upplysta mina händer, i ditt
Namn.

6. Det wore mins hjertas fröjd och lust,
då jag dig med gladom mun lofwa skulle.

7. När jag mig i säng lägger, så tänk:
jag uppå dig; när jag uppwalnar, så tänk:
jag om dig.

8. Ty du äst min hjälpare, och under dina
wingars skugga vill jag fröjda mig.

Ps. 17: 8. 36: 8. 57: 2. 91: 4.

9. Min själ håller sig intill dig; din höga
hand uppehåller mig.

10. Men de stå efter mina själ, till att för-
werfalla mig; de måste under jordena ned-
fara. Ps. 17: 11.

11. De måste falla i swärd, och råfwen-
till lott blifwa.

12. Men Konungen fröjdar sig i Gud:
den wid honom swär, han skall prisa honom
då; ty de lögnmunnar stola tillfreds-
warda.

5 Mos. 6: 13. Ps. 31: 19. 107: 4.

64. Psalmen.

Emot beladare.

En Psalm Davids, till att föresjunga.

2. Hör, Gud, mina röst, i mine klagan.
Bewara mitt lif för den grusweliga fienden.
Ps. 5: 1.

3. Försthl mig för de ondas församling;
för deras hop, som illa göra;

4. De der skärpa sina tungor, såsom en
swärd, och stjuta med sina förgiftiga ord,
såsom med pilar; Ps. 11: 2.

5. Att de måga lönlige stjuta den fromma;
med hast stjuta de uppå honom, utan att
fruktan. Ps. 55: 2.

6. De äro djerfwe med sin onda anslut-
och talas wid, huru de snaror lägga till;
och säga: Ho kan se dem?

7. De ditla stillhet, och hållat hemliga;
de äro illfundige, och hafwa liflig stila
stode före.

8. Men Gud skall hasteliga stjuta dem;
att dem skall swida efter. Ps. 21: 1.

9. Deras egen tunga skall fölla dem;
att dem bespotta skall hwar och en, som der
ser. Ps. 7: 16. 9: 1.

10. Och alla menniskor, som det se, 7

frukta sig, och säga: Det hafwer Gud gjort; och förmärka, att det är hans gerning.

Ps. 94: 15. Rom. 9: 17.

11. De rättfärdige skola fröjda sig af Guds tron, och förtroffa uppå honom, och alla fromma hjertan skola deraf berömma sig.

65. Psalmen.

Ladsägelse för wälgerningar.

En Psalm Davids, för en wiso till att föresjunga.

2. Gud, man lofwar dig i stillhet i Zion, och dig betalar man löfte. Ps. 61: 9. 66: 13.

3. Du hörer bön, derföre kommer allt lött till dig. Ps. 86: 9. Ef. 43: 7.

4. Wår misgerning trycker oss hårdeliga. Görslåt oss våra synder. Ps. 38: 5.

5. Säll är den du utwäljer, och hafwer honom till dig, att han skall bo i dina gårdar; han hafwer en rik tröst af ditt hus, det helga templet. Ps. 36: 9.

6. Hör oss, efter den underliga rättfärdigheten, Gud wår salighet; du, som äst allas hopp, på jordene, och fjerran på hafwet. Ef. 42: 4.

7. Du, som bergen stadig gör i sine kraft, och begjordad äst med magt;

8. Du, som stillar haffens fräsande, besjöljors fräsande, och folks buller;

9. Att de, som wid de landsänkar bo, skola försträda sig för din tecken; du glädes allt det som röres, både om morgon och om afton.

10. Du besöker landet, och wattnar det, och gör det mycket rikt; Guds lilla hafwer watten tillspille; du låter dess torn wäl trifwas; ty alltså brukar du landet. Ps. 46: 5.

11. Du wattnar dess fårar, och suftar det uppsjödt är; med regn gör du det blött, och wälsignar dess wägr.

12. Du kröner året med ditt goda, och din fotspå drypa af fetma.

13. De boningar i öfnena äro och feta, så att de drypa; och högarna äro allt omkring luffige. Ps. 104: 10.

14. Gjordmarken är full med får, och dalarna så tjockt med säd; så att man glädes derwid, och sjunger.

5 Mos. 11: 12. Lrbp. 10: 22.

15. Du kröner året med ditt goda, och din fotspå drypa af fetma.

16. De boningar i öfnena äro och feta, så att de drypa; och högarna äro allt omkring luffige. Ps. 104: 10.

17. Gjordmarken är full med får, och dalarna så tjockt med säd; så att man glädes derwid, och sjunger.

66. Psalmen.

Lof för Guds underliga werl.

En Psalmwisa, till att föresjunga. Fröjdens Gudi, all land.

2. Loffjunger, till att ära hans Namn; priser honom härliga. Ps. 8: 2.

3. Säger till Gud; Hur underliga äro dina gerningar! Dinom fiendom skall fela för dine stora magt.

4. All land tillbedje dig, och loffjunge dig; loffjunge dina Namne. Sela.

5. Kommer och ser uppå Guds werk; den så underlig är i sina gerningar, ibland menniskors barn.

6. Han förwandlar hafwet uti det torra, så att man till fet öfwer watten går. Dess fröjde wi oss i honom.

2 Mos. 14: 21. Jes. 3: 16. Ps. 114: 3.

7. Han är råbandes med sine kraft ewighetliga; hans ögon stå på solten. De affällige skola icke kunna upphäwa sig. Sela.

2 Ebr. 10: 9. Job 28: 24.

8. Lofwer, I folk, wår Gud; låter hans lof widt hördt wara;

9. Den wåra själ wid lif behåller, och låter wåra fötter icke slinta.

10. Ty, Gud, du hafwer försökt oss, och pröfwat oss, såsom silwer pröfwadt warber.

11. Du hafwer fört oss uti hättelse; du hafwer lagt en tunga på våra länder.

Ps. 68: 20.

12. Du hafwer låtit komma menniskor öfwer wårt huswud. Wi äre komne i eld och i watten; men du hafwer utfört oss, och wedergwidt oss. 5 Mos. 28: 43, 44.

13. Derföre will jag med bränneoffer gå in uti ditt hus, och betala dig mina lösten;

Ps. 61: 9. 116: 14.

14. Såsom jag mina läppar upplåtit hafwer, och min mun talat hafwer, i mine nöd.

15. Jag will göra dig fet bränneoffer af brändoni wäbrom; jag will offra oxar och bockar. Sela.

16. Kommer hit, hör till, alle I som Gud frukten; jag will förtälja, hwad han mine själ gjort hafwer.

17. Till honom ropade jag med min mun, och prifade honom med mine tunga.

Ps. 50: 15.

18. Om jag något orätt färehabde i mitt hjerta, så worde Guds tron mig ej brändes.

Job 27: 8, 9.

19. Om jag något orätt färehabde i mitt hjerta, så worde Guds tron mig ej brändes.

Lrbp. 15: 29. 23: 9. Ef. 59: 2. Joh. 9: 31.

20. Derföre hör mig Gud, och aftar uppå min bön.

21. Lofwad ware Gud, den mina bön icke förtastar, eller wänder sina godhet ifrå mig.

67. Psalmen.

Propheetia. Bön. Ladsägelse.

En Psalmwisa, till att föresjunga på strängaspel.

2. Gud ware öf nådelig, och wälsigne öf; han låte sitt ansigte lysa öf; Sela.

4 Mos. 6: 25. Ps. 44: 4.

3. Att wi på jordene måge känna hans wäg, ibland alla föbeningar hans salighet.

Luc. 2: 20. Ap. 8: 12.

4. Gud, dig tacke folk; all folk tacke dig.

5. Foltken fröjde sig och glädjes, att du bömer foltken rätt, och regerar foltken på jordene. Sela.

6. Gud, dig tacke folk; all folk tacke dig.

7. Landet gifwer sina frukt. Gud, när Gud wälsigna öf.

8. Gud wälsigne öf, och all werlden frukte honom. Ps. 6: 3.

68. Psalmen.

Christi uppbjelsse och kraft.

En Psalmwisa Davids, till att föresjunga.

2. Gud slände upp, att hans fiender måga förstörbde warda, och de honom hata, fly för honom. 4 Mos. 10: 35.

3. Fördrif dem, såsom en röl fördrifwen warber; såsom wax försmälter för eld, så förgånge de ogubaltige för Gudi. Ps. 37: 20.

4. Men de rättfärdige fröjde sig, och ware glade för Gudi, och fröjde sig af hjertat. Ps. 35: 27.

5. Sjunger Gudi, lofsjunger hans Namne; görer honom wäg, som satta framfar; han heter HETREN; och glädjens för honom. Ps. 40: 3. 4. Upp. 19: 16.

6. Den en fader är åt faderlösa, och en domare för enkom; han är Gud i sin helga boning; Ps. 146: 9.

7. En Gud, som dem ensammon gifwer huset fullt med barn; den der fångar utförer i rättom tid, och låter de affälliga blifwa i det torra.

8. Gud, då du utdrogfi för ditt folk, då du gifd i öknene; Sela.

2 Mos. 13: 20, x. 33: 14.

9. Då bafwade jorden, och himlarna bröpo för denna Guden i Sinai; för Gudi, som Israels Gud är.

2 Mos. 19: 16. Dom. 5: 4, 5. Ps. 18: 8.

10. Men nu gifwer du, Gud, ett nådeligit regn; och ditt arf, det torrt är, wederqwider du; Ps. 41: 17. Ap. 8: 2: 17, 33.

11. Att bin djur måga bo beruti. Gud,

du wederqwider de elända med dine godhet. Ps. 36: 9.

12. HETREN gifwer ordet, med en fet Evangelisters flara. Eph. 4: 11.

13. Konungarna för härarna äro med hwarannan wänner, och husäran utstär rostet. Ps. 135: 4.

14. När I liggen i markene, så glimmar det såsom dufwomingar, hwille såsom silwer och guld glittra.

15. När den Allsmächtige allestäds ibland dem Konungar sätter, så warber slart, det mörkt är.

16. Guds berg är ett fruktsamt berg, en stort och fruktsamt berg.

17. Hwi springen I, stor berg? Gud bafwer lust till att bo på detta berget, och HETREN blifwer der of ewinnerliga.

18. Guds wagn är mång tusende tusend. HETREN är ibland dem på det helga Sinai.

19. Du bafwer farit upp i höjderna, och bafwer fångat fångelset; du bafwer undsat gåfwor för menniskorna; de affällige od, att HETREN Gud skall ändå litwål blifwa der. Ps. 47: 6. Eph. 4: 5.

20. Rostwad ware HETREN dagliga. Gud lägger öf ena bördo uppå; men han hjälper öf od. Sela. Ps. 66: 11.

21. Wi hafwe en Gud, en Gud, den der hjälper, och HETREN, HETREN, den der böden frälshar.

22. Men Gud skall sönderslå hufwudet på sina fiendar, samt med deras hjesa, leta blifwa i deras synder.

23. Död säger HETREN: Jag will hemta somliga ibland de feta; utu haffens djur will jag somliga hemta. Ps. 22: 20.

24. Dersöre skall bin fot uti fiendernas blod färgad warda, och dine hundar släta det släta. Luc. 19: 43. 21: 20, x.

25. Man ser, Gud, huru du går; huru du, min Gud och Konung, i helgedomener går.

26. De sångare gå framsöre, der näst de spelmän, ibland pigor som slå på trummor.

27. Rostwer HETREN Gud i församlingomen, för Israels brunn.

28. Der är råbandes ibland dem den lilla BenZamin, Juda förstar, med deras bespar, Sebulons förstar, Naphtali förstar.

29. Din Gud bafwer upprättat ditt rik, det stark, Gud, i öf; ty det är ditt werk.

Rauh. 6: 10, 13. 2 Thes. 3: 2, 3.

30. Hör ditt tempels stull i Jerusalem, skola konungar föra dig künler.

Ps. 45: 13.

72: 10, 11, 15. Ef. 60: 6. Matth. 2: 11.

31. Straffa djuret i rören, oräbeparna ibland deras kalfwar, de der drifwa för penningars stull. Han förströr de folk, som gerna örliga.

32. De förslar utur Egypten skola komma. Ethiopien skall utsträcka sina händer till Gud.

Ps. 47: 10. Ef. 19: 18.

33. I konungarilen på jordene, sjunger Gudi; lossjunger HERrenom. Sela.

34. Den der wisas i himmelen, allestädes af begynnelsen; si, han skall gifwa sino dindre kraft.

Ps. 29: 4.

35. Sifwer Gudi magten; hans härlighet är i Israel, och hans magt i styn.

36. Gud är underlig i sinom helgedom; han är Israels Gud, han skall gifwa folkena magt och kraft. Lofwad ware Gud.

Ps. 66: 5.

69. Psalmen.

Resse flagan, bön, bot, löfte.

En Psalm Davids, om rosarna, till att föresjunga.

Ps. 45: 1.

2. Gud, hjälp mig, ty watten går allt intill mina själar.

Matth. 26: 38.

3. Jag sjunker ned i djup by, der ingen botten uti är; jag är kommen i djup watten, och floden vill förbränla mig.

4. Jag hafwer ropat mig tröttan, min hals är bes, synen förgås mig; att jag så länge måste bida efter min Gud.

Efr. 5: 7. Ps. 22: 2.

5. De som mig utan stuld bata, äro flere än jag håren på huswudet hafwer; de som mig med ossäl försöla och förberfwa, äro mäktige; jag måste betala det jag intet röfwat hade.

Ps. 35: 19. Joh. 15: 25.

6. Gud, du wetsst min galenskap, och mina stulder äro dig intet försölda.

7. Låt dem icke på mig till skam komma, som dig förbida, HERre, HERre Zebaoth; låt dem icke till blygd komma, som dig söla, Israels Gud.

8. Ty för dina stuld lider jag försmädelse; mitt ansigte är fullt med blygd.

Ps. 16: 2.

9. Jag är minom brödbrom främmande worden, och oländ mins moders barnom.

Ps. 31: 12.

10. Ty dins hus nitäflan uppträder mig, och deras försmädelser, som dig häda, falla uppå mig.

Joh. 2: 17. Rom. 15: 3.

11. Och jag gret, och fastade bitterliga; och man begabbade mig bertill.

Ps. 35: 13, 14.

12. Jag drog en säck uppå; men de gjorde der lel af.

13. De som i porten sitta, tafla om mig, och i brydenskap qwäder man om mig.

Joh 30: 9. Hag. 3: 63.

14. Men jag beber, HERre, till dig, i begagelig tid; Gud, efter dina stora godhet, hör mig med dine trofasta hjälp.

Ef. 49: 8. 2 Cor. 6: 2.

15. Upptag mig utu träden, att jag icke nedersjunker; att jag må frälst warba ifrå mina hatare, och nu de djupa watten;

16. Att wattusloden icke förbränker mig, och bjupet icke uppsluker mig, och gapet på gropene icke igentäppes öfwer mig.

Hag. 3: 53, 55.

17. Hör mig, HERre, ty din godhet är tröstelig. Wänd dig till mig efter dina stora barmhertighet;

18. Och bortgöm icke ditt ansigte för dinom tjenare; ty mig är ängest. Hör mig snarliga.

19. Räkla dig till mina själar, och förlosa henne; förlosa mig för mina fiendars stull.

20. Du wetsst min försmädelse, skam och blygd; alle mine fiender äro för dig.

21. Försmädelse brålar mig hjertat sönder, och kränker mig; jag wäntar att någor wille warlunna sig, men der är ingen; och efter hugswalare, men jag finner ingen.

22. Och de gåfwo mig gälla äta, och ättito brida uti minom stora törst.

Matth. 27: 48.

23. Deras hord warde för dem en snara, till webergällning, och till ena fällo.

Marc. 15: 23. Luc. 23: 36. Joh. 19: 29.

24. Deras ögon warde mörkl, så att de intet se; och deras länder låt släpse ostabiga wara.

Rom. 11: 9.

25. Utgjut dina ogunst uppå dem, och din grymma wrebe gripe dem.

Ps. 35: 6. Rom. 11: 10.

26. Deras koning warde öbe, och ingen ware som uti deras hybdom bor.

Ap. 5: 1: 20.

27. Ty de försöla den du slagit hafwer, och berömma att du slår dina illa.

Ef. 53: 4. 5.

28. Låt dem falla uti den ena synden efter den andra, att de icke komma till dina rättfärbighet.

29. Utstrapa dem utu de lefwandes hof; att de med de rättfärbiga icke uppskrefne warba,

19. Huru snart warba de till intet! De förgås, och så en ända med försträffelse.

20. Såsom en dröm, när en uppvaknar; så gör du, HERre, deras beläte i staden om försmäddt.

Job 20: 8. Ps. 34: 17. Ef. 29: 8.

21. Men det gör mig ondt i hjertat, och svinger mig i mina njurar,

22. Att jag måste wara en dåre, och intet weta; och måste wara som ett wilddjur för dig.

23. Likväl blifwer jag släbde wid dig; ty du håller mig wid mina högra hand.

24. Du leder mig efter ditt råd, och upptager mig på ändalyftone med äro.

Ps. 4: 4. Ef. 28: 29.

25. När jag hafwer dig, så frågar jag efter himmel och jord intet.

26. Om mig än tropp och själ försmäktade, så äst du dock, Gud, alltid mins hjertas tröst, och min del.

Ps. 142: 6.

27. Ty si, de som ifrå dig wisa, de skola förgås. Du förgör alla dem som emot dig hor bedrifwa.

28. Men det är min glädje, att jag håller mig intill Gud, och sätter mitt hopp till HERran, HERran, att jag må förkunna, huru du det gör.

74. Psalmen.

Guds lyrtos uppehållande.

En underwisning Assaphs. Gud, hwi förlastar du oss så alldeles; och äst så grymmeliga wred öfwer dina sosterfår?

2. Tänk uppå dina menighet, den du af ålder förwärfwat, och dig till arfwedel förlöft hafwer; uppå Zions berg, der du bor.

3. Trampa dem på fötterna, och slöt dem platt ueder i grund. Fienden hafwer allt ting förderfwat i helgedomen om.

2 Kon. 25: 1, 2c.

4. Dina öwänner ryta uti dinom husom, och sätta sina afgubar der in.

5. Men ser yxerna oshantill blänka såsom man i en skog hūage;

2 Ghr. 36: 1, 2c. Jer. 52: 1, 2c.

6. Och sönderhugga all dess tafwelwerk med yxer och bilor.

1 Kon. 6: 18, 29. 32.

7. De uppbränna din helgedom; de öflära dins Namns boning i grund.

2 Kon. 25: 9.

8. De tala i sitt hjerta: Låter oss skinna dem; de uppbränna all Guds hus i landena.

9. Wår teden se wi intet, och ingen Pro-

phet prebilar mer, och ingen lärare lär oss mer.

Klag. 2: 9. Jer. 7: 26. Am. 8: 1.

10. Ad! Gud, huru länge skall öwänner försmäda; och fienden så alldeles förläta ditt Namn?

11. Hwi wänder du dina hand ifrå, och dina högra hand så platt ifrå ditt slöt?

12. Men Gud är min Konung af ålder: den all hjälp gör, som på jorbene ster.

13. Du sönderbelar hafwet genom din kraft, och sönderflår drakarnas huswud i wattenet.

2 Mos. 14: 21. Ef. 51: 9, 10. Jer. 31: 9.

14. Du söndertrofvar huswuden af drakfiskarna, och gifwer dem folkena i öknene till spis.

15. Du låter uppwalla källor och bäddar: du låter borttorlas starka strömmar.

2 Mos. 17: 6. 4 Mos. 20: 11. Jer. 3: 18.

16. Dag och natt äro dine; du gör, att både sol och stjernor sitt wisja lepp hafwa.

17. Du sätter hwarjo lande sina gränser: sommar och winter gör du.

18. Så betänkt dock det, att fienden försmädder HERran, och ett galet folk lastar dit Namn.

19. Gif dock icke dins turturbuswes så wilddjurena, och förgät icke så platt dina fattiga kreatur.

20. Tänk uppå förbundet; ty landet är allt omkring jämmerliga förbärjadt, och husen äro neberiffne.

21. Rät icke de ringa afgå med slam; wete fattige och elände lofwa ditt Namn.

22. Upp, o Gud, och uträtta dina sat: tänk uppå den försmäffelse, som dig dagliga si de gasna wedersars.

Ef. 49: 4. Rem. 2: 25.

23. Förgät icke dina fiendars stri; mins öwänner sårande warber ju längre ja större.

75. Psalmen.

Warnas för säkerhet.

En Psalm och wisa Assaphs, att han ide förgicks, till att föreijunga.

Ps. 65: 1. 2 Sam. 2: 1, 2c.

2. Wi tacke dig, Gud, wi tacke dig, och förkunna din under, att ditt Namn så gammalt är.

3. Ty i sinom tid skall jag rätt döma.

4. Jorden bäfwar, och alle de derpå bor: men jag håller hennes pelare stabiga.

5. Jag sade till de stortaliga: Berämnat

eder icke så; och till de ogudaktiga: Trugens icke uppå wälde; Ps. 94: 3. Ordbp. 27: 1. 6. Trugens icke så fast uppå edart wälde; talar icke så halsstyft.

7. Det hafwer ingen nöd, hwarfen af östan eller westan, eller af de berg i öknene.

8. Ly Gud är domare; denna förnebrar han, och den andra upphöjer han.

Dan. 4: 32. Luc. 1: 52.

9. Ly HERren hafwer en slås i handene, och med starkt win fullt instänt, och slänker berutas; men de ogudaktige måste alle brida, och utsupa bräggerna.

Ps. 60: 5. Ef. 51: 17, 22. Alog. 4: 21.

10. Men jag vill förkunna ewinnerliga, och lofsjunga Jacobs Gudi;

11. Och vill sönderbryta allt de ogudaktigas wäld; att de rättfärdigas wäld skall upphöjdt warða.

Ef. 40: 31.

76. Psalmen.

Gud församlingens beskydd.

En Psalm och wisa Assaphs, på stränga-spel, till att föresjunga.

2. Gud är känd i Juda; i Israel är hans Namn härligit.

Ps. 48: 2.

3. I Salem är hans tjäll, och hans boning i Zion.

Ef. 31: 9.

4. För sönderbryter han bågans pilar, sköld, swärd och strid.

Ps. 46: 10.

5. Du äst härligare och mäktigare, än de röfwareberg.

Ier. 51: 25. Sab. 3: 6.

6. De stolt måste beröfwade warða, och affomna; och alle krigare måste låta händerna falla.

7. För ditt näpsande, Jacobs Gud, faller i sömn både wagn och häst.

8. Du äst försträdelig; ho kan för dig stå, då du wred äst?

9. När du låter höra domen af himmelen, så försträdes jorden, och warber stilla,

10. När Gud uppstår till att döma, på det han skall hjälpa alla elända på jordene.

Sela.

11. När du ena mennisto straffar, så måste man bekänna dig, att du rebo äst till att straffa andra flera.

Ef. 37: 28, 29.

12. Kofwer, och håller det HERransom ebrom Gud, alle I som omkring honom ären. Bärer fram slänker dem försträdeliga;

Ps. 65: 2. Pred. 5: 3.

13. Den der förstomen borttager modet, och försträdelig är ibland konungarna på jordene.

Job 12: 21, 24. Ps. 107: 40. Ef. 40: 23.

77. Psalmen.

Frommas anfältning, tröst.

En Psalm Assaphs, för Jebuthun, till att föresjunga.

2. Jag ropar med mine röst till Gud; till Gud ropar jag, och han hör mig.

3. Uri mine nöds tid söker jag HERren; min hand är om nattena uträckt, och håller intet upp; ty min själ vill sig icke trösta låta.

Ps. 9: 11. 27: 8.

4. När jag bedröfwad är, så tänker jag uppå Gud; när mitt hjerta i ångest är, så talar jag.

Sela. Ef. 26: 16.

5. Min ögon håller du, att de wala. Jag är så wanmäktig, att jag icke tala kan.

Ps. 102: 8. Ef. 26: 18.

6. Jag tänker uppå den gamla tiden, på de förra år.

Ps. 143: 5.

7. Jag tänker om nattena på mitt strängspjel, och talar med mino hjerta; min ande ransalar.

8. Männ då HERren förkasta ewinnerliga; och ingen nåd mer bewisa?

9. Är det så alldeles ute med hans godhet; och hafwer tillsägelsen en ända?

10. Hafwer då Gud förgätit att wara nådelig; och tilltytt sina barmhertighet för wredes skull?

Sela.

11. Men dock sade jag: Dermed qwål jag mig sjelf; den Höghets högra hand kan all ting förwandla.

12. Dersöre tänker jag uppå HERrans gerningar; ja, jag tänker uppå din förra under;

13. Och talar om all din werkt, och säger om din anslag:

14. Gud, din wäg är helig; hwar är en så mäktig Gud, såsom du, Gud, äst?

15. Du äst den Gud, som under gör; du hafwet bewisat dina magt ibland folkten.

Ps. 136: 4.

16. Du hafwer förloftat ditt folk wäldeliga, Jacobs barn och Josephs.

Sela.

2 Mos. 6: 6.

17. Wattenen sågo dig, Gud, wattenen sågo dig, och ångslades; och djupen stormade.

2 Mos. 14: 21, 27, 28.

18. De tjode skyar utgöto watten; skarna dunbrade, och stotten foro berisland.

19. Det dunbrade i himmelen; ditt ljungande lysse på jordene; jorden rördes och bäfwade deraf.

20. Din wäg war i hafwet, och din stig i stort watten; och man fann dock intet din fotspår.

2 Mos. 14: 26.

21. Du förde ditt folk, såsom en fårahjorb, genom Mose och Aaron.

2 Mos. 14: 19. Ps. 78: 52. 80: 2.

78. Psalmen.

Guds wälgärningar och straff.

En undervisning Affaphs. Hör, mitt folk, min lag; böjer ebort öron till mins muns tal.

2. Jag vill öppna min mun till ordspråk, och vill förtälja gamla hemligheter;

Ps. 49: 5. Matth. 13: 35.

3. De wi hört hafwe och wetom, och våra fäder oss förtält hafwa;

Ps. 44: 2.

4. Att wi det icke förbölja skulle deras barnom, som efter komma skulle; utan förkunna Gækrans lof, och hans magt och under, som han gjort hafwer.

5. Han upprättade ett vittnesbörd i Jacob, och gaf en lag i Israel, den han våra fäder böd, till att lära deras barn;

2 Mos. 20: 1. x.

6. På det att efterkommanderna måtte det lära, och de barn, som ännu skulle födde warba; då de uppkommo, att de oss förlunnade det sinom barnom;

5 Mos. 4: 10. 6: 7. 11: 19.

7. Att de skulle sätta sitt hopp till Gud, och icke förgåta Guds werk, och hålla hans bud;

8. Och icke warba, såsom deras fäder, en affällig och ohörsam art; hwilkom deras hjerta icke fast war, och deras ande höll sig icke troliga till Gud;

2 Mos. 32: 9. 33: 3. 5. 34: 9.

9. Såsom Ephraims barn, som wäpnade woro och förde bägan, föllo af i sribetidenom.

4 Mos. 14: 40. x. 5 Mos. 1: 41. x.

10. De höllo icke Guds förbund, och wille icke wandra i hans lag;

Ps. 20: 10. x.

11. Och förgåto hans werk, och hans under, som han dem bewist hade.

12. För deras fäder gjorde han under, i Egypti land, på den marlene Zoan.

2 Mos. 14: 1. x. 15: 1. x.

13. Han åtskiljde hafwet, och lät dem gå derigenom, och satte watten såsom en mur.

2 Mos. 14: 22. Ps. 106: 9.

14. Han leddede dem om dagen med en molnky, och om natten med en klar eld.

2 Mos. 13: 21. 22. Ps. 105: 39.

15. Han lät bergsklipporna remna i öknene, och gaf dem dricka watten tillflyktest;

2 Mos. 17: 6.

4 Mos. 20: 10. Ps. 106: 41. 1 Cor. 10: 4.

16. Och lät bäder flyta utu bergsklippor, att de slöto derut såsom wattenströmmar.

17. Lifwål syndade de ännu emot honom, och förtörnade den Högsta i öknene,

18. Och försjökte Gud i deras hjerta, att de spis beddes till deras själar;

2 Mos. 16: 2. 3. 4 Mos. 11: 4. 5. Ps. 106: 14.

19. Och talade emot Gud, och sade: Ja, skulle wäl Gud kunna bereba ett bord i öknene?

4 Mos. 11: 1. x.

20. Si, han hafwer wäl slagit bergsklippor, att watten utflöt, och bäder sig utgjwo; men huru kan han gifwa bröd, och skaffa sino folke kött?

21. Då nu Gækran det hörde, warbt han upptånd; och eld gief upp i Jacob och wrede kom öfwer Israel;

4 Mos. 11: 19. x.

22. Att de icke trodde uppå Gud, och hopades icke uppå hans hjälp.

23. Och han böd skyarna ofwantill, och upplät himmelens dörrar;

24. Och lät regna Man till dem till mat, och gaf dem himmelsbröd.

2 Mos. 16: 14. x.

4 Mos. 11: 7. Jos. 6: 31. 1 Cor. 10: 3.

25. De äto änglabröd; han sände dem mat tillflyktest.

26. Han lät blåsa öflamwäder under himmelen, och genom sina starkhet upprätt sunnanwäder;

2 Mos. 16: 13. 4 Mos. 11: 31.

27. Och lät kött regna uppå dem såsom: stoft, och foglar såsom sanden i hafwet;

28. Och lät dem falla i deras lägre, allstäds der de bodde.

29. Då äto de, och wordo för mätte; han lät dem släcka sin lusta.

4 Mos. 11: 33. Ps. 106: 15.

30. Då de ännu sin lusta icke släckt hade, och de ännu äto deraf,

31. Så kom Guds wrede öfwer dem; och drap de ppersta islanb dem, och nederlag de bästa i Israel.

32. Men öfwer allt detta syndade de ännu mer, och trodde intet uppå hans under.

4 Mos. 13: 1. x. 14: 1. x. 5 Mos. 2: 1. 14. 15.

33. Derföre lät han dem dö bort, så att de intet finga, och måste i deras lifebagar plågade warba.

34. När han drap dem, sökte de honom, och wände sig bittida till Gud;

35. Och tänkte, att Gud är deras tröst, och Gud den Högsta deras förlöfware;

36. Och stryktade för honom med deras mun, och sögo för honom med deras tunge.

37. Men deras hjerta war icke fast intill

honom, och höllo sig icke troliga intill hans förbun.

38. Men han war barmhertig, och förlät misgjerningarna, och förgjorde dem icke; och afwände ofta sina wrede, och lät icke alla sina wrede gå.

39. Ty han tänkte att de äro fött; ett wäber, som bortfar, och kommer intet igen.

Job 7: 7. 14: 1, 19. x. Ps. 103: 13, 15.

40. De förtörnade honom gansta ofta i ålnene, och besmyrade honom i ödemarlene.

4 Mos. 14: 22.

41. De försökte Gud framgent, och rette den Heliga i Israel.

42. De tänkte intet uppå hans hand, den dagen då han förlöste dem ifrå fienderna;

43. Såsom han sina tecken gjort hade uti Egypten, och sina under i det landet Joan.

44. Då han deras watten i blod wände; så att de af deras bäcker icke dricka kunde.

2 Mos. 7: 19. Ps. 105: 29.

45. Då han öfpro ibland dem sände; som dem äto, och paddor, som dem förderfwade;

2 Mos. 6: 2, 6, 21.

46. Och gaf deras frukt gräsmatkom, och deras säd gräsöppom.

2 Mos. 10: 4, x. Ps. 105: 34.

47. Då han deras winträ med hagel förderfwade, och deras mulbärsträ med stort bagel.

2 Mos. 9: 18. Ps. 105: 32. x.

48. Då han deras boskap slog med hagel, och deras hjordar med ljungande.

49. Då han i sine grymma wrede sände ibland dem onda änglar, och lät dem härja och förderfwa, och slada göra.

50. Då han lät sina wrede gå, och icke tonade deras själor för dödenom, och lät deras boskap dö af pestilentie.

2 Mos. 9: 3, 8.

51. Då han i Egypten allt förstfödt slog, de första arfwingar i Hams hyddom;

2 Mos. 11: 5. 12: 29, 30.

52. Och lät sitt folk utbraga såsom får, och förde dem såsom en hjord i ålnene.

2 Mos. 12: 13. Ps. 77: 21.

53. Och han ledde dem säkra, så att de intet fruktade sig; men deras fiendar öfwerfäddte hafwet;

2 Mos. 14: 27, 28.

54. Och lät dem komma i sina helga gränser, till detta berg, hwilket hans högra hand förwärfwat hafwer;

Jos. 1: 1. x.

55. Och förbred för dem folk, och lät dem utstifta arfwet, och lät Israels slägt bo i deras hyddom.

Jos. 13: 7. 2 Sam. 5: 6. x.

56. Men de försökte och förtörnade Gud, den Höga, och höllo intet hans vittnesbörd;

57. Och höllo tillbala, och föraktade all ting, såsom deras fäder; och höllo intet, såsom en lös båg;

Es. 7: 16.

58. Och förtörnade honom med sina hjder, och rette honom med sina afgubar;

2 Mos. 32: 1. Dem. 2: 1. x.

59. Och då Gud det förde, warbt han upp-tänd, och förlastade Israel swärliga;

60. Så att han lät fara sina boning i Silo, den hyddo der han ibland menniskor bodde;

1 Sam. 4: 11. Jer. 7: 12.

61. Och gaf deras magt uti fångelse, och deras härlighet uti fiendans händer;

1 Sam. 4: 5, 6 cap.

62. Och öfwerhaf sitt folk för swärd, och war upptänd emot sitt arf.

63. Deras unga män förtärde elden, och deras jungfrur måste ogifta blifwa.

64. Deras Presler söllo genom swärd, och inga enfor woro, de der gråta stulle.

65. Och HERren wakenade upp, såsom en sofwande, och såsom en stark glad är, den ifrå win kommer;

66. Och slog sina fiendar baktil, och hängde en ewig slam uppå dem;

67. Och förlastade Josephs hyddo, och utwalde icke Ephyraims slägte;

68. Utan utwalde Juda slägte, det berget Zion, som han älskade;

69. Och byggde sin helgedom högt, såsom ett land det ewinnerliga fast stå skall;

70. Och utwalde sin tjenare David, och tog honom utu sarakulen.

1 Sam. 16: 11. 17: 34.

71. Ifrå de bäggande får hemtade han honom, att han hans folk Jacob söda stulle, och hans arf Israel.

2 Sam. 7: 8.

72. Och han södde dem också med all trohet, och regerade dem med all slit.

79. Psalmen.

Emot sannningenes fiendar.

En Psalm Afaphs. Gud, Hedningarna äro in i ditt arf fallne; de hafwa oret ditt helga tempel, och af Jerusalem stenhopar gjort.

Klag. 1: 1.

2. De hafwa gifwit bina tjenareshanen foglomen under bimmelen till att äta, och bina heligas fött bjuroren på markene.

3. De hafwa utgjutit deras blod omkring Jerusalem, såsom watten; och der war ingen, som begro.

4. Wi äro wårom grannom till en försmädelse wordne; till spott och hån dem som omkring oss äro. Ps. 44: 14. 80: 7. Ps. 36: 2, 3.

5. **HERRE**, huru länge vill du så allsättes
wred vara; och ditt nit, såsom en eld, brinna
låta? **Ps.** 89: 47.

6. Utgjut dina grymhet öfwer **Hebningarna**,
de dig intet känna, och uppå de **Konungari-**
ken, som ditt Namn intet åkalla.

Jer. 10: 25.

7. Ty de hafwa uppåtit **Jacob**, och hans
hus förödt.

8. Tänk icke uppå våra förra misgjernin-
gar. Förbarma dig öfwer oss snarliga, ty
vi äre fast eländiga wordne. **Es.** 64: 9.

9. Hjelp du oss, **Gud** vår hjelpare, för dina
Namns äros skull; fräls oss, och förlåt oss
våra synder, för ditt Namns skull.

Ps. 115: 1.

10. Swi låter du **Hebningarna** säga: Swar
är nu deras **Gud**? Låt hämnanden öfwer
dina tjenares blod, som utgjutet är, kunnig
warba, ibland **Hebningarna**, för vår ögon.

11. Låt för dig komma de sångars lufkan-
de; efter din stora arm behåll dödsens barn.

Ps. 102: 21.

12. Och wedergåll wårom grannom sju-
saldt uti deras stöte deras försmädelse, der
de dig, **HERRE**, med försmäddt hafwa.

Jer. 32: 18. **Es.** 65: 7.

13. Men wi, ditt folk och din fosterfår,
tackom dig ewinnerliga, och förtunnom ditt
lof förutan ända.

Ps. 28: 9. 95: 7. 100: 3.

80. Psalmen.

Guds omsorg om sin wängård.

En Psalm **Affaphs**, om guldene rosena,
till att föreljunga. **Ps.** 60: 1.

2. Hörr, **Israels Herde**, du som leder **Jo-**
seph såsom får; bete dig, du som sitter på
Cherubim. **Ps.** 77: 21.

Es. 40: 11. **Is.** 34: 12. **Is.** 10: 11.

3. Uppwäck dina magt, du som för **Eph-**
raim, **Benjamin** och **Manasse** äst, och kom
oss till hjelp.

4. **Gud**, tröst oss, och låt ditt ansigte lysa,
så warde wi hulsne. **Ps.** 4: 7.

5. **HERRE** **Gud Zebaoth**, huru länge vill
du wara våra öfwer dina folks bön?

6. Du spisar dem med tårars brödb, och
fränker dem ett stort mått, fullt med tårar.

Ps. 42: 4. 102: 10.

7. Du lästf alla våra grannar banna oss,
och våra fiendar bespotta oss.

Ps. 44: 14. 79: 4.

8. **Gud Zebaoth**, tröst oss; låt ditt ansigte
lysa, så warde wi hulsne.

9. Du hafwer hemtat ditt wintre uti
Egypten, och hafwer fördrifwit **Hebningar-**
na, och planterat det.

Es. 5: 3, 4. **Jer.** 2: 21. **Matth.** 21: 2.

10. Du hafwer röjt wägen för thy, och
låtitt det wäl rota sig, så att det hafwa
uppskult landet.

11. Bergen äro med dess slugga öfwerträde,
och med dess qwislar **Guds cedreträ**.

12. Du hafwer utsträckt dess qwislar intill
hafwet, och dess telningar allt intill älfwena.

1 **Res.** 15: 18. 2 **Res.** 23: 3.

5 **Res.** 11: 24. **Is.** 1: 4. 1 **Res.** 4: 21, 24.

13. Swi hafwer du så sönderbrutit des
gård, att deraf riswer allt det som der fram-
om går? **Ps.** 89: 41, 42.

14. De wilddjur hafwa uppgräfwit det,
och de wilddjur hafwa afbitit det.

15. **Gud Zebaoth**, wänd dig död; fläta
neder af himmelen, och se härtil, och betill
detta wintre;

16. Och håll det wid magt, som din högsta
hand planterat hafwer, och det du dig fläde-
liga utwalt hafwer.

17. Se dertill, och straffat; att på den
brännande och riswande mid en ände wara.

18. Din hand bestydbde dina högsta hant-
folck, och de mennistor, som du dig flädeliga
utwalt hafwer;

19. Så wilje wi intet ifrå dig wita. **Ps.**
10: 1. Så wilje wi åkalla ditt Namn.

20. **HERRE** **Gud Zebaoth**, tröst oss. **Ps.**
124: 8. Låt ditt ansigte lysa, så warde wi hulsne.

81. Psalmen.

Högstis rättas strande.

På Gittith, till att föreljunga, **Affaphs**.

Ps. 8: 1.

2. Sjunger **Gudi** glädeliga, den vår stark-
het är; fröjdens **Jacobs Gudi**.

3. Zager **Psalm**er, och får hit trummar,
lufeliga harpor med psaltare.

4. Blåser med basuner i nymanader, i
våra löfhyddohögstid.

3 **Res.** 23: 24. 4 **Res.** 10: 10.

5. Ty detta är en sed i **Israel**, och en **Ja-**
cobs Guds rätt. 5 **Res.** 18: 18.

6. Det hafwer han till ett vittnesbörd satt
i **Joseph**, då de utur **Egypti** land drog, och
främmande tungomål hört hade;

1 **Res.** 42: 2.

7. Och jag deras arlar ifrån bördene frä-
de, och deras händer wid truforna qwitt
worde.

8. Då du åkallade mig i nödene, hals jag

big ut, och bönhörde dig, då torbdönen öfwerföll dig; och försökte dig wid trätowattnet. Sela.

2 Mos. 17: 2, 3, 7.

9. Hör, mitt folk, jag vill betyga ibland dig; Israel, du skall höra mig;

10. Att ibland dig ingen annan Gud är, och du ingen främmande Gud tillbeder.

2 Mos. 20: 2, 3.

11. Jag är HERren din Gud, som dig utur Egypti land fört hafwer. Låt din mun widt upp, låt mig uppfylla honom.

12. Men mitt folk hörde intet mina röst, och Israel är intet om mig.

13. Så hafwer jag låtit dem uti deras hjertas sinne, att de måga wandra efter sitt råb.

Hef. 20: 25, 26. Ap. G. 14: 16. Rom. 1: 24.

14. Om mitt folk wille mig hörsamt vara, och Israel på minom wägom gå,

5 Mos. 32: 29. Ef. 48: 12.

15. Så wille jag snart neberlägga deras fiendar, och wända mina hand emot deras motståndare.

16. Och de som HERren hata, skulle sela uppå honom; men deras tid skulle ewinnerliga vara.

17. Och jag skulle spisa dem med bästa hwete, och mätta dem med hannog utu hälleberget.

5 Mos. 32: 13, 14.

82. Psalmen.

Sfwerhetsreglor.

En Psalm Affaphs. Gud står uti Guds församling, och är domare ibland gudarna.

2 Ebr. 19: 6. 2 Mos. 22: 28.

2. Huru länge wiljen I döma orätt, och föresätta de ogudaktigas person? Sela.

5 Mos. 1: 16, 17.

3. Slaffer dem fattiga och faderlösa rätt, och hjälper dem elända och torftiga till rätta.

4. Hjelper den föraktade och fattiga, och förlöser honom utu de ogudaktigas wäld.

Job 29: 12, 13.

Ordb. 24: 11. 31: 8, 9. Ef. 1: 17. 10: 1, 2.

5. Men de låta intet säga sig, och altat intet; de gå allt i mörtret; dershärför måste alla landens grundwalrar falla.

6. Jag hafwer väl sagt: I ären gudar, och alle sammans dens högstas barn;

Job. 10: 34.

7. Men i måsten dö såsom menniskor, och såsom en tyrann förgås.

Pf. 73: 19.

8. Statt upp, Gud, och böm jordena; ty du äst en HERre öfwer alla Söndningar.

Pf. 2: 8. Ebr. 1: 2.

83. Psalmen.

Emot församlingens fiendar.

En Psalm wisa Affaphs.

2. Gud, tig dock icke så, och war dock icke så stilla; Gud, lid det dock icke så.

Pf. 28: 1.

3. Ty si, dine fiender rasa, och de som dig hata, sätta upp hufwudet.

4. De hafwa listig auslag emot ditt folk, och råbblå emot dina förbolsda.

5. Kommer, säga de, låter oss utrota dem, så att de intet folk äro; att på Israels namn icke skall mer tänkt warða.

6. Ty de hafwa förenat sig med hwarannan, och ett förbund emot dig gjort:

7. De Edomeers hyddor, och de Ismaeliter, de Moabiter, och Sagariter,

8. De Gebaliter, Ammoniter, och Amaleliter, de Philisteer, samt med dem i Tyro.

9. Assur hafwer och gifwit sig till dem, och hjelpa Lots barnom. Sela.

10. Gör dem såsom de Midianiter, såsom Sifera, såsom Jabin wid den bäcken Rison; Dem. 7: 22. 4: 15, 16, 17. 4: 2. 5: 21.

11. Swiske förderfwade wordo wid Endor, och wordo till träd på jordene.

12. Gör deras förfar såsom Oreb och Seeb; alla deras öfwerstar, såsom Seba och Zalmunna; Dem. 7: 25. 8: 12, 21.

13. De der säga: Wi wilje intaga Guds hus.

14. Min Gud, gör dem såsom en hwarfswel, och såsom strå för wäder,

15. Såsom en eld, den slog förbränner, och såsom en låga, den berg uppländer.

16. Alltså förfölj dem med ditt wäder, och försträdd dem med ditt owäder.

17. Gör deras anfigten fulla med blygb, att de efter ditt Namn, HERre, söla måste;

Pf. 6: 11.

18. Skämme sig, och försträdes alltid ju mer och mer, och till skam komme, och förgås.

19. Så skola de förnimma, att du med ditt Namn heter HERRE allena, och den högste i allo werldene.

2 Mos. 15: 3. Ef. 12: 5. Ef. 42: 8.

84. Psalmen.

Guds huses förnäm.

En Psalm Korah barnas, på Gittith, till att föresjunga.

Pf. 9: 1.

2. Huru lustige äro dina boningar, HERre Zebaoth!

6. Och himlarna, HERre, stola prisa din under, och dina sanning, uti de heligas församling. Ef. 6: 3. Eph. 3: 10. Upp. 4: 8.

7. Ty ho kan i syn liknas wid HERren; och ibland gubarnas barn HERranom liknara? Ps. 104: 3.

8. Gud är fast mächtig uti de heligas församling, och underlig öfwer alla de som omkring honom äro.

9. HERre Gud Zebaoth, ho är såsom du, en mächtig HERre? Och din sanning är allt omkring dig.

10. Du råder öfwer det stormande hafwet; du styrer dess böljor, när de upphäfwa sig. Ps. 65: 8.

11. Du slår Rahab till döds; du förstör dina fiendar, med dinom starka arm.

12. Himmel och jord äro din; du hafwer grundat jordenes trets, och hwad deruti är. Ps. 24: 2. 104: 5.

13. Norr och söder hafwer du stapat; Thabor och Hermon fröjdas sig i ditt Namn.

14. Du hafwer en väldig arm; stark är din hand, och hög är din högra hand.

15. Rättfärdighet och dom är dins stols stadfästelse; nåd och sanning äro för ditt ansigte. Ps. 97: 2.

16. Väl är de folke, som fröjdas kan; HERre, de stola wandra i dins ansigtes ljus. Ps. 97: 11. 112: 4.

17. De stola dagliga öfwer ditt Namn glade wara, och i dine rättfärdighet härlige wara.

18. Ty du äst deras starkhets berömmelse, och genom dina nåde skall du upphöja vårt horn. Luc. 1: 69.

19. Ty HERren är vår stöld, och den Helige i Israel är vår Konung. Ef. 33: 22.

20. På den tiden talade du i en syn till dina heliga, och sade: Jag hafwer upprätt en hjelta, den hjälpa skall; jag hafwer upphöjt en utforadan utu folket. 2 Sam. 7: 4. 1 Chr. 17: 4.

21. Jag hafwer sunnit min tjenare David; jag hafwer smort honom med minna helga oljo. 1 Sam. 16: 12. Ap. 9: 13: 22.

22. Min hand upphåller honom, och min arm skall styrka honom.

23. Fienderna stola icke wara honom öfvermåttige, och de orättfärdige stola icke förtrycka honom;

24. Utan jag skall slå hans owänner för honom, och de honom hata, vill jag plåga.

25. Men min sanning och nåd skall när honom wara; och hans horn skall i mitt Namn upphöjdt wara.

26. Jag skall sätta hans hand uti hafwet, och hans högra hand uti älfwerna.

27. Han skall kalla mig alltså: Du äst min fader, min Gud och tröst, den mig hjälper. 2 Sam. 7: 14.

28. Och jag skall göra honom till första sonen, den aldragsästa ibland Konungarna på jordene. Ps. 2: 6.

29. Jag vill behålla honom mina nåd ewinnerliga, och mitt förbund skall honom fast blifwa.

30. Jag skall gifwa honom en ewig ljd, och hans stol upphålla, så länge himmel warar.

31. Men om hans barn min lag öfvergifwa, och i minom rättom icke wandra;

32. Om de mina stadgar öfelga, och min bud icke hålla;

33. Så vill jag hemsöka deras synd med ris, och deras misgärningar med plågor.

34. Men mina nåd vill jag icke wända ifrå honom, och icke låta mina sanning fela.

35. Jag vill icke öfelga mitt förbund, och icke ogiltb göra hwad af minom mun utgånget är.

36. Jag hafwer en gång sworit wid mina helighet: Jag vill icke ljuga för David;

37. Hans såd skall ewig wara, och hans stol för mig såsom solen. 2 Sam. 7: 16. Ps. 72: 17. Job. 12: 14.

38. Såsom månen skall han ewinnerliga wid magt hållen wara, och såsom de wittne i syn wiß wara. Sela. 1 Ref. 9: 12.

39. Men nu bortdrifwer du och förfästar, och wredgas med dinom smorda.

40. Du bryter dins tjenares förbund, och trampar hans trono neber på jordena.

41. Du nederriswer alla hans murar, och låter hans fäste afbrytas. Ps. 80: 15.

42. Honom beröfwa alla de der framgå; han är sinom grannom ett gadden worden. Ps. 73: 4.

43. Du upphöjer hans owänners högra hand, och gläder alla hans fiendar.

44. Och hafwer du hans swärds trätt borttagit, och låter honom ingen seger minna i stridene.

45. Du förstör hans renhet, och låter hans stol till jordena.

46. Du förfortar hans ungdoms tid, och betäder honom med blögd. Sela.

47. HERre, huru länge vill du bli

allstingens fördölja; och låta dina grymhet
brinna såsom en eld? Ps. 79: 5.

48. Tänk huru släkt mitt lif är; hvi vill
du alla menniskor såfångt slapat hafva?

49. Swillen är den der lefwer, och intet ser
döden; den sina själ friar utu helvetes
hand? *Sela.*

50. HERRE, hwar är den förtra din nåd,
den du David i dine sanning sworit hafwer?

2 Sam. 7: 15. x.

51. Tänk, HERRE, på dina tjenares för-
smädelse, den jag bär i mitt stöt, af allom så
mångom feskem;

52. Derneb, HERRE, dine fiender dig för-
smäda; der de med försmäda, och med stöt-
terna trampa på din smorda.

53. Loftwad ware HERREN ewinnerliga.
Amen, Amen.

90. Psalmen.

Menniskans dödelighet.

En bön Mose dens Guds mansens. HER-
re, du äst wår tillflykt, ifrå släkte till
släkte.

2. Fjört än bergen wordo, och jorden och
werlden slapade bleswo, äst du Gud, af
ewighet till ewighet;

3. Du som låter menniskorna dö, och säger:
Kommer igen, I menniskors barn.

Ps. 104: 29, 30. Pred. 1: 4.

4. Ty tusende är äro för dig såsom den dag
i går framgid, och såsom en nattwält.

2 Petr. 3: 8.

5. Du låter dem gå sin los såsom en ström;
och äro såsom en sönn; lika som gräs, det
dock snarligen förwisnar;

Job 14: 2.

6. Det der bittida blomstrar, och snart wiß-
nar; och på aftenen afslugget warder, och
förtorkas.

Ps. 103: 15, 16. Et. 40: 6, 7, 8.

7. Det gör din wrebe, att wi så förgås, och
din grymhet, att wi så hasteliga hädan måste.

8. Ty våra misgärningar sätter du för dig,
wåra osända synder i ljuset för ditt ansigte.

9. Derföre gå alle wåre dagar sin los
genom dina wrebe; wi lyfte wår år såsom
ett tal.

10. Wårt lif warar sjutio år, åt högsta
ättatio år; och då det bäst warit hafwer, så
hafwer det möda och arbete warit; ty det går
snart sin los, lika som wi slöge borti.

11. Men ho tror det, att du så swårliga
wredgas? Och ho fruktat sig för sådana
dine grymhet?

12. Får och betänka, att wi dö måste, på
det wi måge förståndige warba.

Ps. 39: 5,

13. HERRE, wänd dig dock till oss igen,
och war dinom tjenaom nådelig.

4 Mos. 14: 17, 18, 19.

14. Uppfyll oss bittida med dine nåd; så
wilje wi fröjdas, och glade wara i wåra
lifsbagar.

15. Gläd oss igen, efter det du oss så länge
plågat hafwer, efter det wi så länge olydo
libit hafwe.

16. Wee dinom tjenaom dina gerningar,
och dina äro deras barnom.

17. Och HERREN, wår Gud, ware oss blid,
och främje wåra händers wert med oss; ja
wåra händers wert främje han.

5 Mos. 33: 26.

91. Psalmen.

Guds beständs återbet.

Den der under dens Högstas bestärm fitter,
och under dens Allsmåttigas slugga
blifwer.

Ps. 36: 8.

2. Han säger till HERREN: Mitt hopp och
min borg; min Gud, den jag hoppas uppå.

3. Ty han frälsar dig ifrå jägarens snaro,
och ifrå den skadeliga pestilentie.

4. Han skall betäcka dig med sina sjädrar,
och ditt hopp skall wara under hans win-
gar; hans sanning är spjut och stölb;

Ps. 17: 8. 57: 2. 63: 8.

5. Att du icke torst försträckas för nattenes
stygghet; för de stott, som om dagen fluga;

Ords. 3: 24, 25.

Job 5: 19. Ps. 112: 7, 8. 121: 5, 6.

6. För pestilentie, som i mörkrena wankar;
för den fluo, som om midnaden förderfwar.

7. Om tusende falla wid dina sido, och
tiotusende wid dina hägra sido, så skall det
dock intet drabba uppå dig.

8. Ja, du skall med din ägon se lust, och
ståda huru dem ogubaltigom webergullet
warder.

Ps. 92: 12.

9. Ty HERREN är ditt hopp; den Högste
är din tillflykt.

10. Dig warder intet ondt weberfarandes,
och ingen plåga skall nalkas dine hyddo.

Ords. 12: 21.

11. Ty han hafwer befallt sinom Änglom
om dig, att de skola bewara dig på allom
dinom mågom.

Ps. 34: 8. Matth. 4: 6. Luc. 4: 10, 11.

12. De skola bära dig på händerna, att du
icke stöter din fot på stenen.

Job 5: 23. Ords. 3: 23.

13. På sejon och buggormar skall du gå,
och trampa uppå det unga sejonet och drakan.

14. Han begärar mig, ty vill jag uthjelpa honom; han känner mitt Namn, därför vill jag bestydda honom.

15. Han skallar mig, ty vill jag höra honom; jag är när honom i nödene; jag skall taga honom derut, och låta honom till äro komma. Ps. 51: 15.

16. Jag skall mätta honom med långt lif, och skall bete honom mina salighet. Ps. 50: 23.

92. Psalmen.

Gud prisas för sin nåd.

En Psalm till att sjunga på Sabbathsdag.

2. Det är en kostelig ting att tända HERANOM, och lofsjunga dina Namn, du Abrahämgste; Ps. 147: 1.

3. Om morgonen förkunna dina nåde, och om aftonen dina sanning; Ps. 42: 9.

4. På tio stränger, och psaltare; med spelande på harpo. Ps. 33: 2, 3.

5. Ty, HERRE, du låter mig gladeligen sjunga om dine verk, och jag berömmar dina händers verk. Ps. 77: 12, 13.

6. HERRE, huru äro dine verk så store! dine tantar äro så svåra bjupe. Ps. 36: 7. 40: 6.

7. En galen tror det intet, och en dåre aktar sådant intet. Ps. 14: 1. 94: 8.

8. De ogubaktige grönskas såsom gräs, och de ogerningsmän blomstras alle; tilldelat de förderfwade warba till ewig tid. Ps. 37: 2, 21. 73: 3, 18.

9. Men du, HERRE, äst den Högste, och blifwer ewinnerliga.

10. Ty si, dine fiender, HERRE, si, dine fiender skola förgås, och alle ogerningsmän måste förstörbde warba.

11. Men mitt horn skall upphöjdt warba, såsom ens enhörnings, och jag warba smord med färfä oljo. Ps. 112: 9. 4 Mos. 23: 22. Ps. 23: 5.

12. Och mitt äga skall lust se på mina fiendar och mitt öra skall lust höra på de arga, som sig emot mig sätta. Ps. 91: 8. Jer. 11: 20. 20: 12.

13. Den rättfärdige skall grönskas, såsom ett palmträ; han skall waxa, såsom ett cedreträ på Libanon. Ps. 1: 3. 52: 10. Jer. 17: 8. Ef. 14: 6, 7.

14. De der planterade äro uti HERANS hus, de skola i vår Guds gårdom grönskas. Ef. 58: 11.

15. Och om de än gamle warba, skola de

liksom blomstras, fruktsamme och färfä wara;

16. Att de förkunna skola, att HEREN id from är; min tröst, och intet orätt är i honom. 5 Mos. 32: 4. 39: 3: 3.

93. Psalmen.

Christi rikes fasthet.

HEREN är Konung och härliga beprödt, HEREN är beprödd; och hafwer begynn ett rike, så widt som werlden är, och tillrett det, att det blifwa skall. Ps. 2: 6. 96: 10. 97: 1. 99: 1. Ef. 52: 7.

2. Ifrå den tiden står din stol fast; du äst ewig.

3. HERRE, wattuströmmarna upphäfwa sig, wattuströmmarna upphäfwa sitt fräskande; wattuströmmarna upphäfwa sina böljor. Ps. 40: 4.

4. De wågar i hafwet äro stora, och fräsk grufweliga; men HEREN är ännu större i höjdene. Ef. 17: 12, 13. Upp. 17: 15.

5. Din ord äro en rätt lära; helighet. HERRE, är dins hus prydnings ewinnerliga. Joh. 17: 17.

94. Psalmen.

Emot församlingens fiendar.

HERRE Gud, hwissom hämnaden tillhöret; ber dig. 5 Mos. 32: 35. Jer. 51: 56. Rom. 12: 13.

2. Upphöj dig, du werldenes bemare; webergäll dem högfärdigom det de fästjena. 1 Mos. 18: 25. Ps. 7: 9.

3. HERRE, huru länge skola de ogubaktige, huru länge skola de ogubaktige präla; Ps. 75: 5, 6.

4. Och så högmödeliga tala; och alle ogerningsmän så berömma sig?

5. HERRE, de förtrycka ditt folk, och plåga ditt arf.

6. Enlor och främlingar dräpa de, och faderlösa döda de;

7. Och säga: HEREN ser det intet; och Jacobs Gud aktar det intet. Ps. 10: 4, 11. 73: 17.

8. Märker dock, I galne ibland folket; och I dårar, när wisjen I wise warba? Ps. 53: 2. 92: 7.

9. Den der örat planterat hafwer, skulle han icke höra? Den der ögat gjort hafwer, skulle han icke se? 2 Mos. 4: 1.

10. Den der Hedningarna näpser, skulle han icke straffa? den der menniskorna lära; hwad de weta,

11. Men HERren wet mennistornas tan-
ar, att de kufängelige äro. 1 Cor. 3: 20.
12. Säll är den som du, HERre, tuktar,
och lärar honom genom din lag;
Ps. 119: 71. Ordsp. 3: 11, 12. Ebr. 12: 5. x.
13. Att han tålmod hafwa må, då illa
år; tillbedj dem ogudaktiga grafwen beredd
ordet.
14. Ty HERren skall icke förlasta sitt folk,
eller öfvergifwa sitt arf.
15. Ty rätt måste dock blifwa rätt; och
by måste all from hjerta tillfalla.
Ps. 64: 10, 11.
16. So står med mig emot de onda? So
säder till mig emot de ogerningsmän?
17. Om HERren icke hulpe mig, så låge
min själ fulltnär uti det stilla.
18. Jag sade: Min fot hafwer slappat;
men din nåd, HERre, uppehöll mig.
19. Jag hade mycket bekymmer i mitt
jerta; men din tröst glädde mina själ.
Ps. 119: 50, 92.
20. Du kommer ju albrig öfverens med
em stadeliga stolenom, som lagen illa utty-
er.
21. De rusta sig emot dens rättfärdigas
ål, och förböma offsyndigt blod.
22. Men HERren är mitt beslärm, min
hud är mitt hoppes tröst.
23. Och han skall webergälla dem deras
rätt, och skall förgöra dem för deras ond-
es skull; HERren, vår Gud, skall förgöra
em.

95. Psalmen.

Christus bör tadas, lodas.

1. Kommer, låter oss glädjas HERranom,
och fröjdas för vår salighets tröst.
Ps. 100: 1, 2.
2. Låt oss med täd komma inför hans
nsigte, och fröjdas för honom med Psalmer.
3. Ty HERren är en stor Gud, och en stor
enung öfwer alla gudar.
- Ps. 96: 4, 5. Eit. 2: 13.
4. Ty i hans hand är hwad som jorden bär,
och bergshöjderna äro också hans. Ps. 8: 7.
5. Ty hans är hafwet, och han hafwer det
jort; och hans händer hafwa det terra
rebt.
6. Kommer, låter oss tillbedja, och knäböja,
och nederfalla för HERranom, den oss gjort
öfwer.
- 10: 4. Ef. 43: 7. Eph. 2: 10. 1 Petr. 2: 9.
7. Ty han är vår Gud, och vi hans foster-
sk, och hans händeres får. Ps. 28: 9.

8. I dag om I hans röst hören, så för-
stöder icke edor hjerta, såsom i Meriba
stodde, såsom i Massa i öknene;
Ebr. 3: 7. 4: 7. 2 Mos. 17: 7. 4 Mos. 14: 22.
9. Der edre säder försökte mig, förnummo
och sågo min verk; 1 Cor. 10: 9.
10. Att jag i fyratio år mödo hade med
dessa folk, och sade: Det är sådant folk, att
deras hjerta alltid vill den orätta vägen,
och de mina vägar icke lära vilja;
4 Mos. 14: 34.
- 2 Mos. 32: 9. 5 Mos. 32: 5, 6, 24. Ebr. 3: 9.
11. Så att jag swor i mine wrede: De
skola icke komma till mina rolighet.
4 Mos. 14: 21, 22. Ebr. 4: 3.

96. Psalmen.

Christi rikes widd, härlighet.

1. Sjunger HERranom en ny wiso; sjunger
HERranom all werlden.
1 Cor. 16: 23. Ps. 140: 1.
2. Sjunger HERranom, och lofwer hans
Namn; prediler den ena dagen efter den
andra hans salighet. Luc. 2: 31, 31.
3. Förtäljer ibland Hedningarna hans äro,
ibland all folk hans under.
4. Ty HERren är stor, och högt prisandes;
underlig öfwer alla gudar. Ps. 15: 3.
5. Ty alle folkens gudar äro afgudar; men
HERren hafwer gjort himmelen.
6. Det står härliga och kostliga till för
bonom, och går wäldeliga och lösliga till i
hans belgebom.
7. I folk, bärer fram HERranom; bärer
fram HERranom äro och magt.
Ps. 20: 1, 2.
8. Bärer fram HERranom hans Namns
äro; bärer skänker, och kommer i hans
gärbar. Ps. 84: 3.
9. Tillbedjer HERran i heligo prydnig;
hela werlden frukte honom. Ps. 110: 3.
10. Säger ibland Hedningarna, att HER-
ren är Konung, och hafwer sitt rike, så widt
som werlden är, berebt, att det blifwa skall,
och dömer folken rätt. Ps. 93: 1. 99: 1.
11. Himmelen fröjde sig, och jorden ware
glad; hafwet fräse, och hwad deruti är.
Ps. 98: 7, 22.
12. Marlen ware glad, och allt det derpå
är, och låter all trä i skogen fröjda sig,
13. För HERranom; ty han kommer; ty
han kommer till att böma jordena; han skall
böma jordenes krets med rättfärdighet, och
folken med sine sanning.
Ps. 9: 9. 98: 9. Ef. 3: 13, 14. Joh. 16: 8.

103. Psalmen.

Lof för allahanda nådewälgärningar.

En Psalm Davids. Lofwa HERAN, min
själ, och allt det uti mig är, hans helga
Namn.

2. Lofwa HERAN, min själ, och förgät
ide, hwad godt han dig gjort hafwer;

3. Den dig alla dina synder förklärer, och
helar alla dina brister; Ps. 147: 3.

4. Den ditt lif förlöser ifrå förderf, och
fröner dig med nåd och barmhertighet;

Ps. 5: 13.

5. Den dig uppfyller med tröst, att du
bägelig warder, och gör dig ung och frisk
såsom en brn. Ef. 40: 31.

6. HERAN skaffar rättfärdighet och dom,
allom dem som orätt lida.

7. Han hafwer låtit Mose weta sina vägar;
Israels barn sin werf.

8. Barmhertig och nådelig är HERAN,
tålig och af stora mildhet.

2 Mos. 34: 6, 7. 4 Mos. 14: 18. 5 Mos. 5: 10.
Ps. 90: 5, 15. 145: 8. Joel 2: 13. Jon. 4: 2.

9. Han träter ide till ewig tid, och wredgas
ide ewinnerliga.

Ef. 57: 46. Jer. 3: 5. Mich. 7: 18.

10. Han hanblar ide med oss efter våra
synder, och wdergäller oss ide efter våra
missgärningar.

11. Ty så högt som himmelen öfwer jordena
är, låter han sina nåd wäldig wara öfwer
dem som frukta honom.

12. Så långt som öster är ifrå wester,
låter han vår öfwerträdelse wara ifrån
oss.

13. Såsom en fader förbarmar sig öfwer
barnen, så förbarmar sig HERAN öfwer dem
som frukta honom.

Ef. 6: 12. 64: 8. Jer. 31: 9, 10.

14. Ty han wet hwad wi för ett werk äre;
han tänker derpå, att wi skoft äre.

1 Mos. 3: 19. 18: 27.

15. En menniska är i sitt lefwande såsom
gräs; hon blomstrar såsom ett blomster på
markene. Job 14: 2. Ps. 90: 5, 6.

Ef. 4: 6, 7. Jac. 1: 10. 1 Petr. 1: 24.

16. När wädrer öfwerför går, så är det
intet mer der, och dess rum känner det intet
mer. Job 7: 10. 8: 14.

17. Men HERANS nåd warar ifrån ewig-
het till ewighet, öfwer dem som frukta ho-
nom; och hans rättfärdighet intill barna-
barn, 2 Mos. 20: 6. 5 Mos. 7: 6.

18. När dem som hans förbund hålla,

och tänka uppå hans bud, att de derför
göra. Ef. 44: 1.

19. HERAN hafwer berebt sin stol i him-
melen, och hans rike skall råda öfwer allt.

20. Lofwer HERAN, I hans Änglar, I
starke hjeltar, som hans befallning utträn,
att man hans ords röst höra skall.

Ps. 148: 2. Efr. 1: 7.

21. Lofwer HERAN, alle hans härar; I
hans tjenare, som hans wilja gören.

1 Mos. 32: 2. 1 Ksa. 22: 1.

Luc. 2: 13. Eph. 3: 10. Col. 1: 1.

22. Lofwer HERAN, all hans werf ri
all hans herradömes rum; min själ lofve
HERAN.

104. Psalmen.

Gud lofwa all hans werf.

Lofwa HERAN, min själ; HERAN, min
Gud, du äst gansta härlig, du äst daglig
och alletinges wäl beprydd.

2. Ljus är din klädnad, som du uppå hö-
wer; du utsträder himmelen såsom ett tapet.

1 Mos. 1: 3, 6, 7.

3. Du hwälfwer honom ofwan med wa-
ten; du far i skyen såsom i en wagn, och
på wädrens wingar; Ps. 18: 11. 2 Sam. 22: 11.

4. Du, som gör dina Änglar till wädrar,
och dina tjenare till eldsåga; Efr. 1: 7.

5. Du, som grundar jordena på hennes
botten, så att hon blifwer i ewig tid.

1 Mos. 1: 9, 10.

Job 38: 6. Ps. 24: 2. 89: 12. 102: 25.

6. Med djupet betäcker du henne, såsom
med ett kläde, och watten stå öfwer bergen.

7. Men för ditt nådspanne fly de; för ditt
bundrande fara de bort.

8. Bergen resa högt upp, och balarna läm-
na sig ned i det rum, som du dem skadat hafven.

9. Du hafwer satt ett mål, för lemna de
intet öfwer; och måga ide åter betäda jer-
dena. Job 26: 10. 38: 10, 11. Jer. 5: 2.

10. Du låter källor upprifsta i balarna;
så att watten emellan bergen flyta;

11. Att all djur på markene måga dricka,
och wildåfnarna sin törst släcka.

12. När dem sitta himmelens foglar, och
fjunga på qwisarna.

13. Du fuktat bergen ofwanefter; du
landet fullt med frukt, den du forskaffat.

14. Du låter gräs wäxa för boskapen,
såd menniskorn till nytto; att du låta
komma komma bröd utaf jordene;

1 Mos. 1: 11, 12. Ps. 107: 13.

15. Och att wir skall fröjda menniska-
skapen.

hjerter, och hennes ansigte dageligit warba af
oljo, och bröð styrta menniskones hjerta;

Dom. 9: 13.

16. Att HERRans trä stola full med must
så; de cedretrå på Libanon, som han plan-
terat hafwer.

17. Der hafwa foglarna sitt näste, och
bägrar bo uppe i furutrån.

18. De höga berg äro de stengetters till-
flykt, och stenflysterna de lunilers.

Job 39: 4.

19. Du gör månan, till att derefter skifta
året; solen wet sin nedergång.

1 Mos. 1: 14.

20. Du gör mörker, att natt warder; då
draga sig all wilddjur ut;

21. De unga lejon, som ryta efter rof, och
sin mat söla af Gudi;

Job 39: 1.

22. Men när solen uppgår, draga de bort
och lägga sig uti sina kulor.

23. Så går då menniskan ut till sitt arbete,
och till sitt återwert intill astone.

24. HERR, huru äro din werk så stor och
mång! Du hafwer wißliga skidat dem all,
och jorden är full af dina ägodelar.

25. Hafwet, det så stort och widt är, der
fråla uti, utan tal, både stor och liten djur.

1 Mos. 1: 20.

26. Der gå skepp; der äro hwalffiskar, som
du gjort hafwer, att de deruti lela stola.

Job 40: 10. 20.

27. Allt wänter efter dig, att du skall gif-
wa dem mat i sin tid.

Ps. 145: 15. 16.

28. Då du gifwer dem, så samla de: när du
upplåter dina hand, så warba de med god ting
måttade.

Ps. 36: 7. Psalt. 6: 26.

29. Om du förböljer ditt ansigte, så war-
ba de försträcke; du tager deras anda bort,
så förgås de, och warba åter till stoft igen.

Job 34: 14. 15. Ps. 90: 3.

30. Du låter ut din anda, så warba de
slapade, och du förnyar jordenes ansigte.

31. HERRans ära är ewig; HERRen
hafwer befattat sin werk.

32. Han ser uppå jordena, så bäsvar hon;
han kommer wid bergen, så ryta de.

Ps. 144: 5.

33. Jag will sjunga HERRanom i mina
lifsdagar, och lofwa min Gud, så länge jag
är till.

Ps. 34: 2. 146: 2.

34. Mitt tal behage honom wäl; jag glä-
der mig af HERRanom.

Ps. 19: 15.

35. Syndarena hafwe en ändo på jordene,
och de ogudaktige ware icke mer till; lofwa,
min själ, HERRan. Halleluja.

105. Psalmen.

Guds nåd med Abraham och Israel.

Täcker HERRanom, och prebiser hans
Namn; förkluner hans wert ibland
folken.

1 Chr. 16: 8. Ps. 12: 4.

2. Sjunger om honom, och lofwer honom;
taler om all hans under.

3. Lofwer hans helga Namn; deras hjerta
som HERRan söta, gläbje sig.

Ps. 99: 3.

4. Fråger efter HERRanom, och efter hans
magt; söker hans ansigte alltid.

5. Tänker uppå hans underliga werk, som
han gjort hafwer; uppå hans under, och
uppå hans ord;

6. I Abrahams hans tjenares säd, I Ja-
cobs hans utserades barn.

7. Han är HERRen war Gud; han bömer
i hela werldene.

Ps. 96: 13. 98: 9.

8. Han tänker ewinnerliga uppå sitt för-
bund; på det ord han lofwat hafwer till
mång tusend, slägte ifrå slägte;

1 Mos. 22: 16. 2 Mos. 20: 6. Luc. 1: 50. 2c.

9. Det han gjort hafwer med Abraham;
och på eden med Isaac;

Chr. 6: 17.

10. Och satte det Jacob till en rätt, och
Israel till ett ewigt förbund;

1 Mos. 13. 15. 17. 22. 26. 28. 35 cap.

11. Och sade: Dig will jag gifwa det
landet Kanaan, edars arfs lott.

1 Mos. 13: 15. 15: 18.

12. Då de så och ringa woro, och främlin-
gar derinne.

13. Och de foro ifrå folk till folk; ifrå det
ena rifet till annat folk.

14. Han lät ingen menniska göra dem
slada; och näpste Konungar för deras skull:

1 Mos. 12. 20. 26. 31 cap.

15. Kommer intet wid mina smorda, och
görer intet ondt minom Prophetom.

2 Sam. 1: 16. 1 Chr. 16: 22. 1 Mos. 20: 7.

16. Och han lät en dyr tid komma i landet,
och förtog dem allt bröds uppehälle.

1 Mos. 41: 54. 42: 1.

17. Han sände en man framför dem;
Joseph wardt såld till en träl.

1 Mos. 45: 5. 37: 28.

18. De tvingade hans fötter i fjetttrar;
hans kropp måste i jern ligga;

1 Mos. 39: 20.

19. Tillbed hans ord kom, och HERRans
tal präfwade honom.

20. Då sände Konungen bort, och lät gif-
wa honom lös; herren öfwer folken böd
låta honom ut.

1 Mos. 41: 14. 2c.

21. Han satte honom till en herra öfver sitt hus; till en föreståndare öfver alla sina ägodelar; 1 Mos. 41: 40, 2c.

22. Att han skulle undervisa hans förslar, efter sitt sätt, och lära hans äldsta väshet.

23. Och Israel for in uti Egypten, och Jacob wardt en främling i Sams land. 1 Mos. 46: 6.

24. Och han lät sitt folk swärliga wäga, och gjorde dem mäktigare än deras fiender. 2 Mos. 1: 7.

25. Han förwände deras hjerta, så att de hans folk hätske worbo, och tänkte till att förtrycka hans tjenare med lif. 2 Mos. 1: 10.

26. Han sände sin tjenare Mose; Aaron, den han utwält hade. 2 Mos. 3, 4 cap.

27. De samme gjorde hans tecken ibland dem, och hans under i Sams land. 2 Mos. 7: 9. Ps. 78: 43.

28. Han lät mörker komma, och gjordet mörkt; och de woro icke hans ordom ohör-samme. 2 Mos. 10: 22.

29. Han förwände deras watten i blod, och drap deras fiskar. 2 Mos. 7: 19, 20. Ps. 78: 44.

30. Deras land gaf myckna paddor ifrå sig; ja, uti deras konungars lamrar. 2 Mos. 8: 6. Ps. 78: 45.

31. Han sade, då kom ohyra; löf uti alla deras landsändar. 2 Mos. 8: 24.

32. Han gaf dem hagel til regn; eldsåga uti deras land; 2 Mos. 9: 19, 23. Ps. 78: 47, 48.

33. Och slog deras winträ och silonaträ, och förderfwade träen i deras landsändar.

34. Han sade, då kommo gräshoppor, gräsmatlar otalige; 2 Mos. 10: 4, 13, 14. Ps. 78: 46.

35. Och de uppåto allt gräset i deras land, och uppfrätte frukten på deras mark;

36. Och slog allt försjödt uti deras land, alla deras första arfwingar. 2 Mos. 12: 29. Ps. 78: 51.

37. Och han förde dem ut med silfwer och guld, och ibland deras slägter war ingen framf. 2 Mos. 12: 35.

38. Egypten war gläd, att de utdrogo; ty deras frukten war uppå dem fallen.

39. Han utsträckt en molnsty till skjul, och eld om natten till att lysa. 2 Mos. 13: 21. 14: 19, 20. Ps. 78: 11.

40. De bado, och han lät komma återböns; och han mättade dem med himmelsbröd. 2 Mos. 16: 12. Ps. 78: 24, 25.

41. Han öppnade bergsklippona, och wä- ten stöt derut, så att bäder stöto i terr- öfnene. 2 Mos. 17: 6.

42. Ty han tänkte på sitt helga ord, då han till Abraham sin tjenare talat hade. 1 Mos. 15: 14.

43. Alltså förde han sitt folk ut med fröjd, och sina utforade med glädje;

44. Och gaf dem Hedningarnas land, så att de folks gods intogo; Jos. 1: 1, 2.

45. På det de skulle hålla hans rätt, och bewara hans lag. Halleluja. 2 Mos. 19: 4, 5, 6. 5 Mos. 4: 1, 40. 6: 24.

106. Psalmen.

Guds nådewälgjerningar. Israels otidsfambet. Halleluja. Lader HERRn, ty han är mild, och hans godhet warar i ewighet. 1 Chr. 16: 34. Ps. 107: 1. 118: 1. 136: 1.

2. Ho kan uttala HERRns dräpeliga gerningar; och prisa all hans löfliga wer? 3. Salige äro de som budet hålla, och göra alltid rätt.

4. HERR, tänk på mig efter den nåd, som du dina folke lofwat hafwer; bewisa mig dina hjälp;

5. Att wi måge se dina utforades wälfärd, och glädja oss att dina folke wäl går, och berömma oss med dinom arfwedel.

6. Wi hafwe syndat med våra fäder; wi hafwe misshandlat, och hafwe ogubaktiae warit. 3 Mos. 26: 40. Jer. 3: 25. Dan. 9: 5, 6.

7. Våre fäder uti Egypten wille icke förstå bin under; de tänkte icke på dina stora godhet, och woro ohörige wid hafwet, nämlige röda hafwet. 2 Mos. 14: 11, 12.

8. Men han halp dem för sitt Namns skull, så att han sina magt bewiste.

9. Och han näpste röda hafwet, och den wardt torr; och förde dem genom djupen, såsom genom ena öken; 2 Mos. 14: 21. Ps. 78: 13.

10. Och halp dem ifrå deras hand, som dem hatade, och förloshade dem ifrå fiendans hand.

11. Och wattenet fördränkte deras fiendar, så att icke en qwar blef. 2 Mos. 14: 23, 27.

12. Då trodde de uppå hans ord, och sögo hans lof. 2 Mos. 14: 31. 15: 1.

13. Men de förgåto snarliga hans gerningar, och bibde intet efter hans råd.

14. Och de fingo lusta i öfnene, och förstekte Gud uti ödemarkene. 2 Mos. 17: 2.

4 Mos. 11: 4. Ps. 78: 18. 1 Chr. 10: 1.

15. Men han gaf dem deras bön, och sände dem nog, tillbeh dem välmående derwid.

4 Mos. 11: 31. Ps. 78: 29.

16. Och de satte sig upp emot Mose i lågrena; emot Aaron, GEsstrans heliga.

4 Mos. 16: 1. x.

17. Jorden öppnade sig, och uppsvalg Dathan, och öfvertäflte Abirams rota.

4 Mos. 16: 31. 5 Mos. 11: 6.

18. Och eld wardt ibland deras rota upp-tänd; lågen upprände de ogubastiga.

4 Mos. 16: 35.

19. De gjorde en kalf i Soreb, och tillbådo det gjutna belätet;

2 Mos. 32: 4.

20. Och förwanblade sina äro uti ens oxas liknelse, den gräs äter.

Rom. 1: 23. 25.

21. De förgåto Gud sin Frälsare, som så stor ting uti Egypten gjort hade;

22. Wundrer i Sams land, och försträkeliga gerningar i röda hafwet.

23. Och han sade, att han wille förgöra dem, om Mose hans utforade den plågan icke förtagit hade, och afwänt hans grymhet, att han icke platt skulle förderfwa dem.

Ps. 13: 6. 2 Mos. 32: 11. 5 Mos. 9: 12. x.

24. Och de föraktade det lustiga landet; de trodde icke hans ordom;

4 Mos. 13: 14 cap.

25. Och knorrade i deras hyddom; de lydde intet GEsstrans röst.

26. Och han hof upp sina hand emot dem att han skulle nederslå dem i öfnene;

4 Mos. 16: 27. 28.

27. Och lasta deras säd ibland Hedningarna, och förstör dem i landen.

5 Mos. 28: 49. 51. 32: 25.

28. Och de gåfwo sig till BaalPeor, och äto af de böda afgudars offer;

4 Mos. 25: 1. 2. 3. 31: 16.

29. Och förtörnade honom med sin werlt; då kom och en plåga ibland dem.

30. Då trädde Pinehas fram, och förlifte salena, och plågan wände åter.

4 Mos. 25: 7. 8.

31. Och det wardt honom räknadt till rättfärdighet, ifrå slägte till slägte, i ewig tid.

4 Mos. 25: 11. 12. 13.

32. Och de förtörnade honom wid träto-wattnet; och de plågade Mose illa.

4 Mos. 20: 2. Ps. 95: 8.

33. Ty de bebröfwade honom hans hjerta, så att någor ord undföllu honom.

34. De förgjorde och icke de folk, som dock GEsstran dem budit hade;

5 Mos. 7: 2. Dom. 1: 21.

35. Utan de blandade sig ibland Hedningarna, och lärde deras werlt; Dom. 2: 3 cap.

36. Och tjente deras afgudom; de kommo dem på förtärfelse.

37. Och de offrade sina söner, och sina döttrar bjeslom;

2 Kon. 21: 6. 23: 10.

38. Och utgöto öfhyldigt blod, sina söners och döttrars blod, som de offrade Canaans afgudom; så att landet med blodstulder besmittadt wardt;

4 Mos. 35: 33.

39. Och örenade sig med sinom gerningom, och hor bedrefwo med sin werlt.

40. Då förgrymmade sig GEsstrans wrede öfwer sitt folk, och han fidd en styggelse till sitt arf;

41. Och gaf dem uti Hedningars händer; så att öfwer dem rådde de som dem hätske woro.

Dom. 3: 8. 4: 2. 6: 1. x. 10: 7. x. 13: 1. x.

42. Och deras fiender plågade dem, och de worbo kufwade under deras händer.

43. Han förlofsade dem ofta; men de förtörnade honom med sin werlt, och werbo så för deras misgjerningars skull.

44. Och han såg till deras nöd, då han deras slagan hörde;

45. Och tänkte på sitt förbund, som han med dem gjort hade; och det ångrade honom efter hans stora godhet;

5 Mos. 30: 1. x.

46. Och lät dem komma till barmhertighet, för allom dem som dem sångat hade.

47. Hjelp oss, GEsstrer vår Gud, och för oss tillhoppa ut ifrå Hedningarna; att wi måge tada ditt helga Namn, och begå ditt lof.

1 Chr. 16: 35. 36.

48. Loftwad ware GEsstran, Israels Gud, ifrån ewighet i ewighet; och allt folk säge: Amen. Halleluja.

Ps. 72: 18. 19.

107. Psalmen.

Ladsägelse för hjelp i nödene.

Fader GEsstranom, ty han är mild, och hans godhet warar i ewighet:

Ps. 118: 1. 136: 1.

2. Säger I, som af GEsstranom förlöste ären, de han utu nöd förlöst hafwer;

3. Och de han utu landen tillsammanhemtat hafwer, ifrån öfjan, ifrån westan, ifrå norban, och ifrå hafwet;

4. De der wilje gingo i öfnene, der ingen väg war, och funno ingen stad, der de bo kunde;

Chr. 11: 38.

5. Hungroge och törstige, och deras själ försuältade.

6. Och de ropade till HERRan i deras nöd, och han frälste dem utu deras ångest;
7. Och förde dem den rättan väg, att de gingo till den stad, der de bo kunde.

8. De stola tacka HERRanom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör;

9. Att han mättar den törstiga själen, och fyller den hungroga själen med god ting;

10. De der sitta måste i mörker och dödsens skugga, fångne i tvång och i jern.

Jos 36: 8.

11. Derföre, att de Guds bud ohörjamme varit hade, och dens Höglas lag försmådat hade;

12. Derföre måste deras hjerta med olycka plågadt warba; så att de omskull lågo, och ingen halv dem.

13. Och de ropade till HERRan i deras nöd, och han halv dem utu deras ångest;

14. Och förde dem utu mörkret och dödsens skugga, och slet deras band sönder.

15. De stola tacka HERRanom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör;

16. Att han sönderbryter kopparportar, och sönderslår jernbommar.

17. De galne wordo plågade för deras öfwertråbelses skull, och för deras synders skull.

18. De wämjade wid all mat, och wordo dödsjule.

Jos 33: 20.

19. Och de ropade till HERRan i deras nöd, och han halv dem utu deras ångest.

20. Han sände sitt ord, och gjorde dem helbregda, och frälste dem, att de icke blefwo döde.

21. De stola tacka HERRanom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör;

22. Och offra tackfägel, och förtälja hans wert med glädje.

23. De som med stöpp på hafwet fara, och brisfa sin handel till sjö;

24. De hafwa förnummit HERRans wert, och hans under i hafwet;

25. När han sade, att ett stormwäder upplafte sig, som böljorna upplyfte. Ps. 135: 6.

26. Och de foro upp åt himmelen, och foro neder i afgrunden, att deras själ förtwislade för ångest;

27. Så att de raglade och stapplade, så som en bruden, och wiste ingen råd mer.

28. Och de ropade till HERRan i sine udd, och han förde dem utu deras ångest;

29. Och stillte stormen, att böljorna slatade sig.

30. Och de wordo glade, att det stila warbt; och han förde dem till lands efter deras önskan.

31. De stola tacka HERRanom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör;

32. Och prisä honom i församlingene, och inför de äldsta lofwa honom; Ps. 9: 12.

33. De, hwillas bäder förtorabes, och wattungallor wände igen flyta;

34. Så att ett fruktsamt land intet kör, för deras ondskas skull, som deruti bodde.

Joel 1: 10, 11.

35. Och det som torrt war gjorde han wattungall, och på torra landena wattungallor;

36. Och satte dit de hungroga, att de berebde en stad, der de bo kunde;

37. Och så åkrar, och wingårbar plantera måtte, och årliga frukt så. Es. 2: 22.

38. Och han dem wälsignade, så att de sig swärliga förslabe, och dem myden kalskap gaf;

39. De der nebertryckte och förswagade woro af de onda, som dem twungit och trängt hade.

40. Då föraktelse uppå förstarna utgjuter wor, så att i hela landena stod bisert och öbeliga till.

Jos 12: 21. Ps. 76: 13. Es. 40: 21.

41. Och han den fattiga bestöddade för uselhet, och hans slägte förmerade, såsom en särahjörd.

42. Detta stola de fromme se, och glädja sig; och alla ondska skall munnen tillstoppad warba. Jos 22: 19. 5: 16. Ps. 63: 12.

43. Hwiflen är wis och behåller detta? Så stola de märka, huru många wälgerringar HERRen bewiser.

108. Psalmen.

David's tackfägel och bön.

En Psalmså David's.

2. Gud, det är mitt rätta allwar, jag will sjunga och lofwa; min ära öfå.

Ps. 57: 2.

3. Waka upp, psaltare och harpa, jag will bittida uppe wara.

4. Jag will tacka dig, HERRe, ibland festen; jag will lofsjunga dig ibland menniskorna;

5. Ty din nåd rädder så widt som himmelen är; och din sanning så widt som stjärnorna gå. Ps. 36: 6. 57: 11.

6. Upphöj dig, Gud, öfwer himmelen, och in äro öfwer all land;
 7. På det dine älskelige wänner måga för-
 hade warba; hjälp med dine högra hand,
 o bönhör mig. Ps. 60: 7.
 8. Gud talar i sinom helgedom, deß gläder
 ig mig; och will stifta Sicheim, och afmätta
 en balen Succoth. Ps. 60: 8.
 9. Silead är min, Manasse är ock min, och
 Ephraim är mins hufwuds magt, Juda är
 min Förfte.
 10. Moab är mitt twättelar; jag will
 rädda mina stor öfwer Edom; öfwer de
 Hilisteer will jag strödas.
 11. Ho will föra mig uti en fast stad? Ho
 will leda mig intill Edom?
 12. Skall icke du göra det, Gud, som of-
 erlästet hafwer, och drager icke ut, Gud,
 ied wårorn här?
 13. Staffa och bistånd i nödene; ty menni-
 os hjälp är säfängelig.
 14. I Gudi wilje wi bewisa manlig wert;
 an skall undertråda våra fiendar.
 Ps. 13: 30. 60: 14.

109. Psalmen.

Subarnas otro, förbannelse.

- En Psalmen Davids, till att föresjunga.
 Gud, mitt lof, tig icke;
 Ps. 28: 1. 83: 2.
 2. Ty de hafwa upplåtit sin ogudaktiga och
 ästa mun emot mig, och tala emot mig
 ied falska tungor.
 3. Och de tala hätteliga emot mig alle-
 äds, och strida emot mig utan sal
 4. Dersföre att jag älskar dem, äro de emot
 mig; men jag beber.
 5. De bewisa mig ondt för godt, och hat
 ör min kärlek. Ps. 35: 12. 13.
 6. Sätt ogudaktiga öfwer honom, och
 Satan stånbe på hans högra hand.
 Matth. 26: 14. Joh. 13: 2.
 7. Den som sig af honom lära låter, hans
 öfwerne ware ogudaktigt, och hans bö-
 nare synd.
 8. Warde hans bagar så, och hans ämbete
 age en annar. Joh. 17: 12. Ap. 8: 1: 20. 26.
 9. Warde hans barn faderlös, och hans
 usfru ensa. 5 Mos. 28: 16. 32. 41.
 10. Hans barn gånge huswill och tigge, och
 öfke, såsom de der förderfwade äro.

Joh 20: 11.

11. De odrare utsluge allt det han hafwer,
 och de främmande bortdröfwe hans gods.

5 Mos. 28: 43, 44, 48.

12. Och ingen bewise honom godt, och
 ingen förbarne sig öfwer hans faderlösa.
 13. Hans efterkommande warde utrotade;
 deras namn warde i androm led utplånadt.
 5 Mos. 28: 61. 62. Ps. 21: 11.
 14. På hans faders misgärning warde
 tänkt för HERanom, och hans moders
 synd warde intet utplånad. 2 Mos. 20: 5.
 15. HERen låte dem aldrig komma utu
 sin ögnafyn, och deras äminnelse warde
 utrotad på jordene; Ps. 34: 17.
 16. Dersföre att han så platt ingen barn-
 bertighet hade; utan förföljde den elända
 och fattiga, och den bedröfwade, till att drä-
 pa honom. Ef. 5: 3. 4.
 17. Och han wille hafwa förbannelse, den
 skall ock komma honom; han wille icke wäl-
 signelse, så skall hon ock wara långt ifrån
 honom.
 18. Och han drog förbannelse uppå sig,
 såsom sina fjortio; och hon är ingången i
 hans inelöfwer, såsom watten, och såsom olja
 uti hans ben.
 19. Hon warde honom såsom en klädnad,
 den han uppå sig hafwer, och såsom ett bälte,
 der han allstädes omgärdar sig med.
 20. Alltså ste dem af HERanom, som mig
 emot äro, och tala ondt emot mina själ.
 21. Men du, HERre, HERre, war du
 med mig för ditt Namns stull; ty din nåd
 är min tröst, fräls mig.
 22. Ty jag är fattig och elände; mitt
 hjerta är bedröfwadt i mig.
 23. Jag går bort såsom en flugge, den för-
 drifwen warber, och warber förjagad såsom
 gräshoppor. Job 30: 21.
 24. Min lnd äro swage af fasto, och mitt
 lött är mager, och hafwer ingen fetma.
 25. Och jag måste wara deras begabberi;
 när de se mig, rista de sitt hufwud.
 Ps. 22: 8. Matth. 27: 39.
 26. Gör mig bistånd, HERre, min Gud;
 hjälp mig efter dina nåd;
 27. Att de måga förnimma, att det är din
 hand; att du, HERre, detta gör.
 28. Förbauna de, så wälsigna du; sätta
 de sig emot mig, så warde de till skam; men
 din tjenare glädje sig.
 29. Mine motsändare warde med försmä-
 delse beskädd, och warde med sine skam
 öfwerträffade, såsom med en fjortel.

Ps. 35: 26.

30. Jag will mycket tacka HERanom med
 min mun, och lofwa honom ibland många.

Ps. 22: 23, 24.

6. Och de ropade till HERRan i deras nöd, och han frälste dem utu deras ångest;

7. Och förde dem en rättan väg, att de gingo till den stad, der de bo kunde.

8. De stola tacka HERRanom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör;

9. Att han mättar den törstiga själen, och fyller den hungroga själen med god ting;

10. De der sitta måste i mörker och dödsbens slugga, fångue i tvång och i jern.

Job 36: 8.

11. Derföre, att de Guds bud ohörjamme varit hade, och dens Höghets lag försmädat hade;

12. Derföre måste deras hjerta med olycka plågadt warba; så att de omskull lågo, och ingen help dem.

13. Och de ropade till HERRan i deras nöd, och han help dem utu deras ångest;

14. Och förde dem utu mörkret och dödsbens slugga, och slet deras band sönder.

15. De stola tacka HERRanom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör;

16. Att han sönderbryter kopparportar, och sönderflår jernbommar.

17. De galne wordo plågade för deras öfwertråbelses skull, och för deras synders skull.

18. De wämjade wid all mat, och wordo dödsjute.

Job 33: 20.

19. Och de ropade till HERRan i deras nöd, och han help dem utu deras ångest.

20. Han sände sitt ord, och gjorde dem helbregda, och frälste dem, att de icke blefwo döde.

21. De stola tacka HERRanom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör;

22. Och offra tackägelse, och förtälja hans werl med glädje.

23. De som med skepp på hafwet fara, och drifwa sin handel till sjö;

24. De hafwa förnummit HERRans werl, och hans under i hafwet;

25. När han sade, att ett stormwäder upplafade sig, som böljorna upplyfte. Ps. 135: 6.

26. Och de for upp åt himmelen, och foro neber i afgrunden, att deras själ förtwislade för ångest;

27. Så att de raglade och stapplade, så som en druden, och wiste ingen råd mer.

28. Och de ropade till HERRan i sine nöd, och han förde dem utu deras ångest;

29. Och stillte stormen, att böljorna slatade sig.

30. Och de wordo glade, att det sås warbt; och han förde dem till lands efter deras önskan.

31. De stola tacka HERRanom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör;

32. Och prisa honom i församlingen, och insärf de älssta lofwa honom; Ps. 9: 11.

33. De, hwilkas båder förtorlabes, och wattusällor wände igen flyta;

34. Så att ett fruktsamt land intet bar, för deras onskos skull, som deruti bobbe.

Jes 1: 10.

35. Och det som torrt war gjorde han watturikt, och på torra landena wattusällor;

36. Och satte dit de hungroga, att de beredde en stad, der de bo kunde;

37. Och så åtkar, och wingårbar plantera måtte, och årliga frukt så. Ps. 2: 22.

38. Och han dem wälsignade, så att de sig swårliga förklade, och dem myden kallas gaf;

39. De der nebertryckte och förswagade wordo af de onda, som dem tvingit och trängt hade.

40. Då föraktelse uppå Förstarna utgjuten war, så att i hela landena stod bistert och ödeliga till.

Job 12: 21. Ps. 76: 13. Ps. 40: 11.

41. Och han den fattiga besköddade för uselhet, och hans slägte förmerade, såsom en fårahjord.

42. Detta stola de fromme se, och glädja sig; och alla ondska skall munnen tillstoppad warba. Job 22: 19. Ps. 63: 12.

43. Hwilkas är wis och behåller detta? Så stola de märka, huru många wälgerningar HERRen bewiser.

108. Psalmen.

David's tackägelse och bön.

En Psalmsåfwa Davids.

2. Gud, det är mitt rätta allwar, jag will sjunga och lofwa; min ära öfsä.

Ps. 57: 8.

3. Waka upp, psaltare och harpa, jag will bittida uppe wara.

4. Jag will tacka dig, HERRe, ibland fräsklen; jag will lofsjunga dig ibland menistorna;

5. Ty din nåd rädder så widt som himmelen är; och din sanming så widt som stjärnorna. Ps. 36: 6. Ps. 57: 11.

6. Upphöj dig, Gud, öfwer himmelen, och in äro öfwer all land;
7. På det dine älskelige wänner måga för-
ögade warba; hjälp med dine högra hand,
och bönhör mig. Ps. 60: 7.
8. Gud talar i sinom helgedom, dess gläder
ig mig; och will lifsta Sichern, och afmäta
en dalen Succoth. Ps. 60: 8.
9. Silead är min, Manasse är också min, och
ysrahel är minns hufwuds magt, Juda är
min förste.
10. Moab är mitt tvättelar; jag will
rädda mina stor öfwer Edom; öfwer de
hilitseer will jag fröjdas.
11. So will föra mig uti en fast stad? So
ill leda mig intill Edom?
12. Skall icke du göra det, Gud, som öf-
raskat hafwer, och drager icke ut, Gud,
med wårorn här?
13. Skaffa öf bistånd i nödene; ty menni-
os hjälp är såfångelig.
14. I Gudi wilje wi bewisa manlig werlt;
in skall underträda våra fiendar.
Ps. 18: 30. 60: 14.

109. Psalmen.

Jubarnas otro, förbannelse.

- En Psalm Davids, till att föresjunga.
Gud, mitt lof, tig icke;
Ps. 28: 1. 83: 2.
2. Ty de hafwa upplåtit sin ogubaktiga och
iffra mun emot mig, och tala emot mig
med falska tungor.
3. Och de tala hätsfeligas emot mig alle-
äds, och strida emot mig utan sak
4. Dersföre att jag älskar dem, äro de emot
mig; men jag beder.
5. De bewisa mig ondt för godt, och hat
är min kärlek. Ps. 35: 12, 13.
6. Sätt ogubaktiga öfwer honom, och
satan stände på hans högra hand.
Matth. 26: 14. Joh. 13: 2.
7. Den som sig af honom lära låter, hans
fienderne ware ogubaktigt, och hans bö-
nen syns.
8. Warde hans bagar så, och hans ämbete
som en annar. Joh. 17: 12. Ap. G. 1: 20, 25.
9. Warde hans barn faderlös, och hans
älska enka. 5 Mos. 28: 16, 32, 41.
10. Hans barn gånge hufvill och tigge, och
icke, såsom de der förderfwade äro.
Joh. 20: 11.
11. De odrare utsnige allt det han hafwer,
och de främmande borttröfwe hans gode.
5 Mos. 28: 43, 44, 48.

12. Och ingen bewise honom godt, och
ingen förbarne sig öfwer hans faderlös.
13. Hans efterkommande warde utrotade;
deras namn warde i androm led utplånadt.
5 Mos. 28: 61, 62. Ps. 21: 11.
14. På hans faders misgerning warde
tänkt för HERanom, och hans moders
synd warde intet utplånad. 2 Mos. 20: 6.
15. HERen låte dem albrig komma utu
sin ögnasyn, och deras äminnelse warde
utrotad på jordene; Ps. 34: 17.
16. Dersföre att han så platt ingen barn-
bertighet hade; utan försöljde den elände
och fattiga, och den bedröfwade, till att drä-
pa honom. Ef. 53: 3, 4.
17. Och han wille hafwa förbannelse, den
skall och komma honom; han wille icke wäl-
signelse, så skall hon och wara långt ifrån
honom.
18. Och han drog förbannelse uppå sig,
såsom sina skjorto; och hon är ingången i
hans inelsser, såsom watten, och såsom olja
uti hans ben.
19. Hon warde honom såsom en klädnad,
den han uppå sig hafwer, och såsom ett bälte,
der han allestädes omgiordar sig med.
20. Alltså ste dem af HERanom, som mig
emot äro, och tala ondt emot mina själ.
21. Men du, HERe, HERe, HERe, war du
med mig för ditt Namns skull; ty din nåd
är min tröst, fräls mig.
22. Ty jag är fattig och elände; mitt
hjerter är bedröfwadt i mig.
23. Jag går bort såsom en strugge, den för-
drifwen warder, och warder förjagad såsom
gräshoppor. Job 30: 23.
24. Min knä äro swaga af fasto, och mitt
löst är magert, och hafwer ingen fetna.
25. Och jag måste wara deras begabberi;
när de se mig, rista de sitt hufvud.
Ps. 22: 8. Matth. 27: 30.
26. Gör mig bistånd, HERe, min Gud;
hjälp mig efter dina nåd;
27. Att de måga förnimma, att det är din
hand; att du, HERe, detta gör.
28. Förbanna de, så wälsigna du; sätta
de sig emot mig, så warde de till skam; men
din tjänare glädje sig.
29. Mine motsändare warde med försmä-
delse besläddes, och warde med sine skam
öfvertäckte, såsom med en skjortel.
Ps. 35: 26.
30. Jag will mycket tacka HERanom med
min mun, och lofwa honom ibland många.
Ps. 22: 23, 24.

31. Ty han står dem fattiga på högra handene, att han skall hjälpa honom ifrå dem som hans lif förbäma. Ps. 16: 8.

110. Psalmen.

Christi trefaldiga ämbete.

En Psalm Davids. GEDren sade till min GEDra: Sätt dig på mina högra hand, tillbed jag lägger dina fiendar till din fotapall. Matth. 22: 44.

Marc. 12: 36. Luc. 20: 42. Ap. 2: 34.

1 Cor. 15: 25. Ebr. 1: 13. 10: 12.

2. GEDren skall sända dina rikes spion utaf Zion; war rådaendes ibland dina fiendar. Ps. 45: 7.

3. Efter din seger skall ditt folk wilstwille offra dig i heligo prydning; dine barn warba dig födde såsom daggen af morgonrodnaden. Ps. 96: 9. 87: 4, 5.

4. GEDren hafwer sworit, och honom skall det intet ångra: Du äst en Prest ewinnerliga, efter Melchisedeks sätt.

1 Mos. 14: 18.

Joh. 12: 31. Ebr. 5: 6. 6: 20. 7: 11, 15, 17.

5. GEDren på dine högra hand skall slå Ronungar i sine vredes tid. Ps. 45: 6.

6. Han skall bäma ibland Sebdningärna; han skall göra stora slagtingar. Han skall sönderkroga hufwudet öfwer stor land. Ebr. 2: 4.

7. Han skall brida af bäden på wägenom, berföre skall han upphäfwa hufwudet. Luc. 24: 26.

111. Psalmen.

Tad för andelig och letamlig wälsignelse.

Halleluja. Jag tadar GEDranom af allo hjerta, uti de frommas råd, och i församlingene. Ps. 9: 2.

2. Store äro GEDrans werk; den som uppå dem altar, hafwer lust deraf.

3. Swad han stidar, det är lofligit och härligit, och hans rättfärdighet blifwer ewinnerliga.

4. Han hafwer gjort en äminnelse till sina under, den nådelige och barmhertige GEDren.

5. Han gifwer mat dem som frukta honom; han tänker ewinnerliga uppå sitt förbund. Ps. 104: 14.

6. Han låter förkunna sina wäldiga gerningar sino folke, att han skall gifwa dem Sebdningarnas arf.

7. Hans händers werk äro fanning och rätt; all hans bud äro rättfärdige.

8. De blifwa wid magt alltid och ærverliga, och ste troliga och rebeliga.

9. Han sänder sino folke förlofning; be lofwar, att hans förbund skall ewinnerliga blifwa; heligt och förträdeligt är hans Namn. Jer. 31: 1.

10. GEDrans fruktan är wisshetens begynnelse; det är ett godt förstånd, den beritter gör; hans lof blifwer ewinnerliga.

Joh. 28: 28. Ordbp. 1: 7. 9: 7.

112. Psalmen.

Gudsfruktans fjället.

Halleluja. Säll är den som GEDrans frukt, den som stor lust hafwer till hans bud. Ps. 1: 2. 12: 1.

2. Hans säd skall wäldig wara på jortax; de frommas slägte skall wälsignadt wara. Ps. 25: 13. Ordbp. 3: 7.

3. Miledom och ymnoghet skall wara i hans hus, och hans rättfärdighet blifwer ærverliga.

4. Dem fromma går ljus upp i mörket, af den nådelige, barmhertige och rättfärdige. Ps. 97: 11. Ordbp. 13: 9. Ebr. 3: 5.

5. Säll är den som barmhertig är, och gerna lånar; och lagar så fina saker, att be ingom orätt gör. Ps. 37: 26. Luc. 6: 34, 35. Ps. 13: 1.

6. Ty han skall blifwa ewinnerliga; den rättfärdige skall albrig förgåten wara. Ebr. 49: 15. Rel. 3: 1.

7. När en plåga kommer, fruktar han sig intet; hans hjerta hoppas stabeliga ned GEDran. Ps. 91: 5. Ordbp. 3: 24, 25. 2: 1.

8. Hans hjerta är tröst, och fruktar sig intet, tillbed han på sina fiendar lust se. Ps. 52: 1.

9. Han utfrör, och gifwer dem fattigom; hans rättfärdighet blifwer ewinnerliga; hans horn skall upphöjdt warba med äro. 2 Cor. 9: 9. Ps. 92: 1.

10. Den ogubstige skall bet se, och dönd skall förtrytat; sina tånder skall han knä tillfammen, och förgås; ty swad de ogubstige gerna wilja, det blifwer omintet. Ps. 37: 12, 13. Ordbp. 10: 2.

113. Psalmen.

Gud friar för de ringa.

Halleluja. Lofwer, I GEDrans tjesare, lofwer GEDrans Namn.

2. Lofwadit ware GEDrans Namn, ifrå och i ewighet. Ps. 115: 18. Dan. 2: 20.

3. Ifrå solenes uppgång, allt intill neder-
gången, ware **HE**rans Namn lofwadt.

Ps. 8: 2. Ps. 1: 11.

4. **HE**ren är hög öfwer alla Hedningar;
hans ära går så widt som himmelen är.

5. Swillen är såsom **HE**ren vår Gud,
den sig så högt satt hafwer?

Ps. 138: 6. Es. 57: 15.

6. Och ser uppå det nedriga, i himmelen
och på jordene;

7. Den som den ringa upprättar utu stof-
tet, och uppslyfter den fattiga utu träden;

1 Sam. 2: 7. Job 5: 11.

8. Att han skall sätta honom bredowid
fjörstar, wid hans folks fjörstar;

9. Den der låter den ofruktsamma bo i
huset, att hon en glad barnamoder warder!
Halleluja.

1 Mos. 21: 2. 1 Sam. 1: 20. 2: 5. Luc. 1: 57.

114. Psalmen.

Israël frisläst utur Egypten.

Då Israël ut nr Egypten drog, Jacobs
hus ifrå främmande folk,

2 Mos. 12: 41. 13: 1. x.

2. Då wardt Juda hans helgedom, Israël
hans wälde.

2 Mos. 6: 7. 19: 5. 6.

3. Hafwet såg det, och flydde; Jordanen
wände tillbaka.

2 Mos. 14: 21. x. Ps. 66: 6. Jos. 3: 16.

4. Bergen sprungo såsom lamb; högarne
såsom ung får.

2 Mos. 19: 18. Ps. 18: 8.

5. Swad war dig, du haf, att du flydde;
och du Jordan, att du tillbakawände?

6. 3 berg, att 3 sprungen såsom lamb;
3 högar, såsom ung får?

7. För **HE**ranom bafwade jorden, för
Jacobs Gud;

8. Den bergsslipporna förtoandlar uti wat-
tussjär, och stenen i watfällor.

2 Mos. 17: 6. 4 Mos. 20: 11.

115. Psalmen.

Guds lof för asgudarnas. Wälsignelse.

Jede oss, **HE**re, ide oss, utan dina Namne,
gif ärona, för dina nåde och sannings
skull.

Ps. 79: 9. Jer. 14: 20. 21. Dan. 9: 5. 7. 14. 19.

2. Hwi skulle Hedningarna säga: Swar
är nu deras Gud? Ps. 42: 4. 11. 79: 10.

3. Men vår Gud är i himmelen; han kan
göra hwad han will.

Job 23: 13. 42: 2. Ps. 135: 6.

4. Men deras asgudar äro silfwer och guld,
med menniskors händer gjorde. Ps. 135: 15.

5. De hafwa mun, och tala intet; de hafwa
ögon, och se intet.

6. De hafwa bron, och höra intet; de hafwa
näso, och luktat intet.

7. De hafwa händer, och taga intet; fötter
hafwa de, och gå intet; och tala intet genom
deras bals.

8. De som sådana göra, äro lifslösa, alle de
som hoppas uppå dem.

(Ps. 44: 9.

9. Men Israël hoppes uppå **HE**ran;
han är deras hjälp och stölb.

10. Aarons hus hoppes uppå **HE**ran;
han är deras hjälp och stölb.

11. De der **HE**ran frukta, hoppes och
uppå **HE**ran; han är deras hjälp och stölb.

12. **HE**ren tänker uppå oss, och wälsignar
oss; han wälsignar Israels hus, han wäl-
signar Aarons hus.

13. Han wälsignar dem som frukta **HE**-
ran, både små och stora.

14. **HE**ren wälsigne eder, ju mer och
mer, eder och edor barn.

15. 3 ären **HE**rans wälsignade, den
himmel och jord gjort hafwer. Mat. 25: 34.

16. Himmelen allt omkring är **HE**rans;
men jordena hafwer han gifwit menniskors
barnom.

17. De döbe kunna dig, **HE**re, intet lof-
wa; ej heller de som nederfara i det stilla;

Ps. 6: 6. Es. 38: 18. 19.

18. Utan wi lofwe **HE**ran, ifrå nu och i
ewighet. Halleluja. Ps. 113: 2. Dan. 2: 20.

116. Psalmen.

Guds församlings tackägelse, löfte.

Det är mig lust, att **HE**ren hör min
röst och mina bön;

Ps. 4: 4. 10: 17. 34: 5. 7. 18.

2. Att han böjer sina bron till mig; der-
före will jag åkalla honom i mina lifsbagar.

3. Dödsens snaror hade omfattet mig, och
helvetes ångest hade rålat uppå mig; jag
som i jämmer och nöd.

2 Sam. 22: 5. 6. Ps. 18: 5. 6.

4. Men jag åkallade **HE**rans Namn:
O! **HE**re, fräls mina själ.

5. **HE**ren är nådelig och rättfärdig, och
vår Gud är barmhertig.

6. **HE**ren bewarar de ensalbiga; när
jag nederligger, så hjälper han mig.

7. War nu åter tillfrids, min själ; ty
HEren gör dig godt.

8. Ty du hafwer uttagit mina själ utu
hödenom, mina ögon ifrå tårar, min fot
ifrå fall.

Ps. 71: 20. 86: 13.

51. De stolte hafwa deras gabberi af mig ;
lifoäl wiser jag icke ifrå din lag.

52. HERR, när jag tänker, huru du af
werldenes begynnelse dömt hafwer, så war-
der jag tröstad.

53. Jag brinner innan, för de ogudaktiges
stull, som din lag öfvergifwa.

54. Dine rätter äro min wijsa i mino huse.

55. HERR, jag tänker om natten på ditt
Namn, och håller din lag. Ps. 77: 3.

56. Det är min stätt, att jag dina befall-
ningar håller.

57. Jag hafwer sagt, HERR: Det skall
mitt arf wara, att jag dina wägar håller.

58. Jag beher inför dit ansigte af allo
hjerter; war mig nådelig efter ditt ord.

59. Jag betraktar mina wägar, och wänder
mina fötter till din vittnesbörd.

60. Jag skyndar mig, och dröjer intet, till
att hålla din bud.

61. De ogudaktigas rote beröfwar mig ;
men jag förgäter intet din lag.

62. Om midnatt står jag upp till att tacka
dig för dina rättfärdighets rätter.

Ap. 9. 16: 25.

63. Jag håller mig till alla dem som
frukta dig, och dina befallningar hålla.

Ps. 101: 4. 3c.

64. HERR, jorden är full af dine godhet ;
lär mig dina rätter. Ps. 35: 5.

65. Du gör dinom tjenare godt, HERR,
efter ditt ord.

66. Lär mig goda seder och förståndighet ;
ty jag tror dinom budom.

67. Förr än jag spått wardt, for jag will ;
men nu håller jag ditt ord.

68. Du äst mild och god ; lär mig dina
rätter.

69. De stolte ditla lögn öfwer mig ; men
jag håller dina befallningar af allt hjerta.

70. Deras hjerta är fett wordet, såsom
flott ; men jag hafwer lust till din lag.

5 Mos. 32: 15. Ps. 17: 10. 73: 7.

71. Det är mig ljust att du hafwer spått
mig, att jag må lära dina rätter.

72. Dins muns lag är mig tåfware, än
mång tusend stycke guld och silfwer.

Ps. 119: 11.

73. Din hand hafwer gjort och beredt mig ;
underwisa mig, att jag må lära din bud.

Jeb 10: 8. Ps. 119: 14.

74. De som dig frukta, de se mig, och
gläbja sig ; ty jag hoppas uppå din ord.

75. HERR, jag wet att dina domar äro
rette, och du hafwer troliga spått mig.

76. Din nåd ware min tröst, såsom i
dinom tjenare sofwa hafwer.

77. Låt mig wedersaras dina barmhertig-
het, att jag må lefwa ; ty jag hafwer luf-
t till din lag.

78. Ad! att de stolte måtte komma i
skam, som mig med lögn nebertryda ; men
jag talar om dina befallningar.

79. Ad! att de måtte hålla sig till mig,
som dig frukta, och länna din vittnesbörd.

Ps. 11: 4.

80. Mitt hjerta blifwe rättfinnigt i dinom
rättom, att jag icke på skam kommer.

81. Min själ trängtar efter dina saligh-
; jag hoppas uppå ditt ord.

1 Mos. 49: 18. Ef. 49: 6. Luc. 2: 25.

82. Min ögon trängta efter ditt ord, och
säga: När will du trösta mig? Ps. 6: 7.

83. Ty jag är såsom en lägel i röt ; dina
rätter förgäter jag icke.

84. Suru länge skall din tjenare lida?
När will du dom hålla öfwer mina fettä-
jare?

85. De stolte grafwa mig gropar, hwil-
intet äro efter din lag.

86. Dine bud äro alltsamman sanning ; de
förfälla mig med lögn, hjelp mig.

87. De hade fulltnär förgjort mig på jer-
dene ; men jag öfvergifwer icke dina be-
fallningar.

88. Wederwid mig genom dina nåd, att
jag må hålla dins muns vittnesbörd.

Ps. 40: 9.

89. HERR, ditt ord blifwer ewigertliga,
så wiidt som himmelen är.

90. Din sanning warar i ewighet ; du haf-
wer tillredt jordena, och hon blifwer stä-
bandes.

91. Det blifwer dagliga efter ditt ord : to
all ting måste tjena dig.

92. Om din lag icke hade min tröst warit,
så wore jag förgången i mitt elände.

93. Jag will aldrig förgåta dina befall-
ningar ; ty du wedergawit mig med dem.

94. Jag är din, hjelp mig ; ty jag sökt
dina befallningar.

Ps. 23: 2: 16. Rom. 14: 8. 1 Cor. 6: 20.

95. De ogudaktige walta uppå mig, att de
måga förgöra mig ; men jag aktar uppå din
wittnesbörd. Ps. 34: 21.

96. Jag hafwer på all ting en ända jett:
men ditt bud är waraktigt. Ef. 40: 7.

97. Suru hafwer jag din sag så lär: de
geliga talar jag derom.

98. Du gör mig med ditt bud wisare, än

mina fiender äro; ty det är ewinnerliga min flätt.

99. Jag är lärbare, än alle mine lärare; ty din vittnesbörd äro mitt tal.

100. Jag är förståndigare, än de gamle; ty jag håller dina befallningar.

101. Jag förtager minom fotom alla onda vägar, att jag må hålla din ord.

102. Jag witter icke ifrå dina rätter; ty du lärer mig.

103. Din ord äro minom mun sötare än hannog.

104. Ditt ord gör mig förståndigan; derföre hatar jag alla falska vägar.

105. Ditt ord är mina fötters lyfta, och ett ljus på minom wägon.

Ordf. 6: 23. 2 Petr. 1: 19.

106. Jag swär, och will hållat, att jag dina rättfärdighets rätter hålla will.

Reb. 10: 29.

107. Jag är swärliga plågad; GEDre, wederswid mig efter ditt ord.

108. Låt dig behaga, GEDre, mins muns wälwiljoga offer, och lär mig dina rätter.

109. Jag bär mina själ i mina händer alltid, och jag förgäter icke din lag.

110. De ogudaktige sätta mig snaror; men jag far icke will ifrå dina befallningar.

111. Din vittnesbörd äro mitt ewiga arf; ty de äro mins hjertas fröjd.

112. Jag böjer mitt hjerta till att göra efter dina rätter alltid och ewinnerliga.

113. Jag hatar de ofladiga andar, och älskar din lag.

114. Du äst mitt bestärm och stölb; jag hoppas uppå ditt ord.

115. Wisar ifrå mig, I onde; jag will hålla min Guds bud.

116. Uppehåll mig igenom ditt ord, att jag må lefwa; och låt mig icke på flani komma med mitt hopp.

Ps. 31: 2. Rom. 5: 4. 5.

117. Stärk mig, att jag må blifwa salig; så will jag alltid lust hafwa till dina rätter.

118. Du förtrampar alla dem som willo gå om dina rätter; ty deras bedrägeri är allstammans lögn.

119. Du bortkastar alla ogudaktiga på jordene som slagg; derföre älskar jag din vittnesbörd.

120. Jag fruktar mig för dig, så att mitt lött skälwer; och försträcker mig för dina rätter.

Ps. 2: 11. Psal. 2: 12.

121. Jag aktar uppå rätt och rättfärdighet; öfwer gif mig icke dem som mig öfwerwäld göra wilja.

122. Bestärma du din tjenare, och tröst honom, att de stolte icke göra mig öfwerwäld.

123. Mina ögon trängta efter dina salighet, och efter dine rättfärdighets ord.

124. Hanbla med dinom tjenare efter dina nåd; och lär mig dina rätter.

125. Jag är din tjenare; underwisa mig, att jag må känna din vittnesbörd.

Ps. 18: 1. 36: 1. 116: 16.

126. Det är tid, att GEDren gör der något till; de hafwa omintetgjort din lag.

127. Derföre älskar jag din bud, öfwer guld och öfwer fint guld.

128. Derföre håller jag rätt fram i alla dina befallningar; jag hatar allan falskan wäg.

Ps. 26: 5.

129. Underliga äro din vittnesbörd, derföre håller dem min själ.

Ps. 68: 36.

130. När ditt ord uppenbaradt warder, så fröjdar det, och gör de enfaldiga wisa.

Ps. 19: 8. 9. 2 Tim. 3: 15.

131. Jag öppnar min mun, och begärar din bud; ty mig längtar efter dem.

132. Wänd dig till mig, och war mig nådelig, såsom du plågar göra dem som ditt Namn älska.

133. Låt min gång wiss wara i din orbe, och låt ingen orätt öfwer mig råda.

Ps. 17: 5.

134. Förlös mig ifrå menniskors orätt; så will jag hålla dina befallningar.

135. Låt ditt ansigte lysa öfwer din tjenare, och lär mig dina rätter.

4 Ref. 6: 25. Ps. 80: 4. 8. 20.

136. Mine ögon sipa med watten, att man icke håller din lag.

137. GEDre, du äst rättfärdig, och rätt är ditt ord.

138. Du hafwer dina rättfärdighets vittnesbörd och sanningena härbeliga budit.

139. Jag hafwer när barmhert till döds, att mine owänner hafwa din ord förgäit.

Ps. 139: 21.

140. Ditt ord är wäl bepröfwadt, och din tjenare hafwer det färd.

Ps. 12: 7. 18: 31. Ordf. 30: 5.

141. Jag är ringa och föraktad; men jag förgäter icke dine befallningar.

142. Din rättfärdighet är en ewig rättfärdighet, och din lag är sanning.

143. Angest och nöd hafwa drabbat uppå mig; men jag hafwer lust till din bud.

144. Dins vittnesbörds rättfärdighet är ewig; underwisa mig, så lefwer jag.

145. Jag ropar af allo hjerta, bönhört mig, GEDre, att jag må hålla dina rättor.

146. Jag ropar till dig, hjälp mig, att jag må hålla din vittnesbörd.

147. Jag kommer bittida, och ropar; uppå ditt ord hoppas jag. Ps. 130: 6.

148. Jag wakar bittida upp, att jag må handla om din ord. Ps. 5: 4.

149. Hör mina röst efter dina nåde: GEDre, weberwid mig efter dina rättor.

150. Mine arge försöjlare wilja till mig, och äro långt ifrå din lag.

151. GEDre, du äst barbt när, och din bud äro allsamman sanning.

Ps. 19: 10. Ordsp. 8: 8.

152. Men jag wet det långt tillförene, att du din vittnesbörd ewinnerliga grundat hafwer.

153. Se uppå mitt elände, och fräls mig; hjälp mig ut; förty jag förgäter icke din lag.

154. Uträtta min sak, och förlosa mig; weberwid mig igenom ditt ord.

155. Saligheten är långt ifrå de ogubastiga; ty de äta intet dina rättor.

156. GEDre, din barmhertighet är stor; weberwid mig efter dina rättor.

157. Mine försöjlare och owänner äro många; men jag wiser icke ifrå din vittnesbörd.

158. Jag ser de författare, och det gör mig ondt, att de icke hålla din ord.

159. Si, jag älskar dina befallningar; GEDre, weberwid mig efter din nåd.

160. Ditt ord hafwer af begynnelsen warit sanning; alle dine rättfärdighets rättor wara ewinnerliga. Job. 17: 17.

161. Förstarna försöjla mig utan sak, och mitt hjerta fruktar sig för din ord.

162. Jag glädder mig öfwer din ord, såsom en den stort byte får.

163. Edgnene är jag häst, och stygges berwid, men din lag hafwer jag lär.

164. Jag lofwar dig sju resor om dagen, för dine rättfärdighets rättors skull.

165. Stor frid hafwa de som din lag älska, och de skola icke slappla. Ps. 37: 11, 31.

166. GEDre, jag wäntar efter din salighet, och gör efter din bud.

167. Min själ håller din vittnesbörd, och hafwer dem mycket lär.

168. Jag håller dina befallningar, och dina vittnesbörder; ty alle mine wägar äro för dig.

169. GEDre, låt min klagan för dig komma; underwisa mig efter ditt ord.

170. Låt mina bön komma för dig; fräls mig efter ditt ord.

171. Mine läppar skola lofwa, när du lära mig dina rättor.

172. Min tunga skall tala om ditt ord; och all din bud äro rätt.

173. Låt dina hand wara mig bistånd; ty jag hafwer utlorat dina befallningar.

174. GEDre, jag längtar efter din salighet, och hafwer lust till din lag.

175. Låt mina själ lefwa, att hon må lefwa dig, och dine rättor hjälpa mig.

176. Jag är såsom ett wilsfarande och bettappadt får; sök din tjenare; ty jag frögater icke din bud.

Es. 53: 6. Luc. 15: 4. Ps. 23: 1. Job. 10: 27.

120. Psalmen.

Emot sällsta tungor.

En wisa i högre choren. Jag ropar till GEDren i mine nöd, och han bönhört mig.

2. GEDre, fräls mina själ ifrå lögnaktiga munnar, och ifrå falska tungor.

1 Sam. 24: 10. Ps. 12.

3. Swad kan den falska tungan göra dig: Och swad kan hon uträtta! Jac. 3: 5, 6.

4. Hon är såsom ens wäldigs skarpe pilar, såsom eld i enebärsträ.

Ps. 11: 2. 57: 5. 59: 6.

5. We mig, att jag en främling är islant Mesek; jag måste gå islant Sedars hyrder.

6. Det warde mine själ långt att bo när dem, som friden hata.

7. Jag håller frid; men när jag talar, li taga de till att örliga.

121. Psalmen.

Guds wälsamna beskydd.

En wisa i högre choren. Jag lyfter min ägon upp till bergen, ifrå hwilkom mig hjälp kommer. Ps. 121.

2. Min hjälp kommer ifrå GEDren, den himmel och jord gjort hafwer.

2 Sbr. 20: 12. Ps. 124: 2.

3. Han skall icke låta din fot slinta; och den dig bewarar, han sofwer icke. Ps. 127: 1.

4. Si, den som Israel bewarar, han är icke sömnig eller swera.

5. GEDren bewarar dig; GEDren är din flykt öfwer dina högra hand; Ps. 91: 4.

6. Att solen icke skall slaba dig om dagen, eller månen om natten.

7. GEDren beware dig för allt ondt; han beware dina själ.

8. HERRen beware din utgång och ingång, ifrå nu och i ewighet.

122. Psalmen.

Psaltaren öfwer Guds församling.

En wisa Davids i högre choren. Jag glädes i det mig jagdt är, att wi skole gå in uti HERRans hus;

2 Sam. 6: 14. 1 Chr. 13: 15, 16 cap.

2. Och att wåre fötter skola stå i dinom portom, Jerusalem. Ps. 42: 3. 84: 3.

3. Jerusalem är byggt, att det skall wara en stad, der man tillfammanfomma skall;

2 Chr. 6: 6.

4. Dit slågterna uppgå skola, nämliga HERRans slägter, till att prebisa Israels felle, till att tada HERRans Namne.

2 Chr. 31: 4. 35: 3.

5. Ty der äro satte skolor till boms, Davids hus skolor. 2 Chr. 17: 7, x. 19: 8.

6. Önsker Jerusalem lydo; dem gånge wäl, som dig älska.

7. Frid war innan dina murar, och lyda i dina palats.

8. Gör mina bröders och fränders skull will jag dig frib önska.

9. Gör HERRans wår Guds hus skull will jag ditt bästa söla.

123. Psalmen.

Om beskydd emot författ.

En wisa i högre choren. Jag lyfter min ägon upp till dig, du som i himmelen sitter. Ps. 3: 5.

2. Si, såsom tjenarens ägon uppdå deras berrars händer se; såsom tjenarinones ägon uppdå sine frues händer; alltså se wår ägon uppdå HERRan wår Gud, tillbedh han öf nådelig warber.

3. War öf nådelig, HERRe, war öf nådelig; ty wi äre fast fulle med författelse.

4. Fast full är wår själ af de stoltas begabberi, och de högfärdigas författelse. Job 12: 4, 5.

124. Psalmen.

Ladgåelse för dånad emot fiendar.

En wisa Davids i högre choren. Om HERRen ide med öf wore; så säge Israel; Rom. 8: 31.

2. Om HERRen ide med öf wore, när menniskorna sig emot öf sätta,

3. Så uppsoulge de öf lefwande, då deras wrede sig öfwer öf förgrymmar;

4. Så förbränkte öf watten; strömmar ginge öfwer wåra själar;

5. Watten ginge allt för högt öfwer wåra själar.

6. Lofwad ware HERRen, att han ide gifwer öf till roff uti deras tänder.

7. Wår själ är unblommen, såsom en fogel ens foglafångares snaro; snaran är söndergånge, och wi äre löse. Ords. 6: 5.

8. Wår hjelp står i HERRans Namn, den himmel och jord gjort hafwer. Ps. 121: 2.

125. Psalmen.

Rätt hopp och wrångdets lön.

En wisa i högre choren. De som hoppas uppdå HERRan, de skola ide falla, utan ewinnerliga blifwa, såsom det berget Zion. Matt. 7: 24. 16: 18.

2. Omkring Jerusalem äro berg; och HERRen är omkring sitt folk, ifrå nu och i ewighet.

3. Ty de ogubtigas spira skall ide blifwa öfwer de rättfärdigas hop; på det de rättfärdige ide skola uträda sina hand till orättfärdighet. Ef. 14: 5.

4. HERRe, gör wäl wid dem som gode och fromhjertade äro.

5. Men de som afwisa uppdå deras wrånga wägar, dem skall HERRen bortdrifwa med de ogerningsmän. Men frib ware öfwer Israel. Ps. 128: 6. Gal. 6: 16.

126. Psalmen.

Israels sorg wänd i glädje.

En wisa i högre choren. När HERRen Zions fångar löfandes warber, så skole wi warba såsom drömmande.

2. Då skall wår mun full med löje warba, och wår tunga full med fröjd; då skall man säga ibland Hedningarna: HERRen hafwer gjort stor ting med dem.

Job 8: 21. 5 Mos. 4: 34.

3. HERRen hafwer gjort stor ting med öf; beß äre wi glade. Neh. 1: 5. 2: 1.

4. HERRe, wänd wårt fångelse, såsom du be strömmar söderut uttortat hafwer.

Ef. 43: 14, 16. 2 Mos. 14: 1, x.

Job. 3: 1, x. Ef. 51: 9, 10, 11.

5. De som med tårar så, skola med glädje uppfåra.

6. De gå åstas och gråta, och bära ut äbla såd; och komma med glädje, och bära sina lärswar. Ef. 35: 10.

127. Psalmen.

Häsfång arbetas utan Guds nåd.

En wisa Salomos, i högre choren. Om HERRen ide bygger huset, så arbeta de

16. De hafwa mun, och tala intet; de hafwa ägon; och se intet.

17. De hafwa öron, och höra intet, och ingen ande är i deras mun.

18. De som sådana göra, äro lika så; alle de som hoppas på dem.

19. Israels hus lofwe HERAN; lofwer HERAN, I af Aarons hus. Ps. 118: 2, 3, 4.

20. I af Levi hus, lofwer HERAN; I som frukten HERAN, lofwer HERAN.

21. Lofwad ware HERAN af Zion, den i Jerusalem bor. Sallesuja. Es. 31: 9.

136. Psalmen.

Guds nådewert prisas.

Tader HERANOM, ty han är god; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

1 Ghr. 16: 34. Ps. 103: 1. 107: 1. 118: 1.

2. Tader alla gubars Gubi; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

5 Mos. 10: 17. 1 Cor. 8: 5, 6.

3. Tader alla herrars HERA; ty hans gubbhet warar ewinnerliga. 1 Tim. 6: 16.

4. Den stor under gör allena; ty hans gubbhet warar ewinnerliga. Ps. 77: 15.

5. Den himlarna skidliga gjort hafwer; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

6. Den jordena på watten utsträckt hafwer; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

1 Mos. 1: 9, 20.

Ps. 104: 5. Jer. 10: 12. 51: 15.

7. Den stor ljus gjort hafwer; ty hans gubbhet warar ewinnerliga. 1 Mos. 1: 14.

8. Solena till att förestå bagenom; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

9. Månan och stjernorna till att förestå nattena; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

10. Den Egypten slog på deras försköddingar; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

2 Mos. 12: 29, 30.

11. Och utförde Israel ifrå dem; ty hans gubbhet warar ewinnerliga. 2 Mos. 12: 37.

12. Med wälbiga hand och uträckt arm; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

5 Mos. 4: 34.

13. Den röda hafwet skifte i två delar; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

2 Mos. 14: 21, 22.

14. Och lät Israel derigenom gå; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

15. Den Pharao och hans här i röda hafwet störte; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

2 Mos. 14: 27.

16. Den sitt folk förde genom öknena; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

17. Den stora Konungar slog; ty hans gubbhet warar ewinnerliga;

18. Och drap mäktiga Konungar; ty hans gubbhet warar ewinnerliga;

19. Sihon, de Amoreers Konung; ty hans gubbhet warar ewinnerliga;

4 Mos. 21: 21. 5 Mos. 2: 32, 33.

20. Och Og, Konungen i Basan; ty hans gubbhet warar ewinnerliga. 5 Mos. 2: 1, 2.

21. Och gaf deras land till arfs; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

Jos. 12: 7. Ps. 135: 12.

22. Till arfs sinom tjenare Israel; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

23. Ty han tänkte på oss, då wi undertryckte woro; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

24. Och förlofode oss ifrå våra fiender; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

25. Den allo lötte mat gifwer; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

Ps. 104: 14, 27. 145: 15.

26. Tader Gubi af himmelen; ty hans gubbhet warar ewinnerliga.

137. Psalmen.

De sångas gråt i Babel.

Wid de älfwer i Babel såte wi och gret. då wi på Zion tänkte.

2. Wåra harpor hängde wi på pilträ, jem der äro.

3. Ty der bado de oss sjunga, som oss sångna höllo, och i wår gråt glade wara: Sjunger oss ena af Zions wisor.

4. Huru skulle wi sjunga HERANS wies: främmande land?

5. Om jag förgäter dig, Jerusalem, så warde min högra hand förgäten.

6. Min tunga låde wid min gopp, om jag icke tänker uppå dig; om jag icke låter Jerusalem min högsta glädje wara.

7. HERRE, mins uppå Edoms barn, på Jerusalems dag; de der säga: Slår ned, slår ned i grund. Jer. 49: 12. Hag. 4: 21, 22.

Ps. 25: 12. 35: 2. Obad. v. 11, 12.

8. Du förstörda dotter Babel, skall är den dig webergäller, såsom du oss gjort hafwer.

Upp. 18: 16. Jer. 50: 29.

9. Skall är den, som dina unga barn tager, och slår dem emot sten.

Es. 13: 17.

138. Psalmen.

Tadlagelse för Guds ord och nåd.

Davids. Jag tadar dig af allo hjerta inför gudarna will jag lofsjunga dig.

2. Jag vill tillbedja emot ditt helga tempel, och tacka dina Namn för dina godhet och trohet; ty du hafwer gjort ditt Namn härligt öfwer all ting, genom ditt ord.

Ps. 5: 8.

3. När jag åkallar dig, så bönhör mig, och gif mine själ stora kraft.

Ps. 86: 16.

4. GEDre, alle Konungar på jorden tacka dig, att de höra dina muns ord;

Ps. 47: 10. 68: 30. 102: 16, 23.

5. Och sjunga på GEDrans wägom, att GEDrans ära stor är.

Ps. 147: 5.

6. Ty GEDren är hög, och ser uppå det nedriga, och känner de högmögiga fjerran.

Ps. 113: 5, 6. Luc. 1: 48, 52. 14: 11.

7. Om jag mißt i ångest wandrar, så waderwider du mig, och rädder dina hand öfwer mina fiendars wrede; och hjälper mig med dine högra hand.

Ps. 7: 7.

8. GEDren skall göra der en ända uppå för mina skuld; GEDre, din godhet är ewig; förlåt dock icke dina händers werk.

Ps. 67: 3.

139. Psalmen.

Guds försyn, magt, närwarelse.

En Psalm Davids, till att föresjunga. GEDre, du utransafar mig, och känner mig.

Ps. 17: 3.

2. Ehwad jag sitter eller uppstår, wettst du det; du förstår mina tankar fjerran.

3. Ehwad jag går, eller ligger, så äst du omkring mig, och ser alla mina wägar.

Job 34: 21, 22. Job. 21: 17. Ebr. 4: 13.

4. Ty si, det är intet ord på mine tungo, det du, GEDre, icke allt wettst.

Job 42: 2.

5. Du skaffar hwad jag både förr och efter gör, och håller dina hand öfwer mig.

6. Sådana kunskap är mig för underlig, och för hög; jag kan icke begripa.

Ps. 147: 5. Es. 40: 28.

7. Hwärt skall jag gå för dinom anda? Och hwärt skall jag fly för ditt ansigte?

8. Före jag upp i himmelen, så äst du der. Biddade jag åt mig i helwete, si, så äst du och der.

Job 22: 12. 26: 6. Am. 9: 2.

9. Toge jag morgonrodnans wingar, och bleswe uttrefst i hafwet,

10. Så skulle dock din hand der föra mig, och din högra hand hålla mig.

11. Om jag sade: Mörker må betäcka mig, så måste natten öf wara ljus omkring mig.

12. Ty och mörkret är icke mörkt när dig, och natten lyser såsom dagen; mörkret är såsom ljuset.

Zac. 1: 17.

13. Du hafwer mina njurar i dine magt; du wäst öfwer mig i moderlifwet.

14. Jag tackar dig derföre, att jag underliga gjord är. Underlig äro din werk, och det bestannar min själ wäl.

Job 10: 8, 10.

15. Mine ben woro dig intet förbolde, då jag uti det hemliga gjord war; då jag slapad waridt nedre i jordene.

16. Din ögon sågo mig, då jag ännu oberedd war; och alla dagar woro uti dine bostrefne, de ännu warba skulle, och ingen af dem kommen war.

Job 14: 6. Ps. 37: 18.

17. Men huru kostelige äro för mig, Gud, dine tantar! O! huru stort är deras tal!

18. Skulle jag rätna dem, så worde de flere än sanden. När jag uppmärksnar, är jag ändå när dig.

19. Ad! Gud, att du dräpe de ogudaktiga, och de blodgirige ifrå mig wila måste.

20. Ty de tala om dig försmädeliga, och dine omänner upphäfwa sig utan sak.

21. Jag hatar ju, GEDre, de som dig hata, och mig förtrefter om dem, att de sig emot dig sätta.

Ps. 119: 136, 139.

22. Jag hatar dem med rätt allwar; derföre äro de mig hättle.

Lupp. 3: 16.

23. Utransafa mig, Gud, och så weta mitt hjerta. Bepröfwa mig, och förnim, huru jag menar det.

Ps. 26: 2. 86: 12.

24. Och se till, om jag på enom ondom wäg är, och led mig på den ewiga wägen.

140. Psalmen.

Emot hemliga och uppenbara skenbar.

En Psalm Davids, till att föresjunga.

2. Fräls mig, GEDre, ifrå onda mennistor; bewara mig för wrångwisa män;

3. De der ondt tänka i sin hjerta, och dagliga komma brlig åstad.

4. De wäfsa sina tungo såsom en orm; buggormaförgift är under deras läppar.

Sela. Ps. 55: 22. 57: 6. 64: 4. Rom. 3: 13.

5. Bewara mig, GEDre, för de ogudaktigas hand. Bewara mig för wrångwisa mennistor, de der tänka till att omslöta min gång.

6. De högfärdige sätta mig snaror, och utsträcka mig rep till nät, och gilbra för mig wid wägen. Sela.

Jer. 18: 22.

7. Men jag säger till GEDren: Du äst min Gud; GEDre, förnim mine böns röst.

8. GEDre, GEDre, min starka hjälp; du bestärmar mitt huswud i stridsidenom.

9. GEDre, låt icke dem ogudaktiga sitt begär; styrl icke hans onda wilja; de måtte högmobas deras. Sela.

20. GEDren bewarar alla de honom älska, och skall förgöra alla ogudaktiga.

21. Min mun skall säga GEDrans lof; allt lött lofwe hans helga Namn alltid, och förutan ända!

146. Psalmen.

Trösta på Gud, ej på menniskor.

Galleluja. Lofwa GEDran, min själ.

2. Jag vill lofwa GEDran, så länge jag lefwer, och lofsjunga minom Gud, så länge jag här är.

Ps. 34: 2. 104: 33. 145: 2.

3. Förädler eber icke uppå Förstar; de äro menniskor, de tunna intet hjälpa.

Ps. 62: 10. 118: 8. Jer. 17: 5.

4. Ty menniskones ande måste sin väg, och hon måste åter till jord warda; då äro förtappade alle hennes anslag.

1 Mos. 3: 19. Pred. 12: 7.

5. Säll är den, hwilens hjelp Jacobs Gud är; hwilens hopp på GEDran hans Gud står;

Jer. 17: 7, 8.

6. Den himmelen, jordena, hafwer och allt det derinne är, gjort hafwer; den tro håller ewinnerliga;

Ap. G. 14: 15. Upp. 14: 7.

7. Den rätt skaffar dem som wäld lida; den de hungroga spisar. GEDren löser de fångna.

8. GEDren gör de blinda seende; GEDren upprättar de som neberslagne äro; GEDren älskar de rättfärdiga.

Ps. 147: 6.

9. GEDren bewarar de framlingar och faderlösa, och uppehåller enfora, och tillbakawänder de ogudaktigas väg.

Ps. 68: 6.

10. GEDren är Konung ewinnerliga, din Gud, Zion, förutan ända. Galleluja.

2 Mos. 15: 18. Ps. 145: 13.

147. Psalmen.

Ladsägelse för Guds ord, försorg, nåd.

Lofwer GEDran; ty att lofwa vår Gud är en löstelig ting; det lofwet är lustigt och dägelligt.

Ps. 92: 2.

2. GEDren bygger Jerusalem, och sammanhemtar de fördrefna i Israel.

5 Mos. 30: 4.

3. Han helar dem som ett förkroadt hjerta hafwa, och förbinde deras sveda.

Ps. 34: 19. 51: 19. 103: 3. Ef. 61: 1.

4. Han räknar stjernorna, och nämner dem alla wid namn.

Ef. 40: 26.

5. Vår GEDre är stor, och stor är hans magt; och det är obegripeligt, huru han regetar.

Ps. 139: 6.

6. GEDren upprättar de elända, och står de ogudaktiga till jordena.

Ps. 146: 8. Luc. 1: 32.

7. Sjunger till skiftes GEDranom med tadsägelse, och lofwer vår Gud med harpe;

8. Den himmelen med stjär betäder, och gifwer regn på jordena; den gräs på tungen växer låter;

Ps. 104: 14. Ap. G. 14: 17.

9. Den bostapenom sitt foder gifwer; den unga korpomen, som ropa till honom.

Job 39: 3. Matt. 6: 26. Luc. 12: 24.

10. Han hafwer inga lust till häfars starkhet; icke heller behag till någons mans ben.

Ps. 33: 17.

11. GEDren hafwer behag till dem som frukta honom; dem som uppå hans godhet hoppas.

12. Prisa, Jerusalem, GEDran; lofwa, Zion, din Gud.

13. Ty han gör bommarna fasta för dina portar, och wälsignar din barn i dig.

14. Han skaffar dinom gränslom frid, och mättar dig med bästa hwete.

15. Han sänder sitt tal uppå jordena: hans ord löper snarliga.

16. Han gifwer snö såsom ull; han strör rimfrost såsom asfo.

Job 37: 5.

17. Han kastar sitt bagel såsom betar. Skolan blifwa för hans frost?

18. Han säger, så försmälter det; han låter sitt wäder blåsa, så töar det upp.

19. Han kungör Jacob sitt ord, Israel sina seder och rätter.

20. Så gör han ingom Bedningom; ej heller låter dem weta sina rätter. Galleluja.

5 Mos. 4: 7, 8.

148. Psalmen.

All kreatur lofwa GEDran.

Galleluja. Lofwer, I himlar, GEDran; lofwer honom i höjdene.

Luc. 2: 14.

2. Lofwer honom, alle hans Änglar; lofwer honom, all hans här.

Ps. 103: 21. Luc. 2: 13.

3. Lofwer honom, sol och måne; lofwer honom, alle stinande stjernor.

4. Lofwer honom, I himlar, allt omkring, och de watten, som omwan himmelen äro.

1 Mos. 1: 7.

5. De skola lofwa GEDrans Namn; i han bjuder, så warder det skapadt.

Ps. 33: 6, 9.

6. Han håller dem alltid och ewinnerliga; han skidar dem, att de icke annorlunda gä måste.

Job 14: 5. Jer. 33: 22.

7. Lofwer HERAN på jordene; I hwal-
fiskar och all djup; Jer. 31: 35.
8. Eld, hagel, snö och dimba, stormväder,
de hans ord uträtta; Job 37: 12.
9. Berg, och alle högar; fruktsam trä, och
alle cedrer;
10. Djur och all fånad; krypande djur,
och foglar.
11. I Konungar på jordene, och all föll;
förstar, och alle domare på jordene;
12. Ynglingar och jungfrur; de gamle
med de unga;
13. Stolen lofwa HERANS Namn; ty
hans Namn allena är högt; hans lof går
så widt som himmel och jord är.

Ordspr. 18: 10. Ef. 12: 4.

14. Och han upphöjer fins folks horn; alle
hans helige skola lofwa, Israels barn, det folk
som honom tjänar. Halleluja. Ps. 132: 17.

149. Psalmen.

Lofsägelse för Evangelii lära.

Halleluja. Sjunger HERANOM en ny
wisjo; de heligas församling skall lofwa
honom. Ps. 96: 1.

2. Israel glädje sig af den honom gjort
hafwer; Zions barn ware glade öfwer sin
Konung. Ps. 100: 3.

3. De skola lofwa hans Namn i dans; med
trummor och harpor skola de spela honom.

2 Sam. 6: 14. Ps. 87: 7.

2 Ros. 15: 20. Ps. 68: 26. 81: 3. 4.

4. Ty HERAN hafwer ett behag till sitt
folk; han hjälper den elända härliga.

5. De helige skola gläde wara, och prisa,
och lofwa i deras säng;

6. Deras mun skall upphöja Gud; och
skola hafwa starkt swär i sina händer;

Eps. 6: 17. Ebr. 4: 12. Upp. 1: 16.

7. Att de skola hämnas ibland Hedningar-
na, och straffa ibland folken;

8. Till att binda deras Konungar med
ledjor, och deras ädlingar med jernfjettrar;

Matth. 18: 18. Ef. 41: 15. Rich. 4: 13.

9. Att de skola göra dem den rätt, derom
strifwet står: Denna ärona skola alle hans
heliga hafwa. Halleluja.

150. Psalmen.

Förmaning till Guds lof.

Halleluja. Lofwer Gud i hans helgedom;
lofwer honom uti hans magts sätte.

Ef. 6: 3.

2. Lofwer honom i hans dräpeliga gernin-
gar; lofwer honom i hans stora härlighet.

3. Lofwer honom med basuner; lofwer
honom med psaltare och harpor.

4. Lofwer honom med trummor och danser;
lofwer honom med stränder och pipor.

2 Ros. 15: 20. 1 Sam. 18: 6. Ps. 68: 26. 149: 3.

5. Lofwer honom med klara cymbaler; lof-
wer honom med wälslingande cymbaler.

6. Allt det anda hafwer lofwe HERAN.
Halleluja. Upp. 5: 13, &c.

Ände på Psaltaren.

Salomos Ordspråk.

1. Capitlet.

Wisebets sälla. Dårars straff.

Detta är Salomos Ordspråk, Davids sons,
Israels Konungs;

2. Till att deras lära wisshet och tuft;

3. Förstånd, kloshet, rättfärdighet, dom och
fromhet; Ordspr. 14: 15.

4. Att de såkunnige måga warda wise, och
de ynglingar förnuftige och försigtige.

5. Den der wis är, han hörer till, och för-
bättrar sig; och den der förståndig är, han
tager wid råd;

6. Att han skall förstå ordspråk, och deras
mytbefse; de wijas läro, och deras gåtor.

7. HERANS fruktan är begynnelsen till att
lära; de galna förakta wisshet och tuftan.

Job 28: 28. Ps. 111: 10. Ordspr. 9: 10.

8. Min son, hör dins faders tuktan, och
förslåt icke dine moders bud;

Ordspr. 6: 20. 19: 20.

9. Ty detta är dina hufwude en stön pry-
ning, och en ledja om din hals.

Ordspr. 4: 9. 25: 12.

10. Min son, om skallar locka dig, så följ
icke;

Ordspr. 16: 29.

11. Om de säga: Gad med oss, wi wilje
walka efter blod, och gildra för den ostyldi-
ga utan sal;

12. Wi wilje dem uppsluta lefwande, såsom

3. Bind dem på din finger, strif dem på
dina hjertas tasslo. 2 Mos. 13: 16.

5 Mos. 6: 8. 11: 18. Ordsp. 3: 3.

4. Säg till wisshetena: Du äst min syster,
och falla klosthetena dina fränko;

5. Att du bewarad warber för en främ-
manbe qwinno, för ens annars, som slät
ord gifwer. Ordsp. 2: 16. 5: 3.

6. Ty i fensfret på mitt hus såg jag ut
genom gassret;

7. Och såg ibland de sätunniga, och wardt
warfe ibland barn en galen yngling.

8. Den gick på gatone utmed ett hörn, och
trädde in uppå wägen åt hennes hus;

Ordsp. 5: 8.

9. I stymningene, om aftonen af dagenom,
då det natt wardt, och mörkt war;

Jos. 3: 20.

10. Och si, der mötte honom en qwinna, i
flötklädnad, listig;

11. Wilsfinnad och ofstyrg, så att hennes
fötter icke kunde blifwa i sitt hus;

12. Nu är hon ute, nu på gatone, och
waktar wid all hörn.

13. Hon tog honom fatt, och lyfte honom
utan stam, och sade till honom:

14. Jag hafwer i dag betalat tackoffer för
mig, och mitt löfte. 3 Mos. 7: 15. 16.

15. Derföre är jag utgången till att möta
dig, till att söka ditt ansigte bittida, och haf-
wer funnit dig.

16. Jag hafwer stönlige tillpyntat min
fång, med brotet kaden utur Egypten;

17. Jag hafwer bestänt min sängelammar
med myrrham, aloes och lanel.

18. Kom, låt oss bota allt intill morgonen,
och låt oss älslog söta.

19. Ty mannen är icke hemma; han är
bortfaren långwäga.

20. Han hafwer tagit penningasäcken med
sig; han skall först hemkomma till högtids-
dagen.

21. Hon talade för honom med mång ord,
och fick honom in med sin släta mun.

22. Han går straxt in med henne, såsom en
ore till att slagtas ledd warber, och såsom
till en sjetter, der man de bärar med
nåpser;

23. Tillbeck hon med enom pil stuter ho-
nom igenom lefrena, och såsom en fogel styn-
bar sig till snarona, och wet icke att det gäl-
ler honom om lifwet. Ordsp. 5: 4.

24. Så hörer mig nu, min barn, och mär-
ter uppå mins muns tal.

25. Låt ditt hjerta icke wila in uppå hennes

wäg, och låt icke förföra dig in uppå hennes
stigar.

26. Ty hon hafwer många fargat och ill,
och allehanda mäktige äro dräpne af henne.

27. Hennes hus äro belwetes wägar, der
man nederfar uti dödsens kammar.

Ordsp. 2: 18. 5: 5. 3: 1.

8. Capitlet.

Guds son är rätta wissheten.

Ropar icke wissheten, och klostheten låter sig
höra? Ordsp. 1: 20. x.

2. Uppenbara på wägen, och på strä-
mar står hon;

3. Wid stadsportarna, der man ingår, re-
par hon;

4. O! I män, jag ropar till eder; och
ropar till folket. Ps. 49: 2.

5. After, I oförnuftige, uppå wisshet, och
I bärar, lägger det på hjertat.

6. Hörer, ty jag will tala det märkeliga
är, och lära det rätt är.

7. Ty min mun skall tala sanningen, och
mina läppar stola hata det ogubastigt är.

Ps. 45: 4.

8. All mins muns tal är rätt; der är intet
wranget eller falskt inne; Ps. 119: 151. 100.

9. De äro all stam dem som förstå dem, och
rätt dem som wilja anamma dem.

10. Tager wid min tustan hedsre än si-
wer, och after lärdom högre än löfelig-
guld. Jos. 28: 15. Ordsp. 3: 14. 15. 16: 16.

11. Ty wisshet är bättre än perlor, och allt
det man önska må kan intet lifnas henne.

12. Jag, wisshet, bor när klosthetene, och
jag kan gifwa god råd.

13. HEDrans fruktan hatar det arga, bög-
färd, bögmob och ondans wäg; och jag tar
icke liba en wranngan mun.

14. Mitt är både råd och båd; jag hafwer
förstånd och magt;

15. Genom mig regera Konungarna, och
rådherrarna stadsa rättshet. Dan. 2: 21.

16. Genom mig råda Förstarna, regent
och alle domare på jordene.

17. Jag älskar dem som mig älska; och de
som mig bittida söla, de finna mig.

Jos. 14: 24.

18. Rikebom och ära är när mig, wä-
stigt guds och rättfärdighet. Ordsp. 3: 18.

19. Min frukt är bättre än guld och sil-
guld, och min tillbrägt bättre än mör-
silfwer.

20. Jag wandrar på rätta wägen, på be-
sens stigar;

21. Att jag skall väl besörja dem som mig älska, och uppfylla deras önskor.

22. Guds Herren hafwer haft mig i sina wägaras begynnelse; förr hans gerningar war jag.

23. Jag är insatt af ewighet, af begynnelsen, förr jordena.

24. Då djupen ännu intet woro, då war jag allarebo berebb; då flödena icke ännu runno med watten.

25. Förr än bergen grundad woro, förr än högarna, war jag berebb.

Job 15: 7. Ps. 65: 7.

26. Han hade icke ännu gjort jordena, och hwad derpå är, eller jordens berg.

27. Då han berebbe himmelen, war jag der; då han fattade djupen med sitt mål;

28. Då han befäste stjärnorna öfwan till; då han befäste djupens källor;

29. Då han satte hafwena sitt mål, och wattenena, att de icke skulle gå öfwer sina befästring; då han lade jordens grund;

Job 35: 10, 11.

Ps. 104: 9. Jer. 5: 22. Ps. 24: 2.

30. Då war jag werlandes med honom, och hade mina lust dagliga, och spelade för honom alltid;

31. Och spelade på hans jords krets, och min lust war med menniskors barn.

32. Så hörer mig nu, min barn; salige äro de som min wäg bebålla.

33. Hörer tultan, och warer wise, och låter icke fara benne.

34. Säll är den menniska, som mig hörer, så att han walar wid mina dörr dagliga, att han waktar wid min dörrträ.

35. Den mig finner, han finner lifwet, och skall få behag af Guds Herrens.

Orsbp. 3: 16. 1 Job. 5: 11, 12.

36. Men den som syndar emot mig, han Rabat sina själ; alle de mig hata, de älska böden.

9. Capitlet.

Wisehetens tultan. Dårslaps fel.

Wiseheten byggde sitt hus, och högg sin pelare;

2. Och slagade sin bostad, stänkte sitt win, och tillredde sitt bord;

3. Och sånde sina tjenarinnor ut, till att bjuda upp på stadsens palats;

4. Den såkunnig är, han komme hit; och till de dårar sade hon:

5. Kommer, äter af mitt bröd, och dricker af winet, som jag stänker; Luc. 14: 15.

6. Öfwer gifwer det galna wäsendet, så fän I lefwa; och går på förståndens wäg.

7. Swißen som tuktar bespottaren, han får skam igen; och den som straffar en ogudaktigan, han warber försmädad. Matth. 7: 6.

8. Straffa bespottaren intet, att han icke hatar dig; straffa den wise, han skall älska dig. Orsbp. 23: 9. 28: 23.

9. Gif dem wise, så skall han ännu wijare warba; låg den rättfärdiga, så wägr han till i lärdom. Matth. 13: 12.

10. Wisehetens begynnelse är Guds Herrens fruktan, och förstånd lærer hwad heligt är;

Job 28: 26. Ps. 111: 10. Orsbp. 1: 7.

11. Ly igenom mig skola dine dagar många warba, och dina lifs år dig flere warba.

Orsbp. 3: 16. 8: 35.

12. Äst du wis, så äst du dig wis; äst du en bespottare, så måste du umgälla det allena.

13. Men en galen ofstabig qwinna, full med squaller, och säwitst; Orsbp. 7: 11.

14. Sitter i sine hus dörr, på en stol, högt uppe i stadenom;

15. Till att bjuda alla de der fram om gå, och rätteliga wandra på sinom wagoni;

16. Den der såkunnig är han lömme hit. Och till de dårar säger hon:

17. Stulet watten är sött, och fördoft bröd är lustigt.

18. Men han wet icke, att der äro de både, och hennes gäster uti djupa helwetet.

Orsbp. 2: 18. 7: 27.

10. Capitlet.

Dele äro Salomos ordspråk.

En wis son är sine faders glädje; men en galen son är sine moders grämsse.

Orsbp. 15: 20. 17: 21, 25. 23: 24, 25. 29: 3.

2. Drätt guds hjälper intet; men rättfärdighet friar ifrå böden. Orsbp. 11: 4.

3. Guds Herren låter icke de rättfärdigas själar hunger lida; men han omsörter de ogudaktigas arghet.

4. En lat hand gör fattigan; men en idog hand gör rikan.

Orsbp. 12: 24, 27. 13: 4. 19: 15. 20: 13.

5. Den som förklarar om sommaren, han är klok; men den som i andene sofwer, han kommer på skam.

6. Wälsignelse är öfwer dens rättfärdigas hufvud; men de ogudaktigas mun skall deras wränghet öfwerfalla.

7. De rättfärdigas äminnelse blifwer uti

wälsignelse; men de ogudaktigas namn skall förgåes. **Ps. 37: 9, 22, 23, 38.**

8. Den af hjertat wis är, han anammar kuben; men den en galen mun hafwer, han warder slagen.

9. Den der ostraffeliga lefwer, han lefwer säkert; men den der wrång är på sina wägar, han skall uppenbar warða.

10. Den der wintar med ägonen, han kommer wedermödo åstad; och den en galen mun hafwer, han warder slagen.

Ordsb. 6: 13, 16: 30.

11. Dens rättfärdigas mun är en lefwandens sälla; men de ogudaktigas mun skall deras wrånghet öfwerfalla.

12. Hat uppväder tråto; men kärlek öfwerstyler all öfwerträdelse.

Ordsb. 17: 9. 1 Pet. 4: 8.

13. Uti de förståndigas läppar finner man wisheit; men till ens bärars rygg hörer ris.

Ordsb. 19: 20. 2: 30, 26: 3.

14. De wise bewara lärdom; men de bärars mun är hardt när försträckelse.

Ordsb. 12: 23.

15. Dens rikas gods är hans saste stad; men fattigdom gör de fattiga blödigå.

Ordsb. 18: 11.

16. Den rättfärdige arbetar till lifwet; men den ogudaktige brular sina tillbrägt till spud.

17. Sälla tustan är wägen till lifwet; men den som bortkastar straff, han far wiål.

18. Fälske munnar styta hat, och den der baktalar, han är en bäre.

19. Der mång ord äro, der är icke synden borto; men den sina läppar håller, han är klof.

20. Dens rättfärdigas tunga är kosteligit silfwer; men de ogudaktigas hjerta är intet.

21. Dens rättfärdigas läppar föda många; men de galne stola dö uti deras galenslap.

22. Guds wälsignelse gör rikan utan måbo.

23. En bäre bedrifwer det ondt är, och gör sig der ett löje af; men den man är wis, som tager der wara uppå.

Ordsb. 12: 12. 15: 21.

24. Swad den ogudaktige fruktar, det medersars honom; och swad de rättfärdige begära, det warder dem gifwet.

25. Den ogudaktige är såsom ett wäder, det framom går, och är icke mer till; men den rättfärdige består ewigliga. **Ps. 37: 36.**

26. Såsom ättila gör ondt tandomen, och

rät ägomen, så gör en försummelig det ondt, som sända honom.

27. Guds fruktan förmerar dagarna; men de ogudaktigas är warða förfortat.

Ps. 55: 4.

28. Dens rättfärdigas wäntan skall höj warða; men de ogudaktigas hopp skall tappadt warða. **Ps. 112: 10. Ordsb. 11: 7.**

29. Guds wäg är dens frommas tröst; men de ogerningsmän äro blödigå.

30. Den rättfärdige warder aldrig nedslagen; men de ogudaktige stola icke blifwa i laubena. **Ordsb. 2: 22. 14: 1.**

31. Dens rättfärdigas mun bär fram wisheit; men de wrångas mun skall utred blifwa.

32. Dens rättfärdigas läppar lära belsam ting; men de ogudaktigas mun är wrång.

11. Capitlet.

Fälsk wäg är Guds namn en styggd; men en full wigt är honom behagelig.

3 Mos. 19: 35. 2.

5 Mos. 25: 13, 14, 15. **Ordsb. 16: 11, 20: 10. 2.**

2. Der stolthet är, der är också förtalhet; men wisheit är när de ödmjula.

Ordsb. 16: 18. 15: 1.

3. Öfholbighet skall leda de fromma: men ondskan skall försöra de förtaktare.

4. Gods hjälper intet på wredens dag; men rättfärdighet frälsar ifrån döden.

Ordsb. 10: 2. Ps. 7: 1.

5. Dens frommas rättfärdighet gör baret wäg rätan; men den ogudaktige skall falla genom sitt ogudaktiga wäsenbe.

6. De frommas rättfärdighet skall frä dem; men de förtaktare warða fångne i sine staltbet. **Ordsb. 6: 22. 12: 13. 13: 6.**

7. När den ogudaktige menniskan dör, så är hoppet borto; och det de orättfärdige wänta, blifwer omintet.

8. Den rättfärdige warder förslohet om nöd, och den ogudaktige kommer i hans stad.

Ordsb. 21: 1.

9. Genom stryktarens mun warder baret näste förderfwad; men de rättfärdige mäta bet, och warða förslofade.

10. En stad gläder sig, när den rättfärdigom wäl går, och der de ogudaktige få göras, warder man glad.

Jos 27: 23. Ordsb. 28: 12. 1.

11. Genom de frommas wälsignelse warber en stad upphöjd; men genom de ogudaktigas mun warder han nederbruten.

12. Den som sin nästa slämmer, han är en bäre; men en förståndig man stillar det.

13. En bakslare röjer hvad han hemliga wet; men den som ett trofast hjerta hafwer, han döljer det. Ordspr. 20: 19. 26: 9.

14. Der intet råb är, der far folket illa; men der många rådgifware är, der går det wäl till. Ordspr. 15: 22. 20: 18.

15. Den som för en annan i borgan går, han får slaba; men den sig för borgan waltar, han är sälär. Ordspr. 6: 1. 17: 18.

16. Den qwinna hafwer ynnest, som årona bewarar; men det äro de starfe, som risedomar bewara.

17. En barmhertig man gör sinom kropp godt; men en obarmhertig bedröfwar och sitt lött och blod. Pred. 3: 12. 5: 18.

18. De ogudaktigas werl skall fela; men den som rättfärdighet får, det är icke så fångt. Ef. 10: 12. Jac. 3: 18.

19. En rättfärdighet fordrar till lifs; men fara efter ondt, det fordrar till böden.

20. Gæren hafwer en flyggelse till wrång hjerta; och ett behag till de fromma.

21. Dem ondom hjälper intet, om de än alle lade händer tillfammen; men de rättfärdigas såd skall hulpen warða.

22. En dågelig qwinna utan tuft är lika som en so med ett gylbene spann på näsone.

23. De rättfärdigas önskan måste dock wäl gå, och det de ogudaktige wänta, är olycka. Job 8: 13, 14. Ordspr. 10: 28.

24. Den ene skifter ut, och får alltid mer; men den andre är nibbl, der han icke skall, och warber dock fattigare. Ps. 112: 9.

25. Den själ, som riteliga wälsignar, warber fet; och den som bruden gör, han skall od bruden warða.

26. Den som torn innehåller, honom banna menniskorna; men wälsignelse kommer öfwer honom, som det säljer.

27. Den som något godt söker, honom wederfars godt; men den som efter ondt far, det skall hända honom.

28. Den sig uppå sina risedomar förlåter, han skall förgås; men de rättfärdige skola grönas såsom löf. Ordspr. 14: 11.

29. Den som sitt eget hus bedröfwar, han skall så wäder till arfwedel; och en bäre måste dens wijas tjenare wara.

30. Dens rättfärdigas frukt är lifsens trå, och en wis man låter sig om menniskorna hjerteliga wårda. Ordspr. 3: 18.

31. Efter den rättfärdige på jordene liba

måste; huru mycket mer den ogudaktige och synbaren? 1 Petr. 4: 17, 18.

12. Capitlet.

Den sig gern straffa låter, han warber flot; men den der ostraffad wara will, han blifwer en bäre. Ordspr. 13: 1. 15: 5.

2. Den der from är, honom wederfars tröst af Gættanom; men en ond man warber förlastad.

3. Ett ogudaktigt wäsende främjar menniskona intet; men dens rättfärdigas rot skall blifwa.

4. En idog qwinna är fins mans frona; men en oidog är såsom war i hans ben. Ordspr. 31: 10, 11.

5. De rättfärdigas tankar äro rebelige; men de ogudaktigas anslag äro bebrägeri.

6. De ogudaktigas anslag walta efter blod; men de frommas mun friar dem.

7. De ogudaktige skola warða omslörte, och icke mer wara till; mer dens rättfärdigas hus blifwer beståndandes.

8. Ett godt råd warber (dock på ändalyktene) lofwadt; men arg list kommer på flamm. Ordspr. 14: 11.

9. Den som ringa är, och tager wara uppå sitt, han är bättre än den der stor will wara, och honom fattas bröd.

10. Den rättfärdige förbarmar sig öfwer sin öf; men de ogudaktigas hjerta är obarmhertigt.

11. Den som sin åter brular, han skall så bröd tillspilest; men den som går efter det ting, som intet af nödene äro, han är en bäre. Ordspr. 28: 19.

12. Dens ogudaktigas lust är till att göra slaba; men dens rättfärdigas rot skall bära frukt. Ordspr. 10: 23. 15: 21.

13. Den onde warber gripen i sin egen falska ord; men den rättfärdige undkommer ångest.

14. Mycket godt kommer enom genom munnsens frukt; och menniskone warber webergullet efter som hennes händer förtjent hafwa. Ordspr. 13: 2.

15. Enom dåra behagar hans seb wäl; men den der råbe lyder, han är wis. Ps. 62: 13. Matth. 16: 27. 2 Cor. 5: 10.

16. En bäre bewiser sina wrebe snarlige; men den der smålet förböljer, han är wis. Ordspr. 14: 17. 15: 18.

17. Den som sannfärdig är, han säger

8. Dens ogudaktigas offer är HETranom en stuggelse; men de frommas bön är honom behagelig. Ordp. 21: 27.

9. Dens ogudaktigas väg är HETranom en stuggelse; men den der far efter rättfärdighet, han warder älskad.

10. Det är en ond tuktan, öfvergiftiga wägen; och den der straff hatar, han måste dö.

11. Helwete och förberf är för HETranom; huru mycket mer menniskornas hjerta?

Job 26: 6. Ebr. 4: 13.

12. En bespottare älskar icke den honom straffar, och går icke till den wisa.

13. Ett glädt hjerta gör ett blidt ansigte; men när hjertat beymradt är, så faller och modet. Ordp. 17: 22. Pred. 8: 1.

14. Ett klokt hjerta handlar wäsliga; men de öfwerdålige dårar regera dårliga.

15. En bebröfswad menniska hafwer aldrig en god dag; men ett godt mod är ett dageligt gästgädd. Pred. 5: 11, 15, 16.

16. Bättre är något litet med HETrans fruktan, än en stor slätt med oro.

Ps. 37: 16. Ordp. 17: 1. Pred. 4: 6.

17. Bättre är en rätt käl med kärlek, än en gödd oze med hat.

18. En sicken man kommer tråto åslad; men en tålig man stillar lif.

Ordp. 10: 12. 12: 16. 29: 22.

19. Dens latas väg är full med törne; men de frommas väg är wäl slät.

20. En wis son fröjdar fadren, och en galen menniska skämmer sina moder.

Ordp. 10: 1. 17: 25. 19: 13. 29: 3.

21. Enom dårar är galenskapen en glädje; men en förståndig man blifwer på rätta wägenom. Ordp. 10: 23. 12: 12.

22. De anslag warða till intet, der icke råb är med; men der många rådgifware äro, blifwa de beståndande. Ordp. 11: 14.

23. Det är enom glädje, att man honom släliga swarar, och ett ord i sinom tid är gansta tåfeligit. Ordp. 25: 11, 15.

24. Riffens wäg leder den wisa uppåt, på det han skall undwila helwetet, som nebantill är.

25. HETren skall nederslå de högfärdigas hus, och stabfästa enkones gränso.

Euc. 1: 51, 52. 1 Pet. 5: 5.

26. De argas anslag äro HETranom en stuggelse; men ett släligt tal är tåkt.

27. Den girige förskör sitt eget hus; men den som mutor hatar, han skall lefwa.

Gal. 2: 9.

28. Dens rättfärdigas hjerta betänker,

hwad swaras skall; men de ogudaktigas mun utöser ondt.

29. HETren är långt ifrå de ogudaktiga; men de rättfärdigas bön hörer han.

Joh. 9: 31.

30. Ett blidt ansigte gläder hjertat: och godt rykte gör benen fet.

31. Det öra, som hörer lifsens straff, det skall bo island de wisa.

32. Den som icke låter sig aga, han gör sig sjelf till intet, men den som straff hörer, han warder klok.

33. HETrans fruktan är en tuktan till wisbet, och förr än man till äro kommer, måste man lida.

Ordp. 18: 12. Ap. G. 14: 22. 1 Petr. 1: 1.

16. Capitlet.

En menniska sätter sig wäl före i hjerta; men af HETranom kommer, hwad man tala skall. Ordp. 19: 21. Jer. 10: 2.

2. Swarjom och enom tydhas hans wägar: rene wara; men HETren allena gör hjerta wißt. Ordp. 21: 2.

3. Besalla HETranom din werf, så gå du anslag fram. Ps. 37: 5. 55: 23. 1 Petr. 5: 7.

4. HETren gör all ting för sin egen skull: beflites och den ogudaktiga till en ondan dag.

5. All högmödig hjerta äro HETranom en stuggelse, och stola icke östraffad blifwa, om de än alle tillhupa höllo.

Ordp. 6: 16, 17. 15: 25.

6. Genom godhet och trohet warder en misgärning försonad, och genom HETrans fruktan undförr man det onda.

7. Om någons mans wägar behaga HETranom, så gör han och hans wänner tillfrid med honom.

8. Bättre är litet med rättfärdighet, än mycken tilldrägt med orätt.

Ordp. 15: 16, 17. 17: 1.

9. Menniskornas hjerta sätter sig sina wägar före; men HETren allena gifwer, att det framgår. Ordp. 19: 21. 20: 24.

10. Prophetia (är) i Konungens mun: hans mun felar intet i bomen.

11. Rätt wäg och wißt är af HETranom; och all pund i sakenom äro hans werf.

Ordp. 11: 1.

12. Om Konungarna orätt göra, så äro de en stuggelse; ty genom rättfärdighet warder Konungesätet fast.

Ordp. 25: 5. 29: 14.

13. Rätt råd behagar Konungenom, och den som rätt råder, han warder älskad.

14. Konungens wrede är dödsens bådskap, och en vis man försönar honom.

Ordspr. 20: 2.

15. När Konungens ansigte är ljusligt, det är lifwet, och hans ynnest är såsom ett åstontregn.

Ordspr. 19: 12.

16. Bättre wishet till dig, ty hon är bättre än guld; och hafwa förstånd är ädlare än silfwer.

Ordspr. 3: 14. 15. 8: 10.

17. De frommas wäg styr det arga, och den sin wäg bewarar, han behåller sitt lif.

18. Den som ett nederfall skall få, han warder tillsförene högmödig, och stort sinne går för fallet.

Ordspr. 11: 2. 13: 12.

19. Bättre är ödmjuk vara med de elända, än utlifsta rof med de högfärdiga.

20. Den ena sal wisliga företager, han finner lycko, och säll är den som sig förlåter på HERRAN.

Ordspr. 19: 2.

21. En förståndig warder berömd för en vis man, och lust tal lærer wäl.

22. Klosthet är en lefwandes lålla honom, som hafwer henne; men de dårars tuktan är galenskap.

Ordspr. 18: 4.

23. Ett wist hjerta talar klokliga, och lærer wäl.

24. Ljuslig ord äro en hannogskafa; de trösta själena, och upprifsta benen.

25. Mångom behagar en wäg wäl, men hans yttersta drager till böden.

Ordspr. 14: 12.

26. Mången man kommer i stor olycko genom sin egen mun.

Ordspr. 18: 7.

27. En lössattig menniska gräfwet efter olycko, och i hennes mun brinner eld.

Jac. 3: 6.

28. En wrång menniska kommer tröto åstad, och en laddare gör fjörstar oens.

Ordspr. 18: 6. 20: 3.

29. En arg menniska lodar sin nästa, och färer honom in på en ondan wäg.

Ordspr. 1: 10. 16.

30. Den som blinkar med ögonen, han tänker intet godt; och den som biter läpparna, han fullkomnar ondt.

Ordspr. 10: 10.

31. Grå hår äro en heberskroma, den på rättfärdighetenes wäg funnen warder.

Ordspr. 20: 20.

32. En tålig man är bättre än en stark; och den, som råber sitt sinne, är bättre än en som stöder winnet.

Ordspr. 14: 17. 19: 11.

33. Rotten warder kastad i stötet; men han faller hwart HERRN will.

Ordspr. 18: 18.

17. Capitlet.

En torr bete, der man låter sig med nöja, är bättre än ett fullt wisshus med tröto.

Ordspr. 15: 16. 17. 16: 8.

2. En kof tjenaar skall råda öfwer snöplig barn, och skall utlifsta arfwet emellan bröder.

3. Såsom elben pröfwar silfret, och ugneu guld, alltså pröfwar HERRN hjertan.

Ps. 26: 2. Jer. 17: 10.

4. En ond menniska aktar uppå onda munnar, och en salst menniska hörer gerna en fladelig tunga.

5. Den som den fattiga bespottar, han försmäder hans slapare; och den som gläder sig af annars ofärd, han skall icke ostraffad blifwa.

Ordspr. 14: 31.

6. De gamlas krona äro barnabarn, och barnas ära äro deras fäder.

Jeb 42: 16.

7. Det står icke en dåra wäl att tala om hög ting, mycket mindre en fjörsta, att han gerna ljuger.

8. Gåfwa är en ädelsten; hwart man henne bär, så främjar hon wäl.

Ordspr. 18: 16. 21: 14.

9. Den som synd styler, han förslaffar wänskap; men den som salena röjer, han gör fjörstar oens.

Ordspr. 10: 12.

10. Ord försträcka mer en förståndigan, än hundrade hugg en dåra.

Preb. 7: 6.

11. Ett bittert hjerta söker efter att göra flada; men en grufwelig ängel skall komma öfwer honom.

12. Bättre är möta en björn, den ungarna borttagne äro, än enom dåra i hans galenskap.

Dom. 18: 25.

13. Den som webergäller godt med ondo, af hans hus skall det onda icke återwända.

Rom. 12: 17. 1 Thes. 5: 15. 1 Petr. 3: 9.

14. Begynnelse till tröto är såsom ett wat-ten, det sig utslår; haf alltså du lif fördrag, fört än du der inmångd warder.

15. Den som den ogudaktiga dömer goban, och den som förbömer den rättfärdiga, de äro både HERRNOM en styggelse.

Es. 5: 23. Jer. 13: 19. 22.

16. Hwad skall en dåre med penningar i handene, efter han icke hafwer hjerta till att löpa wishet?

Ordspr. 19: 10. 30: 22.

17. En wän älskar alltid, och en broder warder rönt i nödene.

Ordspr. 18: 24.

18. Det är en dåre, som handena rädder, och går i borgan för sin nästa.

Ordspr. 6: 1. 11: 15. 20: 16. 22: 26.

19. Den som lif älskar, han älskar synd;

3 En armling, som de fattiga oförrättar, är såsom wäta den fruktens förderfwar.

4. De som lagen öfwergiftwa, löfwa den ogubaltiga; men de som bewara lagen, äro dem ogunstige.

5. Unde mennistor akka intet uppå rätt; men de som efter HEDRAN fråga, de akka uppå all ting.

6. Bättre är en fattig, den i sine fromhet wandrar, än en rik man, den i wrångom wägom går.

7. Den der lagen bewarar, han är ett förståndigt barn; men den som slöfare uppehåller, han slämmer sin fader.

8. Den sitt gods förmerar med oder och winning, han församlar det dem fattigom till nytto.

9. Den sitt bra afwänder till att höra lagen, hans bön är en styggelse.

Jeb 27. 9. Ps. 18: 42. 66: 18. Jos. 9: 31.

10. Den som de fromma förförer in uppå en ond wäg, han warder i sina grop fallandes; men de fromme stola det goda ärfwa.

11. En rik man tyder, att han är wis; men en fattig förståndig märker honom.

12. När de rättfärdige hafwa öfwerhandena, så går det gansta wäl till; men när ogubaltige upptomma, så warder en omwändning i folkna.

13. Den sina misgärning nekar, honom warder icke wäl gångandes; men den henne bekänner och öfwergiftwer, han skall få barnhertighet.

14. Säll är den som slädse fruktar; men den som halsstyf är, han faller i olycko.

15. En ogubaltig, som öfwer ett fattigt folk regerar, han är ett ryttande lejon, och en girig björn.

16. När en förste utan förstånd är, så sker mycken orätt; men den der girighet hatar, han skall länge lefwa.

17. En mennista, som uppå ens själs blod orätt gör, han warder icke behållen, det han än i fulona fore.

1 Mos. 9: 6. 2 Mos. 21: 12. 5 Mos. 19: 12.

18. Den der i fromhet wandrar, han blifwer wis sig; men den en ond wäg går, han måste engång falla.

19. Den sin äder brukar, han skall få bröb nog; men den der far efter att gå såfång, han skall få fattigdom nog.

Orbisp. 12: 11. 20: 4.

20. En trofast man warder mycket wälsnad; men den der siler efter att wara rik han skall icke öfkyldig blifwa.

21. Anse personen är icke godt; ty han gjorde wäl illa för ett stycke bröb.

Orbisp. 19: 5. 24: 23. Ef. 13: 9.

22. Den som hastar efter rikebom, och nidst, han wet icke, att honom skal nöd uppalomma.

23. Den ena mennisto straffar, han lid sedan ynnest sinna, mer än den der smelar.

Orbisp. 9: 8. 9. 27: 5.

24. Den som tager ifrå fader eller moder, och säger: Det är icke synd; han är sin derfwarens stallbroder.

25. En högmödig man uppväder trär; men den som försläter sig uppå HEDRAN, han warder fet.

26. Den sig uppå sitt hjerta försläter, han är en dår; men den som går med wiset, han skall friad wara.

Orbisp. 3: 5. 7. 1 Cor. 3: 1.

27. Den som den fattiga gifwer, bonen skall intet fattas; men den som sin egen ömänder, med honom skall det fast tillbasat.

5 Mos. 15: 11. Orbisp. 19: 17. 2 Cor. 9: 9. 10.

28. När de ogubaltige upptomma, så förgömmar sig folket; men när de förgås, så warba de rättfärdige mänga.

Jeb 24: 4. Orbisp. 29: 2.

29. Capitlet.

Stolken som emot straff genförtig är, tar stall med hast förderfwar warba, utan all hjelp.

Orbisp. 3: 11. Ef. 66: 4. Jer. 7: 13. 14.

2. När de rättfärdige mduge äre, så glädes folket; men när den ogubaltige regerar, så suckar folket.

Orbisp. 11: 10. 23: 12. 2.

3. Den som wiset älskar, han gläder sin fader; men den som slöfor uppehåller, han mister sina ägobelar.

Orbisp. 1: 1. 15: 20. 27: 11. Luc. 15: 13. 20.

4. En Konung uppräträtter landet genom rätt; men en girig förderfwar det.

Orbisp. 28: 16. Ef. 32: 7.

5. Den som smelar med sin nästa, han utbreder ett nät för hans fötter.

6. När en ond sunbar, befnärjer han sig sjelf; men en rättfärdig fröjdar sig, och hafwer glädje.

7. Den rättfärdige känner den fattige; sat; den ogubaltige altar ingen förnuft.

8. De bespottare föra en stad i olycko; men de wise stilla wredde.

Ordspr. 28: 2. Pred. 9: 18.

9. När en wis med en dåra till handel kommer, han ware wred eller glad, så hafwer han dock ingen ro.

Ex. 57: 20, 21.

10. De blodgirige hata den fromma; men de rättfärdige wårda sig om hans själ.

11. En dåre gjuter sin anda allan ut; men en wis man håller tillbaka.

Ordspr. 14: 33. 15: 2. 17: 27.

12. En herre, som till lögn lust hafwer, hans tjenare äro alle ogubattige.

13. Fattige och odrare bo ibland hwarannan; begges deras ögon upplyser Gædren.

Matth. 20: 11.

14. En Konung, som de fattiga troliga bömer, hans sätte blifwer ewigliga beståndandes.

Ordspr. 16: 12. 20: 23.

15. Ris och straff gifwer wisedhet; men ett barn, som hafwer sjelfswåld, slår sin moder.

Ordspr. 13: 24. 22: 15. 23: 13, 14.

16. Der många ogubattige äro, der äro många synder; men de rättfärdige skola se deras fall.

Ps. 58: 11. 91: 8.

17. Tulta din son, så skall han wederqwidja dig, och göra dine själ wälfylld.

18. När Prophetien ute är, så förstingras folket; men wäl är honom, som lagen wid magt håller.

19. En tjenare låter icke näpfa sig med ordom; förty, om han än förstår det, så tager han sig dock intet deraf.

20. Ser du en, som snar är till att tala, det är mera hopp uppå en dåra, än uppå honom.

Ordspr. 26: 12. Jac. 1: 19. 3: 1, 2.

21. Om en tjenare warber af ungdom fräseliga hållen, så will han sedan wara en herre.

22. En wredsam man kommer tröta åstad, och en harmse man gör många synder.

Ordspr. 15: 18. 27: 4. Jac. 1: 20. 3: 14.

23. Menniskones högfärd skall omstörta henne; men ära skall upphöja den ödmjula.

Job 22: 29.

Ordspr. 18: 12. Luc. 14: 11. 1 Petr. 5: 5, 6.

24. Den som med tjuftwar del hafwer, hörer bannas, och säger icke till, han hatar sitt lif.

Ps. 50: 18. 3 Mos. 5: 1.

25. Den som rådes för menniskom, han kommer på fall; men den som sig förlåter uppå Gædren, han warber bestyddad.

Matth. 10: 28.

26. Månge föla ens förflas ansigte; men

hwars och ens dom kommer af Gædren.

27. En orättfärdig man är dem rättfärdigom en styggelse; och den som på en rätt wäg är, han är dens ogubattigas styggelse.

Ps. 15: 4. 1 Petr. 4: 4.

30. Capitlet.

Detta är Agurs, Jate sons, ord, lära och tal; dens mansens, till Jthiel, ja till Jthiel och Uchal.

2. Ly jag är den albragastaste, och menniskors förstånd är icke när mig.

3. Jag hafwer icke lärt wisedhet; och hwad beligt är, wet jag icke.

4. Swilken far upp till himmelen, och neber? Ho fattar wärdet i sina händer? Ho binder wattnet uti ett släde? Ho hafwer stabfäst alla werlbenedes ändar? Huru heter han? Och huru heter hans Son? Wets du det?

Ex. 4: 12.

5. All Guds ord äro genomsluttrad, och äro en stöld dem som tro uppå honom.

Ps. 12: 7. 18: 31. 91: 4.

6. Lägg intet till hans ord, att han icke skall straffa dig, och du warder lögnaktig funnen.

5 Mos. 4: 2. 12: 32.

7. Tu ting bedes jag af dig, att du dock icke wille neta mig dem, förr än jag bör:

8. Afguberi och lögn sät wara långt ifrå mig; fattigdom och rikedom gif mig icke, men sät mig min affälda del af spise så.

1 Tim. 6: 8.

9. Jag måtte eljest, om jag alltför mått worde, neta och säga: Ho är Gædren? eller, om jag alltför fattig worde, måtte själja, och förtaga mig på mins Guds Namn.

5 Mos. 8: 12, 14. 32: 15.

10. Förråd icke tjenaren för hans herra, att han icke bannar dig, och du kommer i skuld.

11. Det är ett släkte, som banna sin fader, och icke wälsigna sina moder;

12. Ett släkte, som sig tyder rent wara, och äro dock icke ifrå sinom träd rene twagne;

13. Ett släkte, som sin ögon högt upphäwa, och sin ögnahwarf högt upphålla;

14. Ett släkte, som hafwer swärd för tänder, hwilke med sina oxlatänder uppräta och förtära de elända i landena, och de fattiga ibland menniskorna.

Ordspr. 12: 18.

15. Iglen har två döttrar: Wår hit, Wår hit. Tre ting sät icke till att mätta, och det fjerde säger icke: Det är nog:

16. Selwetet, en ofruktig quinnos lif;

4. Jag gjorde stor ting; jag byggde hus, planterade vingårdar;

1 Kon. 6: 1. 2 Ebr. 3: 1. 6: 1, 2.

5. Jag gjorde mig örtagårdar och trädgårdar, och planterade beretti allehanda frukt-sam trä;

6. Jag gjorde mig dammar, till att watta-na flogen af de gröna trä;

7. Jag hade tjenare och tjenarinnor, och tjenstefolk; jag hade större ägobelar i så och får, än alle de som för mig woro i Jerusa-lem;

1 Kon. 10: 26. 2 Ebr. 1: 12.

8. Jag församlade mig och sifwer och guld, och en skatt af konungom och landom; jag beställde mig sångare och sångerskor, och menniskors wällust, alla handa strängspel;

1 Kon. 10: 22. 2 Ebr. 9: 14, 21. 1 Kon. 10: 12.

9. Och förskofrade mig öfwer alla de som för mig warit hade i Jerusalem; blef och wisshet när mig;

1 Kon. 10: 23, 24. 2 Ebr. 9: 22. Pred. 12: 9.

10. Och allt det min ögon önsklade, lät jag dem få, och förtog mino hjerta ingen glädje, så att det gladdes af allt mitt arbete. Och det höll jag för min del af allt mitt arbete.

11. Men då jag såg på all min werf, som min hand gjort hade, och den mödo, som jag haft hade; si, då war det allt såfänge-lighet och jämmer, och intet annat under solene.

12. Då wände jag mig till att se wisshet (och skofhet), galenskap och dårskap; ty hvil-ken är den menniska, som det göra kan efter konungenom, den henne gjort hafwer?

13. Då såg jag, att wissheten öfwerigad dårskapen, såsom ljuset mörkret;

14. Så att den wise hafwer sin ögon i hufwudet, men de dårar gå i mörkret; och märkte dock, att dem ena går som dem andra.

Orösp. 14: 33. 15: 7. 17: 24. Pred. 8: 1.

15. Då tänkte jag i mitt hjerta: Medan dem galnom går såsom mig, hwarföre haf-mer jag då farit efter wisshet? Då tänkte jag i mitt hjerta, att sådant är och såfänge-lighet.

Job 21: 7. Ps. 73: 4, 5. Pred. 6: 8. 8: 14.

16. Ty man tänker icke på den wise ewin-nerliga, såsom icke heller på den galna; och de tillkommande dagar förgåta allt; och så- som den wise dör, så och den galne.

Job 18: 17. Pred. 9: 15. Ps. 40: 11.

17. Derföre leddes mig lefwa; ty det behagade mig illa allt det under solene ster, att det så alletings såfängeligt och mödo- sammt är.

Job 3: 21. 14: 13.

18. Och mig leddes wid allt mitt ar- bet som jag under solene hade, att jag mig lefwa det ene menniska, som efter mig le- ma skulle; Job 20: 18. 27: 19. Ps. 49: 2.

19. Ty ho wet, om han skall warde wä eller galen; och skall dock råda öfwer sin mitt arbete, det jag hafwer wisliga gjent under solen. Det är och såfängelighet.

20. Derföre wände jag mig, att min hjerta skulle afstå af allo arbete, som jag gjorde under solene.

21. Ty en menniska, som sitt arbete och wisshet, förnuft och skideligghet gjort haf- vet, måste hon låta enom androm till en- den beruppa intet arbetat hafwer; det är och såfängelighet, och en stor olycka.

Ps. 30: 7. Sag. 5: 1.

22. Ty hwad får menniskan af allt sin arbete, och hjertans besqmmar, hon haf- ver under solene;

1 Mos. 3: 19. 31: 41.

23. Utan sweba, grämsse och sorg, i alla sina lifsdagar; så att och hennes hjerta ic- kan hafwa ro om nattena? Det är och så fängelighet.

Pred. 5: 1.

24. Är då nu menniskone icke bättre äta och dricka, och göra sine själ goda dagar i sin arbete? Men det såg jag och, att det kom- mer af Guds hand.

Pred. 3: 12, 22. Ef. 56: 12. Luc. 12: 19, 20.

25. Ty ho hafwer gladare ätit, och fräls- gare lefwat, än jag?

1 Kon. 4: 22, 23.

26. Ty den menniska, som honom täd är, gifwer han wisshet, förnuft och glädje; men syndarenom gifwer han olycka, att han fr- samlar och lägger tillhupa, och det warer dock dem gifwet, som Gudi täd är; ty är det och icke annat än jämmer.

Ps. 97: 11. Orösp. 2: 6. 13: 21, 22. 14: 11.

3. Capitlet.

Sedna omförs såfänga.

All ting hafwa sin tid, och allt det som företager under himmelen hafwer sin stund.

1 Ebr. 12: 2.

Ef. 28: 24. Dan. 7: 12. Job. 2: 4.

2. Söbas hafwer sin tid, då hafwer sin tid; plantera hafwer sin tid, uppröda det som planteradt är hafwer sin tid.

1 Mos. 18: 10. Job 14: 5.

Ebr. 9: 27. 1 Mos. 8: 22. Ef. 17: 1.

3. Dräpa hafwer sin tid, låsa hafwer sin tid; nederbryta hafwer sin tid, bygga hafwer sin tid.

Ser. 25: 24. Job. 8: 2.

2 Ebr. 6: 2. Luc. 19: 43, 44. Sag. 1: 2, 4.

4. Gråta hafwer sin tid, le hafwer sin tid;

flaga hafwer sin tid, dansa hafwer sin tid.

Ordspr. 14: 13. Alog. 5: 15. Joel 1: 12.

5. Gjörlasta sten hafwer sin tid, församla sten hafwer sin tid; samntaga hafwer sin tid, hafwa samntag fördrag hafwer sin tid.

6. Upphöla hafwer sin tid, borttappa hafwer sin tid; behålla hafwer sin tid, borttasta hafwer sin tid.

7. Sönderrißwa hafwer sin tid, sammanfemna hafwer sin tid; tiga hafwer sin tid, tala hafwer sin tid.

Ps. 39: 10. Am. 5: 13. Job 39: 38.

Ordspr. 17: 27. 28. Matth. 26: 62. 27: 12.

8. Ålsta hafwer sin tid, hata hafwer sin tid; frib hafwer sin tid, frib hafwer sin tid.

2 Sam. 13: 15.

1 Kon. 22: 1, 2, 3. 5: 4. 2 Chr. 14: 6.

9. Men arbete huru man vill, så tan man intet mer uträtta.

10. Deras såg jag den mödo, som Gud menniskfomen gifwit hafwer, att de deruti stela plågade warba.

11. Men han gör all ting wäl i sinom tid, och låter deras hjerta ängslas derom, huru det gå skall i werlbene; ty menniskan kan bed icke sinna uppå det wert, som Gud gör, hwarlen begynnelse eller ända.

Ordspr. 19: 21. Eps. 1: 11. Job 37: 23.

12. Dersöre märkte jag, att intet är bättre deruti, än att wara glad, och fara wäl med sig i sina dagar.

Pred. 2: 1, 24. Ef. 22: 13.

13. Ty hwar och en menniska, som äter och drider, och är wid ett godt mod i allt sitt arbete, det är en Guds gåfwa.

14. Jag märker, att allt det som Gud gör, det består alltid; man kan intet lägga bertill, eller taga derifrå; och sådant gör Gud, på det att man skall frukta honom.

Ps. 33: 11. Ef. 48: 10.

15. Swad Gud gör, det blifwer så, och hwar han göra vill, det måste se; ty han tänker bertill, och fullföljer det.

16. Ytterligare såg jag under solene domarefäte, der war ett ogubaktigt wäende; och rättwifones fäte, der woro ogubaktige.

17. Då tänkte jag i mitt hjerta: Gud måste döma den rättfärdiga och den ogubaktiga; ty allt det man företager, hafwer sin tid, och all werl. Ps. 82: 1. Ef. 10: 1, 2.

18. Jag sade i mitt hjerta om menniskfoms wäende: Stulle Gud utwälja dem, och låter det dock synas, som de woro så?

19. Ty menniskfome går såsom få; såsom

det dörr, så dörr och hon, och hafwa alle enahanda anda; och menniskan hafwer intet mer än så; ty allt är såfängelighet.

Ps. 78: 39. 49: 21.

20. Allt far till ett rum; och allt är gjordt af stoft, och warder till stoft igen. Ps. 146: 4.

21. So wet, om menniskfomes ande far uppåt, och sanabens ande neberåt, under jordena?

22. Dersöre säger jag, att intet är bättre, än att en menniska är glad i sitt arbete; ty det är hennes del. Ty ho vill bertill komma henne, att hon ser hwad efter henne ste skall?

4. Capitlet.

Magis och höghets såfanga.

Jag wände mig, och såg på alla dem som orätt lida under solene; och si, der woro deras tårar, som orätt lida, och hade ingen tröstare; och de, som orätt gjorde, woro alltför mäktige, så att de ingen tröstare så kunde.

Ef. 6: 7. Job 35: 9.

2. Då prifade jag de böda, som allarebo afledne woro, mer än de lefwande, som ännu lif hade;

3. Och den som ännu icke är till, mer än dem båda, och icke försöker det onda, som under solene ster.

4. Jag såg på arbete och stidelighet i alla saler; der hatar hwar annan. Det är och intet annat, än såfängelighet och beghimmer;

5. Ty en bäre knäpper samman händerna, och fräter sitt kött.

6. Bättre är en hand full i rolighet, än båda händerna fulla i mödo och jämmer.

Ordspr. 15: 16. 17: 1.

7. Jag wände mig, och såg såfängelighet under solene.

8. En är ensam, och icke sjelf annar, och hafwer hwarlen barn eller syfton; litwål är ingen ände på hans arbete, och hans ögon warba albrig mätt af rikedomar. För hwem arbetar jag dock, och gör icke mine själ godt? Det är ju och såfängelighet, och ondt beghimmer.

Ordspr. 27: 20. 30: 15. Pred. 5: 9. Ef. 56: 11.

9. Så är nu bättre två än en; ty de hafwa dock gagn af deras arbete.

1 Mos. 2: 18. Ordspr. 5: 19.

10. Fallor en af dem, så hjälper hans stallbroder honom upp igen. De honom, som är allena; faller han, så är ingen annar för handene, som honom upphjelper.

11. Och när två ligga tillhopa, wärma de sig; huru kan en ensam blifwa warm?

12. En kan warða öfwerwunnen, men två funna stå emot; ty ett trefaldt rep går icke lätteliga sönder.

13. Ett fattigt barn och wist är bättre än en gammal Konung, som en bäre är, och kan icke taga sig wara. Preb. 2: 13.

14. En kommer utaf fängelse till Konungawälde, och en, som i Konungawälde född är, warder fattig.

Ps. 113: 7, 8. Luc. 1: 52.

15. Och jag såg, att alle lefwande under solene wandrade med ett annat barn, som i besj andras stad uppkomma skulle.

2 Sam. 15: 13. 1 Kon. 1: 5.

16. Och på folket, som för honom gick, war ingen ände; och de som efter honom gingo, gladdes dock intet wid honom; det är ju och intet annat, än sáfängelighet och jämner.

2 Sam. 18: 14, 15. 1 Kon. 1: 49, 50.

17. Bewara din fot, när du går till Guds hus, och kom till att höra; det är bättre, än de dårars offer; ty de weta icke hwad ondt de göra.

1 Sam. 15: 22.

Ordsp. 15: 8. 21: 27. Of. 6: 6.

5. Capitlet.

Rätt tydsfällighets wäg.

War icke för hastig med dinom mun, och låt ditt hjerta icke hasta till att något tala inför Gud; ty Gud är i himmelen, och du på jorden; derföre låt din ord wara få. Ordsp. 29: 11. Jac. 1: 19. Matth. 6: 7.

2. Ty der många omsorger äro, der komma drömmar, och der mång ord äro, der hörrer man en bära.

Ordsp. 10: 19.

3. När du gör Gudi ett löfte, så förbröj icke fullkomnat; ty han hafwer intet behag till dårar. Hwad du lofwat, det håll.

4 Mos. 30: 3. 5 Mos. 23: 21. Ps. 76: 12.

4. Det är bättre att du intet lofwat, än att du icke håller det du lofwat.

5. Ståb icke dinom mun, att han förförer ditt kött, och säg icke för Angelen: Jag är öfstyblig. Gud måtte wreddas öfwer dina röst, och förböma all dina händers werk.

Ordsp. 20: 9. 28: 13.

6. Der många drömmar äro, der är sáfängelighet, och många ord; men frukta du Gud.

7. Ser du enom fattigom stå orätt, och rätt och rättwiso i landena borttagas, förundra dig icke deröfwer; ty det är ännu en högre wäktare öfwer de höga, och äro ännu högre öfwer de båda.

Wis. 3: 3.

Ordsp. 22: 8. Col. 3: 25. 1 Theß. 4: 6.

8. Deröfwer är Konungen i hela landet, att marfen må warða brulab.

9. Den som älskar penningen, han warder albrig mått af penningar, och den der riledom får hafwer, han skall ingen nytta få deraf; det är och sáfängelighet. Ordsp. 13: 7. Job 20: 18. 27: 16, 17. Ps. 49: 11. Psal. 1: 6.

10. Ty der mydet gods är, der äro månat som åtat; och hwad nytta hafwer han deraf, som det hafwer, annat än att han ser derup på med ögonen?

11. Den der arbetar, honom är sömmar söt, hwad han hafwer litet eller mydet ätit; men dens ritas öfwerfödighet städer honom icke sömra.

12. Det är en ond plåga, som jag såg under solene, nämliga att riledomar warða förwarade honom till stada, som dem äger.

1 Tim. 6: 9.

13. Ty den rife förgås med stor jämmer; och om han hafwer födt en son, honom blifwer intet i händerna.

14. Såsom han är naken kommen af sitt moderlif, så far han bort igen, som han kommen är; och tager intet med sig af allt sitt arbete i sine hand, när han bortfar.

Job 1: 21. 27: 19. Ps. 49: 18. 1 Tim. 6: 7.

15. Det är en ond plåga, att han så häbnar, som han kommen är; hwad hjälper det honom då, att han i wäbret arbetat hafwer?

16. Alla sina lifsdagar hafwer han ätit i mörkret, och i stor grämselse, och frantfhet, och bebröfvelse.

17. Så håller jag det nu för det bästa, när man äter och dricker, och är wid ett godt mod, i allt arbete, som en gör under solene alla sina lifsdagar, som Gud honom gifwer; ty det är hans del.

Preb. 3: 1.

18. Ty hwilso mennisko Gud gifwer rikedom, och ägodelar, och wälde, att han deri äter och dricker på sin del, och är glad i sitt arbete, det är en Guds gåfwa.

Preb. 6: 2.

19. Ty han tänker icke mydet på detta elända lifwet, efter Gud fröjdar hans hjerta.

6. Capitlet.

Stridhet och misfäse.

Det är ett ondt ting, som jag såg under solene, och är allmänneligit med menniskorna:

2. En, hwilkom Gud hafwer gifwit rikedom, ägodelar och äro, och honom fattas intet, det hans hjerta begärar, och Gud gifwer honom dock icke magt till att nyttja.

utan en annar förtärer det; det är sáfängelighet, och en ond plåga.

Preb. 3: 13. 5: 17, 18. Luc. 12: 19, 20.

3. Föddes han än hundrade barn, och hade så långt lif, att han i mång år lefde, och hans själ kunde icke mätta sig af ägodelar, och bleswe utan graf; om honom säger jag, att en otida född är bättre än han.

4. Ty han kommer i sáfängelighet, och i mörker far han bort, och hans namn blifwer betäckt i mörker. Job 7: 9, 10. 14: 10.

Preb. 1: 11. 2: 16. 9: 5, 6. Ef. 26: 14.

5. Han hafwer ingen glädje af solene, och hafwer ingen ro, hvarken här eller der.

6. Om han än lefde i tusenfå år, så är han aldrig wäl tillfrids. Kommer det icke allt uti ett rum?

7. Swarjo och ene menniska är arbete pålagadt, efter hennes mått; men hjertat kan icke blifwa derwid.

1 Mos. 3: 19. 1 Cor. 7: 20.

8. Ty hwad uträttar en wis mer än en bäre? Hwad tager sig den fattige före, att han vill vara ibland de lefwande?

9. Det är bättre att bruka de ägodelar, som för handene äro, än fara efter andra; det är icke sáfängelighet och jämmer.

10. Hwad året? Hastän en högt berömd är, så wet man dock, att han är en menniska, och kan icke tråta med det som honom för mäktigt är. Ap. 9: 5.

11. Ty sáfängeligheten är alltför mycken. Hwad hafwer en menniska mer deraf?

7. Capitlet.

Rätta medel till lycksalighet.

Ty ho wet hwad menniskone nyttigt är i sin lifstid, medan hon lefwer i sine sáfängelighet, hwillen är som en slugge? Eller ho vill säga menniskone, hwad efter henne komma skall under solene?

Job 14: 2, 21. Preb. 8: 7, 17.

2. Ett godt rykte är bättre än god salwa, och dödsens dag bättre än födelsedagen.

Ordspr. 22: 1. Luc. 16: 22.

3. Bättre är gå i sorgahus än i gästgäbds-hus; uti det ena är alla menniskors ändamål, och den lefwande lägger det uppå bjer-lat. Jac. 4: 9. Ps. 39: 5.

4. Ödrja är bättre än le; ty genom sorg warder hjertat förbättradt.

5. De wisas hjerta är i sorgahuset, och dårars hjerta i glädjehuset.

6. Bättre är höra dens wisas straff, än att böra dårars sång. Ps. 141: 5. Ordspr. 17: 10.

7. Ty dårars löje är såsom sprakande af tårne under grytone; och det är icke sáfängelighet.

8. En genwördig gör en wisan omisjog, och förderfwar ett midt hjerta.

9. Anden på ett ting är bättre än dess begynnelse; en sålig ande är bättre än en hög ande. Matth. 10: 22.

24: 13. Ordspr. 14: 29. Matth. 5: 5.

10. War icke hastig till wrede; ty wreden hwilar uti ens dåras hjerta.

Ps. 37: 7, 8. Jac. 1: 19, 20.

11. Säg icke: Hwad är det, att de förra dagar woro bättre än denne? Ty du frågar sådant icke wisliga.

12. Wisshet är god med arfwedelen, och hjälper, att en kan glädja sig af solene.

Ordspr. 3: 15, 16. 8: 21.

13. Ty wisshet bestärmar; penningar bestärma icke; men wissheten gifwer lif honom, som henne hafwer.

14. Se på Guds wert; ty ho kan rätta det han gör frodot? Job 12: 14, 15.

15. I goda dagar war glad, och den onda dagen tag icke till godo; ty denna slapade Gud jemte den andra, att menniskan icke skall weta hwad tillkommande är. Phil. 4: 12.

16. Jag hafwer allahanda sett i mine sáfängelighets tid: Det är en rättfärdig, och förgås i sine rättfärdighet; och det är en ogudaktig, som länge lefwer i sine ondska.

17. War icke allt för mycket rättfärdig, ej heller för mycket wis, att du icke förderfwar dig.

18. War icke allt för mycket ogudaktig, och galnas icke, att du icke dör i otid.

Ps. 10: 4. Gal. 6: 7. Ps. 55: 21. 73: 19.

19. Det är godt att du detta fattar, och att du icke släpper det andra uti dine hand; ty den der Gud fruktar, han undkommer det allt.

20. Wisshet stärker den wisa, mer än tio wälbige, som i stadenom äro.

Ordspr. 21: 22. 24: 5.

21. Ty det är ingen menniska på jordene, som godt gör, och icke syndar. 1 Kon. 8: 46.

2 Chr. 6: 36. Ordspr. 20: 9. 1 Joh. 1: 8.

22. Lagg icke på hjertat allt det man säger; på det du icke skall höra din tjenare banna dig. 1 Sam. 10: 27. 2 Sam. 16: 10.

23. Ty ditt hjerta wet, att du icke ofta androm bannat hafwer.

24. Sådant allt hafwer jag försökt wisliga. Jag tänkte: Jag vill vara wis; men wissheten som långt ifrå mig. Ordspr. 16: 9.

25. Det är fjerran, hwad skall det warba? Och det är fast djupt, ho kan finnat?

26. Jag wände mitt hjerta till att förfara, och uppspörja, och uppsöka wisshet och konst, till att förfara de ogudaktigas dårhet, och de galnas willfarelse;

27. Och fann, att en sådana qwinna, hwilens hjerta är nät och snara, och hennes händer bojar åro, är bittre än böden: Den Gubi täd är, han undkommer henne; men syndaren warder genom henne fången.

Ords. 5: 3, 4. 22: 14.

28. Si, det hafwer jag funnit, säger Predikaren, hwart efter det andra, att jag måtte finna konst.

29. Och min själ söker ännu, och hafwer intet funnit. Ibland tusende hafwer jag funnit en man; men ingen qwinno hafwer jag funnit ibland alla.

30. Allena skåda härtil: Jag hafwer funnit, att Gud hafwer gjort menniskona rätta; men de söka många konster.

1 Mos. 1: 27. Jer. 17: 9.

8. Capitlet.

Försligt wandel lufdas grund.

Fo är som en wis? Och ho kan det uttyda? Menniskones wisshet upplyser hennes ansigte; men den der oförwägen är, honom hatar man.

Ords. 15: 14.

2. Jag håller Konungens ord, och Guds ed.

Matth. 22: 21. 1 Petr. 2: 17.

3. War icke för hastig till att gå ifrå hans ansigte, och blif icke i en ond sal; ty han gör hwad honom lyfter.

4. I Konungens ord är magt, och ho kan säga till honom: Hwad gör du?

Ords. 16: 15. 19: 12. 20: 2.

5. Den der budet håller, han skall intet ondt försöka; men ens wis mans hjerta wet tib och sätt.

Rom. 13: 3. 1 Petr. 2: 14.

6. Ty hwart och ett anslag hafwer sin tid och sätt; ty menniskones olycka är mycken med henne.

7. Ty hon wet icke hwad warit hafwer; och ho kan säga henne, hwad warba skall?

8. En menniska hafwer icke magt öfwer andan, till att förmena andan; och hafwer icke magt i dödsens tid, och warder icke lös gifwen i stridene; och ett ogudaktigt wäsende hjälper den ogudaktiga intet.

Ps. 31: 16. Job 14: 5. Ps. 39: 5.

9. Allt det hafwer jag sett, och gaf mitt hjerta till all werlt, som ste under solene:

En menniska råder understundom öfwer de andra sig till slaba.

Ps. 82: 6, 7.

10. Och der såg jag ogudaktiga, som begrafne woro; som gångit och wandra hade i heligt rum, och woro förgätne i ånden, att de så gjort hade; det är och sáfägelighet.

11. Efter det icke straxt går domen öfver onda gerningar, warder menniskones hjerta fullt till att göra ondt.

Job 35: 13.

12. Om en syndare hundrade rejer ill: gör, och dock länge lefwer, så wet jag lit wäl, att dem warder wäl gångande, som Gud frukta, de som hans ansigte frukta.

5 Mos. 6: 24.

Eir. 8: 22. Ps. 33: 18, 19. Ords. 14: 11.

13. Ty dem ogudaktiga warder icke wäl gångandes, och såsom en sluge skola de icke länge lefwa, som icke Gud frukta.

14. Det är en sáfägelighet, som ster uppi jordene. Någre åro rättfärdige, och dem går, såsom de hade de ogudaktigas gerningar gjort; och någre åro ogudaktige, och dem går, såsom de hade de rättfärdigas gerningar gjort. Jag sade: Det är och sáfägelighet.

Ps. 44: 13.

37: 35. 73: 3. Pred. 2: 15. 9: 2.

15. Derföre prisade jag glädjerna, att menniskan intet bättre hafwer under solene, än äta och dricka, och wara glad; och sådän får hon af sitt arbete i sine lifsdagar, som Gud henne gifwer under solene.

Pred. 9: 7.

16. Jag gaf mitt hjerta till att weta wisshet, och till att skåda den webermöds, som på jordene ster; att od en hwarfen dag eller natt får sömn i sin ögon.

17. Och jag såg all Guds werlt; ty en menniska kan icke finna det werlt, som under solene ster; och ju mer menniskan arbetar till att söka, ju mindre finner hon. En hon än säger: Jag är wis, och wet det, så kan hon dock icke finnat.

9. Capitlet.

Fromhets och snällhets öde.

Ty jag hafwer allt sådant lagt på hjerta, till att ransala allt detta, att någre rättfärdige och wise åro, hwilkes underdånar i Guds hand åro. Dock wet ingen menniska någons kärlek, eller hat, som han hafwer för sig.

2. Det webersars så dem ena som dem andra; dem rättfärdiga, såsom dem orättfärdiga; dem goba och rena, såsom dem erena; dem som offerar, såsom honom som intet.

offrar. Såsom det går dem goda, så går det och syndarenom; såsom menebarenom går, så går och honom, som eden fruktar.

Job 9: 22. 21: 7. Ps. 73: 12, 13.

Pred. 2: 15. 8: 14. Jer. 12: 1.

3. Det är en ond ting ibland allt det som under solene sker, att dem ena så går som den andra; deraf warber och menniskones hjerta fullt med arghet, och galenskap är i deras hjerta, så länge de lefwa; sedan måste de dö.

4. Hvad skall man då af de båda utvälja? Så länge som man lefwer, skall man hoppas; ty en lefwannde hund är bättre än ett dödt lejon.

5. Ty de lefwannde weta, att de skola dö; men de döde weta intet, de förtjena och intet mer; ty deras åminnelse är förgåten;

6. Så att man icke mer älskar dem, hatar eller afundas wid dem; och hafwa ingen del mer på werldene i allo thy, som under solene sker.

7. Så gåd bort, och ät ditt bröd med fröjd, brid ditt win med godt mod; ty din werkl täckas Gud.

Pred. 2: 24. 3: 12, 13, 22. 5: 17, 18. 8: 15.

8. Eät din släder alltid wara hwit, och låt icke fattas salwo på ditt huswud.

Ps. 22: 13. 56: 12. Luc. 12: 19. 1 Cor. 15: 32.

9. Bruka din tid med dine hustru, den du älskar, så länge du behåller detta såfängeliga lifwet, det (Gud) dig under solene gifwit hafwer, så länge ditt såfängeliga lif warar; ty det är din del i lifwena, och i ditt arbete, som dig under solene gifwit är.

10. Allt det dig förefommer att göra, det gör frislga; ty i grafwene, bit du far, är hwarthen gerning, konst, förnuft eller wisshet.

Jer. 48: 10.

Job 17: 13. Ps. 6: 6. 115: 17. Ps. 38: 18.

11. Jag wände mig, och såg huru det tillgår under solene, att det icke hjälper till att löpa, att man är snar; till strid hjälper icke, att man är stark; till bergning hjälper icke, att en är snäll; till riledom hjälper icke wara klok; att en hafwer ynnest, hjälper icke att han sin tingest wäl kan; utan det står allt till tiden och lyxona.

Ps. 127: 1.

12. Och wet menniskan icke sin tid; utan såsom fiskarna warba fångne med en stabelig fros, och såsom foglarna warba fångne med snarone, så warba och menniskborna bortryckte i ondom tid, när han hasteliga kommer öfwer dem.

Job 34: 20. Marc. 13: 33, 35. Luc. 12: 20.

13. Jag hafwer och sett denna wisshetena under solene, den mig stor syntes:

14. Att en liten stad war, och sögo soll berinne, och kom en mäktig Konung, och belade honom, och byggde stor bålwerk der omkring;

15. Och derinne wardt funnen en fattig wis man, den med sine wisshet kunde hjälpa staden, och ingen menniska tänkte på den samma fattiga mannen.

16. Då sade jag: Wisshet är ju bättre än starkhet. Litwål wardt dens fattigas wisshet föraktad, och hans ord worde intet hörd.

Orbip. 21: 22. Pred. 7: 20.

17. Detta wäller, de wisas ord gälla mer när de stilla, än herrarnas rop när de dårar.

18. Ty wisshet är bättre än harnest; men en endaste skall förberfwar mycket godt.

10. Capitlet.

Öfwerhet och underfåtare.

Onnda flugor förberfwa goda salwo; berföre är dårskap stundom bättre än wisshet och åra.

2. Ty dens wisas hjerta är på hans högga hand; men dens galnas hjerta är på hans wenstra.

3. Och ändå att den galne sjelf galen är i sin anslag, håller han litwål alla för galna.

4. Dertföre, om ens wäldigs mans trug hafwer framgång emot din wilja, så gif dig icke öfwer; ty undbraga stillar mycket ondt.

Orbip. 19: 11.

5. Det är ännu en usel ting, som jag såg under solene, nämliga öförfstånd, det ibland de wäldiga allmänneligit är:

Job 34: 30.

6. Att en dåre sitter i stora wärbighet, och de rike sitta uedre.

7. Jag såg tjenare på hästar, och förstar gå till sots, såsom tjenare.

8. Men den ena gropp grafwer, han skall sjelf falla deruti; och den en gård risfwer, honom skall svinga en orm.

Ps. 7: 16.

Orbip. 11: 27. 26: 27. Ps. 59: 4.

9. Den der stenar bortwåster, han skall hafwa der mödo med; den som wed klyfwer, han warber sargad deraf.

10. Då ett jern slött warber, och mister starkhetena, så måste man med mödo hwäfat igen; alltså följer och wisdom efter siit.

11. En lastare är icke bättre än en orm, som obefworen svinger.

Ps. 52: 4.

12. De ord, som gå af ens wis mans mun,

äro tädlig; men ens bärars läppar uppsvälja honom.

Ordspr. 10: 11, 20. 12: 19. 15: 24.

13. Begynnelsen på hans ord är dårskap, och änden är skabelig galenskap.

14. En däre hafwer mång ord; ty menniskan wet icke hwad warit hafwer; och ho vill säga henne, hwad efter henne komma skall?

Preb. 8: 7.

15. De bärars arbete warder dem swårt, efter man icke wet gå in i staden.

16. We dig, land, hwillets Konung barn är, och hwillets Förstar bittida äta.

Es. 3: 4. 5: 11.

17. Wäl är dig, land, hwillets Konung ädla är, och hwillets Förstar äta i rättom tid, till styrto, och icke till wällust.

18. Ty för lättjas stull förfalla bjelkarna, och för försummelige händers stull warder huset drypande.

19. Det wäller, att de bereda bröd till wällust, och winet måste glädja de lefwande, och penningen måste dem allt uträtta.

20. Banna icke Konungen om i ditt hjerta, och banna icke dem rika i dinom fångalamm; ty foglarna under himmelen föra dina röst, och de der wingar hafwa, säga det efter.

2 Mos. 22: 23. Rom. 13: 2. Jer. 23: 24.

11. Capitlet.

Öfmsiddhet, wärdhet, ängslighet.

Nåt ditt bröd fara öfwer watten, så warder du det finnandes i fångdene.

Euc. 14: 43, 14. Ordspr. 19: 17.

2. Skift ut emellan sju, och emellan åtta; ty du wetst icke, hwad olycka på jordene komma kan.

Ps. 41: 2, 3. Es. 58: 7, 10.

3. När molnflyttarna fulle äro, så gifwa de regn på jordena; och när trät faller, det falle söderut, eller norrut, på hwilket rum det faller, der blifwer det liggandes.

4. Den som aktar på wärdet, han får intet, och den som uppdå styarna släbar, han får intet upp.

5. Såsom du icke wetst wärdens wäg, och huru benen i moderlifwet tillredd warba, så kan du icke weta Guds werk, som han allt gör.

Ps. 139: 14. Job 36: 24, 25. Preb. 3: 11.

6. Så dina såd om morgonen, och håll icke upp med dine hand om afstonen; ty du wetst icke, hwillets bättre lyckas kan; och om både lyckades, så wore det desj bättre.

2 Cor. 9: 7. Gal. 6: 9.

7. Ljuset är fött, och ägomen är ljus: icke solna.

8. Om en menniska i lång tid lefwer, icke är glad i all ting, så tänker han dock allena på de onda dagar, att de så många äro: icke allt det honom wedersars, är såfångelighet.

9. Så gläd dig nu, du yngling, i din ungdom, och låt ditt hjerta wara glad i dinom ungdom; gör hwad dinom hjerta lyfter, och dinom ägon behagar; och we, att Gud skall, för allt detta, hafwa dig fram för domen.

Preb. 2: 1, 10.

12: 14. Matth. 12: 36. 2 Cor. 5: 10.

10. Lagg bort sorg utan ditt hjerta, icke lasta bort det onda ifrå dinom kropp: icke barndom och ungdom är såfångelighet.

12. Capitlet.

Älbers besvär. Guds dom.

Tänk uppå din Slapare i dinom ungdom, förr än de onda dagar komma, och ära nalkas; då du warder sågandes: De behaga mig intet;

Ps. 119: 9. 71: 17, 18.

2. Förr än solen och ljuset, månen och stjernorna mörka warba, och molnen icke komma efter regn;

3. På den tid, då wäktarna i huset barra, och de starke tröla sig, och mēnarna stå såfänge, berföre att de så få wordre äro; och synen warder mörk genom terrisen;

4. Och dörrarna på gatone tillslutna warba, så att rösten af qwarne icke tyfnar, och uppmärksnar när foglen sjunger, och fångens dötrar warba nedertydda;

5. Så att de icke för höjderna frukta sig, och räbas på wägen; när mandelträt blomstrar, och gräshoppan förtynges, och all lufd förgås; ty menniskan far bit hon ewinnerliga blifwa skall; och de som gråta, gå omkring på gatone;

6. Förr än flåstaket bortkommer, och guldskållan utlöper, och ämbaret giftnar wid brunnen, och hjuset söndergår wid brunnen.

7. Ty stoftet måste åter komma till jerd igen, såsom det warit hafwer, och anden till Gud igen, den honom gifwit hafwer.

1 Mos. 3: 19. Ps. 7: 6.

Jon. 4: 3. Euc. 23: 46. 1 Rel. 2: 7.

8. Allt är såfångelighet, sade Predikaren: allt är såfångelighet.

Preb. 1: 2.

9. Den samme Predikaren war icke allena wis; utan han lärde och folket god lärdom.

och märkte, och uttrassafade, och sammanfatte
mång ordspråk. 1 Kor. 4: 31, 32.

10. Predikaren sökte, att han måtte finna
tacknämlig ord, och stref rätt sanningenes
ord.

11. Denna de wisas ord äro spjut och na-
glar, strefne genom församlingenes mästare,
och gifne af enom herda.

Es. 49: 2. Jer. 23: 29. Ebr. 4: 12.

12. Tag dig wara, min son, för andra

flere; ty ingen ände är uppdått dikta böcker,
och mycken prebilan gör kroppen trött.

13. Låt oss böra hufvudsummona till all
lärdom: Frukt Gud, och håll hans bud;
ty det hörer allom menniskom till.

5 Mos. 6: 1, 2, 24.

14. Ty Gud skall hafwa fram alla gernin-
gar för bomen; ja, ed de der fördoelba äro,
ehwad de äro goda eller onda.

Pred. 11: 9. 1 Cor. 4: 5. 2 Cor. 5: 10.

Ände pa Salomos Predikare.

Salomos Höga Wisa.

1. Capitlet.

Brudens längtan efter Brudgummen.

Salomos Höga Wisa.

2. Han kysse mig med sins muns kys-
sande; ty din bröst är ljusligare än win;
Ps. 45: 3. Hög. B. 4: 10. Es. 66: 11, 13.

3. Att man må lukta din goda salwo; ditt
Namn är en utgjuten salwa; derföre hafwa
pigorna dig lår.

4. Drag mig efter dig, så löpewi; Konun-
gen förde mig in uti sin kammar: Wi fröjde
oss, och äre glade öfwer dig; wi tänkte upp
ädin bröst mer än uppdått win; de fromme
älska dig. Jos. 6: 44. Ps. 2: 6. Jos. 14: 3.

5. Jag är svart, men ganska tåld, I Je-
rusalems dötrrar, såsom Lebars hyddor, så-
som Salomos tapeter.

Ps. 45: 12, 14. Es. 61: 10.

6. Ser icke derefter, att jag så svart är;
ty solen hafwer bränt mig; mins moders barn
wredgas emot mig. Man hafwer satt mig
till wingårdsmästersso; men min wingård,
den jag hade, bewarade jag icke. Es. 5: 12.

7. Säg mig du, den min själ älskar, hwar
du beter, hwar du hwilar om midnatten;
att jag icke skall gå hit och dit, till dina stall-
bröders hjorbar.

8. Känner du dig icke, du dageligaste ibland
qwinnor, så gåc uppdått fårens fotspår, och
bet din fid wid herdahusen. Matt. 16: 24.

9. Jag litnar dig, min lära, wid mitt re-
figtys, wid Pharaos wagnar.

10. Dina kinder stå ljusliga i spann, och
din hals i sedjo. Ps. 45: 15.

11. Wi wilje göra dig gylbene spann med
silfdepport.

12. Då Konungen wände sig hit, gaf min
narbus sina lukt.

13. Min wän är mig ett knippe af myrr-
ham, det emellan min bröst hänger. Ps. 45: 9.

14. Min wän är mig en drufwa Copher,
uti de wingårdar i EnGedi.

15. Si, min lära, du äst dagelig; dagelig
äst du, din ägon äro såsom dufwoägon.

16. Si, min wän, du äst dagelig och
ljuslig; wår säng grönskas.

17. Wår hus bjeltar äro cedreträ; wåre
sparrar äro cypress.

2. Capitlet.

Lust och nöd på Christo och bruden lifsa an.

Jag är ett blomster i Saron, och en lilja i
balenom.

2. Såsom en ros ibland törne, så är min
lära ibland dötrarna. Es. 14: 6, 7.

3. Såsom ett äpleträ ibland stogsträ, så är
min wän ibland sönerne; jag sitter under
dens slugga, som jag begärar, och hans frukt
är minom hals sött. Ps. 91: 1, 2.

Lpp. 2: 7. 22: 2. Ps. 19: 11. 119: 103.

4. Han hafwer mig in uti wintällaren, och
kärleken är hans baner öfwer mig.

Es. 55: 1.

5. Han webetqwider mig med blomster,
och uppskriflar mig med äple; ty jag är
krant af älskog.

6. Hans wenstra hand ligger under mitt
hufvud, och hans högra hand omsammar mig.

7. Jag beswär eder, Jerusalems dötrrar,
wid rår, eller wid hinder i markene, att I
icke uppwäcken eller omaten mina kärestor,
tilldess henne sjelf lyfter.

8. Detta är mins wäns röst; si, han kom-

mer, och springer på bergen, och springer på högarna.

9. Min vän är lit enom råbod, eller ungom hjort; fi, han står bak vår vägg, och ser genom fenstret, och gluggar genom gallret.

10. Min vän svarar, och säger till mig: Stått upp, min lära, min dägelliga, och kom hit.

11. Ty fi, vintren är förgången, regnet är öfverflödet, och är sin väg;

12. Blomstren äro utgångna på markene; vartiden är kommen, och turturdufvan låter sig höra i vårt land;

13. Gifonaträt är knoppadt, vinträn blomstrar, och gifva sina lust; stått upp, min lära, och kom, min dägelliga, kom hit.

14. Min dustva uti stenflyttor, uti bergsrefswor, låt mig se ditt ansigte, låt mig höra dina röst; ty din röst är söt, och ditt ansigte ljusligt.

15. Läger öf räfwar, de små räfwar, som förderfwa wingårdar; ty våra wingårdar blomstrar.

Ref. 13: 4. Ap. G. 20: 29, 30.

16. Min vän är min, och jag är hans, den der beter ibland roser;

Of. 2: 19, 20. 1 Cor. 6: 17. Ps. 23: 1, 2.

17. Antillbess att dagen swal warder, och stuggorna afwila; wänd om, blif såsom en rå, min vän, eller såsom en ung hjort på skiljebergen.

3. Capitlet.

Christus, brudens bestydd.

Jag sökte om nattena i mine säng den min själ lär hade; jag sökte, men jag fann honom intet.

Ref. 49: 14.

2. Jag vill stå upp och gå omkring i staden, på gator och gränder, och söta den min själ lär hafwer; jag sökte, men jag fann honom intet.

3. Mig funno wäktarena, som fringom i staden gå: Hvarven I icke sett den min själ lär hafwer?

Ref. 3: 17.

4. Då jag kom litet framom dem, så fann jag den min själ lär hafwer; jag håller honom, och vill icke öfwergifwa honom, tillbess jag hafwer honom in uti mine moders hus, uti mins moders kammar.

5. Jag beswär eber, I Jerusalems döttrar, wid rår och hinner på markene, att I icke uppväcken mina läro, eller omalen henne, tillbess henne sjelf lyfter.

6. So är denna, som uppgår utur öknene,

såsom en röl af myrrham, rötelse och alla handa apothekares pulver?

Ps. 141: 2. Upp. 5: 5.

7. Si, omkring Salomos säng stå sätar starkt, utaf de starka i Israel;

8. Alle hålla de swär, och äro behändiga till strids; hwardera hafwer sitt swär uti sina sido, för fruktans skull, om nattena.

9. Konung Salomo låt göra sig ett sågerum af Libanons trä;

10. Dess stodar woro af silfwer, täckta af guld, sätet af purpur, bottnen beruti var lustliga lagd för Jerusalems döttrar skull.

11. Går ut I Zions döttrar, och kläder Konung Salomo, i den krono, der hans moder honom med krönt hafwer, på hans bröllopsdag, och på hans hjertas frejdsdag.

Of. 62: 5. Upp. 19: 7.

4. Capitlet.

Brudens dägellighet. Christ klärl.

Si, min lära, du äst dägellig, dägellig äst du; din ögon äro såsom dustwoodgen, emellan dina lockar; ditt hår är såsom getahjorbar, som klippte äro på det berget Gilead.

Of. 5: 27. 1: 12.

2. Dina tänder äro såsom hjorbar med afklippta ull, som twagne komma utu watten, hwille alle samman äro hafwande med twilningar, och ingen af dem är ofruktsam.

1 Petr. 1: 19.

3. Dine läppar äro såsom ett rosenfärgadt suöre, och ditt tal ljusligt; dine kinder såsom förden på granatäplet, emellan dina lockar.

4. Din hals är såsom Davids torn, gjord med bröstvärn, der tusende sköldar upprå hänga, och allahanda de starkas wapen.

Ref. 3: 25. Ref. 27: 10, 11.

5. Din tu bröst äro såsom två unga råttwillingar, hwille ibland roser i bet gå;

Of. 8: 7: 3: 7.

6. Tillbess bagen swal warder, och stuggorna afwila; jag vill gå till myrrhamsberget, och rötelsehögen.

Of. 8: 2: 17.

7. Du äst med allone dägellig, min lära, och ingen släkt är på dig.

Of. 5: 27.

8. Kom, min brud, ifrå Libanon, kom ifrå Libanon; gåd in, träd hit ifrå Amans kulle, ifrå Senir och Hermons kulle, ifrå lejonens boning, ifrå de leoparders berg.

9. Du hafwer tagit mig hjertat bort, min lyfter, lära brud, med ett ditt öga, och med ene dine halsledbo.

Jer. 31: 20. Of. 2: 19.

10. Huru bägelig äro din bröst, min syster, kära brud; din bröst äro lustigare än win, och din salwos lukt öfvergår alla örter.

11. Dine läppar, min brud, äro såsom dryppande hannogslåla; hannog och mjölk är under dine tunga, och din släbers lukt är såsom lukt af Libanon.

Sl. 14: 6, 7. Ps. 19: 11.

12. Min syster, kära brud, du äst en tillsluten örtegård; en tillsluten källa, en förseglad brunn.

13. Din frukt är såsom en lustgård af granatäple med ädla frukter, cyper med nardus;

14. Nardus med saffran, calmus och canel, med allahanda Libanons trä; myrrham och aloes med alla bästa örter;

15. Såsom en örtegårds brunn, såsom en brunn af lefwande watten, det af Libanon flyter.

16. Statt upp, nordanwäder, och kom, sunnanwäder, och blås igenom min örtegård, att hans örter måga drypa. Min wän komme uti sin örtegård, och äte sina ädla frukter.

5. Capitlet.

Christus bjudes. Hans ståndet.

Jag kom, min syster, kära brud, uti min örtegård; jag hafwer mitt myrrham, samt med mina örter, uppskuret; jag hafwer ätit mina hannogslåla, samt med minom hannog; jag hafwer druckit mitt win med mine mjölk; äter, mine lære, och brider, mine wänner, och warder druckne.

Söga. B. 4: 12. Ords. 9: 5. Sl. 55: 1, 2.

2. Jag sofwer, och mitt hjerta walar; der är mins wäns röst, som klappar; låt mig upp, min lära, min syster, min dufwa, min fromma; ty mitt hufwud är fullt med bagg, och mine lockar fulle med nattens droppar.

Sl. 26: 9. Upp. 3: 20. Sl. 14: 6.

3. Jag hafwer afflädt min fjortel; huru skulle jag åter släda honom uppå igen? Jag hafwer twagit mina fötter; huru skulle jag besmitta dem igen?

4. Men min wän stäck sina hand in genom ett hål, och mitt lif barrade derwid.

5. Då stod jag upp, att jag skulle låta minom wän upp; mina händer drupo af myrrham, och myrrham lopp öfwer mina finger på slängelen att låset.

6. Och då jag minom wän upplåtit hade, war han borto, och sin wäg gängen. Då gick min själ ut efter hans ord; jag sökte

honom, men jag fann honom intet; jag ropade, men han svarade mig intet.

Ps. 27: 8. Slag. 2: 19. Söga. B. 3: 1.

7. Bästarena, som omringga i stadenom, funno mig, de sloge mig till färs; wältarena på murenom togo mig bort mitt hufwudsläde.

8. Jag beswår eder, Jerusalems döttrar; finnen I min wän, så säger honom, att jag för älskog trant ligger.

9. Swad är din wän för andra wänner, o du albradbägeligaste ibland qwinnor? Swad är din wän för andra wänner, att du så hafwer bestworit oss?

10. Min wän är hwit och röd, utforad ibland mång tusend.

Sl. 63: 2, 3. Ebr. 9: 12. 1 Petr. 1: 19.

11. Hans hufwud är det bästa guld; hans hår är krusadt, swart såsom en lorp.

12. Hans ögon äro såsom dufwoögon wid wattungader, twagne med mjölk, och så full.

13. Hans kinder äro såsom apotekares wäxande örtesångar; hans läppar äro såsom roser, de der drypa af flytande myrrham.

14. Hans händer äro såsom guldbringar, fulle med turfoss; hans lif är såsom rent elphenben, besatt med sapphirer.

15. Hans ben äro såsom marmore pelare, grundade uppå gyldene fötter; hans slappnad är såsom Libanon, utforad såsom cedreträ.

16. Hans hals är sot och gansta lustig: En sådana är min wän; min wän är sådana, I Jerusalems döttrar.

17. Swart är då din wän gången, o du bägeligaste ibland qwinnor? Swart hafwer din wän wändt sig, så wilje wi honom söla med dig.

Job. 13: 1. 16: 26.

6. Capitlet.

Brutens bägelighet. Christi lärlet.

Min wän är nedergången uti sin örtegård, till örtesångarna, att han sig der förlustall i örtegårdarna, och hemta roser.

2. Min wän är min, och jag är hans, den sig ibland roser förlustar.

3. Du äst bägelig, min kära, såsom Thirza; lustig såsom Jerusalem, försträdlig såsom en härerban.

Ps. 132: 13, 14.

4. Wänd din ögon ifrå mig, förty de göra mig brinnande; ditt hår är såsom en getafjord, de som på berget Gilead klippie äro.

5. Dine tänder äro såsom en särahjörd, de der twagne komma utu watten, hwille alle sam-

mans äro med twillingar hafswande, och ingen ibland dem är ofruktbar.

6. Dine kinder äro såsom flörben på granatäplet, emellan dina lockar.

7. Sergio äro Drottningarna, och ättatio frillorna, och på jungfrurna är intet tal;

Pl. 45: 10, 15.

8. Men en är min duswa, min fromma; en är sine moders lästast, och sine moders utforaba. Då dottrarna sågo henne, prisade de henne saliga; Drottningarna och frillorna lofwade henne.

9. Ho är denna, som uppgår såsom en morgonrodn, dägelig såsom månen, utforab såsom solen, försträdelig såsom en härrordan?

10. Jag är nedergången i nöttagården, till att slåda telningarna wid bäcken; till att slåda, om winträt blomstrades, om granatäpplen grönskades.

11. Min själ wiste icke, att han mig intill AmmiNabibs wagnar satt hade.

12. Wänd om, wänd om, o Sulamith; wänd om, wänd om, att wi måge slåda dig; hwad sen I på Sulamith annat, än hans i Mahanaim?

Pl. 45: 11, 12.

7. Capitlet.

Brudens lof. Christl godhet.

Huru dägelig är din gång i skorna, du förstas dotter! Dina länder stå lifa wid hwarandra, såsom tu spann de ens mästares hand gjort hafwer.

2. Din nasse är såsom en rund stål, den albrig dryck fattas; din buk är såsom en hwetehop, omsatt med roser.

3. Din tu bröst äro såsom två unge råtwillingar;

4. Din hals är såsom ett elphenbenstorn, din ögon äro såsom de dammar i Hesbon wid den porten Bathrabbim; din näsa är såsom tornet af Libanon, hwilket sig wänder emot Damascon;

Ep. 1: 18. 4 Mos. 21: 24, 25.

5. Ditt hufwud står på dig såsom Carmel; håret på ditt hufwud är såsom Konungens purpur i sållar bunden.

Es. 35: 2. Ebr. 2: 9.

6. Huru dägelig och huru ljuflig äst du, lära, i wälsust!

7. Din längd är lif wid ett palmträ; och din bröst wid winbruswor.

Pl. 92: 13, 14. Hög. B. 4: 5.

8. Jag sade: Jag måste stiga upp i palmträt, och fatta dess qwisar; låt din bröst

wara såsom bruswor på winträ, och lura af dine näso såsom äple;

Hög. B. 2: 3. Ps. 3: 1.

9. Och din hals såsom godt win, det nom wänd lätteliga ingår; och tala om gemmal ärenden.

Hög. B. 5: 1.

10. Min wän är min, och han håller sig och till mig.

11. Kom, min wän, låt oss gå ut på markena, och wistas i landsbyarna;

12. Att wi måge bittida uppslå till wärdarna, och så se, om winträt blommar, och hafwer fått knoppar; om de granatäpplens utgångne äro; der will jag gifwa dig min bröst.

Hög. B. 6: 1.

13. Siljorna gifwa sin lukt, och för wärd börr allahanda äbla frukter; min wän, jag hafwer bewarat åt dig både nytt och gammalt.

Matth. 13: 32.

8. Capitlet.

Brudens och Christl lika samtal.

1. Att jag måtte finna dig ute, min bröder, du, som mins moders bröst suger, och måtte så kyssa dig; att och ingen förskade mig.

Hög. B. 3: 5.

2. Jag wille taga dig, och hafwa dig uti mine moders hus, der du mig lära stude; der wille jag slänka dig krybbadt win, och must af min granatäple.

3. Hans wenstra hand ligger under mitt hufwud, och hans högra hand omsammar mig.

4. Jag beswär eder, Jerusalems dottrar, att I icke uppväcken mina käro, eller smaler henne, tilldess henne sjelf lyfter.

5. Ho är denna, som uppkommer från öfnene, och söder sig in uppå sin wän? Uuter äpleträt wäder jag dig, der din moder är; södt hafwer; der hon, som dig södde, med dig legat hafwer.

6. Sätt mig såsom ett insegl på ditt hjerta, och såsom ett insegl uppå din arm; ty kärleken är stark såsom böden, och nitärlan är fast såsom helmetet; dess glödd är brinnande, och en Högstrans läge;

2 Cor. 1: 21, 22.

7. Så att och mycket watten icke förmå utsläda kärleken, eller strömmar fördränka honom; om en wille gifwa alla ägodelar i sino huse for kärleken, så gulle det allsmans intet.

8. Wår syfter är liten, och hafwer ingen bröst; hwad stole wi göra till wår syfter, när man nu skall tala henne till?

9. Är hon en mur, så wisse wi göra så

werbåstwert deruppå; är hon en dörr, så wilje wi besåsta henne med cedrebråde.

10. Jag är en mur, och min bröst är så som torn, deraf är jag worden för hans ögon såsom den der frid finner. **Job 14: 27.**

11. Salomo hafwer en wingård i Baal-Hamon; den wingården sid han waktarom, att hwardera skulle giswa, för hans frukt, tusende silspenningar. **Ödg. B. 1: 6. 7: 12.**

12. Min wingård är för mig. Dig Salomo bör tusende; men waktaromen öfwer hans frukter, tusundrad.

13. Du, som bor i örtagårdarna sällskapen alla deruppå; låt mig höra dina röst.

14. Fly, min vän, och war lit ene rå, eller enom ungom hjört, in på örtabergen.

Ödg. B. 2: 17. Upp. 22: 20.

Ände på Salomos Höga Wisa.

Propheten Esaia.

1. Capitlet.

Östyrdhkan till det otacksamma Juda.

Detta är Esaia syn, Amos sons, den han såg om Juda och Jerusalem, uti Ufsia, Jothams, Ahas och Jechizia, Juda Konungars, tid.

2. Hörer, I himlar, och du jord, fattat med bronnen; ty HERren talar: Jag hafwer uppsödt karn, och upphöjt, och de äro mig affällige wordne.

5 Mos. 4: 26. 31: 28. 32: 1.

2 Mos. 19: 5. 6. Ef. 11: 1. 5 Mos. 32: 5.

3. En öze känner sin herra, och en åsne fins herras krubbo; men Israel känner det intet, och mitt folk förstår det intet.

Ps. 78: 8.

4. Ad! we det syndiga folket; det folket af stor misshandel, den ära säden, de slafeliga barnen, som öfwergiftwa HERren, försmåda den Heliga i Israel, och wända tillbaka.

5. Hvad skall man mer lå eber medan I afwiken ju besto mer? Hela huswudet är fränt, hela hjertat är försmåttast.

2 Efr. 28: 22.

6. Ifrå sotthjället allt upp till huswudet är der intet best uppå; utan sår, smullnad och eterböld, de der intet påstråde, eller förbundne, eller med oljo mötte äro.

7. Edart land är öde; edra städer äro urbränd med eld; främmande förtära edar åter för edor ögon, och han är öde, såsom det de främmande förhärjat hafwa.

3 Mos. 26: 32, 33. Ef. 5: 5.

8. Men hvad ännu qwart är af dottrene Zion, det är lika som en hydda uti enom wingård, och såsom en wackebod uti stubbälren; såsom en förhärjad stad.

9. Om HERren Zebaoth icke låte oss något litet igenblifwa, så wore wi lika som Gomor, och lika som Gomorra. **Ef. 17: 4. 5. 6.**

Klag. 3: 22. Rom. 9: 29. 1 Mos. 19: 24.

10. Hörer HERrans ord, I Sodomitiske förklar; fatta med bronnen war Guds lag, du Gomorriska folk.

5 Mos. 32: 32. Hes. 16: 46, 48.

11. Hvad skall jag med edart myckna offer? säger HERren; jag är mätt af wädrars bränneoffer, och af de göddas talg, och hafwer ingen lust till oxars, lambars och bodars blod. **Ps. 50: 8, 9. Ordsp. 15: 8.**

Ef. 66: 3. Jer. 6: 20. Am. 5: 21.

12. Då I kommen in till att te eber för mig; ho åskar sådant af edra händer, att I stullen träda in uppå mina gårdar?

13. Hafwer icke mer spioffer fram såfångt; röstwert är mig styggeligit; nymånader och Sabbathar, då I sammankommen, må jag icke låda; ty I bedrifwen afguberi och rådd i dem.

14. Min själ hatar edra nymånader och årtider; jag är ledse derwid, jag orlar icke låda dem.

15. Och om I än uträden edra händer, så bortgämmar jag bod min ögon ifrån eder; och om I än mycket bedjen, så hörer jag eder dock intet; ty edra händer äro fulla med blod. **Ordsp. 1: 28. Ef. 59: 3.**

16. Enär eder, görer eder rena, lägger bort edart onda wäsende ifrå min ögon; wänder igen af det onda;

17. Lärer göra det godt är, farer efter det som rätt är, hjälper dem förtryckta, sätter dem faderlösa rätt, och hjälper enkonas sal.

Ps. 34: 15. 1 Petr. 3: 11.

Ps. 68: 6. 82: 3, 4. Am. 5: 15.

18. Så kommer då sedan, och låter oss gå med hvarannan till rätta, säger HERren: Om edra synder än woro blodröda, så skola de dock wara snöhvita; och om de än woro såsom rösfärga, så skola de dock wara såsom en ull. Ps. 51: 9. Hes. 18: 21, 22.

19. Viljen I höra mig, så skolen I nyttja landens goda.

20. Viljen I och icke, utan ären obörsamme, så skolen I af swärd förtärde wara; ty HERrans mun säger det.

21. Hur kommer det till, att den fromme staden är worden en skola? Han war full med rättbet, rättvisan bodde derinne; men nu mördare.

2 Chr. 23: 23, 24. Jer. 44: 17. Es. 4: 14.

22. Ditt släpver är wordet slag, och ditt min förmängdt med watten. Hes. 22: 18, 19.

23. Dine fjörstar äro affällige, och tjufwars stallbröder; de taga alle gerns gåfwor, och fara efter slänker; dem saderlösa släpa de icke rätt, och entones sal kommer intet inför dem.

2 Mos. 22: 22. Jer. 5: 28. Zach. 7: 10.

24. Dersöre säger HERren, HERren Zebaoth, den mäktige i Israel: Ad we! Jag måste trösta mig igenom mina fiendar, och hämnna mig igenom mina ovänner;

5 Mos. 28: 63. Es. 10: 5.

25. Och måste wända mina hand emot dig, och utrensja ditt slag som albrarenast, och borttaga allt ditt tenn;

Mat. 3: 3. Matth. 3: 12.

26. Och gifwa dig åter domare igen, såsom de woro tillförene, och rådherrar, såsom i begynnelsen; då skall du heta rättvisones stad, och en from stad. Hes. 21: 27.

(Jes. 2: 2. Hagg. 1: 1. 2: 24. Zach. 4: 9.)

27. Zion måste igenom rätt förlöshad wara, och hans sångar igenom rättfärdighet;

Jer. 23: 6. 33: 16.

28. Att de öfwerträdare och syndare skola tillsamman sönderkroshade wara, och de, som öfwergifwa HERran, förgås.

Ps. 1: 6. 92: 10.

29. Ty de måste komma på slam öfwer de etar, der I lust till hafwen, och blygas öfwer de lustgårdar, som I utwäljen;

2 Mos. 34: 13. Dom. 3: 7, 8.

30. När I warden såsom en el med torr löf, och såsom en lustgård utan watten;

31. När bestärmet warder såsom blå, och dess werf såsom en gnista; och både tillhoppa brinnen, så att ingen utsläcker det.

Ps. 115: 4. 135: 16.

2. Capitlet.

Hedningar kallas i Juda Nat.

Detta är det Esaja, Amos son, såg i Juda och Jerusalem:

2. Uti yttersta tiden skall det berget, der HERrans hus är, tillredt wara, högre än all berg, och öfwer all berg upphöjdt wara; och alle Hedningar skola löpa dertill;

Ps. 68: 16, 17. Mic. 4: 1.

3. Och mycket folk gå dit, och säga: Kommer, och låter oss gå upp på HERrans berg, till Jacobs Guds hus, att han lär oss sina vägar, och wi wandrom på hans stig; ty af Zion skall lagen utgå, och HERrans ord af Jerusalem. Ps. 110: 2.

4. Och han skall döma ibland Hednarna, och straffa många folk; då skola de göra sin swärd till plogbillar, och sin spiz till liar; ty intet folk skall upplyfta swärd emot det andra, och skola nu intet lära mer att örliga. Jes. 3: 1.

5. Kommer, I af Jacobs hus, låt oss wandra uti HERrans ljus.

6. Men du hafwer låtit fara ditt folk, Jacobs hus; ty de bedrifwat mer än i österlandningar, och äro dagawäljare såsom de Philisteer; och låta de främmande fara wara många.

1 Mos. 31: 30. 2 Mos. 34: 16. Gal. 4: 11.

7. Deras land är fullt med släpver och guld, och på deras risedom är ingen ände; deras land är fullt med hästar, och på deras wagnar är ingen ände.

5 Mos. 17: 1.

8. Deras land är också fullt med afguder, och de tillbedja sitt handawerk, der deras finger gjort hafwa. Dom. 17: 4. Jer. 2: 2.

9. Der bugar den menige man, der ärmjula sig de mynbiga; det warder bu icke förlätandes dem.

10. Gad in uti bergen, och bortgöm dig uti jordene, för HERrans fruktan, och för hans härliga majestät. Luc. 23: 30. Upp. 6: 1.

11. Förty all hög ögon skola förnekat wara, och hwad högt är ibland menniska, det måste koda sig; men HERren skall på den tid allena hög wara. Es. 5: 13.

12. Ty HERrans Zebaoths dag skall gå öfwer allt högfärbigt och högt, och öfwer allt upphäpvet, att det skall förnedrat wara; Es. 4: 4.

13. Och öfwer all hög och upphäpning cedreträ i Libanon, och öfwer alla etar i Basan;

14. Öfwer all hög berg, och öfwer alla upp-
höjda badar ;

15. Öfwer all hög torn, och öfwer alla
fästa murar ;

16. Öfwer all skepp i hafwet, och öfwer all
lofelig skepps baner ;

17. Att sig böja måste all höghet, och sig
ödmjula hwad högt är ibland mennistorna ;
och HERren allena hög wara på den tiden.

18. Och afgubarna stola platt förgåd.

19. Så skall man gå in uti bergstrefwor,
och uti jordkulor, för HERrans fruktan, och
för hans härliga majestät, då han tager till
att försträda jordena. *Cl. 10: 8. Upp. 9: 6.*

20. På den tiden skall hwar och en bortasta
sina fälskarsafgubdar, och gylbene afgubdar,
som han sig hafwer göra låtit till att tillbed-
ja, och till att ära mullwårplar och släder-
möb ;

21. På det han må krypa in uti stenkyttor,
och i bergstrefwor, för HERrans fruktan, och
för hans härliga majestät, då han tager till
att försträda jordena.

22. Så befatter öfver intet med menniskone,
som anda hafwer i näsone ; ty I weten icke,
huru högt han är åttad.

Pi. 8: 7. Matth. 28: 18. Ap. 9. 10: 42.

3. Capitlet.

Öfverhöghets, höghets straff.

Ty fi, HERren, HERren Zebaoth skall
borttaga, af Jerusalem och Juda, allt
uppehålle, bröds uppehålle, wattens uppe-
hålle ; *3 Mos. 26: 26. 5 Mos. 28: 17.*

2. Starke och krigsmän ; domare, Prophe-
ter, spåmän och åldersmän ;

3. Höfwitsmän öfwer femtio, och ärliga
män ; rådmän och wisa ämbetsmän, och
wältalande män ;

4. Och skall gifwa dem ynglingar till Hög-
dar, och barnslige stola råda öfwer dem.

Gred. 10: 16.

5. Och plågåre stola wara i folkena, den ene
öfwer den andra, och hwar öfwer sin nästa ;
och den, som yngre är, skall wara stolt öfwer
den gamla, och en lössaktig emot den ärliga.

6. Då skall en fatta sin broder utu fins
aders hus : Du hafwer kläder, war war
förste, hjälp du detta ofsalat.

7. Men han skall på den tiden swärja, och
äga : Jag är ingen läfware ; i mino huse är
warlen bröd eller kläder ; sätter mig icke
ill en förste öfwer folket.

8. Ty Jerusalem faller, och Juda ligger
intall ; efter deras tunga och anslag är

emot HERranom, så att de hans majestäts
ögon emot sträwa.

9. De stola intet sitt wäsende, och berömma
sig af sina synder, lika som de i Sodom, och
bölja dem intet ; we deras själar ; ty der-
med föra de sig själfwa på allt ondt.

1 Mos. 13: 13. 18: 21. 19: 6. Cl. 13: 9.

10. Prediker om de rättfärbiga, att de stå
wål ; ty stola äta sina gerningars frukt.

Ersp. 10: 6. 14: 32. Mal. 3: 18.

11. Men we dem ogubattigom ; ty de äro
onde, och det skall warda dem betalandt, lika
som de bet förtjena.

12. Barn äro mins folks plågåre, och
qwinnor råda öfwer dem. Mitt folk, dine
lebare förföra dig, och förberfwa wägen den
du gå skall.

13. Men HERren står der, till att gå till
rätta, och är framgången till att döma
folken.

Upp. 1: 7.

14. Och HERren kommer till domen med
sins folks älska, och med sina Högstar ; ty
I hafwen förderfwat wingården ; och rostwet
ifrå de fattige är i edart hus.

Cl. 5: 7. Matth. 21: 33.

15. Hwi förtrampen I mitt folk, och för-
troffen dens fattigas person, säger HERren,
HERren Zebaoth ?

16. Och HERren säger : Derföre, att Zi-
ons dötrrar äro stolta, och gå med rafom
hale, med färgadt ansigte ; gå och swansa,
och hafwa kostliga stor på sina fötter ;

17. Så skall HERren göra Zions dötrrars
hufwud skallot ; och HERren skall bortryda
deras slöna hår.

18. På den tiden skall HERren borttaga
prydnungen af de kostliga stor, och häfter,
spänne,

19. Redjor, armspanne, hufwor,

20. Flitter, bräm, snöre, besmognappar,
bronspann,

21. Ringar, ännespänn,

22. Sögtidskläder, kläpar, hufwar, pun-
gar,

Dom. 14: 12.

23. Spegel, snörettröjor, bordor och som-
markkläder.

24. Och der skall wara stank för goba
lust, och ett löst band för bälte, och ett
skallot hufwud för krusadt hår, och för en
wid mantel en trång säd ; allt detta i sta-
den för din dågelighet.

Ersp. 16: 5.

25. Ditt meniga folk skall falla genom
swärd, och dine krigsmän i strid.

26. Och hans portar stola förja och grä-

ma sig, och han skall sitta jämmerliga på jordene.

4. Capitlet.

Profpheta om Christo.

Doch på den tiden skola sju qvinnor fatta en man, och säga: Wi wilje sjelfwa söda och klåda oss, allenast låt oss nämnas efter ditt namn, att vår försmädelse må ifrån oss tagen warða.

2. Ut i den tiden skall HERRans Telning wara kär och kostelig, och jordenes frukt härlig och skön med dem som behållne blifwa i Israél.

Jer. 23: 5. 33: 15. Zach. 3: 8. 6: 12.

3. Och hwilken i Zion återlefwer, och ijenblifwer i Jerusalem, han skall kallas helig, hwar och en som strifwen är ibland de lefwande i Jerusalem.

Ez. 11: 1. Luc. 10: 20. Psal. 4: 3.

Upp. 13: 8. 17: 8. 20: 15. 21: 27.

4. Då warder HERRen aftwändandes Zions döstrars smitto, och fördrifwandes Jerusalems blodkulder derut, genom Andan, som döma och en eld upptända skall.

Joh. 5: 26.

Lut. 3: 5. 1 Joh. 1: 7. Joh. 16: 8.

5. Och HERRen skall skapa öfwer alla Zions bergs boningar, och hwar som helst det församladt är, moln och röl om dagen, och sten af eld, som brinner om natten; ty en skärm skall wara öfwer allt det härligit är.

2 Mos. 13: 21. Ps. 23: 4. 91: 4. 5. 10.

6. Och ett skul skall warða till en skydd om dagen för hettanom, och en tillflykt till att gömma sig för storm och regn.

5. Capitlet.

Wingårdens ofruktsambet.

Nu wäl, jag will sjunga mitom wänens minns wäns wiso om hans wingård. Min wän hafwer en wingård, på ett fett rum.

Ps. 8: 11. Ef. 27: 2.

Matth. 21: 33. Marc. 12: 1. Luc. 20: 9.

2. Och han gärde omfiring honom, och med stenhopar bewarade, och satte äbla winträ deruti; han bygge och ett torn deruti, och grof der en press, och wänte efter att han skulle bära windruswor; men han bar willdrufwor.

Ps. 80: 9.

3. Nu dömer, 3 Jerusalems inbyggare, och 3 Juda män, emellan mig och min wingård.

4. Swad skulle man dock mer göra minom

wingård, det jag honom icke gjort hafwer? Swi hafwer han burit willdrufwor, då jag wänte efter att han skulle burit drufwor?

Jer. 2: 21.

5. Nu wäl, jag will kungöra eder, hwad jag minom wingård göra will: Hans gård skall borttagen warða, på det han skall edelagd blifwa, och hans mur skall sönderriwen warða, på det han skall förtrampet warða.

Ps. 80: 13. Ef. 16: 8. Jer. 46: 32.

6. Jag skall låta honom ligga öde, ingen skall skära eller grafwa, utan tistel och törne derinne wäxa; och skall bjuda skarna, att de icke regna beruppa.

7. Så är nu HERRans Zebaoths wingård Israels hus, och Juda män hans lustiga plantering; han wänter efter rätt, si, så är här icke annat än öfwerwäld; efär rättwiso, si, så är här allstammans slagemål.

8. We dem som braga det ena huset intill det andra, och komma den ena åkren emellan den andra, till dess att intet rum mer är, att de skola besitta landet allena.

Jer. 22: 13. Hes. 22: 26. Am. 8: 6.

9. Det är för HERRans Zebaoths ören; hwad gällor, om de många hus icke skola öde warða, och de stora och sköna utan inbyggare?

10. Ty tio wingårdsfjällar skola icke gifwa mer än ett äm, och en tuuna säd skall icke gifwa utan ena släppo.

11. We dem som om morgonen kintida uppe äro, till att besitta sig om dryck, och sitta intill natten, att de af win bete warða skola;

Druck. 23: 30, 31. Am. 6: 4, 5.

12. Och hafwa harpor, psaltare, trummer, pipor och win, i deras collats; och se intet uppå HERRans werk, och äta intet uppå hans händers gerningar.

13. Dersföre måste mitt folk warða bortfördt öfvermarandes, och deras härlige hungert lida, och deras meniga folk törst lida.

Matth. 4: 5.

14. Dersföre hafwer helwetet utwidgat sinu själ, och uppgapat med sina lästar utan mätto, att nederfara skola både deras härlige och den menige man, både deras rike och glade;

15. Att hwar och en skall boda sig, och hwar och en ödmjukad blifwa; och de högfärdigas ögon ödmjukad blifwa;

16. Men HERRen Zebaoth upphöjd warða i domenom, och Gud, den Selige, helgad warða i rättfärdighet.

17. Så stola då lamb i bet gå i deras stad, och främlingar stola sig nära uti de fetas öde. Es. 22: 30. Es. 10: 16. Am. 4: 1.

18. We dem som lobbla sig tillhoppa med sjäfängelig band, till att göra orätt, och lita som med wagnsrep, till att syna;

19. Och säga: Låt hans werk skynda sig och snart komma, att wi måge set; låt dens Heligas i Jsrael anslag nålas och komma, att wi måge wetat. Job 21: 14. Es. 23: 10. Mal. 3: 14. 2 Petr. 3: 3.

20. We dem som kalla det onda godt, och det goda ondt; de der af mörkret ljus göra, och af ljuset mörkler; de der göra sött af furo, och surt af söta. Ordp. 17: 15.

21. We dem som för sig sjelfwa wise äro, och hålla sig sjelfwa för stola. Ordp. 3: 7. Rom. 12: 16.

22. We dem som hjeltar äro till att brida win, och kämpar till att drida;

23. De der gifwa den ogudaktiga rätt för gäfwors skull, och wända de rättfärdigas rätt ifrå dem. Ordp. 24: 23.

24. Dersöre, lita som elbsläge förtärer halm, och borttager agnar, alltså skall deras rot förrottna, och deras telningar bortflyga såsom flock; förty de förakta HERRans Zebaoths lag, och försmäda dens Heligas ord i Jsrael. 2 Mos. 15: 7.

25. Dersöre förgrummar sig HERRans wrede öfwer hans folk, och uträder sina hand öfwer dem, och slår dem, så att bergen bäfwa, och deras troppar äro lila som träsk på gatone; och uti allt detta wänder icke hans wrede åter, utan hans hand är ännu uträckt. Es. 9: 12, 17, 21. 40: 4.

26. Ty han skall uppreja ett baner fierran ibland Hedningarna, och locka dem ifrå jordenes ända; och si, hastigt och snarliga komma de;

27. Och ingen ibland dem är trött eller swag; ingen är sömnig eller sofwer; ingen löpas bältet af hans lännder, och ingen sliter en stomer sönder.

28. Deras pilar äro skarpe, och alle deras bågar spänne; deras hästahofwar äro såsom stenar, och deras hjul såsom ett stormwäber.

29. De ryta som lejon, och ryta som ung lejon; de stola fräsa, och taga rof, och behålla, så att ingen undslätter det.

30. Och skall på den tiden fräsa öfwer dem lika som ett bas; när man då ser uppå landet, så är det mörkt af ångest, och ljuset skiner intet mer för mörkrets skull. Es. 8: 22.

6. Capitlet.

Guds härlighet. Guds förstodad.

Uti det året, då Konung Ufia blef döb, såg jag HERRan sitta på en hög och härlig stol, och hans klädesäll uppskölle templet.

2 Kon. 15: 5. 7. Dan. 7: 14. Matth. 25: 31. 28: 18. Luc. 1: 32. Joh. 12: 41.

2. Seraphim stodo öfwer honom, hwardera hade sex wingar; med två betäckte de sitt anlete; med två betäckte de sina fötter, och med två slögo de.

3. Och den ene ropade till den andra, och sade: Helig, Helig, Helig är HERRen Zebaoth; hela jorden är full med hans äro; Upp. 4: 8.

4. Så att öfre dörrstoden bäfwade af deras ropes röst, och huset warbt fullt med röst.

5. Då sade jag: We mig, jag förgås; ty jag hafwer orene läppar, och bor ibland ett folk som orene läppar hafwer; ty jag hafwer sett Konungen, HERRan Zebaoth, med min ögon.

Dom. 13: 22. Dan. 10: 8, 9. 2 Mos. 33: 20.

6. Då slög en af Seraphim till mig, och hade ett glöbände kol uti handene, det han med en tang tog af altaret;

7. Och kom wid min mun, och sade: Si, härmed hafwer jag kommit wid dina läppar, att din misgerning skall warba ifrå dig tagen, och din synd försonad wara.

Jer. 1: 9. Dan. 10: 16.

8. Och jag hörde HERRans röst, att han sade: Hvem skall jag sända? Swiken will wara wårt bäbskap? Men jag sade: Här är jag, sänd mig.

9. Och han sade: Gadt ästas, och såg till detta folket: Hörer, och förstår det icke; ser, och märker det intet. Matth. 13: 14, 15.

Marc. 4: 12. Luc. 8: 10. Ap. 6: 25, 26.

10. Förstoda detta folks hjerta, och låt deras öron lönghörda warba, och förblinda deras ögon, att de intet se med sin ögon, eller höra med sin öron, eller förstå med sitt hjerta, och omwända sig, och warba salige. Joh. 12: 40. Rom. 11: 8.

11. Men jag sade: HERRe, huru länge? Han sade: Till dess, att städerna öbe warba utan inbyggare, och busen utan folk, och marken ligger platt öbe.

12. Ty HERRen skall låta folket komma långt bort, så att landet skall swärliga öfwergifwet wara.

13. Dock skall ännu tionbedelen blifwa derinne; ty det skall warba bortfördt och

förhärjadt, såsom en et och lind, som ännu hafwa bålen, ändock deras löf aflagne wara; en hellig såd skall sådana bål wara.

7. Capitlet.

Rejins tåg. Ahas tröst. Christi föbelse.

Det begaf sig uti Ahas, Jothams sons, Ufsia sons, Juda Konungs, tid, brog Rejin, Konungen i Syrien, och Pelah, Remalia son, Israels Konung, upp till Jerusalem, till att örliga beremot; men de kunde intet öfwerwinna det. 2 Kon. 16: 5.

2. Då warbt Davids huse sagdt: De Syrer förlåta sig uppå Ephraim. Då hafwade honom hjertat, och hans folks hjerta, lika som tran i flogenom hafwa för wädret.

3. Men HETren talade till Efsia: Gå ut emot Ahas, du och din son Sear-Jasub, till ändan af waturändonne wid öfra dammen, på den wägen wid färgarens åker;

4. Och säg till honom: Wara dig, och blif stilla, frukta dig intet, och ditt hjerta ware oförsträckt för dessa två rpfande slädebränder; nämliga för Rejins och de Syrers, och Remalia sons wrede;

5. Att de Syrer hafwa gjort ett ondt rådslag emot dig, samt med Ephraim och Remalia son, och säga:

6. Vi wilje upp till Juda, och försträcka honom, och stifta oss emellan, och göra Tabeels son till Konung derinne.

7. Ty så säger HETren, HETren: Det skall intet så bestå eller så ste;

8. Utan lika som Damascus är hufwudet i Syrien, så skall Rejin wara hufwudet i Damasco. Och efter fem och sextio år skall det wara ute med Ephraim, att de icke mer skola wara något folk.

9. Och lika som Samarien är hufwudet i Ephraim, så skall Remalia son wara hufwudet i Samarien. Tron I icke, så felar det med eder.

10. Och HETren talade åter till Ahas, och sade:

11. Åsta dig ett tecken af HETranom, dinom Gud, antingen nebre i helwettet, eller ofwamtill i höjdene.

12. Men Ahas sade: Jag äskar intet, att jag icke skall försöla HETran. 5 Mos. 6: 16.

13. Då sade han: Nu wäl, så hörer, I af Davids hus; är det eder litet, att I gören menniskom emot, utan att I och gören min Gud emot?

14. Derföre skall HETren sjelf gifwa eder ett tecken; si, en Jungfru är hafwandes,

och skall föda en son, den skall hon kalla ImmanuEl. Matth. 1: 23. Luc. 1: 31.

15. Smör och hannog skall han äta, att han skall weta förlasta det onda, och utwälja det goda.

16. Ty förr än pilten lärer förlasta det ondt är, och utwälja det godt är, skall det land, der du grufwar dig före, öfwergifwa warda af sina två konungar.

17. Men öfwer dig, öfwer ditt folk och öfwer dins faders hus, skall HETren, genom Konungen af Assyrien, komma låta bagar, de icke komme äro, seban Ephraim ifrå Juda slädes. 1 Kon. 12: 16, 17.

18. Ty på den tiden skall HETren hwila till flugorna wid ändan på Egypti älfwer, och till bin i Affurs land;

19. Att de skola komma, och allefammant lägga sig wid bäcker och stenklyftor, och all bål trä, och uti all bål.

20. På den samma tiden skall HETren rala hufwudet, och häret af fötterna, och taga bort släppet genom en lejd ralsknif; nämliga genom dem som på hinfibon älfwena äro, det är, genom Konungen ci Assyrien.

21. På den samma tiden skall en man föda en hop kor, och två hjoar;

22. Och skall hafwa så mycket till att molla, att han smör äta skall; ty den som i landena igenlefwes, han skall äta smör och hannog.

23. Ty det skall ste på den tiden, att der nu tusende winträd stå, tusende flispenningar wärde, der skall wara törne och tistel;

24. Så att man måste gå dit med pil och båga; ty uti hela landet skall törne och tistel wara;

25. Så att man icke komma kan till alla de berg, som man plägar uppgrafwa med hado, för tistlars och törnes styggelses skull: utan man skall låta oxar gå beruppå, och får deröfwer trampa.

8. Capitlet.

Sty förbund. Tröst på Gud.

Och HETren sade till mig: Tag dig ett stort bref, och skrif deruti med en menniskas styl: Skrifwa snart; hafva till byte.

2. Och jag tog till mig tu trogen vittnar, Presten Uriä, och Zacharia, Seberedias son;

3. Och gick till ena Propheetiga; den wardt hafwandes, och födde en son; och HETren sade till mig: Kalla honom. Skrifwa snart; hafva till byte.

4. Ty förr än pilten skall kunna säga: Läre fader, lära moder; skall Damascos mäkt och Samarie byte borttaget warða, genom Konungen af Assyrien.

2 Kon. 15: 29. 16: 9.

5. Och HERRen talade ytterligare med mig, och sade:

6. Efter detta folket föraktar det watten i Siloa, hwilket så stilla löper, och tröster uppå Rezin och Remalia son;

7. Si, så skall HERRen låta komma öfwer dem starkt och mycket strömwatten; nämliga konungen af Assyrien, och all hans härlighet, att de skola fara öfwer alle deras bäder, och gå öfwer alla deras stränder;

8. Och skola insalla uti Juda, och sköda, och gå öfwer, tillbede att de rädda upp till halsen; och skola utsträcka sina wingar, så att de uppfylla ditt land, o Immanuel, så wibt som det är.

9. Warer wrede, I folk, och gifwer lifwål flykten; hörer, I alle som ären i fjerran land, rustet eder, och gifwer döds flykten; rustet eder, och gifwer döds flyktena.

10. Besluter ett råd, och der warde intet af, talens wid, och det bestå intet; ty här är Immanuel. 2 Kon. 18: 17. Rom. 8: 31.

11. Ty så säger HERRen till mig, lika som han fattade mig wid bandena, och underwiste mig, att jag icke skulle wandra på detta folks väg, och säger:

12. I skolen icke säga: Förbund. Detta folk talar om intet annat, utan om förbund. Fruktar eder icke såsom de göra, och grufwer eder icke;

13. Utan helger HERRan Zebaoth; honom låter wara ebor fruktan och försträdelse;

14. Så skall han warða en helgelse; men en flötesten och en förargelselippa dem twem Israels husom, Jerusalems inbyggare till inaro och fall;

Zuc. 2: 34. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 7, 8.

15. Så att många af dem skola derpå ståta sig, falla och öndertrogas, besnärjas och fångne warða. Matth. 21: 44. Luc. 20: 18.

16. Bind samman vittnesbördet; försegla lagen intill mina lärjungar.

17. Ty jag hoppas uppå HERRan, den sitt anlete för Jacobs hus bortgömt hafwer; men jag vänter efter honom.

18. Si, här är jag, och barnen, som HERRen mig gifwit hafwer, till ett tecken och under i Israel, af HERRanom Zebaoth, den der bor på bergena Zion. Ebr. 2: 13.

19. Men då de säga till eder: I måste

fråga af spåmän och tecknatybare, de der mycket tala och disputera, så skolen I säga: Skall icke ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda om de lefwande?

5 Mos. 12: 11. 1 Sam. 28: 11.

20. Ja, efter lag och vittnesbörd; om de det icke säga, så skola de icke så morgonrodnan; 2 Petr. 1: 19. Ef. 58: 8. Ef. 6: 3.

21. Utan skola gå omkring i landena slagne och hungroge; men när de hunger liba, så skola de wrede warða, och banna sinom Konung och sinom Gud, och se upp. Ps. 59: 15.

22. De skola och se neber på jordena, och intet finna annat än bebröfvelse och mörker; ty de äro förmörkade i ångest, och gå wille i mörkret. Ef. 5: 30.

9. Capitlet.

Wesle födelse, titlar, rise.

Ty det warder wäl ett annat mörker, det dem besymrar, än i förtiden war, då det lätteliga tillgick i Sebulons land, och i Naphthalims land, och derefter swårare wardt wid basen, på denna sibone Zorbanen, wid Hedningarnas Galilea.

2 Kon. 15: 29. 17: 6. Matth. 4: 14, 15.

2. Det folket, som i mörkert wandrar, ser ett stort ljus; och öfwer dem, som bo i mörko lande, skin det klarliga.

Matth. 4: 16. Joh. 1: 9.

3. Du gör folket mycket, dermed gör du icke glädjen myckna; men för dig warber man sig glädjandes, såsom man glädes i storbannede, såsom man glad är, när man utlifer byte. Matth. 10: 34, 35. Ps. 68: 13.

4. Ty du hafwer förderbrutit deras bördos ol, och deras skuldrors ris, och deras plågarer slaf, lika som i Mibians tid.

Dom. 7: 22. Ef. 10: 26.

5. Ty allt krig, med storm och blodig skadnad, skall uppbrännas, och af eld förtärbt warða.

6. Ty öf är födt ett barn, en Son är öf gifwen, hwilens herraböme är uppå hans arlar; och han heter Underlig, Råd, Gud, Gjelste, Ewig Fader, Fribörste;

Zuc. 1: 31. Joh. 3: 16.

Dom. 13: 18. Jer. 32: 19. Rom. 9: 5.

Ps. 45: 4. Matth. 6: 9. 2 Khe. 3: 16.

7. På det hans herraböme skall stort warða, och på friden ingen ände, på Davids säte och hans rise, att han det bereba och stärka skall med dom och rättfärdighet, ifrå nu allt intill ewighet; detta skall HERRans Zebaoths nitälstan göra. Luc. 1: 32. Ef. 37: 32.

24. HERRN Zebaoth hafwer sworit, och sagt: Moab gäller, att det skall så se som jag tänker, och skall så blifwa som jag i sinnet hafwer;

Es. 34: 16.

25. Att Assur nederlagd warder i mitt land, och jag förtrampar honom på min berg; på det hans of skall af dem taget warba, och hans börda af deras hals komma.

Es. 37: 22.

26. Detta äro de anslag, som han hafwer öfwer all land, och det är den uträdda hand öfwer alla Hedningar.

27. Ty HERRN Zebaoth hafwer det besluttit; ho vill förmenat? Och hans hand är uträckt; ho kan afvända henne?

2 Ebr. 20: 6. Job 9: 12. Dan. 4: 32.

28. I det året, då Konung Ahas blef dödd, wardt denne tungen sedd.

2 Kon. 16: 20. 2 Ebr. 28: 27.

29. Fröjda dig ide så fast, du Philistea, att det ris, som dig slog, sönderbrutet är; ty utaf ormens rot skall komma en basilisk, och hans frukt skall wara en brinnande flygande drake. Jer. 47: 1. Hes. 25: 15. Zeph. 2: 4.

30. Ty de torftigas förstfödingar skola berga sig, och de fattiga tryggeliga hwila sig; men dina rot vill jag dräpa med hunger, och skall han förgöra dina igenlesda.

31. Jämra dig, du port, ropa, du stad, hela Philistea är förtwislad; ty norbane ter kommer en röf, och ingen ensam är nti hans tjäll.

32. Och hwad warba Hedningarnas båd sägande? Nämliga att HERRN hafwer grundat Zion, och der skola hans folks elände hafwa tillflykt.

Ps. 87: 1, 2.

15. Capitlet.

Profpheta mot Moab.

Detta är tungen öfwer Moab: Om nattena kommer förstöring öfwer Ar i Moab, det är sin fos; om nattena kommer förstöring öfwer Kir i Moab, det är sin fos.

Jer. 48: 1. Hes. 25: 8. Am. 2: 1. Zeph. 2: 8.

2. De gå upp till Baith och Dibon till altaren, att de skola gråta och jämra sig öfwer Hebo och Medba i Moab: All hufwud är rakad, allt slägg är afsturet.

Jer. 48: 37. Hes. 7: 18.

3. På deras gator gå de omsvepte i säder; på deras tak och gatow jämra de sig alle, och gå neber gråtande.

4. Desbon och Eleale ropa, så att man hörer det intill Jahaz; derföre jämra sig de wäpnade i Moab; ty deras själ går illa.

5. Mitt hjerta ropar till Moab, deras släktige fly ifrå den treggaädra son allt uti Zoar; ty de gå upp till Rubi och öfver: och på den wägenom till Horonaim öfver sig ett jätterop. Jer. 48: 4, 5.

6. Ty de watten i Nimrim töra bort, så att höet förtorkas der, och gräset färrnar, och växer ingen grön ört.

7. Ty de ägodelar, som de sörjamlar, är det folk, som de tillrustat hafwa, fört öfwer pilträbäcken.

8. Ropet går omkring uti Moabs gränser: de gråta allt intill Eglaim, och gråta i den brunnen Elim;

9. Ty de watten i Dimon äro fulla af blod; der till vill jag ännu låta mer komma öfwer Dimon, både öfwer dem som befallne äro i Moab lejonens, och öfwer dem igenlesda i landena.

16. Capitlet.

Moabs plåga, fall.

Gån der ut, I landsherrar, lamb ifrå Eilat uti öknene, till dottrenes Zions berg.

2. Men såsom en fogel bortflyger, den utaf sitt näste bristen är, så skall det se med Moabs döttrar, då de draga framom Arnon.

3. Öfwer råb tillhoppa, håller dom; gör dig midbagstuggan såsom en natt; förbölj de förbrefna, och utdröj ide de flyktiga.

4. Låt mina förbrefna hafwa herberge af dig; Moab, war du deras skärm för förbrefarenom, så får plågaren en äta, förstöraren wänder åter, och förtramparen låter af i landena.

5. Men en stol warder tillredd af alla, att en skall beruppa sitta i janning, ty Davids hyddo, och döma, och sola efter rätt, och främja rättwifsona. Jer. 23: 5.

6. Men wi höre af Moabs högmöb, en han fast högmöb är, så att och hans högmöb, stolthet och wrede är större, än hans magt. Jer. 48: 3.

7. Derföre skall en Moabit gråta öfwer den andra; allesamman skola de gråta, öfwer den stadens Kir-Saresjeths grundar skola de halte sucka.

8. Ty Desbon är worden en ödemart: wäträt i Sibma är förderfwadt; herren ibland Hedningarna hafwa förtrampat der ädla wintre, och äro komne allt intill Jaria, och draga omkring uti öknene; hans wäpnar äro förstingrade, och öfwer hafwet färrnar.

Jer. 48: 34.

9. Dersföre gråter jag för Jaefers ſtull, och för wintträ i Sibma, och utgjuter många tårar för Deſbon och Eleale; ty en ſång är fallen uti din ſommar, och uti dina and;

10. Så att fröjd och glädje återwänder på markene, och i wingårdomen fröjdas eller ropar man intet; man trampar intet win i preſſomen; jag hafwer gjort en ända på ſången.

11. Dersföre ſommar mitt hjerta öfwer Moab, ſåſom en harpa, och mina inelſwer öfwer Kirſares.

12. Då ſtall uppenbart warba, huru Moab är ledſe wid altaren, och huru han till ſina hyslo gången är till att bedja, och hafwer dock intet kunnat ſkaffa.

13. Detta är det HETren på den tiden emot Moab talade.

14. Men nu talar HETren, och ſäger: Uti tre år, ſåſom en legodrängs år äro, ſtall Moabs härlighet, ſom ſlor och mycken är, ſen warba, ſå att der ſtall ganſta litet qwart bliſwa, och icke mycket. Ef. 21: 16.

17. Capitlet.

Damaſci, Iſraels, Affars ſall.

Detta är tungen öfwer Damaſcon: Si, Damaſcus ſtall ingen ſtad nu mer wara, utan en förfallen ſtenhop.

Jer. 49: 23. re. Am. 1: 3.

2. Aroers ſläder ſtola öfwerigſne warba, ſå att hjordar ſtola der i bet gå, och ingen ſtall drifwa dem ut.

3. Och det ſtall ute wara med Ephraims ſäſte, och Konungariket i Damaſco; och det öfwerblefua i Syrien ſtall wara ſåſom Iſraels barnas härlighet, ſäger HETren Zebaoth. Ef. 7: 8.

4. På den tiden ſtall Jacobs härlighet lunn warba, och hans feta kropp ſtall mager bliſwa;

5. Ty han ſtall warba ſåſom när en inſamlade ſäd i andene, och ſåſom när en inbergade af med ſin arm, och ſåſom en upphente af i Reſhaims dal;

6. Och en efterhemtning bleſwe, ſåſom när man riſter ett oljoträ, och der tu eller tre bär quafſitta uppe i ſkatanom; eller ſåſom fyra eller fem bär hänga qwar på qwiſarna, ſäger HETren Iſraels Gud.

7. På den tiden ſtall menniſtan hålla ſig intill honom, ſom henne gjort hafwer, och hennes ögon ſtola ſe på den ſeliga i Iſrael;

8. Och ſtall icke hålla ſig till altaren, ſom Jaues händer gjort hafwa, och icke ſe till

det hennes finger gjort hafwa, antingen till lundar eller beläte.

9. På den tiden ſtola hans ſtarkhets ſläder warba ſåſom en öfwerigſnen telning och qwiſt, ſom öfwerigſnen war för Iſraels barn, och ſtola öde warba.

10. Ty du hafwer förgåtit Gud, den din helſa är, och icke tänkt uppå dina ſtarkhets ſlippo; dersföre ſtall du ſätta luſtiga plantor, men du ſtall dermed ſatt hafwa winqwiſten åt främmandom.

Ef. 24: 5. Pf. 46: 2. 118: 14.

11. I planteringenens tid ſtall du wäl taga wara uppå, att din ſäd må tideliga wäxa; men åt höſtenom, när du ſtall inberga lärſwarna, ſtall du ſå ens bebröſwas ſorg dersföre.

12. Ad! we det öfwermåto myckna folket; ſåſom hafwet ſtall det brufa, och folkens rumor warder ſtormandes, ſåſom ſtor watten ſtorma.

13. Ja, ſåſom ſtor watten ſtorma, ſå ſtola folken ſtorma; men han ſtall näpſa dem, och de ſtola fly lång wäg bort; och ſtall förſlja dem, ſåſom koſtena på bergen ſter af wäbret, och ſåſom enom wäderhwirwel ſter af ſtormenom. Pf. 83: 14.

14. Om aſtonen, ſi, ſå är förſträdſe på färde, och förer än morgonen warder, ſå äro de intet till. Detta är deras lön, ſom öf rufwa, och deras arfwedel, ſom taga öf wårt iſtrå. 2 Kon. 19: 35.

18. Capitlet.

Norlands we, omwändſe.

We thy landena, ſom far i ſtugganom under ſegel, på deſſo ſidone Ethiopiens ſloder;

2. Hwillet bådſkap ſänder till hafs, och i rörflepp far på watten. Går åſtad, I ſnare bådſkap, till det folk, ſom riſwet och ſtinnadt är, till det folk, ſom gruſweligare är än något annat; till det folk, ſom här och der utmätet och förtrampadt är, hwillets land wattuſtrömmar intaga. Ef. 60: 6.

3. Alle I, ſom bon på jordene, och I, ſom i landena ſitten, ſtolen ſe huru man ſtall uppſeſa baneret på bergen, och höra, huru man med trummeterna bläſa ſtall.

4. Ty ſå ſäger HETren till mig: Jag will wara ſtilla, och tillſe i mine hyddo; ſåſom en bette, den der uttorlar regn, och ſåſom en dagg i ſtörbandenes betta.

5. Ty för ſtörbandena ſtall worten förminſkas, och den omogna frukten förtorlas,

20. Landet skall raga hit och dit, såsom en bruden, och bortfördt warba, lika som en hydda; ty dess misgärningar trycka det, så att det falla måste, och kan icke blifwa.

Es. 1: 8. Hes. 7: 4, 5, 6.

21. På den tiden skall GÖRren besöka det höga herrskapet, som i höjdene är, och jorberikes Konungar, som på jordene äro;

22. Att de stola tillhopasamlas, såsom ett knippe till gropena, och stola förslutne warba uti fångahuse, och efter lång tid åter besökte warba.

23. Och månen skall slämma sig, och solen blugas; då GÖRren Zebaoth skall Konung warba på berget Zion, och i Jerusalem, och för sina äldsta i härlighet.

Es. 13: 10. Hes. 32: 7. Joel 2: 31. 3: 15.

25. Capitlet.

Ladsägelse för Christt rike.

GÖRre, du äst min Gud; dig prisar jag; jag lofwar ditt Namn; ty du gör under, din gamla anslag äro trofast och sannfärbig.

2 Mos. 15: 1, 2. Ps. 89: 3.

2. Ty du gör staden till en stenhop, den fasta staden, att han uti en hop ligger; de främmanbes palats, så att det icke mer en stad är, och aldrig mer uppbyggd warder.

Es. 26: 5.

3. Dersöre ärar dig ett mäktigt folk; de wälsbaga Hedningars städer frukta dig.

4. Ty du äst dens fattigas starkhet, dens armas starkhet i bebröfswelsen, en tillflykt för omwäber, en skydd för hetta, då de tyranner rafa såsom en storm emot en wägg.

5. Du ödmjular de främmanbes storm, såsom en hette i torr rum, så att betten skall förberfwa de tyranners winqwislar; och styarna gifwa ändock slugga.

6. Och GÖRren Zebaoth skall göra till all folk ett fett gästabad på dessa bergena; ett gästabad af klart win, af feto, af mærg, af win, der ingen drägg uti är.

Matth. 8: 11. 14: 16. 22: 2. Luc. 13: 29.

7. Och han skall på dessa bergena bortlägga swepflådet, der all folk med beswopt äro; och täckflådet, der alle Hedningar med bestäkte äro.

8. Ty böden skall platt uppsluten warba; och GÖRren, GÖRren skall afswä tårarna af all ansigte, och skall borttaga fins folks försämde i all land; ty GÖRren hafwer det sagt. 1 Cor. 15: 54. Upp. 7: 17. 21: 4.

9. På den tiden skall man säga: Si, det är vår Gud, den wi förbide, och han skall hjälpa

oss; det är GÖRren, wi förbide honom, att wi stole fröjda oss, och glade wara i honom salighet. Ps. 33: 20. 21. 63: 7.

10. Ty GÖRrans hand hwiskas på dessa bergena; och Moab skall berunder förtrefad warba, såsom strå söndertröskadt warder, så som träd.

11. Och han skall utsträcka sina händer mot ibland dem, såsom en simmande dem utträder till att simma, och förnebra deras prål med sina händers arm;

12. Och skall neberböja ebra murars höga fäste, förnebra och kasta dem i stoft på jordena.

26. Capitlet.

Förmaning till trost på Gud.

På den tiden skall man sjunga en sådana wiso i Juda land: Wi hafwe en fast stad, murar och wärn äro hellsa. Ps. 87: 1. Ordb. 18: 10. Matth. 16: 18. Eps. 5: 2.

2. Råter upp portarna, att det rättfärbigas folket, som tro bewarar, må gå härin.

3. Du håller allstädes frid wid magt, efter wist löfte; ty man förslåter sig uppå dig.

Rom. 5: 1.

4. Dersöre förslåter eder uppå GÖRren ewinnerliga; ty GÖRren Gud är en klippa ewinnerliga. 5 Mos. 32: 4. Ps. 18: 2, 3.

5. Och han neberböjer dem som i höjdene bo; den höga staden förnebrar han; ja, han slöter honom neder till jordena, så att den ligger i stoftet; Es. 21: 25: 2. Jer. 51: 8. Upp. 14: 8. 18: 2.

6. Att han med fötter trampad warder; ja, med de fattigas fötter; de arme stola trampa beruppa.

7. Men de rättfärbigas wäg är slät; de rättfärbigas sig gör du rätten.

Ps. 119: 3. Ordb. 16: 17.

8. Ty wi wänte efter dig, GÖRre, uti din rätts wäg; hjertans lust står till ditt Namn och ord. Ps. 119: 10, 47.

9. Af hjertat begärar jag dig om nattens; med minom anda i mig walar jag bitiden upp till dig; ty der din rätt är på jordene, der lära jorderikes inbyggare rättfärbighet.

Ps. 63: 7. 1: 1-6.

10. Men om än den ogudaktigom måde tillbuden warder, så lära de doch icke rättfärbighet; utan på jordene, der rätt se skulle, göra de det ondt är; ty de se intet GÖRrens härlighet. Rom. 3: 20-28.

Es. 66: 4. Ps. 36: 2. Rom. 3: 20.

11. GÖRre, din hand är upphöjd, det se

de intet; men när de så se det, så skola de på fram komma, uti nit öfver Hedningarna; dertill skall du förtära dem med eld, der du dina fiender med förtärer.

12. Men of, HERRE, warber du frid slafsanbes; ty allt det wi uträttet, det hafwer du gifwit of.

13. HERRE, wår Gud, det råda wäl andre herrar öfwer of utan dig; men wi tänke dock allena uppå dig och ditt Namn.

14. De böde så icke lif, de afledne stå icke upp; ty du hafwer sökt dem, och förgjort dem, och all deras äminnelse tillintetgjort.

15. Men, HERRE, du håller det fram ibland Hedningarna, du håller det alltså fram ibland Hedningarna; du bewiser dina härlighet, och kommer långt bort, allt intill werldens ända.

Ps. 19: 5. Ap. G. 1: 8. Col. 1: 6.

16. HERRE, när bebröswelse på färde är, så söter man dig; när du tufftar dem, så ropa de med ångstan. 2 Sam. 22: 7. Ps. 86: 7.

17. Lila som en hafwandes qwinna, då det lider till södsloftundena, så är henne ångest, repar i sin wärk; alltså går och of, HERRE, för ditt anfigte. 30. 16: 21, 22.

18. Vi äre också hafwande, och hafwom ångest, att wi som nogast kunne andas; dock kunne wi intet hjälpa jordene, och inbyggarna på jordenes krets wilja icke falla.

19. Men dine böde skola leswa, och med leswenom upplå igen. Water upp och berömmar eder, I som liggen under jordene; ty din dagg är en grön mark's dagg, och jorden skall gifwa ifrå sig de böda.

Isa. 37: 3, 5. Dan. 12: 2. 30. 5: 25.

20. Gå bort, mitt folk, uti en lammar, och slut dörrerna igen efter dig; förböjl dig ett litet ögnablick, så länge wreden går öfwer.

30. 14: 13. Ps. 30: 6.

21. Ty fi, HERREN warber utgångandes af sitt rum, till att besöla jordenes inbyggares ondska öfwer dem, så att jorden skall uppenbara deras blod, och icke mer öfwer skola dem som på henne slagne äro.

Nich. 1: 3. Preb. 12: 14. Matth. 16: 27.

27. Capitlet.

Emot församlingens fiendar.

På den tiden skall HERREN, med sitt hårda, stora och starka swärd, hemföla Lewiathan, som en raser orm är, och Lewiathan, som en trolot orm är, och skall dräpa drasan i hafwena.

30. 40: 20.

1 Ros. 3: 15. Ebr. 2: 14. 1 30. 3: 8.

2. På den tiden skall man sjunga om bästa winfens wingård.

Es. 5: 1. Ps. 8: 11.

3. Jag HERREN bewarar honom, och wattnar honom i tid, att man icke skall misla hans löf; jag skall bewara honom dag och natt.

Matth. 21: 33.

30. 15: 1. Mal. 3: 11. Ps. 121: 4.

4. Gud är icke wred på mig. Ad! att jag strida måtte med tistel och törne, så wille jag till dem, och uppbränna dem alla tillsammans.

Ps. 8: 2: 2. Matth. 13: 40.

5. Han skall hålla mig wid magt, och slaffa mig frid; frid skall han ända slaffa mig.

Ps. 147: 12, 13, 14. Es. 43: 1, 2.

6. Det warber likwäl ännu dertill kommandes, att Jacob skall rota sig, och Ifrael skall grönska och blomstras, så att de skola uppfulla jordenes krets med frukt.

Isa. 20: 40. Am. 9: 11.

7. Warber han dock icke slagen, såsom hans fiender slå honom, och warder icke dräpen, såsom hans fiender honom dräpa;

8. Utan med mått dömer du dem, och låter dem lss, sedan du dem bebröswat hafwer, med ditt hårda wäder, som är med öfswanwäder.

Jer. 30: 11. 46: 28. 18: 17.

9. Dersföre skall derigenom Jacobs synd återwända; och det är nyttan deraf, att hans synd borttagen warber; då han gör alla altarens stenar, såsom sönderstöta stenar, till aska, att inga lunbar eller beläte nu mer blifwa.

10. Ty den fäste staden måste ensam warba, de stöna hus bortkastad och öfwergifne blifwa, såsom en öfen; så att kalfwar skola der gå i bet, och wistas der, och asbita der qwinflarna.

11. Hans qwinflar skola brista sönder för torrhet, så att qwinflor skola komma och göra der eld med; ty det är ett öfverstånbigt folk; dersföre warber ej heller förbarmandes sig öfwer dem den den gjort hafwer, och den dem skapat hafwer skall icke wara dem nådelig.

5 Ros. 32: 6, 18.

12. På den tiden skall HERREN lasta ifrå stranden af älfwene, allt intill Egypti älf; och I, Israels barn, skolen församlade warba, den ene efter den andra.

13. På den tiden skall man blåsa med en stor basun, så skola komma de förtappade uti Affurs land, och de fördrifne uti Egypti land, och skola tillbedja HERREN, på det belga berget i Jerusalem.

1 Rom. 8: 41, 42. Es. 56:

28. Capitlet.

Israels och Juda tunga.

We den stolta kronone, de drucknas af Ephraim, det salnade blomstret, hans lustiga härlighets, hwilket öfwer den seta dalen står, deras som af win raga.

2. Si! en starter och mäktiger af HETranom, såsom en hagelstorm, såsom ett skadeligt wäder, såsom en wattuform, den starkeliga infaller, skall uti landet med wåld insläppt warba; 2 Kon. 17: 3, 6.

3. Att den stolta kronan, och drucknas af Ephraim, skall med fötter trampad warba;

4. Och det salnade blomstret, hans lustiga härlighets, hwilket öfwer den seta dalen står, skall warba såsom det bittida på sommaren mognas, hwilket förgås, mehan man ännu ser det hänga på sina qwislar.

5. På den tiden skall HETren Zebaoth wara dem igenlesdom af sitt folk en lustig krona, och en härlig frans;

6. Och en doms ande honom som för rättas sitter, och en starkhet dem som igenkomma af stridene till porten.

7. Dertill äro od besse galne wordne af win, och raga af starkom dryck; ty både Prester och Profpheter äro galne af starkom dryck. De äro drunknade uti win, och raga af starkom dryck; de äro galne i Profphetien, och drabba icke rätt i bomen.

8. Ty all borb äro full med spyor, och flemhet allstädes.

9. Swem skall han då lära wisshet? Swem skall han då låta predikan förstå? Dem afwandom af mjölkene, dem aftagnom ifrå bröstet.

10. Ty de säga: Bjub, bjub, bjub, bjub; bida, bida, bida, bida, här litet, der litet.

11. Nu wäl, han skall en gång med spottfulla läppar och med ett annat tungomål tala till detta folket; 1 Cor. 14: 21.

12. Hwislo nu detta predikadt warder: Så hafwer man ro, så wederqwidar man de tröbba, så warder man stilla; och wisja dock icke höra denna predikanen.

13. Derföre skall dem od HETrans orb alltså warba: Bjub, bjub, bjub, bjub; bida, bida, bida, bida, här litet, der litet; att de stola gå bort, och falla tillbala, förtroffas, besnärde och fångne warba.

14. Så hörer nu HETrans orb, I bespotare, som råbande ären öfwer detta folk som i Jerusalem är.

15. Ty I sägen: Wi hafwe gjort ett för-

bund med böden, och förwete oss met hwetet. När en flod kommer, skall hon icke drabba på oss; ty wi hafwe gjort oss en tillflykt, och gjort oss en bebrägelig skärm.

16. Derföre säger HETren, HETren alltså: Si, jag lägger i Zion en grundbän, en pröfwosten, en kostelig hörnsten, den på grundbän är. Den der tror, han skall icke försträdas. Ps. 118: 22.

Matth. 21: 42. Ap. 9: 4: 11. Rom. 9: 21.

Eph. 2: 20. 1 Petr. 2: 6. Rom. 10: 11.

17. Och jag skall göra bomen till ett råfsnödre, och rättfärdigheterna till en wig. Si skall haglet drifwa den sassa till flykten bort, och watten skall föra skärmen bort;

18. Att edart förbund med böden skall icke warba, och edart förwetande med helwete skall icke bestå, och när en flod går fram, skall hon förtrampa eber.

19. Så snart hon framgår, skall hon raga eber bort. Kommer hon om morgonen, icke ser det om morgonen; sammalsunda, hwat hon kommer dag eller natt; ty straffet allen lärer gifwa akt uppå orden.

Ps. 119: 71. Jer. 31: 19. 1 Petr. 4: 12.

20. Ty fången är för trång, så att inter öfwer är, och tädenet så starkt, att man måste krumpa sig derunder.

21. Ty HETren skall uppstå lika som då de bergena Beragim, och wredgas, såsom uti Gibeons dal; på det han skall göra sin werkt wid ett annat sätt, och att han sin arbete göra skall wid ett annat sätt.

2 Sam. 5: 20. 1 Chr. 14: 11. Jos. 10: 10.

22. Så lägger nu borta edart begabberi, på det edor band icke stola hårdare warba; ty jag hafwer hört en förberwelse och affortelle, den af HETranom, HETranom Zebaoth se skall i allo werdene.

Ef. 10: 23. Rom. 9: 25.

23. Fatter med dronen, och hörer minn röst; märker åt, och hörer mitt tal.

24. Wälder eller träder, eller arbetar od en alernman sin åter alltid till såd?

25. Är icke så? När han hafwer gjort honom jemn, så får han deruti arter, och kastar lummin, och får hwete och kugga, hwart och ett bit som han det hafwa wäl, och hafra på sitt rum;

26. Alltså tultar od dem deras Gud med straff, och lärer dem.

27. Ty man tröstar icke arter med slage, och låter man ej heller wagnshuset gå öfwer lummin; utan arter slår man ut med en flaf, och lummin med ett spå.

28. Man mål det till bröds, och man tröstas det icke alldeles till intet, när man med wagnshjul och hästar uttröstas det.

29. Detta sker och af HERRanom Zebaoth; ty hans råd är underligt, och går det härliga igenom.

29. Capitlet.

Ariel förhörd. Juda förhörd.

We Ariel, Ariel, du Davids lägres stad. I begån årtider, och hållen helga dagar.

2. Men jag skall tränga Ariel, så att han skall söra och jämrä sig, och wara mig en sannstolbig Ariel.

3. Ty jag skall belägga dig allt omkring, och skall tränga dig med bålwerk, och skall låta uppsätta wallar omkring dig.

Jer. 6: 3. Euc. 19: 43.

4. Då skall du förnebrad warða, och tala utu jordene, och mumla med ditt tal utu stoftet, att din röst skall wara såsom en spårars utu jordene, och ditt tal skall hwiiflande wara utu stoftet.

Ef. 8: 19.

5. Och de som dig förstingra, skola wara så många som ett grant stoft; och de tyranner så många såsom fjulanbe agnar; och det skall ganska hastigt ske.

Job 21: 18. Pf. 1: 4. Ef. 17: 13.

6. Ty du skall af HERRanom Zebaoth hemfikt warda, med wäder, och med jordbäijning, och stor dunder; med wäderhwiifmel och storm, och med förtärande eldsåga.

7. Men såsom en natts syn i dröm, så skola alle de många Hebningar wara, de der strida emot Ariel; samt med all deras här och bålwerke, och dem som tränga bonom.

8. Ty såsom enom hungrogom drömmar, att han äter; men då han uppwalas, så är hans själ ännu tom; och såsom enom törstligom drömmar, att han dricker; men när han uppwalas, är han magtlös och törstlig; alltså skola och de många Hebningar wara, som emot Zions berg strida.

9. Warber häpnar och försoffade; förblindas och warder druckne, dock icke af win; rager, dock icke af starkom dryck.

10. Ty HERRen hafwer eder instänkt en swår sömnns anda, och tillgätt edor ögon; edra Propheeter och förstar, samt med de Elare, hafwer han förblindat; Rom. 11: 8.

11. Så att allas syner skola wara eder såsom ens beseglad boks ord, hwilka som man får enom, som läsa kan, och säger: Käre,

läs häruti; och han säger: Jag kan icke; ty hon är beseglad; Lupp. 5: 2.

12. Eller, lika som man singe enom, som intet läsa kunde, och sade: Käre, läs häruti; och han sade: Jag kan intet läsa.

13. Och HERRen säger: Derföre, att detta folket kallats mig med sinom mun, och bebrar mig med sina läppar, men deras hjerta är långt ifrå mig, och frukta mig efter menniskors bud, som de lära;

Matth. 15: 8. Marc. 7: 6.

14. Si, så vill jag och underliga handla med detta folk, allt som underligast och sällsynligast; så att deras wisas wisbet skall förgås, och deras skolas förstånd skall förblindadt warða.

Efab. v. 8. 1 Cor. 1: 19.

15. We dem som förbolde wijsa wara för HERRanom, till att förstyla deras uppsåt, och hålla deras gerningar i mörkret, och säga: So ser och? Och ho känner och?

Job 24: 15. Pf. 94: 7.

16. Hwi ären I så wränge? lika som en fruktomalares ler tänkte, och ett wert sade om sin mästare: Han hafwer icke gjort mig; och en potta sade till sin malare: Han känner mig intet.

Ef. 45: 9.

17. Nu wäl, innan en ganska liten tid skall Libanon warða en återmark, och återmarken skall en stog rätnad warða.

Ef. 32: 15.

18. Ty på den samma tiden skola de döfwes höra bokenes ord, och de blindas ögon skola se utu mörkret och skummet.

Matth. 11: 5.

19. Och de elände skola åter hafwa glädje i HERRanom, och de fattige ibland menniskorna skola glädja sig uti Israels Seliga;

20. När de tyranner en ända hafwa, och det med de begabbare ute blifwer; och förgjorbe warða alle de som wala efter att komma wedermödo åstaf;

21. Hwiille komma menniskorna till att syna genom predikan, och gå dem efter, som straffa i porten, och wila ifrå rättbetene gonom lögn.

Rom. 5: 10.

22. Derföre säger HERRen, som Abraham förlofat hafwer, till Jacobs hus alltså: Jacob skall icke mer på stam komma och hans ansete skall icke mer slämmas.

23. Ty när de så se deras barn, mina händer werlt ibland dem, skola de helga mitt Namn, och skola helga den Seliga i Jacob, och frukta Israels Gud.

Eph. 2: 10.

24. Ty de, som en willoanda hafwa, skola taga wid förstånd, och de bladdrare skola sig lära låta.

30. Capitlet.

Ersta på Gud, ej på annat.

We de affälliga barnen, säger **HE**ren; de som råbå utän mig, och utan min Anda bestybb såla, samla synd öfwer synd;

2. De som draga neder uti Egypten, och fråga intet min mun, att de skola ställa sig med **Pharaos** magt, och bestärma sig under Egypti slugga. Jer. 37: 7. Hes. 17: 15.

3. Ty **Pharaos** starrhet skall eder på släm komma, och det bestybb under Egypti slugga till försmädelse.

4. Deras förklar hastwa warit i Joan, och deras bådskap äro till **Hanes** komne.

5. Men de måste lifwå allefammen på släm komma, öfwer det folk som med till intet bestånd wara kan, antingen med hjelp, eller eljest till nytto; utan allenast till släm och hån. Jer. 2: 36.

6. Detta är tungen öfwer de bjur, som draga söderåt; der lejon och lejinnor äro, ja, huggormar och brinnande flugande drakar, uti bedröfwelses och jammers lande. De föra deras gods på sålars rygg, och deras slätt på camelers rygg, till det folk som dem intet till nytto wara kan.

7. Ty Egypten är intet, och befj hjelp är fåfång; derföre prebifar jag eder deraf alltså: **Rahab** skall sitta stilla dertill. Ps. 87: 4. 89: 11.

8. Så gadt nu, och skrif detta för dem på en taffel, och teckna det uti en bok, att det må blifwa ewinnerliga och utan ända.

9. Ty det är ett öförsamt folk, och ögnatig barn, som **HE**rens lag icke höra wilja; 2 Kon. 17: 14. Reh. 9: 16.

10. Utan säga till **Siarena**: I skolen intet se; och till **slådarena**: I skolen intet slåda och den rätta läron; men prebifer och ljusliga, släder och bebrägeri.

1 Sam. 9: 9. 5 Mos. 29: 19. Wis. 2: 11.

11. Wiler af wägen, öfwer gifwer denna stigen; låter **Israels** Helige återwända när öf.

12. Derföre säger **Israels** Helige alltså: Efter thy I förlasten detta orbet, och förtrösten uppå försmädare och förförare, och förlåten eder beruppt;

13. Så skall denna misgjerningen wara eder såsom en refwa på en hög mur, då han begynner remna, hwilken hastigt omhullfaller och förtrofas;

14. Såsom ett lerfärlil söndertrofast worde, det man söndertrofar, och slonar thy

intet, tillbeh man deraf icke finner ett styck så stort, att man dermed kan eld taga af en eldstad, eller watten ösa utur en brunn.

Jer. 19: 11.

15. Ty så säger **HE**ren, **HE**ren, den Helige i **Israel**: Om I stilla blifwen, li worde eder hulpet; genom stillhet och beff worden I starke; men I willen icke;

Sab. 2: 30

16. Och saden: Nej; utan wi wilje fly till hästar; derföre skolen I flyktige warða; och uppå löpare wilje wi rida; derföre skola ebra förföljare warða eder för snare.

2 Kon. 25: 4

17. Ty tusende af eder skola fly för en mans rop allena; ja, för sem skolen I äf allefammans, tillbeh af eder skola igubliwa, såsom ett mastträ öfwanuppå ett berg, och såsom ett baner öfwanuppå en hög.

3 Mos. 26: 36, 37. 5 Mos. 28: 25. 32: 31.

18. Derföre bidar **HE**ren, att han skall wara eder nådelig, och är uppstånden, att han skall förbarma sig öfwer eder; ty **HE**ren är en Gud, som handlar med dem. Wål är allom dem som förbida honom. Ps. 2: 12. 34: 9. Ords. 16: 20. Jer. 17: 7.

19. Ty **Zions** folk skall bo i **Jerusalem**: du skall icke gråta. Han skall warða dig nådelig, när du ropar; han warder dig swarandes, så snart han det hör.

20. Och **HE**ren skall uti edor bedröfwelse gifwa eder bröd, och watten uti edor ångst; ty han låter icke dina lärare mer bortflyga; utan din ögon skola se dina lärare;

21. Och din öron skola höra ordet efter dig, så sägandes: Detta är wägen, går honom, och eljest hwarken på högra handena, eller på den wenstra.

22. Och I skolen öfvelga ebra beffrads afgudar, och edor belåtes guldene släder, och skolen bortkasta dem såsom trädd, och säga till dem: Svärut.

23. Så skall han gifwa dine såd, som du på åkrenom fått hafwer, regn och brät af åkrens ärswär, och det öfwer nog, och du bostap skall på den tiden gå i bet på en rik gräsmark.

24. Öfar och sålar, der åkren med bruket, skola blandadt toru äta, det kastadt är med kastostofvel och wanno.

25. Och på all stor berg, och på alla stora högar, skola åttfilsde wattenströmmar gå, i den stora slagningenes tid, när tornen falla.

26. Och månans sten skall warða såsom solenes sten, och solenes sten skall warða som

refor klarare än det nu är, på den tid då HETren förbinda skall fins folks slada, och hela deras sår.

27. Si, HETrans Namn kommer fjerran-
efter; hans wrede bränner, och är gansta
swår; hans läppar äro fulle med grymhet,
och hans tunga såsom en förtärande eld;

28. Och hans ande såsom en wattungsfod,
den upp till halsen räcker, till att förstör
Sedningarna, tilldess de omintet warða,
och drifwa folken hit och dit med ett besjel uti
deras mun. Ef. 8: 8.

29. Då skolen I sjunga, såsom på en hel-
gedagsnatt, och fröja eber af hjertat, lika
som då man går med en pipo till HETrans
berg, till Israels tröst. Ps. 42: 5.

30. Och HETren skall låta höra sina här-
liga röst, att man må se hans uträdda arm,
med wreksamt trug, och med en förtärande
eldelåga, med strålar, med starkt regn, och
med hagel.

31. Ty Assur skall förstärkt warða för
HETrans röst, den honom med ris slår.

32. Ty riset skall wäl drabba och bita ige-
nom, då HETren det öfwer dem förer med
trummor och harpor, och allestäds emot dem
strider.

33. Ty gropen är tillredd seban i går; ja,
hon är och konungenom tillredd, djup och
wid nog. Så är boningen derinne, eld och
mycken web. HETrans ande skall upptända
henne såsom en swafwelsström.

31. Capitlet.

Dot och löste öfwer Juda.

We dem som draga neder till Egypten
efter hjälp, och förlåta sig uppå hästar,
och trösta uppå wagnar, att de många äro,
och uppå rejenärer, dersöre att de fast starke
äro; och hålla sig ide intill den Heliga i
Israel, och fråga intet efter HETranom.

Ps. 20: 8. Ef. 30: 2. Jer. 17: 5.

2. Men han är wis, och låter komma olydso,
och wänder ide sin ord; utan warder sig
uppresandes emot de ondas hus, och emot
de ogerningsmäns hjälp.

3. Ty Egypten är menniska, och ide Gud;
och deras hästar äro kött, och ide ande; och
HETren skall uträdda sina hand, så att hjäl-
paren skall raga, och den som hulpen warder,
han skall falla, och tillhopa förgås, den ene
med den andra.

4. Ty så säger HETren till mig: Rika
som ett lejon och ett ungt lejon ryter öfwer
fitt rof, då en hop med herbar ropa uppå

det, så förstärkes det intet för deras rop,
och är intet räddt för det de äro många;
alltså skall HETren Zebaoth fara neb, till
att strida på Zions berg, och uppå dess hög.

5. Och HETren Zebaoth skall bestärma
Jerusalem, såsom foglar göra med win-
garna; bestödda, hjälpa, derinne wissas,
och undsätta honom.

6 Mos. 32: 12. Matth. 23: 37.

6. Wänder om, I Israels barn, I som
fast afwitst hafwen.

7. Ty på den tiden skall hwar och en för-
kasta sina siffrers och gylbene afgudar,
hwiika eber edra händer gjort hafwa till
synd. Ef. 2: 20.

8. Och Assur skall falla, ide genom mans
swärd, och skall förtärd warða, ide genom
menniskoswärd; och skall dod för swärd fly,
och hans unge män skola slattskyldige
warða. 2 Kon. 19: 36. Ef. 37: 36.

9. Och deras klippa skall för fruktans skull
bortdraga, och hans Förfar skola för baneret
flykten gifwa, säger HETren, den i Zion
en eld hafwer, och en agn i Jerusalem.

Euc. 12: 49.

32. Capitlet.

Christi rikets bekräftigbet.

Si, en Konung warder regerandes med
rättwisso; och Förfarna warða råbande
till att hålla rätten wid magt;

Ps. 45: 7. Zach. 9: 9. Ps. 45: 17. 68: 28.

2. Att hwar man skall wara såsom en den
der för wäber bewarad är, och såsom en den
der för flurregn förstödd är; såsom watten-
bäcker på en torr plats, såsom sluggen af ett
stort berg uti torro lande.

3. Och de seende ögon skola ide låta för-
blinda sig, och de tillhörars öron skola grant
pämärkla. Ef. 29: 18. 30: 21.

4. Och de galne skola lära klofhet, och den
stamma tungan skall färdig warða, och ren-
liga tala.

5. En dåre skall ide mer warða kallad en
Förste, ej heller en giriger en herre.

6. Ty en dåre talar om dårhet, och hans
hjerter umgär med det ondt är, att han skall
åstadkomma strypteri, och predika om HET-
rans willfarelse; att han dermed de hung-
roga själar utswälta skall, och förmäna dem
törstiga drycken.

7. Ty dens girigas regerande är ide utan
slada; ty han sinner listighet till att förderf-
wa de elända med falskom ordom, då han
den fattigas rätt tala skall.

8. Men förklar skola hafwa förfliga tan-
kar, och blifwa derwid.

9. Står upp, I skolta qvinnor, hörer
mina röst; I dötrrar, som så säkra ären,
fatter med bronnen mitt tal.

10. Det är på år och dag till görandes, så
skolen I, som säkra ären, häfwa; ty det
warder ingen winand, så blifwer och ingen
upphemning.

11. Försträcker eder, I skolta qvinnor;
häfwer, I säkra. Det skall se, att I skolen
warda aflädda, blottada, gjordada om län-
derna.

12. Man skall beklaga om åkrar, ja, om de
lustiga åkrar, och om de fruktamma wintträ.

13. Ty på mins folks åker skall wäga törn
och tistel; ja, och öfwer all glädjehus uti
den glada staden.

14. Ty palatsen skola öfwer gifwen warda,
och det stora mantalet i stadenom skall för-
minsas, så att torn och säste skola blifwa till
ewiga fulor, och wilddjurom till gläbje,
hjordom till bet;

15. Tillbede att öfwer och utgjuten war-
der Anden af höjbene. Så skall då öknens
warda till en åkermarf, och åkermarken skall
för en skog räknad blifwa;

Joel 2: 28. Ef. 29: 17. 35: 1.

16. Och rätten skall bo i öknene, och rätt-
färdigheten blifwa på åkermarken;

17. Och rättfärdighetenes frukt skall wara
frid, och rättfärdighetenes nytta skall wara
ewig stillhet och säkerhet;

18. Så att mitt folk skall bo uti frids-
busom, uti trygga boningar, och i stön ro-
lighet.

Jer. 33: 16.

19. Men hagel skall wara nedre i skogenom,
och staden skall ligga lågt nedre.

20. Wäl eder, som sän allestäds wid
wattnet; ty der mågen I låta oxars och
åsnars fötter gå uppå.

33. Capitlet.

Äfwer förslaget. Korsten beskyddad.

Men we dig, du förslörare, menar du, att
du icke skall förslörd warda; och du
föraktare, menar du, att man icke skall för-
akta dig? När du häfwer fullbordat din
förslöring, skall du och förslörd warda; när
du häfwer fullkomnat din föraktelse, så skall
man förakta dig igen.

2. HERRen, war och nådelig; ty efter dig
bide wi. War deras arm kittida, så och
war hellsa uti bedröfwelsens tid.

Pf. 33: 20. 70: 2, 6. Jos 13: 16.

3. Låt folken fly för det stora bullret, och
Hedningarna förströbbe warda, när du up-
reter dig.

4. Då skall man taga eder upp såsom en
ros; såsom man upptager gräsboppor, och
såsom man borträdde skogsmattar, då man
öfwerfaller dem.

5. HERRen är upphöjd; ty han ber i
höjbene. Han häfwer gjort Zion full med
dom och rättfärdighet.

6. Och i din tid skall wara trobet och mag,
hellsa, wishet, klohet; och HERRans frukt
skola wara hans häfwer.

7. Si! deras bådskap ropa ute; fridsens
Änglar gråta bitterliga (och säga):

8. Stigarna äro öde, ingen går på wä-
gen men mer; han håller intet förbund, han
förkastar städerna, och altar sollet intet.

9. Landet står jämmerliga och ömkeliga:
Libanon står skamliga förbuggen; Eareu
är såsom en slät marf, och Basan och Gar-
mel äro förlagde.

10. Nu will jag uppstå, säger HERRen:
nu will jag upphöja mig; nu will jag hö-
r uppkomma.

11. Med halm går I häfwande, och fri-
föben I; eld skall uppåta eder med edert
mod.

Ps. 7: 13.

12. Ty folken skola till last uppträde
warda, såsom man afbugget törne upp-
tränder med eld.

13. Så hörer nu, I som fierran ären
hwad jag gjort häfwer, och I som när ären,
märker mina starkhet.

14. De syndare i Zion äro försträcke:
häfwan är kommen de stryptare uppå, och
säga: So är ibland och, som wid en
förtärande eld bo kan? So är ibland och,
som wid en ewig glöd bo kan?

15. Den som wandrar uti rättfärdighet,
och talar det rätt är; den som orän batar
och girighet, och drager sina händer ifrån,
att han icke tager mutor; den som stoppar sin
öron till, att han icke hör blodstulder, och
håller sin ögon till, att han intet argt ser;

Pf. 15: 2. 24: 4.

16. Han skall bo i höjbene, och skipporna
skola wara hans säste och beskydd; hans
bröd skall warda honom gifwet; på sin
watten skall han wara wiß.

17. Din ögon skola så se Konungen i
hans härlighet; du skall se landet förwid-
gadt;

18. Så att ditt hjerta skall fast förändra
sig, och säga: Hwar äro nu de Skriftlärde?

Swar äro rådgifwarena?

Swar äro cancellererna? 1 Cor. 1: 20.

19. Dertill skall du intet se det starke folket; det folk af djupet mål, dem man intet förnimma kan, och af outtydeliga tunga, dem man icke förstå kan.

20. Se Zion, vår högtids stad; din ögon skola så se Jerusalem, en härlig boning; ett tabernakel, det icke bortfördt warber, hwillets pålar skola aldrig upptagne warba, och hwillets tåg aldrig skola sönderslitne warba.

Ps. 46: 6. 126: 1, 2.

21. Ly HERRen skall wara der mächtig när oss, och skola der wara wida wattungar, så att intet roberstepp kan fara deröfwer, ej heller några galejer dit stappa.

22. Ly HERRen är vår domare, HERRen är vår mästare, HERRen är vår Rönning; Han hjälper oss.

23. Låt dem sätta på tågen, de skola liffwål intet hålla. Alltså skola de ej heller utslå deras sänke på mastene. Då skall mycket kosteligt byte utdeladt warba, så att de halte och röfwa skola;

24. Och ingen inbyggare skall säga: Jag är swag; (ty) folket, som deruti bor, skall hafwa lyubernas förblåtelse.

34. Capitlet.

Guds dom öfwer Kurlands herbar.

Hermer, 3 Hedningar, och hörer; 3 folk, after uppå; jorden höre till, och hwad derinne är, werldenes krets med sin wägr.

2. Ly HERRen är wred uppå alla Hedningar, och fördrömad uppå alla deras härar. Han skall gifwa dem tillspillo, och öfwerantwarba dem till slagting.

3. Deras slagne skola bortkastade warba, att stanke af deras troppar skall uppgå, och bergen flyta i deras blod.

4. Och all himmelens här skall förruttna, och himmelen skall warba sammanlagd såsom ett bres; och all hans här skall förfalna, såsom ett löf förfalnar på wintrå, och såsom ett torrt löf på filonatrå. Upp. 6: 14.

5. Ly mitt swärd är brudet i himmelen, och si, det skall fara neber på Edom, och öfwer det spillgifna folket till straff.

6. HERRens swärd är fullt med blod, och är sett af fetma, af lambablod och bockablod, af wädrars njuratalg; ty HERRen håller ett offer i Bogra, och en stor slagting i Edoms land. Ef. 63: 1, 2.

7. De enbörningar måste och fara neber med dem, och stutarna med de gödda oxar;

ty deras land måste brudet warba af blod, och deras jord fet warba af fetma.

8. Ly det är HERRans hämnadag, och ett webergälloår, till att hämnas Zion.

Ef. 63: 4.

9. Då skola des bäder warba till tjäro, och des jord till swafwel; ja, des land skall warba till brinnande tjäro;

10. Den hwarlen dag eller natt utslodna skall; utan ewinnerliga skall röt uppgå beraf, och skall öde blifwa utan ända, så att ingen skall gå derigenom i ewig tid;

11. Utan rödbrommar och ufwar skola hafwa det inne; nattugglor och sorpar skola der bo; ty han skall draga ett snöre deröfwer, att det skall öde warba, och ett murlob, att det skall tomt blifwa;

Ef. 14: 23. 3 Jeph. 2: 14, 15. Upp. 18: 2.

12. Så att des herrar skola heta herrar utan land, och alle des förstar så en ända.

13. Och skola törne wara uti des palats, näsflor och tistlar uti des borger; och skola warba en dralaboning, och det för strutsar.

Ef. 13: 21, 22.

14. Då skola der troll och spökele. löpa hwar om annan, och en gast skall möta den andra; elswor skola och hafwa der herberge, och sinna der ro.

15. Ufwen skall och hafwa der sitt näste, och wärpa der, ligga der, och utslåda der, under des flugga; och glador skola komma der tillsammans.

16. Söler nu uti HERRans bol, och läser: Icke ett af deska stycken skall sela; man skall ej sakna beraf antingen ett eller annat; ty han är den der igenom min mun huder, och hans Ånde är den det tillhopahemtar.

5 Ref. 28: 15.

17. Han kastar lott öfwer dem, och hans hand delar ut lottet ibland dem, att de skola hafwa der arfwedel inne ewinnerliga, och blifwa deruti utan ända.

35. Capitlet.

Kurlands förman i Nya Testamentet.

Men öfwen och ödemarken skall lustig warba, och wilbmarken skall gläbjas och blomstras, såsom en lilja.

Ef. 29: 17. 32: 15.

2. Hon skall blomstras och fröjdas i all lust och gläbje; ty Libanons härlighet är henne gifwen, Carmels och Saron's skönhet. De se HERRans bärlihet, vår Guds majestät.

3. Stärter de trötta händer, och weber-qwidar de magtlösa knå. Ps. 12: 12.

4. Säger till de förtviflade hjerta: Värer mid godt mod, frukter eder intet. Si, edar Gud, som wedergåller, han kommer till att hämnas, och skall hjälpa eder. Ps. 94: 1.

5. Då skola de blindas ögon upplätne warba, och de döfwas öron skola öppnade warba. Ef. 29: 18.

Matth. 11: 5. 15: 30. Luc. 7: 22.

6. Då skola de halte springa såsom en hjort, och de dumbas tunga skall loffjunga; ty watten skola flyta i öfnene hit och dit, och strömmar i wäldmarkene.

Joh. 5: 8. Ap. 3: 2, 3.

7. Och der tillförene hafwer torrt warit, der skola dammar wara, och der wattenlöst hafwer warit, der skola rinnande tällor wara; der tillförene ormar legat hafwa, der skall gräs, rö och säf stå.

8. Och der skall wara en stig och wäg, hwilken den helige wägen heter, så att ingen ören skall gå deruppå, och den samme skall wara för dem, att man deruppå gå skall; så att de såwitste icke behöfwa der wille fara.

Joh. 14: 6.

9. Der skall intet lejon wara, och intet rifsande djur träda deruppå, eller der funnet warba; utan man skall gå der fri och säker.

Ef. 11: 6, 7. 65: 25.

10. Och Guds förlöste skola igenkomma, och komma till Zion med glädje; ewig fröjd skall wara öfwer deras hufwud; lust och glädje skola de få, och wärd och juckan måste bortgå.

Ef. 61: 11. Upp. 21: 4.

36. Capitlet.

RabSake försmäbelse.

Och det begaf sig, uti fjortonde årena Konungs Diftia, drog Konungen af Assyrien, Sanherib, upp emot alla Juda sassa städer och wann dem.

2 Kon. 18: 13. 2 Ebr. 32: 1.

2. Och Konungen af Assyrien sände RabSake, isfr Lachis till Jerusalem, till Konung Diftia, med stora magt; och han trädde fram till wattenånnilen af öfra dammen, på den wägen mid klädesfärgarens åter.

Ef. 7: 3.

3. Och gingo ut till honom Eliakim, Diftia son, hofmästaren, och Sebna skrifwaren, och Joab, Affaphs son, cancelleren.

4. Och RabSake sade till dem: Säger dock Diftia: Så säger den store Konungen, Konungen i Assyrien: Hvad är det för en tröst, der du förlåter dig uppå?

5. Jag gifår wäl, att du låter dig tyda, att du ännu råd och kraft hafwer till att

strida. Uppå hwem förlåter du dig då, att du äst mig affällig worden? 2 Kon. 18: 6, 7.

6. Förlåter du dig uppå den sönderbrutna röststafwen Egypten, hwilken, då man stöjt sig mid honom, går han honom upp i hädena, och genomfingar henne? Alltså gif: Pharaos, Konungen uti Egypten allom den som förlåta sig uppå honom.

7. Om du will säga mig: Wi förlåte es uppå Guds wår Gud; är nu icke be: den, hwilken höjder och altare Diftia berättat hafwer, och sagt till Juda och Jerusale: För detta altaret skolen I tillbedja?

8. Nu wäl, tag det före med minom betta, Konungenom i Assyrien, jag will få dig tusensd hufstär; låt se, om du kan när dig åskadomma de som riba deruppå.

9. Guru will du då blifwa för enom höjtsman, den en af mins heras ringfä tjenare är? Och du förlåter dig uppå Egypten, för wagnars och resenärars skull.

10. Dertill, menar du, att jag utan Guds ran hit utdragen är uti landet, till att förderfwa det? Ja, Guds ran sade till mig: Drag upp i detta land; och förderfwa det.

2 Kon. 18: 25.

11. Men Eliakim, och Sebna, och Joab sade till RabSake: Räre, tala med dina tjenare på Syrisst; ty wi förstå det wäl; och tala icke på Judist med oss, för folkens öron, som på muren är.

12. Då sade RabSake: Menar du, att min herre hafwer sändt mig till din herre, eller till dig, att tala dessa orden; och icke mycket mer till de män, som på muren sitta, att de med eder skola äta sin egen träsk, och dricka af sitt eget watten?

13. Och RabSake stod, och ropade högt på Judist, och sade: Hörrer den stora Konungens ord, Konungens i Assyrien.

14. Så säger Konungen: Låter icke Diftia bebraga eder; ty han kan intet frälsa eder.

15. Och låter icke Diftia förtrösta eder uppå Guds ran, att han säger: Guds ran skall hjälpa oss, och denne staden skall icke gifwen warba uti Konungens hand af Assyrien.

16. Hörrer Diftia intet; ty så säger Konungen af Assyrien: Hörrer mig till wilja, och gåt till mig ut, så skolen I hwar och en äta af sitt winträ, och af sitt fikomaträ, och dricka af sin brunn;

2 Kon. 18: 31.

17. Tilldö jag kommer och hemtar eder uti ett land, sådant som edart land är; ett land, der torn och win uti är; ett land, der bröds och wingårbar uti äro.

18. Väter icke Hiftia bebraga eder, att han säger: HERRen skall förlofa oss. Hafwa och Hedningarnas gudar hwar friat sitt land ifrå Konungens hand af Assyrien?

Es. 10: 10.

19. Hwar äro de gudar i Hamath och Arphad? Hwar äro de gudar i Sepharvaim? Hafwa de och friat Samarien utu mine hand?

20. Hvilken af alla dessa lands gudar hafwer hjälpt sitt land utu mine hand, att HERRen skulle frälssa Jerusalem för mine hand?

21. Men de tigde stilla, och svarade honom intet; ty Konungen hade budit, och sagt: Svarar honom intet.

22. Då kommo Esaias, Hiftia son, hofmästaren, och Sebna skrifwaren, och Joah, Assaphs son, cancelleren, med fñderisfrwen kläder och gåfwo honom tillkänna RabSaks ord.

37. Capitlet.

Hiftia bñn. Sanheribs fall.

Då nu Konung Hiftia detta hørde, ref han sin kläder fñder, och svepte en fñd omkring sig, och gick in uti HERRans hus;

2 Kon. 19: 1.

2. Och fñnde Esaias hofmästaren, och Sebna skrifwaren, med de äldsta Presterna, omfvepta med fñder, till Propheeten Esaia, Amos son;

3. Att de skulle säga till honom: Så säger Hiftia: Detta är en bebröfwelses, straffs och försmädelses dag, och går såsom när barnen äro komne till fñdelsen, och ingen magt är till att fñda. Joel 2: 2. Jeph. 1: 15.

4. O! att dock HERRen din Gud wille hør RabSaks ord, hvilken hans herre, Konungen i Assyrien, utfñnde till att försmåda lefwandes Gud, och till att försläsa med sådana ordom, som HERRen din Gud hør hafwer; och att du wille upphäfwa ena bñn för de igenfñda, som ännu för handene äro.

5. Och Konungens Hiftia tjenare kommo till Esaia.

6. Men Esaia sade till dem: Så säger edrom herra: HERRen säger alltså: Frukta dig intet för de ord, som du hør hafwer, med hvilken Konungens tjenare af Assyrien mig försmådat hafwa.

7. Si, jag skall göra honom ett annat mod, och han skall något så hør, deraf han skall igen hemfara i sitt land, och jag skall fñlla honom med swärd uti hans land.

8. Men då RabSak igentom, fann han Konungen af Assyrien frñbandes emot Libna; ty han hade hør, att han war ifrå Lachis dragen.

9. Förti ett rykte kom ifrå Thirhafa, de Etiope & Konung, sågandes: Han är utdragen emot dig till att frñda. Då han nu detta hørde, fñnde han båd till Hiftia, och lät säga honom:

10. Säger Hiftia, Juda Konunge, alltså: Låt icke din Gud bebraga dig, den du förslått dig uppå, och säger: Jerusalem skall icke gifwet warda uti Konungens hand af Assyrien. 2 Kon. 19: 9, 10.

11. Si, du hafwer hør, hwad de Konungar af Assyrien allom landom gjort hafwa, och förberfwat dem; och du skulle frñda warda?

12. Hafwa och Hedningarnas gudar undfñtt de land, som mine fñder förberfwat hafwa; såsom är Gogjan, Haran, Kezeph, och Ebens barn i Thelassar?

13. Hwar är Konungen i Hamath, och Konungen i Arphad, och Konungen i den staden om Sepharvaim, Beva och Iva?

14. Och då Hiftia hade undfñtt brefwet af bñden, och läst det, gick han upp till HERRans hus, och höll bet ut för HERRanom.

15. Och Hiftia bad till HERRan, och sade:

16. HERRe Zebaoth, du Israels Gud, som öfwer Cherubim sitter, du äst allena Gud öfwer all Konungarile på jordene; du hafwer gjort himmel och jord.

Ps. 80: 2. 1 Chr. 29: 11. Ps. 146: 6.

17. HERRe, neberbñj din öron, och hør; HERRe lät upp din ögon, och se; hør dock all Sanheribs ord, som han utfñndt hafwer, till att försmåda lefwandes Gud.

18. Sant är det, HERRe, Konungarna i Assyrien hafwa öde gjort all Konungarile med deras land;

19. Och hafwa kastat deras gudar uti eld; ty de woro icke gudar, utan mennisföhanders werk, trä och sten; de äro förgjorde.

2 Kon. 19: 18.

20. Men nu, HERRe, wår Gud, hjelp oss ifrå hans hand, på det att all Konungarile på jordene måga förnimma, att du äst HERRe allena. 2 Kon. 19: 19.

21. Då fñnde Esaia, Amos son, till Hiftia, och lät säga honom: Så säger HERRen Israels Gud, om det du mig bebit hafwer om Konung Sanherib af Assyrien;

22. Så är detta det HERRen om honom säger: Jungfrun, dottren Zion, förattar

dig, och bespottar dig, och dottren Jerusalem rister hufvudet efter dig.

23. Hvem hafwer du förhäbt och försmädat? Öfwer hvem hafwer du upphäfwit rösterna? Och du hafwer upphäfwit din ögon emot den Heliga i Israel.

24. Genom dina tjenare hafwer du försmädat HETran, och säger: Genom mina många wagnar är jag uppbragen uppå bergshöjderna wid Libanons fido, och hafwer afbuggit hans höga cebreträ, med de uttorade furorträ, och är kommen öfwer höjderna, intill ändan på denna floden på landerna.

25. Jag hafwer grafwit och drudit watten, och mitt fotbjelle hafwer uttorlat all förwarab watten.

2 Kon. 19: 24.

26. Men hafwer du icke hört, att jag i förbiten alltså gjort, och af älber så handlat hafwer, och gör deßlites så ännu, att fäste fläder förflödas uti stenhopar;

27. Och deras inbyggare förswagade och förtwiflade warba, och på stam komma, och warba till gräs på marlene, och till grön ört, såsom hö på taken, hwilket borttorlas, förr än det moget warder?

Ps. 129: 5, 6.

28. Men jag känner dina boning wäl, ditt uttåg och intåg, och ditt rasande emot mig.

29. Efter du nu rasar emot mig, och ditt högmob är kommet upp för min öron, skall jag sätta dig en ring i dina näso, och ett brett i din mun, och skal föra dig den wägen hem igen, den du kommen äst.

30. Och detta skall wara dig för ett tecken: Att i detta året hwad förtrampadt är; uti de andra årena hwad sjelft wäger; uti tredje årena sär och uppsäker, planterer wingårdar, och äter deras frukt.

2 Kon. 19: 29.

31. Ty de frälste af Juba hus, och de öfwerblefne, skola åter rota sig nebantill, och öfwantill bära frukt.

32. Ty utaf Jerusalem skola ännu utgå de som qwarblefne äro, och de frälste utaf Zions berg. Detta skall HETrans Zebaoths nitälskan göra.

2 Kon. 19: 31. Es. 9: 7.

33. Dersöre säger HETren om Konungen af Assyrien alltså: Han skall icke komma uti denna staden, och skall ej heller skjuta der en pil in, och icke en sköld komma der före, och skall han ingen stans göra deromkring;

34. Utan skall wänba den wägen om igen, som han kommen är, så att han uti denna staden intet kommer, säger HETren.

3. Ty jag will bestydda denna staden, så

att jag skall uthjelpa honom för mina trö, och för min tjenares Davids skull.

2 Kon. 20: 1.

36. Då for ut en HETrans Ängel, och slog uti det Assyriska lägret hundrade sam och åttatio tusend män; och då de om morgonen bittida uppskodo, si, då låg der alltsamt med döda troppar.

2 Kon. 19.

37. Och Konungen af Assyrien, Sancherib, bröt upp, drog sina färbe, och wände om hem igen, och blef i Nineve.

38. Och det begaf sig, att då han tillbad wi hans guds Nisrochs huse, slogo honom hans söner Adrammelech och Sarsizer med swär, och flydde in uti det landet Ararat; och hans son Esarhaddon wardt Konung i hans städ.

38. Capitlet.

Hitta krankhet, löffång.

På den tiden wardt Hittia dödsfjäl. Och Propheten Esaia, Amos son, kom till honom, och sade till honom: Så säger HETren: Beställ om ditt hus; ty du måste dö, och icke wid lif blifwa.

2 Kon. 20: 1. 2 Ebr. 32: 24.

2. Då wände Hittia sitt ansigte till wäggen, och bad till HETran;

3. Och sade: Tänk dock, HETre, barn jag för dig wandrat hafwer uti sannig, med fullkommeligo hjerta, och hafwer gjort bröd dig hafwer täckt warit. Och Hittia grät swårliga.

4. Då kom HETrans ord till Esaia, och sade:

5. Gå bort, och säg Hittia: Så säger HETren dinns faders Davids Gud: Jag hafwer hört dina bön, och sett dina tårar; si, jag will ännu föröka dina dagar femton år:

6. Och skall fria dig med denna staden nu Konungens hand af Assyrien; ty jag will wäl befärma denna staden.

7. Och haf detta för ett tecken af HETrans ord, att HETren detta göra skall, som han sagt hafwer:

8. Si, jag will tillbakabraga fluggan på Ahas säjare, tio stred, de han öfwerlupit hafwer; så att solen skall gå tillbaka tio stred, de hon på säjaren öfwerlupit hafwer.

9. Detta är Hittia skrift, Juda Konung, då han hade krank warit, och war befregad worden af sine krankhet:

10. Jag sade: Nu måste jag fara till dödwetes portar, förr än jag det mig förmodde, och tänkte ännu längre lefwa.

11. Jag sade: Nu måste jag icke mer se

HERRAN, ja, HERRAN uti de lefwandes lande; nu måste jag ide mer se menniskor, när dem som deras tid utlefwa.

12. Min tid är borto, och ifrå mig tagen, såsom ens herbas hydda; och jag står mitt lif tvårtas såsom en wäfware; han sliter mig sönder såsom en flen tråd; bu lyftar bagen för mig, för än aftenen kommer.

Joh 7: 6. Ps. 102: 24, 25.

13. Jag tänkte: Mätte jag dock lefwa till morgons; men han sönderbröt mig all min ben, såsom ett lejon; ty du lyftar bagen för mig, för än aftenen kommer.

14. Jag lät såsom en trana och en swala, och knurlade såsom en buswa; min ögon wille mig brista. HERRA, jag lider nöd, lisa mig.

Es. 59: 11.

15. O! huru will jag (glädeliga) tala, efter han mig tillsagt hafwer, och gör det od; derföre will jag i alla mina lifsdagar tacka för denna min själs bedröfwelse.

16. HERRA, deraf lefwer man, och mins andas lif står allsammans derutinnan; ty du låst mig somna, och gjorde mig lefwande.

17. Ei, om tröst war mig stor ängslan; men du låst dig wårda om mina själ ganska hjerteliga, att hon ide förderwas skulle; ty du lastade alla mina synder batom dig.

Ps. 94: 19. Mich. 7: 19.

18. Ty helwetet lofwar dig intet; så prisar dig ide heller döden, och de som uti gropena fara, wänta intet efter dina sanning;

Ps. 6: 6. 30: 10. 88: 11, 12. 115: 17.

19. Utan allena de, som lefwa, lofwa dig, såsom och jag nu gör. Fadren skall lära barnen dina sanning.

20. HERRA, hjälp mig, så wisse wi sjunga mina wisor, så länge wi lefwe, uti HERRANS hus.

21. Och Esaia bad, att man skulle taga ett plåster af skon, och lägga uppå hans böld, att han måtte helbregda warða.

22. Men Giffia sade: Smisset ett tecken är detta, att jag upp till HERRANS hus gå skall?

39. Capitlet.

Giffia ärgretighet, straff.

På den tiden sände Merodach-Baladan, Babelans son, Konungen i Babel, bref och skanker till Giffia; ty han hade hört, att han hade warit sjuk, och war helbregda worden igen.

2 Kon. 20: 12. 2 Esr. 32: 31.

2. Då fröjdade sig Giffia, och wiste dem fataburen, silfwer och guld, speceri, kostelig

salwo, och all sin tyghus, och all den slätt, som han hade. Ingen ting war, som Giffia dem ide wiste, i sino huse och i sit wåld.

3. Då kom Propheten Esaia till Konungen Giffia, och sade till honom: Swad säga dessa männerna, och hwadan komma de till dig? Giffia sade: De komma sierranester till mig, nämliga ifrå Babel.

4. Men han sade: Swad hafwa de sett uti dino huse? Giffia sade: Allt det i mino huse är, hafwa de sett, och intet är i mina hafwor, det jag dem ide wist hafwer.

5. Och Esaia sade till Giffia: Hör HERRANS Zebaoths ord: 2 Kon. 20: 16.

6. Ei, den tid kommer, att allt det uti dino huse är, och hwad dine fäder församlat hafwa, intill denna dag, skall till Babel bortfördt warða, så att intet skall qwart blifwa, säger HERRAN.

7. Der till skola de taga din barn, som af dig komma skola, och du söndas warber, och de måste wara kamererare i Konungens gård i Babel. 2 Kon. 20: 18. Dan. 1: 18.

8. Och Giffia sade till Esaia: HERRANS ord är godt, det du talar; och sade: Ware dock frid och trohet i mina dagar.

40. Capitlet.

Mesie föreläpares röst.

Tröster, tröster mitt folk, säger ebar Gud;

2. Taler iustliga med Jerusalem, och prediker för thy, att best tid är fullbordad; ty best misgerning är förlåten; ty det hafwer fångit dubbelt af HERRANS hand för alla sina synder.

3. Ens Predikares röst är i öknene: Bereder HERRANOM wäg, görer en jemnan stig på markene wår om Gud. Math. 3: 3.

Mar. 1: 3. Luc. 3: 4. Joh. 1: 23.

4. Alle balar skola upphöjde warða, och all berg och högar skola förnebrade warða, och det ojemnt är skall jemnas, och det oslätt är skall slätt warða.

5. Ty HERRANS härlighet skall uppenbarad warða; och allt lött skall tillsammans se, att HERRANS mun talar.

Joh. 1: 14. 1 Tim. 3: 16.

6. En röst säger: Predila. Och han sade: Swad skall jag predila? Allt lött är hö, och all best godhet är såsom ett blomster i markene. Job 14: 2. Ps. 90: 5, 6.

103: 15. 1 Petr. 1: 24. Jac. 1: 10, 11.

7. Ödet torlas bort, blomstret förwiqnar; ty HERRANS ande blås derin; ja, folket är het.

8. Höet torklas bort, blomstret förvisfnar; men vår Guds ord blifwer ewinnerliga.

Ps. 119: 89. Matt. 24: 35. Joh. 12: 34.

9. Zion, du som prebilar, stig upp på ett högt berg; Jerusalem, du som prebilar, häf upp dina röst med magt. Häf upp, och frukta dig intet; säg Juda såder: Si, der är edar Gud.

10. Ly si, HERren, HERren kommer wälbefig, och hans arm skall warba rådbandes. Si, hans arbete och hans gerning skall icke warba utan frukt.

Es. 62: 11. Upp. 22: 12.

11. Han skall föda sin hjord såsom en herde; han skall församla lamben i sin famn, och bära dem i sitt sköt, och fordra de lambdiga.

Ps. 23: 1, 2. Hes. 34: 11, 23.

37: 24. Mich. 7: 14. Joh. 10: 11.

12. Ho mäter watten med handene, och fattar himmelen med sin spann, och begriper jordena med tre fingers mått, och väger bergen med en wigt, och högarna med en wåg?

13. Ho underwisar HERrans Ånba; och hwad rådgifware lärar honom?

Jer. 23: 18. Rom. 11: 34. 1 Cor. 2: 16.

14. Hwem frågar han om råd, den honom förstånd gifwer, och lärar honom rättens wäg, och lärar honom kloshet, och wisar honom förståndens wäg?

15. Si, Hedningarna äro altade såsom en droppe den uti åmbaret blifwer, och såsom ett grand det i wågskålene blifwer. Si, barna äro såsom ett litet stoft.

Ps. 62: 10.

16. Libanon wore allt för litet till eld, och dess bjur allt för få till bränneoffer.

17. Alle Hedningar äro intet för honom, och såsom platt intet altade.

18. Wib hwem wiljen I då litna Gud? Eller hwad wiljen I göra honom för en lönelse?

Es. 44: 7. 46: 5. Ap. 9: 17: 29.

19. En mästare gjuter wäl ett beläte, och guldsmeden förgyller det, och gör silfwebjor deruppå.

Es. 44: 12.

20. Sammalunda, den ett armt häsoffer förmår, han utväljer ett trä, som icke föruttunnar, och söker en klot mästare dertill, den ett beläte bereder, som blifwer beständandes.

21. Weten I intet? Hören I intet? Är detta icke kungjort eder tillförene? Hwem I icke förstätt det af jordens begynnelse?

22. Han sitter öfwer jordens frets, och de som bo deruppå äro såsom gräshoppor; n der himmelen uttänjer såsom ett tunt

skinn, och utsträcker det såsom ett tjäll, de man bor uti;

Job 9: 8. Ps. 104: 2. Es. 44: 24.

23. Den der förslarna omintetgör, och bomarena på jordene förlägger;

Job 12: 21. Ps. 107: 4.

24. Rika som deras slägte hwarfen bäre plantering eller säd, eller rot i jordene; li att de borttorlas, när ett wäber blåst n dem, och en wäberflaga förer dem bort, såsom agnar.

25. Wib hwem wiljen I då litna mig, den jag lit är? säger den Helige.

26. Upplyfter edor ögon i höjderna, och se; ho hwärf de ting slapat, och förer deras här fram efter tal? Den som kallat dem alla wid namn. Hans förmåga och starkt kraft är så stor, att honom icke ett fela kan.

Ps. 147: 4.

27. Hwi säger du då, Jacob, och du, Israel, talar: Min wäg är HERrans förbold, och min rätt går framom min Gud?

28. Wetti du icke? Hwärf du icke hört? HERren, den ewige Gud, som jordens ädbar slapat hwärf, warber hwarfen trött eller mödd. Hans förstånd är oräfseligit.

29. Han gifwer dem trötta kraft, och den magtlösom starkhet nog.

30. De ynglingar warba trötta, och uppgifwas, och de senaste män falla;

31. Men de som wänta efter HERran, de få en ny kraft, så att de stola uppå med wingar såsom örnar; de stola löpa, och icke uppgifwas; de stola wandra, och icke trötta warba.

Ps. 103: 1.

41. Capitlet.

Gud är mäktig; öfugud intet.

Sige barna för mig, och folkten ställe sig, träde fram, och tale; låt oss gå till rätta med hwarannan.

2. Ho hwärf uppväckt den rättfärdiga östanefer? Ho kallade honom att han gå stulle? Ho gaf Hedningarna och Sömmarna för honom, att han dem öfwermått wardt, och gaf dem för hans hwärf, liem stoft, och för hans bäga, såsom förströdd agnar;

1 Mos. 12: 1. 14: 15.

3. Och han jagade efter dem, och gick det honom med frid, och wardt intet trött af wägnad.

4. Ho werlar det, och gör det, och kallar alla menniskor, den ena efter den andra, allt ifrån begynnelsen? Jag HERren är den förste och den sist.

Es. 43: 10, 11.

44: 6, 8. 48: 12. Upp. 1: 8, 17. 22: 13.

5. Då ärnarna sågo det, fruktade de sig, och jordens ändar försträckt sig; de nallabes, och kommo fram.

6. Den ene hjälpte den andra, och såde till sin nästa: War tröst.

7. Timbermannen tog guldsmeden till sig, och gjorde bledstifworna släta med hammaren på släbet, och såde: Det vill wäl stå. Och de fäste det med naglar, att det icke skulle stå ofäst.

8. Men du Israel, min tjenare, Jacob, den jag utwalt hafwer, du Abrahams mins wäns säd; 5 Mos. 10: 15. 14: 2. 2 Gyr. 20: 7. Ps. 135: 4. Luc. 1: 54. Jac. 2: 23.

9. Den jag styrkt hafwer allt ifrå werldens ända, och hafwer kallat dig ifrå hennes wäldiga, och såde till dig: Du skall wara min tjenare; ty jag utforar dig, och bortkastar dig icke; Ef. 43: 1. 44: 1. 2.

10. Fruktad dig intet, jag är med dig; wil icke af, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig och, jag håller dig wid magt, genom mina rättfärdighets högra hand.

11. Si, alle de som dig hästle äro, skola till spott och skam wara, och blifwa såsom intet, och de män, som med dig tråda, skola förgrås; 2 Mos. 23: 22.

12. Så att du skall fråga efter dem, och icke finna dem. De män, som med dig lifwa, skola wara såsom intet, och de män, som emot dig strida, skola få en ända;

13. Ty jag är HERREN din Gud, den dina högra hand styrker, och säger till dig: Fruktad dig intet; jag hjälper dig.

14. Så fruktad dig nu intet, du matlar Jacob, I fattige hof Israel. Jag hjälper dig, säger HERREN, och din försökare, den Helige i Israel. Job 25: 6. Luc. 12: 32.

15. Si, jag hafwer gjort dig till en ny stark tröstewagn, den taggar hafwer, att du skall trösta berg och iunderstötta dem, och göra högar såsom skof.

16. Du skall förfrö dem, att wädbret skall föra dem bort, och wäderslagor förslingra dem; men du skall wara glad i HERRANOM, och berömma dig af Israels Heliga.

17. De elände och fattige söla watten, och der är intet. Deras tunga borttorras för törst; men jag HERREN vill höra dem. Jag Israels Gud vill icke öfwergifwa dem;

18. Utan jag vill öppna wattuslöder på höjderna, och lållor midt på markene. Jag

will göra öknena till wattusjöar, och torra landet till wattulållor. Ps. 107: 35. Ef. 36: 7.

19. Jag will gifwa i öknene cedren, furo, myrten och oljoträ. Jag will gifwa på markene gran, bok och byxbom tillhopa;

20. På det man må se och läuna, och förmarla och förslå tillsammans, att HERRENS hand hafwer detta gjort, och den Helige i Israel hafwer detta skapat.

21. Så låter ebra sat komma fram, säger HERREN. Wärrer fram der I uppå slån, säger Konungen i Jacob.

22. Låt dem tråda fram, och förkunna of hwad tillkommande är; förkunnen of och propheeterer något framsföreat; låt of alla beruppa med wår hjerta, och märka huru det härefter gå skall, eller låter of dock höra hwad tillkommande är.

23. Förkunnen of hwad härefter komma skall, så wilje wi märka, att I ären gubbar. Öfrer antingen godt eller ondt, så wilje wi berom tala, och slåda tillsammans.

24. Si, I ären af intet, och edart werlt är of intet, och den eder utwärljer är en styggelse. 1 Cor. 8: 4.

25. Men jag uppväcker en af nordan, och han kommer öfwaefter. Han skall prebisa dem i mitt Namn, och han skall gå öfwer de wäldiga, såsom öfwer ler, och skall trampa ler, såsom en frutomakare.

26. So kan något förkunna af begynnelsen, att wi måge begripa; eller propheetera framsföreat, att wi måge säga: Du talar rätt? Men här är ingen förkunnare, ingen som något höra låter, ingen som af eder ett ord höra må. Jer. 23: 5. 33: 14, 15.

27. Jag är den förste, som till Zion säger: Si, der är det, och gifwer Jerusalem Predikare.

28. Men jag slådar dit, men der är ingen; och ser ibland dem, men der är ingen rådgifware. Jag frågar dem, men då swara de intet.

29. Si, det är alltsammans webermöda, och intet med deras wäsende; deras afgubard äro icke utan ett wäder och såfängelighet.

42. Capitlet.

Gud är god; Juba otacksam.

Si min Tjenare, jag uppehåller honom, och min utforade, i hwilkom min själ wäl behagar. Jag hafwer gifwit honom min Ända; han skall låta komma rätt ibland Hedningarna. Math. 12: 18. 3: 17. 17: 6.

2. Han skall icke strida eller ropa, och hans röst skall man icke höra på gatomen.

Matth. 12: 19.

3. En förbrälad rö skall han icke sönderbryta, och en rylande weta skall han icke utsläcka. Han skall lära hålla rätten i san- ning.

Matth. 12: 20.

4. Han skall icke vara knorrisk eller grufwelig, på det han skall sätta rätt på jordene; och barna skola wänta efter hans lag.

Matth. 12: 21.

5. Så säger HERREN Gud, som himmelen stapar och utsträder, den som jordena gör med det beruppa wägar; den som folkena, som beruppa är, gifwer lif, och anda dem som gå beruppa:

Reb. 9: 6. Job 33: 4.

6. Jag HERREN hafwer kallat dig i rättfärdighet, och fattat dig wid handena, och bewarat dig, och hafwer gifwit dig till ett förbund i folkena, Sebdningomen till ett ljus;

Es. 49: 6. Luc. 2: 32.

7. Att du skall öppna de blindas ögon, och föra fångarna uti fångslut, och de som sitta i mörkret uti fångahuset.

Es. 35: 5.

61: 1. Matth. 11: 5. 15: 30. Luc. 7: 22.

8. Jag HERREN, det är mitt Namn; och jag skall icke gifwa mina äro enom androm, ej heller mitt lof afgudomen.

2 Mos. 6: 3. Ps. 83: 19. Es. 48: 11.

9. Si, hwad komma skall förkunna jag framfördet, och förkunna ny ting; förr än det sker, låter jag eder det höra.

10. Sjunger HERANOM en ny wiso, hans lof är intill meribenes ändar; de som i hafwet fara, och hwad deruti är; barna, och de som der bo.

Ps. 33: 3.

11. Roper högt, I öken och städer deruti, samt med de byar, der Rebar bor; sig fröjde de som bo på klippomen, och rope utaf bergshöjdene.

12. Låter dem gifwa HERANOM ärona, och förkunna hans lof på barna.

13. HERREN warder utdragandes såsom en rese; han skall uppmäcka nit såsom en frigsmän; han skall fröjda sig, och ett gny göra; han skall sinom fiendom öfwerhändig blifwa.

14. Jag tiger wäl till en tid, och är stilla och håller mig; men nu vill jag ropa såsom en barnsförälder; jag skall föröda och uppfälja dem alla.

15. Jag skall föröda berg och högar, och bortorta allt deras gräs; och skall göra wattu- strömmarna till bar, och uttorta sjöarna.

16. Men de blinda vill jag leda på den

wägen, som de icke weta; jag vill föra dem på de stigar, som de icke känna; jag vill sätta mörkret för dem till ett ljus, och de oslätt är, till jemnhet; detta vill jag göra dem, och icke öfwergifwa dem.

Es. 40: 3, 4.

17. Men de som förläta sig på afgudar, och säga till giuten beläte: I ären war gudar; de skola tillbakawända, och till sin warba.

Ps. 97: 7. Es. 1: 29. 44: 11. 45: 16.

18. Hörer, I döfwe, och ser härtil, I blinde, att I mågen se.

19. Ho är så blind som min tjenare? Och ho är så döf som mitt bådslap, den jag öfwer? Ho är så blind som den fullkemige, och så blind såsom HERANS tjenare?

20. Man predikar wäl mycket, men de hållat intet; man säger dem nog, men de wilja icke höra.

Rom. 2: 21.

21. Rikwäl vill HERREN dem geit, för sina rättfärdighets skull, och att han skall göra sin lag härlig och stor.

22. Det är ett bebröfwadt och stumadt folk; de äro allesammans besnärde uti tuler, och bortgömde i fångahus; de äro wortne till rof, och ingen hjälpare är; besinnade, och ingen är, som säger: Hå dem igen.

23. Swillen är ibland eder, som äta härtil; märker, och hörer hwad härefter kommer.

24. Ho hafwer öfwergifwit Jacob till stälwels, och Israel öfwarom? Hafwer icke HERREN gjort det, emot hwilsom wi fontat hafwe? Och de wille icke wandra på hans wägar, och lybde icke hans lag.

25. Dersöre hafwer han utstuddat öfwer dem sina wredes grymhet, och en frigsmagt, och hafwer upptändt dem allt omkring; men de ättade det intet. Han fångde uppå dem, men de labe det intet uppå hjertat.

43. Capitlet.

I Guds och Guds all tross.

Och nu, säger HERREN, den dig skapat hafwer, Jacob, och den dig gjort hafwer, Israel: Frukta dig intet; ty jag hafwer förlöstat dig; jag hafwer kallat dig wid ditt namn, du äst min.

Es. 2: 10. Ps. 46: 6. 70: 1.

2. Ty om du går igenom watten, vill jag vara när dig, att strömmarna icke skola bränna dig; och om du går uti elden, skall du intet bränna dig, och lågen skall inte bita uppå dig.

Job 5: 19. Ps. 23: 4. 67: 12.

3. Ty jag är HERREN din Gud, den selige i Israel, din Frälsare. Jag hafwer

gifwit Egypten, Ethiopien och Seba till försöning i din stad.

4. Efter du så dyr för min ögon aktad äst, måste du och härlig vara; och jag hafwer dig lär; derföre gifwer jag menniskor uti din stad, och folk för dina själ.

5. Så frukta dig nu intet; ty jag är när dig. Jag vill låta lumen dina såd öfkanester, och vill församla dig westkanester;

Es. 44: 1. 2. Jer. 30: 10. 46: 27.

6. Och skall säga till norr: Gif; och till söder: Förbåll icke; haf mina söner bit från fjerran, och mina dötrrar ifrå werlbenedes ända;

7. Alle de som med mino Namne nämnde äro, nämligen de jag skapat hafwer till mina härlighet, tillredt dem, och gjort dem.

8. Låt framträda det blinda folket, som dock ögon hafwer, och de döfwa, som dock öron hafwa.

9. Låt alla Hebringar tillhopalomma, och folken församla sig; hwilken är ibland dem som detta förkunna kan, och låta oss höra framföredt hwad som ste skall? Låt dem hafwa deras vittne fram, och bewisat, så får man hörat, och säga: Det är sanningen.

10. Men I ären min vittne, säger HERren, och min tjenare, den jag utwalt hafwer; på det I skolen wetat, och tro mig, och förståt, att jag äret. Förr mig är ingen Gud gjord, så warber och ingen efter mig.

Es. 41: 4. 44: 6. 45: 21.

11. Jag, Jag är HERren, och utan mig är ingen Frälsare.

Es. 44: 8. 48: 12. Es. 13: 4. Ap. 8: 4: 12.

12. Jag hafwer förkunnat det, och hafwer beflisat hulptit, och hafwer eder det säga låtit, och ingen främmande gud är ibland eder. I ären min vittne, säger HERren, så är jag Gud.

13. Och är jag förr än någor dag war, och ingen är den som utu mine hand frälsa kan. Jag werlar, ho vill afwända det?

Es. 14: 27. 46: 10.

14. Så säger HERren, edar försöfware, den Helige i Israel: För edra skull hafwer jag till Babel sändt, och hafwer nederslagit alla bommar, och jagat de förjante Ebalbeer till stepps.

15. Jag är HERren, edar Helige, som Israel skapat hafwer, edar Konung.

16. Så säger HERren, som en väg gör i hafwet, och en stig i stark watten;

2 Mos. 14: 21, 22.

17. Den der utförer wagn och häst, här och

magt, så att de i enom hop ligga, och intet uppstå; att de utflofna, såsom en wete utflofna.

18. Tänker icke uppå det gamla, och alter icke uppå det förra warit hafwer;

19. Ty si, jag vill göra en ny ting; rätt nu skall det uppgå, att I skolen förnimma, att jag gör en väg i öknene, och wattuuströmmar uti ödemarlene;

2 Cor. 5: 17. Upp. 21: 5.

20. Att djuret på markene skall prisa mig, dralar och struts; ty jag vill gifwa watten uti öknene, och strömmar uti ödemarlene, till att gifwa mino folke, minom utkoradom brida.

21. Detta folket hafwer jag tillredt mig, det skall förtälja min pris. Luc. 1: 74, 75.

22. Så att du Jacob hafwer kallat mig, eller att du Israel hafwer arbetat om mig;

23. Så hafwer du framburit mig dins bränneoffers får, eller hebrat mig med ditt offer. Jag hafwer icke haft lust till dina tjänst i spisoffer; jag hafwer ej heller lust af ditt arbete uti rörelse.

24. Mig hafwer du icke köpt calmos för penningar; mig hafwer du icke fylt med dins offers fetma; ja, mig hafwer du arbete gjort uti dinom syndom, och gjort mig mōbo uti dinom misgerningom.

1 Petr. 2: 24. 3: 18.

25. Jag, Jag utstryker din öfwerträdelse för mina skull, och kommer dina syndar intet ihåg. Es. 44: 22. Jer. 33: 8. Mich. 7: 18, 19.

26. Drag mig till minnes; låt oss gå med hwarannan till rätta; säg, huru du vill rättfärbig wara?

Es. 1: 18. 1 Kon. 8: 46. Ps. 143: 2.

27. Dine sänder hafwa syndat, och dine lärare hafwa misshandlat emot mig.

28. Derföre hafwer jag ohelgat helgedomens Förfälar, och gifwit Jacob tillspillo, och Israel till försmädelse.

44. Capitlet.

Gud är härlig; afgud härslap.

Så hör nu, min tjenare Jacob, och Israel, den jag utkorat hafwer.

2. Så säger HERren, den dig gjort och tillredt hafwer, och den dig bifändig är allt ifrå moderlifwet: Frukta dig intet, min tjenare Jacob, och du fromme, den jag utkorat hafwer.

Es. 41: 9, 10. 43: 5. Jer. 30: 10. 46: 27.

3. Ty jag vill utgjuta watten uppå den törstiga, och strömmar uppå den torra; jag

will utgjuta min Anda uppå dina säd,
och min wälsiguelse uppå dina efterkom-
mande;

Es. 35: 6, 7.

Jes. 2: 28. Jof. 7: 38. Ap. 9: 2: 17, 18.

4. Att de wägra stola såsom gräs, såsom
pilsträ wid wattungbåder.

5. Denne skall säga: Jag är HERrens,
och den andre warder nämnd med Jacobs
namn; och denne skall tillstrifwa HERren-
om med sine hand, och skall med Israels
namn nämnd warda.

Rom. 4: 11.

6. Så säger HERren Israels Konung, och
hans förlofare, HERren Zebaoth; Jag är
den förste, och jag är den sist, och utan mig
är ingen Gud.

Es. 41: 4.

45: 21. 48: 12. Upp. 1: 8, 17. 22: 13.

7. Och ho är mig lif, den der kallar och
förkunnar, och bereder mig det, jag som fol-
ken sätter ifrå werldens begynnelse? Låt
dem förkunna tecken, och hwad komma skall.

8. Fruktar eder intet, och warer icke försträc-
te. Hafwer jag icke på den tiden låtit det
höra, och förkunnat dig det? Ty I ären min
wittne: Är någor Gud utan mig? Ingen
tröst är, jag wet ju ingen.

5 Mos. 4: 35.

32: 39. 1 Sam. 2: 2. Es. 43: 10.

9. De afgudamakare äro allesamtans så-
fängelige, och der de mycket af hålla är intet
nyttigt; de äro deras wittne, och se intet,
märka och intet; derföre måste de på skam
komma.

Es. 41: 29.

10. Ho äro de som en gud göra, och gjuta
en afgud, den intet nyttig är?

Ps. 115: 4. 135: 15.

11. Si, alle deras stallbröder komma på
skam; ty de äro mäslare utaf menniskom.
Om de alle tillsammans trädde, så måste de
sitväl frukta sig, och på skam komma.

Ps. 97: 7. Es. 1: 29. 42: 17.

12. Den ene smider jernet med tång, ar-
betar det i glöden, och bereder det med
hammaren, och arbetar deruppå med alla
sins arms magt; lider och hunger, tilldess
han icke mer förmår; dricker och icke watten,
tilldess han wannägras.

13. Den andre timbrar på trä, och mäter
det med snöre, och utmärker det med krito,
och tillhugger det, och afskirklar det, och gör
det till ett mansbeläte, såsom en dögelig
menniska, den i huse bo skulle.

Es. 40: 19. 41: 7. Jer. 10: 3.

14. Han går ibland träen i skogen, att
han skall hugga cedreträ, och taga bok och ef;
ja, ett cedreträ, det planteradt, och af regne
waxt är;

15. Och doger menniskomen ill att bränna;
deraf man tager till att wärma sig med, och
det man upptänder till att baka der bröd
med; af det samma gör han en gud, och
tillbeber det; han gör en afgud deraf, och
faller der på knä före.

16. Hållfena uppbränner han i eldenom, och
wid den andra hållfena äter han kött; den
steler ena stel, och mättar sig; wärmer sig,
och säger: Hui, jag är warm worden; ja;
hafwer min lust af eldenom.

17. Men det qwart är gör han till en gud,
att det skall wara hans afgud; der knäfaller
han före, och böjer sig före, och beber, och
säger: Frälsa mig, ty du äst min gud.

18. De weta intet, och förstå intet; ty de
äro förblindade, så att deras ögon se innt,
och deras hjerta tunna intet märka.

Es. 45: 30.

19. Och de gå icke till sitt hjerta; der är
intet förnuft eller förstånd, att de bodt tänka
mätte: Jag hafwer hållfena uppbrant i
eldenom, och hafwer på tolen bröd bakat,
och stekt kött, och ätit, och skulle jag nu be-
som qwart är, göra till en stoggelse? Och
skulle jag knäfalla för enom stod?

20. Det gifwer aflo, och krusar hjertat, som
sig dertill böjer, och kan icke fria sina själ:
sitväl tänker han icke: Männ icke något
bebrägeri wara i mine bögra hand?

21. Tänk deruppå, Jacob och Israel; ty
du äst min tjenare; jag hafwer beredt dig,
att du skall wara min tjenare. Israel, för-
gät mig icke.

Es. 43: 1.

22. Jag utstryker dina misgärningar såsom
ett moln, och dina synder såsom en dimma.
Wänd dig till mig; ty jag förlofar dig.

Es. 43: 25. Jer. 31: 34. Es. 55: 7.

23. Fröjder eder, I himlar; ty HERren
hafwer det gjort. Jubilera, du jord, härar-
bre; I berg, glädjens med fröjd, skogen och
all träen dertill; ty HERren hafwer förlof-
sat Jacob, och är härlig i Israel.

24. Så säger HERren, din förlofare, den
dig af moderlifwet beredt hafwer: Jag är
HERren, som allt gör, den der utsträder
himmelen allena, och utwidgar jordens mån
hjälp.

Ps. 115: 3. 135: 6. Jer. 32: 17.

Jes. 9: 8. Ps. 104: 2. Es. 40: 22. 42: 5.

25. Den de spåmans tecken omintetgör, och
gör de teknatydare galna; den de wijsa till-
bakadrifwer, och gör deras konst till dårskap.

26. Men han stadfäster sins tjenares ord,
och sins bådskaps råd fullkomnar; den till
Jerusalem säger: War besutten; och till

Juda städer: Warer byggde; och jag upp-
rättar deras öde;

27. Jag, som talar till djupet: Försvinn;
och till strömmarna: Förtorkens;

28. Jag, som säger till Cores: Han är
min herde, och skall fullkomna all min wilja,
så att man skall säga till Jerusalem: War
byggd; och till templet: War grundadt.

Es. 46: 1. 2 Ebr. 36: 22. Efr. 1: 1.

45. Capitlet.

Cores och Hedningarna.

Så säger HERren till Cores, sin svorbror,
den jag wid hans högra hand fattar, att
jag skall underkufva Hedningarna för honom,
och lösa Konungen om swärdet ifrå; på det
att portarna skola öppnade wara för honom,
och dörrarna icke igenlåsa blifwa: Efr. 1: 1.

2. Jag vill gå för dig, och göra badarna
till jemna mark; jag vill sönderslå de kop-
parbörtrar, och sönderbryta de jernbommar;

3. Och skall gifwa dig de fördolba rifebo-
mar, och de boriggmba slenobier, på det att
du skall förnimma att jag, HERren Israels
Gud, dig wid ditt namn nämnt hafwer;

4. För Jacob min tjenares skull, och för
Israel mins utkorades skull; ja, jag skall
dig wid ditt namn, och nämne dig, då du
ännu intet kände mig.

5. Jag är HERren, och eljest ingen mer;
ingen Gud är utan jag. Jag tillrustade
dig, då du ännu intet kände mig;

5 Ros. 4: 35. 32: 39. Es. 44: 8.

6. På det man skall förnimma, både ifrån
östan och westan, att utan mig är intet; jag
är HERren, och ingen mer.

7. Jag, som gör ljuset, och skapar mörkret;
jag, som frid gifwer, och skapar det onda;
jag är HERren, som allt detta gör.

1 Ros. 1: 3, 4. Ps. 104: 20.

147: 14. Es. 26: 12. Klag. 3: 38. Am. 3: 6.

8. Dryper, I himlar, ofvanefter, och sky
regne rättfärdighet; jorden öppne sig, och
bäre salighet, och rättfärdighet wägre till
med; jag HERren skapar honom.

9. We honom, som träder med sinom sla-
pare, nämliga krutan med krutomalaren.
Männ leret säga till krutomalaren: Swab
gör du? Du bewisar icke dina händer på
ditt werl. Jer. 18: 6. Rom. 9: 20.

10. We honom, som till fadren säger: Hwi
hafwer du afslat mig? och till qvinnona:
Hwi födde du?

11. Så säger HERren, den Helige i Israel,
och hans måfware: Åfter tecken af miig, wiser

min barn och mina händers werl till
mig.

12. Jag hafwer gjort jordena, och skapat
menniskona deruppå; jag är den, hwillets
händer himmelen utsträckt hafwa, och budit
allom hans här.

13. Jag hafwer uppväckt honom uti rätt-
färdighet, och jag skall göra alla hans wägar
släta; han skall bygga min stad, och låta
mina fångar lösa, icke för penningar eller
gåfwo, säger HERren Zebaoth.

2 Ebr. 36: 22. Es. 44: 28.

14. Så säger HERren: De Egyptiers
handel, och de Ethiopiers förwärfning, och
det stora sollet i Seba, skola gifwa sig under
dig, och wara dine egne; de skola följa dig,
uti stietrar skola de gå, och skola neberfalla
för dig, och bedja dig; ty när dig är Gud,
och är eljest ingen gud mer.

15. Sannerliga äft du en fördolb Gud, du
Israels Gud, Frälaren.

16. Men de afgudamålare måste allesam-
mans med flam och hån bestå, och med hwar-
annan med blygd afgå.

17. Men Israel warder förlofsad genom
HERren ewinnerliga; och skall icke till flam
och spott wara någon tid i ewighet.

18. Ty så säger HERren, som himmelen
skapat hafwer, Gud, som jordena beredt
hafwer, och hafwer gjort henne och tillrebt,
och icke så gjort henne, att hon skulle tom
wara; utan hafwer tillrebt henne, att man
skall bo deruppå: Jag är HERren, och
ingen mer.

19. Jag hafwer icke hemliga talat uti nå-
got mörkt rum på jordene; jag hafwer icke
säfängt sagt till Jacobs säd: Söker mig;
ty jag är HERren, som om rättfärdighet
talar, och förkunnar det rätt är.

5 Ros. 30: 11. Job. 18: 20.

20. Låt församla sig och tillhoppa framkom-
ma Hedningarnas hjeltar, de der intet weta,
och bära deras afgudars stödar, och bedja
den gud, som dem intet hjälpa kan.

Es. 44: 18.

21. Förkunnar och kommer hit, råbflår till-
samman. So hafwer detta låtit säga af
ålder, och på den tiden förkunnat det? Haf-
wer icke jag HERren gjort det? Och är
eljest ingen Gud utan jag; en rätt Gud och
Frälsare, och ingen är utan jag.

Efr. 41: 22. 43: 8, 9.

22. Wänder eder till mig, så war den I
salige, alle werldenes ändar; ty jag är Gud,
och ingen mer.

föra dem bort, och såfängelighet skall taga dem bort. Men den som tröster uppå mig, han skall ärfwa landet, och besitta mitt helga berg; Ps. 34: 9.

14. Och skall säga: Görer wäg, görer wäg, rödbjer wägen; hafwer bort det som hindrar af mins folks wäg. Ef. 62: 10.

15. Ty alltså säger den Høge och högt besittne, den ewinnerliga bor, hwillets Namn är heligt: Jag, som bor i höjdene, och i helgedomenom, och när dem som en förtrofsad och ödmjuk anda hafwa, på det jag skall wederqwidra de ödmjulares anda, och hela de förtrofsades hjerta; Ps. 34: 19. Ef. 66: 2.

16. Jag will icke träta ewinnerliga, och icke wred vara i ewig tid; utan en Ande skall blåsa ifrån mitt ansigte, och jag skall göra lif. Ps. 103: 9. Jer. 3: 12.

17. Jag war wred uppå deras gririghets obygd, och slog dem; förödljde mig, och war wred. Då gingo de hit och dit uti deras hjertas wäg.

18. Men då jag såg uppå deras wäg, belade jag dem, och ledd dem, och gaf dem åter tröst, och dem som förjde öfwer dem.

19. Jag skall slapa utwidgadå läppar, de som prebsta stola: Frid, frib, både dem som fjerran, och dem som wid handen äro, säger GÖRREN; och will hela dem. Esh. 2: 17.

20. Men de ogudaktige äro såsom ett stormande haf, det icke stilla wara kan, och deß wägar hafwa upp träd och orenlighet.

21. De ogudaktige hafwa icke frib, säger min Gud. Ef. 48: 22.

58. Capitlet.

Salst och rätt fasta.

Måpa trösteliga, spar icke; upphäf dina röst såsom en basun, och förkunna minn folke deras öfwerträdelse, och Jacobs hus deras synder.

2. De söka mig dagliga, och wilja weta mina wägar, såsom ett folk det allaredo rättfärdighet gjort hade, och fins Guds rätt icke öfwergiftit hade; de älla mig i rätten, och wilja med sinom Gud till rätta gå:

3. Swarföre faste wi, och du ser der intet uppå? Hwi tvinge wi vår kropp, och du will intet weta deraf? Si, när I fasten, så bruten I edar wilja, och trugen alla edra gäldenärer.

4. Si, I fasten till att träta och kiffwa, och än med näfwanom ofstäliga. Faster icke

såsom I nu göra, att ett rop skall af eder i höjdene fördt warda.

5. Skulle det wara en fasta, den jag wölja skulle, att en människa tvingar om dagen sin kropp, eller hänger sitt bustrål såsom ett fäp, eller ligger i säck och ask? Wiljen I det lilla fasto, och den dag, ser GÖRREN om tacknämlig är?

Jas. 7: 5. Math. 6: 16.

6. Men detta är den fasta, som jag wöljer: Gif lösa dem som du med orön bundit hafwer, släpp dem som du betungar, gif dem fri som du tvingar, haf bort alla handa tunga.

7. Bryt dem hungroga ditt bröð, och de som elände äro haf uti hus; om du ser en natot, så kläd honom, och drag dig icke undan för ditt kött.

Ef. 18: 16. Jas. 7: 9. Math. 25: 35.

8. Allt då skall ditt ljus utbrista såsom en morgontrodn, och din förbättring skall snarliga wäga till, och din rättfärdighet warber för dig gångandes, och GÖRRENS härlighet skall taga dig till sig. Math. 5: 16.

9. Då skall du åtalla, och GÖRREN skall swara dig, och du skall ropa, och han skall säga: Si, här är jag. Om du ingen beswärrar när dig, eller finger råder, eller ills talar;

10. Och utslubbar dina själ dem hungroga, och mättar de elända själar; så skall ditt ljus uppgå uti mörkret, och din skynning skall wara såsom midnatten.

11. Och GÖRREN skall föra dig alltid, och mäta dina själ uti torkene, och styrka din ben; och du skall wara såsom en wattenad örtgård, och såsom en wattenkälla, hwilso aldrig watten fattas.

12. Och genom dig skall uppyggt wara: det länge öde legat hafwer, och du skall lägga en grund, den i ewig tid blifwa skall; och skall kallas den der refna gårdar bygger, och wägar bättrar, att man der bo kan. Ef. 61: 4.

13. Om du wänder din fot ifrån Sabbaten, så att du icke gör, på minom helgedag, hwad som dig tydes, så skall det kallas en lustig Sabbath, till att helga och prisa GÖRREN; ty så warber du honom prisandes, när du icke gör dina wägar, eller warber funnen uti det som dig tades, eller hwad du talar.

14. Allt då skall du hafwa lust i GÖRREN, och jag skall föra dig öfwer höjderna på jordene, och skall spisa dig med bins sa-

rets Jacobs arf; ty HERRans mun säger ut.

59. Capitlet.

Juda syndar. Christns lofwat.

Si, HERRans hand är icke för kort, så att han icke hjälpa kan; och hans öron äro icke som hörborden, att han intet hörer; 4 Mos. 11: 23. Ef. 5: 2.

2. Utan edor ondska åttstillet eder och edar Gud ifrå hwarannan; och edra syndar gömnas bort hans ansigte ifrån eder, att I icke förbe warben.

3. Ty edra händer äro med blod besmitade, och edor finger med obyggb; edre läppar tala lögn; edor tunga bitar orätt.

Ef. 1: 15.

4. Det är ingen, som om rättfärdighet repblar, eller troliga dömer; man tröster uppå såfängelighet, och talar intet det något røger; med olycko äro de hafwande, och Juda webermöbo. Job 15: 35. Ps. 7: 15.

5. De ligga på basillites äggom, och wäfsa dwerghenat. Åter man af deras ägg, så måste man dö; trädar man och beruppå, så får man en huggorin dernt.

6. Deras dwerghenat dogar intet till släxer, och deras werf dogar intet till öfwerädelse; ty deras werf är möda, och uti deras händer är orätt. Job 8: 14. 15.

7. Deras fötter löpa till ondt, och äro nare till att utgjuta öfkyldigt blod; deras anlar äro webermöda; deras wäg är slabe och förberf. Ordsp. 1: 16. Rom. 3: 15.

8. De känna icke fridsens wäg, och ingen rätt är uti deras gånger. De äro wrånge så deras wägom; den som der går uppå, han hafwer albrig frid.

9. Derföre är rätten långt ifrån oss, och vi så icke rättwissona; wi bide efter ljus, si, så warder det mörker; efter sten, och si, wi vandrar i tårno. 5 Mos. 28: 28.

10. Wi famle efter wäggene såsom de blinde, och trefwe såsom de der inga ögon hafwa; wi söte oss om midbagen såsom i tumningene; wi äre i mörkret såsom de döde;

11. Wi wråde alle såsom björnar, och knurle såsom dufwor; ty wi bide efter rätten, och i, der är ingen; efter salighet, och si, hon är fjerran ibland oss. Ef. 38: 14.

12. Ty wår öfwerträdelse för dig är allt-är myden, och wåra syndar swara emot oss; ty wår öfwerträdelse är när oss, och wi ynde wetande;

13. Med öfwerträdelse och lögn emot HERRan; med fråwändning ifrå wår Gud, till att tala orätt och olydighet, tänka och dikta falskt ord utu hjertana.

14. Derföre är och rätten tillbakawiken, och rättwisson fjerran gången; ty sanningen faller uppå gatone, och rebelighet kan icke komma fram;

15. Sanningen är borta, och den som wiler ifrå det onda, han måste hwars mans rof wara. Sådant ser HERRen, och det behagar honom illa, att ingen rätt är.

16. Och han ser, att der är ingen, och förundrar sig, att ingen lägger sig der ut förre; derföre hjälper han honom sjelf med sinom arm, och hans rättfärdighet uppehåller honom. Ef. 63: 5.

17. Ty han drager rättfärdighet uppå såsom ett pansar, och sätter salighetenes hjälm uppå sitt hufwud; och ikläder sig till att hämnas, och drager uppå sig nit såsom en hjortel; Eph. 6: 17. 1 Thes. 5: 8.

18. Såsom den der sinom motståndarom webergälla, och sina fiendar med grymhet betala will; ja, bömen will han betala;

19. Att HERRans Namn må fruktadt warba ifrå westan, och hans härlighet ifrån östan, när han kommandes warder såsom en förhållen ström, den HERRans wäder åslab drifwer.

20. Ty dem i Zion skall komma en förlofare, och dem som sig omwända ifrå synderna i Jacob, säger HERRen.

Ef. 10: 21. 22. Rom. 11: 26.

21. Och jag gör detta förbund med dem, säger HERRen: Min ande, som när dig är, och min ord, de jag uti din mun satt hafwer, stola icke wila ifrå dinom mun, ej heller ifrå dine såds och barnabarnas mun, säger HERRen, ifrå nu och i ewighet.

60. Capitlet.

Korians slatter i Nya Testamentet.

Statt upp, war ljus; ty ditt ljus kommer, och HERRans härlighet går upp öfwer dig.

2. Ty si, mörker öfvertäcker jordena, och mörkhet sollen; men öfwer dig uppgår HERRen, och hans härlighet skall synas öfwer dig.

3. Och Hedningarna stola wandra i dino ljuse, och Konungar uti stenet, som uppgår öfwer dig. App. 21: 24.

4. Lyft upp din ögon, och se omkring dig; besse alle förslamlade komma till dig; dine

söner skola komma hjerranester, och dine bötträr wid sidona uppfödda warða.

Es. 49: 18. 22. 65: 20.

5. Då skall du se dina lust, och utbrista, och ditt hjerta skall förundra och utwidga sig, när den stora hopen wid hafwet wänder sig till dig, och Hedningarnas magt kommer till dig.

6. Ty de många cameler skola öfvertäcka dig; de öpare af Midian och Epha. Af Saba skola de alle komma, guld och rökelse föra, och HERRans lof förkunna.

7. Alle hjordar i Rebar skola till dig församlade warða, och Nebajoths bodar skola tjena dig; de skola upå mitt tacksämliga altare offrade warða; ty jag vill pryda mins härlighets hus.

8. Hwille äro de som flyga såsom stygar, och såsom duftwor till deras fensler?

9. Darna förbida mig, och steppen i hafwet för längan tid, att de skola hafwa din barn fram ifrå fjertan, samt med deras sifwer och guld, HERRans dings Guds Namne, och den Heliga i Israel, den dig härligan gjort hafwer.

Es. 42: 4. 61: 5.

10. Främmande skola bygga dina murar, och deras Konungar skola tjena dig; ty uti mine wrede hafwer jag slagit dig, och i mine nåd förbarmar jag mig öfwer dig.

Es. 54: 7. 8.

11. Och dine portar skola städs öppne stå, hwarfen dag eller natt till slutne warða, att Hedningarnas magt skall till dig hafv warða, och deras Konungar tillförde warða.

Upp. 21: 25.

12. Ty hwille Hedningar eller Konungar icke wilja tjena dig, de skola förgås, och Hedningarna förödde blifwa.

13. Libanons härlighet skall till dig komma; furu, bok och buskom tillfammans, till att bepryda mins helgeboms rum; ty jag vill mina fötters rum härligt göra.

Es. 35: 2. 41: 19.

14. Skola och de, som dig undertryckt hafwa, bugande komma till dig, och alle de, som dig försmädat hafwa, skola neberfalla till dina fötter, och skola kalla dig en HERRans stad, ett Zion dens Heligas i Israel.

Upp. 3: 9.

15. Ty derföre, att du hafwer warit öfwergifwen och förhatad, der ingen gäd, vill jag göra dig till härlighet ewinnerliga, och till glädje utan ända;

16. Så att du skall suga mjölk af Hedningomen, och Konungaröst skola dig suga

giftwa; på det du skall förnimma, att jag, HERRen, är din frälsare, och jag, den mäktige I Jacob, är din frölsare.

Es. 49: 2.

17. Jag vill låta komma guld för koppar, och sifwer för jern, och koppar för trä, och jern för sten; och vill så göra, att de föreståndare skola frid lära, och dine släfter prebisa rättfärdighet.

18. Man skall ingen orätt mer hära i ditt land, ej heller slada eller förderf i dina gränser; utan dine murar skola den salighet, och dina portar lof.

Es. 26: 1.

19. Solen skall icke mer skina dig om dagen, och månens sten skall icke mer lysa dig; utan HERRen warde ditt ewiga ljus; och din Gud skall din pris wara.

Upp. 21: 23. 22: 5.

20. Din sol skall icke mer nedergå, din måne tappa sitt sten; ty HERRen skall wara ditt ewiga ljus, och dine forgebær skola en ända hafwa.

21. Och ditt folk skola allesamman wara rättfärdige, och skola besitta jorderna ewighetliga; såsom de der mine planteringar qwisst, och mina händers wert äro, till pris.

Matth. 15: 17.

22. Utaf dem minsta skola warða tusende, och utaf dem ringesta ett mäktigt folk: Jag, HERRen, vill betta i sinom tid snarliga uträdda.

61. Capitlet.

Christi läroämne, fröjd.

HERRans, HERRans Ande är med mig, derföre hafwer HERRen smört mig; han hafwer sändt mig till att prebisa den eländom, till att förbinda de förtröskade hjerta, till att prebisa de fångar förslömnas, och dem bundnom öppning;

Ps. 45: 8. Luc. 4: 18. Es. 42: 7.

2. Till att prebisa ett nådeligit HERRans är, och en war Guds hämnadadag, till att hugswala alla förjande.

Es. 53: 4.

3. Till att skaffa dem förjandem i Zion, att dem skall prydnad för aslo, glädjeliga för sorg, och stön släber för en beträffad anda gifwen warða, att de skola kallas rättfärdighetenes trä, HERRans plantering till pris.

4. De skola uppbygga de gamla Eden, och låta uppkomma det i förtiden förstördt är: de skola förnya de öde släber, som ifrå släx till slagte hafwa förstörde legat.

Es. 58: 12.

5. Främmande skola stå och föda ett hjordar, och utländningar skola wara deras älskande och wingärdsmän.

6. Men I stolen beta HERRans Presters, och man skall kalla eder vår Guds tjänare; och stolen äta Hedningarnes ägodelar, och berömma eder af deras härlighet.

2 Petr. 29: 11.

Joel 2: 17. 2 Cor. 8: 4. Ef. 60: 16.

7. För edor försmädelse skall dubbelt komma, och för slammerna skola de på deras åter gläde wara; ty de skola dubbelt äga i deras land; ewiga glädje skola de hafwa.

8. Ty jag är HERRen, som rätten älskar, och hatar rofs bränneoffer; och jag vill kassa att deras arbete icke skall förtappadt wara, och ett ewigt förbund vill jag göra med dem.

9. Och man skall känna deras såd ibland hedningarna, och deras efterkommande bland folken; så att den der ser dem, skall känna dem, att de en såd äro som öfssignad är af HERRanom.

10. Jag fröjdar mig i HERRanom, och min själ är glad i minom Gud; ty han hafwer mig utflädd med salighetenes kläder, och ragit uppå mig rättfärdighetenes hjortel, som en brudgumme i sitt präd, såsom en dress i sin prydnad, och såsom en brud hoserar uti sin strub. Luc. 1: 47. Ef. 59: 17.

11. Ty såsom frukten växer utu jordene, så fröet uppgår i örtagårdenom; alltså skall rättfärdighet och lof uppgå för alla hedningar af HERRanom HERRanom.

62. Capitlet.

Jerusalems härlighet i Nya Testamnet.

För Zions stull vill jag icke tåga, och för Jerusalems stull vill jag icke hållat inne; I dess bef rättfärdighet uppgår såsom ett en; och dess salighet binner såsom ett blod; 2. Att Hedningarna måga se dina rättfärdighet, och alle Konungar dina härlighet; och du skall med ett nytt namn nämnd warba, willet HERRans mun nämna skall.

Upp. 10: 11. 16: 12. Ef. 65: 15.

3. Och du skall wara en sön krona uti HERRans hand, och en Konungelig hatt i dins Guds hand.

4. Man skall icke mer kalla dig den öfvergifna, ej heller ditt land ett öde; utan du all kallas: Min lust i henne, och ditt land: det hafwer en HERRa; ty HERRen hafwer st till dig, och ditt land hafwer en HERRa.

Ef. 54: 6. 7. Lf. 1: 10.

5. Ty såsom en ung man hafwer ena jungfru, så skola din barn hafwa dig lär; och som en brudgumme gläder sig öfwer bru-

dena, så skall och din Gud fröjda sig öfwer dig.

6. O Jerusalem! jag vill beställa wäktare uppå dina murar, de som icke tåga skola hwarlen dag eller natt; och de som på HERRan tänka skola, på det att när eder intet tyft wara skall; Upp. 21: 2, 10. 4: 8.

7. Och I icke stolen tåga om honom, tillbeh Jerusalem warder beredt, och satt till ett lof uppå jordene.

8. HERRen hafwer sworit wid sina högra hand, och wid fins magts arm: Jag vill icke mer gifwa dina såd dinom fiendom till att äta, ej heller din must, der du uppå arbetat hafwer, de främmande dricka låta;

9. Utan de som insamla det, de skola och ätat, och lofwa HERRan; och de som införat, skola dricka det uti mins helgedoms gårdar. 3 Mos. 6: 16.

10. Går, går genom porten; bereder solena wäg; görer wäg, görer wäg; rödjer bort stenarna, refer ett baner upp emot folken. Ef. 57: 14.

11. Si, HERRen låter höra sig allt intill werldenes ända: Säger dottrene Zion: Si, din salighet kommer; si, hans arbete och hans werk skall icke wara utan frukt. Zach. 9: 9. Matth. 21: 5. Jos. 12: 15. Ef. 40: 10.

12. Man skall kalla dem det heliga folket HERRans förlofsade; och dig skall man kalla den besökta, och icke öfvergifna staden.

63. Capitlet.

Härlig kamp och seger.

So är den som ifrån Ebon kommer, med färgad kläder ifrån Bozra; den så beprydd är i sin kläder, och går i sine stora kraft? Jag är den som rättfärdighet lärer, och är en mästare till att hjälpa.

2. Smi är då din klädnad så röd, och din kläder såsom en wintrampares? Upp. 19: 13.

3. Jag trampar winpresken allena, och ingen af folken är med mig; jag hafwer trampat dem i mine wrede, och nebertrådat dem i mine grymhet; deraf hafwer deras blod stänkt min kläder, och jag hafwer besmittat all min kläder. Upp. 19: 15.

4. Ty jag hafwer tagit mig en hämnadag före; året till att förlofa de mina är kommet. Ef. 34: 8. 61: 2.

5. Ty jag såg mig om, och der war ingen hjälpare; och jag war i försträdelse, och ingen uppehöll mig; utan min arm måste hjälpa mig, och min wrede uppehöll mig.

Ef. 59: 16.

6. Dersföre hafwer jag förtrampat folken uti mine wredde, och gjort dem brudna uti mine grymhet, och stött deras seger till marfena.

7. HERans barmhertighet vill jag ihågkomma, och HERans lof, i allt det HERen oss gjort hafwer, och det myckna goda med Israels hus, som han dem gjort hafwer, genom sina barmhertighet och stora mildhet.

Ps. 103: 1, 2.

8. Ty han sade: De äro ju mitt folk, barn som icke falsk äro; dersföre war han deras Frälsare.

9. Den som dem bebröfwade, han bebröfwade och honom; och Angelen, som för honom är, halp dem; han förloföade dem, dersföre att han älskade dem, och skönade dem; han tog dem upp, och bar dem alltid af älber.

3as. 2: 8.

Ap. G. 9: 4, 5. 2 Mos. 13: 21. 14: 19. 23: 20.

10. Men de förbittrade och bebröfwade hans Helga Anda; dersföre blef han deras fiende, och stridde emot dem.

11. Och han tänkte åter på de förlebna tider, på Mose som i hans folk war: Hwar är då nu den som förde dem utu hafwet, samt med fins hjords herda? Hwar är den som sin Helga Anda i dem gaf?

2 Mos. 14: 29. Ps. 77: 21. 4 Mos. 11: 25.

12. Den Mose ledde wid högtra handena, genom sin härliga arm; den der watten flöjde för dem, på det han skulle göra sig ett ewigt namn;

13. Den der förde dem igenom djupen, såsom hästar i öknene, de der intet snafwa.

Ps. 105: 37.

14. Såsom så, det der nebergår på marfene, det HERans Ande drifwer; alltså hafwer du oss fört ditt folk, på det du skulle göra dig ett härligt namn.

15. Så se nu af himmelen, och skåda neder af dine helga och härliga boning; hwar är nu ditt nit, din magt? Din stora hjerteliga barmhertighet håller sig härbeliga emot mig.

5 Mos. 26: 15.

16. Äst du dock wår fader; ty Abraham wet intet af oss, och Israel känner oss intet; men du, HERre, äst wår fader, och wår förlofsare, af älber är det ditt Namn.

Ps. 9: 5. Mat. 2: 10. Ef. 43: 3, 11.

17. Wred låter du oss, HERre, wille fara ifrån dina wägar, och wårt hjerta förslodas, så att wi icke frukte dig? Wänd om för dina tjenares skull, för ditt arfs släktas skull.

Ps. 90: 13. 2 Mos. 32: 13.

18. De besitta ditt helga folk snart allsammans; wåre motståndare nedertrampas din helgedom.

Ps. 74: 2. 79: 1.

19. Wi äre såsom tillsförene, då du icke rådde öfwer oss, och då wi efter ditt Namn icke nämnde wårom.

64. Capitlet.

Stela lössång och sån.

1. Att du wille låta himmelen renna, och du fore hitneder, att bergen för dig flyta måtte;

2. Såsom ett hett watten för kraftigom af försjuder, att ditt Namn måtte kunnat warba ibland dina fiendar, och Hedningarnas måste barra för dig;

3. Genom de under, som du gör, de man sig intet försjer, då du nederfor, och bergen försmulto för dig;

Dom. 5: 4, 5. Ps. 68: 8, 9.

4. Såsom af werldens begynnelse icke hördt är; det och intet öra förnummit, och intet öga sett hafwer, utan du Gud, hwad dem sker, som förbida honom.

1 Cor. 2: 9.

5. Du mötte be glada, och dem som rättfärdighet brulade, och på dinom wägen tänkte uppå dig; si, du wast wäl wred, då wi syndade, och länge blefwo deruti; men oss warbt ändå hjälpet.

6. Men nu äre wi allsammans såsom de orene, och alla våra rättfärdigheter äre såsom ett orent kläde; wi äre alle bortsatnade såsom löf, och våra synner föra oss bort såsom ett wäder.

Is. 38: 17. Ps. 90: 1.

7. Ingen åkallar ditt Namn, eller upprstår till att hålla sig intill dig; ty du gömmer bort ditt ansigte för oss, och låter oss försmäktas uti våra synner.

8. Men nu, HERre, du äst wår fader; wi äre ler. Du äst wår mästare, och wi äre alle dina händers werf.

Rom. 9: 20, 21.

9. HERre, war icke för fast wred, och tänk icke på syndena ewinnerliga; se dock deruppå, att wi alle äre ditt folk.

Ps. 26: 7. 79: 1.

10. Dins helgeboms städer äre äre wordne; Zion är öde wordet; Jerusalem ligger förstörd.

11. Wår helighets och härlighets hus, der wåre fader dig utinnan lofwat hafwa, är uppbrändt med eld, och allt det helheliga, som wi badom, är till rök gjordt.

12. Will du, HERre, wara så hård barmhertig, och stilla sitta, och så swärliga nedslå oss?

65. Capitlet.

Juda förlätnas. Hebningar kallas.

Jag warder fört af dem som intet efter mig frågade; jag warber funnen af dem som intet sökte mig; och till Hebningarna, som mitt Namn intet kallade, säger jag: Här är jag, här är jag. Ef. 65: 5. Rom. 10: 20.

2. Ty jag utträder mina händer hela dagen till ett öfverfamt folk, som efter sina tanlar wandrar på den väg, som intet god är.

Rom. 10: 21.

3. Ett folk, som mig förtörnar, är alltid för mitt ansigte; offerar i örtagårdom, och röler på tegelstenar;

4. Bor ibland grifter, och håller sig uti kulor; äta swinalskit, och hafwa förbudet såd uti deras grytor;

5. Och säga: Blif hemma, och kom intet wid mig; ty jag skall helga dig. Dessa skola wara en rök i mine nrebe, en eld som brinner hela dagen.

6. Si, det står skrifwet för mig: Jag vill icke tiga, utan betala; ja, jag vill betala dem i deras sköt; Ps. 79: 12.

7. Både deras misgärningar, och deras faders misgärningar tillsammans, säger HETren; de som på bergen rökt, och mig rå högarna försmidat hafwa; jag skall mäta dem deras förra wäsende uti deras sköt.

8. Så säger HETren: Likasom då man must finner uti windruhwone, och säger: Förderfwa det icke, ty der är en wälsignelse uti; alltså vill jag för mina tjeners skul göra, att jag icke förderfwar det allt;

9. Utan vill låta wära utaf Jacob såd, och af Juda den som mitt berg besitta skall; ty mine utforade skola besitta det, och mine tjenare skola der bo.

10. Och Saron skall wara ett hus för hjordar, och Achors dal skall ett sälagre wara, mino folke som mig föla.

11. Men I som HETren förlåten, och mitt helga berg förgäten, och uppresen till Gad ett bord, och skänken fullt in af bricoffer för Meni;

12. Nu wäl, jag vill uträkna eder till swärb, så att I alla måsten boda eber till slagting; derföre, att jag kallade, och I swaraden intet; jag talade, och I hörden intet, utan giorden det mig mistydte, och utwalden det mig intet täckt war.

Ordp. 1: 24. Ef. 66: 4. Jer. 7: 13.

13. Derföre säger HETren HETren alltså: Si, mine tjenare skola äta; men I skolen

hungra; si, mine tjenare skola dricka, men I skolen törsta; si, mine tjenare skola glade wara, men I skolen till skam wara:

14. Si, mine tjenare skola fröjda sig för godt mods skul; men I skolen för hjertans sorgs skul ropa, och för jämmer gråta;

15. Och skolen låta ebor namn minom utforadom till ett swärjande; och HETren HETren skall döda dig, och nämna sina tjeners med ett annat namn; Ef. 62: 2.

16. Så att den som sig wälsignar på jordene, han skall wälsigna sig uti den rätta Guden; och den som swär på jordene, han skall swärja wid den rätta Guden; ty de förra bebröfwelser äro förgätne, och äro förskul för min ögon.

17. Ty si, jag vill skapa en ny himmel, och ena nya jord; så att man intet mer skall komma den förra ihåg, eller lägga dem på hjertat;

Ef. 66: 22. 2 Petr. 3: 13. Upp. 21: 1.

18. Utan de skola fröjda sig ewinnerliga, och glade wara öfwer det som jag skapar; ty si, jag vill skapa Jerusalem till fröjd, och bes folk till glädje. Ef. 62: 6.

19. Och jag vill glad wara öfwer Jerusalem, och fröjda mig öfwer mitt folk; och gråtoröst eller slagoröst skall icke mer derinne hörd wara. Ef. 60: 20.

20. Der skola icke mer wara barn, som icke rädda till deras dagar eller gamle, som deras är icke uppfylla; utan hunbradeära barn skola dö, och de hunbradeära syndare skola förbannade wara.

21. De skola bygga hus, och bo deruti; de skola plantera wingårdar, och äta fruktarna af dem.

22. De skola icke bygga, att en annan bor deruti, och icke plantera, att en annan äter; ty mins folks dagar skola wara såsom ett träs dagar, och deras hänbers werl skall föråldras när mina utforade.

Ps. 1: 3. 52: 10. 92: 13.

23. De skola icke arbeta säfångt, eller söda otidiga säbso; ty de äro HETrens wälsignadas såd, och deras efterkommande med dem. 1 Cor. 15: 58.

24. Och skall ste, att förr än de ropa, vill jag swara; medan de ännu tala, vill jag höra. Dan. 9: 23. Matth. 7: 7.

25. Ulfwen och lambet skola gå i bet tillsammans; lejonet skall äta strå, såsom ett nö, och ormen skall äta jord; de skola ingen skada eller förderf göra på hela mitt helga berg, säger HETren. Ef. 11: 8, 7, 9.

66. Capitlet.

Rätt Gudsstenens frukt.

Så säger HERren: Himmelen är min stol, och jorden är min fotaball; hwad är det då för ett hus, som I mig bygga wiljen? Eller hwad är det rummet, der jag hwila skall?

1 Kon. 8: 27. 2 Chr. 6: 18. Ap. 7: 48.

2. Min hand hafwer gjort allt det som är, säger HERren; men jag ser till den elända, och till den som en förtrodd anda hafwer, och till den som fruktar för mitt ord.

Ps. 34: 19. 51: 19. Ef. 57: 15.

3. Ty den en ora slagtar, är lika som han en man sloge; den ett får offerar, är såsom den der halsen sönderbröte af en hund; den spisofer frambär, är såsom den der twina-blod offerar; den som uppå rörelsens tänker, han är såsom den det orätt är prisar; sådant utwälja de uti deras wägar, och deras själ hafwer lust i deras styggelse.

4. Derföre will jag och utwälja, det de tänka förwara sig före; det de frukta, will jag låta komma öfwer dem; derföre att jag talade, och ingen svarade; att jag talade, och de hörde intet, och gjorde det mig misshagade, och utwälde det mig icke täckt war.

Ordspr. 1: 24. Ef. 65: 12. Jer. 7: 13.

5. Hörer HERrans ord, I som frukten för hans ord: Edre bröder, som eder hata, och afstilla eder för mitt Namns skull, säga: Låter se, huru härlig HERren är; låter se honom till edra glädje; de stola till fram warba.

6. Ty man skall så höra en rumors röst i stadenom, en röst af templet; en HERrans röst, som sinom fiendom webergaller.

7. Hon föder förr än hon får någon wärl; förr än hennes nöd kommer, föder hon en pilt.

Upp. 12: 5.

8. Ho hafwer någon tid nu sådant hört? Ho hafwer någon tid sådant sett? Nu och, förr än ett land wärl får, ett folk tillika födt warba? Nu hafwer ju Zion födt sin barn utan wärl.

9. Stulle jag andra låta öppna moderlifwet, och sjelf och icke föda? säger HERren. Stulle jag låta andra föda, och sjelf tillfäst wara? säger din Gud.

10. Fröjder eder med Jerusalem, och warer glade öfwer thy, alle I som det lärt hafwen; fröjder eder med thy, alle I som deröfwer sjött hafwen.

11. Ty derföre stolen I suga, och mätte

warba af dess hugswalles bröst; I stela derföre suga, och lust hafwa af dess härlighets fullhet.

12. Ty alltså säger HERren: Si, jag utbreder frid derwid såsom en ström, och Hebringarnas härlighet såsom en utflämnad bäck; då stolen I suga; I stolen I samne borne warba, och på ändan skall man iusliga hålla eder.

Ef. 48: 18. 60: 16. 40: 2.

13. Jag will hugswala eder, såsom modra hugswalar någon; ja, I stolen af Jerusalems lust hafwa.

14. I stolen så set, och edert hjerta skall glädja sig, och edor den stola gröntas såsom gräs; då skall man känna HERrans hand på hans tjenare, och hans wrede på hans fiendar.

15. Ty si, HERren skall komma med eld, och hans wagnar såsom ett stormwäder; ar han skall webergälla uti sine wredes grymhet, och hans straff uti en eldsåga.

2 Thes. 1: 7.

16. Ty HERren skall döma igenom eld, och genom sitt swärd, allt löst, och de bräpne ei HERranom stola wara många.

17. De som helga och rena sig i återgårdar, den ene här, den andre der, och äta swin-lätt, styggelse och möß, stola tillsammans borttagne warba, säger HERren.

18. Ty jag will komma och församla deras gerningar och tankar, samt med alla Hebringningar och tungomål, att de stola komma och se mina härlighet.

19. Och jag will gifwa ett tecken i bland dem, och sända några af dem, som frälse äro, till Hebringarna wid hafwet; till Fbul och Lub, till de bagastyttar, till Thubal och Javan; och fierran bort till de där, der man intet af hört hafwer, och de mina härlighet intet sett hafwa; och stola för minna mina härlighet ibland Hebringarna;

20. Och stola draga der till alla edra bröder utaf allom Hebringom, HERranom till ett spisofer, på hästar och på wagnar, på bärar, på mular, på lärror, till Jerusalem, mitt helga berg, säger HERren, lika som Israels barn bära spisofer i rena kärle, till HERrans hus.

21. Och jag will utaf de samma taga Prester och Leviter, säger HERren.

22. Ty tila som den nye himmelen och den nya jorden, de jag skapar, stå för mig, säger HERren; alltså skall och edor såd och namn stå.

Ef. 65: 17. 2 Petr. 3: 13. Upp. 21: 1.

23. Och allt löst skall komma, den ena

månaden efter den andra, och den ena Sab-
bathen efter den andra, till att tillbedja för
mig, säger HERRN.

24. Och de stola gå ut, och se de menniskors

troppar, som emot mig misshandlat bastva;
ty deras matk ställ icke bö, och deras eld ställ
icke utslöcka, och stola vara en styggelse för
allt fött.

Mar. 9: 44, 46, 48.

Ände på Propheten Esaia.

Propheten Jeremia.

1. Capitlet.

Jeremia ätt, tid, kallelse, fun, predikan.

Detta är Jeremia ord, Hilkia sons, af de
Presters i Anathoth, i BenJamins land;

2. Till hwilken stebde HERRNS ord i
Josia tid, Amons sons, Juba Konungs,
uti trettonde årena af hans rike;

3. Och sedan intill Jojakims tid, Josia
sons, Juba Konungs, allt intill ändan på
elofte årena Zedekia, Josia sons, Juba
konungs, intill Jerusalems fängelse, i
semte månadenom.

2 Kon. 23: 54. 24: 17. 2 Chr. 36: 10.

4. Och HERRNS ord stebde till mig, och
sade:

5. Jag kände dig, förr än jag tillredde dig
i moderlifwet, och utlorade dig, förr än du
af modrene född wardt, och satte dig till en
Prophet ibland mång folk.

Sal. 1: 15.

6. Men jag sade: Ad! HERRN HERRN,
jag doger intet till att predika, ty jag är för
ung.

2 Mos. 4: 10. 6: 12.

7. Då sade HERRN till mig: Säg icke:
Jag är för ung; utan du skall gå dit jag
sänder dig, och predika hwad jag befäller dig.

8. Fruktu dig intet för dem; ty jag är när
dig, och will frälssa dig, säger HERRN.

5 Mos. 31: 6. Jos. 1: 5, 6. Hes. 3: 9.

9. Och HERRN räckte ut sina hand, och
tog uppå min mun; och HERRN sade till
mig: Si, jag sätter min ord i din mun.

Es. 6: 7.

10. Si, jag sätter dig i dag öfwer folk och
rike, att du skall uppröda, nederbryta, för-
siera och förderfwa, och bygga, och plantera.

Jer. 5: 14. 2 Cor. 10: 4, 5.

11. Och HERRNS ord stebde till mig, och
sade: Jeremia, hwad ser du? Jag sade:
Jag ser en walande staf.

12. Och HERRN sade till mig: Rätt haf-
wer du sett; ty jag will wala öfwer mitt
ord, att jag det göra skall.

13. Och HERRNS ord stebde annan gån-
gen till mig, och sade: Hwad ser du? Jag
sade: Jag ser en het sjubande gryto nordan-
efter.

Hes. 11: 7, 11.

14. Och HERRN sade till mig: Nordan-
efter skall ondt komma öfwer alla de som i
landena bo.

Jer. 6: 1.

15. Ty si, jag will kalla alla Förstär uti
de rike norrut, säger HERRN, att de stola
komma och sätta sin säte inför portarna i
Jerusalem, och allt omkring murarna, och
för alla Juba städer.

Jer. 4: 6. 5: 15. 52: 4.

16. Och jag skall låta rätten gå öfwer dem,
för alla deras ondsflos skull, att de öfwer-
giftwa mig, och röla androm gudom, och till-
bedja sina händers werk.

17. Så begjorda nu bina länder, och ståt
upp, och predika dem allt det jag hujder dig;
frukta dig intet för dem, lika som jag skulle
afsträcka dig.

Luc. 12: 35. 1 Pet. 1: 13.

18. Ty jag will i denna dag göra dig till
en fast stad, till en jernpelare, och till en kop-
parmur i hela landena, emot Juba Konun-
gar, emot hans Förstär, emot hans Presters,
emot folket i landena;

Jer. 15: 20.

19. Så att, om de än strida emot dig, stola
de likwäl intet öfwerwinna dig; ty jag är
när dig, säger HERRN, att jag skall frälssa
dig.

2. Capitlet.

Juba affall, hårdhet.

Och HERRNS ord stebde till mig, och
sade:

2. Gad bort, och predika uppenbarliga i
Jerusalem, och säg: Så säger HERRN:
Jag tänker uppå den wälgerning, som dig
stebde i binom ungdom, och den kärlek, som
jag dig bewiste, då du wäst dägelig, då du
följde mig i öknene, uti det land, der man
intet sår;

Hes. 16: 8.

3. Då Israel HERRNS egen war, och

hans första frukt; den honom fräta wille, han måste få skuld, och olycka öfwer honom komma, säger HERren.

4. Hörer HERrans ord, I af Jacobs hus, och all släkte af Israels hus.

5. Detta säger HERren: Swad hafwer edra fäder fattats uppå mig, att de trädde ifrå mig, och föllo intill de onyttiga afgubbar, der de dock intet förwärfde;

Es. 5: 4. Mig. 6: 3.

6. Och tänkte icke ens: Swar är HERren, den öf utur Egypti land förde, och ledde öf i öknene, uti en öde wilddmark, uti en torro och mörko mark, uti de mark der ingen wi-
stades, eller någor menniska bodde?

6 Mos. 8: 15.

7. Och jag hade eder in uti ett godt land, att I dess frukt och dess goda äta skullen; och då I der inkommen, orenaden I mitt land, och gjorden mitt arf till en stygghelse.

8. Presterna tänkte intet: Swar är HERren? Och de lärde alkade mig intet; och herbarna förde folket ifrå mig, och Profheterna propheterade om Baal, och föllo intill de onyttiga afgubbar.

9. Jag måste ju alltid träta med eder, och ebrom barnabarnom, säger HERren.

10. Går bort till Chittims bar, och ser till, och sänder till Bebar, och märker granneliga, och skåder till, om det går så der till;

11. Om Hedningarna omstifta sina gudar, ändod de inga gudar äro, och mitt folk hafwer likväl omstiftit sina härlighet uti en onyttig afgub. Ps. 106: 20.

12. Mätte dock himmelen gifwa sig derwid, försträckas och båkwa, säger HERren.

6 Mos. 32: 1. Es. 1: 2.

13. Ty mitt folk gör en dubbel synd: Mig, som är en lefwande fälla, öfvergifwa de, och göra sig brunnar, ja, usla brunnar; ty de gifwa intet watten.

14. Är då Israel en träl eller lifegen, att han hwars mans ros wara måste?

15. Ty lejonen ryta öfwer honom, och ropa, och förörda hans land, och förbränna hans skåder, så att der bor ingen uti.

Es. 5: 29. Jer. 4: 7.

16. De af Roph och Chahpanhes förkrosta dig hufwudet. Es. 19: 13.

17. Detta gör du dig sjelf, i det att du öfvergifwer HERran din Gud, så ofta han dig den rätta wägen leda will. Jer. 4: 18.

18. Swad hjälper dig det, att du far in uti Egypten, och will brida af det wattenet Eihor? Och hwad hjälper dig det, att du

far till Assyrien, och will brida af Askenus (Phrath)? Es. 31: 1.

19. Det är dine oundskos skull, att du i plågab warder, och dine olydnos, att du i näpsti warder: Alltså måste du få weta och försära, hwad jämmer och sorg det med sig hafwer, att du öfvergifwer HERran din Gud, och icke fruktar mig, säger HERren, HERren Zebaoth. Es. 5: 5. Es. 3: 4.

20. Ty du hafwer af älber sönderbrutit ditt ol, och sönderslitit din hand, och sagt: Jag will icke så undertryckt wara; utan uppå all hög berg och under all grön trä lopp du efter hereri. Es. 57: 5. 6. 7. Jer. 5: 6.

21. Men jag hade planterat dig till en sött winträ, och till en ganska rättfärdig såd; huru äst du då nu mig worden till ett bittert wilbt winträ?

2 Mos. 14: 17. Ps. 44: 3. 80: 9. Es. 5: 2.

Matth. 21: 33. Luc. 12: 1. Luc. 20: 9.

22. Och om du än twäddade dig med lar, och toge der mynsten såpo till, så synes ded din oundsko besmer för mig, säger HERren HERren.

23. Huru tör du då säga: Jag är inner oren: jag håller mig icke intill Baalim? Se till, huru du hafwer bedrifwit det i dale-
nom, och betänkl, huru du gjort hafwer; du lopp omkring såsom en camelinna uti sinom hetta;

24. Och såsom wilddänen plågar i öknene, då han af stor hetta så öförmägen löper, att ingen kan stilla honom. Den som det weta will, han torf icke wida löpa; på wägle-
gomen ser man det wäl.

25. Käre, håll dock stilla, och löp icke så öförmägen; men du sade: Det warder intet af; jag måste bola med de främmande, och löpa efter dem.

26. Rika som en tjuf kommer till stam, då han gripen warder; alltså skall Israels hus på stam komma, samt med deras konungar, förklar, Prestes och Profheter;

27. Smilte till träd säga: Du äst min fader, och till stenen: Du hafwer födt mig; ty de wände ryggen till mig, och icke ansigret; men när nöd är på, så säga de: Upp, och hjälp öf.

28. Swar äro då dine gudar, som du dig gjort hafwer? Bed dem så upp; låt se, om de kunna hjälpa dig i dine nöd; ty så många skåder, så många gudar hafwer du. Zuba. 5 Mos. 32: 37.

Dom. 10: 14. Es. 13: 10. Jer. 11: 13.

29. Swad wiljen I ännu gå till rätta med

mig? I ären alle ifrå mig sallne, säger HERRN.

30. All hugg äro förgäfwes på edor barn, de låta dock intet tulta sig; ty edert swärd uppträder likväl edra Profpheter, såsom ett grymt lejon.

Es. 1: 5. Jer. 5: 3. Matth. 23: 34.

31. Du onda art, gif allt uppå HERRans ord: Är jag nu worden Israel till en ålen eller ödemart? Hwi säger då mitt folk: Wi äre herrar, och wilje intet löpa efter dig?

32. En jungfru förgäter dock icke sin frans, eller en brud sina hedersgåfwo; men mitt folk förgäter mig ewinnerliga. Jer. 3: 21.

33. Hvad bepryder du mycket ditt wäsende, att jag skall wara dig nådelig? Under sådana sten bedrifwer du ju mer och mer ondt.

34. Dertill finner man de fattigas och ofstydigas själares blod när dig i all rum; och det är icke heiligt, utan uppenbart uti de samma rum.

35. Och du säger ännu: Jag är ofstydig; han wände sina wrede ifrå mig; si, jag will gå till rätta med dig om det du säger: Jag hafwer icke syndat.

36. Hwi hweelar du så mycket, och faller nu bit och nu bit? Men du skall till skam warda med Egypten, lika som du med Assyrien till skam worden äst.

2 Ghr. 28: 20. Es. 30: 3. 5.

37. Ty du måste och dådan draga, och slå dina händer tillhopa uppå hufvudet; ty HERRN skall låta ditt hopp fela, och intet skall lyckas dig när dem. 2 Sam. 13: 19.

3. Capitlet.

Juda straffas, lodas, bekänner.

Man säger: När en man stljer sina hustru ifrå sig, och hon far ifrå honom, och tager en annan man, tör han och taga henne till sig igen? Worde icke då landet orenadt? Men du hafwer bokat med många bolar, dock som igen till mig, säger HERRN.

5 Mos. 24: 4.

2. Dyft din ågon upp i höjderna, och se till, huru du allestäds horeri bedrifwer; på wågomen sitter du, och waltar uppå dem, lika som en råfware i ådnene, och orenar landet med ditt horeri och din ondsko.

1 Mos. 38: 14.

3. Dersöre måste och arlaregn borto blifwa, och intet serlaregn komma; du hafwer ett skloansigte; du will icke mer skämmas;

Es. 3: 7.

4. Och ropar likväl till mig: Käre fader, du mins ungdoms mästare; Ps. 71: 17.

5. Will du dock wred wara ewinnerliga, och icke aflåta af dine grymhet? Si, du lärar och gör det ondt är, och låter intet styra dig. Ps. 103: 9.

6. Och HERRN sade till mig, i Konung Josias tid: Hafwer du och sett hvad Israel, den affälliga, gjorde? Hon gif bort uppå all hög berg, och under all grön trä, och be- bresf der horeri. Jer. 2: 20.

7. Och jag sade, då hon detta allsammans gjort hade: Wänd dig om till mig: men hon wände sig intet; och hennes syster Juda, den förhärba, såg det. Es. 16: 46. 23: 2. 4.

8. Och jag såg, att ändöf jag den affälliga Israels horeri straffade, och öfswergaf henne, och gaf henne ett skiljobref, likväl fruktat sig hennes syster, den förhärba Juda, intet; utan går bort, och bedrifwer också horeri.

5 Mos. 24: 1.

9. Och af hennes horeris rykte är landet orenadt; förty hon bedrifwer horeri med stod och sten.

10. Och i allt detta omwänder sig den förhärba Juda, hennes syster, intet till mig af allt hjerta; utan strymtar, säger HERRN.

11. Och HERRN sade till mig: Den affälliga Israel är from räknandes emot den förhärba Juda. Es. 16: 51. 23: 11.

12. Gad bort, och prebisa norrut alltså, och säg: Wänd om, du affälliga Israel, säger HERRN, så will jag intet wända mitt ansigte ifrån eder; ty jag är barmhertig, säger HERRN, och will icke wredgas ewinnerliga. Ps. 86: 15. 145: 8.

13. Allenaft länna dina misgärningar, att du emot HERRN din Gud syndat hafwer, och bit och bit lupit till främmande gudar, under all grön trä, och hafwer icke lydt mine röst, säger HERRN.

14. Omwänder eder, I affälliga barn, säger HERRN; ty jag will troloswa eder mig, och will hemta eder, så att en skall föra en hel stad, och två ett helt land, och jag skall låta eder komma till Zion;

15. Och skall gifwa eder herdar, efter mitt hjerta, de eder söda stola med lärdom och wisshet. Jer. 23: 4. Es. 34: 23. Eph. 4: 11.

16. Och det skall se, när I wägen till, och ären många wordne i landena, så skall man, säger HERRN, på den tiden intet mer tala om HERRans förbunds ark, och intet mer komma honom ihåg, eller deraf prebisa, eller besöka honom, eller något mer offra der;

Gud: Våttre edart lefwerne och wäsende, så vill jag bo när eder i desjo rumne.

Jer. 18: 11. 26: 13. 2 Chr. 7: 20.

4. Förlåter eder icke uppå lögn, sägande: Här är HERRans tempel, här är HERRans tempel, här är HERRans tempel;

5. Utan våttre edart lefwerne och wäsende, att I gören hwarannan rätt;

6. Och görer främlingenom, dem faderlösa och enfone intet öfwerwåld; och utgjuter intet oftylbt blod i desjo rumme, och följer icke andra gudar efter, till edar egen skada;

7. Så vill jag ewinnerliga bo när eder i desjo rumme, i landena som jag edra fäder gifwit hafwer.

8. Men nu förlåten I eder på lögn, den intet nyttig är.

9. Dertill ären I tjuftwar, mördare, horkarlar, och menebare, och rülen inför Baal, och följen främmande gudar efter, de I intet kännen.

10. Sedan kommen I då, och gån fram för mig i desjo huse, det efter mitt Namn nämndt är, och sägen: Det hafwer ingen nöd med oss, medan wi sådana styggelse görom.

11. Skällen I då detta hus, som efter mitt Namn nämndt är, för ena mördarekulo? Si, jag ser det wäl, säger HERRen.

Es. 56: 7.

Matth. 21: 13. Marc. 11: 17. Luc. 19: 46.

12. Går bort till mitt rum i Silo, der mitt Namn tillförene bott hafwer, och ser till, hwad jag der gjort hafwer, för mins folks Israels ondskos stull.

Jos. 18: 1. 1 Sam. 4: 4, 11. Ps. 78: 60.

13. Efter I nu alle sådana stycke bedrifwen, säger HERRen, och jag eder tidt och ofta predila låter, och I wiljen icke hörat; jag ropar, och I wiljen intet swara;

2 Kon. 17: 13, 14. Ordsp. 1: 24, 25. Es. 65: 12.

66: 4. Jer. 18: 11, 12. 25: 4. 28: 5.

14. Så vill jag sammalunda göra med det hus, som efter mitt Namn nämndt är, der I eder uppå förlåten, och med det rum, som jag edra fäder gifwit hafwer, lifasom jag med Silo gjort hafwer;

2 Chr. 7: 16. Ps. 132: 13. Jer. 26: 6.

15. Och skall lasta eder bort ifrå mitt ansigte, lifasom jag bortkastat hafwer alla edra bröder, alla Ephraims säd.

16. Och skall bu intet bedja för detta folk, ej heller någon klagan eller bön förbära, eller lägga dig ut för dem inför mig; ty jag vill intet höra dig.

Jer. 11: 14. 14: 11.

17. Ty ser du icke hwad de göra i Jutta städer, och på gatomen i Jerusalem?

18. Barnen hemta weben, och fäberna gör: upp elben, och qwinorna göra degen, at de stola bala himmelens Dröttning låter, och gifwa främmande gudar bridofter, på det de stola förtörna mig; Jer. 44: 17, 18, 19.

19. Men de stola icke göra mig der ernt med, säger HERRen, utan sig sjelfsom, at stola till skam warda.

20. Derföre säger HERRen HERRen: Si, min wrede och min grymhet är utgjuten öfwer detta rum, både öfwer folk och så, öfwer träen på markene, och öfwer fruktarna på jordene; och skall brinna, så att ingen skall kunna slädat.

21. Detta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Öfver edor bränneoffer och annat offer tillhopa, och åter lött.

22. Ty på den dagen, då jag förde edra fäder utu Egypti land, hafwer jag intet lag: eller budit dem om bränneoffer och annat offer; Es. 1: 11. Jer. 6: 20. Am. 5: 22.

23. Utan detta böd jag dem, och sade: Lyder min ord, så vill jag wara edar Gud, och I stolen wara mitt folk; och wandrer på alla de wägar, som jag bjuder eder, på det eder skall wäl gå.

2 Mos. 19: 5. 3 Mos. 26: 12. 5 Mos. 6: 3.

24. Men de wille intet höra, eller böja sin öron hårtill, utan wandrade efter sitt eget råd, och efter sin onda hjertas tycko, och ginga tillbaks, och icke framåt. Jer. 16: 12.

25. Ja, ifrå den dagen att jag edra fäder utu Egypti land förde, och intill denna dag, hafwer jag dagliga sändt till eder alla mina tjenare Profheterna. 2 Chr. 36: 15.

26. Men de wille intet höra, eller böja sin öron, utan äro halsstyfwe, och görat än wärre än deras fäder.

27. Och om du än allt detta säger dem, så höra de dock intet; ropar du, så swara de dock intet.

28. Derföre säg till dem: Detta är det folk, som HERRan sin Gud icke bærer, eller sig bättra vill; den rätta läran är platt borto, och de predila der nu intet mer af.

29. Skär ditt hår af, och lasta det ifrå dig, och jämra dig slageliga på högomen; ty HERRen hafwer förlåtit och bortbrifwit detta släktet, der han öfwer förtörnad är.

30. Förtty Juda barn göra det ondt är för min ågon, säger HERRen; de sätta sina styggelser uti det hus, som efter mitt Namn nämndt är, på det de stola oreka det;

31. Och bygga de altare Thopheth uti Hinnoms sons dal, att de skola upptränna deras söner och döttrar i eld, hwilket jag aldrig budit, eller någor tid i sinnet fått hafwer.

2 Kon. 23: 10. Jer. 19: 5.

32. Derföre, si, den tiden kommer, säger HERRN, att man intet mer skall falla det Thopheth, och Hinnoms sons dal, utan dräpodal; och Thopheth skall warda fullt med dödas grifter, derföre, att der intet annat rum på färde är.

Jer. 19: 6. 11.

33. Och detta folks kroppar skola himmelsens foglom, och djuromen på jordene, till spis warda, och ingen skall drifwa dem derifrån.

Jer. 34: 20.

34. Och jag skall uti Juba städer, och på gatorna i Jerusalem, borttaga glädjes och fröjdes rop, och brudgummens och bruds röst; ty landet skall öde wara.

Es. 24: 7, 8. Jer. 16: 9. 25: 10. 33: 11. Hes. 26: 13. Os. 2: 11.

8. Capitlet.

Gått lära, girighet.

På den samma tiden, säger HERRN, skall man kasta Juba Konungars ben, Förstarnas ben, Presternas ben, Propheternas ben, borgarens ben i Jerusalem, utu deras grifter;

2. Och man skall förstingra dem under solene, månan, och allan himmelsens här, hwilka de älskat, och dem tjent, och dem efterföljt, och sökt, och tillbedit hafwa; de skola intet mer upphemtade och begräfne warda, utan wara träd på jordene.

3. Och alle de qwarlesse af desso ondo folke, på hwad rum de äro, dit jag dem bortdrifwit hafwer, skola heldre wisja wara döde än lefwande, säger HERRN Zebaoth.

4. Derföre säg till dem: Detta säger HERRN: Swar är någor, om han faller, den icke gerna står upp igen? Swar är någor, som willo gå, den icke gerna kommer uppå rätta wägen igen?

5. Likwäl will ju detta folket i Jerusalem gå willo, utan återwändö; de stå så hårdt på den sälla Gudstjefne, att de intet wila låta sig berifrån afwända.

6. Jag ser och hörer, att de lära icke rätt; ingen är den som ångrar sina ondska, och säger: Swad gör jag dock? De löpa alle sitt lopp, lila som en grym häst i stridene.

7. En skot under himmelen wet sin tid; en turturdufwa, trana och swala, märka sin tid, när de igenkomma skola; men mitt folk will icke weta HERRENS rätt.

8. Huru kunnen I dock säga: Wi wete hwad rätt är, och hafwom HERRENS lag för oss? Är det dock icke utan lögn, hwad de Skriftlärde gifwa oss före.

9. Derföre måste sådana lärare komma på slam, försträckt och fångne warda; ty hwad godt kunna de lära, då de HERRENS ord förlasta?

10. Derföre skall jag gifwa deras hustrur främmandom, och deras äter dem som dem förjaga skola; ty de sara efter girighet, den ene med den andra, både små och store; och både Presters och Propheter lära falska Gudstjens; Ef. 56: 11. Jer. 6: 13.

11. Och trösta mitt folk uti deras olycka, att de skola det ringa alta, och säga: Det står wäl till, det står wäl till; och det står dock intet wäl till.

Jer. 6: 14. Hes. 13: 10.

12. Derföre skola de komma på slam, att de sådana styggelse bedrifwa; ändock de wisja oskände wara, och wisja intet skämma sig; derföre måste de falla hwar öfwer annan; och när jag warber dem hemsökandes, skola de falla, säger HERRN.

Jer. 3: 3. 6: 15.

13. Jag will så afhemta dem, säger HERRN, att unga drufwor skola blifwa qwar på winträt, och ingen sikon på sikonträt; ja löfwen skola ad affalla, och det jag dem gifwit hafwer, det skall dem ifråtaget warda.

Ef. 5: 1. Mat. 21: 19. Luc. 13: 6.

14. Swar skole wi då bo? Ja, församlar eder då, och låt oss draga in uti de fasta städer, och wänta der efter hjälp; ty HERRN, vår Gud, warber oss hjälpanes med en bitter dryck, att wi så synde emot HERREN.

Jer. 9: 15. 23: 15.

15. Ja, förslåter eder beruppt, att det skall ingen nöd hafwa, ändock intet godt för handene är; och att I skolen belade warda, ändock icke annat än ond sår för handene är.

Jer. 14: 19.

16. Man hörer allaredo ifrå Dan gnyp af deras hästar, och deras hingstas stria, så att hela landet bäfwer derföre; och de komma, och skola uppträta landet med allt det deruti är, staden, samt med alla de som deruti bo.

Jer. 4: 15.

17. Ty si, jag skall sända ormar och basilisker isöland eder, de intet besworne äro; de skola stinga eder, säger HERRN.

Ps. 58: 5, 6.

18. Så skall jag hugswala mig af mine ångest och hjertans sorg.

19. Si, mins folks dotter skall ropa ifrå fjerran land: Will nu HERRN icke mer

wara (Gub) i Zion? Eller skall det ingen Konung mer hafwa? Ja, hwi hafwa de så förtörnat mig med sin beläte, och främman de såfånga Gubstjenst?

20. Skörbetiden är framliben, sommaren är sin väg; och öf är ingen hjelp kommen.

21. Mig buntar swärliga, att mitt folk så förderfwadt är; jag grämer mig, och hafwer gånsta ondt.

22. Är då nu ingen salwa i Gilead? Eller är der ingen läkare? Swarföre är då mins folks dotter icke helad? Jer. 46: 11.

9. Capitlet.

Zuba laster straffas.

Ud! dat jag watten nog hade i mitt hufwid, och min ögon woro en tärefälla, att jag natt och dag begråta måtte de slagna i mitt folk. Ef. 22: 4.

Jer. 4: 19. 14: 17. Klag. 1: 16. 2: 18.

2. Ud! det jag ett herberge hade i öfnene, så wille jag öfwergeifwa mitt folk, och draga ifrå dem; ty de äro allesammans hortlarlar, och en arg hop.

3. De stjula med sina tungor allesammans lögn, och ingen sanning, och fara allt med wåld i landena, och gå ifrå den ena ondskone till den andra, och ätta mig intet, säger GEDren.

4. Swar och en tage sig wara för sinom nästa, och tro icke heller sinom broder; ty en broder undertrycker den andra, och en vän förräder den andra.

Jer. 12: 6. Mich. 7: 5, 6. Matth. 10: 36.

5. En vän gäddar den andra, och talar icke ett sant ord; de minnlägga sig berom, huru den ene skall bedraga den andra, och dem tycker illa wara, att de ännu icke kunna görat wärre.

6. Der är allestäds bedrägeri ibland dem, och för bedrägeris skull wilja de icke känna mig, säger GEDren.

7. Derföre säger GEDren Zebaoth alltså: Si, jag will smälta och proba dem; ty hwad skall jag annars göra, medan mitt folk så ställer sig?

8. Deras sällsta tungor äro morbslott; med sin mun tala de wänliga med sinom nästa; men i hjertat wakta de efter bonum.

Ps. 120: 4. 12: 2, 3. 28: 3.

9. Stulle jag nu icke sådant hemsöka uppå dem, säger GEDren, och stulle min själ icke hämnas öfwer sådant folk, som detta är?

Jer. 6: 9.

10. Jag måste gråta och jämra mig på

bergen, och beslaga mig wid de sabbadars öfnene; ty de äro så platt förhärjade, att der bor ingen mer, och man hörer der intet särop mer; både himmelsens foglar och djuren äro alle borto.

Jer. 4: 25. 29. 12: 4.

11. Och jag skall göra Jerusalem till en fleuhop, och till en drakaboning; och så ödelägga Juba städer, att der ingen inne skall. Ef. 34: 13. Jer. 26: 18. Mich. 3: 12.

12. Ud! att nu någor wis wore, och lake det uppå hjertat, och förkunnade hwad GEDrans mun till honom säger: Swarföre dock landet så förderfwadt och härjadt warder, liksom en ödemark, der ingen ri-
slas? Ps. 107: 43.

13. Och GEDren sade: Derföre, att de öfwergeifwa min lag, som jag dem föregifwit hafwer, och lyda intet minn ord, och lewa der ej heller efter;

14. Utan följa sins hjertas tycke, och Basim, såsom deras fäder dem lärt hafwa.

15. Derföre säger GEDren Zebaoth, Israels Gub: Si, jag skall spisa detta folket med malsört, och gifwa dem galla dricka.

Jer. 8: 14. 23: 15. 25: 13.

16. Jag skall förfringa dem ibland öfningarna, hwilka hwarten de eller deras fäder lännat, och skall sända swärd efter dem, tillbeh det blifwer ute med dem.

3 Mos. 26: 33. 5 Mos. 28: 54.

17. Så säger GEDren Zebaoth: Släpper och befäller grätfstör, att de komma; och sänder efter de som det wäl kunna;

2 Ghr. 35: 25. Am. 5: 16.

18. Och begråta öf med hast, att war ögon måga rinna med tårar, och war ögnahwarf flyta med watten;

19. Att man må höra en klagoggråt i Zion, nämliga alltså: Ud! huru äro wi så platt förfrörde och till slum wordne? Wi måste rymma landet; ty våra boningar äro nederlagna.

20. Så höder nu, I qwinnor, GEDrans ord, och edor öron satte hans muns tal: Lärer edra döttrar gråta, och den ene lär den andra klagoggråt, nämliga alltså:

21. Döden är igenom war fenster insfallen, och uti war palats kommen, till att dräpa barnen på gatone, och ynglingarna i grädderna.

22. Säg: Så säger GEDren: Memmors troppar skola ligga såsom trääd på markene, och såsom lärwar efter storbmannen, de ingen upptaas.

23. Detta säger HERRN: En vis berömma sig intet af sine vishet; en stark berömma sig intet af sin styrhet; en rik berömma sig intet af sin rikedom;

24. Utan den som sig berömma vill, han berömma sig deraf, att han vet och känner mig, att jag är HERRN, som gör barmhärtighet, rätt och rättfärdighet på jordene; ty sådant behagar mig, säger HERRN.

1 Cor. 1: 31. 2 Cor. 10: 17.

25. Si, den tid kommer, säger HERRN, att jag hemföra skall alla de oomflorna med de oomflorna;

26. Nämliga Egypten, Juda, Edom, Ammons barn, Moab, och alla de som bo uti de rum i stnene; ty alle Hedningar hafwa oomflorna förhud; men hela Israels hus hafwer oomflort hjerta.

Jer. 25: 23. 24. 4: 4. Rom. 2: 28, 29.

10. Capitlet.

Se afgud, utan HERRN.

Hörer hwad HERRN säger till eder, I af Israels hus.

2. Detta säger HERRN: I stolen icke lära Hedningarnas sätt, och stolen intet frukta eder för himmelens tecken, såsom Hedningarna frukta.

3 Mos. 18: 3. Ef. 47: 13.

3. Ty Hedningarnas gudar äro icke utan såfängelighet; de hugga ett träd i stogenom, och mästaren gör det till med en yxa;

Ef. 40: 19. 44: 9, 10.

4. Och pryder det med silf och guld, och fäster det wid, med naglar och hamrar, att det icke omullfalla skall.

5. Sådant är nu intet annat, än öfverdragna stobar; de kunna intet tala; så måste man od bära dem; ty de kunna intet gå. Dersöre stolen I intet frukta eder för dem; förty de kunna hwarken hjälpa eller stjälpa.

Ps. 135: 5. Ef. 41: 28. 46: 1, 7.

6. Men dig, HERR, är ingen lik; du äst stor, och ditt Namn är stort, och du kan det bewisa med gerningarna.

Ps. 86: 8, 10.

7. So skulle icke frukta dig, du Hedningarnas Konung? Dig skall man ju lyda; ty ibland alla Hedningarnas wisa, och i all Konungarile, är ingen din like.

Jer. 10: 10. Upp. 15: 4.

8. De äro allesamman dårar och galne; ty ett träd måste ju vara en platt såfäng Guds-tjenst.

Ps. 115: 8.

Ef. 41: 29. Sab. 2: 18. Jac. 10: 2.

9. Siffstwor förer man till på hafwet;

gulb ifrån Uppas, af mästare och guldsmeder beredt; gult silfve och purpur släder man uppå dem, och äro allstammans släga mäns werk.

10. Men HERRN är en rätt Gud, en lefwandes Gud, en ewig Konung; för hans wrede bäfwar jorden, och Hedningarna kunna icke förbraga hans trug.

Ras. 1: 6.

11. Så säger nu alltså till dem: De gudar, som himmel och jord icke gjort hafwa, förgånge af jorden, och under himmelen.

12. Men han hafwer gjort jordena genom sina kraft, och werldens frets beredt genom sina vishet; och utsträckt himmelen genom sitt förstånd.

1 Mos. 1: 6. Jer. 51: 15.

13. Då han duntrar, så är mycket watten under himmelen, och drager upp dimbona ifrån jordens ändra; han gör i sjungelsen i regnet, och låter wädrer komma ifrå hemlig rum.

Ps. 135: 7. Jer. 51: 16.

14. Alla menniskor äro dårar med sine konst, och alle guldsmeder stå med stam med sin beläte; ty deras beläte äro bedrägeri, och hafwa intet lif.

15. Det är allstammans ett såfängt och bedrägligt werk; de måste förgås, då de hemförlige warda.

Ef. 42: 17. 44: 10. 45: 16. Jer. 51: 18.

16. Men sådan är icke ha, som Jacobs lott är; utan han är den som all ting skapat hafwer, och Israel är hans arfwezel; han heter HERRN Zebaoth.

17. Tag din handel bort utu landena, du som bor i den fasta (staden).

18. Ty så säger HERRN: Si, jag skall i denna refone bortslunga landens inbyggare, och så plåga dem, att de det känna stola.

19. Ad! min sänner och hjertans sorg; men jag tänker, att det är min plåga; jag måste liba henne.

20. Mitt tjäll är förstördt, och all min tåg äro sönder; min barn äro borta, och icke mer för handene; ingen upprättar min hyddo igen, och mitt tjäll står ingen upp igen.

21. Ty herbarna äro till dårar wordne, och fråga intet efter HERRN; dersöre kunna de och intet rätt lära, utan förflingra hjorden.

Jer. 8: 9.

22. Si, ett rykte kommer, och ett stort bäfwande af det landet norrut, att Juda släder stola ödeläggas, och till drakaboningar warda.

Jer. 1: 14. 9: 11.

23. Jag wet, HERR, att menniskones wäg står icke till henne; och det står i ingens mans

magt, huru han wandra eller sin gång styra skall.

Ordsp. 20: 24.

24. Näps mig, GÖRre, dock med måttelighet, och icke uti dine grymhet; på det du icke skall platt göra mig till intet.

Jer. 30: 11. Ps. 6: 2. 38: 2.

25. Men gjut dina wrede ut öfwer Hedningarna som intet känna dig, och öfwer de slägte som intet åkalla ditt Namn; ty de hafwa uppträttit och uppsmuglit Jacob; de hafwa gjort en ända med honom, och hans boning föräddt.

Ps. 79: 6, 7. Es. 64: 10.

11. Capitlet.

Förbund brytes. Jeremia fara.

Detta är det ord som till Jeremia skedde af GÖRranom, som sade:

2. Hörer detta förbunds ord, att I mågen säga dem till Juda och Jerusalem inbyggare;

5 Mos. 27: 26. Gal. 3: 10.

3. Och säg till dem: Så säger GÖRren Israels Gud: Förbannad ware den som icke lyder detta förbunds ord,

4. Som jag edra fäder bödd på den dag jag dem utur Egypti land förde, utu jernnugen, och sade: Hörer mina röst, och görer som jag eder budit hafwer; så skolen I wara mitt folk, och jag will wara edar Gud;

5 Mos. 4: 20.

1 Kon. 8: 51. 2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 29: 13.

5. På det jag må hålla den ed, som jag edra fäder sworit hafwer, till att gifwa dem ett land, der mjölk och hannog uti flyter, såsom det i denna dag för ägon är. Jag swarade, och sade: Ja, GÖRre, det ske alltså.

1 Mos. 15: 7. 26: 3. 28: 4.

6. Och GÖRren sade till mig: Prebika alla dessa orden uti Juda städer, och uppå gatorna i Jerusalem, och säg: Hörer detta förbunds ord, och görer derefter.

7. Ty jag hafwer betygat edra fäder, ifrå den dagen jag dem utur Egypti land förde, intill denna dag, och betygade stäbse, och sade: Hörer mina röst.

8. Men de hörde intet, och böjde ej heller sin brön hårtill, utan hwar och en gick efter sins onda hjertas tydof; derföre will jag öfwer dem gå låta all detta förbunds ord, det jag dem bödd att de göra skulle, och de dock derefter icke gjort hafwa.

9. GÖRren sade till mig: Jag wet väl, huru de i Juda och Jerusalem gadda sig tillhopa.

10. De wända sig till sina försäbers synner, hwilke min ord ej heller höra wille, utan

följde också andra gudar efter, och tjente dem: alltså hafwer Israels hus och Juda hus (allstädes) brutit mitt förbund, det jag med deras fäder gjort hafwer.

Jer. 3: 13.

11. Derföre, si, säger GÖRren: Jag will låta en olycka gå öfwer dem, den de icke utkomma skola; och när de ropa till mig, så will jag intet höra dem.

Ps. 18: 42. Ordsp. 1: 28. Es. 1: 15.

Jer. 14: 12. Es. 8: 18. Wis. 3: 4.

12. Så låt då Juda städer och Jerusalem inbyggare gå bort, och ropa till de gudar, hwilkom de röst hafwa; men de skola intet hjälpa dem i deras nöd.

5 Mos. 32: 37. 3.

13. Ty så många städer, så många gudar hafwer du, Juda, och så många gator hem i Jerusalem äro, så mång blygdealtare hafwen I uppsatt, till att röla för Baal.

Jer. 2: 28.

14. Så hed nu du intet för detta folk, och haf ingen ållan eller böu för dem; ty jag will intet höra dem, när de ropa till mig i sine nöd.

Jer. 7: 16. 14: 11.

15. Hvad hafwa mine wänner till att stäsa i mitt hus? De bedrifwa alla falskhet, och mena det heliga löftet skall taga det bort af dem; och när de illa göra, så äro de glatt: deröfwer.

16. GÖRren kallade dig en grönt, stäm, fruktsamt oljoträ; men nu hafwer han, med ett stort mordstri, upptändt en eld deromkring, så att dess qwislar måste förderfwate warða.

17. Ty GÖRren Zebaoth, som dig planterat hafwer, hafwer loswat dig ondt, för Israels hus, och Juda hus ondstos stäl, den de bedrifwa, så att de förtröna mig, i det de röla för Baal.

18. GÖRren hafwer mig det uppenbarat, så att jag det wet; och wiste mig hwad de hafwa för händer;

19. Nämliga att de wilja slagta mig, liksom ett armt får; ty jag wiste icke, att de emot mig rådslagit hade, och sagt: Låt oss förderfwa träet med sine frukt, och utrota brönom utu de lefwandes land, och på hans namn skall aldrig mer tänkt warða.

20. Men du, GÖRre Zebaoth, du rättwise domare, du som bepröfwat njutar och hjerta, låt mig se dina hämnd öfwer dem; ty jag hafwer befallt dig mina sal.

1 Sam. 16: 7.

Ps. 7: 10. Jer. 17: 10. 20: 12. Upp. 2: 23.

21. Derföre säger GÖRren alltså emot dem i Anathoth, hwilke efter ditt lif så,

och säga: Spå och intet i HEDrans Ramm, om du annars icke dö vill af våra händer.

22. Därföre säger HEDren Zebaoth alltså: Si, jag vill hemföra dem; deras unge män stola med swärd bräpne warba, och deras söner och döttrar af hunger dö;

23. Så att intet af dem skall qwar blifwa; ty jag skall låta en olycko gå öfwer dem i Anathoth, på det året då de stola hemföste warba.

12. Capitlet.

Dinas lyda snart ändas.

HEDren, om jag än med dig wille till rätta gå, så behåller du dock rätten; liksom måste jag tala med dig om rätten: Swi går dem ogudaktigom så wäl, och de föraltare hafwa allahanda nog?

Jos 21: 7. Ps. 73: 3. Sal. 1: 13. Mal. 3: 15.

2. Du planterar dem, att de rota sig, och wäxa, och bära frukt; du låter dem mycket tala om dig, och du näpser dem intet.

3. Men mig, HEDre, känner du, och ser mig, och pröfwar mitt hjerta för dig; men dem låter du gå fri, liksom får, att de stola slagade warba; och stonar dem, på det de stola bräpne warba.

4. Huru länge skall dock landet stå så jämmerliga, och gräset på markene allestäds borttorfas för inbyggarens ondska stull; att både djur och foglar der intet mer äro? Ty de säga: Ja, han wet mycket huru och gå skall.

Es. 24: 6. Jer. 4: 25. 7: 20. 9: 10.

5. Om de göra dig plats, som till fot gå, huru vill dig gå, då du med resenärer löpa skall? Och om du söker efter säkerhet uti de lande der frid är, hvar vill då med dig warba wid den högmobiga Jordanen?

Jer. 49: 19. 50: 44.

6. Ty dine bröder, och dins faders hus frakta dig och, och ropa Sabut öfwer dig; därför tro bu dem intet, om de än tala wänliga med dig.. Jer. 15: 10. 9: 4.

7. Därföre hafwer jag måst öfwergifwa mitt hus, och fly mitt arf, och gifwa mina älsfeliga själar uti fiendaband.

8. Mitt arf är mig wordet såsom ett lejon i rogenom, och ryter emot mig; därför är jag thy harmse worden.

9. Mitt arf är såsom en spräcklot fogel, om bwillen foglarna församla sig: Upp, och församla eder, all djur på markene; kommer och äter.

10. Många herbar hafwa förberfwar min

wingård, och förtrampat min åter; de hafwa gjort min skua åter till en öken; de hafwa gjort honom öde.

11. Jag ser allaredo, huru jämmerliga han förödd är; ja, hela landet är öde; men ingen vill läggat uppå hjertat.

12. Ty de förberfware komma öfwer alla högar i öknene, och HEDrans frätande swärd ifrå den ena landjens ända intill den andra; och intet löst skall frid hafwa.

13. De så hwete, men tistel stola de uppstära; de göra sig omak nog, men de stola intet nyttjat; de stola icke gläbjas af sinom äroswärd, för HEDrans grymma wredes stull.

3 Mos. 26: 16.

5 Mos. 28: 38. Mich. 6: 15. Hagg. 1: 6.

14. Detta säger HEDren, emot alla mina onda grannar, som antasta den arfswedel som jag mino folle Israel utstift hafwer: Si, jag skall ryda dem utu deras land, och taga Juda hus midt ut ifrå dem.

15. Och när jag hafwer uttagit dem, skall jag åter förbarma mig öfwer dem, och skall låta hwar och en komma till sin arfswedel, och till sitt land igen.

16. Och det skall ste, om de lära af mitt folk, att de swärja wid mitt Ramm: Så wist som HEDren lefwer; lika som de tillförene hafwa lärt mitt folk swärja wid Baal, så stola de uppbyggas ibland mitt folk. Es. 19: 18.

17. Men om de icke höra wilja, så skall jag det folket utryda, och förgöra det, säger HEDren.

13. Capitlet.

Jeremia gördel, hot, klagan.

Detta säger HEDren till mig: Gad bort, och köp dig en linnen gjording, och gjordad dina länder dermed, och gör honom icke wätan.

2. Och jag köpte en gjording, efter HEDrans befallning, och band honom fringom mina länder.

3. Så stebde HEDrans ord annan gången till mig, och sade:

4. Tag den gjordingen, som du köpt och om dina länder bundit hafwer, och stätt upp, och gad bort till Phrath, och gäm honom der uti ena stenkyfto.

5. Jag gif afstad, och gämdo honom inwid Phrath, som HEDren mig budit hade.

6. Men en lång tid derefter sade HEDren till mig: Stätt upp, och gad bort till Phrath, och tag den gjordingen igen, som jag bad dig der bortgämma.

7. Jag gick bort till Byrath, och grof honom upp, och tog gjordingen af det rum, der jag honom lagt hade; och si, gjordingen war förberfwaad, så att han intet mer dogde.

8. Då stebde HERRans ord till mig, och sade:

9. Detta säger HERRen: Lika så skall jag förberfwa den stora högfärden i Juda och Jerusalem.

10. Det onda folket, som min ord icke höra wilja, utan gå efter sin hjertas tycko, och följa andra gudar, till att tjena och tillbejja dem, de skola warba lika som gjordingen, den intet mer doger.

11. Ty lika som en man binder gjordingen om sina länber, alltså hafwer jag, säger HERRen, omgjordat mig hela Israels hus, och hela Juda hus, att de skulle wara mitt folk, till ett namn, lof och äro; men de wille icke höra.

12. Så säg dem nu detta ordet: Detta säger HERRen Israels Gud: Alle läglar skola med win fyllbe warba; så skola de säga till dig: Ho wet det icke, att man skall fylla läglarna med win?

13. Så säg till dem: Detta säger HERRen: Si, jag skall fylla alla de som i detta land bo; Konungarna, som på Davids stol sitta, Prästerna och Profpheterna, och alla Jerusalems inbyggare, så att de bruckne warba;

14. Och skall förstör dem, den ena med den andra, fäberna samt med barnen, säger HERRen; och skall hwarlen stona eller öfwerse, eller barmhertig ware öfwer deras förderf.

15. Så hörer nu, och märker till, och trotser icke; ty HERRen hafwer det sagt.

16. Gifwer HERRan om edrom Gudi ärona, förr än det mörkt warber, och förr än edre fötter stäta sig på de mörka berg; så att I wänten efter ljuset, och han skall dock görat allt till märker och stugga;

Ps. 44: 20. Ef. 8: 22. 59: 9.

17. Men wiljen I detta icke höra, så måste dock min själ hemliga gråta öfwer sådana stolthet; min ögon måste med tårar flyta, att HERRans hjord fången warber.

Klag. 1: 2. 16. 2: 18.

18. Säg Konungen om Drottningene: Sätter eder neber; ty härlighetens krona är eder af hufwudet fallen.

Jer. 36: 30.

19. De skäder söderut äro tillslutne, och ingen är som dem upplåter; hela Juda är allsamman bortförd.

20. Upplyster edor ögon, och ser huru de nordanester komma; hwar är nu hjerten, som dig befallen war, din härliga hjord?

21. Swad will du säga, då han dig i hemsolandes warber? Ty du hafwer i want dem emot dig, att de förstär och kringingar wara wilja; hwar gäller, dig war der ångest uppfatthandes, lika som en qwinno i barnsnöd.

Jer. 6: 24

22. Och om du i dina hjerta säga wä: Swarföre wedersars mig dock sådant? ser dina många misgjerningars skull är du blygd upptäckt, och din ben blottad.

Jer. 5: 19. 16: 10. 11. Ef. 47: 2. 2.

23. Kan och en Ethioper förwandla sin hud, eller en parde sina slädar? Så hwarren I och något godt göra, efter I end wane ären.

24. Dersföre will jag förstingra dem, lika som strå, det för wädrena nti öknene driwmet warber.

25. Det skall wara din lön och din lön, som jag dig tillmätt hafwer, säger HERRen; dersföre att du mig förgätt hafwer, och förtroste uppå lögn.

26. Så will jag och högt upptäcka dina blygd, att man dina slam wäl se skall.

27. Förty jag hafwer sett ditt horeri, dina lättjo, ditt oförstånd boseri; ja, din sorgelse både på högom och på åkrom; we dig, Jerusalem; när will du dock någon tid renad warba?

Jer. 5: 8. Ef. 22: 11.

14. Capitlet.

Juda hunger. Jeremia förböns.

Detta är det ord, som HERRen till Jeremia sade, om den byra tibeu:

2. Juda ligger jämmerliga, hans portar stå i en ömselig mätto; det står flageliga till i landena, och i Jerusalem är ett stort rop.

Jer. 12: 4.

3. De store sända de små efter watten; men då de komma till brunnen, så finna de intet watten, och bära sina lärl tom hem igen; de gå sorgse och bedröfwade, och omswepa sin hufwud;

4. Dersföre, att jorden refnar, efter intet regnar på jordena; åkermännerna gå sorgse, och omswepa sin hufwud.

5. Ty och himberna, som på marlena kalfwa, öfwergiftwa sina kalfwar, efter intet gräse wägar.

6. Wilbåsnarna stå på bergen, och lufka efter wädret, lika som drakar, och försmätta, efter ingen ört wägar.

7. Ad! HERR, våra misgjerningar hafva bet ju förtjent; men hjälp dock för ditt Namns skull; ty vår ohörighet är stor, der vi emot dig med syndat hafwe.

8. Du äst Israels tröst, och hans nödhjelpare; hvi skidar du dig, lila som du wore frammanne i landena, och såsom en gäst, den icke mer än ena natt derinne ligger?

9. Hvi hafwer du dig såsom en hjelte, som förtvissad är; och som en kämpa, den intet hjälpa kan? Du äst ju dock ibland oss, HERR, och vi nämnes efter ditt Namn; ämvergif oss icke.

10. Så säger HERRN om detta folket: De löpa gerna hit och dit, och blifwa icke gerna hemma; derföre hafwer HERRN ingen vilja till dem; utan han tänker nu uppå deras misgjerningar, och vill hemföla deras syndar.

Os. 8: 13. 9: 9.

11. Och HERRN sade till mig: Du skall intet bedja för detta folk om nåde.

Jer. 7: 16. 11: 14.

12. Ty om de än fastade, så vill jag dock intet höra deras bön; och om de än hade bränneoffer och spissoffer fram, så behaga de mig dock intet; utan jag vill göra en ända uppå dem med swärd, hunger och pestilentie.

Ersp. 1: 28. Es. 1: 15.

Jer. 11: 11. Hes. 8: 18. Mich. 3: 4.

13. Då sade jag: Ad! HERR, HERR! Si, Propheterna säga dem: I stolen intet swärd se, och ingen dyr tid så när eder; men jag skall gifwa eder en god frib i detta rummet.

Jer. 6: 12.

14. Och HERRN sade till mig: Propheterna spå lögn i mitt Namn; jag hafwer intet sändt dem, och intet befallt dem, och intet talat med dem; de predila eder falska soner, spådom, afguberi, och fins hjertans bedrägeri.

Jer. 23: 21. 27: 14. 29: 8, 9.

15. Derföre säger HERRN om de Propheter, som i mitt Namn prophetera, ämbod jag dem intet sändt hafwer, och de likväl predila, att intet swärd eller dyr tid skall komma i detta land: Sådana Propheter stola dö genom swärd och hunger.

16. Och folket, hwilto de prophetera, stola af swärd och hunger ligga här och der på gatomen i Jerusalem, att ingen skall begrafwa dem; sammalunda och deras hustrur, söner och döttrar; och jag skall gjuta deras ondska uppå dem.

17. Och du skall säga till dem detta ordet: Min ögon flyta med tårar dag och natt, och wända intet åter; ty jungfrun, mins folks

dotter, är grufweliga plågad, och jämmerliga slagen.

Jer. 9: 1. 13: 17. Hag. 1: 2, 16. 2: 18.

18. Går jag ut på markena, si, så ligga der de slagne med swärd; kommer jag in uti staden, så ligga der de försmåttade af hunger; ty och Propheterna och Presterna måske bortdraga uti ett land, det de intet känna.

19. Hafwer du då förtästat Juda? Eller hafwer din själ en wänjelse till Zion? Hvi hafwer du så slagit oss, att oss ingen besata kan? Wi hoppades, att det skulle frib warba, men här kommer intet godt; wi hoppades, att wi skulle helade warba; och si, här är nu mera wedermöda.

Jer. 8: 15.

20. HERR, wi kännom vårt ogubaktiga wäsende, och våra faders misgjerningar; ty wi hafwe syndat emot dig.

Ps. 106: 6. Dan. 9: 8.

21. Men, för ditt Namns skull, låt oss icke skände warba; låt dine härlighets sate icke begabbadt warba; kom dock idåg, och låt icke ditt förbund med oss återwända.

Jer. 3: 17. Matth. 5: 35.

22. Det är dock ingen ibland Hedningarnas afgubar, som regn gifwa kan; himmelen kan och icke regna. Du äst ju HERRN vår Gud, uppå hwilken wi hoppes; ty du kan alltsammans detta göra.

Ps. 135: 7. 147: 8.

15. Capitlet.

Jeremia bön. HERRNS svar.

Och HERRN sade till mig: Det än Mose och Samuel före mig stode, så hafwer jag dock intet hjerta till detta folket; drif dem bort ifrå mig, och låt dem fara.

2 Mos. 32: 11. 1 Sam. 7: 9. Hes. 14: 14, 16.

2. Och om de säga till dig: Swart stole wi? så säg nu till dem: Detta säger HERRN: Swem böden drabbar, uppå honom drabbe han; hwem swärdet drabbar, uppå honom drabbe det; hwem hungren drabbar, uppå honom drabbe han; hwem fångelse drabbar, uppå honom drabbe det.

3 Mos. 11: 9. Jer. 34: 11. Hes. 11: 9.

3. Ty jag vill hemföla dem med fyranbas plågor, säger HERRN; med swärd, att de stola slagne warba; med hundar, som dem bortsläpa stola; med himmelens soglar, och med bjuren på jordene, att de stola uppätne warba, och förgås.

3 Mos. 26: 16.

4. Och jag skall låta drifwa dem hit och dit, i all rife på jordene, för Manasse skull,

Jehisfia sons, Juda Konungs, för det han i Jerusalem bedrifwit hafwer.

5 Mos. 28: 25. Jer. 24: 9.

2 Kon. 21: 11. 23: 26. 24: 23. 2 Chr. 33: 9.

5. So vill då förbarmas sig öfwer dig, Jerusalem? So vill då melblibande med dig hafwa? So skall då gå bort och förwärfwa dig frid?

6. Du hafwer öfwergifwit mig, säger GÖRren, och äst affällig worden ifrå mig; derföre hafwer jag uträkt mina hand emot dig, att jag skall förderfwa dig; mig ledes wid att förbarmas mig.

7. Jag skall låta dem med en kastostkrovel bort utu landet; och mitt folk, som sig icke ifrå sitt wäsende omwända wilja, dem skall jag allesamman faderlösa göra och förderfwa.

8. Mig stola ibland dem flera enfor warba, än landen i hafwet är; jag skall låta komma öfwer de unga mäns moder en uppenbara förderfware; och dermed låta öfwerfalla staden hasteliga och öfserseende:

9. Så att den som sju barn hafwer, hon skall elända warba, och af hjertat juda; ty deras sol skall bittiba på bagenom nebergå, att deras berömmelse och glädie skall en ända hafwa, och de som qware blifwa, skall jag gifwa uti swärd för deras fiendar, säger GÖRren.

Am. 8: 9.

10. Ad! min moder, att du mig födt hafwer, öfwer hwillen hwar man Judut ropar i hela landena; hafwer jag dock uppå oder hwarten lånt eller tagit; lihwäl bannar mig hwar man. Job 3: 1, 2. Jer. 20: 15. 12: 6.

11. GÖRren sade: Nu wäl, jag skall somliga af eder igen behålla; ty det skall åter wäl gå, och jag skall komma eder till hjelp i nöd och ångest, ibland fienderna.

12. Menar du, att icke någorstås något jern är, som kan sönderlå det jern och koppar norbauefter?

13. Men jag skall tillförene gifwa edart gods och ägodelar till stöfwele, så att I stolen så der intet före, och det för alla edra lynders skull, som I uti alla edra gränfor bedrifwit hafwen;

Jer. 17: 3.

14. Och skall låta eder komma bort till edra fiendar, uti ett land det I intet känna; ty elden i mine wrede är öfwer eder uppågngen.

5 Mos. 32: 22.

15. Ad! GÖRre, du mestt det, om öf ibåg, och låt dig om öf warba, och hämnas öf uppå våra förföljare. Anamma öf, och fördröj icke dina wrede öfwer dem; ty du mestt, att wi för dina skull förmäddes warde.

16. Emedan håller öf ditt ord uppe, då wi det så; och det samma ditt ord är när hjertas fröjd och tröst; ty wi äre ju nämnde efter ditt Namn, GÖRre Gud Zebaoth.

17. Wi gifwe öf icke i sällskap till de begabbare, eller fröjdöm öf med dem; men blifwe ensamne, för dine hands fruktans skull; ty du wredegas swärtiliga öfwer öf. Ps. 1: 1.

18. Svi warar då war wedermäda så länge, och war sär äro så ganfala ond, så dem ingen hela kan? Du äst öf worden lita som en källa, den intet mer rinna will.

Jer. 30: 15.

19. Derföre säger GÖRren alltså: Om du håller dig intill mig, så vill jag hålla mig till dig, och du skall blifwa min Prebilar; och om du lærer de fromma skilja sig ifrå de onda, så skall du wara min lärare, och ser än du skulle falla intill dem, stola de falla till dig.

20. Ty jag hafwer gjort dig till en jaspopparmur emot detta folket; om de emet dig sriba, så stola de dock intet förmd emet dig; ty jag är när dig, till att hjelpa dig och frälja dig, säger GÖRren;

Jer. 1: 18. 6: 27. 20: 11.

21. Och skall frälja dig utu de högmödigas hand, och förlofa dig utu de tyranners hand.

16. Capitlet.

Juda fängelse. föreläsning.

Och GÖRrans ord sledde till mig, och sade:

2. Du skall ingen hustru taga dig, eller föda några söner eller döttrar i desso rumme.

3. Ty så säger GÖRren om de söner och döttrar, som i detta rummet födde wart, och om inödrarna som dem föda, och om deras fäder som dem föda i desso lande:

4. De stola dö af fraktheter, och hwarten begrätne eller begrafne warba; utan stol: till träd warba på martene; dertill stola de och genom swärd och hunger förgås, och deras troppar stola foglom under himmelen och djurum på martene till spis warba.

Jer. 25: 33. 15: 2. 7: 33. 34: 2.

5. Ty så säger GÖRren: Du skall icke gå till begängelse, och skall ej heller någorstås gå till begrätning, eller melblibande öfwer dem hafwa; ty jag hafwer tagit min frid ifrå desso folke, säger GÖRren, samt met mine nåd och barmhertighet;

6. Att både store och små stola dö i desso lande, och intet begrafne, eller begrätne warba; och ingen skall rifwa sig, eller rafa sitt hår öfwer dem. 3 Mos. 19: 28. 6 Mos. 14: 1.

7. Och man skall ej heller utfästa bröd i den begråtning, till att hugswala dem öfwer liket; och ej heller gifwa dem dricka af tröstädagaren om öfwer fader och moder.

Ps. 24: 17, 22. Gi. 24: 7.

8. Derföre skall du intet gå in uti något bryckohus, till att sitta när dem; eller till att äta, eller till att dricka.

9. Ty så säger HERRN Zebaoth, Israels Gud: Si, jag skall borttaga af desso rummena för edor ögon, och meban I än lefwen, fräjds och glädjes röst, brudgummens och bruds röst.

Jer. 7: 34. Ps. 26: 13.

10. Och när du allt detta desso folksna sagt hafwer, och de säga till dig: Swi talar HERRN öfwer oss alla denna stora olyckona? Swilken är den misgärning eller synd, der wi med emot HERRN vår Gud syndat hafwe?

Jer. 6: 19. 13: 22.

11. Så skall du säga dem: Derföre att edre fäder, säger HERRN, hafwa öfwergift mig, och följt andra gudar, tjent dem, och tillbebit dem; men mig hafwa de förlåtit, och intet hållit min lag;

12. Och I ännu wärre gören, än edre fäder; ty si, hwar och en lefwer efter fins endas hjertas tycko, på det han icke skall lyda mig.

Jer. 7: 26.

13. Derföre skall jag drifwa eder utu detta landet, in uti ett land der hwarken I eller edre fäder af weten; der stolen I tjena andra gudar, dag och natt; och der skall jag ingen nåde bewisa eder.

5 Mos. 4: 27. 28: 64.

14. Derföre, si, den tiden kommer, säger HERRN, att man intet mer skall säga: Så sant som HERRN lefwer, som Israels barn utur Egypti land fört hafwer;

Jer. 23: 7, 8.

15. Utan, så sant som HERRN lefwer, som Israels barn fört hafwer utu nordlanden, och utur all land, dit han dem utdrifwit hafwer; ty jag skall låta dem igenkomma uti det land, som jag deras fäder giftwit hafwer.

16. Si, jag skall utfända många fiskare, säger HERRN, de skola fiska dem; och derföre skall jag utfända många jägare, de skola fånga dem på all berg, på alla högar, och i alla stenklyftor.

17. Ty min ögon se uppå alla deras wägar, att de icke skola hinna gömma sig för mig; och deras misgärning är för min ögon ofördoel.

Jos 34: 21. Ordsp. 5: 21. Jer. 32: 19.

18. Men tillförene skall jag dubbelt betala deras misgärning och synd; derföre att de

hafwa örenat mitt land med deras afguderis lit, och gjort mitt land fullt med sin styggelse.

Jer. 2: 7.

19. HERR, du äst min starkhet och kraft, och min tillflykt uti nödene. Hedningarna skola komma till dig af werldenes ändar, och säga: Wäre fäder hafwa haft falska och fåfänga gudar, som intet hjelpa kunna.

20. Huru kan en menniska göra dem till gudar, som inge gudar äro?

Jer. 2: 11.

21. Derföre si, nu will jag lära dem, och göra dem mina hand och mitt wälde kunnigt, att de skola förnimma att jag heter HERRN.

17. Capitlet.

Rätt förtröskan. Sabbathshvort.

Juda synd är med jernstol och med skarp diamant strifwen, och uti deras hjertas tafflor grafwen, och uppå hornen af deras altare;

2. Att deras barn skola ihågkomma de samma altare och lundar, wid de gröna trä, på de höga berg.

3. Men jag skall gifwa dina höjder till stöfwels, både på berg och slätter, samt med dina gåfwor, och alla dina ägobelar, för syndernas skull, i alla dina gränfor bedrefna.

4. Och du skall warba utdrifwen utu ditt arf, som jag dig giftwit hafwer, och jag skall göra dig till dina fiendars träl, uti ett land, det du intet känner; ty I hafwen upptändt mine wredes eld, den ewinnerliga brinna skall.

Jer. 15: 14.

5. Detta säger HERRN: Förbannad är den man som förlåter sig uppå mennisko, och sätter fött sig till arm, och wilser med sitt hjerta ifrå HERRNanom.

6. Han skall warba såsom ljung i öknene, och skall intet få se den tillkommande tröstena; utan skall blifwa uti det torra i öknene, uti en ofruktig och öde mark.

Jer. 48: 6.

7. Men wälsignad är den man, som förlåter sig uppå HERRN, och HERRN hans tröst är.

Ps. 2: 12. 34: 9. Ordsp. 16: 20.

8. Han är lika som ett trä, det wid watten planteradt och wid en bäck berotadt är; ty om än en hette kommer, så fruktat det sig dock intet, utan des löf blifwa grön; och förjer intet, när ett torrt år kommer, men det bär frukt utan upphåll.

Ps. 1: 3.

9. Ett argt, illfömbigt ting öfwer all ting är hjertat; ho kan utransafat?

10. Jag HERRN kan utransala hjertat, och pröfwa njurarna, och gifwer hwarjom

och enom efter hans wägar, och efter hans gerningers frukt. 1 Sam. 16: 7.

Pl. 7: 10. Jer. 11: 20. 20: 12. Upp. 2: 23.

11. Ty lila som en fogel, som lägger sig uppå ägg, och utsläcker dem icke, alltså är den som ordt gobs församlar; ty han måste berisfä, då han det aldraminst tänker; och måste dock på sistone hafwa spott dertill.

12. Men vår helgeboins rum, nämliga Guds härlighets säte, är alltid fast blifwet.

13. Ty, HERRE, du äst Israels hopp; alle de som dig förlåta, måste till slamt warba, och de affällige måste på jordene strefne warba; ty de öfvergiftwa HERREN, som är en lefwandes wattens källa.

Jer. 2: 13. Jos. 4: 14.

14. Hela du mig, HERRE, så warber jag hel; hjälp du mig, så är mig hulpet; ty du äst min berömmelse.

15. Si, de säga till mig: Swar är då HERRENS ord? Käre, låt komma.

Es. 6: 19. 2 Petr. 3: 4.

16. Men jag hafwer fördenstull icke flytt ifrån dig, min herde; så hafwer jag och intet begärat menniskors ros, det wetst du; hwad jag prebifat hafwer, det är rätt inför dig.

1 Cor. 4: 3.

17. War icke du mig försträddelig, min tröst i nödene.

18. Rät dem till slamt komma, som mig förfölja, och icke mig; låt dem försträckas, och icke mig; låt olyckones dag öfwer dem gå, och sönderflå dem dubbelt.

Pl. 35: 4. 40: 15.

19. Så säger HERREN till mig: Gå, och ståt i folkens port, der Juda Konungar ut och in gå, och i alla portar i Jerusalem;

20. Och säg till dem: Hörer HERRENS ord, I Juda Konungar, och hele Juda, och alle Jerusalems inbyggare, som igenom denna porten ingån.

21. Detta säger HERREN: Walter eber, och bärer ingen bördo om Sabbathsdagen, genom portarna, in i Jerusalem;

Ref. 13: 19.

22. Och förer ingen klef på Sabbathsdagen utur edor hus, och görer intet arbete; utan helger Sabbathsdagen, såsom jag edra fäder budit hafwer.

2 Ros. 20: 8. 23: 12. 31: 13.

23. Men de höra intet, och böja intet sin öron, utan blifwa halsstyfwe, på det de ju icke stola höra, eller od låta säga sig.

24. Om I hören mig, säger HERREN, så ut I ingen bördo bärer om Sabbathsdagen

igenom denna stadsporten, utan helgen honom, och gören intet arbete på dem dagenom;

25. Så stola od igenom denna stadsporten ut och in gå Konungar och Förfar, som på Davids stol sitta, och rida, och fara biter med wagn och hästar, de och deras Förfar, samt med alla de som i Juda och Jerusalem bo; och denna staden skall ewinnerliga beint warba; Jer. 22: 4.

26. Och stola komma utaf Juda städer, och de omkring Jerusalem ligga, och utaf Samains land, af balom och bergom, och nanefter, de der framsära stola brännoffer, offer, spisooffer, och tadoffer, till HERRENS hus. Jer. 32: 44. 33: 17.

27. Men om I icke hören mig, så att I helgen Sabbathsdagen, och ingen bördo bärer in genom de portar i Jerusalem på Sabbathsdagenom, skall jag upptända en eld i dess portar, den husen i Jerusalem störa skall, och intet utsläckt warba.

18. Capitlet.

Sanna bot. Dotsfärdighet.

Detta är det ord, som stebde af HERREN till Jeremia, och sade:

2. Ståt upp, och gåd ned uti krutomalarens hus; der will jag låta dig höra min ord.

3. Och jag gick ned i krutomalarens hus, och si, han arbetade på stiswone.

4. Och krutan, som han utaf lerena gjorde, gick honom sönder i händerna; då gjorde han åter ena andra kruto, såsom honom täcktes.

5. Då stebde HERRENS ord till mig, och sade:

6. Kan jag od icke stida mig, såsom denna krutomalaren, med eber af Israels hule, säger HERREN? Si, såsom leret är i krutomalarens hand, så ären od I af Israels hus i mine hand. Es. 45: 9. Rom. 9: 21.

7. Hasteliga talar jag emot ett folk och rike, att jag det utrota, förhärja och förberwa will; Jer. 1: 10.

8. Men om det omwänder sig ifrån mig, ondsko, den jag emot talar, så skall jag od låta mig ångra det onda, som jag tänkte göra dem. Hes. 18: 21. 33: 11. Jer. 18: 7.

9. Och hasteliga talar jag om ett folk och rike, att jag det uppbyggga och plantera will:

10. Men gör det illa för min ägon, så att det icke hörer mina röst, så skall jag od låta mig ångra det goda, som jag dem lefwad hafwer, att jag dem göra skulle.

11. Så säg nu till dem i Juda, och till Jerusalems inbyggare: Detta säger HERren: Si, jag bereder eder ena olycka, och tänker något emot eder; därför vände sig hwat och en ifrå sitt onda wäsende, och bättrer edert wäsende och anslag.

2 Kon. 17: 13. Jer. 7: 3. 25: 5. 35: 15.

12. Men de sade: Der warber intet utaf; wi wilje wandra efter våra tankar, och göra hwat och en efter fins onda hjertas tydo.

Jer. 2: 25. Ef. 65: 2. Jer. 44: 16.

13. Därföre säger HERren: Fråger dock ibland Hebréerna: Ho hafwer någon tid sådant hört, at jungfrun Israel så gansta grafwelig ting gör?

Jer. 2: 10.

14. Blifwer dock snön längre på stenomen i marlene, då det sögar ned af Libanon; och regnwattnet förflöper icke så snart,

15. Som mitt folk mig förgäter. De rösa gudom, och komma förargelse åstäl, utan återwändo, på sinom stigen, och gånga på strampadom wägom;

Jer. 2: 13.

16. På det deras land skall till öde warba, dem till ewig skam, så att den der framom går, skall sig förundra, och rista hufwudet.

Jer. 12: 11. 19: 8.

17. Ty jag skall, genom ett östamwäder, försingra dem för deras fiendar; jag skall wisa dem ryggen, och icke anletet, då de förderwas.

Ef. 27: 8. 29: 9.

18. Men de sade: Kommer, och låter oss gå till råds emot Jeremia; ty Presterna kunna icke fara wille i lagen, och de gamlas råd icke sela, och Propheterna kunna icke lära orätt. Kommer, och låter oss slå honom ihjäl med tungone, och påsa intet uppå hwad han säger.

Mat. 2: 7.

19. HERre, äta uppå mig, och hör mina notståndares röst.

20. Är det rätt, att man wedergäller ondt ör godt? Ty de hafwa grafwit mine själa na grop. Kom dock ihåg, huru jag för dig lätt hafwer, så att jag talade deras bästa, och vände dina grymheter ifrå dem.

21. Så straffa nu deras barn med hunger, och låt dem i swärd falla, att deras hustrur och enkor utan barn blifwa, och deras män hjälsagne, och deras unga män i strid enom swärd bräpne warba;

Ps. 109: 10. &c.

22. Att ett rop utaf deras husom må hörbt warba, huru du med hast hafwer låtit frigs-
! komma öfwer dem; ty de hafwa graf-
wit ena grop till att fånga mig, och lagt ena
lato för mina fötter.

23. Och efter du, HERre, wetst all deras anslag emot mig, att de wilja dräpa mig; så förlåt dem icke deras misgärning, och låt deras synder icke utfrutna warba för dig; låt dem störta inför dig, och handla med dem efter dina wrede.

19. Capitlet.

Juda liknas wid en trula.

Så sade HERren: Gad bort, och löp dig ena lertrula af trulomakarenom, samt med några af de äldsta i folket, och de äldsta för Presterna;

2. Och gad bort uti Hinnooms sons dal, som ligger för tegelportenom, och predita der de ord, som jag säger dig;

3. Och säg: Hörer HERrans ord, I Juda Konungar, och Jerusalems inbyggare: Så säger HERren Zebaoth Israels Gud: Si, jag will låta en sådana olycka komma öfwer detta rummet, att den det hörer, honom skall gälla i dronen; 1 Sam. 3: 11. 2 Kon. 21: 12.

4. Därföre, att de hafwa öfwergifwit mig, och gifwit detta rummet enom främmande gud, och rökt deruti androm gudom, hwilka hwarken de, eller deras sader, eller Juda Konungar länt hafwa, och hafwa gjort detta rummet fullt med öfkyldigt blod.

5. Ty de hafwa byggt höjder till Baal, till att uppbränna sin barn Baal till bränneoffer, hwilket jag dem hwarken hubit eller derom talat hafwer, och ej heller någon tid uti mitt hjerta kommet är.

5 Mos. 17: 3. Jer. 7: 31.

6. Därföre si, den tid warber kommandes, säger HERren, att man detta rummet intet mer kalla skall Thopheth, eller Hinnooms sons dal, utan dräpobal.

Jer. 7: 32.

7. Ty jag skall förstöra Juda och Jerusalems Gudsstienst i deso rummen, och skall låta dem falla genom swärd för deras fiendar, och deras hand, som efter deras lif stå; och skall gifwa deras troppar foglarna under himmelen, och bjuren på markene till mat;

Jer. 7: 33. 16: 4.

8. Och skall göra denna staden öde, och till spott, så att alle de, som gå der fram, skola förundra uppå alla hans plågor, och bespotta honom.

Jer. 18: 16.

9. Jag skall låta dem äta sina söners och döttrars kött, och en skall äta dens andras kött, uti den nöd och ångest, dermed deras fiender, och de, som efter deras lif stå, dem tränga skola.

3 Mos. 26: 29.

5 Mos. 28: 53. 2 sag. 4: 10. Luc. 19: 43.

10. Och du skall sönderflå krutlona för de män, som med dig gånge äro.

11. Och säg till dem : Detta säger HERren Zebaoth : Rätt så som man sönderflår en krutlomaflares kåril, så att det icke kan igen helt warba, så skall jag och sönderkrossa detta folk och denna stad, och stola i Thopheth begrafne warba, derföre, att der skall eljest intet rum wara till begrafning.

12. Så vill jag göra med dessa rummena, och dess inbyggare, säger HERren, att denne staden skall warba lila som Thopheth.

13. Dertill stola de hus i Jerusalem, och Juda Konungars hus, ju så oren warba, som det rummet Thopheth, ja, all hus, der be på taken allom himmelens här rött hafwa, och androm gubom bricdoffer offrat hafwa.

Jer. 32: 29.

14. Och då Jeremia igenkom ifrå Thopheth, dit HERren honom sändt hade, till att prophetera, gic han in i gården åt HERrans hus, och sade till allt folket :

15. Detta säger HERren Zebaoth, Israels Gud : Si, jag skall låta komma öfwer denna staden, och öfwer alla hans släder, all den olycko, som jag emot dem talat hafwer ; derföre, att de äro halsstyfwe, och min ord intet höra wilja.

Jer. 7: 26. 17: 23.

20. Capitlet.

Jeremia fångelse, otdåligbet.

Men då Pashur, Immers son, Prestens, den för en öfwersta i HERrans hus satt war, hörde Jeremia prophetera dessa orden,

2. Slog han Profpheten Jeremia, och lastade honom i fångelse, i den öfra porten om Ben Samins, hwilken på HERrans huse är.

Jer. 29: 26.

3. Och då morgonen kom, tog Pashur Jeremia åter utu fångelse. Då sade Jeremia till honom : HERren kallat dig icke Pashur, utan Magor allt omkring.

4. Ty så säger HERren : Si, jag skall gifwa dig, samt med alla dina wänner, uti en fruktan, och de stola falla genom dina fiendars swärd ; det skall du se med din ögon ; och jag skall öfwergifwa hela Juda uti Konungens hand af Babel ; han skall föra dem bort till Babel, och dräpa dem med swärd.

5. Och jag skall gifwa allt godset i denna staden, samt med allt hans arbete, och alla klenodier, alla Juda Konungars hafwor, uti deras fiendars hand, så att de stola dem stinna, borttaga och till Babel föra.

2 Kon. 20: 17. Jer. 15: 13. 17: 3.

6. Och du, Pashur, skall med allt ditt folk gå fången, och till Babel komma ; der skall du dö, och begrafwen warba, samt med alla dina wänner, hwilkom du sögn predika.

7. HERre, du hafwer dragit mig, och jag hafwer mig draga låtit ; du hafwer warat mig för stark, och hafwer wunnit ; men jag är deröfwer kommen till spott dagliga, och hwar man gör gädd af mig.

Jer. 1: 6. x.

8. Ty seban jag talat, ropat och predikat hafwer om den plågan och förderfwer, är mig HERrans ord worbet till hån och iver dagliga.

9. Då föll mig i sinnet : Jag vill mer tänka uppå honom, och intet mer predika i hans Namn ; men i mino hjerta och minom benom warbt lila som en brinnande eld insluten, så att jag icke förmådde det lida, och war hardt när förgången.

10. Ty jag hörer, huru många banna mig, och jag måste allestäds wara räddet. Anslager, wi wilje anslaga honom, säga alle mine wänner och stallbröder ; om wi kunne blifwa honom öfwermågtige, och komma åt honom, och hämnas öfwer honom.

11. Men HERren är med mig, såsom en stark hjelte ; derföre stola mine försäljare falla, och icke winna, utan stola på stor skam komma, derföre att de så dårliga handla : ewig skall den stammen wara, och skall icke förgåten warba.

Jer. 15: 20. 17: 18. 23: 41.

12. Och nu, HERre Zebaoth, du som pröfwar de rättfärdiga, och ser njurat och hjerta, låt mig se dina hämnd öfwer dem : ty jag hafwer besatt dig min sal.

1 Sam. 16: 7. Ps. 7: 10. Jer. 11: 20. 17: 14.

13. Sjunger HERranom, lofwer HERran, som hjälper dens fattigas lif utu de ondas händer.

14. Förbannad ware den dag, der jag mitt född war ; den dagen ware ofignad, på hwilkom min moder mig födt hafwer.

Jes. 3: 1. x.

15. Förbannad ware den som minom fader god tidende bar, och sade : Du hafwer fått en ungan son, på det han skulle glädja benom.

16. Den mannen ware såsom de släder, som HERren omwände, och honom det icke ångrade ; han bäre ett strlande om morgonen, och om midnagen ett iårande.

1 Prof. 19: 24. Ef. 13: 19.

Jer. 50: 40. Hes. 16: 49. x. Ef. 11: 5.

Am. 4: 11. Luc. 17: 29. Jud. Ep. 3. 7.

17. Att du dock icke hafwer bräpitt mig i moderlifwena; att min moder måtte warit min graf, och hennes lif måtte ewinnerliga hafwandes warit!

18. Swi är jag dock utu moderlifwena framkommen, att jag sådana jämmer och hjertans sorg se måste, och slita mina dagar med skam? Joh 3: 21.

21. Capitlet.

Emot Jerusalem och Zedekia.

Detta är det ord, som af HERANOM stebde till Jeremia, då Konung Zedekia sände till honom Babbur, Malsia son, och Zephania, Maaseja Prestens son, och lät säga honom:

2. Fråga dock HERAN för oss; ty Nebucadnezar, Konungen i Babel, örligar emot oss; att HERAN dock wille göra med oss efter all sin under, på det han må draga ifrån oss.

3. Jeremia sade till dem: Detta säger till Zedekia:

4. Så säger HERAN Israels Gud: Si, jag skall wända de wapen tillbaka, som I uti ebra händer hafwen, der I med striden emot Konungen i Babel, och emot de Ehalbeer, som eder omkring murarna belagt hafwa; och skall församla dem i en hop midt i stadenom.

5. Och jag skall strida emot eder med uträddto hand, med starkom arm, med stor wrede, grymhet och obarmhertighet; 2 Mos. 6: 6.

6. Och skall slå inbyggarna i denna stadenom, både soll och må, så att de skola dö i en stor pestilencie.

7. Och derefter, säger HERAN, skall jag gifwa Zedekia, Juda Konung, samt med hans tjenare, och soldarna, som i denna stadenom af pestilencie, swär och hunger qwarlesde äro, uti Nebucadnezars händer, Konungens i Babel, och uti deras fiendars händer, och uti deras händer som efter deras lif stå, att han så skall slå dem med swärdssegg, att der ingen stonan, eller nåde, eller barmhertighet med skall wara.

8. Och såg dessa soldarna: Så säger HERAN: Si, jag sätter eder före wägen till lifwet, och wägen till döden.

9. Swilken som blifwer i denna stadenom, han måste dö igenom swär, hunger och pestilencie; men den som gifwer sig ut till de Ehalbeer, som eder belägga, han skall blifwa lefwandes, och skall behålla sitt lif, lifasom ett byte. Jer. 38: 2. 39: 18. 40: 8.

10. Ty jag hafwer ställt mitt ansigte öfwer denna staden till olycko, och till intet godt, säger HERAN; han skall Konungenom i Babel öfwergifwen wara, att han skall uppbränna honom med eld.

11. Och hörer HERANS ord, I af Juda Konungs huse.

12. Du Davids hus, detta säger HERAN: Håller dornen om morgonen, och hjälper den beröfwade utu wäldswerklarens hand, på det mitt grymhet icke skall utswa lifa som en eld, och brinna så, att det ingen utsläcka kan, för ebart onda wäsendes skull. Jer. 22: 3.

13. Si, säger HERAN: Jag säger dig, du som bor i dalenom, på bergen och på jemna markene, och säger: So will öfwerfalla oss, eller komma in uti vårt fäste?

14. Jag will hemlösa eder, säger HERAN, efter ebra gerningars frukt; jag skall uppstända en eld uti edar slog, han skall förtära allt det deromkring är. Erosp. 1: 31.

22. Capitlet.

Regentens pligt. Emot Soabas, Sojakim, Sechonia.

Detta säger HERAN: Gå ned i Juda Konungs hus, och tala der detta ord;

2. Och såg: Hör HERANS ord, du Juda Konung, som på Davids stol sitter, både du, och dine tjenare, och ditt folk, som ingenom dessa portarna ingån;

3. Så säger HERAN: Håller rätt och rättwiso, och hjälper den beröfwade utu wäldswerklarens hand; och oförrätter icke främlingen, den faberlösa och ensona, och görer ingom öfwerwäld, och utgiuter icke öfshigt blod i detta rummet. Jer. 21: 12.

4. Om I detta gören, så skola Konungarna, som på Davids stol sitta, infara genom dessa hus portar, både till wagn och till häst, samt med deras tjenare och folk. Jer. 17: 25.

5. Men om I detta icke hören, så hafwer jag sworit wid mig sjelf, säger HERAN: Detta hus skall förstördt wara.

6. Ty så säger HERAN om Juda Konungs hus: Gilead, du äst mig hufwudet i Libanon; för hwad gäller, jag skall göra dig till öde, och släbarna utan inbyggare?

7. Ty jag hafwer bestämt förberfware öfwer dig, hwar och en med sin wapen; de skola omkullugga din utwalda cedreträ, och kasta dem i elden.

8. Så skola många Hedningar gå framom denna staden, och säga emellan sig: Swi

hafwer HERRen alltså handlat med beuna flera stadenom? 5 Mos. 29: 24. 1 Kon. 9: 8.

9. Och man skall svara: Derföre att de HERRans fins Guds förbund öfvergiftit hafwa, och tillbedit andra gudar, och tjent dem.

10. Gråter icke öfwer de döda, och gråmer eber icke öfwer dem; men gråter öfwer den der bortfar, och skall aldrig igenkomma, att han sitt fadernesland mer se må.

11. Ty så säger HERRen om Sallum, Josia son, Juda Konungs, som Konung är uti fins faders Josia stad, som utfaren är af detta rum: Han skall intet komma här igen;

12. Utan måste dö uti det rum, dit han för en fånga förb är, och skall detta land intet mer se.

13. We honom, som uppbygger sitt hus med synd, och sin mat med orätt; den sin nästa för intet arbeta låter, och icke gifwer honom sin lön;

Jas. 2: 9. 3 Mos. 19: 13. 5 Mos. 24: 14.

14. Och tänker: Nu väl, jag vill bygga mig ett stort hus, och ett wibt palats; och låter hugga sig fenster beruppå, och panelar det med cedreträ, och målar det rödt.

15. Menar du, att du vill vara Konung, efter du prålar med cedreträ? Hafwer din fader och icke ätit och druckit, och blef ändoc likväl wid rätt och rättfärdighet; och honom gifd wäl?

16. Han hjälp dem elända och fattiga till rätt, och det gifd honom wäl af. Är icke detta rätteliga länna mig? säger HERRen.

17. Men din ögon och ditt hjerta stå intet alltså, utan på din girighet, på att utgjuta ostydbigt blod, till att göra öfwerwäld och orätt.

18. Derföre säger HERRen om Josafim, Josia son, Juda Konung: Man skall intet begråta honom (jagandes): Ad broder, adyster! Man skall intet begråta honom (jagandes): Ad herre, ad ädling!

19. Han skall likasom en åsne begrafwen warba, försläpad och utkastad i porten i Jerusalem.

20. Ja, gadt och nu upp på Libanon, och ropa, och låt dig höra i Basan, och ropa af Abarim; ty alle dine älskare äro ömkelige.

21. Jag hafwer tillförene sagt dig det, då det ännu wäl stob med dig; men du sade: Jag vill intet hörat. Alltså hafwer du gjort alla dina lifsdagar, att du intet hafwer öret mina röst.

22. Wädrer drifwer alla dina herdar, och dine älskare fara bort fångne; der måste de till spott och skam warda, för alla dina onskos skull.

23. Du som nu i Libanon bor, och hafwer din nässe i cedreträ, huru skönlige skall de se ut, när dig wärl och sweda uppåkommer, såsom ene i barnsnöb?

24. Så sant som jag lefwer, säger HERRen: Om Chonia, Josafims son, Juda Konung, wore en fignetöring på mine bega hand, så skulle jag ändå rispa dig deraf: Jas. 3: 8: 6. Hagg. 2: 21.

25. Och gifwa dig dem i händer, som efter ditt lif stå, och för hwilkom du dig fruktar, nämligen uti Nebucadnezars händer, Konungens i Babel, och de Chaldeers;

26. Och skall drifwa dig, och dina moder, som dig födt hafwer, uti ett annat land, der ebart fadernesland icke är, och der skaln 3 dö. 2 Kon. 24: 17.

27. Och uti det land, der de af hjerta gerna igen woro, stola de icke igenkomma.

28. Swillen en elände, förkastad och fördrifwen man är dock Chonia! Ett wanwördt och uselt fat! Ad! huru är han dock, samt med sine säd, fördrifwen, och uti ett obekant land kastad! Jer. 5: 2.

29. O land, land, land, hör HERRans ord.

30. Detta säger HERRen: Skrifwer denna mannen upp för en förderfwad; för en man dem i sina lifsdagar intet lyckas skall; ty han skall icke hafwa den lyckona, att någer af hans säd skall sitta på Davids stol, och längre öfwer Juda råda.

23. Capitlet.

Halste herdar och Profheter.

We eber, herdar, I som förderfwen och förstingren min fosterhjord, säger HERRen.

2. Derföre säger HERRen, Israels Gud, om de herdar, som mitt folk regera: I hafwen förstingrat min hjord, och bortdrifwen, och icke besökt honom; si, jag skall hemjela eder, för edart onda wäsendes skull, säger HERRen.

3. Och jag skall församla det qwart är af minom hjord, utur all land, dit jag dem utdrifwit hafwer, och skall hafwa dem igen till deras hus, att de stola wära och förslas. Jas. 10: 6.

4. Och jag skall sätta herdar öfwer dem, som dem stöta stola, att de icke mer stola

frukta sig eller försträdas, eller hemsökte warba, säger HERRN.

Es. 40: 11. Jer. 3: 15. Hes. 34: 11. 12.

5. Si, den tiden kommer, säger HERRN, att jag skall uppväcka David rättfärdighetens frukt; och det skall vara en Rönning, den wäl regera skall, och skall upprätta rätt och rättfärdighet på jordene.

Es. 4: 2. 45: 8. Jer. 33: 15.

Hes. 34: 23. Dan. 9: 24. Zach. 3: 8. 6: 12.

6. På den tiden skall Juda hulpen warba, och Israel säker bo; och detta skall vara hans namn, det man honom kalla skall: HERRN vår rättfärdighet. 5 Mos. 33: 29.

7. Därföre, si, den tid skall komma, säger HERRN, då man nu intet mer skall säga: Så sant som HERRN lefwer, som Israels barn utur Egypti land fört hafwer; Jer. 16: 14.

8. Utan: Så sant som HERRN lefwer, som Israels hus såd utförde, och hade af nordlanden, och utur all land, dit jag dem fördrifwit hafwer, så att de skola nu bo i sitt land.

9. Emot Propheterna: Mitt hjerta vill mig brista i mino lifwe, all min ben barra; mig är lika som enom brucknom manne, och lika som enom den af min ragar, för HERRN, och för hans heliga ordom;

10. Att landet så fullt med horfvarlar är, att landet så jämmerliga står, att det så förbannadt är, och ängarna i öknene förtorkas; och deras lefwerne är ondt, och deras regemente doger intet. Es. 24: 6. Jer. 12: 4.

11. Ty både Propheter och Prestes äro kallat; och jag finner också deras ondska i mino huse, säger HERRN.

12. Därföre är deras wäg lika som en slipper wäg i mörkrena, der de uppdå falla; ty jag skall låta komma olycka öfwer dem, deras jemfökningsår, säger HERRN.

13. Med de Propheter i Samarien hafwer jag sett galenskap, att de propheterade i Baal, och förförde mitt folk Israel;

14. Men med de Propheter i Jerusalem ser jag en stuggelse; huru de bedrifwa hor, och ara med lögn, och styrka de onda, på det att ingen skall omvända sig af sine ondsko. De äro alle för mig lika som Soboma, och ej inbyggare lika som Gomorra.

1 Mos. 13: 13. 5 Mos. 32: 32. Hes. 16: 48.

15. Därföre säger HERRN Zebaoth om propheterna alltså: Si, jag skall spisa dem med malört, och gifwa dem galla dricka; ty rå Propheterna i Jerusalem kommer ut rymteri öfwer hela landet.

Es. 1: 10. Jer. 8: 14. 9: 15.

16. Detta säger HERRN Zebaoth: Hörer intet Propheternas ord, de eder prophetera; de bedraga eder, ty de predila fins hjertas syner, och icke utaf HERRNS mun.

Jer. 14: 14.

17. De säga dem som mig försmäda: HERRN hafwer det sagt: Eder warder wäl gångandes; och allom dem som wandra efter fins hjertas tyck, säga de: Det kommer ingen olycka öfwer eder.

Jer. 8: 11. Hes. 13: 10.

18. Ty ho hafwer varit i HERRNS råd, den hans ord sett och hört hafwer? Ho hafwer förmärkt och hört hans ord?

Es. 40: 13. Rom. 11: 34. 1 Cor. 2: 16.

19. Si, ett HERRNS wäber skall komma med grymhet, och ett försträdeligt öwäber falla de ogubastiga öfwer huswudet.

Jer. 30: 23.

20. Och HERRNS wrebe skall icke upphålla, tilldess han gör och uträttar det han i sinnet hafwer. Därför stolen I wäl förwarat.

21. Jag sände intet Propheterna, likwäl lupo de; jag talade intet med dem, likwäl prophetade de. Jer. 14: 15. 27: 15. 29: 9.

22. Ty om de hade blifwit wid mitt råd, och hade predilat mino folle min ord, så hade de omwändt dem ifrå deras onda wäsende, och ifrå deras onda lefwerne.

23. Är jag icke en Gud, den harbt när är, säger HERRN, och icke en Gud, den fjerran är? Ap. 9: 17: 27.

24. Menar du, att någor kan så hemliga förbölja sig, att jag icke kan se honom? säger HERRN. Är icke jag den som uppfyller himmel och jord? säger HERRN.

Ps. 139: 8. Am. 9: 2, 3.

25. Jag hörer wäl, att Propheterna predila, och prophetera lögn i mitt Namn, och säga: Mig hafwer drömt, mig hafwer drömt.

26. När wilja nu Propheterna igenvända? de der lögn prophetera, och prophetera fins hjertas bedrägeri;

27. Och wilja, att mitt folk skall förgäta mitt Namn, för deras drömmars skull, som den ene för den andra predilar, såsom deras fäder förgäto mitt Namn för Baals skull.

Dom. 3: 7. 8: 33.

28. En Prophet, som drömmar hafwer, han predike drömmar; men den som mitt ord hafwer, han predike mitt ord rätt. Huru när kommer agnar och hwete tillhopa? säger HERRN.

29. Är icke mitt ord lika som en eld, säger

HERRN, och såsom en hammar, den berg sönderslår?

30. Derför, si: Jag vill till de Profheter, säger HERRN, som min ord stjåla den ene dem andra. 5 Mos. 18: 20.

31. Si jag, vill till de Profheter, säger HERRN, som sitt eget ord föra, och säga: Han hafwer det sagt.

32. Si, jag vill till de som falska brömmar profhetera, säger HERRN, och predika dem, och förföra mitt folk med sine lögn och lösaaktig ting; efter jag dock intet hafwer sändt dem, och intet befallt dem, och de ej heller desso folkska nyttige äro, säger HERRN. 3eph. 3: 4.

33. Om detta folk, eller en Profhet, eller en Prest warber dig frågandes, och säger: Smilet är HERRNS tunge? så skall du säga till dem, hvad den tungen är: Jag skall bortkastat eber, säger HERRN. Es. 13: 1.

34. Och om en Profhet, eller Prest, eller folk warber frågandes: Det är HERRNS tunge; den samma skall jag hemlösa, och hans hus dertill.

35. Men så skall den ene tala med dem andra, och säga sig emellan: Hvad svarar HERRN? Och hvad säger HERRN?

36. Och kaller det icke mer HERRNS tunga; ty hvarjorn och enom skall hans egen ord wara till en tunga, efter I alltså leswandes Guds, HERRNS Zebaoths, wars Guds ord förwändan.

37. Derför stolen I säga till Profheten alltså: Hvad svarar HERRN dig? Och hvad säger HERRN?

38. Nu medan I sägen HERRNS tunge, derför säger HERRN alltså: Efter I kalen ordet HERRNS tunga, och jag vill eber sändt hafwer, och hafwer säga låtit, att I icke skullen kallat HERRNS tunga;

39. Si, så skall jag taga eber bort, och bortkasta eber samt med stadenom, som jag eber och edra fäder gifwit hafwer, ifrå mitt ansigte;

40. Och skall foga eber en ewig skam till, och en ewig försmädelse, den aldrig förgäten skall warda. Jer. 20: 11.

24. Capitlet.

Jeremia sikonatorgar.

Si, HERRN wiste mig två sikonatorgar, satta inför HERRNS tempel, sedan Nebucadnezar, Konungen i Babel, hade utskickat Zedonia, Sojaksims son, Juda Ko-

nung, samt med Juda Hérstar, timberrän och smeder, ifrå Jerusalem, och låtit dem komma till Babel.

2 Kon. 24: 15, 16. 2 Chr. 36: 9, 10.

2. Ut i dem ena torgenom woro ganska få fiskon, såsom de först mogna fiskonen äro; men dem andra torgenom woro ganska onb få, så att man intet kunde äta dem, så som woro de.

3. Och HERRN sade till mig: Jeremia, hvad ser du? Jag sade: Fiskon; de goda fiskonen äro ganska god, och de onda äro få onb, så att man intet kan äta dem, så som äro de.

4. Då stebde HERRNS ord till mig, och sade:

5. Detta säger HERRN, Israels Gud: Likasom dessa fiskonen äro god, alltså skall jag nådeliga upptaga de fångar af Juda, hvilka jag hafwer låtit håbandfara in uti de Chaldeers land;

6. Och skall nådeliga se till dem, och låta dem komma hit i landet igen, och skall uppbygga dem, och icke nederslå; jag skall plantera dem, och icke uppröda;

7. Och skall gifwa dem hjerta till att lämna mig, att jag är HERRN, och de skola wara mitt folk, och jag vill wara deras Gud; men de skola af allt hjerta wända sig till mig.

5 Mos. 30: 6. Jer. 30: 22. 31: 32.

32: 38, 39. Hes. 11: 19. 36: 26. Ebr. 8: 10.

8. Men lita som de onda fiskon så onb äre, att man dem icke äta kan, säger HERRN: alltså vill jag bortgifwa Zedekia, Judas Konung, samt med hans Hérstar, och hvad qwart blifwet är i Jerusalem; de som äre qwarblefne i detta landet, och de som uti Egypti land bo.

Jer. 29: 17. 2 Kon. 25: 5, 6. Jer. 4: 4.

9. Jag skall foga dem olycks till, och icke låta dem blifwa i något rike på jordene, så att de skola komma till skam, till ett ordspråk, till en sabel, och till bannor, i all rum, der jag dem bortdrifwandes warde;

5 Mos. 28: 35, 37.

1 Kon. 9: 7. 2 Chr. 7: 20. Jer. 25: 11.

10. Och skall sända swärd, hunger och pestilentie ibland dem, tilldess de skola förgås af landena, som jag dem och deras fäder gifwit hafwer. Jer. 29: 18.

25. Capitlet.

Gjuto äro fångelse.

Detta är det ord, som till Jeremia stebde. Swer allt Juda folk, uti sjerde årens 30-

jalims, Josia sons, Juda Konungs, hwilket det första året är Nebucabnezars, Konungens i Babel;

2. Hvilket och Propheten Jeremia talade till allt Juda folk, och till alla Jerusalems inbyggare, och sade:

3. HERRans ord är stedt till mig, ifrå Herettonde ärena Josia, Amons sons, Juda Konungs, allt intill denna dag, och jag hafver det nu i tre och tjugu år med slit predikad eder; men I hafwen icke welat höra.

4. Så hafwer och HERRen sändt till eder alla sina tjenare Propheterna gansta stitela; men I hafwen intet welat höra dem, eller höja edor öron dertill, att I måtten öra;

5. Då han sade: Omwänder eder hwar sin af sinom onda väg, och ifrån edert om wäjen; så skolen I blifwa i landena, om HERRen eder och edra fäder gifwit hafver, i ewig tid.

6. Efterföljer icke andra gudar, så att I men och tillbedjen dem, på det I icke skolen törna mig, genom edra händers werk, och g eder olycks tillfoga må.

Men I willen intet höra mig, säger HERRen, på det I ju skullen förtörna mig, uom edra händers werk, till edor egen ydo.

Derföre så säger HERRen Zebaoth: I icke willen höra min ord,

7. Si, så skall jag utsända och komma låta i folk af nordan, säger HERRen, och min nare Nebucabnezar, Konungen i Babel, skall låta dem komma öfwer detta land, öfwer dem som deruti bo, och öfwer allta folk, som höromkring ligger, och skall wa dem till spillo och förderfwelse, och a dem till hån och ewigt öde;

8. Och skall taga ifrå dem all glädjefång, dgummes och bruds röst, qwarns röst, lyktos ljus;

9. Så att allt detta landet skall öde och ördört ligga; och skola denna folkens tjenare i Babel i sjutio år.

Men när de sjutio år ute äro, så skall hemföra Konungen i Babel, och allt det t, säger HERRen, för deras mißgernin; skall; dertill och de Chaldeers land, och görat till ett ewigt öde.

10. Alltså skall jag låta komma öfwer detta all min ord, som jag emot det talat

hafwer, nämliga allt det i denna bok strifwet står, det Jeremia öfwer all folk spått hafwer.

14. Och de skola också tjena, ändock de mågtig folk och wäldige konungar äro. Alltså skall jag webergälla dem efter förtjenst, och efter deras händers werk.

15. Ty så säger HERRen, Israels Gud, till mig: Tag denna winbägaren, fullan med wrebe utaf mine hand, och stänk derutaf allom folkom, dem jag sänder dig till;

16. Att de måga dricka, raga och blifwa galne, för swärdena som jag ibland dem sända skall.

17. Och jag tog bägaren af HERRans hand, och stänkte allom folkom, der HERRen sände mig till;

18. Nämliga Jerusalem, Juda städer, hans Konungar och Hérskar, att de skola öde och förstörde ligga, och skola wara till hån och bannor, såsom det nu i denna dag tillstår;

19. Deslifes Pharao, Konungen om i Egypten, samt med hans tjenarom, hans Hérskar och allt hans folk;

20. All land westerut; allom Konungom i Uz land, allom Konungom i de Palestiners land, samt med Assalon, Gasa, Ekron, och dem igenlesdom i Asdod;

21. Dem af Edom, dem af Moab, Ammons barnom;

22. Allom Konungom i Tyro; allom Konungom i Sidon; Konungomen i de öar på hinsidone hafwet;

23. Dem af Deban, dem af Thema, dem af Bus, och allom Hérskar i de landsänder;

24. Allom Konungom i Arabien, allom Konungom westerut, de i öknene bo;

25. Allom Konungom i Simri, allom Konungom i Elam, allom Konungom i Medien;

26. Allom Konungom norrut, både när och fjerran, den ene med den andra; och allom Konungom på jordene, som på jordens trets äro; och Konung Sefach skall dricka efter dessa.

27. Och säg till dem: Detta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Dricker, att I druckne warder, spyen och fallen, och icke kunnen upphä, för swärdet som jag ibland eder sända skall.

28. Och om de icke wilja taga bägaren af mine hand och dricka, så säg till dem: Alltså säger HERRen Zebaoth: I skolen dricka.

29. Ty fi, uti dem skadenom, som af mitt Namn nämnd är, begynner jag till att plåga; menen I, att I skolen ostraffade blifwa?

I stolen intet ostraffade blifwa; ty jag kallar swärdet öfwer alla de som bo på jordene, säger HERren Zebaoth.

Hel. 9: 6. Jer. 49: 12. 1 Petr. 4: 17.

30. Och du skall prophetera dem all dessa orden, och säg till dem: HERren skall ryta utu höjdene, och låta höra sin dunder utaf sine beliga boning; han skall ryta öfwer sina boning, han skall sjunga ena wiso, lita som en wintrampare, öfwer alla landsens inbyggare; Joel 3: 16. Am. 1: 2.

31. Swillens ljud skall höras intill werldens ända; ty HERren hafwer till att ställa i rätta med Hebningomen, och skall hålla en dom med allt löst; de ogudaktiga skall han gifwa under swärd, säger HERren.

32. Detta säger HERren Zebaoth: Si, en plåga skall komma ifrå det ena folket till det andra, och ett stort wäder skall uppväckt warða ifrå landsens sido.

33. Så stola de slagne af HERranom på samma tid ligga, ifrå den ena jordens ända till den andra ändan. De stola intet warða begråne, eller upptagne, eller begrafne, utan måste ligga på markene, och till träd blifwa. Jer. 16: 4.

34. Jämtrar eder nu, I herbar, och roper, och wälter eder i ask, I wäldige öfwer hjorden; ty tiden är kommen, att I stolen slagade och förströdde warða, och stolen sönderfalla, såsom ett kosteligt fat.

35. Och herdarna stola icke kunna fly, och de wäldige öfwer hjorden stola icke undkomma kunna.

36. Så stola herdarna ropa, och de wäldige öfwer hjorden stola jämra sig, att HERren så hafwer ödelagt deras bet.

37. Och deras ångar, der så wäl tillstod, äro förderfwade, af HERrans grymma wrede.

38. Han hafwer öfwergifwit sina hyddo, lita som ett ungt lejon; och så är deras land förstördt af tyrannens wrede, och af hans grymma wrede.

26. Capitlet.

Jeremia predikar, anslagas.

Uti Jojakims rikes begynnelse, Josia sons, Juda Konungs, stebde detta ord af HERranom, och sade:

2. Detta säger HERren: Gad in uti gården, att HERrans hus, och predika för alla Juda släder, som der ingå till att tillbedja i HERrans hus, all de ord som jag dig befallt hafwer att säga dem, och lägg der intet bort af; 5 Mos. 4: 2.

3. Om de tilläfwentys höra denna och omwända sig, hwar och en ifrå sitt onda wäsende, på det jag och måtte ångra mig det onda, som jag tänker att göra dem, deras onda wäsende skull.

Jer. 18: 8, 11. Jon. 3: 10.

4. Och säg till dem: Detta säger HERren: Om I icke hören mig, så att I wärdren uti min lag, som jag eber förord hafwer;

5. Att I hören mina tjenares Profheternas ord, de jag stäbse till eber sändt hafwen, och I dock intet höra willen;

2 Kon. 17: 13. Jer. 26: 4. 35: 15.

6. Så skall jag göra med dessa huse lifaren med Silo, och göra denna staden allom feringom på jordene till bannor.

1 Sam. 4: 3, 12.

Ps. 78: 60. Jer. 7: 12, 14. 24: 1.

7. Då nu Profsterna, Profheterna och allt folket hörde Jeremia, att han sådana ord talade i HERrans hus;

8. Och Jeremia nu uttalat hade allt det HERren honom befallt hade att säga alle folkena, grepo honom Profsterna, Profheterna och allt folket, och sade: Du måste dö.

9. Hwi hjerfwe du prophetera i HERrans Namn, och säga: Det skall så gå med dessa husena lifasom med Silo, och denna staden skall så öde warða, att der ingen mer inne bor? Och allt folket församlade sig i HERrans hus emot Jeremia.

10. Då nu Juda förstär det hörde, gingo de utu Konungshuset upp i HERrans hus, och satte sig för HERrans nya port.

11. Och Profsterna och Profheterna talade inför förstärna och allo folkena, och sade: Denne är öfwen wärd; ty han hafwer predikat emot denna staden, såsom I med eder öron hört hafwen.

Ap. 6: 1.

12. Men Jeremia sade till alla förstärna, och till allt folket: HERren hafwer sändt mig, att jag detta allt, som I hört hafwen, predika skulle, emot detta huset, och emot denna staden.

13. Så bättrir nu ebart wäsende, och handlar, och hörir HERrans edars Guds råd, så skall och HERren låta sig ångra det onda, som han emot eder talat hafwer. Jer. 7: 16.

14. Si, jag är i edra händer: I må göra med mig, såsom eder godt och rätt tydes.

15. Dock stolen I weta, att om I dräpa mig, så läggen I oskyldigt blod uppå eder sjelfwa, uppå denna staden och hans inbygg-

gare; ty i sanningene hafwer HERren sändt mig till eder, att jag allt detta för edor öron tala skulle.

16. Då sade Högstarna, och allt folket, till Presterna och Propheterna: Denne är icke sänder till döds; ty han hafwer talat till oss i HERrans wår Guds Namn.

17. Och någre af de äldsta i landena stodo upp, och talade till hela hopen af folket, och sade:

18. Uti Hiffia, Juda Konungs, tid war en Prophet benämnd Micha af Moresa; han talade till alla Juda folk, och sade: Detta säger HERren Zebaoth: Zion skall upplösd warda såsom en åter, och Jerusalem skall blifwa till en stenhop, och (HERrans) hus berg till en wilban stog. Mich. 1: 1. 3: 12.

19. Likväl lät Hiffia, Juda Konung, och hela Juda icke förbensfull böda honom; ja, de fruktade helbre HERran, och bödo inför HERranom; då ångrade och HERren der onda, som han emot dem talat hade. Därför göre wi ganska illa emot våra själar.

20. War också en, den der propheterade i HERrans Namn, Uria, Semaja son, af Kiriath Jearim; den samme propheterade emot denna staden, och emot detta landet, lifa som Jeremia.

21. Men då Konung Jojakim, och alle hans wälbige och Högstar, hans ord hörde, wille Konungen låta böda honom. Och Uria förnam det, fruktade sig, och flydde, och for in uti Egypten;

22. Men Konung Jojakim sände några män in uti Egypten, Elnathan, Achbors son, och andra med honom.

23. De förde honom utur Egypten, och hade honom in till Konung Jojakim; han lät då dräpa honom med swärd, och lät begrafwa hans trepp snöpliga.

24. Alltså war Abilams, Saphans sons, hand med Jeremia, att han icke som i folkens händer, att de hade mått dräp't honom.

2 Kon. 22: 12, 14. 25: 22. Jer. 39: 14.

27. Capitlet.

Oft sändes till Juda, &c.

Uti Jojakims rikets begynnelse, Josia sons, Juda Konungs, skedde detta ordet af HERranom till Jeremia, och sade:

2. Detta säger HERren till mig: Gör dig ett ol, och häng det på din hals;

3. Och sänd det till Konungen i Edom, till Konungen i Moab, till Konungen öfwer Ammons barn, till Konungen i Tyro, och

till Konungen i Sidon, med de sändningabåb, som till Zebefia, Juda Konung, till Jerusalem komne äro;

4. Och befall dem, att de säga sina herrar: Detta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Så stolen I säga edra herrar:

5. Jag hafwer gjort jordena, och menniskona, och djuren, som på jordene äro, genom mina stora kraft och uttråktom arm, och gifwer henne hwem jag will.

Dan. 4: 29. Jer. 32: 17.

6. Men nu hafwer jag gifwit all denna landen uti mins tjenares hand, Nebucad-Nezars, Konungens i Babel, och hafwer bestäles gifwit honom de wilddjur på markene, att de honom tjena stola.

Jer. 25: 9. 28: 14. Dan. 2: 38.

7. Och all folk stola tjena honom, hans sone, och hans sonafone, tillbeh hans lands tid och kommer; då mång folk och stora Konungar stola låta tjena sig af honom.

Jer. 25: 14.

8. Men hwilket folk och rike icke will tjena Konungenom af Babel, NebucadNezar, och hwilken som icke gifwer sin hals under Konungens of af Babel, det folket skall jag hemföla med swärd, hunger och pestilentie, säger HERren, tillbeh jag förgör dem genom hans hand.

9. Därför hörre intet edra Propheter, spåmän, brömtydare, dagwälsjare och trollslurkar, som säga eder: I warben intet tjenande Konungenom af Babel. Jer. 29: 8.

10. Förty de spå eder lögn, på det de stola draga eder långt bort utur edart land, och jag då utdrifwer eder, och I förgås.

11. Ty hwilket folk, som böjer sin hals under Konungens of i Babel, och tjänar honom, dem skall jag låta blifwa uti sitt land, att de måga der bygga och bo, säger HERren.

12. Och jag talade allt detta till Zebefia, Juda Konung, och sade: Hörer edar hals under Konungens of i Babel, och tjener honom och hans folke, så stolen I blifwa lefwande.

2 Kon. 25: 2.

13. Omi wiljen I dö, du och ditt folk, genom swärd, hunger och pestilentie; såsom HERren sagt hafwer öfwer det folk, som Konungenom i Babel icke tjena will?

14. Därför hörre intet af Propheters ord intet, som säga eder: I warben intet tjenande Konungenom af Babel; ty de prophetera eder lögn.

15. Och jag hafwer intet sändt dem, säger

HÆren, utan de prophetera lögn i mitt Namn, på det jag skall utdrifwa eder, och I förgås, samt med Propheterna, som eder prophetera. Jer. 14: 14. 23: 21. 29: 9.

16. Och till Presterna, och till allt detta folket talade jag, och sade: Detta säger HÆren: Hörer edra Propheters ord intet, som eder prophetera, och säga: Si, de lärile af HÆrans hus komma nu snart ifrå Babel hem igen; förty de prophetera eder lögn.

17. Hörer dem intet; utan tjener Konungen om af Babel, så blifwen I lefwande. Hwi skulle dock denna staden warba till ett öde?

18. Äro de Propheter, och hafwa HÆrans ord, så låt dem det HÆranom Zebaoth afsebjä, att de qwarblefne lärilen i HÆrans hus och Juda Konungs hus, och i Jerusalem, icke också till Babel förde warba.

19. Ty så säger HÆren Zebaoth om stobarna, och om hafwet, och om stolarne, och om de tyg, som ännu qwarblefna äro i denna staden, 1 Kon. 7: 23, 27. 2 Kon. 25: 13.

20. De NebucadNegar, Konungen i Babel, icke borttog, då han bortförde Jechonia, Josafims son, Juda Konung, ifrå Jerusalem till Babel, samt med alla Förstarna i Juda och Jerusalem; 2 Kon. 24: 12, 13.

21. Ty så säger HÆren Zebaoth, Israels Gud, om de tyg som ännu qwarblefne äro i HÆrans hus, och i Juda Konungs hus, och i Jerusalem: 2 Gsr. 36: 18.

22. De stola till Babel förde warba, och der blifwa intill den dagen, jag söker dem, säger HÆren; och jag låter dem åter här uppkomma till detta rummet igen.

2 Gsr. 36: 22. Gsr. 1: 1. Jer. 29: 10.

28. Capitlet.

Jeremia jernol. Hanania ddb.

Och i det samma året, uti Zedekia, Juda Konungs, rikets begynnelse, i femte månaden om af hjerde årena, talade Hanania, Assurs son, en Prophet af Gibeon, till mig uti HÆrans hus, i Presternas och allt folkens närvaro, och sade:

2. Detta säger HÆren Zebaoth, Israels Gud: Jag hafwer sönderbrutit Konungens ol i Babel.

3. Och förr än du är förlidna äro, skall jag låta åter igenkomma till detta rummet alla HÆrans hus lärile, hwilka NebucadNegar, Konungen i Babel, hädantagit och till Babel fört hafwer.

4. Dertill skall jag också låta Jechonia, Jo-

safrims son, Juda Konung, samt med alla fångar af Juda, som till Babel förde äro, komma till detta rummet igen, säger HÆren; ty jag skall sönderbryta Konungens ol i Babel.

5. Då svarade Profpheten Jeremia till den Profpheten Hanania, uti Presternas och allt folkens närvaro, som i HÆrans hus stodo;

6. Och sade: Amen! HÆren görde alltså; HÆren stadfäste din ord, som du tyckt hafwer, att han låter HÆrans hus lärile, samt med alla fångna, komma till detta rummet igen.

7. Men hör dock likväl detta ordet, som jag för din öron, och allt folkens öron, talar:

8. De Propheter, som för mig och för dig warit hafwa af ålder, de hafwa propheterat emot mång land och stor rike, om örlig, en olycko, och om pestilentie.

9. Men när en Prophet propheterar om frid, så warder man länmandes, om HÆren honom i sanningene såndt hafwer, då hans ord fullkomnad warba.

5 Ros. 18: 21, 22.

10. Då tog Hanania oket af Profpheten Jeremia hals, och sönderbröt det. Jer. 27: 2.

11. Och Hanania sade, i allt folkens närvaro: Detta säger HÆren: Vilskä skall jag sönderbryta NebucadNegars ol, Konungens i Babel, af all folks hals, förr än du är förlidna äro. Och Profpheten Jeremia gick sin väg.

12. Men HÆrans ord stebde till Jeremia, sedan den Profpheten Hanania hade sönderbrutit oket af Jeremia Profhetens hals, och sade:

13. Gådt bort, och säg Hanania: Detta säger HÆren: Du hafwer sönderbrutit träolet, så gör nu ett jernol i samma staden.

5 Ros. 29: 4.

14. Ty detta säger HÆren Zebaoth, Israels Gud: Ett jernol hafwer jag hängt allo deko folkerna på halsen, der de med tjena stola NebucadNegar, Konungen i Babel, och de måste tjena honom; ty jag hafwer också gifwit honom wilddjuren på markene.

Jer. 27: 6.

15. Och Profpheten Jeremia sade till den Profpheten Hanania: Hör dock, Hanania: HÆren hafwer intet såndt dig, och du hafwer åstadkommit, att detta folket förlåter sig uppå lögn.

16. Dertfore säger HÆren alltså: Si, jag skall taga dig bort utaf jordene; i detta

året skall du dö; ty du hafwer med ditt tal
afswändt dem ifrå HERRanom.

5 Mos. 13: 5. Jer. 29: 32.

17. Och så blef den Propheten Hanania
död, på det samma året, i sjunde månadenom.

29. Capitlet.

Jeremia bref till Babel.

Detta äro de ord, i de brefwena, som Pro-
pheten Jeremia sände af Jerusalem, till
de igenlesda äldsta som bortförde woro, och
till Presterna, och Propheterna, och till allt
folket, som Nebucadnezar ifrå Jerusalem
till Babel bortfört hade;

2. Seban Konung Jechonia och Drottning-
gen, med kamererarena, och Förstarna i Juda
och Jerusalem, samt med timbermän och
smeder i Jerusalem, borto woro;

2 Kon. 24: 12.

3. Genom Elasa, Saphans son, och Ge-
maria, Giffia son, hwilla Zedekia, Juda
Konung, sände till Babel, till Nebucad-
nezar, Konungen i Babel, och sade:

4. Detta säger HERren Zebaoth, Israels
Gud, till alla fångar, som jag hafwer låtit
bortföra ifrå Jerusalem till Babel:

5. Bygger hus, der I uti bo kunnen;
planterer trädgårdar, der I frukt af äta
mågen.

6. Läger eder hustrur, och söder söner och
döttrar; gifwer edra söner hustrur, och gif-
wer edra döttrar män, att de måga föda
söner och döttrar; förder eder der, så att I
icke ären så.

7. Söder stadens bästa, dit jag hafwer låtit
bortföra eder, och beder för honom till
HERren; ty då honom wäl går, så går
der och wäl.

8. Ty detta säger HERren Zebaoth, Isra-
els Gud: Läter icke de Propheter, som när-
der äro, och de spämän bedraga eder, och
löter intet edra drömmar som I drömmen;
9. Ty de säga edrögn i mitt Namn; jag
hafwer intet sändt dem, säger HERren.

Jer. 14: 14. 23: 21. 27: 15.

10. Ty så säger HERren: När i Babel
judio är ute äro, så skall jag besöka eder, och
skall uppväcka mitt nådeliga ord öfwer eder,
att jag skall låta eder komma till detta rum
gen.

2 Ebr. 36: 22.

11. Ty jag wet wäl, hwad tankar jag haf-
ver om eder, säger HERren, nämliga frid-
niss tankar, och icke bedröfwensens, att jag
all gifwa eder den anda. som I wänten efter.

Swed.

29

12. Och I stolen åtalla mig, och gå och
bedja mig, och jag skall höra eder.

13. I stolen söla mig, och finna mig; ty
om I mig af allt hjerta sölen,

14. Så skall jag låta mig finna af eder,
säger HERren; och jag skall wända ebart
fångelse, och församla eder utur all folk, och
utaf all rum, dit jag eder utdrifwit hafwer,
säger HERren; och skall låta eder återkom-
ma till detta rum igen, dåhan jag eder haf-
wer bortföra låtit.

3 Mos. 26: 42. 5 Mos. 30: 1, 2, 3. Ps. 106: 15.

15. Ty I menen, att HERren hafwer upp-
wäckt eder Propheter i Babel.

16. Ty detta säger HERren om Konun-
gen, som på Davids stol sitter, och om allt
folket, som i denna stadenom bor, nämliga
om edra bröder, som med eder uti fångellet
icke utdragne äro;

17. Ja, så säger HERren Zebaoth: Si,
jag skall sända ibland dem swärð, hunger och
pestilentie, och skall så ställa mig med dem,
lita som med de onda filon, de man wärmjar
wid att äta;

Jer. 24: 8, 10.

18. Och skall försölja dem med swärð,
hunger och pestilentie, och skall icke låta dem
blifwa uti något rike på jordene, så att de
stola warba till bannor, till under, till hån
och spott, ibland all folk, dit jag dem utdrif-
wandes warber;

19. Derföre, att de icke hafwa hört min ord,
säger HERren, de jag stäbte med mina tje-
nare Propheterna till eder sändt hafwer;
men I willen intet höra, säger HERren;

Jer. 26: 4. 32: 3.

20. Men I alle, som fångne bortförde
ären, de jag hafwer ifrå Jerusalem till Ba-
bel draga låtit, hörer HERrans ord.

21. Detta säger HERren Zebaoth, Isra-
els Gud, emot Achab, Kolaja son, och emot
Zedekia, Maaseja son, hwille eder lögn spä
i mitt Namn: Si, jag skall gifwa dem
uti Nebucadnezars händer, Konungens i
Babel; han skall låta slå dem för edor
ögon;

22. Så att man skall göra bannor af dem
ibland alla fångar af Juda, som i Babel äro,
och säga: HERren göre dig lita som Zede-
kia och Achab, hwilla Konungen af Babel på
eld stela låt;

23. Derföre att de bedrefwo en galenskap i
Israel, och bedrefwo hor med annars mans
hustrur, och predikade lögn i mitt Namn,
det jag dem intet befallt hade. Detta wet
jag, och betyggar det, säger HERren.

24. Och emot Semaja af Nehelam skall du säga :

25. Detta säger HERren Zebaoth, Israels Gud ; derföre att du uuder ditt namn hafwer bref fändt till allt folket, som i Jerusaleml är, och till Presten Zephania, Maaseja son, och till alla Presterna, och sagt :

26. HERren hafwer fatt dig till en Prest uti Prestens Jehojada stad, att I skolen tillflara wara uti HERrans hus öfwer alla urstinniga och spåmän, att du skall sätta dem i fångarhus och i fiod ;

2 Kon. 9: 11. Ap. 9: 26: 24.

27. Och nu, hwi straffar du då icke Jeremia af Anathoth, den eder propheterar ?

28. Derföre att han till og i Babel fändt hafwer, och låtit säga : Det skall ännu länge wara ; bygger hus, der I uti bon, och planterer trädgårdar, att I äten der frukt af.

29. Och Zephania Presten hade läst det samma breswet, och låtit Jeremia Propheten höra det.

30. Derföre stebde HERrans ord till Jeremia, och sade :

31. Sänd bort till alla fångarna, och låt säga dem : Detta säger HERren emot Semaja af Nehelam : Derföre att Semaja propheterar eder, och jag hafwer dock intet fändt honom, och hafwer gjort, att I för-låten eder uppå lögn ;

32. Derföre säger HERren alltså : Si, jag skall hemsöka Semaja af Nehelam, samt med hans säd, så att ingen af hans skall blifwa ibland detta folket, och skall icke se det goba, som jag befo mino folke göra vill, säger HERren ; ty han hafwer med sitt tal af-wändt dem ifrå HERranom. Jer. 28: 16.

30. Capitlet.

Beröfning ifrå Babel.

Detta är det ord, som af HERranom stebde till Jeremia :

2. Detta säger HERren, Israels Gud : Strif dig all de orden uti ena bok, de jag talar till dig ;

3. Ty si, den tiden kommer, säger HERren, att jag mins folks fångelse, både Israels och Juba, wända skall, säger HERren, och skall låta dem igenkomma uti det land, som jag deras fäder gifwit hafwer, att de det besitta skola.

4. Och dessa äro de ord, som HERren talade om Israel och Juba.

5. Ty så säger HERren : Sant äret, det går ju ömheliga till med eder ; det är intet

annat än fruktan på färde, och ingen frid.

6. Men fråger dock derester, och ser till, om en mansperson föda kan ? Hur då : det då till, att jag ser alla män hälla sin händer uppå sina länder, såsom qwinna i barnsnöb, och att all ansigte så blek äre ?

7. Ad ! det är ju en stor dag, och hant lite hafwer icke warit ; och en bebröfhetet är i Jacob, liksom skall dem der utthelwa warða. Joel 2: 11. Am. 5: 18. Jer. 1: 17.

8. Men det skall ste på den tiden, säger HERren Zebaoth, att jag hans of jender-bryta skall af dinom hals, och slita din band sönder, att du beruti dem främmande: intet mer tjena skall ;

9. Utan de skola tjena HERranom sinna Gud, och sinom Konung David, den jag dem uppwäcka skall. Jer. 34: 23. 37: 24.

10. Derföre frukta du dig intet, min tjena Jacob, säger HERren, och gif dig icke, Israel ; ty si, jag vill hjälpa dig utu fiertan land, och dina säd utu fins fångelses land ; så att Jacob skall igentomma, lefwa i frid, och nog hafwa, och ingen skall försträda honom. Ef. 41: 13. 43: 5. 44: 2. Jer. 46: 25.

11. Ty jag är när dig, säger HERren, att jag skall hjälpa dig ; ty jag skall göra en ända med alla de Gubningar, dit jag dig förskingrat hafwer ; men med dig vill jag icke ända göra ; men jag vill nåpa dig med måttelighet, på det du icke skall hålla dig ofstyldig.

12. Ty detta säger HERren : Din stade är alltför stor, och din sår äro allt för ond.

13. Dina sal handlar ingen, att han måtte förbinda dem ; dig kan ingen lösa.

Jer. 15: 18.

14. Alle dine älskare förgäta dig, och fråga der intet efter. Jag hafwer slagit dig, lika som jag slog en fienda, och såsom en obarnberigt stupat dig för dina stora misgerningars skull, och för dina stora sönders skull.

15. Hvad ropar du öfwer din stada, och öfwer din stora wärld ? Hafwer jag dock detta gjort dig för dina stora misgerningar, och för dina stora sönders skull.

16. Derföre, alle de som dig frätit hafwa, de skola upprätne warða, och alle de som dig ångest gjort hafwa, skola fångne warða, och de som dig beröfswat hafwa, skola beröfswade warða, och alle de som dig stannat hafwa, skola stinnade warða. Ef. 35: 2.

17. Men dig vill jag åter helbregda göra, och hela din sår, säger HERren ; derföre att

man kaller dig den förbrefna, och Zion, den der ingen efterfrågar.

18. Detta säger HERRN: Si, jag skall vända Jacobs hyddors fängelse, och förbarma mig öfver hans boning; och staden skall åter utur askone uppbyggd warða, och templet skall stå som det stå skall.

19. Och lof och fröjd skall gå berut; ty jag skall föröka dem, och icke förminskas; jag skall göra dem stora, och icke mindre. *Es. 51: 3.*

20. Hans öfver skola wara såsom tillförene, och hans menighet skall tröstas för mig; ty jag vill alla dem hemföra, som honom plåga.

21. Och hans wälbige skall utaf honom jefswom söbb warða, och hans Herre komma utaf honom jefsworn, och jag skall låta honom nalkas mig, och han skall för mig komma; ty hwilken är den eljest, som med så vilsegt hjerta nalkas mig? säger HERRN.

22. Och I skolen wara mitt folk, och jag skall wara edar Gud.

23. Si, ett HERRANS wäber skall komma ned grymhet; ett försträdeligt öwäber skall falla de ogubattiga öfwer hufwudet.

Jer. 23: 19.

24. Ty HERRANS grymma werebe skall icke upphålla, tilldess han gör och uträttar hwad an i sinnet hafwer; på sifstone stollen I wäl örminna det.

31. Capitlet.

Hängesses ände. Nya Testamentets rikt.

På den samma tiden, säger HERRN, skall jag wara alla Israels slägters Gud, och I skola wara mitt folk.

2. Så säger HERRN: Det folk, som qwar lifwet är för swärdet, hafwer funnit nåde i tåne; Israel drager bort till sina ro.

3. HERRN hafwer mig synt i fjerran und. Jag hafwer ju alltid och allstädes äft dig kär; derföre hafwer jag dragit dig af mig af blotta barmhertighet.

4. Nu wäl, jag skall åter uppbygga dig, så att du skall uppbyggd beta, du jungfru Israel; du skall ännu med fröjd stå i trummo, och utgå i dans. *2 Mos. 15: 20. Dom. 11: 34.*

5. Du skall åter plantera wingårbar på samarie bergom; plantera skall man, och ipa dertill.

6. Ty den tiden skall ännu komma, att walre på Ephraims berg ropa skola: Upp, och åter och gå upp till Zion, till HERRN vår huf. *Es. 2: 3. Mich. 4: 2.*

7. Ty så säger HERRN: Roper öfwer scob med glädje, och fröjdet eder öfwer

hufwudet ibland Hedningarna. Roper högt, priser, och säger: HERR, hjälp dina folke, dem igenblefna i Israel.

8. Si, jag skall låta dem komma utu nordlandet, och vill församla dem ifrå jordenes ändar, både blinda, halta, hafwanbe qwinnor, och dem som nyfödd hafwa, så att de skola i en stor hop hit igenkomma.

9. De skola komma gråtande och bebjande, så skall jag leda dem. Jag skall leda dem utmed wattungäder en slätan wäg, att de icke skola stöta sig; ty jag är Israels fader, så är Ephraim min förstfödde son. *2 Mos. 4: 22.*

10. Hörer, I Hedningar, HERRANS ord, och förkunnet det herran på domen, och säger: Den som Israel förstingrat hafwer, han warder honom och igen församlades, och skall taga wara uppå honom, såsom en herde på sin hjord. *Ps. 23: 1. Es. 40: 11. Jer. 23: 4. Ps. 34: 23. 37: 24. Jer. 10: 11.*

11. Ty HERRN skall förlofa Jacob, och hjälpa honom utu dens mågtigas hand.

12. Och de skola komma och glädjäs på Zions höjd, och skola med hopom söka intill HERRANS gåfwor, nämliga till korn, must, oljo, och ung får, och oxar; så att deras själ skall warða lika som en wattungil örtgård, och skola intet mer behyrade wara.

13. Alltså skola jungfrurna lustiga wara i dans; dertill unge män och gamle, den ene med den andra; ty jag skall förwandla deras ångest i glädje, och trösta dem, och fröjda dem efter deras bedröfwelse.

14. Och jag skall göra Presternas hjerta fullt med glädje, och mitt folk skall mina gåfwor hafwa tillföllest, säger HERRN.

15. Detta säger HERRN: Man hörer en flagelig röst och bitterlig gråt i höjdene. Rachel begråter sin barn, och vill intet låta sig fröjda öfwer sin barn; ty det är utet med dem. *Matth. 2: 18.*

16. Men HERRN säger alltså: Låt af ditt ropande och gråtande, och dina ägons tårar; ty ditt arbete är icke förgäfwes, säger HERRN. De skola igenkomma utu fiendaland.

17. Och dine efterkommande hafwa mycket godt wänta, säger HERRN; ty dina barn skola komma uti sitt land igen.

18. Jag hafwer wäl hört, huru Ephraim flagar: Du hafwer spått mig, och jag är och spått lika som en låt talf. Omwänd du mig, så warder jag omwänd; ty du HERR, äft min Gud.

19. När jag omwänd warbt, så gjorde jag

bättring; ty seban jag lärde weta, slår jag mig uppå länderna; ty jag är på stam kommen, och bliges; ty jag måste lida det hån, som jag tillförene förtjent hafwer.

5 Mos. 30: 2.

20. Är icke Ephraim min älskelige son, och mitt kära barn? Ty jag kommer nu wäl ihåg, hwad jag med honom talat hafwer; derföre brister mig mitt hjerta för hans skull, att jag måste förbarma mig öfwer honom, säger HERRN.

21. Uppfätt dig äminnelseleden, sätt dig sörjoteden, och styr ditt hjerta in uppå den rätta vägen, der du på wandra skall. Wänd om, du jungfru Israel, wänd om igen till dessa dina städer.

22. Huru länge vill du wända dig bort, du affälliga dotter, den jag igenhemta vill? Ty HERRN skall något nytt skapa i landena; en qwinna skall omfatta en man.

23. Detta säger HERRN Zebaoth, Israels Gud: Man skall ännu säga detta ordet i Juda land, och i dess städer, då jag deras fängelse wändandes warder: HERRN wälsigne dig, du rättwises boning, du helga berg.

24. Och Juda, samt med alla sina städer, stola bo derinne; bertill åkermän, och de som med hjord omkringsfara.

25. Ty jag skall weberqwidha de trötta själar, och mätta de bekymrade själar.

26. Derföre walade jag upp, och såg mig om, och hade så fött sofwit.

27. Si, den tid kommer, säger HERRN, att jag skall besä Israels hus och Juda hus, både med folk och så.

28. Och som jag öfwer dem wafat hafwer, till att uppryda, sönderriwta, omfullslå, förderfwa, och till att plåga; så skall jag och wala öfwer dem, till att uppbygga och plantera, säger HERRN.

29. På den samma tiden skall man intet mer säga: Häderna hafwa ätit sura winbruswor, och barnens tänder äro ömma wordna; Jes. 18: 2.

30. Utan hwar och en skall dö för sina misgerning; och hwilken menniska, som sura winbruswor äter, honom stola hans tänder ömma warða.

31. Si, den tid kommer, säger HERRN, då skall jag göra ett nytt förbund med Israels hus, och med Juda hus;

Jer. 32: 40. Ebr. 8: 8. 10: 16.

32. Icke sådant, som det förra förbundet var, det jag med deras städer gjorde, då jag

tog dem wid handena, att jag skulle föra dem utur Egypti land; hwilket förbund de intet hållit hafwa, och jag måste twinga dem, säger HERRN;

33. Utan detta skall wara förbundet, jen jag skall göra med Israels hus, efter denna tiden, säger HERRN. Jag skall gifwa en lag uti deras hjerta, och skrifwa dem i deras sinne; och de stola wara mitt folk, och jag skall wara deras Gud.

Jer. 24: 7. Jes. 11: 19. Gub. 26: 26. 2 Cor. 6: 16.

34. Och ingen skall lära den andra, icke en broder den andra, och säga: Ränn HERRN; utan de stola alle känna mig, både små och stora, säger HERRN; ty jag vill icke låta dem deras misgerningar, och aldrig komma deras spöder mer ihåg. Es. 54: 13.

Joh. 6: 45. 1 Cor. 2: 10. 1 Joh. 2: 24.

Wid. 7: 18. Ap. 8: 10: 43. Rom. 11: 27.

35. Detta säger HERRN, som gifwer selen bagenom till ett ljus, och månan och stjernorna, efter deras lopp, nattene till ljus; den som rörder hafwet, att dess böljor fröja; HERRN Zebaoth är hans Namn.

1 Mos. 1: 16. Es. 51: 15.

36. När denna ordningen aflommer för mig, säger HERRN, så skall och Israels jäd återwända, så att det icke mer skall wara ett folk för mig.

Jer. 33: 29, 31.

37. Detta säger HERRN: Om man kan mäla himmelen ofwantill, och utranfata jerdens grund, så skall jag och förstafa hela Israels jäd, för allt det som de göra, säger HERRN.

Jer. 33: 26.

38. Si, den tid kommer, säger HERRN, att HERRNS stad skall uppbyggd warða, ifrån Hananeels torn allt intill hörnaporten.

39. Och rättshöret skall gå derifrån längre ut, allt intill den högen Gareb, och wända sig inåt Gooth.

40. Och hele dödbobalen, och affoplatier, samt med hela dödbäkrenom, allt intill skibrons bädd, intill hörnet af hästaportens öfverut, skall warða helig HERRNOM, så att det aldrig mer skall omfullrifwet eller afstret warða.

32. Capitlet.

Stabens belägring. Jeremia återfly.

Detta är det ord, som af HERRNOM stedd till Jeremia, i tionde åreta Zebad, Juda Konungs, hwilket det adertonde året är Nebucadnezars.

2. Då belade Konungens här af Babel Jerusalem; men Profpheten Jeremia lå

fången i gården för fångahuset, i Juda Konungs hus,

3. Der Zedekia, Juda Konung, hade låtit inlägga honom, sågandes: Hvi propheeterar du, och säger: Detta säger HERRen: Si, jag gifwer denna staden uti Konungens händer i Babel, och skall vinna honom;

Jer. 27: 6.

4. Och Zedekia, Juda Konung, skall icke undkomma de Chaldeer, utan jag skall gifwa honom uti Konungens händer af Babel, så att han skall muntliga tala med honom, och med sin ägon se honom;

Jer. 34: 2, 3. 38: 23. 39: 7.

5. Och han skall föra Zedekia till Babel, der skall han och blifwa, till des jag söter honom, säger HERRen: ty om I än striden emot de Chaldeer, skall det dock intet lyckas eder.

6. Och Jeremia sade: HERRans ord är skedd till mig, och säger:

7. Si, Hanameel, Sallams son, dins faderbroders, kommer till dig, och skall säga: Käre, köp du min åler i Anathoth; ty du hafwer nästa bördbrätten dertill, att du skall köpa honom.

3 Mos. 25: 24. Ruth 4: 4.

8. Alltså kom Hanameel, min faderbroders son, till mig, såsom HERRen sagt hade, i gården för fångahuset, och sade till mig: Käre, köp min åler i Anathoth, som ligger i BenJamins land; ty du hafwer arfrätt dertill, och du äst den näste. Käre, köp honom. Då förmärkte jag, att det war HERRans ord;

9. Och köpte ålren af Hanameel, mins faderbroders son, i Anathoth, och wog honom renningarna till, sju fillar och tio silspennningar;

10. Och skref ett bref, och förseglade det, och og wittne deruppå, och wog upp pennningarna på en wägsål;

11. Och tog det förseglade köpbrefwet till mig, efter rätten och sedwänjan, och en öppen skrift;

12. Och fild köpbrefwet Baruch, Meria sone, Rahaseja sons, uti Hanameels, mins faderbroders sons, och de wittnes, som i köpbrefsen äro skodo, och alla Judarnas närvaro, em i gården för fångahuset såto;

13. Och besallde Baruch för deras ägon, och sade:

14. Detta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Lag dessa brefsen, det förseglade köpbrefwet, samt med denna öppna utskrifne, och lägg dem uti ett lekläril, att de icga ligga förwarade i lång tid.

15. Ty så säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Annu skall man köpa hus, åkrar och wingårbar, i dessa landena.

16. Och då jag hade fått Baruch, Meria sone, köpbrefwet, bad jag till HERRan, och sade:

17. O HERRe HERRe, si, du hafwer gjort himmel och jord genom dina stora kraft, och genom din uträdda arm, och ingen ting är för dig omöjlig.

1 Mos. 18: 14. Luc. 1: 37. Jer. 27: 5.

18. Du, som mångom tusendom wäl gör, och webergäller fädernas misgärningar uti deras barnas sköte efter dem; du store och starke Gud, HERRe Zebaoth är ditt Namn;

2 Mos. 34: 7. 5 Mos. 5: 9.

19. Stor i råd och mäktig i gerningom; och din ägon stå öppne öfwer alla människors barnas wägar, att du skall gifwa hwarjom och enom efter sitt wäsende, och efter fins wäsendes frukt;

2 Chr. 6: 30.

Job 34: 21. Ordsp. 5: 21. Jer. 16: 17.

20. Du, som uti Egypti land tecken och under gjorde, allt intill denna dag, både med Israel och med människomen, och gjorde dig ett Namn, såsom det i denna dag är;

21. Och förde ditt folk Israel utur Egypti land, genom tecken och under, genom ena mäktiga hand, med enom uträckt arm, och genom stor förskrädnig;

2 Mos. 6: 6.

5 Mos. 4: 34. 2 Sam. 7: 23. 1 Chr. 17: 21.

22. Och gaf dem detta landet, hwilket du deras fäder sworit hade, att du dem det gifwa wille; ett land, der mjölk och bannog uti flöt;

23. Och då de der inkommo och besåto det, hörde de intet dina röst, och wandrade ej heller efter din lag, och allt det du dem budit hade, att de göra skulle, det gjorde de intet; derföre du och hafwer låtit dem alla denna olyckona wederfaras.

24. Si, denne staden är belagd, så att han måste wunnen, och för swärd, hunger och pestilentie, uti de Chaldeers händer, som emot honom strida, gifwen warba; och lika som du sagt hafwer, så går det nu, det ser du.

25. Och du, HERRe HERRe, säger till mig: Köp du en åler för penningar, och tag wittne deruppå; ändock staden skall warba gifwen uti de Chaldeers händer.

26. Och HERRans ord skedd till Jeremia, och sade:

27. Si, jag HERRen är en Gud öfwer allt lött; skulle något wara mig omöjligt?

4 Mos. 16: 22.

28. Dersföre säger HERRen alltså: Si, jag gifwer denna staden uti de Chaldeers händer, och uti Nebucadnezars hand, Konungens i Babel, och han skall vinna honom.

29. Och de Chaldeer, som emot denna staden strida, stola komma härin, och tända här elden uppå, och bränna honom upp, samt med husen, der de Baal på taken rökt, och androm gudom drickoffer offrat hafwa, på det de skulle förtörna mig. Jer. 19: 13.

30. Ty Israels barn och Juda barn hafwa af deras ungdom gjort det mig illa behagar, och Israels barn hafwa förtörnat mig genom sina händers werk, säger HERRen.

31. Ty ifrå den tiden, att denne staden byggd war, intill denna dag, hafwer han gjort mig wredan och grymman, så att jag måste bortläsa honom ifrå mitt ansigte;

32. För alla Israels barnas och Juda barnas ondskos skull, den de bedrifwit hafwa, på det de skulle förtörna mig, de, deras Konungar, Förstar, Presters och Profheter, och de som bo i Juda och Jerusalem.

33. De hafwa wändt mig ryggen till, och icke ansigtet, ämbod jag lät allstädes lära dem; men de wille intet höra eller bättra sig. Jer. 2: 27.

34. Dertill hafwa de satt sin styggelse uti det hus, som namn hafwer af mig, på det de skulle det oreña;

2 Kon. 21: 4, 5. Jer. 7: 30, 23: 11.

35. Och hafwa byggt Baals höjder, i Sinnoms sons dal, på det de skulle uppträna sina söner och döttrar för Molech, der jag dem intet om befallt hafwer, och som mig icke heller någon tid i sinnet, att de sådana styggelse göra skulle, med hwilko de så kommo Juda till att synda.

3 Mos. 18: 21. Jer. 19: 5.

36. Och nu fördenkskull säger HERRen Israels Gud alltså om denna staden, der I om sägen, att han skall för swärd, hunger och pestilentie, uti Konungens händer af Babel gifwen warba:

37. Si, jag skall församla dem utur all land, dit jag dem bortdrifwer, genom mina stora wrede, grymhet och obarmhertighet, och skall låta komma dem åter till detta rummet igen, att de stola bo trygge.

5 Mos. 30: 3.

38. Och de stola wara mina mitt folk, så will jag wara deras Gud;

Jer. 24: 7. 30: 22. 31: 33.

39. Och skall gifwa dem ens hjerta och wäsende, att de stola frukta mig i alla sina

lifsdagar, på det dem och deras barna, efter dem, skall wäl gå; Sed. 11: 9.

40. Och skall göra ett ewigt förbund med dem, så att jag icke will aflåta att göra dem godt, och skall gifwa dem min frukta i hjertat, att de icke stola wila ifrå mig.

Jer. 31: 1.

41. Och det skall wara min lust, att jag må göra dem godt; och jag skall plantera dem i besjo lande troliga, af allt hjerta och af alle själar.

42. Ty så säger HERRen: Lifasom jag öfwer detta folket hafwer komma låtit alla denna stora olycksona, alltså skall jag och låta komma öfwer dem allt det goda, som jag till dem sagt hafwer.

43. Och det stola ännu ådrar köpte warde: besjo lande, om hwilket I sägen: Det skall öde ligga, så att hwarlen folk eller så deruti blifwa skall, och skall warba gifwet uti de Chaldeers händer.

44. Lifwål skall man ännu köpa ådrar för penningar, och bebrekwa, försegla och betaga uti BenJamins land, och omkring Jerusalem, och uti Juda städer, uti de städer på bergomen, uti de städer i dalomen, och uti de städer sberut; ty jag skall wända deras fängelse, säger HERRen. Jer. 17: 36.

33. Capitlet.

Förlofsning och Restas lofwad.

Och HERRans ord stebde till Jeremia annan gången, då han ännu innelodde: war i gården för fångahuset, och sade:

2. Detta säger HERRen, som detta gör, HERRen, som detta werkar och uträttar: HERRen är mitt Namn;

3. Kopa till mig, så will jag swara dig, och skall tungöra dig stor och mächtig ting, de du intet wetst.

4. Ty så säger HERRen, Israels Gud, om denna stadens hus, och om Juda Konungars hus, som nederbrutna äro, till att göra bålwerk till wärn;

5. Och om dem som här inkomne äro, på det de stola strida emot de Chaldeer, att de måga uppfylla honom med böda tropper, hwilla jag i mine wrede och grymhet låta skall; ty jag hafwer förgränt mitt ansigte för denna stadenom, för alla deras ondskos skull.

6. Si, jag will förbinda deras sår, och göra dem helbregda, och skall tillåta dem deras bön om frid och trohet.

7. Ty jag will wända Juda fängelse, och

Israels fängelse, och skall uppbygga dem, lika såsom af begynnelsen ;

8. Och skall rena dem af all misgärning, der de med emot mig syndat hafwa, och skall förlåta dem all misgärning, der de med emot mig syndat och öfwerträd hafwa.

Jer. 31: 34.

9. Och det skall vara mig till ett glädjenamn, berömmelse och pris ibland alla Föbningar på jordene, då de så höra allt det goda, som jag dem gör; och skola förundra sig och försträckas öfwer allt det goda, och öfwer all den frid, som jag dem gifwa vill.

10. Detta säger HERRN: Uti detta rummet, der I om sägen, det är öde, efter hvarken folk eller få i Juda städer, och på gatomnen i Jerusalem, blifwer; de så förödde äro, att der hvarken folk, borgare eller boskap, uti är;

11. Der skall man ännu åter höra rop af fröjd och glädskap, brudgummes och bruds röst, och deras röst, som säga: Tack HERRNanom Zebaoth, ty HERRN är god, och gör ju alltid väl i ewighet, och deras, som tackoffer frambära till HERRNS hus; ty jag skall omvända landsens fängelse, lika som af begynnelsen, säger HERRN.

Jer. 7: 34. 16: 9. 25: 10. Ps. 136: 1. x.

12. Så säger HERRN Zebaoth: Uti detta rummet, det så öde är, att hvarken folk eller få deruti är, och i alla dess städer, skola ännu herdars hus vara, som hjordar föda skola;

13. Både i de städer på bergomen, och i de städer i dalomen, och i de städer förderut, i BenJamins land, och omkring Jerusalem, och i Juda städer, der skola ännu ut och in gå räknade hjordar, säger HERRN.

Jer. 17: 26.

14. Si, den tid kommer, säger HERRN, att jag det goda ordet uppväcka skall, som jag till Israels hus och Juda hus talat hafwer.

15. Uti de samma dagar, och i den samma tiden skall jag låta uppgå David rättfärdighetens frukt (och det skall vara en Konung, som väl regera skall), och skall upprätta rätt och rättfärdighet på jordene.

Es. 4: 2. 1. Jer. 23: 5.

16. På den samma tiden skall Juda frälst warba, och Jerusalem säker bo, och man skall kalla honom HERRN vår rättfärdighet.

17. Ty så säger HERRN: Det skall icke fela, en af David skall sitta på Israels hus stol.

2 Sam. 7: 16. 1 Kon. 2: 4.

18. Deslites skall ej heller någon tid fela, att Prestar och Leviter skola vara för mig, som bränneoffer göra, och spisooffer upp-tända, och offer slagta, i ewig tid.

19. Och HERRNS ord stebde till Jeremia, och sade:

20. Detta säger HERRN: Om mitt förbund med dag och natt återwänder, att ingen dag eller natt är i sinom tid; Jer. 31: 36.

21. Så skall och mitt förbund omintet warba med minom tjänare David, att han ingen son skall hafwa till en Konung på sinom stol, och med Leviterna och Presterna mina tjenare.

22. Lika som man intet räknat kan himmelns här, eller mäta sanden i hafwet; alltså skall jag föröka mins tjenares Davids säd, och Leviterna, som mig tjena. Jer. 31: 37.

23. Och HERRNS ord stebde till Jeremia, och sade:

24. Hafwer du icke sett hwad detta folket talar, och säger: Hafwer dock HERRN de två släkterna förlast, som han uttorat hade? och försmäda mitt folk, lika som de intet mer skulle wara mitt folk.

25. Detta säger HERRN: Håller jag icke mitt förbund med dag och natt, och den ordning med himmel och jord;

26. Så vill jag och förlasta Jacobs och Davids mina tjenares säd, att jag af deras säd icke tager dem, som råda skola öfwer Abrahams, Isaacs och Jacobs säd; ty jag skall omvända deras fängelse, och förbarma mig öfwer dem.

Rom. 11: 1, 25.

34. Capitlet.

Gränsbrott.

Detta är det ord, som af HERRNanom stebde till Jeremia, då NebucadNazar, Konungen i Babel, samt med allom sinom här, och med all rike på jordene, som under hans wäide woro, och med all folk, örligade mot Jerusalem, och alla dess städer, och sade:

2 Kon. 25: 1.

2. Detta säger HERRN Israels Gud: Gad bort, och tala med Zedekia, Juda Konung, och säg till honom: Så säger HERRN: Si, jag skall gifwa denna staden uti Konungens händer i Babel, och han skall bränna honom upp i eld. Jer. 38: 18.

3. Och du skall icke undkomma hans hand, utan warba gripen, och i hans hand gifwen, så att du skall se honom med ögonen, och muntliga tala med honom, och till Babel komma.

Jer. 32: 4.

4. Så hör dock, du Zebetia, Juda Konung, HERRans ord; detta säger HERRen om dig: Du skall icke dö genom svärd;

5. Utan du skall dö i frid; och lifa som man hafwer bränt öfwer dina fäder, de förra Konungar, som för dig warit hafwa, så skall man och bränna öfwer dig, och begråta dig: Ad! herre; ty jag hafwer det sagt, säger HERRen. 2 Chr. 16: 14. 21: 19. Jer. 22: 18.

6. Och Profpheten Jeremia talade all dessa orden till Zebetia, Juda Konung, i Jerusalem;

7. Då Konungens här i Babel allaredo fridde emot Jerusalem, och emot alla gwarlesda Juda städer, nämliga emot Lachis och Asela; ty dessa, såsom de fastaste städer, woro ännu gwarblesne af Juda städer.

8. Detta är det ord, som af HERRanom steddte till Jeremia, sedan Konung Zebetia ett förbund gjort hade med allo folkerna i Jerusalem, till att utropa ett friår;

9. Så att hwar och en skulle gifwa sin träl och hwar och en sina trälinnor fri, de der Ebreet och Ebreetse woro, att den ene Juden icke skulle wara dens andras träl.

2 Mos. 21: 2.

10. Då lydde honom alle HERRarna, och allt folket, som det förbund undergångit hade, att hwar och en skulle gifwa sin träl och trälinnor fri, och icke mer hålla dem för lifegna, och gäfwo dem lösa.

11. Men något derefter wände de om igen, och togo de trälur och trälinnor åter till sig, som de frigifwit hade, och tvingade dem, att de trälur och trälinnor wara måste.

12. Då steddte HERRans ord till Jeremia af HERRanom, och sade:

13. Detta säger HERRen, Israels Gud: Jag hafwer gjort ett förbund med edra fäder, då jag förde dem utur Egypti land, utu trälhomens hus, och sade:

14. Då sju år föröidne äro, så skall hwar och en låta sin broder, den en Ebreet är, och sig honom sålt, och i sex år tjent hafwer, fri och lös; men edra fäder hörde mig intet, och höjde intet sin bron dertill.

3 Mos. 25: 39. 5 Mos. 15: 12.

15. Så hafwen I nu i dag omvändt eder, och gjort det mig wäl behagade, att I låten utropa ett friår, hwar och en sinom nästa, och hafwen beruppt gjort ett förbund inför mig uti de huse, som efter mitt Namn nämndt är;

16. Men I hafwen åter sedan trädtt der-
till, och ohelgat mitt Namn, och hwar och en

igentagit sin träl och trälinnor, de I haden frigifwit, att de skulle wara sine egna, och tvingen dem nu att de edre trälur och trälinnor wara måste.

17. Derföre säger HERRen alltså: I berden icke mig, att I måtten utropat ett friår, hwar och en sinom broder, och sinom nästa. Si, så ropar jag, säger HERRen, eder att friår ut, till swärd, till pestilencie, till hung-
er; och skall icke låta eder blifwa uti något rike på jordene. 5 Mos. 28: 64. Jer. 29: 17.

18. Och de som öfwerträda mitt förbund, och icke hålla dess förbunds ord, som de sät mig gjort hafwa, dem skall jag så göra, till som dem lufswenon, den de i tu stycke delge, och emellan båda stycken gingo;

19. Nämliga Juda HERRar, Jerusalems HERRar, de kamererare, Presterna, och allt folket i landena, som emellan stycken af lufswen gångne äro;

20. Och skall gifwa dem uti deras fiendars hand, och deras, som efter deras lif stå, att deras troppar stola foglomen under himmelen och djuromen på jordene till spis watta.

Jer. 7: 33. 16: 4.

21. Och Zebetia, Juda Konung, och hans HERRar, skall jag gifwa uti deras fiendars händer, och i deras, som efter deras lif stå, och i Konungens härs händer af Babel, hwilken nu ifrån eder afdragen är.

22. Ty si, jag will beställa dem, säger HERRen, och skall åter låta dem komma inför denna staden, och de stola stida emot honom, och winna honom, och uppbränna honom i eld; och jag skall föröda Juda städer, så att der ingen mer bo skall.

35. Capitlet.

De Reshabiters Rånaktighet.

Detta är det ord, som af HERRanom steddte till Jeremia, i Josafims, Josia sons, Juda Konungs, tid, och sade:

2. Gad bort uti de Reshabiters hus, och tala med dem, och haf dem in uti HERRans hus uti en kammar, och släkt dem win.

3. Då tog jag Jaafanja, Jeremia son, Sabazuria sons, samt med hans bröder, och alla hans söner, och hela de Reshabiters hus;

4. Och hade dem in uti HERRans hus, uti Hanans barnas, Sigdalias sons, den Guds manfens, kammar, hwilken wid HERRarnas kammar är, ofwanför Maaseja, Sallums sons, dörrwaktarens kammar.

5. Och jag satte de Reshabiters hus barnom

lannor före, fulla med win, och skålar, och sade till dem: Dricker win.

6. Men de svarade: Vi brida intet win; ty vår fader Jonabab, Rechabs son, hafwer budit oss, och sagt: I och eder barn skolen aldrig något win brida;

7. Och intet hus bygga, ingen såd så, ingen wingård plantera, eller hafwa; utan skolen bo i tjäll i alla edra lifsdagar; på det I mågen länge lefwa i landena, der I uti wandren.

8. Alltså lyd om wi vår faders röst, Jonababs, Rechabs sons, i allt det han oss budit hafwer, så att wi intet win brida i våra lifsdagar, hwar en wi eller våra hustrur, eller söner, eller döttrar; 1 Chr. 2: 55.

9. Och byggom ej heller någor hus, der wi uti bo, och hafwom hwar en wingårdar, eller åkrar, eller såd;

10. Utan kom uti tjäll, och lyd om, och gärom all ting, såsom vår fader Jonabab oss budit hafwer.

11. Men då Nebucadnezar, Konungen i Babel, drog hitupp i landet, sade wi: Kommer, låter oss draga till Jerusalem, för de Chalbeers och Syppers här; och så hafwe wi sedan blifwit här i Jerusalem.

12. Då skedde HERRans ord till Jeremia, och sade:

13. Detta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Gå bort, och säg till dem i Juda, och till de inbyggare i Jerusalem: Wisjen I då icke bättre eder, så att I lyden min ord? säger HERRen.

14. Jonababs ord, Rechabs sons, som han sinom barnom budit hafwer, att de intet win brida skulle, de warda hållen, så att de brida intet win intill denna dag, derföre att de lyda deras faders bud; men jag hafwer tidigt låtit prebila eder, likväl hören I mig intet.

15. Så hafwer jag och tidigt sändt till eder alla mina tjenare Propheterna, och låtit säga: Wandren eder om, hwar och en ifrå sitt onda wäsende, och bättr erbart lefwerne, och efterföljer icke andra gudar, till att tjena dem, så skolen I blifwa i landena, som jag eder och edra fäder gifwit hafwer; men I willen icke höja eder öron dertill, eller höra mig; 2 Kon. 17: 13. Jer. 18: 11. 25: 5.

16. Andock Jonababs barn, Rechabs sons, fins faders bud hållit hafwa, som han dem budit hafwer; men detta folket hör mig intet.

17. Derföre så säger HERRen Gud Zebaoth,

och Israels Gud: Si, jag skall låta komma öfwer Juda, och alla Jerusalems inbyggare, all den olycka, som jag emot dem talat hafwer; derföre, att jag hafwer talat till dem, och de wille intet höra; jag hafwer ropat, men de wille intet svara mig.

18. Och till de Rechabiteres hus sade Jeremia: Detta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud; derföre att I edars faders Jonababs bud lydt hafwen, och hållit all hans bud, och allt det gjort, som han eder budit hafwer;

19. Derföre säger HERRen Zebaoth, Israels Gud, alltså: Det skall aldrig fela Jonabab, Rechabs sone, att ju någor af hans såd alltid för mig stå skall.

36. Capitlet.

Prebikan skrifwes, läses, brännes.

Uti hjerde ärena Jojakims, Josia sons, Juda Konungs, skedde detta ordet till Jeremia af HERRanom, och sade:

2. Tag ena bol, och skrif deruti allt det tal, som jag till dig talat hafwer öfwer Israel, öfwer Juda, och all folk, ifrå den tiden, då jag till dig talat hafwer, nämligen ifrå Josia tid, allt intill denna dag; Jer. 26: 3. 30: 2.

3. Om tilläfwentyras Juda hus, när de höra all den olycka, som jag hafwer i sinnet att göra dem, sig omwända måga, hwar och en ifrå sitt onda wäsende, på det jag måtte förlåta dem deras misgjerningar och synder.

4. Då kallade Jeremia Baruch, Neria son. Den samme Baruch skref uti ena bol af Jeremia mun all HERRans ord, som han till honom talat hade.

5. Och Jeremia böd Baruch, och sade: Jag är sången, så att jag icke kan gå uti HERRans hus;

6. Men gå du derin, och läs bolena, der du HERRans ord af minom mun uti skrifwit hafwer, för folkena i HERRans hus, på fastdagomen; och skall besklikes läsa dem för hela Juda öron, som utu deras städer infomma;

7. Om de tilläfwentyras måtte ödmjuka sig med bedjande inför HERRanom, och omwända sig, hwar och en ifrå sitt onda wäsende; ty wreden och grymheten är stor, der HERRen emot detta folket om talat hafwer.

8. Och Baruch, Neria son, gjorde allt det Propheten Jeremia honom befallt hade, och las HERRans ord utu bolena, i HERRans hus.

9. Men det begaf sig uti femte ärena Jojakims, Josia sons, Juda Konungs, uti

nionde månadenom, att man förkunnade ena fasto för HETransom allo folkena i Jerusalem, och allo folkena, som utaf Juda städer till Jerusalem kommo.

10. Och Baruch las utu bokene Jeremia ord i HETrans hus, uti Gemaria kammar, Saphans sons, cancellerens, i ofra gårdenom, inför den nua porten åt HETrans hus, för allo folkena. Jer. 26: 10.

11. Då nu Michaja, Gemaria son, Saphans sons, all HETrans ord utu bokene hört hade,

12. Sid han ned uti Konungshuset, uti cancelliet; och si, der såto alle Förstarna, Elisama cancelleren, Delaja, Semaja son, Elnathan, Achbors son, Gemaria, Saphans son, och Zedekia, Hanania son, samt med alla Förstarna.

13. Och Michaja förkunnade dem all de ord, som han hört hade, då Baruch las utu bokene för folkens öron.

14. Då sände alle Förstarna Judi, Nebuthania son, Selemia sons, Cusi sons, efter Baruch, och läto säga honom: Tag den bokena med dig, der du utu för folkena läst hafwer, och kom hit. Och Baruch, Neria son, tog bokena med sig, och kom till dem.

15. Och de sade till honom: Sätt dig, och läs, att wi måge höra. Och Baruch las för deras öron.

16. Och då de all orden hört hade, förstärktes de hwar emot den andra, och sade till Baruch: Wi wilje förkunna Konungenom all dessa orden.

17. Och sporde de Baruch: Säg oss, huru hafwer du skrifwit all dessa orden utu hans mun?

18. Baruch sade till dem: Han las mig all dessa orden till, utaf sinom mun, och jag skref dem med bläck uti bökena.

19. Då sade Förstarna till Baruch: Gå bort, och förbööm dig med Jeremia, så att ingen wet hwar J ären.

20. Men de gingo in till Konungen i förpalatset, och läto bokena blifwa qwara i Elisama cancellerens kammar, och sade för Konungenom all dessa orden.

21. Då sände Konungen Judi åstad, till att hemta bokena. Han tog henne utur Elisama cancellerens kammar, och Judi las henne för Konungenom, och allom Förstomen, som för Konungenom stodo.

22. Men Konungen satt i winterhusena för storstenen, i nionde månadenom.

3. Som nu Judi tre eller fyra blad läst

hade, star han henne sönder med enom striftni, och kastade i elden, som i storstenen om war, tilldes boken platt uppbrändes eldenom.

24. Och ingen förstärkte sig eller sönderet sin kläder, hwarfen Konungen, eller hans tjenare, hwilke dock all dessa orden hört hade; 1 Mos. 37: 29, 30.

25. Andock Elnathan, Delaja och Gemaria bådö Konungen, att han dock icke wille uppbränna bokena; men han hörde dem intet.

26. Dertill höö ändå Konungen Jerahmeel, Hammelechs sone, och Seraja, Afriels sone, och Selemia, Abdeels sone, att de skall gripa Baruch skrifwaren, och Jeremia Profheten; men HETRen hade förbömt dem;

27. Då stebde HETrans ord till Jeremia, seban Konungen hade uppbränt bokena, och de ord, som Baruch utaf Jeremia mun skrifwit hade, och sade:

28. Tag dig åter en annor bok, och skrif all de förra orden deruti, som i den första bokene stodo, den Sojakim, Juda Konung uppbränt hafwer;

29. Och säg till Sojakim, Juda Konung: Detta säger HETRen: Du hafwer uppbränt bokena, och sagt: Hwi hafwer du deruti skrifwit, att Konungen af Babel komma skall och förderfwa detta landet, och görat så, att hwarfen folk eller få mer derinne blifwa skall?

30. Dersöre säger HETRen om Sojakim, Juda Konung: Det skall ingen af hans äd sitta på Davids stol, och hans kropp skall utkastad warba, och ligga i hetta om dager, och i frost om natten. Jer. 22: 19.

31. Och jag skall hemfösta honom, och hans säd, och hans tjenare, för deras misgjernings skull, och jag skall läta komma öfwer dem, och öfwer Jerusalems inbyggare, och öfwer dem i Juda, alla den olycko, som jag till dem talat hafwer, och de dock intet bört wille.

32. Så tog Jeremia en annan bok, och fild henne Baruch, Neria sone, skrifwarenem; och han skref deruti, af Jeremia mun, all de ord som i bokene stodo, som Sojakim, Juda Konung, hade i eld uppbränna låtit; och till de samma wordo ännu mycket flere ord tillagd, än de förra wordo.

37. Capitlet.

Jeremia frågas, swarar, fängslas.

Och Zedekia, Josia son, wardt Konung uti Chonia stad, Sojakims sons; ty Nebu-

cabNezar, Konungen i Babel, gjorde honom till Konung i Juda land. 2 Kon. 24: 17.

2. Men han, och hans tjenare, och folket i landena, lybde intet HERRans ord, som han genom Propheten Jeremia talade.

3. Eftwäl sände Konung Zedekia Jehuchal, Selemja son, och Zephania, Maaseja son, Presten, till Propheten Jeremia, och lät säga honom: Bed HERRan vår Gud för oss.

4. Ty Jeremia gif nu ut och in ibland folket, och ingen lade honom nu i fängelse.

5. Så war Pharaos här dragen utur Egypten; och de Chalbeer, som för Jerusalem lågo, då de sådant rykte hörde, woro ifrå Jerusalem afdragne.

6. Och HERRans ord stedde till Propheten Jeremia, och sade:

7. Detta säger HERRen, Israels Gud: Så säger till Juda Konung, den eder till mig såndt hafwer, till att fråga mig: Ei, Pharaos här, som eder till hjelp utdragen är, skall åter draga hem igen uti Egypten.

8. Och de Chalbeer stola komma igen, och strida emot denna staden, och vinna honom, och uppbränna honom i eld.

9. Dersöre säger HERRen alltså: Bedrager icke edra själar, så att I tänken: De Chalbeer draga wäl sin väg; de stola intet draga sin väg.

10. Och om I än slogen hela de Chalbeers här, som emot eder strida, och någre af dem qware bleswe säre, så skulle de ändå resa sig upp, hwat och en i sitt tjäll, och uppbränna denna staden med eld.

11. Som nu de Chalbeers här ifrå Jerusalem afdragen war, för Pharaos här's skull,

12. Gid Jeremia utu Jerusalem, och wille gå uti BenJamins land, till att bestyra der om några ägor ibland folket.

13. Och då han kom uti BenJamins port, så war der en skidab för en portwaktare, benämnd Itrija, Selemja son, Hanania sons; den samme tog fatt uppå Propheten Jeremia, och sade: Du wilst falla till de Chalbeer. Jer. 20: 2.

14. Jeremia sade: Det är icke sant; jag wilst intet falla till de Chalbeer. Men Itrija wille intet höra honom, utan grep Jeremia, och hade honom bort till Förstarna.

15. Och Förstarna wordo wrede uppå Jeremia, och låto slå honom, och kastade honom i fängelse, uti Jonathans, skrifwarens, hus; den samma satte de till stockmästare. Jer. 32: 3. 36: 5.

16. Alltså gif Jeremia in uti kullona och fängelsset, och låg der i långan tid.

17. Och Konung Zedekia sände bort, och lät hemta honom, och frågade honom hemliga i sitt hus, och sade: Är od något ord på färbe af HERRanom? Jeremia sade: Ja, ty du skall Konungen om i Babel i händet gifwen warda.

18. Och Jeremia sade till Konungen Zedekia: Hvad hafwer jag brutit emot dig, dina tjenare och detta folk, att de hafwa kastat mig i fängelse?

19. Svar äro nu edre Propheter, som eder spådde, och sade: Konungen i Babel warder intet kommandes öfwer eder, eller öfwer detta landet?

20. Och nu, min Herre Konung, hör mig, och lät mina bön något gälla för dig, och lät mig icke återvändas uti Jonathans, skrifwarens, hus, att jag der bdr.

21. Då befallde Konung Zedekia, att man skulle bewara Jeremia uti gårdenom för fångahuset, och lät gifwa honom om dagen ett bröd af balarebodene, tilldess allt brödet i stadenom åtgånget war. Alltså bles då Jeremia uti gårdenom för fångahuset.

1 Kon. 22: 27.

38. Capitlet.

Jeremia kastas i en grov.

Men Sephatja, Matthans son, och Gedalia, Bashurs son, och Juchal, Selemja son, och Bashur, Malchia son, hörde de orden, som Jeremia till allt folket talade, och sade:

2. Detta säger HERRen: Den som blifwer i denna stadenom, han måste dö för swärd, hunger och pestilentie; men den som utgår till de Chalbeer, han skall blifwa lefwand, och gå af med sitt lif, såsom med ett byte.

Jer. 21: 9.

3. Ty så säger HERRen: Denne staden skall gifwen warda Konungens här af Babel, och de stola vinna honom.

4. Då sade Förstarna till Konungen: Låt dock dräpa denna mannen; ty med det sättet afwänder han det krigsfolk, som ännu qwart är i denna stadenom; sammalunda od allt folket, efter han sådana ord till dem säger; ty den mannen söker icke efter det som folkets bästa är, utan det värsta.

5. Konungen Zedekia sade: Ei, han är i edra händer; ty Konungen förmår inter emot eder.

6. Då togo de Jeremia, och kastade honom

uti Malschia kulo, Sammelechs sons, den på gården för fångahuset war; och släppte honom med tåg neder i kulona, der intet watten, utan träd, uti war; och Jeremia sant neder i träden.

7. Då nu EbedMelech, den Ethiopen, en kamrerare i Konungshusena, hörde att de hade lastat Jeremia uti kulona, och Konungen satt uti BenSamins port,

8. Så gick EbedMelech utu Konungshusena, och talade med Konungen, och sade :

Jer. 39: 16, 17.

9. Min herre Konung, de män handla illa med Propheten Jeremia, att de hafwa lastat honom i kulona, der han må af hunger dö; ty i stadenom är intet bröd mer.

10. Då befallde Konungen EbedMelech den Ethiopen, och sade: Tag tretio män med dig af dessa, och tag Propheten Jeremia upp utu kulone, förr än han dör.

11. Och EbedMelech tog mänuerna med sig, och gick uti Konungshuset under fataburen, och tog der gamla och utslitna paltor, och lät dem neder med ett rep till Jeremia i kulona.

12. Och EbedMelech, den Ethiopen, sade till Jeremia: Låt denna gamla och utslitna paltorna under dina armar omkring repet. Och Jeremia gjorde så.

13. Och de drog Jeremia upp med repena utu kulone, och Jeremia blef så i gårdenom för fångahuset.

14. Och Konung Zebekia sände bort, och lät hemta Propheten Jeremia till sig, till den tredje ingången på HETrans hus; och Konungen sade till Jeremia: Jag vill fråga dig något; läre, fördölsj intet för mig.

15. Jeremia sade till Zebekia: Om jag säger dig något, så dräper du mig dock; och om jag gifter dig råd, så lyder du mig intet.

16. Då swor Konung Zebekia Jeremia hemliga, och sade: Så sant som HETren lefwer, den oss denna själena gjort hafwer, vill jag icke dräpa dig, eller så dig de män i händer, som efter ditt lif stå.

17. Och Jeremia sade till Zebekia: Detta säger HETren Gud Zebaoth, Israels Gud: Om du utgår till Konungens Förstar af Babel, så skall du blifwa lefwandes, och denne staden skall icke uppbränd warba, utan du och ditt hus skolen wid lif blifwa.

18. Men om du icke utgår till Konungens Förstar af Babel, så warber denne staden i de Chaldeers händer gifwen, och de stola

uppbränna honom i eld, och du skall ej hella undkomma deras händer.

19. Konung Zebekia sade till Jeremia: Jag beskutar mig, att jag må warba gifwen de Judar i händer, som till de Chaldeer fallne äro, att de stola bespotta mig.

20. Jeremia sade: Man warder dig intet gifwandes; läre, hör dock HETrans råd, den jag dig säger; så skall dig wäl gå, och du stola lefwandes blifwa.

21. Men om du icke utgår, så är detta det ord, som HETren mig underwist hafwer:

22. Si, alla de qwinnor, som ännu qwaro äro uti Juda Konungs hus, de måste uti till Konungens Förstar af Babel; de samma stola då säga: Ad! dine tröstare hafwa bragit och förfört dig, och fört dig neder i träden, och låta dig nu ligga.

23. Alltså stola då alla dina hustrur och barn utkomma till de Chaldeer, och du själf skall icke kunna undkomma deras händer: utan du skall warba gripen af Konungenom i Babel, och denne staden skall med eld uppbränd warba.

24. Och Zebekia sade till Jeremia: Se till, att ingen får dessa orden weta, så warber du icke dödad.

25. Och om Förstarna så weta, att jag hafwer talat med dig, och de komma till dig, och säga: Säg, hwad hafwer du talat med Konungenom? dölsj det icke för oss, så wilje wi icke dräpa dig; och hwad hafwer Konungen talat med dig?

26. Så sag till dem: Jag hafwer berättat Konungen, att han icke skall låta mig åter komma uti Jonathans hus igen, att jag icke blifwer der dödd.

27. Då kommo alle Förstarna till Jeremia, och frågade honom; och han sade dem, såsom Konungen honom befallt hade. Så äfwergåfwon de honom, efter de intet kunde förfara af honom.

28. Och Jeremia blef uti gårdenom för fångahuset, allt intill den dagen, då Jeremialem wunnet wardt; och der war han, då Jerusalem wardt wunnet. Jer. 39: 14.

39. Capitlet.

Jerusalem intages. Zebekia gripes.

Uti nionde ärena Zebekia, Juda Konungs, i tionde månadenom, som NebucadNazzar, Konungen i Babel, och all hans här, för Jerusalem, och belade honom.

2 Kon. 25: 1. Jer. 52: 4.

2. Och i elffte ärena Zebekia, på nionde

dagen, i sjerde månadenom, föllo de in i staden.

3. Och alle Konungens Förstar af Babel drogo derin, och höllo i medlersta portenom, nämliga NergalSarGzer, SamgarNebo, Sarfeschim, öfwerste kamereraren, NergalSarGzer, hofmästaren, och alle andre Konungens Förstar af Babel.

4. Som nu Zedekia, Juda Konung, samt med sitt frigsfolk dem såg, flydde de om natten utu stadenom wid Konungssrätgården, genom den porten emellan de två murar, och drogo bort åt markene.

5. Men de Chaldeers här jagade efter dem, ochingo fatt på Zedekia, i den markene wid Jericho, och fångade honom, och förde honom till NebucadNezar, Konungen i Babel, till Riblath, hwilket uti de landena Samath ligger. Han sade en dom öfwer honom.

6. Och Konungen i Babel lät bräpa Zedekia barn, för hans ögon, i Riblath, och drap alla Juda Förstar.

7. Men Zedekia lät han stinga ögonen ut, och binda honom med lejdor, att han skulle föra honom till Babel.

8. Och de Chaldeer brände upp både Konungsghuset och borgarehusen, och bröto ned murarna i Jerusalem.

9. Men hwad som ännu af folkerna qwar i stadenom war, och de som eljest till honom fallne woro, dem förde NebuzarAdan, höfwmannen, allasammans fångna till Babel.

10. Men några af det fattiga folket, som intet hade, lät NebuzarAdan, höfwmannen, på den tiden qwara blifwa i Juda land, och sic dem wingårbar och åkrar.

11. Men NebucadNezar, Konungen i Babel, hade befallt NebuzarAdan, höfwmannen, om Jeremia, och sagt:

12. Tag honom, och rama hans bästa, och gör honom intet ondt, utan såsom han det begärar af dig, så gör med honom.

13. Då hände NebuzarAdan höfwmannen, och Nebusassan öfwerste kamereraren, NergalSarGzer hofmästaren, och alle Konungens Förstar i Babel bort;

14. Och låto hemta Jeremia utaf gårdenom för fångahuset, och befallde honom Gedalia, Ahitams sone, Saphans sons, att han skulle hafwa honom uti sitt hus, och att han skulle blifwa när folkerna. Jer. 38: 28.

15. War och Hekrans ord kommet till Jeremia, medan han ännu i gårdenom för fångahuset sången låg, och hade sagt:

16. Gå bort, och säg EbedMelech Etti-

openom: Detta säger Hekren Zebaoth, Israels Gud; si, jag skall låta komma min ord öfwer denna staden, till olycka, och till intet godt, och du skall det se på den tiden.

Jer. 38: 7.

17. Men dig vill jag fria på den tiden, säger Hekren, och skall icke gifwa dig dem i händer, som du fruktar dig före.

18. Ty jag skall hjälpa dig berut, så att du icke skall falla genom swärd, utan skall gå af med ditt lif, såsom med ett byte; derföre att du hafwer satt dina tröst uppå mig, säger Hekren.

Jer. 21: 9.

40. Capitlet.

Jeremia och Gedalia blifwa i landet.

Detta är det ord, som af Hekranom stebde till Jeremia, då NebuzarAdan, höfwmannen, gaf honom lös i Rama; ty han war of bunden med lejdor ibland alla dem som i Jerusalem och Juda sångne woro, att man dem till Babel bortföra skulle.

Jer. 42: 7.

2. Då nu höfwmannen hade låtit hemta Jeremia till sig, sade han till honom: Hekren din Gud hafwer talat denna olyckona öfwer detta rummet;

3. Och Hekren hafwer också låtit kommat, och gjort som han det sagt hafwer; ty I hafwen synbat emot Hekran, och icke lydt hans röst, derföre är eder sådant wederfaret.

4. Nu si, jag hafwer i dag gjort dig lös utu lejdorna, der dina händer med bundna woro; lyfter dig draga med mig till Babel, så kom, jag vill weta ditt bästa; lyfter dig och icke draga med mig till Babel, så lät det blifwa; si, der hafwer du hela landet för dig; hwar dig tycker godt wara och dig behagar, dit gåd.

5. Ty fram längre warder ingen omvändning mer; derföre må du wända om igen till Gedalia, Ahitams son, Saphans sons, den Konungen i Babel öfwer Juda städer satt hafwer, och blifwa när honom ibland folket, eller gå bort, dit dig bäst tådes. Och höfwmannen gaf honom tåring och skänker, och lät honom gå.

6. Alltså kom Jeremia till Gedalia, Ahitams son, i Mizpa, och blef när honom ibland folket, som ännu i landena qwart blifwet war.

7. Då nu de höfwmän, som i markene lågo, samt med deras folk,ingo weta, att Konungen i Babel hade satt Gedalia, Ahitams son, öfwer landet, och både öfwer män

och qvinnor, barn och de ringesta i landena, som till Babel icke förde woro,

8. Kommo de till Gebalia i Mizpa, nämliga: Ismael, Nethanja son, Johanan och Jonathan, Kareahs söner, och Seraja, Chanhumeths son, och Ephai söner af Nethophat, och Jeshania, Mahaschati son, samt med deras män. 2 Kon. 25: 23.

9. Och Gebalia, Ahitams son, Saphans sons, gjorde dem och deras män en ed, och sade: Frukter eder intet att wara de Chaldeer underdånige; blifwer i landena, och warer Konungenom i Babel underdånige, så warber eder wäl gåendes. 2 Kon. 25: 24.

10. Si, jag bor här i Mizpa, på det jag skall tjena de Chaldeer, som till oss komma; derföre församlar in win, och filon, och oljo, och låter det uti ebor fat, och bor uti ebra kläder, som I fått hafwen.

11. Och alle de Zubar, som i Moabs land woro, och Ammons barnas, och i Edóm, och i all land, då de hörde att Konungen i Babel hade låtit somliga qwara blifwa i Zuba, och satt Gebalia, Ahitams son, Saphans sons, öfwer dem,

12. Kommo de alle igen ifrån all rum, dit de hade fördrefne warit, in uti Zuba land, till Gebalia i Mizpa, och församlade in gansta mycket win och filon.

13. Men Johanan, Kareahs son, samt med alla höfwitsmännen, som i markene legat hade, kommo till Gebalia i Mizpa;

14. Och sade till honom: Wetst du och, att Baalis, Ammons barnas Konung, hafwer sändt hit Ismael, Nethanja son, att han skall slå dig ihjäl. Så wille Gebalia, Ahitams son, icke tro dem.

15. Då sade Johanan, Kareahs son, till Gebalia hemliga i Mizpa: Käre, jag wille gå bort, och slå Ismael, Nethanja son, ihjäl, så att ingen skall få wetat; hwi skall han slå dig, att alle de Zubar, som till dig församlade äro, skola förströbbe warda, och de som ännu af Zuba qwäro blifne äro, förgås?

16. Men Gebalia, Ahitams son, sade till Johanan, Kareahs son: Det skall du icke göra; det är intet sakt, som du om Ismael säger.

41. Capitlet.

Gebalia bräpes; dräparen försölles.

Men i sjunde månadenom kom Ismael, Nethanja son, Elisama sons, af Konungeligo släkt, samt med Konungens öfwer-, och tio män med honom, till Gebalia,

Ahitams son, i Mizpa, och der äto de till hoga med hwarannan i Mizpa.

2. Och Ismael, Nethanja son, stod upp, och de tio män som med honom woro, och slock Gebalia, Ahitams son, Saphans sons, ibid. med swärd, derföre att Konungen i Babel honom öfwer hela landet satt hade.

3. Dertill slog Ismael alla de Zubar, som när Gebalia woro i Mizpa, och de Chaldeer som der funnos, och alla frigsmännera.

4. Den andra dagen derefter, sedan Gebalia slagen war, och det ännu inget wist,

5. Kommo åttatio män af Sidem, af Silc, och Samarien, och hade ratat af släktet, och sönderriswit sin kläder, och sargat sig, och bäro spisoffer och råfelse med sig, att de det skulle offra uti Hérans hus.

3 Ros. 19: 27, 28. 5 Ref. 14: 1.

6. Och Ismael, Nethanja son, gick ut ifrån Mizpa emot dem; gick och gret. Som han nu kom till dem, sade han till dem: 3 Åren komma till Gebalia, Ahitams son.

7. Men då de kommo midt in uti staden, drap dem Ismael, Nethanja son, och de män, som med honom woro, wid brunnen.

2 Kon. 25: 25.

8. Men der woro tio män ibland, de sade till Ismael: Käre, slå oss icke ihjäl; wi hafwe ägobelar i åtrenom, af hwete, bjugg, elje och hannog. Alltså höll han upp, och drap dem icke med de andra.

9. Men brunnen, der Ismael de bödas troppar uti kastade, som han slagit hade, samt med Gebalia, är den som Konung Nigöra lät emot Baesa, Israels Konung; benom uppfyllde nu Ismael, Nethanja son, med de slagna. 1 Kon. 15: 22.

10. Och det folk, som qwart war i Mizpa, och Konungens döttrar, förde Ismael, Nethanja son, bort för fångar, samt med allt det folk som igenlådet war i Mizpa, öfwer hwilka Nebuzaradan, höfwitsmannen, Gebalia, Ahitams son, satt hade, och drog bort, och wille öfwer in till Ammons barn.

11. Men då Johanan, Kareahs son, med alla de höfwitsmän som med honom werre, singo weta allt det onda, som Ismael, Nethanja son, bedrifwit hade,

12. Logo de allt folket till sig, och drog bort emot Ismael, Nethanja son, till frids, och kommo till honom wid det stora watten i Gibeon. 2 Sam. 2: 17.

13. Då nu allt folket, som war med Ismael, sågo Johanan, Kareahs son, och alla de höf-

witsmän som när honom woro, worde de glade.

14. Och allt det folk, som Ismael hade bortfört ifrå Mizpa, wände tillbata, och föllo intill Johanan, Kareahs son.

15. Men Ismael, Methanja son, undkom Johanan med åtta män, och drog in till Ammons barn.

16. Och Johanan, Kareahs son, samt med alla höfswitsmännerna, som med honom woro, togo allt det qwarblefna folket (som de egentagit hade ifrån Ismael, Methanja son) af Mizpa till sig, efter det Gebalia, Ahilams son, slagen war, nämliga krigsmän, qwinnor och barn, och kamererare, som de af Gibeon igenhemtat hade;

17. Och drogo bortåt, och kommo till herberge till Chimham wid Bethlehem, och wille draga in uti Egypten,

18. För de Chalbeer; förty de fruktade sig för dem, efter Ismael, Methanja son, hade dräp't Gebalia, Ahilams son, den Konungen i Babel öfwer landet satt hade.

42. Capitlet.

HERRN råder från Egypten.

Då trädde fram alle höfswitsmännerna, Johanan, Kareahs son, Jesanja, Hofaja son, samt med allo folkena, både små och stora;

2. Och sade till Propheten Jeremia: Käre, låt våra bönn något gälla för dig, och bed för oss HERAN din Gud, om alla dessa igenlefna; ty, dess wär! wi äre så igenblefne af mångom, såsom du själfwer oss ser med din ögon;

3. Att HERN din Gud wille lungöra oss, hwart wi draga, och hwad wi göra stole.

4. Och Propheten Jeremia sade till dem: Nu wäl, jag will höra eder; och si, jag will bedja HERAN edar Gud, såsom I sagt hafwen; och allt det HERN eder swarar, det will jag lungöra eder, och will intet dölja unban för eder.

5. Och de sade till Jeremia: HERN ware ett wißt och sant vittne emellan oss, om wi icke göre allt det HERN din Gud genom pig oss befallandes warber;

2 Mos. 19: 8.

6. Ware sig godt eller ondt, så wilje wi lyda HERANS vår Guds röst, den wi sände dig till; på det oss må wäl gå, då wi HERANS vår Guds röst lyde.

7. Efter tio dagar stebde HERANS ord till Jeremia.

8. Då kallade han Johanan, Kareahs son, och alla höfswitsmännerna, som när honom woro, och allt folket, både små och stora;

9. Och sade till dem: Detta säger HERN, Israels Gud, till hwilken I mig sändt hafwen, att jag skulle bära edor bönn fram för honom:

10. Om I blifwen i desse lande, så will jag upphygga och icke omhullstä eder; jag skall plantera och icke uppryda eder; ty det onda, som jag eder gjort hafwer, det ångrar mig allarebo. Jer. 24: 6. 31: 4. 33: 7.

11. I stolen wäl säte wara för Konungenom i Babel, den I rådens före, säger HERN; I stolen intet frukta honom; ty jag will wara när eder, att jag skall hjälpa och frälse eder ifrån hans hand.

12. Jag skall bewisa eder barmhertighet, och förbarma mig öfwer eder, och föra eder uti edart land igen. 1 Mos. 43: 14.

13. Men om I sägen: Wi wilje icke blifwa i desse landena; på det I ju icke stolen lyda HERANS edars Guds röst;

14. Utan sägen: Nej, wi wilje draga in uti Egypti land, på det wi intet örlig se måge, eller höra basuners ljud, och ingen hunger för bröds brists skall lida, der wilje wi blifwa;

15. Nu, så hörer HERANS ord, I qwarblefne af Juba; detta säger HERN Zebaoth, Israels Gud: Om I ställen edor aufigte till att draga in uti Egypten, så att I wiljen der blifwa;

16. Så skall swärdet, der I frukten eder före, drabba på eder uti Egypti land; och hungren, den I rådens före, skall allestädes följa eder uti Egypten, och stolen der dö.

17. Ty ware sig ho de lunnar, som sitt anfigte dit ställa, att de wilja draga in uti Egypten, der till att blifwa, de skola dö genom swärd, hunger och pestilentie; och ingen skall qwar blifwa, eller undslippa det onda, som jag skall öfwer dem komma låta.

18. Ty så säger HERN Zebaoth, Israels Gud: Lita som min wrebe och grymhet är gången öfwer Jerusalems inbyggare, så skall hon och gå öfwer eder, om I draga in uti Egypten; på det I stolen warba till bannor, till unber, till swärande, och till stam, och aldrig mer få se detta rummet.

Jer. 7: 20. 18: 16. 25: 9. 44: 8. 12.

19. HERANS ord gäller eder till, I qwarblefne af Juba, att I icke dragen in uti Egypten; dersöre weter, att jag i dag betyggar eder;

20. Eljest sen I edra själar illa före; ty I sänden mig till HERRan edar Gud, och saden: Ved HERRan vår Gud för oss; och allt det HERRen vår Gud sägandes warber, det tungör oss, så wilje wi göra derefter.

21. Det hafwer jag nu i dag låtit eder få weta; men I hafwen intet welat höra HERRans edars Guds röst, eller allt det han mig till eder befallt hafwer.

22. Så stolen I nu weta, att I genom swärd, hunger och pestilentie, då måsten, uti det rum, dit I aften att braga, att I der bo stolen.

43. Capitlet.

Rådet skrattas. Egypten slagen.

Då Jeremia all HERRans deras Guds ord till allt folket uttalat hade, såsom HERRen deras Gud honom all dessa ord till dem befallt hade, Jer. 42: 9.

2. Sade Asaria, Josaja son, och Johanan, Kareahs son, och alle öfwerdåbige män till Jeremia: Du ljuger; HERRen vår Gud hafwer intet sändt dig till oss, eller sagt: I stolen icke draga in uti Egypten, till att bo der;

3. Men Baruch, Neria son, eggjar big emot oss, på det wi stolorn de Chaldeer öfwergifne warba, att de stola döda oss, och bortföra oss till Babel.

4. Alltså wille Johanan, Kareahs son, och alle höfswitsmännerna, samt med allo folkena, intet lyda HERRans röst, att de måtte blifwit i Juda lande;

5. Utan Johanan, Kareahs son, och alle höfswitsmännerna togo till sig alla qwarlesda af Juda, de som ifrån all folk dit flydde och igenkomne woro, till att bo i Juda lande;

6. Nämliga män, qwinnor och barn; der-till Konungens döttrar, och alla själar som NebuzarAdan, höfswitsmannen när Gebalia, Ahilams sone, Saphans sons, låtit hade, och Profpheten Jeremia, och Baruch, Neria son; Jer. 41: 10.

7. Och drogo in uti Egypti land; ty de wille intet höra HERRans röst; och kommo till Thabpanhes.

8. Och HERRans ord stebde till Jeremia i Thabpanhes, och sade:

9. Tag stora stenar, och graf dem neder uti enom tegelugn, som är mid porten åt Pharaos hus i Thabpanhes, så att de män af Juda se deruppå;

10. Och säg till dem: Så säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Si jag skall sända

bort, och låta hemta min tjenare Nebucad-Nezar, Konungen i Babel, och skall sitta hans stol öfwanuppå dessa stenarna, som jag här nedgräfwit hafwer, och han skall slå sin tjäll deröfver. Jer. 23: 9.

11. Och han skall komma, och slå Egypti land, och dräpa hwem det uppå rålar; sit fångar bortföra hwem det uppå rålar; med swärd slå hwem det uppå rålar.

Jer. 15: 2. Zach. 11: 9.

12. Och jag skall tända eld uppå de afgubars hus uti Egypten, att han dem upbränner och bortförer; och han skall utslå sig Egypti land, lika som en herde utslår sig sin mantel, och braga sin wäg därat med frid.

13. Och han skall sönderslå de besätteskar i BethSemes, i Egypti land, och upprömma de afgubaryrkor uti Egypten med eld.

44. Capitlet.

Juda wanart. Egypti frids.

Detta är det ord, som till Jeremia stebde, till alla Zubar som uti Egypti land bodde; nämliga i Migdol, i Thabpanhes, i Noph, och de som i det landet Pathros bodde, och sade:

2. Detta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: I hafwen sett allt det onda, som jag hafwer komma låtit öfwer Jerusalem, och öfwer alla Juda städer, och si, i denna dag äro de öde, och der bor ingen uti;

3. Och det för deras ondskos skull, som de bedrefwo, på det de skulle förtörna mig, och gingo bort, och rökte, och tjente androm gubom, hwilka hwarken de, eller I, eller edre städer, länden.

4. Och jag sände tidigt till eder alla mina tjenare Profpheterna, och låt säga eder: Öfver bod icke sådana styggelse, de jag hatar.

5. Men de lybde intet, och böjde ej heller sin brön ifrån sine ondsko, att de måtte emwändt sig, och androm gubom icke rökt.

Jer. 35: 14, 15.

6. Derföre upptändes och min wrebe och grymhet, och brann öfwer Juda städer, och öfwer gatorna i Jerusalem, så att de äro förstörde och öde wordne, såsom det i denna dag finnes.

7. Nu, så säger HERRen Gud Zebaoth, Israels Gud: Hwi gören I dock detta stora onda emot edert eget lif? på det ibland edre skall utrotad warba både man och qwinna, både barn och spenabarn af Juda, och innt af eder qwart blifwa;

8. Att I så förtörnen mig genom edra händers werf, och rölen androm gudom uti Egypti land, dit I dragne ären, till att bo der; på det I skolen utrotade warba, och komma till bannor och försmädelse ibland alla Hedningar på jordene.

9. Hafwen I förgätt edra fäders olycko, Juda Konungars olycko, deras hustrurs olycko, bertill edra egna olycko, och edra hustrurs olycko, som eder weberfaren är uti Juda land, och på gatomen i Jerusalem?

10. Litwål äro de ännu intill denna dag intet ödmjukade, och rådas heller intet; och wandra icke uti min lag och rätter, som jag eder och edra fäder förefatt hafwer.

11. Derföre säger HERren Zebaoth, Israels Gud, alltså: Si, jag skall sätta mitt ansigte emot eder till en olycko, och hela Juda skall utrotad warba.

3 Ros. 17: 10. Am. 9: 4.

12. Och jag skall taga de öfwerblefna af Juda, som sitt ansigte ställt hafwa till att draga in uti Egypti land, och bo der; en ände skall warba med dem allom uti Egypti land; genom swärd skola de falla, och genom hunger skola de förgås, både små och store; de skola dö genom swärd och hunger, och skola warba till ett swärjanbe, wibunder, bannor och försmädelse. Jer. 42: 18.

13. Jag skall också hemsöka Egypti lands inbyggare med swärd, hunger och pestilentie, lika som jag i Jerusalem gjort hafwer;

14. Så att ingen af Juda återlefwor skall undkomma eller igenblifwa, hwilka dock förbenstull hit i Egypti land dragne äro, till att bo här, att de åter måtte komma uti Juda land igen, dit de gerna igenkomma wille, och bo der; men de skola intet komma dit igen, undantagnom dem allena, som hädan fly.

15. Då swarabe alle män, som wäl wiste att deras hustrur röfte androm gudom, och alla qwinnor, som der i en stor hop stodo, samt med allo folkena, som uti Egypti land och i Bathros bodde, och sade till Jeremia:

16. Efter det ord, som du oss säger i HERrans Namn, wilje wi intet höra dig;

Es. 42: 20. 53: 1.

17. Utan wi wilje göra efter allt det ord, som utaf wädom mun går, och wilje röla himmelens Drottning, och offra henne bridoffer, såsom wi och wåre fäder, wåre Konungar och Förstar, gjort hafwa i Juda läder, och uppå gatomen i Jerusalem; då hade wi och brödd nog, och oss gif wäl, och sågom ingen olycko.

18. Men sedan wi återwände att röla himmelens Drottning, och offra henne bridoffer, hafwe wi alla webermödo libit, och äre genom swärd och hunger förgångne.

19. Och om wi än röfe himmelens Drottning, och bridoffer offra, det göre wi ju icke utan wåra mäns wilja, att wi bala henne kator, och bridoffer offra till hennes tjenst? 4 Ros. 30: 7. Jer. 7: 18.

20. Då sade Jeremia till allt folket, både män, qwinnor och allt folket, som honom så swarat hade:

21. Ja, jag menar och, att HERren hafwer tänkt uppå det rölande, som I uti Juda läder och på Jerusalems gator bedrifwit hafwen, samt med edra fäder, Konungar, Förstar, och allt folket i landena, och hafwer lagt det uppå hjertat;

22. Så att HERren icke mer lida kunde edart onda wäsende och styggelse, som I gjorden; derföre och edart land är wordet till öde, wibunder, och till bannor, så att der ingen inne bor, såsom det i denna dag tillgår.

23. Derföre att I rökten, och emot HERran syndaden, och icke lybben HERrans röst, och wandraden i hans lag, rätter och vittnesböcker; förbenstull är eder och sådana olycka weberfaren, såsom det i denna dag bestignes.

24. Och Jeremia sade till allt folket, och till alla qwinnorna: Hörer HERrans ord, alle I af Juda, som uti Egypti land ären.

25. Detta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: I och edra qwinnor hafwa med edrom mun talat, och med edra händer fullkomnat det I saden: Wi wilje hålla wår löfte, som wi himmelens Drottning lofwat hafwe, att wi henne röle, och bridoffer offra; nu wäl, I hafwen hållit edart löfte, och fullföljt det med gerningarna.

26. Så hörer nu HERrans ord, I alle af Juda, I som bon uti Egypti land; si, jag swär wid mitt stora Namn, säger HERren, att mitt Namn icke mer skall, genom någots mans mun af Juda, uti hela Egypti land nämndt warba, den der säger: Så wist som HERren HERren lefwor.

27. Si, jag will waka öfwer dem till ondt, och intet godt, så att ho som af Juda uti Egypti land är, han skall genom swärd och hunger förgås, tillbes att det hafwer en ända med dem. Jer. 31: 28.

28. Men de som swärdet undkomma, de skola likwäl komma utur Egypti land in uti

Juda land igen, med en liten hop; och alltså stola då alle de öfverblefne af Juda, som in uti Egypti land dragne woro, till att bo der, förnimma, hwilfens ord sant wordet är, mitt eller deras. 1 Mos. 34: 31. Ef. 41: 14.

29. Och detta skall wara till ett tecken, säger HERRen, att jag eder i desto rummena hemföla vill, på det I stolon weta, att min ord stola sann warða öfwer eder till olycko.

30. Så säger HERRen: Si, jag skall öfwergiftwa Pharao Fophra, Konungen i Egypten, uti hans fiendans händer, och deras som efter hans lif stå, såsom jag Zedelia, Juda Konung, öfwergiftwit hafwer uti NebucabNezars, Konungens i Babel, hans fiendas, hand, och den efter hans lif stod. 2 Egr. 36: 13, 20.

45. Capitlet.

Jeremia tröstar Baruch.

Detta är det ord, som Profpheten Jeremia talade till Baruch, Neria son, då han dessa orden stref i ene bok, utaf Jeremia mun, uti sjerde årena Jojakims, Josia sons, Juda Konungs, och sade: Jer. 36: 2, 4, 32.

2. Detta säger HERRen, Israels Gud, om dig, Baruch:

3. Du sade: We mig, huru hafwer HERRen fogat mig jämmen till uppå min wärk; jag judar mig tröttan, och finner ingen ro.

4. Säg honom alltså: Så säger HERRen: Si, det jag uppbyggt hafwer, det bruter jag neder, och det jag planterat hafwer, det uppryder jag, samt med allt detta mitt eget land.

5. Och du begärar dig stor ting? Begära det intet; ty si, jag vill låta olycko komma öfwer allt kött, säger HERRen; men dina själ vill jag gifwa dig till ett byte, ehwardt du drager. Jer. 21: 9. 38: 2. 39: 18.

46. Capitlet.

Egypten förlöb. Juda förlöb.

Detta är HERrans ord, som till Profpheten Jeremia stödde emot alla Hedningar.

2. Emot Egypten. Emot Pharao Necho här, Konungens i Egypten, hwilken låg wid den älfwen Phrath i Charchemis, den NebucabNezar, Konungen i Babel, slog, uti sjerde årena Jojakims, Josia sons, Juda Konungs. Ef. 19: 1. Jer. 29: 2. 30: 4.

3. Neder till sköld och spjut, och drager ut till slags.

4. Spänner hästar före, och låter resenärer stiga till häst; sätter hjelmarna uppå, och hwäfer spjut, och drager pansare uppå.

5. Men huru kommer det till, jag ser att de äro förtwiflade, och gifwa flykt, och derat hjeltar slagne äro? De si, så att de intet se sig om; förstädelse är på alla städer, säger HERRen.

6. Den raske kan icke undfly, eller den stark undkomma; norrut wid den älfwen Phrath äro de fallne och nederlagde.

7. Svar är nu den som hit upptrag såsom en ström, och hans böljor upplyfte sig såsom i älfwene?

8. Egypten drog upp såsom en ström, och hans böljor upplyfte sig såsom i älfwene, och sade: Jag vill draga upp, och öfwerträda landet, och förderfwa staden, samt med dem som bo derinne.

9. Nu väl, sitter upp på hästarna; rus! åstad med wagnarna; låter de hjeltar utbraga; de Ethioper och utaf Libyen, som stred föra, och de flyttar af Rydien.

10. Ty detta är HERrans HERrans Zebaoths dag, en hämnadadag, att han skall hämnas öfwer sina fiendar; swärdet skall fräta, och af deras blod fullt och brudet warða; ty de måste warða HERrans HERrans Zebaoth ett slagtoffer, i nordlanden wid den älfwena Phrath.

Ef. 34: 5. f. s.

11. Gåf upp till, Gilead, och hemta saloc. du jungfru dotter utur Egypten; men det är såfångt, att du mynden lätedom brular, du wardest dock intet helbregda.

Jer. 8: 22. 51: 1.

12. Din stam är ibland Hedningarnas kunnig worden; af ditt jämrande är landet fullt; ty den ene hjetten faller öfwer den andra, och ligga både tillsammans omfull.

13. Detta är HERrans ord, som han talade till Profpheten Jeremia, då NebucabNezar, Konungen i Babel, åstad drog, till att slå Egypti land:

14. Hörtunnar det uti Egypten, och säger till uti Migdal; låter hörat i Noph och Chahpanhes, och säger: Ståll dig till wärn: ty swärdet skall uppfäta allt det omkring dig är.

15. Suru går det till, att dine wäldige falla till marlena, och tunna icke blifwa ständande? HERRen hafwer så snart dem omfull.

16. Han gör det, att många af dem falla, att den ene med den andra omfull ligger. Så sade de: Upp, låter oss draga till wärn folk uti vårt säbernesland igen, för tyrannens swärd.

17. Det samma rope man efter dem: Pharao, Konungen i Egypten, ligger; han hafwer öfvergiftwit sin tjäll.

18. Så sant som jag lefwer, säger den Konungen, som HERRen Zebaoth heter: Han skall komma farandes så hög som det berget Thabor ibland bergen är, och lika som Carmel wid hafwet är. 1 Kon. 18: 19.

19. Skida dig till att färdas, du inbyggelska, dotter Egypten; ty Koph skall wara öde, och uppbrändt, så att ingen skall bo deruti.

20. Egypten är en ganfka skön kalf; men slagaren kommer nordanefter.

21. Och de bagatlar, som bo derinne, äro och såsom gödde kalfwar; men de måste dock likväl wänba om, warba alle tillsammans flyktige, och skola intet kunna bestå; ty deras olyckos dag skall öfwer dem komma, nämligen deras hemföknings tid.

22. De komma så att en gny går af harnestet, och komma med härkraft, och föra öfver öfwer dem såsom wedhuggare.

23. De samme skola så hugga uti deras skog, säger HERRen, att det skall intet kunna räknas; ty de äro flere än gräshoppor, de ingen räkna kan.

24. Dottren Egypten står med flam; ty hon är thy nordländsko folkens i händer giftwen.

25. HERRen Zebaoth, Israels Gud, säger: Si, jag will hemföla det ämbetes folk i No, och Pharao och Egypten, samt med sina gudar och Konungar; ja, Pharao, med alla de som förlåta sig uppå honom;

Raf. 3: 8.

26. Så att jag skall gifwa dem i deras händer, som efter deras lif stå, och uti NebucadNegas, Konungens i Babel, och hans tjenareshänder; och sedan skall du besittin warba, lika som i förtiden, säger HERRen.

27. Min du, min tjeneare Jacob, frukta dig intet, och du Israel, förtwisfa intet; ty si, jag skall hjälpa dig fjerranefter, och dina säd utu sine fångelses lande, så att Jacob skall igentomma, och wara i frib, och hafwa nog, och ingen skall försträcka honom.

Ef. 41: 13, 14. 43: 6. 44: 1, 2. Jer. 30: 10.

28. Dersöre frukta dig intet, du Jacob, min tjeneare, säger HERRen; ty jag är när dig. Red allom Hedningom, dit jag dig fördrifwit hafwer, skall jag en ända göra; men på dig will jag icke göra en ända, utan skall näpfa dig med måttelighet, på det jag icke skall låta dig blifwa ostraffad. Jer. 30: 11.

47. Capitlet.

Philistea. Tyrus. Sidon.

Detta är HERRans ord, som skedde till Propheten Jeremia, emot de Philisteer, förre än Pharao slog Gaza.

Ef. 25: 15. Am. 1: 6.

2. Så säger HERRen: Si, watten skola upptomma nordanefter, hwilka en skob göra skola, så att både och landet och hwad deruppå är, och fäderna, med dem som deruti bo, skola sin wäg drifwa; och menniskorna skola ropa, och alle landsens inbyggare jämra sig;

Ef. 8: 7. 28: 2.

3. För den gny skull af deras starka hästar, som der löpa, och för det buller af deras wagnar, och deras hjuls flamrande, så att fäderna icke skola se sig om efter barnen, så förtwisfades skola de wara;

4. För den bagen, som kommer till att förstöra alla Philisteer, och utrota Tyrus och Sidon, samt med andra deras hjelpare; ty HERRen skall förstöra de Philisteer, och de bar Caphtor.

Ef. 23: 1. Jer. 25: 22.

Ef. 26: 2. 5 Mos. 2: 23. Am. 9: 7.

5. Gaza skall skallot warba, och Askelon, samt med de igenlefa, uti deras balar förderfwas; huru länge will du örliga?

6. O! du HERRans swärh, när will du dock hålla upp? Far dock uti dina slido, och hwila dig, och war stilla.

7. Men huru kan du uppehålla, medan HERRen hafwer giftwit dig befallning emot Askelon, och ställt dig emot hamnarna wid hafwet?

48. Capitlet.

Moabs fond, straff.

Emot Moab. Så säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: We dem stadenom Mebo; ty han är förstörd, och ligger ömteliga; Kiriat-haim är wunnen, fästet står ömteliga, och är nederrifwet.

Ef. 16: 2. Ef. 25: 9.

2. Moabs tröst är ute, den han af Hesbon hade; ty man hafwer något ondt i tanknom emot honom, nämliga: Kommer, wi wilje utrota honom, att han intet folk mer wara skall; och du, Madmen, måste och förderfwas warba, swärdet skall efter dig komma.

Ef. 15: 1. Am. 2: 1.

3. Man hörer ett rop i Doronaim, om förderfvelse och stor jämmer.

4. Moab är nederslagen; man hörer hans unga barn ropa;

5. Ty de gå gråtande den vägen upp åt Rubit, och fienderna höra ett jammertrop på den vägen neder ifrå Horonaim;

6. Nämliga: Skynder eder bort, och undfätter edart lif; men du skall vara såsom ljung i öfnene.

Jer. 17: 6.

7. Dersföre, att du förläst dig uppå dina byggning, och uppå dina häfwo, skall du och wunnen warda. Och Chemos måste ut, och draga sin wäg fången, samt med sina Prestes och Förfstar.

Jer. 49: 16.

8. Ty förderfwaren skall komma öfwer alla städerna, att ide en stad undslippa skall; der stola både dalarna förderfwas, och slättmarken förstörd warda; ty HETren hafwer det sagt.

9. Räre, låter Moab blomstras; han skall utblomsfrat hafwa, och hans städer stola öde ligga, att der ingen uti bo skall.

10. Förbannad ware den som HETrens werk gör försummelige; förbannad ware den som sitt swärd upphåller, att det intet blod utgjuter.

11. Moab hafwer af sinom ungdom warit säfer, och hafwer på sine drågg stilla legat, och hafwer ide någon tid warit utgjuten af det ena fatet uti det andra, och ide någon tid bortfarit uti fångelse; dersföre är honom hans smat qwarblifwen, och hans lutt hafwer intet förmanblat sig.

12. Dersföre, si, säger HETren, den tiden kommer, att jag skall sända honom uttappare, som honom uttappa stola, och göra hans fat tom, och sönderslå hans låglar.

13. Och Moab skall öfwer Chemos till skam warda, lila som Israels hus öfwer Bethel till skam wordet är, der de dock förlåto sig uppå.

1 Kon. 12: 29.

14. Suru djersfwens I säga: Wi äre hjetar och de rätte krigsmän;

15. Andock Moab måste förstörd warda, och hans städer bestegne, och hans bästa män måste nedgå till att dräpas? säger Konungen, som heter HETren Zebaoth.

16. Ty Moabs ofärd warder snart kommandes, och hans olycka skall wäl hafva sig.

17. Räre, hafwer dock medlidande med honom, I som omkring honom bon, och hans namn lännen, och sägen: Suru är det starka riset och den bärilige stakwen så sönderbruten?

18. Stig neder af härlighetene, du dotter som i Dibon bor, och sätt dig på det torra; ty Moabe förderfware skall komma upp till dig, och sönderbruta ditt fäste.

Jer. 47: 1.

19. Gad in på vägen, och se till, du in-

byggerska i Aroer; fråga dem som flydde och undslupne äro; och säg: Suru går det?

20. Ad! Moab är förstörd och förderfwar: jämrer eder, och ropet, förkanner det i Arnon, att Moab förderfwar är.

21. Straffet är gånget öfwer slättmarken, nämliga öfwer Holon, Jahza, Rephaath,

22. Dibon, Nebo, Beth Diblathaim,

23. Kiriatshaim, Beth Samul, Beth Meen,

24. Kirioth, Bozra, och öfwer alla de höber i Moabs land, ehwad de ligga fjertan eller när.

25. Moabs horn är afbugget, och hans arm är sönderbruten, säger HETren.

26. Gör honom drucknan, ty han hafwer upphäfwit sig emot HETren, att han må spy sig, och wrida händerna, på det han od må till spott warda.

Jer. 63: 6. Jer. 25: 27.

27. Ty Israel hafwer warit ditt gabberi, lila som han hade warit funnen i sländ tjuwar; och efter du sådant emot honom talat hafwer, måste du od bortfåras.

28. O! I Moabs inbyggare, öfwer gifwer städerna, och bor uti bergklippomen, och görer lilasom dufworna, som bo högt upp i hålen.

29. Man hafwer ju alltid sagt om den stolta Moab, att han fast stolt är, högfärdig, högmödig, trotsig och storfinnad.

Jer. 16: 6.

30. Men HETren säger: Jag känner wäl hans wrede, att han ide så mycket förmår, och tager sig före att göra mer än i hans magt är.

31. Dersföre måste jag jämla mig öfwer Moab, och ropa öfwer hela Moab, och seja öfwer det folk i Kirheres.

32. Jag måste gråta öfwer dig, Jafer, du wingård i Sibma; ty dina wingwiftar äre farne öfwer hafwet, och komne intill Jaferet haf; förderfwaren är fallen in uti dina fät och winhemtning.

Jer. 16: 9.

33. Fröjd och glädje är borto af marken, och af Moabs land, och man skall intet win mer pressa der, wintramparen skall intet mer sjunga sina wiso,

Jer. 16: 11.

34. För det ropets skull i Hesbon, allt in till Eleale, hwilket man hörer intill Jahza, ifrå Boar den treggaars lona, intill Dore-naim; ty Minrim watten stola och utter-las.

Jer. 15: 4. 5. 7.

35. Och jag skall, säger HETren, i Moab bermed en ända göra, att de ide mer stola offra på höjderna, och röla sinom gudom.

36. Dersföre ryter mitt hjerta öfwer Moab,

lifa som en trummete, och öfwer det folk i Kircheres ryter mitt hjerta, såsom en trummete; ty de hafwa fast förtagit sig, derföre måste de förgås.

37. All hufwud stola warba fullot, och allt slägg afratadt; alla händer stola refna warba, och hwar man skall draga säder uppå.

¶ 31: 17. Jer. 47: 6. Ps. 7: 16. 18.

38. På all tal och gator allestäds i Moab skall man gråta; ty jag hafwer sönderlagit Moab, lifasom ett onyttigt fat, säger HERren.

39. O! huru är han förberwad, huru jämrar han sig, huru stamliga hänger han hufwudet; och Moab är worden till spott och till en försträffelse allom dem som beremkring bo.

40. Ty så säger HERren: Si, han flyger bortåt, såsom en örn, och utträder sina wingar öfwer Moab.

41. Kirjath är vunnen, och de fasta städer äro intagne, och de hjeltars hjerta i Moab skall på den tiden wara lifa som ene quinnas hjerta i barnsnöb; Jer. 49: 22.

42. Ty Moab måste förderwad warba, så att han intet folk mer wara skall, derföre att han hafwer förhäfwit sig emot HERren.

43. Fruktan, kula och snara kommer öfwer dig, du inbyggare i Moab, säger HERren.

44. Den som fruktan unblommer, han skall falla uti kulan, och den uti kulan kommer, han skall warba fången i snarone; då skall jag låta komma öfwer Moab hans hemförlings år, säger HERren.

¶ 24: 17, 18. Am. 5: 19.

45. De som undlöpa uti slagningene, stola söka tillflykt i Hesbon; men en eld skall gå utaf Hesbon, och en låge utaf Sihon, hwilken de rum i Moab och det stridsamma folket förtära skall.

46. Be dig, Moab, förloradt är Chemos folk; ty man hafwer tagit dina söner och döttrar, och fört dem bort fångna.

47. Men uti tillkommande tid skall jag omwända Moabs fängelse, säger HERren. Det ware nu sagdt om straffet öfwer Moab.

49. Capitlet.

Ammon. Edom. Syrer. Araber. Perser.

Emot Ammons barn säger HERren alltså: Hafwer nu Israel inga barn, eller hafwer han inga arfwingar? Hwi besitter då Malcham Gads land, och hans folk bor i hans städer; Ps. 21: 28. 25: 2. Am. 1: 13.

2. Derföre, si, den tiden kommer, säger

HERren, att jag skall låta höra ett krasstri öfwer Rahbath, Ammons barnas, att de skall öde ligga uti en hop, och dess döttrar med eld upphända warba; men Israel skall besitta dem, af hwilkom de hafwa besuttnen warit, säger HERren.

3. Jämra dig, o Hesbon, ty Aj är förstörd; roper, I Rabba döttrar, och drager säder uppå, gråter och löper omkring på murarna; ty Malcham warder fången bortförd, samt med sina Prester och Höfstar.

4. Qwad trotsar du uppå dina dalar? Dine dalar äro förbränkte, du öfversamma dotter, som förlåter dig uppå dina rifebomar, och säger i ditt hjerta: So tör komma till mig?

5. Si detta säger HERren HERren Zebaoth: Jag skall låta komma en fruktan öfwer dig, af allom dem som fring dig, så att hwar och en skall på sin wäg bortdrifwen warba ifrå den andra, du ingen skall wara den som de flyktiga församlar.

6. Men berester skall jag omwända Ammons barnas fängelse, säger HERren.

7. Emot Edom. Detta säger HERren Zebaoth: Är nu ingen wisshet mer i Theman? Är nu intet råd mer när barnen? Är deras wisshet ute? Ps. 25: 12. Am. 1: 11.

8. Flyr, wänder eder om, och gömmer eder djupt neber, I borgare i Deban; ty jag låter en ofärd komma öfwer Esau, hans hemförlings tib.

9. Winhemtare stola komma öfwer dig, de ber intet stola lefwa dig efter sig, och tjufwar om nattena stola komma öfwer dig, de stola stjåla sig nog. Lhab. v. 5.

10. Ty jag hafwer blottat Esau, och uppenbarat hans hemlig rum, så att han kan icke undfinga sig; hans säb, hans bröder, och hans grannar äro förstörde, att ingen af dem mer för handene är.

11. Dock hwad der qwart blifwer af dina faderlösa, dem will jag lifwet unna, och dina enför stola hoppas uppå mig.

12. Ty så säger HERren: Si, de som intet förskyllt hafwa att drida kalfen, de måste dridan, och du skulle ostraffad blifwa? Du skall intet ostraffad blifwa; utan du måste ed dridan. Jer. 25: 29. 1 Petr. 4: 17.

13. Ty jag hafwer sworit wid mig sjelf, säger HERren, att Bozra skall wara till ett widunder, försmäbelse, förödnung och banan, och alle hans städer till ett ewigt öde.

14. Jag hafwer hört af HERrenanom, att ett bådskap är sändt till Hedningarna; för-

samlar eder, och kommer hit emot honom, och strider.

Obad. v. 1.

15. Ty si, jag hafwer förnebrat dig ibland Sebringarna, och förakteligan gjort ibland menniskorna.

16. Din öfwerbådighet och dins hjertans högmöd hafwer bedragit dig, efter du bor i bergsflyktor, och hafwer hög berg inne; om du ditt näste så högt gjorde som en årn, så skall jag ända lifswäl sträta dig der neber, säger HERren.

Jer. 48: 7. Obad. v. 3.

17. Alltså skall Edom öde warða, att alle de der framom gå, skola förundra sig, och hwisla öfwer alla hans plågor;

18. Likasom Sodoma och Gomorra, samt med sina grannar, omförd är, säger HERren, så att ingen bor der, eller någor menniska derinne blifwa kan.

1 Mos. 19: 24. Jer. 50: 40.

19. Ty si, han kommer upp lifa som ett lejon ifrån den stolta Jordan, emot de fasta hyddor; ty jag will låta honom snarligen löpa dit; och ho wet, hwilken den ynglingen är, den jag emot dem rusta skall? Ty ho är mig lif, ho will lära mig? Och hwilken är den herden, som mig emotså kan?

Jer. 12: 5. 50: 44. Job 41: 2.

20. Så hörer nu HERrans rådslag, som han öfwer Edom hafwer, och hans tankar, som han öfwer Themans inbyggare hafwer: Swab gällar, att wallebarnen skola bortsläpa dem, och förstöra deras boning;

21. Så att jorden skall bäfwa i deras fall, och deras rop skall man höra på röda hafwet.

22. Si, han flyger upp såsom en årn, och skall utträda sina wingar öfwer Bozra; på den tiden skall de hjeltars hjerta i Edom wara lifa som ene qwinnos hjerta i barnsnöb.

Jer. 48: 40.

23. Emot Damascon. Samath och Arpad så jämmerliga, de äro förtwislade; ty de böra ond tidene: De som wid hafwet bo äro försträcke, så att de kunna ingen ro hafwa.

Es. 17: 1.

24. Damasconus är förtwislad, och gifwer flyktena; han barrar, och är i ångest och wär, likasom en qwinna i barnsnöb.

25. Huru? Är han nu icke öfwergifwen, den beprifade och säkre staden?

26. Derföre skola hans unge män ligga på hans gator, och alle hans krigsmän falla på den tiden, säger HERren Zebaoth.

27. Och jag skall stida eld på murarna i Damascon, att han Benhadabs palats upptall.

28. Emot Rebar och Hazors riken, hwisla Nebucadnezar, Konungen i Babel, soga. Detta säger HERren: Upp, drager upp till Rebar, och förstör de barn österut.

29. Man skall taga dem deras hyddor och hjordar bort, deras tjäll och all deras tåg; och cameler skola de bortföra, och man skall försträdelsiga ropa öfwer dem allt omkring.

30. Flyr, låter lida eder dådan, gömmer eder djupt neber, i inbyggare i Hazor, säger HERren; ty Nebucadnezar, Konungen i Babel, hafwer rådslagit om eder, och afwer något i sinnet emot eder.

31. Nu upp, drager upp emot ett folk, som nog hafwer, och bor säkert, säger HERren: de hafwa hwarlen portar eller bommar, och de bo allena för sig.

32. Deras cameler skola bortröswade warða, och deras myddna bostap borttagen; och jag skall förstör dem i alla wäder, de der i wärdar bo; och på alla sidor skall jag låta deras olycko komma öfwer dem, säger HERren.

33. Och Hazor skall warða till en bralaboning, och till ett ewigt öde, så att der ingen bo skall, och ingen menniska deruti wistas.

34. Detta är HERrans ord, som stede till Jeremia Profpheten, emot Elam, uti Zebetha, Juda Konungs rikes begynnelse, och sade:

Jer. 25: 25.

35. Så säger HERren Zebaoth: Si, jag skall sönderbryta Elams båga, deras ypperliga magt;

36. Och skall låta komma öfwer dem de fyra wäder, utaf fyra himmelens ändar, och skall förstör dem uti all de wädbren, att intet folk wara lifa, dit icke ju någre fördrefne af Elam komma skola.

37. Och jag skall göra Elam förtwislad för deras fiendar, och för dem som så esur deras lif, och låta olycko komma öfwer dem med mine grymma wrede, säger HERren: och skall sända swärdet efter dem, tilldes jag gör en ända uppå dem.

38. Min stol skall jag sätta i Elam, och skall förgöra der både Konung och Förfar, säger HERren.

39. Men i tillkommande tid skall jag wänta Elams fängelse om igen, säger HERren.

50. Capitlet.

Babel förstört. Juda förstört.

Detta är det ord som HERren, genom Profpheten Jeremia, talat hafwer emot Babel, och de Chalbeers land.

Es. 13: 1. 14: 4.

2. Förkunnar ibland Hedningarna, och låter det kunnigt warba; refer ett baner upp, utropar det, och fördöljer det icke, och säger: Babel är vunnin, Bel står med flam, Merodach är sönderstötad, hans afgudar äro till flam wordne, och hans gudar äro sönderflagne.

3. Ty nordanefter skall upplomma ett soll emot dem; det skall göra deras land öde, så att ingen skall bo deruti, utan både folk och få däban fly. Jer. 9: 10.

4. Ut i de dagar, och i den tiden, säger HETren, stola Israels barn, samt med Juba barn, komma, och stola gå och gråta, och söla HETren sin Gud.

5. De stola fråga efter den vägen åt Zion, och wända sig hit: Kommer, och wi wilje hålla oss intill HETren med ett ewigt förbund, det aldrig skall förgätet warba.

6. Ty mitt folk är wordet lifasom en borttappad hjord; deras herbar hafwa förfört dem, och låtit dem willo gå på bergomen, så att de ifrå berg till högar gångne äro, och hafwa förgätt sina hyddor.

7. Allt det som till dem kom, det uppat dem; och deras fienber sade: Wi göre intet orätt; ty de hafwa syndat emot HETren, uti rättfärdighetens boning, och emot HETren, som deras faders hopp är.

Ej. 24: 3, 13. Jer. 40: 3.

8. Flyr utu Babel, och drager utu Chaldee land, och stöder eder såsom bodar framför bjorden.

Ej. 48: 20. Jer. 51: 6, 43. Upp. 19: 4.

9. Ty si, jag skall uppväcka stor folk med hopom utn norrländet, och låta dem upplomma inför Babel; de stola rusta sig emot honom, och stola vinna honom; deras pilar äro lifasom en god frigsmans, den intet missluter.

10. Och Chaldee land skall warba till ett rof, så att alle de, som röfwa det, stola der nog af hafwa, säger HETren;

11. Derföre, att I gläbjens deraf, och berömmen eder, att I min arwedel stinnat hafwen, och springen lifasom låta kalfwar, och wrenstens lifasom starta hästar.

12. Eder moder står med stor flam, och den eder södt hafwer, är till spott worden; si, ibland Hedningarna är hon den aldrarin-gasta, öfwergifwen, torr och öde.

13. Ty för HETrans wredes skull måste han obbyggd och allstinges öde ligga, så att alle de, som framgå om Babel, stola förun-

dra sig, och hwifla öfwer alla hans plågor. Jer. 25: 12.

14. Rustar eder emot Babel allt omkring, alle stytar; stuter till honom, sparar icke pilarna; ty han hafwer syndat emot HETren.

15. Strier öfwer honom allt omkring; han måste gifwa sig; hans grundwalar äro fallne, hans murar äro afbrutne; ty det är HETrans hämnd. Hämnens öfwer honom, görer honom lifa som han gjort hafwer.

Upp. 19: 2. Ps. 137: 8.

16. Utroter af Babel både den der står, och den der uppstår, att hwar och en för tyrannens swärd wänder sig till sitt folk, och hwar och en flyr uti sitt land.

17. Israel hafwer måst wara en förstörd bjord, hwilken lejonen förstingrat hafwa: Först uppat honom Konungen i Assyrien; sedan förberfwade honom NebucadNegar, Konungen i Babel.

18. Derföre säger HETren Zebaoth, Israels Gud, alltså: Si, jag skall hemsöla Konungen af Babel, och hans land, lifasom jag Konungen af Assyrien hemsökt hafwer.

19. Men Israel skall jag låta komma hem till sin boning igen, att han skall söda sig i Carmel och Bajan; och på Ephyraims berg och Gilead skall hans själ mättad warba.

Jer. 29: 10. Dan. 9: 2, 25.

20. I den tiden och i de dagar skall man söla efter Israels misgjerning, säger HETren, men man skall ingen finna; och Juba synd, och der skall ingen funnen warba; ty jag skall se utöfwer med dem som jag igenblifwa låter. Dan. 9: 24.

21. Drag upp emot det land, som hela werldena trugat hafwer, drag ditupp, och hemsöl inbyggarena; förbärja och förspill deras efterkommande, säger HETren, och gör allt det jag dig befallt hafwer.

22. Det är ett frigöröp i landena, och stor jämmer.

23. Huru går det till, att alla werldens hammar sönderbruten och sönderslagen är? Huru går det till, att Babel ett öde worden är ibland alla Hedningar? Ej. 14: 5, 6.

24. Jag hafwer gilbrat för dig, Babel, derföre äst du och sängen, för än du besg försäg dig; man hafwer rålat uppå dig, och du äst gripin; ty du hafwer rett HETren.

25. HETren hafwer upplåtit sin satabur, och haft fram sine wredes wapen; ty sådant hafwer HETren, HETren Zebaoth uti de Chalbeers land befallt.

26. Kommer hit emot honom, I ifrån Andanom, öppner hans fönstus; fäster honom uti en hop, och gifwer honom till spillo, så att der intet qwart blifwer.

27. Dräper all hans barn, hafwer dem ned till att slagtas; we dem, ty dagen är kommen, deras hemsöknings tid.

28. Man hörer ett rop af de flyktiga, och af de som undslupne äro utu Babels land; på det de skola förfunnas i Zion HERRans wår Guds hämnad, och hans tempels hämnad.

Jer. 51: 11.

29. Kaller många emot Babel; belägger honom allt omkring, alla bägaslyttar, och låter ingen undslippa; webergäller honom, såsom han förtjent hafwer; lika som han gjort hafwer, så görer honom igen; ty han hafwer högmobeliga handlat emot HERRAn, den Heliga i Israel.

Lupp. 18: 6.

30. Dersöre skola hans unge män falla uppå hans gator, och alle hans frigs män förås på den tiden, säger HERRen.

31. Si, du stolte, jag vill till dig, säger HERRen, HERRen Zebaoth; ty din dag är kommen, dine hemsöknings tid.

32. Då skall den stolte störta och falla, så att ingen skall uprätta honom; jag skall upptända hans städer med eld, den upptärta skall allt det deromkring är.

33. Detta säger HERRen Zebaoth: Si, Israels barn, samt med Juda barn, måste måla och orätt lida; alle de som dem för fångar bortfört hafwa, de hålla dem, och wilja icke gifwa dem lös.

34. Men deras försökare är stark, han heter HERRen Zebaoth, han skall så uträtta deras sak, att han skall göra landet bäfwanande, och inbyggarena i Babel barrande.

35. Swärdet skall komma, säger HERRen, öfwer de Chaldeer, och öfwer de inbyggare i Babel, och öfwer hans förstar, och öfwer hans wisa.

36. Swärdet skall komma öfwer hans späman, att de skola till dårar warða; swärdet skall komma öfwer hans starka, att de skola förtwifla.

37. Swärdet skall komma öfwer hans hästar och wagnar, och till alla menighetena, som derinne är, så att de skola warða såsom qwinnor; swärdet skall komma öfwer hans fatabur, att han skall stöflad warða.

Jer. 51: 30.

38. Torla skall komma öfwer hans watten, att det skall uttorfas; ty det är ett afgudab, och de trotja uppå sina stygga afgudar.

39. Dersöre skola objur och stygge foglar bo derinne, och unge strutser; och skall aldrig mer besutten warða, eller någon derinne wistas i ewig tid.

Es. 13: 21, 22. 34: 13, 14. Jer. 2: 14.

40. Lilasom Gud Sodom och Gomorra, samt med deras grannar, omfördt hafwa, säger HERRen, att der ingen uti bo skall, eller någor menniska derinne wistas.

1 Ros. 19: 24. Es. 13: 19. Jer. 49: 15.

41. Si, ett folk kommer nordanefter; många Hedningar och många Konungar skola upresa sig ifrå landsens sido.

42. De hafwa båga och sköld, de äro gräwelige och obarmhertige; deras rop är såsom en böd af hafwet; de rida på hästar, rustade såsom frigs män, emot dig, du bette Babel.

Jer. 6: 2.

43. När Konungen i Babel deras röste hörandes warde, då skall honom händer neberfalla; ångest och sorg skall honom upptomma, lilasom ene qwinno uti barnsnöd.

44. Si, han kommer upp, såsom ett lejon, ifrå den stolta Jordan, emot de fasta hydder; ty jag skall låta honom hasteliga löpa då, och ho wet hwilken den ynglingen är, den jag emot dem rusta skall? Ty ho är min icke, ho vill låta mig? Och hwilken är den berden, som emot mig stå kan?

Job 41: 2. Jer. 49: 19.

45. Så hörer nu HERRans råbslag, det han öfwer Babel hafwer, och hans tankar, som han öfwer de inbyggare uti de Chaldeers land hafwer: Swad gäller, att wallebarren skola bortslåpa dem, och förstöra deras bering;

Jer. 49: 21.

46. Och jorden skall bäfwa af det striet, och skall ibland Hedningarna spordt warða, då Babel wunnen warde.

51. Capitlet.

Babel förstördt. Prophetian sändes till Babel.

Detta säger HERRen: Si, jag skall uppväcka ett starkt wäder emot Babel, och emot hans inbyggare, som sig emot mig äro hafwa.

2. Jag skall sända kastare till Babel, bräcka honom fasta skola, och utropa hans land; desse skola wara allstädes omkring honom, då hans olycks dag.

3. Ty hans flyttar skola intet funna fluga, och hans wäpnade skola intet funna wäja sig; så stoner nu intet hans unga män, gifwer all hans hår till spillo;

Jer. 51: 2.

4. Så att de slagne ligga uti de Chaldeers

beers land, och de genomstungne på hans gator.

5. Ty Israel och Juda stola icke öfvergifne warda af HERRanom Zebaoth, deras Gud, såsom enlor; ämbod deras land hafwer högelig förbrutit sig uppå den Seliga i Israel.

6. Flyr utaf Babel, på det hwar och en må undfatta sina själ, att I icke förgås uti hans ondsko; ty detta är HERRans hämnbatib, och han will betala honom.

Jer. 50: 8. Upp. 18: 4.

7. Den gylbene kallen i Babel, som alla werldena hafwer brudna gjort, är uti HERRans hand; alle Hedningar hafwa brudt af hans win, derföre äro Hedningarna så galne wordne.

Pl. 75: 9. Jer. 25: 15.

8. Huru hasteliga är Babel fallen och sönderslagen; jämter edre öfwer honom; tager edr salwo till hans sår, om han tilläfwentys måtte belad warda.

Pl. 21: 9. Upp. 14: 8. 18: 2. Jer. 46: 11.

9. Wi läte Babel; men han will intet låst warda; så låter nu fara honom, och låt of hwar och en draga uti sitt land; ty hans straff råder allt upp till himmelen, och sträcker sig upp till sky.

10. HERRen hafwer framhaft wåra rättfärdighet; kommer och låter of förtälja HERRans wår Guds werk i Zion.

11. Ja, hwäfer nu pilarna wål, och tillreder stölbarna. HERRen hafwer uppmått Konungarnas mod i Meben; ty hans tankar stå emot Babel, att han skall förderfwa honom; ty detta är HERRans hämnd, hans tempels hämnd.

12. Ja, reser nu baner upp på murarna i Babel, stöder wakt, sätter waktare, beställer håll; ty HERRen tänker något, och skall beslites fullfölja det han emot Babels inbyggare talat hafwer.

13. Du som wid stor watten bor, och stora rikebomar hafwer, din ände är kommen, och din girighet är ute;

14. HERRen Zebaoth hafwer sworit wid sina själ: Jag skall uppfylla dig med mennistor, liksom med gräsmattar, de stola fjunga på ena wiso.

15. Den som jordena, genom sin kraft, gjort hafwer, och berebbe werldens krets genom sina wisbet, och himmelen stäfeliga utsträckte;

1 Mos. 1: 1, 6. Jer. 10: 12.

16. Då han bundrar, så warber under himmelen mycket watten, han uppdrager moln ifrå jordens ända; han gör ljungelb

i regnena, och låter wädret komma utu hemlig rum.

Pl. 135: 7.

17. Alle mennistor äro dårar med sine konst, och alle guldsmeder bestå med slat med sin beläte; ty deras beläte äro bedrägeri, och hafwa intet lif.

18. De äro icke annat än såfängelighet och förbrist werk; de måste förgås, då de hemstötte warda.

19. Men så är icke han, som Jacobs del är, utan han, som all ting gör, den året, och Israel är hans arfs slat; HERRen Zebaoth är hans Rann.

20. Du äst min hammar och krigswapen, genom dig skall jag slå folk och förderfwa riken.

21. Jag skall slå dina hästar och resenärer, jag skall sönderslå dina wagnar och deras foromän;

22. Jag skall slå dina män och qwinnor; jag skall slå dina gamla och dina ynglingar; jag skall slå dräng och pigo;

23. Jag skall slå din herda och hjord; jag skall slå dina ätermän och of; jag skall slå dina förstar och herrar.

24. Ty jag will webergälla Babel, och allom Chaldeers inbyggare, alla deras ondsko, som de uppå Zion bedrifwit hafwa, för edor ögon, säger HERRen.

25. Ei, jag skall till dig, du stadeliga berg, som hela werldena förderfwar, säger HERRen; jag skall sträcka mina hand öfwer dig, och wälta dig neber af bergena, och göra ett förbrändt berg af dig;

26. Att man af dig hwarlen hörnstenar eller grundstenar taga kan; utan ett ewigt öde skall du wara, säger HERRen.

27. Reser upp baner i landena, blåser med basun ibland Hedningarna, rustar Hedningarna emot honom, låter emot honom de Konungarile Ararat, Winni och Ascenas, beställer höfwitsmän emot honom, hafwer hästar fram, liksom snorrande bromser.

28. Rustar Hedningarna emot honom, nämliga Konungarna af Meben, samt med deras förstar och herrar, och äro wårdes land.

29. Och landet skall båsfa och försträckas; förty HERRans tankar wilja fullkomnabe warda emot Babel, att han gör Babels land till ett öde, der ingen uti bo skall.

30. De hjeltar i Babel stola icke töra draga ut till strids, utan blifwa på fästet; deras starfhet är borto, och äro wordne såsom qwinnor; hans boningar äro upptände, och hans bonmar sönderbrutne.

Jer. 50: 37.

31. Här löper den ene om den andra, och det ena bådskapet möter thy andra, till att tungöra Konungenom i Babel, att hans stad wunnen är allt intill ändan;

32. Och hamnarna intagna, och sjöarna utbrände, och krigsfolket blöddigt wordet.

33. Ty detta säger HETren Zebaoth, Israels Gud: Dottren Babel är såsom en trösteloge, när man derpå tröstar; hennes störbeand warber snart kommandes. (S. 21: 10.)

34. NebucabNazar, Konungen i Babel, hafwer uppskrätt mig, och omskört mig; han hafwer gjort ett tomt läril af mig; han hafwer uppslukat mig lifasom en drake; han hafwer fylt sin bul af mine träfelighet; han hafwer bortdrifwit mig.

35. Men nu finner sig öfwer Babel den arghet, som uppå mig och mitt fött bedrifwen är, säger inbyggerten i Zion; och mitt blod, öfwer de inbyggare i Chaldeen, säger Jerusaleml.

36. Därföre säger HETren alltså: Si, jag skall uträtta dig dina sat, och hämnas dig; jag skall uttorka hans haf, och förtorka låta hans brunuar.

37. Och Babel skall warba till en stenhop, och till en drakaboning, till ett widunder, och till ett hwiflande, att der ingen uti bo skall.

38. De skola allejamman ryta såsom lejon, och ropa lifasom de unga lejon.

39. Jag skall sätta dem med deras bridan de uti hetta, och göra dem druckna, att de skola glade warba, och sofwä en ewig sömn, af hwilkom de aldrig uppwakna skola, säger HETren.

40. Jag skall nederföra dem lifasom lamb, till att slagtas, såsom wädrar och bodar.

41. Huru är Sefach så wunnen, och den bepriffade i allo werldene så intagen? Huru är Babel så till ett under worden ibland Hedningarna? Jer. 25: 26.

42. Ett haf är gånget öfwer Babel, och med dess många böljor är han öfwerlädd.

43. Hans städer äro öfwergiftne, och till ett tomt öbeland wordne; till ett land, der ingen uti bor, och der ingen menniska uti wandrar.

44. Ty jag hafwer hemskött Bel i Babel, och rifwit utu hans hals det han uppswulgit hade, och Hedningarna skola intet mer löpa till honom; ty murarna i Babel äro också nederfallne.

45. Drager derut, mitt folk; hwar och en undsätte sina själar för HETrans grymma rde.

46. Ödor hjerta måtte eljest wel warta, och uppgifwas för det rykte, som man i landen höra skall; ty uti eno ärena skall ett rebe gå, och sedan i andro ärena också ett rykte om wäld i landena, och en första skall komma emot den andra.

47. Därföre si, den tid kommer, att jag öf afgubar i Babel hemlösa skall, och deras beland till skam warba skall, och hans slagderinne ligga skola.

48. Himmel och jord, och hwar deruti är, skola gläbjä sig öfwer Babel, att hans fördrare nordanefter komne äro, säger HETren. Upp. 18: 2.

49. Och lika som Babel i Israel de slagna föllt hafwer, alltså skola de slagne i Babel föllde warba uti hela landena.

50. Så drager nu edar wäg, I som swärbet undflytt hafwen, och töfwer icke länge: tänker uppå HETren uti fjerran land, och låter Jerusaleml ligga eder i hjertat.

51. Wi morom till skam komne, då wi des försmäbelse höra måste, och stammen betäddat war ansigte, då de främmande kommo öfwer HETrans hus helgebom.

52. Därföre, si, den tid kommer, säger HETren, att jag hans afgubar hemlösa skall, och i hela landena skola de dödsfäre juda.

53. Och om Babel upplege i himmelen, och satte sina magt uti de höga fäste, så skall dock förstörare ifrå mig komma öfwer honom, säger HETren.

54. Man hörer ena röst i Babel, och en åter jämmer i de Chaldeers land;

55. Ty HETren förderfwar Babel; han förderfwar honom med så stort stori och rmmor, att hans böljor fräsa lifasom stor watten.

56. Ty förstöraren är kommen öfwer Babel, hans hjeltar warba grepne, deras båzar warba sönderbrutne; ty hämnndenes Gud, HETren, betalar honom.

57. Jag skall göra hans förstär, wia, herrar och höfwitsmän, och krigsmän druckna, så att de skola sofwä en ewig sömn, der de icke mer af uppwakna skola, säger Konungen, och heter HETren Zebaoth.

58. Detta säger HETren Zebaoth: Annarna om den stora Babel skola undergräfwä warba, och hans höga portar uppbrännas med eld, att Hedningarnas arbete skall säfjänga: wara, och uppbrännas hwar folken med wado uppbyggt hafwa.

59. Detta är det ord, som Profpheten Jeremia befällde SeraJa, Neria sone, Mafjes

sons, då han med Zedekia, Juda Konung, drog till Babel, uti sjerde årena hans rike. Och SeraJa war en frölsam förste.

60. Och Jeremia stref all den olycko, som öfwer Babel komma skulle, uti ene bok, nämliga all denna orden, som emot Babel skrifue äro.

61. Och Jeremia sade till SeraJa: Då du kommer till Babel, så se till och läs alla dessa orden;

62. Och säg: HERR, du hafwer talat emot detta rummet, att du wille förderfwa det, så att ingen skulle bo häruti, hwarken folk eller få, utan wara till ett ewigt öde.

63. Och när du hafwer utläst böfena, så bind en sten derwid, och lasta henne uti Phrath;

64. Och säg: Alltså skall Babel förskänt warða, och icke uppkomma igen, för den olycko, som jag skall öfwer honom komma låta, utan förgås. Allt härtill hafwer Jeremia talat.

52. Capitlet.

Jerusalem och templet stannade, brände. Folket dräpet, fångat. Jojakim uppsatt.

Zedekia war ett och tjugu åra gammal, då han Konung warði, och regerade i ellofwa år i Jerusalem; hans moder het Samu-tal, Jeremia dotter i Libna;

2 Kon. 24: 13. 2 Ekr. 36: 11. Jer. 37: 1.

2. Och gjorde det HERRanom illa behagade, lifasom Jojakim gjort hade.

3. Ty HERRans wrede gif öfwer Jerusalem och Juda, tilldess han förtäflade dem ifrå sitt ansigte; och Zedekia föll af ifrå Konungen i Babel.

4. Men i nionde årena af hans rike, på tionde dagen i tionde månadenom, kom NebucabNegar, Konungen i Babel, med all sin här emot Jerusalem, och belade honom, och bestansade honom allt omkring.

2 Kon. 25: 1. Jer. 39: 1.

5. Och staden war så belagd, allt intill ellofte året Konungs Zedekia.

6. Men på nionde dagen i sjerde månadenom såd hungeren öfwerhandena i stadenom, och landsfolket hade intet mer till att äta.

7. Då föll man in i staden, och allt frigsfolket gåfwo flyktena, och drogo utu staden om nattene, på den wägen åt den porten emellan de två murar, ut wid Konungsdrtagården; men de Chaldeer lågo fringom staden; och desse drogo sin wäg bortåt i marfene.

Jer. 39: 4.

8. Då jagade de Chaldeers här efter Konungen, och fingo Zedekia fatt, uti den marfene wid Jericho; då förströdde sig all hans här ifrå honom.

9. Och de togo Konungen till fånga, och förde honom upp till Konungen af Babel, till Riblath, det i Samaths land ligger; han sade en dom öfwer honom.

10. Der lät Konungen af Babel bräpa Zedekia barn för hans ögon, och drap alla Juda förstar i Riblath.

11. Men Zedekia lät han stinga ögonen ut, och lät binda honom med två ledjor; och Konungen af Babel förde honom alltså till Babel, och lade honom uti fångelse, intilldess han blef död.

12. På tionde dagen i femte månadenom, hwillet det nittonde året war NebucabNegars, Konungens i Babel, kom NebuzarAban, höfwitsmannen, den alltid war när Konungenom i Babel, till Jerusalem;

13. Och uppbrände HERRans hus, och Konungshuset, och all hus i Jerusalem; all stor hus uppbrände han i eld.

14. Och all de Chaldeers här, som med höfwitsmannenom war, restwo ned alla murarna i Jerusalem allt omkring.

15. Men det fattiga folk, och annat folk, som ännu qwart war i stadenom, och de som till Konungen af Babel fallne woro, och det qwarblefna handtwerksfolket, förde NebuzarAban, höfwitsmannen, fångna bort.

16. Och af det fattiga folket i landena lät NebuzarAban, höfwitsmannen, några blifwa qwara, till wingårdsfolk och återfolk.

17. Men de kopparsiodar, som woro i HERRans hus, och stolarna, och kopparskafwet i HERRans hus, slogo de Chaldeer sönder, och förde allan kopparen deraf till Babel.

18. Och lettilar, skoflar, knifwar, bäcken, skålar och all koppartyg, de man uti Guds-tjensf plägade bruka, togo de bort.

19. Dertill tog höfwitsmännen bort allt det af guld och silfwer war, i kannor, röfpannor, bäcken, lettilar, ljusastalar, skedar, och skålar;

20. De två skobarna, det ena hafwet, de tolf kopparskorar, som under foten skodo, hwilka Konung Salomo hade göra låtit till HERRans hus; kopparen af all denna tygen war öfwermåttom mycken.

21. Men båda skoberna woro hwarbera aberton alnar hög, och ett tosfalna snöre war måttet omkring henne, och war fyra finger tjock, och war ihål;

1 Kon. 7: 16.

7. **HERREN** hafwer förkastat sitt altare, och tillspillosgifvit sin helgedom; han hafwer gifvit hans palats murar uti fiendans händer, så att de hafwa ropat i **HERRENS** hus, lika som uppå enom helgedag.

8. **HERREN** tänkte till att förderfwa dottrenes Zions murar; han drog snöret öfwer, och icke afwände sina hand, till dess han henne förderfwade; tornen stå ömkeliga, och muren ligger jämmerliga.

2 Kon. 21: 13. Es. 34: 11.

9. Hans portar ligga djupt neder i jordene; hans bonnar hafwer han sönderbrutit, och tillintetgjort; hans Konungar och Förstar äro ibland Söndningarna, der de intet tunna öfwa lagen, och hans Propbeter hafwa ingen syn af **HERRENS** syn. **Herren** 7: 4: 9.

10. Dottrenes Zions äldste ligga på jordene, och äro tyfse; de lasta stoft uppå sin hufwud, och hafwa dragit säder uppå sig; Jerusalems jungfrur hänga deras hufwud neder åt jordene.

11. Jag hafwer nästan gråtit mig ögonen ut, så att det gör mig ondt i mitt lif; min lefwer är utgjuten uppå jordena, öfwer mins folks dotters jämmer, då spenabarn och öfvermagar försmäktades på gatomen i stad-
en. **Herren** 1: 20.

12. Då de sade till sina mödrar: Svar åt bröd och win? då de försmäktades på gatomen i stadenom, såsom de der dödsfäro woro, och uppgåfwo sin anda i deras mödrars famn.

13. O du dotter Jerusalem, hwem skall jag lifna dig wid? Och för hwad skall jag hålla dig, du jungfru dotter Zion? Wid hwad skall jag lifna dig, der jag dig med tröstla måtte? Ty din släde är stor, lika som ett haf; ho kan hela dig?

14. Dine Propbeter hafwa dig prebilat lösa och dåraktiga syner, och icke uppenbarat dig dina misgjerning, der de med måtte förtagit dig ditt fångelse; utan hafwa prebilat dig lösa prebilan, på det de skulle predika dig uti landena. **Jer.** 2: 8. 5: 31. 14: 14.

23: 16. 27: 14. 29: 9. Es. 13: 2.

15. Alle de som der framom gå, de slappa med händerna, hwisla åt dig, och rista hufwudet öfwer dottrena Jerusalem: Är detta den staden, der man af säger, att han är den aldrastnaste, af hwilkom allt landet gläder sig?

Herren 27: 23.

16. Alle dine fiender gapa med munnen t dig; hwisla till dig, gnisla med tåna, och säga: Sui, wi hafwe förderfwa

honon; detta är den bagen, som wi begära hafwe; wi hafwe fått det, wi hafwe leswat så länge. **Herren** 22: 14.

17. **HERREN** hafwer gjort det han i sinnet hade; han hafwer fullkomnat sitt ord, som han långt tillförene budit hade; han hafwer förderfwa uti barmhertighet; han hafwer fröjdat fiendan öfwer dig, och upphöjt dina öwänners magt.

3 Mos. 26: 14. x. 5 Mos. 28: 15. x.

18. Deras hjerta ropade till **HERREN**: O du dottrenes Zions mur, låt tårar flyta både dag och natt, lika som en bäck; håll inte upp, och din ögnasten wände intet åter.

19. Statt upp om nattena, och ropa; wigat ditt hjerta i första wäktene inför **HERRENS** syn, lika som watten; lyft upp dina händer till honom, för din unga barns själar, som af hunger bö i all gatomot.

20. **HERRE**, släda dock, och se till hwem du så förderfwa hafwer. Stola nu kvinnorna äta sin lifstrukt, de yngsta barnen, som närpliga en spann lång äro? Stola Propbeterna och Presterna uti **HERRENS** helgedom så dräpne warba? **Herren** 4: 10.

21. På gatorna, neder på jordene, läge både unge och gamle; mina jungfrur och ynglingar äro fallne genom swärd; du hafwer dräpitt på dine wredes dag, du hafwer slagat utan barmhertighet.

22. Du hafwer kallat mina fiendar all: omtring, lika som till en helgedag, så att i **HERRENS** wredes dag ingen undsluppen och igenlef är; de som jag uppfödt och upfostrat hafwer, dem hafwer fienden förgjort.

3. Capitlet.

Herren. Tröst. Förmaning.

Jag är en-elände man, den hans grymhets ris se måtte.

2. Han hafwer ledt mig, och låtit mig gå i mörkrena, och icke i ljusena.

3. Han hafwer wändt sina hand emot mig, och handlar fast annorlunda med mig allit.

4. Han hafwer gjort mitt kött och mina ben gammal, och sönderlagit min ben.

5. Han hafwer byggt emot mig, och beweswat mig uti galla och mibo.

6. Han hafwer lagt mig uti mörkret, lika som de döda i werdene.

7. Han hafwer innemurat mig, så att jag icke utkomma kan, och satt mig uti hårda fjetttrar.

8. Och om jag än ropade och både, så svarar han dronen till för mina böna.

9. Han hafwer igenmurat min väg med buggen sten, och mina stigar igentäppt.

Job 19: 8.

10. Han hafwer väktat efter mig, lifa som en björn, lifa som ett lejon i lönlig rum.

Job 10: 16.

11. Han hafwer låtit mig fela om vägen; han hafwer risvit mig i stycken, sönder, och tillintetgjort.

Lj. 5: 14. 13: 7, 8.

12. Han hafwer spånt sin båga, och satt mig såsom ett mål för pilen om.

Job 16: 12.

13. Han hafwer utaf fogret låtit stjuta mig i minånjurar.

14. Jag är worden till spott allo mino folke, och deras dagliga wisa.

Job 30: 9. Ps. 69: 12.

15. Han hafwer mättat mig med bitterhet, och gifwit mig malört brida.

16. Han hafwer slagit mina tänder sönder i små stycke, och wältrat mig uti aslo.

17. Min själ är fördrifwen ifrå fridenom; goda dagar måste jag förgåta.

18. Jag sade: Mitt hopp är ute, att jag någon tid mer skall vara när HERRanom.

19. Kom dock ihåg, huru jag är elände och öfvergifwen, och malört och galla druckit hafwer.

20. Du warde ju deruppå tänkaude; ty min själ säger mig det.

21. Det lägger jag på hjertat, derföre hoppas ännu.

22. HERRans milbhet är det, att ännu icke är ute med oss; hans barmhertighet hafwer ännu icke ända;

23. Utan hon är hwar morgon ny, och din trohet är stor.

24. HERRen är min del, säger min själ; derföre will jag hoppas uppå honom.

Ps. 16: 5. 73: 26.

25. Ty HERRen är god dem som hoppas uppå honom, och den själ, som frågar efter honom.

26. Det är en kostelig ting, att man är tålig, och hoppas uppå HERRans hjälp.

27. Det är en kostelig ting, att man drager fet i ungdomen;

Matth. 11: 29.

28. All en, som öfvergifwen är, hafwer ålamod, när honom något uppåkommer;

29. Och sätter sin mun uti stoft, och vänter fter hoppet;

30. Och låter slå sig wid kindbenet, och lägger mysen försmädelse uppå sig.

31. Ty HERRen drifwer icke ifrå sig ewigterliga;

32. Utan han bekröfwar wäl; men han

förbarmar sig igen, efter sin stora milbhet.

33. Ty han plågar och bekröfwar icke menniskona af hjertat;

34. Lifa som han wille platt undertrycka låta de elända på jordene;

35. Och låta deras sal för Gudi orätta wara;

36. Och dem falskeliga döma låta, lifa som HERRen såge det intet.

37. Du tör då säga, att sådant sker utan HERRans befallning;

38. Och att hwarken ondt eller godt kommer igenom hans befallning?

Es. 45: 7. Am. 3: 6.

39. Hwi knorra då menniskorna alltså, medan de lefwa? Hwar och en knorre emot sina synder.

40. Och låt oss ransaka och söla vårt wäsende, och omvända oss till HERRan.

41. Låt oss upplyfta vårt hjerta, samt med händerna, till Gud i himmelen.

42. Wi, hi hafwe syndat, och olybige warit; derföre hafwer du med rätta intet skonat;

Ps. 106: 6.

43. Utan du hafwer förmörkrat oss med wrede, och förföljt och dräpitt utan barmhertighet.

44. Du hafwer beträckt dig med en sty, att ingen bön derigenom komma kunde.

45. Du hafwer gjort oss till träd och stamhet ibland folkten.

46. Alle våre fiender gapa med munnen emot oss.

47. Wi warde förtryckte och plågade med försträffelse och ångest.

48. Min ögon rinna med wattubåder, öfwer mins folks dotters jämmer.

49. Min ögon flyta, och kunna icke afståta; ty der är ingen återvända;

50. Tillbede HERRen af himmelen skådar härned, och ser dertill.

51. Mitt öga fräter mig lifwet bort, för alla mins stads dottrens skull.

52. Mine fiender hafwa besnärt mig, lifa som en fågel, utan sal.

53. De hafwa förgjort mitt lif uti ene kula, och kastat uppå mig stenar.

54. De hafwa och begjutit mitt hufvud med watten; då sade jag: Nu är det platt ute med mig.

55. Men jag åkallade ditt Namn, HERRe, nedan uti inslone;

Ps. 88: 7. 130: 1.

56. Och du hörde mina röst: Bortgåm icke din öron för mitt suckande och ropande.

ofwantill uträdte, så att ju två wingar tillfamman slogo, och med två wingar stilde de sina troppar.

12. Swart de gingo, då gingo de rätt framåt; och de gingo dit som wädrer bar, och behöfde intet wända sig, då de gingo.

13. Och bjuren woro anseende lika som glödbande kol, de der briinna, och lika som blöf emellan bjuren; men elben gaf ett glimmande ifrå sig, och utur elbenom gick ett ljungande.

14. Och bjuren lupo hit och dit, lika som en ljungelb.

15. Som jag nu så såg dessa bjuren, si, då stod der ett hjul på jordene när de fyra bjuren, och war anseendes lika som fyra hjul.

16. Och de hjulen woro lika som en turkos, och woro alla fyra, det ena som det andra; och de woro anseende lika som ett hjul wore i de andra.

17. När de skulle gå, så kunde de gå på alla fyra fiber, och behöfde intet wända sig, när de gingo.

18. Deras lötar och höjd woro försträckelig, och deras lötar woro full med ögon allt omkring på alla fyra hjulen.

Ref. 10: 12. Jas. 3: 9.

19. Och när bjuren gingo, så gingo och hjulen när dem; och då bjuren upplyfte sig ifrå jordene, så upplyfte och hjulen sig.

20. Swart wädrer gick, dit gingo de och, och hjulen upplyfte sig med dem; ty ett starkt wäder war i hjulomen.

21. När de gingo, så gingo desse och; när de stodo, så stodo desse och; och när de upplyfte sig ifrå jordene, så upplyfte sig och hjulen när dem; ty ett starkt wäder war i hjulomen.

22. Men ofwanpå bjuren war lika som himmelen, såsom en kristall, försträckelig, rätt öfwer dem utsträckt;

23. Så att under himmelen stodo deras wingar, den ene rätt emot den andra; och två wingar öfwerträdte hwarasderas tropp.

24. Och jag hörde wingarna dåna, lika som stor watten, och lika som en döns dens Allsmäktigas, när de gingo, och lika som en gny af enom hår; men när de stilla stodo, så låto de wingarna neber.

25. Och när de stilla stodo, och låto wingarna neber, så bundrade i himmelen öfwer dem.

26. Och öfwer himmelen, som öfwer dem war, war lika som en saphir, såsom en stol, och på dem stolenom satt en, lit ene mennisto.

Ref. 6: 1. Ref. 10: 1. Upp. 4: 2. Dan. 7: 13.

27. Och jag såg, och det war såsom en klart ljus; och innantill war det såsom en eld allt omkring; ifrå hans länder upp och neber såg jag såsom en eld blänka allt omkring.

28. Lika som regnbågen synes i molnströmmar, när regnat hafwer, så blänkte det allt omkring. Detta war HERANS härlighet anseende; och då jag det sett hade, föll jag uppå mitt ansigte, och hörde en tala.

Upp. 4: 1.

2. Capitlet.

Profpheten sänd. Follet härdt.

Och han sade till mig: Du mennistobarn, ståt upp på dina fötter, så vill jag tala med dig. Ref. 3: 24. Dan. 10: 9.

2. Och då han så talade med mig, kom jag åter till mig igen, och stod upp på mina fötter, och hörde uppå honom, som talade med mig.

3. Och han sade till mig: Du mennistobarn, jag sänder dig till Israels barn, till det affälliga follet, som ifrå mig fallit härwa; de, med deras fäder, hafwa allt intill denna dag brutit mig emot.

4. Men de barn, som jag sänder dig till, äro hårdnackade, och förflodade i hjerta: till dem skall du säga: Detta säger HERREN HERREN;

5. Ehwad de hört eller låtat: Det är wäl ett ohörfamt folk; så stola de dock tillwäl weta, att en Profhet ibland dem är.

6. Och du mennistobarn skall intet frukta dig för dem, huru de döma dig; det äro wäl gensträfwoge, och hwarf törne emot dig, och du bor ibland scorpioner; men du skall intet frukta dig, huru de döma dig, eller förfära dig för deras trug, ändock de wäl ett ohörfamt folk äro;

Ps. 58: 10. Mich. 7: 4. Jer. 1: 8: 17.

Ref. 3: 9. Luc. 12: 4. 1 Petr. 3: 14.

7. Utan du skall säga dem min ord, ehwad de hört eller låtat; ty det är ett ohörfamt folk.

8. Men du mennistobarn, hör du hwad jag dig säger, och war icke ohörfam, lika som de ett ohörfam folk äro; låt upp din mun, och åt hwad jag dig giswer. Upp. 10: 1.

9. Och jag såg, och si, en hand war uträckt till mig; den hade ett sammanwikt bref;

10. Swisset hon upplät för mig, och det war bestrifwet utan och innan, och der war uti strifwet klagan, ad och we.

3. Capitlet.

Droghetens bref, åndete.

Och han sade till mig : Du menniskobarn, åt hvad för dig är, nämligen detta brefwet, och gack bort och prebila Israels huse.

Upp. 10: 9.

2. Då lät jag min mun upp, och han gaf mig brefwet till att äta.

3. Och han sade till mig : Du menniskobarn, du måste detta brefwet, som jag gifwer dig, äta i ditt lif, och fylla din huf dermed ; då åt jag det, och det war i minom mun så sätt som hannog.

M. 19: 11. 119: 103. Jer. 15: 16.

4. Och han sade till mig : Du menniskobarn, gack bort till Israels hus, och prebila dem min ord ;

5. Ty jag sänder dig ju icke till ett folk, som icke främmande mål och okunniga tungo hafwer, utan till Israels hus ;

6. Ja, icke till stor folk, som främmande mål och okunniga tungo hafwa, hwilkas ord du icke förstå kan ; och om jag än sände dig till dem, så skulle de dock gern höra dig.

7. Men Israels hus vill intet höra dig, ty de wilja icke höra mig sjelfwan ; förty hela Israels hus hafwer ena hårda panno och förstodadt hjerta.

8. Men dock hafwer jag gjort ditt ansigte hårbt emot deras ansigte, och dina panno emot deras panno.

Jer. 1: 18. Mich. 3: 8.

9. Ja, jag hafwer gjort dina panno så hårda som en diamant, och hårdare än en bergslippo ; derför frukta dig intet, och war intet förskräckt för dem, att de ett sådant ephsamt folk äro.

Hes. 2: 6. 1 Petr. 3: 14.

10. Och han sade till mig : Du menniskobarn, all min ord, som jag säger dig, dem fatta med hjerta, och hör med öron ;

11. Och gack bort till dina folks fångar, och prebila dem, och säg till dem : Detta säger HERREN HERREN, ehwad de hört eller låtat.

Hes. 62: 6.

12. Och ett wäder lyfte mig upp, och jag hörbe bat mig en dönn, lika som af en stor jordbäfning : Bäfignad ware HERRENS bärslighet i sitt rum !

13. Och jag hörbe ett rustande af djurens wingar, hwilka sig slogo emot hwarannan ; och bullret af hjulen, som hårbt när dem woro, och bönen utaf en stor jordbäfning.

14. Då lyfte wädrer mig upp, och förbe mig bort ; och jag for bort, och warbt swär-

liga försärad ; men HERRENS hand höll mig fastan.

15. Och jag kom till de fångar, som hobbe wid den älsfwena Chebar i störbatibenom, och satte mig när dem som der låto, och blef der med dem i sju dagar ganska sorgfull.

Job. 2: 13.

16. Och då de sju dagar framlede woro, stebde HERRENS ord till mig, och sade :

17. Du menniskobarn, jag hafwer satt dig till en wäktare öfwer Israels hus ; du skall höra ordet af minom mun, och göra dem ena förwarning på mina wagnar.

Hes. 33: 7.

18. Om jag säger dem ogudaktiga : Du måste böden dö ; och du förwarar honom icke, och säger honom det icke, att den ogudaktige tager sig wara för sitt ogudaktiga wäsende, på det han må blifwa lefwandes ; så skall den ogudaktige dö för sina synders skull, men hans blod will jag kräfwa utu dine hand.

19. Men om du förwarar den ogudaktige, och han icke omwänder sig ifrå sitt ogudaktiga wäsende och wägar, så skall han för sina synders skull dö ; men du hafwer friat dina själ.

20. Och om en rättfärdig wänder sig ifrå sine rättfärdighet, och gör det ondt är, så skall jag låta honom föta sig, så att han måste dö ; ty efter du icke hafwer förwarat honom, skall han för sina synders skull dö, och hans rättfärdighet, som han gjort hafwer, skall icke ansedd wara ; men hans blod skall jag ästa utu dine hand.

Hes. 18: 24. 33: 12, 13.

21. Men om du förwarar den rättfärdige, att han icke syndar, och han syndar också intet, så skall han lewa ; ty han hafwer tagit sig der wara före, och du hafwer friat dina själ.

22. Och der sammasteds kom HERRENS hand öfwer mig, och sade till mig : Statt upp, och gack ut i marlena, der will jag tala med dig.

23. Och jag stod upp, och gick ut i marlena, och fi, då stod der HERRENS bärslighet, lika som jag henne wid älsfwena Chebar sett hade ; och jag föll neber uppå mitt ansigte.

Hes. 1: 3.

24. Och jag warbt webergwadt, och stod upp på mina fötter ; och han talade med mig, och sade till mig : Gack, och innesyd dig uti dino huse.

Hes. 2: 2.

25. Och du menniskobarn, fi, man skall lägga band uppå dig, och binda dig dermed, att du icke skall komma ifrå dem.

26. Och jag skall låta dina tungor låda vid din gom, så att du skall wara en dumbe, och intet mer kunna straffa dem; ty det är ett ohörjamt folk. *Is. 2: 5.*

27. Men när jag talar med dig, så vill jag öppna dig munnen, att du till dem säga skall: Detta säger HERREN HERREN: Den det hörer, han höret; den det låter, han låtet; ty det är ett ohörjamt folk. *Is. 2: 7.*

4. Capitlet.

Belägring ritas. Profpheten sefwer. Bröd bakas.

Och du menniskobarn, tag en tegelsten; den lägg för dig, och utlästa berup på Jerusalems stad;

2. Och gör en beställning deromkring, och bygg ett bålwerk derom, och gör en torfswall derom, och gör en här derom, och sätt friggstyg allt deromkring. *2 Kon. 25: 1.*

3. Men för dig tag ena jernpanno; den låt wara för en jernmur emellan dig och staden, och ställ ditt ansigte emot honom, och belägg honom; det wate Israels huse ett tecken.

4. Du skall också lägga dig på dina wenstra sido, och Israels hus misgärningar ofwan upå. I så många dagar, som du ligger berup på, så länge skall du också bära deras misgärningar.

5. Men jag vill göra dig deras misgärningars år till dagatal, nämligen trehundra och niotio dagar; så länge skall du bära Israels hus misgärningar.

6. Och när du detta fullkomnat hafwer, skall du sedan lägga dig upå dina högra sido, och skall bära Juda hus misgärningar i fyratio dagar; ty jag gifwer dig här och ju en dag för hwart år. *4 Mos. 14: 34.*

7. Och ställ ditt ansigte och din blotta arm emot det belagda Jerusalem, och profphetera deremot.

8. Och si, jag vill lägga hand upå dig, så att du icke skall kunna wända dig af den ena fibone upå den andra, till dess du hafwer ändat dina belägningsdagar.

9. Så tag nu till dig hwete, bjugg, bödnor, ärter, hers och hafra, och lägg det allstamans uti ett fat, och gör dig så många brödb deraf, som dagarna många äro, i hwilkom du upå dine sido ligga skall, att du hafwer deraf till att äta i trehundra och niotio dagar;

10. Så att din mat, som du hwar dagen äta måste, skall wara tjugu fillar smår; detta skall du äta, ifrå den ena tiden till den andra.

11. Wattuet skall du också dricka efter mån, nämligen sjettedelen af ett hin; och det skall du dricka, ifrå den ena tiden till den andra.

12. Bjugglador skall du äta, hwilka du frä deras ögon vid menniskoträd bala skall.

13. Och HERREN sade: Alltså stola Israels barn åta sitt ören brödb ibland belägnarna, dit jag dem bortdrifwit hafwer. *Is. 2: 3.*

14. Men jag sade: Ad HERRE HERRE! si, min själ är ännu aldrig ören worden; ty jag hafwer aldrig, ifrå min ungdom allt icke till denna tiden, ätit af något as, eller det som hafwer riswet warit, och intet örent set å någon tid uti min mun kommet.

15. Men han sade till mig: Si, jag vill tillåta dig träd för menniskoträd, der du ditt brödb wid göra skall;

16. Och sade till mig: Du menniskobarn, si, jag skall bortaga bröds uppehälle i Jerusalem, så att de stola åta brödb efter wigt, och med bekymmer, och dricka watten efter mått, med bekymmer;

Is. 14: 13. 3 Mos. 26: 23.

17. Deresföre, att det skall fattas både brödb och watten, och den ene skall förja med den andra, och försmälta uti sina misgärningar. *Is. 3: 17.*

5. Capitlet.

Häret ratas, delas. Folkets plågor.

Och du menniskobarn, tag ett swärd, så skarpt som en raksnis, och rata dermed ditt hufwud, och ditt slägg, och tag ena wälskal, och skift håren dermed ifrå hwartannan. *Is. 7: 20.*

2. En trehjepart skall du uppbränna i ett midt i stadenom, då belägningsdagarna äro; annan trehjedelen tag, och slå den med swärd allt omkring; den yttersta trehjedelen låta uti wäbret, att jag må draga ut swärdet efter dem.

3. Men litet deraf tag, och bind wid den mantels slit.

4. Och tag åter något deraf, och låta det i elden, och bränn det upp i eldenom; deraf skall en eld utkomma öfwer hela Israels hus.

5. Så säger HERREN HERREN: Detta är Jerusalem, som jag ibland belägnarna satt hafwer, och land der allt omkring. *2 Kon. 25: 22.*

6. Men han hafwer omwänt min lag uti ena ogudastiga läro, mera än belägnarna, och mina rättor mer än landens, som omkring honom ligga; ty de förlasta min lag, och wilja icke lefwa efter mina rättor.

7. Derföre säger HERRN HERRN alltså : Efter 3 större ondsko bedrifwen, än Hedningarna, som omkring eder äro, och intet lefwen efter min bud, och gören intet efter mina rätter, utan gören efter Hedningars sätt, som omkring eder äro ;

8. Derföre säger HERRN HERRN alltså : Si, jag skall och till dig, och skall låta gå en dom öfwer dig, att Hedningarna skola se derupå ;

9. Och skall så göra med dig, som jag aldrig någon tid gjort hafwer, ej heller bärefter göra skall, för all din flyggelses skull ;

10. Så att i dig skola säderna äta sin barn, och barnen sina fäder ; och skall låta en sådana dom gå öfwer dig, att alle dine igenlesfde skola i all wäder förstörbde warba.

3 Mos. 26: 29.

5 Mos. 28: 53. Klag. 2: 20. 4: 10.

11. Derföre, så sant som jag lefwer, säger HERRN HERRN, efter du hafwer med din flyggelse och afgudom örenat min helgedom, skall jag och bortsträpa dig, och mitt öga skall intet skona dig, eller se öfwer med dig.

Sef. 7: 4, 9. 8: 18.

12. Trebjudelen af dig skall dö af pestilentie, och förgås af hunger ; och den andre trebjudelen skall falla för swärd allt omkring dig ; och den yttersta trebjudelen skall jag förstöra i alla wäder, och draga ut swärdet efter dem.

Jer. 49: 32.

13. Alltså skall min wrede fullkomnad warba, och min grymhet öfwer dem uträttad warba, att jag skall få en hugnad öfwer dem ; och de skola förnimma, att jag HERRN i mitt nit talat hafwer, när jag mina grymhet upå dem uträttat hafwer.

Ef. 1: 24.

14. Jag skall sätta dig till ett öde, och till en försmädelse för alla Hedningar, som omkring dig äro ; för allas deras ögon, som der framom gå.

15. Och du skall wara till en försmädelse, hån, exempel och widunder allom Hedningom, som omkring dig äro, när jag låter rätten gå öfwer dig med wrede, grymhet och wrebeligit straff ; det säger jag HERRN ;

16. Och när jag onda hungrens pilår ibland dem stutandes warber, hwille skadelige wara skola, och jag dem utstjuta skall, till att förberfwa eder, och låta hungren ju större och större warba öfwer eder, och taga bort ifrån eder bröds uppehälle.

Sef. 4: 16. 14: 13.

17. Ja, hunger och ond wildbjur skall jag låta komma ibland eder, de skola göra eder barnlösa ; och der skall pestilentie och blod

wanka ibland dig ; och swärdet skall jag låta komma öfwer dig ; Jag HERRN hafwer det sagt.

3 Mos. 16: 22. Sef. 14: 21.

6. Capitlet.

Afgudabyrtans flyggelse, &c.

Och HERRNS ord skedde till mig, och sade : 2. Du menniskobarn, wänd ditt ansigte åt Israels berg, och profhetera emot dem ;

Sef. 36: 1.

3. Och säg ; I Israels berg, hörer HERRNS HERRNS ord ; detta säger HERRN HERRN, både till berg och högar, både till bäddar och dalar : Si, jag skall låta komma swärdet öfwer eder, och förgöra ebra höjder ;

Sf. 125: 2.

4. Att edor altare skola förstörbde warba, och ebra afgudar sönderslagne ; och skall låta ihjällslå ebra troppar inför belåten.

2 Kon. 23: 11, 12.

5. Ja, jag skall Israels barnas troppar inför edor belåte, och förstör edor ben kringom edor altare.

3 Mos. 26: 30.

6. Der 3 bon, der skola säderna öde warba, och höjberna ödeläggas ; ty man skall förlägga edor altare, och göra dem öde, och sönderslå ebra afgudar, och göra dem till intet, och sönderslå edor belåte, och förlägga det 3 stiktat hafwen.

7. Och de slagne skola ligga ibland eder, att 3 stolen förnimma, att jag är HERRN.

8. Men jag vill låta några igenblifwa af eder, be der swärdet undslippa skola ibland Hedningarna, när jag eder i landen förstört hafwer.

9. De samme ebre igenblefne skola då tänka uppå mig ibland Hedningarna, der de sängne wara måste, när jag förtrostat hafwer deras horislla hjerta, det ifrå mig wilet är, och deras horislla ögon, som efter deras afgudar sett hafwa ; och dem skall ångra den ondsko, som de genom all sin flyggelse bedrifwit hafwa ;

4 Mos. 15: 39.

10. Och skola förnimma, att jag är HERRN, och hafwer icke såsant talat, att jag sådana olycko skulle göra dem.

11. Detta säger HERRN HERRN : Slå dina händer samman, och stampa med dina fötter, och säg we öfwer all den ondsko flyggelse i Israels hus, för hwiskas skall de genom swärd, hunger och pestilentie falla måste.

12. Den som långt borto är, han skall dö af pestilentie, och den hardt när är, han skall falla genom swärd ; men den som öfwer-

blifwer, och derföre förwarad är, han skall dö af hunger; alltså skall jag fullkomma mina grymheter ibland dem;

13. Att I förnimma skolen, att jag är HERRN, när deras slagne stola ligga ibland deras afgudar omkring deras altare, på alla högar, och på alla berg, och under all grön trä, och under alla tjoda elar, i hvilka rum de allahanda afgudom sött röfver gjort hafwa. 2 Kon. 17: 10.

14. Jag skall utsträcka mina hand emot dem, och göra landet tomt och öde, allt ifrån öknene intill Dibrath, ehwar de bo; och de stola förnimma, att jag är HERRN.

Jer. 48: 22.

7. Capitlet.

Mot Guds dom ingen hjälp.

Och HERRNS ord skedd till mig, och sade:

2. Du menniskobarn, detta säger HERRN HERRN om Israels land: Änden kommer, änden kommer öfwer alla fyra landsens ändar.

3. Nu kommer änden öfwer dig; ty jag skall sända mina grymheter öfwer dig, och skall döma dig såsom du förtjent hafwer, och skall gifwa dig hvad all din styggelse tillhör.

4. Mitt öga skall intet skona dig, eller se öfwer med dig; utan jag skall gifwa dig såsom du förtjent hafwer, och din styggelse stola komma ibland dig, att I förnimma skolen, att jag är HERRN.

5. Detta säger HERRN HERRN: Si, en olycka kommer efter den andra.

6. Änden kommer, änden kommer, han stöter uppå dig; si, han kommer.

7. Han går allaredo upp, och kommer fram öfwer dig, du landsens inbyggare; tiden kommer, jämmerdagen är hardt när, då intet sjungande på bergomen är.

8. Nu vill jag svarliga gjuta mina grymheter öfwer dig, och fullkomma mina wrede uppå dig, och döma dig såsom du förtjent hafwer, och gifwa dig hvad all din styggelse tillhör.

9. Mitt öga skall intet skona dig, eller se öfwer med dig; utan jag skall gifwa dig såsom du förtjent hafwer, och din styggelse stola komma ibland dig, att I förnimma skolen, att jag är HERRN som eder står.

10. Si dagen, si, han kommer, han kommer fram; risflet blomstrar, och den stolte grönskas.

11. Tyrannen hafwer upprest sig till ett ris öfwer de ogudaktiga; så att intet af dem,

eller af deras folk, eller af deras hop skall någon tröst få.

12. Derföre kommer tiden, dagen nallas: köparen fröjde sig intet, och säljaren jor: intet; ty wreben kommer öfwer alla deras rikebomar.

13. Derföre skall säljaren intet mer säga om sitt sålda gods, ty den som lefwer, han skall hafwa det; förty Profphetien om all deras rikebomar skall intet tillbakagå; derföre förhärde sig ingen i sina misgärning, genom sina rikebomar.

14. Väter man blåsa i basunen, och tillreda all ting, der warber dock ingen till slags utdragandes; ty min grymheter går öfwer allt hans folk.

15. Ute på gatomen går swärket, i hufmen går pestilentie och hunger; den på markene är, han måste dö genom swärk; mer den i stadenom är, honom skall hunger och pestilentie uppträta.

16. Och de som undfly af dem, de måste wara på bergomen, och lika som buswor i dalomen, hwilke alle tillsammans qwida, hwar och en för sina misgärnings skull.

Es. 38: 14.

17. Alla händer stola nederfalla, och all knå stola wara ostadig som watten.

Es. 13: 7. Jer. 6: 24.

18. Och de stola kläda sig i säcker, och med fruktan öfwergrutne wara, och all ansigte jämmerliga utse, och all hufvud stola fullt wara. Es. 3: 17. 15: 2. 3. Jer. 48: 37.

19. De stola lasta sitt silfwer ut uppå gatorna, och sitt guld alla såsom träsk; ty deras silfwer och guld skall intet kunna hjälpa dem, på HERRNS wrebes dag; och stola dock intet kunna mätta sina själar deraf, eller fylla sin buk deraf; ty det hafwer warit dem en förtärfelse, till deras misgärningar.

Ordsp. 11: 4. 39: 1: 15.

20. Af sin älska stenobiter, der de högfärd med bedrefswa, hafwa de sin grufwelses och styggelses beläte gjort; derföre skall jag göra dem det till orenlighet;

21. Och skall gifwa det främmandom i händer, att de det borträfwa stola, och dem ogudaktigom på jordene till ett byte, att de stola ohelga det.

22. Jag skall wända mitt ansigte derifrån, att de ju min skall wäl ohelga stola; ja, refware stola komma deröfwer, och ohelga det.

23. Gör en gård omkring dem; ty landet är fullt med blodstulder, och staden full med öfwerwäld.

24. Så skall jag låta komma de argesta ibland Hedningarna, att de stola taga deras hus in; och skall göra en ända på de väldigas högård, och öfvelga deras kyrkor.

25. Uppröjaren kommer; så stola de fria söla, och han skall intet vara der.

26. En olycka skall komma efter den andra, ett rykte öfver det andra; så stola de då söla ena syn när Prophetanom; men der skall hvarken lagen mer vara när Prestenom, eller råd när de gamla.

Jer. 18: 18.

27. Konungen skall vara bebröfswad, och Förstarna stola sorgeliga släbde vara, och folkens händer i landena stola förtwiflade vara: Jag skall så ställa mig med dem, såsom de lefwat hafwa, och skall döma dem, såsom de förtjent hafwa, att de stola förnimma, att jag är HERren.

8. Capitlet.

Såra styggelser. Deras straff.

Och det begaf sig uti siette årena, på femte dagen i siette månadenom, att jag satt i mino huse, och de äldste af Juda såto för mig; der föll HERrans HERrans hand öfwer mig.

2. Och si, jag såg, att hwad som nebanför hans länder war, det war lika som en eld, men ofwan hans länder war det gansta flart.

Hes. 1: 4, 27.

3. Och han räckte ut lika som ena hand, och fattade mig i mitt hufwudhår; så upptog mig ett wäder emellan himmel och jord, och förde mig till Jerusalem uti ene Guds syn, till den innersta dörrena, som norrut är, der ett beläte stod, husherranom till förtret.

Hes. 3: 12.

4. Och si, der war Israels Guds härlighet, lika som jag henne tillförene sett hade i marlene.

Hes. 3: 23.

5. Och han sade till mig: Du menniskobarn, lyft din ögon upp norrut. Och då jag upplyfte min ögon norrut, si, då stod det förrätliga belätet norrut wid altareporten, der man ingår.

6. Och han sade till mig: Du menniskobarn, ser du och hwad desse göra; nämliga den stora styggelsen, som Israels hus här gör, att de ju stola drifwa mig långt ifrån minom helgedom? Men du skall ännu se större styggelser.

7. Och han hade mig intill gårdens port, och jag såg, och si, der war ett hål på wäggene.

8. Och han sade till mig: Du mennisko-

barn, bryt igenom wäggena. Och som jag bröt igenom wäggena, si, då war der en dörr.

9. Och han sade till mig: Gad derin, och se de stemma styggelser, som de här göra.

10. Och då jag kom in, och såg till, si, då woro der allahanda beläte, matfars och bjurs, allstammans styggelse, och allahanda Israels hus afgubar, allestäds omkring wäggarne gjorda;

11. För hwilkom stodo sjutio män af de äldsta i Israels hus, och Jaasanja, Saphans son, stod också ibland dem; och hwarbera hade sitt röstwerk i handene, och ett tjockt damb gick upp af röstverket.

12. Och han sade till mig: Du menniskobarn, ser du hwad de äldste af Israels hus göra i mörkrena, hwar och en i sin stönasta lammnar? Ty de säga: HERren ser oss intet, utan HERren hafwer öfwer gifwit landet.

Hes. 9: 9.

13. Och han sade till mig: Du skall ännu se större styggelser, som de göra.

14. Och han hade mig intill den porten på HERrans hus, som nordantill är, och si, der såto qwinnor, som begreto Thammus.

15. Och han sade till mig: Du menniskobarn, ser du detta? Men du skall ännu större styggelser se, än desse äro.

16. Och han hade mig in uti inra gården åt HERrans hus; och si, för dörrene åt HERrans tempel, emellan förhuset och altaret, woro fem och tjugu män, som hade wändt sin rygg åt HERrans tempel, och ansigtet öfverut, och tillbådo emot solenes uppgång.

17. Och han sade till mig: Du menniskobarn, ser du detta? Är detta Juda huse en ringa ting, att de här all sådana styggelser göra, efter de dock eljest öfwer allt landet öfwerwäld och orätt bedrifwa, och fara till och reta mig; och si, de hålla en lösqwist för näsone.

18. Dersföre skall jag och handla emot dem med grymhet, och mitt öga skall hwarthen stona dem, eller öfwerse med dem; och om de än ropa med höga röst för min äron, så vill jag dock intet höra dem.

Hes. 5: 11. 7: 4, 9. 9: 10.

Ordsp. 1: 28. Ef. 1: 15. Jer. 11: 11.

9. Capitlet.

Gudfruktiga iednas. Gudsaktiga bräpas.

Och han ropade med höga röst för min äron, och sade: Det är för handene, att

deras wäsende uppå deras hufwud, säger HERren HERren. Jes. 9: 10.

22. Då släktade Cherubim med sinom wingom, och hjulen gingo bredowid dem, och Israels Guds härlighet war ofwanuppå dem.

23. Och HERrans härlighet uppsor utu staden, och satte sig uppå det berget, som ligger öfstan för stadenom.

Jes. 10: 4. Jas. 14: 4.

24. Och ett wäber upptog mig, och förde mig, i ene syn och i Guds Ande, in uti Chalbee land, till fångarna; och den synen, som jag sett hade, förswann för mig,

25. Och jag sade fångomen all HERrans ord, som han mig wist hade.

12. Capitlet.

Profpheten sändes. Suda nbb.

Och HERrans ord stebde till mig, och sade:

2. Du menniskobarn, du bor ibland ett ohörsamt folk, hwille wäl ögon hafwa att de se måtte, och wilja dock intet se; öron att de höra måtte, och wilja dock intet höra; utan äro ett ohörsamt folk.

Jes. 2: 3. Ef. 6: 9. 42: 18. Jer. 6: 21.

3. Derföre du menniskobarn, slida dig som du wille sändas, och drag din wäg om ljusa dagen för deras ögon; du skall bortfara ifrå ditt rum till ett annat rum för deras ögon; om de tilläfwentvise märka wilja, att de ett ohörsamt folk äro.

4. Och du skall hafwa din tyg framme, lika som du sändas wille om ljusa dagen för deras ögon; och du skall draga din wäg om aftenen för deras ögon; lika som man bortfar, då man wandra will.

5. Och du skall bryta dig genom wäggarna för deras ögon, och gå der ut igenom.

6. Och du skall tagat uppå dina skuldror, för deras ögon, och, när mörkt wordet är, din wäg draga; du skall binda om ditt ansigte, att du icke skall se landet; ty jag hafwer satt dig Israels hus till ett widunder.

7. Och jag gjorde såsom mig befallt war, och bar min tyg fram, lika som jag sändas skulle om lusan dag, och om aftenen bröt jag genom wäggarna med handene; och som det war mörkt wordet, tog jag det på skuldrorna, och bar det ut för deras ögon.

8. Och om morgonen bittida stebde HERrans ord till mig, och sade:

9. Du menniskobarn, hafwer Israels hus, det ohörsamma folket, icke sagt till dig: Swad gör du?

10. Så säg till dem: Detta säger HERren HERren: Denne tungen gäller hörsen uppå i Jerusalem, och hela Israels hus, som der är.

11. Säg: Jag är edart widunder; lika som jag gjort hafwer, alltså skall eder ste, att I måsten sändas och sängue förde warba.

12. Deras förste skall bortförd warba i skuldror i mörkrena, och måste gå ut igenom wäggarna, den de bryta stola, att de stola draga derigenom; hans ansigte skall fersklas, att han icke med något oga ser landet.

13. Jag skall och lasta mitt nat öfwer honom, att han i mine jagt fången warba skall; och jag will låta honom komma till Babel uti de Chalbeers land, det han dock intet se skall, och der måste han dö.

Jes. 17: 20. 32: 3.

14. Och alle de som omkring honom äro, hans hjelpare och hans anhang, skall jag förstör i all wäder, och draga ut swärder efter dem.

Jes. 5: 10. 12.

15. Alltså stola de förnimma, att jag är HERren, när jag bortdrifwer dem ibland bedningarna, och förstör dem i landen.

16. Men jag skall låta några få af dem igenblifwa för swärdena, hungern och pestilentien, att de stola förtälja deras stiggelse, ibland bedningarna, dit de komma de warba, och stola förnimma, att jag är HERren.

17. Och HERrans ord stebde till mig, och sade:

18. Du menniskobarn, du skall äta ditt bröd med bafwande, och dricka ditt watten med barrande och sorg.

19. Och säg till folket i landen: Detta säger HERren om inbyggarena i Jerusalem i Israels land: De stola äta sitt bröd i sorg, och dricka sitt watten i elände; ty landet skall öde warba ifrå allt det deruti är, för alla inbyggarenas ondsks skull. Jes. 4: 15.

20. Och de skäber, som wäl besatte äro, stola tomme, och landet öde warba. Alltså stolen I förnimma, att jag är HERren.

21. Och HERrans ord stebde till mig, och sade:

22. Du menniskobarn, hwad hafwen I för ett ordspråk uti Israels land, och sägen: Efter det dröjes så länge, så blifwer nu intet mer af edra Profphetier?

23. Derföre säg till dem: Detta säger HERren HERren: Jag skall lägga det ordspråket neber, att man det intet mer brula skall i Israel; och säg till dem:

Tiden är hardt när, och allt det som profheteradt är.

24. Ly I stolen nu härefter förnimma, att ingen syn sela skall, eller någon Propheetie ljuga emot Israels hus. Sab. 2: 3.

25. Ly jag är HERRN; hwad jag talar, det skall ske, och intet längre förbröjdt warda; utan i edor tid, I ohörsamma folk, skall jag göra det jag talar, säger HERRN HERRN.

26. Och HERRNS ord stredde till mig, och sade:

27. Du menniskobarn, si, Israels hus säger: Den synen, som denne ser, dit är ännu långt, och profheterar om den tid, som ännu långt borto är.

28. Derföre säg till dem: Så säger HERRN HERRN: Det jag talar, det skall icke längre förbröjdt warda; utan skall ske, säger HERRN HERRN.

13. Capitlet.

Älsste Profheter. Deras we.

Och HERRNS ord stredde till mig, och sade:

2. Du menniskobarn, profhetera emot Israels Profheter, och säg till dem som utaf sitt eget hjerta profhetera: Hörer HERRNS ord. Jer. 23: 1. Hes. 14: 9. 34: 2.

3. Detta säger HERRN HERRN: We dem galna Propheetomen, som sin egen anda följa, och hafwa dock ingen syn.

Jer. 14: 14. 23: 16, 21.

4. O Israel! hine Profheter äro lika som råfwar i öknene.

5. De tråda icke framför gapet, och göra sig icke till en mur omkring Israels hus, och på intet i stridene på HERRNS dag.

Ps. 106: 23. Hes. 22: 30.

6. Deras syner äro intet, och deras Propheetie är icke utan lögn; de säga: HERRN hafwer det sagt; ändock HERRN hafwer intet sändt dem, och winnlägga sig, att de kunna hålla sin ord wid magt.

7. Äro icke edra syner intet, och edor Propheetie allstammans lögn? Och I sägen likväl: HERRN hafwer det sagt; ändock jag det intet sagt hafwer.

8. Derföre säger HERRN HERRN alltså: Efter I predilen det, der intet af warder, och profheteren lögn, så vill jag till eder, säger HERRN HERRN.

9. Och min hand skall komma öfwer de Profheter, som predila det, der intet utaf warder, och profhetera lögn; de stola intet

vara uti mins folks församling, och uti Israels hus tal icke bestrefne warda, eller komma uti Israels land; och i stolen förnimma, att jag är HERRN HERRN;

10. Derföre, att de förföra mitt folk, och säga: Frid, ändock der är ingen frid; folket bygger upp wäggarna; men de bestryla henne med lös kalk. Jer. 6: 14. 8: 11. Wis. 3: 6.

11. Säg till de bestrylare, som med lösom kalk bestryla, att det warder affallandes; ty ett slagregn warder kommandes, och stort hagel fallandes, och en wäderhwirwel skall storma deruppå.

12. Si, så skall wäggen falla; hwad gäller, man warder då till eder sägandes: Spar är nu den bestrykningen, som I strukit hafwen?

13. Detta säger HERRN HERRN: Jag skall låta storma en wäderhwirwel i mine grymhät, och ett slagregn i mine wrede, och störa hagelstenar i harm, de stola allt omkullslå.

14. Och så skall jag omkullslå wäggarna, den I med lös kalk bestrukt hafwen, och låta henne till jordena, att hon intet skall se hennes grundwal, att hon nebre ligger; och I stolen också derinne förgås, och förnimma att jag är HERRN.

15. Alltså skall jag fullkomma mina grymhät på wäggene, och uppå dem som henne med lösom kalk bestryla, och säga till eder: Här är hwarthen wägg eller bestrylare.

16. Detta äro Israels Profheter, som till Jerusalems profheter, och prebila om frid, ändock der ingen frid är, säger HERRN HERRN.

17. Och du menniskobarn, ställ ditt ansigte emot döttrarna i ditt folk, hwilka profhetera utaf sitt hjerta; och profhetera emot dem,

18. Och säg: Detta säger HERRN HERRN: We eder, som gören menniskomen hyende under armarna, och örnagott under hufwuden, både ungom och gamlom, till att fånga själar; när I nu hafwen fångat själar i mitt folk, så sägen I dem till sig;

19. Och ohegen mig i mitt folk, för en hand full med bjugg, och för en beta bröd, dermed att I dömen de själar till döds, som dock intet dö skulle, och dömen dem till life, som dock icke lefwa skulle, genom edra lögn ibland mitt folk, som lögn gerna hörer.

20. Derföre säger HERRN HERRN: Si, jag vill till eder hyende, der I själarne med gripen och förtröfken, och skall rycka dem bort undan edra armar, och de själar, som I gripen och förtröfken, lösa göra;

21. Och skall sönderstöka edor örnagott,

och fria mitt folk utur ebra hand, att I intet mer stolen gripa dem; och I stolen förnimma, att jag är HETREN;

22. Dersföre, att I fälskeliga bedröfwen be rättfärdigas hjerta, hwilka jag intet bedröfwat hafwer, och hafwen styrkt de ogudaktigas händer, så att de intet omwända sig ifrå sitt onda wäsende, på det de måtte lefwande blifwa. Jer. 23: 25.

23. Dersföre stolen I intet mer predika onyttiga läro, eller prophetera; utan jag skall fria mitt folk utur ebra händer, och I stolen förnimma, att jag är HETREN.

14. Capitlet.

Strömlares fråga, ödn, skoff.

Då till mig kommo några af de äldsta i Israel, och satte sig när mig.

Ref. 20: 1.

2. Då stredde HETRENS ord till mig, och sade:

3. Du mennistobarn, desse männerna hänga med sitt hjerta intill sina afgudar, och hålla fast upå sine horeris förargelse; skulle jag då swara dem, när de fråga mig?

Ref. 53: 2.

4. Dersföre tala med dem, och säg till dem: Detta säger HETREN HETREN: Hwille menniska af Israels hus hänger med sitt hjerta intill sina afgudar, och håller fast upå sine afguderis förargelse, och kommer till Profpheten, så vill jag, HETREN, swara honom, såsom han förtjent hafwer med sitt stora afguderi;

5. På det Israels hus skall bedraget wara i sitt hjerta, dersföre att de ifrå mig trådt hafwa, genom mångahanda afguderi.

6. Dersföre skall du säga till Israels hus: Detta säger HETREN HETREN: Wänder eder om, och träder ifrån edert afguderi, och wänder edor ansigte ifrån all edor styggelse.

7. Ty hwilken menniska af Israels hus, eller något främling, som i Israel bor, wiser ifrå mig, och med sitt hjerta hänger till sina afgudar, och fast håller upå sine afguderis förargelse, och kommer till Profpheten, på det han skall fråga mig genom honom; honom vill jag, HETREN, själfwer swara;

3 Mos. 17: 8.

8. Och skall sätta mitt ansigte emot honom, och göra honom till ett teden och ordspråk, och skall ryda honom utu mitt folk, att I förnimma stolen, att jag är HETREN.

3 Mos. 17: 10. 5 Mos. 28: 37. Ref. 5: 15.

Men om en förförder Profhet något

predikar, honom vill och jag HETREN, låta förför wara, och skall uträda mina hand öfwer honom, och utrota honom utu mitt feli Israel. Ref. 13: 2. 2 Thes. 2: 11.

10. Alltså skola de båda umgälla sina misgärning; lika som frågarens misgärning, så skall och Profhetens misgärning wara;

11. På det de icke mer skola förföra Israels hus ifrå mig, och icke mer oreña sig uti alla handa sin öfwerträdelse; utan skola wara mitt folk, och jag skall wara deras Gud, säger HETREN HETREN.

12. Och HETRENS ord stredde till mig, och sade:

13. Du mennistobarn, när landet spadar emot mig, och dertill försmäbar mig, så skall jag rädda mina hand öfwer det, och borttaga bröds uppehälle, och sånda der hunger in, att jag skall förgöra der både folk och få.

Ref. 3: 1. Ref. 4: 16. 5: 15.

14. Och om än de tre männerna, Noah, Daniel, och Job, derinne woro, så skulle de allenast kunna fria sina egna själar, genom sina rättfärdighet, säger HETREN HETREN.

15. Och om jag låte komma ond djur in uti landet, hwilke folket bortjagade, och förödde det, så att der ingen hunde inne wara för bjurens skull;

3 Mos. 26: 22. 2 Kon. 17: 25.

16. Och om desse tre männerna woro derinne; så sant som jag lefwer, säger HETREN HETREN, de skulle hwarken kunna fria söner eller döttrar, utan allena sig själfwa, och landet måste öde wara.

17. Eller om jag låte komma swärd uppi landet, och sade: Swärd, far igenom landet; och worde alltså både folk och få förgjort;

18. Och om de tre män woro derinne; så sant som jag lefwer, säger HETREN HETREN, de skulle hwarken kunna fria söner eller döttrar; utan de allena skulle friade wara.

19. Eller om jag sände pestilencie uti landet, och utgöde mina grymheter beröfwer, och det blod kostade, så att jag förgjorde både folk och få;

1 Efr. 21: 14.

20. Och om Noah, Daniel, och Job, woro derinne; så sant som jag lefwer, säger HETREN HETREN, de skulle icke, igenom sina rättfärdighet, hwarken kunna undsätta söner eller döttrar, utan allena sina egna själar.

21. Ty så säger HETREN HETREN: Om jag sände mina fyra onda plågor, som är swärd, hunger, ond djur och pestilencie, öfwer Jerusalem, så att jag derinne förgjorde både folk och få;

2 Sam. 24: 13.

22. Si, så stola någre derinne igenlefwas och undslippa, hwilse sñner och dötrrar der utföra stola, och komma hit till eder, att I se stolen, huru dem går, och trösta eder öfwer den olycko, som jag öfwer Jerusalem hafwer komma låtit, samt med allt annat, det jag öfwer dem hafwer komma låtit.

23. De stola wara edor tröst, då I sñ se huru dem går, och kunnen besinna att jag icke utan sak gjort hafwer, hwad jag derinne gjort hafwer, säger HERRN HERRN.

15. Capitlet.

Juda en torr winqwist.

Och HERRANS ord stebde till mig, och sade: 2. Du mennistobarn, hwad är ett torrt winträ för annat trä, eller en winqwist för annat trä i skogen?

3. Tager man dem och gör der något utaf? Eller gör man der en nagla utaf, der man något på hänga kan (såsom man gör af annat trä)?

4. Si, man kastar det i elden, att det förtärdt warder, så att båda dess ändar förtärer elden, och dess medelsta brinner upp. Hwar-till skulle det nu boga, doger det och till någors?

5. Si, då det ännu helt war, kunde man intet göra deraf; huru mycket mindre kan man nu här efter göra deraf, de elden det förtär och uppbränd hafwer?

6. Därföre säger HERRN HERRN: Rita som jag gifwer de torra winqwistaf eldenom, till att förtära för annat trä, så skall jag och göra med Jerusalems inbyggare;

7. Och skall sätta mitt ansigte emot dem, att de icke stola undslomma elden, utan elden skall uppräta dem; och I stolen förnimma, att jag är HERRN, när jag sätter mitt ansigte emot dem;

8. Och gör landet öde; efter de hafwa för-mädat mig, säger HERRN HERRN.

16. Capitlet.

Juda ynnest, otidsamhet, straff.

Och HERRANS ord stebde till mig, och sade:

2. Du mennistobarn, uppenbara Jerusalems stad sin skygelse;

3. Och säg: Detta säger HERRN HERRN till Jerusalem: Ditt sådernesland och ditt släkte är utaf de Cananeers land; din fader af de Amoreer, och din moder af de Hetheer.

4. Ditt släkte hafwer icke florit dig naslan bort, då du född wardt; så hafwer man ej

heller badat dig med watten, att du måtte ren wordit, ej heller bestrukt med salt, ej heller bebundit med linba.

5. Ty ingen ömlade sig öfwer dig, att han måtte förbarmat sig öfwer dig, och bewist dig något af denna skyden; utan du wardt kastad ut på markena; så förfädd war din själ, då du född wardt.

6. Men jag gif framom dig, och såg dig liggande i ditt blod, och sade till dig: Du skall leswa, då du så uti ditt blod lågst; ja, till dig sade jag, då du så i ditt blod lågst: Du skall leswa.

7. Och jag hafwer uppfödd dig, och låtit dig stor warda, lika som en frukt på markene, och wast nu uppvuxen, och stor och dögelig worden; din bröst moro wårt, och du hade fått stönt långt hår; men du wast ännu nafot och blugelig.

8. Och jag gif framom dig, och såg uppå dig, och si, du wast manwärt: Då bredde jag mina hjortels stit öfwer dig, och öfwer-täckte dina blygd; och jag troslofwade dig, och gaf mig ut förbund med dig, säger HERRN HERRN, att du skulle wara min.

9. Och jag twådde dig med watten, och utwastade dig af ditt blod, och smorde dig med balsam;

10. Och klädd dig med sticad kläder, och drog stöna skor uppå dig; jag gaf dig stön kläder, och gaf dig silkesbot;

11. Och beprydd dig med klenobier, och lade smide på dina armar, och ledjor uppå din hals;

12. Och gaf dig ett ännespänn i ditt äne, och örnaringar i din bron, och en stön krono uppå ditt hufwud;

13. Summa, du bleffst beprydd med guld, och med silwer, och beklädd med bästa linn-kläde, sille och sticad wert; du åt och semlo-brödd, hannog och oljo, och wast öfwer-må-ton dögelig, och fick ett rike.

14. Och ditt rykte gick wida ut ibland Hedningarna, för dina sägrings skull, den gan-ska fullkomlig war, genom sådana prydnung, som jag uppå dig hängt hade, säger HERRN HERRN.

15. Men du förläst dig uppå dina säg-ring; och efter du så beprisad wast, bebre-f du horeri, så att du gjorde dig menliga hwarjom och enom, som framom gif, och gjorde hans wilja.

16. Och du tog af din kläder, och gjorde dig brofot altare deraf, och bebre-f ditt horeri

Jer. 7: 4.

stora wingar och många fjäbrar; och si, detta winträt hade en längtan i sina rötter till denna örnen, och uträkte sina qwislar emot honom, att det måtte wattenadt warba af hans bise;

8. Och war dock på eno gode lande wid mycket watten planteradt, så att det wäl hade mått fått qwislar, frukt burit, och ett stort winträt morbit.

9. Så säg nu: Alltså säger HERRN HERRN: Skulle det trifwas? Ja, man skall uppröda dess rötter, och afriwa dess frukt, och man skall förtorla alla dess upprösta qwislar, att de försalna; och det skall icke ske genom en stor arm eller mycket folk, att man må föra honom af dess rötter bort.

10. Si, det är planteradt; men skulle det trifwas? Ja, så snart der kommer ett öfswäder till, så skall det förtorlas på sin bise.

11. Och HERRNS ord skedde till mig, och sade:

12. Käre, säg till det ohörsamma folket: Weten I icke hwad detta är? Och säg: Si, Konungen af Babel kom till Jerusalem, och tog hans konung och hans förstar, och förde dem bort till sig uti Babel;

13. Och tog en af Konungsligo säd, och gjorde ett förbund med honom, och tog en ed af honom; men de wälbige i landena tog han bort;

2 Chr. 36: 13.

14. På det att riket skulle ödmjukadt blifwa, och icke upphäfwa sig, att förbundet måtte hållet warba och ständande blifwa.

15. Men den samma säben föll af ifrå honom, och sände sitt bådskap uti Egypten, att man skulle sända honom hästar och mycket folk. Skulle det lycka sig med honom? Eller skulle han komma der wäl af med, som sådant gör? Och den som förbund bryter, skulle han slippa?

Jer. 37: 6.

16. Så sant som jag lefwer, säger HERRN HERRN, uti den Konungens rum, som honom till Konung satte, hwilens ed han förastade, och hwilens förbund han bröt, der skall han dö, nämliga i Babel.

17. Och skall Pharao intet blifwa ständandes med honom i örligena, med storom här och mycket folk, då man torfwallar uppflasta, och bältwert upphygga skall, på det att mycket folk skall slaget blifwa.

2 Kon. 25: 1. Hes. 4: 7.

18. Ty efter han hafwer förskattat eden, och brutit förbundet, der han sina hand uppå räckt hafwer, och allt sådant bedrifwer, skall han intet kunna undslippa.

19. Derföre säger HERRN HERRN alltså: Så sant som jag lefwer, skall jag låta min ed, den han förskattat hafwer, och mitt förbund, som han brutit hafwer, komma öfwer hans hufvud.

20. Ty jag skall lasta mitt nät öfver honom, och han måste i min garn fångas warba, och jag skall låta honom komma till Babel, och der vill jag wara i rätta med honom; derföre, att han sig så emot mig förgripit hafwer.

Hes. 12: 13. Jer. 4: 12. 23: 3.

21. Och alle hans flyktige, som till honom hålla sig, skola falla genom swärd, och de, som af dem slippa, skola i all wäder förströbbe warba; och I stolen förnimma, att jag, HERRN, hafwer detta talat.

Hes. 16: 40.

22. Detta säger HERRN HERRN: Jeg skall också taga en telning af ett högt cedertä, och bryta honom af, öfwerst uppå dess qwisstom, och skall plantera honom uppå ett högt berg;

23. Nämliga på det höga berget Ifrael vill jag plantera honom, på det han skall gro och bära frukt, och warba ett stort cedertä, så att allehanda foglar skola funna de och blifwa under honom, och under hans qwislars skugga.

24. Och all trä på marlene skola förnimma, att jag, HERRN, hafwer det höga träst förnebrat, och det låga träst upphöjt, och det gröna träst förtorlat, och det torra träst grönsande gjort; jag, HERRN, talar det, och gör det också.

18. Capitlet.

From, dotärfärg. Gubläs, affällig.

Och HERRNS ord skedde till mig, och sade: 2. Smad brifwen I ibland eder, uti Ifraels land, detta ordspråket, och sägen: Häberna hafwa ätit sura winbruswor, men barnomen äro tänberna deraf ömma wordna?

Jer. 31: 24.

3. Så sant som jag lefwer, säger HERRN HERRN, sådant ordspråk skall intet mer gå ibland eder i Ifrael;

4. Ty si, alla själar äro mina; fadrens själ är så wäl min, som sonens själ; hwilken själ som syndar, hon skall dö.

5. Om nu en menniska är from, den der rätt och wäl gör;

6. Den på bergomen icke åter, den sin ägen icke upphäfwer till Ifraels hus afgudar; och fins nästas hustru icke besmittat, och

ide ligger när qwinno uti hennes krankhet;
3 Mos. 18: 19.

7. Den ingom slaba gör; den gäldenärmen sin pant igengifwer; den ingom något ifråtager med wåld; den sitt bröb delar med dem hungroga, och slåder den nalota;
5 Mos. 24: 10. Ef. 58: 6. Matth. 25: 35.

8. Den intet odtrar; den ingen slem winning tager; den ide hjälper till att göra orätt; den emellan mennistorna rätt dömer;
Pl. 15: 5.

9. Den efter mina rätter wandrar, och min bub håller, så att han allwarliga gör bereser; det är en from man, han skall så leswa, säger GÖREN GÖREN.

10. Men om han föder en son, och den samme warder en mördare, den der blöb utgjuter, eller något af dessa stycke gör;

11. Och intet af de andra styden gör; utan åter på bergom, och besmittar sine nästas hustru;

12. Gör dem fattiga och elända slaba; tager något med wåld; ide igengifwer pant; upphäfwer sin ögon till afgudar, dermed han en staggelse bedrifwer;

13. Får ut på oder, tager winning; skulle han leswa? Han skall ide leswa; utan efter han sådana staggelse gjort hafwer, så skall han döden dö; hans blöb skall wara öfwer honom.
3 Mos. 24: 9.

14. Men om han föder en son, den allra sådana synder ser, som hans fader gör, och han fruktat sig, och så ide gör;

15. Åter ide på bergom; upphäfwer ide sin ögon till Israels hus afgudar; besmittar ide sine nästas hustru;

16. Gör ingom slaba; behåller ide pant; tager intet med wåld; delar sitt bröb med dem hungroga, och slåder den nalota;

17. Hjelper ide emot den elända; tager intet oder eller slem winning; utan håller min bub, och leswer efter mina rätter; han skall intet dö för sine faders misgjernings skull, utan leswa.

18. Men hans fader, den wåld och orätt brutat hafwer, och ibland sitt folk, det som intet doger, gjort hafwer; si, han skall dö för sina misgjernings skull.

19. Så sägen I: Hwi skall sonen ide bära sine faders misgjerning? Derföre, att han hafwer gjort rätt och wål, och bållet och gjort alla mina rätter, skall han leswa.

20. Ty hwissen själ, som syndar, hon skall dö; sonen skall ide bära fadrens misgjerning; och fadren skall ide bära sonens

misgjerning, utan dens rättfärdigas fromhet skall wara öfwer honom, och dens orättfärdigas arghet skall wara öfwer honom.

5 Mos. 24: 16.

2 Kon. 14: 6. 2 Ebr. 25: 4. Jer. 31: 30.

21. Men om en ogudaktig omwänder sig ifrån alla sina synder, som han gjort hafwer, och håller alla mina rätter, och gör rätt och wål, så skall han leswa, och ide dö.

22. Men på all hans öfwerträdelse, som han gjort hafwer, skall intet tänkt wara; utan skall leswa, för den rättfärdighets skull, som han gör.

23. Menar du, att jag lust hafwer öfwer dens ogudaktigas döb, säger GÖREN GÖREN, och ide mycket mer, att han omwänder sig ifrån sitt onda wäsende, och leswer?
2 Petr. 3: 9.

24. Och om den rättfärdige wänder sig ifrån sine rättfärdighet, och gör det ondt är, och leswer efter all den staggelse som en ogudaktig gör, skulle han leswa? Ja, all hans rättfärdighet, som han gjort hafwer, skall intet ihågkommen wara; utan han skall dö uti sin öfwerträdelse och syndom, som han gjort hafwer.

Ef. 3: 20. 33: 12, 13.

25. Och ändå sägen I: GÖREN hanblar ide rätt. Derföre hörer nu, I af Israels hus: Hafwer jag ide rätt, och I orätt?

Ef. 33: 20.

26. Ty när den rättfärdige wänder sig ifrån sine rättfärdighet, och gör det ondt är, så måste han dö; men han måste dö för sina ondstos skull, som han gjort hafwer.

27. Erwärtom, när den ogudaktige wänder sig ifrån sine orättfärdighet, som han gjort hafwer, och gör nu rätt och wål, han warder behållandes sin själ lefwande.

28. Ty efter han fruktat sig, och wänder åter af sine ondsto, så skall han leswa, och ide dö.

29. Och ännu säga de af Israels hus: GÖREN hanblar ide rätt. Skulle jag hafwa orätt? I af Israels hus hafwen orätt.

30. Derföre will jag döma eder, I af Israels hus, hwar och en efter hans wäsende, säger GÖREN GÖREN. Derföre wänder eder om, och låter eder omwända, på det I ide skolen falla för misgjerningenes skull.

31. Raster ifrån eder all edor öfwerträdelse, der I med öfwerträdt hafwen, och görer eder ett nytt hjerta, och ny anda; ty hwi will du så dö, du Israels hus?

Pl. 51: 12.

32. Ty jag hafwer ingen lust till hans döb, som dörr, säger HERRN HERRN; derföre omwänd er, så sån I lefwa. Hes. 33: 11.

19. Capitlet.

Soabas, Soiadin, Beetha.

Men gör en klagogråt öfwer Israels Förfärlar;

2. Och säg: Swi ligger din moder lejjinnan ibland lejjinnorna, och uppfoßer sina ungar ibland de unga lejon?

3. En af dem födde hon upp, och der wardt ett ungt lejon utaf, det wande sig till att riswa och uppäta menniskor.

4. Då Hedningarna hörde sådant om det, grepo de det uti deras kulor, och förde det i ledjor in uti Egypti land.

2 Kon. 23: 33. Jer. 22: 11.

5. Då nu modren såg, sedan hon hade länge hoppats, att hennes hopp war borto, tog hon en annan af sina ungar, och gjorde der ett ungt lejon af.

6. Då det wandrade ibland lejjinnorna, wardt det ett ungt lejon, det också wandes till att riswa och uppäta menniskor.

2 Ekr. 36: 5.

7. Det förderfwade deras hus och deras skäder, så att landet, och hwad deruti war, grufwade sig för dess ryttandes röst.

8. Då lade Hedningarna sig af all land kringom det, och lastade ett nät öfwer det, och grepo det i dess kulor; 2 Kon. 24: 2.

9. Och satte det uti ett galler, och förde det i ledjor till Konungen i Babel; och man lät förwara det, att dess röst intet mer skulle hörd warða på Israels bergom.

10. Din moder war lika som ett wintträ, som wid watten planteradt war, och dess frukt och qwishtar wuzo af det myckna wattenet;

11. Att dess qwishtar så starkt wordo, att de till herraspiror bogde, och det wardt högt ibland wintträ. Och då man såg, att det så högt war och många qwishtar hade,

12. Wardt det i grymhet riswet neder till jordena och förfäladt; östnawäber förtorkade dess frukt, och dess starke qwishtar wordo sönderbrutne, så att de bottenlades, och uppbrände wordo. Es. 13: 15.

13. Men nu är det planteradt i öknene, uti eno torro och törstigo lande.

14. Och en eld gif utaf dess starke qwishtar, den förtärde dess frukt, så att der inge starka qwishtar mer uppå äro till några herraspiro; det är en klagelig och jämmerlig ting.

20. Capitlet.

Juda förwiltad. Swar neder.

Och det begaf sig i sjuende åren, på tionde dagen i femte månadenom, komme nigra af de äldsta i Jsrael till att fråga HERRN, och satte sig neber för mig.

2. Då stebde HERRNS ord till mig, och såde:

3. Du menniskobarn, tala med Israels äldsta, och säg till dem: Detta säger HERRN HERRN: Åren I komme till att fråga mig? Så sant som jag lefwer, jag wil intet swar gifwa eder, säger HERRN HERRN.

4. Men wil du menniskobarn straffa dem, så må du straffa dem alltså: Håll dem fön deras säders flyggelse;

5. Och säg till dem: Detta säger HERRN HERRN: På den tid jag utwalde Jsrael, upphof jag mina hand till Jacobs hus så, och lät dem lämna mig uti Egypti land; ja, jag upphof mina hand till dem, och såde: Jag är HERRN edar Gud. 2 Mos. 6: 5.

6. Men jag upphof på samma tid mina hand, att jag skulle föra dem utur Egypti land, in uti ett land som jag dem förset hade, det med mjölk och hannog flyter; ett ädla land för all land; 2 Mos. 3: 2.

7. Och säde till dem: Swar och en laste bort flyggelsen för sin ögon, och orner icke eder på Egypti afgudar; ty jag är HERRN edar Gud.

8. Men de woro mig ohörjamme, och wille intet höra mig, och ingen af dem lastade sin flyggelse bort för sin ögon, och öfwergefwade icke Egypti afgudar; då tänkte jag mig mina grymhet öfwer dem, och låta alla mina wrode gå öfwer dem, midt uti Egypti land;

9. Men jag lät det tillbala, för mitt Rammes skull, att det icke skulle ofelgadt warða för Hedningomen, ibland hwilla de woro, och för hwilkom jag hade gifwit mig dem tillläna, att jag dem utur Egypti land föra wille.

10. Och då jag dem utur Egypti land fört hade, och lätit dem komma in uti öknena;

11. Gaf jag dem min bud, och lärde dem mina rättor, genom hwilla menniskan lefwer, den dem håller. 2 Mos. 13: 26.

20: 1, x. 5 Mos. 5: 1, x. 3 Mos. 18: 5.

5 Mos. 30: 6. Rom. 10: 5. Gal. 3: 12.

12. Jag gaf dem och min Sabbath, till en tecken emellan mig och dem, på det de skulle lära, att jag är HERRN, som dem helgar.

2 Mos. 16: 26. 20: 8. 31: 13, 17.

13. Men Israels hus war mig också ohörsamt uti öknene, och lefde intet efter min bud, och föraktade mina rätter, genom hvilka menniskan lefwer, som dem håller, och ohelgade min Sabbath gansta swärliga; då tänkte jag utgjuta mina grymhet öfwer dem uti öknene, och platt förgöra dem;

2 Mos. 16: 27. 4 Mos. 14: 2.

14. Men jag lät det tillbafa, för mitt Namns skull, att det icke skulle ohelgadt warda ibland Hedningarna, för hwilkom jag dem utfört hade.

4 Mos. 14: 13. 5 Mos. 9: 28.

15. Och hof jag mina hand upp emot dem i öknene, att jag icke wille låta dem komma in uti det land, som jag dem gifwit hade, det med mjölk och hannog flyter; ett äbla land för all land;

16. Derföre att de föraktade mina rätter, och lefde icke efter min bud, och mina Sabbather ohelgade; ty de wanbrade efter deras hjertas afgubbar.

17. Men mitt äga stonade dem, att jag icke förderfwade eller platt förgjorde dem i öknene.

18. Och jag sade till deras barn i öknene: I stolen icke lefwa efter edra fäders bud, och icke hålla deras rätter, och icke orene eder uppå deras afgubbar.

19. Ty jag är HERREN edar Gud; efter min bud stolen I lefwa, och mina rätter stolen I hålla, och göra derefter;

5 Mos. 4: 1.

20. Och mina Sabbather stolen I helga, att de stola wara ett tecken emellan mig och eder, på det I weta stolen att jag, HERREN, är edar Gud.

21. Men barnen woro mig och ohörsam, lefde icke efter min bud, höllo och icke mina rätter, så att de gjorde derefter, genom hvilka menniskan lefwer, den dem håller, och ohelgade mina Sabbather; då tänkte jag utgjuta mina grymhet öfwer dem, och låta alla mina wrede gå öfwer dem i öknene;

22. Men jag wände mina hand, och lät det tillbafa, för mitt Namns skull, att det icke skulle ohelgadt warda för Hedningomen, för hwilkom jag dem utfört hade.

23. Jag hof och mina hand upp emot dem i öknene, att jag skulle förstör dem ibland Hedningarna, och förskinga dem i landen;

24. Derföre, att de icke höllo min bud, och föraktade mina rätter, och ohelgade mina Sabbather, och sågo efter deras fäders afgubbar.

25. Derföre gaf jag dem den lära, som intet god är; och de rätter, uti hvilka de intet lif hafwa funna;

2 Reg. 2: 10. 11.

26. Och förstakade dem med deras offer, då de uppbrände i eld all förstödding; på det jag skulle bedröfwa dem, och de lära skulle, att jag är HERREN.

2 Ebr. 33: 6.

27. Derföre tala, du mennisklobarn, med Israels hus, och säg till dem: Detta säger HERREN HERREN: Edra fäder hafwa ännu mer försmädat och trofsat mig.

28. Ty då jag hade låtit dem komma in uti landet, öfwer hwilket jag mina hand upp-häfwit hade, att jag skulle det gifwa dem; hwar de någorstäds sågo en hög backa, eller tjodqwistadt trä, der offrade de sitt offer, och báro dit sina obehageliga gåfwor, och rökte der sin söta röl, och utgöto der sitt drickoffer.

Ej. 57: 6.

29. Men jag sade till dem: Swad skall dock den höjden, dit I gån? Och så kallades det en höjd, allt intill denna dag.

30. Derföre säg till Israels hus: Detta säger HERREN HERREN: I orene eder uti edra fäders wäsende, och bedrifwen broreri med edr stuggelse;

31. Och bejmitten eder på edra afgubbar, hwilkom I offren edra gåfwor, och uppbrändnen edra söner och döttrar i eld, allt intill denna dag; och jag skulle gifwa eder af Israels hus swar? Så sant som jag lefwer, säger HERREN HERREN, jag skall intet swar gifwa eder.

32. Dertill, då I tänken: Wi wilje göra sika som Hedningarna, och såsom annor folk i landen, och tillbedja stöckar och stenar, skall det sela eder.

33. Så sant som jag lefwer, säger HERREN HERREN, jag skall råda öfwer eder med starka hand och uträckt arm, och med utgjuten grymhet;

34. Och skall föra eder ifrå folken, och församla eder utu de land, dit I förströdde ären, med starka hand, med uträckt arm, och med utgjuten grymhet;

35. Och skall låta eder komma uti folks ölen, och der wara i rätta med eder, ansigte emot ansigte.

36. Sika som jag med edra fäder uti öknene wid Egypten i rätta war, rätt så skall jag wara i rätta med eder, säger HERREN HERREN.

37. Jag skall låta komma eder under riset, och tvinga eder uti förbundsens bandom.

38. Och jag skall utfäja de affälliga, och de som emot mig öfwerträda, ibland eder; ja, jag skall föra dem utu det land, der I nu bon, och intet låta dem komma in uti

Israels land, att I lära skolen, att jag är HERren.

39. Derföre, I af Israels hus, detta säger HERren HERren: Efter I ju intet viljen höra mig, så görer som eder täckes, och hwar edra tjene sinom afgud; men mitt helga Namn låter härefter ofskämbt wara, med edor offer och afgudar.

40. Ly detta säger HERren HERren: På mino heligo berge, på de höga bergena Israel, der skall hela Israels hus, och alle de som i landet äro, tjena mig; der skola de wara mig tacknämliche, och der skall jag äfwa uppå edor häfoffer och edars offers försling, med allt det I mig helgen.

41. I skolen warba mig tacknämliche med stötom röl, när jag låter eder komma ifrå folken, och warber eder församlade utu landen, dit I förströbbe ären, och jag skall warba helgab i eder för Hebningomen.

42. Och I skolen förnimma, att jag är HERren, när jag hafwer låtit eder komma in uti Israels land, uti det land, om hwilket jag upphof mina hand, att jag det edra fäder gifwa stulle.

43. Der skolen I tänka uppå edart wäsende, och uppå all edar handel, der I utinnan orenade ären, och skolen hafwa ett misshag till all edor ondsko, som I bedrifwit hafwen;

44. Och skolen förnimma, att jag är HERren, när jag gör med eder för mitt Namns skull, och icke efter edart onda wäsende och skadeliga handel, du Israels hus, säger HERren HERren.

45. Och HERrans ord stebde till mig, och sade:

46. Du menniskobarn, skall ditt ansigte emot Theman, och tala söderut, och prophetera emot den skogen i den markene söderut.

47. Och säg till den skogen söderut: Hör HERrans ord. Detta säger HERren HERren: Si, jag skall upptända i dig en eld, han skall förtära både färst trä och torr, så att man icke skall kunna utsläcka hans låga; utan allt det som ifrå sunnan norrat står, det skall uppbrändt warba.

Euc. 23: 31.

48. Och allt lött skall se att jag, HERren, det upptändt hafwer, och ingen det utsläcka kan.

49. Och jag sade: Ad HERre, HERre! de säga om mig: Denne talar icke annat än förtäckt ord.

21. Capitlet.

Swärdet säjadt. Kronan faller.

Och HERrans ord stebde till mig, och jag:

2. Du menniskobarn, skall ditt ansigte emot Jerusalem, och tala emot helgedomen, och prophetera emot Israels land;

3. Och säg till Israels land: Detta säger HERren: Si, jag will till dig, jag skall draga mitt swärd utu skidone, och skall drä: i dig både rättfärdiga och orättfärdiga.

4. Efter jag nu i dig både rättfärdiga och orättfärdiga dräpa will, så skall mitt swärd fara utu skidone öfwer allt lött, ifrå sunnan intill norr.

5. Och allt lött skall förnimma, att jag, HERren, hafwer dragit mitt swärd utu skidone, och det skall icke igen instungit wara.

6. Och du menniskobarn skall suda, intill dess att länderna warla uppå dig; ja, bitterliga skall du suda, så att de se det.

7. Och när de då säga till dig: Hwi sadar du? så skall du säga: För det ryktet skall som kommer, för hwilket all hjerta försträdes, och alla händer falla neder, allt mod faller, och all knä flyta såsom watten; si, det kommer, och det skall se, säger HERren HERren.

8. Och HERrans ord stebde till mig, och sade:

9. Du menniskobarn, prophetera, och sag: Detta säger HERren: Swärdet, ja, swärdet är släppt och uppsäjadt;

10. Det är släppt, att det slagta skall; det är säjadt, att det blänka skall. O huru glade wilje wi wara, om han än gjorde all trå till ris öfwer de onda barn;

11. Men han hafwer utfäkt ett swärd till att säja, att man det taga skall; det är släppt och säjadt, att man det uti dräparens händer gifwa skall.

12. Kopa och jämtra dig, du menniskobarn: ty det går öfwer mitt folk, och öfwer alla de der råbände äro i Israel, hwilke till swärdet, samt med mino folke, församlade äro; derföre slå uppå dina länder. Jer. 31: 10.

13. Ly han hafwer ofta näppt dem; hwat hafwer det hulpt? De onda barnas ne will intet hjälpa, säger HERren HERren.

14. Och du menniskobarn, prophetera, och slå dina händer tillsammans; ty swärdet skall komma twesfalt, ja trefalt; ett mordswärd, en stor slagtings swärd, så att det dräkt skall i kamrarna, dit de fly.

Hel. 6: 11. 2 Kon. 25: 4. 2.

15. Jag skall låta klinga swärdet, så att

hjertan stola försträdas, och många falla stola i alla deras portar; ad! huru blänker det, och hugger afslad till slagting; Jer. 52: 30.

16. Och säga: Sugg, både på högra sidone och den wenslra, hwad som förefommer.

17. Så will jag då med mina händer wara glad deröfwer, och låta mina wrede gå; jag, HERRen, hafwer det sagt.

18. Och HERRans ord stebde till mig, och sade:

19. Du menniskobarn, gör två wägar, på hwilka komma skall Konungens swärd af Babel; men de stola både gå ifrån ett land; och sätt ett tecken främst på wägen att stadenom, att det bit wisa skall. Hes. 4: 1.

20. Och gör wägen, så att swärdet må komma till Nabboth, Ammons barnas, och i Juda, till den sista staden Jerusalem.

21. Ty konnigt i Babel skall sätta sig i wägstället, främst på båda wägarna, att han skall låta spå för sig, stjuta med pilar om lott, fråga sina afgubar, och såda lestrar.

22. Och spådomen skall wisa på högra sidena inåt Jerusalem, att han skall låta föra bit bodar, och ståta der hål uppå, och öfwerfalla honom med stort rop och morb, och att han skall låta föra bodar inför portarna, och göra der en wall, och bygga der bålwerk.

23. Men den spådomen skall honom tyda falsk wara, han swärje så högt som han will; men han skall tänka uppå misgjerningarna, att han skall winna honom.

24. Derföre säger HERRen HERRen alltså: Derföre att uppå eder tänkt warber för edra misgjerningars skull, och eder ohörlighet är uppenbar, att man ser edra synder, i allt det I hafwen för händer; ja, derföre, att uppå eder tänkt warder, stolen I med wålb fångne warða.

25. Och du ogubaktige och förbömde Förfte i Israel, hwilens dag komma skall, när misgjerningen till ända kommen är;

26. Detta säger HERRen HERRen: Läggt bort hatten, och tag af kronona; ty der skall hwarcken hatt eller krona blifwa; utan den sig upphöjt hafwer, han skall förnebrad warða, och den sig förnebrat hafwer, han skall upphöjd blifwa.

27. Jag skall göra den kronona till intet, till intet, till intet; tillbeh han kommer, som henne hafwa skall; honom will jag gifwa henne.

28. Och du menniskobarn, prophetera, och säg: Detta säger HERRen HERRen om Ammons barn, och om deras försmäbande, och

säg: Swärdet, swärdet är utdraget, att det slagta skall; det är uppsjådt, att det dräpa skall, och skall blänka: Hes. 25: 2.

29. Derföre, att du lät säga dig falska syner och lögnspådom, på det du och skall öfwergeifwen warða ibland de ogubaktiga slagna, hwilkom dagen kom, då misgjerningen till ända kommen war.

30. Och om det än uti skidona igen instunget worde, så will jag dock döma dig, på det rum der du slapad äst, och i det land der du södd äst;

31. Och will utgjuta mina wrede öfwer dig; jag skall uppblåsa mine grymhets eld, och öfwerantwarða dig sådana menniskom i händer, som bränna och förberfwa lunnar.

Hes. 22: 21.

32. Du måste warða eldenom till spis, och ditt blod måste i landena utgjutet warða, och man skall icke mer tänka uppå dig; ty jag, HERRen, hafwer det talat.

22. Capitlet.

Juda syndaliska, straff.

Och HERRans ord stebde till mig, och sade:

2. Du menniskobarn, will du icke straffa den morbista staden, och hålla honom före all hans styggelse?

Hes. 24: 6. 9. 20: 4. 23: 36.

3. Säg: Så säger HERRen HERRen: O du stad, som utgjuter dinas blod, på det din tid skall komma, och du, som afgudar gör när dig, på det du skall orena dig.

2 Kon. 21: 16.

4. Du förbröter dig på det blod, som du utgjuter, och orenar dig uppå de afgudar, som du gör, dermed du låter dina bagar nalkas, och beställer att din år komma måste; derföre skall jag göra dig till spott ibland Föbningarna, och till hån i all land.

5 Mos. 28: 37.

5. Både när och fjerran stola de bespotta dig, så att du måste hafwa ett sländeligt rykte, och stor jämmer lida.

6. Si, Förfarna i Israel hwar och en är mäktig när dig, till att utgjuta blod.

7. Fader och moder förkasta de; främlingarnom göra de wåld och orätt; enkor och faderlös barn förtrycka de.

8. Du förskätker min helgedom, och ohelgar mina Sabbather.

9. Förrädare äro uti dig, på det de stola utgjuta blod; de äta på bergomen, och handla wrångwisliga i dig. Hes. 18: 6.

10. De blotta fädernas blygb, och nödga kvinnorna i deras framhet;

3 Mos. 18: 19. 20: 18.

11. Och bedrifwa styggelig ting, hwar och en med sin styldmans hustru; de slämma sina egna söners hustrur öfwerdådeliga; de göra sina egna systrar, sina fäders döttrar, slämm.

Jer. 5: 8.

12. De taga gåfwor, till att utgjuta blod; de odra och vinna på hwarannan, och bruka girighet emot sin nästa, och öfwerfalla hwarannan, och förgåta mig, säger HERren HERren.

13. Si, jag slår mina händer tillhämman öfwer din girighet, som du bedrifwer, och öfwer det blod, som i dig utgjutet är.

Heb. 21: 14.

14. Men menar du, att ditt hjerta kan det lida, eller dina händer det fördraga, på den tid när jag det med dig görandes warde? Jag, HERren, hafwer det sagt, och vill också göra;

15. Och skall förstöra dig ibland Hedningarna, och bortdrifwa dig i landena; och skall göra en ända på dina slemhet;

16. Så att du skall ibland Hedningarna aktad wara, såsom en förbannad, och förnimma att jag är HERren.

17. Och HERrans ord skedde till mig, och sade:

18. Du menniskobarn, Israels hus är wordet mig till slagg; all deras koppar, tenn, jern och bly, är i ugnen om wordet till slagg.

Es. 1: 22. Jer. 6: 28.

19. Derföre säger HERren HERren alltså: Efter 3 nu alle ären slagg wordne, si, så skall jag samla eder tillhopa i Jerusalem.

20. Rika som man tillhopasamlar silfwer, koppar, jern, bly och tenn, in uti en ugn, att man må uppblåsa der en eld under, och smälta det; alltså vill jag också, i mine wrede och grymhet, sammansamla, inlägga och smälta eder.

21. Ja, jag skall sammansamla eder, och uppblåsa mine wredes eld under eder, att 3 deruti försmälta stoen.

22. Rika som silfret smälter i ugnen, så stoen 3 och derinne smälta, och förnimma att jag, HERren, hafwer utgjutit mina grymheter öfwer eder.

23. Och HERrans ord skedde till mig, och sade:

24. Du menniskobarn, säg till dem: Du äst ett land, som intet står till renfande, så-

som ett, der intet regn uppå kommer på wredenes tid.

25. De Profpheter, som derinne äro, hafwa sig tillhopagaddat, att de stola uppfråta hjälar, lika som ett rytande lejon, då det röstas; de rifwa till sig gods och penningar, och göra der många enlor inne.

Matth. 23: 14.

26. Dess Profster drifwa orätt under lagrens namn, och ohelga min helgedom; de hålla ingen åtskillnad emellan heligt och oheligt, och äta intet hwad rent eller örent är, och äta intet om mina Sabbather, och jag warde ohelgad ibland dem.

Mich. 3: 9, 11. Jeph. 3: 4. 3 Mos. 10: 10.

27. Dess Förstar derinne äro lika som glupande ulfwar, till att utgjuta blod, och förgöra själar för sina girighets skull.

28. Och dess Profpheter bestrofa dem med obrutad kall, predila sáfängelighet, och profphetera dem lögn, och säga: Detta säger HERren HERren; ändock att HERren hafwer det intet sagt.

Heb. 13: 10.

29. Folket i landena brukar wåld, och röstas fritt, och öfwerfalla de fattiga och dånke, och göra främlingomen öfwermåld och orätt.

30. Jag sötte ibland dem, om någon wille förtaga och stilla wredena för mig, att jag icke skulle förderfwa landet; men jag fann ingen.

Ps. 106: 23. Heb. 13: 5.

31. Derföre utgöt jag mina wrede öfwer dem, och med mine grymhets eld gjorde jag en ända med dem, och gaf dem deras färdtjänst uppå deras hufwud, säger HERren HERren.

23. Capitlet.

Israel och Juda två städer.

Och HERrans ord skedde till mig, och sade:

2. Du menniskobarn, det woro två kvinnor, ene moders döttrar.

3. Dessa bedrefwo horeri uti Egypten, allt ifrån sin ungdom; der läto de handtera sin bröst, och i ungdomen om krama sina spenar.

4. Den äldre het Abala, och hennes syter Abaliba; och jag tog dem till ägta, och de födde mig söner och döttrar; och Abala det Samarien, och Abaliba Jerusalem.

5. Abala bedref horeri, då jag hade tagit henne, och war brinnande till sina bolar, nämligen till de Assyrier, som till henne kommo;

6. Till herrar och Förstar, som med silfver bekäbde woro, och till alla unga lustiga karlar, till resenärer (och wagnar);

7. Och holade med alla dägeliga karlar i Assyrien, och orenade sig med allom deras afgubdom, ochwar hon till någon upptänd wardt.

8. Dertill öfvergaf hon icke sitt horeri med dem uti Egypten, hwilke när henne legat hade ifrå hennes ungdom, och hennes bröst i hennes ungdom kramat, och stort horeri med henne bedrifwit hade.

9. Då öfvergaf jag henne uti hennes bolar, Affars barnas, hand, till hwilla hon i lust brinnandes war. 2 Kon. 17: 3.

10. De upptäckte hennes slam, och togo hennes söner och döttrar bort; men henne dräpo de med swärd; och ryktet kom ut, att denna qwinman straffad war.

11. Då nu hennes syster Ahaliba det såg, brann hon i lusta mycket wärre än den andra, och bedref horeri mer än hennes syster; Hes. 16: 31.

12. Och war upptänd till Affars barn, till herrar och förstar, som till henne wälklädde kommo, till resenärer (och wagnar), och till alla unga lustiga karlar. Hes. 16: 28.

13. Då såg jag, att de båda hade i lika måtto orenat sig.

14. Ock dessa bedref sitt horeri mer; ty då hon såg målade män på wäggene i röd färg, de Chaldeers beläte,

15. Begjorade om deras länder, och spetsota, brofota hattar på deras hufwud, och alle anseende woro såsom wälsbige män, efter den brägt, som Babels och de Chaldeers barn i deras land hade;

16. Brann hon i lusta till dem, så snart hon dem warse wardt, och sände bådskap till dem in uti Chaldeen.

17. Då nu Babels barn till henne kommo, till att söfwa när henne, wardt hon genom dem orenad uti sitt horeri, och wardt så orenad, att hon leddes wid dem.

18. Och då hennes horeri och slam så alls-tinges uppenbar war, leddes jag och wid henne, lika som jag wid hennes syster war ledse worden.

19. Men hon bedref sitt horeri, ju mer och mer, och tänkte uppå fins ungdoms tid, då hon sitt horeri bedref uti Egypti land;

20. Och brann i lusta till sina bolar, hwil- las luste war lika som åsnars och hästars.

21. Och du bedref dina otukt, lika som i dinom ungdom, då de uti Egypten hand- terade din bröst, och dina spenar kramade worde.

22. Derföre, o Ahaliba, detta säger HER-

ren HERren: Si, dina bolar, hwilla du leddes wid, skall jag uppväcka emot dig, och skall låta dem komma allt omkring dig;

Hes. 16: 37.

23. Nämliga Babels barn, och alla Chal- beer, med höfwitsmän, förstar och herrar, och alla Assyrier med dem, dägeliga unga män, alla förstar och herrar, riddare och ädlingar, och allahanda resenärer.

24. Och de stola komma öfwer dig med resigttyg, och med en stor hop folk, och stola belägga dig med spetsar, stölar och hjälm, allt omkring; dem vill jag befälla rätten, att de stola döma öfwer dig, efter sin rätt.

25. Jag skall låta mitt nit gå öfwer dig, så att de stola handla obarmherteliga med dig; de stola störa dig näsa och öron af, och hwad qwart blifwer, det skall falla genom swärd; de stola taga dina söner och döttrar bort, och uppbränna det qwart är i eld.

26. De stola draga dig din kläder utaf, och borttaga din prydnad.

27. Alltså skall jag göra en ända uppå dine otukt, och ditt horeri med Egypti land, att du icke mer skall upphäfwa din ögon efter dem, och icke mer tänka uppå Egypten.

28. Ty så säger HERren HERren: Si, jag skall öfwerantwarba dig dem i händer, hwillas fiende du äst, och på hwila du haf- wer släkt din lusta.

29. De stola hafwa sig med dig såsom fiender, och taga bort allt det du hafwer sam- mandragit, och låta dig nafota och blotta, att din slam skall upptäckt warba, samt med dine otukt och horeri.

30. Detta skall dig se för ditt horeris skull, som du med Hedningomen bedrifwit hafwer, och orenat dig på deras afgubdom.

31. Du hafwer gångit på dine syfters wäg; derföre gifwer jag dig och hennes kall uti dina hand.

Hes. 75: 9. Hes. 51: 17. Jer. 25: 15.

32. Detta säger HERren HERren: Du måste brida dine syfters kall, så djup och så wid som han är; du skall warba till så stort spott och hån, att det skall wara olideligt.

33. Du måste dig bruden brida af den starka dryden och jämrer; ty dine syfters Samarie kall är en jämmers och sorgeskall.

34. Den samma måste du slätt utbrida, och slå honom i stycker sönder, och sönderrifwa din bröst; ty jag hafwer det sagt, säger HERren HERren.

35. Derföre säger HERren HERren allt- så: Derföre, att du hafwer förgåtit mig, och

läst mig bakom din rygg, så här och nu dina otukt och ditt horeri. 1 Kon. 14: 9.

Jer. 2: 32. 3: 21. 13: 25. 18: 15.

36. Och HERRN sade till mig: Du menniskobarn, vill du icke straffa Ahala och Ahaliba, och hålla dem före deras styggelse; 37. Guru de hafwa bedrifwit horeri, och utgjutit blod, och bedrifwit horeri med afgubom? Dertill upptrände de sin barn, som de mig födt hade, dem till offer.

38. Derutöfwer hafwa de gjort mig detta: de örenade min helgebom på den tiden, och ohelgade mina Sabbather.

39. Ty då de slagade afgubomen sin barn, gingo de på samma dagen in uti min helgebom, till att ohelga honom; si, sådant hafwa de begått uti mino huse.

40. De hafwa och sändt båd efter män, som utu fjerran land komma skulle; och si, när de komma, babade du dig, och särgade dig, och pryddes dig med smide, dem till äro;

41. Och satt på ena stöna fäng, för hwilso stod ett bord tillredt; der röste du uppå, och offrade min oljo deruppå. Erösp. 7: 16, 17.

42. Der war ett stort glädjerop; och man-nomen, som wida wägna ifrå mycket folk och af öfnene komne wore, gåfwo de smide uppå deras armar, och stöna fransar på deras hufwud.

43. Men jag tänkte: Hon är wan med hor af ålder; hon kan intet återwända af bo-leri.

44. Ty man går till henne in, lika som man till ena stölo ingår; rätt så går man till Ahala och Ahaliba, de otuktiga qwinnor, in.

45. Dersföre stola de män, som rätten full-följa, straffa dem, lika som man hortonor och blodsutgjuterfor straffa skall; ty de äro hortonor, och deras händer äro fulla med blod.

46. Alltså säger HERRN HERRN: För upp öfwer dem en stor hop, och gif dem till slöfwels och rof;

47. Att de wäga stena dem, och stinga dem igenom med sin swärd, och bräpa deras söner och döttrar, och bränna deras hus upp med eld. Hes. 16: 40.

48. Alltså skall jag göra en ända på otuk-tena i landena, så att alla qwinnor stola se derwid, och icke göra efter sista otukt.

49. Och man skall lägga edra otukt uppå eder, och I stolen bära edra afgubars syn-der, på det I stolen förnimma, att jag är HERRN HERRN.

24. Capitlet.

Juda en weberbränd gryta. Profhetens häfta.

Och HERRNS ord stred till mig, i monted-ärena, på tionde dagen i tionde måne-denom, och sade:

2. Du menniskobarn, strif denna dagen upp, ja, rätt denna dagen; ty Rommagen i Babel hafwer rätt på denna dagen rustat sig emot Jerusalem. 2 Kon. 25: 1.

3. Och gif de ohörsamma folkena en lid-nelse före, och säg till dem: Detta säger HERRN HERRN: Sätt till ena gryta, sätt henne till, och gjut der watten in.

Jer. 1: 13. Hes. 11: 2.

4. Lägg stycken tillsammans deruti, de derin stola, och de bästa stycken, läret och bogen; och fyll henne med bästa margsstycken.

5. Tag det bästa af hjordenom, och gör en eld. derunder, till att stoka margsstycken, och låt det flug sjuda, och låt margsstycken wäl kokas deruti.

6. Dersföre säger HERRN HERRN alltså: Den morbissta staden, den en sådana gryta är, i hwilso det weberbrända weberläder, och will intet afgå; tag derut det ena stycket efter det andra, och du torf icke läsa lea om, hwilket först ut skall. Hes. 22: 2.

7. Ty hans blod är derinne, den han på ena bara håll, och icke på jordena utgjut hafwer, der man dock hade funnat betäkt det med jord.

8. Och jag hafwer också förbensstall samma blod låtit utgjuta uppå ena bara håll, att det icke skulle kunna förstöras; på det gryn-beten skulle komma öfwer dem, och det wänt hämnadt warba.

3 Ros. 17: 13. 5 Ros. 12: 16, 21.

9. Dersföre säger HERRN HERRN alltså: Du morbissta stad, den jag till en stor eld göra will;

Ras. 3: 1. Hes. 2: 12.

10. Där hit mycken wed; tänd upp elden, att löttet må sudet warba, och besnyddas det wäl, att margsstycken weberbrinna.

11. Sätt och grytorna tomma uppå elden, på det hon må warba het, och hennes koppor förbrinna, om hennes örenhet bortsmältas, och hennes weberbränna afgå kunde.

12. Men den weberbrännan, ehuru het, det och brinner, will litwål intet afgå; ty det är allt för mycket weberbrändt, och margsstycken smältas i elbenom.

13. Din örenhet är så förhård, att om jag än gerna wille rensa dig, så will du dock intet låta rensa dig ifrå dine örenhet; der-

före kan du nu härefter intet mer ren warba igen, till dess min grymhet hafwer släckt sig uppå dig. Hes. 16: 42.

14. Jag, HERRN hafwer det talat; det skall komma, jag skall görat, och intet försummat; jag vill intet skona, eller låta mig det ångra; utan de stola döma dig, efter som du lefwat och gjort hafwer, säger HERRN HERRN.

15. Och HERRNS ord stebbe till mig, och sade:

16. Du menniskobarn, si, jag skall, genom ena plågo, taga dig bort dins ägons lust; men du skall intet beklaga dig, eller gråta, eller falla några tårar.

17. Hemliga må du sucka, men ingen dödsbälgan föra; utan skall lägga din strub uppå, och draga dina stor uppå; du skall icke styla din mun, och icke äta sorgebröd.

2 Sam. 15: 30. 3 Kof. 13: 45. Wis. 3: 7.

18. Och då jag om morgonen bittida med solfena talat hade, blef mig om aftonen min hustru dödd; och jag gjorde i den andra morgonen såsom mig befallt war.

19. Och folket sade till mig: Will du icke lungöra oss, hwad det betyder, som du gör?

20. Och jag sade till dem: HERRN hafwer talat med mig, och sagt:

21. Säg Israels huse, att HERRN HERRN säger alltså: Si, jag skall öfvelga min helgebom, den edor högsta tröst, edor ägons lust, och edor hjertas önskan är; och edra söner och döttrar, dem I öfvergiftwa måsten, stola falla genom swärd.

22. Och I måsten göra, lika som jag gjort hafwer; edar mun måsten I intet styla, och intet sorgebröd äta;

23. Utan stolen sätta edar strub uppå edor hufvud, och draga edra stor uppå; I stolen intet beklaga eder, eller gråta; utan försmäta öfwer edra syndar, och sucka hwar med annan.

Jer. 16: 6. Hes. 4: 17.

24. Och Hefekiel skall alltså wara eder ett tecken, att I göra måsten lika som han gjort hafwer, när det så kommer; på det I förnimma stolen, att jag är HERRN HERRN.

Hes. 12: 6.

25. Och du menniskobarn, på den tiden, då jag ifrå dem tager deras magt och tröst, deras ägons lust, och deras hjertas önska, deras söner och döttrar;

26. Ja, på den samma tiden skall en, den der undsluppen är, komma till dig, och förkunna dig det.

27. På den tiden skall din mun, emot den

som undsluppen är, upplåten wara, att du skall tala, och icke mer tåga; ty du måste wara dem ett tecken, på det de stola förnimma att jag är HERRN.

25. Capitlet.

Ammon. Moab. Edom. Philisten.

Och HERRNS ord stebbe till mig, och sade:

2. Du menniskobarn, ställ ditt ansigte emot Ammons barn, och propheetera emot dem;

Jer. 49: 1.

3. Och säg till Ammons barn: Hörer HERRNS HERRNS ord: Så säger HERRN: Dersföre att I om min helgebom säga: Hej, det är öfvelgadt, och om Israels land: Det är fördrött, och om Juda hus: Det är i fångelse bortfördrött;

4. Dersföre, si, jag skall öfvergiftwa dig dem österländska barnomen, att de stola bygga der sina borger, och göra der sina boning; de stola äta dina frukt, och brida dina mjölk.

5. Och jag skall göra Rabba till camella-stall, och Ammons barn till fårastall; och I stolen förnimma att jag är HERRN.

6. Ty så säger HERRN HERRN: Dersföre att du slappade med dina händer, och slappade med dina fötter, och så hänliga gladda dig af allt hjerta öfwer Israels land;

7. Dersföre, si, jag skall uträdda mina hand öfwer dig, och giftwa dig Hedningomen till spis, och utrota dig ifrå folken, och förgöra dig utu landen, och nebersläga dig, och du skall förnimma att jag är HERRN.

8. Detta säger HERRN HERRN: Dersföre, att Moab och Seir sagt hafwa: Si, Juda hus är lika som andra Hedningar;

Es. 15: 1. 16: 2. Jer. 48: 1.

9. Si, så skall jag öppna Moab sidona i hans städer, och i hans gränsom, dess kostliga landjens, Beth Jesimoth, Baal Meon och Kiriat-haim;

4 Kof. 24: 17.

10. Dem österländska barnomen, samt med Ammons barnom, och skall giftwa dem dem till arfs, så att man uppå Ammons barn intet mer tänka skall ibland Hedningarna.

11. Och skall jag låta gå rätten öfwer Moab, att de stola förnimma att jag är HERRN.

12. Så säger HERRN HERRN: Dersföre att Edom hafwer hämnat sig öfwer Juda hus, och är med sine hämnd brottslig worden;

Jer. 49: 7.

13. Dersföre säger HERRN HERRN alltså: Jag skall uträdda mina hand öfwer

Edom, och utrota der både folk och så, och göra det öde, allt ifrå Theman intill Deban, och fälla dem genom swärd.

14. Och skall åter hämnas öfwer Edom, genom mitt folk Israel, och de skola göra med Edom efter mina wrede och grymhet, att de skola förnimma mina hämnad, säger HERREN HERREN.

15. Detta säger HERREN HERREN: Derföre att de Philisteer hafwa hämnats, och släkt sitt gamla hat, efter all sin wilja, med mins folks stada;

Jer. 47: 1. 2 Chr. 28: 13. Ef. 14: 29.

16. Derföre säger HERREN HERREN alltså: Si, jag skall uträda mina hand öfwer de Philisteer, och förgöra de dräpare, och förstöra dem, som igenleswas wid hafshamnena;

17. Och göra en stor hämnad uppå dem, och näpja dem med grymhet; att de förnimma skola att jag är HERREN, när jag hafwer mina hämnad öfwer dem gå låtit.

26. Capitlet.

Tyro hund, straff.

Och det begaf sig i ellofte åren, på första dagen i (första) månadenom, stebde HERRENS ord till mig, och sade:

2. Du mennisslobarn, derföre att Tyrus säger om Jerusalem: Hej, de folks portar äro sänderbrutne; hon måste draga in till mig, jag måste herberga den förstörda;

3. Derföre säger HERREN HERREN alltså: Si, jag vill till dig, du Tyrus, och skall låta många Hedningar utkomma öfwer dig, lita som hafwet upplyfter sig med sina båljor.

Ef. 23: 1. Jer. 47: 4. Am. 1: 9.

4. De skola förderfwa murarna i Tyro, och afbryta hans torn; ja, jag skall och bortropa stoffet derut, och göra ena bara klippo af honom;

5. Och ett slår i hafwena, der man uppå utsträder fiskagarn; ty jag hafwer det talat, säger HERREN HERREN; och han skall wara Hedningomen till rof;

6. Och hans dötrar, som i markene ligga, skola genom swärd bräpna wara, och skola förnimma att jag är HERREN.

7. Ty så säger HERREN HERREN: Si, jag skall låta komma öfwer Tyro RebusadMejar, Ronungen i Babel, nordanefter, den en Ronung är öfwer alla Ronungar, med hästar, wagnar, resenärer, och med en stor hop folk.

Dan. 2: 37.

8. Han skall bräpa med swärd dina dötrar,

som i markene ligga; men emot dig skal han bygga bålwerk, och göra en torskall, och upphäfwa skälbar emot dig.

9. Han skall med bodar omkullstäta dina murar, och med sin wapen nederriswä ta torn.

10. Stofet af hans många hästar skal betäda dig; så skola och dine murar bäfwa af bönen af hans hästar, wagnar och resenärer, när han indrager genom dina portar, såsom man plägar indraga uti den stad, som nederriswen är.

11. Han skall med sina hästars fötter strampa alla dina gator; ditt folk skall ha dräpa med swärd, och riswä dina stada stadar neber till jordena.

Ef. 5: 28. Jer. 47: 3.

12. De skola räfwa ditt gods bort, och slösa din handel; dina murar skola de afbryta, och riswä din stöna hus omkull, och skola lasta dina stenar, trä och stoft, i wattenet.

13. Alltså skall jag göra en ända uppå ditt sångs ljud, att man intet mer höra skall fångat af dina harpor.

Ef. 24: 8. Jer. 7: 34. 16: 1.

14. Och jag skall göra ena bara klippo af dig, och ett slår, der man fiskagarn utsträder, så att du skall der öde ligga; ty jag är HERREN, den detta talar, säger HERREN HERREN.

15. Detta säger HERREN HERREN emot Tyrus: Swad galler, att barna skola bäpna, när du så gryweliga förfaller, och dine lagade juda, hwille uti dig skola bräpna wara.

16. Alle förklar wid hafwet skola sitta ned af deras säte, och lägga sina hjortlar ifrå sig, och draga af sig sin fridada kläder, och skola gå i sorgetkläder, och sitta på jordene, och skola försträdas och häpna wara öfwer ditt hastiga fall.

17. De skola beslaga sig öfwer dig, och säga om dig: Ad! huru äst du så snart öde worden, du namnlunnige stad, du som wid hafwet lågst, och så mäktig wäst i hafwena, samt med dina inbyggare, att hela landet måste frukta för dig.

18. Ad! huru gifwa sig barna öfwer ditt fall, ja, barna i hafwena försträda sig för dine öfard.

19. Så säger HERREN HERREN: Jag skall göra dig till en öde stad, lita som andra städer, der ingen uti bor, och låta komma en stor flod öfwer dig, att stor watten skola öfwerträda dig.

20. Och jag skall störta dig neber till dem som fara uti kulonga, till de döda, och skall störta dig neber under jordena, och göra dig lifa som ett ewigt öde, med dem som uti kulonga fara; på det att ingen skall bo uti dig, och du icke mer så pråla skall ibland de lefwande.

21. Ty hasteliga skall jag göra en ända med dig, att du icke mer skall wara till; så att, när man frågar efter dig, skall då ingen mer kunna finna dig, till ewig tid, säger HERREN HERREN. Jes. 28: 19.

27. Capitlet.

Tyrt bögmød, handel, öde.

Och HERRENS ord stredde till mig, och sade:

2. Du menniskobarn, gör klagogråt öfwer Tyrus; Ej. 23: 1. Am. 1: 9.

3. Och säg till Tyrus, som ligger wid hafwet, och handlar med många dörs folk: Detta säger HERREN HERREN: O Tyrus, du hafwer sagt: Jag är den aldrastönaste.

4. Dina gränssor äro midt i hafwena, och dina byggningsmän hafwa tillpyntat dig som aldrastönast. Jes. 23: 2.

5. Allt ditt bråbewerk hafwa de gjort af furoträd af Senir, och låtit föra cedreträd ifrå Libanon, och gjort din mastträ derutaf;

6. Och dina åror af eleträ ifrå Bajan, och dina bänkar af elphenben, och stolar af Chittims äro.

7. Ditt segel war af städadt silke, utaf Egypten, och ditt märke städadt beruti, och ditt tädelse af gult silke och purpur, ifrå de äro Elisa.

8. De af Sidon och Arbab woro dine båtsmän, och du hade stidelige män i Tyro till stappare.

9. De äldste och kloke af Gebal måste bygga din stapp; all stapp i hafwena och stappfolk fann man när dig, de hade sin handel när dig. 1 Kon. 5: 18. Ps. 83: 8.

10. De utaf Persien, Lybien och Libyen, woro ditt krigsfolk, hwilse sina stöddar och hjelmur uti dig upphängde, och dermed bepryde dig.

11. De af Arbab woro i dinom här, allt omkring på dina murar, och wäktare på din torn; de hängde allestäds sina stöddar på murtarna allt omkring, och gjorde dig så dögeligan.

12. Du hade din handel på hafwena, och lät komma allahanda waror, silfwer, jern, tenn och bly, in uppå din marknad.

13. Jaban, Thubal och Mesek handlade med dig, och förde trälar och loppar in uppå din marknad. 1 Mos. 10: 2.

14. De af Egegarmar förde dig hästar, och wagnar, och mular, in på din marknad. 1 Mos. 10: 3.

15. De af Deban woro dine köpmän, och du handlade allestäds på ömen; de sålde dig elphenben och hebenrä.

16. De Syrer hemtade ifrå dig ditt arbete, som du gjorde, och förde rubin, purpur, tapeter, silke och flogel, och kristall, in på din marknad.

17. Juda och Israels land handlade och med dig, och förde dig till din marknad hwete af Minnith, och balsam, och hannog, och oljo, och mastix. Dom. 11: 33.

18. Hemtade och Damascus ditt arbete ifrå dig, och allahanda waro, för starkt win och kosteliga ull.

19. Dan och Jaban, och Meussal förde och på din marknad jernwerk, casta och calmus, att du dermed handla skulle.

20. Deban handlade med dig med täden, der man uppå sitter.

21. Arabien, och alle Färslar af Redar, handlade med dig, med får, wäbbrar och bockar. 1 Mos. 25: 13. Ps. 120: 5.

22. De köpmän af Seba och Raema handlade med dig, och förde till din marknad allahanda kosteligt speceri, och ädla stenar, och guld.

23. Haran, och Canne, och Eden, samt med de köpmän af Seba, Assur och Chilmad, woro och dine köpmän.

24. Alle handlade de med dig, med kosteligt kläde, med silkes och städadt mantlar, hwilka de uti kosteliga cedrestor och wäl förmarad till din marknad förde.

25. Men steppen utaf hafwet woro de uppersla i dinom marknad; alltså äst du mycket rit och härlig worden midt i hafwena;

26. Och dine köpmän förde till dig på stort watten. Men ett östanwäber skall sönderbråla dig midt uppå hafwena;

27. Så att dina waror, köpmän, handlare, skaffare, steppare och stappbyggare, och dine handterare, och alle dine örligsmän, och allt folket i dig, stola förgås midt uppå hafwena, på den tiden du uederlägges; Jes. 17: 10.

28. Så att och hamnerna wara dögeligan, för dina stapparens rops skull. Upp. 18: 9.

29. Och alle de som med årom ro, samt

med båtsmän, och styromän, stola stiga uti
 skeppen upp på landet ;

30. Och högt ropa öfwer dig, bitterliga
 klaga, och lasta stoft uppå ditt hufvud, och
 bejola sig i aska.

31. De stola raka sig håret af öfwer dig,
 och braga såder uppå sig, och af hjertat bit-
 terliga gråta öfwer dig och sörja. Jer. 48: 37.

32. Och stola deras barn begråta dig :
 Ad! ho är någon tid så stilla worden på
 hafwena, som du Tyrus?

33. Då du dref din handel på hafwena,
 gjorde du mång land rik; ja, med dina
 många waror, och binom köpenskap, gjorde
 du Konungarna på jordena rika.

34. Men nu äst du af hafwena stört uti
 det råtta djupa wattenet, så att din handel och
 allt ditt folk i dig förgånget är.

35. Alle de, som på äarna ho, försträdas
 öfwer dig, och deras Konungar grufwa sig,
 och se ömheliga ut.

36. De köpmän i landena hwisla till dig,
 att du så hastigt förgången äst, och kan intet
 mer uppkomma.

28. Capitlet.

Tyri Konung. Sibons bödb. Israels löfte.

Och HERans ord stebde till mig, och sade :

2. Du menniskobarn, säg förstanom i
 Tyrus : Detta säger HERen HERen :
 Derföre att ditt hjerta upphäfwer sig, och
 säger : Jag är Gud ; jag sitter på enom stol,
 såsom en Gud midt uppå hafwena ; ämbod
 du äst en menniska, och icke Gud, litwål för-
 häfwer sig ditt hjerta, lista som du wore
 Gud. Jer. 27: 4.

Of. 31: 3. Ap. 6. 12: 22. Dan. 5: 20.

3. Si, du håller dig klotare än Daniel, så
 att dig skall intet förboltd wara ;

Dan. 1: 17. 20.

4. Och hafwer, genom dina klotet och för-
 stånd, kommit sådana magt älsad, och för-
 samlat rikedomar af guld och silfwer ;

5. Och hafwer, genom dina stora wisshet
 och handtering, till så stora magt kommit ;
 deraf äst du så stolt worden, att du så mäg-
 tig äst.

6. Derför säger HERen HERen alltså :
 Efter ditt hjerta förhäfwer sig, lista som du
 wore Gud ;

7. Derföre, si, jag skall sända främmanbe
 öfwer dig, nämliga Hedningarnas tyranner ;
 de stola utbraga sin swärd öfwer dina stöna
 wisshet, och göra dina stora äro till skam.

Jer. 26: 7.

8. De stola störta dig neder i kulena, li
 att du skall dö midt i hafwena, lista som de
 slagne.

9. Swad galler, om du då för dina drä-
 pare säga skall : Jag är Gud ; ämbod nu
 ingen Gud äst, utan en menniska, och si
 uti dina dräparers hand.

10. Du skall dö, lista som de oomflorne, si
 de främmandes hand ; ty jag hafwer det
 sagt, säger HERen HERen.

11. Och HERans ord stebde till mig, och
 sade :

12. Du menniskobarn, gör en klagoså
 öfwer Konungen i Tyrus, och säg till honom :
 Detta säger HERen HERen : Du äst en
 albråhårligaste af ett stönt werl, full med
 wisshet, och öfwermåttan dägelig.

13. Du äst en Guds lustgård, och bepröf-
 med allahanda ädla stenar, nämliga w
 farber, topatser, diamanter, turkos, onix,
 jaspis, sappir, rubin, smaragder och guld,
 och hafwer af begynnelsen, seban du Konung
 wardt, prålat med pipo och trumma.

14. Du äst lista som en Cherub, den sig
 wida utträder och täcker ; och jag hafwer läst
 dig uppå Guds heliga berg, att du ibland
 carbunkler wandra skulle ;

15. Och wäst ganska dägelig af begynnelse
 sen, tillbeh dig din ondska funnen är.

16. Ty du äst innwärtes full med ondska
 worden, af dine stora handtering, och haf-
 wer syndat ; derföre skall jag ödelga dig ifrån
 Guds berg, och skall bortkasta dig, du utträde
 te Cherub, ifrån de carbunkler.

17. Och efter ditt hjerta förhäfwer sig, att
 du så dägelig äst, och du hafwer läst dina
 klotet bedraga dig i ditt prål ; derföre skall
 jag störta dig till jordena, och göra ett
 wibunder af dig för Konungarna.

18. Ty du hafwer förderfwat din helgedom,
 med dine stora ondska och orättom handel ;
 derföre skall jag låta en eld utgå af dig, den
 dig förtära skall, och will göra dig till aska
 på jordene, så att hela werlden skall se de-
 uppå.

19. Alle de som känna dig ibland Hedning-
 garna, stola grufwa sig öfwer dig, att du så
 hastigt förgången äst, och aldrig mer uppkom-
 ma kan. Jer. 26: 15.

20. Och HERans ord stebde till mig, och
 sade :

21. Du menniskobarn, ställ ditt ansigte
 emot Sibon, och prophetera emot honom ;

Of. 23: 2. 4.

22. Och säg : Detta säger HERen HERen

ren: Si, jag vill till dig, Zidon; och skall vinna pris uppå dig; att man förnimma skall att jag är HERRn, när jag låter gå rätten öfwer honom, och uppå honom bewisfer att jag är helig.

23. Och jag skall sända ibland honom pestilencie, och blodsutgjutelse uppå hans gator, och de skola dödsfåre falla derinne genom swärd, det öfwer dem gå skall allt omkring; och de skola förnimma, att jag är HERRn.

24. Och skall seban allt omkring Israels hus, der deras fiender äro, intet törne blifwa, som dem stinga, eller tistel, som dem ondt göra skola; på det de förnimma skola, att jag är HERRn HERRn.

25. Detta säger HERRn HERRn: När jag Israels hus församlandes warber ifrå folken, dit de förströdde äro, så skall jag uppå dem bewisa för Hedningomen, att jag är helig; och de skola bo uti sitt land, det jag minom tjänare Jacob gifwit hafwer;

26. Och skola bo säkre derinne, och bygga hus, och plantera wingårdar; ja, säkre skola de bo, när jag låter gå rätten öfwer alla deras fiendar allt omkring; och de skola förnimma att jag, HERRn, är deras Gud.

29. Capitlet.

Egypti lif, straff, lifse.

Uti tionde årena, på tolfte dagen i tionde månadenom, sbedde HERRns ord till mig, och sade:

2. Du mennistobarn, ställ ditt ansigte emot Pharao, Konungen i Egypten, och prophetera mot honom, och emot hela Egypti land.

Es. 19: 1. Jer. 44: 30. 46: 2. 13.

3. Brebifa, och säg: Detta säger HERRn HERRn: Si, jag vill till dig, Pharao, du Konung i Egypten, du store drake, som i vattnena ligger, och säger: Strömmen är rin, och jag hafwer gjort mig honom.

Es. 51: 6. Hes. 32: 2.

4. Men jag skall lägga dig ett bett i munnen, och hänga fislarna i dina floder wid din jäll, och skall draga dig utu dinom ström, ant med alla fislar i dina floder, som wid in själl hänga.

5. Jag skall lasta dig med fislarna bort utu in watten, in uti ölnena; du skall falla uppå markene, och intet igen upphemtat eller örsamlad warba, utan blifwa bjurumen på markene, och foglomen under himmelen, till tt as.

6. Och alle de, som bo uti Egypten, skola

förnimma att jag är HERRn, derföre att de Israels huse en rörlas woro;

2 Kon. 18: 21. Es. 36: 6.

7. Swillen, då de honom fattade, söndergick, och städ dem genom sibona; när de södbde sig wid honom, gick han sönder, och städ dem i ländena.

8. Derföre säger HERRn HERRn alltså: Si, jag vill låta swärdet komma öfwer dig, och utrota i dig både folk och få.

9. Och Egypti land skall warba tomt och öde; och de skola förnimma, att jag är HERRn; derföre att han säger: Strömmen är min, och jag hafwer gjort honom.

10. Derföre, si, jag vill till dig, och till dina strömmar, och skall göra Egypti land tomt och öde, ifrå det tornet i Sebene, allt intill Ethiopiens gränfor; Hes. 30: 6.

11. Att deruti hwarken få eller fock gå eller bo skola, i fyratio år långt.

12. Ty jag vill göra Egypti land öde, såsom befö öde gränfor, och låta befö städer öde ligga, såsom anbra öde städer, i fyratio år långt; och skall förströ de Egyptier ibland Hedningarna, och förjaga dem bort i landen.

13. Dock detta säger HERRn HERRn: När de fyratio år ute äro, så skall jag åter samla de Egyptier tillhopa ifrå folken, dit de förströdde warba;

14. Och skall omwända Egypti fängelse, och låta dem komma uti Batbros land igen, det deras fadernesland är, och skola wara der ett fögo rike. 1 Koj. 10: 14. Es. 11: 11.

15. Ty det skall wara litet emot annor rike, och intet mer rådanens wara öfwer Hedningarna; och jag skall förminska dem, så att de intet råda skola öfwer Hedningarna;

16. Att Israels hus icke skall mer förlåta sig uppå dem, och syna dermed att de hålla sig intill dem, och skola förnimma, att jag är HERRn HERRn.

17. Och det begaf sig uti sjuende och tjugonde årena, på första dagenom i första månadenom, sbedde HERRns ord till mig, och sade:

18. Du mennistobarn, NebucadNegar, Konungen i Babel, hafwer fört sin här med stor möbo inför Tyrus, så att all hufwud woro skallot, och alle arlar förslutne; och hans arbete är dock ännu honom eller hans här för Tyrus intet lönt wordet.

19. Derföre säger HERRn HERRn alltså: Si, jag skall gifwa NebucadNegar, Konungen af Babel, Egypti land, att han skall taga bort allt befö gods, och skall stinna och beröfwa det, på det han må gifwa sinom här sold

20. Men Egypti land vill jag gifwa honom för sitt arbete, som han derpå gjort hafwer; ty de hafwa tjent mig, säger HERren HERren.

21. På den tiden skall jag låta wäga Israels hus horn, och skall upplåta din mun ibland dem, att de skola förnimma att jag är HERren.

30. Capitlet.

Emot Egypten och Pharaos.

Öf HERrans ord stödde till mig, och sade:

2. Du menniskobarn, prophetera, och säg: Detta säger HERren HERren: Jämvrer eder, och säger: Ad! we den dagen.

3. Ty dagen är hardt när; ja, HERrans dag är hardt när, en mörk dag; tiden är för handene, att Hedningarna komma skola; Joel 2: 1, 2c. Zeph. 1: 14, 2c.

4. Och swär: det skall komma öfwer Egypten, och Ethiopien måste försträckas, när de slagne uti Egypten falla, och dess folk bortfördt, och dess grundwal upprifwen warber. Ef. 20: 3.

5. Ethiopien, och Libyen, och Lybien, med allahanda folk, och Chub, och de som utaf förbundens land äro, skola med dem falla genom swärd.

6. Detta säger HERren: Egypti förswarare måste falla, och dess magts högfärd måste förgås; ifrå tornet i Sewene skola de falla genom swärd, säger HERren HERren; Jes. 20: 10.

7. Och skola öde warba, såsom deras öde gränfor, och deras städer öde ligga ibland andra öde städer; Jes. 29: 12.

8. Att de skola förnimma, att jag är HERren, då jag gör en eld uti Egypten, så att alle de, som dem hjälpa, skola förderfwade warba.

9. På den tiden skola bådskap braga ut ifrå mig till stöpps, till att försträcka Ethiopien, det nu så säkert är, och en försträdelse skall wara ibland dem, lika som det gif med Egypten, då dess tid kom; ty si, det kommer wiserliga.

10. Detta säger HERren HERren: Jag skall förminska den myckenhet uti Egypten, genom Nebucabnezar, Konungen i Babel.

11. Ty han och hans folk med honom, samt med Hedningarnas tyranner, äro der-till kallade, att de skola förderfwa landet, och skola utdraga sin swärd emot Egypten, så att landet skall allestäds med slagna fullt ligga. Jes. 28: 7.

12. Och jag skall uttorta strömmarna, och sälja landet uti arga menniskors händer, och skall föröda landet, och hwad deruti är, genom främmande; jag HERren, hafwer talat det. Ef. 19: 5.

13. Detta säger HERren HERren: Jag skall förgöra de beläte i Noph, och göra en ända uppå afgudarna, och Egypten skall ingen första mer hafwa, och skall sända en försträdelse uti Egypti land.

14. Jag skall göra Pathros öde, och utstända en eld i Zoan, och låta rätten gå öfwer No;

15. Och skall utgjuta min grymhet öfwer Sin, det Egypti sabbhet är, och skall utrata den myckenhet i No.

16. Jag skall upptända en eld uti Egypten, och Sin skall se ångest och nöd, och No skall nederrisfwen warba, och Noph dagliga bedrifwas.

17. De unge män i Aven och PhiSeth skola falla genom swärd och qwinnarnas fångna bortförda warba.

18. Thabpanhes skall hafwa en mörk dag, då jag Egypti of sländens warber, så att hans magts högfärd skall derinne en öde hafwa; han skall med en sty öfwerlättad warba, och hans dötrar skola fångna bortförda warba. Ef. 30: 4.

19. Och jag skall låta rätten gå öfwer Egypten, att de skola förnimma att jag är HERren.

20. Och det begaf sig i elflfte åren, på sjunde dagen i första månaden, stötte HERrans ord till mig, och sade:

21. Du menniskobarn, jag skall förderfwa Pharaos arm, Konungens i Egypten; och si, han skall intet förbunden warba, att han belas må; eller med handom tillbunden warba, att han må stark blifwa, och ett swärd fatta kunna.

22. Dersföre säger HERren HERren alltså: Si, jag vill till Pharaos, Konungen i Egypten, och skall bryta hans armar sönder, både den starka och den swaga, att swärket skall falla honom uti hans hand;

23. Och skall förströ de Egyptier ibland Hedningarna, och förjaga dem i landen.

24. Men Konungens armar af Babel vill jag stärka, och gifwa honom mitt swärd i hans hand; och skall bryta Pharaos arm: sönder, så att han för honom släta slä, lika som en den till döds sär är.

25. Ja, jag vill stärka Konungens arm af Babel, på det Pharaos armar skola förder-

bråfabe warba; att be skola weta att jag är HERRen, när jag gifwer Konungen om af Babel swärdet i handena, att han det öfwer Egypti land utdraga skall;

26. Och jag förströr de Egyptier ibland Hedningarna, och förjagar dem i landen, att de skola förminna att jag är HERRen.

31. Capitlet.

Affars trä och Egyptens.

Och det begaf sig i elfföte årena, på första dagen i tredje månaden om, stebde HERRans ord till mig, och sade:

2. Du menniskobarn, säg till Pharao, Konungen i Egypten, och till allt hans folk: Huru stor menar du då att du äst?

3. Si, Affur war lita som ett cedreträ på Libanon, med stöna grenar, och tjockt af löf, och gansta högt, så att dess skate stod högt upp ibland stora tjocka qwislar.

¶ Ef. 17: 3. 22. Dan. 4: 11.

4. Det hade watten nog, att det högt wardt, och många källor, att det starkt wardt; dess strömmar gingo allt omkring dess rot, och dess bäder till all trä i skogen om.

5. Dersföre är det högre wordet än all trä på markene, och så många grenar och långa qwislar; ty det hade watten nog till att utbreda sig.

6. Alle himmelens foglar bodde uppå dess qwislar, och all wuldbjur hade ungar under dess grenar, och under dess stugga bodde mång och stor folk.

¶ Dan. 4: 9. 11.

7. Det hade stöna, stora och långa grenar; ty dess rot hade mycket watten.

8. Och intet cedreträ war dess likt i Guds lustgård; furoträn woro dess grenom intet likande, och mandelträn woro intet emot dess qwislar; ja, det war så dågeligt, att det öfwergräd all trä i Guds lustgård.

9. Jag hafwer gjort det så skönt, att det så många qwislar, att all lustig trä i Guds lustgård bäro afund derwid.

10. Dersföre säger HERRen HERRen allt så: Efter han så hög worden är, att hans skate stod ibland stora, höga, tjocka qwislar, och hans hjerta upphof sig, att han så hög war;

11. Dersföre hafwer jag gifwit honom dem mäktigaste ibland Hedningarna i händer; han skall wara till werla med honom, och förbrifwan, såsom han med sitt ogubattiga wäfsande förtjent hafwer;

12. Att främmande skola utrota honom, nämliga Hedningarnas tyranner, och förstingra honom, att hans qwislar skola ligga

på all berg, och i alla dalar, och hans qwislar sönderbrutne wid alla bäder i landena, så att all folk på jordene måste bortdraga undan hans stugga, och öfwergrifwa honom.

¶ Ef. 28: 7. 30: 11.

13. Och alle himmelens foglar såto på hans kullfallna bål, och all wuldbjur lade sig på hans afhuggna qwislar;

14. På det härefter intet trä wid watten skall förhäfwa sig af sine höjd, att dess skate ibland stora, tjocka qwislar står, och att intet trä wid watten skall förhäfwa sig öfwer de andra; ty de måste alle under jordena, och bidden om öfwergrifue warba, lita som andra menniskor, de der uti tuslona fara.

15. Detta säger HERRen HERRen: På den tiden, då han nederfor till helwetes, då gjorde jag en klagogråt, att djupet öfwerstäde honom, och hans strömmar måste stilla stå, och de stora watten intet löpa lunde; och gjorde det så, att Libanon förjde öfwer honom, och all trä i markene förtorlades öfwer honom.

16. Jag försträcke Hedningarna, då de hörde honom falla, då jag nederstörte honom till helwetes, med dem som uti tuslona fara; och all lustig trä under jordene unte honom det wäl, de äblesta och bästa på Libanon, och all de som wid watten ständit hade.

¶ Ef. 14: 9. ¶ Ef. 32: 31.

17. Ty de måste och med honom neder at helwetet, till de slagna med swärd, efter de under hans arms stugga ibland Hedningarna bott hade.

18. Huru stor menar du då att du äst, med ditt prål och härlighet, ibland de lustiga trän? Ty du måste med de lustiga trän fara neber under jordena, och ligga ibland de oomflorna, hwilse med swärd slagne äro; alltså skall det gå dig, Pharao, med allo dino folke, säger HERRen HERRen.

¶ Ef. 28: 10. 32: 19.

32. Capitlet.

Babels swärd öfwer Egypten.

Och det begaf sig i tolfte årena, på första dagen i tolfte månaden om, stebde HERRans ord till mig, och sade:

2. Du menniskobarn, gör en klagogråt öfwer Pharao, Konungen i Egypten, och säg till honom: Du äst lita som ett lejon ibland Hedningarna, och såsom en hafstorm, och springer uti dina strömmar, och upprör watten med dina fötter, och gör dess strömmar orene.

¶ Ef. 29: 3.

3. Detta säger HERRN HERRN: Jag skall utlasta mitt nåt öfwer dig med en stor hop folk, hwille dig stola jaga in uti min garn. *Ps. 12: 13. 17: 20.*

4. Och jag skall draga dig i land, och lasta dig uppå marlena, att alle himmelens foglar stola sitta på dig, och all djur på jordene af dig mått warba. *Ps. 29: 5.*

5. Och jag skall lasta ditt as uppå bergen, och med wine höjd uppsälla balar.

6. Landet, der du uti himmar, det skall jag med ditt blod röbt göra, allt intill bergen, så att bäckerna stola af dig fulle warba.

7. Och när det nu med dig allt ute är, så skall jag betäcka himmelen, och försmörtra hans stjernor, och öfwerdraga solena med moln, och månen skall icke skina.

Es. 13: 10. Joel 2: 10, 31.

3: 15. *Matth. 24: 29. Luc. 21: 25.*

8. All ljus på himmelen skall jag låta förja öfwer dig, och will göra ett mörker i ditt land, säger HERRN HERRN.

9. Dertill skall jag göra dig mångom till ett försträdeligt exempel, då jag låter Hebningarna förnimma dina plågo, och mång land, som du intet känner.

10. Mång folk stola grufwa sig öfwer dig, och deras Konungar försträdas, när jag låter mitt swärd blänka emot dem, och stola med hast försträdas, att hjertat må gifwa sig i dem öfwer ditt fall.

11. Ly så säger HERRN HERRN: Konungens swärd af Babel skall dräpa dig.

12. Och jag skall fölla ditt folk genom hjeltars swärd, och genom allahanda Hebningars tyranner; de stola förhärja all Egypti härlighet, och nederlägga all dess folk.

Ps. 28: 7.

13. Och jag skall förgöra all dess djur wid de stora wattenen, att ingens menniskos fot, och ingens djurs kläf skall dem oren göra.

Ps. 29: 11.

14. Si, då will jag göra deras watten klar, att deras strömmar stola flyta såsom olja, säger HERRN HERRN;

15. När jag hafwer förlagt Egypti land, och allt, det i landena är, öde gjort, och slagit alla de som deruti bo, att de stola weta att jag är HERRN.

16. Det skall wara en jämmer, den man wäl begråta må; ja, många Hebningarnas dötrrar stola sådana gråt begä öfwer Egypten, och allt dess folk skall man begråta, säger HERRN HERRN.

7. Och i tolfte årena, på femtonde dagen

i samma månadenom, stebde HERRNS ort till mig, och sade:

18. Du menniskobarn, begråt folket in Egypten, och stört det, samt med de stora Hebningars dötrrar, neder under jordena, till dem som uti kulonga fara.

19. Swär är nu ditt präd? Stig neder, och lägg dig när de oomstörne. *Ps. 28: 1.*

20. De stola falla ibland de slagne med swärd; swärbet är allaredo fattadt, och mdraget öfwer allt dess folk.

21. Derom stola tala i helwete de stark hjeltar, med deras hjälpare, hwille alle der nederfarne äro, och ligga der ibland de oomstörne och slagne med swärd. *Es. 14: 9, 10.*

22. Der ligger Assur med allt sitt folk, allt omkring begrafwen, hwille alle slagne och genom swärd fallne äro.

23. Deras grafwar äro djupt i kulong, och hans folk ligger allestäds omkring begrafwet, hwille alle slagne och genom swärd fallne äro, der hela werlden fruktade sig fört.

24. Der ligger öf Ham, med allom sinom hop omkring begrafwen, hwille alle slagne och genom swärd fallne, och dit nederfarne äro, såsom de oomstörne, under jordena; der och hela werlden för fruktade, och måste bära sina skam med dem som uti kulonga fara.

25. Man hafwer lagt dem ibland de slagne, samt med allom deras hop, och de ligga omkring begrafne, och äro alle såsom de oomstörne och slagne med swärd, för hwilket och hela werlden sig frukta måste; och måste bära sina skam med dem som i kulonga fara, och blifwa ibland de slagne.

26. Der ligger Mesch och Thubal, med all sin hop omkring begrafwen, hwille alle oomstörne och med swärd slagne äro, för hwilket och sig hela werlden frukta måste;

Ps. 27: 13.

27. Och alle andre hjeltar, som ibland de oomstörne fallne och med deras frigtwårjor till helwete farne äro, och hafwa måst lägga sin swärd under sin hufwad, och deras misgierning öfwer deras ben lemmen är, hwille dock förfärlige hjeltar werr i hela werldene; alltså måste de ligga.

28. Så skall du och wiserlige ibland de oomstörne slunderstogad warba, och ligga ibland dem som med swärd slagne äro.

29. Der ligger Edom, med sina Konungar och alla sina förstar, ibland de slagne med swärd, och ibland de oomstörne, med andra som i kulonga fara, hwille dock mågtige warit hafwa.

30. Ja, alle förklar norðanefter måste od bit, och alle Zidonier som med de slagna nederjarne äro, och deras försträdeliga magt är till skam worden, och de måste ligga ibland de oomflorna, och dem som med swärd slagne äro, och bära sina skam, samt med dem som uti kullona fara.

31. Dessa skall Pharao så se, och hugna sig med allo sino folke, som under honom med swärd slagne äro, och med sinom hela här, säger HERREN HERREN. *hes. 31: 16.*

32. Ty hela werlden skall dock en gång frukta sig för mig, att Pharao och all hans hop, ibland de oomflorna och med swärd slagna, ligga skall, säger HERREN HERREN.

33. Capitlet.

Lärarens och Åhörarens pligt.

Och HERRENS ord stredde till mig, och sade:

2. Du menniskobarn, prebisa emot ditt folk, och säg till dem: Om jag låte konnna swärdet öfwer landet, och folket i landena toge en man ibland sig, och gjorde honom till sin wäktare; *hes. 3: 17.*

3. Och han säge swärdet komma öfwer landet, och blåste uti trummeten, och förwarade folket;

4. Om vilken som nu trummetens ljud hörde, och wille icke taga sig wara, och swärdet komme och toge honom bort, hans blod ware öfwer hans hufvud.

5. Ty han hörde trummetens ljud, och tog sig litwål intet till wara; derföre ware hans blod öfwer honom; men den som tager sig wara, han undslätter sitt lif.

6. Men om wäktaren säge swärdet komma, och han icke blåste i trummeten, och icke förwarade sitt folk, och swärdet komme och toge några bort, de samme wordo wäl för sina synders skull borttagne; men deras blod skall jag träfwa utu wäktarens hand.

7. Och nu, du menniskobarn, jag hafwer satt dig en wäktare öfwer Israels hus; när du hörer något utaf minom mun, att du dem på mina wägnar förwara skall.

8. När jag nu säger till den ogubaktiga: Du ogubaktige måste böben bö; och du säger honom det icke, att den ogubaktige må aga sig till wara för sitt wäsende; så skall wäl den ogubaktige bö för sitt ogubaktiga wäsendes skull, men hans blod vill jag träfwa utu dine hand.

9. Men förwarar du den ogubaktiga för hans wäsende, att han må wända sig ber-

isfrå, och han icke vill wända sig isfrå sitt wäsende; så skall han för sina synders skull bö, och du hafwer träfst dina själ.

10. Derföre, du menniskobarn, säg Israels huse: Så hafwen I sagt: Wår ondska och våra syndar ligga på oss, att wi derunder förgås; huru kunne wi då lefwa?

11. Så säg nu till dem: Så sant som jag lefwer, säger HERREN HERREN, jag hafwer ingen lust till dens ogubaktigas böb, utan att den ogubaktige omwänder sig isfrå sitt wäsende och lefwer; så omwänder eder dock nu isfrån edart onda wäsende; hwi wiljen I bö, I af Israels hus? *hes. 18: 23, 32.*

12. Och du menniskobarn, säg till ditt folk: När en rättfärdig gör något ondt, så skall det intet hjälpa honom, att han from warit hafwer; och när en ogubaktig from warer, så skall det intet slaba honom, att han ogubaktig warit hafwer; så kan och den rättfärdige icke lefwa, om han lyndar.

hes. 3: 20. 18: 24.
13. Ty då jag säger till den rättfärdiga, han skall lefwa, och han förslåter sig på sina rättfärdighet, och gör något ondt, så skall all hans fromhet intet ansedd wara, utan han skall bö i sine ondska, den han gör.

14. Men om jag säger till den ogubaktiga, att han skall bö, och han omwänder sig isfrå sina syndar, och gör det som rätt och godt är;

15. Så att den ogubaktige pant igengifwer, och betalar hwad han räfwat hafwer, och wandrar efter lifsens ord, så att han intet ondt gör, så skall han lefwa, och icke bö.

2 Mos. 22: 26. 5 Mos. 24: 13. hes. 18: 7.
16. Och alla hans syndar, som han gjort hafwer, skola förlättna wara; ty han gör nu det som rätt och godt är, derföre skall han lefwa.

17. Så säger ännu ditt folk: HERREN dömer icke rätt; andod de orätt hafwa.

hes. 18: 25, 29.
18. Ty om den rättfärdige wänder sig isfrå sine rättfärdighet, och gör något ondt, så bör han ju med skäl derföre.

19. Och om den ogubaktige omwänder sig isfrå sitt ogubaktiga wäsende, och gör det rätt och godt är, så skall han ju med skäl lefwa.

20. Litwål sägen I: HERREN dömer icke rätt; andod jag dömer eder af Israels hus, hwat och en efter hans wäsende.

21. Och det begaf sig i tolfte årena af wårt fängelse, på femte dagen i tionde månaden, kom till mig en, som undsluppen war

ifrå Jerusalem, och sade: Staden är slagen.
2 Kon. 25 cap.

22. Och HERRans hand war öfwer mig om aftonen, förr än den undslupne kom, och upplät mig min mun, tillbed jag om morgonen till mig kom; och upplät så min mun, att jag intet mer tåga kunde.

Hei. 1: 3. 24: 26. 27.

23. Och HERRans ord stebde till mig, och sade:

24. Du menniskobarn, de inbyggare i bebo öde, i Israels land, säga alltså: Abraham war icke utan en man, och ärfde detta land; men wi ärom många, så ärfwe wi landet rätteligare.

25. Derföre säg till dem: Detta säger HERRen HERRen: I hafwen ätit blod, och upphyt edor ägon till afgubur, och utgjutit blod; och I menen, att I wiljen besitta landet?

26. Ja, I hållen fast på att mörda, och gören styggelse, och den ene slämmar den andras hustru; och menen, att I wiljen besitta landet? Hei. 13: 6.

27. Så säg till dem: Detta säger HERRen HERRen: Så sant som jag lefwer, alle de som i öknene bo, de stola falla genom swärd, och hwad på markene är, det vill jag gifwa djuroren till att uppåta, och de som i fäste och i kulom äro, de stola dö af pestilentie;

28. Ty jag vill platt föröda landet, och göra en ända uppå dess högmöb och magt, att Israels berg så öde stola warða, att ingen skall der framgå.

29. Och de stola förnimma att jag är HERRen, när jag hafwer platt förödt landet, för all deras styggelses skull, som de göra.

30. Och du menniskobarn, ditt folk talar emot dig här och der på gatomen, och för portarna, och den ene säger till den andra: Käre, kommer och låter oss höra, hwad bod HERRans ord är, som han säger.

31. Och de stola komma till dig uti församlingene, och sitta för dig såsom mitt folk, och stola höra din ord; men intet göra derefter, utan stola hwißla åt dig, och litwål lefwa framgent efter sina girrighet.

Es. 42: 20. 53: 1.

32. Och si, du måste wara deras wißa, den de gerna sjunga och spela stola; alltså stola de höra din ord, och intet göra derefter.

Es. 28: 10.

33. Men när det kommer, som komma skall, si, så stola de förnimma, att en Profphet ibland dem warit hafwer.

34. Capitlet.

En rätt herdes ämbete.

Och HERRans ord stebde till mig, och sade:

2. Du menniskobarn, profphetera emot Israels herdar; profphetera, och säg till dem: Detta säger HERRen HERRen: De Israels herdom, hwille föda sig själwa; skulle icke herbarna föda hjorden? Jer. 23: 1.

3. Men I äten det feta, och sladden eder med ullene, och slagtaben det gödda; men sären willen I intet föda. Jac. 11: 16.

4. De swaga stärken I intet, och de sjuka heladen I intet, det sära förbundnen I inner, det förwillba hemtaben I icke igen, och det borttappada uppsöket I icke; utan strängeliga och hårbeliga hafwen I råbit öfwer dem.

5. Och min får äro förskingrade, lita few de der ingen herdan hafwa, och äro allom wilddjuroren till spis wordne, och platt förskingrade; Es. 53: 6. Ruth. 9: 3.

6. Och gå wille här och der på bergen, och på allom högom badom, och äro förströde öfwer hela landet; och ingen är som efter dem frågar, eller något stöter om dem.

7. Derföre hörer, I herdar, HERRans ord.

8. Så sant som jag lefwer, säger HERRen HERRen: Efter I låten min får till ro, och min hjord allom wilddjuroren till spis warða, medan de ingen herdan hafwa, och mine herdar intet fråga efter min hjord, utan äro sådana herdar, som föda sig själwa, men min får wilja de intet föda;

9. Derföre, I herdar, hörer HERRans ord.

10. Detta säger HERRen HERRen: Si, jag vill till de herdar, och skall frälsa min hjord utu deras händer, och skall göra en ända med dem, att de stola intet mer herdar wara, och stola intet mer föda sig själwa; jag skall frälsa min får utu deras mun, att de intet mer stola uppåta dem.

11. Ty så säger HERRen HERRen: Si, jag skall sjelf taga min hjord till mig, och besöta dem.

12. Lita som en herde besöter sin får, då de ifrå sinom hjord förwillde för; alltså skall jag besöta min får, och skall förlofa dem ifrån all rum, dit de hafwa förströdde warit, på den tiden då mulet och mörkt war.

2am. 13: 4.

13. Jag skall utföra dem ifrån all föll, och

förfamla dem utur all land, och skall föra dem uti deras land, och skall föda dem på Israels bergom, och i allom dalom, och på alla lustiga platser i landena.

14. Jag skall låta dem komma på de bästa betena, och deras hyddor skola stå på de höga berg i Israel; der skola de ligga uti roliga hyddor, och hafwa seta bet på Israels bergom.

Ps. 23: 1, 2.

15. Jag vill sjelf föda min får, och skall låta dem lägga sig, säger HERRN HERRN.

16. Jag skall uppöfva det borttappade, och igenhemta det försvillade, och förbinda det fargada, och stärka det swaga; och hwad fett och starkt är, skall jag bewara; och skall släta dem såsom de betorfwat.

17. Men till eder, min hjord, säger HERRN HERRN alltså: Si, jag vill böma emellan får och får, och emellan wädrar och bodar.

Matth. 23: 32.

18. Är det icke nog, att I så goda bet hafwen, och så öfwerflödeliga, att I förtrampen det med fötterna; och så söna källor, till att dricka så öfwerflödeliga, att I träden beruti med fötterna, och gören dem orene;

19. Så att min får äta måste bet I förtrampat hafwen, och brika det I med edra fötter orent gjort hafwen?

20. Derföre, så säger HERRN HERRN till dem: Si jag skall böma emellan de feta och magra fåren;

21. Derföre att I springen till med fötterna, och slöten de swaga ifrån eder med edrom hornom, tillbed I förstingren dem all bort ifrån eder;

22. Och skall hjälpa minom hjord, att de intet mer skola till rof warba, och skall böma emellan får och får.

23. Och jag skall uppöfva dem en enig herda, den dem föda skall, nämliga min tjenare David; han skall föda dem, och skall wara deras herde.

Es. 40: 11.

Jer. 30: 9. Ps. 37: 24. Of. 3: 5.

Jos. 10: 11. Ebr. 13: 20. 1 Petr. 2: 25.

24. Och jag, HERRN, skall wara deras Gud; men min tjenare David skall wara kersken ibland dem, det säger jag, HERRN.

25. Och jag vill göra ett fridsförbund med dem, och borttaga all ond djur utu landena, att de skola säkre bo i öknene, och i skogomen ofwa.

26. Jag skall wälsigna dem och alla mina ögar allt omkring, och låta regna uppå dem rättom tid; det skall wara ett nådeligit egn;

Ps. 68: 10. Es. 44: 3.

27. Så att trän på marlene skola bära sina frukt, och jorden gifwa sin wäxt, och de skola bo säkre i landena, och skola förnimma att jag är HERRN, när jag hafwer sönderbrutit deras ot, och hulpit dem ifrån deras hand, som de tjena måste.

28. Och de skola icke mer warba Hedningomen till rof, och ingen djur på jordene skola mer uppåta dem; utan skola bo säkre utan all fruktan.

Jer. 30: 10. 46: 27.

29. Och jag skall uppöfva dem ena berömda planto, att de icke mer skola lida hunger i landena, och ingen försmädelse mer lida ibland Hedningarna;

Es. 11: 1. Jer. 23: 5.

30. Och skola weta att jag, HERRN deras Gud, när dem är, och att de af Israels hus äro mitt folk, säger HERRN HERRN.

31. Ja, I menniskor skolen wara min fosterfär, och jag vill wara edar Gud, säger HERRN HERRN.

35. Capitlet.

Edoms trost och öde.

Och HERRans ord skedde till mig, och sade:

2. Du mennisklobarn, ställ ditt ansigte emot Seirs berg, och prophetera deremot;

Jer. 49: 7. Ps. 25: 8. Am. 1: 11.

3. Och säg till bet: Detta säger HERRN HERRN: Si, jag vill till dig, du Seirs berg, och utsträcka mina hand emot dig, och göra dig slätt öde.

4. Jag skall förlägga dina släder, att du skall warba till ett öde, och förnimma att jag är HERRN;

5. Derföre, att I ju alltid ären Israels barnas fiender, och jagen dem uti swärd, då dem misshår, och deras synder straffade wara.

Ps. 137: 7. Ps. 25: 12. 21: 29.

6. Derföre, så sant som jag lefwer, säger HERRN HERRN, vill jag och göra dig blödbande, och skall det blödbandet icke undslippa; efter du hafwer lust till blod, skall du blödbandet icke undslippa.

7. Och jag skall göra Seirs berg tomt och öde, så att ingen skall deruppå wandra eller gå;

8. Och skall göra dess berg och alla högar, dalar och alla bäder, fulla med böda, som med swärd skola slagne warba.

9. Ja, till ett ewigt öde vill jag göra dig, att ingen uti dina släder bo skall, och I skolen förnimma, att jag är HERRN.

10. Och derföre att du säger: Dessa båda folken, med deras laud, måste warba min,

och wi wilje taga dem in, bobbe än HERRen deruti; Ps. 83: 13.

11. Derföre, så sant som jag lefwer, säger HERRen HERRen, skall jag göra med dig efter dine wrede och hat, lika som du med dem gjort hafwer af blott hat, och skall warbda känd när dem, när jag dig straffat hafwer.

12. Och du skall förnimma, att jag HERRen all din försmädelse hört hafwer, som du emot Israels berg talat hafwer, och sagt: Hui, de äro förödde, och oß gifne till att förderfwa;

13. Och hafwen berömt eder emot mig, och talat högmobeliga emot mig; det hafwer jag hört.

14. Så säger nu HERRen HERRen: Efter du hafwer allestäds fröjdigt dig i ditt land, så skall jag göra dig till ett öde.

15. Och lika som du hafwer fröjdigt dig, och ment att du skulle intaga Israels hus, derföre, att det öde war, rätt så vill jag göra med dig, att Seirs berg måste öde warbda, samt med hela Edom; och de stola förnimma, att jag är HERRen.

36. Capitlet.

Juba lesamliga och andeliga upprättelse.

Och du menniskobarn, profhetera Israels bergom, och säg: Hörer HERRans ord, I Israels berg.

Ps. 6: 3.

2. Detta säger HERRen HERRen: Derföre att fienden säger om eder: Hej, de saka bergen äro nu wår; Ps. 25: 3. 26: 2.

3. Derföre profhetera, och säg: Detta säger HERRen HERRen: Efter man allestäds föröder och förlägger eder, och I ären dem igenblefna Hedningomen till lott, hwille allestäds bespotta eder;

4. Derföre hörer, I Israels berg, HERRans HERRans ord: Så säger HERRen HERRen både till berg och högar, till bäcker och dalar, till det förlagda öde, och dess öfwerigifna städer, som dem igenblefna Hedningomen allt omkring till rof och spott wordne äro;

5. Ja, så säger HERRen HERRen: Jag hafwer i mitt brinnande nit talat emot de qwarblefna Hedningarna, och emot hela Edom, som mitt land intagit hafwa med stor berömmelse och högmob, till att förhärja och förlägga det.

6. Derföre profhetera om Israels land, och säg till berg och högar, till bäcker och dalar: Detta säger HERRen HERRen: Si, jag hafwer talat i mitt nit och grymhet,

efter I sådana försmädelse af Hedningarna liba måften;

7. Derföre säger HERRen HERRen allt: Jag upphäfwet mina hand, att edra grannar, Hedningarna allt omkring stola på bära sina stam;

8. Men I, Israels berg, stolen grannar igen, och bära edra frukt mino folke Israel, och det skall se snarliga.

9. Ty si, jag vill wänba mig till eder igen, och se till eder, på det I stolen belade och såbde warbda.

10. Och jag vill göra, att I många warden, ja, hela Israels hus och städerna skal åter besatte, och öden byggd warbda;

11. Ja, jag skall gifwa eder folk och så mycket, att I stolen föröla eder, och wäga till; och jag skall sätta eder berin igen, der I tillförene bodden, och skall göra eder mer till godo, än någon tid tillförene, och I skal förnimma, att jag är HERRen.

12. Jag skall låta komma folk till eder, hwille mitt folk Israel wara stola; de skal besitta dig, och du skall wara deras arfwed. och skall icke mer arfwingals warbda.

13. Detta säger HERRen HERRen: Efter man detta säger om eder: Du hafwer många menniskor uppåtit, och hafwer gjort ditt folk arfwingals;

14. Derföre skall du nu intet mer uppåta menniskor, eller göra ditt folk arfwingals, säger HERRen HERRen.

15. Och Hedningarna stola icke mer bespotta dig, eller försmäda dig ibland folk, och du skall intet mer förtappa ditt folk, säger HERRen HERRen.

16. Och HERRans ord skedde ytterligare till mig:

17. Du menniskobarn, då Israels hus sitt land bodde, och orenade det med sitt wäsende och gerningom, så att deras wäsende war för mig, såsom ene qwinnos orätt uti hennes krankhet;

Es. 1: 4.

18. Då, utgått jag mina grymhet öfwer dem, för det blods skull som de i landet utgjutit, och det genom sina afgudar orenade;

19. Och jag förströdde dem ibland Hedningarna, och förjagade dem uti landen, och der de dem efter deras wäsende och gerningar;

20. Och höllo sig lika som Hedningarna bit de komma, och ophelgade mitt helga Namn, så att man sade om dem: Är detta HERRans folk, som uti sitt land draga wälfärd?

Es. 52: 5. Rom. 2: 2.

21. Men jag förflonade, för mitt helga Ramns skull, hvilket Israels hus ohelgade ibland Hedningarna, dit de kommo.

22. Därföre skall du säga till Israels hus: Detta säger HERRN HERRN: Jag gör det icke för edra skull, I af Israels hus, utan för mitt helga Ramns skull, det I ohelgat hafwen ibland Hedningarna, till hwilla I komne ären.

23. Ly jag vill helga och stort göra mitt Ramn, det genom eder för Hedningomen ohelgadt är, det I ibland dem ohelgat hafwen; och Hedningarna skola förnimma, att jag är HERRN, säger HERRN HERRN, när jag bewisar mig för dem uppå eder, att jag är helig.

24. Ly jag vill hemta eder ifrån Hedningarna, och församla eder utur all land, och låta eder komma uti edart land igen;

25. Och vill gjuta rent watten öfver eder, att I skolen rene warba ifrån all ebor orenhet; och ifrån alla edra afgudar skall jag renja eder. Ej. 44: 3. Zach. 13: 1.

26. Och jag skall gifwa eder ett nytt hjerta, och en ny Andra uti eder, och taga bort uti edart kött det stenhjertat, och gifwa eder ett hjerta af kött. Hes. 11: 19. 18: 31.

27. Jag skall gifwa min Andra i eder, och göra ett sådana folk af eder, som i min bub wandra, och mina rättor hålla, och derefter göra. Jer. 32: 39.

28. Och I skolen bo uti det land, som jag edra fäder gifwit hafwer, och skolen wara mitt folk, och jag skall wara edar Gud. Jer. 33: 12, 13.

29. Jag skall göra eder lös ifrån all ebor orenhet, och skall säga till sådana, att bon wäl triswas skall, och skall låta eder ingen hunger liba.

30. Jag vill föröfka fruktarna på träen, och wårten på markene, på det Hedningarna icke mer skola bespotta eder med hunger.

31. Si, då skolen I tänka uppå edart onda wäsende, och edra gerningar, de icke goda woro, och eder skall ångra edra syndor och afguberi. Hes. 6: 9.

32. Detta vill jag göra, icke för edra skull, säger HERRN HERRN, att I det weta skolen; utan I måsten då skola slamma der och blygas, I af Israels hus, öfwer datt wäsende.

33. Detta säger HERRN HERRN: På den iden, då jag eder renjandes warder ifrån alla edra syndor, så vill jag åter besätta dessa läder, och de öde skola åter byggde warba.

34. Och det förflörda landet skall igen plöjdt warba, derföre att det förhärjadt war, att alle, de der framgå, skola det se;

35. Och säga: Detta landet war förberwad, och nu är det lita som en lustgård, och desse skåderna woro förflörde, neberrefne och öde, och så nu wäl uppbyggde, och äro fulle med skoff.

36. Och de quarblefne Hedningarna allt omfring eder skola förnimma, att jag är HERRN, den der uppbygger hwad neberrefnet är, och planterar det förhärjadt är; jag, HERRN, säger det, och gör det od. Hes. 17: 21.

37. Detta säger HERRN HERRN: Israels hus skall finna mig igen, att jag bewisar mig emot dem, och jag skall föröfka dem, lita som en menniskohjord. 1 Sam. 28: 6. Hes. 34: 31.

38. Såsom en helig hjord, såsom en hjord i Jerusalem, på deras högtiber, så skola de förhärjade skåder warba fulle med menniskohjorbar, och skola förnimma att jag är HERRN.

37. Capitlet.

Öde uppkå. Juda och Israels herde.

Och HERRANS hand fattade mig, och förde mig ut i HERRANS Andra, och satte mig på en slättmark, den full låg med (dödas) ben.

2. Och han ledde mig derigenom allt omfring, och si, benen lågo der ganska mång på markene, och si, de woro platt förtorkade.

3. Och han sade till mig: Du menniskobarn, menar du od, att dessa benen åter måga lefwande wara? Och jag sade: Du wetst det, HERRRE HERRRE.

4. Och han sade till mig: Prophetetera om dessa benen, och säg till dem: I förtorkade ben, hörrer HERRANS ord.

5. Detta säger HERRN HERRN om dessa benen: Si, jag skall låta komma andra uti eder, att I skolen lefwande warba.

6. Jag skall gifwa eder senor, och låta kött wäxa öfwer eder, och draga öfwer eder hud, och skall gifwa eder andra, att I åter lefwande warder, och skolen förnimma att jag är HERRN. Job 10: 11.

7. Och jag propheterade, såsom mig befallt war; och der wardt en stor gny, då jag propheterade, och si, benen rörde sig, och kommo åter tillhopa, hwart och ett till sitt ben.

8. Och jag såg, och si, der wårte senor

bet folk, som när dig är. Jag skall gifwa dig foglom ehwadän de flyga, och djurum på markene till spis. *Sei. 33: 27.*

5. Du skall falla på markene; ty jag, *HEren HEren*, hafwer det sagt.

6. Och jag skall låsa eld uppå Nagog, och uppå dem som i Barna säkre bo, och de stola förnimma, att jag är *HEren*.

7. Ty jag vill göra mitt helga Namn kunnigt ibland mitt folk *Israel*, och skall icke längre låta skämma mitt helga Namn; utan Hedningarne stola förnimma, att jag är *HEren*, den Selige i *Israel*.

8. Ei, det är allarebo kommet och stedt, säger *HEren HEren*; det är den dagen, der jag om talat hafwer.

9. Och borgarena uti *Israels* släder stola utgå, och göra en eld, och uppbränna wapnen, stölar, spetlar, bågär, pilar, sparrar och stänger, och stola dermed uppehålla eld i sju år;

10. Så att man intet skall behöfwa sammanhemta någon wed på markene, eller huga i skogen, utan med de wapen stola de uppehålla eld, och stola slinna dem, af hvilkom de skinnade woro, och slösa dem, af hvilkom de sköfde woro, säger *HEren HEren*.

11. Och det skall på den tiden ske, att jag skall gifwa Gog ett rum till begrafning i *Israel*, nämligen den dalen der man går till hafwet österut; så att de der framgå stola grufwa sig derföre, efter man der hafwer begrawit Gog med sinom hop; och det skall kallas Gogs hops dal;

12. Men *Israels* hus skall begrafwa dem i sju månader långt, att landet skall dermed renfadt warba. *6 Roj. 21: 23.*

13. Ja, allt folket i landena skall hafwa till stäffa med deras begrafning, och skall hafwa berömmelse deraf, att jag på den dagen mina härlighet bewisat hafwer, säger *HEren HEren*.

14. Och de stola utskida män, som allestäds gå omkring i landena, och med dem dödbgrafware, till att begrafwa de igenblefna på landena, att det må renfadt warba; efter sju månader stola de begynna ransala darest.

15. Och de som omkring landet gå, och någorstäds ene menniskos ben se, de stola uppreja der ett tecken, tillbehj att dödbgrafwarena begrafwa dem också med uti Gogs hops dal.

16. Så skall och staden heta der Samona. Utstå stola de renfa landet.

17. Nu, du menniskobarn, så säger *HEren HEren*: Säg allom foglom; ehwadän de flyga, och allom djurum på markene: Församla eder, och kommer hit, kommer tillhopa allt omkring till mitt slagtoffer, det jag slagat eder till ett stort slagtoffer, på *Israels* bergom; och äter kött, och dricker blod.

Ei. 34: 6. App. 19: 17.

18. De starlas kött stolen I äta, och *Israels* starnas blod på jordene stolen I dricka; wäbrars, lambars, bodars, ozars, hwilt allefammas fete och wälgödde äro;

19. Och stolen äta det seta, så att I mått warben, och drida blodet, att I brudat warben af det slagtoffer, som jag eder slagat.

20. Rätter eder nu öfwer mitt bord, af hästar och resenärer, af starkom och allahanda frigesolke, säger *HEren HEren*.

21. Och jag skall låta komma mina härlighet ibland Hedningarna, att alle Hedningar stola se min dom, som jag hafwer gå lämn, och mina hand, den jag uppå dem lagt hafwer;

22. Och *Israels* hus alltså förnimma skall, att jag, *HEren*, är deras Gud, ifrå den dagen och allt framåt;

23. Och beflikes alle Hedningar stola förnimma, att *Israels* hus för sina misshandlingsars skull, och för det de emot mig syndat hade, bortförde woro; hwarföre jag fördelte mitt ansigte för dem, och öfwer gaf dem uti deras fiendars händer, så att de allefammas genom swärd falla måste.

24. Såsom deras syndar och öfwerträdelse förtjent hade, gjorde jag dem, och fördolde alltså mitt ansigte för dem.

25. Derföre så säger *HEren HEren*: Nu vill jag försloja Jacobs fångar, och återbarnna mig öfwer hela *Israels* hus, och må hafwa om mitt helga Namn.

26. Men de stola gerna bära sin försmädelse och sina syndar, der de med emot mig syndat hafwa, när de sätre uti sitt land de måga, så att dem ingen försträcker;

27. Och jag dem ifrå folken hem igen bemitat, och utu deras fiendars land församlat hafwer, och jag i dem helgad worden är, inför många Hedningars ögon.

28. Alltså stola de förnimma, att jag, *HEren*, är deras Gud, som dem hafwer låtit bortföra ibland Hedningarna, och åter låtit församla dem uti sitt land igen, och icke en af dem der blifwa låtit;

29. Och skall icke mer föröblja mitt ansigte

för dem; ty jag hafwer utgjutit min Anda öfwer Israels hus, säger HERREN HERREN.
Hes. 36: 27. Joel 2: 28. Ap. G. 2: 17.

40. Capitlet.

Nye templets gårdar, förhus.

Uti femte och tjugonde årena af vårt fängelse, på tionde dagen i första månaden, det år det fjortonde året efter att slagen förberedades wardt, rätt på samma dagen kom HERRENS hand öfwer mig, och förde mig ditbort,

2 Kon. 25: 4. Hes. 33: 21. 1: 3. 8: 3.

2. Genom Guds syn, nämliga uti Israels land, och satte mig uppå ett gansta högt berg; der såg jag ena syn uppe, lita som en byggd stad förberut.

3. Och då han mig ditfört hade, si, då war der en man, hwilens ansigte blänkte lita som koppar; han stod i portenom, och hade ett måtesnöre och ena målestång i sine hand.

Zach. 2: 1.

4. Och han sade till mig: Du menniskobarn, se och hör grant till, och tag wäl wara uppå hwad jag dig wisa will; ty förbensfull hafwer jag haft dig hit, att jag dig det wisa skall; på det att du allt det, som du här ser, Israels huse förkunna skall.

5. Och si, der gic en mur utanom huset allt omkring, och mannen hade målestångarna i handene; den war sex alnar och en twärhand lång; och han mätte byggningen till widd och höjd, allt med ene stång. Hes. 43: 13.

6. Och han kom till porten, som öfverut låg, och gic der uppåt hans trappor, och mätte syllena åt porten, hwardera en stång bred.

7. Och lamrarna, som på båda sidor wid porten woro, mätte han och, efter längden en stång, och efter bredden en stång; och rummet emellan lamrarna war fem alnar bredt. Och han mätte också syllena under förhuset, innanför porten, en stång.

8. Och han mätte förhuset innan porten; det war en stång;

9. Och mätte förhuset till porten, åtta alnar, och dess höfsmålor deruppå, hwilka woro två alnar; men förhuset stod innanför portenom.

10. Och lamrarna woro tre på hwarjo sidone wid porten öfstantill, in en så wid som den andre; och på båda sidor stodo höfsmålor, hwilka woro lita stora.

11. Sedan mätte han bredden till dörren i porten, nämliga tio alnar, och höjden åt portenom, tretton alnar.

Swed.

24*

12. Och frammanför lamrarna woro rum på båda sidor, ju en aln brede; men lamrarna woro ju sex alnar på båda sidor.

13. Dertill mätte han hela rummet ifrå lamraren på den ena sidone wid porten allt intill lamraren på den andra sidone, det woro fem och tjugu alnar, och den ena dörren stod emot den andra.

14. Han gjorde och torn, sextio alnar hög, och för hwarj tornet en fri plan, wid porten allt omkring.

15. Och intill förhuset åt innersta portenom, der man ingår, woro femtio alnar.

16. Och der woro smal fenster på lamrarna och tornen innantill, wid porten allt omkring; alltså woro och fenster på förhusen allt omkring, och öfwanuppå tornen allt omkring war ett stönt löfwerk.

17. Och han hade mig fram bätter intill den yttre gården; och si, der woro lamrar och golf framför gårdenom allt omkring, och tretio lamrar på golfwena.

18. Och golfwet emellan båda portarna nedantill war så långt, som ifrå den ena porten intill den andra.

19. Och han mätte breddena af den nebra porten för den inra gården utantill, hundrade alnar både emot öster och norr.

20. Alltså mätte han och porten, som norrut låg, till yttre gården, till längd och bredd.

21. Den hade och på hwarjo sidone tre lamrar; och hade desliques sin torn och förhus, lita så stor som uppå den förra porten, femtio alnar i längdene, och fem och tjugu alnar i breddene;

22. Och hade sammalunda sin fenster och sina förhus, och löfwerk på tornen, lita som den porten öfstantill, och hade sju trappor, der man uppgic, och hade sin förhus der före.

23. Och han mätte hundrade alnar ifrå den ena porten intill den andra; och porten till det inra förhuset war twärtemot den porten som war norrut, och öfstantill.

24. Därefter hade han mig och ut förberuppå; och si, der war och en port, och han mätte hans torn och förhus, lita så stor som den andra.

25. De hade och fenster och förhus omkring, lita som de andra fenster, femtio alnar långt, och fem och tjugu alnar bredt.

26. Och der woro också sju trappor uppföre, och ett förhus der före, och löfwerk i hans torn på hwar sido.

27. Och han mätte också den porten åt inra

äta, då de offra HERRans om det albragel-gasta offret, och de skola der inlägga det albragelgasta offret, nämliga spisoffer, synd-offer och skuldoffer; ty det är ett heligt rum.

14. Och då Prästerna gå derin, skola de icke gå åter uti helgebomen igen uti uttra gården; utan skola tillföre afsläppla sin kläder, der de uti tjent hafva, in uti samma kammar; ty de äro heliga; och de skola draga sin andra kläder uppå, och sedan utgå ibland folket.

15. Och då han hade målt allt huset innan-till, hade han mig ut till den porten österut, och han målte ifrå honom allt berom-ring.

16. Österut målte han femhundra stänger långt.

17. Och norrut målte han och femhundra stänger långt;

18. Därför söderut, och femhundra stänger.

19. Och då han kom västerut, målte han och femhundra stänger långt.

20. Alltså höll muren, den han målt hade, i fyrkant, på hvar sidan femhundra stän-ger, allt omkring, att det helga skulle åtskildt vara ifrå det ohelga.

43. Capitlet.

HERRans härlighet, altare, offer, i nya templet.

Och han hade mig åter till den porten österut. Hes. 40: 6.

2. Och si, Israels Guds härlighet kom öfver oss, och fräste lifa som ett stort watten fräfer, och det wardt ganska ljus på jordene af hans härlighet.

3. Och det war rätt såsom den synen, som jag sett hade wid den älfwena Chebar, då jag kom, att staden skulle förstörb warba; då föll jag neber uppå mitt ansigte. Hes. 1: 4.

4. Och HERRans härlighet kom in uti huset, genom den porten österut.

5. Då upptog mig ett wäder, och förde mig in uti den inra gården; och si, huset war allsammans ljus af HERRans härlighet.

6. Och jag hörde ena röst uti huset, och en man stod när mig.

7. Han sade till mig: Du menniskobarn, detta är min stol, der jag uppå sitter, der jag ewinnerliga uti bo vill ibland Israels barn; och Israels hus skall icke mer örena mitt helga Namn, hwarken de eller deras Konungar, genom deras horeri, och genom

deras höjder och grifter, der deras Konun-gar uti ligga;

8. Hwille sin tröstel satte wid min tröstel, och sina dörrar wid mina dörrar, så att icke war utan en wägg emellan mig och dem; och örenade så mitt helga Namn, genom sin stiggelse som de gjorde; hwarsföre jag od förtråde dem i mine wrede.

9. Men nu skola de bortslägga sitt horni och sina Konungars grifter ifrå mig, så wil jag bo när dem ewinnerliga.

10. Och du menniskobarn, wisa Israels huse templet, att de måga slämma sig wid sina misgerningar, och låt dem taga sig en fazun deraf.

11. Och när de nu slämma sig wid alla sina gerningar, så wisa dem slapnaden och fazunen af huset, dess utgång och ingång, och allt dess sätt, ordning, seder och rätt; och skrif dem det före, att de dess sätt och heder hålla måga, och göra derefter.

12. Men så skall man hållat i husene: på bergshöjderna, så widt som det begripa är, skall det albragelgasta wara; si, så skall det hållas i husena.

13. Men detta är måttet af altaret, efter den aln som en twärhand längre är, än eljest en aln: dess botten är en aln hög, och en aln bred, och altaret råder upp till lifan, som är allt omkring en spann bred; och detta är höjden af altaret. Hes. 40: 5.

14. Ifrå botten på jordene intill nedra steget äro två alnar till höjden, och en aln till bredden; men ifrå det mindre steget intill det större äro fyra alnar höjden, och en aln bredden;

15. Och HERRA fyra alnar hög, och ifrå HERRA uppåt fyra horn.

16. Och HERRA war tolf alnar lång, och tolf alnar bred, och fyrkant.

17. Och en stiftwa war öfwer stenom stertion alnar lång, och fjorton alnar bred, i fyrkant, och en lifa gird der allt omkring, en half aln bred; och dess botten war en aln hög, och dess trappor woro österut.

18. Och han sade till mig: Du menniskobarn, detta säger HERRA HERRA: Detta skall wara altarets brukning, när man offerar, att man lägger der brännesoffer uppå, och stänker der blod uppå.

19. Och Prästerna i Levi utaf Jadede släkt, hwille framsför mig gå till att tjena mig, säger HERRA HERRA, skall du så en ung ora till syndoffer.

20. Och af hans blod skall du taga, och

bestänka dermed dess fyra horn, och de fyra hörnen af skifvone, och omkring listona; der skall du slåra det med och försjonat;

2 Mos. 29: 16, 36.

21. Och skall taga syndoffrens oxa, och uppbränna honom enstads i husena, som dertill skidadt är, utanför helgedomen.

3 Mos. 16: 27.

22. Men på annan dagen skall du offra en getabock, den utan want är, till ett synd-offer, och slåra altaret dermed, lika som det med organom skärdt war.

23. Och när det skärandet slebt är, skall du offra en ung stut, den utan want är, och en wädur af hjordenom utan want;

24. Och skall offra dem båda för HETren, och Presterna skola strö salt deruppå, och skola så offra dem HETrenom till brännesoffer.

25. Alltså skall du i sju dagar, den ena efter den andra, dageliga offra en bock till syndoffer, och de skola offra en ung stut, och en wädur af hjordenom, de både utan want äro;

26. Och skola alltså försjona altaret i sju dagar långt, och rena det, och fylla sina händer.

2 Mos. 29: 9.

27. Och efter de sju dagarna skola Presterna på åttonde dagen, och sedan alltib, offra på altarena sitt brännesoffer och tack-offer; så will jag wara eder nådelig, säger HETren HETren.

3 Mos. 8: 33.

44. Capitlet.

Åta templet's Presters art, ordning.

Och han hade mig åter intill yttre porten åt helgedomen öfster; men han war tillsluten.

2. Och HETren sade till mig: Denne porten skall blifwa tillspädd, och icke upplåten warba, och der skall ingen gå igenom, utan allena HETren Israels Gud, och skall dock tillspädd blifwa;

3. Undantagen förstan; ty försten skall sitta deri, till att äta bröb inför HETrenom; genom förhuset skall han ingå, och genom det samma åter utgå igen.

4. Sedan hade han mig bort till den porten för husena norrut; och jag såg, och si, HETrans hus warbt fullt med HETrans härlighet, och jag föll neber på mitt ansigte.

5. Och HETren sade till mig: Du men-niskobarn, märk grant till, och se och hör granneliga på allt det jag dig säga will, om alla seder och ordningar i HETrans hus,

och gif allt uppå, huru man sig i helgedomen hålla skall.

6. Och såg de ohörsamma Israels huse: Så säger HETren HETren: I af Israels hus hafwen nog bedrifwit med all edor stuggelse.

7. Ty I låten komma främmande folk, de ett oomfloret hjerta och oomfloret lött hafwa, in uti min helgedom, der I med ohelgen mitt hus, när I offren mitt bröb, talg och blod, och bryten alltså mitt förbund med all edor stuggelse;

8. Och hållen icke mins helgedoms sätt; utan gören eder sjelfwe ett nytt sätt i minom helgedom.

9. Dersöre säger HETren HETren alltså: Ingen främmande af oomfloret hjerta och oomfloret lött skall komma in uti min helgedom, af allom främmandom, som ibland Israels barn äro;

10. Ja, ej heller de Leviter, som ifrå mig trädde, och med Israel efter deras afgubar wille gångne äro; dersöre skola de bära sina synd.

11. Men de skola wälta börrerna uppå mins helgedoms hus, och der göra tjenstena, och skola slagta brännesoffer och annat offer, som folket frambrår, och stå för Prestomen, att de skola tjena dem.

12. Dersöre, att de hafwa tjent dem för deras afgubom, och gifwit Israels huse en förargelse till synd; dersöre hafwer jag rådt ut mina hand öfwer dem, säger HETren HETren, att de måste bära sina synd;

13. Och skola icke offra för mig eller wara mine Prestes, ej heller i min helgedom komma till det aldrabelgasta; utan skola bära sina skam och sin stuggelse, som de gjort hafwa.

Es. 4: 6.

14. Dersöre hafwer jag gjort dem till börrawaktare i husens tjenst, och till allt som der göras skall.

15. Men de Prestes af Leviterna, Zado's släkte, som mins helgedoms sätt hållit hafwa, då Israels barn afföllo, de skola gå framför mig, och tjena mig, och stå för mig, att de skola offra mig talg och blod, säger HETren HETren.

16. Och de skola ingå uti min helgedom, och träda inför mitt bord, till att tjena mig, och hålla mitt sätt.

17. Och då de wilja ingå genom en port åt den inre gården, så skola de draga linnsläder uppå, och hafwa intet ullet uppå, så länge de derinne i inra gårdenom tjena;

2 Mos. 28: 40.

öfiantill, att han må offra sitt bränneoffer och tadoffer, lika som han det eljest på Sabbaten offra plägar; och när han går åter ut, så skall man sluta porten igen efter honom.

13. Och han skall göra HERRanom dagliga ett bränneoffer, nämligen ett årsgammalt lamb utan want; det samma skall han offra hwar morgon;

14. Och skall hwar morgon lägga deruppå fjettedelen af ett epha till spisoffer, och tredjedelen af ett hin oljo, beblandadt med semlomsjö, till spisoffer HERRanom. Det skall wara en ewig rätt om det dagliga offret.

15. Och alltså skola de offra lambet, samt med spisoffrena och oljone, hwar morgon till ett dagligt bränneoffer.

16. Detta säger HERRen HERRen: När försten gifwer enom sinom son en släkt af sitt arf, det samma skall höra hans sönom till, och de skola besitta det för ett arf.

17. Men om han något slänter enom af sina tjenare af sitt arf, det skola de besitta allt intill friåret, och sedan skall det falla intill försten igen; ty hans del skall allena komma hans söner till.

18. Och skall försten intet taga ifrå sino folke af deras arfwebel, eller drifwa dem ifrå deras ägor; utan skall låta sinom barnom sina egna ägor; på det att hwar släkten må wid sig blifwa ättfärliga, och hwar behålla det honom tillhörer.

19. Och han hade mig in i ingången wid fibon åt porten nordantill, till helgedomens lamrar, hwilke prestomen tillhörde; och si, der war ett rum uti ett hörn westerut.

20. Och han sade till mig: Detta är det rummet, der presterna skuldboffer och syndoffer koka skola, och baka spisoffer, att de icke skola behöfwa bära det ut i yttre gården; på det folket icke skall synda på det belga.

21. Sedan hade han mig ut i den yttre gården, och besallde mig gå uti gårdsjens fyra hörn; och si, der war ett rum uti hwar gårdsjens hörn.

22. Och i de fyra gårdsjens hörn woro rum till att röla, fyratio alnar långa och tretio alnar breda, ju den ene så wid som den andre.

23. Och der gick en liten mur om dem alla fyra; der woro elbstäder gjorde nedre utmed muren allt omkring.

24. Och han sade till mig: Detta är koto-rummet, der tjenarena i husena uti koka skola det som folket offrar.

47. Capitlet.

Templets watten. Landets gränser.

Och han hade mig åter inför tempelberrna; och si, der utflöt ett watten, under templets tröstel öfiantill; ty tempelberrna war öf öfiantill; och wattenet lopp på templets högra sido, utmed altaret sunnan till.

2. Och han hade mig ut till den norra porten, ifrån yttre porten öfiantill; och si, wattenet sprang derut af högra sidon.

3. Och mannen gick ut öfserut, och hade måtesnåret i handene, och han mätte tusende alnar, och förde mig uti wattenet, tillbeh det gick mig upp öfwer foten;

4. Och mätte ännu en gång tusende alnar, och förde mig uti wattenet, tillbeh det gick mig upp till män; och mätte åter tusende alnar, och lät mig gå deruti, tillbeh det gick mig upp till länderna.

5. Så mätte han ända tusende alnar, och det wardt så djupt, att jag icke mer kunde räkna botten; ty wattenet war så djupt, att man deröfwer fimma måste, och kunde icke räkna botten.

6. Och han sade till mig: Du menwilt barn, detta hafwer du ju sett? Och han hade mig åter tillbaka åt strandena till båden.

7. Och si, der stodo gansta många trä i strandene på båda sidor.

8. Och han sade till mig: Detta watten, som öfserut flyter, skall flyta igenom slämarkena uti hafwet, och ifrå det ena hafwa ut i det andra, och när det kommer uti hafwet, så skola de wattenen sund warba;

9. Ja, allt det deruti lefwer och röres, då denne strömmen kommer, det skall lefwa, och skall hafwa gansta många fiskar, och all ting skall helbregda warba och lefwa, dit denna strömmen kommer.

10. Der skola fiske wara; ifrån EnGeri allt intill EnGlam skall man uppbåga fiskagarn; ty gansta många fiskar skola der wara, liksom i stora hafwena.

11. Men dammar och kärr skola intet helbregda warba, utan salta blifwa.

12. Och utmed den samma båden i strandene, på båda sidor, skola wäxa allahanda fruktigam trä, och deras löf skola intet förwisna, eller deras frukt förtrutna, och skola alla månader bära ny frukt; ty deras watten flyter uti helgedomenom; deras frukt skall tjena till spis, och deras löf till läkedom.

13. Detta säger HERRen HERRen: De

äro de gränso, der I efter stolen uttiffa landet dem tolf Israels släktom; ty två delar höra Josephs släkte till.

1 Mos. 48: 5. Jos. 17: 17.

14. Och I stolen uttiffa det lila, så dem ena som dem andra; ty jag hafwer sworit, att jag wille gifwa edra säder och eder landet till arfs.

1 Mos. 12: 7. 17: 8. 26: 3. 28: 13.

15. Detta är nu landets gränsa norrut ifrå stora hafwet, ifrå Bethlon allt intill Zedad;

16. Nämliga: Samath, Berotba, Sibraim, hwilke till Damascus och Samath gränsa; och HazerEicon, det till Havarar gränsar.

17. Detta skall vara gränsan ifrå hafwet allt intill HazerEnon; och Damascus och Samath skola vara änden norrut.

18. Men den gränsan österut stoler I mäla emellan Havarar och Damascus, och emellan Gilead, och emellan Israels land, wid Jordan neberåt, att intill döda hafwet; det skall vara gränsan österut.

19. Men den gränsan söderut är ifrå Thamar allt intill det wattenet Meriba i Rabes, och in mot älfwena wid stora hafwet; det skall vara gränsan söderut.

4 Mos. 20: 13. 27: 14. Hes. 48: 28.

20. Och den gränsan westerut är ifrå stora hafwet rätt fram, allt intill Samath; det ware gränsan westerut.

21. Alltså stoler I utdela landet ibland Israels släktar.

22. Och när I kasten lotten, till att skifta landet emellan eder, så stoler I hålla främlingarna, som do när eder, och söda barn ibland eder, lika som de ibland Israels barn infödde woro;

23. Och skola bevilles hafwa sin del af landena, hwär och en ibland den släkt der han när bor, säger HERREN HERREN.

48. Capitlet.

Släkternas delar. Stadens widd.

Detta äro namnen af släkterna: norrut, ifrå Bethlon intill Samath och HazerEnon, och ifrå Damasco intill Samath, det skall Dan hafwa för sin del, både öster och wester.

2. Näst Dan skall Affer hafwa sin del, både öster och wester.

3. Näst Affer skall Naphtali hafwa sin del, öster och wester.

4. Näst Naphtali gränso skall Manasse hafwa sin del, öster och wester.

5. Näst Manasse gränso skall Ephraim hafwa sin del, öster och wester.

6. Wid Ephraims gränso skall Ruben hafwa sin del, öster och wester.

7. Wid Rubens gränso skall Juda hafwa sin del, öster och wester.

8. Men wid Juda gränso stoler I affstilla en del ifrå öster och intill wester, den fem och tjugu tusend stänger lång och bred är, lika som eljest en del är ifrå öster och intill wester; der skall helgedomen stå uppå.

9. Och derifrå stoler I affstilla HERANOM en del, fem och tjugu tusend stänger lång, och tiotusend stänger bred.

10. Och den samme helige delen skall höra Presterna till; nämliga fem och tjugu tusend stänger långt, norrut och söderut, och tiotusend bredt, österut och westerut; och HERANS helgedom skall stå der midt uti.

11. Det skall höra Presterna till, som af Zabolis släkte äro, hwilke mitt sätt hållit hafwa, och woro icke affällige med Israels barnom, såsom Leviterna affällige woro.

12. Och skola de alltså hafwa en egen del af den affstilla markene, der det aldragelgasta uti är, wid de Leviters gränso.

13. Men Leviterna skola och hafwa fem och tjugu tusend stänger i längdene, och tiotusend i breddene, inwid Presternas gränso; all längd skall hafwa fem och tjugu tusend, och bredden tiotusend stänger;

14. Och skola intet deraf bortfälja, eller bortbyta, att landsens förstling icke skall bortkomma; ty det är helgadt HERANOM.

15. Men de femtusend stänger, som öfwer äro i breddene, emot de fem och tjugu tusend stänger i längdene, det skall vara allmänningen för stadenom, att de derpå, och för förstadenom; och staden skall stå der midt uppå.

16. Och det skall vara widden åt honom, fyratusend och femhundrab stänger, norrut och söderut; sammalunda österut och westerut, och fyratusend och femhundrab.

17. Men förstaden skall hålla tuhundrade och femtio stänger, norrut och söderut; bevilles och österut och westerut, tuhundrade och femtio stänger.

18. Men det öfwer är af bejlängd wid den afföndrade och helgade marken, nämliga tiotusend stänger, österut och westerut, det hörer till deras uppehålle som stadenom tjena.

19. Och de som stadenom tjena, de skola bruka det, ehwad släkt de af äro uti Israel.

20. Och af all denna affstilla delenom,

på båda sidor hafwer, i längdene och bred-
dene, fem och tjugu tusend stänger, stolen 3
afstilla sjerdebelen; det skall wara stadsens
eghet.

21. Men hwad ännu öfwer är på båda
sidor wid den afstilla helga delen och wid
stadsbelen, nämliga fem och tjugu tusend
stänger, österut och westerut, wid släternas
delar, det skall alltsammans höra Förstanom
till; men den afjönbrade helgade marken
och helgedomens hus skall wara der midt
uti.

22. Men hwad deremellan ligget, emellan
Leviternas del, och emellan stadsbelen; sum-
ma, hwad som öfwer är, emellan Juda grän-
so och BenJamins gränso, det skall höra
Förstanom till.

23. Och derudst skola de slägterna wara,
som öfwer äro: BenJamin skall hafwa sin
del, öster och wester.

24. Men wid BenJamins gränso skall
Simeon hafwa sin del, öster och wester.

25. Wid Simeons gränso skall Isaschar
hafwa sin del, öster och wester.

26. Wid Isaschars gränso skall Sebulon
hafwa sin del, öster och wester.

27. Wid Sebulons gränso skall Gad haf-
wa sin del, öster och wester.

28. Men näst Gad är den gränsan Sebern,
bortemot Eheman, ifrån Ehamar intill de
wattnet Meriba i Stades, och in mot Asmen,
allt intill stora hafwet. *Sei. 47: 19.*

29. Alltså skall landet utdelat warda till arf-
ibland Israels släfter, och det skall wara
deras arf, säger HERren HERren.

30. Och så wid skall staden wara, fyratusend
och femhundra stänger nordantill.

31. Och stadsportarna skola nämnde warda
efter Israels slägters namn, tre portar norr-
ut; den förste porten Stubens, den andre
Juda, den tredje Levi.

32. Alltså och östantill, fyratusend och fem-
hundra stänger, och sammalunda tre por-
tar; nämliga den förste porten Joseph, den
andre BenJamin, den tredje Dan.

33. Sunnantill och sammalunda, fyratusend
och femhundra stänger, och beklifes tre por-
tar; den förste porten Simeon, den andre
Isaschar, den tredje Sebulon.

34. Alltså och westantill, fyratusend och
femhundra stänger, och tre portar; den
förste porten Gad, den andre Asser, den
tredje Naphethall.

35. Alltså skall det hafwa allt omkring at-
tentusend stänger; och sedan skall då staden
fallad warda: Här är HERren.

Ände på Propheten Hefiel.

Propheten Daniel.

1. Capitlet.

Daniels fångelse, sostran, wisbet.

Uti tredje åren af Jojakims, Juda Ro-
nungs rike kom NebucabNezar, Konun-
gen i Babel, inför Jerusalem, och belade det.

2 Kon. 24: 1. 2 Ebr. 36: 6. Jer. 25: 1.

2. Och HERren gaf Jojakim, Juda Ro-
nung, honom i händer, och en hop af lärile
utu Guds hus; hwilken han lät föra in uti
Sinears land, i sine guds hus, och lade de
lärilen uti sine guds fatabur.

2 Ebr. 36: 7. 1 Mos. 10: 10.

3. Och Konungen sade till Aspenas, sin
öfwersta kamererare, att han skulle utlösa
honom af Israels barnom, af Konungeliga
släkt, och herrabarnom,

4. Några unga dränger som ingen want
de, utan bågellige woro, förnuftige, wise,

skole och förståndige; hwilke skidelige woro
till att tjena i Konungens gård, och till att
lära Chaldeiska skrift och mål.

5. Detsom befallde Konungen, hwad man
dem dageliga gifwa skulle af hans spis, och
af det win der han sjelf af drack; på det att,
då de så i tre år uppföddes woro, de sedan
skulle tjena inför Konungenom.

6. Så woro ibland dem Daniel, Hanania,
Mikael och Asaria, af Juda barnom.

7. Och den öfwerste kamereraren gaf dem
namn; och nämnde Daniel Beltesazar, och
Hanania Sabrach, och Mikael Metach, och
Asaria Abednego.

8. Men Daniel satte sig före i sitt hjerta,
att han icke wille oreña sig med Konungens
spis, och med det win som han sjelf drack;
och bad öfwersta kamereraren, att han icke
skulle oreña sig.

9. Och Gud gaf Daniel, att öfwerste kamereraren wardt honom gunstlig och god.

10. Och han sade till honom : Jag fruktat för min herra Konungen, den eder spis och dryck bestyrt hafwer ; om han får se att edor ansigte äro magrare än de andra drängers, som eder jemnåldrige äro, så gören I mig brotteligan till böden inför Konungenom.

11. Då sade Daniel till Melzar, hwilken öfwerste kamereraren Daniel, Sanania, Misael och Asaria, befallt hade :

12. Först bod det med dina tjenare i tio dagar, och låt gifwa oss mos till att äta, och watten till att dricka ;

13. Och låt alltså komma för dig war och de andra drängers ansigte, som af Konungens spis äta ; och efter som du då ser, der- efter gör med dina tjenare.

14. Och han hörde dem derutinnan, och försökte det med dem i tio dagar.

15. Och efter de tio dagar woro de dageliga och bättre wid hull, än alle de drängar, som spisades af Konungens spis.

16. Så satte Melzar bort deras spis och dryck, den dem tillstod war, och gaf dem mos.

17. Men dessa fyra Gud gaf dem konst och förstånd uti alla handa skrift och wishet ; men Daniel gaf han förstånd i alla syner och drömmar.

18. Då tiden förslupen war, som Konungen förelagt hade, att de skulle hafwas inför honom, hade öfwerste kamereraren dem inför NebucabNezar.

19. Och Konungen talade med dem ; och wardt ingen ibland dem alla funnen, som Daniels, Sanania, Misael och Asaria like war ; och de worbo Konungens tjenare.

2 Kon. 21: 18. Ef. 39: 7.

20. Och Konungen fann dem i alla saker, de han dem frågade, tio sinom kloke och förståndigare, än alla stjernoklare och wisa i hela sinu rike.

21. Och lesde Daniel intill Konung Cores första år.

Dan. 6: 28.

2. Capitlet.

NebucabNezars dröm. De wisa fara. Daniels tidsning. Sjura risen.

Uti andro årena af NebucabNezars rike såg NebucabNezar en dröm, af hwilken han wardt försträckt, så att han wakenade upp.

2. Då lät han tillhopakomma alla stjernoklare, och wisa, och trollkarlar, och Chaldeer, att de skulle säga Konungenom sin dröm.

De kommo, och trädde fram för Konungen.

3. Och Konungen sade till dem : Jag hafwer haft en dröm, som mig försträckt hafwer, och jag will gerna weta, hwad det för en dröm warit hafwer.

4. Då sade de Chaldeer till Konungen, på Syriskt mål : Herre Konung, Gud låte dig länge lefwa ; såg dinom tjenarom drömmen, så wilje wi uttyda honom.

Dan. 3: 9. 5: 10. 6: 6.

5. Konungen swarade, och sade till de Chaldeer : Det är fallet mig utu minnet ; om I icke låten mig få weta drömmen, och uttyden honom, så stolen I platt förgråsa, och edor hus skamliga försörd warba. Dan. 3: 29.

6. Om I och låten mig få drömmen weta, och uttyden honom, så stolen I så skänker, gåfwor och stora äro, af miig ; derföre säger mig nu drömmen, och hans uttydning.

7. De swarade åter, och sade : Konungen säge sinom tjenarom drömmen, så wilje wi uttyda honom.

8. Konungen swarade, och sade : Sannerliga, jag förmärker att I fördröjen tiden, efter I sen bodt att det är fallet mig utu minnet.

9. Men om I icke sägen mig drömmen, så skall rätten gå öfwer eder, lika som öfwer de der taga sig före att tala lögn och dräfwel för mig, så länge tiden skall fördröja ; derföre säger mig nu drömmen, så kan jag märkla, att I och sinnen uppå uttydningen.

10. Då swarade de Chaldeer för Konungenom, och sade till honom : Ingen menniska är på jordene, den det Konungen begärar säga kan ; och är ej heller någon Konung, ehuru stor eller mäktig han är, som sådant af någrom stjernoklare, wisom eller Chaldeer äskar.

11. Ty det Konungen uppå äskar, är för högt, och är ej heller någon, som detta för Konungenom säga kan, undantagna gudarna, hwilke icke bo när menniskomen.

12. Då wardt Konungen ganska wred, och böd förgråa alla wisa i Babel.

13. Och domen gick ut, att man skulle dräpa de wisa ; wardt också Daniel med sina ställbröder sökt, att man dem dräpa skulle.

14. Då förnam Daniel sådana dom och befallning, af Arioch, Konungens öfwersta domare, hwilken utför till att döda de wisa i Babel.

15. Och han hof upp, och sade till Konungens befallningsman Arioch : Swarföre --

som jag hafwer upplätta låtit; om I icke tillbedjen det, så stolen I på samma stund warða lastade uti en brinnande ugn. Vät se, hwilken den Guden är, som eder uti mina händer tager.

16. Så swarade Sabrach, Mesach och Abednego, och sade till Konung Nebucab-Nezar: Det är icke af nödene, att wi sware dig deruppå.

17. Si, vår Gud, den wi dyrke, kan wäl hjälpa oss utu den brinnande ugnen, och frälssa oss utu dine hand, o Konung.

18. Och om han än det icke göra vill, så skall du ändå weta, o Konung, att wi dina gudar intet worde, ej heller det gylbene beläte, som du hafwer uppsätta låtit, tillbedja wi som.

19. Då warbt NebucabNezar full med grymhet, så att hans ansigte förwandlade sig öfwer Sabrach, Mesach och Abednego; och besallde, att man skulle göra ugnen iju resor hetare, än han eljest plägade wara;

20. Och böd de bästa krigsmän, som uti hans här woro, att de skulle kinna Sabrach, Mesach och Abednego, och lasta dem uti den brinnande ugnen.

21. Alltså worbo dessa männerna, uti deras mantlar, skor, hattar och annor kläder, bundne, och lastade uti den brinnande ugnen.

22. Ty Konungens befallning måste man med hast fullgöra; och elden warbt så stark i ugnen, att de män, som Sabrach, Mesach och Abednego uppbränna skulle, blefwo böda af eldsåganom.

23. Men de tre männerna, Sabrach, Mesach och Abednego, föllo neder uti den brinnande ugnen, så bundne som de woro.

24. Då försträcke sig Konung Nebucab-Nezar, och gick hastigt upp, och sade till sitt Råd: Hafwe wi icke låtit lasta tre män i elden bundna? De swarade, och sade till Konungen: Ja, herre Konung.

25. Han swarade, och sade: Ser jag dock fyra män lösa gå i eldenom, och dem skada intet; och den sjerde är lika som han wore en Gudason.

26. Och NebucabNezar gick framt för gapet på den brinnande ugnen, och sade: Sabrach, Mesach och Abednego, högsta Guds tjenare, går härut, och kommer hit. Så gingo Sabrach, Mesach och Abednego utur eldenom.

27. Och Förstarna, herrarna, fogdarna, och Konungens Råd sommo tillsamman, och sågo uppå, huru elden ingen magt uppå

dessa människors kroppar bewisat hade; och deras hufwudhår icke ens afswedet war, och deras kläder intet skadd; ja, man funde icke känna någon eldsluft uppå dem.

Es. 43: 2. Ebr. 11: 4

28. Då hof NebucabNezar sin röst uti och sade: Lofwad ware Sabrachs, Mesachs och Abednegos Gud, den sin Ängel uti: hafwer, och hals sin tjänare, som uppå honom trodde, och icke gjorde efter Konungens bud, utan utgafwo deras lekamen, att de i ugnen gub ära eller tillbedja wille, utan allena sin Gud.

29. Så är nu detta mitt bud: Att he jern helst ibland all folk, släfter och tungomål, förjämader Sabrachs, Mesachs och Abednegos Gud, hans skall förgöras, och hans hus slamliga förstördt warða; ty det är ingen annan Gud, som så hjälpa kan, som denne.

Dan. 2: 1.

30. Och Konungen gaf Sabrach, Mesach och Abednego stort wälde i Babels lant.

31. Konung NebucabNezar allom lantem, folksom och tungomålom: Gud gifwe eder mycken frid!

32. Mig synes godt wara, att jag förklarar de tecken och under, som Gud den Högste med mig gjort hafwer;

33. Ty hans tecken äro stor, och hans under äro mäktig, och hans rike ett ewigt rike, och hans wälde warar ifrån slägte till slägte.

Ps. 93: 1. Dan. 6: 4.

4. Capitlet.

NebucabNezars son, högmot, straff, bot, beskämnelik. Jag NebucabNezar, då jag god ro hade i mitt hus, och allt wäl tillstod i mitt palats,

2. Såg en dröm, och warbt försträckt; och de tankar, som jag i mine säng hade, öfwer synena, som jag sett hade, bebröfwade mig.

3. Och jag besallde, att alle de wise i Babel skulle komma upp för mig, att de måtte säga mig, hwad drömmen betydde.

4. Då hade man fram de skermskikar, wise, Chalbeer och spåmän, och jag förtäljde drömmen för dem; men de kunde intet säga mig, hwad han betydde;

5. Intilldess Daniel, på det sista, kom för mig, hwilken Beltesazar kallades, efter min: guds namn, den de selga gudars anda bewer; och jag förtäljde för honom drömmen.

Dan. 1: 7.

6. Beltesazar, du öfwerste ibland de skermskikare, jag wet att du hafwer de selga guds

dars anda, och dig är intet förbolbt; såg mins dröms syn, den jag sett hafwer, och hwad han betyder.

7. Så är detta synen, som jag såg i mine sång: Si, ett trä stod midt i landet; det war ganska högt, Hes. 31: 3.

8. Stort och tjockt; dess höjd räckte upp i himmelen, och utvidgade sig allt intill landjens anda;

9. Dess qwistlar woro dägellige, och boro mycken frukt, der alle af äta kunde; all djur i markene funno stugga under thy, och foglarna under himmelen satte sig på dess qwistlar, och allt lött hade sin föda deraf.

10. Och jag såg en syn i mine sång; och si, en helig waktare kom neder af himmelen.

11. Han ropade öfwerljubt, och sade alltså: Sugger trät omkull, och hugger bort qwistarna, och riswer bort löfwer, och förströr dess frukt, så att djuren, som derunder ligga, löpa sin väg, och foglarna flyga bort af dess qwistlar;

12. Dod låter stubban blifwa i jordene med rötterna; men han skall gå i jern och kopparskejor i gräset på markene, han skall ligga under himmelens bagg, och warba wät, och skall föda sig ibland djuren af gräset på jordene.

13. Och det mennifliga hjertat skall warba ifrå honom taget, och ett wilddjurs hjerta gifwas honom igen, tilldess att sju tider framgångne äro öfwer honom.

14. Detta är beslutet i waktarens råd, och i de heligas tal rådslaget; på det de som lefwa, måga känna att den Högfte hafwer magt öfwer mennifstors rike, och gifwer dem hwem han will, och upphöjer de förnebrada dertill. Luc. 1: 52.

15. Sådana dröm hafwer jag, Konung NebucabNegar, sett; men du, Beltesazar, såg hwad han betyder; ty alle de wise, som i mitt rike äro, kunna icke säga mig hwad han betyder; men du kan det wäl; ty de helga gudars ande är i dig.

16. Då wardt Daniel, den od Beltesazar het, häpen deröfwer, wid en timma långt, och hans tankar bebröfwade honom; men Konungen sade: Beltesazar, låt icke drömmen och hans uttydning bebröfwa dig. Då hof Beltesazar upp, och sade: Ad! min herre, att denne drömmen gulle dina sienbar uppå, och hans uttydning dina owänner.

17. Trät, som du sågst, att det war stort och tjockt, och dess höjd räckte upp till himmelen, och utvidgade sig öfwer hela landet;

18. Och dess qwistlar dägellige, och dess frukt mycken war, der alle sina föda af hade, och djuren på markene bodde derunder, och himmelens foglar på dess qwistlar såto;

19. Det äst du, Konung, som så stor och mäktig äst; ty din magt är stor, och råder upp i himmelen, och ditt wälde sträcker sig intill werldenes anda.

20. Men det, att Konungen såg en helig waktare komma neder af himmelen, och säga: Sugger trät omkull, och förgör det; dock låter stubban med sina rötter blifwa i jordene; men han skall gå i jern och kopparskejor i gräset på markene, och ligga under himmelens bagg, och warba wät, och föda sig ibland djuren på markene, tilldess sju tider öfwer honom framledne äro;

21. Detta är uttydningen, herre Konung, och sådana dens Högfstas råd går öfwer min herre Konungen:

22. Man skall drifwa dig bort ifrå folk, och du måste blifwa med wilddjur på markene, och man skall dig låta äta gräs såsom oxar, och skall ligga under himmelens bagg, och warba wät, tilldess sju tider öfwer dig framledne äro; på det du skall besinna, att den Högfte hafwer wäl öfwer mennifstors rike, och gifwer dem hwem han will.

Dan. 5: 21.

23. Men det som sagdt är, att man ändå skall låta blifwa stubban af trät med sina rötter qwar; ditt rike skall blifwa dig, då du länt hafwer magten i himmelen.

24. Derföre, herre Konung, låt mitt råd tädas dig, och gör dig lös ifrå dina synder, genom rättfärdighet, och lebig ifrå dina misgerningar, genom wälgerningar emot de fattiga; så hafwer han tålmod med dina synder.

25. Allt detta wedersfors Konung NebucabNegar.

26. Ty efter tolf månader, då Konungen gick på Konungsborgene i Babel,

27. Hof han upp, och sade: Detta är den store Babel; som jag uppbbyggt hafwer till ett Konungshus, genom mina stora magt, min härlighet till äro.

28. Förr än Konungen beså orben uttalat hade, kom en röst af himmelen: Dig, Konung NebucabNegar, ware sagdt: Ditt rike skall dig aftaget warba;

29. Och man skall drifwa dig bort ifrå folk, och du skall blifwa med wilddjur, som på markene gå; gräs skall man dig äta låta såsom oxar, tilldess sju tider öfwer dig fram-

lebne äro; på det du skall förnimma, att den Söggste hafwer wåld öfwer menniskors rike, och gifwer dem hwem han vill.

30. I samma stund warbt orbet fullkomnadt öfwer NebucadNazar, så att han warbt bortdrifwen ifrå folk, och han åt gräs såsom orar, och hans lelamen låg under himmelens dag, och warbt wåter, tilldess hans hår wåtte såsom örnafjäder, och hans naglar worbo såsom fogslätor.

31. Efter den tiden hof jag, NebucadNazar, upp min ögon till himmelen, och kom åter till sinne igen, och lofwade den Söggsta; jag prisade och årade honom, som lefwer ewighet, hwilken wålde är ewigt, och hans släkte warar släkte ifrå släkte. Dan. 7: 14.

32. Enot hwilkom alle de, som på jordene bo, för intet räknas; han gör allt såsom han vill, både med krafterna i himmelen, och med dem som bo på jordene; och ingen kan stå hans hand emot, eller säga till honom: Hvad gör du? Luc. 21: 26.

33. På samma tid kom jag till sinne igen, och till mina Konungeliga äro, till mina härlighet, och till min skapnad; och mitt Råd och wåldige sökte mig; och jag warbt åter satt uti mitt rike igen, och fick ännu större härlighet.

34. Dersföre lofwar jag, NebucadNazar, och ärar och prisar Konungen i himmelen; ty alla hans gerningar äro fanning, och hans wägar äro rätte, och den som stolt är, kan han ödmjuka.

5. Capitlet.

Belsazars gästgädd, sonb. bbb.

Konung Belsazar gjorde ett härlig gästgädd till sina wåldiga och höfwietsmän, och brad sig drucken med dem.

2. Och då han drucken war, böb han bära fram de gylbene och silfwerfärlige, som hans fader, NebucadNazar, utu templet i Jerusalem borttagit hade, att Konungen, med sina wåldiga, hans sina hustrur, och med sina frillor, skulle dricka deraf.

2 Kon. 25: 15. 2 Egr. 36: 18. Dan. 1: 2.

3. Alltså worde framburne de gylbene färlige, som utu templet, utu Guds huse, i Jerusalem tagne woro; och Konungen, hans wåldige, hans hustrur och frillor, drucko deraf. Jer. 25: 26.

4. Och då de så drucko, lofwade de de gylbene, silfwer, koppar, jern, trä och stengubar.

5. På samma stund syntes finger, såsom

ene menniskos hand, de strefwo, twärsöfwer ifrå Iusastalan, på den hwitmenade wäggen i Konungsalen; och Konungen wart: warje hanbena, som stref.

6. Då förwanblades Konungens ansigt, och hans tanlar försträcke honom, så att hans länder bäfwade, och hans ben darrade.

7. Och Konungen ropade öfwerlyst, att man skulle låta komma wisa, Chalbeer och spåmän, och låt säga till de wisa i Babel: Den menniska, som denna striftena läs, och kan säga hwad hon betyder, kan skall warte: klädd i purpur, och bära en gylbene kedje om halsen, och wara den tredje herren i mitt rike.

8. Så worde alle Konungens wisa upphafte; men de kunde hwarken läsa striften, eller underwisa Konungen om uttydningen.

9. Deraf försäredes Konungen Belsazar ännu fastare, och tappade platt sin hy; och hans wåldige worde illa tillfrids.

10. Då gick Drottningen, för sådana Konungens och hans wåldigas ärendes skull, upp i salen, och sade: Högste Konung, Gud unne dig länge lefwa; låt dina tanlar icke så försträcka dig, och omfäst icke så din hy.

Dan. 2: 4. 3: 9. 6: 6, 21.

11. Det är en man i ditt rike, som hafwer de helga gudars anda; ty uti bins faders tid warbt i honom funnen upplysning, kleshet och wisshet, sådana, som de gudars wisshet är; och din fader, Konung NebucadNazar, satte honom öfwer de stjernoklare, wisa, Chalbeer och spåmän;

Dan. 4: 5. 2: 48. 4: 6.

12. Dersföre att en hög ande warbt funnen i honom; dertill förstånd och kloshet till att uttyda drömmar, råda uppå mörkt tal, och uppenbara hemlig ting, nämliga Daniel, den Konungen låt Belsazar kalla. Så låt nu kalla Daniel; han warber wäl sågandes uttydningen.

Dan. 1: 7.

13. Då hade man Daniel upp för Konungen; och Konungen sade till Daniel: Är du Daniel, en af de fångar utaf Juda, hwilka Konungen, min fader, utu Juda fört hwarer?

Dan. 1: 6.

14. Jag hafwer hört sägas om dig, att du hafwer de helga gudars anda, och att upplysning, förstånd och hög wisshet i dig funnen är.

15. Nu hafwer jag låtit komma för mig: kosta och wisa, att de stola läsa mig denna striften, och underwisa mig hwad hon betyder, och de kunna intet säga mig hwad sådan betyder;

16. Men om dig höder jag att du kan gifwa uttydning, och uppenbara det hemligt är; kan du nu läsa denna skriftens, och undervisa mig hwad hon betyder, så skall du med purpur klädd warba, och bära en gyldene lebo om din hals, och wara den tredje herren i mitt rike.

17. Då svarade Daniel, och sade inför Konungen: Behåll dina gäfwor sjelf, och gif din skänk enom androm; jag will dock wäl läsa Konungenom skriftens, och undervisa hwad hon betyder.

18. Perre Konung, Gud den Högste gaf dinom fader, Nebucadnezar, rike, magt, äro och härlighet. Dan. 2: 37.

19. Och för sådana magts skull, som honom gifwen war, fruktade och räddes för honom all land, och folk, och tungomål; han drap hwem han wille, han upphöjde hwem han wille, han nedertyckte hwem han wille.

20. Men då hans hjerta upphof sig, att han warbt stolt och högmödig, warbt han fastad ifrå sin Konungeliga stol, och miste sina härlighet; Dan. 4: 27.

21. Och warbt drifwen ifrå menniskor; och hans hjerta warbt lift wid wilddjur, och han måste löpa ibland wilddäsnar, och åt gräs såsom ozar, och hans tropp låg under himmelns dagg, och warbt wät, tilldess han lärde weta, att den Högste hafwer wäld öfwer menniskors rike, och gifwer dem hwem han will.

22. Och du Belsazar, hans son, hafwer icke ödmjukat ditt hjerta, ändock du allt sådant wetst;

23. Utan hafwer upphäfwit dig emot himmelns Perre, och man hafwer måst bära hans bus lärile fram för dig, och du, dine wäldige, dina hustrur och dina frillor, hafwa druckit win deraf, dertill lofwat de sifwer, gyldene, koppar, jern, trä och stengubur, hwille hwarsen se, eller höra, eller känna; men den Guden, som hafwer din anda och alla dina wägar i sine hand, hafwer du intet ärat. Ps. 115: 5, 6.

24. Dersöre är denna banden sånd ifrå honom, och den skrift, som der upptecknad står.

25. Och detta är skriften, som der upptecknad är: Mene Mene, Tchel, Upharsin.

26. Och hon betyder detta: Mene, det är: Gud hafwer räknat ditt rike, och ändat det.

27. Tchel, det är: Man hafwer wägit dig uppå ene wäg, och funnit dig allt för lättan.

28. Peres, det är: Ditt rike är ätskildt, och gifwet de Meder och Perser.

29. Då besallde Belsazar, att man skulle kläda Daniel uti purpurkläde, och gifwa honom ena gyldene lebo om hans hals; och såt förfunna om honom, att han war den tredje herren i rikena.

30. I den samma nattene warbt de Chaldeers Konung Belsazar ihjälslagen.

31. Och Darios utaf Meden tog riket in, då han tu och sextio år gammal war.

6. Capitlet.

Darios Konung. Daniel i halsene.

Och Darios syntes godt wara, att han skulle sätta öfwer hela riket tjugu och hundrade landshöfdingar.

2. Öfwer dessa satte han tre Förstar; den ene war Daniel, hwilkom de landshöfdingar skulle räkenskap göra, att Konungen bestämde bestämmer hafwa skulle.

3. Men Daniel gick alla de Förstar och landshöfdingar widt öfwer; ty en hög anda war i honom; dersöre tänkte Konungen att sätta honom öfwer hela riket.

4. Förbenstull foro de Förstar och landshöfdingar derester, huru de kunde finna en sak med Daniel, den emot riket wore; men de kunde ingen sak eller misgjerning finna; ty han war trogen, så att man ingen stuld eller ogerning med honom finna kunde.

5. Då sade männerna: Wi finne ingen sak med Daniel, utan om hans Gudsstjänst.

6. Då kommo de Förstar och landshöfdingar tillhopa inför Konungen, och sade till honom alltså: Perre Konung Darios, Gud unne dig länge lefwa. Dan. 2: 4. 3: 9.

7. De Förstar i rikena, herrarna, landshöfdingarna, Rådet och ämbetsmännerna hafwa alle betänkt, att man skall låta utgå en Konungelig besallning, och ett strängt påbud, att ho som helst i tretio dagar någon ting will bedja af någon gud eller menniska, utan af dig, Konung, allena, han skall warba lastad för lejon uti gropena.

8. Dersöre, o Konung, måste du detta budet stadfästa, och underskrifwa dig; på det att det icke skall omwändt warda, efter de Meders och Persers rätt, det ingen öfwerträda bjerfwes. Esb. 1: 19. 8: 8.

9. Alltså understref sig Konungen Darios.

10. Som nu Daniel förnam, att sådant bud understrefwet war, gick han upp i sitt bus; och han hade i sinu sommarbuse öppna fensler emot Jerusalem; der föll han tre resor om dagen på sin knä, bad, lofwade och

tafade sin Gud, såsom han tillförene på-
gade göra. 1 Kon. 8: 44, 48. Ps. 55: 18.

11. Då kommo desse männerna hopetals,
och sunno Daniel bedjandes och åkallandes
inför sin Gud.

12. Så gingo de fram, och talade med Ko-
nungen om det Konungeliga budet: Herre
Konung, hafwer du icke understrifwit ett bud,
att ho som helst i tretio dagar något både af
någon gud, eller af någon menniska, utan af
dig Konungenom allena, han skulle lastas för
lejon i gropena? Konungen svarade, och
sade: Det är sant, och de Meders och Per-
fers rätt skall ingen öfwerträda.

13. De svarade, och sade för Konungen:
Daniel, en af Zuba fångar, altar hvarken
dig, o Konung, eller ditt bud, som du under-
strifwit hafwer; ty han beder tre resor om
dagen. Dan. 1: 6. 5: 15.

14. Då Konungen detta hörde, warbt han
fast bedröfwad, och minnlade sig storliga,
att han måtte fria Daniel; och arbetade der-
om intill solen nebergid, att han måtte
hjelpa honom.

15. Men männerna kommo samman till
Konungen, och sade till honom: Du wettst,
herre Konung, att de Meders och Persers
rätt är, att all bud och befallningar, som
Konungen bestutit hafwer, skola öföföwande
blifwa.

16. Då befallde Konungen, att man skulle
hafwa Daniel fram, och de lastade honom
för lejonen i gropena; men Konungen sade
till Daniel: Din Gud, den du utan åter-
wänds tjänar, han hjälpe dig.

17. Och de bäro en sten fram, den lade de
på locket af gropene; honom förfeglade Ko-
nungen med sin egen ring, och med sina
wäldigas ring, på det att ingen skulle eljest
något bruka på Daniel.

18. Och Konungen gifte sin wäg på sina
borg, och åt intet, och lät ingen mat för sig
bära, och kunde ej heller sofwa.

19. Om morgonen bittida, då det dagades,
stod Konungen upp, och gifte med hast till
gropena, der lejonen uti woro.

20. Och som han kom till gropena, ropade
han till Daniel med sorgeliga röst; och Ko-
nungen sade till Daniel: Daniel, du lef-
wandes Guds tjenare, hafwer och din Gud,
den du utan återwänds tjänar, förmått fräl-
sa dig för lejonen?

21. Då talade Daniel med Konungen:
Herre Konung, Gud unne dig länge lefwa!

Dan. 5: 10.

22. Min Gud hafwer kändt sin Ängel,
hvilken lejonens mun tillhållit hafwer, at
de hafwa ingen skada gjort mig; ty för ho-
nom är jag öföfödig funnen. Så hafwer
jag ej heller något gjort emot dig, bem
Konung.

23. Då warbt Konungen ganska glad, och
lät taga Daniel utu gropene; och de tog:
Daniel utu gropene, och man fann platt w-
gen skada gjord wara upå honom; ty de
hade trott sinom Gud.

24. Då lät Konungen komma fram de
män, som Daniel beflagat hade, och lät
dem inför lejonen i gropena, samt med de-
ras barn och hustrur; och förr än de komme
ned till bottnen, fingo lejonen dem fatt, fr-
krogade och alla deras ben.

25. Sedan lät Konungen Darios stric-
till all land, och folk, och tungomål: Gud
gifwe eder mycken frid! Dan. 3: 11.

26. Detta är min befallning, att uti al-
mins rikes herrådeme skall man frukta och
rädas Daniels Gud; ty han är den lefwande
Gud, som blifwer ewinnerliga, och hans
rike är öföföwberligt, och hans herrådeme:
hafwer ingen ända. Dan. 2: 44. 3: 33.

27. Han är en frälsare och nödhjelpare,
och han gör tecken och under, både i himmelen
och på jordene; han hafwer frälsat Daniel
ifrån lejonen.

28. Och Daniel war wäldig i Darios rike,
och beflikes i Cores, den Persens, rike.

Dan. 1: 21.

7. Capitlet.

Fyra bjur, fyra riken.

Uti första ärens Belsazars, Konungens:
Babel, hade Daniel en dröm och syn på
sin fäng; och han stref den samma drömmen,
och författade honom alltså:

2. Jag, Daniel, såg en syn om watten,
och si, de fyra wäber under himmelen för-
made emot hwartannat på stora hafwena.

3. Och fyra stor bjur stego upp uti hafwet,
ju det era annorlunda än det andra;

4. Det första såsom ett lejon, och hade w-
gar såsom en örn; jag såg till, intilldes att
wingarna woro thy afspäde, och det wärde
taget bort af jordene, och det stod på sina
fötter såsom en menniska; och thy warbt ett
menniskligt hjerta gifwet.

Jer. 48: 40. Hes. 17: 3. 7. Hes. 1: 5.

5. Och si, det andra bjuret dernaft war
sitt enom björn, och stod på den ens föder,
och hade i sinom mun, ibland sina tänder,

tre stora långa tänder; och man sade till det: Statt upp, och åt mycket fött.

6. Efter detta såg jag, och fi, ett annat djur, likt enom parde, det hade fyra vinggar, såsom en fogel, på sin rygg; och det samma djuret hade fyra hufvud, och thy wardt magt gifwen.

7. Efter detta såg jag i denna synene om natten, och fi, det fjerdje djuret war grufweligit och försträdeligit, och mäta starkt, och hade stora jerntänder; åt omkring sig, och förtrofsade, och hwad qwart war, trampade det med sina fötter. Det war och mycket annars än de förra, och hade tio horn.

8. Då jag nu såbade hornen, fi, då gick der ut ibland dem ett annat litet horn, för hwilke de tre främsta hornen afstodt wordo; och fi, det samma hornet hade ögon såsom menniskoögon, och en mun den stor ting talade.

9. Sådant såg jag, tilldels stolar framsatte wordo, och den gamle satte sig, hwilken kläde war snöhvitt, och håret på hans hufvud såsom ren ull; hans stol war alltsammans eldsåge, och hans hjul brunno af eld.

10. Och af honom utgick en lång eldstrimma. Tusende sinom tusend tjente honom, och tio sinom hundrade tusend stodo för honom. Dömen wardt hållen, och böckerna wordo uppläta. Upp. 5: 11. 20: 12.

11. Jag såg till, för de stora ords skull, som det hornet talade; jag såg till, intilldels djuret bräpet wardt, och dess kropp förgicks, och i eld lastad wardt;

12. Och de andra djurs wälde också ute war; ty dem war en tid och stund bestämd, huru länge hwartdera wara skulle.

13. Jag såg i denna synene om natten; och fi, en kom i himmelens sty, såsom ens menniskas Son, allt intill den gamla, och han wardt framhafad för honom. Upp. 1: 13. 14: 14.

14. Honom gaf han wäld, äro och rike, att all land, och folk, och tungomål, skulle tjena honom. Hans wälde är ewigt, det icke för-gås, och hans rike hafwer ingen ända. Dan. 2: 44. 4: 31. Måb. 4: 7. Luc. 1: 33.

15. Jag Daniel, försträcke mig derföre, och sådana syn försåre mig.

16. Och jag gick till en af dem som der stodo, och bad honom, att han skulle gifwa mig en wijs undervisning om allt detta; och han talade med mig, och tedde mig hwad det betydde:

17. Dessa fyra stora djur äro fyra rike, som på jordena komma stola;

18. Men dens Höghets helige stola intaga rifet, och stola besitta det i ewig tid.

19. Sedan hade jag gerna wißt en wijs undervisning om det fjerdje djuret, hwilket platt annars war, än all de andra, ganfka grufweligit; det jerntänder och fopparklor hade, det omkring sig åt, och förtrofsade, och det qwart war med sina fötter trampade;

20. Och om de tio horn på dess hufvud, och om det andra som uppwärte, för hwilke tre afföll; och om det samma hornet som ögon hade, och en mun som stor ting talade, och fjerdje war än de der bredowid wordo.

21. Och jag såg det samma hornet strida emot de heliga, och det behöll segren emot dem; Upp. 13: 7.

22. Tilldels den gamle kom, och höll dom för dens Höghets heligom, och tiden kom, att de helige intogo rifet.

23. Han sade alltså: Det fjerdje djurer skall wara det fjerdje rifet på jordene, hwilket mäktigare skall wara än all rike; det skall uppbåta, förtrampa och förtrofsa all land.

24. De tio horn betyda tio Konungar, som i de ritena uppkomma stola; efter dem skall en annan uppkomma, han skall wara mäktigare än någor af de förra, och skall undertrycka tre Konungar.

25. Han skall försmåda den Höghsta, och förstöra dens Höghets heliga; och skall taga sig före att förwoanbla tiber och lag; men de stola wara gifne uti hans hand i en tid, och några tiber, och en half tid. Dan. 11: 36.

26. Derester skall dömen hållen wara; så skall då hans wälde borttagat wara, så att han skall i grund förderfwad och förgjörd wara.

27. Men rifet, magten och wäldet under hela himmelen skall wara gifwet dens Höghets heliga solte, hwilken rike ewigt är; och allt wälde skall tjena honom, och lyda honom.

28. Det war änden på talet. Men jag, Daniel, wardt swärfliga bekröfwad i mina tankar, och mitt ansigte förwoanblade sig uppå mig; dock behöll jag talet i mitt hjerta.

8. Capitlet.

Wäldens och dödens strid.

Uti tredje åren af Konung Belsazars rike syntes mig, Daniel, en syn, efter den som mig i förrone syntes hade. Dan. 7: 1.

2. Men jag war, då jag denna syn såg, i

Susan, hufmudsstadenom i Glams land, wid den älfwene Ulai.

3. Och jag höf upp min ögon, och såg; och si, en wäburi stod för älfwene, och han hade tu hög horn; dock det ena högre än det andra, och det högsta wärte sist.

4. Jag såg, att wäburen stötte med hornen westerut, norrut och söderut; och intet djur kunde bestå för honom, eller fria sig ifrå hans hand, utan han gjorde hwad han wille, och warbt stor.

5. Och wid jag gaf der aft uppå, så kom en getabod, westerut, öfwer hela jordena, så att han intet kom wid jordena; och den boden hade ett skönt horn emellan sin ögon.

6. Och han kom allt intill den wäburen som tu horn hade, den jag såg stå för älfwene, och han lopp i sine wrede wäldeliga intill honom.

7. Och jag såg, att han kom hardt intill wäburen, och förgrymmade sig öfwer honom, och stötte till wäburen, och sönderflog hans tu horn; och wäburen hade ingen magt till att stå honom emot, utan han stötte honom till markena, och trampade uppå honom; och ingen förmätte hjälpa wäburen uti hans hand.

8. Och den getaboden warbt gansta stor, och då han som starkast worden war, gif det stora hornet sönder, och i dess stad wärte fyra sköna, emot fyra himmelens wäder.

9. Och af enodera wärte ett litet horn; det warbt gansta stort, söderut, österut, och inemot det lustiga landet. Dan. 11: 16.

10. Och det wärte allt intill himmelens här, och lastade somliga neder bädan, och af stjernorna, till jordena, och trampade uppå dem.

11. Ja, det wärte allt intill Förstan för hären; och tog bort ifrå honom det dagliga offret, och förödde hans helgedoms boning.

12. Och sådana magt warbt honom gifwen emot det dagliga offret för syndernas skull, så att han skulle stå neder sanningena, och hwad han gjorde, skulle framgång hafwa.

13. Men jag hörde en heligan tala; och den samme helige sade till en som talade: Hur länge skall dock denna synen, om det dagliga offret, wara, och om synderna, för hwilkas skull denna föröbning sker, så att både helgedomen och hären förtrampad warer?

4. Och han swarade mig: Det är tutu-

fende och trehundra dagar, efter afton och morgon räknandes, så skall helgedomen åter wigder warba.

15. Och då jag, Daniel, såg den synen, och hade gerna förståndit henne; si, då stod för mig såsom en man.

16. Och jag hörde emellan Ulai ene menniskas röst, som ropade och sade: Gabriel, uttys de som synena, så att han förstår henne. Dan. 9: 21.

17. Och han kom hardt intill mig; och jag warbt försträckt, då han kom, och föll neker uppå mitt ansigte, och han sade till mig: Gif att häruppå, du menniskobarn, ty denna synen lyder uppå ändans tid.

18. Och då han talade med mig, wigade jag af wanmägtighet neker på mitt ansigte till jordena; men han tog uppå mig, och rättade mig upp, så att jag blef ständandes.

19. Och han sade: Si, jag vill wiisa dig, huru det gå skall på yttersta wredenes tid; ty änden hafwer sin bestämda tid.

20. Wäburen med de tu born, som du såg, äro de Konungar i Meden och Persien;

21. Men getaboden är Konungen i Grekland; det stora hornet emellan hans ögon är den förste Konungen.

22. Men att fyra stodo i dess stad, är det sönderslaget warbt, betydter, att sora rike skola upplomma af det folket; men icke så mächtig som han war.

23. Efter dessa risen, när öfwerträdelien stor worden är, skall upplomma en arg och listig Konung.

24. Han skall warba mächtig, dock icke genom sina kraft; han skall underliga föröda, och skall hafwa framgång, att han utträttar; han skall förstöra de starka, och de heliga folket.

25. Och genom hans klohet skall han bebrägeri framgå, och han skall upphäwa sig i sitt hjerta, och genom framgång skall han många förderfwa, och skall upphäwa sig emot alla Förstares Första; men han skall utan hand förslagd warba.

26. Denna synen om afton och morgon, som dig sagd är, hon är sann; men du skall hålla synena hemliga, ty det är ännu en lång tid bit.

27. Och jag, Daniel, warbt swag, och låg i några dagar krank; sedan stod jag upp, och beställde Konungens ärenden, och förnubade mig uppå synena; och ingen war, som kunde reda mig henne ut.

9. Capitlet.

Daniels bön. Sjuttio års wedor.

Uti första ärena Darios, Ahasveros sons, utaf de Meders slägte, hvilken öfwer de Chaldeers rike konung warbt;

2. Uti de samma första ärena af hans rike förnärkte jag, Daniel, i böckerna, uppå det årtälet, der HERRen om talat hade till Propheeten Jeremia, att Jerusalem skulle öde ligga i sjuttio år.

Jer. 25: 11, 12. 29: 10.

3. Och jag wände mig till HERRan Gud, till att bedja och ålalla med fasto, uti säd och asto.

Matth. 11: 21.

4. Och jag bad till HERRan min Gud, bekände och sade: Ad! HERRe, du store och försträdelige Gud, du som håller förbund och nåde dem som dig ålsta, och hålla din bud;

5 Mos. 7: 8.

5. Wi hafwe syndat, gjort orätt, hafwe warit ogudaktige, och worbit affällige; wi hafwe wikt ifrå din bud och rätter.

Ps. 103: 6. Ef. 64: 5.

6. Wi lydte icke dina tjenare, Propheeterna, som predikade i ditt Ramm warom Konungom, Förstom, fäbrom, och allo solkena i landena.

7. Du, HERRe, äst rättfärdig; men wi måstom stämna oss, såsom det och nu går dem af Juba, och dem af Jerusalem, och hela Israel, både dem som när, och dem som fjerran äro, i all land bit du dem utkastat hafwer, för deras misgärningars skull, som de emot dig bedrifwit hafwa.

Esr. 9: 6.

8. Ja, HERRe, wi, wåre Konungar, wåre Förstas och wåre fäder, måstom stämna oss, att wi hafwe syndat emot dig;

9. Men din, HERRe war Gud, är barmhertighet och förlåtelse; ty wi äre affällige wordne;

Ps. 130: 3, 7. Ålag. 3: 22.

10. Och lydte icke HERRans wår Guds röst, att wi hadom måst mandrat i hans lag, som han oss genom sina tjenare, Propheeterna, förelade;

2 Chr. 36: 15, 16.

11. Utan hele Israel öfwerträdde din lag, och welo af, så att de icke lydte dine röst; derföre hafwer och den förbannelse och ed kommit öfwer oss, som i Mose, Guds tjena- res, lag skrifwen står; ty wi hafwe syndat emot honom.

3 Mos. 26: 14.

5 Mos. 27: 15. 28: 15. 29: 20. 30: 17, 18.

12. Och han hafwer hållit sin ord, som han talat hafwer emot oss, och wåra domare, som oss döma skulle; så att han hafwer låtit

gå så stor olycka öfwer oss, att sådant är icke sedt under hela himmelen, såsom öfwer Jerusalem sedt är.

Ålag. 2: 17. 1: 12.

13. Såsom det skrifwet är i Mose lag, så är allt detta stora onda öfwer oss gånget; icke bådum wi heller inför HERRan wår Gud, att wi måttom wändt oss ifrå wåra synder, och tänkt uppå dina fanning.

14. Derföre hafwer icke heller HERRen försummat sig med denna olyckone, utan hafwer låtit henne gå oss utöfwer; ty HERRen wår Gud är rättfärdig i alla sina gerningar, som han gör; ty wi lydte icke hans röst.

Jer. 1: 12. 44: 27. Ps. 119: 137.

15. Och nu, HERRe wår Gud, du som ditt folk utur Egypti land med starra hand förde, och gjorde dig ett Ramm såsom det nu är; wi hafwe ju syndat, och hafwe (tywärt) warit ogudaktige.

2 Mos. 6: 6. 12: 41.

16. Ad HERRe! för alla dina rättfärdighets skull, håll upp af dine wrede och grymhet öfwer din stad Jerusalem, och öfwer ditt helga berg; ty för wåra synders skull, och för wåra fäders misgärningars skull, liber Jerusalem och ditt folk försmåbelse när alla de som häromkring äro.

17. Och nu, wår Gud, hör dine tjena- res bön och hans begäran, och war mistundsam öfwer din helgedom, som förlagd är, för HERRans skull.

18. Bäj neber din dron, min Gud, och hör; låt upp din ågon, och slåda, huru wi förstörde äro, och staden som efter ditt Ramm nämnder är; ty wi ligge iusför dig med wåra böner, icke uppå wåra rättfärdighet, utan på dina stora barmhertighet.

19. Ad HERRe! hör; ad HERRe! war mistundsam; ad HERRe! astia upp, och gör det; fördröj icke, för din egen skull, min Gud; ty din stad och ditt folk är nämndt efter ditt Ramm.

20. Som jag ännu så talade och bad, och mina och mins folks Israels synder bekände, och låg med dine bön inför HERRanom min Gud, för mins Guds helga bergs skull;

21. Rätt då jag så talade i mine bön, flög den mannen Gabriel fram, den jag tillflörene i synene sett hade, och tog uppå mig i afton- offrens tid.

Dan. 8: 16.

22. Och han underwiste mig, och talade till mig, och sade: Daniel, nu är jag utfänd till att underwisa dig.

23. Ty då du begynte att bedja, gick denna befallningen ut; och jag kommer förbensfull till att underwisa dig; ty du äst behagelig

war; han skall komma, och få sin wilja, och intaga riket med sötom ordom.

22. Och de armar, hwilke såsom en flod komma, stola för honom, såsom med ene flod, öfwerfallne och sonderbrutne warða; bertill och den försten, som förbundet med gjort war.

23. Ty seban han med honom besvundad är, skall han listeliga handla med honom; och skall draga upp, och warða honom öfwer-mächtig med sögo folk.

24. Och det skall lydas honom, så att han skall komma in uti bästa städerna i landena, och skall bestaffa det hans fäder eller föräl-drar icke göra kunde, med rof, skinneri och byte; och skall fara efter de fasta städer, och det en tid långt.

25. Och han skall uppväcka sina magt och sitt hjerta emot Konungen i söderlanden, med stor härskraft. Då skall Konungen af söderlanden upprett warða till strid, med en stor mächtig härskraft; men han blifwer in-tet beständandes; ty förräderi skall warða gjort emot honom;

26. Ja, de som hans brödd äta, de stola hjälpa till att förderfwa honom, och hans här undertrycka, så att gansta många stola slagne warða.

Ps. 41: 10.

27. Och båda Konungarnas hjerta skall tänka till, huru de stola göra hwarannan slada, och stola dock öfwer ett bord tala sal-seliga med hwarannan; men det skall fela dem; ty änden är ännu bestämd inuppå en annan tid.

28. Seban skall han draga hem igen med stora rikebdomar, och skall ställa sitt hjerta emot det helga förbundet; der warder han något beständandes; och seban draga hem i sitt land igen.

29. Derester skall han åter, på belägen tid, draga emot söderlanden; men det skall icke lydas honom i den andra resone, såsom i den första.

30. Ty af Chittim stola stepp komma emot honom, så att han skall warða förtwislad, och måste wända tillbaka igen; då skall han för-grymma sig emot det helga förbundet, och skall bestaffat, och skall se sig om, och draga dem till sig, som det helga förbundet öfvergiftwa.

31. Och hans armar stola der stå; de stola öfvara helgedomen i sätet, och afslåga det dagliga offeret, och uppsätta en förbödningsskyggelse.

Dan. 8: 11.

4 Ros. 28: 4. Dan. 9: 27. Matth. 24: 15.

32. Och han skall strymta, och gifwa dem

ogudaktigom, som förbundet öfwerträda, get ord; men det solt, som sin Gud känna, stola förmanna sig, och bestaffat.

33. Och de förståndige i folket stola lära många andra; derföre stola de försä- warda med swär, eld, fängelse och rof, en tid långt.

34. Men i den samma försöjljelsen skall dem likväl se en liten hjälp; dock stola många gifwa sig till dem bedrägeliga.

35. Och de förståndige stola somlige försölje warða, på det de stola warða beträ-wade, rene och klare, tillbede att det får en ända: ty det är ännu en annan tid för be-bene.

Dan. 12: 10. 1 Pet. 1: 7.

36. Och Konungen skall göra ehwad han will, och skall uppbäwa och upplasta sig i-mer allst det Gud är, och skall gruswä-tala emot den som är alla gubars Gud, och det skall lydas honom, intillbede wreden är ute; ty det är beslutet, huru länge det skall wara.

2 Es. 2: 4. App. 13: 5, 11.

37. Och sina fäders Gud skall han i-mer alta; han skall icke alta uppå qwinnefärd, eller uppå någon gud; ty han skall uppfäta sig emot alla.

1 Tim. 4: 2, 3. 2 Tim. 3: 4.

38. Men sin egen gud, Maugim, skall han dyrka; ty en gud, der hans fäder intet ic wist hafwa, den skall han ära, med gud, silfwer, ädla stenar och klenobier.

39. Och han skall göra dem stora äro, som hjälpa honom ställa Maugim, med den främ-manbe guden, som han utwält hafwer; och skall göra dem till herrar öfwer stora rik-bomar, och uskifta dem landet till lön.

40. Och på ändasyktene skall Konungen af söderlanden stötas med honom; och Konun-gen af nordlanden skall församlas sig emot honom, med wagnar, resenärer, och må-gstepp, och skall infalla i landen, och förderf-wa, och draga derigenom;

41. Och skall infalla uti det lustiga landet, och många stola dräpne warða; men dese stola undslippa hans hand: Edom, Moet och Ammons barnas förstar.

42. Och han skall sända sina magt i landen, och Egypten skall icke undslippa honom;

43. Utan han skall med sitt indragande warða råbandes öfwer gylbene och silwer-statter, och öfwer all klenobier i Egypten, Libyen och Ethiopien.

44. Men ett rykte skall försträcka honom, af östan och af nordan; så att han skall draga ut med stora wrebe, i det sinnet, att han skall många förgöra och förderfwa.

45. Och han skall uppslå sin palatsets tjäll emellan hafwen, omkring det lustiga helga berget, tilldes med honom warber en ände; och ingen skall hjälpa honom.

12. Capitlet.

Uppståndelsen, domen, änden.

På samma tiden skall den store Försten Michael, som för ditt folk står, uppreja sig; ty en sådana bebröfswad tid skall komma, att ingen sif warit hafwer, ifrå den tid menniskor hafwa warit till, intill den tiden. Ut i den samma tiden skall ditt folk frälst warða, alle de som i botene strefne äro.

Matth. 24: 21. Marc. 13: 19.

2. Och många de, som under jordene sofwä liggä, skola uppwalna, somlige till ewigt lif, somlige till ewig förswäbelse och blygh.

Es. 64: 24. Matth. 25: 46. Joh. 5: 28, 29.

3. Men lärarena skola lysa såsom himmelens sten, och de som många underwisa till rättfärdighet, såsom stjernor i ewighet.

Matth. 13: 43. 1 Cor. 15: 41, 42.

4. Och du, Daniel, förböjl dessa orden och besegla denna skriftena intill den yttersta tiden; så skola många beröfwer komma, och finna ett stort förstånd.

5. Och jag, Daniel, såg, och si, der stodo två andre, en på denne strandene wid älfwena, en annar på den andra strandene.

6. Och han sade till den som i linnkläder oswanuppå älfwens watten stod:

När skall då änden warða med sådana under?

Dan. 10: 5.

7. Och jag lybde till den mannen, som i linnkläden stod oswanuppå wattena; och han höf upp sina högra och wenstra hand till himmelen, och swor wid honom som lefwer ewinnerliga, att det skulle wara till en tid, och några tider, och en half tid; och när dess beliga föllens förskingring en ända hafwer, så skall allt sådant ste.

5 Mos. 32: 40. Upp. 10: 5, 6.

8. Och jag hörde det, men jag förstod det intet; och jag sade: Min HETRE, hwad skall ste derefter?

9. Han sade: Gack, Daniel, ty det är förböldt och besegladt intill yttersta tiden.

10. Många skola renabe, lutrabe och bebröfwade warða; och de ogubaktige skola föra ett ogubaktigt wäsende; och de ogubaktige skola intet åttat; men förståndige skola åttat.

11. Och ifrå den tiden, när det dagliga offrett borttaget, och föröbelsens flyggelse uppsatt warber, skall wara tusende tühundra och nio dagar.

12. Bål är honom, som då förbidar, och räcker intill tusende trehundra och fem och tretio dagar.

13. Men du, Daniel, gack bort, tilldess änden kommer, och hwilla dig, att du må uppslå i binom del, när dagarna hafwa ända.

Ände på Propheten Daniel.

Propheten Osea.

1. Capitlet.

Osea hustru, barn. Israels hör, omwändelse.

Detta är HETrans ord, som skedde till Osea, Beeris son, uti Ufia, Sotham, Ahas, Jehiskia, Juba konungars tid; och uti Zerebeams, Joas sons, Israels konungs tid.

2. Och då HETren först tog till att tala genom Osea, sade HETren till honom: Gack bort, och tag dig ena sköto till hustru, och skölobarn; ty landet läper ifrå HETransom i boleri. Es. 73: 27.

3. Och han gick bort, och tog Somer, Dilsaims dotter. Hon warbt hafwandes, och födde honom en son.

4. Och HETren sade till honom: Kalla honom Jisreel; ty det är ännu om en liten tid till görandes, så vill jag hemstka de blodskulder i Jisreel, öfwer Jahu hus, och skall göra en ända med Israels rike.

1 Kon. 21: 1. 2 Kon. 9: 10.

5. På den tiden skall jag sönderbryta Israels båga, uti Jisreels dal.

6. Och hon warbt åter hafwandes, och födde ena dotter; och han sade till honom: Kalla henne LoRyhamma; ty jag vill intet mer förbarma mig öfwer Israels hus; utan jag vill bortkastä dem.

7. Dock öfwer Juba hus vill jag förbarma mig, och skall hjälpa dem genom HETran

14. Israel förgäter sin Skapare, och bygger kyrkor; så gör Juda många fasta städer; men jag skall sända eld uti hans städer; han skall förtära hans hus.

9. Capitlet.

Stora syndar. Småra straff.

Du behöfver icke fröjda dig, Israel, eller berömma dig öfver annor folk; ty din Gudstjenst är ett horeti emot din Gud, der du nytto med söster, att alla labor måga warba fulla med torn.

2. Dersöre skola laborerna och preserna intet föda dig; och winet skall dig intet lydas.

Joel 1: 1. 2c.

3. Och de skola icke blifwa uti GEXrans land; utan Ephraim måste åter in uti Egypten, och måste äta uti Assyrien det orent är.

5 Mos. 28: 68. 2 Kon. 25: 26. Dan. 1: 8.

4. Der kunna de intet göra GEXranom bridsoffer af win, eller elstet honom något till wilja; deras offer skall wara lila som de bedröfwades bröb, af hwilket onre warba alle de som deraf äta; ty sitt bröb måste de äta för sig sjelf, och det skall intet warba buret in uti GEXrans hus.

5. Hwad wiljen I då göra uti årstidom, och GEXrans högtidom?

6. Ei, de måste bort förderfwarenom; Egypten skall hemta dem tillhoppa, och Moch skall begrafwa dem; nästla skall wära, der nu deras lustiga afgubars silfwer står; och törne uti deras hyddom.

Jer. 42: 16, 17.

43: 6, 7. Ef. 32: 13. 34: 13, 14.

7. Hemfölningstiden är kommen, weder-gållsetiden; det skall Israel wäl förnimma; Profpheterna äro galne, och de andelige äro urfsinnige, för dina stora misgärning, och för det stora hetösliga afguberiets skull.

8. De wältare i Ephraim höllo sig ett stifte intill min Gud; men nu äro de Profpheter, som lägga honom snaro på alla hans wägar, genom det hetösliga afguberi, uti sine guds hus.

Ref. 3: 17.

9. De gå allt för djupt deruti, och äro förderfwade, såsom i Gibeas tid; dersöre skall han komma deras ondska ihåg, och hemföla deras syndar.

Dom. 19: 25. 2c. 20: 13. Of. 10: 9.

10. Jag sann Israel i öfnene lila som winbruswor, och såg edra städer lila som de förfla silon på silonaträt; men derefter gingo de till Baal Peor, och lofwade sig till

den flamliga afguden, och wordo ju så seggelige, som deras bolar.

4 Mos. 25: 3. Ef. 1: 6. 2c.

11. Dersöre måste Ephraims härlika bortfliga såsom en fogel; så att de hwarken skola föda, hafwande wara, eller asla.

12. Och om de än uppsöbbe sin barn, så vill jag dock göra dem arfwingalska, så ar de skola intet folk wara; och we dem, när jag ifrå dem wilen är.

13. Ephraim, som mig synes, är plantarad och stön lila som Tyrus; likwäl måste han nu så dråparenom sin barn ut.

Ref. 26: 17.

14. GEXre, gif dem; men hwad vill du gifwa dem? gif dem ofruktssamma qweer, och förfinade bröst.

Par. 23: 27.

15. All deras argbet sker i Gilgal; der hatar jag dem, och skall, för deras onda wäsendes skull, drifwa dem bort utu mitt hus, och ingen kärlek mer bewisa dem; ty alle deras förstar äro affällige.

Of. 4: 15. 12: 11. Ef. 1: 22.

16. Ephraim är slagen, hans rot är borttorkad, så att de ingen frukt mer bära kunna; och om de än söbde, så vill jag dock den afstundada fruktens af deras lifwe döda.

17. Min Gud skall förlasta dem, dersöre, att de icke wille höra honom; och de må äro så willeråda ibland Hedningarna.

10. Capitlet.

Israel waras för undergång.

Israel är ett onyttigt wintre worden, hans frukt är od alltså; så mycken frukt som han hafwer, så mång altare gör han; der landet aldrabäst är, der sitta de aldrabästa kyrkor.

Ef. 6: 11.

2. Deras hjerta är beladt, och de synta: nu; men deras altare skola nederbrutna, och deras stiftningar förstörda warba.

3. Ty de berömma sig, och säga: Konungen hafwer oss icke ännu, och behöfwe wi inte frukta GEXran; hwad skulle Konungen göra oss?

4. De swärja sig tillhoppa förgäfwes, och göra ett förbund; och sådana råd gramlas lila som ogräs på alla sårar i markene.

5. Samarie inbyggare församlas sig till latwen i Beth Aven; ty hans folk hafwer grän öfwer honom, der dock hans andelige pligade fröjda sig öfwer hans härlihet; ty han är bortförd ifrå dem.

Of. 8: 5. 2 Kon. 23: 1.

6. Ja, falsken är förd in uti Assyria, och mungen i Jareb till en slant; alltså må

Ephraim så med fram, och Israel framliga gå med sitt anslag. *Os. 5: 9, 11.*

7. Ty Konungen i Samarien är förswunnen, lika som fragban på wattenena.

8. De höjder i Aven, der Israel med synbade, äro förlagde; tistel och törne växer på deras altare, och de skola säga: I berg förstyler oss, och I badar faller öfwer oss. *Es. 2: 19. Luc. 23: 30. Upp. 6: 16. 9: 6.*

9. Israel, du hafwer syndat allt ifrån Gibeas tid; derwid hafwa de och blifwit; men en sådana strid, som emot de onda menniskor i Gibeas skedde, den skall intet fatta dem; *Dom. 19: 25. Es. 9: 9.*

10. Utan jag skall näpfa dem efter min wilja; så att folk skola komma förlamladt öfwer dem, när jag spänner dem före med deras båda kalfwar.

11. Ephraim är en kalf, som sig leda låter; jag skall och en gång trösta med honom, och vill sara öfwer hans stöna hals; jag skall lära Ephraim rida, och Juda plöja, och Jacob hafwa. *1 Mos. 25: 4. 1 Cor. 9: 9.*

12. Derföre får rättfärdighet, och uppklärer kärlet, och plöjer annorlunda, medan tid är att söla Hætran, tilldess han kommer, och lärar eder rättfärdighet. *Jer. 4: 3.*

13. Ty I plöjen ogudaktighet, och uppklären orättfärdighet, och äten lögnens frukt. Efter du nu förlåter dig uppå dina många hjeltar,

14. Så skall upphäfwa sig ett rumor i ditt folk, så att all din fäste skola förstörb warba, lika som Salman Arbeels hus förderfwade i stridenes tid, då modren öfwer barnen slagen wardt.

15. Rätt så skall eder och gå i BethEl, för edra stora ondsken stull, att Israels Konung skall om morgonen tillbä neberlagd warba.

11. Capitlet.

Guds hjerter. Israels ondska.

Då Israel ung war, hade jag honom kär, och kallade honom, min son, utur Egypten.

2 Mos. 3: 8. 4: 22, 23. Matt. 2: 15.

2. Men när man nu kallar honom, så wända de sig bort, och offra Baalim, och röla inför beläte. *Jer. 2: 26, 27.*

3. Jag tog Ephraim i hans arm, och ledde honom; men de hafwa nu förgätt, huru jag hjälpt dem. *2 Mos. 13: 21.*

4. Jag lät dem draga ett lustigt ol, och gå med mjuka tömmar; och jag tog ofet utaf dem, och gaf dem foder;

5. På det han ju icke skulle wända sig åt

Egypti land igen. Så är nu Assur worden deras Konung; ty de wille intet omwända sig.

6. Derföre skall swärdet komma öfwer deras städer, och skall förtära och uppräta deras bommar, för deras anslags stull. *Es. 10: 6.*

7. Mitt folk hafwer ingen lust till att wända sig till mig; och ehuru man prebilar dem, så skidar sig dock ingen till att höra.

8. Swad skall jag göra af dig, Ephraim? Huru skall jag dock plåga dig, Israel? Skall jag icke med rätta göra dig såsom Adama, och tillpynta dig lika som Zeboim? Men mitt hjerta hafwer ett annat sinne; min barmhertighet är så brinnande; *1 Mos. 19: 24, 25. 5 Mos. 29: 23. Am. 4: 11.*

9. Att jag icke göra vill efter mina grymma wrede, eller wända mig till, att jag platt förderfwar Ephraim; ty jag är Gud, och icke menniska, och är den Helige ibland dig; dock skall mitt rike icke wara i skadenom. *Sei. 18: 23. 33: 11. 4 Mos. 23: 19. 1 Sam. 15: 29.*

10. Då skall man efterfölja Hætran, och han skall ryta såsom ett lejon; och när han ryter, så skola de försträcka sig, som westerut äro.

11. Och de uti Egypten skola och försträckas, såsom en fogel; och de i Assurs land, lika som dufwor; och jag vill sätta dem uti sin hus, säger Hætran.

12. Ut i Ephraim är allstädes afguberi emot mig, och i Israels hus sakst Gudstjenst; men Juda håller sig ännu fast intill Gud, och till den rätta heliga Gudstjensten. *2 Kon. 18: 4, 5.*

12. Capitlet.

Gud nådig. Israel otacksam.

Men Ephraim gapar efter wäder, och löper efter östianwäder, och gör hwar bag mer afguberi och skada; de göra förbund med Assur, och söra balsam uti Egypten; *Os. 5: 13. 7: 11. Es. 57: 9.*

2. Derföre skall Hætran beskärma Juda, och hemföra Jacob efter hans wägar, och löna honom efter hans förtjenst.

3. Ja, (säga de) han hafwer undertryckt sin broder i moderlifwena, och af allo magt kämpat med Gudi. *1 Mos. 25: 26. 32: 24, 25.*

4. Han kämpade med Angelen, och vann; ty han gret, och bad honom; der hafwer han ju funnit honom i BethEl, och der hafwer han talat med oss. *1 Mos. 28: 19. 35: 7.*

5. Men HERren är Gud Bebaoth; HERRE är hans Namn.

2 Mos. 3: 14. Ps. 83: 19. Ef. 42: 6.

6. Så omvänd dig nu till din Gud; gör barmhertighet och rätt, och hoppas allstädes uppå din Gud.

Ps. 101: 1.

7. Men köpmannen hafwer en falsk wäg i sine hand, och bedrager gerna.

8. Ty Ephraim säger: Jag är rit, jag hafwer nog; man skall intet ondt finna i allt mitt arbete, det synd är.

Upp. 3: 17.

9. Men jag, HERren, är din Gud, allt ifrå Egypti land, och den dig låter ännu i hyddom bo, såsom man i ärtider plågar; Of. 13: 4.

10. Och talar till Profpheterna; och jag är den som så många profphetier gifwer, och förkunnar genom Profpheterna, ho jag är.

Ebr. 1: 1.

11. Uti Gilead är alltsamman afguberi, och i Gilgal offra de oxar såfängeliga, och hafwa så mång altare, som strolarna på åkren stå.

12. Jacob måste fly uti Syrie land, och Israel måste tjena för ena hustru; för ena hustru måste han watta.

1 Mos. 27: 43. 28: 5. 29: 20, 27, 30.

13. Men derester förde HERren Israel utur Egypten, genom en Profhet, och lät bewara honom genom en Profhet.

2 Mos. 12: 37. 14: 3. Ps. 77: 21.

14. Men nu fördrönar honom Ephraim genom sina afgubar; derföre skall deras blod komma öfwer dem, och deras herre skall webergålla dem deras försmädelse.

13. Capitlet.

Israels slöda. Resie seger.

Då Ephraim lärde afguberi med magt, wardt han i Israel upphöjd; sedan syndade de genom Baal, och worde derföwer bräpne.

1 Kon. 12: 23, 29. 16: 31.

2. Men nu synda de än mycket mer, och göra beläte af sitt lifswer, såsom de bem upp-tänka kunna, nämliga afgubar, de dock alltsammans smedsöwert äro; litwål prebika de om dem, att den som talssworna tygja will, han skall offra menniflor.

Of. 2: 8. 8: 4.

3. De samma stola hafwa morgonmoln, och den bagg som bittida faller; ja, lila som agnar, de utaf loganom bortblåsa, och såsom röken af en storfien. Ps. 1: 4. Dan. 2: 35.

4. Men jag är HERren, din Gud, allt ifrån Egypti land; och du skulle ju ingen annan Gud känna, utan mig; och ingen frälsare, utan mig allena.

Ef. 12: 9.

Sam. 22: 32. Ps. 18: 32. Ef. 43: 11. 45: 18.

5. Jag lät mig ju warba om dig i ödnar, i eno torro lande. 5 Mos. 8: 15. 32: 10, 11.

6. Men efter de födde äro, så att de äro måtte wordne, och nog hafwa, upphäfw sig deras hjerta; derföre förgäta de mig.

5 Mos. 8: 12. 32: 15.

7. Så skall jag och warba emot dem lika som ett lejon, och lila som en parder; så wägenom will jag watta efter dem.

Isag. 3: 9. Ef. 5: 14.

8. Jag skall möta dem lika som en tjern, hwilfom hans ungar borttagne äro, och skall sönderriwta deras förstodade hjerta, och skall upphäfta dem der, såsom ett lejon; widdjur stola riwta dem sönder.

2 Sam. 17: 8. Ordb. 17: 12. Ser. 5: 5.

9. Israel, du förer dig i olycko; ty tin hjälpa står allena när mig.

10. Swar är din Konung, som dig hjälpa må uti alla dina städer; och dine domare, der du af sade: Gif mig Konung och förstar?

1 Sam. 8: 3, 6.

11. Nu wäl, jag gaf dig en Konung i mine wrede, och skall taga honom bort i mine grymhet.

1 Sam. 8: 7.

12. Ephraims misshandel är sammantanden, och hans synd är behållen;

5 Mos. 32: 34. Job 14: 17.

13. Ty honom skall we warba, såsom en barnasöderfö: ty de äro oförfigtig barn. Den tid skall komma, att deras barn måste förgås.

Ef. 37: 3.

14. Men jag will förloffa dem utu helwete, och hjälpa dem ifrå döden; döb, jag skall wara dig ett förgift; helwete, jag skall wara dig en plåga; dock är trösten förböld för min ögon;

Ef. 25: 8. 1 Cor. 15: 54, 55. Ebr. 2: 14.

15. Ty han skall stija emellan bröder; der skall ett öfwanwäber komma, och HERren uppsiga ifrå. Öfnene, och uttorla hans brunnar, och utöda hans fällor; han skall beröfwa all löfelig tyg och häfwor.

Dei. 19: 12.

14. Capitlet.

Samarie warning. löfte.

Samarien skall öde warba; ty de äro sinew Gud öförsamme; de stola falla genom swärb, och deras unga barn söndertröfate, och deras hafwande qwinnow söndertröfwa warba.

1 Kon. 16: 2.

2. Omvänd dig, Israel, till HERren, din Gud; ty du äst fallen för din misshandel.

Joel 2: 12. Jas. 1: 3, 4. Mal. 3: 7.

3. Lager dessa orden med eder, och vänder eder om till HERAN; och säger till honom: Förlåt oss alla synder, och gör oss godt, så vilje vi offra våra läppars orar.

Es. 13: 15.

4. Affur skall intet hjälpa oss, och vi vilje icke mer rida på hästar, och icke mer säga till våra bländers wert: I ären vår Gud; utan låt de sabellösa finna nåd när dig.

5. Så skall jag åter hela deras asträbelse; gerna vill jag hafwa dem lär; då skall jag wända mina wrede ifrå dem.

6. Jag vill vara Israel lila som en dag, att han skall blomstras såsom en ros, och hans rötter stola utsträda sig såsom Libanon;

7. Och hans grenar utwiga sig, att han

skall wara så dögelig som ett oljoträ, och skall gifwa en sådana god lukt som Libanon;

Ps. 52: 10. Ps. 28: 4: 11.

8. Och stola åter sitta under hans skugga; af torn stola de söda sig, och blomstras lila som ett winträ; hans äminnelse skall wara lila som winet på Libanon. Ps. 91: 1. Es. 4: 6.

9. Ephraim, bort med de afgudar. Jag skall bönhöra honom, och leda honom; jag vill wara såsom ett grönt furuträ; på mig skall man finna bina frukt.

10. Ho är wis, den detta förstår, och skol, den detta märker? Ty HERANS wägar äro rätte, och de rättfärdige wandra deruppå; men öfwerträdarena falla deruppå.

Ps. 107: 43. 5 Mos. 10: 12. Ps. 28: 9: 10.

Ände på Propheten Osea.

Propheten Joel.

1. Capitlet.

Landet öde. Gafsa pådjudes.

Detta är HERANS ord, som skedde till Joel, Bethuels son.

2. Hörer detta, I äldste, och aktar härupå, alle inbyggare i landena; om något sådant skedd är i edar tid, eller i edra faders tid?

3. Säger edrom barnom deraf, och låter edor barn säga det för sin barn; och de samma barnen för sina efterkommande;

4. Nämliga: Hwad efter gräsmatten blifwer qwart, det uppäter gräshoppa; och hwad gräshoppa igenblifwa låter, det åter slogmatten; och hwad slogmatten blifwa låter, det fräter lusen.

2 Mos. 10: 14, 15. Joel 2: 25.

5. Walder upp, I druckne, och gräter, och jämtrer eder, alle windrinkare, efter must; ty han är eder ifrån edar mun borttagen.

6. Ty ett mäktigt folk och otaligt drager hitupp uti mitt land; det hafwer tänber lila som ett lejon, och oglatänder lila som en lejonna.

7. Det samma förörber min wingård, afbryter min filonaträ, barlar dem, och förlastar dem, så att deras qwislar äro hwhite wordne.

8. Jämtra dig, lila som en jungfru, den en såck uppdrager för sin brudgummes skull;

9. Ty spisooffer och bridooffer är borto ifrå HERANS hus; Presterna, HERANS tjenare, förja.

2 Mos. 29: 41.

10. Marken är förödd, och åren står ömkeliga; hornet är förderfwadt, winet står jämmerliga, och oljan flageliga.

11. Återmännerna se ströpeliga ut, och wingårdsmännerna gråta, för hwetes och torns skull, att utaf markene intet inbergas lan.

Es. 16: 10. Jer. 43: 33.

12. Så stå och winträn jämmerliga, och filonaträn flageliga; derstill granaträ, palmträ, äpleträ, och all trä på markene äro förtorkad; ty menniskornas fröjd är till sorg worden.

13. Omgjorber eder, och gräter, I Prest; jämtrer eder, I altarens tjenare; går in, och ligger i säder, I mins Guds tjenare; ty både spisooffer och bridooffer är borto af edars Guds hus.

14. Helger ena fasto, faller tillhopa menigbeten; församlar de äldsta, och alla landsens inbyggare, till HERANS edars Guds hus, och ropar till HERAN:

Joel 2: 15.

15. Ad, we den dagen! Ty HERANS dag är hardt när, och kommer såsom ett förberf ifrå dem Allsmäktiga.

Es. 13: 6, 9. Joel 2: 1.

16. Så skall maten för vår ögon borttagen warba, och ifrå vår Guds hus fröjd och glädje.

14. Ty på den tiden, då jag Israels syndar hemföskandes warder, will jag hemföskla de altare i Bethel, och bortbruta hornen af altaret, att de skola falla neder på markena;

1 Kon. 12: 33. 2 Kon. 23: 15.

15. Och skall så både vinterhus och sommarhus; och de elphenbenshus skola till intet warða, och mång hus förderfwad blifwa, säger HERren.

Jer. 36: 22. Dom. 3: 20. 1 Kon. 22: 39.

4. Capitlet.

Höga, låga hårdt agade.

Hörer detta ordet, I feta kor, som på Samarie berg ären, och gören dem fattiga orätt, och förtrycken den elände, och sägen till edra herrar: Vår hit, låt oss brida.

Ps. 22: 13.

2. HERren HERren hafwer sworit wid sina helighet, si, den tiden kommer öfwer eder, att man skall bära eder bort på stänger, och edra efterkommande i fiskalettlar;

Jer. 16: 16.

3. Och skolen utgå igenom rethor, hwar och en för sig, och intill Harmon bortkastade warða, säger HERren.

4. Ja, kommer hit till Bethel, och bebriswör synd; och till Gilgal, att I mågen förföskla synderna; och bärer fram edor offer om morgonen, och edra tiond på tredje dagen.

Os. 4: 15. 12: 11.

5. Och röler af surdeg till tackoffer, och prebiler om frivilligst offer, och förkunnar det; ty I hafwen det gerna så, I Israels barn, säger HERren HERren.

6. Derföre hafwer jag och i alla edra städer gifwit eder lediga tänder, och brist på brödb i all edor rum; liksom omvänden I eder intet till mig, säger HERren.

2 Kon. 6: 25. 8: 1.

7. Och jag hafwer tillbakahållit regn öfwer eder, medan ännu tre månader woro intill störbetiden; och jag låt regna uppå den ena staden, och uppå en annan stad låt jag intet regna; en åker warbt beregnad, och den andra åkren, som intet beregnad warbt, förtor-lades.

8. Och två eller tre städer drogö intill en stad, på det de måtte brida watten, och kunde icke så sina nödtorft; liksom omvänden I eder intet till mig, säger HERren.

9. Jag plågade eder med torko, och med brandflorn; så äto och gräsmattar upp allt det i edra lustgårdar, wingårdar, på filona-

trä och oljoträ wärte; liksom omvänden I eder intet till mig, säger HERren.

Jes. 1: 4.

10. Jag sände pestilentie ibland eder, så som uti Egypten; jag drap edra unga män med swärd, och låt bortföra edra hästar fångna; jag låt stanlet af edrom lågrew gå upp i edra näso; liksom omvänden I eder icke till mig, säger HERren.

2 Kof. 9: 3. 12: 29.

11. Jag omsföerte somliga af eder, lika som Gud omsföerte Sodom och Gomorra, så att I woren som en brand, den utur elden omrykt warder; liksom wänden I eder intet till mig, säger HERren.

1 Kof. 19: 24.

Es. 13: 19. Jer. 49: 18. Zach. 3: 2.

12. Derföre will jag så göra med dig, Israel; efter jag nu så will göra med dig, så skida dig Israel, och gad emot din Gud.

13. Ty si, han är den som gör bergen, skapar wädbret, och lungör menniskone hwad hon tala skall; han gör morgontrodnan (och) mörkret; han går på jordens höjder; han heter HERren Gud Zebaoth.

Ps. 65: 7. 135: 7. 104: 20. Mich. 1: 3.

5. Capitlet.

Bräng dom och Gutstienst.

Hör, I af Israels hus, detta ordet; ty jag måste göra denna slagowisone öfwer eder.

2. Sungfrun Israel är fallen, så att hon intet mer uppså kan; hon är stött neder till jordena, och ingen är som upphjelper henne.

3. Ty så säger HERren HERren: Den staden, der tusende utgå, der skola icke utan hundrade qware blifwa; och der hundrade utgå, skola icke utan tio igen behållne blifwa i Israels hus.

4. Derföre, så säger HERren till Israels hus: Söler mig, så skolen I lefwa.

5. Söler icke Bethel, och kommer intet till Gilgal, och går icke till Bersaba; förty Gilgal skall warða sångtet bortfördt, och Bethel skall i jämmer komma.

Am. 4: 4.

6. Söler HERren, så skolen I lefwa, på det I Josephs huse icke uppågå skall en ed, hwilken förtärer, och icke utslädas kan uti Bethel.

7. I som förwänden rättan uti mästert, och stöten rättwisona neber till jordena;

Am. 6: 12.

8. Han gör stjärternas och Orion; han gör af mörkret morgonen, och af dagens mörka natten; han skallar wattenet i hö-

wena, och gjuter det uppå jordenes frets; han heter **HEHREN**. **Job 9: 8. 9.**

38: 31. Ef. 13: 10. Am. 4: 13. 9: 6.

9. Den der en försöring beställer öfwer wið starka, och låter komma en försöring öfwer den fasta staden.

10. Men de äro honom gramse, som dem uppenbara straffar, och hafwa en flyggelse wið den som beshofamt lärar.

11. Dersöre, efter I undertrycken den fattiga, och tagen torn af honom i storom bördom, så stolen I icke bo uti husomen, som I af huggen sten uppbbyggt hafwen, och icke brida det win, som I uti de sköna wingårdar planterat hafwen.

5 Mos. 28: 30. 39. Zeph. 1: 13.

12. Ty jag wet ebör öfwerträdelse, den mycken är, och edra syndar, de der starka äro; huru I trängen de rättfärdiga, och tagen gästwor, och undertrycken de fattiga i domenom.

13. Dersöre måste den kloke tåga på den tiden; ty det är en ond tid.

14. Söler det gödda, och icke det onda, på det I lesa mågen; så skall **HEHREN** Gud Zebaoth wara med eder, såsom I berömmen.

15. Hater det onda, och älskar det goda; slaffer rätt i portenom; så skall **HEHREN** Gud Zebaoth wara nådelig öfwer de igenlesda i **Joseph. Ps. 34: 15. 97: 10. Rom. 12: 9.**

16. Dersöre, så säger **HEHREN** Gud Zebaoth, **HEHREN**: Det skall wara slagogrät på alla gator, och på alla vägar skall man säga: Ad we, ad we! Och man skall kalla äftermannen till sorg, och till slagogrät den der gråta lan. **Jer. 9: 17. 18. 19.**

17. Uti alla wingårdar skall slagogrät wara; ty jag will fara fram ibland eder, säger **HEHREN**.

18. De dem som begära **HEHRENS** dag! Swad skall han eder? Ty **HEHRENS** dag är ett mörter, och icke ljus;

Ef. 5: 19. Jer. 17: 15.

30: 7. Joel 2: 2. 11. Zeph. 1: 14. 15.

19. Lika som då någor flydde för ett lejon, och honom mötte en björn; och lika som någor in uti ett hus komme, och ledde sig med handene utmed wäggene, och en orm slunge honom.

20. Ty **HEHRENS** dag skall ju wara mörkt, och icke ljus; skum, och icke klar?

21. Jag är ebrom höghedom gramse, och föraktar dem, och lan icke liba ebart röstoffer uti edra församlingar.

3 Mos. 26: 31. Ef. 1: 11. Jer. 6: 20. 7: 22.

22. Och om I mig än offraden bränneoffer och spisoffer, så hafwer jag dock ingen lust bertill; så orlar jag och icke se ebart feta tadoffer.

23. Haf bort dina wisors buller ifrå mig; ty jag orlar icke höra ditt psaltarespel.

24. Men rätten skall uppenbarad wara lika som watten, och rättwisän såsom en stark flod.

25. Hafwen I, af Israels hus, och offrat mig slagtoffer och spisoffer i öfnene, i syratio är långt? Ja, skönliga.

5 Mos. 32: 17. Ap. 8: 7: 42. 43.

26. I baren edars Molochs hyddor, och edra afgubars beläte, och edra gudars stjer-no, som I eder sjelfwe gjort haben.

27. Så skall jag låta föra eder hädan bort till Damascus, säger **HEHREN**, som Gud Zebaoth heter.

6. Capitlet.

Wärdsälska regenters straff.

We dem stoltom i Zion, och dem som förlåta sig uppå Samarie berg, hwilke sig hålla för de albrabästa i hela weribene; och regera i Israels hus, såsom dem tädde.

Jer. 2: 3.

2. Går bort till Calne och skäder; och dä-ban bort till Hamath, den stora staden; och drager däban neber till Gath de Philisteers, hwilka bättre konungarite warit hafwa än dessa, och deras gränsa större än ebör gränsa;

3. Litwål wordo de förjagade, då deras onda skund tom; och I regeren med öfwer-wålb; **Ps. 12: 22. Am. 9: 10.**

4. Och liggen i elphenbensfångar, och prä-len på ebör tapeter; och äten det bästa af hjordenom, och de gödda kalfwar;

5. Och spelen på psaltare, och bitten eder wisor, såsom David; **Ef. 5: 12.**

6. Och briden win utu skålar, och smörjen eder med balsam; och bekymrer eder intet om **Josephs** skada. **1 Mos. 37: 24.**

7. Dersöre skola de nu gå främst ibland dem som fångne bortförde wara; och de präla-res slösande skall återwända.

8. Ty **HEHREN** **HEHREN** hafwer sworit wið sina själar, säger **HEHREN** Gud Zebaoth: Mig förtryter Jacobs högsfärd, och är deras palatsom gramse; och jag skall beslites öf-wergifwa staden, med allt det deruti är.

Jer. 51: 14.

9. Och om än tio män qware bleswo uti ett hus, stola de litwål bö;

13. Si, tiden kommer, säger HERren, att man skall tillfästa plöja och uppflåra, och tillfästa pressa win, och så; och bergen skola dröppa sött win, och alle badar skola fruktsamme wara.

Joel 3: 18.

14. Ly jag vill omvända mins folks Israels fångelse, att de skola uppbygga de

öde städer, och besitta dem; plantera ru-
gårbar, och brida der win af; göra någ-
bar, och äta der frukt af.

15. Ly jag vill plantera dem uti sitt land, så att de icke mer skola wara utrotade uti
land, bet jag dem gifwit hafwer, säger HER-
ren, din Gud. 2 Mos. 16: 17. Jer. 32: 4.

Ände på Propheten Amos.

Propheten Obadja.

Edoms fäste. Mesie rike.

Detta är Obadja syn. Så säger HERren HERren om Edom: Wi hafwe hört af HERranom, att ett dådskap är sändt ibland Hedningarna: Upp, och låter oss örliga emot dem.

Jer. 49: 7. Am. 1: 11.

2. Si, jag hafwer gjort dig ringa ibland Hedningarna, och mycket föraktad.

Jer. 49: 15.

3. Dins hjertas högmöd hafwer bebragitt dig, efter du bor uti skenlyfter, på din höga slott, och säger i dina hjerta: So vill drifwa mig här neder?

Jer. 49: 16.

4. Om du än fore uppe i höjdene, lita som en örn, och gjorde ditt näste ibland sjernorna, så vill jag likväl draga dig der neber, säger HERren.

Ps. 139: 7, 8, 9. Am. 9: 2.

5. Om tjufwar eller förhärjare komma om nattena öfwer dig, o! huru tyft skall du då wara; ja, de skola nog stjåla; och om win-
hemtare öfwer dig komma, så skola de icke
leswa dig någon efterhemtning.

Jer. 49: 9.

6. O! huru skola de utransja Esau, och uppjåla hans häfwar.

Jer. 49: 10.

7. Alle de, som i förbund med dig äro, de skola drifwa dig bort uti landet; de män
der du sätter din tröst till, de skola bebraga
dig, och öfwerfalla dig; de som äta ditt bröd,
de skola förråda dig, förr än du wetst der
något af.

8. Swab gäller, säger HERren, jag skall på den tiden neberlägga de wisa i Edom, och
den skofhet på Esau berg.

Es. 29: 14.

9. Ly dine starke i Theman skola förtwifla, på det de alle skola förgås genom mord, på
Esau berg.

10. För den orätts skull, som emot din
broder Jacob bebrifwen wardt, skall du på

all slam komma, och till ewig tid förläp
warba. 1 Mos. 27: 41. Ps. 25: 12. 5.

11. Den tid, då du emot honom stod, då
främmande bortförde hans här fångnar, och
utlänbningar drogo in igenom hans ritar,
och kastade lott öfwer Jerusalem, då wäst
lita som en af dem.

Jer. 32: 4.

12. Du skall intet mer se dina
broder, i hans eländes tid, och skall icke
glädja dig öfwer Juda barn, i deras jäm-
mers tid; och skall icke tala så stolt ord
din mun, i deras ångests tid.

Ps. 38: 1.

13. Du skall icke inbraga genom mins
portar, i deras jämners tid; du skall icke
se dina lust på deras olycko, uti deras jäm-
mers tid; du skall icke sända emot deras
uti deras jämners tid.

Ps. 127: 1.

14. Du skall icke stå i mögastäl, till
mörba deras flyktiga; du skall icke förtä
deras qwarblefne, i deras ångests tid.

15. Ly HERrans dag är hardt när öfver
alla Hedningar. Lita som du gjort be-
så skall dig icke igen; och såsom du förtä
hafwer, så skall det komma dig uppe
hufwud igen.

2 Mos. 21: 24. Ps. 35: 15. Ps. 6: 1.

16. Ly lita som I på mitt helga be-
druditt hafwen, så skola alle Hedningar
allt framgent; ja, de skola utspat och
smälgat, att det skall wara lita som der
något warit habe.

Jer. 25: 15. 4: 1.

17. Men på Zions berg skola ännu
sige hufvne warba; de skola wara en
dem, och Jacobs hus skall besitta
sittare.

18. Och Jacobs hus skall en eld wara;
Josephs hus en låge, men Esau hus
de skola upptända och förtära det. Esau
Esau huse intet skall qwart blifwa;
HERren hafwer det talat.

19. Och de söderut skola besitta Esau berg, och de i dalomen skola besitta de Philisteer; ja, de skola besitta Efraims mark; och Samarie mark; och BenJamin Gileads berg.

20. Och de fördrefne af denna Israels barnas här, hwilke ibland de Cananeer allt

intill Zarpeth äro, och de fördrefne af Jerusalems stad, hwilke i Sepharab äro, skola besitta de städer söderut.

21. Och frälsare skola uppkomma på Zions berg, till att böma Esau berg. Alltså skall då riket wara HERans.

Luc. 1: 71, 78. 1: 33

Ände på Propheten Obadja.

Propheten Zona.

1. Capitlet.

Zona kallad, Rör.

HERans ord skedde till Zona, Amitthai son, och sade:

2 Kon. 14: 25.

2. Upp, och gåd in uti den stora staden Nineve, och predika derinne; förty hans ondska är kommen upp för mig.

1 Mos. 10: 11. Jon. 3: 3. 1 Mos. 18: 20. 19: 13.

3. Men Zona stod upp, och flydde ifrå HERanom, och wille ut till haf, och kom neder till Japho; och då han fann ett stöpp, som till hafs fara wille, gaf han stöppiden, och steg deruti, på det han skulle fara med dem till hafs, ifrå HERanom.

2 Chr. 2: 16. Ap. 9: 36.

4. Då lät HERen komma ett stort wäder uppå hafwet, och en stor storm upphof sig på hafwet, så att man mente att stöppet skulle söndergå.

5. Och stöppmännerna fruktade sig, och ropade hwar och en till sin gub, och lastade de tyg, som i stöppena woro, uti hafwet, att det skulle lättare wara; men Zona war stigen neder i stöppet, låg och sof.

Ap. 9: 27: 18, 19.

6. Då gick stöpparen till honom, och sade till honom: Hwi sofwer du? Statt upp, åkalla din Gub, att Gub tilläfwentyrns wille tänka uppå oss, att wi icke förgås.

7. Och den ene sade till den andra: Kommer, wi wilje lasta lott, att wi förfara måge, för hwilkens skull oss så illa går. Och då de lastade lotten, rådde det på Zona.

Exod. 16: 33.

8. Då sade de till honom: Edg oss, hwarjore går oss så illa? Hwad är din handel, och hwadan äst du kommen? Utaf hwad land äst du, och af hwad folk äst du?

9. Han sade till dem: Jag är en Ebreet,

och fruktat HERan Gub af himmelen, som hafwet och det torra gjort hafwer.

10. Då fruktade männerna storliga, och sade till honom: Hwi hafwer du då detta gjort? Ty de wiste, att han flydde ifrå HERanom; ty han hade sagt dem det.

11. Då sade de till honom: Hwad skole wi då göra med dig, på det hafwet måtte oss skilla wara? Ty hafwet gick fast uppå dem.

12. Han sade till dem: Läger och kaster mig i hafwet, så skillas eder hafwet; ty jag wet, att sådana stor storm öfwer eder kommer för mina skull.

13. Och männerna robbde, att de måtte åter komma till lands igen; men de kunde intet; ty hafwet gick swärliga uppå dem.

14. Då ropade de till HERan, och sade: Ad! HERre, lät oss icke förgås för denna mansens själs skull, och rädda oss icke ostöpligt blod till; ty du, HERre, gör, såsom dig täckes.

Dom. 9: 24.

15. Och de togo Zona, och kastade honom i hafwet; då wände hafwet igen af sinom storm.

16. Och männerna fruktade HERan storliga, och gjorde HERanom offer och löfte.

2. Capitlet.

Zona uppslutas, beder, utsputas.

Och HERen förskaffade en stor fisk, till att uppsluta Zona; och Zona war i fiskens buk tre dagar och tre nätter.

Matth. 12: 40. 16: 4. Luc. 11: 30.

2. Och Zona bad till HERan sin Gub, i fiskens buk;

3. Och han sade: Jag ropade till HERan i mine ångest, och han swarade mig; jag ropade utu helvetes buk, och du hörde mina röst.

Ps. 77: 3, 4. 120: 1. 130: 1.

4. Du kastade mig uti djupet, midt i hafwet, så att floderna sommo omkring mig; alle dine våger och böljer gingo öfver mig.

5. Jag tänkte, att jag bortkastad war ifrå din ögon; men jag skall ännu få se ditt helga tempel.

6. Vatten omhvarfde mig allt intill mitt lif; djupet omgrep mig, lifswatten öfvertäckte mitt hufvud. Ps. 69: 2.

7. Jag sönt neber till bergsgrunden, jorden hade beslutit mig med sina bommar erinnerliga; men du hafwer fört mitt lif utu förderfwet, HERRE min Gud.

8. Då min själ öfvergaf sig, tänkte jag uppå HERAN, och min bön kom till dig, uti ditt helga tempel.

9. Men de som förlåta sig uppå sina gerningar, hwilka dock intet äro, de äta intet om nådena.

10. Men jag vill offra med tackfägelse. Min lifste vill jag betala HERANOM, att han mig hufpit hafwer.

Ps. 50: 14. 116: 7. 3: 9.

11. Och HERAN sade till fisken, och han utsputade Jona in uppå landet.

3. Capitlet.

Jona sändes, går. De Nineviters dot.

Och HERANS ord skedde annan gång till Jona, och sade:

2. Start upp, och gå in uti den stora staden Nineve, och predila honom den predilan, som jag dig säger.

3. Då stod Jona upp, och gick bort till Nineve, såsom HERAN sagt hade; men Nineve war en Guds stad, tre dagsresor stor; Jon. 1: 2.

4. Och då Jona begynte ingå ena dagsreso in i staden, predilade han, och sade: Det är ännu fyratio dagar, och så skall Nineve förgås.

5. Då trodde Ninevitiska män uppå Gud, och läto predila fasto, och drogo säcker uppå sig, både store och små.

Matth. 12: 41. Luc. 11: 32. Joel 2: 15.

6. Och då det kom för Konungen i Nineve, stod han upp af sitt säte, och lade af sitt purpur, och tog en säck omkring sig, och satte sig i asfo;

Job 2: 8. Matth. 11: 21. Luc. 10: 13.

7. Och lät utropa och säga i Nineve, af Konungens och hans wäldigas befallning, alltså: Det skall hwarken menniska eller djur, hwarken få eller får något smala; och man

skall intet hafwa dem i bet, eller låta dem watten brida;

8. Och stola taga säcker om sig, både fel och så, och ropa stadeliga till Gud; och hwar och en wänbe sig ifrå sinom onda wäg, och ifrå sina händers ondska.

9. So wet? Gud måtte omwända sig, och ångra det, och wända sig ifrå sine gräma wredde, att wi icke förgås.

Jer. 18: 8. Joel 2: 14.

10. Då nu Gud såg deras gerningar, att de omwände sig ifrå sinom onda wäg, ångrade Gudi det onda, som han talat hade att han dem göra wille; och gjorde det intet.

1 Ref. 6: 6.

4. Capitlet.

Jona wredde, turbitis, straff.

Det förtröt Jona ganska storliga, och warit wred;

2. Och bad till HERAN, och sade: Ad! HERRE, det är det som jag sade, då jag ännu war i mitt land; derför jag och wille det förelomma, och fly till haf; ty jag wet att du äst en nådelig Gud, barmhertig, långmodig, och af stor mildhet, och låter dig ångra det onda. 2 Koi. 34: 6. Res. 9: 17.

Ps. 86: 5. 103: 8. 145: 8. Joel 2: 13.

3. Så tag då nu mina själ ifrå mig, HERRE; ty jag vill helbre wara död, än lefwa.

4. Men HERAN sade: Menar du, att du såliga wredgas?

5. Och Jona gick utu staden, och satte sig öfhan för staden, och gjorde sig der en hyddo; der satte han sig neber i skuggan, till den han måtte se hwad stadenom wedersaras skulle.

6. Men HERAN Gud förslaffade en turbitis; den wärte öfwer Jona, att han skulle stygga öfwer hans hufvud, och wederqwidia honom i hans wedermod; och Jona gladdes fast öfwer den turbitisen.

7. Men Gud förslaffade en matt om morgonen, då morgonroden uppgick; han å turbitisen, så att hon förtrötades.

8. Men då solen uppgången war, förtröt fide Gud ett torrt öfhamwäder, och solen såd Jona uppå hufvudet, så att han wannagtig warit. Då önstade han sine själ böden, och sade: Jag wille helbre wara död, än lefwandes.

9. Då sade Gud till Jona: Menar du, att du såliga wredgas om turbitisen? Då han sade: Jag må väl wredgas allt intill böden.

10. Och HERren sade: Du jämrar dig om kurbitsen, der du intet uppå arbetat hafwer, och hafwer ej heller låtit henne upp-waxa, hwilken i ene natt warbt, och i ene natt förgicks;

11. Och jag skulle icke jämrå mig öfwer Nineve, en sådana stor stad, der mer uti är än hundraderusend och tjugutusen menniskor, som intet weta åtskillja mellan sina högra hand och den wensira; dertill och myden bjur?

Ände på Propheten Jona.

Propheten Micha.

1. Capitlet.

Juda och Samaria synb, öde.

Detta är HERrens ord, som stebde till Micha af Maresa, uti Jothams, Ahas och Jechisias, Juda Konungars, tid; det han såg öfwer Samarien och Jerusalem.

Jer. 26: 18.

2. Hörer, all folk; märk till, du land, och hwad deruti är; ty HERren HERren hafwer att tala med eder; ja, HERren utu sitt helga tempel.

5 Mos. 32: 1. Ef. 1: 2. Ps. 11: 4.

3. Ty si, HERren skall utgå af sitt rum, och nedertömma, och gå uppå höjderna i landena;

1 Mos. 11: 7. Ef. 26: 21.

5 Mos. 32: 13. 33: 29. Am. 4: 13.

4. Så att bergen stola smälta under honom, och dalarna stola refna; såsom wax smälter för eldenom, såsom watten som neberåt flyta.

2 Mos. 19: 18. Ps. 97: 5. Am. 9: 5.

5. Allt detta för Jacobs öfwerträdelses stull, och för Israels hus synders stull. Hwilten är då Jacobs öfwerträdelse? Är det icke Samarien? Och hwilla äro Juda höjder? Är det icke Jerusalem?

6. Och jag will göra Samarien till en stenhop i markene, den inan lägger omkring en wingård, och skall bortslåpa des stenar uti dalen, och bryta det neber i grund.

7. Alle des afgubur stola sönderslagne warba, och all des winning med eld uppbränd warba, och skall jag utöda all des beäkte; ty de äro sammankomne af skofoln, och stola åter skofoln warba.

5 Mos. 23: 18. Os. 2: 5.

8. Der måste jag gråta öfwer, och jämrå mig; jag måste gå blott och nafen; jag måste klaga såsom dralar, och förja såsom strutsfjer;

Jer. 4: 19. Ef. 20: 3. Job 30: 28, 29.

9. Ty till des plågo är intet råd, hwilten

allt intill Juda kommen är, och skall rädda allt intill mins folks port i Jerusalem.

2 Kon. 18: 13.

10. Förkunner det ju icke i Gath; låter icke höra, att I gråten; utan går in uti sörjokammaren, och sätter eder i aslo.

2 Sam. 1: 20. Job 2: 8. Jer. 6: 26.

11. Du sköne stad måste omhull med all skam; den stolte warber intet mer prålandes för ångests stull; ty grannen skall taga ifrå honom hwad han hafwer.

Ef. 47: 3.

12. Den ohörsamma staden hoppas, att det skall icke warba så ondt; men olydan skall komma ifrå HERranom, och intill Jerusalems port.

Am. 3: 6.

13. Du stad Lachis, spänn trasware före, och far bädan; ty du hafwer warit dottrene Zion ett exempel till synb, och hållit Israels afguberi.

Jos. 10: 3. 15: 39. 2 Kon. 19: 8.

14. Du måste gifwa fångar, så wäl som Gath. Dem stadenom Achisb skall sela förbundet med Israels Konungar.

Jos. 16: 44. 19: 29.

15. Jag skall föra dig, o Maresa, den rätta arfwingan; och det härliga Israels rite skall warba en fula.

16. Låt afflära håren, och gad kullot öfwer din dageliga barn; gör dig platt kullot, såsom en örn; ty de äro fångne ifrå dig bortförde.

2. Capitlet.

Ordet förkättas. Mesias lofwad.

Ne dem som fara efter att göra skaba, och hafwa ondt för händer uti sina fångar, att de bet om morgonen, då i just warber, fullkomna stola; ty de äro herrar.

Ps. 36: 5.

2. De rifwa åttar till sig, och taga hus, hwilla de wilja; alltså bedrifwa de wäld med hwars och ens hus, och med hwars och ens arf.

1 Kon. 21: 1, x. Ef. 6: 8.

3. Derföre säger HERRN alltså: Si, jag tänker något ondt öfwer detta slagte, der I edran hals icke stolen undandraga, och icke gå så stolte; ty det skall wara en ond tid.

4. På den tiden skall man sjunga ena wiso om eber, och klaga: Det är ute; skall man säga: Wi äre förstörde; mins folks land får en främmande herra. När skall han åter sitta öf åkrarna till, som han öf borttagit hafwer? 2 Kon. 17: 24.

5. Ja wäl, I stolen ingen del behålla uti HERRans menighet.

6. De säga: Man skall intet predila; ty sådana prebilar kommer öf intet wid; wi warde intet så till skam.

Es. 30: 10. Am. 7: 16.

7. Jacobs hus tröster sig alltså: Menar du, att HERRans Ande är så all borto? Skulle han detta wilja göra? Det är sant, mitt tal är ljusligt dem frommorn.

Es. 50: 2. 28: 21.

8. Men mitt folk skidar sig så, att jag deras fiende wara måste; ty de röfwa både hjortel och mantel af dem som säkre gå, lika som uti ett örlig. Hes. 22: 29.

9. I bristwen mins folks gwinnor ifrå sin lustiga hus, och borttagen allstädes min prydelse ifrå deras unga barn. Math. 23: 14.

10. Derföre står upp, I måsten ebar wäg; I stolen här intet blifwa. Gör deras afguberis skull måste de swärliga förderfwade warba. 3 Mos. 18: 25.

11. Fore jag med drastwel, och wore en lögnpredilare, och prebifade huru de brida och swälja skulle, det wore en Prophet för detta folk. Mich. 3: 5.

12. Men jag will församla dig, Jacob, al-lan samman, och låta de gwarblefna i IZRAEL tillhopakomma. Jag will hafwa dem tillhupa, såsom en hjord uti ett fårahus, och såsom en hjord uti sina hyddo; så att det skall gny af menniskom.

Jer. 31: 10. Jos. 10: 16.

13. Sjeltten skall för dem slå sig igenom; de skola slå sig igenom, och gå ut och in genom porten; och deras Konung skall gå för dem; och HERRN främpt.

3. Capitlet.

Regenters, Presters måld.

Öch jag sade: Hörer dock, I höfswitsmän i Jacobs hus, och I Förklar i Israels hus; I skullen med rätta wara de som weta rätt är; Jer. 5: 4, 5.

2. Men I haten det goda, och älsken det onda; I sinnen dem hudena af, och kitter ifrå deras ben;

3. Och äten mins folks kött; och när I hafwen dragit dem hudena af, så slån I dem och benen sönder, och stupen det ifrå hwartan; lika som uti en gryto, och lika som lön uti en kettil. Wi. 14: 4.

4. Derföre, när I nu till HERRAN ropande warden, så skall han intet wilja höra eder: utan skall förbölja sitt ansigte för eder på den samma tiden, såsom I med edro onda wäsende förtjent hafwen. Ords. 1: 28.

Es. 1: 15. Jer. 11: 11. 14: 12. Hes. 8: 18.

5. Detta säger HERRN, emot de Propheter som förstöra mitt folk: De predila, att det skall gå wäl, när man gifwer dem äta; men om man intet gifwer dem i munnen, så predila de, att ett örlig skall komma.

Hes. 13: 18, 19. Mich. 2: 11.

6. Derföre skall edor syn warba till en natt, och ebar spådom till ett mörker; jolen skall nedergå öfwer Propheterna, och dagen öfwer dem mörkt warba.

Jer. 15: 9. Joel 2: 10. Am. 8: 9.

7. Och Siarena skola till skam warba, och spåmännerna till spott; och måste alleman skola sig om munnen efter der är intet Guds ord. 3 Mos. 13: 45. Hes. 24: 17.

8. Men jag är full med kraft och HERRans Ande; full med rätt och starkhet, att jag förkunna tör Jacob sin öfwertråbelse, och IZRAEL sina synd.

9. Så hörer dock detta, I höfswitsmän i Jacobs hus, och I Förklar i Israels hus, I som styggens wid rätten, och förwänden allt det rebeligit är; Am. 5: 7. 6: 12.

10. I som uppbygggen Zion med blod, och Jerusalem med orätt.

Jer. 22: 13. Hes. 22: 27.

11. Hans höfdingar döma för skänker, hans Prestes lära för lön, och hans Propheter prophetera för penningar, förslåta sig wärd HERRAN, och säga: Är icke HERRN ibland öf? Och kan ingen olycka uppkomma.

3 Mos. 3: 3, 4. Jer. 7: 4.

12. Derföre skall Zion för edra skall upplöjd warba såsom en åfermark, och Jerusalem warba till en stenhop, och templets berg till en slogsbada. Jer. 26: 18.

4. Capitlet.

Wesle ritt. Daniels sängelse.

Men i yttersta dagarna skall det berget, iem HERRans hus upå står, beredt warba,

högare än all berg, och upphöjdt öfwer högarna; och folk stola löpa bertill. Ef. 2: 2.
 2. Och många Hedningar stola gå, och säga: Kommer, låter oss gå upp till HEDrans berg, och till Jacobs Guds hus, att han lär oss sina vägar, och wi mågom wandra på hans stig; ty af Zion skall utgå lagen, och HEDrans ord af Jerusalem. Ef. 2: 3.

3. Han skall böma ibland mycken folk, och straffa många Hedningar i fjerran land; de stola göra sin swärd till plogbillar, och sin spjut till liar. Intet folk skall upphäfwa swärd emot det andra, och stola intet örlig mer föra. Ef. 2: 4.

4. Swar och en skall sitta under sitt winträ och skionaträ, utan fruktan; ty HEDrans Zabaoths mun hafwer det talat.

1 Kon. 4: 25. Ef. 11: 6.

5. Ty hwart och ett folk skall wandra uti sine guds namn; men wi stole wandra i HEDrans war Guds Namn, alltid och i ewighet.

6. På den tiden, säger HEDren, will jag församla den halta, och sammansamla den förbrefna, och den jag plågat hafwer;

5 Mos. 30: 3. Hes. 34: 16. Zeph. 3: 19.

7. Och will göra med den halta, att hon skall få arfwingar, och göra den swaga till stort folk. Och HEDren skall wara Konung öfwer dem på Zions berg, ifrå nu och i ewighet. Ef. 60: 22. Dan. 7: 14. Luc. 1: 33.

8. Och du torn Eder, ett dottrenes Zions fäste, din gylbene ros skall komma, ditt förra herraböme, dottrenes Jerusalems rike.

1 Mos. 35: 21. Hes. 3: 1.

9. Swarföre håller du dig då intill andra wänner, lita som du icke skulle få denna Konungen; eller lita som intet worde af denna rådgifwarenom, efter wårten är dig så upåkommen, lita som ene i barnsnöb?

Jer. 8: 19.

10. Rära, lid dock sådana wärk, och stanka, du dotter Zion, lita som en barnsnöb; ty du måste wisserliga uti staden, och bo på markene, och komma till Babel; men du skall åter bāban hulpen warba; der skall HEDren försloja dig ifrå dina fiendar. Ps. 54: 9.

11. Ty många Hedningar stola ju församla sig emot dig, och säga: Han är tillspillogjord; wi wilje se wāra lust upå Zion.

12. Men de weta intet HEDrans tanlar, och märta intet hans rådslag, att han hafwer hemtat dem tillhoppa, såsom kārwar uti ladena. Jer. 51: 33.

13. Derföre slatt upp, och trösta, du dotter

Zion; ty jag will göra dig jernhorn och topparklor, och du skall söndertrösa mycken folk; så skall jag tillspillogifwa deras gods HEDranom, och deras häfwer honom som råder öfwer hela werlden.

5. Capitlet.

Bethlehem. Affurs sängelse.

Men nu, du krigersta, rusta dig; ty man skall belägga oss, och slå Israels domare upå kindbenet med ris.

Job 16: 10. Hag. 3: 30.

2. Och du Bethlehem Ephrata, som liten äst ibland de tusende i Juda; utaf dig skall mig den komma, som i Israel en Herre wara skall; hwilens utgång warit hafwer af begynnelsen, och af ewighet.

Matth. 2: 6. Joh. 7: 42. 1: 1.

3. Han låter plåga dem, allt intill den tiden, att hon, som söda skall, fått hafwer. Så stola då de hans igenlesde bröder igenkomma till Israels barn.

4. Men han skall träda fram och regera uti HEDrans kraft, och uti sine HEDrans Guds Namns härlighet, och de stola bo säkert; ty han skall på den samma tiden warba härlig, så widt som werlden är.

5. Bertill stole wi och hafwa frid för Affur, den nu uti wårt land insfallen är, och wår hus förtrampat hafwer; ty ju herbar och åtta förstär stola öfwer honom uppwäcste warba; 2 Kon. 18: 13, 25.

6. De der Affurs land förberfwa stola med swärd, och Nimrods land med deras bara wapen. Alltså stole wi ifrån Affur frälske warba, den uti wårt land insfallen är, och wāra grānsor förtrampat hafwer.

1 Mos. 10: 10, 11.

7. Och stola de gwarlesde af Jacob wara ibland mång folk, lita som en dagg af HEDranom, och såsom dropparna på grāset, det efter ingen bidar, eller efter menniskor wāntar. Ps. 110: 3. 1 Cor. 3: 6, 7.

8. Ja, de gwarlesde af Jacob stola wara ibland Hedningarna när mång folk, lita som ett lejon ibland bjuren i skogenom, såsom ett ungt lejon ibland en sārabiord; den ingen afdriswā kan, när han drager berigenom, nedertrampat och riswer.

9. Ty din hand skall behålla segren emot alla dina fiendar, att alle dine öwänner måste utrotade warba.

10. På den samma tiden, säger HEDren, skall jag taga dina hästar ifrå dig, och förgöra dina wagnar;

11. Och utrota dins lands städer, och bryta neder all din fäste;

12. Och skall utrota de trollkarlar när dig, att inge tecknatydare när dig blifwa stola.

13. Jag skall förgöra din beläte och afgudar ifrå händer, att du icke mer skall tillbedja dina händeres werl.

14. Och jag skall nederhugga dina lunbar, och förlägga dina städer.

15. Och jag skall bryta hämnad med grymhet och wrede, på alla de Hedningar som icke höra wilja.

6. Capitlet.

Kallt och rätt byråns wigt.

Hörer dock hwad HERren säger: Statt upp, och straffa bergen, och låt högarna höra dina röst.

2. Hörer, I berg, huru HERren straffa will, samt med de starka jordenes fundament; ty HERren will straffa sitt folk, och will näpfa Israel. Ef. 4: 1.

3. Hwad hafwer jag gjort dig, mitt folk, och hwarmed hafwer jag betungat dig? Det säg mig. Jer. 2: 5.

4. Hafwer jag dock fört dig utur Egypti land, och förlofat dig utu träldomshuset, och för dig sändt Mosen, Aaron och Mirjam. 2 Mos. 15: 22.

5. Mitt folk, tänk dock deruppå, hwad Balak, Konungen i Moab, i sinnet hade, och hwad Bileam, Beors son, swarade honom, allt ifrå Sittim och intill Gilgal, der I ju uppå märta stullen, att HERren hafwer gjort eder allt godt.

4 Mos. 22: 5. 23: 7. 24: 15. Jos. 5: 9.

6. Swarmed skall jag blidfa HERren? Med bugande för den höga Gudendom? Stall jag blidfa honom med bränneoffer och årgamla kalkwar?

7. Menar du att HERren hafwer behag till mång tusend wädrar, eller till oljo, om än otalige strömmar skulle woro? Eller skulle jag gifwa min första son för min öfwerträdelse; eller mins lifs frukt för mine själs synd? Ps. 50: 9. 51: 18. Ef. 1: 11.

8. Det är dig jagdt, menniska, hwad godt är, och hwad HERren af dig äskar, nämliga, att hålla Guds ord, och bruka kärlek, och wara ödmjuk för dinom Gud. 5 Mos. 10: 12.

9. HERrens röst skall ropa öfwer staden; men den ditt Namn fruktar, honom skall icke lyda. Hörer, I släfter, hwad predikadt warde:

10. Stulle jag icke wred warba öfwer det

orättfärbiga godset, uti dens ogubattiga hus, och att man wederstyggeligen gör mätet för litet?

11. Eller skulle jag gilla orätta wäg, och falska wigt i sädedom;

3 Mos. 19: 36. Ef. 12: 7.

12. Genom hwissa hans rike uppden orätt göra, och hans inbyggare bruka lögn, och hafwa falska tungor i deras hals? Jer. 9: 3.

13. Derföre will jag och begynna plåga dig, och göra dig öde för dina synders skull.

14. Du skall icke hafwa nog till att äta, utan skall försmälta; och hwad du fattar, det skall dock likwäl intet undkomma, och hwad som undkommer, skall jag öfwerantwarde swärdena. Ef. 4: 10.

15. Du skall så, och intet uppsåta; du skall oljo pressa, och intet smörja dig dermed, och must pressa, och intet win dricka.

5 Mos. 28: 38, 39.

Am. 5: 11. Zeph. 1: 13. Sagg. 1: 6.

16. Ty I hållen Omri gudstjenst, och all Achabs hus werl, och följen deras läro; derföre will jag lägga dig öde, och befä inbyggare, så att man skall hwisla åt dem, och stolen till skam warba. Jer. 51: 37.

7. Capitlet.

De få fromme minna nåd.

Nå! det går mig lila som enom, den der efterhemtar i en wingård, der man inga windruswor finner till att äta, och wille dock gerna hafwa den bästa fruktens.

2. Gode män äro borto i desso lande, och de rättfärbige äro intet mer ibland folk. De fara alle efter att utgjuta blod; hwar och en jagar den andra, att han skall förberas honom; Ps. 12: 2. Ef. 4: 1.

3. Och mena, att de göra der wäl minna, när de ondt göra. Hwad förstien will, det säger domaren, på det han skall göra honom en tjenst igen. De wälbige tala efter sin egen wilja, till att göra slaba, och wrångat hwart de wilja. Ef. 5: 20. Mich. 2: 1. 3: 11.

4. Den aldrabäste ibland dem är såsom törne, och den aldrarebeligaste såsom tistel; men då dina predikares dag kommer, när du skall hemfört warba, så stola de icke weta hwart de stola.

5. Ingen tro sinom nästa; ingen förlär sig uppå förstan. Förwara dins mun dörr för henne, som softer på dinom arm.

5 Mos. 13: 4

6. Ty sonen föraktar fadren; dottern icke

ter sig upp emot modrena; sonahustrun är emot sin swäro, och mennistones fiender äro hennes eget husfolk.

Dei. 22: 7. Matth. 10: 35, 36. Luc. 12: 53.

7. Men jag vill se efter HERRn, och wänta efter Gud, min Frälsare. Min Gud skall höra mig.

8. Frjda dig intet, min fiendsta, att jag nedre ligger; jag skall åter uppkomma; och om jag sitter i mörkret, så är dock HERRn mitt ljus.

9. Jag vill bära HERRns wrede, ty jag hafwer syndat emot honom, tilldess han uträttar mina sak, och slaffar mig rätt. Han skall föra mig uti ljuset, så att jag skall se mina lust uppå hans nåd.

Jer. 50: 34.

10. Min fiendsta måste det se, och bestå med allo sam, den nu till mig säger: Swar är HERRn din Gud? Min ögon skola set att hon, såsom en träd på gatomen, förtrampad warder.

Pl. 42: 4, 11. Joel 2: 17.

11. På den tiden skola bitue murar uppbyggde warba, och Guds ord wida utkomma.

12. Och uti samma tidenom skola de af Affur, och de af de sassa städer komma till dig, ifrå de sassa städer allt intill flodena; ifrå det ena hafwet intill det andra, ifrå det ena berget intill det andra.

Es. 19: 23.

13. Ly landet skall öde warba för sina in-

byggares skull, och för deras gerningars frukts skull.

14. Men regera du ditt folk med dinom staf, din arfwedels hjord, både de som bo uti flogenom allena, och på återmarlene; låt dem södas i Basan och Gilead, såsom af ålber.

15. Jag skall låta dem se under, lisa som på den tid, då de drogo utur Egypti land;

Joel 2: 26.

16. Att Hedningarna skola det se, och alle deras wälbige slämma sig, och lägga handena på sin mun, och tillbålla sin dron.

17. De skola skola stoft såsom ormar, och darra såsom mattar på jordene uti sin bål; de skola frukta sig för HERRanom wärom Gud, och försträdas för dig.

Pl. 72: 9. Es. 49: 23.

18. So är en sådana Gud, som du äst; den der synder förklärer, och tillgiffwer dinom igenlesta arfwedel deras misshandel? Den icke behåller sina wrede ewinnerliga; ty han är barmhertig.

Jer. 10: 6. 2 Mos. 34: 6. Pl. 103: 8, 9.

19. Han skall ännu förbarma sig öfwer oss, slå våra misgherningar neder, och kasta alla våra synder uti hafsens djup. Ap. 8: 10: 43.

20. Du skall hålla Jacob trohet, och Abraham den nåd, som du våra fäder i förtiden sworit hafwer.

Ände på Propheten Micha.

Propheten Nahum.

1. Capitlet.

HERRns nit. Affurs fall.

Detta är tungen öfwer Nineve, och Nahums Prophetes bok af Ellos.

Es. 13: 1.

2. Gud är nitist, och HERRn är en hämnare; ja, en hämnare är HERRn, och grym. HERRn är en hämnare uppå sina fiendar, och den der sina owänner intet för-gåter.

2 Mos. 20: 5.

3. HERRn är tålig, och af stora magt, och låter intet ofstraffad blifwa. Han är HERRn, hwilkenes wägar äro uti wäder och storm, och tjockt moln under hans fötter;

2 Mos. 34: 6, 7. Es. 50: 2. Pl. 18: 14. 114: 5.

4. Den som näpser hafwet, och förtorlar det, och uttorlar alla floder; Basan och

Carmel försmälta, och hwad som blomstrar på Libanons berg, det måste försmälta för honom. 2 Mos. 14: 21. Pl. 106: 9. Jof. 3: 16.

5. Bergen bäfwa för honom, och högarne förgås; jorden barrar för honom; dertill jordenes krets, och alle de som bo deruppå.

2 Mos. 19: 18. Pl. 18: 8. Joel 3: 16.

6. So kan blifwa ständandes för hans wrede? Och so kan blifwa för hans grymhet? Hans wrede brinner såsom en eld, och hällebergen renna för honom.

7. HERRn är mild, och ett säfte uti nödernes tid; och känner dem som trösta uppå honom.

Pl. 9: 10.

8. När floden löper öfwer, så gör han en ända med henne; men sina fiendar förföljer han med mörker.

9. Swad är då det, som I tagen eder före emot HERRAN? Han låter der dock intet af warða; ty bedröfwelsen skall icke wara ewinnerliga.

10. Ty lila som när törne, de ännu om hwartannat wära, och bästa musten hafwa, warða upptränd såsom hel torr strå;

Ps. 68: 10.

11. Alltså warber det skallarådet, som af dig kommer, ondt tänkandes emot HERRAN.

12. Detta säger HERRAN: De komme så tillrustade och mäktige som de wilja, så stola de litwål omtullhugne warða, och gå sin fos; ty jag will ödmjula dig, men dock icke platt förderfwa dig;

13. Utan will då kasta hans öl, som du drager, ifrå dig, och slita din band sänder.

14. Men emot dig hafwer HERRAN budit, att ingen dins namns jäd mer blifwa skall. Uti dins Guds huse will jag förgöra dig; jag skall gifwa dig en graf ibland afgudar och beläte, och du måste till stam warða.

2 Kon. 19: 37. Ef. 37: 38.

15. Ei, på bergen komma ens god bådslaps fötter, den der god tiden de bär: Säll dina högtider, Zuba, och betala din löfte; ty skalken skall icke mer komma öfwer dig; det är platt ute med honom.

Ef. 52: 7. Rom. 10: 15.

2. Capitlet.

Rineve förköring.

Förstingraren skall uppbraga emot dig, och belägga fästet; men se dig wäl om på wägarna, rusta dig det bästa du kan, och stärk dig det mesta du förmår;

Ef. 10: 12. 8: 9, 10.

2. Man skall litwål platt afhenta dig, och förderfwa dina winqwistar; ty HERRAN skall gifwa Jacob segren, lila som han Israel segren gaf.

3. Hans starkas stölder äro röde; hans härfolk ser ut såsom purpur, hans wagnar lysa såsom en eld, när det drabba skall; deras spetsjer gå hwar om annan.

4. Wagnarna rulla på gatomen, och bullra uppå wägomen; deras anseende är lila som blöf, och gå hwar om annan, lila som en ljungelb.

5. Men han skall tänka uppå sina wälsbaga; dock stola de falla ehwartut de wilja, och stola basta sig åt murarna, och till skärmen, ber de må säkrre blifwa.

6. Men de portar wäl skoberna warða dock upplätne, och palatset skall neberflås.

7. Drottningen skall fången bortförd warða, och hennes jungfrur stola sucka, lila som bufwor, och slå sig uppå sitt bröst.

8. Ty Rineve är lila som en dam full med watten; men det måste förflöta. Eit, står (stola de ropa); men der skall inga wända om igen.

9. Så röfwer nu sifwer, röfwer guld; och här är en stadt, der ingen ände uppå är, och gansta mång kostelig skenobier.

10. Men nu måste han platt afhentad och ntödd warða, att hans hjerta måste förtwila, snån ofstadig wara, alla länder darra, och alla kinder blefna, lila som en letpotta.

Ef. 13: 7. Ps. 7: 17. 21: 7. Jer. 2: 6.

11. Hwar är nu de lejons boning, och de unga lejons wedomar, der lejonet och lejonan med de unga lejon wistades, och inga torbe rädda dem bort?

Ps. 13: 7.

12. Utan lejonet röfwoade nog för sina ungar, och drap åt sina lejonnor. Sina tröror uppfyllde han med rof, och sina benier med det han riswit hade.

13. Ei, jag will till dig, säger HERRAN: Zebaoth, och upptända dina wagnar i röl, och swärdet skall uppträta din unga lejer, och göra en ända på ditt röfweri på jerdene, att man dina bådslaps röft intet mer höra skall.

3. Capitlet.

Rineve trots och undergång.

Med dem morbisla stadenom, den der ill är med lögn och röfweri, och will af sitt röfweri intet återwända;

Ps. 24: 6, 9. Ps. 2: 12.

2. Ty der skall man höra sweper smälta, och hjul bullra, hästar stria, och wagnar rulla.

3. Han förer upp resenärar med bländande swärd och glimmande glaswen; der ligg många slagne, och store hopar med frettar, så att på dem intet tal är, och man åter deras troppar falla måste;

4. Allt detta för den bågsliga och lastige skötes stora boleris stull, hwilken trollden brular, och med sitt boleri hafwer förwärd sedningar, och med sin trolldom land och folk.

5. Ei, jag will till dig, säger HERRAN: Zebaoth; jag skall upplasta din sköld, öfwer ditt ansigte, och skall wisa sedningar men din blotthet, och konungariken dina sköldar.

Ef. 47: 2, 3. Jer. 13: 22. Ps. 16: 7.

6. Jag skall göra dig gansta staggelig, och

slämma dig, och göra dig till en weberstyg-gelse;

7. Att alle de, som dig se, skola fly ifrån dig, och säga: Nineve är förderfwadt; ho vill ömsla sig öfwer dig, och hwar skall jag söla dig hugswalare?

8. Menar du, att du äst bättre, än den store staden No, som låg wid floderna, och hade watten allt omkring sig; hwilens murar och fäste war hafwer? Jer. 48: 23.

9. Ethiopia och Egypten war hans otaliga magt; Put och Libya woro dine hjelpare; 2 Chr. 14: 9. Jer. 46: 9.

10. Likväl måste han fördrifwen warba, och fången bortdraga, och hans barn äro på alla gator slagne, och om hans ädlingar kastade man lott, och alle hans wälbige woro satta i lebjor och bojor.

11. Alltså måste du och bruden warba, och bortgämma dig, och uppsöla ett fäste för fiendanom.

12. Alle dine fäste städer äro lika som fikonträ med mogen fikon; när man skalar dem, falla de honom i munnen, som dem äta will.

13. Si, ditt folk skall i dig warba till qwinor, och dins lands portar skola binom fiendom öppnade warba, och elden skall upp-tära dina bonmar. Jer. 50: 37. 51: 30.

14. Hemta dig watten, ty du skall belagd warba; förbättra din fäste, gack uti leret och trampa det, och gör starkt tegel.

15. Men elden skall upptära dig, och swärdet döda dig; det skall uppäta dig, lika som en flogmat; det skall öfwerfalla dig, lika som en flogmat; det skall öfwerfalla dig, såsom gräshoppor.

16. Du hafwer flera köpmän än stjernorna äro på himmelen; men nu skola de utspida sig, lika som flogmat, och flyga bort.

17. Dine herrar äro så många som gräshoppor, och dine höfwitsmän lika som flogmattar, hwilse fig lägga uppå gårbar i de falla dagar; men när solen uppgår, så draga de dådan, att man icke wet hwar de blifwa.

18. Dine herbar skola sofwa, o Konung i Assur; dine mäktige skola lägga sig, och ditt folk skall uppå bergen förströdt warba, och ingen skall församla dem.

Jer. 23: 2. 25: 34.

19. Ingen skall begråta din skada, eller beklåra sig om dina plågo, utan alle de, som detta om dig höra, skola klappa med sina händer öfwer dig; ty öfwer hvem är din ondska utan återwändo icke gån-gen?

Ände på Propheten Nahum.

Propheten Sabacne.

1. Capitlet.

Juba wäld. De Chalbeers grufwelighet. Prophetens bön.

Detta är den tunge, som Propheten Sabacuc sett hafwer. Es. 13: 1.

2. HÖRRE, huru länge skall jag ropsa, och du vill icke höra? Huru länge skall jag ropa till dig för öfwerwäldes skull, och du vill icke hjälpa?

3. Hwi låter du mig se mödo och arbete? Hwi hafwer du låtit mig se rof och öfwerwäld? Båld går öfwer rätt. Ps. 10: 14.

4. Derföre måste lagen blifwa tillbaka, och ingen rätt kan till ända komma; ty den ogudaktige öfwerfaller den rättfärdiga, derföre gå wrånga domar.

5. Ser ibland Hedningarna; ser till, och

förundrer eder; ty jag vill något göra i edrom tid, det I icke tro skolen, då man berom talar.

Ap. 8: 13: 41.

6. Ty si, jag vill uppväcka de Chalbeer, ett bittert och snart folk, hwilket draga skall så widt som landet är, till att intaga de bonningar som icke äro deras.

7. Och skall wara grufweligit och förfärligit; och skall bjuda och tvinga såsom det will.

8. Deras hästar äro rastare än parder, så äro de och istnare än ulfwar om aftenen; hans resenärer draga med storom hopom fjerranester, lika som de flögo, såsom brnar hafsa sig till ett as.

Jer. 5: 6.

9. De samma allesamman till att göra skada, ehwart de wilja; der gå de igenom, lika som

Isch. 3: 3. Jer. 4: 13. Matth. 24: 28.

ett öfkanwäder, och famla fångar tillhoppa, såsom fanb.

10. De stola bespotta Konungar, och begäba Fjörstar; all fäste stola wara dem ett skämt; ty de stola göra der bålwerf före, och winna dem.

11. Då stola de taga sig ett nytt mob, fara framåt och synda; och så måste då deras seger höra deras gud till. Dan. 6: 4.

12. Men du HERRE, min Gud, min Helige, du som äst af ewigbet, låt oss icke dö; utan låt dem, HERRE, allenast wara oss till ett straff; och låt dem, o vår tröst, allenast tuffa oss. 5 Mos. 32: 4.

13. Din ögon äro ren, så att du icke orlar se det onda, och kan icke se uppå jämmer. Hwi ser du då på de öfwerträdare, och tiger, att den ogudaktige uppslutar ben, som frommare är än han?

Wf. 6: 5. 6. Job 21: 7. Jer. 12: 1.

14. Och låter menniskorna gå, lila som fislar i hafwet; såsom maskar, de ingen herra hafwa?

15. De dragat allt med krof, och fångat med sin nät, och församlat med sin garn; deri fröjda de sig, och äro glade.

16. Derföre offra de sinom nätom, och röla sinom garnom; efter det deras bel är derigenom så fet, och deras mat så träfelig worden. Ef. 10: 13.

17. Derföre lasta de sin nät ännu alltid ut, och wilja icke återwända att dräpa folk.

2. Capitlet.

Xrones tröst. Babels fall.

Här står jag på mine walt, och stiger på mitt fäste, och skådar och ser till hwad mig sagdt warber, och hwad jag swara skall honom, som mig straffar.

Ef. 21: 8. Jes. 3: 17. 33: 7.

2. Men HERREN swarar mig, och säger: Skrif synena, och måla henne uppå en taslo, att den der framom går, må det läsa (nämliga alltså): Ef. 30: 8.

3. Profphetian skall ju ännu fullkomnad warba i sinom tid, och skall på ändalyktene fri i luset komma, och icke fela; men om hon fördröjer, så förbida henne; hon kommer wisserliga, och skall icke fördröja. Ebr. 10: 37.

4. Gwilsen deremot sträfwar, hans själ skall icke gå wäl; ty den rättfärdige lefwer af sine tro. Job. 3: 36.

Rom. 1: 17. Gal. 3: 11. Ebr. 10: 38.

5. Men win bedrager den stolta mannen, att han icke blifwa kan; hwilsen utwidgar

sina själ såsom helwetet, och är lila som biden, den intet mättas kan; utan famlar till sig alla Fehningar, och församlar till sig all folk. Ef. 13: 14 ca.

6. Hwad gäller? Dese allefammen stola göra ett ordspråk om honom, och ena sage och gäto, och säga: We den som sitt gods förmerar med annars med gods (huru lång will det wara?); och labbar mynden träd uppå sig.

7. O! huru hastigt stola de uppå som dig bita, och uppå de som dig bortdrifwa, och du måste warba dem till byte.

8. Ty du hafwer många Fehningar beröfwat; så stola alla igenlesde af follen beröfwa dig igen; för menniskors blods skull, och för den orättes skull, som i landena, och i stadenom, och uppå alla som deruti bo, beröfwen är. Jer. 51: 27. 28. Ef. 3: 1.

9. We den som girig är till fins hans wärsta, på det han skall hafwa sitt näste uppe i höjden, att han skall nubbis olycks.

Ordspr. 16: 27. Dan. 4: 27.

10. Men ditt rådslag skall komma dina bak till skam; ty du hafwer allt för mycket jell slagit, och syndat öfwerbådeliga.

11. Ty stenarna i murenom stola ropa, och hjellarna i träkningene stola swara dem.

12. We den som bygger staden med blod, och tillreder staden med orätt.

Jer. 22: 13. Jes. 24: 9.

13. Månn det icke ste af HERRENS Jebooth? Hwad follen dig arbetat hafwa, det måste upphämnas i eld, och der menniskors trötte uppå wordne äro, det måste förtappat warba.

14. Ty jorden skall full warba af HERRENS äros lunslap, lila som watten, sen öfwerträder hafwet. Ef. 11: 9.

15. We dig, som stänker uti för din näsa, och blandar din galla deruti, och gör en brudnan, på det du skall se hans blög.

16. Man skall och mätta dig med skam för äro. Så brid du och nu, att du må emell ligga; ty talen i HERRENS högsta hand skall omsatta dig, och du måste skamliga för för dina härlighet. Jer. 25: 15. 16.

17. Ty den orätt, uppå Libanon bedrifwa, skall öfwerfalla dig, och de fördröja him stola försträcka dig; för menniskors blods skull, och för den orättes skull, som i landena, och i stadenom, och uppå alla de deruti be, bedrifwen är. 5 Mos. 3: 25.

Job. 11: 1. 5 Mos. 32: 24. Jes. 14: 15.

18. Hwad kan då belädet hjälpa, det då

måflare gjort hafwer, och det falka gjutna belätet, der deß måflare förklät sig uppå, att han stumma afgudar gjorde?

Es. 44: 9, 20. Jer. 10: 14, 15.

19. Be honom, som säger till en flock: Waka upp; och till stumma sten: Statt upp. Suru skulle det kunna någon lära? Si, det är öfwerdraget med gulb och silfwer, och der är ingen ande uti.

20. Men HERRen är i sitt helga tempel. Sela werlden ware tykt för honom.

Ps. 11: 4. 46: 11. Zeph. 1: 7. Zach. 2: 13.

3. Capitlet.

Bön för Juda emot Babel.

Detta är Propheten Habacucs bön för de ostolbiga.

2. HERRe, jag hafwer hört ditt rykte, så att jag försträcket. HERRe, du gör ditt verk lefwande midt i åren, och låter det kunnigt wara midt i åren. När bebröfvelse på färde är, så tänker du uppå barmhertighet.

3. Gud kom sunnanester, och den Selge ifrå det berget Paran. Sela. Af hans lof war himmelen full, och af hans åro war jorden full.

2 Mos. 19: 16. 6 Mos. 33: 2. Dom. 5: 4.

4. Hans sten war såsom ett ljus, strimmor gingo af hans händer; der war hans magt hemliga.

2 Mos. 24: 17.

5. För honom gick pestilentie, och plåga gick ut, ehwarit han gick. 2 Mos. 9: 3. 12: 29.

6. Han stod, och mälte landet; han såg till, och förkingrade Fodningarna, så att werldens berg förtrodd worbo, och sig bocka måste alle bögar i werldene, då han gick uti werldene.

7. Jag såg de Ethiopers hyddor i wedermödo, och de Midianiters tjäll bebröfswad.

Dom. 7: 1.

8. Wast du icke, HERRe, wred i flodene; och din grymhet i wattnom, och din ogunst i

hafwena? då du redst på dina hästar, och dine wagnar behöllo segren.

2 Mos. 14: 26, 29. 15: 3.

9. Du drog fram bågan, såsom du slågerna sworit hade; Sela; och belade strömmarna i landena.

Jos. 3: 16.

10. Bergen sågo dig, och worbo bebröfswad; wattuflömmen gick sin los, bjupet lät höra sig, höjden hof sina händer upp. Ps. 77: 19.

11. Sol och måne stodo stilla. Dine pilar foro bortåt med ett sten, och din glaswen med ljungelbs blänkande. Jos. 10: 12, 13.

12. Du nedertrampade landet i wrede, och söndertröskade Fodningarna i grymhet.

13. Du drog ut till att hjälpa dina folk, till att hjälpa dinom smorda: du sönderflogst hufwudet uti dens ogubaktigas huse, och blottade grunden allt intill halsen: Sela.

14. O! att du wille banna hufwudens spior, samt med deß hyar, hwille, såsom ett wäder, komma till att förstöra mig, och glädja sig, lika som de uppslute de elända hemliga.

15. Dine hästar gå i hafwena, uti stor waltens träd.

16. Efter jag sådant hörer, så är min huf bebröfswad; mine läppar darra af rop; war går i minom benom; jag är bebröfswad wid mig. Ad! att jag hwila måtte i bebröfswelens tid, då wi uppdrage till det folk, som emot oss srider.

17. Ty silonaträt skall icke grönnas, och der skall ingen frukt wara på winträn; arbetet uppå oljoträt selar, och åkrarna bära ingen södo; och sären skola ryckas utu särahusen, och intet så skall wara uti sähusen.

18. Men jag will glädja mig af HERRans, och glad wara i Gubi, minom Frälsare.

Ps. 46: 4, 5.

19. Ty HERRen HERRen är min kraft, och han skall göra mina fötter lika som hjortafötter; och skall föra mig upp i höjderna, så att jag sjunger på min strängaspel. 2 Sam. 22: 34.

Ande på Propheten Habacuc.

Propheten Zephania.

1. Capitlet.

Juda rikets undergång.

Detta är HERRans ord, som stebde till Zephania, Ehus son, Gebalja sons,

Amarja sons, Hissia sons, uti Jofsa tid, Amons sons, Juda Konungs.

2. Jag skall taga bort all ting utu landena, säger HERRen.

3. Jag skall borttaga både folk och så, både

himmelens foglar, och fiskarna i hafwet, samt med afgudarna och de ogudaktiga; ja, jag skall utrota menniskorna af landena, säger HERren. *Os. 4: 3.*

4. Jag skall uträcka mine hand öfwer Juda, och öfwer alla de som i Jerusalem bo; alltså skall jag borttaga det qwart är af Baal, bertill de namn, Munkar och Prestes, uti desjo rumme; *2 Kon. 23: 4. 5.*

5. Och de som på taken tillbedja himmelens här; de som honom tillbedja, och swärja dock wid HERran, och wid Malcham derjemte; *2 Kon. 23: 12. Jer. 19: 13. Os. 4: 15.*

6. Och de som affalla ifrå HERranom, och intet fråga efter HERran, och intet ätta honom.

7. Warer tyfse för HERranom HERranom; ty HERrans dag är för handene; ty HERren hafwer tillredt ett slagtoffer, och hubit der sina gäster till.

Sab. 2: 20. Jer. 43: 10. Es. 34: 6.

8. Och på HERrans slagtoffers dag skall jag hemföla Förlarna och Konungsbarnen, och alla de som bära en främmande kyrkostrub. *2 Kon. 25: 7. Jer. 39: 6.*

9. Och skall jag den tiden hemföla dem som öfwer tröskelen springa; de deras herrars hus uppfylla med rof och bedrägeri.

10. På den tiden, säger HERren, skall upphäwa sig ett högt rop ifrå fästaportnom, och en gråt ifrå dem anbra portenom, och en stor jämmer på högomen. *Neb. 3: 3.*

11. Jämter eder, I som bon i qwarne; ty hela främrefollet är borto, och alle de som penningar församla, äro förgångne.

12. På den tiden skall jag utransfata Jerusalem med lyktor, och skall hemföla dem som liggå på sine brägg, och säga i sitt hjerta: HERren warder hwarken godt eller ondt görandes. *Jer. 48: 11.*

13. Och deras ägodelar skola till rofs warba, och deras hus till ett öde; de skola bygga hus, och intet bo deruti; de skola plantera wingårdar, och intet win dricka deraf. *5 Mos. 28: 38, 39. Am. 5: 11.*

14. Ty HERrans store dag är härnt för handene; han är härnt när, och hafar sig swärliga. När det ropet om HERrans dag kommandes warber, så skola de starke ropa bitterliga.

15. Ty denne dagen är en grymhets dag, en bebröfswelless och ångests dag, en wäders och storms dag, en mörkers och bimbos dag, en molns och tånes dag;

Jer. 30: 7. Joel 2: 2, 11. Am. 5: 18.

16. En basuns och trummetes dag, emet de fasta städer och höga borger.

17. Jag skall göra menniskomen behymmer, så att de skola gå omkring såsom de kända; derföre att de emot HERran syndat hafwa; deras blod skall utgjutet warba, lika som de slost wore, och deras kroppar såsom träd.

18. Deras slfwer och guld skall intet kunna hjälpa dem på HERrans wredes dag; utan hela landet skall genom hans mits eld förtärdt warba; ty han skall snarliga en ända göra med alla de som bo i landena.

Ordspr. 11: 4. Hes. 7: 19. Zeph. 3: 1.

2. Capitlet.

Philisteer. Moab. Etytioper.

Församler eder, och kommer hit, I obegärliga folk;

2. Förr än domen utgår, så att I om dagen bortryken såsom ett slost, förr än HERrans grymma wrede öfwer eder kommer, förr än HERrans wredes dag öfwer eder kommer.

3. Öfver HERran, alle i clände i landena, I som hans rättar hållen; söler rättfärdighetena, söler ödmjnhetena; på det att I på HERrans wredes dag mågen bestöddade warba.

4. Ty Gaga måste öfwergiftwen warba, och Affelon förödd; Asbod skall om midtdagen förjagad warba, och Etron utrotad warba.

5. Be dem som bo nedre wid hafwet, de frigare. HERrans orb skall komma öfwer eder. Du Canaan, de Philisteers land, jag skall förgöra dig, så att der ingen mer be skall. *Hes. 25: 16.*

6. Der skola nedre wid hafwet wara allsammans herbasus, och särasus.

7. Och det samma skall warba dem qwarlesdom af Juda hus till del, att de beruppt beta skola. Om aftenen skola de lägra sig uti Affelons husom, då nu HERren deras Gud dem återfökt, och deras fångelse wänt hafwer.

8. Jag hafwer hört Moabs häbelse, och Ammons barnas försmädelse, der de med hafwa försmädat mitt folk, och berömt sig öfwer deras gränfor.

Ps. 35: 26. 38: 17. Am. 1: 13.

9. Nu wäl, så sant som jag lefwer, säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Moab skall warba lika som Sodom, och Ammons barn lika som Gomorra; ja, lika som en näpsebusse, och en saltgrufwa, och ett erigt öde; de qwarlesde af mitt folk skola beröfwa

dem, och de öfverblefne af mitt folk skola ärfwa dem. 1 Mos. 19: 28. Jer. 49: 1.

10. Det skall weberfaras dem för deras högfärd, att de hafwa försmädat GEDrans Beaoths folk, och berömt sig öfwer dem.

11. Försträdelig skall GEDren vara öfwer dem; ty han skall förlägga alla gubar på jordene; och alla äro ibland GEDningarna skola tillbedja honom, hwar och en i sitt rum.

12. Då skolen 3 Ethiopier genom mitt swärð slagne warða.

13. Och han skall sträcka sina hand norrut, och förgröa Affur; han skall göra Nineve öde, torrt, såsom en öken;

Isa. 1: 14. 2: 10. 3: 15.

14. Så att sig deruti lägra skola allahanda djur ibland GEDningarna; och rödbrommar och ufwar skola bo på deras torn, och skola sjunga i wigslården, och lorpar på bjelkmen; ty cedrebräden skola afstigne warða.

Es. 13: 21. 34: 11, 14. Jer. 50: 39.

15. Denne är den lustige staden, den så säler bodde, och sade i sitt hjerta: Jag äret, och ingen annan. Suru är han så öde worden, så att djuren bo derinne; och hwiilen som der framom går, han hwiiflar till honom, och slår med bandene öfwer honom?

Es. 47: 8. 1 Kon. 9: 8.

3. Capitlet.

Förskarna hotas. De fromma tröstas.

Wem dem styggeliga, flemma, och tyranniska stadenom.

2. Han will intet höra, eller låta sig tulta; han will icke trösta uppå GEDran, eller hålla sig till sin Gud.

3. Hans förklar äro derinne rytande lejon, och hans domare ufwar om afstonen, hwiiska intet låta qwart blifwa intill morgonen.

Crösp. 28: 15. Hes. 22: 6, 27. Sab. 1: 8.

4. Hans Propheetar äro löskattige och föraltare; hans Prester oflära helgedomen, och bedrifwa wäld under lagens sten.

Jer. 23: 11, 32.

Hes. 22: 26. Os. 9: 7. Mich. 3: 11.

5. Men GEDren, som ibland dem är, lärar wäl rätt, och gör intet ondt; han låter hwar morgon uppenbarliga lära sina rättar, och håller intet upp; men de onde wilja intet lära stämmas. 5 Mos. 32: 4. Jer. 8: 12.

6. Derföre will jag utrota detta folket, föröda deras borger, och göra deras gator så tomma, att ingen derpå gå skall. Deras

slädder skola förstörde warða, så att der ingen mer bor.

7. Jag låt säga dig: Mig skall du frukta, och låta tulta dig, så worde hans boning icke utrotad, och intet deraf komne, der jag honom med hemlösa skall; men de woro oförsunlige till att göra allahanda ondska.

8. Derföre, säger GEDren, måste 3 och bida mig, tilldess jag uppstår i sinom tid; då jag och döma skall, och församla GEDningarna, och låta Konungariken tillhopatomma, till att gjuta mina wrede öfwer dem; ja, alla mina grymhets wrede; ty hela werlden skall igenom mins nits eld förstörd warða. Jeph. 1: 18.

9. Då will jag annorlunda låta prebisa till folken med wänliga läppar, att de allesamman skola åkalla GEDrans Namn, och tjena honom enbrägeliga. Es. 6: 5.

10. Man skall hafwa mina tillbedjare, de förstörbda på hinsiden flodena i Ethiopien, till mig, för en släkt.

11. På den samma tiden skall du intet mer stämmas öfwer allt ditt wäsende, der du med emot mig syndat hafwer; ty jag will taga de stolta helgon ifrå dig, att du icke mer skall upphäfwa dig för mitt helga bergs stull. Jer. 7: 4.

12. Jag skall låta öfverblifwa i dig ett fattigt, ringa folk; de skola trösta uppå GEDrans Namn. Matt. 5: 3.

13. De qwarblefne i Israel skola intet ondt göra, eller lögn tala; och man skall icke finna någon bebrägelig tunga i deras mun; utan de skola södas och ro hafwa, utan all fruktan. 1 Jos. 5: 18.

14. Fröjda dig, du dotter Zion; ropa, Israel; war glad och fröjda dig af allo hjer-ta, du dotter Jerusalem.

Es. 12: 6. Zach. 9: 9.

15. Ty GEDren hafwer borttagit ditt straff, och afwändt dina fiendar. GEDren, Israels Konung, är när dig, att du intet mer behöfwer frukta dig för någon olycka.

Ps. 23: 4.

16. På den samma tiden skall man säga till Jerusalem: Frukta dig intet; och till Zion: Låt dina händer icke nederfalla;

17. Ty GEDren, din Gud, är när dig, en stark Frälsare. Han skall fröjda sig öfwer dig, och wara dig wänlig och förslåta dig det, och skall gläbjas öfwer dig med höga röst.

18. De, som igenom menniskors stadgar plågade woro, will jag bortslässa, att de skola

ifrå dig komma, hwille stadgar din tunge wore, för hwilla du styllad war.

19. Si, jag skall på den tiden göra en ända uppdå alla dem som dig ondt göra; och skall hjälpa den halta, och församla den fördrefna; och skall sätta dem till lof och äro i all land, der man dem föraktar.

Mich. 4: 6.

20. På den tiden skall jag låta komma eder härin, och på den samma tiden församla eder; ty jag skall sätta eder till lof och äre, ibland all folk på jordene; då jag eder fångelse omwändandes warber, för era ägon, säger HERren.

2 Kon. 24: 12. 2 Efr. 33: 11. 36: 6.

Ände på Profpheten Zephanja.

Profpheten Haggai.

1. Capitlet.

Templets byggnad försummas.

Uti andra årena Konungs Darios, uti sjette månadenom, på första dagen i månadenom, stebde HERrans ord, genom den Profpheten Haggai, till Serubbabel, Sealthiels son, Juda Första, och till Jehosua, Jojabaks son, den öfwersta Presten, och sade: Efr. 5: 1.

2. Så säger HERren Zebaoth: Detta folket säger: Tiden är ännu ide kommen, att man HERrans hus bygga skall.

3. Och HERrans ord stebde genom den Profpheten Haggai, sågandes:

4. Månn då edar tid wara kommen, att I bo stolen uti hwallfdom husom, och detta huset måste öde stå?

5. Nu, så säger HERren Zebaoth: Ser, huru det går eder.

6. I sän mycket, och fören litet in; I äten, och war den dock ide mätte; I briden, och war den dock intet otörstige; I släden eder, och funnen dock intet wärma eder; och den der penningar förtjenar, han lägger dem uti en hålogan pung. 3 Mes. 26: 26.

5 Mes. 28: 38. Mich. 6: 15. Hagg. 2: 17.

7. Så säger HERren Zebaoth: Ser, huru det går eder.

8. Går upp på berget, och hemter trä, och bygger huset; det skall wara mig tacknämligt, och jag skall bewisa mina äro, säger HERren.

Hagg. 2: 8, 10.

9. Ty i wäntan wäl efter mycket, och si, det war der litet; och om I än fören det hem, så blås jag dock det bort. Owi så, säger HERren Zebaoth: Derföre att mitt hus så öde står, och hwar och en hastar med sino huse;

10. Derföre hafwer himmelen förhållit baggena öfwer eder, och jorden sina frukt.

3 Mes. 26: 19, 20. 5 Mes. 28: 23.

11. Och jag hafwer kallat torko, både öfwer land och berg, öfwer torn, win, olje, och öfwer allt det utaf jordene kommer; och öfwer folk och få, och öfwer allt händerns arbete. 1 Kon. 17: 1. 2 Kon. 8: 1. Hagg. 2: 18.

12. Då hörde Serubbabel, Sealthiels son, och Jehosua, Jojabaks son, den öfwerste Presten, och alle öfwerblefne af folket, sådana HERrans, deras Guds, röst, och Profphets Haggai ord; såsom HERren, deras Gud, honom såndt hade; och folket fruktade sig för HERranom.

13. Då sade Haggai, HERrans Ängel, som HERrans budskap hade till folket: Jag är med eder, säger HERren.

Hagg. 2: 5.

14. Och HERren uppmådte Serubbabels anda, Sealthiels sons, Juda Förstas, och Jehosua anda, Jojabaks sons, dens öfwersta Prestens, och allt igenlefda folkens anda; så att de kommo, och arbetade uppdå HERrans Zebaoths, deras Guds, hus.

2. Capitlet.

Andra templets härlighet.

På fjerde och tjugonde dagen i sjette månadenom, uti andro årena Konungs Darios;

2. På första och tjugonde dagen i sjunde månadenom, stebde HERrans ord genom den Profpheten Haggai, och sade:

3. Kala till Serubbabel, Sealthiels son, Juda Första, och till Jehosua, Jehozabaks son, den öfwersta Presten, och till det igenlefda folket, och såg:

4. Hwille är ibland eder igenlefda, som detta hus i dess förra härlighet jett hafwer? Och huru synes eder nu derom? Är det ide så, att det tyder eder intet wara? Efr. 3: 12.

5. Och nu, Serubbabel, haf ett godt mod, säger HERren; haf ett godt mod, du Jo-

hojua, Jehozabads son, öfwerste Prest; hafwer ett godt mod, allt folk i landena, säger HETren, och arbetar, ty jag är med eder, säger HETren Zebaoth. Sagg. 1: 13.

6. Efter det ordet, då jag ett förbund med eder gjorde, när I utur Egypten drogen, skall min Ande blifwa när eder. Fruktar eder intet. 2 Mos. 19: 6.

7. Ty så säger HETren Zebaoth: Det är ännu en liten tid, att jag skall röra himmel och jord, hafwet och det torra;

Ebr. 12: 26.

8. Ja, alla Hedningar skall jag röra; så skall då komma alla Hedningars tröst; och jag vill göra detta hus fullt med härlighet, säger HETren Zebaoth.

9. Ty mitt är både silfwer och guld, säger HETren Zebaoth.

10. Detta sista husets härlighet skall förre wara, än den förflas warit hafwer, säger HETren Zebaoth; och jag skall frid gifwa i dessa rummena, säger HETren Zebaoth.

Sagg. 1: 8.

11. På fjerdre och tjugonde dagen i nionde månadenom, uti andro årena Darios, stebde HETrans ord till den Propheten Saggai, och sade:

12. Detta säger HETren Zebaoth: Fråga Presterna om lagen, och säg:

3 Mos. 10: 10, 11.

13. Om någor bäre heligt kött uti sine klädes stöt, och komme sedan med sitt klädestöt wid bröd, mos, win, oljo eller hwad det för fris wara kunde; worde det od heligt? Och Presterna swarade, och sade: Nej.

14. Saggai sade: Om nu en, som af ett wäderkommet as oren är, komme wid något af dessa tingen, worde det od orent? Presterna swarade, och sade: Det worde orent.

4 Mos. 19: 11, 16.

15. Då swarade Saggai, och sade: Alltså är od detta folket, och dessa mennistor, för

mig, säger HETren; och allt deras händers werk, och hwad de offra, det är orent.

16. Och nu, ser huru det eder gånget är, ifrå denna dagen och tillföre, förre än en sten på den andra lagd warbt af HETrans tempel;

17. Att när en kom till kornhöpen, som skulle hålla tjugn mått, så woro der som nogast tio; kom han till pressen, och mente upphylla sextio åm, så woro der som nogast tjugn.

5 Mos. 28: 38. Mich. 6: 15. Sagg. 1: 6.

18. Ty jag plågade eder med torko, brandkorn och hagel, uti allo edro arbete. Lifwål omwänden I eder intet till mig, säger HETren.

Am. 4: 9. Sagg. 1: 11.

19. Så ser nu deruppå, ifrå denna dag, och tillföre, nämliga ifrå fjerdre och tjugonde dagen i nionde månadenom, allt intill den dagen, då HETrans tempel grunbadt warbt, ser deruppå.

20. Ty såden ligger ännu i lärarna, och ingen ting bär ännu något, hwarken winträ, fikonaträ, granaträ, eller oljoträ; men ifrå denna dagen vill jag gifwa wälsignelse.

21. Och HETrans ord stebde annan gånge till Saggai, på fjerdre och tjugonde dagen i månadenom, och sade:

22. Tala till Serubbabel, Juda Första, och säg: Jag skall röra himmel och jord;

23. Och skall omsförta rikens säten, och för-göra de mäktiga Hedningarnas rike, och skall omsförta både wagn och resenär; så att både häst och man stola neberfalla, hwat och en genom den andras swärd.

24. På den samma tiden, säger HETren Zebaoth, skall jag taga dig, Serubbabel, Salthjels son, min tjenare, säger HETren, och vill hålla dig såsom en signetöring; ty jag hafwer utwalt dig, säger HETren Zebaoth. Jer. 22: 24. Luc. 3: 27.

Ande på Propheten Saggai.

Propheten ZacharJa.

1. Capitlet.

And syner emot Juda stendar.

Uti åttonde månadenom, i andro årena (Romungs) Darios, stebde detta HET-

rans ord till ZacharJa, Beredias son, Jbbo sons, den Propheten, och sade:

Efr. 5: 1. Sagg. 1: 1.

2. HETren hafwer wred warit uppå edra fäder.

dag? Och ho skall bestå, då han låter sig se? Ty han är lifa som en guldsmeds eld, och såsom en wästerföskes såpa.

3. Han skall sitta, och smälta och säja silfret; han skall säja och rensa Levi söner, lifa som silfver och guld; så stola de då oftra spisooffer uti rättfärdighet HERRanom.

Pl. 51: 21.

4. Och Juda och Jerusalems spisooffer skall väl behaga HERRanom, lifa som fordoms dags, och i de förra år.

5. Och jag skall komma till eber, och straffa eber, och skall wara ett snart vittne emot de trollslarlar, horfslarlar och menedare, och emot dem som wåld och orätt göra dagakarlennom, erkone och dem faderslösa, och förtrycka främlingen, och intet frukta mig, säger HERRen Zebaoth.

2 Mos. 2: 7.

22: 22. 5 Mos. 24: 17. Am. 2: 7.

6. Ty jag är HERRen, den icke ljuger; och I, Jacobs barn, stolen icke allesamman förgås.

1 Sam. 15: 29. Pl. 3: 11.

Ordspr. 19: 21. Ef. 14: 26. 23: 1. 46: 10.

7. I hafwen ifrån edra fäders tid allstädes afwitit ifrå min bud, och intet hållit dem. Så omwänder eber nu till mig, så vill jag och wända mig till eber, säger HERRen Zebaoth. Så sägen I då: Swarutinnan stole wi omwända oss?

3as. 1: 3.

8. Är det rätt, att en menniska beswiter Gub, såsom I beswiten mig? Så sägen I då: Swarmed beswite wi dig? Med tiond och häsoffer.

9. Dersöre ären I och förbannade, så att all ting förwinner eber undan händerna; ty I beswiten mig allesamman. Sagg. 1: 6.

10. Men förer mig tionderna allesammans uti mina tiondelado, att i mino huse må spis wara; och bepröfwer mig härutinnan, säger HERRen Zebaoth, om jag och icke upp-låter eber himmelens fensler, och giuter wälsignelse neder tillfyllest.

11. Och jag vill för eber straffa frätaren, att han icke skall förderfwa fruktarna på markene, och att wintvät i årenom icke skall wara eber ofruktigt, säger HERRen Zebaoth;

Joel 1: 4.

12. Så att alle Hedningar stola prisa eber saliga; ty I stolen wara ett kosteligt land, säger HERRen Zebaoth.

13. I talen hårdeliga emot mig, säger HERRen. Så sägen I då: Swad tale wi emot dig?

14. Dersmed, att I sägen: Det är för-gåswes, att man Gubi tjenar, och hwad batar det, att wi hållom hans bud, och förörm ett strängt lefwerne för HERRanom Zebaoth?

Job 21: 15. Mis. 6: 1.

15. Dersöre prisa wi de föraktare; ty de ogubattige wäza till; de försöla Gub, och det går dem allsamman wäl utaf.

16. Men de, som frukta HERRen, tröja hwarann allsär: HERRen märker det, och hörer det; och det är en tänkefrist för honom strifwen, för dem som frukta HERRen, och tänka uppå hans Namn.

Pl. 139: 16.

17. De stola, säger HERRen Zebaoth, wara min egendom på dem dagenom, den jag göra skall; och jag vill stona dem, lifa som man stonar sin egen son, den honom tjenar.

2 Mos. 19: 5. Tit. 2: 14. 1 Petr. 2: 9.

18. Och I stolen deremot åter se, hwad för en åtskilnad är emellan den rättfärdiga och den ogubattiga, och emellan den som Gubi tjenar, och den som honom icke tjenar.

4. Capitlet.

Mesia och Elia ankomst.

Ty si, en dag kommer, som brinna skall, lifa som en ugn; så stola då alle föraktare och ogubattige wara halin, och den tillkommande dagen skall upptända dem, säger HERRen Zebaoth, och skall hwarten lewa dem rot eller qwist.

Osab. 2: 14.

2. Men eber, som mitt Namn frukten, skall uppgå rättfärdighetenes sol, och salighet under hennes wingar; och I stolen gå ut och in, och wäza till, lifa som gödotalfwar.

Enc. 1: 75.

3. I stolen trampa uppå de ogubattiga; ty de stola wara till affo under edra fötter, på dem dagenom, den jag göra skall, säger HERRen Zebaoth.

4. Kommer ihåg Mose, mins tjenares, lag, den jag honom besallbe på det berget Sore till hela Israel, samt med bud och rätter.

5 Mos. 6: 3. Ebr. 3: 5. 2 Mos. 20: 1. x.

5. Si, jag skall sända eber den Propheten Elia, för en den store och försträddige HERRans dag kommer.

Matth. 11: 14.

17: 11. Marc. 9: 12. 13. Enc. 1: 17.

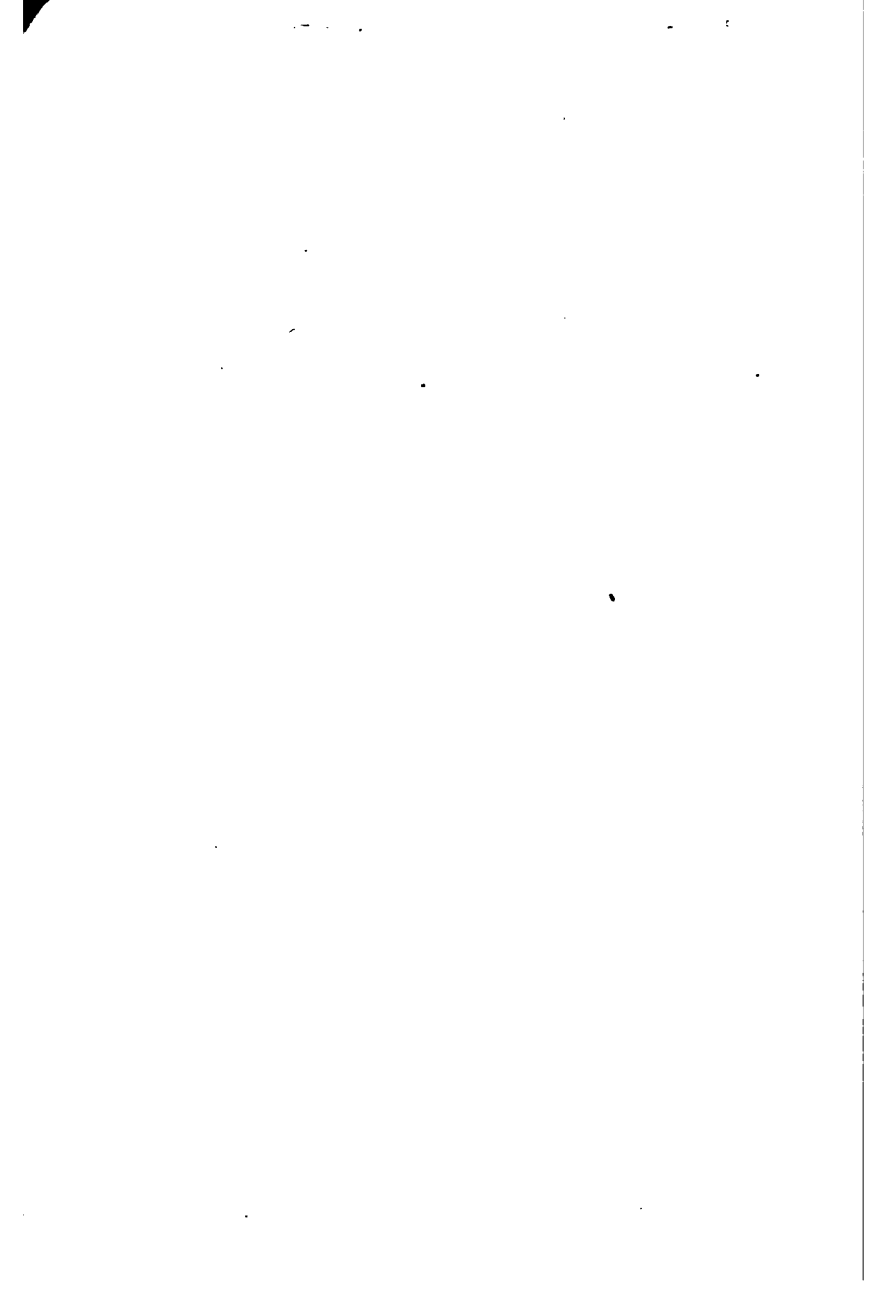
6. Han skall omwända fädernas hjerta på barnen, och barnens hjerta till fäderna; på det jag icke skall komma, och slå jordena med spillgifning.

Nya Testamentet.

New York:
Amerikanska Bibel-Sällskapet;
Upprättadt år 1816.

1900.

[Brevlar Swedish 12mo.]

S. Matthei Evangelium.

1. Capitlet.

Jesus Herodes, afelse, namn, födelse.

Detta är boken af Jesus Christi börd, hvil-
ten som är Davids son, Abrahams
son. Luc. 3: 23.

2. Abraham födde Isaac; Isaac födde Ja-
cob; Jacob födde Juda, och hans bröder.

1 Mos. 21: 3. 25: 24. 29: 35.

3. Juda födde Pharez och Sara, af Tha-
mar; Pharez födde Hezrom; Hezrom födde
Aram. 1 Mos. 38: 27. 1 Chr. 2: 5. Ruth 4: 19.

4. Aram födde Aminabab; Aminabab föd-
de Rahasson; Rahasson födde Salmon.

5. Salmon födde Boas, af Rahab; Boas
födde Obed, af Ruth; Obed födde Jesse.

Ruth 4: 13, 17. 1 Chr. 2: 10, 11, 12.

6. Jesse födde Konung David; Konung Da-
vid födde Salomon, af henne som var Urie
hustru.

1 Sam. 16: 11. 17: 12. 2 Sam. 12: 24.

7. Salomon födde Roboam; Roboam föd-
de Abia; Abia födde Asa. 1 Kon. 11: 43.

14: 31. 1 Chr. 3: 10. 1 Kon. 15: 8.

8. Asa födde Josaphat; Josaphat födde
Joram; Joram födde Osia.

1 Kon. 15: 24. 2 Kon. 8: 16, 24.

9. Osia födde Joatham; Joatham födde
Achaz; Achaz födde Ezechia. 2 Kon. 16: 7.

2 Chr. 26: 23. 27: 9. 2 Kon. 16: 20.

10. Ezechia födde Manasse; Manasse födde
Amon; Amon födde Josia.

2 Kon. 20: 21. 1 Chr. 3: 14. 2 Chr. 33: 25.

11. Josia födde Jechonia och hans bröder,
wid det Babyloniska fängelset.

2 Kon. 23: 30, 34.

1 Chr. 3: 15, 16. 2 Chr. 36: 1, 4, 8.

12. Men efter det Babyloniska fängelset
födde Jechonia Salathiel; Salathiel födde
Zorobabel.

1 Chr. 3: 17, 19. Efr. 3: 2. 5: 2. Hagg. 1: 1.

13. Zorobabel födde Abiud; Abiud födde
Eliakim; Eliakim födde Asor.

14. Asor födde Zabol; Zabol födde Achim;
Achim födde Elud.

15. Elud födde Eleazar; Eleazar födde
Mattham; Mattham födde Jacob.

16. Jacob födde Joseph, Marie man, af
hvilken är födder Jesus, som kallas Chri-
stus.

17. Så äro alle leberna, ifrån Abraham
intill David, fjorton leber; ifrån David till
det Babyloniska fängelset, och fjorton leber;
ifrån det Babyloniska fängelset intill Chri-
stum, och fjorton leber.

18. Jesus Christi födelse gick så till: När
Maria, hans moder, var trolofsad Joseph,
förr än de kommo samman, fanns hon vara
hafswandes af den Heliga Andan.

Luc. 1: 27, 34, 35.

19. Men efter Joseph var en from man,
och wille icke röja henne, tänkte han hemliga
öfvergiftwa henne. 5 Mos. 24: 1.

20. När han detta tänkte, si, då uppenba-
rades honom i sömnen Herrens Angel, och
sade: Joseph, Davids son, räds icke taga
Maria, din hustru, till dig; ty det som är
afslut i henne, det är af den Heliga Andan.

21. Och hon skall föda en Son, och du skall
kalla hans Namn Jesus; ty han skall
frälssa sitt folk ifrån deras synder.

Luc. 1: 31. 2: 21.

Ap. G. 4: 12. 10: 43. 13: 38, 39.

22. Detta är allt skebt, på det fullbordas
skulle det af Herrens Angel sagdt är genom
Propheten, som sade:

23. Si, en Jungfru skall warda hafswandes,
och föda en Son, och de skola kalla hans
Namn Emmanuel; det är så mycket sagdt:
Gud med oss. Ef. 7: 14.

24. När Joseph wakenade upp af sömnen,
gjorde han som Herrens Angel hade ho-
nom befallt, och tog sina hustru till sig.

25. Och länke henne intet, tillbehör hon födde
sin första Son; och kallade hans Namn
Jesus.

2. Capitlet.

De wise män. Jesus skett. Herodes barnamord.

När Jesus var födder i Bethlehem i
Judiska landet, i Konung Herodis tid,
si, då kommo wise män af österlanden till
Jerusalem;

Luc. 2: 1, 2, 4, 6.

2. Och sade: Swar är den nyfödde Zuba-
Konungen? Ty wi hafwe sett hans stjer-
no i österlanden, och äro komne att tillbeja
honon. 4 Mos. 24: 17.

3. När Konung Herodes det hörde, wardt
han bebröfswad, och helt Jerusalems stad
med honom;

4. Och låt församla alla de öfwersta Presterna, och Skriftlärda ibland folket, och frågade dem hwar Kristus skulle födas.

5. Och de sade honom: I Bethlehem, i Judiska landet; ty det är så skrifwet genom Propheten:

6. Och du Bethlehem, i Judiska landet, äst ingalunda den minste ibland Juda Förfar; ty utaf dig skall mig komma den Försten, som öfwer mitt folk, Israel, en Herre wara skall. Mich. 5: 2. Joh. 7: 42.

7. Då kallade Herodes lönliga de wisa männerna till sig, och besporde granneliga af dem, hwad tid stjernen syntes;

8. Och sände dem så till Bethlehem, och sade: Farer dit, och besörjer granneliga efter barnet; och när I det finnen, så säger mig det igen, att jag kan och komma, och tillbedja honom.

9. När de hade hört Konungen, foro de åstad; och si, stjernen, som de sejt hade i Österlanden, gick för dem, så länge hon kom, och blef beständandes öfwer der barnet war.

10. När de sågo stjernona, worde de ganska glade;

11. Och gingo in i huset, och funno barnet med Maria dess moder; och föllo neber och tillbådo honom, och upplåto sina häfwor, och skänkte honom guld, röfelse och myrrham. Ps. 72: 10. Ef. 6: 6.

12. Sedan fingo de uppenbarelse i sömnen, att de skulle icke komma igen till Herodes; och foro så en annan wäg hem i sitt land igen.

13. När de woro hortsarne, si, då uppenbarades Herodes Angel Joseph i sömnen, sägandes: Statt upp, och tag barnet och dess moder till dig, och fly in uti Egypti land, och blif der så länge jag säger dig till; ty det kommer dertill, att Herodes skall söka efter barnet, till att förgöra det.

14. Han stod upp, och tog barnet och dess moder, om natten, till sig, och flydde in uti Egypti land;

15. Och blef der intill Herodis död, på det att fullbordas skulle det som sagdt war af Herodranom genom Propheten, som sade: Utaf Egypten hafwer jag kallat min Son. 2 Mos. 4: 22. Sj. 11: 1.

16. När Herodes nu såg, att han war wiken af de wisa män, blef han ganska: och sände ut, och låt slå ihjäl all: i Bethlehem, och i alla dess grän: som tweggeåra och der förnedan

woro, efter den tiden som han hade granneliga besport af de wisa män.

17. Då blef fullkomnadt det som af Jeremia Propheten sagdt war, när han sade:

18. I höjdene wardt hörd en röst, för klagomål, gråt och myden strän: Rader gråter sin barn, och will icke låta hugswala sig; ty det war ute med dem.

1 Mos. 35: 19. 48: 7. Jer. 31: 15.
19. Men när Herodes war död, si, då uppenbarades Herodes Angel Joseph i sömnen, i Egypti land;

20. Och sade: Statt upp, och tag barnet och dess moder till dig, och far in i Israels land; ty de äro döde, som foro efter barnets lif. 2 Mos. 4: 19.

21. Han stod upp, och tog barnet och dess moder till sig, och for in uti Israels land.

22. Men när han hörde, att Archelans war råddandes i Judiska landet, i sin faders Herodis stad, räddes han fara dit; och fick befallning af Guds i sömnen, och for in uti Galilee landsänder;

23. Och kom, och bodde i den staden, som heter Nazareth; att det skulle fullkomnas, som war sagdt genom Propheterna: Han skall kallas Nazareus. Dom. 13: 5.

Ej. 4: 2. 11: 1. Jer. 23: 5. 33: 15. Jes. 3: 2.

3. Capitlet.

Johannes predilar, döper. Jesus döper.

I den tiden kom Johannes Döparen, och predilade i öknene, i Judiska landet;

2. Och sade: Öfver bättring; himmelriket är kommet hardt när. Matth. 1: 4. Luc. 3: 3.

3. Och han är den som Esaias Propheet talade om, och sade: Ens ropandes röst är i öknene: Bereder Herodes wäg, gerr hans figar rätta. Matth. 4: 17. Marc. 1: 15.

4. Men Johannes hade kläder af camelhaar, och en lädergjörbing om sina ländar; hans mat war gräshoppor och wildhannog. 2 Kon. 1: 8. Matth. 11: 8, 18. Marc. 1: 6.

5. Då gick Jerusalemens stad ut till honom, och hela Judiska landet, och all land som ligga utmed Jordan;

6. Och låto döpa sig af honom i Jordan, och bekände sina synder. Marc. 1: 5.

7. Då han såg många utaf de Phariseer och Sadduceer komma till sin döpfelse, sade han till dem: I huggormars afföda, ho hafwet

eder föregifwit, att I stolen undfly den tillkommande wrede? Matth. 12: 34.

23: 33. Luc. 3: 7. Rom. 5: 9. 1 Thes. 1: 10.

8. Görer förbensfull sådana frukt, som bättring tillhörer; Luc. 3: 8.

9. Och tänker icke, att I wiljen säga wid eder sjelfwa: Wi hafwom Abraham till fader. Ty jag säger eder, att Gud är måg-tig uppwäcka af dessa stenar Abrahæ barn.

Joh. 8: 39. Ap. 9: 13: 26.

10. Nu är och yren satt till roten på träen; derföre hwart och ett trä, som icke gör goda frukt, blifwer afnygget och lastadt i elden.

Matth. 7: 19. Luc. 13: 7. Joh. 15: 2: 6.

11. Jag döper eder i watten, till bättring; men den efter mig kommer, är starkare än jag, hwilken stor jag icke är würdig att bära; han skall döpa eder med den Heliga Andan, och med eld. Marc. 1: 8. Luc. 3: 16.

Joh. 1: 26. Ap. 1: 5. 2: 4. 11: 16. 19: 4.

12. Och han hafwer sina lastofswel i sine hand, och han skall rensa sin loga, och han skall församla sitt hwete i labona; men agnarna skall han upptränna i ewinnerlig eld. Matth. 13: 30. Luc. 3: 17.

13. Då kom JESUS af Galileen till Jordan, till Johannes, att han skulle låta döpa sig af honom. Marc. 1: 9. Luc. 3: 21.

14. Men Johannes förwägrade honom, och sade: Mig behöfwer, att jag worde döpt af dig; och du kommer till mig?

15. Då swarade JESUS, och sade till honom: Låt det nu så se; så bör det sig wara med oss, att wi nupphylla alla rättfärdighet. Då tillstodde han honom det.

16. Och när JESUS war döpt, steg han straxt upp af watten; och si, då wardt honom himmelen öpnad, och han såg Guds Andan nederfara som en dufwa, och komma öfwer honom.

Marc. 1: 10. Luc. 3: 22. Joh. 1: 32, 33.

17. Och si, en röst af himmelen sade: Denne är min käre Son, i hwilkom jag hafwer ett godt behag. Ps. 2: 7.

Ef. 42: 1. Matth. 12: 18. 17: 5.

Luc. 9: 35. Col. 1: 13, 19. 2 Petr. 1: 17.

4. Capitlet.

JESUS frestas, anträder sitt ämbete.

Då wardt JESUS förb af Andanom i Betnana, på det han skulle försökas af djefwulen. Marc. 1: 12. Luc. 4: 1.

2. Och när han hade fastat i fyratio dagar och fyratio nätter, så hungrade honom.

2 Mos. 34: 28. 1 Kon. 19: 8.

3. Och frestaren gick fram till honom, och sade: Äst du Guds son, så säg, att desse stenar warda bröd. 1 Thes. 3: 5.

4. Då swarade han, och sade: Det är strifwet: Menniskan lefwer icke allenast wid bröd, utan af hwart och ett ord, som går af Guds mun. 5 Mos. 8: 3.

5. Då tog djefwulen honom med sig till den heliga staden, och satte honom öfwerst på tinnarna af templet;

6. Och sade till honom: Äst du Guds Son, så gif dig härutfrö; ty det är strifwet; Han skall gifwa sinom Anglom befallning om dig; och de stola bära dig på sina händer, att du icke skall stöta din fot emot stenen. Ps. 91: 11.

7. Då sade JESUS till honom: Det är och strifwet: HERAN din Gud skall du icke fresta. 5 Mos. 6: 16.

8. Då tog åter djefwulen honom med sig uppå ett gansta högt berg, och wiste honom all rike i werldene, och deras härlighet;

9. Och sade till honom: Allt detta will jag gifwa dig, om du faller neder, och tillbeber mig.

10. Då sade JESUS till honom: Gad bort, Satan; ty det är strifwet: HERAN din Gud skall du tillbedja, och honom allena skall du tjena. 5 Mos. 6: 13. 10: 20.

11. Då öfwer gaf djefwulen honom; och si, Anglarna gingo fram, och tjente honom.

12. Då nu JESUS hörde, att Johannes war fången, drog han in i Galileen;

Marc. 1: 14. Luc. 3: 20. 4: 14. Joh. 4: 43.

13. Och öfwer gaf Nazareth, och kom, och bodde i Capernaum, som ligger wid hafwet, på gränson wid Zabulon och Nephtalim;

14. På det att fullkomnas skulle det som sagt war genom Esaia Propheten, som sade:

15. Det landet Zabulon, och det landet Nephtalim, wid bassens wäg, på denna sidon Jordan, och den hedniska Galileen;

Ef. 9: 1, 2.

16. Folltet, som satt i mörkret, hafwer sett ett stort ljus; och dem, som bodde i dödsens ångd och stugga, är ett ljus uppgånget.

17. Ifrå den tiden begynte JESUS till att predika, och sade: Görer bättring; himmelriket är kommet hardt när.

Matth. 3: 2. 10: 7. Marc. 1: 15.

18. När JESUS gick utmed det Galileiska hafwet, såg han två bröder, Simon. som kallas Petrus, och Andreas; er;

de fastade sin nât i hafwet, ty de woro fiskare. Marc. 1: 16. Joh. 1: 42.

19. Och han sade till dem: Följer mig; jag will göra eder till menniskors fiskare.

20. De öfwergåfwo straxt näten, och följde honom.

21. Och när han gick fram bätter, såg han två andra bröder, Jacob, Zebedei son, och Johannes, hans broder, i båten med deras fader Zebedeus, botande sin nât; och han kallade dem. Luc. 5: 2.

22. Straxt öfwergåfwo de båten, och sin fader, och följde honom.

23. Och Jesus gick omkring allt Galileiska landet, och lärde i deras Synagogor, och predikade Evangelium om riket, och botade allahanda sjukdom och kranthet i folket.

Math. 9: 35. Marc. 1: 23. Luc. 4: 16, 33.

24. Och hans rykte gick öfwer hela Syrien; och de hade till honom alla de der fränke woro af mångahanda sjukdom, och wärkrutna och besatta, och månaderasande och borttagna; och han gjorde dem alla helbregda.

25. Och honom följde mycket folk utaf Galileen, och utaf de tio städer, och utaf Jerusalem, och utaf Judeen, och utaf de land på denna sidan wid Jordan.

Marc. 3: 7. Luc. 6: 17.

5. Capitlet.

Jesus lärer rätt bot, och lagens förstånd.

När han såg folket, steg han upp på ett berg; och som han hade satt sig, gingo hans lärjungar fram till honom.

2. Då öppnade han sin mun, lärde dem, och sade:

3. Salige äro de som äro andelige fattige; ty himmelriket hörer dem till. Luc. 6: 20.

4. Salige äro de hebröfwade; ty de stola på hugswalelse. Es. 61: 2. Luc. 6: 21.

5. Salige äro de saltmobige; ty de stola besitta jordena. Ps. 37: 11.

6. Salige äro de som hungra och törsta efter rättfärdigheterna; ty de stola blifwa mättade. Ef. 55: 1. 65: 13. Math. 11: 28. Joh. 6: 35.

7. Salige äro de barmhertige; ty dem skall se barmhertighet. Jac. 2: 13.

8. Salige äro de renhertade; ty de stola se Gud. Ps. 24: 4.

1 Cor. 13: 12. Ebr. 12: 14. 1 Joh. 3: 2.

9. Salige äro de fridsamme; ty de stola kallas Guds barn.

10. Salige äro de som lida förfölsjelse för rättwisones skull; ty dem hörer himmelriket. 11. 2 Tim. 2: 12. 1 Petr. 3: 14.

11. Salige ären I, när menniskorna försmäda och förfölja eder, och säga allt ont emot eder, ljugande, för minna skull.

Luc. 6: 22. 1 Petr. 4: 14.

12. Glädjens och fröjdes eder; ty eder lön är stor i himmelen; förty de hafwa sammalunda förföljt Proppheterna, som hafwa warit för eder. Jac. 1: 2.

Luc. 6: 23. Matt. 23: 34. Ap. 5: 7: 52.

13. I ären jordenes salt; är det så, är saltet mistet sin salto, hwarmed skall man då salta? Till intet mer är det nyttigt, utan att man kastar det ut, och låter det rampas af menniskomnen.

Marc. 9: 50. Luc. 14: 34.

14. I ären werldens ljus; icke kan den staden döljas, som ligger på ett berg.

2 Cor. 4: 6. Ps. 2: 15.

15. Icke tänker man heller ljus, och sätter det under en släppo, utan på en ljusstaka; att det lysar allom dem som i huset äro.

Marc. 4: 21. Luc. 8: 16. 11: 33.

16. Så låter edert ljus lysa för menniskomnen, att de måga se edra goda gerningar, och prisa edar fader, som är i himmelen.

1 Petr. 2: 12.

17. I stolen icke mena, att jag är kommen till att upplofa lagen, eller Proppheterna; jag är icke kommen till att upplofa, utan till att fullborra.

18. Ty jag säger eder för sant: Tilldejs att himmel och jord förås, warer ej för-gången den minste bokstafwen, icke heller en prick af lagen, förr än det är allt slebt.

Luc. 16: 17. 21: 33.

19. Dersöre, hwilken som upplofar ett af dessa minsta buden, och lærer så menniskorna, han skall kallas den minste i himmelriket; men hwilken som det gör och lärar, han skall kallas stor i himmelriket. Jac. 2: 10.

20. Ty jag säger eder att, utan edor rättfärdighet öfwergår de Strifslärdas och de Phariseers, då stolen I icke komma i himmelriket. Math. 23: 25. Luc. 11: 39.

21. I hafwen hört, att dem gammal sagt är: Du skall icke dräpa; men hwilken som dräper, han skall wara skyldig under bomen.

2 Mos. 20: 13. 5 Mos. 5: 17.

22. Men jag säger eder, att hwilken som förörtnas på sin broder, han skall wara skyldig under bomen; men hwilken som säger: Racha till sin broder, han är skyldig under rådet; men hwilken som säger: Du dår, han är skyldig till helvetes eld.

Ps. 4: 5. 1 Joh. 3: 11, 22.

23. Derföre, om du offerar dina gåfwo på altaret, och kommer så ihåg, att din broder hafwer något emot dig ;

Matth. 6: 14. Marc. 11: 25.

24. Så lägg der dina gåfwo ned för altaret, och gåd först bort, och förlita dig med din broder ; och kom sedan, och offra dina gåfwo.

25. Du skall vara din trätobroder benägen till wänfkap snart, medan du ännu äst med honom på vägen ; att din trätobroder antwardear dig icke domarenom, och domaren antwardear dig tjenarenom, och du lastas så i hättelse.

Luc. 12: 58. Eph. 4: 26.

26. Sannerliga säger jag dig, du warber der icke utkommandes, tilldess du hafwer betalat den yttersta stärfwen.

27. I hafwen hört, att det war sagdt dem gamilom : Du skall icke göra hör.

2 Mos. 20: 14. 5 Mos. 5: 18.

28. Men jag säger eder : Swillen som ser på ena qwinno, till att begära henne, han hafwer allaredo gjort hör med henne i sitt hjerta.

Job 31: 1.

29. Om så är, att ditt högra öga är dig till förargelse, så rif det ut, och kastat ifrå dig ; det är dig bättre att ett ditt lebamot förderfwas, än att din hela kropp skulle lastas till helwetes.

Matth. 18: 8. Marc. 9: 43, &c.

30. Är det od så, att din högra hand är dig till förargelse, så hugg henne af, och kasta henne ifrå dig ; det är dig bättre att ett ditt lebamot förderfwas, än att hela kroppen lastas till helwetes.

31. Det är od sagdt : Swillen som öfwergifwer sina hustru, han skall gifwa henne ett skiljobref.

5 Mos. 24: 1, &c. Matth. 19: 7. Marc. 10: 4.

32. Men jag säger eder : Swillen som helst öfwergifwer sina hustru, utan för hore skull, han kommer henne till att göra hor ; och hwilken ena öfwergifna tager till hustru, han gör hör.

Luc. 16: 18. 1 Cor. 7: 10.

33. Åter hafwen I hört, att det war sagdt dem gamilom : Du skall icke swärja dig men, utan skall hålla OEDranom din ed.

4 Mos. 30: 3. 5 Mos. 5: 11. Ef. 65: 16.

34. Men jag säger eder, att I stolen allsintet swärja, hwarken wid himmelen ; ty han är Guds stol ;

Jac. 5: 12. Ef. 66: 1.

35. Eller wid jordena ; ty hon är hans

footapall ; ej heller wid Jerusalem ; ty det är en mächtig Konungs stad.

Ps. 48: 3.

36. Ej heller skall du swärja wid ditt huswud ; ty du förmå icke göra ett hår hwitt eller svart.

37. Men edart tal skall wara : Ja, ja ; nej, nej ; hwad deröfwer är, det är af ondo.

Jac. 5: 12.

38. I hafwen hört, att det är sagdt : Öga för öga, tand för tand.

2 Mos. 21: 24. 3 Mos. 24: 20. 5 Mos. 19: 21.

39. Men jag säger eder, att I stolen icke slå det onda emot ; utan är det så, att någor slår dig wid det högra kindbenet, så wänd honom od det andra till.

Ords. 20: 22.

24: 29. Luc. 6: 29. 1 Thes. 5: 15. 1 Petr. 3: 9.

40. Och om någor vill gå till rätta med dig, och taga din hjortel ifrå dig, låt honom od hafwa låpona med.

Rom. 12: 17. 1 Cor. 6: 7.

41. Och om någor nubbgar dig ena milo, så gåd två med honom.

42. Gif honom, som af dig bedes, och wänd dig icke ifrå honom, som något vill låna af dig.

5 Mos. 15: 7, &c.

43. I hafwen hört, att det är sagdt : Du skall älska din nästa, och hata din fienda.

2 Mos. 34: 12. 5 Mos. 7: 2. Gal. 6: 10.

44. Men jag säger eder : Älska edra owänner ; wälsigner dem som eder banna, och görer wäl emot dem som eder hata ; bedjer för dem som göra eder staba, och förfölja eder ;

2 Mos. 23: 4, 5.

3 Mos. 19: 18. Luc. 6: 27, 35. 23: 34.

Ap. 9: 7: 60. Rom. 12: 14. 20. 1 Cor. 4: 12.

45. På det I stolen wara edar faders barn, som är i himmelen ; ty han låter sina fol uppå öfwer onda och goda, och låter regna öfwer rättfärbiga och orättfärbiga.

46. Förty, om I älsken dem som eder älska, hwad sån I för lön ? Göra od icke de Publicaner det samma ?

Luc. 6: 32.

47. Om I hafwen eder wänliga mot edra bröder allenaft, hwad besynnerligt gören I ? Göra icke od så de Publicaner ?

48. Warer fördenstull fullkomlige, såsom edar himmelfste fader fullkomlig är.

3 Mos. 11: 44. 19: 2. 20: 7, 26.

6. Capitlet.

Almosa. Bön. Saka. Saffog.

Hafwer alt uppå edra almosa, att I icke gifwen henne för menniskor ; I stolen warba sebde af dem ; men I ingen lön när edar I himmelen.

2. När du nu gifwer almoso, låt icke ståta i basun för dig, som de stryktare göra i Synagogorna, och uppå gatorna, att de stola warba prisade af menniskorn; sannerliga säger jag eder, de hafwa fått sin lön.

3. Men när du vill gifwa almoso, så låt dina wenstra hand icke weta, hwad den högra gör;

4. På det din almosa blifwer lönlig; och din Fader, som i löndom ser, webergäller dig det uppenbarliga. Luc. 14: 14.

5. Och när du beder, skall du icke wara som de stryktare; förty de stå gerna i Synagogorna och i gatobörnen och bebjä, att de stola blifwa sedde af menniskorn; sannerliga säger jag eder, de hafwa fått sin lön.

6. Men när du beder, så gåd in i din kammar, och lå börrerna till, och bed din Fader hemliga; och din Fader, som i löndom ser, skall dig det webergälla uppenbarliga.

2 Kon. 4: 33. Ap. 8: 10: 9.

7. Och när I bebjen, stolen I icke wara mångtalige, såsom Hebningarna; ty de mena, att de stola warba hörbe för sin många ords skull.

1 Kon. 18: 26.

8. Warer förbensfull dem icke like; ebar Fader wet väl hwad eder görs behof, förr än I bedjen honom.

9. Derföre stolen I bebjä alltså: Fader wår, som äst i himlom, helgadt warbe ditt Namn.

Luc. 11: 2.

10. Tillkomme ditt rike; se din wilje, såsom i himmelen, så och på jordene.

11. Gif oss i dag wårt dagliga bröd.

12. Och förlåt oss våra skulder, såsom och wi förlåtom dem oss skyldige äro.

13. Och inled oss icke i frestelse; utan fräls oss ifrån ondo. Ty riket är ditt, och magten, och härliqheten, i ewighet. Amen.

1 Tim. 6: 16. 2 Tim. 4: 18.

14. Ty om I förlåten menniskorn deras brott, så förlåter och ebar himmelske Fader eder. Matth. 5: 23. Marc. 11: 25. Col. 3: 13.

15. Men om I icke förlåten menniskorn deras brott, så skall ebar Fader icke heller förlåta eder edor brott.

Matth. 18: 35. Jac. 2: 13.

16. När som I fasten, stolen I icke wara som I woreu bedröfwade, såsom de stryktare; ty de förwanda sin ansigte, att de stola synas för menniskorn med sin fasto; sannerliga säger jag eder, de hafwa redo sin lön.

17. Men när du fastar, så smörj ditt hufwud, och två ditt ansigte;

Dan. 10: 3.

18. Att du icke synes för menniskorn med

bine fasto, utan för din Fader, som lönligen är; och din Fader, som ser i löndom, webergäller dig det uppenbarliga.

19. I stolen icke församla eder ägodelar på jordene, der mal och rost förderfwar dem, och der som tjufwar grafwa, och själå;

Ordf. 23: 4.

20. Utan församler eder ägodelar i himmelen, der hwarlen rost eller mal förderfwar dem, och der tjufwar icke grafwa, eller själå. Matth. 19: 21. Luc. 12: 33. 1 Tim. 6: 6. 9. 18. 19.

21. Ty der edre ägodelar äro, der är ed edart hjerta.

22. Kroppens ljus är ägat; är ditt, äga enfsaldigt, så warber din hele kropp ljus.

Luc. 11: 34.

23. Men är ditt ägg argt, så warber din hele kropp mörk. Är det nu så att ljuset, som är i dig, är mörter, huru stort blifwer då mörkret sjelft?

24. Ingen kan tjena två herrar; ty antingen skall hata den ena, och den andra älska; eller han håller sig intill den ena, och den andra föraktar han; I kunnen icke tjena Gubi och Mammon.

Luc. 16: 13.

25. Derföre säger jag eder: Ödrjer icke för edart lif, hwad I stolen äta och dricka; och icke för edar kropp, hwad I stolen kläde eder med. Är icke lifwet mer än maten, och kroppen mer än kläden?

Luc. 12: 22. Ps. 4: 6.

1 Tim. 6: 8. Ebr. 13: 5. 1 Petr. 5: 7.

26. Ser uppå foglarna under himmelen; de så intet, och intet kläda de heller upp, och församla intet i laborna; och ebar himmelske Fader förder dem. Ären I icke mycket mer än de?

Job 39: 3. Ps. 147: 9. Luc. 12: 24.

27. Swissen iöland ebar är, som med sin omsorg förmdr sätta en aln till sina längd?

28. Och för hwars skall strjen I för kläden? Skäder löljorna på markene, huru de wära; de arbeta intet, ej heller spinna.

29. Dock säger jag eder att icke Salomo, i all sin härliqhet, war så klädd som en af dem.

30. Kläder nu Gud så gräset på marken, hwilket dock i dag står, och i morgon kastar i ugnen, skulle han icke mycket mer göta det eder, o I slentrogne?

31. Så stolen I nu icke hafwa omsorg, säganbe: Hvad stole wi äta? Eller, hwad stole wi dricka? Eller, hwad stole wi kläda oss med?

32. Ty allt sådant söla Hebningarna. Och

himmelske Fader wet wäl, att allt detta göres
eder bebof. Ps. 65: 23.

33. Söker först efter Guds rike, och hans
rättfärdighet, så faller eder allt detta till.

34. Sörjer icke fördenstull för morgondagen; ty morgondagen hafwer sjelf sina omsorg med sig. Det är nog, att hwar dag
hafwer sin egen plågo.

7. Capitlet.

Salighetenes hinder och grund.

Dömer icke, på det I icke stolen warba
bömbe. Luc. 6: 37.

Rom. 2: 1. 1 Cor. 4: 3. Jac. 4: 11.

2. Ty med den dom, som I bömen, stolen
I bömbe warba; och med det mått, som I
mäten, skall eder måtet warba.

Marc. 4: 24. Luc. 6: 38.

3. Huru ser du ett grand i bins broders
öga, och warder icke warje en bjella i ditt
öga? Luc. 6: 41.

4. Eller, huru säger du dinom broder:
Hall, jag will taga ut grandet af ditt öga;
och si, en bjella är i ditt öga?

5. Du struntare, lasta först ut bjellan af
ditt öga; sedan se till, huru du kan uttaga
grandet af bins broders öga.

6. I stolen icke gifwa hundomen det heligt
är, och edra perlor stolen I icke lasta för
swin, att de icke trampa dem med sina fötter,
och wända sig om emot eder, och riswa eder.

7. Beber, och eder skall warba gifwet;
söker, och I stolen sinna; klapper, och eder
skall upplådas.

Matt. 21: 22. Marc. 11: 24. Luc. 11: 9.

Joh. 14: 13. 15: 7. 16: 23. 1 Joh. 3: 22.

8. Ty den som beber, han får; och den som
söker, han finner; och honom, som klapper,
warder upplåtet. Jac. 1: 5, 6.

9. Eller, hwilken är den menniska ibland
eder, att, om hans son bedes bröd af honom,
som bjuder honom en sten? Luc. 11: 11.

10. Eller, om han bedes fist, månn han då
räcka honom en orm?

11. Är det nu så att I, som onde ären, kun-
nen likwäl gifwa edor barn goda gåfwoor,
huru mycket mer warder edur Fader, som är
i himmelen, gifwanbes dem godt, som bebas
af honom?

12. Allt det I nu wiljen menniskorna stola
göra eder, det görer I oss dem; ty detta är
lagen och Propheterna.

Luc. 6: 31. Matt. 22: 39, 40.

Rom. 13: 8, 10. Gal. 5: 14. 1 Tim. 1: 5.

13. Går in igenom dem trånga porten;

ty den porten är wid, och den wägen är
bred, som drager till förbömelse; och de äro
många, som gå på honom. Luc. 13: 24.

14. Och den porten är trång, och den wä-
gen smal, som drager till lifwet; och få äro
de, som sinna honom.

15. Watter eder för de falska Propheter, som
komma till eder i fårakläder, men inwärtas
äro de glupande ulfwar.

Mich. 3: 5. 2 Tim. 3: 5.

16. Utaf deras frukt stolen I känna dem;
icke hemtar man windruswoor af törne, ej
heller silon af tistel.

17. Så bär hwar och ett godt trä goda
frukt, men ett ondt trä bär onda frukt.

Matt. 12: 33. Luc. 6: 43, 44.

18. Ett godt trä kan icke bära onda frukt;
icke kan heller ett ondt trä bära goda frukt.

19. Swart och ett trä, som icke bär goda
frukt, skall afhuggas, och kastas i elden.

Matt. 3: 10. Joh. 15: 2, 6.

20. Dersöre stolen I känna dem på deras
frukt.

21. Icke warder hwar och en kommandes
in i himmelriket, som säger till mig: GÖR-
re, GÖRre; utan den som gör mins Faders
wilja, som är i himmelen.

Di. 8: 2. Luc. 6: 46. Rom. 2: 13. Jac. 1: 22.

22. På den dagen warba många sägande
till mig: GÖRre, GÖRre, hafwe wi icke
propheterat nti ditt Ramm, och i ditt Ramm
utbrihwit bjellar, och i ditt Ramm många
kraftiga gerningar gjort?

23. Då skall jag bekänna dem: Jag kände
eder aldrig; går ifrå mig, I ogerings-
män.

Ps. 6: 9. Matt. 25: 12, 41. Luc. 13: 26, 27.

24. Dersöre, hwar och en som hörer dessa
min ord, och gör dersester, honom lifnar jag
wid en wis man, som sitt hus byggde på ett
hälleberg. Luc. 6: 47, 48.

25. Så föll slagregn, och kom flod, och
wädrät blåste, och stötte på huset, och föll dock
icke omkull; ty det war grundadt på hälle-
berget.

26. Och hwar och en, som hörer af mig
dessa ord, och gör icke dersester, han lifnas
wid en säwitst man, som byggde sitt hus på
sand.

27. Och föll slagregn, och kom flod, och
wädrät blåste, och stötte på huset; och det
föll omkull, och dess fall war stort.

28. Och det begaf sig, när JESUS lyftade
dessa talet, wardt folket försträckt öfwer hans
lärdom.

29. Ty han prebifade wäldeliga, och icke som de Skriftlärde.

Mat. 1: 22. Luc. 4: 32. Joh. 7: 46.

8. Capitlet.

En spitelst. Höfwitsmannens dräng. Petri swära. Hassens storm. Wän, swin besatte.

När han nu gick neber af berget, följde honom mycket folk.

2. Och si, der kom en spitelst man, och tillbad honom, och sade: HERR, vill du, så kan du göra mig renan.

Mat. 1: 40. Luc. 5: 12.

3. Då räckte Jesus ut sina hand, och tog på honom, sägandes: Jag vill, war ren; och strakt wardt han ren utaf sin spitelst.

4. Och Jesus sade till honom: Se till, att du säger det för ingom; utan gick bort, och lät Presen se dig, och offra den gåfwo, som Mose budit hafwer, till ett vittnebbörd öfwer deni.

3 Mos. 14: 3. 4. 10.

5. Men när Jesus gick in uti Capernaum, kom en höfwitsman till honom, och bad honom.

Luc. 7: 1.

6. Sägandes: HERR, min tjenare ligger hemma borttagen, och hafwer stor wedermöbo.

7. Då sade Jesus till honom: Jag vill komma, och bota honom.

8. Då swarade höfwitsmannen, och sade: HERR, jag är icke wärdig, att du skall gå in under mitt tak; utan säg allenast ett ord, så blifwer min tjenare helbregda.

Luc. 7: 6.

9. Ty jag är också en menniska under annars mans wäld, och hafwer krigsnektar under mig; och jag säger till den ena: Gå; och han går; och till den andra: Kom; och han kommer; och till min dräng: Gör det; och han gör så.

10. När Jesus detta hörde, förundrade han sig, och sade till dem, som honom följde: Sannerliga säger jag eder, jag hafwer icke funnit sådana tro i Israel.

11. Men jag säger eder, att många warba kommande af Osten och westan, och stola sitta med Abraham, Isaac och Jacob i himmelrikt.

Mat. 1: 11. Luc. 13: 29.

12. Men rissens barn stola warba utkastade i det yttersta mörkret; der skall wara gråt och tandagnislan.

Mat. 23: 43. 13: 42.

22: 13. 24: 51. 25: 30. Luc. 13: 28.

13. Och Jesus sade till höfwitsmannen: Gå, och som du tror, så ste dig; och i samma stundene blef hans tjenare helbregda.

14. Och när Jesus kom i Petri hus, och

såg att hans swära såg, och hade stålhwärlot;

Mat. 1: 30. Luc. 4: 32.

15. Då tog han på hennes hand, och stälwofoten öfwerhaf henne; och hon stod upp, och tjente dem.

16. Och när aftonen kom, hade de till honom många, som woro besatte; och bar bres ut anbarna med ord, och alla dem, som ondt hade, botade han;

Mat. 1: 32. Luc. 4: 40.

17. På det fullbordas skulle det som sagdt war genom Esaia Profheten, som säger: Han hafwer tagit på sig våra ströplighet, och våra sjukdomar hafwer han burit.

Ei. 53: 4. 1 Petr. 2: 24.

18. Och när Jesus såg mycket fyll omkring sig, böd han, att man skulle fara utöfwer på hinsiden hafwet.

19. Och kom en Skriftlärd till honom, och sade till honom: Mästar, jag vill följa dig ehwart du går.

Luc. 9: 57.

20. Då sade Jesus till honom: Mästarne hafwa kulor, och foglarna under himmelen näste; men menniskones Son hafwer intet, der han må luta sitt hufwud till.

21. Och en annar af hans Lärjungar sade till honom: HERR, gif mig lof, att jag går först bort, och begrafwer min fader.

22. Då sade Jesus till honom: Följ du mig, och lät de döda begrafwa sina döda.

23. Och han steg i skeppet, och hans Lärjungar följde honom.

Mat. 4: 35. Luc. 8: 22.

24. Och si, en stor storm wänte upp i hafwet, så att wägen slog utöfwer skeppet; och han sof.

25. Då gingo Lärjungarna till, och wädte honom upp, sägande: HERR, fräls oss, vi förgås.

26. Då sade han till dem: I Kentroge, hwi räbens I? Och stod upp, och näpste wädret, och hafwet; och det wardt stilla lugnet.

Jos 26: 12.

27. Men menniskorna förundrade sig, och sade: Hwad är denne för en, att wädret och hafwet äro honom lydig?

28. Och när han kom på hinsiden hafwet, uti de Gergejens landsändar, kommo två besatte med bjeswulen emot honom läpente, utgångne af grifter; och woro gansta gräklige, så att ingen kunde resa dem wägen fram.

Mat. 5: 1. Luc. 8: 2.

29. Och si, de ropade, och sade: Ad! Jesu, Guds Son, hwad hafwe wi med dig göra? Äst du kommen till att plåga oss förr än tid är?

30. Så gief der långt ifrån en stor swinahjorb i bet.

31. Då bådö honom djeflarna, och sade: Är det så, att du drifwer ofi ut, så löfwa ofi, att wi farom uti den swinahjorden.

32. Då sade han till dem: Farer. Då foro de ut, och foro in i swinahjorden; och fi, hele swinahjorden löpp, och brådförte sig i hafwet, och druntnade i wattenet.

33. Men herbarne flydde bort, och gingo in i staden, och förkunnade alltfammans, och huru det war tillgånget med dem som besatte woro.

34. Och fi, då gief belä staden ut emot Jesum; och då de sågo honom, bådö de att han wille gå bort utu deras landsändar.

9. Capitlet.

En borttagen. Matthæus. Fasta. Blodgång. Satri dotter. Två blinde. En besatt dumbe.

Då steg han i skeppet, och for utöfwer igen, och kom uti sin stad.

2. Och fi, de hade in för honom en borttagna, som låg uti ene säng. När nu Jesus såg deras tro, sade han till den borttagna: War wid ett godt mod, min son, dina synder förlåtas dig.

Marc. 2: 3. Luc. 5: 18.

3. Och fi, somlige utaf de Skriftlärda sade wid sig själfwa: Denne häder Gud.

4. Men när Jesus såg deras tankar, sade han: Owi tänken I ondt i edor hjerta?

5. Swilket är lättare säga: Dina synder förlåtas dig; eller säga: Stått upp, och gå?

6. Men på det i stolen weta, att menniskones Son hafwer magt på jorbene till att förlåta synder, sade han till den borttagna: Stått upp, tag dina säng, och gå i ditt hus.

7. Och han stod upp, och gief hem.

8. När folket det såg, förundrade de sig, och prisade Gud, som sådana magt hade gifwit menniskom.

9. Och när Jesus gief dådan, såg han en man sittandes wid tullen, som het Matthæus; och han sade till honom: Följ mig. Då stod han upp, och följde honom.

Marc. 2: 14. Luc. 5: 27.

10. Och det begaf sig atr, när han satt wid bord i hans hus, fi, der kommo många Publicaner och syndare, och såto till bords med Jesu och hans Lärjungar.

11. När de Phariseer det sågo, sade de till

hans Lärjungar: Owi åter edar mästare med Publicaner och syndare?

12. När Jesus det hörde, sade han till dem: De helbregda behöfwa icke läkare, utan de frante;

13. Men går, och lärer hwad det är: Jag hafwer lust till barmhertighet, och icke till offer; jag är icke kommen till att kalla de rättfärdiga, utan syndare till bättring.

Of. 6: 6. Matth. 12: 7. 18: 11. 1 Tim. 1: 15.

14. Då kommo till honom Johannis Lärjungar, och sade: Owi faste wi och Phariseerna så mycket, och dine Lärjungar fasta intet?

Marc. 2: 18. Luc. 5: 33.

15. Då sade Jesus till dem: Huru kan bröllopsfesten förja, så länge brudgummen är när dem? Men de bagar stola komma, att brudgummen skall tagas ifrå dem, och då stola de fasta.

16. Ingen lappar ett gammalt kläde med en ny klut; ty han riswer likväl kluten af kläderna igen, och hålet blifwer värre.

17. Ej heller låter man nytt win i gamla flastor; annars gå flastorna sönder, och winet spillas ut, och flastorna förderwas; utan man låter nytt win i nya flastor, så blifwer både förwarad.

18. Wid han detta talade till dem, fi, då kom en öfwerste, och tillbad honom, och sade: Öfwerste, min dotter är nu stragt blifwen dödd; men kom, och lägg dina hand på henne, så blifwer hon lefwandes.

Marc. 5: 22. Luc. 8: 41.

19. Jesus stod upp, och följde honom, och hans Lärjungar.

20. Och fi, en qwinna, som hade libit blodgång i tolf år, gief bafester honom, och kom wid hans klädesfäll;

21. Ty hon sade wid sig själf: Mätte jag allenast komma wid hans kläder, så blefwe jag helbregda.

22. Då wände Jesus sig om, och som han såg henne, sade han: War wid goda tröst, dotter, din tro hafwer hulptit dig. Och qwinnan wardt helbregda i samma stund.

23. Och när Jesus kom i öfwerstens hus, och såg piparena, och folket forlande,

24. Sade han till dem: Går edra färde; pigan är icke dödd, men hon sofwer. Och de gjorde spe af honom.

25. När nu folket war utbrifwet, gief han in, och tog henne i handen; och pigan stod upp.

26. Och detta ryktet gief öfwer det hela landet.

27. Och när Jesus gick dådan, följde honom två blinde; de ropade, och sade: O Davids Son, förbarma dig öfver oss.

28. Och när han kom i huset, stego de blinde fram till honom; och Jesus sade till dem: Erön I, att jag kan detta göra eder? Då sade de till honom: Ja, HERRE.

29. Då tog han på deras ögon, och sade: Se eder efter edra tro.

30. Och deras ögon wordo öppnade; och Jesus hotade dem, sägandes: Ser till, att ingen får detta weta.

31. Men de gingo ut, och besöktade honom i det hela landet.

32. När desse wordo utgångne, si, då hade de ena mentistot fram för honom, som war en dumbe och besatt. Luc. 11: 14.

33. Och när bjeswulen war utdrifwen, talade dumben. Och folket förundrade sig, och sade: Sådant hafwer aldrig varit sedt i Israel.

34. Men de Phariseer sade: Med den öfwersta bjeswulen drifwer han bjeslar ut.

Matth. 12: 24. Marc. 3: 22. Luc. 11: 15.

35. Och Jesus gick omkring i alla städer och byar, lärde i deras Synagogor, och prebitade Evangelium om riket, och belade allahanda sjuko, och allahanda franthet ibland folket.

Matth. 4: 23. Marc. 6: 6. Luc. 13: 22.

36. Och när han såg folket, ömfade han sig öfwer dem, att de wordo förlätne och förfingrade, som de får som ingen herdan hade.

Marc. 6: 34. 4 Mos. 27: 17. Zach. 10: 2.

37. Då sade han till sina Lärjungar: Sådnen är mycken, och arbetarena äro få.

Luc. 10: 2. Joh. 4: 35.

38. Beder förbensfull sådnes HERRE, att han sänder arbetare i sina såd.

10. Capitlet.

Tolf Apostlar väljas, läras, sändas.

Och han kallade sina tolf Lärjungar till sig, och gaf dem magt öfwer de orena andar, att de skulle drifwa dem ut, och bota allahanda sjukdom och allahanda franthet.

Marc. 3: 13. 6: 7. Luc. 9: 1.

2. Men dessa äro de tolf Apostlars namn: Den förste, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder; Jacobus, Zebedei son, och Johannes, hans broder;

Ap. G. 1: 13. 20.

3. Philippus och Bartholomeus; Thomas och Mattheus, som hade varit en Publican;

Jacobus, Alpei son, och Lebbaus, med ta webernammnet Thaddeus;

4. Simon af Cana, och Judas Ischariot, den och förrådde honom.

5. Dessa tolf sände Jesus ut, och böt dem, och sade: Går icke på Synningarnas väg, och går icke i de Samariters räder;

6. Utan går hedsre till de borttappade för af Israels hus.

Matth. 9: 36. 15: 24. Ap. G. 13: 4.

7. Men går, och prediker, och säger: Himmelriket är kommet hardt när.

Matth. 3: 2. 4: 17. Luc. 9: 2. 10: 9.

8. Öfver de sjuka besögda, de spindliga rena; reser upp de döda; utdrifwer bjeslar. I hafwen fått förgäfwes, så stolen I ad gisfwa förgäfwes.

9. Hafwer icke guld, icke heller silfwer, icke heller penningar i edra pungar;

Marc. 6: 8. Luc. 9: 3. 10: 4. 22: 35.

10. Och inga wägsträppo, och icke två skriflar, icke skor, och ingen staf; ty arbetaren är wärd sin mat.

Luc. 10: 7. 1 Cor. 9: 7. 4 Tim. 5: 15.

11. Men hwar I går in uti en stad eller by, så besörjer om der någon inne är, som dess wärdig är; och blifwer der, tilldess I dragen dådan.

Luc. 10: 7.

12. Men när I går in i ett hus, så besörjer det.

13. Och är det så, att det huset är wärdigt, så kommer edar frid öfwer det; är det ad icke wärdigt, så kommer edar frid till ert igen.

14. Och der som ingen anammar eder, eller höder edor ord, så går utaf det huset eller staden, och studder skofket utaf edra fötter.

Marc. 6: 11.

Luc. 9: 5. 10: 11. Ap. G. 13: 51. 18: 6.

15. Sannerliga säger jag eder: Sedom och Gomorre land warer drägeligare på domedag, än dem stadenom.

Matth. 11: 24. Luc. 10: 12.

16. Si, jag sänder eder såsom får ibland ulfwar; warer förbensfull snälle såsom ermar, och ensalbiga som dustwor.

Luc. 10: 3. Rom. 16: 15.

17. Men walter eder för mentistomen; i de stola öfwerantwårda eder på sin nådhet, och uti deras Synagogor stola de hufsliga eder.

Matth. 24: 9. Luc. 21: 12. Joh. 16: 2.

18. Och I stolen warba framdragne för förklar och konungar, för mina skull, till vittnesbörd öfwer dem, och öfwer Herargarna.

Ap. G. 12: 11. 25: 21.

19. Och när som de nu öfwerantwarba eder, så warer icke belymrade, huru eller hwad I skolen tala; ty det skall eder gifwas i samtliga stundene, hwad i tala skolen;

Marc. 13: 11.

Luc. 12: 11. 21: 14. 2 Tim. 4: 17.

20. Förty det ären icke I, som talen, utan det är edar faders Ande, som talar i eder.

21. Den ene brodern skall öfwerantwarba den andra till böden, och fadren sonen; och barnen skola sätta sig upp emot föräldrarna, och dräpa dem.

Mich. 7: 5. Luc. 21: 16.

22. Och I skolen warba hatade af allom, för mitt Namns skull; men hwilken som står fast uti Andan, han skall blifwa salig.

Luc. 21: 17. Matth. 24: 13. Marc. 13: 13.

23. När de förfölja eder i den ena staden, så flyr till den andra. Sannerliga säger jag eder: I skolen icke hafwa orolat fara omkring alla Israels städer, förrän menniskones Son kommer.

24. Lärjungen är icke öfwer mästaren; och icke heller tjänaren öfwer sin herra.

Luc. 8: 40. Joh. 13: 16. 15: 20.

25. Det är Lärjunganom nog, att han är såsom hans mästare, och tjänarenom, att han är såsom hans herre. Gafwa de kallat husbonden Beelzebub, huru mycket mer skola de så kalla hans husefolk?

Matth. 12: 24. Marc. 3: 22. Luc. 11: 15.

26. Rädens förden skull intet för dem; ty det är intet fördolt, som icke skall warba uppenbaradt; och intet lönligit, som icke skall blifwa wetteligit.

Marc. 4: 22. Luc. 8: 17. 12: 2.

27. Hwad jag säger eder i mörkret, det säger i ljuset; och hwad som sägs eder i örat, det prediker på talen.

28. Och rädens icke för dem, som dräpa kroppen, och hafwa bod icke magt att dräpa själena; utan rädens mer honom, som kan förderfwa både själ och kropp uti helwete.

29. Säljas icke två sparfwar för en skärf? Och en af dem faller icke på jordena, edar Fader förutan.

30. Äro och edor husewubhår all räknad.

1 Sam. 14: 45.

2 Sam. 14: 11. Luc. 21: 18. Ap. 8: 27: 34.

31. Derföre skolen I icke rädas; I ären ju mer wärde än många sparfwar. Luc. 12: 24.

32. Derföre, hwar och en som mig bekänner för menniskom, honom vill jag och belönna för min fader, som är i himmelen.

Luc. 12: 8.

33. Men den som mig wederfalar för men-

niskom, honom skall jag och wederfala för min fader, som är i himmelen.

Luc. 9: 26. 2 Tim. 2: 12. Upp. 3: 5.

34. I skolen icke mena, att jag är kommen till att sända frid på jordena; jag är icke kommen till att sända frid, utan swärdet.

Luc. 12: 49, 51.

35. Ty jag är kommen till att göra menniskona stöjjattiga mot sin fader, och dottrena mot sina moder, och sonahustruna mot sina swäro;

Mich. 7: 6.

36. Och menniskones eget husefolk warba hennes fiender.

Matth. 10: 35: 14. Joh. 13: 18.

37. Hvilken som älskar fader och moder mer än mig, han är mig icke wärd; och hwilken som älskar son eller dotter mer än mig, han är mig icke wärd.

Luc. 14: 26.

38. Och hwilken som icke tager sitt kors på sig, och följer mig, han är mig icke wärd.

Matth. 16: 24. Marc. 8: 34. Luc. 9: 23.

39. Hvilken som finner sitt lif, han skall borttappa det; och hwilken som borttappar sitt lif, för mina skull, han skall finna det.

Matth. 16: 25.

Marc. 8: 35. Luc. 9: 24. 17: 33. Joh. 12: 25.

40. Hvilken som eder anammar, han anammar mig; och hwilken som mig anammar, han anammar honom som mig sändt hafwer.

Matth. 18: 5. Luc. 10: 16. Joh. 13: 20.

41. Hvilken som anammar en Propheet, i ens Prophets namn, han skall få ens Prophets lön; och hwilken som anammar en rättfärdig, i ens rättfärdigs namn, han skall få ens rättfärdigs lön.

1 Ren. 17: 10. 18: 4. Ebr. 6: 10.

42. Och hwilken som gifwer enom af dessa minsta en bågare kallt watten dricka allenast, i ens Lärjungas namn, sannerliga säger jag eder, det skall icke blifwa honom olönt.

Matth. 25: 40. Marc. 9: 41.

11. Capitlet.

Johannis bådskap. Jesu mittne, hot, lufsigaste kallelse.

Och det begaf sig, när Jesus sådana bud till sina tolf Lärjungar fullkommat hade, gif han dådan fram bätter, på det han skulle lära, och predika i deras städer.

2. När Johannes, som då war i fängelset, hörde Christi gerningar, sände han två sina Lärjungar;

Luc. 7: 18, 19.

3. Och lät säga honom: Äst du den som komma skall, eller stolsom wi förbida någon annan?

4. Då swarade Jesus, och sade till dem : Går, och säger Johanni igen, hwad I hafwen hört och sett :

5. De blinde se, de halte gå, de spitelste göras rene, och de döfwa höra ; de döde resas upp, och dem fattigom warber predikadt Evangelium. Ef. 35: 6. 81: 1.

6. Och salig är den, som icke warber förargad i mig.

7. När som de gingo bort, begynte Jesus tala till folket om Johanne : Hwad gingen I ut i öfnena till att se? Willen I se en rö, som drifs hit och dit af wädrer?

Luc. 7: 24.

8. Eller hwad gingen I ut till att se? Willen I se ena mennisko i len kläder? Si, de som draga len kläder äro i Konungahuset.

9. Eller hwad gingen I ut till att se? Willen I se en Propheet? Ja, jag säger eder, mer än en Propheet.

10. Ty han är den samme, om hvilken skrifwet är : Si, jag länder min Ängel för ditt ansigte, hvilken skall tillreda din väg för dig. Mat. 3: 1. Marc. 1: 2.

11. Sannerliga säger jag eder : Ibland dem, som äro födde af qwinnow, är ingen upplommen, som är större än Johannes Öfparen ; dock likwäl, den som är minst i himmelriket, han är större än han. Luc. 7: 28.

12. Men ifrå Johannis Öfparens dagar, och till denna dagen, lider himmelriket wäld ; och de wäldige skrifwa det till sig.

13. Ty alle Propheeterna och lagen hafwa spått intill Johanne. Luc. 16: 16.

14. Och om I wiljen anammat, han är Elias, som komma skulle. Mat. 4: 5.

Matth. 17: 12. Marc. 9: 13. Luc. 1: 17.

15. Den som hafwer öron till att höra, han höre. Matth. 13: 9, 43. Upp. 2: 7.

16. Men wid hwem skall jag lifna detta flägtet? Det är likt barnom, som uppdä torget sitta, och ropa till sina stallbröder ;

Luc. 7: 31.

17. Och säga : Wi hafwe pipat för eder, och I willen intet dansa ; wi hafwe sjungit sorgesång till eder, och I willen intet gråta.

18. Johannes är kommen, och hwarlen åt eller drack ; och de säga : Han hafwer djefwulen.

19. Menniskones Son är kommen, åter och brider ; och de säga : Si, hvilken fråkare och windrinkare är den mannen, Publicaners syndares wän. Och wisdomen om ber rätt gifwet utaf sinom barnom.

20. Då begynte han till att förwita de städer, i hwilkom han hade gjort sina mesa krafter, och de hade likwäl intet bättrat sig :

21. De dig, Chorazin, we dig, Bethsaida ; ty hade sådana krafter warit gjorda i Tyre och Sidon, som i eder gjorda äro, de hade långt uti säd och afsto gjort syndabättring. Luc. 10: 12.

22. Dock säger jag eder, att Tyro och Sidon skall brägeligare wara på domedag, än eder.

23. Och du Capernaum, som äst uppbyggd allt intill himmelen, du skall blifwa nederhör : allt intill helwete ; förty hade sådana krafter stett i Soboma, som i dig stedd äro, det hade stätt än i dag.

24. Dock säger jag eder : De Sobomets lande skall brägeligare wara på domedag, än dig. Matth. 10: 15.

25. I den tiden swarade Jesus, och sade : Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordenes GÖdte, att du hafwer detta bult för de wisa och förnumstiga, och hafwer det uppenbarat för de sätunniga. Luc. 10: 2.

26. Ja, Fader, så hafwer warit behageligt för dig.

27. All ting äro gifwen mig i wäld af minom Fader ; och ingen känner Sonen, utan Fadren ; och ingen heller känner Fadren, utan Sonen, och den som Sonen wil det uppenbara. Ef. 8: 7. Matth. 28: 1.

Joh. 3: 35. 17: 2. 1: 18. 6: 46. 10: 15.

28. Kommer till mig, I alle, som arbeten, och ären betungade ; och jag will weberqwida eder.

29. Tager på eder mitt of, och lærer af mig ; ty jag är mild och ödmjuk af hjertat ; och I stolen sinna ro till edra själar. Jas. 9: 9. Jer. 6: 16.

30. Ty mitt of är lustigt, och min börta är lätt.

12. Capitlet.

Är plodas. Handen betas. Jesus för. Därför drifs ut. Spid emot den heliga Andan. Jesu bröder.

I den tiden gif Jesus genom säd på Sabbathen ; och hans lärjungar woro härgrige, och begynte uppryda ax, och äta.

Marc. 2: 23. Luc. 6: 1.

2. När de Phariseer det sågo, sade de till honom : Si, dine lärjungar göra det som icke loffligt är göra på Sabbathen.

5 Mat. 23: 2.

3. Men han sade till dem : Hafwen I åt

läst hwad David gjorde, när han, och de som med honom woro, hungrade; 1 Sam. 21: 6.

4. Huru han gick in i Guds hus, och åt slädoöröden, som honom icke war lofligt äta; icke heller dem, som med honom woro, utan allenast Prestomen?

2 Mos. 23: 30. 29: 33. 3 Mos. 8: 31. 24: 9.

5. Eller hafwen I icke läst i lagen, att på Sabbathen bryta Presterna Sabbathen i templet; och äro lihwäl utan skuld?

4 Mos. 28: 9, 11.

6. Men jag säger eder, att här är den som är mer än templet.

7. Men wisten I hwad det wore: Jag hafwer lust till barmhertighet, och icke till offer, då dömden I icke de ofsyldiga;

Of. 6: 6. Matth. 9: 13.

8. Ty menniskones Son är en GÖRE, deslikes och öfwer Sabbathen.

9. Då gick han bädan fram bätter, och kom i deras Synagogo; Marc. 3: 1. Luc. 6: 6.

10. Och si, der war en man, som hade ena bortwisnada hand; och de sporde honom, sägande: Må man och hela om Sabbathen? på det de måtte anslaga honom.

Luc. 13: 14. 14: 3. Joh. 9: 16.

11. Då sade han till dem: Swillen är den menniska isband eder, som hafwer ett får, och om det faller i gropena om Sabbathen, går han icke och fattar uti det, och drager det upp?

12. Huru mycket bättre är nu en menniska än ett får? Dersöre må man ju göra wäl på Sabbathen.

13. Och sade han till mannen: Räck ut dina hand; och han uträckte henne, och hon wardt färbig igen, såsom den andra.

14. Då gingo de Phariseer ut, och lade råd emot honom, huru de måtte förgöra honom.

Marc. 3: 6. Joh. 10: 39. 11: 53.

15. Men när Jesus det förnam, gick han bädan; och honom följde mycket folk, och han gjorde dem alla helbregda;

16. Och hotade dem, att de icke skulle uppenbara honom;

17. På det fullkomnas skulle det som sagdt war genom Propheten Esaias, som sade:

18. Si, min tjenare, den jag utvalt hafwer; min läreste, i hwilkom min själ hafwer ett godt behag; jag skall sätta min Anda på honom, och han skall förkunna Gudsningomen domen.

Of. 42: 1. Matth. 3: 17. 17: 5.

19. Han skall icke skäwa eller ropa, och hans röst skall man icke höra på gatomen.

20. Den röst, som trosad är, skall han icke sönderbryta; och welsan, som ryter, skall han icke utsläcka, tilldess han utförer domen till en seger; Of. 42: 3.

21. Och i hans Namn stola Gudsningarna hoppas.

22. Då habes fram till honom en, som war besatt med djefwulen, han war blind och dumbe; den gjorde han helbregda, så att samme blinde och dumbe både talade och såg.

Matth. 9: 33. Luc. 11: 14.

23. Och allt folket blef försträckt, och sade: Är denne icke Davids Son?

24. Men när de Phariseer det hörde, sade de: Han utdrifwer icke djeflar, utan med Beelzebub, djeflarnas öfwerfä.

Matth. 9: 34. Marc. 3: 22. Luc. 11: 15.

25. Då nu Jesus förstod deras tanfår, sade han till dem: Swart och ett rife, som är twebräktigt emot sig sjelft, det blifwer öde; och hwar och en slad, eller hus, som är twebräktigt emot sig sjelft, blifwer icke sländandes.

26. Är det nu så, att Satan drifwer Satan ut, då är han twebräktigt emot sig sjelf; huru blifwer då hans rife beständandes?

27. Och är det så, att jag drifwer djeflar ut med Beelzebub, med hwem drifwa då edor barn dem ut? Dersöre stola de wara edra domare.

28. Men är det så, att jag drifwer djeflar ut med Guds Anda, då är ju Guds rife kommet till eder.

29. Eller, huru kan något gå i ens mäktigs mans hus, och beröfwa honom hans boting bort, utan han först binder den mäktiga, och så sedan finnar hans hus?

Luc. 11: 22.

30. Swillen som icke är med mig, han är emot mig; och hwillen som icke församlar med mig, han förstingrar.

31. Fördens skull säger jag eder: All synd och försmädelse blifwer menniskomen förlåten; men försmädelse mot Andan skall icke blifwa menniskomen förlåten.

Marc. 3: 28, 29.

Luc. 12: 10. Of. 6: 4. 10: 26. 1 Joh. 5: 16.

32. Och hwillen som säger något emot menniskones Son, det warder honom förlåtet; men hwillen som säger något emot den Helga Anda, det warder honom icke förlåtet, hwarken i denna, eller i den tillkommande werld.

33. Görer antingen trät godt, så warder frukten god; eller och görer trät ondt, så

warder frukten ond; ty af fruktene kinner man tröt.

Matth. 7: 17. Luc. 6: 44.

34. I huggormars afföda, huru kunnen I tala något godt, medan I ären sjelfwe ondt? Ty der hjertat med fullt är, deraf talar munnen.

Matth. 3: 7. 23: 33.

35. En god menniska bär godt fram af hjertans goda fatatur; och en ond menniska bär ondt fram af en ond fatatur.

Luc. 6: 45.

36. Men jag säger eber, att för hwart och ett såfångt ord, som menniskorna tala, skola de göra räkenfkap på domedag.

37. Ty af din ord skall du blifwa rättfärdig hällen, och af din ord skall du wara förbömb.

38. Då swarade någre utaf de Striftslärba och de Phariseer, och sade: Mästar, wi wilje se teden af dig.

Matth. 16: 1. Marc. 8: 11. 1 Cor. 1: 22.

39. Swarade han, och sade till dem: Detta wrånga och horisla släktet söker efter teden; och thy skall intet teden gifwas, annat än Jone Prophetens teden.

Matth. 16: 4. Luc. 11: 29.

40. Ty såsom Jonas war i tre dagar och tre nätter i hwallfistens bul; så skall menniskones Son wara i tre dagar och i tre nätter i jordene.

Jon. 2: 1, 2c.

41. De Ninivitiske män skola stå upp på bomen med detta släktet, och förbömba det; ty de bättrade sig efter Jone predikan; och si, här är mer än Jonas.

Jon. 3: 8.

42. Drottningen af söderlandnen skall stå upp på bomen med detta släktet, och förbömba det; ty hon kom ifrå jordenes ända, till att höra Salomons wiskdom; och si, här är mer än Salomon.

1 Kon. 10: 1. 2 Chr. 9: 1. Luc. 11: 31.

43. När den orene anden är utfaren af menniskone, så wandrar han genom de rum, som torr äro; söker efter hwilo, och finner ingen.

Luc. 11: 24.

44. Så säger han: Jag will komma igen i mitt hus, der jag utgick; och när han kommer, finner han det tomt, och rent sopadt, och prydt.

45. Så går han bort, och tager sju andra andar till sig, de som wärre äro än han sjelfwer; och då de der inkomma, bo de der; så blifwer den menniskones sista wärre än det första. Så warder och tillgångandes med detta wrånga släktet.

2 Petr. 2: 20.

46. Wäb han ännu talade till folket, si, hans moder och bröder stodo utanföre, och ville tala med honom.

47. Då sade en till honom: Si, din moder och dine bröder stå ute, och wilja tala med dig.

48. Då swarade han, och sade till den, som honom bådade: Hwille är min moder, och hwille äro mine bröder?

49. Och räckte ut händerna åt sina Lärjungar, och sade: Si, min moder och mine bröder.

50. Ty hwar och en, som gör mins Faders wilja, som är i himmelen, han är min bröder, och syfter, och moder.

Matth. 13: 55. Marc. 3: 31. Luc. 8: 19.

13. Capitlet.

Tecknelse om Christi kuras och ords kraft. Jesus förkätas.

På den bagen gick Jesus ut af huset, och satte sig utmed hafwet.

Matth. 4: 1.

2. Och der församlades mycken folk till honom, så att han steg uti ett skepp, och satt sig; och allt folket stod på strandene.

3. Och han talade med dem mångahanda i liknelser, sågandes: Si, en sådesman gick ut, och stulle så.

Luc. 8: 4.

4. Och när han sådde, föll somt wid vägen; och sommo foglarna, och äto det upp.

5. Somt föll på stenören, der det hade icke mycken jord; och gick snart upp, ty det hade icke djupa jord.

6. Men när solen gick upp, förwismade det; och efter det hade inga rötter, torkades det bort.

7. Och somt föll ibland törne; och törnebusklarna uppväxte, och förqwafde det.

8. Och somt föll i goda jord, och gjorde frukt; somt hundrabesaldt, somt tertiofaldt, och somt trettiofaldt.

9. Hwille som hafwer öron till att höra, han höre.

Matth. 11: 15.

10. Då stego Lärjungarna fram, och sade till honom: Hwi talar du till dem med liknelser?

Marc. 4: 10.

11. Då swarade han dem, och sade: Eder är gifwet att weta himmelrikets löslighet; men dem är det icke gifwet.

1 Cor. 2: 10. 1 Joh. 2: 2.

12. Ty hwille som hafwer, honom skal gifwas, att han skall nog hafwa; men den som icke hafwer, af honom skall och war: taget det han hafwer.

Matth. 25: 29.

Marc. 4: 25. Luc. 8: 18. 19: 27.

13. Förden skull talar jag dem till med liknelser; ty med seende ögon se de intet, och med hörande öron höra de intet; ty de förstå icke.

14. Och på dem warber fullkomnad Gsaje Prophetie, som säger : Med dronen stolen I höra, och stolen ide förståt ; och med seende ägon stolen I se, och stolen ide förnimmat.

Eff. 6: 9. 29: 10. Marc. 4: 12. Luc. 8: 10.

Joh. 12: 40. Ap. G. 28: 26. Rom. 11: 8.

15. Ly detta folks hjerta är förstodadt, och deras öron höra illa, och deras ägon hafwa de igenlydt ; på det de ide ens stulle se med ägonen, och höra med dronen, och förståt med hjertat, och omvända sig, att jag måtte hela dem.

16. Men sälig äro edor ägon, att de se, och edor öron, att de höra.

Matth. 16: 17. Luc. 10: 23.

17. Sannerliga säger jag eber, att många Propheter och rättfärdige hafwa begärat se det I sen, och singo bod ide set, och höra det I hören, och singo bod ide hört.

18. Så hörer nu I denna liknelsen om sädsmannen. Marc. 4: 3. 14. Luc. 8: 11.

19. Svar någor hörer ordet om rifet, och förstår det ide, så kommer den onde, och risfwer det bort, som sådt är i hans hjerta ; det är den som wid vägen sådder war.

20. Men den som war sådder på stenören, är den som hörer ordet, och tager det straxt gladeliga.

21. Men han hafwer ingen rot i sig sjelf, utan står till en tid ; och när bebröfvelsen och försöjljelsen påkomma för ordets stull, straxt förärgas han.

22. Men den som war sådder i bland törne, är den som hörer ordet ; och desse werldenes bekymmer, och rikebomjens swel förqwäfwer ordet ; och han blifwer utan frukt.

23. Men den som war sådder i goda jord, är den som hörer ordet, och förstår det ; och bär också frukt, så att somt gör hundrade-faldt, somt sextiofaldt, och somt trefiofaldt.

24. En annor liknelse satte han dem före, och sade : Himmelrifet är likt ene mennisto, som sådde goda såd i sin åker ;

25. Men då folket sof, kom hans owän, och sådde ogräs midt ibland hwetet ; och gick sin väg.

26. Då nu säden wänte, och bar frukt, syntes och ogräset.

27. Då gingo hushondans tjenare fram, och sade till honom : HERRE, sådde du ide goda såd i din åker ? Swadan hofwer han då ogräs.

28. Då sade han till dem : Det hafwer owännen gjort. Sabetjenarena till honom : Vill du, att wi gåm, och hemte det bort ?

29. Då sade han : Nej, på det att, när I uppryden ogräset, I ide stolen och dermed uppryda hwetet.

30. Väter båda wäxa intill störbetiden ; och i störbetiden will jag säga störbemännomen : Hemter först ogräset samman, och binder det i knippor, till att uppbännas ; men hwetet förjamlar i mina labo.

Matth. 3: 12.

31. En annor liknelse satte han dem före, och sade : Himmelrifet är likt ett senapskorn, som en man tog, och sådde i sin åker ;

Marc. 4: 30. 31. Luc. 13: 18, 19.

32. Hwillet minst är af all frö ; men när det warber uppväxt, är det stort ibland krydder, och blifwer ett träd, så att foglarna under himmelen komma, och göra sin näste på dess qwislar.

33. En annor liknelse sade han till dem : Himmelrifet är likt enom furdeg, hwilken en qwinna tog, och blandade i tre skeppor mjöl, tillbeh det blef alltsammans surt.

Luc. 13: 20, 21.

34. Detta allt talade JESUS i liknelser till folket ; och utan liknelse talade han intet till dem ;

Marc. 4: 33, 34.

35. Att det stulle fullkomnas, som sagdt war genom Propheten sen sade : Jag skall öppna min mun i liknelser, och skall uttala det hemligt warit hafwer ifrå werldenes begynnelse.

Ps. 78: 2.

36. Då skilde JESUS folket ifrå sig, och kom hem. Och hans lärjungar stego fram till honom, och sade : Uttyd oss denna liknelsen om åkrens ogräs.

37. Då swarade han, och sade till dem : Mennistones Son är den som den goda sädena sår.

38. Åkren är werlden ; den goda säden äro rikens barn ; ogräset äro hins ondas barn.

1 Ros. 3: 14.

Joh. 8: 44. Ap. G. 13: 10. 1 Joh. 3: 8.

39. Owännen, som sådde, är djefwulen ; störbetiden är werldens ände ; störbemännerna äro Änglarna.

Joel 3: 13. Upp. 14: 15.

40. Såsom nu ogräset hemtas samman, och brännes upp med eld, så skall det ste på denna werldens ända.

41. Mennistones Son skall sända sina Änglar, och de stola förjamlar all förargelse utaf hans rike, och dem som illa göra ;

42. Och stola lasta dem uti en brinnande ugn ; det skall wara gråt och tandbagnisplan.

Matth. 8: 12.

43. Då skola de rättfärbige sina såsom solen i deras faders rike. Hvilken äron hafwer till att höra, han höre.

Dan. 12: 3. 1 Cor. 15: 41.

44. Åter är himmelriket likt enom skatt, som förböld war uti en åter, hvilken en man fann, och fördolde honom; och af rättö glädje, som han hafwer deraf, går han bort, och säljer allt det han hafwer, och löper den ätten.

Phil. 3: 7.

45. Åter är himmelriket likt enom löpman, som sökte efter goda perlor.

46. Och när han hade funnit ena kosteliga perlo, gick han bort, och sålde allt det han ägde, och följde henne.

47. Åter är himmelriket likt ene not, som lastades i hafvet, och församlade allahanda fiskar.

48. Och när hon wardt full, drog de henne till lands, och såto så och hemte ut de goda i sin käril; men de onda lastade de bort.

49. Så skall det också ske på werldenes ända: Änglarna skola utgå, och slija de onda ifrån de rättvisa;

Matth. 25: 32.

50. Och kasta dem i en briannande ugn; der skall wara gråt och tandagnislan.

51. Då sade Jesus till dem: Förstoden I detta allt? Sade de till honom: Ja, HERRE.

52. Då sade han till dem: Derföre, hwar och en Skrifslärd, som till himmelriket lärd är, han är lik en husbonde, som af sin fatatur bär fram nytt och gammalt.

53. Och det begaf sig, när Jesus hade lyft alla liknelser, gick han dådan;

54. Och kom i sitt fadernesland, och lärde i deras Synagogo; så att de också förundrade sig storliga, och sade: Swadan kommer denne sådana wissdom och krafter?

Marc. 6: 1. Luc. 4: 16.

55. Är han icke en timbermans son? Peter icke hans moder Maria; och hans bröder, Jacob, och Josef, och Simon, och Judas?

Matth. 12: 46. Joh. 6: 42.

56. Och hans systrar, äro de icke alla när oss? Swadan kommer honom då allt detta?

57. Och de förargades öfwer honom. Men Jesus sade till dem: En Prophet är icke föraktad, utan i sitt fadernesland, och i sitt hus.

Marc. 6: 4. Luc. 4: 24. Joh. 4: 44.

58. Och han gjorde der icke många tecken, i deras otros skull.

Marc. 6: 5.

14. Capitlet.

Johannes bräpes. Fem tusend män höllas. Jesus går på watten.

I den tiden hörde Herodes Tetrarcha Jesus rykte;

2. Och sade till sina tjenare: Denne är Johannes Döparen; han är uppståndet ifrån de döda, derföre gör han sådana krafter.

Marc. 6: 14. Luc. 9: 7.

3. Ty Herodes hade gripit Johanne, bundit och lagt honom i häktelse, för Herodias, sins broders Philippi hustrus, skull.

Matth. 4: 12. Marc. 6: 17. Luc. 3: 19. 20.

4. Förty Johannes hade sagt till honom: Dig är icke lofligt hafwa henne.

5. Och han hade gerna dräpitt honom; men han räddes för folket; ty de höllo honom för en Prophet.

Matth. 21: 26. Luc. 24: 6.

6. När då Herodes begid sin föbelsedag, dansade Herodias dotter för dem; och det behagade Herodi.

1 Mos. 41: 20. Marc. 6: 21.

7. Derföre lofwade han henne wid en et att han wille gifwa henne hwad hon begärde.

8. Då sade hon, såsom hennes moder hade lärt henne tillföre: Gif mig här på ett fat Johannis Döparens hufvud.

9. Och Konungen blef bebröfmad; och för edens skull, och för deras skull, som icke öfwerbord med honom, bödd han, att det skulle gifwas henne;

10. Och sände bort, och lät afhugga Johannis hufvud i häktset.

11. Och hans hufvud wardt frambragt på ett fat, och gifwet pigone; och hon bar det till sina moder.

12. Och hans Lärjungar kommo, och togo hans leamen, och begrofwu honom; och gingo seban bort, och förtunnade det Jesus.

13. När Jesus det hörde, for han dådan med skepp affides bort uti en ödemart. Men folket det hörde, kommo de efter honom till fot ifrån städerna.

14. Och Jesus gick ut, och såg det myckna folket, och wärlunnade sig öfwer dem, och gjorde deras kranke helbregda.

Joh. 6: 5.

15. Och när det led åt oftonen, gingo hans Lärjungar till honom, och sade: Här är en ödemart, och tiden är förfliden; lät folket gå ifrån dig, att de må gå bort i byarna, och köpa sig mat.

Marc. 6: 35. Luc. 9: 12.

16. Då sade Jesus till dem: Det gör icke behof att de bortgå; gifwer I dem äta.

17. Då sadde till honom : Wi hafwe här icke mer än fem bröd och två fiskar.

Marc. 6: 38. Joh. 6: 9.

18. Sade han : Lager mig dem hit.

19. Och han böd folket sätta sig ned på gräset ; och tog de fem bröd och de två fiskar, såg upp i himmelen, och tackade ; bröt det, och gaf Lärjungomen bröden, och Lärjungarna gafswo så fullen.

1 Kän. 4: 3. 6: 17. Matth. 15: 36.

20. Och de äto alle, och worde måtte. Och de togo upp det öfwer war i styckom, tolf forgar fulla.

21. Och de som ätit hade woro wid femtusen män, förutan qwinnor och barn.

22. Och straxt dref Iesus sina Lärjungar, att de skulle sitta i skeppet, och fara framsöre utöfwer, så länge han skiljde folket ifrå sig.

Marc. 6: 45. Joh. 6: 16, 17.

23. Och när han hade skiljt folket ifrå sig, gick han upp på ett berg allena, till att bedja ; och när aftenen kom, war han der allena.

24. Men skeppet war då allaredo midt på hafwet, och led plats i wågene ; förty wädrer war emot.

25. Men i den sjerde wålkene om natten kom Iesus till dem, gånge på hafwet.

26. Och när Lärjungarna sågo honom gå på hafwet, worde de förfärade och sade : Det är ett spöfsele ; och ropade af räddhåga.

27. Men Iesus talade dem straxt till, och sade : Warer wid ett godt mod ; det är jag, warer icke förfärade.

28. Då swarade honom Petrus, och sade : HERRE, äret du, så hjub mig komma till dig uppå wattnet.

29. Då sade han : Kom. När Petrus då steg utaf skeppet, begynte han gå på wattnet, att han skulle komma till Iesum.

30. Men när han såg att wädrer war starkt, warbt han förfärad ; och som han begynte sjunka, ropade han, och sade : HERRE, hjelp mig.

31. Och straxt rädte Iesus ut handena, och fattade uti honom, och sade till honom : Du kentrogne, hwi twiflade du ?

32. Och när de woro inkomne i skeppet, stillade wädrer sig.

33. Men de som woro i skeppet gingo fram, och tillbådo honom, och sade : Wiserliga äst du Guds Son.

34. Och när de woro öfwerfarna, kommo de uti det landet Genesaret. Marc. 6: 53.

35. Och när folket der sammaståds förnum-

mo honom, sände de båd i hela landet deromkring, och hade alla sjuka till honom ;

36. Och bådö honom, att de måtte allenast taga på hans klädsfäll ; och de, som togo deruppå, blefwo alle helbregda.

Matth. 9: 21. Marc. 3: 10. Luc. 6: 19.

15. Capitlet.

Häbernas Stadgar. Cananensis qwinnan. Syratuseus män spiska.

Då kommo till Iesum de Skrifstlärde, och de Phariseer af Jerusalem, och sade :

Marc. 7: 1.

2. Hwi bryta dina Lärjungar de äldstas stadgar ? Förty de två intet sina händer, när de stola äta bröd.

3. Han swarade, och sade till dem : Hwi bryten och I Guds bud, för edra stadgars skull ?

4. Ty Gud hafwer bubit, och sagt : Du skall ära fader och moder ; och hwilken som bannar fader eller moder, han skall döden dö.

2 Mos. 20: 12. 5 Mos. 5: 16. Eph. 6: 2.

2 Mos. 21: 17. 3 Mos. 20: 9. Ordsp. 20: 20.

5. Men I sägen : Swar och en må säga till fader eller moder : Det är allt Gudi gifwet, som du skulle så af mig, big till nytto. Dermed ster då, att ingen hedrar sin fader eller sina moder ;

Marc. 7: 11.

6. Och hafwen dermed gjort Guds bud till intet, för edra stadgars skull.

7. I skrymtare, Esaias hafwer rätt spått om eder, sägandes :

8. Detta folket kallas mig med sin mun, och hedrar mig med sina läppar ; men deras hjerta är långt ifrå mig.

Es. 29: 13. Marc. 7: 6.

9. Men de tjena mig såfångt, lärande den lärdom som är menniskobud.

Marc. 7: 14.

10. Och han kallade till sig folket, och sade till dem : Hörer, och förstår.

11. Det bejmittar icke menniskona, som ingår genom munnen ; utan det, som utgår af munnen, det bejmittar menniskona.

12. Då stego hans Lärjungar fram, och sade till honom : Westt du, att Phariseerna förargades, när de hörde detta ordet ?

13. Han swarade, och sade : Swar och en plantering, som min himmelske Fader icke planterat hafwer, skall uppräckas med rötter.

Joh. 15: 2.

14. Råter fara dem ; de äro blinde, och blindas ledare ; hwar nu en blinder leder en blindan, så falla de både i gropena.

Matth. 23: 16. Luc. 6: 42

15. Då swarade Petrus, och sade till honom: Uttyd oss denna liknelsen. Marc. 7: 17.

16. Då sade Jesus: Åren I och ännu oförståndige?

17. Förstän I icke ännu, att allt det, som ingår genom munnen, det går i buken, och hafwer sin naturliga utgång?

18. Men det, som går ut af munnen, det kommer ifrån hjertat; och det bestämmer menniskona;

19. Ty af hjertat utgå onda tankar, mord, hor, förlefnad, tjufveri, falsk vittne, häbelse.

1 Mos. 6: 5. 8: 21.

20. Det äro de stycke, som bestämme menniskona; men äta med otwagna händer, bestämmer icke menniskona.

21. Och Jesus gick dådan, och kom i Tyri och Sidons landsändar. Marc. 7: 24.

22. Och si, en Cananeisk qwinna kom af de landsändar, och ropade till honom, och sade: O HERRE, Davids Son, förbarma dig öfwer mig; min dotter qwäls i jämmerliga af hufswulen.

23. Men han swarade henne icke ett ord. Då stego hans Lärjungar fram, och bådö honom, och sade: Skilj henne ifrån dig; ty hon ropar efter oss.

24. Men han swarade, och sade: Jag är icke utskänd, utan till de borttappade får af Israels hus.

Matth. 10: 5. G. Ap. 9: 13: 46.

25. Men hon kom, och tillbad honom, sågandes: HERRE, hjälp mig.

26. Då swarade han, och sade: Det är icke höfsweligt att taga brödet ifrån barnen, och lasta det för hundarna.

27. Swarade hon: Ja, HERRE; dock litwöl äta hundarna af de smulor, som falla utaf deras herrars bord.

28. Då swarade Jesus, och sade till henne: O qwinna, din tro är stor; se dig som du vill. Och hennes dotter blef helbregda i samma stund.

29. Och Jesus gick dådan längre fram, och kom till det Galileiska hafwet; och gick upp på ett berg, och satte sig der. Marc. 7: 31.

30. Och till honom kom mycket folk, och hade med sig halta, blinda, dumbar, lemmalsä och många andra, och fastade dem för Jesu fötter; och han gjorde dem helbregda; G. 35: 5. Marc. 7: 32.

31. Så att folket förundrade sig, när de sågo de dumbar tala, de lemmalsä fräga, de halta gå, de blinda se; och prisade Israels Gud.

32. Och Jesus kallade sina Lärjungar till sig, och sade: Jag önskar mig öfwer folket; ty de hafwa nu i tre dagar löst sig af mig, och hafwa intet äta; och jag vill icke låta dem ifrån mig fastande, att de icke skola gifwas upp i wägen. Marc. 8: 1. 2.

33. Då sade hans Lärjungar till honom: Swar skole wi så här i öfnene så mycket bröd, der wi kunne mätta så mycket folk med?

34. Sade Jesus till dem: Huru många bröd hafwen I? De sade: Sju, och några små fiskar.

35. Då böd han folket sätta sig ned på jordena;

36. Och tog de sju bröd och fiskarna, tackade, bröt, och gaf sina Lärjungar; och Lärjungarna gáfwo folken. Matth. 14: 13.

37. Och de äto alle, och words mått; och upptogo det öfwer war i styckom, sju forgar fulla.

38. Och de som äto woro fyratusend män, förutan qwinnor och barn.

39. Och när han hade skiljt folket ifrån sig, steg han till stepps, och kom till den gränson wid Magdala.

16. Capitlet.

Teden begäres, neras. De Phariseers farhet. Dem betänne. Christi och Christi lära.

Då stego de Phariseer och Saduceer fram, och frestade honom, begärande att han wille låta dem se tecken af himmelen. Matth. 12: 38. Marc. 8: 1.

2. Men han swarade, och sade till dem: Om aftonen sägen I: Det blifwen klarwäder; förty himmelen är röd;

Matth. 12: 34.

3. Och om morgonen: Det blifwer enklader i dag; ty himmelen är röd och öfswig. I strymtare, om himmelens stempel kanne I döma; kunnen I och icke döma om tidens tecken?

4. Det wränge och horisla släktet söker efter tecken; och tecken skall icke gifwas dem, men Sone Prophetens tecken. Och så öfwerge han dem, och gick sin wäg.

Jon. 2: 1. Matth. 12: 39.

5. Och när hans Lärjungar woro lemmar utöfwer på den andra stranden, hade de förgättit taga bröd med sig. Marc. 8: 14.

6. Då sade Jesus till dem: Er till, och förwarer eder för de Phariseers farhet.

Matth. 12: 40.

7. Då tänkte de wid sig sjelfwa, och sade: Wi hafwe intet bröd tagit med oss.

8. När Jesus det förnam, sade han till dem: I Kentrogne, hwad besymrar det dock eder, att I icke hafwen tagit bröd med eder?

9. Förstån I icke ännu, eller minnens, om de fem bröd emellan de femtusend män, och huru många forgar I uppstogen?

Matth. 14: 17, 20. Joh. 6: 9.

10. Icke heller om de sju bröd emellan de fyratusend män, och huru många forgar I då uppstogen?

Matth. 15: 34.

11. Huru kommer det då till, att I icke kunnen förstå, att jag icke sade eder om bröd, (då jag sade:) I stolen förwara eder för de Phariseers och Sadduceers surdeg?

12. Så förstodo de då, att han hade icke budit dem taga sig wara för bröds surdeg, utan för de Phariseers och Sadduceers lärdom.

13. Då kom Jesus i den ängden Cesarea Philippi, och frågade sina Lärjungar, och sade: Hvem säger folket mig, menniskones Son, wara?

Marc. 8: 27. Luc. 9: 18.

14. Då sade de: Somlige Johanneum Döparen, somlige Eliam, somlige Jeremiam, eller en af Propheterna.

Matth. 14: 2.

15. Sade han till dem: Hvem sägen I mig då wara?

16. Då swarade Simon Petrus, och sade: Du äst Kristus, Ieswandes Guds Son.

Joh. 6: 69. 11: 27.

Ap. 8: 37. 9: 20. 1 Joh. 4: 15. 5: 6.

17. Då swarade Jesus, och sade till honom: Salig äst du, Simon, Jone son; ty lött och blödt hafwer dig det icke uppenbarat; utan min Faders, som är i himmelen.

1 Cor. 2: 10.

18. Och jag säger dig igen, att du äst Petrus; och uppå detta hälleberget skall jag bygga mina församling; och hwemets portar stola icke wara henne öfvermågtige.

Joh. 1: 42.

Ef. 28: 16. 1 Cor. 3: 11. Eph. 2: 20.

19. Och jag skall gifwa dig himmelrikets nycklar. Allt det du binder på jordene, det skall wara bundet i himmelen; och allt det du löser på jordene, det skall wara löst i himmelen.

Matth. 18: 18. Joh. 20: 23.

20. Då bödd han sina Lärjungar, att de skulle för ingen säga, att han war Jesus Kristus.

Matth. 17: 9. Marc. 8: 30. Luc. 9: 21.

21. Strå den tiden begynte Jesus förkunna sina Lärjungar, huru han måste gå till Jerusalem, och lida mycket af de äldsta, och af de

öfwersta Presterna, och af de Skriftlärda; och dräpas, och tredje dagen uppstå igen.

Matth. 20: 17, 18. Marc. 8: 31.

22. Och Petrus tog honom affides, och begynte straffa honom, och sade: GÖRRE, stona dig sjelf; detta wedersäres dig icke.

23. Då wände han sig om, och sade till Petrum: Gack bort ifrå mig, du Satan; du äst mig till hinders; ty du befinnar icke det Gudi tillhör, utan det menniskom tillhör.

24. Då sade Jesus till sina Lärjungar: Hvilken som vill följa mig, han wedersäfe sig sjelf, och tage sitt kors uppå sig, och följe mig.

- Matth. 10: 38.

Marc. 8: 34. Luc. 9: 23. 14: 27.

25. Ty hwilken som vill behålla sitt lif, han skall mista det; och hwilken som mister sitt lif, för mina skull, han skall finna det.

Matth. 10: 39.

Marc. 8: 35. Luc. 17: 33. Joh. 12: 25.

26. Hwad hjälper nu det menniskone, om hon förwårhwar hela werlden, och får dock stada till sin själ? Eller hwad kan menniskan gifwa, der hon kan igenlösa sin själ med?

Marc. 8: 36, 37. Luc. 9: 25.

27. Förty det skall ske, att menniskones Son skall komma i sine Faders härlighet, med sina Änglar; och då skall han lösa hwarjöm och enom efter hans gerningar.

Zach. 14: 5. Matth. 25: 31. 26: 64. Marc. 8: 38.

Jud. Cap. v. 14. Ps. 62: 13. Rom. 2: 6. Upp. 2: 23.

28. Sannerliga säger jag eder: Här äro någre ståndande, som icke stola smala döden, tillbehö de så se menniskones Son komma i sitt rike.

Marc. 9: 1. Luc. 9: 27.

17. Capitlet.

Jesus förklaring. En rasande botas. Kristus bödd. Statt gifwes.

Och sex dagar berefter tog Jesus Petrum, och Jacobum, och Johanneum, hans broder, till sig; och hade dem affides upp på ett högt berg.

Marc. 9: 2. Luc. 9: 28.

2. Och warbt förklarad för dem; och hans ansigte sken som solen, och hans kläder woro hwiit som ett lius.

3. Och si, dem syntes Mose, och Elias, talande med honom.

4. Då swarade Petrus, och sade till Jesus: GÖRRE, här är oss godt wara; will du, så wilje wi här göra tre hybbor; dig ena, Mosi ena, och Elie ena.

5. Wid han ännu talade, si, en lius luv omstyggde dem; och si, en röst

sade: Denne är min käre Son, i hwilkom jag hafwer ett godt behag; honom hörer.

Matth. 3: 17.

22. Och när Lärjungarna det hörde, föllo de på sitt ansigte, och worbo swårliga förfärade.

23. Men Jesus gick till, och tog på dem, och sade: Står upp, och räbens icke.

24. Men då de upplyfte sin ögon, sågo de ingen, utan Jesus allena.

25. Och när de gingo ned af berget, bödd Jesus dem, och sade: Säger för ingen denna synena, till dess menniskones Son är uppfänden ifrån döda.

Matth. 16: 20.

26. Och frågade honom hans Lärjungar, och sade: Hwi säga då de Skriftlärda, att Elias måste komma tillförene?

27. Jesus swarade, och sade till dem: Elias skall ju komma först, och städa all ting i lag igen.

Matth. 11: 14. Marc. 9: 11, 12.

28. Men jag säger eder: Elias är allaredo kommen, och de kände honom intet; utan gjorde honom hwad de wille. Sammalunda skall och menniskones Son lida af dem.

29. Då försödo Lärjungarna, att han sade dem om Johanne Döparen.

30. Och när de kommo till folket, steg en man fram, böjde för honom sin knä;

Marc. 9: 17. Luc. 9: 38.

31. Och sade: Herre, förbarma dig öfwer min son, ty han är månaderrasande, och lider stor jämmer; ty han faller ofta i elden, och ofta i wattenet;

32. Och jag habe honom fram för dina Lärjungar, och de kunde intet hjälpa honom.

33. Då swarade Jesus, och sade: O du otrogna och genwörbige släkte, huru länge skall jag wara med eder? Huru länge skall jag lida eder? Hafwer honom hit.

34. Och Jesus botade honom, och bjeswulen gick ut af honom; och drängen wardt helbregda i samma stund.

35. Då gingo Lärjungarna till Jesus affides, och sade: Hwi kunde icke wi brisfa honom ut?

36. Jesus sade till dem: För edra otrok skull. Sannerliga säger jag eder: Om I hafwen trona som ett senapskorn, då mågen I säga till detta berget: Gå hädan dit bort, och det skall gå; och eder warder intet omöjeligt.

Matth. 21: 21.

Marc. 11: 23. Luc. 17: 6. 1 Cor. 13: 2.

37. Men detta slaget går icke ut, utan med bönn och fasto.

22. Men då de wistades i Galileen, sade Jesus till dem: Det skall ste, att menniskones Son warder öfwerantwardad i menniskors händer;

Matth. 16: 21. 22: 18.

23. Och de skola dräpa honom, och tredje dagen skall han stå upp igen. Och de werdo storliga bedröfwade.

24. Och när de kommo till Capernaum, gingo de, som stättpenningen plågade uppbära, till Petrum, och sade: Plågar icke edar mästare gifwa stättpenning?

25. Då sade han: Ja; och som han tem i huset, förefom honom Jesus, och sade: Hwad synes dig, Simon? Af hwem tala jorberites Konungar tull eller stätt? Af sin barn, eller af de främmande?

Matth. 22: 21. Rom. 13: 7.

26. Sade Petrus till honom: Af de främmande. Då sade Jesus till honom: Se äro ju barnen fri.

27. Men på det wi icke stole förarga dem, så gick till hafwet, och lasta ut kroken; och den första fisk du får, tag. Och när du låter upp hans mun, warder du funnandes en penning; den tag, och så honom ut, för mig och dig.

18. Capitlet.

Förarga ingen. War försönlig.

I den tiden gingo Lärjungarna till Jesus, och sade: Hwille är den störste i himmelriket?

Marc. 9: 33, 34. Luc. 9: 46.

2. Då kallade Jesus fram ett barn, och ställde det midt ibland dem;

3. Och sade: Sannerliga säger jag eder, utan I omwänden eder, och warden såsom barn, stolen I icke komma i himmelriket.

Matth. 19: 14. 1 Cor. 14: 20.

4. Hwille nu sig sjelf så förnebrat, som detta barnet, han är den störste i himmelriket;

5. Och hwille som undfar ett sådant barn i mitt Namn, han undfar mig.

Matth. 10: 42.

6. Men hwille som förargar en af dessa små, som tro på mig, honom wore bättre att en qwaruslen wore bunden wid hans hals, och han sänktes ned i hassens djup.

Marc. 9: 42. Luc. 17: 1, 2.

7. We werldene för förargelses skull: En förargelse måste ju komma; dock, we de mennisko, genom hwilla förargelse kommer.

1 Cor. 11: 18.

8. Är det så att din hand, eller din fot är

dig till förargelse, så hugg honom af, och kastan ifrå dig; bättre är dig ingå uti lifwet balt, eller lemmalös, än du skulle hafwa två händer och två fötter, och kastas i ewinnerlig eld. Math. 5: 30. Marc. 9: 43. Col. 3: 5.

9. Och är det så att ditt öga är dig till förargelse, rif det ut, och kastat ifrå dig; bättre är dig, att du ingår uti lifwet enögder, än du skulle hafwa tu ögon, och kastas i helvetes eld.

10. Ser till, att I föraktan ingen af dessa små; ty jag säger eder, att deras Änglar i himmelen se alltid minns Faderns ansigte, i himlom. Wi. 34: 8.

11. Ty menniskones Son är kommen till att frälsta det som förtappadt war. Luc. 19: 10.

12. Huru synes eder? Om en menniska hade hundrade sår, och ett af dem fore will; öfwergeifwer hon icke de nio och niotio på bergen, och går bort, och söker efter det som for will? Luc. 15: 4.

13. Och händer det så, att hon finner det igen, sannerliga säger jag eder, hon gläds mera deröfwer, än öfwer de nio och niotio, som icke foro will.

14. Så är och icke edar himmelske Faderns wilje, att någor af dessa små skall borttappad wara.

15. Men om din broder syndar dig emot, så gå och straffa honom emellan dig och honom allena; hörer han dig, så hafwer du förwärfwat din broder;

3 Mos. 19: 17. Luc. 17: 3.

Gal. 6: 1. 1 Cor. 9: 19. Jac. 5: 19, 20.

16. Men hörer han dig icke, så tag ännu med dig en eller två, på det all sak skall bestå wid twegge eller tregge vittnes mun.

5 Mos. 19: 15.

Joh. 8: 17. 2 Cor. 13: 1. Ebr. 10: 28.

17. Hörer han dem icke, så säg det församlingene; hörer han icke församlingena, så håll honom såsom en Hedning och Publican.

Rom. 16: 17.

1 Cor. 5: 9. 2 Thes. 3: 14. 2 Joh. v. 10.

18. Sannerliga säger jag eder: Allt det I binden på jordene, det skall wara bundet i himmelen; och allt det I lösen på jordene, det skall wara löst i himmelen.

Math. 16: 19. Joh. 20: 23.

19. Öttermåra säger jag eder: Der två af eder komma öfwerens på jordene, hwad ting det helst kan wara, som de bejda om, skall dem det wedersaras af minom Fader, som är i himlom.

Math. 21: 22.

1 Joh. 3: 22. 5: 14. Jac. 4: 3.

20. Ty hwar två eller tre äro församlade i mitt Namn, der är jag midt ibland dem.

21. Då sleg Petrus fram till honom, och sade: Herre, huru ofta skall min broder synda emot mig, och jag skall förlåta honom det? Är sju resor nog? Luc. 17: 4.

22. Då sade Jesus till honom: Jag säger dig, icke sju resor; utan sjutio finom sju resor.

23. Förden skull är himmelriket liknadt wid en Konung, som wille hålla ränskap med sina tjenare.

24. Och när han begynte räkna, kom en fram för honom, som honom war styldig tiotusend pund;

25. Och efter han hade icke der han kunde betala med, böb herren att han skulle säljas, och hans hustru, och barn, och allt det han ägde, och betalad med.

26. Då föll den tjenaren ned, och tillbad honom, och sade: Herre, haf tålmod med mig, jag will allt betala dig.

27. Då warkunnade herren sig öfwer den tjenaren, och lät honom lös, och gaf honom till den han war styldig.

28. Då gick den tjenaren ut, och fann en af sina mehtjenare, som honom war styldig hundrade penningar; och han tog fatt på honom, och fäst honom i halsen, drog honom, och sade: Betala det du äst styldig.

29. Då föll hans mehtjenare till hans fötter, och bad honom, sägandes: Haf tålmod med mig, jag will allt betala dig.

30. Men han wille icke; utan gick bort, och kastade honom i fångelse, så länge han betalade det han war styldig.

31. Då nu andre hans mehtjenare sågo det som stebde, tyckte dem det ganska illa wara, och kommo, och tungjorde sinom herre allt det stebt war.

32. Då kallade hans herre honom för sig, och sade till honom: Du skalkstige tjenare, allt det du styldig wast, gaf jag dig till, ty du bad mig;

33. Skulle du och icke hafwa förbarmat dig öfwer din mehtjenare, såsom jag förbarmade mig öfwer dig?

34. Och hans herre warbt wred, och antwardade honom böblarna i händer, tillbedt bet war allt betaladt, som han honom styldig war.

35. Så skall och min himmelske Fader göra eder, som I icke förlåten af edor hjerta, hwar och en sinom broder det de bryta.

Math. 6: 14. Marc. 11: 26.

19. Capitlet.

Ägtenkaps band. Barns förmån. Rättens väg.
Rikeboms brud.

Och det begaf sig, när JEsus hade fullkomnat det talet, gick han utaf Galileen, och kom in i Judee landsändar, wid sidon af Jordan. Marc. 10: 1.

2. Och honom följde myckiet folk; och han gjorde dem der helbregga.

3. Då gingo de Phariseer fram till honom, frestade honom, och sade till honom: Är det ock rätt, att man skiljer sig wid sina hustru, för allahanda sakers skull?

4. Då svarade han, och sade till dem: Hefwen I icke läst, att den, som gjorde menniskona af begynnelsen, man och qwinno gjorde han dem?

1 Mos. 1: 27. 5: 2. Mat. 2: 14.

5. Och sade: Förden skull skall man öfvergifwa fader och moder, och blifwa när sine hustru; och de tu warda ett kött.

1 Mos. 2: 24. Marc. 10: 7.

1 Cor. 6: 16. 7: 10, 11. Eph. 5: 31.

6. Så äro de icke nu tu, utan ett kött; det nu Gud hafwer sammanfogat, skall menniskan icke åtskilja.

7. Då sade de till honom: Hwi böd då Moses gifwa skiljebref, och öfvergifwa henne?

5 Mos. 24: 1. Matth. 5: 31.

8. Sade han till dem: För ebart hjertas hårdhets skull tillskadde Moses, att I måtten öfvergifwa edra hustrur; men af begynnelsen war det icke så.

9. Men jag säger eder: Swar som skiljer sina hustru ifrå sig, utan för hors skull, och tager ena andra, han gör hor; och den som tager den öfvergifna, han gör hor.

Matth. 5: 32. Marc. 10: 11. Luc. 16: 18.

10. Då sade hans Lärjungar till honom: Hafwer mansens sak sig så med hustrune, då är icke godt gifwa sig i ägtenkap.

11. Då sade han till dem: Swar man tager icke detta ordet, utan de, hwilkom det blifwer gifwet;

1 Cor. 7: 2, 7, 9, 17.

12. Ty somlige snöpte äro, som så äro födde af moderlifwet; och somlige snöpte äro, som äro snöpte af menniskom; och somlige snöpte äro, som sig sjelfwa hafwa snöpt, för himmelrikets skull. Swiften som kan tagat, han taget.

1 Cor. 7: 32, 34. 9: 5.

13. Då wordo barn burne till honom, att han skulle lägga händer på dem, och bedja; men Lärjungarna näpste dem.

Marc. 10: 13. Luc. 18: 15.

14. Då sade JEsus: Eder betänmma barnen, och förmener dem icke komma till mig; ty sådana hörer himmelriket till.

Matth. 18: 3.

15. Och när han hade lagt händer på dem, gick han bädan.

16. Och si, en gick fram, och sade till honom: Gode Mästar, hwad godt skall jag göra, att jag må få ewinnerligt lif?

Marc. 10: 17. Luc. 18: 15.

17. Då sade han till honom: Hwi kallar du mig godan? Ingen är god, utan Gud allena; men will du ingå till lifwet, så låt budorden.

18. Sade han till honom: Hwifwa? Sade JEsus: Du skall icke bräpa; du skall icke bebriswa hor; du skall icke stjåla; du skall icke bära falskt vittne;

2 Mos. 20: 13, x. 5 Mos. 5: 17. :

19. Hebra din fader och dina moder; och du skall älska din nästa, såsom dig sjelf.

Matth. 15: 4. Eph. 6: 2. 3 Mos. 19: 1.

Matth. 22: 39. Rom. 13: 9. Gal. 5: 14. Jac. 2: 8.

20. Då sade den unge mannen till honom: Allt detta hafwer jag hållit af min ungdom; hwad fattas mig ännu?

21. Sade JEsus till honom: Will du wara fullkomlig, så gad bort, sälj det du hafwer, och gif de fattiga, och du skall få en skar i himmelen; och kom, och följ mig.

Matth. 12: 20.

22. När den unge mannen hörde detta ordet, gick han bebriswad bort; ty han hade många ägodelar.

23. Då sade JEsus till sina Lärjungar: Sannerliga säger jag eder: Dem rika är swårt gå in i himmelriket.

Marc. 10: 24. 1 Tim. 6: 9, 10.

24. Och yttermera säger jag eder: Det är lättare, att en camel går genom ett nålsöga, än att en rik kommer i Guds rike.

25. När Lärjungarna detta hörde, worde de gansta förfärade, och sade: Ho kan det warda salig?

26. Då såg JEsus till dem, och sade till dem: För menniskom är det omöjligt; men för Gudi äro all ting möjlig.

Jer. 32: 17. Zach. 8: 6. Luc. 1: 37. 18: 27.

27. Då svarade Petrus, och sade till honom: Si, wi hafwe öfvergifwit all ting, och följt dig; hwad stole wi få derföre?

Marc. 10: 28. Luc. 18: 28.

28. Då sade JEsus till dem: Sannerliga säger jag eder, att I, som mig hafwen efterföljt, i den nya födelsen, när menniskan

Son warber sittandes på fins majestäts säte, då stolen och I sitta på tolf säte, dömanbe de tolf Israels släkte. Luc. 22: 29, 30.

29. Och hwar och en, som öfvergifwer hus, eller bröder, eller systrar, eller fader, eller moder, eller hustru, eller barn, eller ättar, för mitt Rinnis skull, han skall få hundradefaldt, och ärfwa ewinnerligt lif.

5 Roj. 33: 9. Job 42: 12. Marc. 10: 30.

30. Men många de främste blifwa de ytterste, och de ytterste de främste.

Matth. 20: 16. Marc. 10: 31. Luc. 13: 30.

20. Capitlet.

Wingården. Jesu libande. Lärjungarnas träta. Endå blinde.

Förty himmelriket är likt enom husbonda, som gic ut bittida om morgonen, till att leja sig arbetare i sin wingård.

2. Och när han hade warit öfwerens med arbetarena om en wiß dagspenning, sände han dem i sin wingård.

3. Sedan gic han ut wid tredje stunden, och såg några andra ståndande såfänga på torget;

4. Och sade till dem: Går och I uti min wingård; och hwad skäligen är, will jag gifwa eder.

5. Och de gingo. Och åter gic han ut wid sjette och nionde stunden, och gjorde sammalundes.

6. Men wid den elffoste stundena gic han ut, och fann några andra ståndande såfänga, och sade till dem: Hwi stå I här hela dagen såfänge?

7. De sade till honom: Ty ingen hafwer lejt oss. Då sade han till dem: Går och I uti min wingård; och hwad skäligen är, stolen I så.

8. När åttonen kom, sade wingårdsherren till sin slaffare: Kalla fram arbetarena, och gif dem deras lön, begynnandes på de sista, intill de första.

9. Och när de kommo fram, som wid elffoste stundena komne woro, såd hwardera dagspenningen.

10. Men när de förste kommo, mente de, att de skulle fått mer; ochingo och hwardera dagspenningen.

11. Och när de såingo, inorrade de emot husbondan;

12. Och sade: Dessa sista hafwa arbetat en timma, och du gjorde dem lika med oss, som hafwa burit dagens tunga och hettan.

13. Då swarade han enom af dem, och

sade: Min wän, jag gör dig ingen orätt; wast du icke öfwerens med mig om en wiß dagspenning?

14. Tag det dig tillhör, och gåd din wäg; men jag will gifwa denne sista så mycket som dig.

15. Eller må jag icke göra uti min ting hwad jag will? Ser du fördenstull illa ut, att jag så god är?

16. Alltså warda de ytterste de främste, och de främste de ytterste. Ty många äro kallade; men få äro utwalde. Matth. 19: 31.

Marc. 10: 31. Luc. 13: 30. Matth. 22: 14.

17. Och så drog Jesus upp till Jerusalem, och tog de tolf Lärjungarna till sig på wägen, och sade till dem:

18. Si, wi farom upp till Jerusalem, och menniskones Son skall öfwerantwardas dem öfwersta Prestomen, och dem Estrifårdom; och de stola döma honom till döden.

Matth. 16: 21. Marc. 10: 32. Luc. 18: 31.

19. Och de stola öfwerantwarda honom Hebningomen, till att begabbas, och hudsflängas, och korsfästas; och tredje dagen skall han uppså igen. Joh. 18: 32.

20. Då steg Zebedei söners moder fram till honom med sina söner, tillbad honom, och begärade något af honom.

Matth. 4: 21. Marc. 10: 35.

21. Då sade han till henne: Hwad will du? Sade hon till honom: Låt dessa två mina söner sitta i ditt rike; den ena på dina högra hand, och den andra på dina wenstra.

22. Då swarade Jesus, och sade: I weten icke hwad I bedjen; kunnen I dricka den kalken, som jag skall dricka, och döpas med det dopet, som jag döpas med? Då sade de till honom: Ja, wäl.

Matth. 26: 39, 42. Joh. 18: 11.

23. Sade han till dem: Min kalk stolen I wißt dricka, och döpas med det dop, som jag döpas med; men sitta på mina högra hand och wenstra står icke mig till att gifwa, utan dem som det tillrebt är af minom Fader.

24. När de tio det hörde, wordo de misslynte på de två bröderna.

Marc. 10: 41. Luc. 22: 24.

25. Då kallade Jesus dem till sig, och sade: I weten, att werldelike Förstar äro råbande, och de som herrar äro, hafwa magten.

Marc. 10: 42. Luc. 22: 25.

26. Så skall det icke wara ibland eder; utan den, som will wara mäktig ibland eder, han ware ebar tjennare.

27. Och hwilken ibland eder will wara den främste, han ware ebar dräng.

28. Såsom menniskones Son är icke kommen, på det han will låta tjena sig, utan att han will tjena, och gifwa sitt lif till återlösnings för många.

Luc. 22: 27. Marc. 10: 45. Phil. 2: 7.

1 Tim. 2: 6. Tit. 2: 14. 1 Petr. 1: 19. 21.

29. Och när de gingo utaf Jericho, följde honom mycket folk.

30. Och si, två blinde såto wid vägen; och när de hörde, att JEsus gick der fram, ropade de, och sade: Ad! HERR, Davids Son, förbarma dig öfver oss.

Marc. 10: 46. Luc. 18: 35.

31. Men folket näpste dem, att de skulle tiga. Då ropade de befrem, och sade: Ad! HERR, Davids Son, förbarma dig öfver oss.

32. Då stannade JEsus, och kallade dem, och sade: Hwad wiljen I, att jag skall göra eder?

33. De sade till honom: HERR, att vår ögon måtte öppnas.

34. Då waktundade sig JEsus öfver dem, och tog på deras ögon; och straxt fingo de sina syn, och följde honom.

21. Capitlet.

JEsus larber, renar templet, kraffar Phariseerna.

Och när de kallades Jerusalems, och kommo till Bethphage, wid Oljoberget, sände JEsus två sina lärjungar;

Marc. 11: 1. Luc. 19: 29.

2. Och sade till dem: Går i byn, som ligger för eder; och straxt wården I finnande ena åsninno hundna, och sålan när henne; löser dem, och leder till mig.

3. Och om någon talar eder till, så säger: HERRN behöfwer dem; och straxt släpper han dem.

4. Detta är allt stedt, att det skulle fullkomnas, som sagdt är genom Propheten, som sade:

5. Säger till dottrena Zion: Si, din Rönung kommer till dig, saktmodig, ribandes på ene åsninno, och på ene arbetes åsninnos såla. Ef. 62: 11. Jas. 9: 9. Joh. 12: 15.

6. Lärjungarna gingo bort, och gjorde som JEsus hade dem befallt;

7. Och ledde till honom åsninnorna och sålan; och lade sin kläder på dem, och satte honom beruppd.

8. Mycket folk breddde sin kläder på vägen; de andre slåro quistat af träen, och strödde på vägen. Joh. 12: 13.

9. Men folket, som föregick, och de, som efterföljde, ropade och sade: Hosanna, Davids Sone; wälsignad ware han, som kommer i HERANS Namn: Hosanna i höjdene. Ef. 1: 18: 26.

Matt. 23: 39. Marc. 11: 9. Luc. 19: 38.

10. Och när han kom in i Jerusalems, uptrörde sig hela staden, och sade: Ho är denne?

11. Då sade folket: Denne är JEsus, den Propheten af Nazareth i Galileen.

Matt. 2: 23.

12. Och gick JEsus in i Guds tempel, och bref ut alla de der köpte och sålde i templet, och omstötte wexlareborden, och duswomänglarens sätte; 6 Mos. 14: 25.

Marc. 11: 15. Luc. 19: 45. Joh. 2: 13. 14.

13. Och sade till dem: Det är skrifwet: Mitt hus skall kallas ett bönhus; men I hafwen gjort ena röfwarekulo deraf.

Ef. 56: 7. Jer. 7: 11.

14. Och till honom kommo blinde och halte i templet; och han gjorde dem helbregda.

15. När de öfwerste Presterna och de Skriftlärre sågo de under, som han gjorde, och barnen, som ropade i templet, sågande: Hosanna, Davids Sone, blefwo de mislynte;

16. Och sade till honom: Hörer du hwat desse säga? Då sade JEsus till dem: Fri ide? Hwafven I aldrig läst: Af barnas och spenabarnas mun hafwer du fullkommat lofwet? Ef. 8: 3.

17. Då öfwerhaf han dem, och gick utu staden till Bethanien, och blef der.

18. Om morgonen, när han gick in i staden igen, hungrade honom. Marc. 11: 12.

19. Och han fick se ett fikonaträ wid vägen, och gick dertill, och fann intet deruppd, utan allenast löf; och sade till det: Wäre aldrig härefter frukt på dig. Och fikonatrat blef straxt torrt.

20. Och när lärjungarna sågo det, förundrade de sig, och sade: Huru är det fikonatrat så snart torrladt?

21. Då swarade JEsus, och sade till dem: Sannerliga säger jag eder: Om I hafwer tron, och wiljen intet, så wården I icke allenast göra, utan sådant, som med fikonatrat stebbe; utan jemwöl, om I sägen till detta berget: Håf dig upp, och lasta dig i hafwet, då skall det ste; Matt. 17: 20. Luc. 17: 6.

22. Och allt det I bejnen i bönen, troendes, det stolen I få.

Matt. 7: 7. 8. 18: 19. Marc. 11: 24.

Luc. 11: 9. Joh. 15: 7. 1 Joh. 3: 22.

23. Och när han kom i templet, gingo de öfwertse Presterna och de äldste i folket till honom, der han lärde, och sade: Af hwad magt gör du detta? Och hwilken hafwer gifwit dig denna magten?

Matth. 11: 27. 28. Luc. 20: 1, 2.

24. Då swarade Iesus, och sade till dem: Jag vill od spörja eder ett ord; om I sängen mig det, vill jag od säga eder, af hwad magt jag detta gör:

25. Hwadan war Johannis bdpelse? Af himmelen eller af menniskom? Då tänkte de wid sig sjelfwa, och sade: Sägom wi, af himmelen; då säger han till oss: Hwi troddes I då honom icke?

26. Sägom wi od, af menniskom; så rådes wi folket; ty alle höllo Johannes för en Prophet.

Matth. 14: 5. Marc. 6: 20. Luc. 20: 6.

27. Då swarade de Iesu, och sade: Wi wete det icke. Sade han till dem: Icke heller säger jag eder, af hwad magt jag detta gör.

28. Men hwad synes eder? En man hade två söner, och gifd till den första, och sade: Son, gåd, och arbete i dag i min wingård.

29. Han swarade, och sade: Jag vill icke. Sedan ångrade honom det, och gifd åstad.

30. Och gifd han till den andra, och sade jammalunda. Då swarade han, och sade: Ja, herre; och gifd intet.

31. Hwiltlen af de två gjorde det sadren wille? De sade till honom: Den förste. Sade Iesus till dem: Sannerliga säger jag eder, att Publicaner och sköter stola på i himmelriket förr än I.

Luc. 7: 29, 30.

32. Johannes kom till eder, och lärde eder rätta wägen, och I troddes honom intet; men Publicaner och sköter trodde honom; och åndod I det sågen, hafwen I dock seban ingen bättring gjort, att I måtten trott honom.

Luc. 3: 11, 13.

33. Hörrer en annor liknelse: Det war en hushondbes, som planterade en wingård, och gärdde der gärd omkring, och grof en press derinne, och byggde ett torn, och utlejde honom wingårdsmännom, och for utlänndes.

Ps. 80: 9. Ps. 8: 11, 12.

Es. 5: 1. Jer. 2: 21. Marc. 12: 1. Luc. 20: 9.

34. När nu fruktens tid kom, sände han sina tjenare till wingårdsmännerna, att de skulle uppbära hans frukt.

35. Då togo wingårdsmännerna fatt på hans tjenare; den ena hufslängde de, den andra slogo de ihjäl, den tredje stenade de.

36. Åter sände han andra tjenare, flera än de första; och de gjorde dem sammalebes.

37. På det sista sände han sin son till dem, och sade: De hafwa ju ena förhyn för min son.

38. Men när wingårdsmännerna sågo sonen, sade de emellan sig: Denne är arfwingen; kommer, låter oss slå honom ihjäl, och så få wi hans arfwebel.

Matth. 23: 3, 4. 27: 1. 1 Jch. 11: 53.

39. Och de togo fatt på honom, drefwo honom ut af wingården, och slogo honom ihjäl.

40. När nu wingårdsherran kommer, hwad skall han göra åt de wingårdsmännerna?

41. Sade de till honom: De onda skall han illa förgöra, och leja sin wingård anbronn wingårdsmännom, de som gifwa honom fruktarna i rättom tid.

42. Då sade Iesus till dem: Hafwen I aldrig låst i Skriftene? Den stenen, som byggningsmännerna bortslade, han är blifwen en höfnstien; af Guds rättnom är detta skedd, och är underligt för vår ågon.

Ps. 118: 22.

Es. 8: 14. 28: 16. Marc. 12: 10. Luc. 20: 17.

Ap. 8: 4: 11. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 7.

43. Dersföre säger jag eder, att Guds rike skall tagas från eder, och warba gifwet Hedningomen, som göra dess frukt.

44. Och hwiltlen som faller på denna stenen, han warder krossad; men up på hwiltlen han faller, den slår han sönder i stycker.

Es. 8: 15. Dan. 2: 34. Zach. 12: 3. Luc. 20: 18.

45. Och när de öfwertse Presterna och Phariseerna hörde hans liknelse, förnummo de, att han talade om dem.

46. Och de wille hafwa tagit fatt på honom; men de råddes för folket, ty de höllo honom för en Prophet.

22. Capitlet.

Bröllopsläder. Kelsarens slätt, Uppståndelsen.
Hyperta budet. Christl Gader.

Då swarade Iesus, och talade dem åter till genom liknelse, sågandes:

2. Himmelriket är likt enom Konung, som gjorde bröllop åt sin son;

Luc. 14: 16. Upp. 19: 7, 9.

3. Och sände ut sina tjenare, att de skulle kalla dem, som budne woro till bröllopet; och de wille icke komma.

4. Åter sände han ut andra tjenare, sågandes: Säger dem som budne äro: Si, jag hafwer tillredt min måltid; mine oxar och

min göbebofskap äro slagtab, och all ting äro redo; kommer till bröllof. Ordsp. 9: 2.

5. Men de försummade det; och gingo bort, den ene till sin äfwehlgård, den andre till sin köpenfkap.

6. Och somlige togo fatt på hans tjenare, hädde och dräpo dem.

7. När Konungen det hörde, wardt han vred, och fände ut fina härar, och förgjorde de dräpare, och brände upp deras stad.

8. Då sade han till fina tjenare: Brölloppet är tillredt; men de, som woro budne, woro icke wärdige.

9. Derföre går ut på vägarna, och alle de I finnen, faller till brölloppet.

10. Och tjenarena gingo ut på vägarna, och förjamlade alla, så många de funno, både onda och goda; och borden wordo all fullfatt.

11. Då gick Konungen in, att han skulle bese gästerna, och såg der en man, som war icke klädd i bröllopskläder;

2 Cor. 5: 3. Eph. 4: 24.

Col. 3: 10, 12. Upp. 3: 4, 5. 16: 15. 19: 8.

12. Och sade till honom: Min vän, huru kom du härin, och hafwer icke bröllopskläder? Och han tigde.

13. Då sade Konungen till tjenarena: Bind honom händer och fötter, och kast honom i det yttersta mörkret; der skall wara gråt och tandagnisflän.

Matth. 8: 12. 13: 41, 42. 25: 30.

14. Ty många äro kallade, och få utkorade.

Matth. 20: 16.

15. Då gingo de Phariseer bort, och lade råb, huru de måtte beslä honom med orden;

Marc. 12: 13. Luc. 20: 20.

16. Och fände sina lärjungar till honom, med de Herodianer, och sade: Mästare, wi wete att du äst sannfärbig, och lärar Guds wäg rätt, och du rådes för ingen: ty du ser icke efter menniskors person.

17. Så säg oss: Huru synes dig? Är det rätt, att man gifwer Kejsarenom slätt, eller ej?

18. När Jesus märkte deras skalkhet, sade han: Gwi fresten I mig, I skrymtare?

19. Låter mig se myntet på slättpenningen. Och de fingo honom penningen.

20. Och han sade till dem: Swars beläte och öfwerkrift är detta?

21. De sade till honom: Kejsarens. Då sade han till dem: Så gifwer Kejsarenom det Kejsarenom tillhör, och Gudi det Gudi tillhör.

Rom. 13: 7.

22. När de det hörde, förundrade de sig; och öfwergåfwo honom, gångande ifrå honom.

23. På den dagen gingo till honom de Sabbuceer, som säga att ingen uppståndelse är; och frågade honom,

Marc. 12: 18. Luc. 20: 27. Ap. 23: 6.

24. Sägande: Mästare, Moſe ſade: En någor blifwer döb barnlös, då ſtall hans broder taga hans hustru till ägta, och upwäcka ſinom broders ſäd.

5 Moſ. 25: 5.

25. När oss woro ſju bröder; den förſte tog ſig hustru, och blef döb; och efter han hade ingen ſäd, lefde han ſina hustru ſinom broder.

26. Sammalunda och den andre, och den tredje, allt intill den ſjunde.

27. Sist af allom blef och qwinnan döb.

28. När nu uppståndelsen ſter, hwilken hustru af de ſju blifwer hon? Ty de hafwa alle haft henne.

29. Då ſwarade Jesus, och ſade till dem: I faren wille, och weten icke Skriftens, ej heller Guds kraft.

30. Ty i uppståndelsen hwarken tager man ſig hustru, eller qwinna gifſ manne; man de äro lila ſom Guds Änglar i himmelen.

31. Men om de dödas uppståndelse hafwen I icke läst, hwad eber ſagbt är af Gudi, ſom ſade:

32. Jag är Abrahams Gud, och Iſaacs Gud, och Jacobs Gud? Gud är icke de dödas Gud, utan deras ſom lefwande äro.

2 Moſ. 3: 6, 14.

Marc. 12: 26. Ap. 9: 7: 32. Efr. 11: 16.

33. Och när folket ſåbnt hörde, förundrade de ſig öfwer hans lärdom.

Matth. 7: 28.

34. När de Phariseer hörde, att han hade ſtoppat de Sabbuceer munnen till, förämlade de ſig.

35. Och en af dem, ſom war en Skriftdärf, freſtade honom, ſägandes:

36. Mästare, hwilket är det öpperſta budet i lagen?

Marc. 12: 28. Luc. 10: 25.

37. Då ſade Jesus till honom: Du ſtall älska GÖdwan din Gud, af allt ditt hjerta, och af allo dine ſjäl, och af all din båg.

5 Moſ. 6: 5. Luc. 10: 27.

38. Detta är det öpperſta och ſtrika budet.

39. Det andra är beſto liſt: Du ſtall älska din näſta ſom dig ſjelf.

3 Moſ. 19: 18. Matth. 19: 19.

Marc. 12: 31. Luc. 10: 27. Rom. 13: 9.

Gal. 5: 14. 1 Tim. 1: 5. Jac. 2: 8.

40. På deſa tu buden hänger all lagen och Propheeterna.

Matth. 7: 12.

41. När nu de Phariseer woro tillhopa, frågade dem Jesus;

42. Och sade: Swad synes eder om Christo? Swars son är han? Sade de till honom: Davids.

Marc. 12: 35. Luc. 20: 41.
43. Då sade han till dem: Swi kallar då David honom i Andanom HERA? Sägandes:

44. HERA hade till min HERA: Sätt dig på mina högra hand, till dess jag lägger dina fiendar dig till en fotapall.

Ps. 110: 1. Ap. G. 2: 34.

1 Cor. 15: 25. Ebr. 1: 13. 10: 12, 13.
45. Efter nu David kallar honom HERA, huru är han då hans son?

46. Och ingen kunde swara honom ett ord; och ifrå den dagen bristade sig ej heller något att fråga honom något mer.

23. Capitlet.

De öfwer de Striftlärde och Jerusalem.

Då talade Jesus till folket, och till sina Lärjungar,

2. Sägandes: På Mose stol sitta de Striftlärde och Phariseer. Hes. 8: 4.

3. Allt det de binda eder hålla, det håller och görer; men efter deras gerningar görer icke; ty de säga, och göra intet.

4. De binda tunga och odrägeliga bördor till samman, och lägga menniskornas på härdarna; men de wilja icke sjelfwe röra dem med ett finger.

Luc. 11: 46. Ap. G. 15: 10. Gal. 6: 13.
5. Men alla sina gerningar göra de, på det de stola warba sedde af menniskornas; de göra sina tänkestrifter bredda, och fallarna på sin kläder stora; Math. 6: 1, 2, 5, 16.

6 Mos. 6: 8. 4 Mos. 15: 33. 5 Mos. 22: 12.
6. De sitta gerna främst wid borden, och i Synagogorna;

Marc. 12: 38, 39. Luc. 11: 43. 20: 46.
7. Och wilja gerna warba helsade på torgen, och beta af menniskornas: Rabbi, Rabbi.

8. Men I stolen icke låta kalla eder Rabbi; ty en är edar Mästare, Kristus, och I ären alle bröder. Jac. 3: 1.

9. Och I stolen ingen fader kalla eder på jordene; ty en är edar Fader, som är i himlom. Mat. 1: 6.

10. Och I stolen icke låta kalla eder Mästare; ty en är edar Mästare, Kristus.

11. Den som är ypperst ibland eder, han skall wara edar tjänare. Math. 20: 26, 27.

Swed.

27*

12. Ty den sig upphöjer, han skall warba förnedrad; och den sig förnedrar, han skall warba upphöjd. Job 22: 29. Ordsp. 29: 23.

Luc. 14: 11. 13: 14. 1 Petr. 5: 5.

13. We eder, Striftlärde och Phariseer: I strytmare, som tillsluten himmelrifet för menniskornas; I gån icke der sjelfwe in, och dem som in wilja, tillslåden I icke ingå.

Luc. 11: 52.

14. We eder, Striftlärde och Phariseer; I strytmare, som uppåten entors hus, förbärande långa böner; fördenstull stolen I så des hårdare fördomesse.

Marc. 12: 40. Luc. 20: 47.

15. We eder, Striftlärde och Phariseer; I strytmare, som faren omkring watten och land, att I stolen göra en Profelt; och när han gjord är, gören I honom till helwetes barn, dubbelt mer än I sjelfwe ären.

16. We eder, blinde ledare, ty I sägen: Swissen som swär wid templet, det är intet; men den som swär wid guldet i templet, han är safer. Math. 15: 14. 5: 33, x.

17. I galne och blinde; hwilket är yppare, guldet, eller templet som helgar guldet?

18. Och hwissen som swär wid altaret, det är intet; men den der swär wid offret, som beruppå är, han är safer.

19. I galne och blinde, hwilket är yppare, offret, eller altaret som helgar offret?

2 Mos. 29: 37.
20. Derföre, den som swär wid altaret, han swär wid det sjelft, och wid allt det derpå är.

21. Och den som swär wid templet, han swär wid det sjelft, och wid honom som berutti bor. 1 Kon. 8: 13. 2 Ebr. 6: 2.

22. Och den som swär wid himmelen, han swär wid Guds stol, och wid honom som beruppå sitter.

23. We eder, Striftlärde och Phariseer; I strytmare, som gören tiond af mynto, bill och tumen, och låten bestå det som swärast är i lagen, nämliga bomen, barmhertigheten och tron; detta skulle man göra, och det andra icke låta.

4 Mos. 18: 21. Luc. 11: 42. 18: 12.

24. I blinde ledare, som filen myggor, och uppswägen camelen.

25. We eder, Striftlärde och Phariseer; I strytmare, som gören drickelaret och fatet rent utantill; men innantill äro all ting full med rof och orenlighet.

Math. 15: 20. Marc. 7: 4. Luc. 11: 39.

26. Du blinde Pharisee, gör först rent det som är innantill i drickelaret, och i fatet, att det utwärtas är må och rent warba.

27. We eder, Skriftlärde och Phariseer; I strymtare, som ären like de grafwar, som utantill äro hwitmenabe, hwilla utwärtas synas dägeliga; men innantill äro de fulla med de dödas ben och all orenlighet.

Luc. 11: 44.

28. Så synes och I utwärtas för menni-
stomen rättfärdige; men inwärtas ären I
fulle med strymteri och obvgd.

29. We eder, Skriftlärde och Phariseer; I
strymtare, som uppbyggen Propheternas
grafwar, och pryden de rättfärdigas grifter,

Luc. 11: 47.

30. Sägande: Hade wi warit i våra fä-
ders tid, wi skullom ide hafwa warit belat-
tige med dem i Propheternas blod.

31. Så betygen I då öfwer eder sjelfwa,
att I ären deras barn, som Propheterna
dräpo.

32. Nu wäl, uppspyller och I ebra fäders
mått.

33. I ormar, I huggormars afföda, huru
stolen I undfly helwetets fördoimelse?

Matth. 3: 7. 12: 34.

34. Derföre, si, jag sänder till eder Pro-
pheter, och wisa och Skriftlärda; och som-
liga af dem stolen I dräpa och korsfästa,
och somliga af dem stolen I hufvflänga i
ebra Synagogor, och förfölja ifrå den ena
staden till den andra;

Luc. 11: 49.

Ap. 6: 5: 40. 22: 19. 2 Cor. 11: 24, 2c.

35. På det öfwer eder skall komma allt rätt-
färdigt blod, som är utgjutet på jordene,
ifrå dens rättfärdiga Abels blod, intill
Zacharie, Barachie jons, blod, hwilken I
dräpen emellan templet och altaret.

Ebr. 11: 4. 1 Mos. 4: 8. 2 Ebr. 24: 21, 22.

36. Sannerliga säger jag eder, att allt
detta skall komma uppå detta släktet.

37. Jerusalem, Jerusalem, du som dräper
Propheterna, och stenar dem som äro sände
till dig; huru ofta hafwer jag welat för-
samla din barn, lika som hönan församlar
sina kycklingar under sina wingar, och I
willen ide?

Es. 31: 6. 65: 2. Jer. 7: 13. Luc. 13: 34.

38. Ei, edart hus skall eder blifwa öde.

Es. 1: 7. Mich. 3: 12.

39. Ty jag säger eder: Efter denna tiden
stolen I ide se mig, tillbeh I stolen säga:
Wälsignad ware han, som kommer i HCN-
rans Namn.

Ps. 118: 26. Matth. 21: 9.

24. Capitlet.

Jerusalem's förhöring. Wersbeneds ände.

Då gick Iesus sin väg utaf templet; och
hans Lärjungar gingo till honom, om
de skulle låta honom se templets byggnad.

Marc. 13: 1. Luc. 21: 5.

2. Då sade Iesus till dem: Een I ide
allt detta? Sannerliga säger jag eder:
Här skall ide låtas en sten på den andra,
som ide blifwer nederbruten.

Luc. 19: 44.

3. Och när han satt på Oljoberget, ginge
hans Lärjungar till honom affides, och sade:
Säg oss, när detta skall se? Och hwat
warder för tecken till din tillkommelse, och
wersbeneds ända?

4. Då swarade Iesus, och sade till dem:
Ser till, att ingen förförer eder.

Marc. 13: 5. Eph. 5: 6. Col. 2: 8. 2 Thes. 2: 3.

5. Ty många skola komma i mitt Namn,
och säga: Jag är Christus; och skola för-
föra många.

6. I stolen få höra örlig, och rykte af örlig:
ser till, att I blifwen ide förfossade; ty allt
detta måste se, men det är ide fragt änden.
7. Det ena folket skall resa sig upp emot
det andra, och det ena riket emot det andra,
och skola blifwa pestilentialer, och hunger, och
jorbäckning, mångafäls.

8. Då skall nöden abraförst begynnas.

9. Då skola de öfwerantwanda eder uti
twång, och dräpa eder; och I stolen blifwa
hatade af all folk, för mitt Namns skull.

Matth. 10: 17.

Marc. 13: 9. Luc. 21: 12. Joh. 15: 20. 16: 2.

10. Och då skola många förargas, och in-
hördes den ena förräda den andra, och in-
hördes hata hwarannan.

11. Och många falske Propheter skola up-
komma, och förföra många.

12. Och efter det ondskan får öfwerbande-
na, warder kärleken i mångom förlofnad.

13. Men den som blifwer fast uti ändan,
han warder sällig.

14. Och detta Evangelium om riket skall
warba prebistadt i hela wersbene, till ett
wittnesbörd öfwer all folk; och då skall än-
den komma.

15. När I nu sän se fördoimelsens swagel,
af hwilko jagdt är genom Daniel Propheter,
ståndande i det helga rummet; den som lät
det, han gifwe allt deruppå;

Marc. 13: 14. Luc. 21: 10. Dan. 9: 27. 12: 11.

16. De som då i Jubista landet äro, fly de
på bergen;

17. Och den som är uppå taket, han stige icke ned, till att taga något ut af sitt hus ;

18. Och den som är ute på markene, gånge icke tillbaka efter sin släder.

19. Men we dem som hafwande äro, och dem som bja gifwa, i den tiden.

20. Men beder, att edor skift stjer icke om wintren, eller om Sabbathen.

21. Ty då skall warða en stor webermöda, så att hon hafwer icke warit sådana ifrå werldens begynnelse och till denna tiden, ej heller warða skall.

22. Och om de dagar icke worde förskäcte, då worde intet lött frälst; men för de utwalbas skull stola de dagar warða förskäcte.

Marc. 13: 20.

23. Om någor säger då till eder: Si, här är Christus, eller der; så tror det intet.

Marc. 13: 21. Luc. 17: 23. 21: 8.

24. Ty fälste Christi och fälste Propheeter stola uppkomma, och stola göra stor tecken och under; så att, om möjligt wore, stola och de utwalde förförde warða.

Marc. 13: 22.

25. Si, jag hafwer sagt eder det framfördt.

26. Derför, om de då säga till eder: Si, han är i kamaren; tror det icke.

27. Ty såsom ljungelben går ut af öster, och synes allt intill wester; så warber och menniskones Sons tillkommelse.

28. Men der som åtalen är, dit församla sig och örnarna.

Job 39: 33. Luc. 17: 37.

29. Men straxt efter den tidens webermöda skall solen blifwa mörk, och månen skall icke gifwa sitt ljen, och stjernorna stola falla af himmelen, och himlarnas krafter stola bäfwa.

Es. 13: 10. Hes. 32: 7. Joel 2: 31. 3: 15.

Marc. 13: 24. Luc. 21: 25. Ap. 2: 20.

30. Och då skall synas menniskones Sons tecken i himmelen; och då stola all släkte på jordene jämra sig, och stola se menniskones Son komma i himmelens sky, med stora kraft och härlighet.

Matth. 25: 31. Marc. 13: 26. Upp. 1: 7.

31. Och han skall utsända sina Änglar, med höga basunaröst; och de stola församla hans utwalda ifrå de fyra wäder; ifrå den ena himmelens ända till den andra.

Matth. 13: 41. 1 Cor. 15: 52. 1 Thes. 4: 16.

32. Af fikonaträd lærer en liknelse: När nu dess qwishtar knoppas, och löfnet begynner springa ut, så weten I, att sommaren är hardt när;

33. Så och, när I sen allt detta, så weten, att det är hardt för dörrene.

Jac. 5: 9.

34. Sannerliga säger jag eder: Detta släktet skall icke förgås, förrän allt detta stjer.

Marc. 13: 30. Luc. 21: 32.

35. Himmel och jord stola förgås; men min ord stola icke förgås.

Marc. 13: 31. Luc. 21: 33.

36. Men om den dagen och om den stundena wet ingen, icke Änglarna i himmelen, utan min Fader allena.

Marc. 13: 32.

37. Men lika som det war i Noe tid, så skall och menniskones Sons tillkommelse wara.

Luc. 17: 26. 1 Petr. 3: 20.

38. Ty såsom de woro i de dagar för stobena; de äto och drucko, togo hufsturr, och gåfwoes mannom, intill den dagen, då Noe gick i arken;

1 Mos. 6: 2. 7: 7.

39. Och wisste intet af, förr än floden kom, och tog dem allasamman bort; så skall och menniskones Sons tillkommelse wara.

40. Då stola två wara ute på markene; den ene blifwer upptagen, den andre blifwer qwarlät.

Luc. 17: 34, 35.

41. Två stola mala på ene qwarn; den ene blifwer upptagen, den andre blifwer qwarlät.

42. Waker fordenstull; ty I weten icke, hwad stund eder Herre warber kommandes.

Matth. 25: 13. Marc. 13: 33, 35.

43. Men det stolen I wet, att wisste husbonden, hwad stund tjuften skulle komma, förwisso walade han och låte icke upprypta sitt hus.

Luc. 12: 39. 1 Thes. 5: 2.

2 Petr. 3: 7, 10. Upp. 3: 3. 16: 15.

44. Derför warer I och redo; ty, den stund I icke menen, warber menniskones Son kommandes.

45. Swilken är nu en trogen och snäll tjenare, som herren hafwer satt öfwer sitt husfolk, att han skall gifwa dem mat i rättom tid?

Luc. 12: 42.

46. Salig är den tjenaren, som hans herre finner så görande, när han kommer.

47. Sannerliga säger jag eder, han skall sätta honom öfwer alla sina ägobelar.

Matth. 25: 21, 23. Luc. 22: 29, 30.

48. Men om så är, att den onde tjenaren säger i sitt hjerta: Min herre kommer icke ännu brädt;

49. Och begynner så slå sina mebtjenare; ja, äta och dricka med de druckna;

50. Så kommer dens tjenarens herre, den dag han icke wäntar honom, och den stund han icke menar;

51. Och skall sonderhugga honom, och gif-

wa honom hans lön med stryptare. Der
skall wara gråt och tandagnisflan.

Matth. 8: 12. 13: 42. 25: 30.

25. Capitlet.

Tio jungfrur. Trogen, otrogen tjänare. Yttersta
dömen.

Då warder himmelriket likt tio jungfrur,
som togo sina lampor, och gingo ut
emot brudgummen.

2. Men fem af dem woro wisa, och fem
fäwitsta.

3. De fäwitsta togo sina lampor, och togo
inga oljo med sig;

4. Men de wisa togo oljo i sin kärle, samt
med lampornen.

5. Då nu brudgummen bröjde, blefwo de
alla sömniga, och sofwo.

6. Men om midnattstid wardt ett anstri:
Si, brudgummen kommer; går ut emot
honom.

7. Då stodo alla de jungfrurna upp, och
rebbo sina lampor till.

8. Då sade de fäwitsta till de wisa: Gifwer
ett af edra oljo; ty våra lampor slockna.

9. Då swarade de wisa, sågande: Jaga-
lunda; på det både oss och eder icke skall
fattas; utan går betdre till dem som sälja,
och köper till eder sjelfwa.

10. När de gingo och skulle köpa, kom
brudgummen; och de, som rebo woro, gingo
in med honom i bröllopet, och dörren till-
stängdes. Luc. 13: 25.

11. På det sista kommo och de andra jung-
frurna, och sade: Herre, Herre, låt upp
för oss.

12. Då swarade han, och sade: Sanner-
liga säger jag eder: Jag känner eder intet.

Matth. 7: 23.

13. Waker förbensstull; ty I weten hvar-
ken dag eller stund, när menniskones Son
är kommandes.

Matth. 24: 42, 44.

Marc. 13: 33, 35. Luc. 21: 36.

1 Cor. 16: 13. 1 Petr. 5: 8. Upp. 16: 15.

14. Ty lita som en man, den utlänbes for,
skallade sina tjenare, och fick dem sina ägode-
lar i händer. Luc. 19: 12, 13.

15. Och fick enom fem pund, enom tu, och
enom ett, hvarjom efter hans magt; och
for stråt bort.

16. Då gick den bort, som fem pund hade
fått, och handlade med dem; och wann an-
nor fem pund.

17. Sammalunda och den som tu hade
fått, wann och annor tu.

18. Men den som ett hade fått, gick bort,
grof i jordena, och bortgömde fins herras
penningar.

19. En lång tid derefter kom de tjenares
herre, och höll räkenskap med dem.

20. Då steg han fram, som hade fått fem
pund, och bar fram annor fem pund, och
sade: Herre, du fick mig fem pund; si, an-
nor fem pund hafwer jag wunnit med
dem.

21. Då sade hans herre till honom: Ad:
du gode och trogne tjänare, öfwer en rin-
ga ting hafwer du warit trogen, jag skall
sätta dig öfwer mycket; gåd in i dinns herras
glädje. Matth. 24: 47. Luc. 22: 29, 30.

22. Då gick och den fram, som hade fått en
pund, och sade: Herre, du fick mig tu pund;
si, annor tu hafwer jag wunnit dermed.

23. Då sade hans herre till honom: Ad!
du gode och trogne tjänare, öfwer en ringa
ting hafwer du warit trogen, jag skall sätta
dig öfwer mycket; gåd in i dinns herras
glädje.

24. Då kom och den fram, som hade fått
ett pund, och sade: Herre, jag wiste, att du
äst en sträng man; du upptrår der du intet
sådde, och upphemtar der du intet strödde.

25. Och jag fruktade mig, gick bort, och
gömde ditt pund i jordene; si, här hafwer
du det dig tillhöret.

26. Då swarade hans herre, och sade till
honom: Du onde och late tjänare; wiste
du, att jag upptrår der jag intet sådde, och
upphemtar der jag intet strödde;

27. Så skulle du hafwa fått werklarena
mina penningar; och när jag hade kommit,
hade jag ju fått mitt med winning.

28. Dersöre tager af honom pundet, och
gifwer honom, som tio pund hafwer.

29. Ty hvarjom och enom, som hafwer,
skall wara gifwet, och han skall hafwa nog;
men den som icke hafwer, det som han haf-
wer, skall och tagas ifrån honom.

Matth. 13: 12. Marc. 4: 25. Luc. 8: 18. 19: 26.

30. Och den onyttiga tjenaren kastar ut
det yttersta mörkret; der skall wara gråt och
tandagnisflan.

Matth. 8: 12. 22: 13. 24: 51.

31. Men när menniskones Son kommer i
sitt majestät, och alle helige Änglar med ho-
nom, då skall han sitta på fins bärstolens
stol. Zach. 14: 5. Matth. 16: 27.

1 Thes. 4: 16. 2 Thes. 1: 7. Jud. Ep. v. 14.

32. Och för honom stola förjamlas all
folk; och han skall ställa dem, den ene ifrån

den andra, såsom en herde stilar fåren ifrå getterna.

Rom. 14: 10.

2 Cor. 5: 10. Hög. B. 2: 17. Hes. 34: 17, 20.

33. Och fåren skall han ställa på sina högra sido, och getterna på den wenstra.

34. Då skall Konungen säga till dem, som äro på hans högra sido: Kommer, I mins Fadens wälsignade, och besitter det riket, som eder är tillredt ifrå werldenes begynnelse.

35. Ty jag war hungrig, och I gäfwen mig äta; jag war törstig, och I gäfwen mig dricka; jag war huswill, och I herbergaben mig;

Ef. 63: 7. Hes. 18: 7.

36. Naot, och I klädden mig; sjul, och I sötten mig; jag war i hättelse, och I kommen till mig.

Jac. 1: 27.

37. Då stola de rättfärbige swara honom, och säga: Hætre, när sågom wi dig hungrigan, och spisabom dig; eller törstigan, och gäfwom dig dricka?

38. När sågom wi dig wara huswillan, och herbergabom dig; eller naotan, och kläddom dig?

39. Eller när sågom wi dig sjulan, eller i hättelse, och kommon till dig?

40. Då skall Konungen swara, och säga till dem: Sannerliga säger jag eder: Det I hafwen gjort enom af dessa minsta mina bröder, det hafwen I gjort mig.

Ordh. 19: 17. Ebr. 6: 10.

41. Då skall han och säga till dem på wenstra sidone: Går bort ifrå mig, I förbannade, uti ewinnerlig eld, som bjeslenom och hans änglom tillredd är.

Mt. 6: 9. Matth. 7: 23. Luc. 13: 27.

42. Ty jag war hungrig, och I gäfwen mig icke äta; jag war törstig, och I gäfwen mig icke dricka.

43. Jag war huswill, och I herbergaben mig icke; naot, och I klädden mig icke; jag war sjul och i hättelse, och I sötten mig icke.

44. Då stola och de swara honom, och säga: Hætre, när såge mi dig hungrigan, eller törstigan, eller huswillan, eller naotan, eller sjulan, eller i hättelse, och hafwom icke tjent dig?

45. Då skall han swara dem och säga: Sannerliga säger jag eder: Swad I icke hafwen gjort enom af dessa minsta, det hafwen I och icke gjort mig.

46. Och desse stola då gå uti ewiga pino; men de rättfärbige i ewinnerligt lif.

Dan. 12: 2. Joh. 5: 29.

26. Capitlet.

Christus smord, såld. Des Påsca, Natward, ångest, bön, sängslande, förbör. Petri fall.

Och det begaf sig, när Iesus hade lyttat all dessa ord, sade han till sina Lärjungar:

2. I weten, att två dagar härefter warder Påsca; och menniskones Son skall öfwerantwardas till att försäfas.

Marc. 14: 1. Luc. 22: 1.

3. Då församlade sig de öfwerste Prästerna, och de Skriftlärde, och de äldste i folket, uti den öfwersta Prästens palats, som het Caiphas;

4. Och rådslago, huru de måtte få gripa Iesum med lif, och dräpa honom.

Joh. 11: 47.

5. Dock sade de: Icke i högtiden, att ett upplöpp icke warder i folkena.

6. Då nu Iesus war i Bethanien, i den spitelsta Simons hus,

7. Steg en qwinna fram till honom, och hade ett glas med dyr smörjelse; och göt det på hans hufwud, der han satt mid borb.

Marc. 14: 3. Joh. 11: 2. 12: 3.

8. Då hans Lärjungar det sågo, wordo de mislynte, och sade: Swad gjordes denna förspillning behöf?

9. Denna smörjelse måtte man hafwa wäl dyrt sålt, och gifwit de fattiga.

10. När Iesus det förnam, sade han till dem: Hwi gören I denna qwinnone illa tillfrids? ty hon hafwer gjort med mig en god gerning.

11. I hafwen alltid fattiga när eder; men alltid hafwen I icke mig.

5 Mos. 15: 11. Joh. 12: 8.

12. Det hon hafwer utgjutit denna smörjelsen på min lelamen, det hafwer hon gjort mig till begrafsning.

13. Sannerliga säger jag eder, hwar som helst i hela werldene detta Evangelium warber predikabt, skall och detta, som hon gjorde, sagdt warða henne till äminnelse.

14. Då gick en af de tolf, som het Judas Ischarioth, bort till de öfwersta Prästerna;

Matth. 10: 4. Marc. 14: 10. Luc. 22: 3, 4.

15. Och sade: Swad wiljen I gifwa mig, att jag fördråder eder honom? Och de wordo öfwerens med honom om tretio silspenningar.

3 Joh. 11: 12.

16. Och ifrå den tiden sötte han tillfälle, att han måtte fördrå honom.

17. Men på första Sktbrödsdagen gingo

Lärjungarna till JESUM, och sade till honom : Hvar vill du, att vi skole tillreda dig äta Påsklambet? Marc. 14: 12. Luc. 22: 7.

18. Då sade han : Går in i staden till en, och säger honom : Mästaren låter säga dig : Min tid är härnär; när dig vill jag hålla Påska, med mina Lärjungar.

19. Och Lärjungarna gjorde som JESUS befälde dem, och tillredde Påsklambet.

20. Och om aftonen satte han sig till bords med de tolf.

21. Och mid de äto, sade han : Sannerliga säger jag eder, en af eder skall förråda mig.

Marc. 14: 18. Luc. 22: 14, 21. Joh. 13: 21.

22. Då wordo de swärliga bebröfwade, och begynte hvar i sin släd säga till honom : Herre, icke är jag den samme?

23. Då swarade han, och sade : Den, som med mig doppade handena i fatet, han skall förråda mig.

Marc. 14: 20.

24. Menniskones Son warder gåendes, som skrifwet är om honom; men we den mennisko, af hwilko människones Son warder förrådd; det wore de människone bättre, att hon aldrig hade född warit.

Ps. 41: 10.

25. Då swarade Judas, som förrådde honom, och sade : Mästare, icke är jag den samme? Sade han till honom : Du sa det.

26. Men när de äto, tog JESUS brödet; tackade, och bröt, och gaf Lärjungomen, och sade : Tager, äter; detta är min lekamen.

Marc. 14: 22. Luc. 22: 19. 1 Cor. 11: 23.

27. Och han tog kallen, och tackade, gaf dem, och sade : Dricker häraf alle.

28. Ty detta är min blod, des nya Testamentens, hwilken utgjuten warder för mångom, till syndernas förlåtelse.

Matth. 20: 28. Rom. 5: 15.

29. Jag säger eder : Härefter skall jag icke dricka af denna winträs frukt, intill den dagen jag warder det drickandes nytt med eder i mins Faders rike.

Marc. 14: 25. Luc. 22: 18.

30. Och när de hade sagt loffsungen, gingo de ut till Oljoberget.

31. Då sade JESUS till dem : I denna nattene stolen I alle förargas i mig; ty det är skrifwet : Jag skall slå herdan, och sären af hjorden stola warba förstingrab.

Marc. 14: 27. Joh. 16: 32. Zach. 13: 7.

32. Men när jag är uppfådd igen, vill jag gå fram för eder i Galileen.

Matth. 28: 6, 7. Marc. 14: 28. 16: 7.

33. Då swarade Petrus, och sade till ho-

nom : Om än alle förargades i mig, så skall jag dock likväl aldrig förargas:

34. Sade JESUS till honom : Samerliga säger jag dig, att i desö nattene, förr än hanen gal, skall du neta mig tre rejsor.

Luc. 22: 34. Joh. 13: 38.

35. Sade Petrus till honom : Om jag skulle än dö med dig, vill jag icke neta dig. Sammaledes sade oss alle Lärjungarna.

36. Då kom JESUS med dem på den platsen, som kallas Gethsemane, och sade till Lärjungarna : Sitter här, så länge jag går dit bort, och beder.

Marc. 14: 32. Luc. 22: 39. Joh. 18: 1.

37. Och han tog Petrum till sig, och de två Zebedei söner, och begynte bebröfwas och ångslas.

Matth. 4: 21.

38. Då sade JESUS till dem : Min själ är bebröfwad intill döden; blifwer här, och waker med mig.

Joh. 12: 27.

39. Och han gif titet ifrå dem, föll ned på sitt ansigte, bad, och sade : Min Fader, är det möjligt, så gånge denne kallen ifrå mig; dock icke som jag vill, utan som du.

Ebr. 5: 7, 8.

40. Och han kom till Lärjungarna, och fann dem sofwande; och sade till Petrum : Så förmådden I icke wala ena stund med mig?

41. Waker och beder, att I fallen icke uti frestelse; andan är wiljog, men köttet är swagt.

1 Petr. 4: 7.

42. Åter gif han bort annan gång, och bad, sägandes : Min Fader, om det är icke möjligt att berne kallen gå ifrå mig, med mindre jag dricker honom, så ste din wilje.

43. Så kom han, och fann dem åter sofwande; ty deras ögon woro tunga.

44. Och han lät då blifwa dem, och gif åter bort, och bad trehje gången, sägandes samma orden.

45. Då kom han till sina Lärjungar, och sade till dem : Ja, sofwer nu, och hwiler eder; si, stunden är kommen, och människones Son skall antwardas i syndares händer.

46. Står upp, och låter oss gå; si, den är här, som mig förråder.

47. Och mid han än talade, si, då kom Judas, en af de tolf, och med honom en stor skare, med swärd och med stafkar, utsände af de öfwersta Presterna, och af de äldsta i folket.

Marc. 14: 43. Luc. 22: 47. Joh. 18: 3.

48. Men den, som förrådde honom, hade gifwit dem ett tecken, sägandes : Hvilken jag kysser, den äret; tager honom.

49. Då steg han hastigt fram till Jesum, och sade: Hel Rabbi; och kyssite honom.

50. Då sade Jesus till honom: Min vän. hwarefter kommer du? Då stego de fram, och báro händer på Jesum, och grepo honom.

51. Och si, en af dem, som woro med Jesu, rädte ut handena, drog ut sitt swär, och slog dens öfwersta Prestens tjenare, och afhögg hans öra. Joh. 18: 10.

52. Då sade Jesus till honom: Stict ditt swär i sitt rum; ty alle de som taga till swär, de skola förgåds med swär.

1 Mos. 9: 6. Upp. 13: 10.
53. Eller menar du, jag kunde icke bejda min Fader, att han skickade till mig mer än tolf legioner Änglar?

54. Huru blefwe då Skriften fullkomnad, att så fte skall? Ef. 53: 7, 8, 10.

55. I samma stundene sade Jesus till staran: Wila som till en röfware ären I utgångne, med swär och sjastrar, till att taga fatt på mig; hwar dag hafwer jag suttit när eder i templet, lärandes, och I hafwen icke gripit mig.

56. Men detta är allt slebt, på det Propheeternas skrifter skulle fullkomnas. Då öfwer-gåfwo alle Lärjungarna honom, och flybbe.

57. Men de, som hade gripit Jesum, ledde honom till den öfwersta Presten Caiphas, der de Skriftlärde och de äldste församlade woro.

Marc. 14: 53. Luc. 22: 54. Joh. 18: 24.
58. Men Petrus följde honom långt efter, intill den öfwersta Prestens palats; och gick in, och satte sig när tjenarena, på det han skulle se ändan.

59. Men de öfwerste Presterna, och de äldste, och hela Rådet, sökte fastst wittnessbröd emot Jesum, att de måtte dräpa honom; och funno intet. Marc. 14: 55.

60. Och ändock mång falskt wittne kommo fram, funno de skuld intet. På det sista kommo tu falskt wittne;

61. Och sade: Denne hafwer sagt: Jag kan bryta ned Guds tempel, och bygga det upp i tre dagar. Matth. 27: 40. Joh. 2: 19.

62. Och den öfwerste Presten stod upp, och sade till honom: Svarar du intet till det som desse wittna emot dig?

63. Men Jesus tigde. Och den öfwerste Presten swarade, och sade till honom: Jag besvär dig wid lefwandes Gnd, att du säger öf, om du äst Kristus, Guds Son.

64. Sade Jesus till honom: Du sade det. Dod säger jag eder: Hwarefter stolen

I så se menniskones Son sitta på kraftenes höggra hand, och komma i himmelens sky.

Mt. 110: 1. Matth. 16: 27. 24: 30. 25: 31.

Rom. 14: 10. 1 Thes. 4: 16. Upp. 1: 7.

65. Då ref den öfwerste Presten sin kläder sönder, och sade: Han hafwer förhädat Gud; hwad görs öf nu mer wittne behof? Si, nu hörden I hans hädelse.

66. Swad synes eder? Då swarade de, och sade: Han är saser till döden.

67. Då spottade de i hans ansigte, och slogo honom med näfwarne; somlige kindpuflade honom; Ef. 50: 6. Matth. 27: 30.

68. Och sade: Spå öf, Christe, hwillen är den som big slog.

69. Men Petrus satt utanföre i palatset; och der tem till honom en tjenstegwinna, och sade: Du wast öf med Jesu af Galileen. Marc. 14: 66. Luc. 22: 55. Joh. 18: 17, 25.

70. Men han nekade för allom, och sade: Jag wet icke hwad du säger.

71. Och när han gick ut genom dörrerna, såg honom en annor (tjenstegwinna), och sade till dem som der woro: Denne war öf med Jesu Nazareno.

72. Äter nekade han, och swor: Jag känner icke mannen.

73. Och litet efter stego de fram, som der stodo, och sade till Petrum: Wiserliga äst du öf en af dem; ty ditt tungomål röjer dig. Luc. 22: 56.

74. Då begynte han förbanna sig, och swärja, att han kände icke mannen. Och straxt gol hanen.

75. Då som Petrus ihåg Jesu ord, som han hade sagt honom: Förr än hanen gal, skall du neka mig tre refor; och gick ut, och gret bitterliga. Marc. 14: 30. Luc. 22: 61.

27. Capitlet.

Judas hängb. Christt bom, krona, kors, döb, begrafsning.

Men om morgonen höllo alle öfwerste Presterna, och de äldste i folket, råd emot Jesum, att de måtte dräpa honom.

Marc. 15: 1. Luc. 22: 66.
2. Och ledde honom bundnan, och öfwerantwardaden landshöfdinganum Pontio Pilato.

Luc. 23: 1. Joh. 18: 23.

3. När Judas, som honom förrådde, såg att han war dömbd, ångrade det honom, och bar igen de tretio silfpenningar till de öfwersta Presterna, och till de äldsta;

4. Och sade: Jag hafwer illa gjort, att jag hafwer förrådt menlöft blod. Då sade de:

Swad kommer det oß wid? Der må du se dig om.

5. Och han lastade silspenningarna i templet, och gick sin väg; och gick bort, och hängde sig själf. Ap. 8. 1: 13.

6. Men de öfwerste Presterna och silspenningarna, och sade: Man må icke lasta dem i offerstona; ty det är blods wärld.

7. Och när de hade hållit råd, köpte de dermed en frutomalares åter, till främmandes begrafning;

8. Af hwilken den platsen heter Blodplats, intill denna dag. Ap. 8. 1: 19.

9. Då wardt fullkomnadt det som sagdt war genom Jeremias Propheten, som sade: Och de hafwa tagit tretio silspenningar, der den sålde med betalad wardt, hwilken de köpte af Israels barn. Jas. 11: 12.

10. Och de hafwa dem gifwit för en frutomalares åter, som GEdren mig befallt hade.

11. Och Iesus stod för landshöfdinganom; och landshöfdingen frågade honom, och sade: Äst du Judarnas Konung? Då sade Iesus till honom: Du säger det. Marc. 15: 2.

12. Och när han anslagades af de öfwersta Presterna, och af de äldsta, swarade han intet. Luc. 23: 3. Joh. 18: 33, 37. 1 Tim. 6: 13.

13. Då sade Pilatus till honom: Hörer du icke, huru mycket de betygga emot dig?

14. Och han swarade honom icke till ett ord, så att landshöfdingen förundrade sig storliga.

15. Men om högtidsdagen plågade landshöfdingen gifwa folkena en fånga lös, hwilken som de begärde.

Marc. 15: 6. Luc. 23: 17. Joh. 18: 39.

16. Och hade han på den tid en beröfriad fånga, som het Barabbas.

17. Och när de woro församlade, sade Pilatus till dem: Hwilkens wiljen I att jag skall gifwa eder lös, Barabbam, eller Iesum, som kallas Christus?

18. Ty han wiste, att de hade öfwerantwardat honom för afunds skull.

19. Och när han satt på domstolen, sände hans hustru till honom, och lät säga honom: Besatta dig intet med denna rättfärdiga mannen; jag hafwer mycket lidit i dag i fömnen för hans skull.

20. Men de öfwerste Presterna, och de äldste, gáfwo folkena in, att de skulle begära Barabbam, och förgöra Iesum.

Marc. 15: 11. Luc. 23: 18. Joh. 18: 40.

21. Då swarade landshöfdingen, och sade till dem: Hwilkens af dessa två wiljen I att jag skall gifwa eder lös? De sade: Barabbam. Ap. 8. 3: 14.

22. Då sade Pilatus till dem: Swad skall jag då göra af Iesu, som kallas Christus? Sade de till honom alle: Låt försäsa honom.

23. Då sade landshöfdingen: Swad hafwer han dock illa gjort? Då sträbe de ännu mer, och sade: Låt försäsa honom.

24. Men när Pilatus såg, att han kunde intet skaffa, utan sorlet blef ju mer, tog han watten, och twådde sina händer för folket, och sade: Ostyldig är jag i denna rättfärdiga mansens blod; I mågen se eder till om.

25. Då swarade allt folket, och sade: Hans blod komme öfwer oss, och öfwer vår barn.

26. Då gaf han dem Barabbam lös; men Iesum lät han hufslänga, och öfwerantwardade honom, att han skulle försäfas. Marc. 15: 15. Luc. 23: 24, 25. Joh. 19: 16.

27. Då togo landshöfdingens frigesknektar Iesum till sig, in på Rådhuset, och församlade hela skaran till honom;

28. Och aflädde honom, och klädde på honom en purpurmantel;

29. Och wredo samman ena törnekronen, och satte på hans hufwud, och fingo honom en rös i sina högra hand, och böjde knä för honom, och begabbade honom, och sade: Hed Judarnas Konung.

30. Och de spottade på honom, och togo rön, och slogo dermed hans hufwud.

Ef. 50: 6. Marc. 15: 19.

31. Och när de hade begabbat honom, klädde de mantelen af honom, och klädde på honom hans kläder, och ledde honom bort, till att försäfas.

32. Och när de gingo ut, funno de en man af Cyrene, som het Simon; honom twingade de till att han skulle bära hans kors.

Marc. 15: 21. Luc. 23: 26.

33. Och då de kommo till det rummet, som kallas Golgatha, det är, till hufwudstallplatsen,

Marc. 15: 22. Luc. 23: 33. Joh. 19: 17.

34. Gáfwo de honom ättito brida, blandad med galla; och när han smalade det, wille han icke brida det. Ef. 6: 2.

35. Men seban de hade försäst honom, bytte de hans kläder, och lastade lott betom;

på det fullbordas skulle det som sagdt war genom Propheten: De hafwa bytt min kläder emellan sig, och på min klädnad hafwa de kastat lott.

Marc. 15: 24.

Luc. 23: 34. Joh. 19: 23, 24. Ps. 22: 19. 36. Och de såto der, och togo wara på honom.

37. Och de satte hans sak, skrifwen öfwer hans hufvud: Denne är JEsus, Judarnas Konung.

Marc. 15: 26. Luc. 23: 38. Joh. 19: 19.

38. Och då worde två röfware korsfäste med honom, den ene på den högra sidan, och den andre på den wänstra.

Es. 53: 12. Luc. 23: 32.

39. Men de, som gingo der fram, hädde honom, och rifte sin hufvud: Ps. 22: 8.

40. Och sade: Du, som bröter ned Guds tempel, och bygger det i tre dagar upp, hjälp dig sjelf; äst du Guds Son, så stig ned af korset.

Matth. 26: 61. Joh. 2: 19.

41. Sammalebes od de öfwerste Presterna, med de Skriftlärda och de äldsta, begabbade honom och sade:

42. Andra hafwer han hufvit, sig sjelf kan han icke hjälpa; är han Israels Konung, så stige nu ned af korset, och wi wilje tro honom.

43. Han hafwer tröst på Gud; han frälse nu honom, om han är något om honom; ty han hafwer sagt: Jag är Guds Son.

Ps. 22: 9.

44. Det samma lastade od röfwarena honom före, som med honom korsfäste woro.

Luc. 23: 39.

45. Och ifra sjette timman wardt ett mörker öfwer hela landet, intill nionde timman.

46. Och wid den nionde timman ropade JEsus med höga röst, och sade: Eli, Eli, Lama Sabachthani? det är: Min Gud, min Gud, hwi hafwer du öfvergift mig?

Ps. 22: 2.

47. Men någre, som der stodo, när de det hörde, sade de: Han skallar Elias.

48. Och strakt lopp en af dem, och tog en swamp, och fyllde honom med ättilo, och satte den på en rök, och gaf honom dricka.

Marc. 15: 36. Joh. 19: 29.

49. Men de andre sade: Håll, låt se om Elias kommer, och hjälper honom.

50. Åter ropade JEsus med höga röst, och gaf upp andan.

Marc. 15: 37. Luc. 23: 46. Joh. 19: 30.

51. Och si, förkläten i templet remnade i tu

stycker, ifrån öfwan och ned igenom; och jorden stälk, och hällebergen remnade.

2 Mos. 26: 31. 36: 35: 2 Ghr. 3: 14.

52. Och grafwarna öppnades; och mång de heligas lemlamen, som söfuit hade, stodo upp;

53. Och gingo ut af sina grafwar, efter hans uppståndelse, och kommo i den heliga staden, och uppenbarades mångom.

54. Men höfswitsmannen, och de som med honom woro, och waktade på JEsu, när de sågo jordbäfningene, och de ting som skedde, råddes de swårliga, och sade: Wisserliga war denne Guds Son.

Marc. 15: 39. Luc. 23: 47.

55. Och der woro många qwinnor, ståndande långt ifrån, och sågo uppå, de som hade följt JEsu af Galileen, och tjent honom;

Marc. 15: 40. Luc. 8: 2.

56. Ibland hwilla war Maria Magdarena, och Maria, Jacobi och Jose moder, och Zebedei söners moder.

57. Men om aftonen kom en rik man af Arimathia, benämnd Joseph, hwillen od war JEsu Lärjunge.

Marc. 15: 42, 43. Luc. 23: 50. Joh. 19: 38.

58. Han gick till Pilatum, och beddes JEsu lemlamen; då böd Pilatus, att han skulle warba honom gifwen.

59. Och när Joseph hade tagit lemlamen, svepte han honom i ett rent linlåde;

60. Och lade honom i sina nya graf, som han uthuggit hade uti ett hälleberg; och wälte en stor sten för börren åt grafwene, och gick sina färde.

Es. 53: 9.

61. Då woro der Maria Magdarena, och den andra Maria, sittande emot grafwena.

62. Dagen efter tillbedelsedagen kommo tillsammans de öfwerste Presterna, och de Phariiseer, inför Pilatus;

63. Och sade: HERR, oss kommer ibåg, att den försöraren sade, när han än lefde: Efter tre dagar will jag stå upp.

64. Ryd fördenstull, att man förwarar grafwena, intill trebje dagen, att hans Lärjungar icke komma, och stjåla honom bort, och säga folkena: Han är uppstånden ifrån de döda; och blifwer så den sista willan wärre än den första.

65. Då sade Pilatus till dem: Der hafwen I waktena; går, och förwarer, som I kunnen.

66. Då gingo de bort, och förwarade grafwena med wäktare, och beseglade stenen.

28. Capitlet.

Christus uppkänd. Watten besuden. Böpa besallt.

Om Sabbathsastonen, i gryningen på första Sabbathen, kom Maria Magdalena, och den andra Maria, till att bese grafwena.

Marc. 16: 2. Luc. 24: 1. Joh. 20: 1.

2. Och si, det wardt en stor jorðbäfning; ty HERRans Angel steg ned af himmelen, och gick fram, och wälte stenen ifrå dörrene, och satte sig på honom;

3. Och han war påseendes som en ljungelsb, och hans kläde hwit som en snö.

4. Och wäktarena blefwo försträckt af räddhåga, och worbo som de hade warit döde.

5. Men Angelen swarade, och sade till qwinnorna: Wädens ide; ty jag wet, att I skolen JESUM, som war korsfäst.

6. Han är icke här; han är uppkänd, som han sagt hade; kommer, och ser rummet, der HERREN war lagder uti.

Matth. 12: 40. 16: 21. 17: 23.

7. Och går snart, och säger hans Lärjungom, att han är uppkänd ifrå de döda; och si, han skall gå fram för eder uti Galileen; der skolen I se honom; si, jag hafwer jagt eder bet.

Matth. 26: 32.

8. Och de gingo snarligen ifrå grafwene, med räddhåga och stor glädje, löpande, till att kungörat hans Lärjungom.

9. Och wid de gingo, till att kungörat hans Lärjungom, si, då mötte JESUS dem, och sade: Hel eder. Då gingo de fram, och togo på hans fötter, och tillbådo honom.

Marc. 16: 9.

10. Då sade JESUS till dem: Wädens ide; går, och kungör det mina bröder, att de gå till Galileen; der skola de få se mig.

Joh. 20: 17. Ap. 9: 1: 3. 13: 31. 1 Cor. 15: 5.

11. När de gingo bort, si, någre af wäktarena kommo i staden, och kungjorde dem öfwerste Prestomen allt det som stedt war.

12. Och de församlade sig med de äldsta, och rådgjorde; och gäfwo frigsnekstarna en stor summo penningar;

13. Och sade: Säger, hans Lärjungar kommo om natten, och stulo honom bort, medan wi sofwo.

14. Och om det kommer för landshöfding, wiße wi stilla honom, och begå det så, att I skolen wara utan fara.

15. Och de togo penningarna, och gjorde som de woro lärde. Och detta talet är beröktadt ibland Judarna, intill denna dag.

16. Men de elofwa Lärjungarna gingo till Galileen, upp på ett berg, som JESUS hade dem förelagt.

17. Och när de sågo honom, tillbådo de honom; men somlige twiflade.

18. Och JESUS gick fram, och talade med dem, och sade: Wäg är gifwen all magt i himmelen, och på jordene.

Ps. 8: 7. Matth. 11: 27. Joh. 3: 35.

13: 3. 17: 2. Eps. 1: 22. Efr. 1: 2. 2: 8.

19. Går fördenksfull ut, och lärer all folk; och böper dem, i Namn Fadern, och Söns, och dens Helga Andas.

Marc. 16: 15. Luc. 24: 47.

20. Och lärer dem hålla allt det jag hafwer eder besallt; och si, jag är när eder alla dagar, intill werldenes ända.

Ände på S. Matthei Evangelium.

S. Marci Evangelium.

1. Capitlet.

JESUS döpt, frestad, prebilar, kallat Lärjungar, bejar franka.

Detta är begynnelsen af JESU Christi, Guds Söns, Evangelio;

2. Såsom skrifwet är i Propheterna: Si, jag sänder min Angel framför ditt ansigte, hwilken bereda skall din väg för dig;

Mal. 3: 1. Matth. 11: 10. Luc. 7: 27.

3. Ens ropandes röst är i öknene: Bereder HERRENS wag; görer hans stigat rätta.

Ef. 40: 3. Matth. 3: 3. Luc. 3: 4. Joh. 1: 15, 23.

4. Johannes war i öknene, döpte, och prebilde bättringenes böpelse, till syndarnes förlåtelse.

Matth. 3: 1. Luc. 3: 1.

5. Och till honom gingo ut hela Judiska landet, och de utaf Jerusalem; och låto sig alle böpa af honom i Jordans flod, och belände sina synder.

Matth. 3: 5.

6. Och Johannes war klädd med camelahår, och med en lädergjording om sina ländar; och åt gråshoppor och wildhannog;

Matth. 3: 4. 3. Ref. 11: 22.

7. Och predikade, och sade: En kommer efter mig, som stärlare är än jag, hwilens skotwänger jag icke wärdig är att neberfalla och upplösa.

Matth. 3: 11. Luc. 3: 16. Joh. 1: 26. 27.

8. Jag böper eder med watten; men han skall böpa eder med dem Helga Andan.

Ap. 1: 5. 2: 4. 11: 16. 19: 4.

9. Och det begaf sig i de dagar, att JEsus kom utaf Galileen ifrå Nazareth, och lät sig böpa af Johanne i Jordan.

Matth. 3: 13. Luc. 3: 21.

10. Och straxt steg han upp utu watten, och såg himlarna öppnas, och Andan, såsom en duwa, neberkomma öfwer honom.

Joh. 1: 32.

11. Och en röst kom af himmelen: Du äst min läre Son, i hwilkom mig wäl behagar.

Ps. 2: 7. Ef. 42: 1. Matth. 3: 17.

17: 5. Marc. 9: 7. 2. Petr. 1: 17.

12. Och Anden dref honom straxt uti öknena;

Matth. 4: 1. Luc. 4: 1.

13. Och han war i öknene i spatio dagar, och frestades af Satana; och war med wildbjuren; och Anglarna tjente honom.

Matth. 4: 11.

14. Men sedan Johannes wardt fången, kom JEsus uti Galileen, och predikade Ewangelium om Guds rise,

Matth. 4: 12. Luc. 4: 14. Joh. 4: 43.

15. Sägandes: Tiden är fullkommen, och Guds rise är för handene; bättr eder, och tror Ewangelio.

Matth. 3: 2.

16. När han gick utmed det Galileiska hafwet, såg han Simon, och Andrean, hans broder, lasta sin nät i hafwet; ty de woro fiskare.

Matth. 4: 18. Luc. 5: 2.

17. Och JEsus sade till dem: Följer mig, och jag will göra eder till menniskofiskare.

18. Straxt gåfwo de sin nät öfwer, och följde honom.

Matth. 4: 21.

19. Och då han gick dådan litet fram bätter, såg han Jacobum, Zebebei son, och Johannem, hans broder, att de i båtenom byggde sin nät.

20. Och straxt kallade han dem; då öfwer-gåfwo de sin fader, Zebebeum, uti båten, med legodrängarna, och följde honom.

21. Och de gingo till Capernaum; och straxt, om Sabbatherna, gick han in i Synagogen och lärde.

Matth. 4: 13. 23. Luc. 4: 31.

22. Och de förundrade storliga på hans lärdom; förty han lärde wäldeliga, och icke såsom de Skriftlärde.

Matth. 7: 28. 29. Luc. 4: 32.

23. Och i deras Synagogo war en menniska besatt med den orene andan; och han ropade,

Luc. 4: 33.

24. Och sade: Ad! hwad hafwe wi med dig beställa, JEsu Nazarene? Äst du kommen till att förderfwa oss? Jag wet ho du äst, nämliga den Guds Helige.

Matth. 8: 29.

25. Och JEsus näpste honom, sägandes: Tig, och gåd ut af menniskone.

26. Då ref den orene anden honom, och ropade högt, och for ut af honom.

27. Och alle förundrade sig swårliga, så att de sporde hwarannan till, och sade: Hwad är detta? Hwad ny lärdom är detta? Ty han bjuder de orene andar med wäldighet, och de lyda honom.

28. Och hans rykte gick straxt allt omkring i Galilee gränfor.

29. Och de gingo straxt utu Synagogen, och kommo uti Simons och Andrees hus, med Jacobo och Johanne.

Matth. 8: 14. Luc. 4: 38.

30. Och Simons swåra låg sjuk i stålswa; och straxt sade de honom om henne.

31. Då gick han till och reste henne upp, och tog henne wid handena; och i det samma öfwer-gaf stålswosjukan henne, och hon gick sedan och tjente dem.

32. Om aftenen, då solen nebergången war, hade de till honom allahanda sjuka, och dem som qwaldes af bjeslar;

Matth. 8: 16. Luc. 4: 40.

33. Och hele staden war församlad för dörrerna.

34. Och han gjorde många helbregda, som fränste woro af allahanda sjukdom; och dref ut många bjeslar, och tillstodde icke bjeslarna tala; ty de kände honom.

Luc. 4: 41. Ap. 16: 17. 18.

35. Och om morgonen, gansta bittida för dag, stod han upp och gick ut; och JEsus gick bort uti ett öde rum, och der bad han.

Luc. 4: 42.

36. Och Simon kom efter farandes, och de med honom woro.

37. Och då de funno honom, sade de till honom: Alle söla dig.

38. Sade han dem: Låt oss gå uti nästa städerna, att jag och der predikar; ty förbenstull är jag kommen.

Luc. 4:

och är söndrab, då kan han icke blifwa beständes, utan det är då ute med honom.

27. Ingen kan infälla uti en starks hus, och taga hans hustyg bort, utan han först binder den starka; och så stinnar han hans hus.

Matth. 12: 29.

28. Sannerliga säger jag eder: Alla syndar warda menniskors barnom förlåtna; och försmädelse, dermed de försmäda;

Matth. 12: 31.

Luc. 12: 10. Ebr. 6: 4. 1 Joh. 5: 16.

29. Men den der försmäder den Feliga Andan, han hafwer ingen förlåtelse i ewig tid, utan blifwer saler till ewig förbömmelse.

30. Ty de sade: Han hafwer den oreana andan.

31. Och då kommo hans bröder och hans moder, och stodo ute, och sände några till honom, som honom utkalla skulle.

Matth. 12: 46. Luc. 8: 19.

32. Och folket satt när honom, och de sade till honom: Si, din moder och dine bröder äro derute, och söla efter dig.

Luc. 8: 20.

33. Han svarade dem, och sade: Ho är min moder och mine bröder?

34. Och då han omkringsett hade på Lärjungarna, som der fringom honom såto, sade han: Si, min moder och mine bröder.

35. Ty den som gör Guds wilja, han är min broder, och min syster, och min moder.

4. Capitlet.

Litnelser om Guds ords och rikes art. Häfvet tilladt.

Och han begynte åter lära wid hafwet; och till honom församlades mycket folk, så att han måste stiga uti ett skepp, och satt der på hafwet; och allt folket blef på landet wid hafwet.

Matth. 13: 1.

2. Och han lärde dem mycket genom litnelser; och sade till dem uti sin prebikan:

Luc. 8: 4.

3. Hörer till: Si, en sädesman gick uti till att så.

4. Och hände sig, wid han sådde, föll somt wid vägen; och foglarna under himmelen kommo, och äto det upp.

5. Men somt föll på stenören, der icke mycken jord war; och det gick straxt upp, ty der war icke djup jord.

6. Men då solen gick upp, förwignade det; och efter det war icke wäl berotadt, förortades det.

7. Och somt föll i törne; och törnen wäxte upp, och förqwafte det; och det bar ingen frukt.

8. Och somt föll i goda jord, och det bar frukt, som uppgick, och wäxte; ett bar trettiofalt, och ett sextiofalt, och ett hundrafalt.

9. Och han sade till dem: Den der ören hafwer till att höra, han höre.

10. Då han nu allena war, sporde de, som med honom woro med de tolf, honom till om den litnelsen.

Matth. 13: 10.

11. Och han sade till dem: Eder är gifwet att weta Guds rikets hemlighet; men dem der utantill äro ster all ting genom litnelser:

12. På det de skola med seende ögon se, och dock litwål icke förnimmat; och med hörande öron höra, och dock icke förståt; på det de sig icke ens skola omwända, och synderna dem förslåna warda.

Es. 6: 9. 29: 1.

Luc. 8: 10. Joh. 12: 40. Ap. 9: 28: 25.

13. Och han sade till dem: Förstån I icke denna litnelsen? Huru wiljen I då förstå alla litnelser?

14. Sadesmannen får ordet.

15. Men desse äro de som wid vägen äre, der ordet sådt warde; och de hafwa det hört, straxt kommer Satan, och tager bort ordet, som sådt war i deras hjertan.

Matth. 13: 19.

16. Alltså äro ock de som på stenören sådde äro; då de hafwa hört ordet, anamma de det straxt med fröjd;

17. Och de hafwa inga rötter i sig, utan stå till en tid; då någor bedröfwelse kommer uppå, eller förföljelse, för ordets skull, straxt förgaras de.

18. Och desse äro de som i törne sådde äre: de der höra ordet;

19. Och denna werldenes omsorger, och de bedrägelige rikebomar, och mycken annan begärelse, gå derin, och förqwäfwä ordet, och det warde ofruktigt.

1 Tim. 6: 17.

20. Och desse äro de som uti goda jord sådde äro; de der ordet höra, och anamma, och bära frukt, somt trettiofalt, och somt sextiofalt, och somt hundrafalt.

21. Och han sade till dem: Icke warder er ljus upptändt förbensfull, att man skall sitta det under ena släpp, eller under bordet? Eder bet icke förbensfull, att det skall uppsättas på ljusastalan?

Matth. 5: 16. Luc. 8: 16. 11: 17.

22. Ty intet är förbott, som icke uppenbaras skall; ej heller hemligt, som icke skall uppkomma.

Matth. 10: 26. Luc. 8: 17. 12: 3.

23. Den der ören hafwer till att höra, han höre.

Matth. 11: 16. Luc. 11: 16.

24. Och han sade till dem : Ser till, hwad I hören : Med hwad mått I mälen, der skola andra mäla eder med ; och eder warder ändå tillgifwet, I som hören detta.

Matth. 7 : 2. Luc. 6 : 38.

25. Ty den der hafwet, honom warder gifwet ; och den der icke hafwet, af honom skall och taget warda det han hafwet.

Matth. 13 : 12. 25 : 29. Luc. 8 : 18. 19 : 26.

26. Och han sade : Så är Guds rike, som en man lastar ena säd i jordena ;

27. Och lofwet, och står upp, natt och dag ; och säden går upp, och växer, så att han der intet af wet.

28. Ty jorden bär utaf sig sjelf, först brodd, sedan ar, sedan fullbordadt hwete i arena.

29. När nu frukten mogen är, straxt brular han län ; ty störbetiben är för handen.

30. Och han sade : Wid hwem skole wi lifna Guds rike ? Och med hwad lifnelse skole wi beteckna det ?

31. Det är såsom ett senapskorn, hwislet, då det sådt warder i jordena, är det mindre än all annor frö på jordene ;

Matth. 13 : 31. Luc. 13 : 18.

32. Och då det sådt är, går det upp, och warder större än all annor trydber, och får stora grenar, så att foglarna under himmelen måga bo under dess stugga.

33. Och med mång sådana liknelser sade han dem ordet, efter som de förmodde hört ;

Matth. 13 : 34.

34. Och utan liknelse talade han intet till dem ; men Lärjungomen uttydde han all ting affides.

35. Och den samma dagen, då aftonen warbt, sade han till dem : Låt oss fara utöfwer, på den andra stranden.

Matth. 8 : 18. 23. Luc. 8 : 22.

36. Så läto de folket gå, och togo honom, med skeppet der han redo uti war ; woro och beflites någor annor stöpp med honom.

37. Och der uppmärkte en stor storm, och wågen slog in i skeppet, så att det förfylldes.

38. Och han sof hal i skeppet på ett hyende ; då wäckte de honom upp, och sade till honom : Mästare, stöter du intet berom, att wi förgås ?

39. Och då han uppmäckt war, näpsie han wädbret, och sade till hafwet : Tigi, och war stilla. Och wädbret saktade sig, och warbt ett stort lugn.

40. Och han sade till dem : Swarföre ären I så rädda ? Huru kommer det till, att I icke hafwen trona ?

41. Och de worbo ganzla försträckt, och sade emellan sig : Ho är denne ? Ty wädbret och hafwet äro honom lydiga.

5. Capitlet.

Man och swin besatte. Stöbgång stillad. Jatri dotter.

Så kommo de öfwer hafwet, in i de Gadareners ängb. Matth. 8 : 28. Luc. 8 : 26.

2. Och straxt han steg utu skeppet, lopp emot honom, utu grifter, en man, besatt med den orene andan ;

3. Den der plågade ho uti grifter ; och ingen kunde honom binda med ledjor.

4. Förty han hade många resor warit bunden med stiettrar och ledjor ; och ledjorna woro sletna af honom, och stiettrarna sönderlagne ; och ingen kunde spåka honom.

5. Och han war alltid, dag och natt, på bergen, och i grifterna, ropade och slog sig sjelf med stenar.

6. Då han nu såg Iesum fjertan ifrå sig, lopp han till, och föll neder för honom.

7. Och ropade med höga röst, och sade : Hwad hafwet jag med dig göra, Iesu, den bögstas Guds Son ? Jag beswår dig wid Gud, att du icke qwål mig.

8. Då sade han till honom : Far ut af menniskone, du orene ande.

9. Och sporde han honom : Hwad är ditt namn ? Svarade han och sade : Legio är mitt namn ; förty wi äre många.

10. Och han bad honom storliga, att han icke skulle drifwa honom bort utu den ängden.

11. Och der war wid bergen en stor swinahjord, den der gick och födde sig.

Matth. 8 : 30. Luc. 8 : 32.

12. Och djefslarna bado honom alle, sägande : Sänd oss i swinen, att wi må fara in uti dem.

13. Och Iesus tillskadde dem det straxt. Och de orene andar drogo straxt ut, och foro in uti swinen ; och hjorden brådsförte sig i hafwet ; och de woro wid tususend, och worbo förbränte i hafwet.

14. Men de, som stötte swinen, flydde och förkunnade det in i staden, och på bygdene ; och de gingo ut till att se hwad stekt war ;

15. Och kommo till Iesum, och sågo honom, som hade besatt warit, och haft legionen, sittandes kläddan, och wid sin skål ; och worbo förfärade.

16. Och de som det sett hade, förtäljde dem hwad den besatta wedersjaret war, och om swinen.

17. Och de begynte bebjä honom, att han skulle draga uti deras ängd. Ap. G. 16: 39.

18. Och då han war stigen till stiepps, bad honom den som hade bejatt warit, att han måtte wara när honom. Luc. 8: 38.

19. Men Iesus tillstodde det icke, utan sade till honom: Gåf dina färde uti ditt hus till dina, och förkunna dem, huru stor ting IHERN hafwer gjort med dig, och hafwer mistundat sig öfwer dig.

20. Och han gic sina färde, och begynte förkunna uti de tio städer, huru stor ting Iesus med honom gjort hade. Och alle förundrade sig.

21. Och då Iesus war öfwerfaren igen med stieppet, församlades till honom myckert folk; och war wid hafwet. Matth. 9: 1.

22. Och si, der kom en af Synagogones öfwerstar, benämnd Jairus; och då han såk se honom, föll han ned för hans fötter; Matth. 9: 18. Luc. 8: 41.

23. Och bad honom storliga, och sade: Min dotter är i sitt yttersta; jag beber dig, att du kommer, och lägger händer på henne, att hon måtte wederså, och lefwa.

24. Och han gic med honom; och honom följde myckert folk, och de trängde honom.

25. Och der war en qwinna, som hade haft blödgång i tolf år;

3 Mos. 15: 25. Matth. 9: 20. Luc. 8: 43.

26. Och hade myckert libit af mångom läskrom, och förtärt dermed allt sitt, och hade dock ingen hjälp förnummit; utan det wardt heldre wärre med henne.

27. Då hon hörde om Iesu, kom hon ibland folket balester, och tog på hans kläder;

28. Ty hon sade: Kunde jag åtminstone taga på hans kläder, då worde jag helbregda.

29. Och straxt förtorlades hennes blöds lälla; och hon kände det i kroppen, att hon botad war utaf den plågon.

30. Och Iesus kändet straxt i sig sjelf, att kraft utgången war af honom; och wände sig om ibland folket, och sade: So kom wid min kläder? Luc. 8: 19.

31. Och hans Lärjungar sade till honom: Ser du icke, folket tränger dig på alla sidor, och du säger: So kom wid mig?

32. Och han såg omkring efter henne, som det gjort hade.

33. Men qwinnan fruktade och bäsowade; ty hon wiste, hwad med henne stedt war; och kom, och föll neder för honom, och sade honom alla sanningena.

34. Då sade han till henne: Dotter, din

tro hafwer gjort dig helbregda; gåd med frid, och war helbregda af dine plågo.

Matth. 9: 22. Marc. 10: 32.

35. Wid han ännu talade, kommo några ifrå Synagogones öfwersta, och sade: Din dotter är död; hwi gör du Mästaren yttermera omat? Luc. 8: 49.

36. Men straxt Iesus hörde talet, som sades, sade han till Synagogones öfwersta: Fruktu dig intet; allenast tro.

37. Och han tillstodde icke, att honom någor följa skulle, förutan Petrus och Jacobus, och Johannes, Jacobi broder.

38. Och så kom han i Synagogones öfwerstas hus, och såk se forlet, och dem som myckert sörjde och greta.

39. Och han gic in, och sade till dem: Hwad sorlen I, och gråten? Pigan är icke död; men hon sofwer. Matth. 9: 24. Jos. 11: 11.

40. Och de gjorde gåd af honom. Då bref han alla ut, och tog med sig pigonens fader och moder, och dem som med honom woro, och gic in der pigan låg.

41. Och fattade pigona wid handena, sêgande till henne: Talitha kumi; det mtydes: Piga, jag säger dig, ståt upp.

42. Och straxt stod pigan upp, och gic; och hon war wid tolf år gammal. Och de wordo öfwermåttan försträckt.

43. Och han förbød dem strängeliga, att ingen skulle det weta; och bød gifwa henne äta.

6. Capitlet.

Iesus förastad. De tolf utskändas. Johannes bräpes. Gemitusen män spisas. Iesus går på watten.

Och han gic ut däban, och kom in uti sitt faderne-land; och hans Lärjungar följde honom. Matth. 13: 54.

2. Och när Sabbathen kom, begynte han lära i Synagoga; och många, som det hörde, förundrade sig storliga, sågande: Hwad kan komma honom detta? Och hwad wisdom är denne, som honom gifwen är, och sådana krafter, som ste igenom hans händer? Luc. 4: 15.

3. Är icke denne den timbermannen, Marci Son, Jacobi broder, och Jose, och Jude, och Simons? Åro och icke hans systar här när oss? Och de förargades på honom. Jos. 6: 42.

4. Då sade Iesus till dem: En Prophet warder icke förastad, utan i sitt faderne-land, och ibland sina fränder, och sin folk. Matth. 13: 57. Luc. 4: 24. Jos. 4: 4.

5. Och han kunde der ingen kraft göra, utan det att han lade händerna på några få sjuka, och botade dem. Matth. 13: 58.

6. Och han förundrade sig på deras otro; och han gick omkring i byarna allestädes beromkring, och lärde.

7. Och han kallade för sig de tolf, tog till att utskänka dem, två och två; gifvandes dem magt emot de orena andar; Matth. 9: 35. Luc. 13: 22.

8. Och böd dem, att de intet skulle taga med sig till vägs, utan läppen allena; icke sträppo, icke bröd, inga penningar i pungen; Matth. 10: 1. Marc. 3: 13, 14. Luc. 6: 13. 9: 1.

9. Utan de skulle wara skodde; och att de icke skulle släda sig uti två fjortlar; Matth. 10: 9. Luc. 9: 3.

10. Och sade till dem: Svar som helst i ingån uti ett hus, blifven der, till dess i dragen bädan. Matth. 10: 11. Luc. 9: 4.

11. Och hwissen som icke anammar eder, eller icke hörer eder, går derut, och slubder af eder det stoft, som är under ebra fötter, till wittnesbörd öfwer dem. Sannerliga säger jag eder: Drägeligare warer Sodome och Gomorre på domedag, än dem stadenom. Matth. 10: 14, 15. Luc. 9: 5.

10: 10, 11, 12. Ap. 8: 13: 51. 18: 6.

12. Och de gingo ut, och predilade, att man skulle bättra sig; Matth. 3: 2.

13. Och utdrefwo många bjeslar, och smorde många tranla med oljo, och botade dem. Jac. 5: 14.

14. Och fick Konung Herodes detta höra; ty hans namn war redo kunnigt; och sade: Den Johannes, som döpte, är uppländen ifrå de döda; och dersöre gör han sådana krafter. Matth. 14: 1. Luc. 9: 7, 19.

15. Somlige sade: Det är Elias; och somlige sade: Det är en Propheet, eller såsom en af Propheeterna. Matth. 16: 14.

16. Då Herodes sådant hörde, sade han: Denne är Johannes, som jag halshögg; han är uppländen ifrå de döda.

17. Ty Herodes hade skändt bort, och låtit gripa Johannes, och satt honom i fängelse, för Herodias, sine broders Philippt hustrus skull; ty han hade tagit henne till hustru; Luc. 3: 19, 20.

18. Men Johannes sade till Herodes: Dig är icke löstigt att hafwa bins broders hustru. 3 Ros. 18: 16. 20: 21.

19. Men Herodias gick efter hans ar-

gesta, och hade gerna dräpit honom; och kunde dock icke komma dess wid;

20. Ty Herodes fruktade Johannem, wetandes att han war en from och helig man; och aktade honom, och lybde honom i mång stycke, och hörde honom gerna. Matth. 14: 5. 21: 26.

21. Då nu en belägen dag kom, att Herodes på sin födelsedag gaf de öfwersta, och höfwoitsmän, och de yppersta i Galileen, en aftonkost; 1 Ros. 40: 20. Matth. 14: 6.

22. Sid Herodias dotter in, och dansade, och det behagade Herodi, och dem der med honom såto wid bordet. Då sade Konungen till pigona: Bed utaf mig hwad du vill, jag vill gifwa dig det;

23. Och swor henne en ed: Hwad du bedjande warder af mig, vill jag gifwa dig, allt intill hälften af mitt rike.

24. Hon gick ut, och sade till sina moder: Hwad skall jag bedja? Hon sade: Johannes Döparens hustru.

25. Och hon gick straxt med hast in till Konungen, och bad, sägandes: Jag vill, att du gifwer mig nu straxt, på ett sat, Johannes Döparens hustru.

26. Då wardt Konungen bebröfwd; dock, för ebens skull, och för deras skull, som der sato wid bordet, wille han icke wisa henne af; Matth. 14: 9.

27. Utan straxt sände Konungen bödelen, och böd inhenta hans hustru. Han gick åstad, och halshögg honom i fångahuset; Matth. 14: 10.

28. Och bar fram hans hustru på ett sat, och fick pigone; och pigan fick det sine moder.

29. Då hans lärjungar det sporde, kommo de, och togo hans lellamen upp, och begrofwon honom.

30. Och Apostlarna församlades till JEsu, och förkunnade honom all stycke; och hwad de gjort och lärt hade. Luc. 9: 10.

31. Då sade han till dem: Kommer i allene affides med mig uti ödemarken, och hwiler eder något litet; ty der woro många, som gingo till och ifrå, så att de hade icke tid till att äta. Marc. 3: 20.

32. Och så for han bort affides till stępss uti ödemarken. Matth. 14: 13. Joh. 6: 16.

33. Och folket såg, att de foro sina färre; och många lände honom, och lupo dit till sammans af alla städer, till fot, och kommo fram förre än de, och församlades till honom.

34. Så gick JEsus ut, och fick se det myckna folket, och warkunnade sig öfwer dem;

förty de woro såsom får, de ingen herdan hade; och begynte lära dem mycket.

Matth. 14: 14.

Jer. 23: 1. Hes. 34: 2. Matth. 9: 36.

35. Och då nu dagen war fast framliben, gingo hans Lärjungar till honom, och sade: Här är öfken, och tiden är fast försliben;

Matth. 14: 15. Luc. 9: 12.

36. Släpp dem ifrå dig, att de måga gå bort i byarna och torpen här omkring, och köpa sig bröd; ty de hafwa intet äta.

37. Då swarade han dem, och sade: Gifwer I dem äta. Då sade de till honom: Stole wi gå bort, och köpa för tuhundrade penningar bröd, och gifwa dem äta?

Job. 6: 5.

38. Då sade han till dem: Huru mång bröd hafwen I? Går, och ser till. Och seban de hade sett till, sade de: Fem, och två fiskar.

Matth. 14: 17. Luc. 9: 13. Job. 6: 9.

39. Då böb han dem, att de skulle sätta sig alle i matklap, i gröna gräset.

40. Och de satte sig i hopar, hundrade och hundrade, femtio och femtio.

41. Och så tog han de fem bröd och de två fiskar; och upplyfte sin ögon till himmelen, tackade, och bröt bröden, och fäd sinom Lärjungom, att de skulle lägga för dem; och de två fiskar bytte han emellan dem alla.

Job. 17: 1. 1 Sam. 9: 13.

42. Och de äto alle, och wordo mätte;

43. Och togo seban upp tolf torgar fulla med styckom, och af fiskomen.

44. Och de der ätit hade, woro wid femtusen män.

45. Och straxt dref han sina Lärjungar, att de skulle gå till skepps, och fara för honom öfwer hafwet till Bethsaida, medan han stilje folket ifrå sig.

Matth. 14: 22. Job. 6: 16.

46. Och när han hade stilst dem ifrå sig, gick han dådan upp på ett berg, till att bebjä.

Matth. 14: 23.

47. Och då aftenen kom, war skeppet midt på hafwet, och han på landet allena.

Matth. 14: 24. Job. 6: 17.

48. Och han såg att de hade plats med roende; ty wädret war dem emot. Och wid sjerde wästen om natten kom han till dem, gångandes på hafwet; och han wille gå framom dem.

49. Och när de sågo honom gångandes på hafwet, mente de det hade warit ett spöke, och ropade;

50. Ty de sågo honom alle, och worde försträcke. Då talade han dem straxt till, och sade till dem: Warer wid en god tröst, jag äret; warer icke räbde.

51. Och han steg upp till dem i skeppet, och wädret stillade sig; och de wordo storliga försträcke, förundrande wid sig sjelfwa öfvermåttom.

52. Ty de hade icke fått förstånd af bröden; ty deras hjerta war förblindadt.

53. Och då de öfwerfarna woro, kommo de till det landet Genesaret, och lade der i hamn.

Matth. 14: 24.

54. Och när de gingo utu skeppet, lände de honom straxt;

55. Och lupo omkring allan den landsindan; och begynte omkringföra de sjusa på fängar, det de hörde han war.

56. Och swar han ingid, i byar, eller städer, eller torp, der lade de kranka på gatorna, och bådö honom, att de ättinnione måtte taga på hans klädesfäll; och så månge, som kommo wid honom, de wordo helbregda.

7. Capitlet.

De älskats bud. Rätt smitta. En Guds rikedom. Döf dumbe.

Och till honom församlades de Phariseer, och några af de Strifslärda, som ifrå Jerusalem kommo woro.

Matth. 15: ..

2. Och då de singo se, att somlige hans Lärjungar äto bröd med menliga, det är, med otwagna händer, straffade de det;

3. Ty de Phariseer, och alle Zubar äta icke, utan de alltid två händerna, hållande de älskats stadgar;

4. Och när de komne äro utaf torget, äta de icke, utan de äro twagne. Och mycket sådant är, som de hafwa tagit sig uppå att hålla, som är, att två bröckelar, och krukor, och kopparkar, och hord.

5. Seban frågade honom de Phariseer och de Strifslärde: Swi wandra icke dine Lärjungar efter de stadgar, som de älske uppbudit hafwa; utan äta bröd med otwagna händer?

6. Då swarade han, och sade till dem: Så hafwer Esaias propheetat om eder, I strymtare, som strifwet är: Detta folket ärr mig med läpparna; men deras hjerta är långt ifrå mig.

Es. 29: 13.

7. Men såfångt byrta de mig, lärande de lärdom, som är menniskors bud;

Matth. 15: 9. Col. 2: 13. En. 1: 14.

8. Ty I bortlasten Guds bud, och hålla

menniskors stadgar, som är, att två frulor, och brudstar; och mycket sådant gören J.
9. Och han sade till dem: Stönlige bortkastan J Guds bud, på det att J stolen hålla edar stadga.

10. Ty Mose hafwer sagt: Ära din fader och dina moder; och: Den der bannar fader eller moder, han skall döden dö.

2 Mos. 20: 12. 5 Mos. 5: 16.

2 Mos. 21: 17. Eph. 6: 2. 3 Mos. 20: 9.

5 Mos. 27: 46. Ordsp. 20: 20. Matt. 15: 4.

11. Men J säger: En menniska må säga till fäder och moder: Corban; det är sagdt: Gudi är det gifwet, som dig af mig skulle hafwa kommit till nytto;

12. Och tillåten så icke, att han något gör sinom fader, eller sine moder;

13. Och gören Guds ord omintet med edar stadga, som J uppålagt hafwen. Och mycket sådant gören J. Matt. 15: 6.

14. Och han kallade till sig allt folket, och sade till dem: Hörer mig alle, och förstår.

Matt. 15: 10.

15. Intet går utanefter in i menniskona, det henne besmitta kan; men det som går utaf menniskone, det är det som besmittar menniskona.

Ap. 9: 10: 15. Rom. 14: 17. 20. Tit. 1: 15.
16. Den der hafwer öron till att höra, han höre. Matt. 11: 15. Marc. 4: 23.

17. Och då han skildes ifrå folket, och kom i huset, frågade hans Lärjungar honom om lifnisen. Matt. 15: 15.

18. Och han sade till dem: Ären J också oförståndige? Förstån J icke ännu, att allt det utanefter ingår i menniskona, det kan icke besmitta henne?

19. Ty det går icke in i hennes hjerta, utan i buken; och hafwer sin naturliga utgång, der all mat med rensas.

20. Och han sade: Det utaf menniskone går, det besmittar menniskona;

21. Ty innanefter, utu menniskors hjerta, utgå onda tankar, hor, boleti, mandräp,

1 Mos. 6: 5. 8: 21.

Ordsp. 6: 14. Jer. 17: 9. Matt. 15: 19.

22. Stölb, girighet, swel, listighet, otuktighet, ondt öga, häbelse, högfärd, galenskap;

23. All denna onda stycke gå innanefter ut, och de besmitta menniskona.

24. Så stod han upp dåban, och gick in i Tyri och Sidons gränfor; och gick in uti ett hus, och wille att det ingen weta skulle; och kunde dock icke blifwa förböld.

Matt. 15: 21.

25. Ty en qwinna, hwilkens dotter hade en oren anda, straxt hon fick höra om honom, kom hon, och föll ned för hans fötter.

26. Och det war en Grefst qwinna, utaf Syrophenicen, och bad honom, att han wille utdrifwa djefwulen af hennes dotter.

27. Men J Jesus sade till henne: Låt barnen först mätta warda; det är icke höfsweligit, att man tager barnens bröb och kastar för hundarna. Matt. 15: 26.

28. Då svarade hon, och sade till honom: Ja, Herre; dock äta hundarna, under bordet, utaf barnens smulor.

29. Då sade han till henne: För detta talets skull, gå; djefwulen är utgången af dine dotter.

30. Och då hon kom i sitt hus, fann hon djefwulen utgången wara, och dottrena ligganbe på sängene.

31. Och då han åter utgick ifrå Tyri och Sidons gränfor, kom han till det Galileiska hafwet, midt genom de landsändar wid de tio städer. Matt. 15: 29.

32. Och de hade fram för honom en döfwan, den der och en dumbe war; och bådö honom, att han wille lägga handena på honom.

Matt. 9: 32. Luc. 11: 14.

33. Då tog han honom affides ut ifrå folket, och satte sina finger i hans öron, och spottade ut, dermed han tog på hans tunga;

Marc. 8: 23. Joh. 9: 6.

34. Och såg upp i himmelen, suckade, och sade till honom: Ophethas; det är sagdt: Upplåt dig. Joh. 11: 41. 17: 1.

35. Och straxt öppnades hans öron, och hans tungos band wardt löst, och han talade rebeliga.

36. Och böd han dem, att de skulle ingom sagat; men ju mer han det förböb, ju mer de förtunnade det.

37. Och de förundrade sig öfwermåttan, sågande: Allt hafwer han väl beställt; de döfwa låter han höra, och dumbar tala.

8. Capitlet.

Foratusen män sissas. Eden neras. Blind botas. Christus beländ. Petrus näpp. Belännensens frukt.

Uti de dagar, då folket war ganzla mycket, och hade intet det de äta kunde, kallade Jesus till sig sina Lärjungar, och sade till dem:

2. Jag warfunnar mig öfwer folket; ty de hafwa nu i tre dagar döfwoat när mig, och hafwa intet äta;

Matt. 15: 32.

3. Och om jag låter dem fastande gå hem,

giftwas de upp i wägen; ty somlige utaf dem woro somne långwäga.

4. Och hans Lärjungar swarade honom: Swar tager man bröb här i öknene, der man dem med mätta kan?

5. Då sporde han dem: Huru mång bröb hafwen I? Swarade de: Sju.

6. Och han böd folket sätta sig ned på jorden; och han tog de sju bröb, tackade, bröt, och gaf sina Lärjungar, att de skulle lägga dem fram; och de lade fram för folket.

7. Hade de och några små fiskar; och då han wälsignat hade, bad han och lägga dem fram.

8. Så äto de, och wordo mätte; och de togo upp sju korgar med afsewor, som öfwer woro.

9. Och de der ätit hade, woro wid spratusfend; och så lät han fara dem.

10. Och straxt steg han till skepps med sina Lärjungar, och kom intill de landsändar Dalmanutha. Matth. 15: 39.

11. Och de Phariseer gingo ut, och begynte disputerade med honom, frestande honom, och begärande af honom tecken af himmelen.

Matth. 12: 38. 16: 1. Luc. 11: 29. Joh. 6: 37.

12. Då suckade han i sinom Ando, och sade: Hwi sfter detta släget tecken? Samerliga säger jag eder: Desso slägte skall intet tecken giftwas. Matth. 16: 4.

13. Så gaf han dem öfwer; och gick åter i skeppet, och for utöfwer.

14. Och de hade förgätit taga bröb, så att de hade icke mer än ett bröb med sig i skeppet. Matth. 16: 6.

15. Då böd han dem, sägandes: Ser till, walter eder för de Phariseers surdeg, och för Herodis surdeg. Matth. 16: 6. Luc. 12: 1.

16. Och de tänkte hit och dit, sägande emellan sig: Det äret, wi hafwe intet bröb.

17. Då JESUS det förnam, sade han till dem: Swad bekvämen I eder, att I hafwen icke bröb? Kunnen I ännu intet ätta, eller förstå? Hafwen I ännu edor hjerta förblindadt? Marc. 6: 52.

18. Hafwandes ögon, och sen intet? och hafwandes öron, och hören intet?

19. Och minuens I icke, då jag bröt fem bröb ibland femtusend, huru många korgar upptogen I fulla med afsewor? Sade de: Tolf. Matth. 14: 19. 20.

Marc. 6: 41. Luc. 9: 13, 21. Joh. 6: 11, 21.

20. Och då jag bröt sju bröb ibland spratusfend, huru många korgar upptogen I utaf de afsewor? De sade: Sju. Matth. 15: 34.

21. Och han sade till dem: Hwi förstå I då intet?

22. Och han kom till Bethsaida; och de hade fram för honom en blindan, och bad: honom, att han wille taga på honom.

23. Och så tog han den blinda wid hantna, och ledde honom uti hyn; och spottade: hans ögon, och lade händer på honom, och frågade honom, om han något såg.

Marc. 7: 32.
24. Då såg han upp, och sade: Jag ser folket gå, lika som det wore trä.

25. Sedan lade han åter händerna på hans ögon, och gjorde det så att han fick se igen; och wardt så botad, att han sedan till klärliga alla.

26. Och han lät gå honom hem, och sade: Gad intet in i hyn, och såg icke heller der någrom derinne.

27. Och JESUS gick ut, och hans Lärjungar, till de byar wid Cesarea, som kallae Philippi; och i wägen frågade han sina Lärjungar, sägandes till dem: Swem säger: folket mig wara?

Matth. 16: 13. Marc. 9: 14.

28. De swarade: Johannes Döparen: och somlige Elias; och somlige en af Profeterna.

29. Då sade han till dem: Swem säger: I mig wara? Swarade Petrus, och sade till honom: Du äst Christus.

30. Då hotade han dem, att de skulle ingom säga om honom;

31. Och begynte till att underwiisa dem, att menniskones Son skulle mycket lida, och förkastas af de äldsta, och af de öfwersta Priesterna, och af de Estriflärdar, och dödas; och efter tre dagar uppväsa igen.

Matth. 16: 21. 17: 22. Marc. 9: 31. 10: 33. Luc. 9: 22, 44. 18: 31. 24: 7.

32. Och talade han det talet uppenbart. Då tog Petrus honom till sig, och begynte näpfa honom.

33. Då wände han sig om, och såg på sina Lärjungar, och näpste Petrum, sägandes: Gad bort ifrå mig, du Satan; ty du besznar icke det Gubi tillhörer, utan det menniskor tillhörer. 2 Sam. 19: 2.

34. Och kallade han till sig folket, med sin Lärjungar, och sade till dem: Den mig vill följa, han förstake sig sjelf, och tage sitt kors uppå sig, och följie mig.

Matth. 10: 38. 16: 24. Marc. 9: 23. 14: 27.

35. Ty den, som vill behålla sitt lif, han skall mista det; och den som mister sin lif,

för mina och Evangelii skull, han skall det behålla.

Matth. 10: 39. 16: 25.

36. Ly hwad hjälper det menniskone, om hon kunde vinna hela werldena, och toge skada till sin själ?

37. Eller hwad kan en menniska gifwa, der hon sin själ med lösa må?

Ps. 49: 9.

38. Men den som bligges wid mig och min ord, uti detta horisla och synbiga släktet, wid honom skall och menniskones Son bligas, när han kommer i fins faders härlighet, med de helga Änglar. Matth. 12: 39. 10: 33. 25: 31. Luc. 9: 26. 12: 8. 9. Rom. 1: 16. 2 Tim. 2: 12.

9. Capitlet.

Christi förklaring. Elias. En stum besatt. Christ bdb. Lärjungarnas tråta. Förargelse.

och han sade till dem: Sannerliga säger jag eder, några äro ibland dem som här stå, de der icke skola smaka döden, tillbeh de få se Guds rike komma med kraft.

Matth. 16: 28. Luc. 9: 27.

2. Och efter sex dagar tog Jesus Petrum, Jacobum och Johannem, till sig; och hade dem allena upp på ett högt berg affides, och wardt förklarad för dem.

Matth. 17: 1. Luc. 9: 28.

3. Och hans kläder wordo klar, och gansta hwit såsom snö, att ingen färgare på jordene kan göra dem så hwit.

4. Och dem syntes Elias med Mose, och de talade med Jesus.

5. Då svarade Petrus, sägandes till Jesus: Rabbi, här är oss godt att vara; låt oss göra här tre hyddor, dig en, Mose en, och Esie en.

6. Men han wist icke hwad han sade; ty de wordo häpnade wordne.

7. Och en sky kom, som öfwerstygge dem; och en röst kom utaf skyen, och sade: Denne är min läse Son; honom hör.

5 Mos. 18: 18. 19. Ef. 42: 1. Matth. 3: 17. 17: 5. Marc. 1: 11. Luc. 3: 22. 9: 35. 2 Petr. 1: 17.

8. Och i det samma som de sågo sig om, sågo de ingen vara der när dem, utan allena Jesus.

9. Men då de gingo neder af berget, bdb han dem, att de skulle ingom säga hwad de sett hade, förr än menniskones Son wore uppkänd ifrå de döda.

Matth. 17: 9. Luc. 9: 36.

10. Och de behöll den ordet när sig, och befrågade emellan sig, hwad det skulle vara, att han sade: upplå ifrå de döda.

11. Och de sporde honom, sägandes: Hwad är det, som de Striftlärde säga, att Elias måste komma först? Mal. 4: 6. Matth. 17: 10.

12. Men han svarade, och sade till dem: Elias skall ju komma först, och sätta all ting i lag igen; och att menniskones Son skall mycket lida, och föraktad warda, såsom skrifwet är.

Ps. 22: 7. Ef. 53: 3. Dan. 9: 26.

13. Men jag säger eder: Elias är kommen, och de gjorde honom allt det de wille, såsom skrifwet war om honom.

Matth. 11: 14. Luc. 1: 17.

14. Då han kom till sina Lärjungar, såg han mycket folk omkring dem, och de Striftlärda disputerande med dem.

15. Och straxt allt folket såg honom, wordo de häpnade; och lupo till och helsade honom.

16. Och han sporde de Striftlärda: Hwad disputeren I med dem?

17. Och en af folket svarade, och sade: Mästare, jag hafwer haft min son hit till dig, den der hafwer en stum anda;

Matth. 17: 14. Luc. 9: 37, 38.

18. Och då han tager honom fatt, far han illa med honom; och han fragades, och gnisslar med sina tänder, och förtwinar. Jag talade med dina Lärjungar, att de skulle briswa honom ut; och de kunde icke.

19. Då svarade han honom, och sade: O I otrogna släkte; huru länge skall jag wara när eder? Huru länge skall jag lida eder? Leeder honom hit till mig.

20. Och de ledde fram till honom. Då anden såg honom, straxt for han illa med honom; och föll neder på jordena, och wälte sig, och fragades.

Marc. 1: 26.

21. Då sporde han hans fader till: Huru länge är, sedan detta kom honom uppå? Då sade han: Utaf barndom.

22. Och han hafwer ofta kastat honom i elden, och i watten, att han måtte förgöra honom; men förmår nu något, så war-tunna dig öfwer oss, och hjälp oss.

23. Jesus sade till honom: Om du tro kan; all ting äro möjlig honom, som tror.

Luc. 17: 6.

24. Och straxt ropade brängsens fader, med gråtande tårar, sägandes: Guds Herre, jag tror; hjälp mina otro.

25. När Jesus såg, att folket lopte till med, näpste han den orenda andan, och sade till honom: Du ande, böfwer och dumbe, jag bjuder dig, gå ut af honom, och gå intet mer härefter in uti honom.

26. Så ropade anden, och för ganska illa med honom, och gick ut. Och han warbt som han hade varit döb; så att många sade: Han är döb.

27. Då tog Jesus honom wid handena, och reste honom upp; och han stod upp.

28. Och när han kom hem i huset, frågade hans Lärjungar honom affides: Hwi för-mådde icke wi utdrifwa honom?

Matth. 17: 19.

29. Sade han till dem: Detta släktet kan med ingen ting utfara, utan med bönen och fasto.

30. Och de gingo dådan, och wandrade genom Galileen; och han wille icke, att någon skulle wetat.

31. Ty han underwiste sina Lärjungar, och han sade till dem: Menniskones Son skall warda öfwerantwardad i menniskors händer, och de stola döda honom; och då han är dödad, skall han på tredje dagen uppstå.

Matth. 16: 21. 17: 22.

32. Men de förstodo intet hwad han sade, och torbe icke spörja honom.

33. Så kom han till Capernaum; och när han war kommen i huset, sporde han dem: Hwad handbladen I eder emellan i wägen?

34. Men de tigbe; förty de hade handlat, emellan sig i wägen, hwilken af dem ypperst war.

Matth. 18: 1. Luc. 9: 46. 22: 24.

35. Och då han hade satt sig, kallade han de tolf, och sade till dem: Hwilken som vill den främste wara, han skall wara ytterst af allom, och allas tjenare.

Matth. 20: 26. Marc. 10: 43.

36. Och så tog han ett barn, och ställde det midt ibland dem. Och då han hade tagit det i sin famn, sade han till dem:

Marc. 10: 16.

37. Hvilken som anammar ett sådant barn i mitt Namn, han anammar mig; och hwilken mig anammar, han anammar icke mig, utan honom som mig sändt hafwer.

Matth. 10: 40. 18: 5. Luc. 9: 48. Joh. 13: 20.

38. Men Johannes swarade honom, sågandes: Mästar, wi sågom en utdrifwa djeflar uti ditt Namn, och han följer oss icke; och wi förböde honom det, efter han icke följer oss.

Luc. 9: 49.

39. Då sade Jesus: Förbjuder honom icke; ty ingen är den som gör frakter i mitt Namn, som snarliga kan tala ondt på mig;

1 Cor. 12: 3.

40. Förty den der icke är emot oss, han är b oss.

Matth. 12: 30.

41. Men hwilken som gifwer eder dricka en bägare watten, i mitt Namn, derför att I Christo tillhören, sannerliga säger jag eder, han skall ingalunda mista sin lön.

Matth. 10: 42.

42. Och hwilken som förargar en af de små, som tro på mig, bättre wore honom, att wid hans hals hängdes en quarssten, och han bortkastades uti hafwet.

5 Mos. 13: 6. Matth. 18: 6. Luc. 17: 1, 2.

43. Nu, om din hand wore dig till förgelfe, hugg henne af. Bättre är dig en hånbtan ingå uti lifwet, än att du hafver två händer, och far till helwetet, uti ewig eld;

Matth. 5: 29. 18: 1.

44. Der beras matt icke dö, och elden icke utslädes.

Es. 66: 24.

45. Och om din fot wore dig till förgelfe, hugg honom af. Dig är bättre, att du ingår uti lifwet halter, än att du hafver två fötter, och warder kastad till helwetet, uti ewig eld;

46. Der beras matt icke dö, och elden icke utslädes.

47. Och om ditt öga wore dig till förgelfe, rif det ut. Bättre är dig, att du enögter ingår uti Guds rike, än att du skulle hafwa två ögon, och bortkastas i helwetets eld;

48. Der beras matt icke dö, och elden icke utslädes.

49. Ty hwar och en måste med eld saltad warda, och allt offer måste med salt saltas.

3 Mos. 2: 13.

50. Salt är ett godt ting; hwar nu salter mister sin sälto, hwarmed skall man salta? Hafwer salt uti eder, och hafwer frid emellan eder inbördes.

Matth. 5: 13.

Luc. 14: 34. Rom. 12: 18. Ebr. 12: 14.

10. Capitlet.

Ägta Månad. Små barn. Rikas fara. Zebeder. Sner. Bartimeus.

Och då han stod upp dådan, kom han mi Judee landsändar, wid sidan af Jerban. Och folket församlades åter till honom; och åter lärde han dem, såsom han sedet war.

Matth. 19: 1.

2. Då gingo de Phariseer till, och frågade honom: Är det od mannen om lösligt skilja sina hustru ifrå sig? frestande honom.

3. Då swarade han, och sade till dem: Hwad hafwer Mose dubit eder?

4. Sade de: Mose tillstodde skrifwa en skiljebref, och öfwergifwa henne.

5 Mos. 24: 1. Matth. 5: 31.

5. Swarade Iesus, och sade till dem: För eder hjertas hårdhets skull stref han eder detta budet.

6. Men af första slapelsen hafwer Gud gjort dem man och qwinno;

1 Mos. 1: 27. 5: 2. Matth. 19: 4.

7. Förden skull skall man öfvergiftwa sin fader och moder, och blifwa wid sina hustru;

1 Mos. 2: 24.

8. Och de tu warba ett kött; så äro de nu icke tu, utan ett kött.

1 Cor. 6: 16. Eph. 5: 31.

9. Hvad Gud hafwer tillhopafogat, det skall menniskan icke åtskilja.

Matth. 19: 6.

10. Och i huset frågade hans Lärjungar honom på nytt om samma ärenden.

11. Och han sade till dem: Swilken som stilsjer sina hustru ifrå sig, och tager ena andra, han bedrifwer her emot henne.

Matth. 5: 32.

19: 9. Luc. 16: 18. 1 Cor. 7: 10, 11.

12. Och om qwinnan öfvergiftwer sin man, och tager en annan, hon bedrifwer her.

13. Och de hade barn till honom, att han skulle taga på dem; men Lärjungarna näpste dem, som dem fram hade.

Matth. 19: 13. Luc. 18: 15.

14. Men när Iesus det såg, warbt han mislynt, och sade till dem: Eäter barnen komma till mig, och förmenar dem icke; ty sådana hörers Guds rike till.

Matth. 18: 3. 19: 14. 1 Cor. 14: 20.

15. Sannerliga säger jag eder: Swilken som icke undfar Guds rike såsom ett barn, han kommer der aldrig in.

16. Och han tog dem upp i famnen, och lade händerna på dem, och wälsignade dem.

Matth. 19: 15. Marc. 9: 36.

17. Och då han bāban utgāngen war på wāgen, lopp en till, och föll på knä för honom, och frågade honom: Gode Mästare, hwad skall jag göra, att jag måtte få ewinnerligt lif?

Matth. 19: 16. Luc. 18: 18.

18. Men Iesus sade till honom: Swi kallst du mig godan? Ingen är god utan en, det är Gud.

19. Buborden wetst du: Du skall icke bedrifwa her: Du skall icke drāpa: Du skall icke stjāla: Du skall icke tala falskt vittnesbörd: Du skall ingen bebraga: Åra din fader och moder.

2 Mos. 20: 12, 13.

21: 12. 5 Mos. 5: 16. Rom. 13: 9.

20. Då swarade han, och sade till honom: Mästare, det hafwer jag allt hållit utaf min ungdom.

21. Iesus såg på honom, och ålskade honom, och sade till honom: Ett fattas dig; gåd bort, sålj allt det du hafwer, och gif de fattiga, och du skall få en slätt i himmelen; och tom, följ mig, och tag forset uppå dig.

Matth. 6: 19. Luc. 12: 33. 16: 9.

22. Och han warbt bedröfwad af talet, och gid bort förjandes; ty han hade många ägobelar.

23. Och Iesus såg sig om, och sade till sina Lärjungar: Huru swårliga kunna de rike komma in uti Guds rike!

Matth. 19: 23. Luc. 18: 24.

24. Men hans Lärjungar worbo försträcke af hans ord. Då swarade åter Iesus, och sade till dem: Huru swårt är det, lära barn, dem som sätta sina tröst på sina rikedomar, ingå uti Guds rike.

Joh 31: 24.

Ps. 62: 11. Ordsp. 11: 28. 1 Tim. 6: 17.

25. Lättare är en camel gå igenom ett nålsöga, än en rik gå in uti Guds rike.

26. Men de förundrade sig öfvermåttan, och sade wid sig sjelfwa: Ho kan då warba salig?

27. Men Iesus såg på dem, och sade: För menniskom är det omöjeligt; men icke för Gud; ty när Gudi äro all ting möjlig.

Joh 42: 2. Jer. 32: 17. Jaf. 8: 6. Luc. 1: 37.

28. Och Petrus begynte säga till honom: Si, wi hafwe öfvergiftwit all ting, och följt dig.

Matth. 4: 20. 19: 27. Luc. 5: 11. 18: 28.

29. Swarade Iesus, och sade: Sannerliga säger jag eder: Ingen är den som hafwer öfvergiftwit hus, eller bröder, eller systrar, eller fader, eller moder, eller hustru, eller barn, eller åttar, för min och Evangelii skull;

30. Den icke får hundradesalbt igen, nu i denna tiden, hus, och bröder, och systrar, och mödrar, och barn, och åttar, med försöjelisen; och i tillkommande werld ewinnerligt lif.

Matth. 19: 29.

31. Men många, de som de främste äro, warba de ytterste, och de ytterste de främste.

Matth. 19: 30. 20: 16. Luc. 13: 30.

32. Och de woro på wāgen, gångande upp till Jerusalem; och Iesus gid för dem, och de woro försträcke, och gingo efter honom, fruktande sig. Så tog Iesus åter till sig de tolf, och begynte säga dem, hwad honom öfwergå skulle:

Matth. 16: 21. 17: 22.

20: 17, 18. Marc. 8: 31. 9: 31.

Luc. 9: 22. 18: 31. 24: 7. Joh. 18: 32.

33. Si, wi gån upp till Jerusalem; och menniskones Son skall öfwerantwardas de öfwersta Presterna, och de Skriftlärda; och de stola förbödan till döds, och öfwerantwardan Söndningomen;

34. Och de stola begabban, och hufslängan, bespottan, och dödan; och tredje dagen skall han uppså igen.

35. Då gingo till honom Jacobus och Johannes, Zebedei söner, och sade: Mästar, wi wilje att du gör oss hwad som helst wi bedje.

Matth. 20: 20.

36. Sade han till dem: Hwad wiljen I jag skall göra eder?

37. Sade de till honom: Gif oss, att wi sitte, den ene på dine högra hand, och den andre på dine wenstra, uti din härlighet.

38. Men Jesus sade till dem: I weten icke hwad I bedjen; kunnen I brida den kalfen, som jag brider; och döpas med den döpselsen, der jag med döpes?

Matth. 20: 22. Luc. 12: 50.

39. Då sade de till honom: Ja, kunne wi så. Sade Jesus till dem: Den kalfen jag brider, stolen I och brida; och med den döpselse, der jag med döpes, stolen I döpas;

40. Men sitta på mine högra och wenstra hand, står icke mig till att gifwa; utan dem händer det, som det beredt är.

Matth. 25: 34.

41. När de tio hörde detta, begynte de wara illa tillfrids med Jacobo och Johanne.

Matth. 20: 24.

42. Men Jesus kallade dem till sig, och sade till dem: I weten, att werldelike förstar äro rådande, och de mäktige ibland dem hafwa wälde;

Matth. 20: 25. Luc. 22: 25.

43. Men det skall icke så wara ibland eder; utan den, som ibland eder will ypperst wara, han skall wara edar tjäner.

44. Och den, som ibland eder will wara den främste, han skall wara allas dräng;

Marci. 9: 35. 1 Petr. 5: 3.

45. Ty och menniskones Son är icke kommen, på det han skulle låta tjena sig; utan på det han wille tjena, och gifwa sitt lif till återlösnings för många.

Joh. 13: 14. Phil. 2: 7. Eph. 1: 7.

Col. 1: 14. 1 Tim. 2: 6. Tit. 2: 14.

46. Och de kommo till Jericho. Och då han gick ut af Jericho, och hans Lärjungar, och en mächtig stor hop folk, då satt der wid vägen en blinder, Bartimeus, Elnei son, tiggandes.

Matth. 20: 29. Luc. 18: 35.

47. Och när han hörde, att det war Jesus

af Nazareth, begynte han ropa, och säga: Jesus, Davids Son, warhuuna dig öfwer mig.

48. Och många näpsle honom, att han skulle tåga; men han ropade besimer: Davids Son, warhuuna dig öfwer mig.

49. Så stadnade Jesus, och lät alla honom. Och de kallade den blinden, och sade till honom: War wid ett godt mod; stå upp, han kallar dig.

50. Han lassade ifrå sig sin mantel, stod upp, och kom till Jesus.

51. Då swarade Jesus, och sade till honom: Hwad vill du, att jag skall göra dig? Den blinde sade till honom: Rabboni, en jag måtte så min syn.

52. Jesus sade till honom: Gack, din tro hafwer gjort dig helbregda. Och straxt så han sin syn, och följde Jesus i vägen.

Matth. 9: 22. Marc. 5: 34.

11. Capitlet.

Christi intåg, hunger, nit. Trones tröst. Phariseas fråga.

Och då de kommo in mot Jerusalem, till Bethphage och Bethanien, wid Oljeborget, utfände han två af sina Lärjungar;

Matth. 21: 1. Luc. 19: 29.

2. Och han sade till dem: Går i byn, som för eder är; och straxt I kommen derin, warden I finnanbe en säla bunden, der ännu ingen menniska på sutit hafwer; löst honom, och hafwer honom hit.

3. Och om någon säger till eder: Hvi gören I detta? säger: Herrens behöfver honom; och då skall han straxt sända honom hit.

4. Så gingo de bort, och funno sälan bunden för dörrne, wid wägamotet, och löst honom.

5. Och somlige, som der stodo, sade till dem: Hwad gören I, att I lösen sälan?

6. Då sade de till dem, såsom Jesus hade budit dem; och så låto de betämma dem.

7. Och de hade sälan till Jesus, och lasset sin kläder på honom; och han satte sig deruppå.

1 Kon. 9: 13. Job. 12: 1.

8. Och många bredde sin kläder på vägen; och somlige slåro qwishtar af träen, och ströde på vägen.

9. Och de der föregingo, och der efterföljde, ropade, och sade: Hosanna! wälsignad ware den, som kommer i Herrens Namn.

Ps. 118: 26. Matth. 21: 9. Luc. 19: 38.

10. Wälsignad ware wärs faders Drott

rike, som kommer i HERRans Namn; So-
fianna i höjdene!

11. Och HERren gick in i Jerusalem, och
i templet, och besåg all ting. Och när det
led åt aftenen, gick han ut till Bethanien,
med de tolf.

12. Och dagen derefter, då de gingo ut ifrå
Bethanien, hungrade honom. Matth. 21: 18.

13. Och han såg se ett fikonaträ der långt
ifrån, som löf hade; dit kom han, om han
tilläfsventyrs måtte finna der något uppå;
och då han kom dit, fann han der intet annat
än löf; ty det var icke då tid till fikon.

14. Och JESUS svarade, och sade till det:
Äre aldrig någor här efter frukt af dig till
ewig tid. Och hans Lärjungar hörde det.

15. Och de kommo till Jerusalem. Och
JESUS gick in i templet; och begynte utbri-
wa dem som sålde och köpte i templet; och
förförde de weglares borb, och deras stolar
som duswor sålde;

Matth. 21: 12. Luc. 19: 45. Joh. 2: 14.
16. Och städde icke till, att någor bar något
genom templet.

17. Och han lärde, och sade till dem: Är
icke strifwet: Mitt hus skall kallas ett böne-
hus allom folkom. Men I hafwen gjort
det till en råfwarehus.

1 Kon. 8: 41. Ef. 56: 7. Jer. 7: 11.
18. Och de Striflärde och öfwerste Pre-
stierneingo det höra, och begynte söla efter,
huru de kunde förgöra honom, men de frut-
ade för honom; ty allt folket förundrade
sig på hans lärdom. Joh. 7: 19.

19. Och då aftenen kom, gick han uti
staden.

20. Och om morgonen gingo de der framom,
och sågo fikonaträt förtorladt wara intill
roten.

21. Då kom Petrus det ihåg, och sade till
honom: Rabbi, si, det fikonaträt, som du
bannade, är förtorladt. Matth. 21: 20.

22. JESUS svarade, och sade till dem:
Duswor trona till Gub.

23. Sannerliga säger jag eder: Swillen
som helst sade till detta berg: Gåf dig upp,
och lasta dig i hafwet; och han twiflade intet
i sitt hjerta, utan trodde så ste stola som han
sade; honom skall ste allt det han säger.

Matth. 17: 20. 21: 21. Luc. 17: 6.
24. Dersöre säger jag eder: Allt det I
behjien i edra böner, tror att I fån det, så
skall det ste eder. Matth. 7: 7.

21: 22. Luc. 11: 9. Joh. 14: 13.
15: 7. 16: 24. 1 Joh. 3: 22. Jac. 1: 5, 6.

25. Och när I fån och behjien, så förlåter,
om I något hafwen emot någon; på det
edar Haber, som i himmelen är, skall och
förlåta eder edra brifser.

Matth. 6: 14. Eph. 4: 32. Col. 3: 13.
26. Men om I icke förlåten, så skall icke
heller edar Haber, som är i himmelen, för-
låta det I bryten.

27. Och som de kommo åter till Jerusa-
lem, och han gick i templet, kommo till ho-
nom de öfwerste Presterna, och de Strift-
lärde, och de äldste;

Matth. 21: 23. Luc. 20: 1.
28. Och de sade till honom: Af hwad
magt gör du detta? Och hwilten hafwer
giftwit dig denna magten, att du detta göra
skall? 2 Mos. 2: 14. Ap. 3: 4: 7. 7: 27.

29. JESUS svarade, och sade till dem:
Jag will och något spörja eder; svarer
mig, så will jag säga eder, af hwad magt
jag detta gör.

30. Johannis döpselse, war den af himme-
len, eller af mennifkor? Svarer mig.

31. Och de tänkte wid sig, och sade: Säge
wi, af himmelen; då säger han: Swi trob-
den I honom icke då? Luc. 7: 30.

32. Men säge wi, att den war af menni-
skom, rådes wi för folket; ty alle höllo Jo-
hannes för en sann Prophet.

Matth. 14: 5. Marc. 6: 20.
33. Och så svarade de, sågande till JE-
sum: Wi wete det icke. Svarade JESUS,
och sade till dem: Icke heller säger jag eder,
af hwad magt jag detta gör.

12. Capitlet.

Leid wingård. Stättpenningen. Uppståndelsen.
Öfversta dubet. Christ Haber. Öfversta.

Och han begynte tala dem till i liknelser:
En man plantade en wingård, och gärde
deromkring en gård, och grof en press, och
byggde ett torn, och lejde honom ut win-
gårdsmännom; och for så ut i fremmande
land. Ps. 80: 9. Ef. 5: 1. Jer. 2: 21.

12: 10. Matth. 21: 33. Luc. 20: 9.
2. Och då rätta tiden war, sände han sin
tjenare till wingårdsmännerna, att han
skulle anamma, af wingårdsmännerna, utaf
wingårdens frukt;

3. Men de togo honom, och slogo honom,
och låto honom gå ifrå sig tomhändtan.

4. Åter sände han till dem en annan tje-
nare; den lastade de huswudet sänder med
sten, och låto honom gå ifrå sig försmäddan.
5. Åter sände han en annan, den bräps

de; och många andra, somliga hufvflängde de, och somliga dräpo de.

6. Så hade han ännu en enda son, den han lär hade; honom sände han och till dem på det sista, sägandes: De hafwa ju en förson för min son.

7. Men wingårdsbömmarna sade emellan sig: Denne är arfwingen; kommer, låter oss dräpa honom, så warber arfwedelen wår.

Pl. 2: 8.

1 Mos. 37: 18. Matth. 26: 4. Joh. 11: 53.

8. Då togo de honom, och dräpo honom, och kastade utu wingården.

9. Swab ställ nu wingårdsbörren göra? Han ställ komma, och förgöra wingårdsbömmarna, och så wingården androm.

10. Hafwen I och icke läst denna Skriften? Den sten, som byggningsbömmarna bortkastade, är worden en hörnsten;

Pl. 118: 22, 23.

Es. 28: 16. Matth. 21: 42. Luc. 20: 17.

Ap. G. 4: 11. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 7.

11. Af HERRanom är detta gjort, och är underligt för vår ögon.

12. Och de sökte efter att gripa honom; men de räddes för folket; ty de förstodo, att han sade denna liknelsen om dem. Så gifwo de honom öfwer, och gingo sin väg.

13. Och sände de till honom några af de Phariseer, och de Herodianer, att de skulle gripa honom i orden.

Matth. 22: 15. Luc. 20: 20.

14. Då de kommo, sade de till honom: Mästare, wi wete, att du äst sannfärdig, och sköter om ingen; ty du ser icke efter menniskors person, utan lärar Guds väg rätt. Är det och rätt, att man gifwer Kejsarenom slätt, eller icke? Skole wi gifwan, eller icke gifwan?

15. Men han förstod deras stryktan, och sade till dem: Hwi fresten I mig? Lager hit penningen, att jag må se honom.

16. Och de bärö honom fram. Då sade han till dem: Swars beläte och öfwerkrift är detta? Sade de till honom: Kejsarens.

17. Då swarade Iesus, och sade till dem: Så gifwer Kejsarenom hwad Kejsarenom tillhör, och Gudi det Gudi tillhör. Och de förundrade sig på honom.

Matth. 17: 25. 22: 21. Rom. 13: 7.

18. Så kommo de Saduceer till honom, hwille säga att ingen uppståndelse är, och sporde honom, sägande:

Matth. 22: 23. Luc. 20: 27. Ap. G. 23: 8.

19. Mästare, Mose hafwer skrifwit oss: Om

någors mans broder dör, och låter hustru efter sig, och låter ingen barn efter sig, då skall hans broder taga hans hustru, och uppväcka sinom broder såd.

6 Mos. 25: 5. r.

20. Det woro sju bröder; och den förste tog sig hustru, och han blef dödd, och leste ingen såd efter sig;

21. Och den andre tog henne, och blef dödd; den icke heller leste såd efter sig; och den tredje sammalunda;

22. Så att sju togo henne, och leste dödd ingen såd. Sist af allom döddes och hustrun.

23. Swillsnberas hustru ställ hen nu wara i uppståndelsen, då de skola uppstå? Ty sju hade haft henne till hustru.

24. Swarade Iesus, och sade till dem: I faren wille, derför att I icke weten Skriftena, ej heller Guds kraft.

25. Ty då de uppståndne äro ifrå de döda, tager man sig icke hustru, och icke är heller hustru manne; utan de äro såsom Änglar, som i himmelen äro.

Matth. 22: 30. Luc. 20: 35. r.

26. Men om de döda, att de skola uppstå, hafwen I icke läst i Mose bok, huruledes Gud talade med honom i busknam, sägandes: Jag är Abrahams Gud, och Isaacs Gud, och Jacobs Gud?

2 Mos. 3: 6.

Matth. 22: 31, 32. Ap. G. 7: 32. Ebr. 11: 16.

27. Han är icke de dödas Gud, utan deras Gud, som leswa. Så faren I nu mycket wille.

28. Då gick en fram af de Skriftlärare, den derpå hört hade, huru de tillhoppa dienerat hade, och hade sett att han hade wel swarat dem, och sporde honom till: Hwille är det yppersta af all budorden?

Matth. 22: 34, 35. Luc. 10: 25.

29. Iesus swarade honom: Det yppersta af all budorden är detta: Hör, I äro; HERRen wår Gud är allena HERR;

5 Mos. 6: 4.

30. Och du ställ älska din HERRa Gud, af allt ditt hjerta, och af allo dine själ, och af all din häg, och af allo dine magt. Det är det yppersta budet.

5 Mos. 10: 12. Luc. 10: 27.

31. Och det andra är desso lätt: Älska din nästa som dig själv. Intet annat är större än dessa.

3 Mos. 19: 18. Matth. 22: 37.

Rom. 13: 9. Gal. 5: 14. Jac. 2: 8.

32. Och den Skriftlärare sade till honom: Mästare, du hafwer allt rätt sagt, att Gud är en, och ingen annan är förutan honom;

33. Och att älska honom af allt hjerta, och af allt förstånd, och af allo själ, och af allo magt, och älska sin nästa som sig sjelf, det är mer än bränneoffer, och all offer.

34. Då J̄sus såg, att han wisliga swarat hade, sade han till honom: Du äst icke långt ifrån Guds rike. Och sedan torde ingen fråga honom.

35. Och swarade J̄sus, och sade, lärandes i templet: Huru säga de Striftslärde, att Christūs är Davids Son?

Matth. 22: 41, 42. Luc. 20: 41.

36. Ty David, genom den Helga Andas, säger: J̄H̄ren sade till min J̄H̄tra: Sätt dig på min högra hand, tilldegi jag hafwer satt dina öfwaner dig till en fotapall.

Ps. 110: 1. Ap. G. 2: 34.

1 Cor. 15: 25. Ebr. 1: 13. 10: 13.

37. Så kallar nu David honom J̄H̄tra; hwadän är han då hans Son? Och en stor del af folket hörde honom gerna.

38. Och han lärde dem, och sade till dem: Wakter eder för de Striftslärde; de gå gerna i fido kläder, och låta gerna hellsa sig på torgen; Matth. 23: 3, 5. Luc. 11: 43. 20: 46.

39. Och sitta gerna främst i Synagogorna, och främst wid bordet i gästgärdar;

40. Omwiste uppått enlös hus, förbärande långa böner; desse stola så des swårare förbömelse. Matth. 23: 14. Lk. 1: 11.

41. Och satte sig J̄sus twärtemot offerkistorna, och såg uppå huruledes folket lade penningar i kistorna; och många rike lade mycket in. 2 Kon. 12: 9. Luc. 21: 1.

42. Och en fattig enkla kom, och lade in två slärfwar, det war en penning.

43. Då kallade han sin Lärjungar till sig, och sade till dem: Sannerliga säger jag eder, denna fattiga enkla lade mer in i kistona, än alle de andre som der inlade. 2 Cor. 8: 12.

44. Ty de hafwa alle inlagt af det dem öfwerlopp; men hon inlade, utaf sin fattigdom, allt det hon hade, alla sina näring.

13. Capitlet.

Templets förstöring. Werldens ände.

Och då han gick ut af templet, sade till honom en af hans Lärjungar: Mästare, se hurubana stenar, och hurubana byggning är detta. Matth. 24: 1. Luc. 21: 6.

2. J̄sus swarade, och sade till honom: Ser du denna stora byggningen? En sten warber icke qwarliggandes på den andra, den icke afbruten warber.

1 Kon. 9: 7, 8. Mich. 3: 12. Luc. 19: 44.

3. Och då han satt på Oljoberget, twärtemot templet, frågade honom Petrus, och Jacobus, och Johannes, och Andreas, affides:

4. Säg oss, när detta skall ske? Och hwad tecken är dertill, när detta skall allt fullbordas? Matth. 24: 3. Luc. 21: 7.

5. Swarade J̄sus, och begynte säga: Ser till, att ingen bedrager eder.

Jer. 29: 8. Matth. 24: 4. Luc. 21: 8.

Eph. 5: 6. 2 Thes. 2: 3. 1 Joh. 4: 1.

6. Ty många warba kommande i mitt Namn, sägande: Jag är Christūs; och de stola bedraga många. Jer. 14: 14. 23: 21.

7. Men när J̄ sän höra örlig, och örlig rykte, warer icke bedröfwade; ty det måste så ske; men det är icke stragt änden.

8. Det ena folket skall uppsätta sig emot det andra, och det ena rifet emot det andra; och jordbäfning skall warba mångafäds; och hunger och förstörelser stola warba. Detta är begynnelsen till webermdödon. Es. 19: 2.

9. Men tager J̄ eder wara; ty de stola öfwerantwarba eder in på Rådhusen och Synagogorna; och J̄ stolen warba hufvslängde, och framdragne för förklar och Konungar, för mina skull, till ett vittnesbörd öfwer dem. Matth. 10: 17, 18. 24: 9.

Luc. 21: 12. Joh. 15: 19. 16: 2. Upp. 2: 10.

10. Och Evangeliium måste först prediladt warba för all folk. Matth. 24: 14.

11. När de nu draga eder fram, och öfwerantwarba eder, så hafwer ingen omsorg, hwad J̄ stolen säga; och tänker der intet på framförbrät; utan, hwad eder ingifwet warber i samma stunden, det taser; ty det ären icke J̄ som talen, utan den Helge Ande.

Matth. 10: 19. Luc. 12: 11. 21: 14.

12. Och den ene brodern skall öfwerantwarba den andra i böden, och sadren sonen; och barnen stola sig uppsätta mot föräldrarna, och hjälpa till att döda dem.

Ges. 38: 21. Mich. 7: 5, 6.

13. Och J̄ stolen warba förhatade af allom, för mitt Namns skull; men den som hårdar intill ändan, han warber salig.

Matth. 10: 22. 24: 13.

Luc. 21: 19. Upp. 2: 7. 3: 10.

14. Men då J̄ sän se förstörelsens flyggelse, deraf sagbt är genom Propheten Daniel, ståndandes der det icke skall; (den det läs, han förstå det) de som då äro i Judeen, de fly upp på bergen. Dan. 9: 27. 12: 11.

Matth. 24: 15. Luc. 21: 20.

15. Men den der är på tafet, han gånge

ide neder i huset, och gånge ide in, till att taga något utu sitt hus.

16. Och den som är på åkren, han wände ide tillbaka, till att taga sin kläder.

17. We dem, som hafwande äro, eller dia gifwa, i de dagar.

18. Men beder, att edor lyft ide ster om winteren;

19. Ty i de dagar warde sådana bebröfvelse, att sil hafwer ide marit, ifrå kreaturens begynnelse, dem Gud skapat hafwer, intill nu; och ej heller warde.

20. Och hwar Hæren ide hade förkortat de dagar, worde intet fött saligt; men för de utforades skull, som han utforat hafwer, förkortade han dagarna.

21. När då någor wille säga till eber: Si, här är Kristus; eller si, han är der; tror det intet; Matth. 24: 23. Luc. 17: 23. 21: 8.

22. Ty falske Christi och falske Propheete skola uppbåda sig, och skola göra tecken och under, så att de och skola förföra de utforada, om möjligt worde.

5 Mos. 13: 1. 2 Thes. 2: 11.

23. Men tager I eber wara: Si, jag hafwer sagt eber all ting framföredt.

2 Petr. 3: 17.

24. Men i de dagar, efter den bebröfswelsen, skall solen förmörkas, och månen skall ide gifwa sitt sten;

Ei. 13: 10. Jer. 32: 7. Joel 2: 10, 31. 3: 15.

Matth. 24: 29. Luc. 21: 25. Upp. 6: 12.

25. Och himmelens stjernor skola neberfalla, och himmelens krafter skola båsfa.

26. Och då skola de så se menniskones Son komma i sky, med stor magt och härlighet.

Dan. 7: 10. Matth. 16: 27. 24: 30.

Marc. 14: 62. Luc. 21: 27. Ap. 1: 11.

1 Thes. 4: 16. 2 Thes. 1: 10. Upp. 1: 7.

27. Och då skall han sända sina Anglar, till att församla sina utforada, ifrå fyra wäder; ifrå jordenes ända intill himmelens ända.

28. Lärer af sikonaträt en liknelse: När nu beß qwis är sten, och begynner bära löf, så weten I, att sommaren är när;

Matth. 24: 32. Luc. 21: 29.

29. Sammalunda och, när I sen detta ste, så weter att det är när för dörrene.

30. Sannerliga säger jag eber, att detta skaget skall ide förgås, för än allt detta skedt är.

Matth. 24: 34. Luc. 21: 32.

31. Himmel och jord skola förgås; men min ord skola ide förgås.

Mt. 102: 27. Ei. 40: 8. 51: 6. Etc. 1: 11.

32. Men om den dagen, och den stunden, wet ingen; ide Anglarna, som i himmelen äro, ej heller Sonen; utan Fadren allena.

Matth. 24: 36. Ap. 1: 7.

33. Ser till, waler och beder; ty I weten ide, när tiden är.

Matth. 24: 42. 25: 13.

Luc. 12: 40. 21: 36. 1 Thes. 5: 6.

34. Såsom en man, den der drog bort i främmande land, och lät blifwa sitt hus, och gaf sina tjenare magt, och hwarjom och enom sina syfelo, och böd dörrwaktaren, att han skulle wala.

35. Waler förbensfull; ty I weten ide, när husbonden kommer, antingen om aftnen, eller midnattstid, eller i hönsygden, eller om morgonen;

36. Att, då han kommer hasteliga, han ide skall finna eber sofwande.

37. Men hwad jag säger eber, det säger jag allom: Waler.

14. Capitlet.

Christus smord, såld; bäller pålla, Rattward; himmer, beber, fånglas, dömes, förclas.

Och två dagar berefter instundade pålla och Sötrödsdagarna; och de öfwerste Presterna och de Striftslärde sötte efter, huru de kunde swiliga så fatt på honom, och böda honom.

Matth. 26: 1.

Luc. 22: 1. Joh. 11: 55. 13: 1.

2. Men de sade: Jde om högtidsdagen, att ett upplopp ide ster ibland folket.

3. Och då han war i Bethanien, i den yttelsta Simons hus, wid han satt till borde, som en qwinna, som hade ett glas med öfverfalskladt och kosteligt nardus smörjelse; den bröt glaset sönder, och ngtöt det på hans hufwud.

Matth. 26: 6.

Luc. 7: 37. Joh. 11: 2. 12: 3.

4. Så woro der någre, som ide togo de wäl wid sig, och sade: Swarefter förspilles denna smörjelsen?

5. Ty det måtte wäl warit såldt mer än för trehundrade penningar, och gifwet fattigom; och läto illa på henne.

6. Då sade Jesus: Läter henne med frit: hwi gören I henne illa tillfrids? Hon bewer gjort en god gerning på mig;

7. Ty I hafwen alltid fattiga när eber: och när som helst I wiljen, kunnen I gör: dem till godo; men mig hafwen I ide alltid.

6 Mos. 15: 1.

8. Det hon kunde, det gjorde hon; hon it forekommen att smörja min letamen till begrafsning.

9. Sannerliga säger jag eder: Swar detta Evangelium predikadt warder uti hela werlbene, skall och detta, som han gjorde, jagdt warða, henne till äminneise.

10. Och Judas Ischariot, en af de tolf, gick bort till de öfwersta Presterna, på det han skulle förråða honom.

Matth. 26: 14. Luc. 22: 4.

11. När de det hörde, wordo de glade, och lofwade honom, att de wille gifwa honom penningar; och han sökte, huru han lämpeligast kunde förråða honom.

12. På första Skibbrödsdagen, då man offrade Påstalambet, sade hans Lärjungar till honom: Swar vill du, att wi stole gå och reda till, att du åter Påstalambet?

2 Mos. 12: 17.

5 Mos. 16: 5, 6. Matth. 26: 17. Luc. 22: 7.

13. Och han skände två af sina Lärjungar, och sade till dem: Går in i staden, och der mötere der en man, härandes ena krulo watten; följer honom efter;

14. Och hwar han ingår, säger till husbonden: Mästaren låter säga dig: Swar är gästabuset, der jag med minom Lärjungom kan äta Påstalambet?

15. Och han skall wisa eder en stor sal, beredd och tillpyntad; der reder till för oss.

16. Och hans Lärjungar gingo ut, och kommo in i staden, och funno som han dem sagt hade, och tillredde Påstalambet.

17. Då nu aftenen warbt, kom han med de tolf.

Matth. 26: 20. Luc. 22: 14.

18. Och wib de såto till bords, och äto, sade Jesus: Sannerliga säger jag eder, en af eder, som åter med mig, skall förråða mig.

Ps. 41: 10. Joh. 13: 18, 21. Ap. 5: 1, 16.

19. Men de begynte wara illa tillfrids, och sade till honom, hwar i sin stad: Är det jag? och den andre: Är det jag?

20. Han warade och sade till dem: En af de tolf, den som tager i fatet med mig.

Luc. 22: 21.

21. Ja, menniskones Son warder så gån-gandes, som skrifwet är om honom; men we de mennisko, genom hwilken menniskones Son warder förrådber; de mennisko wore bättre, att hon icke wore född.

Matth. 26: 24. Luc. 22: 22.

22. Och wib de äto, tog Jesus brödet; tackade, och bröt det, och gaf dem, och sade: Tager, åter, detta är min lefamen;

Matth. 26: 26. Luc. 22: 19. 1 Cor. 11: 23.

23. Och tog talken, och tackade, och gaf dem; och de drucko deraf alle.

24. Och sade han till dem: Detta är min blod, des nya Testamentsens, hwilken för många utgjuter warder.

25. Sannerliga säger jag eder: Särefter skall jag icke dricka af winträs frukt, intill den dagen att jag dricker det nytt i Guds rike.

26. Och då de hade sagt loffsängen, gingo de ut på Oljoberget. Matth. 26: 30. Joh. 18: 1.

27. Och Jesus sade till dem: I stolen alle i denna nattene förargas på mig; ty det är skrifwet: Jag skall stå herdan, och sären warða förstingrad.

Matth. 26: 31.

Luc. 22: 31. Joh. 16: 32. Jac. 13: 7.

28. Men då jag är upphånden, vill jag gå fram för eder uti Galileen.

Matth. 26: 32. Luc. 24: 10. Marc. 16: 7.

29. Då sade Petrus till honom: Om än alle förargades, skall jag icke förargas.

Matth. 26: 33.

30. Jesus sade till honom: Sannerliga säger jag dig, i dag, i denna natt, före än hanen hafwer två refor galit, skall du tre refor försala mig.

Matth. 26: 34. Luc. 22: 34. Joh. 13: 38.

31. Då sade han ändå ytterligare: Ja, skulle jag än då med dig, jag skall icke försala dig. Sammalunda sade de och alle.

Luc. 22: 33. Joh. 13: 37.

32. Och de kommo på den platsen, som kallades Gethsemane. Och han sade till sina Lärjungar: Sitter här, så länge jag går affides, till att bebjä.

Matth. 26: 36. Luc. 22: 39.

33. Och så tog han med sig Petrum, och Jacobum, och Johannem, och begynte till att förfrådas och ångslas;

Luc. 22: 44.

34. Och sade till dem: Min själ är bebröf-wad allt intill döden; blifwer här, och waler.

Matth. 26: 38. Joh. 12: 27.

35. Och han gick litet fram bätter, och föll ned på jordena, och bad att, om möjligit wore, skulle den stunden undgå honom;

Luc. 22: 41.

36. Och sade: Abba, Fader; all ting äro dig möjlig; unddrag mig denna kallen; dock icke hwad jag vill, utan hwad du wilt.

Joh. 6: 38.

37. Och han kom, och fann dem sofwande, och sade till Petrum: Simon, sofwer du? Förmådde du icke wala ena stund?

Matth. 26: 40. Luc. 22: 45, 46.

38. Wäter, och beder, att I icke kommen uti frestelse; anden är wiljog, men köttet är swagt.

Gal. 5: 17

39. Och så gick han åter bort, och bad; och talade samma orden.

40. Och då han kom igen, fann han dem åter sofvande; ty deras ögon woro tung; och de wiste icke hwad de honom swarade.

41. Och han kom tredje gången, och sade till dem: Ja, sofwer nu, och hwiler eder; det är nog, stunden är kommen: Si, menniskones Son warder öfwerantwardad uti syndares händer.

42. Står upp, låt oss gå: Si, den mig förråder, är harbt när.

43. Och straxt, med samma orden, fleg Judas fram, den der en war af de tolf; och med honom ett stort tal folk, med swär och flastrar, ifrå de öfwersta Presterna, och de Skriftlärda, och de Äldsta.

Matth. 26: 47. Luc. 22: 47. Joh. 18: 3.

44. Så hade den, som förrådde honom, gifwit dem ett tecken, sägandes: Hvilken jag tycker, den äret; tager fatt på honom, och förer honom warliga.

45. Och som han kom, trädde han hasteliga fram till honom, och sade till honom: Rabbi, Rabbi; och kyssde honom. 2 Sam. 20: 9.

46. Då bäro de händer på honom, och grepo honom.

47. Men en, af de der när stodo, drog ut sitt swärd, och slog öfwersta Prestens tjenare, och högg honom ett öra af.

48. Och Jesus swarade, och sade till dem: Såsom till en rösware ären I utgångne, med swärd och flastrar, till att gripa mig.

49. Jag hafwer hwar dag varit när eder i templet, och lärt, och I togen intet fatt på mig; men detta sker, på det att Skrifterna flöla fullbordas. Ps. 22: 7. 69: 9.

Gf. 53: 12. Matth. 26: 55. Luc. 24: 25.

50. Och Lärjungarna gåfwo honom då alle öfwer, och flydde.

Joh 19: 13. Ps. 88: 9.

51. Men en unger man följde honom, klädd på blotta kroppen uti ett linkläde; och unge män grepo honom.

52. Men han lät fara linklädet, och kom undan ifrå dem naken.

53. Så lebbde de Jesus till den öfwersta Presten, och med honom församlades alle öfwerste Presterna, och de Äldste, och Skriftlärde.

Matth. 26: 57. Luc. 22: 54. Joh. 18: 13. 24.

54. Och Petrus följde långt efter honom, tilldess han kom uti den öfwersta Prestens palats; och satte sig ibland tjenarena, och wärmd sig wid ljuset.

55. Men de öfwerste Presterna, och hela Rådet, sökte efter vittne emot Jesus, att de måtte låta döda honom; och funde dock ingen sinna; Matth. 26: 59. Ap. 5: 1: 1.

56. Ty många hade burit falskt vittnesbört emot honom; dock gjorde deras vittnesbört icke fyllest.

57. Då stodo någre upp, och bäro falskt vittnesbörd emot honom, och sade:

58. Vi hörde honom säga: Jag vill nderstå detta templet, som är med händer uppbyggdt, och i tre dagar sätta ett annat upp igen, utan händer uppbyggt.

Matth. 26: 61. Marc. 15: 29. Joh. 2: 19.

59. Och deras vittnesbörd gjorde änkä icke fyllest.

60. Då stod den öfwerste Presten upp ibland dem, och frågade Jesus, sägandes: Swarar du intet? Hwad vittna besje emot dig? Matth. 26: 62.

61. Men han tigde, och swarade platt innet. Åter sporde den öfwerste Presten, och sade till honom: Äst du Kristus, dens wälsig-nades Son? Gf. 53: 7. Ap. 5: 8: 32.

62. Jesus sade: Jag är så; och I stolen så se menniskones Son sitta på traktens höggra hand, och komma i himmelens sky.

Dan. 7: 10. Matth. 16: 27.

24: 30. 25: 31. 26: 64. Marc. 13: 26. Luc. 21: 27. 22: 69. Joh. 6: 62. Ap. 1: 11.

1 Thes. 4: 16. 2 Thes. 1: 10. Upp. 1: 7.

63. Då ref den öfwerste Presten sin släder sönder, och sade: Hwad behöfwe wi nu mera vittne?

64. I hörden hädelsen. Hwad synes eder? Då fördrömde de honom alle, att han war saker till döds.

65. Och somlige begynte till att spotta på honom, och förtröda hans ansigte, och lå honom med näfwar, sägande till honom: Spå till. Och tjenarena lindpussade honom. Joh 16: 10. 11.

Gf. 50: 6. Matth. 26: 67. Joh. 19: 3.

66. Och Petrus war nedre i palatset; då kom en öfwersta Prestens tjenstegwina; Matth. 26: 58, 63.

Luc. 22: 55. Joh. 18: 16. 17.

67. Och då hon fick se Petrum wärma sig såg hon på honom, och sade: du wäst du med Jesu Nazareno.

68. Då nelade han, och sade: Jag kanner honom intet, ej heller wet jag hwad de säger. Och så gick han ut i gården, och banen gol.

69. Och qwinnan såg honom åter, och

begynte säga till de der när stodo : Denne är utaf dem.

Matth. 26: 71. Luc. 22: 58. Joh. 18: 25.

70. Då nekade han åter. Och litet derefter kallade de åter till Petrum, som när stodo : Sannerliga äst du utaf dem ; ty du äst od en Galileisk man, och ditt mål lyder derefter.

71. Då begynte han till att förbanna sig, och swärja : Jag känner icke denna mannen, der I om talen.

72. Och åter gaf hanen. Då begynte Petrus braga till minnes det ordet, som Iesus hade sagt till honom : Förr än hanen hafwer gafit två refor, skall du försaka mig tre refor. Och han begynte till att gråta.

Matth. 26: 75. Luc. 22: 61. Joh. 18: 27.

15. Capitlet.

Christi dom, krona, kors, döb, begrafsning.

Och straxt om morgonen höllo de öfwerste Prästerna råd, med de äldsta och Skriftlärda, och med hela Rådet ; och bundo Iesum, och ledde honom bort, och antworbade honom Pilato. Matth. 27: 1. Luc. 22: 66.

23: 1. Ps. 2: 2. Joh. 18: 28. Ap. 8: 13.

2. Och Pilatus frågade honom : Äst du den Judarnas Konung ? Då swarade han, och sade till honom : Du säger det.

Matth. 27: 11. Luc. 23: 3. Joh. 18: 33.

3. Och öfwerste Prästerna anslagade honom om mång ting.

4. Då frågade åter Pilatus honom, och sade : Swarar du intet ? Si, huru mång stycke de vittna på dig.

Matth. 27: 13. Joh. 19: 10.

5. Men Iesus swarade sedan platt intet ; så att Pilatus förundrade sig.

6. Så plågade han i Påskabögtidene gifwa dem en fånga löd, hwilken de helst begärde.

Matth. 27: 15. Luc. 23: 17. Joh. 18: 39.

7. Så war der en, benämnd Barabbas, som gripen war med somliga, de der ett upplopp gjort hade, och hade uti upploppet bedrifwit ett dråp.

Matth. 27: 16. Luc. 23: 19. Joh. 18: 40.

8. Då ropade folket, och begynte bedja, att han skulle göra dem som hans plågsed alltid war.

9. Swarade Pilatus, sägandes : Wiljen I, att jag skall eder lödgifwa Judarnas Konung ?

10. Ty han wiste, att de öfwerste Prästerna hade utaf afund öfwerantwordat honom.

11. Men öfwerste Prästerna eggade folket,

att han heldre skulle gifwa dem Barabbam löd.

Matth. 27: 20. Luc. 23: 18. Ap. 8: 14.

12. Pilatus swarade åter, och sade till dem : Swad wiljen I då att jag skall göra honom, den I kallen Judarnas Konung ?

13. Då ropade de åter : Korsfäst honom.

14. Pilatus sade till dem : Swad hafwer han då illa gjort ? Då ropade de ännu fastare : Korsfäst honom.

15. Så wille då Pilatus göra folkena följest, och gaf dem Barabbam löd ; och öfwerantworbade dem Iesum, att han skulle hufslängas och korsfästas.

Matth. 27: 26. Joh. 19: 1.

16. Då hade krigsfnektarna honom in uti Rådhuset, och kallade tillhopa hela skaran ;

Matth. 27: 27.

17. Och klädde honom uti ett purpurkläde, och wredo tillhopa ena krona af törne, och satte på honom ;

Joh. 19: 2.

18. Och begynte till att helsa honom : Hel, Judarnas Konung ;

19. Och slogo hans hufwud med en rö, och spottade på honom ; föllo på knä, och tillbådo honom.

20. Och när de hade så begabbat honom, afslädde de honom purpurklädet, och klädde honom uti sin egen kläder ; och ledde honom ut till att korsfästas.

Matth. 27: 31.

21. Då tvingade de en man, som der framgick, benämnd Simon af Cyrene, Alexandri och Rufi fader, den af markene inkom, att han måste bära hans kors.

Matth. 27: 32. Luc. 23: 26.

22. Och de ledde honom på det rummet Golgatha ; det är, om man det uttyder, hufwudskallaplatsen.

Matth. 27: 33. Luc. 23: 33. Joh. 19: 17.

23. Och de gäfwö honom bemyrrhadt win bricka ; men han tog det intet till sig.

24. Och när de hade korsfäst honom, bytte de hans kläder, kastande lott på dem, hwad hwar så skulle.

Ps. 22: 19.

Matth. 27: 35. Luc. 23: 34. Joh. 19: 23.

25. Och det war wid tredje timman ; och de korsfäste honom.

26. Och det man stollde honom före, war skrifwet öfwer hans hufwud, nämliga : Judarnas Konung.

Matth. 27: 37. Luc. 23: 38. Joh. 19: 19.

27. Och de korsfäste med honom två räfware, en på hans högra, och den andra på hans wenstra sido.

Matth. 27: 38. Luc. 23: 39

28. Och så blef Striften fullbordad, som säger: Ibland ogerningsmän warbt han räknad. Ef. 53: 12. Luc. 22: 37.

29. Och de, som gingo der framom, hädde honom, och rifte sin hufwud, och sade: Twi dig! Skönlige slår du omfull templet, och i tre dagar uppbygger det. Pf. 22: 8. 109: 25.

Matth. 27: 39. Marc. 14: 58. Joh. 2: 19.

30. Fria dig sjelfwan, och stig neder af korset. Luc. 23: 35.

31. Sammalunda och de öfwerfte Presterna gjorde spe af honom emellan sig, med de Striftlärda, och sade: Androm hafwer han hulpit, sig sjelfsom kan han icke hjälpa.

32. Kristus, Israels Konung, stige nu neder af korset, att wi måtte det se, och tro. Och de der korsfäste woro med honom, försmädde honom od.

33. Och i sjette timman warbt ett mörker öfwer allt landet, till nionde timman.

Matth. 27: 45. Luc. 23: 44.

34. Och i nionde timman ropade Iesus med höga röst, sägandes: Eloi, Eloi, Lamma Sabachthani? det är uttydt: Min Gud, min Gud, hwi hafwer du öfvergift mig? Ps. 22: 2. Matth. 27: 46.

35. Och somlige, de der när stodo, och hörde det, sade: Si, Eliam kallar han.

36. Så lopp en till med en swamp, uppskulan med ättilo; den satte han på en rök, och böd honom brida, och sade: Häll, låt se, om Elias kommer, till att taga honom neder. Pf. 69: 22. Joh. 19: 29.

37. Då ropade Iesus med höga röst, och gaf upp andan.

Matth. 27: 50. Luc. 23: 46. Joh. 19: 30.

38. Och förslåten i templet remnade i tu stycke, ifrån öfwerst och neder igenom.

2 Cor. 3: 14. Matth. 27: 51. Luc. 23: 45.

39. Då höfwitsmannen, som stod der när gentemot honom, såg att han med ett sådant rop gaf upp andan, sade han: Sannerliga war denne mannen Guds Son.

Matth. 27: 54. Luc. 23: 47.

40. Och woro och qwinnor der, som långt ifrå detta slåbade; ibland hwilka war Maria Magdalena, och Maria, lilsle Jacobs och Jose moder, och Salome.

Pf. 38: 12. Matth. 27: 55. Luc. 23: 49.

41. Hwiska och, medan han war i Galileen, hade följt honom, och tjent honom; och många andra, som med honom uppfarit hade till Jerusalem. Luc. 8: 2. 3.

42. Då aftenen kom, efter det war tillrodelse dagen, den som går före Sabbathen,

43. Kom Joseph, bördig af den slæden Arimathia, en ärlig rådherr, den och wänt efter Guds rike; han tog sig drifsigket till, och gick in till Pilatum, och beddes af honom Iesu lefamen.

Matth. 27: 57. Luc. 23: 50. Joh. 19: 38.

44. Då förundrade Pilatus, att han allaredo war dödd; och kallade till sig höfwitsmannen, och frågade, om han länge sedan dödd war.

45. Och då han det förnummit hade af höfwitsmannen, gaf han Joseph lefamen.

46. Och han köpte ett linfläde, och tog honom ned, och swepten uti linflädet, och lade honom ned uti ena graf, som utbuggen war uti ett hälleberg; och wälte en sten för grafwenes dörr. Matth. 12: 40. 26: 12.

27: 60. Luc. 23: 53. Joh. 19: 41. 42.

47. Men Maria Magdalena och Maria Jose sågo till hwart han lades.

16. Capitlet.

Christi upståndelse. Sedningarnas kallelse.

Christi himmelfärd.

Och då Sabbathen framgängen war, köpte Maria Magdalena, och Maria Jacobi, och Salome, wällustande krydder, på det de skulle komma och smörja honom.

Matth. 28: 1. Luc. 24: 1. Joh. 20: 1.

2. Och på den ena Sabbathen kommo de till grafwena, ganska bittida, då solen uppgick;

3. Och sade emellan sig sjelfwa: Ho skall wälta oss stenen ifrå grafwenes dörr?

4. Och då de sågo till, sågo de stenen wara afwältad, den gänsla stor war.

5. Och när de ingångne woro uti grafwena, sågo de en ung man sittandes på högra sidan, klädd i ett fitt hwitt kläde; och de woro förfärad.

Matth. 28: 2. Joh. 20: 12.

6. Men han sade till dem: Warer icke förfärad; I söken I Jesum af Nazareth, som korsfäst war; han är upphäwen, han är icke här; si rummet, der de hade lagt honom.

Matth. 28: 5. Luc. 24: 3.

7. Men går bort, och säger hans Lärjag, och Petro, att han går fram för er uti Galileen; der skolen I så se honom, så som han eder sagt hafwer.

Matth. 28: 32. 28: 10. Marc. 14: 28.

Ap. 1: 3. 13: 31. 1 Cor. 15: 5.

8. Och de gingo hasteliga derut, och flöde ifrå grafwene; ty dem war bådning och be-

penhet påkommen; icke heller sade de något för någrom, ty de räddes.

Matth. 28: 8. Luc. 24: 9. Joh. 20: 18.
9. Men när Jesus uppstånden war om morgonen, på första Sabbathsdagen, syntes han först Marie Magdalene, af hwilka han sju djeflar utdrifwit hade.

Joh. 20: 14, 16. Luc. 8: 2.
10. Hon lopp bort, och bådade dem som pågade wara med honom, de der sörjande och gråtande woro.

11. Och de samme, när de börde att han war lefwandes, och war sedder af henne, trodde de intet.

12. Derefter, då två af dem wandrade ut åt laudsbygden, syntes han dem uti en annor stäpelse.

Luc. 24: 13.
13. Och de gingo och bort, och bådade det dem androm; och de trodde icke heller dem.

14. Sedan, när de ellofwa såto till bords, syntes han dem, och föreläste dem deras otro och hjertas hårdhet, att de icke trott hade dem, som hade sett honom wara uppstånden;

Luc. 24: 36. Joh. 20: 19. 1 Cor. 15: 7.

15. Och sade till dem: Går ut i hela werldena, och predika Evangelium allom kreaturum.

Matth. 28: 19. Joh. 15: 16.
16. Den der tror, och blifwer döpt, han skall wara salig; men den der icke tror, han skall wara fördömb.

Joh. 3: 18, 36. 12: 48.
17. Men dem, som tro, skola dessa tecken efterfölja: genom mitt Namn skola de utdrifwa djeflar; de skola tala med nya tungor;
Luc. 10: 17. Ap. 5: 16. 8: 7.

16: 18. 2: 4. 10: 46. 19: 6. 1 Cor. 12: 10, 28.
18. De skola fördrifwa ormar; och om de brida något det böbeligit är, skall det dem intet skada; på de franka skola de lägga händerna, så warder det bättre med dem.

Luc. 10: 19. Ap. 5: 28: 3. 28: 8.
19. Då nu HERREN Jesus med dem talat hade, wardt han upptagen i himmelen, och sitter på Guds högra hand.

Ps. 110: 7.
Luc. 24: 50, 51. Ap. 1: 2, 3, 9.

20. Men de gingo ut, och predikade allstäds; och HERREN werlade med dem, och stadfäste ordet med efterföljande tecken.

Ap. 5: 14: 3. Ebr. 2: 4.

Ände på S. Marci Evangelium.

S. Luce Evangelium.

1. Capitlet.

Johannes, Jesus afslas. Johannes fides, omfäres. Zacharie löffång.

Efter många hafwa tagit sig före att beskrifwa de ting, som ibland oss aldravissast äro;

2. Såsom de oss sagt hafwa, som af begynnelsen det med sin ögon sågo, och sjelfwe en del woro af det de sade;

Ebr. 2: 3. 1 Joh. 1: 1.
3. Synes oss mig, sedan jag af begynnelsen all ting granneliga utfrågat hafwer, ordenteligen skrifwa dig till, min gode Theophile;

Ap. 5: 1: 1.
4. Att du må försara wisa sanningen om de styder, der du om underwiser äst.

5. Uti Herodis, Judæe Konungs, tid, war en Prest, utaf Abie stift, benämnd Zacharias; och hans hustru, af Aarons dötrar, benämnd Elisabet.

1 Ebr. 24: 10, 19. Res. 12: 4, 17.

6. De woro både rättfärdige för Gud, wandrande i all HERrans bud och stadgar ofstraffliga.

7. Och de hade inga barn; ty Elisabet war ofruktig, och både woro de framlidne i sin ålder.

8. Så begaf det sig, då han i sitt sifte skulle hålla sitt Prestadämbete för Gudi,

9. Efter Presterskapets sed, och det föll på honom, att han skulle upptända rökelse, gick han in i HERrans tempel;

2 Mos. 30: 7. Ebr. 9: 6.
10. Och allt folket war utantill, och bad, så länge rökelsen stebde.

3 Mos. 16: 17.
11. Så syntes honom HERrans Ängel, ständandes på högta sidon wid rökaltaret.

2 Mos. 30: 1.
12. Och Zacharias wardt försträckt, då han såg honom, och en räddhåge föll öfwer honom.

13. Då sade Ängelen till honom: War icke försärad, Zacharia; ty din bön är hörd, och

din hustru Elisabet skall föda dig en son, hwilfens namn du skall kalla Johannes.

14. Och dig skall warba glädje och fröjd; och många stola fröjdas af hans födelse;

15. Ty han skall warba stor för HETranom; win och starka drycker skall han icke dricka; och skall straxt i moderlifwet uppfyllt warba med den Helga Andan; 4 Mos. 6: 3.

Dem. 13: 4. Jer. 1: 5. Gal. 1: 15.
16. Och han skall omwända många af Israels barn till HETran, deras Gud.

Mal. 4: 6.
17. Och han skall gå för honom, med Elie anda och kraft, till att omwända fädernas hjerta till barnen, och de ohöriga till de rättfärdigas snällhet; och göra HETranom ett beredt folk.

Mal. 4: 5. Matth. 3: 1. Marc. 9: 12.
18. Då sade Zacharias till Angelen: Swaras skall jag detta weta? Ty jag är gammal, och min hustru är framliden i åldren. 1 Mos. 17: 17.

19. Angelen swarade, och sade till honom: Jag är Gabriel, som står i Guds åsyn, och är utsänd till att tala dig till, och båda dig benna goba tidenben.

Dan. 8: 16. 9: 21. Matth. 18: 10.
20. Och si, du skall warba mållös, och skall intet kunna tala, intill den dagen, då detta sker; derföre, att du icke trodde minom ordom, hwilke stola fullkomnad warda i sin tid.

21. Och folket förbibbe Zachariam, och förnubrade sig, att han så länge dwalades i templet.

22. Men då han utgick, kunde han intet tala med dem; och så förmärkte de, att han hade sett någon syn i templet; och han tednade dem, och blef mållös.

23. Och det begaf sig, då hans ämbetsdagar ute woro, gick han hem i sitt hus.

24. Och efter de dagar wardt hans hustru Elisabet hafwanbes; och förholbe sig i fem månader, och sade:

25. Så hafwer nu HETren gjort med mig, i de dagar, då han såg till mig, på det han skulle borttaga min förnimäbelse ibland menniskorna. 1 Mos. 30: 23. Ef. 4: 1.

26. Uti sjette månaden wardt Gabriel Angel utsänd af Gudi, uti en stad i Galileen, benämnd Nazareth;

27. Till en jungfru, som förlofwad war enom man, hwilfens namn war Joseph, af Davids hus; och jungfrunes namn Maria. Matth. 1: 18.

28. Och Angelen kom in till henne, och

sade: Hel, full med nåd! HETren är med dig; wälsignad du ibland qwinnor.

29. Då hon såg honom, wardt hon förfärad af hans tal, och tänkte uppå, hurdana helsning detta war.

30. Då sade Angelen till henne: Frutla dig icke, Maria; ty du hafwer funnit nåd för Gudi.

31. Si, du skall aflla i ditt lif, och föda en son, hwilfens Namn du skall kalla JESUS.

Ef. 7: 14. Matth. 1: 21. Luc. 2: 21.

32. Han skall warba stor, och kallas dens Högsta Son; och HETren Gud skall gifwa honom hans faders Davids säte;

2 Sam. 7: 12. Ps. 132: 11. Ef. 9: 6. 16: 5.

33. Och han skall wara en Konung öfwer Jacobs hus i ewig tid; och på hans rik skall ingen ände wara. 1 Chr. 17: 14.

Ps. 45: 7. 89: 37. Ef. 9: 7.

Jer. 23: 5. Dan. 2: 44. 6: 26.

7: 14. 27. Mtch. 4: 7. 1 Cor. 15: 24. Ebr. 1: 5.

34. Då sade Maria till Angelen: Hur skall detta tillgå? Ty jag wet af ingen man.

35. Angelen swarade, och sade till henne: Den Helge Ande skall komma öfwer dig, och dens Högsta kraft skall öfwerflogga dig; derföre och det Helga, som af dig födt warder, skall kallas Guds Son.

36. Och si, Elisabet, din fränka, hafwer och afstaf en son i sin ålderdom; och detta är sjette månaden åt henne, som hetes wara ofruktig;

37. Ty för Gud är ingen ting omöjlig.

Job 42: 2. Jer. 32: 17.

Zach. 8: 6. Matth. 19: 26. Luc. 18: 27.

38. Då sade Maria: Si, HETrans tjennarinna; warde mig efter ditt tal. Och Angelen skildes ifrån henne.

39. Uti de dagar stod Maria upp, och gick i bergsbyggdena med hast, uti Jude stad;

40. Och kom uti Zacharie hus, och hellsade Elisabet.

41. Och det begaf sig, då Elisabet herte Marie helsning, sprang barnet uti hennes lif. Och Elisabet wardt uppfyllt med den Helga Andan;

42. Och hon ropade med höga röst, och sade: Wälsignad du ibland qwinnor, och wälsignad dina liff frukt.

43. Och hwadan kommer mig detta, att mins HETras moder kommer till mig?

44. Si, då rösten af dine helsning kom i min öron, sprang barnet af glädje i mitt lif.

45. Och salig äst du, som trodde; ty all ting warba fullbordad, som dig sagd äro af HETranom. Luc. 1: 28.

46. Och Maria sade: Min själ prisar storliga HETran;

47. Och min ande fröjbar sig i Gudi, minom frälsare;

48. Ty han hafwer sett till sine tjenarinnos ringhet Si, härefter warba all slägte mig saliga kallande. 1 Sam. 1: 11. 1 Mos. 30: 13.

49. Ty den Mäktige hafwer gjort mäktig ting med mig, och hans Namn är beligt;

50. Och hans barmhertighet warar ifrå slägte till slägte, öfwer dem som frukta honom. 2 Mos. 17: 7. 20: 6. Ps. 103: 17.

51. Han hafwer bedrifwit magt med sinom arm, och förstingrat dem, som högfärdige äro uti deras hjertas sinne. Ps. 33: 10.

52. De mäktige hafwer han satt af sätet, och uppsatt de ringa. 1 Sam. 2: 7, 8.

53. De hungriga hafwer han med god ting uppfyllt, och de rika hafwer han låtit tomma blifwa. 1 Sam. 2: 5. Ps. 34: 10, 11.

54. Han hafwer upptagit sin tjenare Israel, tänkande på sina barmhertigheter; Es. 30: 18. 41: 8. 54: 5. Jer. 31: 3, 20.

55. Såsom han sagt hafwer till våra fäder, Abraham och hans säd, till ewig tid. 1 Mos. 17: 19. 22: 18.

56. Och Maria blef när henne wid tre månader; och gick så hem i sitt hus igen.

57. Så wardt då Elisabet tiden fullbordad att hon skulle föda, och hon födde en son.

58. Och hennes grannar och fränder singo höra, att HETren hade gjort stor barmhertighet med henne, och fröjdade sig med henne.

59. Och det begaf sig, på åttionde dagen kommo de till att omskära barnet; och kallade honom, efter hans fader, Zacharias.

60. Då swarade hans moder, och sade: Ingalunda; men han skall heta Johannes.

61. Då sade de till henne: Uti dine släkt är ingen, som hafwer det namnet.

62. Så tecknade de hans fader, hwad han wille kalla honom.

63. Och han äskade ena tasslo, der han uti stref, sägandes: Johannes är hans namn; och alle förundrade sig derpå.

64. Och strax öppnades hans mun, och hans tunga; och han talade, lofwandes Gud.

65. Och stor fruktan kom öfwer alla deras

grannar; och ryktet om allt detta gick ut öfwer alla Judiska bergsbyggena.

66. Och alle de, som det hörde, sattet i sitt hjerta, sägande: Hwad männ warba utaf detta barnet? Ty HETrans hand war med honom.

67. Och hans fader Zacharias wardt uppfyllt med den helga Andan, prophetade, och sade:

68. Loftwad ware HETren, Israels Gud; ty han hafwer besökt och förlofat sitt folk; Luc. 2: 30.

69. Och hafwer upprättat oss salighetenes horn, uti sine tjenares Dawids hus; Ps. 132: 17, 18.

70. Såsom han i förtiden talat hafwer, genom sina helga Propheters mun; Ps. 72: 12. Jer. 23: 5, 6. 30: 9, 10. Dan. 9: 27.

71. Att han skulle frälse oss ifrå våra owänner, och utur allas deras hand, som hata oss;

72. Och bewisa barmhertighet med våra fäder, och minnas på sitt helga Testamente; Jer. 31: 34.

73. Och på den ed, som han sworit hafwer wärom fader Abraham, att gifwa oss; 1 Mos. 22: 16.

74. Att wi, frälste utur våra owäners hand, måtte honom tjena utan fruktan; Es. 9: 14.

75. I helighet och rättfärdighet, för honom, i alla våra lifsdagar. 1 Petr. 1: 15.

76. Och du barn skall kallas den Högstas Prophet; du skall gå för HETranom, till att bereba hans wägar; Mal. 3: 1.

77. Och gifwa hans folke salighetenes kunskap, till deras synders förlåtelse; Luc. 3: 3.

78. Genom war Guds innerliga barmhertighet, genom hwiften uppgången af höjdene hafwer oss besökt; 3 Mos. 3: 8. 6: 12. Mal. 4: 2.

79. Till att uppenbaras dem, som sitta i mörkret och dödsens skugga, och styra våra fötter på fridens väg. Es. 9: 2. 42: 7.

80. Och barnet wärte upp, och stärktes i Andanom; och wistades i öfnene, till den dagen han skulle framkomma för Israels folk. Luc. 2: 41.

2. Capitlet.

Jesus född, omskuren, i templet kallad. Simeon.

Hanna. Jesus tolf år gammal.

Det begaf sig i den tiden, att af Kejsar Augusto utgick ett bud, att all werlden skulle bestättas;

2. Och denna bestättning war den första, och skedde under den påfvingen öfwer Syrien, Cyrenio.

3. Och de gingo alle, hwar uti sin stad, till att låta beställa sig.

4. Så for och Joseph upp af Galileen, af den staden Nazareth, in uti Judiska landet, till Davids stad, som heter Bethlehem; ty han war af Davids hus och släkt;

1 Sam. 16: 4.

Mich. 5: 2. Joh. 1: 42. Matth. 1: 1. x.

5. På det han skulle låta beställa sig, med Maria, sin trolofwade hustru, hwilken påfandes war.

6. Så begaf sig, medan de woro der, wordo dagarna fullbordade att hon skulle föda.

7. Och hon födde sin förstfödda Son, och svepte honom i lindasläder, och lade honom neder i en krukbo; ty dem war icke rum i herbergena.

Matth. 1: 25.

8. Och i den samma ängden woro några herbar, de der malade, och höllo wård om nattena öfwer sin hjord.

9. Och si, HERRans Ängel stod när dem, och HERRans klarhet fringsten dem; och de wordo storliga förfärade.

10. Och sade Ängelen till dem: Warer icke förfärade; si, jag bådär eder stor glädje, hwilken allo folkena wederfaras skall;

11. Ty i dag är eders födder Frälsaren, som är Kristus HERRen, i Davids stad.

12. Och detta skall wara eder för tecken: I stolen finna barnet svept i lindasläder, nederlagdt i en krukbo.

13. Och straxt warbt med Ängelen ett stort tal af den himmelska härskaran, de der lofwade Gud, och sade:

Dan. 7: 10. Upp. 6: 11.

14. Åra ware Gud i höjdene, och frid på jordene, och menniskomen en god wilje.

Luce. 19: 38.

Es. 57: 19. Rom. 5: 1. Eph. 2: 17. 1: 5.

15. Och det begaf sig, att Änglarna foro ifrå dem upp i himmelen, och herbarna begynte säga emellan sig: Våter oss nu gå till Bethlehem, och se det som wi hafwe hört skedd wara, det HERRen oss uppenbarat hafwer.

16. Och de gingo hasteliga, och funno Maria, och Joseph, och barnet nederlagdt i krukbon.

17. Och då de det sett hade, beryktade de ut hwad dem sagdt war om detta barnet.

18. Och alle, de det hörde, förundrade sig på det ting, som dem sagdt woro af herbarna.

19. Men Maria gömde all dessa ord, betraktandes dem i sitt hjerta.

20. Och herbarna gingo tillbaka igen, prisade och lofwade Gud öfwer allt det de hört och sett hade, såsom dem sagdt war.

21. Och då ätta dagar woro framgångne, att barnet skulle omslöras, kallades hans Namn JESUS; hwilket så kalladt war af Ängelen, förr än han aflad wardt i moderslifwet.

1 Mos. 17: 12. 3 Mos. 12: 3.

Joh. 7: 22. Matth. 1: 21. Luc. 1: 31.

22. Och då deras renselsedagar woro fullkomnade, efter Mose lag, hade de honom till Jerusalem, på det de skulle bära honom fram för HERRan;

3 Mos. 12: 2. x.

23. Såsom skrifwet är i HERRans lag: Allt mankon, som först öppnar moderslifwet, skall kallas heligt HERRanom;

2 Mos. 13: 2.

34: 19. 4 Mos. 3: 13. 8: 16. 17.

24. Och på det de skulle offra, såsom sagdt war i HERRans lag, ett par turturdufwer, eller två unga dufwor.

3 Mos. 12: 6. 8.

25. Och si, i Jerusalem war en man, benämnd Simeon, och den mannen war rättfärdig och gudsfruktig, och wänte efter Israels tröst; och den Helge Ande war med honom.

26. Och han hade fått swar af den Helga Ande, att han icke skulle se döden, utan han hade sett tillförene HERRans Christ.

27. Och han kom af Andans tillstyndelse i templet. Och föräldrarna bäro in barnet JESUM, att de skulle göra för honom, såsom sedwänja war i lagen.

28. Då tog han honom i sin famn, och lofwade Gud, och sade:

29. HERRe, nu låter du din tjenare fara i frid, efter som du sagt hafwer;

1 Mos. 46: 30. Ps. 1: 23.

30. Ty min ögon hafwa sett dina salighet; Ps. 98: 2. 3. Es. 52: 10. Luc. 3: 6.

31. Swilla du beredt hafwer för allo folk;

32. Ett ljus till öbningarnas upplysning, och ditt folk Israel till pris.

Es. 42: 6. 49: 6. Ap. 1: 13: 47. 28: 28.

33. Och Joseph och hans moder förundrade sig på det, som sades om honom.

34. Och Simeon wälsignade dem, och sade till Maria, hans moder: Si, denne är satt till ett fall och uppståndelse mångom i Israel, och till ett tecken, hwilket emot sagdt warder.

Es. 8: 14.

Matth. 21: 44. Rom. 9: 32. 1 Cor. 1: 23. 24.

2 Cor. 2: 16. 1 Pet. 2: 8. Ap. 1: 28: 22.

35. Ja, ett swärd skall och gå igenom dina själar, på det mång hjertans tankar skola uppbaras. Joh. 19: 25.

36. Och der war en Prophetisa, benämnd Hanna, Phanneles dotter, af Assers släkte; hon war kommen till en stor ålder, och hade lefwat i sju år med sin man, ifrå sin jungfrudom;

37. Och war nu en enkla, wid fyra och åttio år; hon kom aldrig bort utu templet, tjenandes Gud, med fasto och böner, natt och dag. 1 Sam. 1: 22.

38. Hon kom och bertill i samma stundene, och prisade Guds Ordet; och talade om honom till alla dem, som i Jerusalem wänto förlofsning.

39. Och då de all ting fullbordat hade, efter Guds Ordes lag, drogo de in i Galileen igen, uti sin stad Nazareth.

40. Men barnet wäxte upp, och förstärktes i Andan, och upphylldes med wisheit; och Guds nåd war med honom. Luc. 1: 80.

41. Och hans föräldrar gingo årliga till Jerusalem, till Påskahögstiden.

2 Mos. 23: 15, 17.

34: 23. 3 Mos. 23: 5. 5 Mos. 16: 1.

42. Och då han warbt tolf åra gammal, och de uppsarne woro till Jerusalem, efter högtidenes sedwänjo;

43. Och de fullkommat hade dagarna, och gingo hem igen, blef pilten Jesus qwar i Jerusalem, och Joseph och hans moder wiste der intet af.

44. Men de mente, att han war i sällskapet, och de gingo ena dagsele, och sökte honom ibland fränder och wänner.

45. Och då de icke funno honom, gingo de till Jerusalem igen, och sökte honom.

46. Så begaf det sig, efter tre dagar funno de honom i templet, sittandes midt ibland de lärare, hörandes dem, och frågandes dem;

47. Och alle, de honom hörde, förstärkte sig öfwer hans förstånd och swar. Matth. 7: 28. Marc. 1: 22. Luc. 4: 22, 32. Joh. 7: 15, 46.

48. Och då de sågo honom, förundrade de sig; och hans moder sade till honom: Min Son, hwi gjorde du oss detta? Si, din fader och jag hafwe sökt efter dig sörjande.

49. Och han sade till dem: Swad är det, att I sökten mig? Wistgen I icke, att uti de skyder, som min fader tillhöra, bör mig wara?

50. Och de förstodo icke ordet, som han med dem talade. Luc. 9: 45. 18: 34.

51. Och så for han ned med dem, och kom

till Nazareth, och war dem underdånig; men hans moder gämbde all dessa ord uti sitt hjerta.

52. Och Jesus wäxte till i wisdöm, ålder och nåde, för Gud och menniskor. 1 Sam. 2: 26.

8. Capitlet.

Johannes lærer, böper. Jesus döyr och sänder.

Uti femtonde årena af Liberii Kejsarebörne, då Pontius Pilatus war landshöfving i Judeen, och Herodes war Tetrarcha i Galileen, och Philippus, hans broder, Tetrarcha i Itureen, och i den ängden Trachonitis, och Lysanias Tetrarcha i Abilene;

2. Under de öfwersta Prästerna Hannas och Kaiphas, som Guds befallning till Johannes, Zacharie son, i öknene.

Joh. 11: 49, 51. 18: 13. Ap. 9: 4: 6.

3. Och han kom i alla den ängden wid Jordan, och predilade bättringenes böpelse, till synbernas förklätse;

Matth. 3: 1. Marc. 1: 4.

4. Sålom strifwet är i den boken af Esaie Prophetens ordom, den der säger: Uti öknene är en ropandes röst: Bereder Guds Ordes väg; görer hans stigar rätta. Es. 40: 3.

Matth. 3: 3. Marc. 1: 3. Joh. 1: 23.

5. Alla dalar skola upphyllas, och all berg och badar skola förnebras; och det trofot är, skall rätt warba, och det ojemnt är, skall wändas i släta vägar;

6. Och allt lött skall se Guds salighet.

Ps. 98: 2, 3. Es. 52: 10. Luc. 2: 30.

7. Så sade han då till folket, som utgick till att döpas af honom: I huggomars afföda, ho hafwer eder föregifwit, att I undkomma stolen den tillkommande wrede?

Matth. 3: 7. 23: 33.

8. Görer förbensfull tillbörlig bättrings frukt; och tager eder icke före att säga wid eder sjelf: Wi hafwe Abraham till fader; ty jag säger eder: Gud är mågtig uppwäcka Abrahæ sönar af dessa stenar.

Matth. 3: 9. Joh. 8: 39. Ap. 9: 13: 26.

9. Och nu är allaredo yren satt till roten på träen; hwart och ett trä, som icke bär goda frukt, warder afhugget, och kastadt i elben.

Matth. 3: 10. 7: 19.

10. Och folket frågade honom, sägande: Hwad skole wi då göra? Ap. 9: 2: 37.

11. Swarade han, och sade till dem: Den der två hjortlar hafwer, han gifwe den som ingen hafwer; och den der mat hafwer, göre fammalunda.

1 Joh. 3: 17. 4: 20. Jac. 2: 15, 16.

12. Så kommo och de Publicaner, till att böpas, och sade till honom: Mästare, hvad skole då vi göra?

13. Sade han till dem: Kräfwert icke mer ut, än eder föreslagdt är.

14. Frågade och krigsmän honom, sägande: Hvad skole då vi göra? Sade han till dem: Öfrer ingom öfvermålb och orätt, och låter eder njäa åt edor lön.

15. Så begynte då folket hafwa en gifan, och alle tänkte i sin hjerta om Johanne, om han icke war Kristus.

16. Då swarade Johannes, och sade till alla: Jag böper eder i watten; men en warder sommandes, som starkare är än jag, hwilens störemmar jag icke wärd är att upplösa; han skall böpa eder med dem Helga Ande, och med eld;

Es. 44: 3. Joel 2: 28.

Matth. 3: 11. Marc. 1: 7, 8. Joh. 1: 26, 27.

Ap. 1: 5. 11: 15, 16. 13: 25. 19: 4.

17. Hwilkens kaststoftwel är uti hans hand, och han skall rensa sin loga, och församla hwet uti sina labo; men agnarna skall han uppbränna uti ewig eld.

Matth. 3: 12.

18. Och mång annor flykte förmanade han, och predikade för folket.

19. Då Herodes Tetrarcha wardt straffad af honom, för Herodias, sins broders Philippi hustru, skull, och för allt det onda, som Herodes gjorde;

Matth. 14: 3. Marc. 6: 17.

20. Öfwer allt detta lade han Johanne i hättelse.

21. Och det begaf sig, då allt folket lät sig böpa, och Iesus wardt och döpt, och bad, öppnades himmelen.

Matth. 3: 13. Marc. 1: 9.

22. Och den Helge Ande kom ned i lesamlig hamn, såsom en dufwa, på honom; och en röst kom af himmelen, som sade: Du äst min älskelige Son; uti dig behagar mig.

Es. 42: 1.

Matth. 3: 17. 17: 5. Joh. 1: 32. Gal. 1: 13.

23. Och Iesus begynte wara mid tretio år; och han wardt hällen för Josefhs son, hwilken war Eli son;

Matth. 13: 55. Marc. 6: 3. Joh. 6: 42.

24. Hwilkens war Matthäus son; hwilken war Levi son; hwilken war Melchi son; hwilken war Janna son; hwilken war Josefhs son;

Matth. 1: 1, 2c.

25. Hwilkens war Mattathie son; hwilken war Amos son; hwilken war Naums son;

hwilken war Eli son; hwilken war Ragge son;

26. Hwilkens war Maaths son; hwilken war Mattathie son; hwilken war Semei son; hwilken war Josefhs son; hwilken war Juda son;

27. Hwilkens war Johanna son; hwilken war Rhesa son; hwilken war Zorobabels son; hwilken war Salathiel's son; hwilken war Neri son;

28. Hwilkens war Melchi son; hwilken war Abbi son; hwilken war Kosams son; hwilken war Elmobams son; hwilken war Ers son;

29. Hwilkens war Jose son; hwilken war Eliezers son; hwilken war Zorims son; hwilken war Matthäus son; hwilken war Levi son;

30. Hwilkens war Simeons son; hwilken war Juda son; hwilken war Josefhs son; hwilken war Jonans son; hwilken war Elutims son;

31. Hwilkens war Melea son; hwilken war Mainans son; hwilken war Matthäus son; hwilken war Nathans son; hwilken war Davids son;

2 Sam. 6: 14. 1 Chr. 3: 5. Zach. 12: 12.

32. Hwilkens war Jesse son; hwilken war Obeds son; hwilken war Boas son; hwilken war Salmon's son; hwilken war Raassons son;

Matth. 4: 17. 1 Chr. 2: 10, 11.

33. Hwilkens war Aminadabs son; hwilken war Arams son; hwilken war Esrom's son; hwilken war Phares son; hwilken war Juda son;

34. Hwilkens war Jacobs son; hwilken war Isaacs son; hwilken war Abrahams son; hwilken war Ehara son; hwilken war Rachors son;

1 Mos. 11: 24.

35. Hwilkens war Saruchs son; hwilken war Ragan son; hwilken war Phalegs son; hwilken war Ebers son; hwilken war Sala son;

36. Hwilkens war Cainans son; hwilken war Arphazads son; hwilken war Sems son; hwilken war Noe son; hwilken war Lamechs son;

1 Mos. 11: 10.

37. Hwilkens war Mathusala son; hwilken war Enoch's son; hwilken war Jared's son; hwilken war Maleleels son; hwilken war Cainans son;

38. Hwilkens war Enos son; hwilken war Seth's son; hwilken war Adams son; hwilken war Eubs.

1 Mos. 6: 3.

4. Capitlet.

Jesus frestas, lærer, utdrifves, belar.

Sedan gick Jesus ifrån Jordan igen, full med den Selga Anda, och wardt hafver af Andanom uti öknena;

Matth. 4: 1. Marc. 1: 12.

2. Och frestades i fyratio dagar af djefwulen, och åt intet i de dagar; utan då de ändade woro, sedan hungrade honom.

2 Mos. 34: 28. 1 Kon. 19: 8.

3. Då sade djefwulen till honom: Äst du Guds Son, så säg till denna stenen, att han warber bröd.

4. Då svarade Jesus, och sade till honom: Det är skrifwet: Mennektan lefwer icke allena af bröd, utan af hwart och ett Guds ord.

5 Mos. 8: 3. Matth. 4: 4.

5. Och djefwulen hade honom på ett högt berg, och wiste honom all rike i werldene, uti ett ögnablick.

Matth. 4: 8.

6. Och djefwulen sade till honom: Dig vill jag gifwa all denna magten, och deras härlighet; ty de äro mig i händer gifwen, och hwem jag vill, gifwer jag dem.

7. Will du nu falla ned, och tillbedja mig, så stola de all höra dig till.

8. Jesus svarade, och sade till honom: Gad bort ifrån mig, Satan; ty det är skrifwet: Din HERA Gud skall du tillbedja, och honom allena skall du dyrka.

8 Mos. 6: 13. 10: 20. 1 Sam. 7: 3.

9. Och hade han honom till Jerusalem, och satte honom uppå tinnarna af templet, och sade till honom: Äst du Guds Son, så gif dig här nedföre.

Matth. 4: 5.

10. Ty det är skrifwet: Han skall befälla sina Änglar om dig; att de stola förwara dig;

Ps. 91: 11.

11. Och bär dig på dina händer, att du icke stöter din fot emot stenen.

12. Då svarade Jesus, och sade till honom: Det är jagdt: Du skall icke fresta HERAN din Gud.

5 Mos. 6: 16.

13. Och sedan djefwulen hade fullkommat all frestelsen, for han ifrån honom till en tid.

14. Och Jesus kom, genom Andans kraft, in i Galileen igen; och rötet gick ut om honom i all den ängden deromkring.

Matth. 4: 12.

Marc. 1: 14. Joh. 4: 43. Ap. 9: 10: 37.

15. Och han lärde i deras Synagogor, och wardt prisad af allom.

16. Och han kom till Nazareth, der han uppföddet war; och gick om Sabbathsda-

gen in i Synagogen, som hans sedwänja war, och stod upp, och wille läsa.

Matth. 2: 23. 13: 54. Marc. 6: 1. Res. 8: 5: 6.

17. Då wardt honom sången Esaie Prophetens bok; och då han lät upp boken, fann han det rummet, der skrifwet står:

18. HERANS Ande är öfwer mig, derföre att han hafwer smort mig; till att förkunna Evangelium dem fattigom hafwer han sändt mig, till att läsa de förtrofasta hjerta; till att predika de fångar sribet, och dem blindom syn, och dem sönderslagnom förlofning;

Ps. 45: 8.

Ap. 9: 10: 38. Ef. 6: 1: 2. Matth. 11: 5.

19. Till att predika HERANS behageliga är.

3 Mos. 25: 10. 2 Cor. 6: 2: 3.

20. Sedan sade han boken tillhoppa, och fick tjenarenom, och satte sig; och allas deras ögon, som i Synagogene wore, åttade på honom.

21. Då begynte han till att säga till dem: 3 dag är denna Skrift fullbordad för edor dron.

22. Och de bärö honom alle vittnesbörd, och förundrade sig på de nådefulla ord, som gingo af hans mun, och sade: Är icke denne Josefs son?

Ps. 45: 3. Ef. 50: 4.

Marc. 6: 2: 3. Luc. 2: 47. Joh. 6: 42: 7: 46.

23. Då sade han till dem: Wißerliga mågen I säga till mig denna liknelsen: Läkare, lät dig hufstman; huru stor ting hafwe wi hört i Capernaum sedd wara; gör och sådana här i ditt fädernesland.

24. Sade han: Sannerliga säger jag eder: Ingen Prophet är afhållen i sitt fädernesland.

Matth. 13: 57. Marc. 6: 4. Joh. 4: 44.

25. Men jag säger eder i sanning: Många enfor woro i Israel, uti Elie tid, då himmelen igenlydt war i tre år och sex månader, då stor hunger war öfwer hela landet.

Jac. 5: 17.

26. Och till ingen af dem wardt Elias sänd; utan till ena enso uti Sareptha Sidons.

1 Kon. 17: 9.

27. Och många spitelste woro i Israel, i Elisai Prophetens tid; och ingen af dem wardt ren gjord, förutan Naeman af Syrien.

2 Kon. 5: 14.

28. Och alle, de i Synagogen woro, uppsylldes med wrebe, då de betta hörde;

29. Och uppreste sig emot honom, och dreswo honom uti staden, och ledde honom ut öfwerst på klinten af berget, der deras stad på bygget war, och wille stört honom der utföre;

2 Efr. 26: 12.

30. Men han gick midt igenom dem sin väg. Joh. 8: 59.

31. Och han kom ned till den staden Capernaum i Galileen; och der lärde han dem om Sabbatherna.

Matth. 4: 13. Marc. 1: 21.

32. Och de förundrade sig på hans lärdom; ty med hans tal var väldighet.

Matth. 7: 28. Marc. 1: 22.

33. Och uti Synagogen var en menniska besatt med en oren djefwuls anda; och han ropade med höga röst, Marc. 1: 23.

34. Sägandes: Hej, hwad hafwe wi med dig, Iesus Nazarene? Äst du kommen till att förderfwa oss? Jag wet ho du äst, nämligen den Guds Helige.

35. Och Iesus näpste honom, sägandes: War tyst, och gå ut af honom. Och djefwulen kastade honom midt ibland dem, och gick ut af honom, och gjorde honom ingen skada.

36. Och en förfärelse kom öfwer dem alla; och de talade inbördes med hwaraannan, sägande: Swad skall detta wara? Ty han hjuder de orena andar med magt och väldighet, och de gå ut.

37. Och ryktet gick ut om honom allestädes i de landsändar deromkring.

38. Då Iesus uppfstod utu Synagogen, gick han in i Simons hus. Och Simons swär hetsades med stora stålswosot; då bådo de honom för henne.

Matth. 8: 14. Marc. 1: 29, 30.

39. Och han trädde in till henne, och näpste stålswone; och stålswan öfwer gas henne; och hon stod straxt upp, och tjente dem.

40. Då solen nebergick, alle de som hade sjukt folk af allahanda sjukor, ledde dem till honom; och han lade händerna på hwar och en, och gjorde dem helbregda.

Matth. 8: 16. Marc. 1: 32. 7: 32.

41. Foro också djefslarna ut af mångom, ropade och sade: Du äst Kristus, Guds Son; då näpste han dem, och städde icke till att de skulle tala; ty de wiste, att han war Kristus. Marc. 1: 34. 3: 11.

42. Då dager warbt, gick han ut i ödemarken; och folket sötte honom, och kommo till honom, och förhöllö honom, att han icke skulle gå ifrån dem. Marc. 1: 35, 45.

43. Då sade han till dem: Andra städer måste jag och predika Guds rike; ty jag är dertill sänd.

44. Och han predikade uti de Synagogor i Galileen.

5. Capitlet.

Petri ställfänne. En spitelst, en borttagen. Män saka. Matth. 8.

Och det begaf sig, då folket föll honom öfwer, på det de skulle höra Guds ord; och han stod utmed sjön Genesaret.

Matth. 13: 2. Marc. 4: 1.

2. Och han såg två båtar stå i sjöständer; men fiskarna woro utgångne af dem, till att två sin nät. Matth. 4: 18. Marc. 1: 16.

3. Då gick han in uti en båt, som war Simons, och bad honom, att han skulle lägga litet ut ifrån landet. Och han satte sig, och lärde folket utu båten.

4. Då han wände igen tala, sade han till Simon: Päck ut på djupet, och kastar der nät ut till drägt. Joh. 21: 6.

5. Då svarade Simon, och sade till honom: Mästar, wi hafwe arbetat hela natten, och fått intet; men på din ord vill jag lasta ut näten.

6. Och då de det gjorde, beslöto de en mågta stor hop fiskar; och deras nät gick sönder.

7. Och de winkade till sina stallbröder, som woro uti den andra båten, att de skulle komma och hjälpa dem. Och de kommo, och uppfyllde båda båtarna, så att de begynte sjunka.

8. Då Simon Petrus det såg, föll han till Iesu knä, sägandes: HERR, gåd ut ifrån mig; ty jag är en syndig menniska.

9. Ty en försträdelse war kommen öfwer honom, och öfwer alla de med honom were, för detta ställfängets skull, som de fått hade;

10. Sammalunda och öfwer Jacobum och Johannem, Zebedei söner, som Simons stallbröder woro. Då sade Iesus till Simon: War icke förfärad; härfter skall du taga menniskor. Jer. 16: 16.

Matth. 4: 19. Marc. 1: 17.

11. Och de förde båda båtarna i land, och öfwer gafswo alltsammans, och följde honom.

Matth. 4: 20.

19: 27. Marc. 10: 28. Luc. 9: 28.

12. Så begaf det sig, då han war uti en stad, och si, der war en man full med spitelst; när han såg se Iesum, föll han ned på sitt ansigte, och bad honom, sägandes: HERR, om du vill, kan du göra mig renan. Matth. 8: 2. Marc. 1: 40.

13. Då räckte han ut handena, och tog på honom, sägandes: Jag vill, war ren. Och straxt gick spitelsthan bort af honom.

14. Och han bödd honom, att han det för ingom säga skulle; utan gadt (sade han), och wisa dig Prestenom, och offra för din renfelse, efter som Mose bubit hafwer, dem till wittnessbörd.

3 Mos. 13: 2. 14: 21. 22. Matth. 8: 4.

15. Och ryktet gick ändå widare ut om honom, och mycket folk församlade sig, att de skulle höra honom, och blifwa botade af honom ifrå deras fränkheter.

16. Men han gick affides bort i ödemarternas, och bad.

17. Och det begaf sig på en dag, då han lärde, och der woro de Phariseer och Striftlärre sittande, som komne woro utaf alla städer i Galileen, och Judeen, och af Jerusalem; och Herrens kraft war till att göra dem helbregda.

18. Och st, några män boro ena mennisko på en fång, hwillen borttagen war, och de sökte efter, huru de skulle komma honom in, och lägga framför honom.

Matth. 9: 2. Marc. 2: 3. Ap. 9: 33.

19. Och då de icke funno, för folkets skull, på hwilko sidon de skulle bäst komma honom in, stego de upp på talet, och släppte honom ned genom talet, med fången, midt för Jesus.

20. Och då han såg deras tro, sade han till honom: Menniska, dina synder warða dig förlåtna.

21. Och de Striftlärre och Phariseer begynte tänka, sågande: Ho är denne, som talar Guds häbelse? Ho kan förlåta synder, utan Gud allena? Ps. 32: 5. Ef. 43: 25.

22. Då Jesus förmärkte deras tankar, swarade han, och sade till dem: Swad tänken I uti edor hjerta?

23. Hwillet är lättare säga: Dina synder warða dig förlåtna; eller säga: Statt upp, och gadt? Matth. 9: 5.

24. Men på det I stolen weta, att Menniskens Son hafwer magt på jordene förlåta synder, sade han till den borttagna: Dig säger jag, statt upp, tag dina fång, och gadt i ditt hus.

25. Och han stod straxt upp för deras ögon, tog fången, deruti han legat hade, och gick sina färde hem i sitt hus, och prisade Gud.

26. Och de försträcktes alle, och lofwade Gud, och wordo fulle med fruktan, sågande: Wi hafwe sett i dag sållsynt ting.

27. Sedan gick han ut, och fick se en Publican, benämnd Levi, sittandes wid tullen, och sade till honom: Följ mig.

Matth. 9: 9. Marc. 2: 14.

28. Han stod upp, och följde honom, och öfwer gaf alltsamman.

29. Och Levi gjorde honom ett stort gästbåd i sitt hus; och der woro en stor hop Publicaner, och andre som med dem till bords låto.

Matth. 9: 10. Marc. 2: 15. Luc. 15: 1, 2.

30. Och de Striftlärre och Phariseer knorrade emot hans Lärjungar, sågande: Hwi åten I och briden med Publicaner och syndare?

31. Då swarade Jesus, och sade till dem: De behöfwa icke läkare, som helbregda äro, utan de som fränke äro.

Matth. 9: 12, 13. Marc. 2: 17. Luc. 19: 10.

32. Jag är icke kommen till att kalla de rättfärdiga, utan syndare, till bättring.

1 Etm. 1: 15.

33. Då sade de till honom: Hwi fasta Johannis Lärjungar så ofta, och bedja så mycket, sammalunda och de Phariseers Lärjungar; men dine Lärjungar äta och dricka?

Matth. 9: 14. Marc. 2: 18.

34. Sade han till dem: Icke tunnen I drifwa bröllofsfolket till att fasta, så länge brudgummen är när dem?

Ef. 62: 5. 2 Cor. 11: 2.

35. Men de dagar skola komma, att brudgummen warder tagen ifrå dem; då skola de fasta i de dagar.

36. Och han sade och till dem en liknelse: Ingen sätter en klut af nytt kläde på gammalt kläde; annars sönderfliter han det nya, och den kluten af det nya skidar sig icke efter det gamla.

Matth. 9: 16, 17. Marc. 2: 21.

37. Och ingen låter nytt win i gamla flaskor; annars slår det nya winet flaskorna sönder, och spilles ut, och flaskorna blifwa förderfwade;

38. Utan nytt win skall man låta uti nya flaskor, och så blifwa de både förwarad.

39. Och ingen, som dricker gammalt win, begär straxt nytt; ty han säger: Det gamla är bättre.

6. Capitlet.

Sabbaths lag. De tolf walde. Sam, ofann salighet. Christelig wandel.

Och det begaf sig på en Estersabbath, att han gick igenom såb; och hans Lärjungar ryckte upp ar, och gnuggade sönder med händerna, och åto.

5 Mos. 23: 25. Matth. 12: 1. Marc. 2: 23.

2. Då sade somlige af de Phariseer till dem:

Hwi gören I det som icke är lösligt göra om Sabbatherna?

2 Mos. 20: 10. 23: 12. 31: 15. 35: 2.

8. Svarade Jesus, och sade till dem: Hvarmen I icke läst hwad David gjorde, då han hungrade, och de med honom woro?

1 Sam. 21: 6.

4. Suru han gick in i Guds hus, och tog rådobröden, och åt, och gaf delkiles dem som med honom woro; hwilket ingom lösligt war att äta, ntan allenast Prestomen.

2 Mos. 23: 32, 33. 3 Mos. 8: 31. 24: 9.

5. Och sade han till dem: Menniskones Son är en Herre, delkiles och öfwer Sabbathen.

Matth. 12: 8. Marc. 2: 28.

6. Och det begaf sig på en annan Sabbath, att han gick in uti Synagogen, och lärde; och der war en menniska, hwilken högra hand war bortwinad.

Matth. 12: 9, 10. Marc. 3: 1.

7. Och de Skriftlärde och Phariseer waltade på honom, om han någon helbregda gjorde på Sabbathen, att de måtte finna något, der de kunde anslagan före.

8. Men han förstod deras tankar, och sade till menniskorna, som den twinada handen hade: Stätt upp, och gåd fram. Han stod upp, och gick fram.

9. Då sade Jesus till dem: Jag skall spörja eder: Må man göra wäl om Sabbatherna, eller göra illa; hjälpa lifwet, eller förspillat?

10. Och han såg sig om på dem alla, och sade till menniskorna: Räck ut dina hand. Han od så gjorde. Och hans hand wardt honom färbig, såsom den andra.

1 Kor. 13: 6.

11. Men de wordo urfinnige, och talades wid emellan sig, hwad de skulle göra åt Jesus.

12. Så hände det uti de dagar, att han utgick uppå ett berg till att bedja; och blef der öfwer natten i bönen till Gud.

Matth. 14: 23.

13. Och då dager wardt, kallade han sina Lärjungar; och utwalde tolf af dem, hwilka han od kallade Apostlar.

Matth. 10: 1. x.

Marc. 3: 13. x. 6: 7. Luc. 9: 1. x.

14. Simon, den han od kallade Petrus, och Andreas, hans broder, Jacobus och Johannes, Philippus och Bartholomens,

Joh. 1: 42.

15. Mattheus och Thomas, Jacobus, Alphei son, och Simon, som kallas Zelotes,

16. Och Judas, Jacobs (son), och Judas Chariothes, den od förrädaren war.

17. Och han gick neber med dem, och led på en plats i martene, och hele horden af hans Lärjungar, och ganska mycket folk utaf allt Judiska landet, och Jerusalem, och ifrå Tyrus och Sidon, som wid hafwet ligga:

Matth. 4: 25. Marc. 3: 7.

18. Hwille komne wore, på det de wille höra honom, och warba botade af sina sjukdomar. Och de, som qwalde wore af de orean andar, wordo helbregda.

19. Och allt folket for efter att taga på honom; ty af honom gick kraft, som alla botade.

Matth. 14: 36. Marc. 5: 34.

20. Och han lyfte upp sin ögon öfwer sina Lärjungar, och sade: Salige ären I fattige; ty Guds rike hörer eder till.

Matth. 5: 2. x.

21. Salige ären I, som nu hungren; ty I skolen blifwa mättade. Salige ären I, som nu gräten; ty I skolen le.

Es. 55: 1. 61: 2. 66: 10.

22. Salige warben I, då menniskorna hata eder, och affstilla eder, och banna eder, och bortkasta edart namn, såsom det ondt wore, för menniskones Sons skull.

Matth. 5: 11. 1 Petr. 2: 19. 3: 14. 4: 14.

23. Gladjens och fröjdens på den bagen; ty si, edor lön är mycket i himmelen; sammalunda hafwa deras fäder od gjort Prophetomen.

Ap. 3: 41. 7: 51.

24. Men we eder, som rike ären; ty I hafwen edar hugnad.

Es. 47: 14. 49: 13.

Am. 6: 1, 8. Luc. 16: 25. Jac. 5: 1.

25. We eder, som måtte ären; ty I skolen hungra. We eder, som nu len; ty I skolen gråta och sörja.

Es. 65: 13. Jac. 4: 9. Ords. 14: 13.

26. We eder, då alla menniskor lofwa eder; ty sammalunda hafwa od deras fäder gjort dem falska Prophetomen.

27. Men eder, som hören, säger jag: Alfier edra owänner; görer dem godt, som hata eder;

2 Mos. 23: 4. Ords. 25: 21.

28. Wälsigner dem som eder banna, och ber för dem som eder orätt göra.

Luc. 23: 34.

Ap. 9: 7. 60. Rom. 12: 14. 20. 1 Cor. 4: 12.

29. Den dig slår på det ena kindbenet, den håll od det andra till; och den dig tager mantelen ifrå, honom förhåll icke heller hertelen.

Ords. 20: 22. 24: 29. Matth. 5: 39.

Rom. 12: 17. 1 Cor. 6: 7. 1 Thes. 5: 15.

30. Svarjom och enom, som något begär af dig, honom gif; och af den, som dina ting tager ifrå dig, beds intet igen.

5 Mos. 15: 7. Ords. 3: 7.

Matth. 5: 42. 2 Cor. 8: 14. 1 Joh. 3: 17.

31. Och såsom I wisjen att menniskorna skola göra eder, görer och I dem sammalunda. *Matth. 7: 12.*

32. Och om I älsken dem, som eder älska, hwad tack hafwen I derföre? Ty syndarena älska och dem, af hwilka de älskade warba. *Matth. 5: 46.*

33. Och om I gören dem godt, som eder godt göra, hwad tack hafwen I derföre? Ty syndarena göra det och.

34. Och om I lånen dem, der I hoppens få något igen, hwad tack hafwen I derföre? Ty syndarena låna och syndarom, på det de skola få lika igen.

5 Mos. 15: 8. Matth. 5: 42.

35. Utan helbre älskar edra owänner, och görer wäl, och låner, och förhoppandes der intet af; och ewor lön skall wara mycken, och I skolen wara dens Högfias barn; ty han är mild emot de otacksamma och onda.

Matth. 5: 44.

36. Warer förbensfull barnhertige, såsom edar Fader och barmhertig är. *Matth. 5: 43.*

37. Dömer icke, så warde I icke dömd; förbömer icke, så warde I icke förbömd; förlåter, så warde eder förlåtet.

Matth. 7: 1. Rom. 2: 1. 1 Cor. 4: 5.

38. Gifwer, så warde eder gifwet; ett godt mått, wäl stoppadt, skaladt och öfverflödbande, skall man gifwa uti edart stöt; ty med samma mått, som I måten, skola andre mäta eder.

Ords. 10: 22. 19: 17.

Matth. 7: 2. Marc. 4: 24. Gal. 6: 7.

39. Och han sade till dem en liknelse: Kan och en blinder leda en blindan? Falla de icke både i gropen? *Es. 42: 19. Matth. 15: 14.*

40. Rörjungen är icke öfwer sin Mästare; men hwat och en är fullkommen, då han är såsom hans Mästare.

Matth. 10: 24. Joh. 13: 16. 15: 20.

41. Hwad ser du ett grand uti dins broders öga; men en hjelfa uti ditt eget öga warde du intet warje?

Matth. 7: 3.

42. Eller huru kan du säga till din broder: Broder, håll, jag will borttaga grandet, som uti ditt öga är; och du ser icke sjelf hjelfan uti ditt öga? Du stryptare, tag först bort hjelfan uti ditt öga, och sedan se till att du kan uttaga grandet, som är i dins broders öga.

Ords. 18: 17.

43. Ty det är icke godt träd, som gör onda frukt; ej heller ondt träd, som gör goda frukt.

Matth. 7: 17. 12: 33.

44. Ty hwat och ett träd warde kändt af sine frukt; ty icke hemtar man heller siton

af törne; ej heller hemtar man winbär af tistelen.

Matth. 7: 16.

45. En god menniska bär godt fram utaf sins hjertas goda fatatur, och en ond menniska bär ondt fram utaf sins hjertas onda fatatur; ty deraf hjertat fullt är, det talar munnen af.

Matth. 12: 34.

46. Hwad kallen I mig HERRA, HERRA; och gören dock icke hwad jag säger eder?

Mal. 1: 6. Matth. 7: 21. 25: 11.

Luc. 13: 26. Rom. 2: 13. Jac. 1: 22.

47. Hwille som kommer till mig, och hörder min ord, och gör berefter, jag will låta eder se, hwem han lik är.

Matth. 7: 24.

48. Han är lik enom man, som bygger ett hus; hwille grof djupt, och lade grundwalen på hälleberget; då floden kom, strömmade hon in på huset, och kunde dock intet röra det; ty det war grundadt på hälleberget.

49. Men den der hörder, och icke gör, han är lik enom man, som byggde sitt hus på jordena, utan grundwal; der strömmade floden in på, och straxt föll det; och bef hus fall war stort.

7. Capitlet.

Höfwiemannens dräng. Enlan i Rain. Johannis bådskap. Synberstan.

Då han all sin ord uttalat hade för folket, gick han till Capernaum.

2. Och en höfwiemanns tjenare såg böbsjuk, och han war honom kår.

Matth. 8: 5.

3. Då han hörde af JESU, sände han de älska af Judarna till honom, och bad honom att han wille komma, och göra hans tjenare helbregda.

4. Då de kommo till JESUM, bado de honom liteliga, sågande: Han är wård, att du gör honom det;

5. Ty han hafwer wårt folk kårt, och hafwer byggt öf Synagogon.

6. Då gick JESUS med dem. Och då han icke långt war ifrå huset, sände höfwiemannen sina wänner till honom, och sade: HERRA, gör dig icke omak; ty jag är icke wärdig, att du går under mitt tak;

7. Swarföre jag och icke räknade mig sjelfwan wärdigan till att komma till dig; utan såg med ett ord, så warde min tjenare helbregda.

8. Ty jag är och en man, stadder under härskap, och hafwer krigshelktar under mig; och jag säger till den ena: Gå, och han går; och till den andra: Kom, och han kom-

mer; och till min tjenare: Öfr det, och han går så.

9. Då Jesus detta hörde, förundrade han sig på honom, och wände sig om, och sade till folket, som följde honom: Det säger jag eder, så stora tro hafwer jag icke funnit i Israel.

10. Och de, som utsände woro, gingo hem igen, och funno tjenaren helbregda, som sjul war.

11. Så begaf det sig seban, att han gick uti den staden, som kallas Nain; och med honom gingo många hans Lärjungar, och mycket folk.

12. Då han nu kom intill stadsporten, så, då bars der ut en döber, sine moders ende son, och hon war enka; och en stor hop folk af staden gick med henne.

13. Då Herren såg henne, warfunnade han sig öfwer henne, och sade till henne: Gråt icke.

14. Och han gick till, och tog på bäreana; och de, som bäro, stadnade. Då sade han: Jag säger dig, unger man, ståt upp.

Ap. G. 9: 40.

15. Och den döbe satte sig upp, och begynte tala; och han fick honom hans moder.

16. Och en räddbåge som öfwer alla, och de prisade Gud, sägande: En stor Prophet är uppkommen ibland oss, och Gud hafwer sätit sitt folk.

Marc. 7: 37. Luc. 24: 19.

Joh. 4: 19. 6: 14. 9: 17. Enc. 1: 68.

17. Och detta ryktet om honom gick ut öfwer allt Judiska landet, och all de land deromkring.

18. Och Johannis lärjungar underwiste honom om allt detta.

19. Och han kallade till sig två af sina lärjungar, och sände dem till Jesus, sägandes: Äst du den som komma skall, eller stole wi wänta någon annan?

Matth. 11: 2.

20. Då männerna kommo till honom, sade de: Johannes Döparen sände oss till dig, sägandes: Äst du den som komma skall, eller stole wi wänta en annan?

21. På samma tiden gjorde han många helbregda af sjukdomar och plågor, och onds andar; och gaf många blindom syn.

22. Då svarade Jesus, och sade till dem: Går, och säger Johanni igen, hwad I sett och hört hafwen: De blinde se, de halte gå, de spetslöst warda rene, de döfwe höra, de döbe stå upp igen, dem fattigom warder Evangelium prediladt; Ef. 29: 18. 35: 5. 61: 1.

23. Och salig är den som icke förargas på mig.

24. Och då Johannis sändebåd woro fun wäg gångne, begynte Jesus tala till folket om Johanne: Hwad gingen I ut i öken till att se? Willen I se en rö, som dröj af wärdet?

Matth. 11: 7.

25. Eller hwad gingen I ut till att se? Willen I se en mennisko, klädd i len kläder? Ei, de som hafwa härtil kläder upptå, och lefwa i fräslighet, äro i Konungsegårdarna.

26. Eller hwad gingen I ut till att se? Willen I se en Prophet? Ja, säger jag eder, och mer än en Prophet.

27. Han är den, derom strifwet är: Ei, jag sänder min Ängel för ditt ansigte, hwilken din wäg bereba stål för dig.

Mal. 3: 1. Matth. 11: 10. Marc. 1: 2.

28. Ty jag säger eder, att ibland dem, som af qwinnor födde äro, är ingen större Prophet uppkommen än Johannes Döparen; dock likwäl, den der minst är i Guds rike, han är större än han.

29. Och allt folket, som honom hörde, och de Publicaner, gäfwro Gud rätt, och låto sig döpa med Johannis döpselse.

30. Men de Phariseer och de Lagskole förattade Guds råd emot sig sjelfwa, och låto sig intet döpa af honom.

31. Seban sade Herren: Wid hwem skall jag dock lifna menniskorna af denna släktet? Och hwem äro de lite?

Matth. 11: 16.

32. De äro lite wid barn, som sitta på torget, och ropa emot hwaraman, och säga: Wi hafwe pipat för eder, och I hafwen intet dansat; wi hafwe sjungit sorgeång för eder, och I greten intet.

33. Ty Johannes Döparen kom, och hwarlen åt bröd, eller drack win; och I sägen: Han hafwer djefwulen.

Matth. 3: 4. Marc. 1: 6. Enc. 1: 15.

34. Menniskones Son är kommen, äter och dricker; och I sägen: Ei, den mannen är en fräse och windrinnare, de Publicaners och syndares wän.

35. Och wisdomenom warder rätt gifwa af all sin barn.

Matth. 11: 19.

36. Så bad honom en af de Phariseer, att han skulle så sig mat med honom; och han gick uti Phariseens hus, och satt der till bords.

37. Och si, en qwinna i staden, som hade warit en synbersta, då hon förnam att han till bords satt i Phariseens hus, bar hon dit ett glas med smörjelse;

Matth. 26: 6. Marc. 14: 3. Joh. 11: 2. 12: 1.

38. Och stod bakför honom wid hans fötter, gråtandes, och begynte wäta hans fötter med tårar, och tortade med sitt hufwudhår; och kyssde hans fötter, och smorde dem med smörjelse.

39. Då den Phariseen, som honom hubit hade, såg detta, sade han wid sig self: Wore denne en Propheet, wiserliga wiste han ho och hurudana denna qwinnan är, som handterat honom; ty hon är en synnerliga.

Luc. 15: 2.

40. Då swarade Iesus, och sade till honom: Simon, jag hafwer något säga dig. Han sade: Mästare, säg.

41. En man hade två gäldenärer; en war honom skyldig femhundrade penningar, och den andra femtio.

42. När de icke magt hade att betala, gaf han dem bådom till. Säg nu, hwilken af dem warder honom mera älskandes?

43. Swarade Simon, och sade: Jag menar, att den som han gaf mera till. Då sade han till honom: Rätt dömdo du.

44. Och så wände han sig till qwinnona, och sade till Simon: Ser du denna qwinnona? Jag gick in i ditt hus; du hafwer intet watten gifwit mig till mina fötter; men hon hafwer wätt mina fötter med tårar, och tortat med sitt hufwudhår. 1 Ros. 18: 4.

45. Du hafwer icke kyssit mig; men hon, sedan jag här ingick, hafwer icke låtit af kyssa mina fötter.

46. Mitt hufwud hafwer du icke smort med olja; men hon hafwer smort mina fötter med smörjelse.

47. Swarföre säger jag dig: Denne warda många synder förlåtna; ty hon älskade mycket; men den som mindre förlåtes, han älskar mindre.

48. Sedan sade han till henne: Synderna förlåtas dig.

49. Då begynte de, som med honom till bords såto, säga wid sig: Ho är denne, som oss syndes förlåter?

Matth. 9: 2, 3. Marc. 2: 7.

50. Då sade han till qwinnona: Din tro hafwer frälst dig; gåd med frid.

Matth. 9: 22.

Marc. 5: 34. 10: 52. Luc. 8: 48. 18: 42.

8. Capitlet.

Ordetes ähörrades art. Hafwets storm. Rån, swim besatte. Blodgång. Jairi dotter.

Och det begaf sig derefter, att han wandrade i påder och byar, predilade och förkunnade

nade Ewangelium om Guds rike; och de tolf med honom;

2. Dertill några qwinnor, som han hade helbregda gjort ifrå de onda andar och frambeter, nämliga: Maria, som kallas Magdalena, af hwilla sju djeflar utgångne woro;

Matth. 27: 55, 56. Marc. 16: 9. Joh. 19: 25.

3. Och Joanna, Chuse husfru, Herodis fogdes, och Susanna, och många andra, som honom tjente af sine ägodelar.

4. Då nu mycket folk kom tillhoppa, och utaf stäberna sökte till honom, talade han genom liknelse; Matth. 13: 3. Marc. 4: 1, 2.

5. En sådesman gick ut till så sina säd; och wid han sådde, föll somt wid wägen, och wardt förtrampadt, och foglarna under himmelen äto det.

6. Och somt föll på hälleberget, och då det uppgick, förtorlades det; ty det hade ingen wätkto.

7. Och somt föll ibland törne, och törnen gingo med upp, och förqwasde det.

8. Och somt föll i goda jord; och det gick upp, och gjorde hundradefald frukt. Då han detta sade, ropade han: Den der hafwer öron till att höra, han höre.

9. Då frågade honom hans lärjungar, hurudana denna liknelsen war.

Matth. 13: 10. Marc. 4: 10.

10. Han sade till dem: Eder är gifwit weta Guds rikets hemlighet, men dem androm genom liknelse; på det att, ändock de se, stola de likwäl icke se, och ändock de höra, stola de likwäl icke förstå.

2 Cor. 3: 5, 14. Ef. 6: 9.

Matth. 11: 25, 26. 13: 14. Marc. 4: 12.

Joh. 12: 40. Ap. 9: 28, 26. Rom. 11: 8.

11. Så är nu denna liknelsen. Säden är Guds ord; Matth. 13: 18. Marc. 4: 13.

12. Men de som wid wägen, det äro de som höra; sedan kommer djefwulen, och tager bort ordet utu deras hjerta, att de icke tro stola, och blifwa frälske.

13. Men de som på hälleberget, det äro de som, när de höra, anamma de ordet med glädje, och de hafwa inga rötter; de der tro till en tid, och då frelselsen påkommer, falla de derifrån. Matth. 13: 20. Marc. 4: 16.

14. Men det som föll ibland törnen, äro de som höra; och gå bort, och warda förqwasde af omsorger, och rikedomar, och lifsens wällust; och bära ingen frukt.

Matth. 19: 23.

Marc. 10: 23. Luc. 18: 24. 1 Tim. 6: 9.

15. Men det uti goda jord, äro de som höra ordet, och bebålla det uti ganska godt hjerta; och bära frukt i tålmod.

16. Men ingen upptänder ett ljus, och stöper det under något lar, eller sätter under bänken; utan sätter det på ljusastaten, att de, som ingå, stola på se ljuset.

Matth. 5: 15. Marc. 4: 21. Luc. 11: 33.

17. Ty det är intet lönligit, som icke skall warda uppenbart; och intet förbott, det icke skall kunnigt warda, och uppkomma skall i ljuset.

Joh 12: 22.

Matth. 10: 26. Marc. 4: 22. Luc. 12: 2.

18. Ser förbensfull till, huru I hören; ty den der hafwer, honom warder gifwet, och den der intet hafwer, det han menar sig hafwa, det skall och tagas ifrå honom.

Matth. 13: 12.

25: 29. Marc. 4: 25. Luc. 19: 26.

19. Så gingo till honom hans moder och hans bröder; och kunde dock icke komma till honom, för folkets skull.

Matth. 12: 46. 13: 55. Marc. 3: 31.

20. Då wardt honom bådadt, och sagdt: Din moder och dine bröder stå härute, och wilsa se dig.

21. Svarade han, och sade till dem: Min moder och mine bröder äro dessa, som höra Guds ord, och göra.

Joh. 15: 14. 2 Cor. 5: 16.

22. Så begaf det sig på en dag, att han steg uti ett skepp, med sina lärjungar, och sade till dem: Låt oss fara öfwer sjön. Och de lade utaf.

Matth. 8: 23. Marc. 4: 35, 36.

23. Sedan, wid de foro öfwer, somnade han; och der reste upp ett stort wäder på sjön; och de förspildes, och woro i stor fara.

24. Så gingo de till, och wäckte honom upp, sägande: Mästare, Mästare, vi förgås. Då stod han upp, och näpste wädrer och wattens wåg; och så wände det igen, och blef stilla.

25. Och han sade till dem: Svar är edar tro? Men de fruktade, och förundrade, sägande emellan sig: Ho må denne wara? Ty han bjuder både wädrarna och wattnena; och de lyda honom.

Joh 26: 12. Ps. 107: 25, 29.

26. Och de foro till de Gadareners ängd, hwilken är twärt öfwer Galileen.

Matth. 8: 28. Marc. 5: 1.

27. Och då han utgången war af skeppet på landet, mötte honom en man utaf staden, hwilken hade haft djefwulen i lång tid; och

han hade inga kläder på, ej heller blef i hansen, utan i grifter.

28. Då han såg JEsu, ropade han, och fell ned framför honom, och sade med höga röst: Swad hafwer jag göra med dig, JEsu, den höggslas Guds Son? Jag beder dig, att du icke gwäl mig.

29. Ty han bdd dem oreña andanom, att han skulle fara ut af mannenom; ty han hade länge plågat honom; och han warit bunden i sedor, och förwarad i sietrar, och slet sönder banden, och wardt drifwen af djefwulen bort i öfken.

30. Då frågade JEsu honom, och sade: Swad är ditt namn? Han sade: Legio: ty många djeflar woro intomne i honom.

31. Och de bådö honom, att han icke skulle bjuda dem fara uti afgrunden.

32. Men der war en stor swinabjör, som der gick och södde sig på berget. Då bådö de honom, att han wille tillfåbjä dem jara in i swinen; och han tillfådde dem det.

33. Då foro djeflarna uti menniskjone, och foro in uti swinen; och hjorden brådförte sig uti sjön, och förbränkte sig.

34. Men när de, som waktade swinen, sågo hwad der stedd, flydde de, och bäro ribenden i staden, och på byggena.

35. Då gingo de ut, till att se hwad der stadt war, och kommo till JEsu: och funno mannen, der djeflarna utaf farne woro, slädd och wid sin sinne, sittandes wid JEsu sötter; och worde försärade.

36. Och de, som det sett hade, förkunnade dem deslikes, huruledes den besatte war helbregda worden.

37. Och hele hopen af de Gadareners omlygande bådö honom, att han wille fara ifrå dem; ty dem war en stor räddhåge pålsamen. Då steg han till skepps, och för tillbaka igen.

Ap. 8: 16: 1.

38. Men mannen, der djeflarna woro uti farne, bad honom att han måtte blifwa när honom. Men JEsu sände honom ifrå sig, sägandes:

Marc. 5: 1.

39. Och uti ditt hus igen, och säg waf huru stor ting Gud med dig gjort hafwet. Och han gick bort, och förkunnade öfwer hela staden, huru stor ting JEsus hade gjort med honom.

40. Och det begaf sig, då JEsus kom igen, undfick honom folket; ty alle wänte ena honom.

41. Och si, der kom en man, som het Jairus, och war en öfwerste för Synagoga; han

föll ned för Jesu fötter, bejandes honom, att han wille gå i hans hus;

Matth. 9: 18. Marc. 5: 22.

42. Ty han hade ena enda dotter, wid tolf åra gammal, och hon begynte sjållas; men i wågen, wid han gick dit, trångde honom solket.

43. Och en qwinna, som blodgång hade haft i tolf år, och hade förtärt allt hwad hon ägde på läkare, och kunde dock botas af ingom;

3 Mof. 15: 24. 25. Matth. 9: 20. Marc. 5: 25.

44. Hon gick bafester, och tog på hans klädesfäll; och straxt stillades hennes blodgång.

45. Och Jesus sade: So är den, som tog på mig? Då de alle nēlade, sade Petrus, och de med honom woro: Mästare, folket trångre dig, och omalar dig, och du säger: So tog på mig?

46. Då sade Jesus: Någor hafwer ju tagit på mig; ty jag kände, att kraft gick af mig.

47. Då qwinnan såg, att det icke war lönligit, kom hon kläfwandes, och föll ned för hans fötter, och förtunnade för allo folkena, för hwad saks skull hon hade tagit på honom, och huruledes hon blef straxt helbregda.

48. Då sade han till henne: War tröst, min dotter, din tro hafwer frälst dig; gåd med frid.

49. Wid han ännu talade, kom en utaf öfwerflans hus för Synagogen, sågandes till honom: Din dotter är dödd; gör icke Mästaren omal.

Marc. 5: 35.

50. Då Jesus hörde det ordet, sade han till pigones fader: Räds intet; utan tro allenast, och hon warder helbregda.

51. Då han kom i huset, staddo han ingom ingå med sig, utan Petrum, Jacobum och Johannem, och fadren och modren till pigona.

52. Men de greto alle, och jämtrade sig öfwer henne. Då sade han: Gråter icke; pigan är icke dödd, men hon sofwer.

53. Då gjorde de spe af honom, wäl wetande att hon war dödd.

54. Men han dref dem alla ut, och tog henne wid handena, och ropade, sågandes: Piga, ståt upp.

Joh. 11: 43.

55. Och hennes ande kom igen, och hon stod straxt upp; och han bödd gifwa henne mat.

56. Och hennes föräldrar försträcktes. Men han bödd dem, att de ingom säga stulle, hwad der stedd war.

9. Capitlet.

Jesus sänder de tolf; förklar semtusen män; bekännes, förklarad, utbrifwer andar; förtunnar sin dödd.

Seban kallade Jesus tillhopa de tolf, och gaf dem magt och wåld öfwer alla djeflar, och att de sjukdomar bota kunde;

Matth. 10: 1. Marc. 3: 13. Luc. 6: 13.

2. Och sände dem ut till att predika Guds rike, och göra de sjula helbregda;

Matth. 10: 7.

3. Och sade till dem: Lager intet med eder till wägs, icke säpp, eller sträppo, icke bröd, icke penningar; hafwer ej heller två fjortlar.

Matth. 10: 9. Marc. 6: 8. Luc. 22: 35.

4. Och i hwad hus I ingån, der blifwer, tillbej I dragen däban.

Luc. 10: 5, 6. Marc. 6: 10.

5. Och hwille icke anamma eder, så går ut af den staden, och stubber och stoftet af edra fötter, till vittnesbörd öfwer dem.

Matth. 10: 14.

Marc. 6: 11. Luc. 10: 11. Ap. 5: 13: 61. 18: 6.

6. Och de gingo ut, och wandrade omkring i byarna, predikade Evangelium, och gjorde helbregda allesstäds.

7. Då fick Herodes Tetrarcha höra allt det som bebreffs af honom, och honom begynte misghaga; ty det sades af somligom, att Johannes war uppsänden af döda;

Matth. 14: 1. Marc. 6: 14.

8. Af somligom, att Elias war uppenbarad; af somligom, att någor Propheet af de gamla war uppsänden.

9. Och Herodes sade: Johannem hafwer jag halsbuggit; men ho är denne, der jag sådant af hörer? Och begärade se honom.

10. Och Apostlarna kommo igen, och förtäljde honom allt det de gjort hade. Då tog han dem med sig, och gick affibes uti ena ödemark, som ligger wid den staden, som kallas Bethsaida.

Matth. 14: 13. Marc. 6: 31. 32.

11. Då folket det förnam, kommo de efter honom; och han undfick dem, och talade med dem om Guds rike, och gjorde dem helbregda, som det behöfde.

12. Men dagen begynte warða framliben; då gingo de tolf fram, och sade till honom: Låt folket ifrå dig, att de gå uti löpstäderna, och nästa bygdena, der de måga gästa, och finna mat; ty wi äre här i ödemarlēne.

Matth. 14: 15. Marc. 6: 35. Joh. 6: 5.

13. Han sade till dem : Gifwer I dem äta. Då sade de : Vi hafwe icke flera brödd än fem, och två fiskar ; utan att wi gå bort, och löpe mat till allt detta folket.

14. Och woro de icke långt ifrån femtusend män. Då sade han till sina Lärjungar ; Låter dem sätta sig ned, i hwart matflaket femtio.

15. Och de gjorde så, och låto dem alla sätta sig ned.

16. Då tog han de fem brödd och de två fiskar ; upplyfte sin ägon i himmelen, tackade beröfwer, bröt, och fick Lärjungarna, att de skulle sedan lägga fram för folket.

17. Och de äto alle, och woro mätte. Sedan warbt upptaget det som dem öfverlopp, tols forgar fulle med stycker.

18. Och det begaf sig, då han war allena i sina böner, woro och några hans Lärjungar med honom ; dem frågade han, och sade : Swem säga folket mig wara ?

Matth. 16: 13. Marc. 8: 27.

19. Då swarade de, och sade : Johannes Döparen ; somlige Elias, och somlige, att någon Prophet af de gamla är uppfstånden.

Matth. 14: 2. Marc. 6: 14.

20. Då sade han till dem : Swem, sägen då I mig wara ? Swarade Petrus, och sade : Du äst Guds Krist.

Joh. 6: 69.

21. Och han hotade dem, och förböb, att de skulle någrom säga ;

22. Och sade : Menniskones Son måste mycket lida, och bortkastas af de äldsta, och öfwersta Presterna, och Skriftlärda, och dräpas, och tredje dagen uppfå igen.

Matth. 17: 22.

Marc. 8: 31. 10: 33. Luc. 18: 31.

23. Sade han och till dem alla : Swillen mig efterfölja will, han medersäge sig sjelf, och tage sitt kors på sig hwar dag, och följe mig.

Matth. 10: 38.

16: 24. Marc. 8: 34. Luc. 14: 27.

24. Ly den, som will behålla sitt lif, han skall mista det ; och ho som misser sitt lif för mina skull, han skall det behålla.

Matth. 10: 39. 16: 25.

Marc. 8: 35. Luc. 17: 33. Joh. 12: 25.

25. Och hwad kommer det menniskone till godo, om hon wunne hela werldena, och förtappar sig sjelf, eller gör skada på sig sjelf ?

26. Swillen som bliges wid mig och min ord, wid honom skall och menniskones Son bligas, då han kommer i sin, och fins Fadern, och de heliga Änglars härlighet.

Matth. 10: 33. Marc. 8: 38.

Luc. 12: 9. 2 Tim. 2: 12. 1 Joh. 2: 23.

27. Men jag säger eder förwiso, att några äro af dem som här stå, de der icke skola smaka döden, tilldeß de så se Guds rike ;

Matth. 16: 28. Marc. 9: 1.

28. Så begaf det sig, wid åtta dagar efter dessa orden, att han tog till sig Petrus och Johanne, och Jacobum ; och gick upp på ett berg till att bebjä.

Matth. 17: 1. Marc. 9: 2.

29. Och wid han bad, warbt hans ansigte förwandladt, och hans klädnad war hwit och skinnande.

30. Och si, två män talade med honom, som woro Moses och Elias ;

31. Och syntes i härlighet, och talade em hans afgång, som han fullborba skulle i Jerusalem.

32. Men Petrus, och de med honom werte, förtyngdes af sömn ; då de uppvakade, sågo de hans klärhet, och de två män stå när honom.

Dan. 8: 18. 10: 9.

33. Och det begaf sig, då de gingo ifrån honom, sade Petrus till Jesus : Mästar, oss är godt här wara ; låt oss göra tre hyddor, en till dig, och en till Moses, och en till Eliam ; och wiste icke hwad han sade.

34. Och wid han så sade, kom en sky, och kringflyggde dem ; och de woro förskräde, wid de woro inneswade i sky.

35. Och en röst hördes uti skyen, den der sade : Denne är min älskelige Son : honom hör. Ef. 42: 1. Matth. 3: 17. 17: 5. Marc. 1: 11. 9: 7. Luc. 3: 22. Gal. 1: 13. 2 Petr. 1: 17. 5 Mos. 18: 19. Ap. 9: 3: 22.

36. Och i det samma rösten hördes, funne de Jesus wara allena. Och de tigde, och förskunnade ingom, i de dagar, något af de de sett hade.

37. Så hände sig dagen derefter, då de gingo ned af berget, mötte honom mycket folk.

Marc. 9: 1.

38. Och si, en man af folket ropade, och sade : Mästar, jag beder dig, se till min son ; ty han är mitt enda barn.

Matth. 17: 14.

39. Si, anden begriper honom, och strax ropar han ; och han sliter honom, så att han frabgas ; och han far med nöd ifrån honom, då han honom slitt hafwer.

40. Och jag bad dina Lärjungar, att de skulle utdrifwa honom ; och de kunde icke.

41. Då swarade Jesus, och sade : O ! du otrogna och genskäftiga släkte, huru länge skall jag wara när eder, och lida eder ? Se din son hit.

42. Och wid han nu framgick, ref och slet bjeswulen honom. Men Jesus näpste den oreña andan, och gjorde pilten helbregda, och sät honom sinom fader igen.

43. Och alle wordo försträckt öfwer Guds härlighet. Då alle undrade på allt det han gjorde, sade han till sina Lärjungar :

44. Fatter dessa orden uti ebor drön; ty det skall se, menniskones Son warber öfwerantwardad i menniskors händer.

Matth. 16: 21. 17: 22. Marc. 9: 31. Luc. 24: 7.

45. Men de förstodo icke detta ordet; och det war förbolbt för dem, att de det icke kunde förstå; och de fruktade att fråga honom om det ordet.

46. Och som ibland dem en tanke, hwilken-dera skulle först wara.

Matth. 18: 1. Marc. 9: 33, 34. Luc. 22: 24.

47. Då Jesus såg deras hjertas tankar, tog han ett barn, och ställde det när sig;

48. Och sade till dem: Hvilken som anammar detta barnet i mitt Namn, han anammar mig; och den mig anammar, han anammar honom, som mig särndt hafwer; men den der minst är ibland eder alla, han skall wara störst.

Matth. 18: 5. Marc. 9: 37. Luc. 10: 16.

49. Då swarade Johannes, och sade: Mästar, wi sågom en, som utdref bjeslar under ditt Namn, och wi förbödom honom det; efter det han icke följer med oss.

50. Sade Jesus till honom: Förbjuder honom intet; ty den der icke emot oss är, han är med oss.

Matth. 12: 30. Marc. 9: 40. Luc. 11: 23.

51. Och det begaf sig, då tiden fullbordad war, att han skulle häbantagen warda, wände han sitt ansigte till att fara åt Jerusalem.

Marc. 16: 19. Ap. 1: 2.

52. Och han sände båd framför sig; de gingo, och kommo intill en stad, som de Samariter uti bodde, att de skulle reda för honom.

53. Och de undfingo honom intet; ty han hade wändt sitt ansigte till att draga till Jerusalem.

54. Då hans Lärjungar, Jacobus och Johannes, det sågo, sade de: HERR, vill du, så wilje wi säga, att elden måtte komma ned af himmelen, och förtära dem, såsom oss Elias gjorde?

55. Men Jesus wände sig om, och näpste dem, sågandes: I weten icke, hwars andas I ären;

56. Ty menniskones Son är icke kommen till att förderfwa menniskornas själar, utan till att frälja dem. Och de gingo dådan uti en annan by.

57. Och det begaf sig, wid de gingo på vägen, sade en till honom: Jag vill följa dig, hwart du går, HERR.

58. Sade Jesus till honom: Mäskarna hafwa kulor, och foglarna under himmelen näste; men menniskones Son hafwer icke, der han kan luta sitt hufvud till.

59. Men han sade till en annan: Följ mig. Då sade han: HERR, låt mig först gå bort, och begrafwa min fader.

60. Då sade Jesus till honom: Låt de döda begrafwa sina döda; men du, gå, och förkunna Guds rike.

61. En annan sade: HERR, jag vill följa dig; men låt mig först gå, och ställa mig ifrå dem som i mitt hus äro.

62. Sade Jesus till honom: Hvilken som sätter sin hand till plogen, och ser tillbaka, han är icke beqväm för Guds rike.

10. Capitlet.

De satts Lärjungar. Ordbets löpp. Riffens väg. Märke bestommer.

Sedan städade HERRN andra sjutio; och sände två och två framsför sig, i alla städer och rum, dit han komma wille;

2. Och sade till dem: Säden är stor, men arbetarena äro få; beder fördenstull sådernes HERRA, att han utsänder arbetare i sina säd.

3. Går; si, jag sänder eder såsom lamm ibland ulfwar.

4. Värer ingen säd, ej heller sträppo, ej heller stor; och hells ingen i vägen.

Marc. 10: 9.

Marc. 6: 8. Luc. 9: 3. 22: 35. 2 Kon. 4: 29.

5. Uti hwad hus I kommen, säger först: Frid ware ert huse.

Matth. 10: 12. Marc. 6: 10.

6. Och om der någon är fridsens barn, så skall eder frid blifwa på honom; hwar och icke, så kommer han till eder igen.

7. Uti det samma hus blifwer, åter och brider hwad eder föresätts; ty arbetaren är sin lön wärd. Går icke uti hus i hus.

3 Mos. 19: 13. 5 Mos. 24: 14. 26: 4.

Matth. 10: 10. 1 Cor. 9: 4, 11. 1 Tim. 5: 18.

8. Och uti hwad stad I kommen, och de anamma eder, åter hwad eder föresätts;

9. Och görer de sjuka helbregda, som der

äro, och säger till dem: Guds rike är kommet herdt när eder. Matth. 3: 2. 4: 17.

10. Uti hwad stad I kommen, och de icke anamma eder, så går ut på hans gator, och säger: Matth. 10: 14. Marc. 6: 11.

Luce. 9: 5. Ap. 13: 51. 18: 6.

11. Det frost, som läbde midt af edar stad, skake wi af på eder; dock stolen I weta, att Guds rike war kommet herdt när eder.

12. Jag säger eder, att Sodome skall brägligare warða på den dagen, än den stadenom.

13. We dig, Chorazin; we dig, Bethsaida; ty hade sådana krafter warit gjorda uti Tyro och Sidon, som de gjorde äro uti eder, länge sedan hade de suttit uti såd och asfo, och gjort synbådättring. Matth. 11: 21.

14. Dock skall Tyro och Sidoni brägligare warða på domenom än eder.

15. Och du, Capernaum, som upphäfwen äst allt intill himmelen, du skall nederstört warða till belwete.

16. Swißen eder hörre, han hörre mig; och den eder föraktar, han föraktar mig; men den mig föraktar, han föraktar honom som mig sändt hafwer. Matth. 10: 40. Marc. 9: 37.

Luce. 9: 48. Joh. 13: 20. 1 Thes. 4: 8.

17. Men de sjutio komma igen med glädje, och sade: Hætra, djeflarna äro oss och underbånige i ditt Namn.

18. Då sade han till dem: Jag såg Satana fallä af himmelen, såsom en ljungetb.

Upp. 12: 8, 9.

19. Si, jag hafwer gifwit eder magt att trampa på ormar och scorpioner, och öfwer all fiendans kraft; och eder skall intet warða skadandes. Marc. 16: 18. Ap. 5: 28: 5.

20. Dock fröjder eder icke deraf, att andar äro eder underbånige; utan fröjder eder, att edor namn äro skrifwen i himmelen.

2 Thes. 32: 32. Ef. 4: 3. Phil. 4: 3. Upp. 13: 8.

21. I samma stundene fröjdade sig Iesus i Andanom, och sade: Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordens Hætra, att du hafwer detta fördolt för de wisa och kloka, och hafwer det uppenbarat för de såfumniga; ja, Fader; ty så hafwer warit behageligt för dig. Ef. 29: 14.

Matth. 11: 25. 1 Cor. 1: 19, 26. 2: 6, 7.

22. All ting äro mig antwardad af minom Fader; och ingen wet ho Sonen är, utan Fadren; och ho Fadren är, utan Sonen; och den som Sonen will det uppenbara.

Pl. 8: 7. Matth. 11: 27. 28: 18. Joh. 3: 35. 17: 2. 1 Cor. 15: 27. Eph. 1: 21, 22. Phil. 2: 9.

Ebr. 2: 8. Joh. 1: 18. 6: 46. 14: 8, 9.

23. Och han wänbe sig om till sina lärjungar affides, och sade: Salig äro de ögon, som se det I sen. Matth. 13: 16.

24. Ty jag säger eder: Månge Propheter och Konungar åstundade se det I sen, och singo dock icke set; och höra det I hören, och singo dock icke hörtat. 1 Petr. 1: 10.

25. Och si, en lagklof stod upp, och frestade honom, såganbes: Måstar, hwad skall jag göra, att jag må få ewinnerligt lif?

Matth. 22: 35. Marc. 12: 28.

26. Då sade han till honom: Hwad är skrifwet i lagen? Huru läs du?

27. Swarade han, och sade: Du skall älska din Hætra Gud, af allt ditt hjerta, och af allo dine själ, och af alla dina krafter, och af allom dinom håg; och din nästa, som dig sjelf.

5 Mos. 6: 5. 10: 12. 30: 6. 3 Mos. 19: 18.

Rom. 13: 9. Gal. 5: 14. Jac. 2: 8.

28. Då sade han till honom: Rätteliga swarade du; gör det, så får du lefwä.

3 Mos. 13: 5. Hes. 20: 11, 13.

29. Då wille han göra sig sjelfsom rättfärdigan, och sade till Iesum: Swißen är då min näste?

30. Då swarade Iesus, och sade: En man for ned af Jerusalem till Jericho, och tom i röfwarehänder; och de stödde af honom, och fargade honom, och ginga bådan, och låto honom ligga halfdödan.

31. Så hånbe sig, att en Prest for nebet at samma wägen; och då han fick se honom, gick han framom honom.

32. Sammalunda och en Levit, då han tom till det samma rummet, gick han fram, och såg på honom; och gick sedan framom honom.

33. Men en Samaritan reste samma wägen, och tom till honom; och när han såg honom, warfunnade han sig öfwer honom;

34. Och gick till, och förband hans sår, och gät der also och win in; och laden på en öst, och förde honom till herberget, och stötte honom.

35. Den andra dagen for han bådan, och tog fram två penningar, och gaf wårdenem, och sade till honom: Stödt honom; och twad du mer kostar på honom, will jag betala dig, när jag kommer igen.

36. Swißen af dessa tre synes dig an båwa warit hans näste, som för röfwaren kommen war?

37. Sade han: Den som bewisste honom barmhertighet. Då sade Iesus till honom: Gå, och gör du sammaledes.

38. Men det begaf sig, då de wandrade, gic han uti en liten stad; och en qwinna, benämnd Martha, undfick honom uti sitt hus.

Joh. 11: 1. 12: 2.

39. Och hon hade en syster, benämnd Maria; hon satte sig wid Jesu fötter, och hörde hans ord.

Ap. 8: 22: 3.

40. Men Martha bekymrades med ibelig tjenst. Hon gic fram, och sade: HERRE, låter du intet derom, att min syster låter mig tjena allena? Så säg henne nu, att hon hjälper mig.

41. Svarade Jesus, och sade till henne: Martha, Martha, du hastver omsorg och bekymmer om mångahanda;

42. Men ett är nödtorftigt; Maria hastver uttorat den goda delen, hwilken henne icke skall ifråtgås.

11. Capitlet.

Bedja läres. Satan drifs ut. Teden nelas. We
Hwer Phariseerna.

Och det begaf sig, att han bad uti ett rum; då han wände igen, sade en af hans Lärjungar till honom: HERRE, lär oss bedja, såsom och Johannes lärde sina Lärjungar.

2. Då sade han till dem: När I bedjen, säger så: Fader vår, som äst i himlom, belgadt warde ditt Namn. Tillkomme ditt rike. Ste din wilje, såsom i himmelen, så och på jorden.

Matth. 6: 5, 9, 10.

3. Gif oss alltid vårt dageliga bröd.

4. Och förlåt oss våra synder; ty och wi förlåte allom, som oss skyldige äro. Och inled oss icke uti frestelse; utan fräls oss ifrån ondo.

5. Och sade han till dem: Hwille är ibland eder, som hastver en wän, och han går till honom om midnattstid, och säger till honom: Käre wän, låna mig tre bröd;

Luc. 18: 1.

6. Ty min wän är kommen till mig, wägarandes, och jag hastver intet lägga för honom.

7. Och den, som innanföre är, svarar, och säger: Gär mig icke omak; dörren är nu stängd, och min barn äro med mig i säng; jag kan icke stå upp, och så dig det.

8. Jag säger eder: Om han än icke uppstår, och får honom det, derföre att han är hans wän; liksom, derföre att han så trägen är, står han upp, och får honom så mycket han behöfver.

9. Så säger och jag eder: Bedet, och eder

ställ gifwet warba; söker, och I stolen finna; klapper, och eder skall warba upplåtet.

Matth. 7: 7. 21: 22.

Marc. 11: 24. Joh. 14: 13. 15: 7.

16: 23, 24. 1 Joh. 3: 22. Jac. 1: 5, 6.

10. Ty den, der bedet, han får; och den der söker, han finner; och den der klappar, honom warder upplåtet.

11. Hwille ibland eder är den fader, om hans son bedes bröd af honom, som gifwer honom en sten? Eller om han bedes fisk, männ han gifwa honom en orm för fisk?

Matth. 7: 9.

12. Eller om han bedes ägg, männ han så honom en scorpion?

13. Runnen nu I, som onde ären, gifwa edor barn goda gåfwor; huru mycket mer skall edar himmelske Fader gifwa den Helga Andan dem som bedja honom?

14. Och han utdref en djefwul, som war en bumble; och när djefwulen war utdrifwen, talade bumben; och folket förundrade sig.

Matth. 9: 32. 12: 22.

15. Men somlige af dem sade: Han utdrifwer djeflar med Beelzebub, djeflarnas öfwersta.

Matth. 12: 24. Marc. 3: 22.

16. Och somlige frestade honom, begärandes af honom teden af himmelen.

Matth. 12: 38. 16: 1.

17. Men efter han wiste deras tanlar, sade han till dem: Swart och ett rike, som söndrar sig emot sig sjelft, det warder förbrött, och hus faller på hus.

Matth. 12: 25. Marc. 3: 24.

18. Är och nu Satan söndrad emot sig sjelf, huru warder då hans rike ståndandes? Efter I sägen, att jag utdrifwer djeflar med Beelzebub.

19. Men om jag utdrifwer djeflar med Beelzebub, med hwem drifwa då edor barn dem ut? Derföre stola de wara edra domare.

20. Men om jag utdrifwer djeflar med Guds finger, så är ju Guds rike kommet till eder.

21. Då en stark bewäpnad bewarar sitt hus, så blifwer det i frid, som han äger.

Matth. 12: 29.

22. Men der en starkare tillkommer, och öfwerwinner honom, tager han bort all hans wapen, der han tröste uppå, och skifter hans rof.

Es. 53: 12. Col. 2: 15.

23. Den icke med mig är, han är emot mig; och den icke förfamilar med mig, han förstingrar.

Matth. 12: 30.

24. När den orene anden går ut af menniskone, wandrar han omkring torra platser, söfter efter hwilo, och finner ingen. Då säger han: Jag will komma igen uti mitt hus, der jag utgick. *Matth. 12: 43.*

25. Och när han kommer, finner han det rent sopadt, och wäl tillhynchadt.

26. Då går han åftad, och tager till sig sju andra andar, som skadeligare äro än han; och de gå derin, och bo der; och den menniskones sista warder wärre än det första. *Joh. 5: 14. Ebr. 6: 4. 10: 26. 2 Petr. 2: 20.*

27. Och det begaf sig, då han detta sade, hof en qwinna sina röst upp ibland folket, och sade till honom: Salig är den qweben, som dig burit hafwer, och de spenar, som du ditt hafwer.

28. Men han sade: Ja, salige äro de som höra Guds ord, och gömma det. *Matth. 7: 21. Rom. 2: 13. Jac. 1: 22.*

29. Då folket trängdes intill, begynte han säga: Detta är ett ondt slägte; de begära tecken; och tecken skall dem icke gifwet warda, utan Jone Prophetens tecken. *Jon. 2: 1. Matth. 12: 39.*

30. Ty såsom Jona war de Nineviter ett tecken, så skall och menniskones Son wara desso slägte.

31. Drottningen af söderlanden skall uppstå på domen, med de män af detta slägte, och skall förböda dem; ty hon kom ifrån merbenes anda, till att höra Salomons wisdom; och si, här är mer än Salomon. *1 Kon. 10: 1. 2 Ebr. 9: 1. Matth. 12: 42.*

32. De Ninevitiske män skola uppstå på domen, med detta slägte, och skola förböda det; ty de gjorde bättring efter Jone prebikan; och si, här är mer än Jona. *Jon. 3: 5.*

33. Ingen upptänder ett ljus, och sätter det uti något hemligt rum, eller under en släppo; utan på ljusastaken, att de, som infomma, skola så se af ljuset. *Matth. 5: 15. Marc. 4: 21. Luc. 8: 16.*

34. Ögat är kroppsens ljus; när nu ditt öga är ensafaldigt, så warder och all din kropp ljus; är det och argt, så warder och din kropp mörk. *Matth. 6: 22.*

35. Dersföre se till, att ljuset, som i dig är, icke warder mörkt.

36. Om nu din kropp är allsamman ljus, och hafwer ingen del af mörkret, så warder han allersamman ljus, och upplyser dig, såsom en klar ljungelb.

och wid han talade, bad honom en

Pharisee, att han skulle få sig mat med honom. Då gick han in med honom, och satte sig till bords.

38. Men då Phariseen såg, att han icke twäbde sig, förr än han gick till bords, förundrade han sig. *Marc. 7: 3.*

39. Då sade JESU till honom: I Phariseer göra rent det som utwärt är, och dryckelaret och fatet; och det inwärt är i eder, är fullt med rof och ondsko. *Matth. 23: 25. 26. Luc. 1: 15.*

40. I dårar, den som gjorde det utwärt är, hafwer han och icke gjort det inwärt är.

41. Dock gifwer almoso af det I hafwen; och si, så äro eder all ting ren. *Ej. 58: 7. Luc. 12: 33.*

42. Men we eder, Phariseer; ty I göra tiond af mynto och ruto, och allahanda mål; och domen, och Guds kärlek låten I blifwa tillbala; ja, man måste detta göra, och dock det andra icke låta. *1 Sam. 15: 22. Ps. 6: 6.*

43. We eder, Phariseer; ty I sitta gärna främst i Synagogorna, och wiljen hellsade warda på torgen. *Matth. 9: 13. 12: 7. 23: 23.*

44. We eder, Striftslärde och Phariseer, I strumtare; ty I ären såsom de grifter, som intet synas, der folket går uppå, och wet der intet af. *Matth. 23: 27.*

45. Då swarade en af de laglösa, och sade till honom: Mästare, du försmåder och ej med dessa orden.

46. Då sade han: We och eder, I laglösa; ty I läggen bördor på menniskorna, hwilla de icke draga tunna, och I tagen icke slemma på bördorna med ett edart finger. *Ej. 10: 1. Matth. 23: 4. Ap. 8: 15: 16.*

47. We eder, I som byggen de Propheters grifter; men edre fäder slogo dem ihjäl. *Matth. 23: 29.*

48. Sannerliga, I betyggen, att I hålla deraf, som edre fäder gjort hafwa; ty de slogo dem ihjäl, och I byggen deras grifter upp.

49. Dersföre säger och Guds wisdom: Jag skall sända till dem Propheter och Apoflar; och af dem skola de några döda och försläja; *Matth. 10: 16. 23: 34. Luc. 10: 3. Joh. 16: 7.*

50. På det att af detta slägte skall uttrakt warda alla Propheters blod, som någonting är, sedan meriben war slapad; *Matth. 23: 35.*

51. Ifrån Abels blod intill Zacharie blod, som förgjordes emellan altaret och templet; wiserliga säger jag der, warder det utkräkt af detta släktet.

1 Mos. 4: 8. 2 Ghr. 24: 20, 21.

52. We eder, I laglöse; ty I hafwen fått myskelen till förståndet; sjelfwe gån I intet in, och förwägren dem som ingå wijsa.

Matth. 23: 13.

53. När han nu detta sade till dem, begynte de laglöse och Phariseer gå hårdt åt honom, och lifteliga fråga honom om mång stycker, med förstå;

54. Sölande efter, att de något weda kunde af hans mun, der de måtte beklaga honom före.

12. Capitlet.

Strömteri. Råbsta. Girighet. Bussorg. Walsambhet. Bårsonlighet.

När nu församladt wardt otaliga mycket folk, så att de trampade på hwarannan, begynte han säga till sina Lärjungar: Först tager eder wara för de Phariseers surdeg, som är strömteri. Matth. 16: 6. Marc. 8: 15.

2. Ty intet är förbolbt, som icke warder uppenbarhet; och intet lösligt, som icke upptommer.

Job 12: 22.

Matth. 10: 26. Marc. 4: 22. Luc. 8: 17.

3. Dersföre, hwad I sagt hafwen i mörkret, det skall wara hördt i ljuset; och det I talat hafwen i örat i kamrarna, det skall predikadt wara öfwanpå taken.

4. Men jag säger eder, minom wännum: Rådens icke för dem som böda kroppen, och sedan hafwa de intet hwad de mer göra kunna. Jer. 1: 8. Matth. 10: 28. 1 Petr. 3: 14.

5. Men jag will wisa eder, hwem I stolen rådas: Rådens honom, som, sedan han bödat hafwer, hafwer han och magt att bortkasta till helwetet; ja, säger jag eder, honom rådens.

6. Råpas icke fem sparswar för två små penningar? Och en af dem är icke förgåten för Gud.

Matth. 10: 29.

7. Ja, edor hufwudhår äro och all räknad; dersföre frukter eder intet; I ären bättre än många sparswar.

1 Sam. 14: 15. 2 Sam. 14: 11.

1 Kon. 1: 52. Luc. 21: 18. Ap. 8: 27: 34.

8. Men jag säger eder: Swillen mig bekänner för menniskor, honom skall och menniskones Son bekänna inför Guds Änglar.

Matth. 10: 32. Marc. 8: 38.

Luc. 9: 26. 2 Tim. 2: 12. 1 Joh. 2: 23.

9. Men den mig nekar för menniskor, han skall och nekad warða för Guds Änglar.

10. Och den der talar ett ord emot menniskones Son, det skall wara honom förslått; men den som häder den Selga Ande, det skall icke förslåas.

Matth. 12: 31. Marc. 3: 28. 1 Joh. 5: 16.

11. När de nu draga eder fram i Synagogorna, och för Öfwerheten, och för de målbiga; hafwer ingen omsorg, hwad och huruledes I swara, eller hwad I säga stolen;

Matth. 10: 19. Marc. 13: 11. Luc. 21: 14.

12. Ty den Selge Ande skall lära eder, i samma stundene, hwad I säga stolen.

13. Då sade en af folket till honom: Mästare, säg minom broder, att han byter med mig arfwedelen.

14. Sade han till honom: Menniska, ho hafwer skadat mig till domare eller skiftare öfwer eder?

15. Och han sade till dem: Ser till, och tager eder wara för girighet; ty ens (menniskos) lif hänger icke derpå, att hon många ägobelar hafwer.

1 Tim. 6: 7, 8.

16. Och sade han en lifnelse till dem, sågandes: Det war en riter man, hwilens åler bar frukt nog.

17. Då tänkte han wid sig sjelf, sågandes: Hwad skall jag göra? Ty jag hafwer icke, der jag kan lägga mina frukt uti;

18. Och sade: Detta will jag göra: Jag will riswa omkull mina labor, och bygga upp förre; och dit will jag församla allt det mig wärt är, och mina ägobelar;

19. Och säga till min själ: Själ, du hafwer mycket godt förwaradt intill mång år; gör dig goda bagar, åt, drick, war glad.

Preb. 11: 3. 1 Cor. 15: 32. Jac. 6: 5.

20. Men Gud sade till honom: Du bäre, i denna natt skall man kalla dina själ ifrå dig; ho skall då få det du tillrebt hafwer?

Job 20: 22. 27: 8. Ps. 39: 7. 52: 7. Jer. 17: 11.

21. Alltså går det och honom, som sig församlar ägobelar, och icke är rik för Gud.

1 Tim. 6: 18.

22. Och han sade till sina Lärjungar: Dersföre säger jag eder: Hafwer icke omsorg för ebart lif, hwad I äta stolen; eller för edar kropp, hwad I stolen kläda eder med.

Ps. 55: 23.

Matth. 6: 25. Ps. 4: 6. 1 Petr. 5: 7.

23. Riswet är mer än maten, och kroppen mer än kläden.

24. Ser på korparna; ty de få intet, ej heller uppfåra; de hafwa hwarten kläare

eller lada, och Gud sänder dem; huru mycket ären I bättre än foglarna?

Job 39: 3. Ps. 147: 9. Matth. 10: 31.

25. Swiften af eder kan med sin omsorg föröka till sin vägt en aln? Matth. 6: 27.

26. Kunnen I nu icke det som minst är, hwarföre hafwen I då omsorg för det andra?

27. Ser på liljorna, huru de wäga; de arbeta intet, och ej heller spinna; men jag säger eder: Icke Salomon i all sin härlighet war så klädd, som en af dem.

28. Efter nu Gud så kläder gräset, som i dag växer på markene, och i morgon kastas i ugnen; huru mycket mer skall han kläda eder, I kientrogne?

29. Derföre fråger och I intet efter, hwad I stolen äta, eller dricka; och farer icke i höjderna;

30. Ty efter allt detta sälla Hedningarna i werlbene; men edar Fader wet wäl, att I sådant behöfwen;

31. Utan söker helbre efter Guds rike, så faller eder allt detta till.

1 Kon. 3: 13. Ps. 37: 25.

32. Frukta dig icke, du kleine hjord; ty edar Faders godwilje är så, att han will gifwa eder riket.

Matth. 11: 25. 26.

33. Säljer hwad I hafwen, och gifwer almofa; görer eder säcker, som icke förältras; en slätt, som albrig minskas i himmelen, der tjuifwen albrig tillkommer, ej heller något mal förderfwar.

Matth. 6: 20. 19: 21.

34. Ty der edar slätt är, der blifwer och edart hjerta.

35. Låter edra länder wara omgjordade, och edor ljus brinnande;

Ep. 6: 14. 1 Petr. 1: 13.

36. Och warer I de menniskor like, som wänta sin herra, då han igenkomma skall ifrå bröllopet; att, när han kommer, och klappar, låta de honom straxt upp.

37. Salige äro de tjenare, hwilka Herren finner walsande, då han kommer; sannerliga säger jag eder: Han skall uppförta sig, och låta dem sitta till bords, och han skall då gå och tjena dem.

38. Och om han kommer uti den andra wälten, och uti den tredje wälten, och finner så; salige äro de tjenare.

Matth. 24: 42.

39. Men detta stolen I weta, att, om husbonden wiste på hwad stund tjuifwen komma skulle, förwisso wälade han, och icke tillsladde uppberpta sitt hus.

Matth. 24: 43.

1 Thes. 5: 2. 2 Petr. 3: 10. Upp. 3: 3. 16: 15.

40. Derföre warer och I redo; ty den stund, I icke tänken, skall menniskones Sam komma.

Matth. 24: 44. 25: 13.

Marc. 13: 33. Luc. 21: 34. 1 Thes. 5: 6.

41. Då sade Petrus till honom: HERR, säger du till oss denna liknelsen, eller od till alla?

42. Då sade HERREN: Hwar finner man den trogen och suäll slaffare, den hans herre sätter öfwer sitt tjenstafolk, att han dem i rättan tid gifwer hwad dem behöfrer?

Matth. 24: 45. 25: 14. 21. 1 Cor. 4: 2.

43. Salig är den tjenaren, den herren finner så öftra, då han kommer.

44. Sannerliga säger jag eder, han skall sätta honom öfwer allt det han äger.

45. Men om den tjenaren sade i sitt hjerta: Min herre dröjer fast att komma igen; och begynte slå tjenarena och tjenarinnorna, och äta och dricka, och wara drucken;

46. Så kommer dens tjenarens herre, på den dagen han det sig icke förmodar, och på den stundene den han icke wet; och skall hugga honom i stycker, och skall sätta hans lott med de otrogna.

Matth. 24: 51.

47. Men den tjenaren, som wiste sine herres wilja, och icke berebde sig, och icke gjorde efter hans wilja, han skall lida mycket hugg;

Luc. 4: 17.

48. Men den der icke wiste, och gjorde bod det som hugg wärdt war, han skall så hugga lida; ty dem som mycket gifwet är, af honom skall mycket wara uttrafadt; och hwem mycket besalt är, af honom skall wara mycket afstalt.

49. Jag är kommen till att upptända en eld på jordene; och hwad will jag helbre än att han allaredo brunne?

50. Men jag måste med en böfvelse böpas; och huru ängslas jag, tilldes hon fullbordad warber?

Marc. 10: 35.

51. Menen I, att jag är kommen till att sända frib på jordena? Nej, säger jag eder; utan wisserliga twebrägt.

Matth. 10: 34.

52. Ty härefter stola fem wara stäljande uti ett hus; tre emot två, och två emot tre.

53. Fadren skall wara emot sonen, och sonen emot fadren; modren emot dottren, och dottren emot modren; swäran emot sina sonahustru, och sonahustru emot sin swäro.

Mich. 7: 6. Matth. 10: 35.

54. Sade han od till folket: När I se en sty upgå westerut, straxt sägen: Regn kommer; och det sker så.

Matth. 16: 2.

55. Och när I se sunnanwäder blåsa, ja,

gen 3: Det blifwer warmt; och det fler så.

56. I skrymtare, himmelens och jordens stäpelse kunnen I bepröfwa; hwi pröfwen I icke då denna tiden?

57. Hwi dömen I icke och utaf eder sjelfwa, hwad rätt är?

58. När du nu går med din trätobroder till öfwerstan, så winnlägg dig i wägen, att du blifwer honom fri; att han tilläfwenters icke drager dig fram för domaren, och domaren antwardar dig stockmästaren, och stockmästaren lastar dig i fängelsset.

Ordsb. 26: 8. Matt. 5: 26.

59. Jag säger dig: Du warder icke uttommandes, tilldess du betalat hafwer den yttersta skärfwen.

13. Capitlet.

Dot nbbg. Krumpen qwinna. Ordet kraft. Så salige. Jerusalems we.

På samma tid woro der några tillstädes, som bådade honom om de Galileer, hwissas blod Pilatus hade blandat med deras offer.

2. Då swarade Jesus, och sade till dem: Menen I att desse Galileer woro syndare för alla Galileer, efter de sådant ledo?

3. Nej, säger jag eder; utan om I icke bättren eder, skolen I alle sammalunda förgås.

4. Eller de aberton, som tornet i Siloa föll uppå, och drap dem, menen I att de brottelige woro för alla menniskor, som bo i Jerusalem?

5. Nej, säger jag eder; utan om I icke bättren eder, skolen I alle sammalunda förgås.

6. Sade han och denna liknelsen: En man hade ett skionaträ planteradt i sin wingård, och han kom och sökte frukt derpå, och fann ingen.

Es. 5: 2. Matt. 21: 19.

7. Då sade han till wingårds mannen: Si, nu i tre år hafwer jag kommit, och sökt frukt på detta skionaträ, och finner ingen; hugg det bort; hwarefter skall det förhindra jorden?

8. Han swarade, och sade till honom: Herre, låt stå det ännu i detta året, så länge jag grafwer omkring det, och göder det;

9. Om det så kunde bära frukt; hwar och icke, så hugg det sedan bort.

10. Och han lärde om Sabbathen i en Synagogo.

11. Och si, der war en qwinna, som hade

haft kranthetenes anda i aberton år; och war krumpen, och förmådde icke upplysta hufvudet.

12. När Jesus såg henne, kallade han henne till sig, och sade till henne: Qwinna, war fri af dine kranthet.

13. Och han lade händerna på henne; och strax reste hon sig upp, och prisade Gud.

14. Då swarade öfwersten för Synagogon, och war wred, att Jesus helade på Sabbathen, och sade till folket: Ser dagar äro, der I mågen arbeta på; kommer på dem, och låter hela eder; icke på Sabbathen.

2 Mos. 20: 9. 5 Mos. 5: 13. Hej. 20: 12.

15. Då swarade HEDren honom, och sade: Du skrymtare, löser icke hwar och en af eder om Sabbathen sin oga eller åsna ifrå trubbone, och leder bort att wattna?

5 Mos. 23: 12. Matt. 22: 1, 11.

Marc. 3: 2. Luc. 6: 7. 14: 15. Joh. 7: 23.

16. Mätte man då icke lösa af detta bandet, på Sabbathen, denna Abrahams dotter, hwilken Satan bundit hafwer, si, nu i aberton år?

17. Och då han detta sade, skämde sig alle som honom emotsånbit hade, och allt folket glabbe sig af de härliga gerningar, som gjordes af honom.

18. Så sade han då: Hvem är Guds rife list? Och wid hwad skall jag lifna det?

19. Det är list wid ett senapssorn, som en man tog, och sådde i sin örtagård; och det växte, och blef ett stort trä, och foglarna under himmelen bodde på dess qwislar.

Matt. 13: 31. Marc. 4: 30.

20. Och åter sade han: Wid hwad skall jag lifna Guds rife?

21. Det är list enom surbeg, hwilken en qwinna tog, och lade in uti tre skäppor mjöl, tilldess det surnade alltsammans.

Matt. 13: 33.

22. Och han gick igenom fläder och byar, och lärde, och tog wägen åt Jerusalem.

Matt. 9: 35. Marc. 6: 6.

23. Och en sade till honom: HEDre, äro de och så, som warba salige? Då sade han till dem:

24. Winnlägger eder derom, att I kunnen ingå igenom den tränga porten; ty många, säger jag eder, stola söta derester, att de må infomma, och stola dock icke kunna.

Matt. 7: 13.

25. Sedan hushondens hafwer uppståndit, och låtit dörren igen; och I begynnen stå ute, och kulla på dörren, sågande: Herre,

Herre, låt upp för oss; och han svarar, och säger till eder: Jag wet intet af eder, hvar dan I ären; Matth. 25: 11, 12. Luc. 6: 46.

26. Då skolen I begynda säga: Vi hafwom ätit och druckit med dig, och du hafwer lårt på våra gator.

27. Och han skall säga: Jag säger eder, jag wet intet af eder, hvar dan I ären; går ifrå mig, alle I ogerningsmän.

Ps. 6: 9. Matth. 7: 23. 25: 41.

28. Och der skall wara gråt och tandbagnis-lan; när I sän se Abraham, Isaac och Jacob, och alla Propheterna, i Guds rike; och eder utdrifwas.

Matth. 8: 12. 13: 42. 24: 51.

29. Och de skola komma ifrån östan och westan, och nordan och sunnan, och skola sitta till bords i Guds rike.

Gf. 2: 2, 3. Mat. 1: 11. Matth. 8: 11.

30. Och si, det äro någre ytterste, som skola warba de främste; och någre främste, som skola warba de ytterste.

Matth. 19: 30. 20: 16. Marc. 10: 31.

31. Samma dagen gingo någre Phariseer fram, och sade till honom: Skynda dig, och gåd hådan; ty Herodes will dräpa dig.

32. Då sade han till dem: Går, och säger dem råfwenom: Si, jag utdrifwer djeflar, och helar i dag, och i morgon; och tredje dagen warber det ändadt med mig.

33. Dock likväl måste jag ännu wandra i dag, och i morgon, och öfvermorgon; ty det kan icke wara, att en Prophet förgås annorstädes än i Jerusalem.

34. Jerusalem, Jerusalem, du som dräper Propheterna, och stenar dem som sändas till dig; huru ofta wille jag församla din barn, likafattigt som foglen sitt näste under sina win-gar; och I willen icke?

Ps. 17: 8. 91: 4. Matth. 23: 37.

35. Si, edart hus skall warba eder öde; och säger jag eder, att I skolen icke se mig, tillbedt tiden kommer, att I warben sägande: Välsignad är han, som kommer i Guds Namn.

Ps. 69: 26. Ef. 1: 7. Jer. 7: 34.

Matth. 3: 12. Matth. 23: 38. Luc. 19: 38.

14. Capitlet.

Wattusfigtig. Bordlera. Stor nattward.

Rätt Lärjungar.

Och det hände sig, att han kom uti ens mans hus, som war en öfwerste för de Phari-seer, om en Sabbath, till att få sig mat; och de waktade på honom. Matth. 12: 10.

2. Och si, en wattusfigtig menniska war der för honom.

3. Då svarade Jesus, och sade till de læz-kloa och Phariseer: Wä man någon helsa om Sabbathen?

4. Och de tigde. Men han tog honom till sig, och gjorde honom helbregda; och låt gå.

5. Och han svarade, sägandes till dem: Swillens edars äjne eller öre faller uti brä-nen, och går han icke strätt till att draga honom ut, om Sabbathsdagen.

2 Mos. 23: 12. Luc. 13: 15.

6. Och de kunde intet swara honom dertill.

7. Då sade han och till dem, som budae woro, en litnelse; märkandes, huru de söte efter att fitta främst, sägandes till dem:

8. När du blifwer buben af någrom till bröllof, så sätt dig icke i främsta rummet; att icke tilläfwentyrs någor kommer, som bu-den är af honom, och är ärligare än du;

Erbsp. 25: 6, 7.

9. Och då kommer han, som både dig och honom budit hafwer, och säger till dig: Gif denna rum; och då måste du med bligb te-gynna sitta ned bättre;

10. Utan heldre, när du warber buben, gåd, och sätt dig i yttersta rummet; att, då han kommer, som dig budit hafwer, må han säga till dig: Min wän, sitt upp bättre; och då ster dig beider för dem, som der med dig till bords sitta.

11. Ty hwar och en, som upphöjer sig, han skall warba förnedrad; och den sig förnedrar, han skall warba upphöjd.

Job 22: 29. Erbsp. 29: 23. Matth. 23: 12.

Luc. 18: 14. 1 Petr. 5: 5. Jac. 4: 10.

12. Sade han och beklifes till honom, som honom budit hade: När du gör midbaga-måltid, eller nattward, bjud icke dina wän-ner, eller dina bröder, eller dina fränder, eller dina grannar, som rike äro; att de icke bjuda dig igen, och löna dig dina wälgerning;

13. Utan heldre, då du gör gästabad, kall: de fattiga, sjuka, halta och blinda.

Matth. 8: 12. Erbsp. 3: 27.

14. Och salig äst du; ty de förmd icke löna dig igen; men dig warder igenlönt i de rätt-färbigas uppslänbelse.

15. Men då en af dem, som wib fordet såto, detta hörde, sade han till honom: Sa-lig är den som äter bröd i Guds rike.

16. Då sade han till honom: En man hade tillredt en stor nattward, och bdd många;

Ef. 25: 6. Matth. 22: 2. App. 19: 9.

17. Och utskände sin tjemare, den stund nat-

warden skulle stå, att han skulle säga dem som budne woro: Kommer; ty all ting äro nu redo.

Ordsp. 9: 2, 5.

18. Och de begynte allesammans ursaka sig. Den förste sade till honom: Jag hafwer köpt ett jordagods, och jag måste gå ut och besöka det; jag beder dig, gör min ursäkt.

19. Och den andre sade: Jag hafwer köpt fem par oxar, och jag måste gå bort och försöka dem; jag beder dig, gör min ursäkt.

20. Och den tredje sade: Jag hafwer tagit mig hustru, och derför kan jag icke komma.

21. Och tjenaren kom, och sade sin herra allt detta igen. Då wardt husebonden vred, och sade till sin tjenare: Gå snarliga ut på gator och gränder i staden, och de fattiga, och krumpingar, halta och blinda haf härin.

22. Och tjenaren sade: Herre, jag hafwer gjort som du bödd, och här är ännu rum.

23. Då bad herren till tjenaren: Gå ut på vägar och gårdar, och nödga dem att komma härin, på det att mitt hus måtte wara fullt.

24. Ty jag säger eder, att ingen af de män, som budne woro, skall smaka min nattvard.

25. Och gick mycket folk med honom; och han wände sig om, och sade till dem:

26. Swißen som kommer till mig, och icke hatar sin fader och moder, och hustru, och barn, och bröder, och systrar, och dertill sitt eget lif, han kan icke wara min Lärjunge.

27. 2 Mos. 32: 27. 5 Mos. 33: 9. Matth. 10: 37. Och hwilken som icke bär sitt kors, och följer mig, han kan icke wara min Lärjunge. Matth. 10: 38. 16: 24. Marc. 8: 34. Luc. 9: 23.

28. Swißen är den af eder, som will bygga ett torn, och icke först sitter och öfwerlägger bekoftningen, om han hafwer det han behöfwer till att fullborda det med?

29. Att, då han hafwer lagt grundwalen, och icke kan fullborda det, alle de, som så set, icke stola begynna göra spe af honom;

30. Och säga: Denne mannen hafwer begynt bygga, och förmodade icke fullbordat.

31. Eller hwad Konung will gifwa sig till örligs, och strida emot en annan Konung, sitter han icke först och tänker, om han förmar med tiotusend mot honom, som kommer emot honom med tjugutusend?

32. Annars, medan hin ännu långt borto är, sänder han häbskap till honom, och beder om frib.

33. Sammalunda, hwar och en af eder, som icke wederfajar allt det han äger, han kan icke wara min Lärjunge.

34. Saltet är godt; men om saltet mislar sin salto, med hwad skall man då salta?

Matth. 5: 13. Marc. 9: 50.

35. Det är hwarfen nyttigt i jordene, eller i dyngone; utan man kastar det bort. Den der äron hafwer till att höra, han höre.

15. Capitlet.

Görboradt får, penning, son.

Och till honom gingo allesända Publicaner och syndare, att de måtte höra honom.

Matth. 9: 10. Marc. 2: 15. Luc. 5: 29.

2. Och de Phariseer och Skriftlärde knorrade och sade: Denne undfår syndare, och äter med dem.

3. Då sade han till dem denna lifnellen, sågandes:

4. Swißen är den man ibland eder, som hafwer hundrade får, och om han tappat bort ett af dem, låter han icke de nio och nio-tio uti öknene, och går efter det som borto är, tilldess han finner det?

Matth. 18: 12.

5. Och då han hafwer det funnit, lägger han det på sina arlar med gläbje.

6. Och när han kommer hem i sitt hus, kallar han tillhopa sina wänner och grannar, och säger till dem: Gläbjens med mig; ty jag hafwer funnit mitt får, som borttappadt war.

Matth. 53: 6. 1 Petr. 2: 25.

7. Jag säger eder, att sammalunda warder och gläbje i himmelen öfwer en syndare den sig bättrar, mer än öfwer nio och nio-tio rättfärbiga, som ingen bättring behöfwa.

Luc. 5: 32.

8. Eller hwad qwinna är, som hafwer tio penningar, om hon borttappar en af dem, tänder hon icke upp ljus, och sopar huset, och söker granneliga, tilldess hon finner honom?

9. Och då hon funnit hafwer, kallar hon tillhopa sina wänner och grannqwinnor, och säger: Gläbjens med mig; ty jag hafwer funnit min penning, som jag tappat bade.

10. Sammalunda, säger jag eder, warder gläbje för Guds Änglom öfwer en syndare, som sig bättrar.

11. Och han sade: En man hade två söner.

12. Och den yngre af dem sade till fadren: Fader, få mig den parten af ägobelarna, som mig tillkommer. Och han bytte ägobelarna dem emellan.

13. Och icke många dagar beröfver, då den yngre sonen hade lagt all sin ting tillhopa, for han långt bort i främmande land; och

der förfor han sina ägobelar, och lesde öfverflödeliga.

14. Och sedan han allt förtärt hade, wardt en stor hunger i det landet; och han begynte lida nöd;

15. Och gick bort, och gaf sig till en korgare i landet; och han sände honom till sin äfvelsgård, att han skulle fötta hans swin.

16. Då begärade han uppfylla sin buk med brad, der swinen med föddes; och honom gaf ingen.

17. Då bestinnade han sig sjelf, och sade: Hur många mins faders legobdränger hafwa bröd nog; och jag förgås här i hunger.

18. Jag vill stå upp, och gå till min fader, och säga till honom: Fader, jag hafwer syndat i himmelen, och för dig.

19. Jag är icke nu värd kallas din son; gör mig såsom en af dina legobdränger.

20. Och så stod han upp, och kom till sin fader. Och då han ännu långt ifrå war, såg honom hans fader, och begynte warfuna sig öfwer honom, och lopte emot honom, föll honom om halsen, och kyssde honom.

Mat. 23: 37. Ap. 2: 39. Eph. 2: 12, 17.

21. Och sonen sade till honom: Fader, jag hafwer syndat i himmelen, och för dig; och är icke värd härefter kallas din son.

22. Då sade fadren till sina tjenare: Bär fram den yppersta klädningen, och kläder honom deruti; och får honom en ring på hans hand, och skor på hans fötter.

23. Och hafwer hit den gödda kalfwen, och slagter honom; wi wilje äta, och göra oss glad.

24. Ty denne min son war dödd, och hafwer fått lif igen; han war borttappad, och är funnen igen. Och de begynte göra sig glad.

25. Men den äldre hans son war ute på markene; och när han kom och kallades husena, hörde han sjungas och dansas.

26. Och kallade en af sina tjenare, och frågade honom, hwad det war.

27. Då sade han till honom: Din broder är kommen; och din fader lät slagta den gödda kalfwen, att han hafwer honom helbregda igen.

28. Då wardt han vred, och wille icke gå in. Då gick hans fader ut, och bad honom.

29. Svarade han, och sade till fadren: Si, jag tjänar dig i så många år, och hafwer aldrig gångit af ditt bud; och du gaf mig aldrig ett fä, att jag måtte göra mig glad med mina wänner.

30. Men sedan denne din son kommen är,

som sina ägobelar hafwer förtärt med stolar, hafwer du till honom slagtat den gödda kalfwen.

31. Då sade han till honom: Min son, du äst alltid när mig, och allt det mitt är, det är ditt.

32. Man måste nu glädjas och fröjdas; ta denne din broder war dödd, och fick lif igen; och war borttappad, och är igenfunnen.

16. Capitlet.

Otrogen fogde. Rätt Mammon. Alle mennas öf Lazarus.

Sade han och till sina Lärjungar: Det war en riker man, som hade en gärdsgård; den wardt bekyttad för honom, att han förfor hans ägobelar.

2. Då kallade han honom, och sade till honom: Hwi hörer jag sådant af dig? Gär räntskap af ditt fögderi; ty du måste icke längre wara min fogde.

3. Då sade fogden wid sig sjelf: Hwat skall jag göra? Ty min herre tager ifrå mig fögderiet; grafwa orlar jag icke, tigga blages jag.

4. Nu väl, jag wet hwad jag vill göra, att, då jag warder satt af mitt fögderi, måga de anamma mig uti sin hus.

5. Då kallade han till sig alla sine herres gäldenärar, och sade till den första: Hur mycket äst du min herre styldig?

6. Sade han: Sundrade tunnor osjo. Då sade han till honom: Tag ditt bref, och sän dig snart ned, och skrif femtio.

7. Sedan sade han till den andra: Hur mycket äst du styldig? Sade han till honom: Sundrade pund hwete. Sade han till honom: Tag ditt bref, och skrif attatio.

8. Och herren prisade den orätta fogden, att han wisliga gjorde; ty denna werldens barn äro wisare än Ihusens barn, uti så slägte.

Eph. 5: 8. 1 Thes. 5: 5

9. Och jag säger eder: Öfrer eder wänner af den orätta Mammon, på det att, när I behöfwen, stola de anamma eder uti ewighetliga hyddor.

Mat. 6: 19.

19: 21. Luc. 18: 22. 1 Tim. 6: 17.

10. Den der trogen är i det minsta, han är och trogen i det mer är; och den i det minsta orätt är, han är och orätt i det mer är.

Luc. 19: 17.

11. Ären I nu icke trogne uti den orätta Mammon; ho vill då betro eder om det sannstyldiga?

12. Och om I ären icke trogne uti ens annars; ho vill så eder det edart är?

13. Ingen tjenare kan tjena två herrar; ty antingen skall han hata den ena, och älska den andra; eller och hålla sig intill den ena, och förakta den andra. I kunnen icke tjena Subi och Mammon. Matts. 6: 24.

14. Allt detta hörde och de Phariseer, som girige woro, och gjorde spe af honom.

Matts. 23: 14.

15. Och han sade till dem: I ären de som gören eder sjelfwa rättfärdiga för menniskom; men Gud wet edor hjerta; ty det som för menniskom högt är, der skygges Gud wid.

1 Sam. 16: 7. Ps. 7: 10.

16. Lagen och Propheterna hafwa propheetat intill Johanneum; ifrå den tiden warber Guds rike förtunnadt genom Ewangelium, och hwar man gör målb på det.

Matts. 11: 12, 13.

17. Men snarare skola himmel och jord för-gås, än en titel af lagen falla.

Pl. 102: 27. Ef. 40: 8. 51: 6. Matts. 5: 18.

18. Den der öfwergifwer sina hustru, och tager ena andra, han bedrifwer hor; och den der tager henne, som af mannen öfwergifwen är, han bedrifwer hor.

Matts. 5: 32.

19: 9. Marc. 10: 11. 1 Cor. 7: 10.

19. Det war en riker man, som slädde sig i purpur och kosteligt linkläde, och lefde hwar dag kräfeliga.

20. Och det war och en fattig, benämnd Lazarus, den der låg för hans dörr, full med sår;

21. Begärandes släcka sin hunger af de smulor, som föllo af dens rika mansens bord. Dock kommo hundar, och slette hans sår.

22. Så hände det sig, att den fattige blef böb, och wardt förder af Änglarna uti Abrahams stöt. Blef och den rike böb, och wardt begrafen.

23. Som han nu i helwetet och i pinone war, lyfte han sin ögon upp, och såg se Abraham långt ifrån, och Lazarum i hans stöt;

24. Kropade han, och sade: Fader Abraham, warlunna dig öfwer mig, och sänd Lazarum, att han doppar bet yttersta af sitt finger i watten, och swalar mina tungo; ty jag pinas swårliga i denna låganom.

Ef. 66: 24. Jac. 14: 12. Marc. 9: 44.

25. Då sade Abraham: Min son, tänk uppå, att du hade godt medan du lefde, och Lazarus hade deremot ondt; men nu hafwer han hugnad, och du pinas.

Joh 21: 13.

26. Och öfwer allt detta, är emellan oss och eder befäst ett stort swalg, så att de, som wilja fara hädan till eder, de komma dess icke wid; ej heller fara dädan, och hitöfwer till oss.

27. Då sade han: Så beder jag då dig, fader, att du sänder honom uti mins faders hus;

28. Ty jag hafwer fem bröder, att han förwarar dem, att de och icke komma uti detta pinorummet.

29. Sade Abraham till honom: De hafwa Rosen och Propheterna, høre dem.

Ef. 8: 20. 34: 16.

Joh. 5: 39, 46. Ap. 8: 15: 21. 17: 11.

30. Då sade han: Nej, fader Abraham; men kommer någor till dem af de böba, då bättra de sig.

31. Då sade han till honom: Öbra de icke Rosen och Propheterna, så tro de icke heller, om någor af de böba uppslobo.

17. Capitlet.

Försönlighet. Födnad. Lio stielste. Christl dag.

Och han sade till sina Lärjungar: Det är Omöjligt, att icke skulle komma förgel-ser; men we honom, genom hwilken de komma.

Matts. 18: 6, 7. Marc. 9: 42.

2. Bättre wore honom, att en qwarnsten hängdes wid hans hals, och worde kastad i hafwet, än han skulle förarga en af dessa små.

3. Wakter eder. Om din broder bryter dig emot, så straffa honom, och om han bät-trar sig, så förlåt honom det.

3 Mos. 19: 17. Ordsp. 17: 10.

Matts. 18: 15, 21. Jac. 5: 19, 20.

4. Och om han bryter dig emot sju resor om dagen, och han sju resor om dagen wänder sig om igen till dig, sågandes: Wäg ångrar det; så förlåt honom.

Matts. 18: 22.

5. Och Apostlarna sade till HERRAU: För-skä om trona.

6. Då sade HERRA: Om I hadn trona såsom ett senapskorn, och saden till detta mulbärsträd: Ryd dig upp, och förfäkt dig i hafwet; då lydte det eder.

Matts. 17: 20. 21: 21. Marc. 11: 23.

7. Hwilten af eder hafwer en tjenare, som går wid plogen, eller waktar hofkap, då han kommer hem af markene, att han säger till honom: God frast, och sitt till hords;

8. Utan säger han icke helbre till honom: Red till nattwarden, och uppsörta dig, och tjena mig medan jag äter och brider; och sedan åt du och brid.

9. Månn han tadda dem samma tjenareom,

att han gjorde som honom budet war? Nej, menar jag.

10. Sammalunda och J, när J hafwen gjort allt det som eder budet är, så säger: Vi äre onyttige tjenare; wi hafwe gjort det wi worom pligtige att göra.

11. Och det begaf sig, då han gick till Jerusalem, för han midt igenom Samarien och Galileen.

12. Och då han kom uti en by, mötte honom tio spitelste män, de flodo långt ifrå;

13. Och de upphöjde sina röst, sågande: Jesu Mästare, warntunna dig öfwer oss.

14. När han dem såg, sade han till dem: Går, och wiser eder Prästerna. Och hände sig, wid de gingo, morbo de rene.

3 Mof. 13: 2. 14: 2. Matth. 8: 4. Luc. 5: 14.

15. Men en af dem, då han såg att han war ren worden, kom han igen, och prisade Gud med höga röst;

16. Och föll på sitt ansigte för hans fötter, tackandes honom; och han war en Samarit.

17. Då swarade Jesus, och sade: Woro icke tio rene gjorde? Swar äro då de nio?

18. Ingen är funnen, som kom igen till att prisa Gud, utan denne främlingen;

19. Och sade till honom: Statt upp, gåd, din tro hafwer frälst dig.

Matth. 9: 22. Marc. 5: 34.

10: 52. Luc. 7: 50. 8: 48. 18: 42.

20. Och då han frågab warbt af de Phariseer, när Guds rike komma skulle, swarade han dem, och sade: Guds rike kommer icke med utwärtas åthäfwor.

21. Ej heller warber man sågande: Si här, eller, si der året; ty si, Guds rike är inwärtas i eder.

22. Och han sade till Lärjungarna: Den tid skall komma, att J stolen begära se en af menniskones Sons dagar, och J stolen icke få jen.

23. Och de stola säga till eder: Si här, si der; går icke åstas, och följer icke heller.

Matth. 24: 23. Marc. 13: 21. Luc. 21: 8.

24. Ty såsom ljungelben ljungar ofwan af himmelen, och lyser öfwer allt det under himmelen är; alltså skall och menniskones Son wara på sin dag.

Matth. 24: 27.

25. Men tillförene måste han mycket lida, och förkastas af detta släktet.

Matth. 16: 21.

17: 22. 20: 18. Marc. 8: 31. 9: 31.

10: 33. Luc. 9: 22. 18: 31. 24: 7, 26.

26. Och såsom det skedde uti Noe tid, så skall det och se uti menniskones Sons dagar.

Matth. 24: 37. 1 Petr. 3: 20.

27. De äto, drucko; män togo hustrar, och qwinnor gåfwoes mannom, intill den dagen då Noe gick in i arken; och floden kom, och förgjorde dem alla.

1 Mof. 6: 2. 7: 1.

28. Sammalunda och, såsom det skedde uti Loths tid; de äto, drucko, köptr, sålde, planterade, byggde.

1 Mof. 19: 14.

29. Men den dagen, då Loth gick ut af Sodoma, regnade eld och swafwel af himmelen, och förgjorde dem alla.

1 Mof. 19: 24.

5 Mof. 29: 23. Ef. 13: 19. Jer. 50: 40.

Of. 11: 8. Am. 4: 11. Jud. Ep. 7.

30. Efter det sättet warber det och gämbet på den dagen, när menniskones Son skall uppenbaras.

31. På den dagen, den som är på taket, och hans boting i huset, han stige icke neder till att taga dem; sammalunda och, den i markene är, gånge icke tillbaks igen efter det han lefvt hafwer.

Matth. 24: 17.

32. Kommer ihåg Loths hustru.

1 Mof. 19: 26.

33. Swißen som far efter att förwara sin själ, han skall mista henne; och den som mister henne, han förbrar henne till life.

Matth. 10: 39. 16: 25.

Marc. 8: 35. Luc. 9: 24. Joh. 12: 25.

34. Jag säger eder: J den natten stola två ligga uti ene säng; den ene warber upptagen, och den andre warber qwarlåten.

Matth. 24: 40. 1 Thes. 4: 17.

35. Två stola mala tillhopa; den ene warber upptagen, och den andre warber qwarlåten.

Matth. 24: 41.

36. Två stola wara i markene; den ene warber upptagen, och den andre warber qwarlåten.

37. Då swarade de, och sade till honom: Swar då, HERR? Sade han till dem: Der som åtelen är, bit församlas och frnarna.

Job 39: 33. Matth. 24: 2.

18. Capitlet.

Behag domare. Pharisee och Publican. End dem. De ritas fara. Jesu libande. En blint.

Sade han och en liknelse till dem derom, att man skall alltid bedja, och icke förtröttnas;

Luc. 11: 5, 8. 21: 36. Rom. 12: 2.

Eph. 6: 18. Col. 4: 2. 1 Thes. 5: 17.

2. Sägandes: En domare war uti en stad, den icke frustade Gud, och ej heller hade försyn för några mennisko;

3. Så war i samma stad en ensa; besom till honom, och sade: Hjelp mig i sin min trötbroder.

4. Och han wille icke till någon tid. Sedan sade han wid sig: Andod jag icke frutar Gud, ej heller hafwer försyn för någon menniska;

5. Dock, fördenstull att denna enkla öfverfaller mig så swåra, måste jag fly henne rätt, att hon icke skall komma på det sista, och ropa på mig.

6. Och sade HÆren: Hörer här, hwad den orätta domaren säger.

7. Skulle od icke Gud hämnas sina utskottade, som ropa till honom dag och natt; skulle han hafwa tålmod dermed?

Upp. 6: 10.

8. Jag säger eder, att han skall hämnas dem snarliga. Dock litväl, då människones Son kommer, männ han skall finna tro på jordene?

1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1, 2.

9. Sade han od till somliga, som tröste på sig sjelfwa, att de woro rättfärdige, och försmäddre andra, denna litlefen:

10. Two män gingo upp i templet till att bedja; den ene en Pharisee, och den andre en Publican.

11. Phariseen stod och bad så wid sig sjelf: Jag tackar dig Gud, att jag är icke såsom andra menniskor, röfware, orättfärdige, hortarlär, eller od såsom denne Publicanen.

Es. 1: 16. 58: 2. Upp. 3: 17.

12. Jag fastar två resor i weckone, och gifwer tiond af allt det jag äger.

13. Och Publicanen stod långt ifrån, och wille icke lyfta sin ögon upp till himmelen; utan slog sig för sitt bröst, och sade: Gud, misstunda dig öfwer mig syndare.

Efr. 9: 6. Dan. 9: 7, 8.

14. Jag säger eder: Denne gick dådan hem igen rättfärdigad, mer än den andre; ty den sig upphöjer, han warber förnedrad; och den sig förnedrar, han warber upphöjd.

Joh 22: 29. Ordsp. 29: 23. Matth. 23: 12.

Luc. 14: 11. 1 Petr. 5: 5. Jac. 4: 6, 10.

15. Så bår de od barn till honom, att han skulle taga på dem; då hans Lärjungar det sågo, näpste de dem.

Matth. 19: 13. Marc. 10: 13.

16. Men Iesus kallade dem till sig, och sade: Låter barnen komma till mig, och förmenar dem icke; ty sådana hörer Guds rike till.

Matth. 18: 3. 19: 14. Marc. 10: 16.

17. Sannerliga säger jag eder: Hwille som icke tager Guds rike som ett barn, han skall icke komma derin.

1 Cor. 14: 20. 1 Petr. 2: 2.

18. Och frågade honom en öfwerste, så-

gandes: Gode Mästare, hwad skall jag göra, att jag må få ewinnerligt lif?

Matth. 19: 16. Marc. 10: 17.

19. Sade Iesus till honom: Hwi kallar du mig guban? Ingen är god, utan allena Gud.

20. Budorden wetst du: Du skall icke befröwa hor; du skall icke dräpa; du skall icke stjåla; du skall icke säga falskt vittnesbörd; du skall ära din fader och dina moder.

2 Mos. 20: 12, x. 5 Mos. 5: 16, x.

Rom. 13: 9. Eph. 6: 2. Col. 3: 20.

21. Då sade han: Allt detta hafwer jag hållit af min ungdom.

22. Då Iesus det hörde, sade han till honom: An fattas dig ett; sälj bort allt det du hafwer, och stift emellan de fattiga, och du skall få en stätt i himmelen; och kom, och följ mig.

Matth. 6: 19. 19: 21. 1 Tim. 6: 19.

23. Då han det hörde, wardt han storliga bebröfswad; ty han war gansta rik.

24. Då Iesus såg honom wara mäktig bebröfswad, sade han: O! med huru stor plats komma de i Guds rike, som penningar hafwa;

Ordsp. 11: 28.

Matth. 19: 23. Marc. 10: 24. 1 Tim. 6: 9, 10.

25. Ty snarare kan en camel gå igenom ett nålsöga, än en riket komma in i Guds rike.

26. Då sade de som det hörde: Ho kan då warda salig?

27. Men han sade: Det omöjligt är för menniskom, det är möjligt för Gud.

Joh 42: 2. Jer. 32: 17. Jac. 8: 6. Luc. 1: 37.

28. Då sade Petrus: Si, wi hafwe all ting öfwergifwit, och följt dig.

Matth. 4: 20. 19: 27. Marc. 10: 28. Luc. 5: 11.

29. Sade han till dem: Sannerliga säger jag eder; ingen är den som hafwer öfwergifwit hus, eller förälsbrar, eller bröder, eller hustru, eller barn, för Guds rikes skull,

5 Mos. 33: 9.

30. Den icke skall igenfå myckt mer i denna tiden, och i tillkommande werld ewinnerligt lif.

Joh 42: 12.

31. Då tog Iesus till sig de tolf, och sade till dem: Si, wi gåm upp till Jerusalem, och all ting skola fullbordad warda, som skrifwen äro af Propheterna om människones Son.

Matth. 16: 21. 17: 22. 20: 18.

Marc. 8: 31. 9: 31. 10: 33. Luc. 9: 22.

17: 25. 24: 7, 26, 27. Ps. 22: 7. Es. 53: 7.

32. Ty han skall öfwerantwarbas Bedningom, och begabbas, och försmäddas, och bespottas.

Matth. 27: 2.

Luc. 23: 1. Joh. 18: 28. Ap. 3: 13.

33. Och sedan de hafwa hufslängt honom, stola de öfwa honom; och tredje dagen skall han uppstå igen.

34. Men de förstodo der intet af, och talet war dem så förböldt, att de icke förstodo hwad som sades.

35. Så hände sig, att när han kom in mot Jericho, satt en blinder wid vägen, och tiggde. Matth. 20: 29. Marc. 10: 46.

36. Och när han hörde folket framgå, frågade han hwad det war?

37. Då sade de till honom, att JEsus af Nazareth gick der fram.

38. Då ropade han, och sade: JEsu, Davids Son, warfunna dig öfwer mig.

39. Men de, som föregingo, näpfte honom, att han skulle tåga; men han ropade besmer: Davids Son, warfunna dig öfwer mig.

40. Då stannade JEsus, och böd leda honom till sig. Då han kom fram, frågade han honom,

41. Sägandes: Hwad vill du, att jag skall göra dig? Då sade han: HERRE, att jag måtte få min syn.

42. Och JEsus sade till honom: Haf din syn; din tro hafwer frälst dig. Luc. 17: 19.

43. Och straxt fick han sin syn igen, och följde honom, prisandes Gud. Och allt folket, som detta sågo, lofwade Gud.

19. Capitlet.

Zacheus. Tio pund. JEsu intåg, gråt, och nit för templet.

Och han drog in, och gick igenom Jericho.

2. Och si, der war en man, benämnd Zacheus; han war en öfwerste för de Publicaner, och war rik;

3. Och sökte efter att han skulle få se JEsu, ho han war; men han kom icke der wid, för folkets skull; ty han war liten till växt.

4. Så lopp han framföre, och steg upp uti ett mulbärträd, på det han skulle få se honom; ty han skulle gå der fram.

5. Och när JEsus kom till den platsen, såg han upp, och fick se honom, och sade till honom: Zachee, stig snarliga ned; ty i dag måste jag gästa i ditt hus.

6. Han steg snarliga ned, och umfick honom gladeliga.

7. Och när de det sågo, knorrade de alle, att han ingången war till att gästa när en syndare.

8. Men Zacheus steg fram, och sade till Kran: Si, HERRE, hälftena af mina

ägodelar gifwer jag de fattiga; och om jag hafwer någon bedragit, det gifwer jag fördubbelt igen. Luc. 3: 14. 2 Pet. 2: 1.

9. Då sade JEsus till honom: I dag är befo huse salighet wederfaren; efter han är od Abrahams son.

10. Ty menniskones Son är kommen till att uppöfva och frälja det som förtappat war.

Matth. 10: 6. 15: 24. 18: 11. Ap. 9: 13: 46.

11. När de nu detta hörde, sade han ändi en lifnelse, efter han war hardt när wid Jerusalem, och de mente att Guds rike skulle straxt uppenbaradt warda.

12. Så sade han då: En ädla man för långt bort i främmande land, till att intaga sig ett rike, och komma igen.

Matth. 23: 14. Marc. 13: 34.

13. Då kallade han till sig tio sina tjenare, och fick dem tio pund, och sade till dem: Handla härmed, tilldess jag igen kommer.

14. Men hans borgare hatade honom, och sände bådskap efter honom, sägande: Si wilje icke, att denne skall råda öfwer oss.

15. Och det begaf sig, att han kom igen, och hade fått riket. Då böd han kalla de tjenare till sig, som han hade fått penningarna, att han måtte weta, huru hwar och en af dem handlat hade.

16. Så kom den förste, och sade: HERRE, ditt pund hafwer förwärfwat tio pund.

17. Och han sade till honom: Ad! du gode tjenare, uti en liten ting hafwer du varit trogen; du skall hafwa magt öfwer tio städer. Luc. 16: 13.

18. Och den andre kom, och sade: Herre, ditt pund hafwer wunnit fem pund.

19. Och han sade till honom: War od du satter öfwer fem städer.

20. Och den tredje kom, och sade: Herre, se här ditt pund, som jag hade bewarat mi en swetteduf.

21. Jag war räddet för dig; ty du äst en sträng man; du tager det upp, som du icke hafwer nederlagt, och upplär det du icke hafwer fått.

22. Sade han till honom: Af din egen mun dömer jag dig, du onde tjenare; miste du att jag är en sträng man, upptager det jag intet nederlade, och upplär det jag inte lädde; 2 Sam. 1: 16. Matth. 12: 37.

23. Svi fick du då icke mina penningar in i merlobanken; att, när jag komme, måtte jag ju kraft dem igen med offer?

24. Och han sade till dem som der stodo:

Lager det pundet ifrå honom, och får honom, som hafwer tio pund. Matth. 25: 28.

25. Då sade de till honom: Herre, han hafwer tio pund.

26. Ty jag säger eder, att den som hafwer, honom skall wara gifwet; och den som icke hafwer, honom skall och wara ifråtaget det han hafwer. Matth. 13: 12.

25: 29. Marc. 4: 25. Luc. 8: 18.

27. Dock de mina öwänner, som icke wille att jag skulle råda öfwer dem, leder hit, och dräper dem här för mig.

28. Och då han detta sagt hade, gick han dådan, och reste upp åt Jerusalem.

Marc. 10: 32.

29. Och det begaf sig, att, när han kom till Bethphage och Bethanien, wid det berget, som kallas Oljoberget, sände han två sina Lärjungar, Matth. 21: 1. Marc. 11: 1.

30. Sägandes: Går in i byn, som för eder ligger, när I kommen derin, stolen I finna en åsnafåla bunden, der ännu ingen människa på tittit hafwer; lös er honom, och hafwer honom hit.

31. Och om något frågar eder, hwi I lösen honom; så säger till honom: Ty Guds Riken behöfwer honom.

32. Så gingo de åstad, som sände woro, och funno, som han hade sagt dem.

33. Och när de löste fålan, sade hans her- rar till dem: Hwi lösen I fålan?

34. Då sade de: Ty Guds Riken behöfwer honom.

35. Och de ledde honom till Jesum; sade sin kläder på fålan, och satte Jesum ber- uppå. Zach. 9: 9. Joh. 12: 14.

36. Och der han framfor, breddde de sin kläder på vägen. 2 Kon. 9: 13.

37. Och då han när kom, och drog ned för Oljoberget, begynte hele hopen af hans Lärjungar med fröjd och höga röst lofwa Gud, öfwer alla de krafter som de sett hade,

38. Sägandes: Bålfignad ware han, som kommer, en Konung i Guds Riken; frib ware i himmelen, och ära i höjden.

Ps. 118: 26. Eph. 2: 14. Luc. 2: 14.

39. Och någre ibland folket, som woro af de Phariseer, sade till honom: Mästare, nåps dina Lärjungar.

40. Men han svarade, och sade till dem: Jag säger eder: Om de tigbe, skulle stenarna ropa. Mat. 2: 11.

41. Och då han kom fram, och fick de stå- den, gret han öfwer honom.

42. Och han sade: Om du och wiste,

hwad din frib tillhör, så worde du det wißerliga i denna dinom dag betänkandes; men nu är det förbott för din ögon.

43. Ty den tid skall komma öfwer dig, att dine öwänner skola dig belägga, och stansa kringom dig, och tränga dig på alla sidor.

44. Och de skola nederslå dig till jorden, och din barn som i dig äro; och de skola icke låta igen i dig sten på sten; berföre, att du icke sådana kunde den tiden, der du uti sökt war. 1 Kon. 9: 7, 8. Mich. 3: 12.

Matth. 24: 1, 2. Marc. 13: 2. Luc. 21: 6.

45. Så gick han in i templet, och begynte utdrifwa dem, som derinne sålde och köpte,

Matth. 21: 12. Marc. 11: 11, 15.

46. Sägandes till dem: Det är skrifwet: Mitt hus är ett bönehus; men I hafwen det gjort till en råfwarekulo.

1 Kon. 8: 29, 30. Es. 56: 7.

Jer. 7: 11. Matth. 21: 13. Marc. 11: 17.

47. Och han lärde hwar dag i templet. Men de öfwerste Presterna, och de ypperste ibland folket, sökte efter att de kunde förgöra honom; Marc. 11: 18. Joh. 7: 19. 8: 37.

48. Och de funde icke finna, hwad de skulle göra; ty allt folket höll sig intill honom, och hörde honom.

20. Capitlet.

Johannis dop. Wingårdsmännen. Ståtpenningen. Sabbuceerna. Christl ätt.

Och det begaf sig på en af de dagar, att han lärde folket i templet, och predilade Evangelium; då församlade sig de öfwerste Presterna, och de Skriftlärde, med de Ald- sta; Matth. 21: 23. Marc. 11: 27.

2. Och sade till honom: Säg oss, af hwad magt gör du detta? Eller ho är den som hafwer gifwit dig denna magten?

Ap. 8: 4. 7: 27.

3. Svarade Jesus, och sade till dem: Jag will och spörja eder ett ord; svarar I mig?

4. War Johannis böpelse af himmelen, eller af menniskor?

Matth. 21: 25. Marc. 11: 30.

5. Då begynte de tänka wid sig, sägande: Sägom wi, af himmelen; då säger han: Hwi trodden I icke honom då?

6. Men sägom wi, af menniskor; då stenar oss allt folket; ty de hålla det ju så före, att Johannes war en Prophet.

7. Ty svarade de, att de icke wiste, hwadan den war.

8. Då sade Jesus till dem: Icke heller säger jag eder, med hwad magt jag detta gör.

9. Och han begynte säga till folket denna liknelsen: En man planterade en vingård, och säd honom ut vingårdsmanuom, och for bort i främmande land i lång tid.

Es. 5: 1. Jer. 2: 21.

12: 10. Matth. 21: 33. Marc. 12: 1.

10. När tid war, sände han en tjenare till vingårdsbömmerna, att de skulle låta honom få af vingårdsfrukt; men vingårdsbömmerna hufslängde honom, och sänden ifrå sig med tomma händer.

11. Sedan sände han en annan tjenare; den hufslängde de och, och försmädde honom, och sänden ifrå sig med tomma händer.

12. Åter sände han den tredje; den gjorde de och såran, och drefwo honom ut.

13. Då sade vingårdsbörren: Swad skall jag göra? Jag vill sända min allteliga son; kanhända att, då de se honom, hafwa de förhyn för honom.

14. Då vingårdsbömmerna fingo se honom, tänkte de wid sig sjelfwa, sägande: Denne är arfwingen; kommer, wi wilje slå honom ihjäl, att arfwedelen må blifwa war.

Ps. 2: 8. Ebr. 1: 2. 1 Mos. 37: 18.

Matth. 26: 3. 27: 1. Joh. 11: 53.

15. Och så drefwo de honom uti vingården, och bråpo honom. Swad skall nu vingårdsbörren göra dem samma?

16. Han skall komma, och förgöra dessa vingårdsbömmerna, och utgå vingården androm. När de detta hörde, sade de: Bort det.

17. Då såg han på dem, och sade: Swad är då det som skrifwet står: Den stenen, som byggningsbömmerna bortkastade, han är worden en hörnsten? Ps. 118: 22. Es. 8: 14, 15.

28: 16. Matth. 21: 42. Marc. 12: 10.

Ap. 8: 4: 11. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 4, 7.

18. Hwille som faller uppå den stenen, han warder trofad; men den han uppå faller, honom slår han all sönber i stycken.

Zach. 12: 3.

19. Och öfwerste Prästerna, med de Skriftlärda, sökte efter att de kunde få taga fatt på honom i samma stunden; men de räddes för folket; ty de förstodo, att han hade sagt denna liknelsen emot dem.

20. Och de aktade på honom, och sände ut wäktare, som låtos wara rättfärdige; på det de skulle taga honom wid orden, och öfwerantwarba honom herrskapet, och i landsherrans wåld.

Matth. 22: 15. Marc. 12: 13.

21. Och de frågade honom, sägande: Ästär, wi wete att du säger och lärar det

rätt är, och jer icke till personen, utan lærer Guds wäg rätt.

Ruth. 22: 16.

22. Är det rätt, att wi gifwe Kajsaren skatt, eller ej?

23. Då han förmärkte deras illfundighet, sade han till dem: Gwi fresten I mig?

24. Äter mig så se penningen; hwart beläte och öfwerkrift hafwer han? Swarade de, och sade: Kajsarens.

25. Sade han till dem: Så gifwer nu Kajsarenom det Kajsarenom tillhörer, och Gudi det Gudi tillhörer.

Ruth. 17: 26. 22: 21. Rom. 13: 7.

26. Och de kunde icke straffa hans tal, för folket; utan förundrade sig på hans svar, och tigde.

27. Då gingo någre fram till honom af de Sadduceer, hwilke der neta uppståndelsen, och frågade honom,

Matth. 22: 23. Marc. 12: 18. Ap. 8: 23: 8.

28. Sägande: Mästär, Moses hafwer skrifwit och, att om någors mans broder blifwer dödd, den hustru hafwer, och där barnlös, att hans broder skall taga hans hustru, och uppwäcka sinom broder såd.

5 Ref. 25: 1.

29. Så woro nu sju bröder; och den förste tog sig hustru, och blef dödd barnlös.

30. Och den andre tog henne, och blef och beflites dödd barnlös.

31. Den tredje tog henne; sammalunda och alle sju, och läto inga barn efter sig, och blefwo döde.

32. Sist, efter dem alla, blef och quinnan dödd.

33. Uti uppståndelsen, hwilkens deras hustru skall hon wara, efter det sju hade haft henne till hustru?

34. Då svarade Jesus, och sade till dem: Denna werldens barn taga sig hustrur och gifwas mammom.

35. Men de som warba wärdige till den werlden, och till uppståndelsen ifrå de döda, de hwarken taga hustrur, eller gifwas mammor.

36. Och ej heller kunna de mera dö; ty de warba like med Änglarna, och äro Guds barn, uedan de äro uppståndelsens barn.

1 Joh. 3: 2.

37. Men att de döde upplå, bewisade Moses wid buktan, då han kallade Guds Abrahams Gud, och Isaacs Gud, och Jacobs Gud.

2 Mos. 3: 6. Ruth. 22: 32.

Marc. 12: 26. Ap. 8: 7: 32. Ebr. 11: 16.

38. Gud är icke de dödas, utan de lefwandes Gud; ty honom lefwä alle.

39. Då svarade någre af de Skriftlärda, sågande: Mästare, du sade rätt.

40. Och de djersbes icke yttermera något fråga honom.

41. Men han sade till dem: Huru säga de Christum wara Davids Son?

Matth. 22: 41. Marc. 12: 35.

42. Och sjelfwer David säger i Psalmboken: HERren sade till min Herr: Sätt dig på mina högra hand;

Ps. 110: 1. Ap. 2: 34. Ebr. 1: 13. 10: 12.

43. Tillbed jag neberlägger mina ovänner dig till en fotapall.

1 Cor. 15: 25.

44. Så kallar nu David honom Herr; huru är han då hans Son?

45. Då sade han till sina Lärjungar, uti allt folkens åhöro:

46. Lager eder wara för de Skriftlärda, som vilja gå uti sib kläder, och vilja gerna wara beshade på torgen, och sita främst i Synagogorna, och sita främst i gästbåden.

Matth. 23: 5, 6. Marc. 12: 38, 39. Luc. 11: 43.

47. De uppräta entors hus, förebärande långa böner; de stola så des större förbömelse.

Matth. 23: 14. Marc. 12: 40. Lit. 1: 11.

21. Capitlet.

Enlans offer. Stadens förstöring. Werldenes ånde.

Och han såg till, attandes på huru de rike lade sina gåfwor uti offertstona.

2 Kon. 12: 9. Marc. 12: 41.

2. Så säd han och se ena fattiga ento, som lade der två skärwar in.

3. Och han sade: Sannerliga säger jag eder: Denna fattiga enlan lade mer in, än alle de andre;

4. Ty de hafwa alle inlagt, till Guds offer, af det dem till öfwerlopps är; men hon hafwer, af sin fattigdom, inlagt allt det hon ägde.

2 Cor. 8: 12.

5. Och då somlige sade om templet, att det war prydt med härliga stenar och klenobier, sade han:

Matth. 24: 1. Marc. 13: 1.

6. De dagar warder kommande, att utaf allt, det I sen, skall icke låtas sten uppå sten, den icke skall afbruten wara.

1 Kon. 9: 7, 8.

Jer. 26: 18. Mich. 3: 12. Luc. 19: 43.

7. Da frågade de honom, och sade: Mästare, när skall detta ske? Och hwad tecken är, när detta ske skall?

8. Sade han: Ser till, att I icke war den förförde; ty många stola komma under mitt

Swed.

29*

Namn, och säga: Jag året; och tiden instundar. Följer dem icke efter.

Jer. 14: 14.

23: 16, 21. 29: 8. Matth. 24: 4. Eph. 5: 6.

Col. 2: 8. 2 Thes. 2: 2, 3. 1 Joh. 4: 1.

9. Men när I hören örlig och uppror, warer icke förskäde; ty sådant måste först ske, men det är icke snart änden.

10. Och han sade till dem: Folk skall resa sig upp emot folk, och rife emot rife.

Ef. 19: 2.

11. Och stor jordbäfsning skall wara mångsläds, och hunger, och pestilentier; och försträffelse, och stor tæcken stola se utaf himmelen.

12. Men för allt detta stola de taga fatt på eder, och försölja eder, och öfwerantwarba eder in på sin Råd, och i hättelse; bragande eder för Koningar och Förfstar, för mitt Namns skull.

Matth. 10: 17. 24: 9.

Marc. 13: 9. Joh. 15: 20. 16: 2. Ap. 2: 10. 5: 18. 12: 4. 16: 24. 26: 23. Upp. 2: 10.

13. Och det skall eder weberfaras till ett vittnesbörd.

14. Så håller det fast uti edor hjerta, att I ingen omsorg hafwen, huru I stolen förswara eder;

Matth. 10: 19. Marc. 13: 11. Luc. 12: 11.

15. Ty jag skall gifwa eder mun och wisdom, der alle de, som sätta sig emot eder, icke stola kunna emotsäga, ej heller emotstå.

2 Mos. 4: 12. Ef. 54: 17. Ap. 2: 10.

16. I stolen och öfwerantwarbas af föräbrar, och af bröder, fränder och wänner; och de stola böba somliga af eder.

Mich. 7: 6. Ap. 5: 7: 59. 12: 2.

17. Och I stolen wara hatade af allom, för mitt Namns skull;

Matth. 10: 22. Marc. 13: 13.

18. Och ett hår af edart hufwud skall icke förgås.

1 Sam. 14: 45.

2 Sam. 14: 11. 1 Kon. 1: 52. Matth. 10: 30.

19. I stolen behålla edra själar genom edart tålsmob.

20. När I nu sen, att Jerusalem warber belagd med en här, då stolen I wetta, att des förbömelse är för handen.

Dan. 9: 27. Matth. 24: 15. Marc. 13: 14.

21. De då äro i Judeen, de fly upp åt bergen; och de ber midt inne äro, de gånge ut; och de som ute i laudet äro, de gånge icke berin;

22. Ty att då äro hämmadagarne, att fullbordas skall allt det som skrifwet är.

Dan. 9: 26.

23. Men we dem som hafwande äro, och

dem som dia gifwa i de dagar; ty stor plåga warder på jordene, och wrede öfwer detta folk.

24. Och de skola falla för swärdsegg, och fångne bortförde warba till allahanda folk; och Jerusalem skall förtrampadt warba af Hebningom, tilldes Hebningarnes tid fullkomnad warder. Rom. 11: 25.

25. Och skola ste tecken i solen, och i månan, och i stjernorna; och på jordene warder solena ångest, och de skola förtwisla. Och hafwet och wågen skola mydet bullra;

Es. 13: 10. Hes. 32: 7.

Joel 2: 10. 3: 15. Matth. 24: 29.

Marc. 13: 24. 2 Petr. 3: 10, 12. Upp. 6: 12.

26. Och menniskorna borttorlas, för räddhågas skull, deraf att de förbida det som belawerldena öfwergå skall; ty himmelens krafter skola bäfwa.

27. Och då skola de så se menniskones Son komma i sky, med magt och stora härlighet.

Dan. 7: 10. Matth. 16: 27.

24: 30. 25: 31. Marc. 13: 26. 14: 62.

Ap. 1: 11. 2 Thes. 1: 10. Upp. 1: 7.

28. Men då detta begynner ste, ser upp, och lyfter ebor hufwud upp; ty då skallas ebor förlofning. Rom. 8: 23.

29. Och han sade dem en liknelse: Ser på fikonaträt och all träd.

Matth. 24: 32. Marc. 13: 28.

30. När de nu knoppas, kunnen I då se och weta af ebor sjelf, att sommaren är när.

31. Alltså och I, när I se detta ste, skolen I weta, att Guds rike är när.

32. Sannerliga säger jag ebor: Detta släktet skall icke förgås, förr än det allt stedt är.

33. Himmel och jord skola förgås; men min ord skola icke förgås. Ps. 102: 27. Es. 51: 6.

Matth. 24: 35. Ebr. 1: 11. 2 Petr. 3: 7.

34. Men makter ebor, att ebor hjerta icke förtungad warba med swalg och drydenskap, och med detta lefwerens omsorg, så att den dagen kommer ebor för hastigt uppd.

Rom. 13: 13. 1 Thes. 5: 6. 1 Petr. 4: 7. 5: 8.

35. Ty han warder kommandes, såsom en snara, öfwer alla som bo på jordene.

1 Thes. 5: 2. 2 Petr. 3: 10. Upp. 3: 3. 16: 15.

36. Så makter nu alltid, och bebor, att I mågen undfly allt detta som komma skall, och stå för menniskones Son.

Matth. 24: 42. 25: 13.

Marc. 13: 33. Luc. 12: 40. 18: 1.

37. Och han lärde om dagen i templet; men om natten gick han ut, och wistades på Oljoberget.

Joh. 8: 1, 2.

38. Och allt folket war bittida uppe till honom i templet, till att höra honom.

22. Capitlet.

Jesus sälles, biler påstå, Rättward, Rikar trua, swettas blod, fångas, strackas, dömes.

Då tillstundade Stötröds högtiden, den påstå kallades.

2 Mof. 12: 15. Matth. 26: 2. Marc. 14: 1.

2. Och de öfwerste Presterna och Striklärre sökte efter, huru de kunde dräpa honom; men de fruktade för folket.

Ps. 2: 2. Joh. 11: 47. Ap. 5: 4: 17.

3. Och gif Satanas in uti Judas, jem kallades Ischariot, och war en af de tolf.

Matth. 26: 14. Marc. 14: 10. Joh. 13: 2, 27.

4. Han gif bort, och talade med de öfwersta Presterna och föreståndarena, hureledes han skulle fly honom dem i händer.

5. Och de gladdes, och woro öfwerens med honom, att de skulle gifwa honom penningar.

6. Och han lofwade dem det, och sökte efter läglighet, att han måtte öfwerantwarba honom dem utan buller.

7. Så kom då Stötrödsdagen, på hwilkom man måste offra påskalambet.

Matth. 26: 17. Marc. 14: 12, 13.

8. Då sände han Petrum, och Johanne, sågandes: Går, och bereder oss påskalambet, att wi det äte.

9. Då sade de till honom: Swar will du, att wi stole bereda det?

10. Sade han till dem: Si, när I kommen in i staden, warber ebor mätandes en man, som här en waturruts; följer honom i huset, der han ingår;

11. Och säger husbondanom: Mästaren låter säga dig: Swar är herberget, der jag må äta påskalambet med mina Lärjungar?

12. Och han skall wisa ebor en storan tal beredd; reder der till.

13. De gingo åstad, och funno som han dem sagt hade; och redde till påskalambet.

14. Och då tid war, satte han sig ned, och de tolf Apostlar med honom.

Matth. 26: 20. Marc. 14: 17.

15. Och han sade till dem: Jag hafwer, med myden åstundan, begärat äta detta påskalambet med ebor, förr än jag liber.

16. Ty jag säger ebor, att jag härrefter icke skall äta deraf, tilldes det fullkomnad warber i Guds rike.

17. Och han tog kassen, tackade, och sade: Tager honom, och skifter ebor emellan;

18. Ty jag säger ebor, att jag icke skall

brida det af wintrå kommet är, tilldöf Gud's rike kommer.

Ratt. 26: 29. Marc. 11: 25.

19. Och han tog brödet; tackade, och bröt, och gaf dem, sägandes: Detta är min lefamen, som för eder gifwen warber; det görer till min äminnelse;

Ratt. 26: 26. Marc. 11: 22. 1 Cor. 11: 23.

20. Sammalunda och kalfen, efter Rattwarden, sägandes: Detta är kalfen, det nya Testamentet i mitt blod, som för eder utgjutet warber.

21. Dod si, mins förrädares hand är med mig på bordet.

Ratt. 26: 21, 23. Marc. 14: 18. Joh. 13: 21.

22. Och menniskones Son warber gån-gandes, efter som det beslutet är; dock we den mennisko, af hwilso han warder förräbber. Ps. 41: 10. Joh. 13: 18. Ap. 5: 1: 10.

23. Och de begynte fråga emellan sig, hwilken den war af dem som det göra skulle.

24. Så warbt och en tråta emellan dem, hwilkenbera skulle synas wara ypperst.

Ratt. 20: 24. Marc. 10: 41.

25. Då sade han till dem: Werblöfliche Konungar regera; och de, som magtena hafwa, kallas näbige herrar;

26. Men I ide så; utan den som störst är ibland eder, han skall wara som den yngste, och den der ypperst är, han ware såsom en tjenaar. Luc. 9: 48. 1 Petr. 5: 3.

27. Ty hwilkenbera är större, den som sitter, eller den som tjenaar? Är ide han som sitter? Men jag är midt ibland eder, såsom den som tjenaar.

Ratt. 20: 28. Joh. 13: 14. Ps. 2: 7.

28. Men I ären de samme, som med mig blifwit hafwen uti mina frefstelser.

29. Och jag will beställa eder riket, såsom min Fader hafwer det bestämt mig;

Luc. 12: 32.

30. Att I stolen äta och brida öfwer mitt bord, i mitt rike; och stolen sita på stolar, och döma tolf Israels släcter.

Ratt. 19: 28. Upp. 3: 21.

31. Och HERren sade: Simon, Simon, si, Satanas hafwer begärat eder, att han skulle sälla eder såsom hwete; 1 Petr. 5: 8.

32. Men jag hafwer bedit för dig, att din tro skall ide ominnet warba; och när du nu omwänder äst, så styrk dina bröder.

33. Då sade han till honom: HERre, jag är redebogen gå med dig, både i hättelse och i döden.

34. Då sade han: Jag säger dig, Petre, i

dag skall ide hanen gafa, förr än du tre resor nekast att känna mig.

Ratt. 26: 31. Marc. 14: 30. Joh. 13: 38.

35. Och han sade till dem: När jag sände eder utan säck, utan sträppo, och utan skor, hafwer eder något fattats? Då sade de: Intet.

Ratt. 10: 9. Marc. 6: 8. Luc. 9: 3. 10: 4.

36. Då sade han till dem: Men nu, ho som säck hafwer, han tage honom, sammalunda och sträppo; och den der ide hafwer, han sälje sin tjortel, och löpe swärd.

37. Ty jag säger eder, att det ännu måste fullbordas på mig, som skrifwet är: Han är räknad ibland ogerningsmän; ty hwad som skrifwet är om mig, det hafwer en ända.

Es. 53: 12. Marc. 15: 28.

38. Då sade de: HERre, si, här äro tu swärd. Då sade han till dem: Det är nog.

39. Och han gick ut, som hans seber war, till Oljoberget; och hans Lärjungar följde honom till det rummet.

Ratt. 26: 36. Marc. 14: 32. Joh. 8: 1. 18: 1.

40. Och då han kom dit, sade han till dem: Bedet, att I ide kommen uti frefstelse.

Ratt. 26: 41. Marc. 14: 38.

41. Och han gick ifrån dem wid påst ett sten-kast, och föll ned på sin snå, och bad,

Ratt. 26: 39. Marc. 14: 35.

42. Sägandes: Fader, är så din wilje, tag denna dryden ifrån mig; dock litwål, ste ide min wilje, utan din.

43. Och syntes honom en Ängel af himmelen, och styrkte honom.

44. Och han warbt betagen af en mägta stor ångest, och bad länge; och hans swett war såsom blodsdroppar, löpande ned på jorden. Joh. 12: 27. Ebr. 5: 7.

45. Och då han uppfod af bönen, och kom till sina Lärjungar, fann han dem sofwande af bebröfvelse;

46. Och sade till dem: Hwi sofwen I? Står upp, och bedet, att I ide kommen uti frefstelse.

47. Wid han ännu talade, si, en hop med folk, och en utaf de tolf, som het Judas, gick för dem, och trädde fram till JESum, till att kyssa honom.

Ratt. 26: 47. Marc. 14: 43. Joh. 18: 3.

48. Men JESus sade till honom: Juda, förräder du menniskones Son med kyssande?

49. Då sågo de som när woro, hwad på färde war, och sade till honom: HERre, stole wi taga till swärds?

50. Och en af dem slog öfwersta Prestens tjenare, och högg af hans högra öra.

Matth. 26: 51. Marc. 14: 47. Joh. 18: 10.

51. Då svarade Jesus, och sade: Väter kommat här till; och så tog han på hans öra, och belade honom.

52. Och Jesus sade till de öfwersta Presterna, och föreståndarena i templet, och till de äldsta, som till honom komne woro: Sålom till en rövare ären I utgångne, med swärd och med stafsar;

Matth. 26: 55. Marc. 14: 48.

53. Ändock jag hafwer dagliga warit med eder i templet, och I kommen edra händer intet wid mig; men detta är edar stund, och mörkstens magt.

54. Så grepo de honom, och ledden, och baden in i öfwersta Prestens hus. Men Petrus följde långt efter.

Matth. 26: 57. Marc. 14: 53. Joh. 18: 13, 24.

55. Då gjorde de en eld midt i palatset, och såto derwid; och Petrus satte sig ibland dem.

Matth. 26: 69. Marc. 14: 66. Joh. 18: 16, 25.

56. Då en tjenstegwinna såg se honom sittandes wid ljuset, såg hon på honom, och sade: Denne war och med honom.

57. Då nekade han honom, och sade: Öwinna, jag känner honom intet.

58. Och litet efter såg honom en annar, och sade: Du äst och af dem. Men Petrus sade: Menniska, jag är det icke.

59. Och litet derefter, wid en timma, kom en annar, och sannade det samma, sågandes: Sannerliga war han och med honom; ty han är oc en Galileist man.

60. Och Petrus sade: Menniska, jag wet icke hwad du säger. Och i det samma, wid han ännu talade, gol hanen.

61. Och HERren wände sig om, och såg på Petrum; och då begynte Petrus tänka på HERrans ord, huru han honom sagt hade: Förre än hanen hafwer galit, skall du tre resor neka mig.

Matth. 26: 75. Marc. 14: 72. Joh. 18: 27.

62. Och Petrus gick ut, och gret bitterliga. 63. Och de män, som höllo Jesus, begabade honom, och slogo honom;

Joh. 18: 10. Ef. 50: 6.

Matth. 26: 67. Marc. 14: 65. Joh. 18: 22.

64. Bundo för hans ögon, slogo hans ansigte, och frågade honom, såganbe: Spå, ho är den som dig slog?

65. Och mycken annor förhåbelse sade de till honom.

66. Och som det dagades, församlade sig de äldste i folket, och de öfwerste Presterna, och de Skriftlärde, och hade honom in för sitt Råd,

Ps. 2: 2. Matth. 27: 1. Marc. 15: 1.

67. Såganbe: Äst du Kristus, såg det of? Och han sade till dem: Om jag eder det säger, så tron I det intet;

68. Frågar jag of, så swaren I intet; q heller släppen I mig.

69. Härefter skall menniskones Son sitta på Guds krafts högra hand. Dan. 7: 10.

Matth. 16: 27. 24: 30. 26: 64. Marc. 14: 62.

Kp. 5: 1. 11. 1 Hef. 1: 10. Upp. 1: 7.

70. Då sade de alle: Ed äst du ju Guds Son? Sade han: I sägen att jag ja är.

71. Då sade de: Swarester begärom wi ännu vittnesbörd? Wi hafwe sjelfwe hört det af hans mun.

23. Capitlet.

Christus förhöres af Herodes och Pilatus, dömes, kassas, dörs, begrafnes.

Då stod upp hele hopen af dem, och ledde honom bort till Pilatum;

Matth. 27: 2. Marc. 15: 1. Joh. 18: 21.

2. Och begynte till att klaga på honom, såganbe: Dema hafwe wi beslagit dermed, att han förwänder folket, och förbjuder gifwa Kejsarenom slätt, och säger sig wara Kristus en Konung.

Matth. 17: 25. 22: 21. Marc. 12: 17.

Luc. 20: 25. Rom. 13: 7. Kp. 5: 17: 7.

3. Och Pilatus frågade honom, sågandes: Äst du Judarnas Konung? Då svarade han honom, och sade: Du säger det.

Matth. 27: 11. Marc. 15: 2. Joh. 18: 33.

4. Då sade Pilatus till öfwersta Presterna, och till folket: Jag finner intet brott med denna mannen.

5. Men de höllo sitt tal fram, såganbe: Han gör uppror ibland folket, lärandes öfwer allt Judiska landet, begynnandes i Galileen, och sedan allt hit.

6. Då Pilatus hörde nämnas Galileen, frågade han, om han war en Galileist man.

7. Och då han förnam, att han war under Herodis wälde, förskände han honom till Herodes; ty han war oc i Jerusalem på den tiden. Luc. 3: 1.

8. Då Herodes såg se Jesus, wardt han ganska glad; ty han hade i lång tid berästundat till att se honom; ty han hade

mycket hört om honom, och hoppades så se något tecken göras af honom.

Matth. 14: 1. Luc. 9: 7.

9. Och han frågade honom om mång stycker; men han svarade honom intet.

10. Stodo och öfwerste Prästerna, och de Skriftlärde, och klagade swärliga på honom.

11. Men Herodes med sitt folk föraktade honom, och begabbade honom, och släppte honom uti ett hvitt kläde, och sände honom igen till Pilatus.

12. Och Pilatus och Herodes wordo wänner emellan sig på samma dag; ty emellan dem hade tillförene warit omwänskap.

Ap. 9: 4: 27.

13. Då kallade Pilatus tillhoppa de öfwersta Prästerna, och föreståndarena, och folket;

14. Och sade till dem: I hafwen fått mig denna mannen, såsom den der hafwer förwäntat folket; och si, jag hafwer förhört honom i edor närvaro, och finner dock ingen af de ögerningar med denna mannen, der I anklagen honom före; Matth. 27: 23.

Marc. 15: 13. Joh. 18: 38. 19: 4.

15. Och ej heller Herodes; ty jag förstånde eber till honom; och si, man kunde intet komma på honom, det döden wärdt war.

16. Derföre will jag näpjan och släppan.

Matth. 27: 26. Joh. 19: 1.

17. Ty han skulle om högtidena gifwa dem en lös.

Matth. 27: 15. Marc. 15: 6. Joh. 18: 39.

18. Då ropade hele hopen, och sade: Tag denna af wägen, och gif oss Barabbam lös;

Ap. 9: 3: 14.

19. Den der låg i fängelsset, för ett upploppes skull, som i staden stedt war, och för ett manbråp.

20. Åter talade Pilatus till dem, och wille gifwa Jesum lös.

21. Då ropade be, och sade: Korsfäst, korsfäst honom.

22. Då sade han tredje resona till dem: Swad hafwer han då illa gjort? Jag finner ingen dödsförsak med honom; derföre will jag näpjan, och gifwan lös.

23. Men de lade åt med stort rop, och begärade att han skulle korsfästas; och deras och de öfwersta Prästernas rop wardt ju mer och mer.

24. Då dömdo Pilatus, att så ste skulle som de begärade; Matth. 27: 26. Marc. 15: 16.

25. Och gaf dem lös den i fängelsset satt war för upploppets och bråpets skull, den de

begärat hade; men Jesum öfwerantwara-
dade han deras wilja. Joh. 19: 16.

26. Och då de ledde honom ut,ingo be en fatt, som het Simon af Cyrene, den der som af marlene; honom lade de forset uppd, att han skulle bära det efter Jesum.

Matth. 27: 32. Marc. 15: 21.

27. Men honom följde en stor hop folk, och qwinor, de der greto och ömlade sig öfwer honom.

28. Då wände sig Jesus om till dem, och sade: I Jerusalems döttrar, gråter icke öfwer mig; utan gråter öfwer eder sjelfwa, och öfwer edor barn.

29. Ty si, de dagar warba kommande, i hwilkom de stola säga: Saliga äro de ofruktsamma, och de qwebor, som intet födt hafwa, och de spenar, som ingom hade dia gifwit.

30. Då stola de begynna säga till bergen: Fall er öfwer oss; och till högarna: Styler oss. Es. 2: 13. Sal. 10: 8. Upp. 6: 16. 9: 6.

31. Ty är detta stedt på det sårsta trät, hwad skall då ste på det torra?

Jer. 24: 29. 1 Petr. 4: 16.

32. Leddes der och ut två andre ögerningsmän med honom, till att afslitas.

33. Och då de kommo till det rummet, som kallas huswudskallaplatsen, der korsfäst de honom, och de ögerningsmän med honom; den ena på den högra sidon, den andra på den wänstra.

Matth. 27: 33.

Marc. 15: 22. Joh. 19: 17, 18. Sal. 53: 12.

34. Och sade Jesus: Fader, förskänt dem det; ty de weta icke hwad de göra. Och de bytte hans kläder, lastandes lott på dem.

Ap. 9: 3: 17. 7: 60. Ps. 22: 19. Matth. 27: 35.

Marc. 15: 24. Joh. 19: 23. 1 Cor. 4: 12.

35. Och folket stod och såg uppd; och de öfwersta, samt med dem, begabbade honom, sågande: Androm hafwer han hulpit, hjälpe sig nu sjelfsom, om han är Kristus, den Guds uttorade.

Matth. 27: 39. Marc. 15: 29.

36. Begabbade honom och frigsnektarna, och gingo till, och räckte ättito till honom;

37. Sägande: Äst du Judarnas Konung, så hjälp dig sjelf.

38. War och en öfwerstrift strifwen öfwer honom, med Grekiska, Latiniska och Ebreisiska bokstäfwer: Denne är Judarnas Konung.

Matth. 27: 37. Marc. 15: 26. Joh. 19: 19.

39. Men en af de ögerningsmän, som upphängde woro, bådde honom, och sade: Äst du Kristus, så hjälp dig sjelf och oss.

40. Då swarade den andre, straffade ho-

nom, och sade: Fruktar du icke heller Gud, du som äst i samma förddömmelsen?

41. Och är det väl rätt med oss; ty vi lide det våra gerningar värda äro; men denne hafwer intet ondt gjort.

42. Och sade han till Iesum: HERR, tänk på mig, då du kommer i ditt rike.

43. Och sade Iesus till honom: Sannerliga säger jag dig, i dag skall du wara med mig i paradiset.

44. Och war detta wid sjette timman; och ett mörker wardt öfwer hela landet, allt intill nioude timman.

Matth. 27: 45. Marc. 15: 33.

45. Och solen miste sitt sten; och förslåten i templet remnade midt i tu.

2 Ghr. 3: 14. Matth. 27: 51. Marc. 15: 38.

46. Och Iesus ropade med höga röst, och sade: Fader, jag befäller min anda i dina händer; och då han hade det sagt, gaf han upp andan. Ps. 31: 6. Matth. 27: 50.

Marc. 15: 37. Joh. 19: 30. Ap. 7: 59.

47. Då höfwitsmannen såg hwad der stebde, prisade han Gud, och sade: Sannerliga war denne en rättfärdig man.

Matth. 27: 54. Marc. 15: 39.

48. Och allt folket, som ditgånget war att se härpå, då de sett hade hwad der stebde, slogo de sig för sin bröst, och gingo hem igen.

49. Men alle hans fände wänner, och qwinnor, som honom följt hade af Galileen, stodo långt ifrån, och sågo derpå.

50. Och si, en man, benämnd Joseph, en rådherr, den war en god och rättfärdig man;

Matth. 27: 57. Marc. 15: 42, 43. Joh. 19: 38.

51. Och hade icke samtyckt deras råd och gerning; och han war börbig af den Judarnas stad Arimathia; den der och ästundade efter Guds rike; Luc. 2: 25, 38.

52. Han gick till Pilatum, och beddes Iesu lefamen;

53. Och tog honom ned, svepte honom uti ett linfläde, och laden ned i ena graf, som uthuggen war uti sten, der än då ingen hade uti lagd warit.

Matth. 12: 40. 26: 12. 27: 59. Marc. 15: 46.

54. Och det war tillredelsebagen, och Sabbathen begynte gå uppå.

Matth. 27: 62.

55. Och följde der några qwinnor efter, som med honom komma woro af Galileen, och besågo grafwena, och huruledes hans lefamen lagd war;

Luc. 8: 2.

56. Och gingo sedan tillbaka igen, och tillhde wälluktande krydder och smörjelse;

men om Sabbathen woro de stilla, som bader war i lagen. 2 Kef. 20: 10. 5 Kef. 5: 14.

24. Capitlet.

Iesus uppstår, uppenbaras, far till himla.

Nå den ena Sabbathen, gansta bittida om morgonen, kommo de till grafwena, bärande de wälluktande krydder, som de tillredt hade; och några med dem.

Matth. 28: 1. Marc. 16: 1. Joh. 20: 1.

2. Så funno de stenen afwästad ifrån grafwene;

3. Och gingo in, och funno intet HERRans Iesu lefamen.

4. Och det begaf sig att, då de derem bestyrade woro, si, så stodo när dem två män i skinnade kläder.

5. Då worbo de försärade, och slogo sin ansigte neder åt jordene. Då sade de till dem: Hwi söken I den lefwande ibland de döda?

6. Han är icke här, han är uppstånden; kommer ihåg, huru han sade eder, då han ännu war i Galileen, Matth. 16: 21.

17: 23. 20: 18. Marc. 8: 31.

9: 31. 10: 33, 34. Luc. 9: 22. 18: 33.

7. Sägandes: Menniskones Son måste öfwerantwaras i syndiga människors händer, och korsfästas; och uppstå på tredje dagen.

8. Och så begynte de komma ihåg hans ord; Joh. 2: 22.

9. Och gingo tillbaka ifrån grafwene, och bådade detta allt dem ellostwa, och allom dem androm.

Matth. 28: 9. Marc. 16: 10.

10. Och det war Maria Magdalena, och Johanna, och Maria Jacobi, och andra, som med dem woro, de detta sade till Apostolarna.

Luc. 8: 3.

11. Och deras ord syntes för dem skiem galensflap; och de trobde dem intet.

12. Men Petrus stod upp, och loyp till grafwena; och då han lutade sig derin, så han se linfläden liggande allena; och gick sina färde, förundrandes wid sig sjelf hwad der stedt war.

Joh. 20: 3, 6.

13. Och si, två af dem gingo på samma dagen till en by, som låg wid sextis stadier wägs ifrån Jerusalem, benämnd Emans.

Marc. 16: 12.

14. Och de talade hwar med annan, om allt det som stedt war.

15. Och hände sig, då de talades wid, och befrågade hwarannan, kallades och Iesus, och gick med dem.

Matth. 18: 20.

16. Men deras ögon woro förhållen, att de icke kände honom.

17. Då sade han till dem: Hvad är det för tal, som I hafwen eder emellan, wid I går, och ären bebröftrade?

18. Då swarade enberg, som het Eleophas, och sade till honom: Äst du allena ibland främmande män i Jerusalem, som icke wet hvad der stedt är i dessa dagar?

19. Sade han till dem: Hvad? Sade de till honom: Om Jesu Nazareno, som war en Prophet, mächtig både i gerningar och ord, för Gudi, och allo folkena;

Matth. 21: 11. Luc. 7: 16. Joh. 4: 19, 6: 14.

20. Och huruledes de öfwerste Presterna, och wære förmän, öfwerantwardade honom i dödsens fördomelse, och korsfäste honom.

21. Men wi hoppades, att han skulle wara den som förlofa skulle Israelf; och öfwer allt detta är nu tredje dagen, sedan det stebde.

Ap. 6: 1.

22. Och några qwinnor af wåra hafwa försträckt oss, de der bittida om morgonen hade kommit till grafwena;

Matth. 28: 8. Marc. 16: 10. Joh. 20: 18.

23. Och då de icke funno hans lefamen, kommo de, och sade, att de och Anglasyn sett hade, hwille sagt hade att han lefwer.

24. Och några af dem, som med oss woro, gingo bort till grafwen, och funno såsom qwinnorua sagt hade; men honom funno de intet.

25. Då sade han till dem: O! I galne, och senhertade till att tro, uti allt det som Propheterna sagt hafwa.

26. Skulle icke Kristus sådant liba, och sedan ingå uti sin härlighet?

Ef. 50: 6. 53: 1, 2c.

Ps. 2: 7. Ebr. 12: 2. 1 Petr. 1: 11.

27. Och han begynte på Mose, och alla Propheterna, och gjorde uttydelse för dem i alla Skrifter, som woro om honom.

1 Mos. 3: 15. 12: 3. 22: 18. 26: 4. 49: 10. 2 Sam. 7: 12. Ps. 16: 8, 9. 22: 1, 2c. Dan. 9: 24.

28. Och de begynte nalkas intill byn, dit de wille; och han låts som han wille gå långre fram.

29. Och de nödgade honom, sägande: Blif när oss; ty det liber åt aftonen, och dagen är förfliden. Och så gick han in, till att blifwa när dem.

1 Mos. 19: 3. Ap. 6: 16. 15. Ebr. 13: 2.

30. Och det begaf sig, då han satt till bords med dem, tog han brödet; tackade, bröt det, och fick dem.

31. Och deras ögon öppnades, att de kände honom; och så förswann han utu deras åsyn.

32. Och de sade emellan sig: War icke vårt hjerta brinnande i oss, då han talade med oss i wägen, och uttydde oss Skrifterna?

33. Och i samma stundene stodo de upp, och gingo till Jerusalem igen, och funno församlade de elfofwa, och de som med dem woro;

34. De der sade: HÆren är sannerliga uppländen, och är synter af Simone.

1 Cor. 15: 5.

35. Och de förtäljde hvad stedt war i wägen, och huru han wardt känd af dem, i det han bröt brödet.

36. Som de nu härom talade, stod Jesus sjelf midt ibland dem, och sade till dem: Frid ware eder. Marc. 16: 14. Joh. 20: 19.

37. Då worbo de förfärade, och fruktade, menandes att de sågo en anda.

38. Då sade han till dem: Hwi ären I förfärade? Och hwi uppsliga sådana tanfar uti edor hjerta?

39. Ser mina händer, och mina fötter, att det är jag sjelf: Lager på mig, och ståder; ty anden hafwer icke kött och ben, såsom I sen mig hafwa. Joh. 20: 20, 27.

40. Och då han hade det sagt, wiste han dem händer och fötter.

41. Och som de ännu icke trodde, för glädjes skull, utan förundrade sig, sade han till dem: Hafwen I här något att äta? Joh. 21: 5.

42. Då fingo de honom fram ett stycke stekt fisk, och något af en hannogskafo.

43. Och han tog det, och åt deraf i deras åsyn.

44. Och han sade till dem: Detta äro de ord, som jag sade till eder, då jag ännu war med eder, att allt måste fullbordas, som skrifwet är i Mose lag, och i Propheterna, och i Psalmerna, om mig. Matth. 16: 21.

17: 22. 20: 18. Marc. 8: 31.

9: 31. 10: 33. Luc. 9: 22. 18: 33.

45. Då öppnade han dem deras sinne, att de förstodo Skrifterna;

46. Och sade till dem: Så är det skrifwet, och så måste Kristus liba, och tredje dagen upplå ifrå de döda;

Ps. 16: 10. Ap. 6: 17: 3.

47. Och prebifas i hans Namn bättring och syndernas förlåtelse ibland all folk, begynnande på Jerusalem.

Ap. 6: 13: 38. 1 Joh. 2: 12.

48. Och I ären vittne till allt detta.

Joh. 16: 27.

49. Och si, jag will sända öfwer eder mins

Faders löfte; men I skolen blifwa i staden Jerusalem, tillbed I warben beklädde med kraft af höjdene.

Joh. 14: 26.

15: 26. 16: 7. Ap. G. 1: 4. 2: 1, 2c.

50. Och han hade dem ut till Bethanien, och upplyfte sina händer, och wälsignade dem.

Ap. G. 1: 12.

51. Och stödde, då han dem wälsignat hade, stöddes han ifrå dem, och uppför i himmelen.

Marc. 16: 19. Ap. G. 1: 9.

52. Och de tillbädo honom; och gingo sedan in i Jerusalem igen, med stora glädje;

53. Och woro alltid i templet, prisade och lofwade Gud. Amen.

Ände på S. Luce Evangelium.

S. Johannis Evangelium.

1. Capitlet.

Christi person. Johannis vittnesbörd. Andreas. Petrus. Philippos. Nathanael.

I begynnelsen war Ordet, och Ordet war när Gudi; och Gud war Ordet.

Ordspr. 8: 22, 2c.

Joh. 10: 33, 36. 1 Joh. 1: 2. Upp. 19: 13.

2. Det samma war i begynnelsen när Gudi.

3. Genom det äro all ting gjord; och thy förutan är intet gjort, det gjort är.

Eph. 3: 9. Col. 1: 15, 16. Ebr. 2: 10.

4. I thy war lifwet, och lifwet war menniskornas ljus;

Joh. 5: 26. 1 Joh. 5: 11.

5. Och ljuset lyser i mörkret; och mörkret hafwer det icke begripit.

Est. 60: 1. Joh. 8: 12. 12: 46.

6. En man war sänd af Gudi, som het Johannes;

Mal. 4: 5.

Matth. 3: 1. 11: 14. 17: 10, 11.

Marc. 1: 2. Luc. 1: 13. 3: 2. 7: 20.

7. Han kom till vittnesbörd, på det han skulle vittna om Ljuset, att alle skulle tro genom honom.

8. Icke war han Ljuset, men (han war sänd) till att vittna om Ljuset.

9. Det war det sanna Ljuset, hwilket upplyser alla menniskor, som komma i werlden.

Joh. 3: 19. 9: 5. 12: 35.

10. I werldene war det, och igenom det är werlden gjord; och werlden kände det icke.

Ebr. 1: 2.

11. Han kom till sitt eget, och hans egne anamnade honom icke.

12. Men allom dem, som honom anamnade, gaf han magt att blifwa Guds barn, dem som tro på hans Namn;

Rom. 8: 15, 16.

Gal. 3: 26. 2 Pet. 1: 4. 1 Joh. 3: 1.

13. Hwille icke af blod, icke heller af fötts-

lig wilja, icke heller af någons mans wilja, utan af Gudi födde äro.

Joh. 3: 5. 1 Petr. 1: 23. Jac. 1: 15.

14. Och Ordet warbt kött, och bodde ibland oss; och wi sågom hans härlighet, såsom enda Sönsens härlighet af Fadrenom, full med nåd och sanning.

Enc. 1: 31. 2: 7. 1 Tim. 3: 16.

Matth. 1: 16, 18. 17: 2. Col. 1: 19.

15. Johannes vittnar om honom, ropar, och säger: Denne waret, om hwilken jag sagt hafwer: Efter mig skall komma, den för mig varit hafwer; ty han war förr än jag;

Matth. 3: 11. Marc. 1: 7. Joh. 3: 26, 31.

16. Och af hans fullhet hafwe wi alle fått, och nåd för nåd.

Joh. 3: 34. Col. 2: 3, 9.

17. Ty genom Mosen är lagen gifwen; nåd och sanning är kommen genom Jesum Christum.

2 Kor. 20: 1, 2c. 5 Kor. 5: 6, 2c.

18. Ingen hafwer någon tid sett Gud; ende Sonen, som är i Fadrens föt, han hafwer det kungjort.

2 Kor. 33: 20. Matth. 11: 27. Enc. 10: 22.

Joh. 6: 46. 1 Tim. 6: 16. 1 Joh. 4: 12.

19. Och detta är Johannis vittnesbörd, då Judarna sände Presbiter och Leviter af Jerusalem, att de skulle fråga honom: He äst du?

Joh. 5: 33.

20. Och han belände, och försätrade icke; och belände han: Icke är jag Kristus.

Joh. 3: 28. Ap. G. 13: 25.

21. Då frågade de honom: Hwad då; äst du Elias? Han sade: Jag är det icke. Äst du en Propheet? Och han swarade: Nej.

5 Kor. 18: 15.

22. Då sade de till honom: Du äst du, att wi måge gifwa dem swar, som öf sakt hafwa? Hwad säger du om dig själv?

23. Sade han: Jag är ens ropandes i

i öknene: Måhjer SEtrans wåg, som Esaias Propheten sagt hafwer. Ef. 40: 3.

Matth. 3: 3. Marc. 1: 3. Luc. 3: 4.

24. Och de, som sände word, word af de Phariseer.

25. Och de frågade honom, och sade till honom: Hwi döper du då, mehan du äst icke Kristus, icke heller Elias, icke heller en Prophet?

26. Svarade dem Johannes, och sade: Jag döper med watten; men midt ibland eder står den I icke känner. Matth. 3: 11. Luc. 3: 16.

27. Han är den som efter mig komma skall, hwilken för mig warit hafwer; hwilens flotwång jag icke wärdig är upplösa.

28. Detta skedde i Bethabara, på hinsiden Jordan, der Johannes döpte.

29. Dagen derefter såg Johannes Iesus komma till sig, och sade: Si, Guds Lamb, som borttager werldens synd. 2 Mos. 12: 3.

Ef. 53: 7. 1 Cor. 5: 7. 1 Petr. 1: 19.

30. Denne året, om hwilken jag sagt hafwer: Efter mig skall komma en man, den för mig warit hafwer; ty han war förre än jag;

31. Och jag sände honom icke; men på det han skulle wara uppenbar i Israel, förbenstull är jag kommen, till att döpa med watten. Ap. 1: 5.

32. Och Johannes vittnade, och sade: Jag såg Andan nedertomma i dustwoliffnelse af himmelen, och blef på honom;

Matth. 3: 16. Marc. 1: 10. Luc. 3: 22.

33. Och jag sände honom icke; men den som mig sände, till att döpa med watten, han sade till mig: Öfwer hwilken du får se Andan nedertomma, och blifwa på honom, han är den som döper med den Helga Andan. Matth. 3: 11.

34. Och jag såg det, och vittnade att han är Guds Son.

35. Dagen derefter stod åter Johannes, och två af hans lärjungar.

36. Och som han såg se Iesus gå, sade han: Si, Guds Lamb.

37. Och de två hans lärjungar hörde honom tala, och följde Iesus.

38. Då wände Iesus sig om, och såg dem följa sig, och sade till dem: Öwad stöten I? Då sade de till honom: Rabbi (det betydde Mästare), hwar wissas du?

39. Då sade han till dem: Kommer, och ser. De kommo, och sågo hwar han wissades, och blefwo den dagen när honom; och det war wid tionde timman.

40. Och war Andreas, Simonis Petri

broder, en af de två, som hade hört af Johanne; och följde Iesus.

41. Han fann först sin broder Simon, och sade till honom: Vi hafwe funnit Messiam, det betydde den Smorda. Matth. 4: 18.

42. Och han hade honom till Iesus. Då Iesus såg se honom, sade han: Du äst Simon, Sona son; du skall heta Cephas, det betydde hälleberg. Matth. 16: 18.

43. Dagen derefter wille Iesus gå ut i Galileen; och fann Philipppum, och sade till honom: Följ mig.

44. Och war Philipppus och Bethsaiba, Andree och Petri stad.

45. Philipppus fann Nathanael, och sade till honom: Den som Mose hafwer skrifwit om i lagen, och Propheterna, hafwe wi funnit, Iesus, Josefhs son af Nazareth.

1 Mos. 3: 15.

22: 18. 49: 10. 5 Mos. 18: 18. 2 Sam. 7: 12.

Ef. 7: 14. 9: 6. 40: 10. 11. 45: 8. 53: 1. c.

Jer. 23: 6. 33: 14. Hes. 34: 23. 37: 24.

Dan. 9: 24. Mat. 5: 2. Zach. 6: 12. 9: 9.

Matth. 2: 23. Luc. 2: 4. Joh. 7: 41. 42.

46. Och Nathanael sade till honom: Kan något godt komma af Nazareth? Philipppus sade till honom: Rom, och se. Joh. 12: 21.

47. Iesus såg Nathanael komma till sig, och sade om honom: Si, en rätt Israelit, i hwilken intet swel är.

48. Då sade Nathanael till honom: Swar af känner du mig? Iesus svarade, och sade till honom: Förre än Philipppus kallade dig, då du wast under fikonaträt, såg jag dig.

49. Nathanael svarade, och sade till honom: Rabbi, du äst Guds Son: Du äst Israels Konung.

50. Iesus svarade, och sade till honom: Efter det jag sade dig, att jag såg dig under fikonaträt, tror du; större ting, än desse äro, skall du så se;

51. Och sade till honom: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Därefter stölen I så se himmelen öppen, och Guds Änglar fara upp och neder öfwer menniskones Son.

1 Mos. 28: 12.

Matth. 4: 11. Luc. 22: 43. 24: 4. Ap. 1: 10.

2. Capitlet.

Bröllop i Cana. Tempel rensadt. Första Påsken.

Och på tredje dagen wardt ett bröllop i Cana i Galileen; och Iesu moder war der.

2. Wardt och beklifes Iesus huden, och hans Lärjungar, till bröllopet.

3. Och då winet begynte fattas, sade JEsu moder till honom : De hafwa intet win.

4. Då sade JEsus till henne : Ominna, hwad hafwer jag med dig? Min tid är icke ännu kommen.

5. Då sade hans moder till tjenarena : Hwad han säger eder, det görer.

6. Så woro der sex stenfufur, som satta woro efter sättet om Judarnas rening, hällandes hwardera tu eller tre mått.

Marc. 7: 3.

7. Då sade JEsus till dem : Fyller uppfufurorna med watten ; och de fyllde dem öfwerfulla.

8. Och han sade till dem : Låter nu uti, och bärer till kölemästaren ; och de báro.

9. När då kölemästaren smalade winet, som watten warit hade, och icke wiste hwadan det kommet war ; men tjenarena, som wattnet öft hade, wiste det, kallade han brudgummen ;

10. Och sade till honom : Hwar man sätter först fram det goda winet, och när de äro wordne druckne, då det som sämre är. Du hafwer gömt det goda winet allt härtil.

11. Detta war det första tecken, som JEsus gjorde i Cana i Galileen, och uppenbarade sina härlighet ; och hans Lärjungar trodde på honom.

12. Derefter for han ned till Capernaum, han och hans moder, och hans bröder, och hans Lärjungar ; och blefwo der i så dagar.

13. Och war Judarnas Påska harbt när ; och JEsus for upp till Jerusalem ;

14. Och fann i templet dem som sålde få, och får, och duswor, och weplare sittande.

15. Då gjorde han ena gifvel af tåg, och dref dem alla ut af templet, med får och få, och bortspillde weplarenas penningar, och störte borden omkull.

Matth. 21: 12. Marc. 11: 15. Luc. 19: 45.

16. Och sade till dem som duswor sålde : Hafwer detta bort hädan, och görer icke af mins faders hus ett marknadshus.

17. Då kommo hans Lärjungar ihåg det som skrifwet är : Dins hus nitälstan hafwer fråtit mig. Ps. 69: 10.

18. Då svarade Judarna, och sade till honom : Hwad tecken låter du oss se, att du skall detta göra? Matth. 12: 38. 16: 1.

Marc. 8: 11. Luc. 11: 29. Joh. 6: 30.

19. Svarade JEsus, och sade till dem : Skär detta templet neder, och i tre dagar will jag det upprätta.

Matth. 26: 61. 27: 40. Marc. 14: 58. 15: 29.

20. Då sade Judarna : I sex och fyratio år är detta templet upphyggt, och du will det upprätta i tre dagar!

21. Men han sade om sins tropps tempel.

22. Och när han war uppfånden ifrå de böba, kommo hans Lärjungar ihåg, att han hade det sagt dem ; och trodde Strifteen, och det tal som JEsus sagt hade. Luc. 24: 8.

23. Då han nu war i Jerusalem, om Påskana på högtidsdagen, trodde många på hans Ramm, då de sågo hans tecken, som han gjorde.

24. Men JEsus betrodde icke sig sjelfwar dem ; ty han kände alla ;

25. Och behöfde icke, att någor skulle vittna om menniskana ; ty han wiste wäl hwad i menniskone war.

Joh. 6: 64. Ap. 8: 1: 24. App. 2: 23.

3. Capitlet.

JEsus och Nicodemus. Johannes och hans Lärjungar.

Och war en man af de Phariseer, som het Nicodemus, en öfwerste ibland Judarna.

Joh. 7: 50. 19: 39.

1. Han kom till JEsu om natten, och sade till honom : Rabbi, wi wete att du är kommen af Gudi för en lärare ; ty ingen kan göra de tecken, som du gör, utan Gud är med honom. Joh. 9: 16. 33. Ap. 8: 10: 33.

2. JEsus svarade, och sade till honom : Utan en blifwer född på nytt, kan han icke se Guds rike. Eu. 3: 3.

3. Då sade Nicodemus till honom : Hur kan en menniska födas, när hon är gammal? Icke kan hon på nytt gå in i fins moders lif, och födas?

4. Svarade JEsus : Sannerliga, sannerliga säger jag dig : Utan en warder född af watten och Andanom, kan han icke ingå i Guds rike. Marc. 16: 16.

5. Det som är födt af kött, det är kött ; och det som är födt af Andanom, det är Ande.

6. Förundra icke, att jag sade dig, att I måsten födas på nytt.

7. Wädet blås hwart det will, och du härer besk röst ; och du wetti icke hwadan det kommer, eller hwart det far ; alltså är hwart och en, som af Andanom född är.

Pred. 11: 5. 1 Cor. 2: 11.

8. Nicodemus svarade, och sade till honom : Hur kan detta ske? Joh. 6: 52. 60.

9. JEsus svarade, och sade till honom : Äst du en mästare i Israel, och wetti icke detta?

11. Sannerliga, sannerliga säger jag dig : Wi tale det wi wete, och det wi hafwe sett, det wittne wi ; och wårt wittnesbörd anammem I icke. Joh. 7:16. 8:28. 12:49. 14:24.

12. Tron I icke, när jag säger eder om jordist ting ; huru stolen I då tro, om jag säger eder om himmelft ting ?

13. Och ingen far upp i himmelen, utan den, som for neder af himmelen, menniskones Son, som är i himmelen. Joh. 6:62. Eph. 4:9.

14. Och såsom Moses upphöjde ormen i öknene, alltså måste och menniskones Son warða upphöjd. 4 Mos. 21:9.

2 Rom. 18:4. Joh. 8:28. 12:32. 15. På det att hwar och en, som tror på honom, skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif. Luc. 19:10. Joh. 6:27, 40. 64.

16. Ty så älskade Gud werldena, att han utgaf sin enda Son, på det att hwar och en, som tror på honom, skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif.

Rom. 5:8. 8:38. 39. 1 Joh. 4:9. 17. Ty icke hafwer Gud sändt sin Son i werldena, att han skall döma werldena ; utan på det att werlden skall warða salig genom honom.

Joh. 9:56. Joh. 9:39. 12:47. 1 Joh. 4:14.

18. Swillen som tror på honom, han warber icke dömd ; men hwilken som icke tror, han är redo dömd, efter det han icke trodde i Guds enda Söns Namn.

Joh. 5:24. 6:40. 20:31. Ap. 8:4. 12. 19. Men detta är domen, att Ihuset är kommet i werldena, och menniskorna älskade mer mörkret än Ihuset ; ty deras gerningar woro onda. Joh. 1:5. 10. 11.

20. Ty hwar och en, som illa gör, hatar Ihuset, och kommer icke till Ihuset, att hans gerningar skola icke warða straffade ;

Joh. 24:13. 15. 16. 21. Men den som gör sanningena, han kommer till Ihuset, att hans gerningar skola warða uppenbara ; ty de äro gjorda i Gudi.

22. Derefter kom Iesus och hans Lärjungar i Jubbila landet, och wistades der med dem, och döpte. Joh. 4:2.

23. Döpte och beflites Johannes i Enon, harbt wid Salim ; ty der war mycket watten, och de kommo, och läto döpa sig.

1 Sam. 9:4. Matth. 3:6. Luc. 3:7. 24. Ty Johannes war icke än då kastad i häftelse. Matth. 14:3.

25. Då kom upp ett spösmål ibland Johannis lärjungar, samt med Judarna, om reningen ;

26. Och kommo till Johennem, och sade till honom : Rabbi, den som war när dig på hinfidon Jordan, den du wittnade om, si, han döper, och alle komma till honom.

Matth. 3:11. Marc. 1:7. Luc. 3:16. Joh. 1:15.

27. Johannes svarade, och sade : Menneflan kan intet taga, utan det warber henne gifwet af himmelen. 2 Cor. 4:7. Jac. 1:17.

28. I ären sjelfwe min wittne, att jag sade : Icke är jag Christus ; utan jag är sånd för honom. Mat. 3:1. Marc. 1:2.

Luc. 1:17. 7:27. Joh. 1:6, 20, 30.

29. Den som brudena hafwer, han är brudgummen ; men brudgummens wän, som står och hörer honom, han fröjdar sig af brudgummens röst ; denna min fröjd är nu fullbordad.

30. Sonom bör wäza till, och mig bör förminskas.

31. Den som ofwanester kommer, han är öfwer alla ; den af jordene är, han är af jord, och af jordene talar han ; den af himmelen kommer, han är öfwer alla.

32. Och det han hafwer sett och hört, det wittnar han ; och hans wittnesbörd anammarm ingen.

Joh. 5:20. 8:26. 12:49. 14:10.

33. Den som anammarm hans wittnesbörd, han hafwer befestat, att Gud är sannfärdig.

Rom. 3:4. 1 Joh. 5:10.

34. Ty den Gud sändt hafwer, han talar Guds ord ; ty Gud gifwer icke Andan efter mått.

Ri. 45:8. Ef. 11:2.

Joh. 1:16. Ap. 8:10. 38. Eph. 4:7.

35. Fadren älskar Sonen, och allt hafwer han gifwit honom i händer.

Matth. 11:27. 28:18.

Luc. 10:22. Joh. 5:22. 17:2. Ebr. 2:8. 36. Swillen som tror Sonenom, han hafwer ewinnerligt lif ; men den som icke tror Sonenom, han skall icke få se lifwet ; utan Guds wrede blifwer öfwer honom.

Joh. 6:47. 1 Joh. 5:11. 12. 5 Mos. 29:20. 32:22.

4. Capitlet.

Samariterna omwände. Konungsmannens son.

Då nu Herren förnam, att Phariseerna hade hört att Iesus gjorde flera Lärjungar, och döpte, än Johannes ; Joh. 3:22. 26.

2. (Andock Iesus döpte icke sjelf, utan hans Lärjungar ;)

3. Öfwer gaf han Judeen, och drog åter in i Galileen.

4. Så måste han gå genom Samarien.

5. Och när han kom till en stad i Samarien, som kallas Sichar, wid en kolsiad, som Jacob gaf sinom son Josef;

1 Mos. 33: 19. 48: 22. Jos. 24: 32.

6. Och der war Jacobs brunn. Och efter det Jesus war trötter af vägen, satte han sig så ned wid brunnen; och det war wid siette timman.

7. Då kom en qwinna af Samarien, till att hemta watten. Sade Jesus till henne: Gif mig dricka;

8. Ty hans Lärjungar woro gångne in i staden, till att köpa mat.

9. Då sade den Samaritiska qwinnan till honom: Huru bedes du, som äst en Jude, dricka af mig, som är en Samaritisk qwinna? Ty Judarna hafwa ingen handel med de Samariter.

2 Kon. 17: 24.

Luc. 9: 52. 53. Joh. 8: 48. Ap. 8: 10: 28.

10. Jesus svarade, och sade till henne: Förstode du Guds gäfw, och ho den är, som säger till dig: Gif mig dricka; då bedes du af honom, och han gäfwde dig lefwandes watten.

Wi. 23: 2. Ef. 12: 3.

11. Sade qwinnan till honom: HERre, ide hafwer du det du kan tagat med, och brunnen är djuper; hwadan hafwer du då lefwandes watten?

Jer. 2: 13.

12. Männ du wara mer än wår fader Jacob, som gaf oss brunnen, och drack af honom, med sin barn och sin kolsiap?

13. Då svarade Jesus, och sade till henne: Swar och en som dricker af detta watten, han warder törstig igen;

Joh. 6: 58.

14. Men hwilken som dricker af det watten, som jag honom gifwer, han skall ide törsta till ewig tid; utan det watten, som jag honom gifwer, skall blifwa i honom en källa med springande watten i ewinnerligt lif.

Ef. 55: 1. Joh. 6: 27. 35. 7: 38.

15. Då sade qwinnan till honom: HERre, gif mig det watten, att jag ide törster, eller behöfwer komma hit efter watten.

16. Sade Jesus till henne: Gaf, kalla din man, och kom hit.

17. Svarade qwinnan, och sade: Jag hafwer ingen man. Sade Jesus till henne: Du sade rätt, jag hafwer ingen man;

18. Ty du hafwer haft fem män, och den du nu hafwer, är ide din man; det sade du sant.

19. Då sade qwinnan till honom: HERre, jag ser, att du äst en Prophet.

Luc. 7: 16. 24: 19. Joh. 6: 14.

20. Wåre fäder hafwa tillbedit på detta berget, och I sägen, att I Jerusalem är det rum, der man tillbedja skall.

5 Mos. 12: 5. 11. 1 Kon. 9: 3. 2 Chr. 7: 12.

21. Jesus sade till henne: Qwinna, tro mig; den tid kommer, att hwarlen på denna berget, eller i Jerusalem, stolen I tillbedja hafren.

22. I weten ide hwad I tillbedjen; men wi mete hwad wi tillbedje; ty saligheten är af Judomen.

2 Kon. 17: 24.

Ef. 2: 3. Luc. 24: 47. Rom. 3: 2. 9: 4.

23. Men den tid kommer, och är nu allarebo, att rätte tillbedjare stola tillbedja hafren i Andanom och sanningen; ty hafren will och sådana hafwa, som honom tillbedja stola.

24. Gud är en Ande; och de honom tillbedja, stola tillbedja honom i Andanom, och i sanningen.

2 Cor. 3: 17.

25. Då sade qwinnan till honom: Jag wet, att Mesias skall komma, som kallad Christus; när han kommer, warder han oss all ting underwisandes.

26. Sade Jesus till henne: Jag är den samme, som talar med dig.

Joh. 9: 37.

27. Och i det samma kommo hans Lärjungar, och unbrade derpå, att han talade med qwinnone; dock sade ingen: Hwad frågar du, eller hwad talar du med henne?

28. Då lät qwinnan stå sina frukt, och gif in i staden, och sade till det folket:

29. Kommer, och ser en man, som mig hafwer sagt allt det jag hafwer gjort. Männ han ide wara Kristus?

30. Då gingo de af staden, och kommo till honom.

31. Deremellan kado Lärjungarna honom, sägande: Rabbi, ät.

32. Sade han till dem: Jag hafwer mat att äta, der I intet af weten.

33. Då sade Lärjungarna emellan sig: Männ någor hafwerurit honom äta?

34. Sade Jesus till dem: Min mat är det, att jag gör hans wilja, som mig fader hafwer, och fullbordar hans werk.

35. Sägen I ide, fyra månader äro ännu, och förbätimen kommer? Si, jag säger eder: Lyfter upp edor ögon, och sejer makena; ty hon begynner hwiitna till förbr.

Matth. 9: 37. Luc. 10: 2.

36. Och den der upplär, han tager lön, och församlar frukt till ewinnerligt lif; på det att både den som lär, och den som upplär, stola tillsammans gläbjas.

37. Ty här är det ordet sant, att en annar är den som sår, och en annar som uppstår.

38. Jag sände eder ut att uppstå, och I hafwen intet arbetat; andre hafwa arbetat, och I ären ingångne i deras arbete.

39. Och många Samariter af den staden trodde på honom, för qwinnes tals skull, som vittnade, att han hade sagt henne allt det hon hade gjort.

40. När nu de Samariter kommo till honom, bådö de honom att han wille blifwa när dem; och han blef der i två dagar.

41. Och mycket flere trodde för hans ords skull;

42. Och sade till qwinnona: Nu tro wi icke för ditt tals skull; ty wi hafwe sjelfwe hört, och wete, att han är wist Christus, werldens Frälsare. Joh. 17: 8.

43. Men två dagar derefter gick han dådan, och drog in i Galileen.

44. Ty Jesus vittnade sjelf, att en Propheet warder intet afhållen i sitt fädernesland.

Matth. 13: 57. Marc. 6: 4. Luc. 4: 24.

45. Och när han kom i Galileen, uppfingo de Galileer honom, efter de all ting sett hade, som han gjort hade i Jerusalem, på högtidsdagen; ty de hade od warit till högtidsdagen. Matth. 4: 12. Marc. 1: 14.

46. Så kom åter Jesus i Cana i Galileen, der han hade gjort win af watten. Och der war en Konungsmann, hwillets son låg sjuk i Capernaum. Joh. 2: 1, 11.

47. När han hörde, att Jesus war kommen af Judeen till Galileen, gick han till honom, och bad honom, att han wille komma ned, och göra hans son helbregda; ty han låg för döden.

48. Då sade Jesus till honom: Utan I sen tiden och under, tron I icke.

1 Cor. 1: 22.

49. Konungsmannen sade till honom: HERR, kom ned, förr än min son dör.

50. Sade Jesus till honom: Går, din son lefwer. Då trodde mannen ordena, som Jesus sade till honom, och gick.

51. Och i det han gick ned, mötte honom hans tjenare, och bebadade honom, sägande: Din son lefwer.

52. Då besporde han med dem, hwad stund det war wordet bättre med honom. Och de sade till honom: I går, på sjunde timman, öfwergeaf släfwan honom.

53. Då förstod fadren, att det war den timmen, i hwilken Jesus hade sagt till ho-

nom: Din son lefwer. Och han trodde, och allt hans hus.

54. Detta är nu det andra tecknet, som Jesus gjorde, när han kom af Judeen i Galileen.

5. Capitlet.

Bethesda. Christi persons och werks förwar.

Derefter war en Jubarnas högtid; och Jesus for upp till Jerusalem.

3 Mos. 23: 2. 5 Mos. 16: 1.

2. Men i Jerusalem är en dam, wid sårhuset, som het på Ebresko Bethesda, och hade fem stul.

3. Deruti lågo en stor hop sjule, blinde, halte, bortwinade, och bibde efter, att watten skulle röra.

4. Ty en Ängel steg ned i dammen, på en wist tid, och rörde watten; den der nu först steg ned i watten, seban det war rördt, han blef helbregda, ehwad sjukdom han hade.

5. Så war der en man, som hade varit sjuk i åtta och tretto år.

6. Då Jesus såg se honom der han låg, och förnam att han nu i lång tid hade legat sjuk, sade han till honom: Will du blifwa helbregda?

7. Svarade den sjuke honom: HERR, jag hafwer ingen, som hafwer mig i dammen, när watten är rördt; men förr än jag kommer, då är en annar stigen in för mig.

8. Då sade Jesus till honom: Stätt upp, tag din säng, och gå.

Matth. 9: 6. Marc. 2: 11. Luc. 5: 24.

9. Och straxt blef den mannen helbregda, och tog sin säng, och gick; och det war på en Sabbathsdag. Joh. 9: 14.

10. Då sade Jubarna till honom, som war worden helbregda: Det är Sabbath; dig är icke lösligt bära sängena. 2 Mos. 20: 10.

5 Mos. 5: 12. Neh. 13: 19. Jer. 17: 21, 22.

Matth. 12: 2. Marc. 2: 24. Luc. 6: 2.

11. Svarade han dem: Den som gjorde mig helbregda, han sade till mig: Tag din säng, och gå.

12. Då sporde de honom: Ho är den mannen, som dig sade: Tag din säng, och gå?

13. Men han, som helbregda war worden, wiste icke, ho han war; ty Jesus war undanwisen, efter mycket folk war i det rummet.

14. Derefter fann Jesus honom i templet, och sade till honom: Si, du äst worden helbregda; synda icke härefter, att dig icke werders något wärre.

Matth. 12: 45. Joh. 8: 11.

15. Då gick den mannen bort, och sade Judomen, att Jesus war den, som honom hade helbregda gjort;

16. Och derföre förföljde Judarna Jesus, och sökte efter att döda honom, efter han detta gjorde på Sabbathen.

17. Då swarade Jesus dem: Min Fader werkar intill nu; och jag werkar od.

18. Derföre sökte Judarna ändå mer efter att döda honom; ty han ej allenast bröt Sabbathen, utan od sade Gud wara sin Fader, görandes sig sjelf lik med Gud.

19. Då swarade Jesus, och sade till dem: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Sonen kan intet göra af sig sjelf, utan det han ser Fadren göra; ty allt det han gör, det gör od Sonen.

20. Ty Fadren älskar Sonen, och visar honom allt det han gör; och warber än wijandes honom förre werk än dessa äro, att I stolen undra derpå.

21. Ty såsom Fadren uppväcker de döda, och gör dem lefwande; så gör od Sonen lefwande hwem han vill.

22. Ty icke dömer heller Fadren någon; utan hafwer all dom gifwit Sonen om;

23. På det alle stola hedra Sonen, såsom de hedra Fadren. Hwille som icke hedrar Sonen, han hedrar icke Fadren, som honom sändt hafwer.

24. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Hwille som hör min tal, och tror honom, som mig sändt hafwer, han hafwer ewinnerligt lif, och kommer icke i domen; utan är gången ifrå döden till lifwet.

25. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Den tid skall komma, och är nu allarebo, att de döde stola höra Guds Sons röst; och de henne höra, de stola lefwa.

26. Ty såsom Fadren hafwer lif i sig sjelfwom, så hafwer han od gifwit Sonen om hafwa lif i sig sjelfwom;

27. Och hafwer deslites gifwit honom magt att döma; derföre, att han menniskones Son är.

28. Förundrer eder icke öfwer detta; ty

den stund skall komma, i hwilke alle de i grifternas äro, stola höra hans röst.

29. Och de som wäl hafwa gjort, stola framgå till lifsens uppståndelse; men de som illa hafwa gjort, till domsens uppståndelse.

30. Intet kan jag göra af mig sjelf. En jag hör, så dömer jag, och min dom är rätt; ty jag söker icke min wilja, utan Fadrens wilja, som mig sändt hafwer.

31. Om jag vittnar om mig sjelf, då är mitt vittnesbörd icke sant.

32. En annar är, som vittnar om mig; och jag wet, att det vittnesbörd sant är, som han vittnar om mig.

33. I sänder till Johannes, och han gaf vittnesbörd till sanningen.

34. Men jag tager intet vittnesbörd af mennisko; utan säger detta, på det I stola warba salige.

35. Han war ett brinnande och skinande ljus; och I willen en tid långt fröjdes i hans ljus.

36. Men jag hafwer ett större vittnesbörd än Johannes vittnesbörd; ty de werk, som Fadren hafwer gifwit mig att jag skall fullborda, de samma werk, som jag gör, vittna om mig, att Fadren hafwer sändt mig.

37. Och Fadren, som mig sände, han hafwer vittnat om mig: I hafwen hwarken någon tid hört hans röst, eller sett hans skapelse;

38. Och hans ord hafwen I icke blifwandes i eder; ty I tron icke honom, som han sändt hafwer.

39. Mansafar Skrifternas; ty I mena eder hafwa ewinnerligt lif i dem; och de äro de som vittna om mig.

40. Och I wijen icke komma till mig, at I måten så lif.

41. Jag tager ingen pris af mennisko.

42. Men jag kanner eder, att I icke hafwer Guds kärlek uti eder.

43. Jag är kommen i mins Faders Namn, och I anammen mig icke; kommer en anna

44. Och I wijen icke komma till mig, at I måten så lif.

45. Jag tager ingen pris af mennisko.

46. Men jag kanner eder, att I icke hafwer Guds kärlek uti eder.

47. Jag är kommen i mins Faders Namn, och I anammen mig icke; kommer en anna

48. Och I wijen icke komma till mig, at I måten så lif.

49. Jag tager ingen pris af mennisko.

50. Men jag kanner eder, att I icke hafwer Guds kärlek uti eder.

51. Jag är kommen i mins Faders Namn, och I anammen mig icke; kommer en anna

52. Och I wijen icke komma till mig, at I måten så lif.

53. Jag tager ingen pris af mennisko.

54. Men jag kanner eder, att I icke hafwer Guds kärlek uti eder.

55. Jag är kommen i mins Faders Namn, och I anammen mig icke; kommer en anna

i sitt eget namn, den warben I anammande.

44. Huru kunnen I tro, I som tagen pris hwär af androm; och den pris, som kommer allena af Gud, söken I intet.

Joh. 12: 43. Rom. 2: 29.

45. I skolen icke mena, att jag skall anklaga eder för Gafren; det är en, som eder anklagar, nämligen Moses, den I hoppens uppå.

46. Haden I trott Mose, så haden I och trott mig; ty om mig hafwer han skrifwit.

1 Mos. 3: 15. 22: 18. 49: 10. 5 Mos. 18: 18.

47. Men tron I icke hans skrifter, huru skolen I då tro min ord?

6. Capitlet.

Hemtusfen mån spåsa. Lifsens bröd.

Derefter för Iesus öfwer det Galileiska hafwet, som är wid den staden Tiberias.

2. Och mycket folk följde honom, beröfve att de sågo hans tecken, som han gjorde med dem som sjule woro.

3. Och gick Iesus på ett berg, och satte sig der med sina Lärjungar.

4. Och då tillhundade Påsta, Judarnas högtid.

2 Mos. 12: 18.

3 Mos. 23: 6. 4 Mos. 28: 16. 5 Mos. 16: 1.

5. Då lyfte Iesus upp sin ägon, och såg, att mycket folk kom till honom, och sade till Philippum: Swär så wi köpa bröd, att desse må äta?

Matth. 14: 15. Marc. 6: 35. Luc. 9: 12.

6. Det sade han till att försöka honom; ty han wiste väl hwad han wille göra.

7. Swarade honom Philippus: För tusundbrade penningar bröd wore dem icke nog, till att hwar finge ett litet stycke.

8. Då sade till honom en af hans Lärjungar, Andreas, Simon Petri broder:

9. Här är en pilt, som hafwer fem buggbröd, och två fiskar; med hwad beslår det ibland så många?

2 Kon. 4: 43.

10. Sade Iesus: Låter folket sätta sig. Och på det rummet war mycket gräs. Då satte sig ned wid femtusend män.

11. Och Iesus tog bröden, tackade, och fick Lärjungomen, och Lärjungarna stifte ibland dem som sätto; sammalebes och af fiskarna, så mycket han wille.

1 Sam. 9: 13.

12. Då de woro mätte, sade han till sina Lärjungar: Hemter tillhoppa stycken, som öfwerblifne äro, att de icke föraras.

13. Så hemte de tillhoppa, och uppspilde tolf korgar med styckom, som öfwer woro af fem buggbröd, efter dem som ätit hade.

14. När nu de menniskorna sågo, att Iesus hade gjort tecknet, sade de: Wisserliga är denne den Propheten, som komma skall i werldena.

5 Mos. 18: 15. 18.

24: 19. Joh. 1: 21. 4: 19. 7: 40.

15. När då Iesus förnam, att de wille komma och taga honom, och göra honom till Konung, gick han åter affides bort uppå berget, han sielf allena.

Matth. 14: 23. Marc. 6: 47.

16. Och när aftonen kom, gingo hans Lärjungar ned till hafwet;

17. Och stego till steyps, och foro öfwer hafwet till Capernaum; och det war redo mörkt wordet, och Iesus war icke till dem kommen.

18. Då blåste ett stort wäder, och wägen begynte gå.

19. När de nu rott hade wid fem och tjugan eller tretio stadier, fingo de se Iesum gå på hafwet, och nalkas steypet; och de woro försärade.

20. Då sade han till dem: Det är jag, rädens icke.

21. Och de wille hafwa tagit honom in i steypet; och i det samma war steypet wid landet, som de foro till.

22. Dagen derefter, när folket, som stod på hinsidan hafwet, såg att der war intet annat steyp än det ena, som hans Lärjungar woro uti stegne; och att Iesus war icke instigen med sina Lärjungar i steypet, utan hans Lärjungar woro bortfarne allena,

23. Men annor steyp kommo af Tiberias, hardt till det rummet, der de hade ätit brödet, genom HEDrans tackfägelte;

24. När då folket såg, att Iesus war icke der, ej heller hans Lärjungar, stego de och i steypen, och kommo till Capernaum, och sökte Iesum.

25. Och då de funno honom på hinsidan hafwet, sade de till honom: Rabbi, när komst du hit?

26. Swarade Iesus dem, och sade: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: I söken mig icke fördenksull, att I hafwen sett tecken; utan fördenksull, att I hafwen ätit af brödet, och ären wordne mätte.

27. Werke icke den mat, som förgås, utan den som blifwer till ewinnerligt lif, den menniskones Son eder gifwa skall; ty honom hafwer Gud Fader beseglat.

Matth. 3: 17. 17: 5. Marc. 1: 11.

9: 7. Luc. 3: 22. 9: 35. Joh. 1: 32, 33.

6: 37. 8: 18. 11: 26. 2 Petr. 1: 17.

28. Då sade de till honom: Swab stole wi göra, att wi werla kunne Guds wer? 1

29. Swarade JEsus, och sade till dem: Det är Guds wer, att I tron på den han sändt hafwer.

1 Joh. 3: 23.

30. Då sade de till honom: Swab tecken gör du då, att wi se kunne, och tro big? Swab werlar du?

Matth. 12: 38. 16: 1.

Marc. 8: 11. Luc. 11: 29. 1 Cor. 1: 22.

31. Wäre fäder äto Manna i öknene, som skrifwet är: Han gaf dem brödb af himmelen till att äta.

2 Mos. 16: 4. Ps. 78: 24. 1 Cor. 10: 3.

32. Då sade JEsus till dem: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Icke gaf Mose eder det brödbet af himmelen; men min Fader gifwer eder det rätta brödbet af himmelen.

4 Mos. 11: 7.

33. Ty det är Guds brödb, som nederkommer af himmelen, och gifwer werdene lif.

34. Då sade de till honom: HÖRre, gif oss alltid detta brödbet.

35. Sade JEsus till dem: Jag är lifsens brödb; hwilken som kommer till mig, han skall icke hungra; och hwilken som tror på mig, han skall aldrig törsta.

Es. 55: 1.

Matth. 11: 28. Joh. 4: 14. 7: 37.

36. Men jag hafwer sagt eder, att I hafwen od sett mig; och tron dock icke.

37. Allt det min Fader gifwer mig, det kommer till mig; och den till mig kommer, honom lastar jag icke ut.

38. Ty jag är nederkommen af himmelen, icke att jag skall göra min wilja, utan hans wilja, som mig sändt hafwer.

Matth. 26: 39.

Marc. 11: 36. Luc. 22: 42. Joh. 4: 34. 5: 30.

39. Och det är mins Faders wilje, som mig sändt hafwer, att jag intet borttappa skall af allt det han mig gifwit hafwer; utan att jag skall uppväcka det på yttersta dagen.

Ps. 109: 8.

Joh. 10: 28. 17: 12. 18: 9. Ap. 5: 1: 20.

40. Detta är nu hans wilje, som mig sändt hafwer, att hwar och en, som ser Sonen, och tror på honom, han skall hafwa ewinnerligt lif; och jag skall uppväcka honom på yttersta dagen.

Joh. 3: 15. 16.

41. Då knorrade Judarna deröfwer, att han sade: Jag är det brödbet, som nederkommet är af himmelen;

42. Och sade: Är icke denne JEsus, Josepfs son, hwilken fader och moder wi kenne? Huru säger han då: Jag är nederkommen af himmelen?

Matth. 13: 55.

Marc. 6: 3. Luc. 4: 22. Joh. 7: 27.

43. Då swarade JEsus, och sade till dem: Knorrer icke emellan eder.

44. Ingen kan komma till mig, utan Fadren, som mig sändt hafwer, drager honom; och jag skall uppväcka honom på yttersta dagen.

45. Det är skrifwet i Propbeterna: De stola alle warba lärde af Gubi: Swar och en, som det nu hört hafwer af Fadren, och lärt det, han kommer till mig.

Es. 54: 13. Jer. 31: 34.

Joh. 1: 18. 1 Thes. 4: 9. Ebr. 8: 10. 10: 16.

46. Icke så, att någor hafwer sett Fadren: utan den, som är af Gubi, han hafwer sett Fadren.

Matth. 11: 27. Luc. 10: 22.

47. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Hwilken som tror på mig, han hafwer ewinnerligt lif.

Joh. 3: 18. 3: 36.

48. Jag är lifsens brödb.

49. Eder fäder äto Manna i öknene, och äro blefne döde.

2 Mos. 16: 15. Ebr. 3: 16. 19.

50. Detta är det brödbet, som nederkommer af himmelen, på det den deraf äter, skall icke dö.

51. Jag är det lefwandes brödbet, som nederkommer af himmelen; hwilken som äter af detta brödbet, han skall lefwa ewinnerliga; och det brödbet, som jag gifwa skall, är mitt kött, hwilket jag gifwa skall för werdenes lif.

Joh. 3: 13.

52. Då kistwade Judarna emellan sig, sågande: Huru kan denne gifwa oss sitt kött till att äta?

Joh. 3: 9.

53. Sade JEsus till dem: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Utan I äten menniskans Söns kött, och driken hans blod, då hafwen I icke lif i eder.

1 Mos. 15: 6. Marc. 16: 16. Joh. 1: 12.

54. Hwilken som äter mitt kött, och dricker min blod, han hafwer ewinnerligt lif; och jag skall uppväcka honom på yttersta dagen.

55. Ty mitt kött är den rätte maten, och min blod är den rätte drycken.

56. Hwilken som äter mitt kött, och dricker min blod, han blifwer i mig, och jag i honom.

57. Såsom lefwandes Fadren hafwer mig sändt, och jag lefwer för Fadrens ställe; så och den, som äter mig, han skall od lefwa för mina ställe.

58. Detta är det brödbet, som af himmelen nederkommet är; icke såsom edre fäder äto Manna, och äro blefne döde; den som äter detta brödbet, han skall lefwa ewinnerliga.

Joh. 3: 14.

59. Detta sade han i Synagogen, då han lärde i Capernaum.

60. Men många af hans Lärjungar, när de detta hörde, sade: Detta är ett hårdt tal; ho kan det höra?

61. Så, efter Jesus wiste wid sig sjelf, att hans Lärjungar tñorrade deröfwer, sade han till dem: Förörnär detta eder?

62. Huru skall då se, när I warben seende menniskones Son uppfåga, dit han förra war? Marc. 16: 19. Luc. 24: 51.

Joß. 3: 13. Ap. 5: 1: 9. Eph. 4: 8.

63. Anden är den som gör lifaltig; föttet är intet nyttigt; de ord, jag säger eder, äro ande, och äro lif. 2 Cor. 3: 6.

64. Men någre af eder äro, som icke tro; ty Jesus wiste wäl af begynnelsen, hwilke de woro som icke trobde, och hwilken honom förråda skulle. Joß. 2: 25. 13: 11.

65. Och han sade: Förbensfull sade jag eder, att ingen kan komma till mig, utan det warber honom gifwet af minom Fader.

66. Ifrå den tiden gingo många af hans Lärjungar tillrygga, och wandrade intet längre med honom.

67. Då sade Jesus till de tolf: Icke wiljen I od gå bort?

68. Svarade honom Simon Petrus: Hærr, till hwem skole wi gå? Du hafwer ewiga lifsens ord; Ap. 5: 20.

69. Och wi tro, och hafwe förnummit, att du äst Christus, Isewandes Söds Son.

Matth. 16: 16.

Marc. 8: 29. Luc. 9: 20. Joß. 11: 27.

70. Svarade dem Jesus: Hafwer jag icke eder tolf utwalt? Och en af eder är en djefwul. Luc. 6: 13. Joß. 8: 44.

71. Men det sade han om Juda Simons Ifscharioth; ty han war den som honom förråda skulle, och war en af de tolf.

7. Capitlet.

Liffydbbögstiden. Folltet ömse om Jesu person.

Derefter wistades Jesus i Galileen; ty han wille icke wiskas i Judeen, deröfve att Judarna foro efter att dräpa honom.

2. Och war då hårdt wid Judarnas lifsydbbögstid. 3 Mos. 23: 34.

3. Då sade hans bröder till honom: Gad håban, och gad in i Judeen, att dine Lärjungar må od se din wert, som du gör.

Matth. 12: 46.

Marc. 3: 31. Luc. 8: 19. Ap. 5: 1: 14.

4. Ty ingen, som will uppenbar wara, för-

hanblar något hemliga; om du det gör, så uppenbara dig för werldene.

5. Ty hans bröder trobde icke heller på honom. Marc. 3: 21.

6. Då sade Jesus till dem: Min tid är icke än kommen; men edar tid är alltid redo.

7. Werlden kan icke hata eder; men mig hatar hon; ty jag bär vittne om henne, att hennes wert äro ond.

Joß. 15: 18. 3: 19. 14: 17.

8. Går I upp till denna högtidsdagen; jag will icke ännu gå upp till denna högtiden; ty min tid är icke ännu fullbordad.

Joß. 8: 20.

9. Då han hade detta sagt till dem, blef han i Galileen.

10. Men när hans bröder woro uppgångne, då gid od han upp till högtiden, dock icke uppenbarliga, utan så hemliga.

11. Då sökte Judarna efter honom i högtidene, och sade: Hwar är han? Joß. 11: 56.

12. Och mydet mummel war ibland folket om honom; ty somlige sade: Han är god; och somlige sade: Nej; men han förörer folket. Matth. 21: 46. Luc. 7: 16. Joß. 6: 14.

13. Dock talade ingen uppenbarliga om honom, för Judarnas rädeslos skull.

Joß. 9: 22. 12: 42. 19: 38.

14. Då nu half högtiden war öfwerstånden, gid Jesus upp i templet, och lärde.

15. Och Judarna förundrade sig, och sade: Huru kan denne Skrift, efter han är icke lård?

16. Svarade dem Jesus, och sade: Min lärdom är icke min, utan hans som mig sändt hafwer.

Joß. 8: 28. 12: 49. 14: 10, 24.

17. Hwille som will lyda hans wijsa, han warber förnimmandes, om denna lärdom är af Gudi, eller om jag talar af mig sjelf.

18. Hwille som talar af sig sjelf, han söker sin egen pris; men den som söker hans pris, som honom hafwer sändt, han är sannfärdig, och orättfärdighet är icke i honom.

Joß. 5: 41.

19. Gaf icke Moses eder lagen? Och lifwäl gör ingen af eder lagen fullt. Hwi sößen I efter att döda mig? 2 Mos. 20: 1, 2.

24: 3. Ap. 5: 63. Matth. 12: 14.

Marc. 3: 6. Joß. 5: 16, 18. 10: 39. 11: 53.

20. Svarade folket, och sade: Du hafwer djefwulen; ho söker efter att döda dig?

Joß. 8: 48, 52. 10: 20.

21. Svarade Jesus, och sade till dem: Jag gjorde ena gerning, och der undren I alle på.

22. Förden skull gaf Mojes eder omskärelsen; icke, att hon är af Moje, utan af säberna; och likväl omskären I menniskona om Sabbathen.

1 Mos. 17: 10.

3 Mos. 12: 3. Ap. G. 7: 8. Rom. 4: 11.

23. Läger nu menniskan omskärelsen om Sabbathen, på det att Moje lag icke skall warda bruten; på mig blifwen I misstänkte, att jag gjorde hela menniskona helbregda om Sabbathen?

24. Dömer icke efter anslaget; utan dömer en rätt dom.

5 Mos. 1: 16, 17. Ordsp. 24: 23. Jac. 2: 1.

25. Då sade några af Jerusalem: Är icke denne, den de fara efter att döda?

26. Och si, han talar frött, och de tala intet till honom. Beta nu wäro öfwerste förwisso, att han är wisst Christus?

27. Dock wi wete, hwadan denne är; men när Christus kommer, wet ingen hwadan han är.

Matth. 13: 56.

Matc. 6: 3. Luc. 4: 22. Joh. 6: 42.

28. Då ropade Jesus i templet, lärde, och sade: Ja, I kännen mig, och I weten hwadan jag är; och jag är icke kommen af mig sjelf; utan den mig sändt hafwer, han är jannfärdig, den I icke kännen.

Joh. 8: 26, 42, 55. Rom. 3: 4.

29. Men jag känner honom; ty jag är af honom; och han sände mig.

Matth. 11: 27. Joh. 10: 15.

30. Då foro de efter att gripa honom; dock kom ingen sina händer wid honom; ty hans tid war icke än då kommen.

Matc. 11: 18.

Luc. 19: 47, 48. 20: 19. Joh. 8: 37.

31. Men många af folket trodde på honom, och sade: När Christus kommer, icke warder han mer tesen görandes, än denne gjort hafwer?

Joh. 8: 30.

32. Så hörde de Phariseer, att folket mumlade sådant om honom; och sände Phariseerna och de öfwerste Presterna tjenarena ut, till att gripa honom.

33. Då sade Jesus till dem: Jag är ännu en liten tid eder; och så går jag bort till honom, som mig sändt hafwer.

Joh. 16: 16.

34. I stolen söla mig, och intet finna mig; och der jag är, dit kunnen I icke komma.

Joh. 8: 21. 13: 33.

35. Då sade Judarna emellan sig: Swart will denne gå, att wi stole icke finna honom? Mann han wisja gå ut ibland Hedningarna, som här och der förströdde äro, och lära edningarna?

36. Swad är det för ett tal, som han sade: I stolen söla mig, och intet finna mig; och der jag är, dit kunnen I icke komma? 37. Men på yttersta dagen i högtidene, den och först war, stod Jesus, och ropade, sågaubes: Hwilen som törstet, han komme till mig, och dride.

3 Mos. 23: 36. Ef. 55: 1.

Joh. 4: 14. 6: 35. Upo. 22: 17.

38. Hwilen som tror på mig, såsom Skriften säger, af hans qweb stola flyta lefwandes wattens strömmar.

Ef. 12: 3. 44: 3.

39. Men det sade han om Andan, hwilen de så skulle, som på honom trodde; ty den Helge Ande war icke än då på färbe; ty Jesus war icke ännu förklarad.

Joel 2: 28. Ap. G. 2: 17. Joh. 16: 7.

40. Då nu många af folket hörde detta talet, sade de: Denne är sannertliga en Propheet.

5 Mos. 18: 15, 18.

Matth. 21: 46. Luc. 7: 16. Joh. 4: 42. 6: 14.

41. En part sade: Denne är Kristus. Men somliga sade: Icke skall Kristus komma af Galileen?

Joh. 1: 46.

42. Säger icke Skriften, att Kristus skall komma af Davids säd, och af den staden Bethlehem, der David war? 1 Sam. 16: 1. Ps. 132: 11. Mich. 5: 2. Matth. 2: 5. Luc. 2: 4.

43. Och wardt en twebrägt ibland folket för hans skull.

Joh. 9: 16. 10: 19.

44. Och somliga af dem wille gripa honom; men ingen kom händer wid honom.

45. Då kommo tjenarena till öfwersta Presterna och Phariseerna; och de sade till dem: Hwi hafwen I icke haft honom hit?

46. Tjenarena swarade: Aldrig hafwer någor menniska så talat som denne man.

47. Swarade dem Phariseerna: Ären I icke oss förförde?

48. Icke hafwer någor af öfwerstarna, eller Phariseerna, trott på honom?

Joh. 12: 42. 1 Cor. 1: 20. 2: 8.

49. Utan detta folket, som icke wet lagen, är förbannadt.

50. Då sade till dem Nicodemus, den som kom till honom om nattena, hwilen war af dem?

Joh. 3: 2.

51. Icke dömer war lag någon menniska, med mindre man först förhörder honom, och får weta hwad han gör?

2 Mos. 23: 1.

3 Mos. 19: 15. 5 Mos. 1: 17. 17: 4. 8. 19: 15.

52. Swarade de, och sade till honom: Ät du icke en Galilee? Kanaana, och se, att af Galileen är ingen Propheet uppkommen.

53. Och så gick hwar och en hem till sitt.

8. Capitlet.

Sortonan. Jesu person, embele. Subarnas
genfägelse.

Då gick Jesus ut på Oshoberget.

2. Och om morgonen bittida kom han åter i templet, och allt folket kom till honom; och han satte sig, och lärde dem.

3. Då hade de Skriftlärde och Phariseer till honom ena qwinno, som war beslagen med hor; och när de hade ledt henne fram,

4. Sade de till honom: Mästare, denna qwinna är beslagen med hor.

5. Och Mose hafwer bubit oss i lagen, att sådana stola stenas; men hwad säger du?

3 Mos. 20: 10. 5 Mos. 22: 22.

6. Detta sade de, till att försöka honom, att de kunde anklaga honom. Då böjde Jesus sig ned, och stref med fingret på jordena.

7. När de nu så stodo fast på sin frågo, reste han sig upp, och sade till dem: Swilken af eder utan synd är, han laste första stenen på henne;

5 Mos. 17: 7.

8. Och böjde sig åter ned, och stref på jordena.

9. När de detta hörde, och woro i samwetet öfvertygade, gingo de ut, hwar efter annan, begynandes på de äldsta intill de sista; och Jesus blef allena, och qwinnan der ståndandes.

10. När Jesus reste sig upp, och såg ingen, utan qwinnona, sade han till henne: Qwinna, hwar äro dine åslagare? .Hafwer ingen dömt dig?

11. Sade hon: HERR, ingen; sade Jesus: Icke heller dömer jag dig. Gå bort, och synda icke härefter.

12. Åter talade Jesus till dem, sägandes: Jag är werldenes ljus; den mig följer, han skall icke wandra i mörkret, utan han skall få lifsens ljus. Joh. 1: 5. 9. 12: 35, 46.

13. Då sade Phariseerna till honom: Du vittnar om dig själv; ditt vittnesbörd är icke sant.

14. Svarade Jesus, och sade till dem: Om jag än vittnar om mig själv, så är mitt vittnesbörd sant; ty jag wet hwadan jag kommen är, och hwart jag går; men I weten icke hwadan jag kommer, och hwart jag går.

Joh. 5: 31.

15. I dömen efter köttet; jag dömer ingen.

16. Och om jag än dömbes, är min dom rätt; ty jag är icke allena; utan jag och Fadren, som mig sändt hafwer.

17. Är och så skrifwet i edor lag, att twwege menniskors vittnesbörd är sant.

5 Mos. 17: 6. 19: 15.

Matth. 18: 16. 2 Cor. 13: 1. Ebr. 10: 28.

18. Jag är den som bär vittnesbörd om mig själv; bär och Fadren, som mig sändt hafwer, vittnesbörd om mig.

19. Då sade de till honom: Svar är din Fader? Jesus svarade: I kännen hwarken mig eller min Fader. Om I känden mig, då känden I och min Fader.

20. Dessa ord talade Jesus wid offerktiona, lärandes i templet; och ingen tog fatt på honom, ty hans tid war icke ännu kommen.

Joh. 7: 8, 30.

21. Då sade åter Jesus till dem: Jag går bort, och I stolen söla mig, och stolen dö uti edra synder. Dit jag går, kunnen I icke komma.

Joh. 7: 34. 13: 33.

22. Då sade Subarna: Månn han då wilja dräpa sig själv, medan han säger: Dit jag går, kunnen I icke komma?

23. Och han sade till dem: I ären neban- efter, och jag är ofwanefter; I ären af besko werldene, jag är icke af besko werldene.

Joh. 3: 31.

24. Så hafwer jag nu sagt eder, att I stolen dö i edra synder; ty om I icke tron, att det är jag, stolen I dö i edra synder.

25. Då sade de till honom: So äst du? Och Jesus sade till dem: Abraförst jag, som talar med eder.

26. Jag hafwer myddet, som jag måtte tala, och döma om eder; men den mig sändt hafwer, är sannfärdig, och det jag hafwer hört af honom, det talar jag i werldene.

Joh 7: 28.

27. Men de förstodo icke, att han talade till dem om Fadren.

28. Då sade Jesus till dem: När I hafwen upphöjdt menniskones Son, då stolen I förstå att det är jag, och att jag gör intet af mig själv; utan hwad Fadren hafwer lärt mig, det talar jag.

Joh. 12: 32.

29. Och den mig sändt hafwer, är med mig. Fadren låter mig icke blifwa allena; ty jag gör alltid der honom tådt är.

30. När han detta talade, trodde många på honom.

31. Då sade Jesus till de Subar, som trodde på honom: Om I blifwen wid min ord, så ären I mine rätte lärjungar;

32. Och I stolen förstå sanningen; och sanningen skall göra eder fri.

Rom. 6: 18.

33. De svarade honom: Vi äre Abrahams

såb, och hafwe aldrig någons trålar warit; huru säger då du: I skolen wara fria?

34. Svarade dem Jesus: Sannerliga, sannerliga säger jag eder, att hwar och en, som syndena gör, han är syndenes trål.

Rom. 6: 16. 2 Petr. 2: 19.

35. Men trålen blifwer icke i huset ewinnerliga; sonen blifwer ewinnerliga.

36. Om Sonen gör eder fri, så ären I rättsliga fri.

37. Jag wet, att I ären Abrahams såb; men I faren efter att böda mig; ty mitt tal hafwer intet rum i eder.

38. Jag talar det jag hafwer sett när minnens fader; och I göra det I hafwen sett när edar fader.

39. Svarade de, och sade till honom: Abraham är vår fader. Sade Jesus till dem: Woren I Abrahams barn, då gjorde I Abrahams gerningar.

40. Nu faren I efter att böda mig, som är den man, den eder hafwer sagt sanningena, hwilka jag hört hafwer af Gudi; det gjorde icke Abraham.

41. I göra edars faders gerningar. Då sade de till honom: Wi äre icke döpta födb; wi hafwe en fader, nämligen Gud.

42. Jesus sade till dem: Wore Gud edar fader, så älskade I ju mig; ty af Gudi är jag utgången och kommen; ty jag är icke heller kommen af mig sjelf; men han hafwer mig sändt.

43. Hwi känner I icke mitt tal? Ty I kunnen icke höra mitt tal.

44. I ären af den fadren djefwulen, och edars faders begär wiljen I efterfölja; han hafwer warit en mandbräpore af begynnelsen, och blef icke ståndandes i sanningene; ty sanningen är icke i honom. När han talar lögnena, talar han af sitt eget; ty han är lögnaktig, och dess fader.

1 Joh. 3: 8. Jub. Ep. v. 6.

45. Men efter det jag säger eder sanningena, tron I mig intet.

46. Hwille den eder straffar mig för synd? Säger jag nu eder sanningena, hwi tron I mig icke?

47. Den der af Gudi är, han hörder Guds ord; derföre hören I icke, att I icke ären af Gudi.

1 Joh. 4: 6.

48. Då svarade Judarna, och sade till honom: Säge wi icke rätt, att du äst en Samarit, och hafwer djefwulen?

Joh. 7: 20. 10: 20.

49. Jesus svarade: Jag hafwer icke djef-

wulen; men jag prisar min fader, och I hafwen försmådat mig.

50. Jag söker icke efter min pris; den är wäl till, som derefter söker, och dömer.

51. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Hwille som gömmer mitt tal, han skall icke se böden till ewig tid.

52. Då sade Judarna till honom: Du hafwe wi förslätt, att du hafwer djefwulen. Abraham är döder, och Propheterna, och du säger: Hwille som gömmer min ord, han skall icke smala böden ewinnerliga.

53. Äst du mer än vår fader Abraham, som döder är? Propheterna äro och döde; hwem gör du dig sjelfwan?

54. Jesus svarade: Är det så, att jag prisar mig sjelf, så är min pris intet; min fader är den som mig prisar, hwille I säga wara eder Gud.

55. Och I känner honom dock intet; men jag känner honom; och om jag sade att jag icke kände honom, worde jag en ljugare, lika som I; men jag känner honom, och håller hans tal.

56. Abraham edar fader fröjdades, att han skulle få se min dag; han såg honom, och warit gläd.

57. Då sade Judarna till honom: Hemi: är hafwer du icke ännu, och Abraham hafwer du sett!

58. Jesus sade till dem: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Förr än Abraham war född, är jag.

59. Då togo de upp stenar, till att kasta honom. Men Jesus gömde sig undan; och gick ut af templet.

Joh. 10: 31.

9. Capitlet.

En blind dotter. Pharisäernas strängas.

Då gick Jesus framom, och såg en man, som war blind född.

2. Och hans lärjungar sporde honom till, och sade: Rabbi, hwille syndade, denne, eller hans föräldrar; att han skulle födas blind?

3. Jesus svarade: Swarten hafwer denne syndat, eller hans föräldrar; men på de Guds wert skola uppenbaras på honom.

4. Jag måste werla hans wert, som mig sändt hafwer, medan dagen är; natten kommer, då ingen kan werla.

5. Så länge jag är i werldene, är jag werldens ljus.

Joh. 1: 5, 9. 8: 12. 12: 35, 47.

6. Då han detta sagt hade, spottade han

på jordena, och gjorde en träd af spotten, och smorde med träden på dens blindas ögon;

7. Och sade till honom: Gad bort, och två dig i dammen Siloa (det betyder Sänder). Han gick, och twådde sig; och kom igen, och hade sin syn.

8. Då sade grannarna, och de som honom förr sett hade, att han war en tiggare: Är icke denne den som satt och tiggde?

9. Somlige sade: Det är han; somlige sade: Han är honom liker. Men han sjelf sade: Det är jag.

10. Då sade de till honom: Huru worde din ögon öppnad?

11. Svarade han, och sade: Den mannen, som kallas Jesus, gjorde en träd, och smorde min ögon, och sade till mig: Gad till dammen Siloa, och två dig. Och när jag gick, och twådde mig, fick jag synen.

12. Då sade de till honom: Hwar är han? Sade han: Jag wet det icke.

13. Då hade de honom, som blind hade varit, till de Phariseer.

14. Och det war på en Sabbath, när Jesus gjorde träden, och öppnade hans ögon.

15. Åter sporde honom och de Phariseer, huru han hade fått synena. Han sade till dem: Han lade mig träd på ögonen, och jag twådde mig, och hafwer nu min syn.

16. Då sade några af de Phariseer: Denne mannen är icke af Gudi, efter han icke håller Sabbathen. Somlige sade: Huru kan en syndig menniska göra dessa tecken? Och en twedrägt war emellan dem.

17. Åter sade de till den blinda: Swad säger du om honom, att han hafwer öppnat din ögon? Då sade han: En Prophet är han.

18. Men Judarna trodde icke om honom, att han hade varit blind, och hade fått synena, tilldess de kallade förälbrarna, hans som synen hade fått;

19. Och sporde dem till, och sade: Är denne eder son, den I sägen wara blind född? Huru ser han nu?

20. Då svarade dem hans förälbrar, och sade: Wi wete, att denne är wår son, och att han war blind född.

21. Men huru han nu ser, wete wi icke; eller hwem hans ögon öppnat hafwer, wete icke wi; han är aldrig nog, spørjer honom till; tale sjelf för sig.

22. Detta sade hans förälbrar derföre, att

de räddes för Judarna; ty Judarna hade då redo beslutit emellan sig, att hwilken som bekände honom wara Kristus, han skulle utsläpas af Synagogen. Joh. 12: 42.

23. Förbensfull sade hans förälbrar: Han är aldrig nog, spørjer honom sjelf.

24. Åter kallade de mannen, som hade varit blind, och sade till honom: Gif Gudi ärona; wi wete, att denne mannen är en syndare.

25. Svarade han och sade: Om han är en syndare, wet jag icke; ett wet jag, att jag war blind, och ser nu.

26. Åter sade de till honom: Swad gjorde han dig? Huru öppnade han din ögon?

27. Han svarade dem: Jag sade det nu eber; hörden I det icke? Hwi wiljen I nu åter höra det? Wiljen I och warba hans lärjunge?

28. Då bannade de honom och sade: War du hans lärjunge; wi äre Mose lärjungar.

29. Wi wete, att Gud hafwer talat till Mosen; men hwadan denne är, wete wi icke. Joh. 8: 14.

30. Då svarade den mannen, och sade till dem: Det är ju underligt, att I icke stolen weta hwadan han är; och likväl hafwer han öppnat min ögon.

31. Wi wete, att Gud icke hörer syndare; utan den som är gubfruttig, och följer hans wilja efter, honom hörer han.

Ords. 15: 29. 28: 9. Ef. 1: 15.

32. Ifrå werldenes begynnelse är icke hörd, att någor hafwer dens ögon öppnat, som hafwer varit blind född.

33. Wore han icke af Gudi, så kunde han intet göra.

34. De svarade, och sade till honom: Du äst aller födder i synd, och wilt lära oss! Och så drefnos de honom ut.

35. Och fick Jesus höra, att de honom utdrifwit hade; och när han fann honom, sade han till honom: Tror du på Guds Son?

36. Han svarade, och sade: Heltre, ho är han, att jag må tro på honom?

37. Och Jesus sade till honom: Du hafwer sett honom, och det är den som talar med dig.

38. Då sade han: Heltre, jag tror; och han tillbad honom.

39. Och Jesus sade: Till en dom är jag kommen i denna werldena; att de, som icke se, stola warba seende, och de, som se, stola warba blinde. Joh. 3: 19. 12: 47.

40. Och några af de Phariseer, som woro med honom, hörde detta, och sade till honom; Männe wi och wara blinde?

41. Sade Iesus till dem: Woren I blinde, då haben I icke synd; men nu sägen I: Wi se; derföre blifwer edor synd.

Joh. 15: 22.

10. Capitlet.

Den gode herden. Iesus är Kristus.

Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Hvilken icke går in genom dörrerna i fårahuset, utan stiger annorstäds in, han är en tjuf, och en röfware.

2. Men hvilken som går in genom dörrerna, han är herden till fåren.

3. För honom låter dörrwården upp, och fåren höra hans röst; och sin egen får kallar han wid namn, och leder dem ut.

4. Och när han hafwer släppt sin egen får ut, går han för dem, och fåren följa honom efter; ty de känna hans röst.

5. Men den främmande följa de icke, utan fly ifrå honom; ty de känna icke deras röst, som främmande äro.

6. Denna liknelsen sade Iesus till dem; men de förstodo icke hwad det war, som han sade dem.

7. Åter sade Iesus till dem: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Jag är dörren för fåren.

8. Alle de som för mig komma äro, de äro tjufwar och röfware; men fåren hörde dem intet.

9. Jag är dörren; hvilken som ingår igenom mig, han skall blifwa salig; och skall ingå och utgå, och finna bet.

10. Tjufwen kommer icke, utan till att stjåla, slagta och förgöra; jag är kommen, på det de skola hafwa lif, och öfwer nog hafwa.

11. Jag är den gode herden; den gode herden låter sitt lif för fåren.

Es. 40: 11. Jes. 34: 23. 37: 24.

12. Men den som legder är, och icke är herden, hvilken fåren icke tillhöra, ser ulfwen komma, och öfvergifwer fåren, och flyr; och ulfwen bortryder och förslingar fåren.

13. Men den lejde flyr; ty han är lejd, och wårder intet om fåren.

14. Jag är den gode herden, och känner min får, och min känna mig;

15. Såsom Fadren känner mig, och jag känner Fadren; och jag låter mitt lif för fåren.

Joh. 7: 29.

16. Jag hafwer och annor får, som icke äro

af detta fårahuset; dem måste jag och braga härtil, och de skola höra min röst; och det skall wara ett fårahus och en herde.

Jes. 37: 22. Matth. 28: 19. Ap. 6: 10: 35.

17. Förbensstull älskar Fadren mig, att jag låter mitt lif, på det jag skall åter tagat igen.

18. Ingen tager det af mig; men jag låter det af mig sjelf; jag hafwer magt att låta det, och jag hafwer magt taga det igen. Detta budet fick jag af minom Fader.

19. Då wardt åter en tvebräkt island Jubarna, för detta talets stull.

20. Många af dem sade: Han hafwer djefwulen, och är urfönnig; hwi hören I honom?

Joh. 7: 20. 8: 48. 52.

21. Somliga sade: Sådana ord äro icke dens mans, som djefwulen hafwer; icke kan djefwulen öppna de blindas ögon.

22. Så wardt då i Jerusalem tyrfomeka; och det war winter.

23. Och Iesus gick i templena, i Salomes förhus.

24. Då tringhwärfde Jubarna honom, och sade till honom: Huru länge förhålar du med oss? Säg oss fri, om du äst Kristus.

25. Iesus swarade dem: Jag hafwer sagt eder det, och I tron det icke; gerningarna, som jag gör i mins Faders Namn, de bära vittne om mig.

Joh. 5: 38.

26. Men I tron det icke; ty I ären icke af min får, såsom jag sade eder.

Joh. 5: 19.

27. Min får höra mina röst, och jag känner dem, och de följa mig;

28. Och jag gifwer dem ewinnerligt lif, och de skola icke förgås ewinnerliga; ingen skall heller ryda dem uti mine hand.

29. Min Fader, som mig dem gifwit hafwer, är större än alle; och ingen kan ryda dem utaf mins Faders hand.

Joh. 14: 28.

30. Jag och Fadren ärom ett.

Joh. 17: 11. 22.

31. Då togo åter Jubarna stenar, till att stena honom.

Joh. 8: 59.

32. Iesus swarade dem: Jag hafwer många goda gerningar bewist eder af minom Fader; för hwilla af dem stenen I mig?

33. Jubarna swarade honom, och sade: För god gernings stull stene wi dig icke, utan för hädelsens stull; och att du, som äst en menniska, gör dig sjelf till Gud.

34. Iesus swarade dem: Är icke skrifvet i edor lag: Jag sade, I ären gubbar?

Ps. 82: 1.

35. Hafwer han nu kallat dem gubbar, all

hvilka Guds ord stebde; och Striften kan icke wara omintet;

36. Och I sägen dock till honom, som Fadren helgat hafwer, och sändt i werldena: Du häder Gud; derföre att jag säger: Jag är Guds Son?

Matth. 26: 65.

37. Öfr jag icke mins Faders gerningar, så tror mig intet.

38. Men gör jag dem, tror då gerningen, om I icke wiljen tro mig; på det I skolen förstå, och tro, att Fadren är i mig, och jag i honom. Joh. 14: 10, 11. 17: 21, 22.

39. Äter soro de efter att gripa honom; och han gick uti deras händer.

40. Och drog åter bort på hinsiden Jordan, till det rummet, der Johannes hade först döpt, och blef der.

41. Och många kommo till honom, och sade: Johannes gjorde intet tecken; men allt det Johannes om denna sagt hafwer, är sant.

42. Och trodde många der på honom.

11. Capitlet.

Lazarus uppväckt. Capthas propheterar.

Och låg en man krank, benämnd Lazarus, af Bethanien, af Marie och hennes systers Marthe by.

2. Och war Maria den som smorde HERran med smörjelse, och torkade hans fötter med sitt hår; hwilens broder, Lazarus, låg sjuk. Matth. 26: 7. Marc. 14: 3. Joh. 12: 3.

3. Då sände hans syster till honom, och sade: HERre, si, den du lär hafwer, ligger sjuk.

4. När Iesus det hörde, sade han: Denne sjukdomen är icke till döds, utan till Guds äro; att Guds Son skall deras ära wara.

5. Och hade Iesus Martham, och hennes syster, och Lazarum lär.

6. När han då hörde, att han war sjuk, blef han der i samma rummet två dagar.

7. Derester sade han till Lärjungarna: Låt oss åter gå in i Judeen.

8. Lärjungarna sade till honom: Rabbi, nu wille Judarna stena dig; och åter går du dit.

9. Iesus svarade: Äro icke tolf timmar om dagen? Swillen som wandrar om dagen, han söder sig icke; ty han ser denna werldens ljus.

10. Men den som wandrar om nattena, han söder sig; ty ljuset är icke i honom.

11. Detta talade han; och sedan sade han till dem: Lazarus, wår vän, sofwer; men jag går att uppväcka honom af sömnen.

12. Då sade hans Lärjungar: HERre,

sofwer han, så warder det bättre med honom.

13. Men Iesus talade om hans dö; och de mente, att han hade talat om lekamlig sömn.

14. Så sade då Iesus uppenbarliga: Lazarus är dö.

15. Och jag gläds för edra skull, att jag icke war der, på det I tro stolen; men låter oss gå till honom.

16. Då sade Thomas, som kallades Twilling, till Lärjungarna: Låt oss gå, att wi må dö med honom.

17. Då kom Iesus, och fann honom redo hafwa legat fyra dygn i grafwene.

18. Och war Bethanien icke långt ifrån Jerusalem, wid femton stadier wägs.

19. Och många af Judarna woro komne till Martha och Maria, att de skulle hugswala dem öfwer deras broder.

20. När Martha hörde att Iesus kom, löpp hon emot honom; men Maria satt hemma.

21. Då sade Martha till Iesum: HERre, hade du varit här, hade min broder icke blifwit dö.

22. Men jag wet ännu, att allt det du bebes af Gudi, det warder Gud gifswandes dig.

23. Sade Iesus till henne: Din broder skall stå upp igen. Joh. 6: 33.

24. Sade Martha till honom: Jag wet, att han skall uppstå i uppståndelsen, på yttersta dagen. Luc. 14: 14. Joh. 5: 29.

25. Sade Iesus till henne: Jag är uppståndelsen och lifwet; hwilken som tror på mig, han skall lefwa, om han än dödt blefwe; 26. Och hwar och en som lefwer, och tror på mig, han skall icke dö ewinnerliga; tror du det? Joh. 6: 27, 35, 40, 54.

27. Sade hon till honom: Ja, HERre; jag tror, att du äst Kristus, Guds Son, som komma skulle i werldena.

Matth. 16: 16. Joh. 4: 42. 6: 69.

28. Och när hon detta hade sagt, gick hon bort, och kallade Maria, sina syster, släktiga, och sade: Mästaren är kommen, och kallar dig.

29. När hon det hörde, stod hon straxt upp, och kom till honom.

30. Ty Iesus war icke än då kommen in i byn; utan war på samma rum, der Martha hade kommit emot honom.

31. Då nu Judarna, som med henne woro i huset, och hugswalade henne, sågo Maria, att hon stod hasteliga upp och gick ut, förjde

de henne, och sade: Hon går till grafwena, att hon skall gråta der.

32. Då Maria som dit som JEsus war, och såg honom, föll hon till hans fötter, och sade till honom: HERR, hade du varit här, wore min broder icke död.

33. När JEsus såg henne gråta, och Judarna, som wore komne med henne, och gråta, förbittrade han sig i Andanom, och bebruswades i sig sjelf;

34. Och sade: Hwar laden I honom? Sade de till honom: HERR, kom och se.

35. Och JEsus gret.

36. Då sade Judarna: Ei, huru får hade han honom!

37. Men somlige af dem sade: Kunde icke han, som öppnade dens blindas ögon, hafwa så gjort, att denne icke blifwit död?

Joh. 9: 6.

38. Då förbittrades åter JEsus i sig sjelf, och kom till grafwena. Och det war en kula; och en sten lagd derupå.

39. Sade JEsus: Läger bort stenen. Sade till honom Martha, hans syster som död war: HERR, han luktar redo; ty han hafwer varit död i fyra dygn.

40. JEsus sade till henne: Sade jag icke dig, att, om du trodde, skulle du få se Guds härlighet?

41. Då togo de stenen bort af rummet, der den döde lagder war. Och JEsus hof upp sin ögon, och sade: Fader, jag tackar dig, att du hafwer hört mig.

42. Dödt wet jag, att du hörer mig alltid; men för folkets skull, som här omkring står, säger jag det, på det de tro skola, att du mig sånt hafwer.

43. Och då han det sagt hade, ropade han med höga röst: Lazare, kom ut.

44. Och han, som död war, kom ut, bunden om händer och fötter med swepekläde; och hans ansigte war förtäckt med en swetteduk. JEsus sade till dem: Löser honom, och låter honom gå.

45. Då trodde många af Judarna på honom, som komne wore till Maria, och sågo det JEsus gjorde.

46. Men somlige gingo bort till de Phariseer, och sade dem hwad JEsus hade gjort.

47. Då församlade de öfwerste Presterna och Phariseerna ett råd, och sade: Swad göra wi? Ty denne mannen gör mång tecken.

Matth. 26: 3. Marc. 14: 1. Luc. 22: 2.

48. Äte wi honom så blifwa, då tro alle på

honom; och de Romare komma, och taga bort vårt land och folk.

49. Men en af dem, wid namn Caiphas, som war öfwerste Prest på det året, sade till dem: I weten intet;

50. Ei heller besinnen I, att oß är bättre, att en man dörs för folket, än att allt folket skulle förgås.

Joh. 18: 14.

51. Det sade han icke af sig sjelf; men efter han war öfwerste Prest om det året, förberade han; ty JEsus skulle dö för folket:

52. Och ej allenast för folket, utan att han församla skulle Guds barn, som förstörde wore.

53. Ifrå den dagen rådflogo de emellan sig, att de skulle döda honom.

54. Så wandrade nu icke JEsus mer openbarliga inbland Judarna; utan gick då i den landsändan wid öfken, i en stad som heter Ephrem; och wistades der med sina Lärjungar.

55. Och instundade då Judarnas Påsta; och många gingo utaf landet upp till Jerusalem, för Påsta, att de skulle rena sig.

56. Då sökte de efter JEsum, och talades wid emellan sig, ständande i templet: Hwad synes eder, att han är icke kommen till påstidsdagen?

57. Och hade öfwerste Presterna och de Phariseer budit på, att hwilken som wist hwär han wore, skulle han det kungöra, att de måtte gripa honom.

12. Capitlet.

JEsus smörjes, inlirer, predikar om sin död, om tro och öfre.

Sex dagar för Påsta kom JEsus till Bethanien, der Lazarus hade varit död, och han uppväckte ifrå de döda.

Matth. 26: 6. Marc. 14: 3.

2. Der gjorde de honom en nattward; och Martha tjente, men Lazarus war en af dem som med honom wid bord såto.

3. Då tog Maria ett pund smörjelse, af kosteligt oförfälskadt nardus, och smorde JEsu fötter, och torlabe hans fötter med sin hår; och huset uppfyllades med lukt af smörjelsen.

Joh. 11: 2.

4. Då sade en af hans Lärjungar, Judas Simons Ischarioth, som honom förtäda skulle:

5. Hwi wardt icke denna smörjelsen såld för trehundrade penningar, och gifwet fattigom?

6. Det sade han, icke att honom wärde något om de fattiga; utan förty han war en

tjuf, och hade pungen, och bar det gifwet wardt.

Joh. 13: 29.

7. Då sade JESUS: Låt henne blifwa; hon hafwer det bewarat till mins begrafselses dag.

8. Ty I hafwen alltid fattiga när eder; men mig hafwen I icke alltid.

5 Mos. 15: 11. Matth. 26: 11. Marc. 14: 7.

9. Så förnam mycket folk af Judarna, att han war der; och kommo dit, icke allenast för JESU skull, utan och att de skulle se Lazarum, den han uppväckt hade ifrå de döda.

10. Då rådslogo de öfwerste Prästerna, att de och skulle dräpa Lazarum;

11. Ty många af Judarna gingo bort för hans skull, och trobde på JESUM.

12. Dagen derefter, när folket, som de mycket kommet war till högtidsdagen, hörde att JESUS kom till Jerusalem;

Matth. 21: 8. Marc. 11: 7. Luc. 19: 35.

13. Togo de palmqwistlar, och gingo ut emot honom, och ropade: Hosanna! Väl-signad han, som kommer i HERANS Namn, Israels Konung.

Pf. 118: 26.

14. Och fick JESUS ena åsninno, och satte sig derupå; såsom skrifwet är:

15. Råds icke, du dotter Zion; fi, din Konung kommer, sittandes på en åsninns säla.

Ef. 62: 11. Zach. 9: 9. Matth. 21: 5.

16. Detta förstodo hans Lärjungar icke med det första; utan då JESUS war förklarad, kommo de ihåg, att detta war skrifwet om honom, och att de hade detta gjort honom.

17. Witnade och folket om honom, som med honom warit hade, när han kallade Lazarum utaf grafwene, och wäckte honom upp ifrå de döda.

18. Fördenstull kom och folket emot honom, att de hörde, han hade gjort det tecknet.

19. Då sade Phariseerna emellan sig: I sen, att I intet kunnen ställa; si, hela werlden löper efter honom.

20. Woro och någre Öreler, af dem som uppsarne woro, att tillbedja i högtidene;

21. De gingo till Philippum, som war af Bethsaida i Galileen, och bado honom, säga: Herre, wi wilje se JESUM.

22. Philippus kom, och sade det för Andreas; Andreas och Philippus sade det åter till JESUM.

23. JESUS swarade dem, sägandes: Ti-den är kommen, att menniskones Son skall warda förklarad.

24. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Utan hweteforuet, som faller i jordena,

warder dödt, så blifwer det allena; men warder det dödt, så bär det mycken frukt.

25. Hwilleken som älskar sitt lif, han skall mista det; och hwilleken som hatar sitt lif i denna werldene, han skall behålla det till ewinnerligt lif.

Matth. 10: 39. 16: 25.

Marc. 8: 35. Luc. 9: 24. 17: 33.

26. Den mig tjänar, han följe mig; och hwar jag är, der skall och min tjänare wara. Hwilleken mig tjänar, honom skall min Fader ära.

Joh. 14: 3. 17: 24. 1 Ehek. 4: 17.

27. Nu är min själ bedröfwad; och hwad skall jag säga? Fader, hjelp mig utu denna stundene. Dock är jag fördenstull kommen till denna stundena.

28. Fader, förklara ditt Namn. Då kom en röst af himmelen, och sade: Jag hafwer det förklarat, och skall ännu förklarat.

29. Folket, som stod och hörde det, sade: Det war en torbö. Somlige sade: En Angel talade med honom.

30. Swarade JESUS och sade: Denna rösten kom icke för mina skull, utan för edra skull.

31. Nu går domen öfwer denna werldena; nu skall denna werldenes förste utslafas.

Joh. 16: 11.

32. Och om jag warder upphöjd ifrå jorden, skall jag draga alla till mig.

Joh. 3: 14. 8: 28.

33. Men det sade han, till att beteckna med hwad dödd han dö skulle.

34. Swarade honom folket: Wi hafwa hört af lagen, att Christus blifwer ewinnerliga; huru säger då du, menniskones Son måste upphöjas? Do är denne menniskones Son? 2 Sam. 7: 13. Pf. 89: 30, 37. 110: 4. Ef. 9: 6, 7. Hes. 37: 25. Dan. 2: 44. 7: 14, 27.

35. Då sade JESUS till dem: An är Ljuset med eder till en kort tid; wandrer medan I hafwen Ljuset, att mörkret begriper eder icke. Hwilleken som wandrar i mörkret, han wet icke hwart han går.

Joh. 1: 9. 11: 9.

36. Medan I hafwen Ljuset, tror på Ljuset, att I mågen blifwa Ljusens barn. Detta sade JESUS; och gick bort, och dolde sig för dem.

37. Och ändock han gjorde så mång tecken för dem, likwäl trobde de intet på honom;

38. Att det talet skulle fullkomnas, som Esaias Propheten sagt hade: HERRE, ho tror wår prebilar; och hwem är HERANS arm uppenbarad? Ef. 53: 1. Rom. 10: 16.

39. Derföre kunde de icke tro; ty Esaias hafwer åter sagt:

40. Han hafwer förblindat deras ögon, och förhärdat deras hjerta; att de icke skola se med ögonen, och icke förstå med hjertat, och omvända sig, att jag måtte helsa dem.

Gj. 6: 9. 29: 10. Matth. 13: 14. Marc. 4: 12. Luc. 8: 10. Ap. 9: 28: 26. Rom. 11: 8.

41. Detta sade Jesus, när han såg hans härlighet, och talade om honom.

42. Dock litväl trodde of många af de öfwersta på honom; men de bekände det icke, för de Phariseers skull, att de icke skulle utlastas af Synagogen.

43. Ty de höllo mer af menniskors pris, än af Guds pris. Joh. 5: 44.

44. Då ropade Jesus, och sade: Den som tror på mig, han tror icke på mig, utan på honom som mig sändt hafwer.

1 Petr. 1: 21.

45. Och den mig ser, han ser honom som mig sändt hafwer.

46. Jag är kommen i werldena för ett ljus, att hvar och en, som tror på mig, skall icke blifwa i mörkret.

Joh. 1: 5. 8: 12. 9: 5. 1 Joh. 1: 5.

47. Och hwilken som hör min ord, och icke tror, icke dömer jag honom; ty jag är icke kommen till att döma werldena; utan att jag skall frälsa werldena.

Marc. 16: 16. Joh. 3: 17.

48. Hvilken mig föraktar, och tager icke min ord, han hafwer den honom döma skall; det talar, jag talat hafwer, skall döma honom på yttersta dagen.

49. Ty jag hafwer icke talat af mig själf; utan Fadren, som mig sändt hafwer, han hafwer budit mig hwad jag skall säga, och hwad jag skall tala. Joh. 14: 10.

50. Och jag wet, att hans bud är ewinnerligt lif; beröfve, hwad jag talar, det talar jag såsom Fadren hafwer sagt mig.

13. Capitlet.

Höfverna twå. Sämja befalles. Jude beta. Petri fall.

För Påskahögtiden, efter Jesus wiste att hans tid war kommen, att han gå skulle af denna werldene till Fadren, såsom han hade älskat sina, som woro i werldene, så älskade han dem uti ändan;

Matth. 26: 2. Marc. 14: 1. Luc. 22: 1.

2. Och då Rattwarden war gjord, och djefwulen hade redo ingifwit Jude Simons Scharioth i hjertat, att han skulle fördrå honom;

3. Wiste och Jesus, att Fadren hade allt gifwit honom i händer, och att han war ingången af Gudi, och gick till Gud;

Matth. 23: 18. Joh. 3: 35. 17: 2.

4. Stod han upp af Rattwarden, och lade af släden; och tog ett linnen släde, och band om sig.

5. Sedan lät han watten i ett bäcken, och begynte twå Lärjungarnas fötter, och ter-lade med det linnna slädet, som han war ombunden med.

6. Så kom han då till Simon Petrus. Och han sade till honom: HERR, skulle du twå mina fötter?

7. Jesus swarade, och sade till honom: Det jag gör, wetti du icke nu; härefter skall du det så weta.

8. Petrus sade till honom: Aldrig skall du twå mina fötter. Jesus swarade honom: Om jag icke twar dig, då hafwer du ingen del med mig.

9. Då sade till honom Simon Petrus: HERR, icke allenast mina fötter, utan ed händer och hufwud.

10. Jesus sade till honom: Den som twagen är, honom görs icke behof, utan att twå fötterna; men han är all ren; och I ären rene, dock icke alle.

Joh. 15: 3. Ap. 9: 15.

11. Ty han wiste ho den war, som hörer fördråa skulle; beröfve sade han: I ären icke rene alle.

12. Sedan han då hade twagit deras fötter, och tagit sin släde på sig igen, och satt sig, sade han åter till dem: Weten I hwad jag eder gjort hafwer?

13. I kallen mig Mästare och HERR; och I sägen rätt; ty jag är också.

Matth. 23: 8. 10. 1 Cor. 3: 5.

14. Hafwer nu jag, som är eder HERR och Mästare, twagit edra fötter, så stolen I och inbördes twå hwarannars fötter.

15. Jag hafwer gifwit eder efterdömelse, att, såsom jag gjorde eder, så stolen I ed gödra. 1 Petr. 2: 2.

16. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Tjenaren är icke förmer än hans herre; icke är heller sändabådet förmer än han, som honom sändt hafwer.

Matth. 10: 24. Luc. 6: 40. Joh. 15: 2.

17. Om I detta weten, salige ären I, om I det gören.

18. Icke talar jag om eder alla; jag ut-hylla jag hafwer utkorat; men på det att Striften skall wara fullkomnad: Den

äter bröd med mig, han trampade mig med sin fot. **Bl. 41: 10. Ap. 5: 1: 16.**

19. Nu säger jag eder det, förr än det sker, att, när det är skedd, stolen I tro att det är jag.

20. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Hvilken som undfår den jag sänder, han undfår mig; men hvilken som mig undfår, han undfår honom som mig sändt hafwer.

Matth. 10: 40. Luc. 10: 16.

21. När I Jesus hade detta sagt, wardt han bedröfwad i Andanom, och betygade, och sade: Sannerliga, sannerliga säger jag eder, att en af eder skall förråda mig.

Matth. 26: 21. Marc. 14: 18. Luc. 22: 21.

22. Då sågo Lärjungarna hwar på annan, och woro twēdhögse om hwem han talade.

23. Och war en af hans Lärjungar, som satt wid bordet intill Jesus brödt, den Jesus hade lär; **Joß. 21: 2.**

24. Till honom winkade Simon Petrus, att han fråga skulle, ho den war som han talade om.

25. När han nu såg intill Jesus brödt, sade han till honom: Hætre, hwilken äret?

26. Svarade Jesus: Den äret, som jag rädder det indoppade brödet. Och när han hade indoppat brödet, gaf han det Jude Simons Jshariot;

27. Och efter den betan för Satan in i honom. Så sade då Jesus till honom: Det du gör, gör snart.

28. Men ingen af dem, som wid bordet såto, förstod till hwad han sade honom det.

29. Ty somlige mente, efter Judas hade pungen, att Jesus hade sagt honom: Röp hwad behöf görs till högtidsdagen; eller, att han skulle gifwa de fattiga något.

Joß. 12: 6.

30. När han då tagit hade den betan, gick han straxt ut; och det war natt.

31. Då han war utgången, sade Jesus: Nu är menniskones Son förklarad, och Gud är förklarad i honom.

32. Är nu Gud förklarad i honom, så skall och Gud förklara honom i sig sjelfswom, och skall snart förklara honom.

33. Kära barn, jag är ännu en liten tid när eder; I stolen sälla mig; och såsom jag sade Judomen: Dit jag går, kunnen I icke komma; så säger jag och nu eder.

Joß. 7: 34. 8: 21.

34. Ett nytt bud gifwer jag eder, att I älsken eder inbördes, såsom jag hafwer älskat

eder; på det I och stolen älska eder inbördes. **3 Mos. 19: 18. Matth. 22: 39.**

Marc. 12: 31. Joß. 15: 12. Rom. 13: 8. Gal. 6: 2. 1 Petr. 1: 22. 1 Joß 3: 11. 4: 16, 17, 21. Jac. 2: 8.

35. Derasf stola alle förstå, att I ären mine Lärjungar, om I hafwen kärlek inbördes.

36. Då sade Simon Petrus till honom: Hætre, hwart går du? Svarade honom Jesus: Dit jag går, kan du nu icke följa mig; men härefter skall du följa.

37. Sade Petrus till honom: Hætre, hwi kan jag icke nu följa dig? Mitt lif will jag låta för dig.

38. Jesus svarade honom: Stulle du låta ditt lif för mig? Sannerliga, sannerliga säger jag dig: Hanen skall icke gala, förr än du hafwer tre resor nelat mig.

Matth. 26: 34. Marc. 14: 30. Luc. 22: 34.

14. Capitlet.

Jesus döds nytta. Tro, kärlek, bön. Den helge Ande. Rätt friid.

Och han sade till sina Lärjungar: Edert hjerta ware icke bedröfwadt: Tron I på Gud, så tror och på mig.

2. I mins faders hus äro många boningar; och så icke wore, säger jag dock eder, att jag går bort till att bereda eder rum.

3. Och om jag än går bort till att bereda eder rum, skall jag likväl komma igen, och taga eder till mig; att hwar jag är, der stolen I och wara; **Joß. 12: 26. 17: 24.**

4. Och hwart jag går, weten I, och wägen weten I.

5. Thomas sade till honom: Hætre, wi wete icke hwart du går; och huru kunne wi weta wägen?

6. Jesus sade till honom: Jag är wägen, sanningen och lifwet; ingen kommer till Fadren, utan genom mig.

7. Känden I mig, så känden I ju och min fader; och nu känner I honom, och hafwen sett honom.

8. Philippus sade till honom: Hætre, låt oss se Fadren, så hafwe wi nog.

9. Sade Jesus till honom: Jag är så lång tid när eder, och du känner mig icke; Philippus, den mig ser, han ser Fadren; och huru säger du: Låt oss se Fadren?

Joß. 12: 45. 17: 21, 23.

10. Tror du icke, att jag är i Fadrenom, och Fadren i mig? Orden, som jag talar till eder, talar jag icke af mig sjelf: Fadren, som är i mig, han gör gerningarna.

11. Tror mig, att jag är i Fadrenom, och

Fadren i mig; eljest, tror mig för gernin-garnas skull.

12. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Den der tror på mig, de gerningar, som jag gör, skall och han göra; och skall göra större än dessa; ty jag går till Fadren.

13. Och allt det I bejden i mitt Namn, det skall jag göra; på det att Fadren skall prisad wara i Sonen.

Matth. 7: 7. Marc. 11: 24. Joh. 15: 16. 16: 23, 24. Jac. 1: 5.

14. Swad I bejden i mitt Namn, det skall jag göra.

15. Allten I mig, så håller min bud.

16. Och jag skall bedja Fadren, och han skall gifwa eder en annan Hugswalare, att han skall blifwa när eder ewinnerliga;

17. Sanningenes Ande, den werlden icke kan undsä; ty hon ser honom icke, och känner honom icke; men I känna honom; ty han blifwer när eder, och skall wara i eder.

18. Jag skall icke låta eder wara faberlösa; jag skall komma till eder.

19. Än är en liten tid, och werlden ser mig icke mer. Men I stola se mig; ty jag lefwer; I stola och lefwa.

20. På den dagen stola I förstå, att jag är i minom Fader; och I i mig, och jag i eder.

21. Den min bud hafwer, och håller dem, han är den mig älskar; och den mig älskar, han skall wara älskad af minom Fader; och jag skall älska honom, och honom skall jag uppenbara mig.

22. Sade till honom Judas, icke den Ischarioth: Hwår, hwad är det då, att du skall uppenbara dig oss, och icke werldene?

23. Svarade Jesus, och sade till honom: Den mig älskar, han warder hållandes min ord, och min Fader skall älska honom, och wi stola komma till honom, och blifwa boende när honom.

24. Men den mig icke älskar, han håller icke min ord; och det ordet I hören, är icke mitt, utan Fadrens som mig sändt hafwer.

25. Detta hafwer jag talat till eder, medan jag hafwer varit när eder.

26. Men Hugswalaren, den Helge Ande, hwilken Fadren skall sända i mitt Namn, han skall lära eder all ting, och påminna eder allt det jag eder sagt hafwer.

27. Friden låter jag eder; min frid gifwer jag eder; icke gifwer jag eder, såsom werlden gifwer. Edert hjerta ware icke bedröfwadt, i heller rädes.

28. I hörden, att jag sade eder: Jag går bort, och kommer åter till eder. Sedan I mig lär, då gladdens I ju, att jag sade: Jag går till Fadren; ty Fadren är större än jag.

29. Och nu sade jag eder det, förr än de ster, att I tro stola, när det steds är.

30. Särefter talar jag icke mycket med eder; ty denna werldenes förste kommer; och i mig hafwer han intet.

31. Men på det att werlden skall förstå, att jag hafwer Fadren lär, och så gör som Fadren mig budit hafwer; står upp, låter oss gå pådan.

15. Capitlet.

Förmaning till beständighet i tro, kärlek, tillägnad. Jag är ett sant winträd, och min Fader är en vingårdsman.

2. Swar och en gren i mig, som icke bär frukt, den tager han bort; och hwår och en, som bär frukt, den rensar han, att han mer frukt bära skall.

3. Nu ären I rene, för det tals skull, som jag hafwer talat med eder.

4. Blifwer i mig, och jag i eder; såsom grenen kan icke bära frukt af sig sjelf, med mindre han blifwer i winträd, så funnen icke heller I, utan I blifwen i mig.

5. Jag är winträd, I ären grenarna; den som blifwer i mig, och jag i honom, han bär mycken frukt; ty mig förutan funnen I intet göra.

6. Hwilken som icke blifwer i mig, han skall bortkastas, såsom en gren, och förtortas; och man binder dem samman, och kastar i elden, och de brinna.

7. Om I blifwen i mig, och min ord blifwa i eder, allt det I wiljen, mågen I beba, och det skall ste eder.

8. Derutinman är min Fader prisad, att I bären mycken frukt, och warben minz Lärjungar.

9. Såsom Fadren hafwer älskat mig, så hafwer jag och älskat eder; blifwer i min kärlek.

10. Om I hållen min bud, så blifwen I i minom kärlek; såsom och jag hafwer hållit minns Fadrs bud, och blifwer i hans kärlek.

11. Detta hafwer jag talat till eder, att min glädje skall blifwa i eder, och edor glädje fullkommen wara.

12. Detta är mitt bud, att I skolen älska eder inbördes, såsom jag hafwer älskat eder.

Joß. 13: 14, 34. Eph. 5: 2.

1 Theß. 4: 9. 1 Joß. 3: 11, 16. 4: 21.

13. Ingen hafwer förre kärlek, än att en låter sitt lif för sina wänner.

14. I ären mine wänner, om I gören hwad jag bjuder eder.

15. Färefter säger jag icke, att I ären tjenare, ty tjenaren wet icke hwad hans herre gör; men wänner hafwer jag kallat eder, ty allt det jag hafwer hört af minom fader, hafwer jag tungjort eder.

16. I hafwen icke utlorat mig; men jag hafwer utlorat eder, och tillskidat eder, att I skolen gå, och göra frukt, och edor frukt skall blifwa; på det att hwad I bedjen Fadren i mitt Namn, det skall han gifwa eder.

Matth. 28: 19.

17. Detta bjuder jag eder, att I älsken eder inbördes.

18. Om werlden hatar eder, så weter, att hon hafwer hatat mig förre än eder.

19. Woren I af werldene, så älskade werlden det hennes wore; men efter det I icke ären af werldene, utan jag hafwer eder utwalt ifrå werldene, derföre hatar werlden eder.

1 Joß. 4: 5, 6.

20. Kommer ihåg min ord, som jag hafwer sagt eder: Tjenaren är icke förre än hans herre; hafwa de förföljt mig, så skola de och förfölja eder; hafwa de hållit min ord, så warda de och hållande edor.

Matth. 10: 24. Luc. 6: 40. Joß. 13: 16.

21. Men allt detta skola de göra eder för mitt Namns skull; ty de känna icke honom, som mig sändt hafwer.

Matth. 24: 9. Joß. 16: 3.

22. Hade jag icke kommit, och talat med dem, så hade de icke synd; men nu hafwa de ingen ursäkt för sina synd.

Joß. 9: 41.

23. Den mig hatar, han hatar och min fader.

24. Hade jag icke gjort de gerningar ibland dem, som ingen annar gjort hafwer, så hade de icke synd; men nu hafwa de sett det, och hata dock både mig och min fader.

25. Dock är det sedit, att det talet fullkomnas skall, som i deras lag skrifwet är: De hafwa hatat mig utan fal.

Ps. 35: 19. 69: 5.

26. Men när Gudsvalaren kommer, den jag skall sända eder af Fadrenom, sannin- genes Ande, som utgår af Fadrenom, han skall bära vittnesbörd om mig.

Luc. 24: 49. Joß. 14: 26. 16: 7.

27. I skolen och beflites wittna; ty I hafwen warit med mig af begynnelsen.

Ap. G. 1: 24. 5: 32.

16. Capitlet.

Christnas twång. Christi bortgång. Den Helge Andes ämbete.

Detta hafwer jag sagt eder, på det I icke skolen förargas.

2. De skola utskjuta eder af Synagogorna; men den tid skall komma, att den eder dräper, skall mena sig göra Gudi tjenst dermed.

3. Och detta skola de göra eder; ty de känna icke Fadren, ej heller mig.

Joß. 15: 21.

4. Men detta hafwer jag sagt eder, att, när den tiden kommer, skolen I komma ihåg, att jag hafwer det sagt eder. Detta hafwer jag icke sagt eder af begynnelsen; ty jag war med eder.

Matth. 9: 15. Marc. 2: 19. Luc. 5: 34.

5. Men nu går jag till honom, som mig sändt hafwer; och ingen af eder spør mig, hwart jag går.

6. Men efter det jag hafwer detta sagt eder, är edart hjerta wordet fullt med bedröfwelse.

7. Dock säger jag eder sanningen: Eder är nyttigt, att jag bortgår; ty om jag icke bortgår, kommer icke Gudsvalaren till eder; men går jag bort, så skall jag sända honom till eder.

8. Och när han kommer, skall han straffa werldena för synd, och för rättfärdighet, och för dom;

9. För synd; ty de tro icke på mig;

10. Men för rättfärdighet; ty jag går till Fadren, och härefter sen I mig intet;

11. Men för dom; ty denna werldenes förste är nu dömd.

Joß. 12: 31.

12. Jag hafwer ännu mycket säga eder; men I kunnen det icke nu bära.

13. Men när han kommer, som är sannin- genes Ande, han skall leda eder uti all sanning; ty han skall icke tala af sig sjelf; men hwad han hörer, det skall han tala, och det som ste skall, skall han förkunna eder.

Joß. 14: 26. 15: 26.

14. Han skall prisa mig; ty af mino skall han taga, och förkunna eder.

15. Allt det Fadren hafwer, det är mitt; förbensfull sade jag, att han skall taga af mino, och förkunna eder.

Joß. 17: 10.

16. Någon liten tid, och I sen mig intet; och åter en liten tid, och I sän se mig; ty jag går till Fadren.

17. Då sade någre af hans lärjungar emel-

Ian sig: Swad är det han säger oss? En liten tid, och I sen mig intet; och åter: En liten tid, och I sän se mig; och att jag går till Fadren?

18. Då sade de: Swad är det han säger: En liten tid? Wi wete icke hwad han talar.

19. Då märkte Iesus, att de wille spörja honom, och sade till dem: Derom frågen I emellan eder, att jag sade: En liten tid, och I sen mig intet; och åter: En liten tid, och I sän se mig.

20. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: I stolen gråta, och jämra eder; men werlbena skall glädjas; I stolen warba bedröfwade; men edor sorg skall wändas i glädje.

21. När qwinnan föder barn, hafwer hon sorg; ty hennes stund är kommen; men när hon hafwer födt barnet, kommer hon sin bedröfwelse intet ihåg; ty hon gläds, att meniskan är född i werlbena.

22. Så hafwen I och nu bedröfwelse; men jag skall återse eder, och edart hjerta skall glädjas, och ingen skall taga edor glädje ifrån eder.

23. Och på den dagen stolen I intet spörja mig. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Allt det I bedja Fadren i mitt Namn, skall han gifwa eder.

Matth. 7: 7. 21: 22. Marc. 11: 24.

24. Hårtill hafwen I icke bedit i mitt Namn; beder, och I stolen få, att edor glädje må warba fullkommen.

25. Detta hafwer jag talat till eder med förtäckt ord; den tid skall komma, att jag icke skall tala med eder med förtäckt ord; man uppenbarliga skall jag förkunna eder om min Fader.

26. På den dagen stolen I bedja i mitt Namn; och jag säger icke eder, att jag skall bedja Fadren för eder.

27. Ty Fadren sjelf hafwer eder kår, efter det I haben mig kår, och trodden, att jag är utgången af Gubi.

Joh. 17: 8.

28. Jag gick ut af Fadren, och kom i werlbena; åter öfwer gifwer jag werlbena, och går till Fadren.

29. Sade hans Lärjungar till honom: Si, nu talar du uppenbarliga, och säger inga förtäckt ord.

30. Nu wete wi, att du wetti all ting, och dig görs icke behof, att någor spör dig; berföre tro wi, att du äst utgången af Gubi.

Joh. 17: 25.

31. Swarade Iesus dem: Nu tron I?

32. Si, tiden tillstundar, och är redo kommen, att I warben förstingrade, hwar och en till sitt, och låten mig blifwa allena; men jag är icke allena; ty Fadren är med mig.

Matth. 26: 31. Marc. 14: 27.

33. Detta hafwer jag talat med eder, att I stolen hafwa frid i mig; i werlbene hafwen I twång; men warer wid en god tröst, jag hafwer öfwerwunnit werlbena.

17. Capitlet.

Christus beder för sig, Lärjungarna och församlingen.

Detta talade Iesus, och lysste upp sin egen till himmelen, och sade: Fader, sänd den är kommen; förklara din Son, att din Son förklarar oss dig.

Joh. 12: 23.

2. Såsom du hafwer gifwit honom magt öfwer allt fött, att allom dem, som du hafwer honom gifwit, skall han gifwa ewinnerligt lif.

Matth. 28: 18. Joh. 5: 27.

3. Och detta är ewinnerligt lif, att de lärna dig allena sannan Gud, och den du sändt hafwer, Iesus Christum.

4. Jag hafwer förklarat dig på jordene; jag hafwer fullbordat det werk, som du mig gifwit hafwer att jag göra skulle.

5. Och nu, Fader, förklara du mig när dig sjelfswom, med den klarhet, som jag hade när dig, förr än denna werlden war.

6. Jag hafwer uppenbarat ditt Namn meniskan, som du hafwer mig gifwit af werlbene; de woro dine, och du hafwer gifwit mig dem, och de hafwa hållit din ord.

7. Nu hafwa de förstått, att allt det du mig gifwit hafwer, är af dig.

8. Ty de ord du hafwer mig gifwit, hafwer jag gifwit dem, och de togo wid dem; och hafwa sannerliga förstått, att jag är utgången af dig, och hafwa trott, att du mig sändt hafwer.

Joh. 16: 27, 30.

9. Jag beder för dem; för werlbene beder jag icke, utan för dem som du hafwer mig gifwit; ty de äro dine.

10. Och allt mitt är ditt, och ditt är mitt; och jag är förklarad i dem.

Joh. 16: 15.

11. Och nu är jag icke mer i werlbena; men de äro i werlbene, och jag kommer till dig. Selge Fader, förwara, genom ditt Namn, dem som du mig gifwit hafwer, att de blifwa ett, såsom oss wi.

Joh. 10: 3.

12. När jag war med dem i werlbene, förwarade jag dem i ditt Namn; dem du mig gifwit hafwer, hafwer jag förwarat, och ingen af dem är borttappad, utan det fir-

lorade barnet, att Skriften skulle fullbordas. Ps. 109: 8. Jos. 18: 9.

13. Nu kommer jag till dig, och talar detta i werldene; på det de skola hafwa mina fullkomliga gläbje i sig.

14. Jag hafwer fått dem din ord, och werlden hafwer hatat dem, efter de icke äro af werldene; såsom och jag icke är af werldene.

15. Jde beder jag, att du skall taga dem af werldene; utan att du förwarar dem ifrån ondo.

16. De äro icke af werldene; såsom och jag icke är af werldene.

17. Helga dem i dine sanning; ditt tal är sanning.

18. Såsom du hafwer mig sändt i werldena, så hafwer och jag sändt dem i werldena.

19. Och jag helgar mig sjelf för dem; att de skola och wara helgade i sanningene.

20. Men icke beder jag allenast för dem; utan och för dem, som genom deras ord skola tro på mig;

21. Att de skola alle wara ett, såsom du, Fader, i mig, och jag i dig; att de och skola wara ett i oss, på det att werlden skall tro, att du hafwer mig sändt.

Jos. 10: 38. 14: 10.
22. Och jag hafwer gifwit dem den härlighet, som du mig gifwit hafwer; att de skola wara ett, såsom och wi ärom ett;

23. Jag i dem, och du i mig; att de skola wara fullkomne uti ett; och att werlden skall förstå, att du mig sändt hafwer, och älskade dem, såsom du och mig älskade.

1 Jos. 1: 3. 5: 24.
24. Fader, jag will, att der jag är, skola och de wara med mig, som du mig gifwit hafwer; att de skola se mina härlighet, den du mig gifwit hafwer; ty du hafwer älskat mig, förr än werlden war skapad.

Jos. 12: 26. 14: 3.
25. Rättwisse Fader, werlden hafwer icke känt dig; men jag hafwer känt dig; och desse hafwa förstått, att du mig sändt hafwer.

26. Och jag hafwer tungjort dem ditt Namn, och skall tungdröt; på det att den kärlek, som du hafwer älskat mig med, skall wara i dem, och jag i dem.

18. Capitlet.

Christus lider i Örtagården, hos Caiaphas och Pilatum.

Då Iesus hade detta sagt, gick han ut med sina Lärjungar, öfwer den bäcken

Rebron; der war en Örtagård, i hwilken han ingick, och hans Lärjungar.

2 Sam. 15: 23. Matth. 26: 36. Marc. 14: 32. Luc. 22: 39.

2. Så wiste och Judas, som förrådde honom, rummet; ty Iesus plågade ofta komma dit med sina Lärjungar.

3. Då nu Judas hade tagit med sig skaran, och de öfwersta Presternas och Pharisearnas tjenare, kom han dit med lyktor, och blöf, och wårjor. Ps. 41: 10. Matth. 26: 47.

Marc. 14: 43. Luc. 22: 47. Ap. G. 1: 16.

4. Och efter Iesus wiste allt det honom wedersaras skulle, gick han fram, och sade till dem: Swem söken I?

5. Svarade de honom: Iesum af Nazareth. Sade Iesus till dem: Jag äret. Stod och Judas, som hon öförrådde, med dem.

6. När han då sade till dem: Jag äret; flego de tillrygga, och föllo till jordena.

7. Då sporde han dem åter till: Swem söken I? De sade: Iesum af Nazareth.

8. Iesus svarade: Jag sabe eder, att det är jag; söken I mig, så låter dessa gå.

9. På det de ord skulle warba fullkomnad, som han sagt hade: Af dem du mig gifwit hafwer, borttappade jag ingen. Jos. 17: 12.

10. Då hade Simon Petrus ett swärd, och drog det ut, och högg till öfwersta Prestens bräng, och högg hans högra öra af; och war brängsens namn Malchus.

11. Då sade Iesus till Petrum: Stid ditt swärd i skibona; skall jag icke brida den kalken, som min Fader mig gifwit hafwer?

12. Men skaran, och höfwidsmannen, och Judarnas tjenare togo fatt på Iesum, och bunbo honom;

Matth. 26: 57. Marc. 14: 53. Luc. 22: 54.
13. Och ledde honom bort, först till Hannas; ty han war Caiaphes swär, hwilken i det äret war öfwerste Prest. Luc. 3: 2.

14. Och Caiphas war den som hade gifwit Judomen rådet, att det war nyttigt, att en menniska bödde för folket. Jos. 11: 50.

15. Och följde Simon Petrus Iesum, och en annan Lärjunge; den samme Lärjungen war känd med öfwersta Prestens, och gick in med Iesu i öfwersta Prestens palats;

16. Men Petrus stod utanför dörrerne. Då gick den andre Lärjungen ut, som kändes war med öfwersta Prestens, och talade till dörrwårdinnan, och hade Petrum in.

17. Då sade dörrwårdinnan till Petrum:

Är icke och du af denna mansens Lärjungar? Han sade: Jag är det icke.

18. Men brångarna, och tjenarena, som hade gjort en koleib, ty det war kallt, stodo och wärmbde sig; med dem stod och Petrus, och wärmbde sig.

19. Då sporde öfwerste Presten Jesum om hans Lärjungar, och om hans lärdom.

20. Jesus swarade honom: Jag hafwer uppenbarliga talat för werlbene; jag hafwer alltid lärt i Synagoga, och i templet, der alle Judar komma tillsammans; och hemliga hafwer jag intet talat.

21. Hwi spör du mig? Spör dem till, som hört hafwa, hwad jag hafwer talat till dem; si, de weta hwad jag hafwer sagt.

22. När han detta sade, gaf en af tjenarena, som der när stodo, Jesu en lindpust, sågandes: Skall du så swara öfwersta Presten?

23. Jesus swarade honom: Hafwer jag illa talat, så vittna om ondt; men hafwer jag väl talat, hwi slår du mig?

24. Och Hannas hade sändt honom bundnan till öfwersta Presten Caiphas.

25. Men Simon Petrus stod och wärmbde sig. Då sade de till honom: Är icke och du af hans Lärjungar? Han nekade, och sade: Jag är det icke.

Matth. 26: 69. Marc. 14: 66. Luc. 22: 55.

26. Då sade till honom en af öfwersta Prestens tjenare, dens frände, som Petrus hade buggit örat af: Säg icke jag dig med honom i Örtagården?

27. Då nekade åter Petrus det; och straxt gaf hanen.

28. Då ledde de Jesum ifrån Caiphas inför Rådhuset, och det war om morgonen; och de gingo icke in i Rådhuset, att de icke skulle warda besmittade, utan att de måtte äta Påskalambet. Matth. 27: 1.

Marc. 15: 1. Luc. 23: 1. Ap. G. 10: 28. 11: 3.

29. Då gick Pilatus ut till dem, och sade: Hwad klagomål hafwen I emot denna mannen?

30. Då swarade de, och sade till honom: Wore han icke en ogerningesman, så hade wi icke öfwerantwardat dig honom.

31. Då sade Pilatus till dem: Läger I honom, och dömer honom efter edor lag. Då sade till honom Judarna: Osj är icke lösligt att döda någon;

32. På det Jesu tal skulle fullkommas, som han sagt hade, då han gaf tillkänna, med hwad dödd han dö skulle.

Matth. 20: 19. Marc. 10: 33. Luc. 18: 32.

33. Då gick Pilatus åter in i Rådhuset, och kallade Jesum, och sade till honom: Är du Judarnas Konung?

Matth. 27: 11. Marc. 15: 2. Luc. 23: 3.

34. Jesus swarade: Säger du det af dig sjelf, eller hafwa andre sagt dig det om mig?

35. Pilatus swarade: Sjö är jag en Jude: ditt folk, och de öfwerste Presterna, hafwa dig mig öfwerantwardat; hwad hafwer du gjort?

36. Jesus swarade: Mitt rike är icke af denna werlbene; om mitt rike wore af denna werlbene, då säkade ju mine tjenare detom, att jag icke worde Judomen öfwerantwardat; men mitt rike är icke härnär.

37. Då sade Pilatus till honom: Så sji du dock en Konung? Jesus swarade: Du säger det; jag är en Konung; dertill är jag född, och är dertill kommen i werlbena, att jag skall vittna med sanningene. Swar och en, som är af sanningene, han hör min röst.

38. Sade Pilatus till honom: Hwad är sanning? Och när han det sagt hade, gick han åter till Judarna, och sade till dem: Jag finner ingen sak med honom.

39. I hafwen sedwänjo, att jag skall gifwa eder en lös om Påska; wiljen I då icke, att jag skall gifwa eder Judarnas Konung icke?

Matth. 27: 16. Marc. 15: 6. Luc. 23: 17.

40. Åter ropade de alle, och sade: Sjö denna, utan Barabbas. Och Barabbas war en röfware.

Ap. G. 3: 14.

19. Capitlet.

Christus dömd, hufslängb, krönt, korsfäst, dödd och begrafwen.

Då tog Pilatus Jesum, och hufslängbde honom. Matth. 27: 27. Marc. 15: 15.

2. Och krigsnektarna wrebo samman ena krono af törne, och satte på hans hufswar, och hängde ett purpurkläde på honom;

3. Och sade: Hel, Judarnas Konung! Och gåfwo honom lindpustlar.

4. Då gick åter Pilatus ut, och sade till dem: Si, jag hafwer honom ut till eder, att I förskå stolen, att jag finner ingen sak med honom.

5. Då gick Jesus ut, och bar ena törnekrono, och ett purpurkläde. Och han sade till dem: Si menniskan.

6. När de öfwerste Presterna och tjenarna sågo honom, ropade de, och sade: Korsfäst, korsfäst. Pilatus sade till dem: Läger I honom, och korsfäst; ty jag finner ingen sak med honom.

7. Judarna svarade honom: Vi hafwe lag, och efter vår lag skall han dö; ty han hafwer gjort sig sjelf till Guds Son.

8. Då Pilatus hörde det talet, fruktade han ännu mer;

9. Och gick åter in i Rådhuset, och sade till Jesum: Svarad äst du? Jesus svarade honom intet.

10. Då sade Pilatus till honom: Talar du intet med mig? Betst du icke, att jag hafwer magt att försästa dig, och hafwer magt att släppa dig?

11. Jesus svarade: Du hade ingen magt öfwer mig, wore hon dig icke gifwen ofwan- efter; fördenstull hafwer han förre synb, som mig hafwer dig öfwerantwardat.

12. Och ifrå den tiden sökte Pilatus efter att gifwa honom lös; men Judarna ropade, och sade: Gifwer du honom lös, så äst du icke Kejsarens wän; ty den som sig gör till Konung, han är emot Kejsaren.

13. När Pilatus hörde det talet, hade han Jesum ut, och satte sig på domstolen, på det rum, som kallas Lithostrotos; på Ebreiskt Sabbatha.

14. Och det war Påstatillredelsebad, wid sjette timman; och han sade till Judarna: Si, edar Konung.

15. Då ropade de: Tag bort, tag bort, försäst honom. Pilatus sade till dem: Skall jag försästa edar Konung? Svarade öfwerste Presterna: Vi hafwe ingen Konung, utan Kejsaren.

16. Då öfwerantwardade han honom dem, att han skulle försästas. Då togo de Jesum, och ledde honom bort.

Matth. 27: 31. Marc. 15: 20. Luc. 23: 33.

17. Och han bar sitt kors, och gick ut på det rum, som kallas hufwudskallaplatsen; på Ebreiskt Golgatha.

18. Der försäste de honom, och två andra med honom, hwar på sina sido; och Jesum midt uti.

19. Då stref Pilatus en öfwerstrift, och satte på korset. Och war så skrifwet: Jesus af Nazareth, Judarnas Konung.

Matth. 27: 37. Luc. 23: 38.

20. Denna öfwerstriftena läste många af Judarna; ty rummet, der Jesus war försäst, war hardt wid staden; och det war skrifwet på Ebreiskt, och Grekiskt, och Latin.

21. Då sade Judarnas öfwerste Prester till Pilatum: Skrif icke, Judarnas Konung; utan, att han hafwer sagt: Jag är Judarnas Konung.

22. Pilatus svarade: Swad jag hafwer skrifwit, det hafwer jag skrifwit.

23. Då nu trigsnektarna hade försäst Jesum, togo de hans kläder, och gjorde fyra delar, en del hvarjom trigsnekt, och hjortelen med; men hjortelen war icke sömnad, utan wirlad, ifrån öfwerst och allt igenom.

Matth. 27: 35. Marc. 15: 24. Luc. 23: 34.

24. Då sade de emellan sig: Skärom honom icke sänder, utan kastom lott om honom, hwem han skall tillhöra; att Skriften skulle wara fullkomnad, som säger: De hafwa bytt min kläder emellan sig, och kastat lott på min hjortel. Och detta gjorde trigsnektarna. Ps. 22: 19.

25. Då stodo wid Jesu kors hans moder, och hans moders syster, Maria, Cleophe hustru, och Maria Magdalena.

26. Och när Jesus såg se modrena, och Rärjungan, den han älskade, der när ständande, sade han till sina moder: Dwinna, si, din son.

27. Sedan sade han till Rärjungan: Si, din moder. Och ifrå den tiden tog Rärjungan henne till sig.

28. Sedan, efter Jesus wiste att nu all ting woro fullkomnad, att Skriften skulle fullbordas, sade han: Mig törster. Ps. 69: 22.

29. Då stod der ett kärl, fullt med ättiko; och de uppfyllde en swamp med ättiko, och kringlade isop, och höllo det honom för munnen. Matth. 27: 48.

30. Då nu Jesus hade tagit ättikona, sade han: Det är fullkomnad; och böjde ned hufvudet, och gaf upp andan.

31. Men efter det war tillredelsebad, att tropparna icke skulle blifwa qware på korset öfwer Sabbathen, ty samme Sabbathedag war stor, både Judarna Pilatum, att deras ben skulle sönderslås, och de borttagas.

32. Då kommo trigsnektarna, och sönder- slogo dens förstas ben, och dens andras, som war försäst med honom.

33. När de kommo till Jesum, och sågo honom allaredo wara död, slogo de icke hans ben sänder;

34. Utan en af trigsnektarna stak upp hans sido med ett spjut; och straxt gick ut blod och watten.

35. Och den detta såg, hafwer det vittnat, och hans vittnesbörd är sant; och han wet, att han säger sant, på det I och tro stolen.

36. Och stebde detta, på det Skriften skulle fullbordas: I stolen intet ben sönderslå på honom. 2 Mos. 12: 46. 4 Mos. 9: 12.

37. Och åter säger en annor Skrift: De stola se, i hwem de stungit hafwa. *Joh. 12: 10.*

38. Derefter bad Pilatum Joseph af Arimathea, som war Jesu Lärjunge, dock lönligen, för Judarnas rädslos skull, att han måtte taga Jesu lelamen; och Pilatus tillstodde det. Alltså kom han, och tog Jesu lelamen. *Matth. 27: 57.*

Marc. 15: 42, 43. Luc. 23: 50. Joh. 12: 42.

39. Rom och beklites Nicodemus, som tillföre hade kommit till Jesum om nattena, och bar en blandning af myrrham och aloë, wid hundrade pund. *Joh. 3: 1, 2.*

40. Så togo de då Jesu lelamen, och svepte den i sinfläder, med wälluktande krydder, såsom Judarna plåga begrafwa.

41. Och war på det rummet, der han förfäst war, en örtagård, och i örtagården en ny graf, der ännu ingen hade varit uti lagd.

42. Der lade de då Jesum, för Judarnas tillredelsedags skull, efter grafwen war när.

20. Capitlet.

Christus uppträder, visar sig för Maria, Lärjungomen, Thome.

På den ena Sabbathen kom Maria Magdalena om morgonen, då ännu mörkt war, till grafwena, och såg stenen wara borta af grafwene.

Matth. 28: 1. Marc. 16: 1. Luc. 24: 1.

2. Då lopp hon, och kom till Simon Petrum, och till den andra Lärjungen, som Jesus allade, och sade till dem: De hafwa tagit HERRAN bort utaf grafwene, och wi wete icke hwart de hafwa lagt honom.

3. Då gick Petrus ut, och den andre Lärjungen, och kommo till grafwena.

Luc. 24: 12.

4. Både lupo de tillika; och den andre Lärjungen lopp före, snarare än Petrus, och kom först till grafwena.

5. Och när han lutade sig ned, såg han se lakanen lagd; dock gick han icke in.

6. Så kom då Simon Petrus efter honom, och gick in i grafwena, och såg lakanen lagd;

7. Och swettebufen, som hade varit om hans hufwud, icke lagd när lakanen, utan afstodes i ett rum tillhopasvept.

8. Då gick och den andre Lärjungen in, som förr war kommen till grafwena, och såg det, och troddet.

9. Ty de förstodo icke än då Skriftena, att han skulle uppträ ifrå de döda.

10. Och Lärjungarna gingo åter tillhoppa igen.

11. Men Maria stod och gret utanför grafwene. Wid hon nu så gret, lutade hon sig in i grafwena; *Matth. 16: 5.*

12. Och såg se två Änglar i hwit kläder, sittande, den ene wid hufwudet, och den andre wid fötterna, der de hade lagt Jesu lelamen. *Matth. 28: 2, 3.*

13. De sade till henne: Qwinnu, hwad gråter du? Sade hon till dem: De hafwa tagit bort min HERRA; och jag wet icke hwart de hafwa lagt honom.

14. När hon detta sade, wände hon sig tillbaka, och såg se Jesum ståndandes; och wiste icke att det war Jesus.

Matth. 28: 9. Marc. 16: 9.

15. Sade Jesus till henne: Qwinnu, hwad gråter du? Swem säger du? Hen mente, att det hade varit örtagårdsmanstaren, och sade till honom: Herre, hafwer du förut honom bort; säg mig hwart du hafwer lagt honom, och jag will tagan.

16. Jesus sade till henne: Maria. Då wände hon sig om, och sade till honom: Rabbuni, det är, Mästare.

17. Sade Jesus till henne: Kom icke wid mig; ty jag är icke ännu uppfaren till min Fader; men gåd till mina bröder, och säg dem: Jag far upp till min Fader, och edar Fader; och till min Gud, och edar Gud.

Ps. 22: 23.

18. Maria Magdalena kom, och badade Lärjungomen, att hon hade sett HERRAN, och att han hade sagt henne detta.

19. Men om aftonen, på den samma Sabbathen, då dörrarna woro lyfta, der Lärjungarna woro församlade, för Judarnas rädslos skull, kom Jesus, och stod midt ibland dem, och sade till dem: Frid war er. *Marc. 16: 14. Luc. 24: 36. 1 Cor. 15: 5.*

20. Och när han hade detta sagt, såt han dem se händerna, och sina sido. Då worde Lärjungarna glade, att de sågo HERRAN.

21. Då sade Jesus åter till dem: Frid war er; såsom Fadren hafwer mig sändt, så sänder och jag eder.

22. När han detta sagt hade, bläste han på dem, och sade till dem: Lager den Helga Andä;

23. Swillkom I förslåten synberna, dem förslåtas de; och hwilkom I behållen dem, dem äro de behållna. *Matth. 16: 19. 18: 18.*

24. Men Thomas, en af de tolf, hwilket kallas Twilling, war icke med dem, när Jesus kom.

25. Då sade de andre Lärjungarna till

honom: Wi sågom HERRN. Sade han till dem: Utan jag ser hålen efter spårarna i hans händer, och stinger mitt finger i hålen efter spårarna, och stinger min hand i hans sido, tror jag det icke.

26. Och åtta dagar derefter woro åter hans Lärjungar inne, och Thomas med dem; då kom JESUS, wid dörrarna woro lyfta, och stod midt ibland dem, och sade: Frid ware eder.

27. Sedan sade han till Thomas: Räck hit ditt finger, och se mina händer, och räck hit dina hand, och stick henne i mina sido; och war icke twifwelaktig, utan trogen.

28. Thomas swarade, och sade till honom: Min HERR, och min Gud.

29. JESUS sade till honom: Efter du såg mig, Thoma, tror du; salige äro de som icke se, och dock tro. 1 Petr. 1: 8.

30. Gjorde och JESUS mång annor tecken, i sina Lärjungars åsyn, som i denna bokene icke äro skrifne. Joh. 21: 25.

31. Men dessa äro skrifne, på det I tro skolen, att JESUS är Kristus, Guds Son; och att I, genom trona, skolen hafwa lif i hans Namn.

21. Capitlet.

Christus wid Galileiska hafvet.

Derefter uppenbarade åter JESUS sig för Lärjungarna, wid Tiberias haf; och uppenbarade han sig i så måtto:

2. Simon Petrus, och Thomas, som kallades Twilling, woro tillsammans, och Nathanael, som war af Cana i Galileen, och Zebedei söner, och två andre af hans Lärjungar.

3. Sade Simon Petrus till dem: Jag vill gå och fiska. De sade till honom: Wi gåm och med dig. De gingo ut, och stego framt i båten; och i den natten fingo de intet.

4. Då nu morgon war, stod JESUS på strandene; dock wiste Lärjungarna icke, att det war JESUS.

5. Sade JESUS till dem: Barn, hafwen I något till mats? De swarade honom: Nej.

6. Då sade han till dem: Raster ut nätet på högsta sidona om båten, så warder I finnanne. Då lastade de ut; och kom så mycken fisk, att de förmodade det icke draga.

7. Då sade den Lärjungen, som JESUS kallade, till Petrum: HERRN äret. När Simon Petrus hörde, att det war HERRN, band han om sig hjortelen, ty han war naken, och gaf sig i sjön. Joh. 13: 23.

8. Men de andre Lärjungarna kommo med båten; ty de woro icke långt ifrån landet, utan wid påß tshundrade alnar; och drogo fisknätet.

9. Och när de woro signe på landet, sågo de der wara lagda glödd, och en fisk derpå, och bröd.

10. JESUS sade till dem: Läger hit af de fiskar, som I nu fingen.

11. Simon Petrus steg in, och drog nätet upp på landet, fullt med stora fiskar, hundrade femtio och tre; och ämbod de woro så många, gifd likwäl nätet icke sönder.

12. Sade JESUS till dem: Kommer, och äter. Och ingen af Lärjungarna bjersades till att spörja honom: Po äst du? efter de wiste, att det war HERRN.

13. Då kom JESUS, och tog brödet, och gaf dem; och fisken sammaledes.

14. Detta war nu tredje reson att JESUS uppenbarades sinom Lärjungom, sedan han war uppsånden ifrån de döda.

15. Då de nu hade ätit, sade JESUS till Simon Petrum: Simon Jona, älskar du mig mer än desse? Han sade till honom: Ja, HERR, du wettst, att jag älskar dig. Sade han till honom: Föd min lamb.

16. Åter sade han till honom: Simon Jona, älskar du mig? Han sade till honom: Ja, HERR, du wettst, att jag älskar dig. Sade han till honom: Föd min får.

17. Sade han till honom tredje reson: Simon Jona, älskar du mig? Petrus wardt bedröfwad, att han sade tredje reson till honom: Älskar du mig? och sade till honom: HERR, du wettst all ting; du wettst, att jag älskar dig. Sade JESUS till honom: Föd min får.

18. Sannerliga, sannerliga, säger jag dig: När du wast ung, omgjordade du dig sjelf, och gifd hwart du wille; men då du warder gammal, skall du uträda dina händer, och en annan skall omgjorda dig, och leda dig bit du icke vill. 2 Petr. 1: 14.

19. Men det sade han, giftwandes tillkänna med hwad dödd han stulle prisa Gud. Och då han hade detta sagt, sade han till honom: Följ mig.

20. Petrus wände sig om, och såg den Lärjungen följa, som JESUS kallade; hwilken och i nattwarden låg intill hans bröst, och sade: HERR, hwilken är den dig förräder?

21. Då Petrus såg honom, sade han till JESUM: HERR, hwad skall då denne?

22. Sade JESUS till honom: Om jag

wille att han skulle blifwa, tilldess jag kommer, hwad kommer det dig wid? Följ du mig.

23. Då gief ett tal ut ibland bröderna: Denne Lärjungen bör icke. Och JEsus sade icke till honom: Han bör icke; utan, om jag wille, att han skulle blifwa tilldess jag kommer, hwad kommer det dig wid?

24. Denne är den Lärjungen, som vittnar här om, och den detta skrifwit hafwer; och wi wete, att hans vittnessbörd är sant.

25. Åro och mång annar ting, som JEsus gjorde, hwilla, om de det ena med det andre skrefwas, tror jag att werlden skulle icke kunna begripa de böder, som skrifwas ställe. Amen.

Joß. 20: 30.

Ände på S. Johannis Evangelium.

Apostla Gerningar, af S. Luca beskriwa.

1. Capittlet.

Christi himmelsfärd. Mattias wald.

Tillförene hafwer jag talat, min gode Theophile, om allt det JEsus begynte både göra och lära;

2. Intill den dagen han upptagen wardt, sedan han Apostlomen, som han utwalt hade, genom den Helga Andä, hade gifwit besällning; Matth. 28: 19. Marc. 16: 15.

3. Swillom han och efter sin pino betedde sig lefwandes, med mångahanda bewisning, då han lät sig se af dem i fyratio dagar, och talade med dem om Guds rike. 1 Cor. 15: 6.

4. Och då han hade församlat dem, böb han dem, att de icke skulle gå utaf Jerusalem, utan förbida Fadrens löfte, der J af hört hafwen (sade han) af mig.

Luc. 24: 49. Joß. 14: 16. 15: 26.

5. Ty Johaunes döpte i watten; men J stollen döpte warba i dem Helga Andä, icke mångadagar här efter. Math. 3: 11. Marc. 1: 8.

Luc. 3: 16. Joß. 1: 26. Ap. 8: 11: 16.

6. Då de nu församlade woro, frågade de honom, sägande: Hwre, skall du i denna tiden upprätta igen Jsraels rike?

7. Då sade han till dem: Det hörer icke eder till att weta tid och stund, som Fadren hafwer satt i sine magt;

8. Men J stollen undfå dens Helga Andas kraft, som öfwer eder komma skall; och stollen wara min vittne i Jerusalem, och i hela Judeen och Samarien, och (sedan) intill jordens ända. Ap. 8: 2: 4. 19: 6. 9: 15.

9. Och när han detta sagt hade, wardt han i deras åsyn upptagen; och en sky tog honom bort utaf deras syn.

Marc. 16: 19. Luc. 24: 51,

10. Och som de uppsågo i himmelen efter honom, wid han uppför; si, två män stode när dem, klädde i hwit kläder;

11. De der och sade: J Galileiste män, hwi stån J och sen upp i himmelen? Denne JEsus, som upptagen är ifrån eder i himmelen, han skall så komma, som J honom set hafwen uppfara i himmelen.

12. Sedan gingo de till Jerusalem igen, ifrån berget som heter Osioberget, hwilket ligger ifrån Jerusalem wid en Sabbaths resa;

13. Och då de inkommo, stego de upp i salen, der de stadigt blefwo, Petrus och Jacobus, Johannes och Andreas, Philippos och Thomas, Bartholomeus och Matthens, Jacobus Alphai och Simon Zelotes, och Judas Jacobi. Math. 10: 2: 3: 4.

14. Alle desse woro stadigt tillhoga, enbräktige i böner och förmanelse; samt med qwinnoen, och med Maria, JEsu moder, och med hans bröder. Math. 27: 55.

Marc. 15: 40, 41. Luc. 8: 2, 3. 23: 55. 24: 10.

15. Uti de dagar stod Petrus upp ibland Lärjungarna, och sade: och war hopen af namnen tillfammen wid tjugu och hundrade:

16. J män och bröder, den Skriften måke fullbordas, som den Helge Andä länge sagt hade genom Davids mun, om Judas, som deras lefsagare war som grepo Jesum.

Ps. 41: 10. Joß. 13: 18. Math. 26: 47.

Marc. 14: 43. Luc. 22: 47. Joß. 18: 3.

17. Ty han war räknad i vårt tal, och hade fått med oss detta ämbetet.

18. Och han förwärfde en åter för orättfärdig lön; och upphängde sig, och remnade midt itu, och alla hans inelower gafswo sig ut.

Math. 26: 15. 27: 1.

19. Och det är uppenbart wordet ålön

dem som bo i Jerusalem; så att den åkten kallas på deras mål Åkeldama, det är, blods-åker. **Matth. 27: 8.**

20. Ty det är skrifwet i Psalmboken: Deras hemman warde öde, och ingen ware som deruti bor; och hans ämbete få en annan. **Ps. 69: 26. Matth. 23: 38. Ps. 109: 8.**

21. Så måste nu en af dessa män, som med oss varit hafwa, i allan den tid, som HERren JESUS ut och in gick med oss;

22. Ifrå Johannis dåpelse till den dagen att han ifrån oss tagen wardt, med oss ett vittne warba till hans uppsländelse.

23. Och de satte två i walet, Joseph, som kallas Barsabas, med det wedernamnet Justus, och Matthiam;

24. Och bado, och sade: Du HERre, som känner allas hjerta, wisa ut hwilken af dessa två du utwalt hafwer;

25. Att han skall få denna tjensten, och Apostlådmbetet, der Judas ifrå faller är, att han skulle bortgå i sitt rum.

26. Och de kastade lott derom, och lotten föll på Matthiam; och han wardt räknad till de elofwa Apostlar.

2. Capitlet.

Den Helge Ande utgötes. Petrus predikar. Tretusen omwände.

Och då Pingstbagen fullkomnad war, woro de alle endrågdeliga tillsammans.

2. Och wardt hastigt ett dñn af himmelen, såsom ett mäktigt stort wäber kommit habe; och uppfyllde allt huset, der de sätto.

3. Och dem syntes sñnderbelaba tungor, såsom af eld; och blef sittandes på hwar och en af dem. **Matth. 3: 11.**

Marc. 1: 8. Luc. 3: 16. Ap. 8: 1: 5, 8.

4. Och de wordo alle uppfyllde af den Helga Anda, och begynte till att tala med annor tungomål, efter som Anden gaf dem att tala.

Ap. 8: 1: 8. Marc. 16: 17. Ap. 8: 10: 46.

5. Så woro i Jerusalem boende Judar, gudfruktige män af allahanda föll, som under himmelen är.

6. Då nu denna rñsten stett habe, kom tillsammans mycket föll, och wordo förhåpne; ty de hñrde dem tala hwar och en med sitt eget mål;

7. Och wordo alle försträcke, och för-
unbrade sig, sågande emellan sig: Si, äro icke alle dessa, som tala, Galileiste?

8. Guru hñre wi då hwar och en sitt tungomål, der wi uti födde äre?

9. Parther och Meder, och Elamiter, och de som bo uti Mesopotamien, och i Judeen, och Cappadocien, Pontos och Asien;

10. Phrygien och Pamphylien, Egypten, och i de lñpse landsändar wid Cyrenen, och de utlåndningar af Rom;

11. Judar och Proselyter, Creter och Araber; wi hñre dem med våra tungor tala Guds dråpeliga werl.

12. Och försträcke de sig alle, och för-
unbrade sig, sågande emellan sig: Hwad männ detta wilja wara?

13. Och somlige gjorde gädd af dem, och sade: Dessa äro fulle med sött win.

14. Då stod Petrus upp, med de elofwa, och hof upp sin rñst, och talade till dem: I Judiske män, och I alle som bon i Jerusalem; detta skall eder wetterligt wara, och anammer min ord uti edor öron;

15. Ty desse äro icke druckne, såsom I men-
nen; efter det är trebje timmen på dagen;

16. Utan det är det som sagdt är genom Propheten Joel:

Joel 2: 28.

17. Och det skall ske uti de yttersta dagarna, säger Gud: Jag skall utgjuta af minom Anda öfwer allt fött; och edre söner och edra dñttrar skola prophetera; och edre ynglingar skola se synner, och edre äldste skola drömma drömmar. **Ej. 44: 3. Zach. 12: 10.**

18. Och öfwer mina tjenare, och öfwer mina tjenarinnor skall jag i de dagar utgjuta af minom Anda; och de skola prophetera.

19. Och jag skall gifwa under ofwan i himmelen, och tecken nedet på jorbene; blod och eld, och rñtbamb. **Joel 2: 30.**

20. Solen skall wändas i mörker, och månen i blod, förr än den store och uppenbarlige HERrans dag kommer.

21. Och skall ske, att hwar och en som ålalar HERrans Namn, han skall blifwa salig. **Joel 2: 32. Rom. 10: 13.**

22. I män af Israel, hñrer dessa orden: JESUM af Nazareth, den man, som när eder af Gudi bewisad är, med fraster, och under, och tecken, som Gud hafwer gjort genom honom ibland eder; såsom I och jñlfwe weten. **Ap. 8: 10: 38.**

23. Honom, efter han af Guds betänkt råb och försyn utgifwen war, hafwen I tagit genom onda mäns hñnder, försäkt och dñbat.

24. Den hafwer Gud uppwäckt, och lösat dödfvens sweba; efter omjeligit war, att han skulle behållas af honom.

Ap. 8: 3: 15. 4: 10. 10: 40. 13: 30, 3

25. Ly David säger om honom : Jag hafver alltid förefatt HERRN för min ögon ; ty han är mig på högga handene, att jag icke skall rödb warba. Ps. 16: 8.

26. Förbensfull är mitt hjerta gladt, och min tunga fröjdar sig ; skall också mitt fött hwilas i förhoppning.

27. Ly du öfvergifwen icke mina själ i helwete, och tillsläder icke att din Selige skall se förgängelse.

28. Du hafwer mig tungjort lifsens wägar ; du skall uppfylla mig med fröjd för ditt ansigte.

29. I män och bröder, man må fritt tala med eder om den Patriarchen David ; han är dödd och begrafen, och hans graf är när öf intill denna dag.

1 Kor. 2: 10. Ap. G. 13: 36.

30. Efter han nu war en Prophet, och wiste att Gud hade lofwat honom med en ed, att han af hans länds frukt skulle efter föttet uppväcka Christum, till att sitta på hans säte ; 2 Sam. 7: 12. Ps. 132: 11.

31. Säg han det framsföredt, och talade om Christi uppständelse, att hans själ icke är öfvergifwen uti helwete ; icke heller hans fött hafwer sett förgängelse.

Ps. 16: 10. Ap. G. 13: 35.

32. Denna Jesum hafwer Gud uppväckt, der wi alle vittne till äro.

Ap. G. 10: 40. Rom. 4: 24. 8: 11.

1 Cor. 6: 14. 15: 15. 2 Cor. 4: 14. Gal. 1: 1.

33. Medan han nu med Guds högga hand upphöjd är, och löste fått hafwer af Fadren om den Selga Andas, hafwer han utgjutit detta I nu sen och hören.

34. Ly icke hafwer David uppfarit i himmelen ; men han säger : HERRN sade till min Herr : Sätt dig på mina högga hand ; Ps. 110: 1. 1 Cor. 15: 25.

35. Tillbes jag neblägger dina owänner dig till en fotapall.

36. Så skall nu hela Israels hns weta förwiso, att denna Jesum, som I försäkt hafwen, hafwer Gud gjort till en HERRA och Christ.

37. Då de detta hörde, fingo de ett stung i hjertat ; och sade till Petrum, och till de andra Apostlarna : I män och bröder, hwad skole wi göra ? Ebr. 4: 12.

38. Sade Petrus till dem : Görer bättring, och hwar och en af eder låte sig döpa i Jesu Christi Namn, till syndernas förlåtelse ; och I skolen unnså den Selga Andas ifwo. Luc. 24: 47.

39. Ly eder är löftet gjort, och edrom barnom, och allom dem som fjerran äro, hwilla HERRN, vår Gud, hårtill fallandes warber. 1 Mos. 17: 7. Jes. 10: 16.

40. Betygade han öf med mång anner ord, och förmånade dem, sågandes : Äter hjälpa eder ifrå detta onda släktet.

41. De som då gerni anammade hans tal, de låto sig döpa ; och kommo till hopen, på den dagen, wid tretusend själar.

42. Och blefwo de stadigt stånbande uti Apostlarnas lärdom, och i besatthet, och i bröds brytelse, och i böner.

43. Och en fruktan kom uppå hwarjo och ena själ ; och mång under och tecken gjordes af Apostlarna.

44. Och alle de, som trodde, woro tillsammans, och hade all ting menlig.

Ap. G. 4: 32.

45. Sina ägodelar och hafwor sålde de, och delade dem med alla, såsom hwar och en behöfde.

46. Och hwar dag woro de stadigt och enbrägeliga i templet ; och bröto bröd här och der i husen, ätandes med hwarannan i fröjd ; och lofwade Gud i deras hjertans ensalldighet. Ap. G. 20: 7.

47. Och de hade ynnest när allt folket. Och HERRN förslade hwar dag församlingen med dem som salige worbo. Ap. G. 4: 33.

3. Capitlet.

En tropsing betas. Predikan om Christo.

Så gingo Petrus och Johannes tillhopa upp i templet, wid bönestunden, iem war den nionde timmen.

2. Och der war en man, ofärbig allt ifrå sine moders lif, som lät sig bära ; den satte de hwar dag för dörrerna åt templet, som het den snöna, att han skulle bedas almofa af dem som ingingo i templet.

3. Då han såd se Petrum och Johanne, att de wille gå in i templet, bad han dem om almofa.

4. Då såg Petrus på honom, med Johanne, och sade : Se på öf.

5. Då såg han på dem, förhoppandes att han skulle något få af dem.

6. Då sade Petrus : Siftwer och guld hafwer jag icke ; men det jag hafwer, det gifwer jag dig : I Jesu Christi Nagareni Namn, stått upp, och gåd ;

7. Och tog honom wid högga handena, och reste honom upp ; och straxt worbo hans fötter och ben stadiga.

8. Han sprang upp, och stod, och gick, och följde dem in i templet; gick och sprang hit och dit, prisandes Gud.

9. Då fick allt folket se honom, att han gick och lofwade Gud;

10. Och kände honom, att han war den samme, som plågade sitta efter almoso, wid den sönna dörrna för templet; och wordo fulle med undersambet och försträffelse öfwer det honom wedersaret war.

11. Då nu denne mannen, som ofärdig varit hade, och helbregda gjord war, höll sig intill Petrum och Johanne, lopp allt folket till dem i förhufet, som kallas Salomons, och förundrade sig.

1 Kon. 6: 3. Ap. 5: 12.

12. Då Petrus det såg, swarade han till folket: I män af Israel, hwi umbren I häruppå? Eller hwi sen I på oss, lika wist som wi af vår egen kraft eller förtjenst hade det åskadkommit, att denne hafwer sått sin gång?

13. Abrahams, och Isaacs och Jacobs Gud, våra fäders Gud, hafwer förklarat sin Son Jesum, hwilken I öfwerantwarbat hafwen, och förnekat inför Pilatus, då han dömdo, att han skulle gifwas lds.

2 Mos. 3: 6. Luc. 23: 16, 21. Joh. 19: 12.

14. Men I förnelaben den Helga och Rättfärdiga; och båden, att mandråparen skulle gifwas eder.

Matth. 27: 20.

Mar. 15: 11. Luc. 23: 18. Joh. 18: 40.

15. Och lifsens Första dråpen I. Den hafwer Gud nu uppväckt ifrå de döda; till hwilket wi mittne äre;

Ap. 2: 24, 32. Eph. 1: 20.

16. Och hafwer genom trona på hans Namn, på denna, som I sen och kännen, stadfäst sitt Namn; och tron, som är genom honom, hafwer gifwit denna hans helbregda, i alla edra åsyn.

Luc. 17: 19.

17. Nu, käre bröder, wet jag wäl, att I det gjort hafwen af sätunnighet, såsom och edre öfwerste.

18. Men Gud, som genom alla sina Propheters mun föresagt hafwer, att Kristus skulle liba, han hafwer nu så fullbordat det.

19. Så bättrer eder nu, och wänder eder om, på det edra synder måga affsträpade warda;

20. Att wederswidelsens tid då kommer för HERrans ansigte, när han sändandes warber den eder nu tillförene prebilad är, Jesum Christum;

21. Hwilkten himmelen intaga måste, till

den tid att igen upprättadt warber allt det Gud sagt hafwer, genom alla sina helga Propheters mun, af werldenes begynnelse.

22. Ty Moses hafwer sagt till fäberna: HERren, edar Gud, skall eder uppväcka en Prophet utaf edra bröder, såsom mig; honom stolen I höra in allt det han eder sågandes warber.

5 Mos. 18: 15, 18. Ap. 3: 7, 37.

23. Och det skall ste, att hwar och en själ, som icke hörer den Propheten, hon skall utsläpas ifrå folket.

24. Och alle Propheterna, ifrå Samuel, och sedan så många som talat hafwa, hafwa bådadt dessa dagarna.

25. I ären Propheternas och förbundsens barn, det Gud hafwer gjort med våra fäder, sågandes till Abraham: I dine säd stola all folk på jordene wälsignad warba.

1 Mos. 12: 3.

18: 18. 22: 18. 26: 4. Gal. 3: 8.

26. Eder först och främst hafwer Gud uppväckt sin Son, Jesum, och sändt honom till att wälsigna eder, att hwar och en af eder skulle sig omwända ifrå sine ondska.

Ap. 3: 13, 46.

4. Capitlet.

Ärlingarna tagas fast, förhöras, dotas. Församlingenes bön, endragt.

Då de nu talade till folket, kommo dertill Presterna, och föreståndaren i templet, och de Sabbuceer;

2. Och togo det illa mid sig, att de lärde folket, och förtunnade, i Jesu, uppståndelsen ifrå de döda;

Dan. 12: 2.

3. Och togo fatt på dem, och satte dem i hättelse, till annan dagen; ty det war redo aftonen.

4. Men många af dem, som orden hört hade, trodde; och warbt talet på männerna wid femtusend.

5. Så begaf det sig dagen berefter, att deras öfwerste och äldste, och Strifslärde i Jerusalem;

6. Och Hannas öfwerste Prest, och Caiphas, och Johannes, och Alexander, och så många som woro af öfwersta Prestsläktet, församlade sig;

Luc. 3: 2. Joh. 18: 13.

7. Och hade dem fram för sig, och frågade dem: Af hwad magt, eller i hwad namn, hafwen I detta gjort?

8. Petrus, full med den Helga Andan, sade till dem: I öfwerste för folket, och äldste i Israel;

9. Efter wi i dag blifwe dömda för denna wålgerningen på denna sjula mannen, genom hwilka han är helbregda worden ;

10. Så skall det eber allom weterligt wara, och allo Israels folke, att genom JESU Christi Nazareni Namn, den 3 korsfäst hafwen, den Gud uppröddt hafwer ifrå de döda, får nu denne helbregda för eder.

Ap. 8. 17: 31.

11. Han är den stenen, som af eder, byggingsmännerna, förkastad är ; och är worden en hörnsten ;

Ps. 118: 22.

Es. 28: 16. Matth. 21: 42. Marc. 12: 10.

Luc. 20: 17. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 6.

12. Och i ingom androm är salighet ; ty det är icke heller något annat Namn under himmelen menniskomem gifwet, i hwilko wi stöle salige warba.

Matth. 1: 21.

13. När de sågo sådana allwarlighet i Petro och Johanne, och funno dock, att de woro olärde och lefman, förundrade de sig, och drogo längso på dem, att de hade warit med JESU.

14. Och mannen sågo de ståndandes der när dem, som helbregda war gjorder ; ty de kunde der intet emot säga ;

15. Utan böbo dem gå ut af Rådet, och handlade sedan emellan sig ;

16. Sägande : Swad stöle wi göra åt dessa männerna ? Ty ett uppenbart tecken är gjordt af dem, och är funnigt allom hem som bo i Jerusalem ; och wi kunne icke neta det.

17. Men på det att det icke skall widare utkomma ibland folket, wilje wi allwarliga förbjuda dem, att de här efter icke tala i detta Namnet för några mennisko.

18. Och de kallade dem, och böbo, att de ingalunda mer tala eller lära skulle i JESU Namn.

Ap. 8. 5: 28.

19. Da swarade Petrus och Johannes, och sade till dem : Om det är rättfärdigt för Gubi, att wi höre eder mer än Gud, derom mån 3 sjelfwe döma.

Ap. 8. 5: 29.

20. Ty wi kunne icke förtiga det wi sett och hört hafwe.

21. Då hotade de dem, och läto gå dem, intet sinnandes huruledes de kunde pina dem, för folkets skull ; ty alle prisade Gud för det som skedd war.

22. Ty mannen war öfwer fyratio år, på hwilkom detta helbregda tecknet skedd war.

23. Sedan de läto dem gå, kommo de till sina, och kungjorde dem allt det de öfwerste Prästerna och Älste till dem sagt hade.

24. Då de det hörde, upphöfwo de enbrä-

teliga sina röst till Gud, och sade : GEDRE, du äst Gud, som gjort hafwer himmel och jord, hafwet, och allt det som deruti är ;

25. Du, som genom din tjänares Davids mun sagt hafwer : Swi hafwa Hedningarna upprest sig, och folket tagit sig före det såfångt är ?

Ps. 2: 1.

26. Jorderikes Konningar trädde tillböva, och Förstarna församlade sig ihop, emot GEDRAN, och emot hans Christ.

27. Sannerliga församlade sig emot din heliga Sou, JESUM, den du smort hafwer, både Herodes, och Pontius Pilatus, med Hedningarna och Israels folk ;

28. Till att göra hwad din hand och råd tillsörere beslutit hade, att se skulle.

29. Och nu, GEDRE, se till deras trug, och gif dina tjenare, att de med all tröst tala din ord ;

30. Utträdandes dina hand bertill, att sunkhet, och tecken, och under måga gdras genom din heliga Sons JESU Namn.

31. Och då de bebit hade, rödras rummet, der de uti församlade woro ; och de worde alle fulle af dem Selga Anda, och talade Guds ord med tröst.

Ap. 8. 2: 47.

32. Och uti hela hopen, som trodde, war ett hjerta och en själ ; och ingen af dem sade något wara sitt af det han ägde ; utan all ting woro dem menlig.

Ap. 8. 2: 44.

33. Och Apostlarna bäro med stora kraft vittnesbörd till GEDRANS JESU Christi upståndelse ; och stor nåd war öfwer dem alla.

34. Och ingen war heller ibland dem, som något fattades ; ty så många, som årkr eller hus ägde, de sålde dem, och bäro wärdet för det som de sålt hade ;

35. Och labe fram för Apostlarnas fötter ; och belades hwarjom och enom, efter som honom behof war.

36. Men Joses, som ock kallades af Apostlarna Barnabas, det uttydt är, hugswaldsens son, en Levit, börbig af Eypren ;

37. Han hade en åler, den sålde han ; och bar fram wärdet, och labe för Apostlarnas fötter.

5. Capitlet.

Ananie döb. Apostlarna sängslas, förlofas. Gamallels döb.

Men en man benämnd Ananias, med Saphira sin hustru, sålde sina ägor ;

2. Och hade lagt affides något af wärdet, med sine hustrus wetskap ; och en del bar han fram, och labe för Apostlarnas fötter.

3. Då sade Petrus : Anania, hwi hafwer Satanas uppfyllt ditt hjerta, att de skulle ljuga för dem Helga Andan, och undsinga somt af wårdet för åtten?

4. Du hade wäl kunnat behållan, då du honom hade; och då han såld war, war han och i ditt wåld. Svarföre hafwer du sådant företagit i ditt hjerta? Du hafwer icke ljugit för menniskor, utan för Gud.

5. Då Ananias hörde dessa orden, föll han ned, och gaf upp andan; och en stor rådbhåge kom öfwer alla dem som detta hörde.

6. Då sodo unge män upp; togo honom af wägen, bårde honom bort, och begrofwon.

7. Wid tre stunder derefter kom of hans hustru, och wiste icke hwad stedt war, och gick in.

8. Då svarade Petrus henne : Säg mig, hafwen I of för så mycket sålt åtten? Då sade hon : Ja, hafwe wi så.

9. Då sade Petrus till henne : Svarföre woren I öfwerens, att I skullen fresta H. Andan? Si, deras fötter, som hafwa begrawit din man, äro för dörrerna, och de skola of straxt båra dig ut.

10. Och straxt föll hon ned för hans fötter, och gaf upp andan. Då gingo de unge män in, och funno henne dödd; och bårde henne ut, och jordade henne när hennes man.

11. Och en stor rådbhåge kom öfwer hela församlingena, och öfwer alla dem som detta hörde.

12. Och igenom Apostlarnas händer gjordes mång teden och under ibland folket; och de woro endrätteliga alle uti Salomons förhus.

13. Men ingen annar hjerdes gifwa sig intill dem; utan folket höll mycket af dem.

14. Och hopen wårte mer till af dem som trobde H. Andan, både män och qwinnor;

15. Så att de utbåro på gatorna sjula menniskor, och lade dem i fångar, och på bårar, att, då Petrus kom gångandes, måtte åtmunstione hans slugge stögga på någon af dem.

16. Och församlade sig en stor hóp af nästa städerna till Jerusalem, och förde dit sjula, och de som besatte woro med de orena andar; och de wordo alle helbregda.

17. Då stod den öfwerste Presten upp, och alle de med honom woro, hwilke äro det parti, som kallas de Sadduceers; och wordo fulle med nit;

18. Och togo fatt på Apostlarna, och satte dem uti allmänligt fängelse.

19. Men H. Andans Ängel lät dörrerna upp på fångahuset om natten, och hade dem ut, och sade :

20. Går, och står i templet, och säger folkena all de ord, som detta lifwet tillhöra.

21. Då de detta hört hade, gingo de bittida om morgonen i templet, och begynte till att lära. Då kom den öfwerste Presten, och de med honom woro, och kallade Rådet tillhöpa, och alla de äldsta ibland Israels barn; och sände till fångahuset, att de skulle hemta dem.

22. Då tjenarena kommo, och funno dem icke i fångahuset, kommo de igen, och bådade dem;

23. Sägande : Fångahuset funne wi ju granneliga igenläst, och wåttarena stånbande utanför dörrerna; men då wi uppläste, funno wi der ingen.

24. Då öfwerste Presten, och templet föreståndare, och andre öfwerste Presterna hörde detta talet, begynte de warba twehåge om dem, hwad deraf warba wille.

25. Då kom en, och bådade dem : Si, de män, som I infatt haben i fångahuset, de äro i templet, stå och lära folket.

26. Då gick föreståndaren med tjenarena, och hade dem fram utan wåld; ty de räddes för folket, att de skulle stena dem.

27. Och då de hade ledt dem dit, hade de dem fram för Rådet; och den öfwerste Presten frågade dem,

28. Sägandes : Hafwe wi icke en tid och annan budit eder, att I icke skullen lära i detta Rammet? Och si, I hafwen uppfyllt Jerusalem med edar lärdom, och wiljen draga öfwer of denna mansens blod.

Ap. 5. 4: 18.

29. Då svarade Petrus, och Apostlarna, och sade : Man måste mer lyda Gud, än menniskor.

Ap. 5. 4: 19.

30. Båra faders Gud hafwer upprätt J. Esu, den I dräpigt hafwen, och upphängt på träd.

Ap. 5. 2: 24, 32. 3: 15.

31. Den hafwer Gud med sina höggra hand upphjst, för en öfbring och frälsare, till att gifwa Israel bättring och synbernas frislätsel.

Ebr. 2: 10. Luc. 24: 47.

32. Och wi äro honom för wittne till det wi sägom; så of den Helge Ande, den Gud gifwit hafwer dem som honom lybsattige äro

Joh. 15: 26, 27.

33. Då de detta hörde, skar det dem i hjerstat, och de begynte rådslå, att de måtte dräpa dem.

34. Då stod en Pharisee upp i Rådet, benämnd Gamaliel, en lagförfatter, den ibland allt folket mycket afhöllan var, och bad att Apostlarna skulle som snarast gå afstides ut ;

Ap. 5. 22: 3.

35. Och sade till dem : I män af Israel, ser till hwad I gören med dessa män.

36. För dessa dagar höf Theudas sig upp, sägandes sig någon wara ; honom föll en hop folk till, wäl fyrahundrad ; han warbt ihjälslagen, och alle de, som trodde honom, worde förstingrade, och kommo till intet.

Ap. 5. 21: 38.

37. Efter honom höf Judas sig upp af Galileen, i de dagar då besättningen stebbe ; han afwände mycket folk efter sig ; han blef od horto, och alle de som honom lybt hade, worde förstingrade.

38. Och nu säger jag eder : Kommer intet wid dessa männerna, utan låter dem betämma ; ty är detta råd eller mer af menniskor, så warber det wäl omintet ;

39. Men är det af Gudi, så kunnen I icke slå det neder, såframt I wiljen icke finnas strida emot Gud.

40. Då föll de alle intill hans råd ; och kallade Apostlarna, läto hufslänga dem, och bödo dem, att de icke skulle tala i Jesu Namn ; och läto gå dem.

41. Men de ginga med fröjd ifrå Rådet, att de woro wärdige lida smälet för hans Namns skull ;

Matth. 5: 10, 11, 12. Rom. 5: 3.

42. Och höllo hwar dag uppå, utan återwänndo, att lära och predila Evangelium om Jesu Christo, uti templet, och i all hus.

6. Capitlet.

Sin skaffare. Stephanus anklagas.

Uti de dagar, då hopen af Lärjungarna föröklades, begynte de Greker knorra emot de Ebreer, derföre att deras enför worde förstakade uti den dagliga tjenstene.

2. Då kallade de tolf hela hopen af Lärjungarna tillsammans, och sade : Det är icke tillbörligt att wi skole öfwergeifwa Guds ord, och alla hwad på bordet komma skall.

3. Sätter fördenksall ut, läre bröder, sju män af eber, som godt rykte hafwa, och skulle äro med dem helga Anda och wijsdom ; dem wilje wi befalla detta ärendet.

4. Men wi wilje afstå på bönen, och att förkunna Guds ord.

5. Och det talet såcktes wäl hela hopen ; och de utwalde dertill Stephanus, som war en man full med tro och dem helga Anda ; och

Philippus, och Prochorus, och Nicanor, och Timon, och Parmenas, och Nicolaus, som war en Proselyt af Antiochien.

Ap. 6. 8: 26. 21: 8.

6. Dem hade de fram för Apostlarna. Och de bödo, och lade händer på dem.

7. Och Guds ord föröfrade sig, och hopen af Lärjungarna war ganska stor i Jerusaleem ; och en stor hop af Presbterna worde troen lydbattige.

8. Men Stephanus, som war full med tro och starkhet, gjorde under och stor tecken ibland folket.

9. Då reste sig någre upp af den Syriagogen, som kallades de Libertiners, och de Cyreners, och de Alexandriners, och de Cilicers, och Asianers, och begynte till att disputera med Stephanus.

10. Och de förmodade icke stå emot den wijsdom, och den Andas, som talade.

11. Då undersatte de några män, som skulle säga : Wi hafwe hört honom säga härtil ord emot Moses, och emot Gud.

12. Och de eggade folket, och de äldsta och de Skriftlärja ; och ginga till, och togo fatt på honom, och hade honom inför Rådet ;

13. Och drog fram salf wittne, de der sade : Denne mannen wänder icke igen till att tala härtil ord emot detta helga rumma, och emot lagen ;

14. Ty wi hörde honom säga : Jesus af Nazareth skall fullslå detta rummet, och skall förwandla de stadgar, som Moses hafwer satt of.

15. Och alle de på Rådet såto, sågo på honom, och sågo hans ansigte lika wißt som en Angels ansigte.

7. Capitlet.

Stephanus predikan, martyrdöda.

Då sade den öfwerste Presten : Hafwer detta sig of så ?

2. Då sade han : I män, bröder och fäder, hörer härtil. Hårlighetenes Gud syntes wärom faber Abraham, medan han war i Mesopotamien, förr än han bodde i Paran ;

3. Och sade till honom : Gå ut hit land, och ifrå dine slägt ; och kom i det land, som jag will wisa dig. 1 Mos. 12: 1.

4. Då for han ut af de Chaldeers land, och bodde i Paran ; och dådan, då hans faber war dö, lät han föra honom hit i detta land, der I nu uti bon ;

1 Mos. 11: 31. 12: 7.

icke en fot bredd. Och han lofwade honom, att han skulle honom det gifwa till att besitta, och hans såd efter honom, den tid han ännu inga barn hade.

6. Men Gud sade alltså: Din såd skall warba främmande, uti främmande land; och de skola hafwa dem under sig i trålbom, och fara illa med dem, i fyrahundra år.

1 Mos. 15: 13.

7. Och det folk, som de tjena skola, vill jag döma, sade Gud; och sedan skola de gå derut, och skola tjena mig i detta rum.

8. Och han gaf honom omfärelsens förbund; och han födde Isaac, och omfär honom på åttonde dagen; och Isaac födde Jacob; och Jacob födde de tolf Patriarker.

1 Mos. 17: 9, 12.

21: 2. 25: 24. 29: 32. 30: 5. 35: 23.

9. Och de Patriarker sålde Joseph, för afunds skull, in uti Egypten; och Gud war med honom.

1 Mos. 37: 28.

10. Och han halp honom utur all hans hebröswelse, och gaf honom nåd och wisdom inför Pharao, Konungen i Egypten; och han satte honom till hofswitsman öfwer Egypten, och öfwer allt sitt hus.

1 Mos. 41: 40.

11. Så kom hunger öfwer hela Egypti land och Canaan, och stor twång; och wåre fäder funno ingen födo.

1 Mos. 41: 54.

12. Men då Jacob hörde, att uti Egypten war korn, sände han wåra fäder första gången ut.

1 Mos. 42: 1.

13. Och då han åter sände dem ut, wardt Joseph känder af sina bröder; och Pharao wardt underwist om Josephs släkt.

1 Mos. 43: 4. 45: 16.

14. Då sände Joseph, och kallade sin fader Jacob till sig, och all sin släkt, till sem och sjuttio själar.

1 Mos. 46: 6, 27.

15. Och Jacob for ned till Egypten; och bles böb, han och wåre fäder;

1 Mos. 49: 33.

16. Och wordo förde till Sichem, och lades i griften, som Abraham köpt hade, för penningar, af Semors barn, som war Sichems (son).

1 Mos. 47: 30. 50: 13. 33: 19. Jos. 24: 32.

17. Då nu tiden tillstundade om löftet, om hwilket Gud hade sworit Abraham, wärte folket, och wardt förkladt uti Egypten;

1 Mos. 13: 16. 15: 5. 22: 17. 2 Mos. 1: 7.

18. Tillbehf ber upplom en annar Konung, den intet wiste af Joseph.

2 Mos. 1: 8.

19. Han gick wårt släkte efter med list, och for illa med wåra fäder, så att de utafsta

måste sin barn, att de icke skulle blifwa lefwande.

2 Mos. 1: 10, 11, 22.

20. Samma tiden wardt Moses född, och han war Guds tädsk; och wardt fostrader i fins faders hus, i tre månader.

2 Mos. 2: 2. Ebr. 11: 23.

21. Då han sedan utafslad wardt, tog Pharaos dotter honom upp, och födde honom upp sig för en son.

2 Mos. 2: 3, 5, 7, 10.

22. Och wardt Moses lärk i all den wisdom, som de Egyptier hade; och war mågtig i ord och gerningar.

23. Men då han wardt fyrtio år gammal, kom honom i hjertat, att han wille besje sina bröder, Israels barn.

24. Och då han såg, att euom af dem stebde orätt, halp han honom, och hämnade hans skada, som orätt stebde, och slog den Egyptien.

2 Mos. 2: 11.

25. Och han mente att hans bröder skulle förskä, att Gud, genom hans hand, skulle frälssa dem; men de förstodo det intet.

26. Och dagen derefter syntes han ibland dem, der de trätte tillhoppa; och wille frälssa dem, sägandes: I män, I ären bröder, hwi gören I hwatannan orätt?

2 Mos. 2: 13.

27. Men den som orätt gjorde sinom nästa, han stötte honom bort, sägandes: So hafwer satt dig till hofswitsman och domare öfwer oss?

28. Männ du wilja slå mig ihjäl, såsom du slog den Egyptien i går?

29. Då flydde Moses, för detta talets skull, och wardt en främling uti det landet Madian; der han två söner födde.

30. Och efter fyrtio år syntes honom Guds Angel i öknene, wid det berget Sina, uti en brinnande låga, utu busstam.

2 Mos. 3: 2.

31. Då Moses det såg, förundrade han sig om den synena; men då han gick fram, och skulle skåda, stebde Guds röst till honom:

32. Jag är dina faders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud, och Jacobs Gud. Då wardt Moses förskärad, och torde icke se dit.

33. Då sade Guds röst till honom: Läs dina stor af dina fötter; ty det rum, som du står uppå, är ett heligt land.

34. Jag hafwer wäl sett mins folks twång, som är uti Egypten, och hafwer hört deras juckan, och är nedertigten till att frälssa dem; så kom nu hit, jag vill sända dig uti Egypten.

2 Mos. 3: 7, 8, 10.

35. Denna Rosen, som de förslade,

sägande: So gjorde dig till höfswitsman och domare? honom (säger jag) hafwer Gud sändt för en höfswitsman och försökare, genom Angelens hand, som honom syntes i bufsanom.

36. Han förde dem ut, görandes under och teden uti Egypten, och uti röda hafwet, och uti öknene, i fyratio år.

2 Mos. 7: 1, 2. 16: 1, 2.

37. Denne är Moses, som sade till Israels barn: En Prophet skall HERren, edar Gud, uppväcka eder af edra bröder, såsom mig; honom stolan I höra.

5 Mos. 18: 15, 18. Ap. 3: 22.

38. Denne war den som uti församlingen, i öknene, war med Angelen, som talade med honom på Sina berg, och med våra fäder; han undfick lifsens ord, till att gifwa oss;

2 Mos. 19: 3, 20.

39. Swillkom edre fäder wille icke lydaktige wara; utan drefwo honom ifrå sig, och wände sig om med sitt hjerta till Egypten;

40. Sägande till Aaron: Öfr öf gubar, som gå för oss; ty wi wete icke hwad denna Mofi wederfaret är, som öf utstört hafwer af Egypti land.

2 Mos. 32: 1.

41. Och gjorde de en kalf, i de dagar, och offrade offer till afgubar, och fröjdade sig öfwer sina häunders werk.

1 Cor. 10: 7.

42. Då wände Gud sig om, och gaf dem der till, att de dyrkade himmelens härslap; såsom skrifwet står i Propheternas bot: I Israels hus, hafwen I och i de fyratio år offrat mig i öknene offer och så?

Jer. 4: 4. 19: 13. Am. 5: 25.

43. Och I upptogen Molochs tabernakel, och edars Guds Remphans stjerno; de beläte, som I gjort haben, till att tillbedja dem; och jag skall bortfästa eder utom Babilonien.

44. Wäre fäder hade wittnesbörrens tabernakel uti öknene; såsom han dem förstakat hade, sägandes till Mosen, att han skulle göra det efter den eftersyn, som han sett hade;

2 Mos. 25: 40. Ebr. 8: 5.

45. Swillet och våre fäder anammade, och förde det med Josua uti det land, som Hebningarna innehade, hwilka Gud utdref för våra fäders ansigte, intill Dawids tid;

Jos. 3: 14.

46. Swillen fann nåd för Gubi, och bad, att han måtte finna ett tabernakel till Jacobs Gud.

2 Sam. 7: 2. 1 Efr. 17: 1. Ps. 132: 4, 5.

47. Men Salomon byggde honom ett hus.

1 Kon. 6: 1. 8: 13, 19.

48. Dock den Abrahögste bor icke uti de tempel, som med händer gjord äro, såsom Propheten säger:

1 Kon. 8: 27. Ef. 66: 1. Ap. 3: 17: 21.

49. Himmelen är mitt säte, och jorden är min fotapall. Hwad hus wiljen I då bygga mig, säger HERren; eller hwad rum är till mina hwilo?

50. Hafwer icke min hand gjort detta allsammans?

51. I hårdnadade, och oomflorne i bjerta och bron, I sån alltid emot den Selga Andä; såsom edra fäder, sammalunda och I.

Jer. 6: 10. 9: 25. Jer. 44: 5.

52. Swillen af Propheterna hafwa icke edra fäder förföljt? De hafwa ibjällagt dem som förkunnade dens Rättfärdigas tillkommelse, hwilens förrädare och dräpare I nu woren;

1 Kon. 19: 10.

53. I, som undfingen lagen genom Angladelse; och höllen den intet.

2 Mos. 19: 3, 20. Gal. 3: 19.

54. Då de detta hörde, slar det dem i deras hjerta, och beto samman tänkarna öfwer honom.

55. Men han, full af den Selga Andä, såg upp i himmelen, och såd se Guds härslighet, och I Jesum så på Guds högsta hand.

56. Och han sade: Si, jag ser himmelen öppen, och menniskones Son stå på Guds högsta hand.

57. Då ropade de med höga röst, och höllo sin bron till, och stormade alle tillika till honom;

58. Och drefwo honom utu sladen, och stannade honom. Och wittnen lade sin släde af wid en ung mans sötter, som het Saulus.

Ap. 9: 1. 22: 2.

59. Och de stenade Stephanum; och han åkallade, och sade: HERre Jesu, anamma min andä.

60. Och så höjde han sin knä neber, och ropade med höga röst: HERre, rädda dem icke denna synden. Och när han hade det sagt, affonnade han.

Math. 5: 44. 2 Cor. 6: 27.

8. Capitlet.

Saulus förföljer. Samaritan omvändes. Simon och Lamerarens dödes.

Och Saulus hade samtyckt hans dödh. Men på samma tid wardt en stor förföljelse emot den församling, som war i Jerusalem;

och de worbo alle förströbbe omkring i Judee land, och i Samarien, förutan Apostlarna.

Ap. 8. 22: 20.

2. Och någre gubfruktige män stötte Stephanum, och hade stor gråt öfwer honom.

3. Men Saulus tog till att förböda församlingena; gick hit och dit i husen, och drog fram män och qvinnor, och lät sätta dem i fängelse.

Ap. 8. 22: 4, 19. 28: 10, 11.

4. Men de som förströbbe woro, foro omkring och predikade ordet.

5. Och Philippus kom ned uti en stad i Samarien, och predikade för dem om Christo.

6. Men folket gafswo att upå hwad Philippus sade; hörandes endrätteliga, och seendes de teden, som han gjorde;

7. Ty de orene andar foro ut af mångom, som med dem besatte woro, ropande med höga röst; och många borttagne och ofärdige worbo helbregda.

8. Och i den staden wardt stor glädje.

9. Så war der en man, benämnd Simon, som tillföre uti den staden plågade bruka trollbom, och hade förwilt det Samaritiska folket, sägandes sig wara mycket mynbig.

10. Till honom höllo sig alle, både små och store, sägande: Denne är Guds kraft, hwilken stor är.

11. Men de höllo sig derföre till honom, att han i lång tid hade förwilt dem med sin trollbom.

12. När de nu trodde Philippo, som predikade om Guds rike, och om Jesu Christi Namn, woro der både män och qvinnor döpte.

13. Då trodde och Simon med, och när han döpt war, höll han sig intill Philippum; och då han såg sådana teden och krafter ste, förundrade han sig storliga.

14. Då nu Apostlarna, som i Jerusalem woro, fingo höra att Samarien hade anammat Guds ord, sände de till dem Petrum och Johanne.

15. När de kommo dermed, båd de för dem, att de skulle få den Helga Andan.

16. Ty han war icke än då fallen på någonbera; utan de woro allenast döpte i Herrens Jesu Namn.

17. Då lade de händer på dem, och de fingo den Helga Andan.

18. När Simon såg, att den Helge Andan gafs dermed, att Apostlarna lade händer på dem, böd han dem penningar,

19. Sägandes: Gifwer och mig den må-

ten, att hwem som helst jag lägger händer uppå, han får den Helga Andan.

20. Då sade Petrus till honom: Det du förbömd worde med dina penningar; efter du menar, att Guds gafswo kan fås för penningar.

21. Du hafwer hwarken del eller lott i detta ordet; ty ditt hjerta är icke rätt för Gudi.

22. Derföre bättra dig af denna dine ondska, och bed Gud, att dig dins hjertas tankar måga förlättna warba;

23. Ty jag ser, att du äst full med bitter galla, och swanden i wrånghet.

24. Då svarade Simon, och sade: Beder I Herren för mig, att mig intet öfwergård af det I saken.

25. Och sedan de hade betygat, och talat Herrens ord, wände de om igen åt Jerusalem; och predikade Evangelium i många läder i Samarien.

26. Men Herrens Ängel talade till Philippum, och sade: Statt upp, och gåd söderut, den vägen som löper neberåt ifrå Jerusalem, till Gaza, som öde är.

27. Så stod han upp, och gick. Och si, en Ethiopisk man, en kamererare, och wäldig när Drottning Candaces uti Ethiopien, hwilken hon hade satt öfwer alla sina häfwor; han war kommen till Jerusalem, der att tillbedja;

28. Och for hem igen, satt på sin wagn, och las den Propheten Esaias.

29. Då sade Anden till Philippus: Gå fram, och gif dig intill denna wagnen.

30. Då löpp Philippus fram, och hörde honom läsa Propheten Esaias, och sade: Förstår du och hwad du läs?

31. Då sade han: Huru stulle jag förstå, utan mig någon wistet? Och bad Philippus, att han skulle uppläsa, och sitta när sig.

32. Och det han las i Skriftene war detta: Såsom ett får wardt han ledder till att slagtas, och såsom ett lamb är tygt för honom, som klipper det, så hafwer han icke öppnat sin mun.

Es. 53: 7.

33. I hans förnedring är hans dom borttagen; men ho kan uttala hans lifslängd? Ty hans lif är borttaget af jordene.

34. Då svarade kamereraren Philippo, och sade: Jag beder dig, om hwem hafwer Propheten detta sagt, om sig, eller om någon annan?

35. Då öppnade Philippus sin mun, och

begynte af denna Striftene predika Evangelium för honom om JESu.

36. Och wid de foro framåt wägen, kommo de till ett watten; och kamereraren sade: Si, watten; hwad hindrar, att jag icke döpes?

37. Då sade Philippus: Om du tror af allt hjerta, så må det wäl ske. Han svarade, och sade: Jag tror JESum Christum wara Guds Son.

38. Och han lät hålla wagnen; och de stego ned i watten, både Philippus och kamereraren; och han döpte honom.

39. Och när de gingo upp utu watten, tog HERrens Ande Philippum bort, och kamereraren såg honom intet seban; utan for sin wäg, och war glad.

40. Och Philippus wardt funnen i Aiot; och wandrade omkring, och predikade Evangelium i alla städer, tilldess han kom i Cesarea.

9. Capitlet.

Saulus omwänd. Eneas botad. Tabitha uppväckt.

Men Saulus hade ännu i sinnet trug och slag emot HERrens Lärjungar; och gick till öfwersta Prästen; Ap. 9. 7: 68. 8: 1, 3. 26: 10. Gal. 1: 13. 1 Tim. 1: 13.

2. Och han beddes af honom bref till de Synagogor i Damasco, att hwem han finna kunde af denna wägen, mån eller qwinnor, dem skulle han föra bundna till Jerusalem. Ap. 9. 22: 5. 26: 12.

3. Och wid han war i wägen, och nallades intill Damascum, då kringsten honom hasteliga ett sten af himmelen.

Ap. 9. 22: 6.

4. Och han föll ned på jordena, och hörde ena röst, sägandes till sig: Saul, Saul, hwi förföljer du mig?

5. Då sade han: Ho äst du, HERre? Sade HERren: Jag är JESus, den du förföljer; dig är swårt att spjerna emot udden.

6. Då stafs han, och bäs Wade, och sade: HERre, hwad vill du jag skall göra? Sade HERren till honom: Stätt upp, och gåd in i staden, och der skall dig warba sagdt, hwad du göra skall.

7. Och de män, som woro i sällskap med honom, stodo förstärkte, hörandes wäl röstena, och dock litwål sågo de ingen.

Ap. 9. 22: 9. 26: 13.

8. Då stod Saulus upp af jordene, och upplät sin ögon, och kunde dock ingen se;

utan de togo honom wid handena, och ledde honom in i Damascum.

9. Och han war i tre dagar så att han såg intet, och intet åt, ej heller drack.

10. Så war uti Damasco en Lärjunge, benämnd Ananias; till honom sade HERren uti en syn: Anania. Och han sade: HERre, här är jag.

11. Och HERren sade till honom: Stätt upp, och gåd in på den gaton, som kallas den Rätta, och sök uti Juda hus en som heter Saulus, af Tarsen; ty si, han beder.

12. Och han hafwer sett i synen en man, som heter Ananias, infomma, och lägga handena på sig, att han skulle få sin syn igen.

13. Då svarade Ananias: HERre, jag hafwer hört af mångom om denna mannen, huru mycket ondt han gjort hafwer dinom heligom uti Jerusalem;

14. Och här hafwer han nu magt af de öfwersta Prästerna, till att binda alla te som åkalla ditt Namn.

15. Då sade HERren till honom: Gaf: ty han är mig ett utkoradt rebskap, att han skall bära mitt Namn inför Hedningar, och för Konungar, och för Israels barn.

16. Och jag skall wisa honom, huru mycket han lida skall för mitt Namns skull.

17. Och Ananias gick åftad, och kom i huset, lade händer på honom, och sade: Saul, läre broder, HERren hafwer sändt mig, JESus, som syntes dig i wägen sen du kom, att du skall få din syn igen, och uppfyllas med dem Selga Ande.

18. Och straxt föllo af hans ögon isom fjäll, och han fick sin syn, och stod upp, och lät döpa sig;

19. Och tog mat till sig, och förstärkte sig. Och war Saulus med de Lärjungar, som i Damasco woro, i några dagar.

20. Och straxt begynte han i Synagogorna predika Christum, att han war Guds Son.

21. Och förundrade sig alle, som honom hörde, och sade: Är icke denne, som i Jerusalem, förstörde alle de som åkalla detta Namn; och hit är kommen beruppd, att han skulle föra dem bundna till öfwersta Prästerna?

Ap. 9. 26: 9, 10, 11.

22. Men Saulus förstörade sig ju mer och mer; och öfwermann de Judar, som bodde i Damasco, bewisandes att den var Christus.

23. Efter många dagar gingo Judarna till råds emellan sig, att de skulle dräpa honom.

24. Men Saulus wardt förwarad om deras försåt; och de waltade i portarna dag och natt, att de skulle få bräpa honom,

2 Cor. 11: 32.

25. Men Lärjungarna togo honom om natten, och släppte honom öfwer muren, och låto honom neder uti en sorg.

26. När Saulus kom till Jerusalem, bödd han till att gifwa sig intill Lärjungarna; och de woro alle räbde för honom, icke troendes att han war worden Lärjunge.

Gal. 1: 18.

27. Men Barnabas tog honom till sig, och hade honom bort till Apostlarna; och förtäljde dem, huru han hade sett Hætran i wägen, och att han hade talat med honom; och huru han hade manliga bewist sig, i Jesu Namn, uti Damasco.

28. Och war han sedan med dem i Jerusalem, gif ut och in, och talade trösteliga i Hætrans Jesu Namn;

29. Och talade och disputerade emot de Greker. Men de sökte efter att bräpa honom.

30. Då brödererna det förnummo, fordrade de honom intill Cesareen, och låto honom fara till Tarsum.

31. Så hade då nu församlingarna frid öfwer hela Judeen, och Galileen, och Samarien, och förklofrade sig, wandrandes i Hætrans rådbåga, och uppsylldes med den helga Andas tröst.

32. Så hände sig att, då Petrus wandrade allestäds omkring, kom han oc till de heliga, som bodde i Lybba.

33. Der fann han en man, benämnd Eneas, som nu i åtta år legat hade på säng, och han war borttagen.

34. Och Petrus sade till honom: Enea, bote dig Jesus Kristus; ståt upp; och bådha åt dig hufswom; och straxt stod han upp.

35. Och honom sågo alle, som bodde i Lybba, och i Saron, och woro omwände till Hætran.

36. Men i Joppe war en lärjunginna, benämnd Tabitha; det uttydes Dorcas, det är, en rå; hon war full med goda gerningar, och almosor, som hon gaf.

37. Så hände sig i de dagar, att hon wardt sjuk, och blef dödd; och de twåbde henne, och lade henne i salen.

38. Och efter Lybba war icke långt ifrå Joppe, och Lärjungarna hörde, att Petrus war der, sände de två män till honom, och

bådo att han wille göra sig det omat och komma till dem.

39. Då stod Petrus upp, och kom till dem. Och då han war kommen, hade de honom in i salen; och kringom honom stodo alla entor gråtande, och wiste honom hjortlar och kläder, som Dorcas hade gjort dem, medan hon war med dem.

40. Då bref Petrus dem alla ut, och föll ned på sin knä, och bad; och wände sig om till kroppen, och sade: Tabitha, ståt upp. Då öppnade hon sin ögon; och som hon såd se Petrum, satte hon sig upp igen.

41. Och han räckte henne handena, och reste henne upp; och kallade de heliga, och enforna, och antworbade dem henne lefwandes.

42. Och det wardt kunnigt öfwer hela Joppe; och många begynte tro på Hætran.

43. Så begaf sig, att han blef i många dagar i Joppe, när en som het Simon, som war en lädermalare.

10. Capitlet.

Cornelli. Petri syn, samtal, predikan, dop.

Uti Cesareen war en man, benämnd, Cornelius, en höfswitsman af den staran, som het den Walste;

2. Gudelig och gudfruktig med allt sitt hus, gifwandes följena mycken almosa, och bedjandes Gud alltid.

3. Han såg uti en syn uppenbarliga, wid nionde timman på dagen, Guds Angel intomma till sig, och säga till sig: Corneli.

4. Då såg han uppå honom, och wardt försärad, och sade: Swad äret, Hætre? Då sade han till honom: Dina böner och dina almosor äro uppkomne i äminneelse för Gud.

5. Så sänd nu några män till Joppe, och kalla till dig Simon, som oc kallas Petrus;

6. Han gästar när en, som heter Simon lädermalare, och hans hus är wid hafwet; den skall säga dig hwad du göra skall.

7. Och då Angelen, som talade med Cornelio, war bortgången, kallade han till sig två sina tjenare, och en gudfruktig frigstnekt, af dem som togo wara på honom;

8. Och förtäljde dem allt detta, och sände dem till Joppe.

9. På den andra dagen, då de woro på wägen, och begynte lida intill staden, gif Petrus upp i salen, till att bejla, wid siette timman.

10. Och som han wardt hungrig, wille han

få sig mat; och wid de tillrebde, kom en dwale öfwer honom.

11. Och han såg himmelen öppen, och nedertomma till sig ett fat, såsom ett stort linnet flåde, tillhopabundet i alla fyra hörnen, nederslået på jorden;

12. Uti hwilko woro allahanda fyrasött djur på jorden, och wilddjur, och de som krypande äro, och de som flygande äro under himmelen.

13. Och en röst stredde till honom: Statt upp, Petre; slagta, och ät.

14. Då sade Petrus: Ingalunda, HERR; ty jag hafwer aldrig ätit något menligt, eller orent.

15. Och rökten sade andra reson till honom: Det Gud hafwer rent gjort, det behöfwer du icke falla menligt.

16. Och detta stredde och så tredje reson; och wardt satet seban igen upptaget i himmelen.

17. Och då Petrus begynte bekymrad wara wid sig sjelf, hwad syn detta skulle wara, som han sett hade; si, männerna, som sände woro af Cornelio, woro för dörren, och frågade efter Simons hus;

18. Och kallade de en ut, och sporde, om Simon, som och kallades Petrus, war der till herberge.

19. Och wid Petrus tänkte på synena, sade Anden till honom: Si, der äro tre män, som söka efter dig.

20. Så ståt nu upp, och stig ned, och gåd med dem, intet twiflandes; ty jag hafwer sändt dem.

Ap. 9. 15: 7.

21. Så steg Petrus ned till männerna, som sände woro af Cornelio till honom, och sade: Si, jag är den som I söken; för hwad sak ären I komne?

22. Svarade de: Cornelius, den höfswitsmannen, som är en rättfärdig och gudfruktig man, och hafwer vittnesbörd af allt Jubbila folket, hafwer fått befallning af en helig Ängel, att han skulle kalla dig uti sitt hus, och höra ord af dig.

23. Då kallade han dem in, och behöll dem der till herberges. Dagen derefter för Petrus med dem; och några bröder af Joppa följde honom.

24. Och den andra dagen kommo de in uti Cesareen; och Cornelius förbadde dem, och hade kallat tillhoppa sina fränder, och sina bästa wänner.

25. Och då bertill kom, att Petrus skulle ingå, gick Cornelius emot honom, och föll ned för hans fötter, och tillbad honom.

26. Men Petrus reste honom upp, sägandes: Statt upp; jag är och en menniska.

27. Och som han hade talat med honom, gick han in, och fann der många, som förslamade woro;

28. Och sade till dem: I weten, att icke plågar lossigt wara, att en Jubbil man må umgå eller komma till någon främmande; men Gud hafwer mig underwist, att jag må mennisko stall rättna menliga eller orena.

Luc. 4: 9.

29. Dertöre är jag och otwifwelsteliggen kommen, seban jag wardt kallad af der. Så frågar jag eder nu, för hwad sak hafwer I kallat mig?

30. Då sade Cornelius: Fyra dagar seban fastade jag intill denna stunden, och bad i mitt hus wid nionde timman; och si, en man stod för mig i skinnade kläder;

31. Och sade: Corneli, din lön är hörd, och Gud hafwer tänkt upå dina almosor.

32. Så sänd nu några till Joppa, och kalla till dig Simon, som och kallas Petrus; han gästar uti Simons lädermakares hus, utmed hafwet; när han kommer, skall han tala med dig.

33. Så sände jag och straxt till dig, och du gjorde wäl att du kom. Så äre wi nu här alle för Gudi, till att höra allt det dig af Gudi befallt är.

34. Då öppnade Petrus sin mun, och sade: Nu förnimmer jag i sanning, att när Gudi är intet anseende till personen;

5 Ros. 10: 17. 2 Efr. 19: 17.

Job 34: 19. Rom. 2: 11. Gal. 2: 14.

Eph. 6: 9. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

35. Utan i allahanda folk den som fruktar honom, och gör rättfärdigheten, han är honom täd.

36. I weten wäl om det talet, som Gud utskändt hafwer till Israels barn, bebådandes frid genom Jesum Christum, hwilken är HERR öfwer allt;

37. Om hwilket tal beröfadt är öfwer hela Jubbila landet, och först begynt af Galileen, efter den böpseln som Johannes prebilde:

Luc. 4: 14.

38. Suru Gud hafwer smort Jesum af Nazareth med den Helga Ande, och kraft; hwilken wandrade omkring, görandes wäl, och hjälpanandes allom som besatte woro af djensalen; ty Gud war med honom.

Luc. 4: 15.

39. Och wi äre vittne till allt det han gjort hafwer, i Jubbila landet, och i Jerusalem; den dräpo de, och hängde på träd.

40. Denna hafwer nu Gud uppmäckt på tredje dagen, och låtit honom wara uppenbar;
Ap. 9. 2: 24, 32.

41. Icke allso föllena, utan oss, som Gud tillförene till wittne utwält hade; wi, som åtom och brudom med honom, seban han war uppfänden ifrå de döda. Ap. 9. 13: 31.

42. Och han bödd oss, att wi skulle predika för folket, och wittna, att han är den som af Gudi tillsticad är, till en domare öfwer lefwande och döda.

Ap. 9. 17: 31. Rom. 14: 10. 2 Cor. 5: 10.

43. Honom bära alle Propbeterna wittnesbörd, att hwar och en som tror på honom, han skall få syndernas förlåtelse genom hans Namn. Jer. 31: 34.

Matth. 7: 18. Ap. 9. 15: 9. Matth. 28: 19.

44. Wib Petrus ännu talade dessa orden, föll den Helge Ande på alla dem som talet hörde.

45. Och de trogne af omskärelsen, som med Petro komne woro, förundrade sig att den Helga Andas gåfwa wardt och utgjuten öfwer Hedningarna;

46. Ty de hörde dem tala med tungomål, och prisa Gud.

Marc. 16: 17. Ap. 9. 2: 4.

47. Då swarade Petrus: Kan någor förhuda, att desse icke döpas i watten, som fått hafwa den Helga Anda, så wäl som wi?

Ap. 9. 15: 8.

48. Och så lät han döpa dem i HETRANS Namn. Och de bado honom, att han skulle blifwa när dem i några dagar.

11. Capitlet.

Petri förklar. Ordet utspildt. Christne nämnas. Agabus.

Då fingo Apostlarna, och de bröder som med dem woro i Judeen, höra att och Hedningarne anammade Guds ord.

2. Och då Petrus kom upp till Jerusalem, begynte de som woro af omskärelsen lifwa med honom;

3. Sägande: Du hafwer ingångit till de män, som förbud hafwa, och hafwer ätit med dem.

4. Då begynte Petrus förtälja dem af begynnelsen, det ena med det andra, sägandes:

5. Jag war i Joppe stad bejandes; då kom jag uti en dmåla, och såg ena syn; nämligen ett fat nederkomma, såsom ett stort linnet släbe, sprackbradt, nederlåtet af himmelen; och det kom intill mig.

Ap. 9. 10: 10, 11.

6. Och när jag gaf der aft uppå med ögonen, wardt jag warje, och så så fyrafött djur på jordene, och wilddjur, och de der krypande äro, och de der flygande äro under himmelen;

7. Och hörde en röst, sägandes till mig: Stått upp, Petre; slagta, och ät.

8. Och jag sade: Ingalunda, HETRE; ty intet menligt eller orent hafwer någon tid kommit i min mun.

9. Swarade mig åter rösten af himmelen: Det Gud hafwer rent gjort, det måste du icke räkna menligt.

10. Och det stebde tre resor; och wardt allt åter upptaget i himmelen.

11. Och si, i det samma woro tre män för huset, der jag uti war, de der sände woro till mig af Cesareen.

12. Och sade Anden till mig, att jag skulle gå med dem, och twisla intet. Då följde mig och desse sex bröderna, och wi kommo uti mansens hus.

13. Och han förtäljde för oss, att han hade sett en Ängel i sitt hus, den der för honom stod, och sade till honom: Sänd ut några män till Joppe, och kalla till dig Simon, som och kallas Petrus. Ap. 9. 10: 3.

14. Den skall säga dig ord, hwarmed du skall frälst warda, om allt ditt hus.

15. När jag hade begynt mitt tal, föll den Helge Ande ned på dem, såsom han och i förstone nederföll på oss. Ap. 9. 2: 4. 19: 6.

16. Så kom mig ihåg det HETREN sagt hade: Johannes hade döpt eder i watten; men I stolen döpte warda i dem Helga Anda.

Matth. 3: 11. Marc. 1: 8.

Luc. 3: 16. Joh. 1: 26. Ap. 9. 1: 5. 19: 4.

17. Efter nu Gud hafwer gifwit dem lifa gåfwo med oss, som troddom på HETRAN Jesum Christum; ho är jag, att jag kunde stå emot Gud?

18. När de detta hörde, tigde de, och prisade Gud, sägande: Så hafwer och nu Gud gifwit Hedningomen bättring till lifs.

19. Och de som förstörddes woro, för den bedröfwelsens skull, som påkommen war för Stephani skull, wandrade omkring allt intill Phenicen, och Cyren, och Antiochien, talande ordet för ingom, utan allenast för Judomen. Ap. 9. 8: 1.

20. Och woro några män ibland dem, af Cyren och Cyrenen; när de kommo till Antiochien, talade de och till de Greker, predilandes HETRAN Jesum.

21. Och HETRANS hand war med dem;

och en stor hop togo wid trona, och omwände sig till HETran.

22. Så kommo då tidende härom för den församling, som war i Jerusalem; då sände de Barnabam, att han skulle fara till Antiochien.

23. När han der kom, och fick se Guds nåd, wardt han glad; och förmanade dem alla, att de af hjertat skulle faste blifwa, och hålla sig intill HETran;

24. Ty han war en god man, och full med den Helga Andan, och tro. Och en stor hop med folk förskades intill HETran.

25. Sedan för Barnabas till Tarsen, och wille uppsöka Saulum.

26. Då han honom fann, tog han honom med sig till Antiochien. Och så begaf det sig, att de ett helt år omgingo med den församlingene, och lärde mycket folk; och att Lärjungarna begynte först der i Antiochien kallas Christne.

27. Och uti de dagar kommo någre Propheetar till med af Jerusalem till Antiochien.

28. Och en af dem, benämnd Agabus, stod upp, och underwiste dem genom Andan, att en stor hunger komma skulle öfwer hela werldena; hwilken som stebde under den Kejsaren Claudius.

Ap. 8. 21: 10.

29. Då satte Lärjungarna sig före, efter som hwar förmådde, att sända något till hjelp till de bröder, som bodde i Judeen;

Rom. 15: 25. 1 Cor. 16: 1.

30. Hwillet de och gjorde; och sände till de äldsta, genom Barnabe och Sauli hand.

Ap. 8. 12: 25.

12. Capitlet.

Jacob dräpes. Petrus frälsas. Herodes uppåtes af massar.

På samma tid tog Konung Herodes fatt på några af församlingene, till att pina dem.

2. Och drap han Jacobum, Johannis bröder, med swäb.

3. Och då han såg, att det behagade Judomen wäl, tog han och fatt på Petrus; och det war om Stötebrödsbagarna.

4. Då han nu fick fatt på honom, satte han honom i fängelse, antwarbandes honom fyra qwarter frigsnehtar, till att förwaran; attändes efter Påstana hafwa honom ut för folket.

5. Och Petrus förwarades i fängelsset. Men församlingen hade bön till Gud för honom, utan återwändn.

6. När nu Herodes wille hafst honom före,

i den samma nattene sof Petrus emellan två frigsnehtar, bunden med två ledbor; och waktarena woro för dörrene, och togo wara på fängelsset.

7. Och si, HETrans Ängel stod för honom, och ett sten lyfte i buket, och stötte Petrum på sidona, och wäckte honom upp, sägandes: Statt upp snarliga. Och ledjorna föllo utaf hans händer.

8. Och sade Ängelen till honom: Bind om dig, och tag dina skor uppå; han och så gjorde. Och han sade till honom: Tag din kjortel uppå, och följ mig.

9. Och så gick han ut, och följde honom; och wiste icke, att det war sant, som stebde af Ängelen, utan mente att han hade sett en man.

10. Och de gingo fram genom den första och andra waken, och kommo till jernporten, som drog åt staden; den öppnades dem af sig sjelf; och de gingo derut, dragandes framåt en gata långt; och i det samma kom Ängelen ifrå honom.

11. Då Petrus kom till sig igen, sade han: Nu wet jag förwisso, att HETren hafwer sändt sin Ängel, och tagit mig uti Herodis hand, och ifrån all Judiska folkens afstånd.

12. Och då han bestämde sig, kom han till Marie hus, som war Johannis moder, den och kallades Marcus; och der woro många församlade, och bådo.

13. Då Petrus klappade på porten, gif en piga ut att höra ho der war, benämnd Rode.

14. Och då hon kände Petri röst, lät hon icke upp porten, för glädjes skull; utan lopp in, och båkade dem att Petrus stod för porten.

15. Då sade de till henne: Du äst icke wid din sinne. Då stod hon fast derpå, att det war så. Då sade de: Hans Ängel äret.

16. Men Petrus höll uppå att klappa. När de då upplåto, singo de se honom, och förundrade sig.

17. Då tecknade han dem med handene, att de skulle tåga; och förtäljde dem, huru HETren hade frälsat honom uti fängelser; och han sade: Öfwer Jacobo och bröderna båd härom. Sedan gif han derut, och drog bort på en annan stad.

18. Men då dager wardt, war icke litet bekymmer ibland frigsnehtarerna, hwad af Petro skulle worbit.

19. Och Herodes hade båd efter honom, och fann honom icke; ty lät han ransala wakterna, och hafwa dem bort; och för ut af Judeen till Cesareen, och dwalsdes der.

20. Och Herodes war illa tillfrids med dem af Tyro och Sidon. Men de kommo enbrägeliga till honom, och talade wid Blastum, som Konungens lamererare war, och begärde frid; ty deras landsände hade sin näring af Konungens land.

21. Då bestämde Herodes en dag, och klädde sig uti Konungslig kläder, och satte sig på domstolen, och hade ett tal till dem;

22. Och folket ropade: Guds röst är detta, och icke människors.

23. Och straxt slog honom Hetrans Ängel, berföre att han icke gaf Gudi ärona; och han wardt uppränt af matlar, och gaf upp andan.

24. Men Guds ord warte och förskades. Ef. 55: 11. Ap. 6: 7. 19: 20. Col. 1: 6.

25. Men Barnabas och Paulus foro igen till Jerusalem, ochingo den undsättning ifrå sig; och togo med sig Johannes, som och kallades Marcus. Ap. 6: 1. 11: 29, 30.

13. Capitlet.

Paulus lärar Gerningarna, omwänder Sergius, predikar i Antiochia.

Och woro uti den församling i Antiochien några Propheeter och Lärare; ibland dem war Barnabas, och Simeon, som kallas Niggar; och Lucius af Cyrenen, och Manahan, som war uppsödd med Herode Tetrarcha; och Saulus.

2. När de samme tjente Hetranom, och fastade, sade den Helge Ande: Skiljer mig ut Barnabam och Saulum, till det werk, som jag hafwer kallat dem till.

Ap. 6: 19: 15. Rom. 1: 1. Gal. 1: 15. Eph. 3: 8.

3. Då fastade de, och bådö, och lade händer på dem, och läto dem fara.

4. Och som de sände moro af den Helga Ande, drog de till Seleuciam; och seglade bädan intill Cyrenen.

5. Och då de woro i den staden Salamine, predikade de Guds ord uti Judarnas Synagogor; och Johannes hade de för en tjenare.

6. Och då de öfwerfarit hade äna allt intill (den staden) Paphum, funno de der en trollskarl, som war en falsk Propheet, en Jude, som het Barjesus.

7. Han war med landshöfdinganom, som het Sergius Paulus, hwilken en förståndig man war. Han kallade till sig Barnabam och Saulum, och begärde höra Guds ord.

8. Men trollskarlen Elymas, ty hans namn uttydes så, stod dem emot, och wille wända landshöfdingan ifrå trone.

9. Men Saulus, den och Paulus het, full med den Helga Ande, såg på honom;

10. Och han sade: Du djefwulsbarn, full med allt bekräget, och med alla list, stende till allt det rättfärdigt är, du låter icke af att förwända Hetrans rätta wägar.

11. Och nu, si, Hetrans hand är öfwer dig, och du skall warba blind, och icke se solena en tid långt. Och straxt föll på honom töcken och mörker; och han gick omkring, sölandes efter att någor måtte tagan wid handena, och ledan.

12. Då landshöfdingen såg hwad stekt war, trodde han, och förundrade sig öfwer Hetrans lärdom.

13. Då Paulus, och de med honom woro, foro ifrå Papho, kommo de till Bergen i Pamphylien; och Johannes skildes ifrå dem, och for igen till Jerusalem.

Ap. 6: 15: 38.

14. Men de drogo genom de landsänbar ifrå Bergen, och kommo till Antiochien, i det landet Pisidien; och ginga in uti Synagogon, om Sabbathsdagen, och satte sig.

15. Och seban lagen war läsen och Propheeterna, sände de öfwerste af Synagogon till dem, sägande: I män och bröder, hafwen I något att tala till folkets förmanelse, så talar.

16. Då stod Paulus upp, och gaf texten med handene, att de skulle wara tyfste, och sade: I män af Israel, och I som frukten Gud, hörer här till.

Ap. 6: 12: 17. 19: 33. 21: 40.

17. Detta folks Israels Gud hafwer utwalt våra fäder, och upphöjt folket, då de främlingar woro uti Egypti land, och fört dem berut med högom arm.

2 Mos. 1: 1. 6: 6. 12: 31. 13: 14.

18. Och wid fyratio år långt led han deras seder uti Änen;

2 Mos. 16: 8. 4 Mos. 14: 34. Ps. 95: 10.

19. Och neberlade sjuhanda folk uti Canaans land; och skifte deras land emellan dem med lott.

5 Mos. 7: 1. Jos. 14: 1. 2.

20. Och seban, wid femtio och fyrahundra år, gaf han dem domare, intill Propheeten Samuel.

Dom. 2: 16. 3: 9.

21. Och derefter begärde de Konung; och Gud gaf dem Saul, Sis son, en man af BenJamins släkte, i fyratio år.

1 Sam. 8: 5. 9: 15. 10: 1. Ds. 13: 11.

22. Seban satte han honom af, och upplatt

öfwer dem David till en Konung, hwilkom han gaf vittnesbörd, och sade: Jag hafwer funnit David, Jesse son, en man efter mitt hjerta; han skall göra all min wilja.

1 Sam. 13: 14. 15: 28. 16: 1. Ps. 89: 21.

23. Af hans såd hafwer Gud upptagit Israels Frälsare, Jesum, efter som han lofwat hade;

2 Sam. 7: 12. Ps. 132: 11. Ef. 11: 1.

Jer. 23: 5. Hes. 34: 23. Matth. 1: 1. 21.

24. Såsom Johannes predikade Israels folke böpelse till bättring, förr än han begynte.

Mat. 3: 1. Matth. 3: 1. 2.

Marc. 1: 2, 4. Luc. 3: 3. Joh. 1: 23.

25. Och när Johannes hade uppfyllt sitt löpp, sade han: Den I hållen mig före, den är jag icke; men si, han kommer efter mig, hwilens stor jag icke värdig är draga af hans fötter.

Matth. 3: 11.

Marc. 1: 7. Luc. 3: 16. Joh. 1: 20, 26, 27.

26. I män och bröder, Abrahams släktes barn, och de som i sländ eber frukta Gud, eber är denna salighetenes ord sändt.

Matth. 10: 6. Ap. 8: 3. 26.

27. Ty de som bodde i Jerusalem, och deras öfwerste, efter de icke lände honom, eller Propheternas röster som alla Sabbather läsa, uppfyllde de dem med sin dom.

Ap. 8: 3. 17.

1 Cor. 2: 8. 1 Tim. 1: 13. Ap. 15: 21.

28. Och ämbod de ingen dödsfal funno med honom, beddes de lifwål af Pilato, att han skulle dräpa honom.

Matth. 27: 20.

Marc. 15: 11. Luc. 23: 18. Joh. 19: 6.

29. Och när de hade fullbordat allt det som strifwet war om honom, togo de honom neder af trätt, och lade honom i grafwena.

Matth. 27: 59.

Marc. 15: 46. Luc. 23: 53. Joh. 19: 38.

30. Men Gud hafwer uppväckt honom ifrån de döda;

Ap. 8: 2. 24. 32.

31. Och han hafwer warit sedder i många dagar af dem, som med honom uppkomne woro ifrån Galileen till Jerusalem, hwilke hans vittne äro till folket.

Matth. 28: 16.

Marc. 16: 6, 14. Luc. 24: 36.

Joh. 20: 19. 21: 1. Ap. 8: 1. 3. 1 Cor. 15: 5, 6.

32. Och wi förkunna eber, att det löfte som till fäderna gjordt war, det hafwer Gud fullkommat oss deras barnom, i det han uppväckt hafwer Jesum;

1 Mos. 3: 15. 22: 18.

26: 4. 49: 10. 5 Mos. 18: 15, 18. Ef. 4: 2.

7: 14. 9: 6. Jer. 33: 14. Dan. 9: 24, 26.

33. Såsom i andra Psalmen strifwet är:

Du äst min Son, i dag hafwer jag födt dig.

Ps. 2: 7. Ebr. 1: 5. 5: 5.

34. Men att han uppväckt honom ifrån de döda, så att han icke skall mer igenkomma till förgängelighet, sade han så: Den nåd, som David lofwat är, skall jag eber trofoga hålla.

Ef. 5: 1.

35. Derföre säger han och annorlunds: Du skall icke tillfäddja, att bin helige skall je förgängelse.

Ps. 16: 10. Ap. 8: 2. 27.

36. Ty då David i sinom tid hade tjent Guds wilja, affomnade han, och warit lagd till sina fäder, och såg förgängelse.

1 Kon. 2: 10. Ap. 8: 2. 27.

37. Men den som Gud uppväckt hafwer, han såg ingen förgängelse.

38. Så skall eber nu wetterligt wara, I män och bröder, att genom honom warder eber förkunna syndernas förlåtelse;

Luc. 24: 47. 1 Joh. 2: 12.

39. Och af allo der I icke med lunden ränfärdige warba, uti Mose lag; men hwilken som tror på denna, han warder rättfärdigat.

Rom. 3: 24. 10: 4. Gal. 2: 16. Ebr. 9: 15.

40. Så ser nu till, att eber icke öfwerkommer det som sagt är i Propheterna:

41. Ser till, I författare, och förundrer eber, och warder till intet; ty jag skall werka i edra dagar ett werf, det I icke tro skolen, om någor det eber förklärer.

Ef. 23: 14. Hab. 1: 5.

42. När nu Judarna woro gångne uti Synagogen, både Hedningarna, att de wille hafwa dessa orden för dem på nästa Sabbathen.

43. Då folket war åtsittit, följde Paulus och Barnabam många Judar och gudfruktige Profelyter; till hwilka de talade, och räbde dem, att de skulle blifwa stadige i Guds nåd.

44. Men på nästa Sabbathen derefter församlade sig så när hele staden, till att höra Guds ord.

45. Och när Judarna sågo folket, werde de fulle med nit, och sade twärtemot det som Paulus sade, emotfägendes och talandes hånelse.

46. Då togo Paulus och Barnabas tröf till sig, och sade: Eder borde man först säga Guds ord; men efter det I drifwen det ifrån eber, och hållen eber öwärdiga till ewinnerligt lif, si, så wilje wi wända oss till Hedningarna.

Matth. 10: 6.

Ap. 8: 3. 25, 26. 18: 6. 5 Mos. 32: 21.

Ef. 5: 5. Matth. 8: 12. 21: 43. Rom. 10: 15.

47. Ty Guds Rätt hafwer så budt oss: Jag

hafwer satt big Hedningomen för ett Ljus, att du skall wara salighet intill jordenes ända. Ef. 42: 6. 49: 6. Luc. 2: 32.

48. Och Hedningarna hörde detta med glädje, och prisade HÆtrons ord; och trobde så många, som bestärde woro till ewighetligt lif.

49. Och HÆtrons ord wardt utspribt öfwer alla den ängden.

50. Men Judarna togo till att egga gubeliga och ärliga qwinnor, och de öfwersta i staden; och uppväkte förföljelse emot Paulum och Barnabam, och breswo dem utu sina landeöndar. 2 Tim. 3: 11.

51. Men de stubbade stoftet af sina fötter på dem, och kommo till Iconien. Och Lärjungarna woro uppfyllde med fröjd och den Helga Andan. Math. 10: 14.

Marc. 6: 11. Luc. 9: 5. Ap. G. 18: 6.

14. Capitlet.

Paulus i Iconien, Lystra, Antiochien, &c.

Så hände sig uti Iconien, att de kommo tillsynmans, och prebilde uti Judarnas Synagogo; så att en mäktig stor höp af Judarna, och jemwäl af Grekerna, begynte tro.

2. Men de Judar, som icke trobde, uppväkte och rette Hedningarnas sinne emot brödererna.

3. Så bleswo de der i lång tid, och handlade stabeliga i HÆtranom, som vittnessbörd gaf till sina nåds or, och lät se tecken och under genom deras händer.

Marc. 16: 20. Ap. G. 19: 11. Ebr. 2: 4.

4. Och begynte den menige man i staden söndra sig; så att somlige höllo med Judomen, och somlige med Apostlomen.

5. Och wardt ett upplopp gjordt af Hedningarna och Judarna, och deras öfwerstar, så att de wille öfwerfalla dem med wåld, och stena dem; 2 Tim. 3: 11.

6. Swillet då de förnummo, flydde de till de städer i Lycaonien, Lystra och Derben, och den ängden allt deromkring; Math. 10: 23.

7. Och prebilde der Evangelium.

8. Och en man i Lystra, krank i sina fötter, satt der ofärdig ifrå sine moders lif, och hade aldrig gångit.

9. Denne hörde Paulum tala. Så såg han på honom, och förmärkte, att han hade tro till att få sina helbreddo.

10. Ly hade han till honom med höga röst: Upprätt big på dina fötter. Och han sprang upp, och begynte till att gå. Ef. 35: 6.

11. Då folket såg det Paulus gjort hade, upphöfwo de sina röst på Lycaoniskt mål, sågande: Gudar äro komne ned till oss i menniskoliktelse. Ap. G. 28: 6.

12. Och de kallade Barnabam Jupiter; men Paulum kallade de Mercurius, efter han förde ordet.

13. Och Jupiters Prest, som war för deras stad, hade ogar och tranfar fram för dörrerna, och wille samt med folket offra.

14. Då Apostlarna, Paulus och Barnabas, det hörde, resbo de sin kläder sönder, och sprungo ut ibland folket, ropandes;

Math. 26: 66.

15. Och sågandes: I män, hwi gören I detta? Wi äro och menniskor, lika som I, bödelige; och försumnom eber Evangelium, att I skolen omwändas ifrå denna såfångheten intill lefwandes Gud, som gjort hafwer himmel och jord, och hafwet, och allt det uti dem är; Ap. G. 10: 26.

1 Ros. 1: 1. Ps. 33: 6. 146: 6. Upp. 14: 7.

16. Swillen i framliden tid hafwer låtit alla Hedningar gå sina egna vägar;

Ps. 81: 13. Ap. G. 17: 30.

17. Andock han icke lät sig sjelfswan wara utan vittnessbörd, i det han gjorde wäl emot oss, gifswandes oss regn och fruktigam tid af himmelen; uppfyllandes wår hjerta med mat, och glädje. Ps. 104: 27, 28.

18. Och då de detta sade, stillte de folket med plats, att de icke offrade till dem.

19. Så kommo der några Judar till utaf Antiochien och Iconien, hwille så bestämplade med folket, att de stenade Paulum, och släpade honom utu staden, menandes att han war böb. 2 Cor. 11: 25.

20. Och wid Lärjungarna stodo der omkring honom, reste han sig upp, och gick in i staden. Och dagen derefter färdades han dåban med Barnabas till Derben; 2 Tim. 3: 11.

21. Och prebilde Evangelium i den staden. Och då de der många lärt hade, kommo de igen till Lystra, och Iconien, och Antiochien;

22. Styrlandes Lärjungarnas själar, och förmanandes att de skulle blifwa stadige i trone; och att igenom mycken bebröfvelse måste wi ingå i Guds rike.

Ap. G. 11: 23. 13: 43.

Math. 10: 38. Rom. 8: 17. 2 Tim. 3: 12.

23. Och när de hade utwält Prestes för hwar och en församling, och hade bebit och fastat, besafde de dem HÆtranom, den de uppkä trobde. Ap. G. 1: 23. Tit. 1: 5

24. Och de foro igenom Bifibien, och kommo in uti Pamphylien. Ap. 9. 13: 13.

25. Och då de prebikat hade i Perge, foro de neber till (den staden) Attalien.

26. Och dådan seglade de till Antiochien, dådan de uti Guds nåd besallbe woro, till det werk som de utträttat hade.

Ap. 9. 13: 2, 3.

27. Och då de der kommo, hade de tillhopa församlingena, och underwiste dem, hwad Gud med dem gjort hade; och att han upplåtit hade trones dörr för Hedningomen.

Ap. 9. 15: 4. 1 Cor. 16: 9. 2 Cor. 2: 12.

28. Och de blefwo der med Lärjungarna ett godt skifte.

15. Capitlet.

Möter i Jerusalem. Paulus och Barnabas sillas.

Och kommo någre neber af Judeen, och lärde bröderna: Utan I låten eder omslära efter Mose sätt, så kunnen I icke blifwa salige. 1 Moj. 17: 10. 3 Moj. 12: 3. Gal. 5: 1, 2.

2. Då wardt en twebrägt och tråta, icke den minsta, så att Paulus och Barnabas föllo emot dem; och derföre skidade be att Paulus och Barnabas, och någre andre af dem, skulle uppfara till Apostlarna, och till Presfterna i Jerusalem, för detta spörsmålets skull. Gal. 2: 1.

3. Och så wordo de förforbrade af församlingene, och foro genom Phenicen och Samarien, och förtäljde Hedningarnas omwändelse; och gjorde dermed allom brödbromen stor glädje.

4. När de nu kommo till Jerusalem, wordo de undfångne af församlingene, och af Apostlarna, och de älska; och de förkunnade allt det Gud hade gjort med dem.

5. Då reste sig upp någre af de Pharisæers parti, som wid trona tagit hade, sägande att man måste omslära dem, och bjuda uppå att man hålla skulle Mose lag.

6. Då förslamlade sig Apostlarna och Presfterna, till att ransala om det ärendet.

7. Och när nu fast derom frågadt war, stod Petrus upp, och sade till dem: I män och bröder, I weten, att uti förgången tid ibland oss hafwer Gud utwalt, att Hedningarna hörde Evangelii ord, genom min mun, och trodde. Ap. 9. 10: 20. 11: 1, 2, 13.

8. Och Gud, som hjertat känner, wittnabe med dem, giswandes dem den Selga Andä, så wäl som oss; 1 Chr. 28: 9. 29: 17. Ps. 7: 10. Jer. 11: 20. 17: 10. Ap. 9. 10: 45.

9. Och gjorde ingen åtskillnad emellan oss

och dem; utan rengjorde deras hjerta genom trona. Ap. 9. 10: 43. 1 Cor. 1: 2.

10. Hwi fresten I då nu Gud, att I wilen lägga det of på Lärjungarnas hals, der hwarken våra fäder eller wi bära smärte?

Matth. 23: 4. Enc. 11: 46.

11. Utan genom HETrans JESu Christi nåd tro wi, att wi skole salige warda, såsom oss be. Eph. 2: 4, 8. Tit. 3: 4. Rom. 4: 2.

12. Då tigde hele hopen, och hörde på Barnabas och Paulus, som förtäljde hwat tecken och under Gud, genom dem, ibland Hedningarna gjort hade.

13. När de tyfnade, swarade Jacobus, och sade: I män och bröder, hörer mig.

14. Simeon hafwer förtäljt, hwatledes Gud först skift hafwer, och annammat ett folk till sitt Namn utaf Hedningarna.

Ap. 9. 10: 35.

15. Och med honom draga öfwerens Profheternas ord; såsom skrifwet är:

16. Derester will jag komma igen, och återuppbygga Davids tabernakel, som förfälla är; och will bota de refwor, som derpå är, och upprätta det; Am. 9: 11, 12.

17. Allt det som gwart är af menniskornas skola spörja efter HETran, och beslites alle Hedningar, öfwer hwilla mitt Namn nämnde är, säger HETren, som allt detta gör.

18. Gudi äro all hans werk kunnig, ifrå werldenes begynnelse.

19. Derföre besluter jag, att man icke skall bekymra dem som af Hedningarna omwändade till Gud;

20. Utan att man skrifwer dem till, att de hafwa återhåll af afgudars besmittelse, och af boleti, och af det som förqwasdt är, och af blod. 1 Cor. 8: 1.

10: 14, 20, 21. 1 Thes. 4: 3. 1 Moj. 9: 4.

3 Moj. 3: 17. 17: 14: 5. 2 Moj. 12: 21.

21. Ty Moses hafwer af äldre i alla städer dem som honom prebika uti Synagagerna, der han på alla Sabbather läsen warbet.

Act. 8: 1. Ap. 9. 13: 7.

22. Då beleswade Apostlarna och Presfterna med hela församlingene, att man utwale några män af dem, och sände till Antiochien med Paulo och Barnaba; nämliga Judas, som kallades Barsabas, och Silas, som wer uppperste männerna ibland bröderna.

23. Och de singo dem bref i händerna, wid detta sinnet: Wi Apostlar, och äldre, och bröder, kassom dem brödbrom, som äre af Hedningomen uti Antiochien, och Syria, och Cilicien hellsjo.

24. Efter wi hört hafwe, att några äro utgångne af oss, och hafwa förwillt eder med läro, och förwändt edra själar, bjubandes att I stolen låta eder omskära, och hålla lagen, dem wi det icke befallt hafwe;

1 Joh. 2: 19. Gal. 2: 4.

25. Derföre syntes oss enbrägeliga i våra församling att taga några män ut, och sända till eder, med oss älskeligom Barnaba och Paulo;

26. Som äro de män, som sina själar utsatt hafwa, för vårs HERAs Jesu Christi Namn.

27. Så sände wi nu Judas och Silas, de som od med munnen stola säga eder det samma.

28. Ty dem Helga Andra, och oss, syntes ingen yttermera tunga lägga på eder utan begä stunden som af nödene äro;

29. Nämliga att I hafwen återhåll af tyg som afgudom offradt är, och af blod, och af det förqwasdt är, och af boleri; för hwilken stycke om I eder förwären, så gören I wäl. Farer wäl.

Ap. 6: 16: 4. 21: 25.

30. När de nu hade fått sin affed, kommo de till Antiochien; och församlade den meniga man, och singo dem brefwet.

31. När de det läst hade, worde de glade af den trösten.

32. Men Judas och Silas, efter de od woro Propheet, förmanade de brödrarna med mång ord, och styrkte dem;

33. Och blefwo der i någon tid; och woro sedan igenfände med frid ifrå brödrarna till Apostlarna.

34. Och Silas täcktes att blifwa der.

35. Men Paulus och Barnabas wiflades i Antiochien, lärandes och förkunnandes HERans ord, med mångom androm.

36. Men efter några dagar sade Paulus till Barnabas: Wi wilje fara tillbaka igen, och besöke våra bröder, i alla städer der wi HERans ord förkunnat hafwe, huru de hafwa sig.

37. Men Barnabas rådde, att de skulle taga med sig Johanne, den od Marcus kallades.

Ap. 6: 12: 12. 25. 13: 5.

38. Då wille icke Paulus, att den skulle följa dem, som hade trådt ifrå dem i Pamphylien, och icke följt dem till werket.

Ap. 6: 13: 13.

39. Och så stark warbt deras tråta, att den ene stiljdes ifrå den andra. Och Barnabas tog Marcum till sig, och seglade till Cypern.

40. Men Paulus utwalde Silam, och för

sina särde, befallder i Guds nåd af berna;

41. Och wandrade omkring i Syrien Cilicien, styrlandes församlingarna.

16. Capitlet.

Paulus i Lystra, Myfen, Troade, Philippi.

Och han kom till Derben och Lystra; och der war en Lärjunge, benämnd Timotheus, en Judisk qwinnos son, den der tro war; men fadren war en Grek.

Ap. 6: 14: 6. 17: 14. 19: 22. 20

Rom. 16: 21. 1 Cor. 4: 17. Phil. 2

1 Thes. 3: 2. 1 Tim. 1: 2. 2 Tim. 1

2. Den samme hade ett godt rykte a bröder, som woro i Lystris och Iconien.

3. Då wille Paulus, att han skulle med honom; och tog och omskar honom, be Judas stull, som woro i de rum; ty wiste alle, att hans fader war en Grek.

1 Cor. 9: 20. Gal. 2

4. Och der de foro genom städerna, besöke dem hålla de stadgar, som af Apostla och Presterna i Jerusalem beslutne woro

Ap. 6: 15:

5. Och worde de församlingar stadfätrone, och förslades på talet hwar dag.

6. Då de wandrade genom Phrygien Galatie landskap, wardt dem förment af Helga Andra, tala ordet i Asten.

7. Derföre foro de in i Myfen, och i till att fara in i Bithynien; och Anden stadde dem icke.

8. Men då de hade farit genom Myf foro de ned till Troadem.

Ap. 6: 20: 6. 2 Cor. 2: 12. 2 Tim. 4:

9. Och en syn syntes Paulo om natt En Macebonisk man stod och bad honom gåendes: Far in i Macebonien, och h oss.

10. Och strart han hade sett synena, så wi till att fara in i Macebonien; och n wisse beruppå, att HERen hade kallat till att prebita Evangelium för dem.

11. Då wi nu seglade af Troade, kom wi vår rätta tos till Samothracien, och gen berester till Neapolis;

12. Och dådan till Philippi, som är perste staden i Macebonien, och är en frisk Och wiflades wi uti den staden några da.

13. Och om Sabbaths dage ginga wi u staden till Alfwena, der man plågade bel och satte oss ned, och talade med qwin som der till samman kommo.

14. Och en gubelig qwinna, benämnd

bia, en purpurkrämmerla, utaf de Thyatirers stad, lybde till; och HETren öppnade hennes hjerta, att hon gaf att på det Paulus sade.

15. Och hon lät sig döpa, och allt sitt hus; och bad dem, sägandes: Om I hållen mig berföre att jag tror på HETren, så kommer i mitt hus, och blifwer der. Och hon nödgade of.

16. Och hände sig, då wi gingom till benn, mötte of en piga, som hade en spådomsanda, och hon drog sina herrar mycken båtning till, med sin spådom.

1 Sam. 28: 7. Ap. 9: 24.

17. Hon följde Paulum och of efter, och ropade, sägandes: Dessa männerna äro högfsta Guds tjenare, de der eder förkunna salighetens väg;

18. Och det gjorde hon i många dagar. Men Paulus tog detta illa wid sig, och wände sig om, sägandes till andan: Jag bjuder dig, wid Jesu Christi Namn, att du far ut af henne. Och han for ut i samma stund.

Marc. 16: 17.

19. Då hennes herrar sägo, att hoppet war borto till deras båtning, togo de fatt på Paulus och Silas, och drogo dem på torget till de öfwersta; Psal. 1: 13. 1 Thes. 2: 2.

20. Och antworbade dem Rådherarna i händer, sägande: Dessa människor göra ena willo i vår stad, efter de äro Judar;

Ap. 9: 17: 6.

21. Och lära det sätt, som of ide höfwes anamma eller hålla, efter wi äre Romerste.

22. Och folket lopp ihop med dem, och Rådherarna reswo deras släder sönder, och låto hufslänga dem med ris. 2 Cor. 11: 25.

23. Och när de hade mycket slagit dem, lastade de dem i fängelse, och befälde fångwaktaren, att han skulle granneliga taga wara på dem.

24. Då, efter han fick så sträng befallning, lastade han dem in i innersta fångahuset, och slog en stock öfwer deras fötter.

25. Om midnattstid woro Paulus och Silas i sina böner, och lofnade Gud med sång; och sångarna hörde dem.

26. Och med hast warbt en stor jordbävning, så att grundwalen i fångahuset bäfwade; och straxt worbo alla dörrarna öppna, och allas deras bojar worbo lösa.

Ap. 9: 31. 6: 19. 12: 7.

27. Då wakenade fångwaktaren, och fick se dörrarna på fångahuset öppna, och drog sitt swärd ut, wiljandes dräpa sig sjelf; och mente att sångarna woro bortflydde.

28. Då ropade Paulus med höga röst, sägandes: Gör dig själfwom intet ondt; ty wi äre alle här.

29. Då bebbes han ett ljus, och gaf sig derin, och föll ned för Pauli och Silas fötter, bäfwandes.

30. Och han hade dem ut, och sade: Herrar, hwad skall jag göra, att jag må blifwa salig?

Ap. 9: 2: 37. 9: 6.

31. Då sade de: Ero på HETren Jesus, så blifwer du och ditt hus saligt;

Joh. 3: 16. 36. 6: 47. 1 Joh. 5: 10.

32. Och talade för honom HETrens of, och för allom dem som i hans huse woro.

33. Och i samma stunden om natten tog han dem till sig, och twäbde deras sär; och lät sig straxt döpa, och allt sitt folk.

34. Och hade dem hem i sitt hus, gaf dem mat, fröjbandes sig att han med allt sitt hus trodde Gudi.

Enc. 5: 29. 19: 6.

35. Då dager warbt, sände Rådherarna stadstjenarena, sägande: Släpp de människorna ut.

36. Detta talet förkunnade fångwaktaren Paulo: Rådherarna hafwa budit, att I skulle släppas; går fördenstull ut, och farer i friid.

37. Då sade Paulus till dem: De hafwa hufslängt of uppenbarliga, utan lag och dom, ändock wi äre Romerste, och kastat of i fängelse; och wilja nu hemliga hafwa of härut! Nej, ide så; utan komme själfwe, och tage of härut.

Ap. 9: 22: 3.

38. Då bådade stadstjenarena Rådheromnen dessa ord. Då worbo de försärade, hörande att de woro Romerste;

39. Och kommo dit, och förmante dem: och togo dem ut, bedjande att de utgå skulle af staden.

Matth. 3: 34.

40. Då gingo de utu fängelsset, och kommo till Lydia; och när de hade sett bröderna, och styrkt dem, foro de sina särde.

17. Capitlet.

Paulus i Thessalonica, Berea, Athen.

Och då de foro genom Amphipolis och Apollonien, kommo de till Thessalonica, der en Zubasynagoga war.

2. Der gick Paulus in till dem, efter som hans seder war; och i tre Sabbather talade han för dem utu Skrifterna;

3. Förklarade och bewiste, att Christius måste liba, och uppså ifrå de döda; och att denne är Christius Jesus, hwilken jag (sade han) förkunnar eder.

Ps. 22: 7.

Es. 53: 1, 2. Matth. 16: 21. Enc. 24: 26.

4. Och somlige af dem trodde, och gäfwro sig intill Paulum och Silas; deslites och en mäta stor hof af gudfruktiga Greker, och bertill de yppersta qwinnor, wäl många.

Ap. 9. 23: 24.

5. Då worde de otrogne Judar fulle med nit, och togo till sig några arga stallar löss parti; och samlade sig i en rota, och gjorde ett upplopp i staden, trängande sig intill Jafons hus, och wille draga dem derut för folket.

Rom. 10: 2.

6. Och då de icke funno dem, drogo de Jafon och några bröder till de öfwersta i staden, och ropade: Deffe, som hela werldena förwilla, äro och nu hitkomme;

Ap. 9. 16: 20.

7. Och dem hafwer Jafon hemliga undfångit, och de alle göra emot Kejsarens buo, och säga af en annan Konung, som är JESUS.

Luc. 23: 2. Joh. 19: 12.

8. Och de upprette folket, och öfwerstarna i staden, som sådant hörde.

9. Och de anammade en ursäkt af Jafon, och af de andra, och släppte dem.

10. Men bröderna släppte straxt om natena ut Paulus och Silas, och läto dem fara till Berea. När de kommo dit, gingo de in i Judarnas Synagogo;

Ap. 9. 9: 25.

11. Ty de woro de äblaste ibland dem i Theffalonica; de anammade ordet gansta miljeliga, alla dagar sökande i Strifterna, om det och så hade sig.

Ef. 34: 16. Joh. 5: 39.

12. Och många af dem trodde, och ärliga Grefiska qwinnor och män, wäl många.

13. Men när de Judar i Theffalonica förnummo, att Guds ord wardt och i Berea af Paulo förkunnadt, kommo de dit, och upprette också der folket.

14. Och straxt läto bröderna Paulum ut, att han gick allt intill hafwet; men Silas och Timotheus blefwo der qware.

15. Men de, som förforbrade Paulum, följde honom till Athen; och deingo befallning till Silas och Timotheus, att de skulle med hast komma till honom, och foro sina färde.

16. Och då Paulus förbidde dem i Athen, wardt hans ande upptänd i honom, då han såg staden afgudabyrlan umbergifnen wara.

17. Och disputerade han med de Judar och de gudfruktiga uti Synagogan, och på torget, hwar dag, med dem som kommo till honom.

18. Och några Philosophi, nämliga de Epi-

pureer och Stoiter, begynte kämpas med honom. Och somlige sade: Hvad vill denne squallraren säga? Och somlige sade: Det synes som han wille förkunna några nya gudar; derföre att han förkunnade dem Evangelium om JESU, och uppståndelsen.

19. Och de togo satt på honom, och ledde honom på domplatsen, sägande: Måge wi icke weta, hwad denne nye lärdomen är, som du lärar?

20. Ty du gifwer war öron ny stycker före; så wilje wi nu weta, hwad det wara skall.

21. Och de af Athen, och alle de främmande som der wistades, aftade på intet annat än att säga eller höra något nytt.

22. Då stod Paulus midt på domplatsen, och sade: I män af Athen, jag ser, att I ni all stypde omgån med wantrö;

23. Ty jag hafwer gångit omkring, och skadat edor gudsbyrlan, och fann ett altare, derpå skrifwet stod: Dem okända Gudenom. Den I nu byrlen owetande, honom förkunnar jag eder.

24. Gud, som hafwer gjort werldena, och allt det deruti är, efter han är HERRE öfwer himmel och jord, bor han icke uti de tempel, som med händer uppbyggd äro;

1 Mos. 1: 1. Ps. 33: 6. Ap. 9. 14: 15.

Upp. 14: 7. Ef. 66: 1. Ap. 9. 7: 48.

25. Ej heller byrlas med menniskohänder, behöfwandes någon ting, efter han gifwer allom lif, anda och allt;

Ps. 50: 8. 9, 10. 1 Mos. 2: 7.

26. Och hafwer gjort allt menniskoflägt af ett blod, till att bo på hela jordene; och satt dem före bestärda tider, och sticket huru midt och långt de bo skola;

5 Mos. 32: 8.

27. På det att de skola söla HERAN, om de måtte tunna lännan och sinnan, ändod han är icke långt ifrån hwarjom och enom af oss.

Rom. 1: 20.

28. Ty i honom lefwe wi, röroms och hafwe warelse; såsom och några af edra Poeter sagt hafwa: Ty wi äro och hans släkte.

Joh. 12: 10.

29. Äre wi nu Guds släkte, så stole wi icke tänka att Gudomen är lif wid guld och silfwer, eller stenar konfeligas utbuggna, eller wid menniskors fund.

Ef. 40: 18.

30. Och ändod Gud hafwer öfwerfett härtilbogs sådana sämiskhets tid, förkunnar han dock nu menniskomen, att alle allestäds skola bättra sig.

Ap. 9. 14: 16. Ru. 2: 11, 12.

31. Ty han hafwer satt eu dag före, på

hwilken han skall döma jordenes krets med rättfärdighet, genom den man i hwilken han det besluttit hafwer, gifwandes allom trona före, i det han honom upprättat hade ifrå de döda. Ap. 9. 10: 42. 4: 10.

32. Då de hörde nämnas de dödas uppståndelse, gjorde somliga der gädd af, och somliga sade: Wi wilje än yttermera höra dig derom.

33. Och så gick Paulus ut ifrå dem.

34. Och någre män höllo sig intill honom, och trodde; ibland hwilka war Dionysius, en af Rådet, och en qwinna, benämnd Demaris, och andre med dem.

18. Capitlet.

Paulus i Corintho, Ephezo, Cesarea, Jerusalem, Antiochia, Galatia, ic. Apollos.

Derefter for Paulus af Athen, och kom till Corinthus;

2. Och der fann han en Juba, benämnd Aquila, bördig af Ponto, den nyligen kommen war af Walland, och Priscilla, hans hustru; ty Claudius hade budit uppå, att alle Judar skulle fara ut af Rom; och höll han sig intill dem;

Rom. 16: 3. 1 Cor. 16: 19. 2 Tim. 4: 19.

3. Ty han war af samma handtverk; och blef när dem, och arbetade; och war deras handtwerk att göra paulum. Ap. 9. 20: 34.

1 Cor. 4: 12. 1 Thes. 2: 9. 2 Thes. 3: 8.

4. Och disputerade han uti Synagogen på alla Sabbather, dragandes dertill både Judar och Greker. Ap. 9. 20: 30.

5. Och då Silas och Timotheus kommo ifrå Macebonien, twingade Anden Paulus att betygga Judomen, att Jesus war Christus. Ap. 9. 17: 14, 15.

6. Och då de sade deremot, och talade hädelse, slalade han kläden, och sade till dem: Edart blod ware öfwer edart hufvud; härefter går jag nu öfslidig till Hebningarna. Ap. 9. 13: 45, 51.

Matth. 10: 14. 2 Sam. 1: 16. Hes. 33: 4.

7. Och så gick han dådan, och kom uti ens mans hus, som het Justus, den der war en gudfruktig man, hwilken hus war hårt wid Synagogen.

8. Men Crispus, öfwersten för Synagogen, trodde HERANOM, med allt sitt hus; och många Corinthier, som på hörde, trodde, och läto sig döpa. 1 Cor. 1: 14.

9. Och sade HERAN till Paulum uti en syn om natten: Fruktu dig intet, utan tala, ty jag icke; Ap. 9. 23: 11.

10. Ty jag är med dig, och ingen skall bjuda till att göra dig slada; ty jag hafwer mycket folk i denna staden. Jesh. 10: 16.

11. Så blef han der ett år och sex månader, lärandes dem Guds ord.

12. Men då Gallion war landshöfding öfwer Asaja, reste Judarna sig upp enbrägeliga emot Paulum, och hade honom fram för domstolen;

13. Sägande: Denne mannen gifwer menistomen in att dyrka Gud emot lagen.

14. Och som Paulus nu attade upplåta sin mun, sade Gallion till Judarna: Wore någor orätt stedd, eller någor bråpelig ögrning, wore wäl tillbörligit, att jag hörde eder, I Judar;

15. Men är något spörsnål om ord och namn, och om edor lag, der mågen I sjelfse se eder om; ty deröfwer will jag ingen domare wara.

16. Och han dref dem ifrå domstolen.

17. Då togo alle Grekerna fatt på Eöfthenes, öfwersten för Synagogen, och slogo honom framför domstolen; och Gallion stötte der intet om. 1 Cor. 1: 1.

18. Sedan Paulus hade då warit der i lång tid, hellsade han brödbarna, och seglade sina färde till Syrien, och följde honom Priscilla och Aquila; och han talade sitt hufvud i Kenchrea, ty han hade ett löfte; 4 Ros. 6: 2, 8. Ap. 9. 21: 23.

19. Och kom dådan till Ephezum, och der lät han dem blifwa; men han gick in i Synagogen, och disputerade med Judarna.

20. Och de bado honom, att han skulle blifwa i längre tid när dem; då wille han icke;

21. Utan han hellsade dem, sägandes: Jag måste ju ändteliga wara i Jerusalem i den högtiden som instundar; men sedan will jag komma till eder igen, om Gud will. Och så for han ifrån Ephezo. Ap. 9. 19: 21.

22. Och han kom till Cesarea; och då han hade warit uppe, och hellsat församlingarna, for han ned till Antiochien. 1 Cor. 4: 19. Ebr. 6: 3. Jac. 4: 13.

23. Och sedan han der i någon tid warit hade, for han sina färde, och manbrade allt bortåt genom Galatiska landet och Phrygien, styrkandes alla lärjungarna.

24. Då kom till Ephezum en Jude, benämnd Apollos, bördig af Alexandria, en wältalig man, och mäktig i Skrifterna. 1 Cor. 1: 12.

25. Denne war underwist i HERANS WIS; och talade, upptänder i Andan, och för-

jummade icke lära det HERRans tillhörde, och wiste allenast säga af Johannis böpelse.

Ap. G. 19: 3.

26. Och han begynte bristeliga tala uti Synagogen. Då Priscilla och Aquila hörde honom, togo de honom till sig, och uttjyde för honom ännu grundeligare Guds wäg.

Rom. 16: 3.

27. Och då han wille färðas till Achaja, skrefwo bröðerna och förmanade Lärjungarna, att de skulle undfå honom. Och då han framfom, war han dem som trodde mycket till tröst genom nådena.

1 Gor. 3: 6.

28. Ty han öfwerwann Judarna skarpe- ligen, och uppenbarligen bewisade med Skrifte- rna, att JESU war Christus.

19. Capitlet.

Lärjungarna i Efebo, Tyranni skola. Besvärjarnes böder. Demetrii uppror.

Och begaf sig, medan Apollos war i Co- rintho, att Paulus wandrade genom de öfra landen, och kom till Ephesum; der fann han några Lärjungar.

2. Och han sade till dem: Hafwen I fått den Helga Ande, sedan I trodden? Då sade de till honom: Wi hafwe icke ens hört, om någor Helig Ande är till.

Joh. 7: 39. Ap. G. 10: 44.

3. Och han sade till dem: Swarmed ären I då böpte? De sade: Med Johannis bö- pelse.

Matth. 3: 11. Marc. 1: 4, 8.

4. Då sade Paulus: Johannes böpte med bättringenes böpelse, och sade folkena, att de skulle tro på den som komma skulle efter ho- nom, det är, på Christum JESUM.

5. Och att, då de det hörde, läto de böpa sig i HERRans JESU Namn.

6. Och då Paulus lade händer på dem, kom den Helige Ande öfwer dem; och de begynte tala med tungomål, och prophete- rade.

Ap. G. 2: 4. 6: 6. 8: 17. 10: 46. 11: 15.

7. Och alle desse woro wid tolf män.

8. Och han gick in i Synagogen, och talade bristeliga i tro månader, disputerade, och rådde till Guds rike.

9. Och efter det några af dem wordo för- härde, och icke trodde, utan talade illa om den vägen för den meniga man, gick han ifrån dem, och affstilde Lärjungarna, dispu- terandes bageliga uti ens mans skola, som het Tyrannus.

2 Tim. 1: 15.

10. Och detta gick så till i tu år; så att alle

de, som bodde i Asien, hörde HERRans JESU ord, både Judar och Greker.

11. Och Gud gjorde icke ringa krafter ge- nom Pauli händer;

Marc. 16: 20. Ap. G. 14: 3.

12. Så att de och togo swettebular och skörte, som wid hans tropp hade kommit, och lade på de sjuka; och sjukdomen gick utaf dem, och de onde andar foro ut.

Ap. G. 5: 15.

13. Så woro någre Judar besvärjare, som foro omkring; de togo sig före åfalla HERRans JESU Namn, öfwer dem som hade de onda andar, sägande: Wi beswärtje eber wid JESUM, den Paulus prebilar.

14. Och ibland dem, som detta gjorde, woro en Judes sju söner, Sceve, öfwersta Prestens.

15. Då swarade den onde anden, och sade: JESUM kanner jag väl, och Paulum wet jag väl; men ho ären I?

16. Och mannen, som den onde anden uti war, sprang uppå dem, och warbt dem öfwer- mäktig; och kastade dem under sig, så att de nafne och fargade ubfslybde utaf bet huset.

17. Och detta warbt allom wetteligit, både Judom och Grekom, som bodde i Efe- so; och en rädbbage föll öfwer dem alla, och HERRans JESU Namn warbt storliga prisadt.

18. Och många af dem, som trodde, kom- mo och bekände, och förkunnade hwad de uträttat hade.

19. Men många af dem, som förwetna kon- ster brukat hade, báro fram böckerna, och brände upp i hwars mans åsyn; och då de- ras värde räknadt warbt, warbt det funnet till femtiotusenf penningar.

20. Så fast wänte då HERRans ord, och kom till magt.

Es. 55: 11. Ap. G. 6: 7. 12: 24.

21. Då detta stedd war, fäste Paulus sig före i Andanom att fara genom Macedonien och Achaja till Jerusalem, sägandes: När jag hafwer warit der, måste jag och se Rom.

Ap. G. 18: 21. Rom. 15: 25. Gal. 2: 1.

22. Då sände han till Macedonien två af dem som honom tjente, nämligen Timotheum och Erastum; men sjelf blef han qwar till en tid i Asien.

Ap. G. 13: 5.

23. På den tiden warbt icke litet buller om den vägen.

24. Ty det war en guldsmed, benämnd Demetrius, som gjorde silstempel till Diana, der de en stor winning af hade, som det handtwert brulade;

Ap. G. 16: 16.

25. Smilla han tillhopatalade, och de der sikt arbete plågade bruka, och sade: I män, I weten, att wi hafwe war näring af detta handtwerket;

26. Och I sen och hören, att denne Paulus hafwer bedragit, ej allenast i Epheso, utan sänär i hela Asien, och förwändt mycket folk, sägandes, att det är icke gudar, som göras med menniskohänder. Ps. 115: 4. Jer. 10: 3.

27. Och warder icke allenast gällandes den delen af wårt handtwerk, att det neberläggs; utan jennwöl och att den stora gubinnones Diane tempel warder för intet hållet; och måtte då se, att hennes härlighet afkommer, den dock hela Asien och hela werlden dyrkar.

28. När de detta hörde, wordo de fulle med wrebe, och ropade: Stor är de Ephesiens Diana.

29. Och i hela staden wardt ett upplopp; och de föllo hasteliga till, alle med ett mod, in på stadoplatzen, och togo fatt på Gajus och Aristarchus, som woro af Macebonien, och af Pauli sällskap.

30. Och Paulus wille gängit in i hopen till folket; då wille Lärjungarna det icke tillstāja.

31. Sände och någre af de Stwersta i Asien, som hans wänner woro, till honom, och bādo att han skulle icke gifwa sig in på platsen.

32. Och andre ropade annat; ty menigheten war förbittrad; och mesta delen wiste icke, för hwad sat de woro församlade.

33. Och somlige af folket drogo Alexander fram, den Judarna framslötte. Då tecknade Alexander med handene, att de skulle wara tyste, och åktade förswara sig för folket.

Ap. 8. 12: 17.

34. När de förnummo att han war en Jude, ropade de alle med en mun, sänär i två timmar, sägande: Stor är de Ephesiens Diana.

35. Då cancelleren hade stillat folket sade han: I män af Epheso, ho är den menniska som icke wet, att Ephesiens stad dyrkar den stora gubinnan Diana, och det beläte som af himmelen kommet är?

36. Så, efter der säger ingen emot, måsten I stilla eber, och intet orådeligt företaga.

37. I hafwen dragit dessa männerna fram, som hwarlen äro tyrförsware, eller ebor gubinnos försmåbare.

38. Om Demetrius, och de med honom äro af hans handtwerk, hafwa sat emot någon, så hafwer man Råd, och rättgång, och fogdar; der måga de klaga och swara hwarannan.

39. Men hafwen I om något annat handla, då må det åtskillas uti någon tillbörlig samqwäm.

40. Ty det är fara att wi komme i skad, för det upplopp som i dag stedt är, efter ingen sat på färde är, der wi sumne någon Råd af taga till detta upplopp. Och då han det sagt hade, lät han folket gå.

20. Capitlet.

Paulus lärert i Grekland; uppmåder Eutychem; sänder Prekerna ifrån Epheso.

Då nu upploppet wardt stilladt, kallade Paulus Lärjungarna till sig, och hellsade dem, och for sina färde, till att draga in uti Macebonien. 1 Tim. 1: 3.

2. Och när han hade wandrat genom de landsänbar, och förmanat dem med mycket tal, kom han in i Grekaland;

3. Och han blef der i tre månader. Och efter Jndarna hade satt försåt för honom, när han skulle fara in i Syrien, fied han för råd att wända om igen genom Macebonien.

4. Och följde honom allt intill Asien Epiter af Bereen; och af Ebehalonica Aristarchus, och Secundus, och Gajus af Perbe, och Timotheus; och af Asien Tychicus, och Trophimus. Ap. 8. 19: 29. 1 Cor. 1: 14.

Ap. 8. 16: 1. Eph. 6: 21. Col. 4: 7. 10.

2 Tim. 4: 12. Tit. 3: 12. Ap. 8. 21: 29.

5. Dessa foro framföre, och bibbe och i Troabe.

6. Men wi seglade af Philippis, efter Rastabagarna, och komnom till dem i Troabe innan fem dagar; och töfwade der i sju dagar.

7. På en Sabbath, då Lärjungarna kommo tillsammans, till att bryta brödet, hade Paulus ett tal för dem, efter han wille annan dagen färdas; och fördröjde han tala intill midnatt. Ap. 8. 2: 42. 46.

8. Och mång ljus woro upptänd i salen, der de församlade woro.

9. Så satt der en yngling uti ett fenster, benämnd Eutychem, och war förtyngd af swår sömn; och wid Paulus länge talade, tog sömnen honom så swårliga, att han fell ned af trebje bottnen, och wardt upptaget biber.

10. Då steg Paulus ned, och lade sig på honom, och tog omkring honom, och sade: Warer icke bedröfwade; ty själen är ännu uti honom. 1 Rom. 17: 21. 2 Rom. 4: 34.

11. Sedan gick han upp igen, och bröt brödet, och åt; och talade sedan länge med

dem, tillbed det dagades; och så färbades han.

12. Och hade de den ynglingen fram lefwandes; och woro deraf icke litet tröstade.

13. Men wi stegom till stapps, och forom dådan till Affon, aktande der intaga Paulum; ty han hade så skadat, och han wille fara landvägen.

14. När wi tillhopakommom i Affon, togom wi honom in, och kommom sedan till Nitsulen.

15. Dådan seglade wi, och kommom dagen nästefter in mot Chium; och så dagen beresfer kommom wi till Samum, och töfwade i Trogillio; och nästa dagen efter kommom wi till Miletum.

16. Ty Paulus hade satt sig före att segla framom Ephesus, på det att han icke skulle förtöfwa sig i Asien; ty han hastade sig, om möjligit hade varit, att han kunde varit i Jerusalem om Pingedagarna. Ap. G. 21: 4. 12.

17. Och sände han af Mileto båd till Ephesum, och kallade till sig Presterna i församlingene.

18. När de kommo till honom, sade han till dem: I weten, huruledes jag hafwer varit när eder alltid, ifrå första dagen jag kom in i Asien; Ap. G. 19: 10.

19. Tjenandes HERANOM med all ödmjukhet, och med många tårar och frestelser, som mig wederforos af Judarnas försåt;

20. Så att jag hafwer intet försummat, det eder kunde wara till nytto, att jag ju hafwer förkunnat eder, och lärt eder uppenbarliga och synnerliga;

21. Betygandes både för Judar och Greker den bättring som är införd Gud, och den tro som är till vår HERA JESUM CHRISTUM.

Marc. 1: 15. Luc. 24: 47.

22. Och nu si, jag, bunden i Andanom, färbas till Jerusalem, icke wetandes hwad mig der öfvergå skall;

23. Utan den Helge Ande i alla städer betygat och säger, att bojar och bebröfvelse står mig före. Ap. G. 21: 4. 11. 33.

24. Dock aftar jag det intet, ej heller är mig själfwom mitt lif kärt; på det jag skall fullkomna mitt lopp med glädje, och det ämbete som jag anammat hafwer af HERANOM JESU, till att betygga Evangelium om Guds nåd. Ap. G. 21: 13.

Upp. 12: 11. Gal. 1: 1. Tit. 1: 3.

25. Och nu si, jag wet, att härfter sän I icke ansigte, I alle, der jag framfarit förpredilat Guds rike.

26. Derrföre betygat jag eder på denna bagen, att jag oftydlig är för allas blod;

27. Ty jag hafwer icke försummat, med mindre jag hafwer förkunnat eder allt Guds råd.

28. Så hafwer nu att på eder, och på allan hjorden, i hwilkom den Helge Ande hafwer eder satt till Biskopar, att regera Guds församling, hwilla han hafwer förwarfwoat med sitt blod.

1 Tim. 4: 16. 1 Petr. 5: 2.

1 Tim. 3: 1. 2. Eph. 1: 7. Col. 1: 14.

29. Ty jag wet det att, sedan jag stils ifrån eder, stola komma ibland eder swära ulfwar, de der hjorden icke spara stola.

Matth. 7: 15. 2 Petr. 2: 1.

30. Och af eder själfwom stola män uppkomma, som tala stola det orätt är, och draga lärjungar till sig. 1 Joh. 2: 19.

31. Derrföre wader, och tänker uppå, att jag i tre år, natt och dag, icke hafwer återwänbt förmana hwat och en, med tårar.

Ap. G. 19: 10.

32. Och nu, bröder, befaller jag eder Gudi, och hans nåds orbe, hwilken mäktig är uppbygga eder, och gifwa eder arfweidel ibland allom dem som helgade warba.

Ap. G. 9: 31. Eph. 1: 18.

33. Ingens mans sifwer, eller guldb, eller kläder hafwer jag begärat. 1 Sam. 12: 3.

1 Cor. 9: 12. 2 Cor. 11: 9. 12: 13.

34. Men I weten själfwe, att dessa händerna hafwa tjent till min nödorstf, och deras som med mig woro. Ap. G. 18: 3.

1 Cor. 4: 12. 1 Thes. 2: 9. 2 Thes. 3: 8.

35. All ting hafwer jag wist eder, att så måste man arbete, och upptaga de swaga, och tänka på HERANS JESU ord, som han sade: Saligare är gifwa än taga.

36. Och när han detta sagt hade, föll han på sin knä, och bad med allom dem.

Ap. G. 21: 5.

37. Och warbt en stor gråt med allom dem; och de föllo Paulo om halsen, och höyste honom;

38. Sörjande mest för det orbets skull, som han sagt hade, att de skulle icke mer få se hans ansigte. Och så följde de honom till stapps.

21. Capitlet.

Paulus reser till Jerusalem; renar sig, fastages, förses i lägret.

Som nu stebde att wi lade af dådan, och foro ifrå dem, kommom wi rätta tofen

till Coum; och dagen nästefter till Rhodum, och dådan till Patara.

2. Och der fingo wi ett skepp, som attade sig till Phenicien; der stego wi uti, och laddom utaf.

3. Och som Cyppren begynte komma ofi i sigte, låtom wi det på vänstra handene, och segladom till Syrien, och kommom till Tyrrum; ty der laddade skeppet upp laddningena.

4. Och efter wi funne der Lärjungar, blefmo wi der i sju dagar. Och de sade Paulo genom Andan, att han skulle icke fara upp till Jerusalem.

Ap. 8. 20: 23.

5. Och då de dagar förslupne woro, drogmo wi våra färde; och de följde ofi alle, samt med hustrur och barn, tilldes wi kommom utu staden; och på stranden fölle wi på knä, och bådmo.

Ap. 8. 20: 36.

6. Och sedan wi hade hjälpat hvarannan, ginge wi till skepps; och de gingo till sitt igen.

7. Men wi höllo seglatsen fram ifrån Tyro, och kommom neder till Ptolemais; och der hjälpe wi brödbarna, och blefwe der en dag med dem.

8. Dagen derefter kommom wi, som worom med Paulo, till Cesareen; och gingom in uti Philippi Evangelistens hus, hwilken en war af de sju, och blefwoom när honom.

Ap. 8. 6: 5. 8: 26. 40.

9. Och han hade fyra döttrar, jungfrur som prophetade.

Joel 2: 28. Ap. 8. 2: 17.

10. Och medan wi worom der i många dagar, kom der en Prophet till utaf Judeen, benämnd Agabus.

Ap. 8. 11: 28.

11. Då han war kommen till ofi, tog han Pauli bälte, och band sig fötter och händer, och sade: Det säger den Helge Ande: Den man, som detta bälte tillhör, skola Judarna så binda i Jerusalem, och antwarba honom i Hedningahänder.

Ap. 8. 20: 23.

12. När wi detta hörde, bådmo wi, och de som utaf den staden woro, att han icke skulle draga upp till Jerusalem.

13. Då swarade Paulus, och sade: Swad gören I, gråtanbes, och bedröfwandes mitt hjerta? Jag är redbogen icke allenast bindas, utan jemväl dö i Jerusalem, för Herrens Jesu Namns skull.

Ap. 8. 20: 24.

14. Och efter han lät intet säga sig, gåfwe wi ofi tillfride, sågande: Warde Herrens wijsa.

Matth. 6: 10. Luc. 11: 2. 22: 42.

15. Efter de dagar redde wi ofi till, och forom upp till Jerusalem.

16. Och kommo någre Lärjungar med ofi

af Cesareen, de der med sig hade en gamlan Lärjunga, som war af Cyppren, benämnd Mnason, när hwilken wi gästa skulle.

17. Och när wi kommom till Jerusalem, undfingo ofi brödbarna gerna.

18. Dagen derefter gif Paulus med ofi in till Jacobum; och alle de äldste församlades;

Ap. 8. 15: 13. Gal. 1: 19.

19. Då han dem hjälpat hade, förtäljde han dem alltsammans, det ena med det andra, som Gud gjort hade, genom hans tjenst, ibland Hedningarna.

20. Då de der hörde, prisade de Herren, och sade till honom: Du ser, käre broder, huru många tusend Judar äro som tro; och alle hafwa nit om lagen.

Rom. 10: 2. Gal. 1: 14.

21. Och de hafwa hört af dig, att du lärar alla de Judar, som bo ibland Hedningarna, att de skola träda ifrå Mose lag; sågandes, att de icke skola omslära sin barn, och icke wandra efter som want är.

22. Swad är det då? Den menige man måste ändtliga församlas; ty de få väl höra, att du äst kommen.

23. Så gör nu, som wi säge dig: Wi hafwe här fyra män, som löfte hafwa på sig;

Ap. 8. 2: 13, 18. 30: 3. Ap. 8. 18: 18.

24. Dem tag till dig, och rena dig med dem, och besöta der något uppå att de raka sitt hufvud; och deraf kunna alle weta, att det är intet som de hört hafwa om dig; utan att du ofi så wandrar, att du ofi håller lagen.

25. Men de Hedningar, som wid trona tagit hafwa, dem hafwe wi tillstrifwit, och bestått att de intet sådant behöfwa att hålla; utan att de taga sig wara för det afgutom offradt är, och för blod, och för det som serkwast är, och för boleti.

Ap. 8. 15: 20. 29.

26. Dagen derefter tog Paulus munnarna till sig, och lät rena sig med dem; och gif in i templet, förkunnandes att reningsdagarna woro fullbordade, tilldes utoffradt war, för hwar och en af dem.

Ap. 8. 21: 24. 24: 13.

27. Då de sju dagar när ute woro, och de Judar, som woro af Asien, fingo se honom i templet, upprette de allt folket, och togo san på honom,

28. Ropande: I män af Israel, hjälper; detta är den man, som alla allestäds lärt, emot folket, emot lagen, och emot detta rummet; och derutöfwer hafwer han dragit Greker in i templet, och gjort detta helga rummet ofkärdt.

29. Ty de hade sett Trophimus af Ephezo i staden med honom, och mente att Paulus hade haft honom in i templet. Ap. 9. 20: 4.

30. Och wardt ett upplopp i hela staden, och folket församlades, och togo Paulum, och drogo honom uti templet. Och straxt wordo portarna tillsläppte. Ap. 9. 26: 21.

31. Och som de wille dräp't honom, säd den öfwerste höfwitsmannen för krigsfolket båd, huru hela Jerusalem war upprest.

32. Då tog han straxt till sig krigsnekarna och höfwitsmännerna, och kom löpandes till dem; och när de fingo se höfwitsmannen och krigsnekarna, wände de igen att slå Paulum.

33. Och gick höfwitsmannen fram, och tog fatt på honom, och lät binda honom med två lebjor; och sporde ho han war, eller hwad han gjort hade.

34. Men ibland folket ropade den ene så, och den andre så; och efter han kunde intet försara det wist war, för förlets skull, lät han föra honom i lägret.

35. Och när han kom till trapporna, hände sig att krigsnekarna måste bära honom, för öfwerwäldes skull, som gick af folkena.

36. Ty der följde gansta mycket folk efter, och ropade: Tag bort honom!

Luc. 23: 18. Joh. 19: 15. Ap. 9. 22: 22.

37. Och som nu Paulus begynte komma in i lägret, sade han till höfwitsmannen: Wä jag od tala med dig? Då sade han: Kan du tala Grekiskt?

38. Äst icke du den Egyptiske mannen, som för dessa dagar gjorde ett upplopp, och hade ut i öknena fyratusen mördare?

39. Då sade Paulus: Jag är en Judisk man, af Tarsen i Cilicien, en borgare i den namnkunniga staden; jag beder dig, släp till att jag må tala till folket.

Ap. 9. 9: 11, 30. 22: 3.

40. Och han tillstodde det. Då stod Paulus på trappene, och tecknade till folket med handene. Då nu wardt en stor tysta, talade han till dem på Öbreiskt mål, sägandes:

Ap. 9. 13: 16.

22. Capitlet.

Pauli ätt, parti, wandel, borgerstap.

Jmän, bröder och fäder, hörer min ursäkt, som jag nu gör för eder.

2. Och då de hörde, att han talade på Öbreiskt till dem, bestimer ljud gäfwor be honom. Och han sade:

3. Jag är en Judisk man, född i Tarsen i

Cilicien; men uppfödd här i staden wid Samaliels sötter, granneliga lärder uti fädernas lag, hafwandes nit om Gud, såsom od J alle i denna dag;

Ap. 9. 21: 39. 5: 34.

2 Cor. 11: 22. Rom. 10: 2. Gal. 1: 14.

4. Och hafwer förföljt denna wägen allt intill döden, bindandes och kastandes i fängelse både män och qwinnor; Ap. 9. 8: 3. 9: 2. 1 Cor. 15: 9. Gal. 1: 13. 1 Tim. 1: 13.

5. Säjom od öfwerste Presten mig wittne är, och hele hopen af de äldsta, af hwilkom jag hade tagit bref till bröderna, och for till Damascum, att föra od dem, som der woro, bundna till Jerusalem, att de skulle blifwa näpste.

Ap. 9. 26: 12.

6. Så hände sig, wid jag war på wägen, och kom in mot Damascum, wid middagstid, att ett stort sken af himmelen ljungade ringom mig hasteliga.

Ap. 9. 9: 3. 26: 13. 1 Cor. 15: 8.

7. Och jag föll ned på jordena och hörde ena röst, sägandes till mig: Saul, Saul, hwi förföljer du mig?

8. Och jag svarade: So äst du, HERR? Sade han till mig: Jag är Jesus af Nazareth, den du förföljer.

9. Och de som med mig woro, sågo skenet, och wordo förfärade; men röstena hörde de intet, hans som talade med mig.

Dan. 10: 7. Ap. 9. 9: 7.

10. Då sade jag: HERR, hwad skall jag göra? Då sade HERRen till mig: Statt upp, och gåd in i Damascum; och der skall dig jagdt warda, om allt det dig förelagdt är till att göra.

11. Och efter jag såg intet, för den klarhetens skull som gick af det skenet, wardt jag ledd wid handena af mina följare, som med mig woro, och kom in i Damascum.

12. Och der war en gudfruktig man efter lagen, benämnd Ananias, ett godt rykte hafwandes när alla Judar, som der bodde.

Ap. 9. 9: 10, 17.

13. Han kom till mig, och stod, och sade till mig: Saul, färe broder, haf din syn igen. Och i samma stundene säd jag min syn, och såg honom.

14. Då sade han: Wära fäders Gud hafwer beredt dig, att du skall känna hans wilja, och se den Rättfärdiga, och böra röstena af hans mun;

Ap. 9. 26: 16.

15. Ty du skall wara honom ett wittne för alla menniskor, om det du sett och hört hafwer.

16. Och nu, hwad töfwar du? Statt upp, och låt dig böpa, och två af dina synber, åkallandes HETrans Namn.

Ap. G. 2: 38.

17. Då hände sig, att när jag war kommen igen till Jerusalem, och bad i templet, att jag wardt tagen uti ena syn; Ap. G. 9: 26.

18. Och såg honom, sågandes till mig: Låt liba dig, och gåd snarliga utu Jerusalem; ty de warda icke anammande ditt vittnesbörd om mig.

19. Och jag sade: HETre, de weta sjelfwe att jag drog i håttelse, och hudflängde allestäds i Synagogorna dem som trodde på dig.

20. Och då bins vittnes Stephani blöb utgjutet wardt, war jag och med, och samtade hans döb, och waltade deras kläder som dräpo honom. Ap. G. 7: 58. 8: 1.

21. Och han sade till mig: Gadd, ty jag will sända dig fjerran bort till Hedningarna.

Ap. G. 9: 15. 13: 2.

Gal. 1: 16. 2: 8. Eph. 3: 8. 2 Tim. 1: 11.

22. Men de hörde honom allt intill detta ordet. Då upphöfwo de sina röst, och sade: Tag bort sådana mennisko af jorden; ty det är icke tillbörligt at han skall lefwa.

Ap. G. 21: 36.

23. Och då de så ropade, och kastade, sin kläder af, och höfwo stoft upp i wäbret;

24. Låt höfswitsmannen leda honom in i lägret, och böd att han skulle hudflängas och ransafas, att han måtte så weta, för hwad sat de hade så ropat på honom.

25. Och då han honom bundit hade med tåg, sade Paulus till underhöfswitsmannen, som när stod: Mågen I och hudflänga någon Romersk man, och odömban?

Ap. G. 16: 37.

26. Då underhöfswitsmannen det hörde, gick han till öfwersta höfswitsmannen, och bådade honom, sågandes: Hwad vill du göra; ty denne mannen är en Romare?

27. Då gick öfwerste höfswitsmannen till honom, och sade: Säg mig, äst du och en Romare? Då sade han: Ja.

28. Då swarade höfswitsmannen: Jag hafwer köpt detta borgerskapet med en stor summo. Då sade Paulus: Jag är och föbber (en Romare).

29. Och straxt gingo de ifrån honom, som skulle hafwa ransafat honom; och höfswitsmannen begynte frukta, sedan han fick weta att han war en Romare, och att han hade bundit honom.

30. Dagen derefter wille han weta förwiße, för hwad sat han war beslagad af Judomen; och löste honom utu banden, och låt öfwersta Presterna komma tillhopa, och hela Rådet, och låt Paulum komma fram för dem.

23. Capitlet.

Paulus för Rådet, slagen, tröskad, frälst, förs till JERICEM.

Då såg Paulus på Rådet, och sade: I män och bröder, jag hafwer wanbrat för Gud uti ett godt samwet, allt intill denna dag. Ap. G. 24: 16. 2 Tim. 1: 3.

2. Då böd den öfwerste Presten Ananias dem som der när stodo, att de skulle stå honom på munnen.

1 Kon. 22: 24. Jer. 20: 2. Joh. 18: 22.

3. Då sade Paulus till honom: Gud skall stå dig, du hwitmenada wägg. Sitter du och skall döma mig efter lagen, och hujber stå mig emot lagen?

Matth. 23: 27. 3 Mos. 19: 35.

4. Och de der när stodo sade: Vannar du Guds öfwersta Prest?

5. Då sade Paulus: Jag wiste icke, läre bröder, att han war öfwerste Prest; ty det är skrifwet: Du skall icke banna bins felts öfwersta. 2 Mos. 22: 28.

6. Och efter Paulus wäl wiste, att en part af dem woro Sadduceer, och annan parten Phariseer, ropade han inför Rådet: I män och bröder, jag är en Pharisee, och en Pharisees son; jag warder dömd för heppet och de döbas uppståndelses skull.

Ap. G. 24: 15, 21. 26: 5, 6. Psal. 3: 3.

7. Och då han det sagt hade, wardt en twebrägt emellan de Phariseer och de Sadduceer; och hopen wardt söndrad.

8. Ty de Sadduceer jäga, att ingen uppståndelse är, och ingen Ängel, och ingen Ande; men de Phariseer bekänna båda.

Matth. 22: 23. Marc. 12: 18. Luc. 20: 27.

9. Och så wardt ett stort rop. Och de Striftslärde af det Phariseiska parti stodo upp, och begynte kämpas, och sade: Wi finnom intet ondt med den mannen; om så kan hända, att Anden hafwer talat med honom, eller en Ängel, så låt oss icke strida emot Gud. Ap. G. 25: 25. 26: 31. 5: 39.

10. Och efter det begynte warda ett stort upplopp, fruktade öfwerste höfswitsmannen, att de skulle sönderslita Paulum, och låt fruktnektarna gå ned, och ryda honom bort ifrån dem, och föra honom i lägret.

11. Om natten derefter stod HETren när

honon, och sade: War wid ett govt mod, Paule; ty såsom du hafwer wittnat om mig i Jerusalem, så måste du och wittna i Rom.

Ap. G. 13: 9.

12. Då dager waridt, slogo sig tillhupa några af Zubarna, och förbannade sig, att de hwarén äta eller dricka skulle, tilldess de hade dräpitt Paulum.

Ap. G. 23: 20, 30.

13. Och woro mer än fyratio män, som så hade sworit sig tillhupa.

14. Dessa gingo till de öfwersta Presterna, och till de äldsta, och sade: Wi hafwe, wid förbannelse, bepligat och sjelfwa ingen ting smala, tilldess wi hafwe dräpitt Paulum.

15. Så mån I nu förtunna öfwersta höfwitsmannen och Rådet, att han hafwer honom fram för oss i morgon, lista som wi wille få weta något wisare om honom; men förr än han kommer fram, äre wi redo till att dräpa honom.

16. Då Pauli systerson hörde sådana försåt, kom han, och gick in i lägret, och bådade det Paulo.

17. Då kallade Paulus till sig en af de underhöfwitsmän, och sade: Haf denna ynglingen bort till öfwersta höfwitsmannen; ty han hafwer något underwisa honom.

18. Och han tog honom med sig, och hade honom till öfwersta höfwitsmannen, och sade: Paulus, som bunden är, kallade mig till sig, och bad att jag skulle hafwa denna ynglingen till dig, som något hafwer säga dig.

19. Då tog öfwersta höfwitsmannen honom wid handena, och gick affides med honom, och frågade honom: Swad är det som du hafwer underwisa mig?

20. Då sade han: Zubarna hafwa samfallet sig att de wilja bedja dig, att du skall i morgon låta Paulum komma ut för Rådet, såsom de wille utfråga något wisare om honom.

21. Men lyb dem intet; ty mer än fyratio män af dem wilja wara i försåt för honom, de sig förbannat hafwa, att de icke stola äta eller dricka, tilldess de hafwa dräpitt honom; och nu äro de redo, och wänta att du det utlofwa skall.

22. Seban låt öfwersta höfwitsmannen ynglingen gå sina färde, och böd honom att han för ingom säga skulle, att han honom sådant underwist hade;

23. Och kallade till sig två underhöfwitsmän, och sade: Görer redo tühunbrade trigsfuektar, att de fara till Cesareen; och

sjutio resenärar, och tühunbrade styttar, till tredje timman på natten.

24. Och tillreder någon fartyg, der man kan sätta Paulum uppå, att de måga föra honom ofskabban till landshöfvingen Felicem.

25. Och skref ett bref wid detta sinnet:

26. Claudius Pysias, dem mäktiga landshöfvinganom Felici, hellsö.

27. Denna mannen hade Zubarna gripit, och wille böbat honom; och der kom jag till med trigsfollet, och tog honom ifrå dem, efter jag förnam att han war en Romare.

Ap. G. 21: 33.

28. Och när jag wille weta saken, som de hade emot honom, låt jag honom komma inför deras Råd.

29. Så fann jag, att han skylder waridt om någor spörsmål i deras lag; och bod ingen skuld hade, som böd eller hättelse wärd war.

30. Och waridt mig underwist om försåt, som Zubarna hade beställt för honom; och stratt sände jag honom till dig, och böd hans åslagare att, hwad de hafwa emot honom, det stola de säga dig. Farwål.

31. Då togo trigsfuektarna Paulum, efter som dem besalbt war, och förde honom om nattena till Antipatridem.

32. Och dagen derefter låto de resenärarna följa honom, och de kommo igen i lägret.

33. När de kommo till Cesareen, ochingo landshöfvingen brefwet, hade de och beskäftes Paulum fram för honom.

34. Då landshöfvingen hade läst brefwet, och frågat honom, af hwad land han war, och hade förfrått, att han war af Cilicien, sade han:

35. Jag will höra dig, när dine åslagare komma och tillstådes; och låt förwara honom uti Herodis Rådhus.

24. Capitlet.

Zertullus kagan. Pauli förwar. Feltz förfrått.

Efter fem dagar för öfwerste Presten Ananias ned, med de äldsta, och med en förespråkare, benämnd Zertullus; desse gingo till landshöfvingen emot Paulum;

2. Och då han war förelallad, begynte Zertullus klaga, och säga:

3. Att wi lefwe i mycken rolighet under dig, och mång ting beställas i goda måtto, i desö folke, genom dina försigtighet, högmäktige Felix; det anamine wi alltid och allestäds gerna, med all tacksägelse.

4. Men på det att jag icke alltför länge

ställ förhålla dig, beder jag dig, att du hörrer och något så ord, för din dygds skull.

5. Vi hafwe funnit denna mannen vara skadelig, den upplopp uppväder allom Judom öfver hela werlden, och är en mästare för de Nazareners parti;

6. Den och tillhåbit hafwer göra templet osäkert; den wi och gripit hade, och wille dömt honom efter vår lag. *Ap. G. 21: 28.*

7. Men höfswitsmannen Eustas kom dertill med stora magt, och tog honom utu våra händer; *Ap. G. 21: 32. 23: 10.*

8. Hjubandes, att hans åklagare skulle komma till dig, af hwilkom du kan sjelfwer utfråga och låta dig underwisa om all ärende, der wi klaga honom före.

9. Och Judarna sade och dertillmed, att så war.

10. Då swarade Paulus, när landshöfvingen tecknade honom, att han skulle tala: Efter jag nu wäl wet, att du nu i mång år hafwer domare warit för detta folk, will jag med dess friare mod förwara mig.

11. Ty du kan wäl märkla, att icke är mer än tolf dagar, sedan jag kom upp till Jerusalem, till att bejda.

12. Och hwarken funno de mig i templet disputerade med någrom, eller göra något upplopp ibland folket, hwarken i Synagogorna, eller i staden; *Ap. G. 23: 8. 28: 17.*

13. Och icke heller kunna de bewisa de styder, der de klaga mig före.

14. Dock bekänner jag för dig, att jag så dyrkar mina faders Gud, efter den wägen som de kalla parti, att jag tror allt det i lagen och Propheterna skrifwet är;

15. Och hafwer samma hoppet till Gud, der de och sjelfwe efter wänta, som är, att de dödas uppståndelse skall ske, både de rättfärbigas, och orättfärbigas.

Dan. 12: 2. Joh. 5: 28, 29.

16. Ja, för samma saks skull lägger jag mig winn om hafwa ett obesmittadt samwet, inför Gud, och inför menniskor alltid.

Ap. G. 23: 1. 1 Petr. 3: 16.

17. Men nu, efter mång år, kom jag, och skulle föra några almosor till mitt folk, och offer;

Ap. G. 11: 29. Rom. 15: 25. Gal. 2: 10.

18. I hwilkom de funno mig, att jag lät rena mig i templet, utan allt upplopp och buller.

Ap. G. 21: 26, 27.

19. Men någre Judar woro af Asien, hwilke nu borde wara här tillstädes för dig, klaga, om de något hade emot mig.

20. Eller säge desse samme, om de funno något oskäl med mig, medan jag står här för Rådet;

21. Utan för detta ena ordets skull, då jag stod ibland dem, och ropade om de dödas uppståndelse, dömes jag af eder i dag.

Ap. G. 23: 6. 28: 20.

22. Då Felix detta hörde, förhållade han dem, wäl wetandes huru fatt war om denna wägen, och sade: Då höfswitsmannen Eustas kommer härnæd, will jag mig underwisa låta om edra sak;

23. Och befallde underhöfswitsmannen att han skulle förwara Paulum, och låta honom hafwa ro, och ingen af hans tillkommande att wara honom till tjenst, eller gå till honom.

Ap. G. 27: 3. 28: 16.

24. Efter några dagar kom Felix, med sin hustru Drusilla, och hon war en Judinna. Då kallade han Paulum före, och hörde honom om trona på Christum.

25. Men då Paulus talade om rättfärdighet, och om lyshet, och om den tillkommande domen, warbt Felix försträckt, och sade: Gud bina sårde i denna rezone; när jag får beläglig tid dertill, will jag låta kalla dig.

26. Men han förhoppades också, att han skulle få penningar af Paulo, på det han skulle gifwa honom lös, för hwilka saks skull han och ofta kallade honom till sig, och talade med honom.

27. Då nu ty år woro förslupna, kom Percius Festus i Felix stad; men Felix wille göra Judomen till wilja, och lät Paulum blifwa efter sig fången.

Ap. G. 25: 14.

25. Capitlet.

Paulus anklagas inför Fests Rådet sig till Kejsares besälles Agrippa.

Då nu Festus war kommen i landet, ser han efter tre dagar upp ifrån Cesareen till Jerusalem.

2. Då kommo den öfwerste Presten och de ypperste af Judarna till honom emot Paulum, och förmanade honom;

3. Och bäddo om ynnest emot honom, att han wille latta honom till Jerusalem; och de satte förjåt för honom, till att dräpa honom i wägen.

4. Då swarade Festus, att Paulus stult wäl förwaras i Cesareen; men innan en kort tid wille han draga dit igen.

5. De som nu kunna ibland eder (sade han), komme ditnæd med oss, och klaga då på honom, om de hafwa något emot honom.

6. Och sedan han hade tåfwat der när dem mer än i tio dagar, för han ned till Cesareen; och dagen derefter satt han för rätta, och lät Paulum komma fram.

7. Då han framkommen war, stodo de Judar kringom honom, som af Jerusalem nedertomme woro; och bärto mång och swår klagomål före emot Paulum, som de icke bewiisa kunde.

8. Och han förswarade sig, att han intet brutit hade, hwarken emot Judalagen, eller emot templet, eller emot Kejsaren.

Ap. G. 24: 12.

9. Då wille Festus göra Judomen till wilja, och swarade Paulo, och sade: Will du fara upp till Jerusalem, och der häröfwa så till rätta för mig?

10. Sade Paulus: Jag står för Kejsarerätt, och der bär mig dömas; Judomen hafwer jag ingen orätt gjort, såsom du och sjelfwer bäst wett.

11. Men hafwer jag någrom gjort skada, eller något det döden wärdt är begått, då wederjalar jag icke dö. Är det och intet sådant, som de åklaga mig före, kan ingen gifwa mig dem så bort; jag stjuter mig till Kejsaren.

Ap. G. 18: 14.

12. Då hade Festus samtal med Rådet, och swarade: Till Kejsaren hafwer du stjuter dig; till Kejsaren skall du och fara.

13. Och då några dagar woro framlidne, foro Konung Agrippa och Bernice ned till Cesareen, och skulle hellsa Festum.

14. Och medan de dwalades der i många dagar, förtäljde Festus Konungen om Pauli sak, sågandes: Helig hafwer låtit här efter sig en man sången;

Ap. G. 24: 27.

15. Om hwilken, då jag kom till Jerusalem, underwiste mig de öfwerste Presterna, och Judarnas äldste, begärandes dom emot honom.

16. Och jag swarade dem: Det är icke de Romerskas sed bortgifwa några mennisko till att förstås, förr än den, som anlagad war, der, hafwer åklagarena jemte sig, och får rum till att förswara sig i sakene; 5 Mes. 17: 4.

17. Derföre, då de hylommo, utan all förbrjufelse, dagen derefter satt jag för rätta, och hade mannen före.

18. Då åklagarena kommo före, bärto de irigen sak fram, den jag hade tänkt.

19. Men de hade någor spörsmål med honom om sina wantror, och om en som kallades Jesus, den dödd war, och Paulus stod öfverupå, att han lefde.

20. Men då jag icke förstod mig i sakene, sade jag: och han wille fara till Jerusalem, och der stå till rätta derom.

21. Och efter Paulus hade stotsmål, att Kejsaren skulle känna om hans sak, lät jag förwara honom, tilldess jag kunde sända honom till Kejsaren.

22. Då sade Agrippa till Festum: Jag wille och gerna höra mannen. I morgon, sade han, skall du så höran.

23. Dagen efter kom Agrippa och Bernice, med stor ståt, och gingo in på Rådhuset, med höfwitsmännerna, och de öfversta i staden; och wardt Paulus efter Festi befallning framhafder.

24. Och sade Festus: Konung Agrippa, och I män alle, som med oss tillstådes ären: Här sen I den mannen, om hwilken hele hopen af Judarna hafwer bedit mig, både i Jerusalem och här, ropandes att honom horde icke lefwa längre.

25. Men jag fann honom intet bedrifwit hafwa, det döden wärdt war;

Ap. G. 23: 9. 26: 31.

26. Men efter han stöt sig till Kejsaren, så aktar jag och sända honom. Men hwad jag skall skrifwa herran om honom, det wist är, hafwer jag icke; hwarsföre hafwer jag nu honom här fram för eder, och mest för dig, Konung Agrippa, att, när derom ranslatadt är, må jag hafwa hwad jag skrifwa skall.

27. Ty mig synes orätt wara att sända någon sången, och icke dermed gifwa salen tillkänna, för hwilka han anlagad är.

26. Capitlet.

Paulus berättar för Agrippa sin omvändelse.

Då sade Agrippa till Paulum: Dig tillståndes, att du talar för dig. Då räckte Paulus sina hand ut, och talade för sig:

2. Jag håller mig nu lycksaligan, att jag skall förswara mig i dag inför dig, Konung Agrippa, i all de styder, der jag öfwer anlagad war der af Judomen;

3. Alldramest medan jag wet, att du äst förståndig på de lefwänjor och spörsmål, som ibland Judarna äro; hwarsföre beder jag dig, att du wille höra mig tåleliga.

4. Mitt lefwerne ifrån ungdomen, huru det af begynnelsen ibland detta folk i Jerusalem varit hafwer, weta alle Judar,

5. Som mig förr känt hafwa, om de wilja bestå; ty jag hafwer varit en Pharisee, hwilket är det strängesta parti uti vår Guds-tjenst.

Ap. G. 23: 6.

6. Och nu står jag här för rätten, för hoppets skull till det löfte, som stödt är till våra fäder af Gudi; Ap. 9. 13: 32.

7. Till hvilket de tolf vår slägte förhoppas sig komma skola, tjänande Gudi stadliga natt och dag; för detta hoppes skull, Konung Agrippa, warber jag anklagad af Judomen.

8. Hvi warber det hållet af eder otroligit, om Gud uppväcker de döda?

9. Jag mente väl hos mig sjelf, att jag mycket göra skulle, stridandes emot Jesu Nazareni Namn; Ap. 9. 3: 3. 9: 2. 22: 4.

10. Som jag och gjorde i Jerusalem; och många heliga lastade jag i fängelse, dertill jag magt tagit hade af de öfwersta Presterna; och då de dräpne wordo, förde jag dommen.

11. Och i alla Synagogor pinade jag dem ofta, och nödgade dem till hädelse; och war dem så mycket ondssinning, att jag förföljde dem och uti de främmande läder.

12. För hvilka sak, när jag for till Damascus, med öfwersta Presternas magt och förföl;

13. Mid middagstid, o Konung, såg jag i vägen ett sten af himmelen, klarare än solstenet, ständandes kringom mig, och dem som med mig foro. Ap. 9. 9: 3. 22: 6.

14. Och när wi alle föllo ned till jorden, börde jag ena röst tala till mig, och säga på Ebreisks: Saul, Saul, hvi förföljer du mig? Dig är swårt att spjerna emot ubben.

15. Då sade jag: So äst du, Hæhre? Sade han: Jag är Jesus, den du förföljer.

16. Men res dig upp, och stätt på dina fötter; ty dertill hafwer jag uppenbarat mig för dig, att jag skall stida dig till en tjänare och vittne om det du sett hafwer; och deslikes om det jag dig ännu uppenbara skall:

17. Och vill frälla dig för folket, och för Hedningarna, till hvilka jag nu sänder dig; 18. Att du skall öppna deras ögon, att de skola omwändas ifrå mörkret till ljuset, och ifrå Satans magt till Gud; att de skola få syndernas förklätelse, och lott ibland dem som helgade äro, genom trona till mig. Ef. 35: 5. 42: 7. 60: 1.

Eph. 1: 18. Col. 1: 13. 1 Petr. 2: 25.

19. Så war jag icke obörig den himmelska synene, Konung Agrippa;

20. Utan begynte förkunna först för dem som wero i Damasco och Jerusalem, och öfwer allt Judiska landet, och sedan deslikes Hedningomen, att de skulle bättra sig, och

omwända sig till Gud, gdrandes sådana gerningar som bättring tillhörde.

Ap. 9. 9: 20, 23. 13: 14. 22: 17, 21. Math. 3: 8.

21. För den sakens skull greps Judarna mig i templet, och bödo till att dräpa mig.

Ap. 9. 21: 30, 31.

22. Dock hafwer jag njutit Guds hjälp dertill, att jag ännu står i denna dag, betgandes både små och stora; intet annat sägandes, än det Propheterna sagt hafwa att se skulle, och Moses:

23. Att Christus liba skulle, och wara den förste af de dödas uppståndelse, och förkunna ett ljus folkena och Hedningomen. 1 Cor. 15: 20. Gal. 1: 18.

24. Då han nu sådant för sig swarat hade, sade Jesus med höga röst: Du äst rasande, Paule; mycken konst hafwer gjort dig rasande.

25. Och sade han: Min gode Hefe, jag är intet rasande; utan talar sann och förnuftig ord.

26. Ty Konungen wet detta väl, för hvilket jag och trösteliga talar; ty jag håller det så före, att intet deraf är honom fördelst; ty det är icke stödt lönliga. Job. 18: 20.

27. Tror du Propheterna, Konung Agrippa? Jag wet, att du tror.

28. Då sade Agrippa till Paulum: Högsting fattas, att du talar så för mig, att jag warber Christen.

29. Och sade Paulus: Jag både väl af Gudi, ehwad der fattas säga eller mycket uti, att ej allenast du, utan oss alle de, som mig höra i dag, worde sådana som jag är, undantagne dessa banden. 1 Cor. 7: 7.

30. Och när han detta talat hade, stod Konungen upp, och landshöfdingen, och Bernice, och de som såto der med dem.

31. Och mid de gingo afides, talade de emellan sig, sägande: Denne mannen hafwer intet gjort, det döden eller band wär: är. Ap. 9. 23: 9. 25: 23.

32. Och sade Agrippa till Festum: Denne mannen måtte väl worbit lösgifwen, hade han icke stjutit sig till Kejsaren. Ap. 9. 25: 11.

27. Capitlet.

Pauli Romerska resa, fönöd, förloftning.

Sedan nu beslutet war, att wi skulle iega till Walland, antworbade de Paulum och några andra fångar underhöfswitsmannenom, som het Julius, af den Kejsarliga skaran. Ap. 9. 25: 12.

2. Och som wi stego uti ett Adramytiskt skepp, och skulle segla utmed Asien, lade wi af; och med oss blef Aristarchus, en Macedonisk man, af Thessalonica.

Ap. G. 19: 29. 20: 4. Col. 4: 10.

3. Och bagen derefter lade wi till Sidon. Och Julius for wäl med Paulo, och tillskadde att han gic till sina wänner, och lät göra sig till godo.

Ap. G. 24: 23. 28: 16.

4. Och när wi lade bädan, seglade wi utmed Cyren; ty wäbret war oss emot.

5. Och seglade wi öfwer hafwet, som är emot Cilicien och Pamphylien, och kommom intill Myra, som är i Lycien.

6. Och der fick höfwitsmannen ett skepp, som war af Alexandria, och segla skulle till Balland; der satte han oss in.

7. Och då wi långsamliga seglat hade i många dagar, och som nogast komma kunde in mot Gnibum för motwäders skull, seglade wi in under Creta, wid Salmone;

8. Och kommom som nogast framom, och intill ett rum, som kallades Stöna hamn; och war staden Lasea icke långt derifrån.

9. Då nu mycken tid war förslupen, och seglatsen begynte wara farlig, derföre att oss fastan war allarebo förbliben, förmanade Paulus dem,

10. Och sade till dem: I män, jag ser, att seglatsen vill wara med wedermödo, och stor skada, icke allenast till skepp och gods, utan jemwäl på vårt lif.

11. Men höfwitsmannen trodde skepparenom och styrmannenom, mer än det Paulus sade.

12. Och efter der war icke hamn till att ligga i winterläge, föllo de mesta parten på det rådet att lägga bädan, att de, om någorlunda ske kunde, måtte komma till Phenicien, och ligga der i winterläge; den hamnen är på Creta, för sydväst och nordväst.

13. Och som nu sunnanwäder begynte blåsa, mente de hafwa efter sin wilja; och då de lade ifrån Affon, seglade de utmed Creta.

14. Men icke långt efter städ sig upp emot dem ett illgt wäder, som kallas nordbost.

15. Och då skeppet warbt begripet, och kunde icke begå sig för wäbret, lät wi drifwa för wäbret;

16. Och kommom under ena ö, som kallas Claudia, och fundom med plats på in båten.

17. Då de tagit den upp, brulade de hjälp, och bundo skeppet; och då de fruktade att det

skulle komma på sandrefswelen, kastade de ut ett hinderfat, och lät so så wräla.

18. Och som stormen gick oss swårliga uppå, kastade de bagen derefter gubbet ut.

19. Och tredje bagen kastade wi skeppredskapen ut med våra händer.

20. Och då hwarken sol eller stjernor syntes i många dagar, och stormen låg oss swårliga uppå, war oss allt hopp borto om war wälfärd.

21. Och då de nu i lång tid intet ätit hade, stod Paulus upp midt ibland dem, och sade: I män, det hade wäl tillbörligit warit, att I hadn hört mig, och icke lagt ifrån Creta, och icke kommit oss denna wedermödo och skadan uppå.

22. Och nu förmanar jag, att I waren wid ett godt mod; ty ingom af eder skall något skada till lifwet, utan allena skeppet.

23. Ty i denna natten stod Guds Angel när mig, den jag tillhör, och den jag dyrkar, och sade:

24. Fruktad dig intet, Paulus, du måste komma fram för Kejsaren; och si, Gud hafwer gifwit dig alla de som segla med dig.

25. Derföre warer wid ett godt mod, I män; ty jag tror Gudi, att så sker, som mig sagdt är.

26. Uppå ena ö stole wi wräkne warba.

Ap. G. 28: 1.

27. Då fjortonde natten kom, och wi forom uti Adria, wid midnattstid, tycktes skeppmännerna att dem syntes ett land;

28. Och kastade ut lobet, och funno tjugu sammar bjup; och kommo litet längre fram, och kastade åter lobet, och funno femton sammar bjup.

29. Och så fruktade de, att de skulle komma på något skarpt grund, och kastade fyra ankare ut af bakkeppet, och önsfaste att bagas skulle.

30. Då sötte skeppmännerna efter, huru de skulle komma sina färbe utu skeppet, och kastade ut båten i hafwet, under det sten, att de wille föra ut ankare af framsteppet.

31. Då sade Paulus till höfwitsmannen och till frigstnektarna: Utan besse blifwa i skeppet, så warben icke I behållne.

32. Då böggos frigstnektarna af fästona till båten, och lät so bonom fara.

33. Och som bagen begynte synas, rådde Paulus dem allom, att de skulle få sig mat, och sade: Detta är fjortonde bagen att I hafwen förbidit, och blifwit fastande, och hafwen intet tagit till eder;

34. Swarföre råder jag eder, att I sän

eder mat; ty det hörer edra välfärd till; ty ingens edars ett hår skall falla af hans hufvud.

35. Och när han det sagt hade, tog han brödet, och tackade Gud i allas deras åsyn; och då han det brutit hade, begynte han äta.

Joh. 6: 11.

36. Då wordo de alle wid det bättre mod, och begynte ock de äta.

37. Och wi woro i skeppet, alle tillhoppa, tuhundrade sex och sjutio själar.

38. Och då de woro mätte, lättade de skeppet, och kastade ut hwete i hafwet.

39. När dager warbt, lände de intet land; men de woro warse ena wil, i hwilka en strand war, dit de mente wilja låta drifwa skeppet, om de kunde.

40. Och när de hade upptagit ankaren, gånho de sig till sjös, och upplöste roderbanden, och hade upp seglet till wäders, och låto gå åt strandene.

41. Dock kommo de på en refwel, och skeppet stötte; och framstieppet blef ständandes fast orörligt; med bakstieppet lossades af wågene.

2 Cor. 11: 25.

42. Men frigsnektarna tyckte råb wara så fångarna ihjäl, att, då de utsummo, icke skulle någor undfly.

43. Men höfwitsmannen wille förwara Paulum, och stillte dem ifrå det rådet, och bad att de, som summa kunde, skulle gifwa sig först ut åt landet;

44. Och de andre, somlige på bräder, och somlige på stiepswaket. Och dermed stödde, att de undsluppo alle behållne i land.

28. Capitlet.

Paulus ombiten; botar Publii fader, kommer till Rom, prebilar Judomen.

Och då de undkomne woro,ingo de weta, att hn het Melite.

Ap. 6: 27: 26.

2. Och folket bewiste of icke liten äro, undfångandes of alla; och upptände en god eld, för regnets skull som of öfwerkommet war, och för löbens skull.

3. Och då Paulus bar tillhoppa en hop med ris, och lade på elben, tröp en huggorm ut ifrå wärman, och stak hans hand.

4. När då folket såg ormen hängandes wid hans hand, sade de emellan sig: Denne mannen måste wara en mandråpare, hwilken hämnaden icke tillfädder lefwa, ändock han nu undkommen är för hafwet.

5. Men han stubbade ormen i elben, och honom sladdo der intet af.

Marc. 16: 18. Luc. 10: 19.

6. Men de mente fle stola, att han skulle uppswälla, eller straxt falla nedet och dö. Då de länge wänte derefter, och sågo att honom intet ondt weberjors, wände de sig wi ett annat sinne, och sade att han war en gub.

Ap. 6: 14: 11.

7. Och der icke långt ifrå hade den öfwerste öfwer äna, benämnd Publius, en afwelsgård; den undsid of till herberge, och ser wäl med of i tre dagar.

8. Och hände sig, att Publii fader låg sjuk i skälfwofet och butref; till honom gik Paulus in, och när han hade bedit, lade hn händer på honom, och gjorde honom helbregda.

3ac. 5: 14: 15.

9. Och då det war stedt, kommo ock andre, de som sjukdom hade der på öne, och gingo fram, och wordo helbregda.

10. Swille of gjorde mycken äro; och när wi forom våra färde däban, låto de komma in med of hwad nödtorftigt war.

11. Efter tre månader seglade wi våra färde uti ett stiepp ifrån Alexandria, som der under ön hade legat i winterläge; uti hwillets baner stod Castor och Pollux.

12. Och när wi kommo till Syracusa, blefwo wi der i tre dagar.

13. Däban seglade wi omkring, och kommo till Regium. Och en dag derefter blåste sunnanwäder upp, så att wi kommo den andra dagen derefter till Puteolos.

14. Och efter wi funne der bröder, worde wi bebne, att wi skulle blifwa när dem i sju dagar; och så kommo wi till Rom.

15. Och då brödbarna fingo höra om of, gingo de emot of intill Appii forum, och till Tretabern. När Paulus dem såg, tackade han Gudi, och tog tröst till sig.

16. Och när wi kommo in i Rom, öfwerantwardade underhöfwitsmannen fångarna öfwerhöfwitsmannenom; men Paulo warti tillstätt wara för sig sjelf, med en frigsnekt som tog wara på honom.

Ap. 6: 24: 23. 27: 1.

17. Efter tredje dagen kallade Paulus tillhoppa de yppersta af Judarna. Och när de kommo, sade han till dem: I män och bröder, ändock jag intet gjort hade emot wårt folk, eller emot sädernas stadgar, warti jag likväl bunden öfwerantwardad utur Jerusalem i de Romares händer;

Ap. 6: 24: 12. 25: 8. 21: 33.

18. Swille, då de mig ransalat hade, wille de släppt mig, efter ingen dödsfals fanns med mig.

Ap. 6: 22: 24. 23: 9. 26: 31.

19. Men efter Judarna sade deremot, nödgades jag skjuta mig till Kejsaren; icke så att jag något hafwer, der jag vill anslaga mitt folk före.

Ap. G. 23: 11.

20. För denna sakens skull hafwer jag talat eder, att jag måtte se eder, och tala med eder; ty för Israels hoppes skull är jag ombunden med denna kedjon.

Ap. G. 23: 6.

21. Då sade de till honom: Vi hafwe hwarken fått bref om dig af Judeen; ej heller hafwer någor af brödrerna dådan kommit, och bebådat oss, eller talat något ondt om dig.

22. Och begäre wi nu af dig höra, huru du det hafwer före; ty om detta partit är oss wetteligit, att alltså sages deremot.

Luc. 2: 34. Ap. G. 24: 5, 14.

23. Och då de hade satt honom en dag före, kommo de en stor hop till honom i herberget, hwilken han uttydde och betygade Guds rike, och gaf dem före om Jesu, utaf Moze lag, och utaf Proppheterna, ifrå morgonen intill aftonen.

Luc. 24: 27.

24. Och somliga trodde det som sades; och somliga trodde det icke.

Ap. G. 17: 4.

25. Och som de icke drogo öfwerens, gingo de dådan, då Paulus dem ett ord sagt

hade, att den Helge Ande rätt talat hafwer till våra fäder, genom Propheten Esaias,

26. Sägandes: Gad till detta folket, och säg: I skolen höra med dronen, och icke förstå; och se med ögonen, och icke kunna besinnat.

Es. 6: 9, 10.

Is. 12: 2. Matth. 13: 14. Marc. 4: 12.

Luc. 8: 10. Joh. 12: 40. Rom. 11: 8.

27. Ty detta folks hjerta är förbärst, och de höra swärliga med sin dron, och sin ögon hafwa de igenlyst; att de icke någon tid skola se med ögonen, och höra med dronen, och förstå med hjertat, att de måtte omvändas, att jag dem hela måtte.

28. Så skall eder nu wetteligit wara, att denna Guds salighet är sänd till Hedningarna, och de skola hörat.

Luc. 24: 47. Ap. G. 13: 46. 18: 6.

29. Och när han hade det sagt, gingo Judarna ut ifrå honom, och hade emellan sig mycken disputering.

30. Men Paulus blef i hela tu år uti det hus han lejt hade, och undfick alle de som ingingo till honom;

31. Predikandes Guds rike, och lärde om Gættan Jesu, med all tröst; och ingen förböhd honom det.

Ande på Apostla Gerningar.

S. Pauli Epistel till de Romare.

1. Capitlet.

Pauli person, besoning. Samt rättfärdighet. Hedna afguberi, funder.

Paulus, Jesu Christi tjenuare, kallad till Apostel, afstild till att predika Guds Evangelium.

Ap. G. 9: 15. 13: 2. Gal. 1: 15.

2. Swisset han tillföre utlofwat hafwer, genom sina Propheter i den Helga Skrift,

1 Mos. 3: 15. 22: 18. 26: 4. 49: 10.

5 Mos. 18: 15. Ps. 132: 11. Es. 4: 2.

7: 14. 9: 6. 40: 10. Dan. 9: 24. Mich. 7: 20.

3. Om sin Son, den född är af Davids fäd, efter löftet; Matth. 1: 1. Luc. 1: 32.

Ap. G. 2: 30. 13: 23. 2 Tim. 2: 8.

4. Swisset är krafteliga bewisad Guds Son, efter Andan som helgar, deraf att han

stod upp ifrå de döda, nämliga Jesu Christus, war Gættre; Joh. 10: 30, 36.

Es. 1: 5. 5: 5. Ap. G. 13: 32, 33.

5. Genom hwilken wi hafwe fått nåd, och Apostladämbete, till att upprätta tronens lydno ibland alla Hedningar, i hans Namn;

Rom. 12: 3. 15: 15.

1 Cor. 15: 10. Es. 3: 8. Rom. 16: 26.

6. Ibland hwilka I och ären kallade af Jesu Christo;

7. Allom dem som i Rom äro, Guds lärslom, kalladom heligom. Nåd ware med eder, och frid af Gudi vårorn fader, och Gættan Jesu Christo.

1 Cor. 1: 2. Es. 1: 1.

8. I förstone tackar jag min Gud, genom Jesum Christum, för eder alla, att i hela werldene talas om edra tro.

9. Ty Gud är mitt vittne, hwilken jag

tjenar i minom anda, uti Evangelio som är om hans Son, att jag utan återwändo tänker på eber; Eph. 1: 16. Psal. 1: 8.

10. Behjandens alltid i mina böner, att jag dock någon tid måtte få en lyxosam väg, om Gud wille, till att komma till eber.

Rom. 15: 23. 1 Thes. 2: 18. 3: 10.

11. Ty jag ästunder se eber, på det jag måtte några andeliga gästos dela med eber, till att styrka eder;

12. Det är, att jag, samt med eber, måtte få hugswalelse, genom begges våra tro, edra och mina. Rom. 15: 32.

13. Jag vill icke dölja för eber, bröder, att jag hafwer ofta haft i sinnet komma till eber, ämbod jag hafwer warit förhindrad allt här-till; på det jag måtte och någon frukt ställa ibland eder, såsom ibland andra Hedningar.

Rom. 15: 22.

14. Jag är pliktig både Greker och Barbarer, både wisa och owisa.

1 Cor. 9: 16. 2 Cor. 11: 28.

15. Derföre, så mycket mig står till görandes, är jag redebogen att jag och predikar eber Evangelium, som i Rom ären.

16. Ty jag stämmes icke wid Christi Evangelium; ty det är Guds kraft allom dem till salighet som tro; Judomen först, så och Grefomen; Psal. 40: 11.

2 Tim. 1: 8. 1 Cor. 1: 18. Ap. 13: 46.

17. Derföre att derutinnan warder Guds rättfärdighet uppenbar, af tro i tro; som strifwet är: Den rättfärdige skall lefwa af sine tro. Rom. 3: 21.

Psal. 3: 9. Psal. 2: 4. Gal. 3: 11. Ebr. 10: 38.

18. Ty Guds wrede af himmelen warder uppenbar öfwer alla menniskornas ogudaktighet och orättfärdighet, de der förhålla sanningena i orättfärdighet.

19. Ty det, som förstås kan om Gud, är dem uppenbart; ty Gud hafwer dem det uppenbarat; Ap. 14: 15. 1 Cor. 17: 24. 1 Cor. 14: 15.

20. Dermed att hans osynliga wäsende, och hans ewiga kraft och Gudom warder bestådad, när de bestunnas af gerningarna, nämliga af werldens skapelse; så att de äro utan ursäkt; Psal. 19: 2. 1 Cor. 14: 15.

148: 3. 1 Cor. 14: 15. 17: 26. 27.

21. Medan de förstodo Gud, och hafwa icke prisat honom som en Gud, och ej heller tackat; utan worde såfängelige i sina tankar, och deras oförnuftiga hjerta är wordet mörkt.

Eph. 4: 17. 18.

22. Då de höllo sig för wisa, äro de wordne 'rar; 1 Cor. 1: 20.

23. Och hafwa förwandlat dens oförgängeliga Guds härlighet uti beläte, det ej all-nast gjordt war efter förgängeliga menniskors, utan jemwäl efter foglars, och fyrstoft och krypande djurs liknelse. 5 Mos. 4: 15.

2 Rom. 17: 29. Psal. 106: 20.

Eph. 4: 18. Jer. 2: 11. Ap. 17: 29.

24. Derföre hafwer och Gud öfwergefwit dem i deras hjertans lustar, uti orenslighet, till att slämma sin lemlamen inbördes;

Psal. 81: 13. Ap. 14: 16. 2 Thes. 2: 11.

25. Swille förwandlat hafwa Guds sanning i lögn; och hafwa ärat och dyrkat de ting, som skapad äro, öfwer honom som dem skapat hafwer, hwilken är wälsignad ewigasteliga. Amen.

26. Derföre hafwer och Gud öfwergefwit dem i slamliga lustar; ty deras qwinnor hafwa förwandlat den naturliga brunnena uti den, som är emot naturen.

3 Mos. 18: 23. Eph. 5: 11. 12.

27. Sammaledes och männerna hafwa öfwergefwit den naturliga qwinnones brunn, och hafwa brunnit i sin lusta till hwarannan; man med man bedrifwit slemhet och fått, som tillbörligt war, deras willos rätta lön i sig sjelfswom. 3 Mos. 18: 22.

28. Och såsom de intet aktade hafwa Gud i känsla, hafwer Gud öfwergefwit dem i ett wrängt sinne, till att bedrifwa obegwämlig ting;

29. Fulle med all orättfärdighet, hoseri, arghet, girighet, ondsko; fulle med afund, mord, list, swel, otukt;

30. Ornatasylare, basdantare, Guds föraltare, måldswerklare, högfärdige, stolte, illsumdige, förälbromen olydige;

31. Öfvernuftige, orblöse, ofärlige, trolöje, obarmhertige;

32. Swille, ändå de Guds rättwiso weta, att de som sådant göra äro värde döden, liwål göra de det icke allenast, utan och hålla med dem som det göra. Ef. 7: 2.

2. Capitlet.

Guds dom öfwer Hedningar och Judar.

Derföre ast du utan ursäkt, o menniska, äro du ast som dömer. Ty med det samma du dömer en annan, fördömer du dig sjelf, efter du gör det samma som du dömer.

2 Sam. 12: 5. 1 Cor. 4: 5.

2. Ty wi wete, att Guds dom är rätt öfwer dem som sådana göra.

3. Eller menar du, o menniska, som dömer

dem som sådana göra, och gör betfamma, att du skall kunna undfå Guds barm?

4. Eller förskräkt du hans godhets, tålmodighets och långmohighets rikedom, icke förståndes, att Guds mildhet lodar dig till bättring? Ef. 30: 18. 2 Petr. 3: 9, 15.

5. Utan efter dina hårdhet och obotfärdiga hjerta samlar du dig själfwom wrede, på wredenes dag, när Guds rättwisa dom blifwer uppenbar;

5 Mos. 32: 35. Rom. 9: 22.

6. Swillen gifwa skall hwarjom och enom efter hans gerningar;

Job 34: 11. Ps. 62: 13. Jer. 17: 10.

32: 19. Matth. 16: 27. Rom. 14: 12.

1 Cor. 3: 8. 2 Cor. 5: 10. Upp. 22: 12.

7. Nämliga pris och äro, och oförgängeligit wäsende dem, som med tålmod, uti goda gerningar, fara efter ewigt lif.

8. Men dem som enträtne äro, och icke wilja lyda sanningene, utan lyda orätthetene, ogunst och wrede; Ef. 4: 4. 2 Efs. 1: 8.

9. Bedröfwelse och ängest öfwer hwar och en menniskas själ, som illa gör; först Judarnas, Öfverernas också.

10. Men heber, och ära, och friid hwarjom och enom som wäl gör; först Judomen, Öfveromen också.

11. Ty Gud ser icke efter personen.

5 Mos. 10: 17. 2 Chr. 19: 7.

Job 34: 19. Ap. 9: 10. Gal. 2: 6.

Efs. 6: 9. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

12. Alle de som utan lag syndat hafwa, de warba och utan lag förtappade; och alle som uti lagen hafwa syndat, de warba med lagen dömda;

13. Ty de äro icke rättfärdige för Gudi, som hära lagen; utan de som göra efter lagen, de warba rättfärdige hållne.

Matth. 7: 21. 1 Joh. 3: 7. Jac. 1: 22, 26.

14. Derföre, om Hedningarna, som icke hafwa lagen, göra dock af naturen det lagen innehåller; desamme, ändock de icke hafwa lagen, äro de likwäl sig själfwom lag;

15. Swille bewisa lagens verk wara strifwet i deras hjertan, der deras samwet bär dem vittne, och deras tankar, som sig inbördes anslaga, eller också ursala;

16. På den bagen, när Gud menniskornas lönligheter döma skall, genom Jesum Christum, efter mitt Evangelium.

Matth. 26: 31. Ap. 9: 17: 31. 1 Cor. 4: 5.

17. Ei, du kallas en Jude, och förklärer dig på lagen, och berömmar dig af Gudi;

Joh. 8: 33, 41.

18. Och wettst hans wilja; och efter du äst underwist i lagen, pröfwar du hwad bäst är;

19. Och betröfster dig wara en lebare dem som blinde äro, och dem ett ljus som i mörkret är;

20. Dem en tuktomästare, som dåraktige äro; dem en lärare, som ensalldige äro; och hafwer formen till det som wetandes och rätt är i lagen.

21. Nu lärar du andra, och lärar dig intet själf. Du prebilar: Man skall icke stjåla; och du stjål. Ps. 50: 16. Matth. 23: 1, 2c.

22. Du säger: Man skall icke göra hor; och du bedrifwer hor. Du stygges wid afguberi; och du beröfwar Gudi det honom tillhör.

23. Du berömmar dig af lagen, och wanbedrar Gud med lagens öfwerträdning;

Rom. 9: 4.

24. Ty för edra skull warder Guds Namn försmädat ibland Hedningarna, såsom strifwet är.

2 Sam. 12: 14. Ef. 52: 5. Efs. 36: 20, 23.

25. Omskärelsen döger, om du håller lagen; men håller du icke lagen, så är din omskärelse worden en förhud.

26. Om nu förhuden håller lagens rättfärdighet, männ icke hans förhud blifwa räknad för omskärelse?

27. Och dermed ster då, att det som af naturen är förhud, och fullkomnar lagen, skall döma dig, som under bostafwen och omskärelsen bröter lagen.

28. Ty det är icke Jude, som utwärtas är Jude; ej heller det omskärelse, som utwärtas ster på köttet;

Joh. 8: 39. Rom. 9: 7. Gal. 6: 15.

29. Utan det är Jude, som inwärtas boster är; och hjertans omskärelse är omskärelse, den som ster i andanom, och icke efter bostafwen; hwillets pris icke är af menniskom, utan af Gudi. 5 Mos. 10: 16. 30: 6.

Jer. 4: 4. Col. 2: 11. Ps. 3: 2, 3.

3. Capitlet.

Juda förman. Den sanna rättfärdigheten.

Hwad fördel hafwa då Judarna? Eller hwad är omskärelsen nyttig?

2. Jo, ganska mycket. Först, att dem hafwer warit botrobt det Gud talat hafwer.

5 Mos. 4: 7, 8. 31: 24, 25. Jos. 24: 26.

Ef. 30: 8. Jer. 30: 2. Rom. 2: 18. 9: 4.

3. Hwad magt ligger derpå, att somlige af

dem icke trodde? Skulle deras otro göra Guds trohet om intet?

4 Mos. 23: 19. Rom. 9: 6. 2 Tim. 2: 13.

4. Vort det. Väre helse Gud sannfärdig, och hvar och en menniska lögnaktig; såsom skrifwet är: På det du blifwer rättfärdig i din orb, och öfvervinner, när du dömes.

Joh. 8: 33. Ps. 62: 10. 116: 11. 51: 6.

5. Är det nu så, att vår orättfärdighet prisar Guds rättfärdighet; hvad vilje vi säga? Är då Gud orättfärdig, som wredgas deröfwer? Jag talar efter menniskofätt.

6. Vort det; ty huru kunde Gud då döma werldena?

1 Mos. 18: 25. Joh 8: 3. 34: 17.

7. Ty om Guds sanning worde yppare af mine sögn, honom till pris, hwi skulle jag då ännu dömas som en syndare?

8. Och icke helse göra, såsom wi wardom försmädd, och som någre säga, att wi stole säga: Rät och göra ondt, på det der kommer godt af; hwillas förbömelse är all rätt.

9. Huru är då derom? Hafwe wi någon fördel för dem? Allsingen. Ty wi hafwe det nu bewisat, att både Judar och Greker äro alla under synd; Gal. 3: 22.

10. Som skrifwet står: Den är icke till som rättfärdig är; icke en. Ps. 14: 3. 53: 4.

11. Ingen är och den som förståndig är; ingen är som astar Sub.

12. Alle hafwa afwitit; allesamman äro onyttige wordne; ingen är som godt gör; icke till en.

13. Deras strupe är en öppen graf; deras tungor brula de till swel; huggormatter under deras läppar. Ps. 5: 10. 140: 3, 4.

14. Deras mun är full med bannor och bitterhet; Ps. 10: 7.

15. Deras fötter snare till att utgjuta blod; Ordbp. 1: 16. Ef. 59: 7.

16. Förtryckelse och webermöda i deras wägar;

17. Och fridsens wäg weta de icke.

18. Guds räddhåge är icke för deras ögon. Ps. 36: 2.

19. Så wete wi, att allt det lagen säger, det säger hon till dem som under lagen äro; att hvar och en mun skall tillstoppas, och all werlden skall för Gudi brottelig warða;

Ref. 16: 63.

20. Derföre, att intet kött kan af lagens gerningar warða rättfärdigt för honom; ty af lagen känner man syndena.

Gal. 2: 16. Rom. 7: 7.

21. Men nu är Guds rättfärdighet, utan lagens tillhjälp, uppenbar worden, bewist genom lagen och Propheterna; 1 Mos. 15: 6. Ef. 53: 11. Jer. 23: 6. Ap. 9: 15: 10, 11.

Rom. 1: 17. Joh. 5: 46. Ap. 9: 26: 22.

22. Den Guds rättfärdighet, säger jag, som kommer af Jesu Christi tro, till alla, och öfwer alla de som tro; ty här är ingen åttilnab.

Rom. 10: 12. Gal. 3: 28. Col. 3: 11.

23. Allesamman äro de syndare, och hafwa intet berömma sig af för Gudi;

Rom. 11: 32. Gal. 3: 22.

24. Och warða rättfärdige utan förskollan, af hans nåd, genom den förlofsning som i Christo Jesu ledd är;

Eph. 2: 8. Tit. 3: 5, 7. Matt. 20: 28.

Eph. 1: 7. 1 Tim. 2: 6. 1 Petr. 1: 13, 19.

25. Hwille Gud hafwer satt för en nådastol, genom trona i hans blod, i hwilka han låter se sina rättfärdighet, i thy att han förlåter synderna, som blesna woro under Guds tålmod;

Gal. 1: 20.

Ebr. 4: 16. Ap. 9: 13: 38, 39. 2 Cor. 5: 19.

1 Joh. 2: 2. 4: 10. Ap. 9: 17: 30.

26. Till att låta se i denna tiden sina rättfärdighet; på det han allena skall wara rättfärdig, och göra den rättfärdigan, som är af Jesu tro.

27. Hwar är nu din berömmelse? Hos är uteslutt. Med hvad lag? Med gerningarnas lag? Nej; utan med trones lag.

28. Så hälle wi nu det, att menniskan warder rättfärdig af trone, utan lagens gerningar. Gal. 2: 16.

29. Eller är Gud allenast Judarnas Gud? Är han och icke Hedningarnas Gud? Jo wisserliga, och Hedningarnas;

30. Efter det en Gud är, som gör omöjlelsen rättfärdig af trone, och förbudens genom trona.

31. Göre wi då lagen om intet med trone? Vort det; utan wi upprättom lagen.

4. Capitlet.

Abrahams rättfärdighet, tro.

Hwad säge wi då wår fader Abraham efter köttet hafwa funnit?

Ef. 5: 2

2. Det säge wi: Är Abraham rättfärdig worden af gerningarna, så hafwer han då han må berömma sig af; men icke för Gudi.

3. Men hwad säger Strifen? Abraham trodde Gudi, och det wardt honom räddat till rättfärdighet.

1 Mos. 15: 6. Gal. 3: 6. Jac. 2: 23.

4. Men honom, som håller sig wid gerningarna, warber Iken icke räknad af nåd, utan af pligt.

Rom. 11: 6.

5. Men honom, som icke håller sig wid gerningarna, utan tror på honom som den ogudaktiga gör rättfärdigan, hans tro warder honom räknad till rättfärdighet;

6. Såsom och David säger, att saligheten är dens människos, hwilso Gud tillräknar rättfärdigheterna, utan gerningar.

7. Salige äro de, som deras orättfärdigheter äro förklärta, och deras synder äro öfwerstylda.

Ps. 32: 1, 2.

8. Salig är den man, som Gud ingen synd tillräknar.

9. Männ nu denna saligheten allenast wara kommen öfwer onskärelsen, eller och öfwer förhuden? Wi säge ju, att Abrahæ wardt tron räknad till rättfärdighet.

10. Huru blef hon honom då tillräknad? När han war i onskärelsen, eller när han war i förhudene? Icke i onskärelsen, utan i förhudene.

11. Men han tog onskärelsens tecken för ett insegel till trones rättfärdighet, hwilka han hade i förhudene; att han skulle wara allas deras fader, som i förhudene trodde, att sådant skulle och räknas dem för rättfärdighet;

1 Mos. 17: 11. Gal. 3: 7.

12. Desslikes och onskärelsens fader, icke dem allenast, som äro af onskärelsen, utan och dem som wandra i trones fotspår, som war i vår faders Abrahams förhud.

13. Ty det löftet, att han skulle wara werldens arfwinge, är icke stadt Abrahæ och hans såd igenom lagen, utan igenom trones rättfärdighet.

14. Ty om de, som lyda till lagen, äro arfwingar, så är tron onyttig worden, och löftet är blifwet om intet.

15. Ty lagen kommer wrede åstad; ty der ingen lag är, der är icke heller öfwerträdelse.

1 Cor. 15: 56. Joh. 15: 22.

Rom. 3: 20. 5: 13, 20. 7: 8, 10.

16. Dersföre måste det wara af trone, att det skall wara af nåd, och löftet fast blifwa alls sådane; icke honom allenast som är af lagen, utan och honom som är af Abrahams tro, hwilken är allas våra fader;

Gal. 3: 16, 18, 28, 29.

17. Som skrifwet är: Jag hafwer satt dig till en fader öfwer många Hedningar, för Gubi, den du trott hafwer, hwilken de döda gör lefwande, och kallat de ting, som icke äro, lifa som de woro.

1 Mos. 17: 5.

18. Och han trodde på det hopp, der intet hopp war, att han skulle wara många Hedningars fader, som sagdt war till honom: Så skall din såd wara.

1 Mos. 15: 4, 5. Ebr. 11: 12.

19. Och han wardt icke swag i trone, och aktade icke sin halfdöda kropp, ty han war när hundrade åra gammal; ej heller Saras halfdöda qwed;

1 Mos. 17: 17. 18: 11.

20. Ty han twiflade intet på Guds löfte med otro; utan wardt stark i trone, gifwandes Gubi ärona;

Ebr. 11: 17, 18.

21. Och war fullwiß derpå, att den som lofwade, han war och mäktig det att hålla.

Ps. 116: 3. Luc. 1: 37.

22. Dersföre war det och räknadt honom till rättfärdighet.

23. Så är detta icke allenast skrifwet för hans skull, att honom tillräknadt wardt;

Rom. 15: 4.

24. Utan och för våra skull, som det också tillräknadt warder, när wi trom på honom, som war GÖKra JESum uppväckt ifrå de döda;

Ap. 2: 24, 32.

25. Hwilkens för våra synders skull är utgifwen, och för våra rättfärdighets skull uppväckt.

Rom. 8: 32.

1 Joh. 1: 7. 2: 2. 1 Cor. 15: 17.

5. Capitlet.

Rättfärdighets frakter. Adam syndenes, Kristus rättfärdighetens ursprung.

Medan wi nu rättfärdige wordne äro af trone, hafwe wi frid med Gud, genom vår GÖKra JESum Kristus;

Eph. 2: 13, 14.

2. Genom hwilkens wi hafwe och en tillgång i trone till denna nåd, som wi uti stäm, och berömmom oss af hoppet, som wi hafwe, till den härlighet som Gud gifwa skall.

Joh. 10: 9.

14: 6. Eph. 2: 18. 3: 12. Ebr. 10: 19.

3. Och icke det allenast; utan wi berömmom oss och i bedröfwelsen, wetande att bedröfwelse gör tålmod;

Psil. 1: 26. Jac. 1: 3.

4. Och tålmod gör försarenhet; försarenhet gör hopp;

5. Men hoppet låter icke komma på stäm; ty Guds kärlek är utgiuten i vår hjerta, genom den Helga Andan som oss gifwen är.

6. Ty och Kristus, den stund wi ännu swage worom efter tiben, hafwer lidit döden för oss syndare.

Eph. 2: 1.

Col. 2: 13. Ebr. 9: 15. 1 Petr. 3: 18.

7. Nu vill näppliga någor dö för det som

rätt är; för det som godt är torde tilläfs-
wentyrs någor bö.

8. Dersföre beprisar Gud sin kärlek till oss,
att Christum är dödd för oss, när wi ännu
wore syndare. Joh. 15: 13.

9. Så warde wi ju mycket mer behållne
genom honom för wredene, efter wi äre rätt-
färbige gjorde i hans blod. 1 Petr. 1: 10.

10. Ty efter wi werdom förlitne med Gudi,
genom hans Söns dödd, den stund wi ännu
wore owänner; mycket mer, efter wi äre
örlitne, blifwe wi nu behållne genom hans
lif. 2 Cor. 5: 18. Gal. 1: 21, 22.

11. Idet allenast det; utan wi berömmom
oss och af Gudi, genom vår HERA Jesum
Christum, genom hwilken wi nu förlämnin-
gen fått hafwe.

12. Dersföre, såsom igenom ena menniska
är synden kommen i werlden, och för syndenes
skull döden; och är så döden kommen öfwer
alla menniskor, efter de alle syndat hafwa.

1 Mos. 3: 6. 2: 17. Rom. 6: 23. 1 Cor. 15: 21.

13. Ty synden war wäl i werlde allt in-
till lagen; men der ingen lag är, der attas
ide synden; Rom. 4: 15.

14. Utan döden war wäldig, allt ifrån
Adam intill Moses, öfwer dem och, som ide
hade syndat i sådana öfwerträdelse som
Adam, hwilken är hans liknelse som tillkom-
mande war. 1 Cor. 15: 22, 46.

15. Men det hafwer sig ide så med gäf-
wone, som med syndene; ty om igenom ens
(menniskas) synd äro många döde, så är
mycket mer Guds nåd och gäfwas mångom
rifeliga wedersfaren genom Jesum Christum,
som den ena menniskan war i nådene.

16. Och är ide gäfwan allenast öfwer ena
synd, såsom förderfwet är kommet för dens
ena syndarens ena synd; ty domen är kom-
met af ene synd till förbödelse, men gäfwan
af många synder till rättfärdighet.

17. Ty om döden hafwer, för ens synds
skull, wäldig warit igenom en; mycket mer
skola de, som undfå nådenes och gäfwones
fullhet till rättfärdighet, wara wäldige i lif-
wena genom en, Jesum Christum.

18. Ty såsom, för ens synds skull, är för-
bödelse kommen öfwer alla menniskor; så
kommer och, igenom ens rättfärdighet, lif-
sens rättfärdning öfwer alla menniskor.

Rom. 6: 23.

19. Ty såsom för ene menniskas olybdo,
äro många wordne syndare; så wara och,
för ens lydnos skull, många rättfärbige.

20. Men lagen är också härmed intommen,

att synden skulle öfwerlöda; men der synden
öfwerlödde, der öfwerlödde då nåden
mycket mer;

Rom. 7: 8. Gal. 3: 19. Luc. 7: 47.

21. På det att, såsom synden hafwer wäl-
dig warit till döden, så skulle och nåden wäl-
dig wara genom rättfärdigheterna till ewig-
nerligt lif, genom Jesum Christum.

6. Capitlet.

My öfverlåtelse fördras af en rättfärdig.

Swad wilje wi då säga? Skole wi blifwa
i syndene, på det nåden skall öfwerlöda?

2. Bort det; wi som äre döde ifrån syndene,
hur skule wi ännu lefwa i henne?

3. Beten I ide, att alle wi som äre döpte
till Christum Jesum, wi äre döpte till hans
dödd? Gal. 3: 27.

4. Så äro wi ju begrafne med honom,
genom dopet, i döden; att såsom Christum
är uppväckt ifrån de döda, genom Fadrens
härlighet, så skole och wi wandra i ett nytt
lefwerne. Gal. 2: 12.

1 Cor. 6: 14. Eph. 4: 22, 23, 24.

Gal. 3: 10. 1 Petr. 2: 1. 4: 2.

5. Ty om wi, samt med honom, inplamte
wardom till en lika dödd, så warde wi och
uppländelsen lifte; Rom. 8: 11. Phil. 3: 10, 11.

6. Betande att vår gamla menniska är
förfäst med honom, på det att syndatreppen
skall wara om intet, att wi ide härefter
skola tjena syndene. Gal. 5: 24.

7. Ty den som dödd är, han är rättfär-
dig ifrån syndene. 1 Petr. 4: 1.

8. Äre wi nu döde med Christo, så tro wi,
att wi och skole lefwa med honom;

2 Tim. 2: 11.

9. Betande, att Christum, som ifrån de döt-
uppväckt är, dörr intet mer; döden får inte
mer magt öfwer honom. App. 1: 18.

10. Ty det han blef dödd, blef han syndene
dödd en gång; men det han lefwer, lefwer
han Gudi. Ebr. 9: 27, 28. 1 Petr. 2: 24.

11. Så håller och I eder dersföre, att I
ären döde syndene, och lefwen Gudi, genom
Christum Jesum, vår HERA.

12. Så låter nu ide syndena wäldig wara
i eder bodeliga lekamen, så att I henne efter-
följen uti hennes lustar.

13. Och gifwer ide syndene edra lemmar
till orättfärdighetenes wapen; utan gifwer
eder selfwa Gudi, lika som de der döde ha-
wa warit, och nu lefwa; och edra lemmar
Gudi, till rättfärdighetenes wapen.

Luc. 1: 74. Rom. 12: 1. Gal. 2: 20. 1 Petr. 4: 2.

14. Ty synden skall icke vara wälbildig öfwer eder; efter I ären icke under lagen, utan under nådene.

15. Huru då? Stole wi synda, medan wi äre icke under lagen, utan under nådene? Bort det. 1 Cor. 9: 21. Gal. 2: 18, 19.

16. Weten I icke, att hwem I gifwen för tjenare till att lyda, hans tjenare ären I, som I lydige ären, ehwad det är mer syndene, till döden, eller lydnone, till rättfärdigheterna? Joh. 8: 34. 2 Petr. 2: 19.

17. Men lofwad ware Gud, att I hafwen warit syndenes tjenare, och ären dock af hjertat lydige wordne, uti den lärdoms eftersyn, som I ären gifne till.

18. Men nu, medan I ären friade ifrå syndene, ären I rättfärdighetenes tjenare wordne. Joh. 8: 32. 1 Petr. 2: 16.

19. Jag talar här om efter menniskors sätt, för edra löstlösa stråplighets skull; lika som I hafwen edra lemman gifwit orenlighetene och orättfärdighetene till tjenst, ifrå den ena orättfärdighetene till den andra; så gifwer ed nu edra lemman rättfärdighetene till tjenst, att de måga wara helige.

20. Ty då I woren syndenes tjenare, då woren I frie ifrå rättfärdighetene.

21. Ewad gagn haben I då af det, der I nu blygens wid? Ty till sådant är döden ånalsyft. Rom. 7: 5.

22. Men nu, medan I ären frie wordne ifrå syndene, och wordne Guds tjenare, hafwen I edor frukt, att I helige warde; och till ånalsyft, ewinnerligt lif.

23. Ty syndenes lön är döden; men Guds gåfwa är det ewiga lifwet, genom Christum Jesum, wår HERA. 1 Mos. 2: 17.

Jac. 1: 15. Rom. 6: 12, 18. 1 Cor. 15: 21.

7. Capitlet.

Irones frihet. Lagens nytta. Rättfärdighets och Andans frihet.

Weten I icke, käre bröder (ty jag talar med dem som lagen weta), att lagen regner öfwer menniskona, så länge hon lefwer?

2. Ty en qwinna, som i mans wäld är, så länge mannen lefwer, är hon bunden till lagen; men om mannen dör, så blifwer hon lös ifrå mans lag. 1 Cor. 7: 2, 10, 39.

3. Men om hon är med en annan man, medan hennes man lefwer, då warber hon kallad en horkona; men dör mannen, så är hon fri ifrå lagen, att hon icke warber en horkona, om hon är när en annan man.

Matth. 5: 32.

4. Så ären ed I, mine bröder, dödade ifrå lagen, genom Christi Frelamen; att I stolen wara när enom androm, nämligen när honom som är uppsländen ifrå de döda, på det wi stole göra Gudi frukt.

Rom. 8: 2. Gal. 2: 19, 20. 5: 18.

5. Ty då wi worom löstlöse, då woro de syndiga begärelser, som lagen uppwäcke, mäktig i våra lemman, att göra döden frukt. Rom. 6: 21.

6. Men nu äre wi friade ifrå lagen, döde ifrå henne som oss höll fångna; så att wi stole tjena uti ett nytt wäsende, efter andan, och icke uti det gamla wäsendet, efter böfslafwen. 2 Cor. 3: 6, 7.

7. Ewad wilje wi då säga? Är lagen synd? Bort det; men syndena kände jag icke, utan af lagen; ty jag hade intet wetat af begärelsen, hade icke lagen sagt: Du skall icke begära.

Rom. 2: 21. 2 Mos. 20: 17. 5 Mos. 5: 21.

8. Då tog synden tillfälle af budordet, och uppwäcke i mig all begärelse; ty utan lagen war synden dödd.

Joh. 15: 22. Rom. 4: 15. 5: 13, 20.

9. Och jag lefde fördom utan lag; men när budordet kom, fick synden lif igen;

10. Och jag warbt dödd; så sans då, att budordet, som mig war gifwet till lif, det war mig till döds. 3 Mos. 18: 5. Jes. 20: 11.

11. Ty synden tog tillfälle af budordet, och beswet mig, och drap mig dermed.

12. Så är wäl lagen helig, och budordet heligt, och rättfärdigt, och godt. 1 Tim. 1: 8.

13. Är då det, som godt är, worbet mig till döds? Bort det; men synden, på det hon skulle synas wara synd, hafwer, med det godt är, werlat döden i mig; på det synden skulle wara öfwermåttion syndig genom budordet.

14. Ty wi wete, att lagen är andelig; men jag är löstlös, sålder under syndena.

1 Kon. 21: 20, 25. Ef. 50: 1.

15. Ty jag wet icke hwad jag gör; ty jag gör icke hwad jag will; utan det jag hatar, det gör jag. Gal. 5: 17.

16. Om jag nu gör det jag icke will, så samttyder jag, att lagen är god.

17. Så gör icke nu jag det, utan synden, som bor i mig.

18. Ty jag wet, att i mig, det är, i mitt fött, bor icke godt; wiljan hafwer jag, men att göra godt, det finner jag icke.

1 Mos. 6: 5. 8: 21.

19. Ty det goda, som jag will, det gör

jag intet; utan det onda, som jag icke vill, det gör jag.

20. Om jag nu gör det jag icke vill, så gör icke nu jag det, utan synden, som bor i mig.

21. Så finner jag nu mig en lag, jag som vill göra det godt är, att det onda låder wid mig.

22. Ty jag hafwer lust till Guds lag, efter den inwärtens menniskona; Ps. 1: 2.

23. Men jag ser en annor lag i mina lemmar, som strider emot den lag, som i min håg är, och griper mig fången uti syndenes lag, som är i mina lemmar. 1 Petr. 2: 11.

24. Jag arme menniska, ho skall lösa mig ifrå denna dödsfångenskap?

25. Gudi tackar jag, genom Jesum Christum, vår HELRA. Så tjänar jag nu Guds lag med hågen; men med köttet tjänar jag syndenes lag.

8. Capitlet.

Rätt wandel i Christo. Dess nytta. Gopp. sålmoda anlar.

Så är nu intet fördömeligt i dem som äro i Christo Jesu, de som icke wandra efter köttet, utan efter Andan.

2. Ty Andans lag, som lif gifwer i Christo Jesu, hafwer gjort mig fri ifrå syndenes och dödsfångenskap.

Job. 8: 36. Rom. 6: 18, 22. Gal. 5: 1.

3. Ty det som lagen icke kunde åstafkomma, i det hon warbt förswagad af köttet, det gjorde Gud, sändandes sin Son i synbelig storre lifnelse, och fördömda syndena i köttet genom synd; Ebr. 7: 18, 19.

2 Cor. 5: 21. Gal. 3: 13. Eph. 2: 14, 15.

4. På det den rättfärdighet, som lagen åstlar, skulle warba fullbordad i oss, som icke wandrom efter köttet, utan efter Andan.

5. Ty de som köttelige äro, de äro kötteliga finnade; men de som andelige äro, de äro andeliga finnade. 1 Cor. 2: 14.

6. Ty köttfjens sinne är böden; men Andans sinne är lif och friid.

Rom. 6: 21. Gal. 6: 8.

7. Ty köttfjens sinne är en fiendskap emot Gud; efter det är icke Guds lag underdåmigt; icke kan det heller.

8. Men de, som äro kötteliga, kunna icke wara Gudi tacks.

9. Men I ären icke kötteliga, utan andelige, om Guds Ande annars bor i eder; ty hwilken icke hafwer Christi Ande, han hörer icke honom till. 1 Cor. 3: 16. Gal. 4: 6.

10. Men om Christus är i eder, så är wäl lefamenen döb, för syndenes skull; men Anden är lifwet, för rättfärdighetenes skull.

11. Om nu hans Ande, som Jesum uppväckt ifrå de döda, bor i eder, så skall ed den, som Christum uppväckt ifrå de döda, göra edor dödeliga lefamen lefwande, för sin Andas skull, som i eder bor.

Ap. 2: 24, 32. Rom. 6: 4, 5. 1 Cor. 6: 14.

2 Cor. 4: 14. Eph. 2: 5. Gal. 2: 11.

12. Så äre wi nu, käre bröder, stödpige, icke köttena, att wi stole lefwa efter köttet;

Rom. 6: 7, 13.

13. Ty om I lefwen efter köttet, så skolen I dö; men om I böden köttfjens gemningar med Andan, så skolen I lefwa.

Eph. 4: 22. 5: 3, 20. Gal. 3: 5, 6.

14. Ty alle de som drifwas af Guds Ande, de äro Guds barn.

Gal. 5: 1.

15. Ty I hafwen icke fått tråldomens anda, åter till rådbåga; utan I hafwen fått utforaba barns Ande, i hwilken wi rope: Abba, käre Fader.

2 Tim. 1: 7. Gal. 3: 26. 4: 5, 6. Marc. 14: 36.

16. Den samme Anden vittnar med vår Ande, att wi äre Guds barn.

2 Cor. 1: 22. Eph. 1: 13. 4: 30.

17. Äre wi nu barn, så äre wi ock arfwingar; nämliga Guds arfwingar, och Christi medarfwingar; om wi annars libom med honom, att wi ock med honom komma mågom till härligheten.

Ap. 2: 14, 22. 2 Tim. 2: 5, 11, 12.

18. Ty jag håller det så före, att denna tidfjens medersböda är icke lika emot den härlighet, som på oss uppenbaras skall.

Matth. 5: 12. 2 Cor. 4: 17. Psal. 3: 20, 21.

1 Petr. 1: 6. 4: 13. 1 Joh. 3: 1, 2.

19. Ty creaturens högeliga åstundar wäntar efter, att Guds barn skola uppenbaras;

20. Efter creaturen äro wanfjeligheten underkastade emot sin wilja; men för hans skull, som dem underkastat hafwer, på en förhöppning.

21. Ty creaturen skola ock warba fri af sör-gängeligheten tråldom, till Guds barnas härliga frihet.

22. Ty wi wete, att hwart ock ett creatur suckar och ångslas med oss, allt härtil.

23. Och icke de allenast; utan ock wi sjelfwe, som hafwom Andans försling, sadem ock wid oss sjelfwa efter barnslapet, och wäntom vår kropps förslingning.

Rom. 21: 28. 2 Cor. 5: 2, 4.

24. Ty wi äre wäl salige wordne, dod i

hoppet; men hoppet, om det synes, är det icke hopp; ty huru kan man hoppas det man ser?

2 Cor. 5: 7.

25. Om vi nu hoppes det vi icke sem, så wänste vi det med tålmod.

2 Cor. 4: 18. Ebr. 11: 1.

26. Sammaledes hjälper och Anden våra ströplighet; ty vi wete icke hwad vi skolom bejha, såsom det bör sig; utan sjelfwer Anden manar godt för oss, med ofägeliga sudan.

Zach. 12: 10. Matth. 20: 22. Jac. 4: 3.

27. Men han, som släddar hjertan, han wet hwad Andans sinne är; ty han manar för helgonen, efter Guds behag.

Ps. 7: 10. Jer. 11: 20. 17: 10.

28. Men vi wete att dem, som hafwa Gud får, tjena all ting till det bästa, de som efter uppsåtet äro kallade.

29. Ty hwilla han hafwer förefett, dem hafwer han och bekräft, att de skulle wara hans Söns beläte lif; på det han skall wara den förstfödde ibland många bröder.

Eph. 1: 5, 11.

30. Men dem som han hafwer bekräft, dem hafwer han och kallat; och dem han hafwer kallat, dem hafwer han och gjort rättfärdiga; men dem som han hafwer gjort rättfärdiga, dem hafwer han och gjort härliga.

31. Hwad wilje vi nu säga härtill? Är Gud för oss, ho kan wara emot oss?

4 Mos. 14: 8. Ps. 56: 12. 118: 6.

32. Hwille och icke hafwer skonat sin egen Son, utan gifwit honom ut för oss alla; huru skulle han icke och gifwa oss all ting med honom?

1 Mos. 22: 12.

Ej. 53: 5. Joh. 3: 16. Rom. 4: 25. 5: 6, 9.

33. Hwille will aflaga dem som Gud hafwer uttorat? Gud är den som rättfärdigar.

Ej. 50: 8, 9.

34. Hwille är den som vill förbättra? Kristus är den som libit hafwer böden; ja, han är och den som uppväckt är; den och sitter på Guds högsta hand, och manar godt för oss.

Joh. 34: 29.

Ps. 110: 1. Marc. 16: 19. Ebr. 1: 3.

8: 1. 12: 2. 1 Petr. 3: 22. 1 Joh. 2: 1.

35. Ho kan släja oss ifrån Christi kärlek? Bedröfwelse eller ångest, eller förförljelse, eller hunger, eller nakenhet, eller farlighet, eller swärd?

36. Såsom strifwet är: För dina skull warbom wi böbade hela dagen; wi warbom pållne såsom slagtofsar.

Ps. 44: 23. 1 Cor. 4: 9. 2 Cor. 4: 11.

37. Men i allt detta öfwerwinne wi, genom honom som oss älskat hafwer. 1 Cor. 15: 57. 2 Cor. 2: 14. 1 Joh. 4: 4. 5: 4, 5. Upp. 12: 11.

38. Ty jag är wis derpå, att hwarlen dödd, eller lif, eller Änglar, eller Förskaddne, eller wäldigheter, eller de ting som nu äro, eller de ting som tillkomma skola;

39. Eller höghet, eller djuphet, eller något annat creatur, skall släja oss ifrån Guds kärlek, som är i Christo Jesu, wårom Guds.

9. Capitlet.

Uttörelsen sker ej efter Iesamlig förman, men efter Guds nåd och ordning.

Jag säger sanningen i Christo, och Iunger icke; som mitt samwete bär mig der vittne till i dem Selga Anda;

2. Att jag hafwer ena stora sorg, och ibeliga pino i mitt hjerta.

Rom. 10: 1.

3. Ty jag hafwer sjelfwer önskat mig bortkastad ifrån Christo, för mina bröders skull, som mig fötteliga skulde äro;

2 Mos. 32: 32.

4. Smille äro af Israel, hwilkom barnslapet tillhör, och härligheten, och förbund, och lagen, och Gudstjensten, och löften;

2 Mos. 4: 22. 5 Mos. 7: 6. Ps. 147: 19.

Jer. 31: 9. Rom. 2: 17. 3: 2. Eph. 2: 12.

5. Hwillas äro fäderna, der Kristus af födder är, på löftens wägnar; hwilken är Gud öfwer all ting, lofwad ewinnerliga Amen.

Ruth. 1: 1. Luc. 3: 23.

Joh. 1: 1. Rom. 1: 25. Ebr. 1: 8, 9.

6. Detta säger jag icke förbensskull, att Guds ord äro ominnet worden; ty de äro icke alle Israeliter, som äro af Israel;

4 Mos. 23: 19. Rom. 3: 3. 2 Tim. 2: 13.

Joh. 8: 39. Rom. 2: 28. Gal. 6: 16.

7. Jde äro de häller alle söner, att de äro Abrahams såd; utan i Isaac skall dig kallat såden;

1 Mos. 21: 12. Gal. 4: 23. Ebr. 11: 18.

8. Det är: Jde äro de Guds barn, som äro barn efter löftet, utan de som äro barn efter löftet, de warda räknade för såd.

Gal. 4: 28.

9. Ty detta är löftesordet: Jag skall komma i denna tiden; och Sara skall hafwa en son.

1 Mos. 18: 10.

10. Och icke allenast det; utan och Rebecka warbt en gång hafwandes af Isaac, wårom fader.

1 Mos. 25: 21.

11. Ty förr än barnen woro födda, och hade hwarlen godt eller ondt gjort (på det Guds uppsåt skulle blifwa skänbandes efter uttörelsen, icke för gerningarnas skull, utan af kallarens nåde),

12. Vardt denne sagdt: Den större skall tjena dem mindre; 1 Mos. 25: 23.

13. Såsom skrifwet är: Jacob älskade jag; men Esau hatade jag. Mal. 1: 2.

14. Hvad wilje wi då säga? Är Gud orättfärdig? Röm. 32: 4.

2 Cor. 19: 7. Jos 8: 3. 34: 10.

15. Ty han säger till Moßen: Hvilken jag är nådelig, honom är jag nådelig; och öfwer hvilken jag förbarmar mig, öfwer honom förbarmar jag mig. 2 Mos. 33: 19.

16. Så står det nu icke till någons mans vilja eller lopp, utan till Guds barmhertighet.

17. Ty Skriften säger till Pharaos: Dertill hafwer jag uppväckt dig, att jag skall bewisa mina magt på dig; och att mitt Namn skall wara förkunnadt i all land. 2 Mos. 9: 16.

18. Så förbarmar han nu sig öfwer hvem han vill, och hvem han vill, förhärbar han. 2 Mos. 4: 21.

19. Så må du säga till mig: Hvad skyltar han då oss? So kan så emot hans vilja?

20. O menniska, ho äst du som vill tråta med Gud? Gde säger det ting, som gjordt är, till sin mästare: Hwi hafwer du gjort mig sådana? Ef. 45: 9. 64: 8. Jer. 18: 6.

21. Hafwer icke en pottomakare magt att göra af en klump ett far till heber, och det andra till manheber? 2 Tim. 2: 20.

22. Derföre, då Gud wille låta se wredena, och kungöra sina magt, hafwer han med stor tålambet libit wredens far, som äro tillrebb till fördomelse; Rom. 2: 4.

23. På det han skulle kungöra sina härighets rikedom på barmhertighetenes far, som han hafwer tillredt till härighet; 2 Tim. 2: 21.

24. Hvilka han och kallat hafwer, nämliga oss, icke allenast af Subomen, utan och af Hedningomen;

25. Såsom han och säger genom Oseas: Det som icke war mitt folk, det skall jag kalla mitt folk; och den mig intet får war, skall jag kalla min lära. Ef. 2: 23. 1 Pet. 2: 10.

26. Och det skall ste, att der som hafwer varit sagdt till dem: I ären icke mitt folk; der skola de wara kallade lefwandes Guds barn. Ef. 1: 10.

27. Men Esaias ropar för Israel: Om talet på Israels barn än wore som sanden i hafwet, så skola dock de igenlefde wara salige. Ef. 10: 22. Rom. 11: 5.

28. Ty han skall väl låta förderfwa dem, och likväl ställa det förderfwet till rätt-

färdighet; ty GEdren skall ställa förderfwet på jordene.

29. Och såsom Esaias sade tillföre: Hade icke GEdren Zebaoth igenlefst oss så, då hade wi varit såsom Soboma, och lika som Gomorra. 1 Mos. 19: 21.

Ej. 1: 9. Jer. 50: 40. Hes. 16: 46.

30. Hvad wilje wi då säga? Det säge wi: Hedningarna, som icke farit hafwa efter rättfärdighetene, de hafwa fått rättfärdigheten; den rättfärdighet menar jag, som af trone kommer.

31. Men Israel, som för efter rättfärdighetenes lag, som icke till rättfärdighetenes lag. Rom. 10: 2. 3. 11: 7.

32. Swarföre? Derföre att de icke sökte det af trone, utan såsom af lagens gerningar; ty de sötte sig på fördrörelsen; 1 Cor. 1: 23.

33. Såsom skrifwet är: Si, jag lägger i Zion en fördrörelsen, och ena förargelsskippe; och hwar och en som tror på honom, skall icke komma på skam. Ps. 118: 22.

Ef. 8: 14. 28: 16. Matth. 21: 42.

Luc. 2: 34. 1 Pet. 2: 6. 7. 8. Ps. 12: 12.

10. Capitlet.

Hwi Jada förkastas. Lagens och tronens rättfärdighet. Trones ursprung.

Bröder, mins hjertas begär och bön till Gud är för Israel, att de måtte wara salige;

2. Ty jag bär vittne med dem, att de hafwa nit om Gud; dock icke wisliga. Ap. 8: 21. 20. 22: 3. Gal. 1: 14.

3. Ty de förstå icke Guds rättfärdighet; utan fara efter att upprätta sin egen rättfärdighet, och äro så icke Guds rättfärdighet undergifne. Rom. 9: 31.

4. Ty Christus är lagens ände, till rättfärdighet hwarjom och enom som tror. Matth. 5: 17.

Ap. 8: 13. 38. 2 Cor. 3: 13. Gal. 3: 24.

5. Moses skrifwet om den rättfärdighet som kommer af lagen, att hvilken menniska som det gör, hon lefwer deruti.

3 Mos. 18: 5. Hes. 20: 11. Gal. 3: 12.

6. Men den rättfärdighet, som är af tron, säger så: Säg icke i ditt hjerta: So wil fara upp i himmelen? Det är, att hemta Christum härned. 5 Mos. 30: 11. 12.

7. Eller, ho vill fara ned i djupet? Det är, att hemta Christum upp igen ifrån de döda.

8. Men hvad säger (Skriften)? Leta är hardt när dig, nämliga i dinom min.

och i ditt hjerta. Detta är det ordet om trona, som wi prebikom. 5 Mos. 30: 14.

9. Ty om du bekänner med dinom mun Jesum, att han är HERren, och tror i ditt hjerta att Gud hafwer uppväckt honom ifrån de döda, så warber du salig. Rom. 10: 32.

10. Ty med hjertans tro warber man rättfärdig, och med munsens bekänneelse warber man salig.

11. Ty Skriften säger: Swar och en, som tror på honom, skall icke komma på skam.

Rom. 10: 11.

12. Det är ingen åtskillnad emellan Juda och Gref; ty en HERre är öfwer alla, riker öfwer alla dem som åkalla honom.

Ap. 10: 34, 35.

13. Rom. 3: 29. Eph. 1: 7. 2: 4, 7.

14. Ty hvar och en, som åkallar HERrans namn, skall warba salig.

Joel 2: 32. Ap. 1: 12.

15. Men huru skola de åkalla den de hafwa icke trott på? Och huru skola de tro honom, som de hafwa intet hört af? Och huru skola de höra utan predikare?

16. Och huru skola de predika, utan de warba sänbe? såsom skrifwet är: O! huru ljusliga äro deras fötter, som frid förkunna, deras som godt förkunna.

Rom. 10: 15.

17. Men de äro icke alle Evangelio lydige; ty Esaias säger: HERren, ho tror war predikan?

Rom. 10: 16.

18. Så är tron af predikanen; men predikanen genom Guds ord.

19. Så säger jag nu: Hafwa de icke hört det? Deras ljud är ju utgången i all land, och deras ord till werldens ändar.

Rom. 10: 18.

20. Men jag säger: Hafwer då Israel icke fått weta? Den förste Moses säger: Jag skall uppväcka eder till nit med det folk, som icke är folk; och med ett gale folk skall jag reta eder.

5 Mos. 32: 21.

21. Driflar och Esaias sig till, och säger: Jag är funnen af dem, som intet sökte mig, och är worden uppenbar dem, som intet sporde efter mig.

Rom. 10: 21.

22. Men till Israel säger han: Hela dagen hafwer jag uträdd mina händer till det otrogna och gensförtiga folket.

Rom. 10: 22.

11. Capitlet.

framhårdan i tron. Utkörelsens grund.

Så säger jag nu: Hafwer då Gud bortkastat sitt folk? Bort det; ty jag är och

en Israelit, af Abrahams såd, af BenSamins släkte.

Rom. 9: 1.

2. Gud hafwer icke bortkastat sitt folk, som han hade förefett tillförene. Eller weten I icke hwad Skriften säger om Elias? huru han går fram för Gud emot Israel, och säger:

Rom. 11: 2.

3. HERre, de hafwa dräpit dina Propheetar, och hafwa slagit ned din ättare; och jag är allena igenblifwen, och de fara efter mitt lif.

Rom. 11: 3.

4. Men hwad säger honom Guds swar? Jag hafwer mig igenlett sjutusen män, som icke hafwa bött sin knä för Baal.

Rom. 11: 4.

5. Så är det och i denna tiden med de igenlefda, efter nådenes utkörelse. Rom. 11: 5.

6. Är det nu af nåd, så är det icke af gerningom; annars wore nåd icke nåd; är det och af gerningom, så är det nu icke nåd; annars är gerning icke gerning.

Rom. 11: 6.

7. Huru äret då? Det Israel skler, bet får han icke; men utkörelsen får det; bet andre äro förblindade;

Rom. 11: 7.

8. Sådum skrifwet är: Gud hafwer gifwit dem en förblindad anda; ögon, att de icke se skola, och öron, att de icke höra skola allt hårtillbogs.

Rom. 11: 8.

9. Och David säger: Låt deras örd warba en snaro, och till bekälselse, och till förargelse, och dem till deras rätta lön.

Rom. 11: 9.

10. Warde deras ögon förblindad, att de icke se; och höj deras rygg alltid.

11. Så säger jag nu: Hafwa de då förbenstull stött sig, att de skulle falla? Bort det; men af deras fall hänbe Hedningomen salighet, på det att han dermed skulle uppväcka dem till nit.

Rom. 11: 10.

12. Är nu deras fall werldens rikedom, och deras förminskelse är Hedningarnas rikedom; huru mycket mer deras fullhet?

13. Eder Hedningomen säger jag: Efter det jag är Hedningarnas Apostel, prisar jag mitt ämbete;

Rom. 11: 11.

14. Om jag kunde någorledes uppväcka dem, som mitt lött äro, till nit, och göra några saliga af dem.

Rom. 11: 12.

15. Ty om deras bortkastelse är werldens försoning, hwad blifwer då deras upptagelse annat än lif ifrån de döda?

16. Är förstlingen helig, så är också wäl helle begen helig; och om roten är helig, så äro också qwistarna helige.

17. Om nu några af qwistarna äro afbrutne, och du, som war ett wilboljoträ, blef der inympad igen, och äst worden belastig af oljoträns rot och fetna; Jer. 11: 16.

18. Så beröm dig icke emot qwistarna. Om du berömmar dig, så här ju icke du roten, utan roten här dig.

19. Så säger du då: Qwistarna äro afbrutne, på det jag skulle inympas.

20. Sant säger du; de äro afbrutne för otrones skull; men du äst ständandes genom trona; war icke för stolt i ditt sinne, utan war i rädbbhäga. Ordspr. 26: 14.

Es. 66: 2. Rom. 12: 16. Ps. 12: 2.

21. Ty hafwer Gud de naturliga qwistlar icke stonat, se till, att han icke heller stonar dig.

22. Så se nu här Guds godhet och stränghet; strängheten på dem som föllo, och godheten på dig, så framti du blifwer i godhetene; annars warber du också afhuggen; Joh. 15: 2.

23. Och de inympas igen, om de icke blifwa i otrone; ty Gud är mäktig åter inympa dem.

24. Ty äst du af ett naturligt wilboljoträ afhuggen, och förutan naturen inympad uti ett sannskoligt oljoträ; huru mycket mer måga de, som naturlige qwistlar äro, inympas uti sitt eget oljoträ?

25. Käre bröder, jag vill icke förbölja eder denna hemlighet, på det I icke stolen högmådas wid eder sjelfwa, att blindheten är Israels endels wedersfaren, tilldess Hedningarnas fullhet inkommen är; Luc. 21: 24.

26. Och så warder helle Israel salig; såsom skrifwet är: Af Zion skall den komma som fria skall, och afwända omdaktigheten af Jacob. Es. 59: 20.

27. Och detta är mitt Testament med dem, då jag borttager deras spinder.

Jer. 31: 31. Es. 66: 8. 10: 16. Es. 27: 9.

28. Efter Evangelium håller jag dem för owänner, för edra skull; men efter utlorefsen hafwer jag dem för, för fädernas skull.

29. Ty Guds gåfwor och kallelse äro sådana, att han kan dem icke ångra.

30. Ty såsom också I fördom icke trodden på Gud, och hafwen dock nu öfwer deras otro fått barmhertighet; Gal. 4: 8.

31. Så hafwa också nu de icke welat tro på den barmhertighet, som eder wedersfaren är, dem måtte också barmhertighet wedersfas.

32. Ty Gud hafwer allt beslutit under otro, på det han skall förbarma sig öfwer alla. Rom. 3: 9. 19. 23. Gal. 3: 22.

33. O! hwiilen djuphet af den rikehem, som är både i Guds wisdom och kunstar; huru obegripelige äro hans domar, och osäfelige hans mågar. Job 11: 7. Gal. 3: 22.

34. Ty ho hafwer känd Guds Xrans sinne? Eller ho hafwer warit hans rådgifware?

Ps. 92: 6.

Es. 40: 13. Jer. 23: 18. 1 Cor. 2: 16.

35. Eller ho hafwer gifwit honom något tillförene, det honom skall betaladt warda?

Jes. 41: 2.

36. Ty af honom, och igenom honom, och i honom äro all ting; honom ware ära i ewighet. Amen.

Ordspr. 16: 4. 1 Cor. 8: 6. Col. 1: 16.

12. Capitlet.

Förmaning till broderlig kärlek i allt umgänge.

Så förmanar jag nu eder, käre bröder, wid Guds barmhertighet, att I utgiwen edor lesamen till ett offer, som är lifwande, heligt och Gudi behageligt, ära tilliga Guds tjens.

Rom. 6: 13. 16. 1 Petr. 2: 5. 1 Joh. 2: 15.

2. Och håller eder icke efter denna werldens; utan förwandler eder med edars sinnet förnyelse, att I mågen förfara hwad Guds gode, behaglige och fullkomlige wilje är.

Eph. 1: 15.

4: 23. 5: 10. 17. 1 Thes. 4: 3. 5: 5. 15.

3. Ty jag säger, igenom den nåd som mig gifwen är, hwarjom och enom af eder, att ingen hälle mer af sig, än honom bör hålla; utan hälle sig så, att der är måtta med, efter som Gud hafwer utdelat hwarjom och enom trones mått. Rom. 1: 3.

1 Cor. 3: 10. 12: 7. 11. Eph. 4: 7.

4. Ty såsom wi uti en lesamen hafwe många lemmar, men alle lemmar hafwa icke all samma ämbete; 1 Cor. 12: 12. Eph. 4: 7.

5. Så äre wi nu många en lesamen: Christo, men inbördes äre wi hwarannars lemmar; 1 Cor. 12: 27.

Eph. 1: 23. 5: 23. Col. 1: 24.

6. Och hafwe åtskilliga gåfwor, efter den nåd som oss gifwen är. Hafwer något Prophetiam, så ware hon ens med tron.

1 Cor. 12: 4. 2 Cor. 10: 13. 1 Petr. 4: 10.

7. Hafwer något ett ämbete, så alte här derpå; lärar något, så alte han på lärarna.

1 Cor. 12: 28. Eph. 4: 11. 1 Petr. 4: 11.

8. Förmanar något, så alte han på förman-

ningen; gifwer någor, så gifwe uti enfal-
dighet; regerar någor, så regere med om-
sorg; gör någor barmhertighet, så gøre det
med fröjd.

Ap. 9. 20: 28. 1 Tim. 5: 17. 1 Petr. 5: 2.
Matth. 6: 1. x. 5 Mos. 15: 7. 2 Cor. 9: 7.

9. Kärleken ware utan strömtan; hater det
onda, blifswandes wid det godt är.

1 Tim. 1: 5. 1 Petr. 1: 22. 4: 8. 1 Joh. 4: 7.
Pj. 34: 15. 37: 27. 97: 10. 139: 21. Am. 5: 15.

10. Warer hwar med annan wänlige, uti
broderlig kärlek; den ene förekomme den
andra med inbördes heber.

Eph. 4: 3. Ebr. 13: 1.

2 Petr. 1: 7. Phil. 2: 3. 1 Petr. 2: 17.

11. Warer icke tröge uti det I hafwen för
händer; warer brinnande i Andanom; stic-
ker eder efter tiden. Upp. 3: 15. Eph. 5: 16.

12. Warer glade i hoppet; talige i bebröf-
welse; håller på bedja.

Rom. 15: 13.

Ebr. 10: 36. 12: 1. Jac. 5: 7. Luc. 18: 1.
Eph. 6: 18. Col. 4: 2. 1 Thes. 5: 16. 17.

13. Deler edert till de heligas nödorst; i
herberger gerna.

1 Cor. 16: 1. Ebr. 13: 2. 1 Petr. 4: 9.

14. Taler wäl om dem som gå efter edert
argasta; talar wäl, och öfnar dem icke ondt.

Matth. 5: 44. Luc. 6: 23. 1 Cor. 4: 12.

15. Glädhens med dem som glade äro; och
gråter med dem som gråta.

16. Ens till sinnes med hwarannan;
håller icke mycket af eder jefswa; utan
håller eder lika wid dem som ringa äro;
håller eder icke jefswa för kloka.

Rom. 15: 5. 1 Cor. 1: 10. Phil. 2: 2.

Pj. 131: 1. Ordsp. 3: 7. Ef. 5: 21.

17. Öfver ingom ondt för ondt; minnlig-
ger eder om det som ärligit är, inför hwar
man.

Ordsp. 20: 22. Matth. 5: 39.

1 Cor. 6: 7. 1 Thes. 5: 15. 2 Cor. 8: 21.

18. Om möjlighet är, så mycket som till
eder står, så hafwer friid med alla mennistor.

Marc. 9: 50. Ebr. 12: 14.

19. Hännens eder icke jefswa, kåre wän-
ner; utan låter (Guds) wrede hafwa rum;
ty det är skrifwet: Min är hämnaden, jag
skall wedergällat, säger GÖREN.

3 Mos. 19: 18.

Luc. 6: 29. 5 Mos. 32: 35. Ebr. 10: 30.

20. Om nu din owän hungrar, så gif ho-
nom mat; törster han, så gif honom dricka;
när du det gör, så församlar du glödbande
fol på hans hufwud.

Ordsp. 25: 21. Matth. 5: 44.

21. Låt dig icke öfwerwunnen warda af det

onda; utan öfwerwinn det onda med det
goda.

13. Capitlet.

Lesnad emot öfwerheten, sin nästa och sig jfsw.

Swär och en ware öfwerhetene, som wälbet
I hafwer, underbänig; ty ingen öfwerhet
är, utan af Gudi; den öfwerhet, som är,
hon är skidad af Gudi. Ordsp. 8: 15. 16.

Dan. 4: 22. Tit. 3: 1. 1 Petr. 2: 13.

2. Dersföre, ho sig sätter emot öfwerheten,
han jätter sig emot Guds stidelse; men de
som sätta sig beremot, de skola få en dom
öfwer sig.

3. Ty de, som wälbet hafwa, äro icke dem
till räddhåga som wäl göra, utan dem som
illa göra. Will du icke frukta för öfwer-
heten, så gör det godt är, så får du pris af
honon; 1 Petr. 2: 14.

4. Ty han är Guds tjenare, dig till goba.
Men gör du det ondt är, så må du räddas;
ty han bär icke swärdet förgäfwes; utan han
är Guds tjenare, en hämnare honon till
straff, som illa gör.

5. Fördenstull måste man wara underbä-
nig, icke allenast för straffets stull, utan oc
för samwetets stull.

6. Dersföre måsten I och gifwa stalt; ty de
äro Guds tjenare, som sådant skola ståta.

7. Så gifwer nu hwarjom och enom det I
pligtige ären; dem stalt, som stalt bär; dem
tull, som tull bär; dem räbsel, som räbsel
tillhör; dem heber, som heber tillhör.

Matth. 22: 21. Marc. 12: 17. Luc. 20: 25.

8. Warer ingom något styfbige, utan att I
älskens inbördes; ty den som älskar det an-
dra, han hafwer fullbordat lagen.

Gal. 5: 14.

9. Ty det som sagdt är: Du skall icke göra
hör; du skall icke dräpa; du skall icke stjåla;
du skall icke bära falskt vittne; du skall icke
begära; och annat sådant bud, det beslutes i
dessa ordet: Du skall älska din nästa som
dig jfsw.

2 Mos. 20: 14. x.

5 Mos. 5: 18. Matth. 19: 18.

3 Mos. 19: 18. Matth. 22: 39. Marc. 12: 31.

10. Kärleken gör sin nästa intet ondt. Så
är nu kärleken lagens fullbordan.

Matth. 22: 40. 1 Tim. 1: 5. Jac. 2: 8.

11. Och mehan wi sådant wete, nämliga
tiden, att nu är stunden till att uppså af
sönnen, efter war salighet är nu närmer, än
då wi troddet;

1 Cor. 15: 34. Eph. 5: 14. 1 Thes. 5: 6.

12. Ratten är framfaren, och bagen är

kommen; derföre låter of bortkasta mörk-
sens gerningar, och iflåda of ljusens wapen;

Epß. 5: 11.

Col. 3: 8. Epß. 6: 13, 14. 1 Epß. 5: 6.

13. Äter of ärliga wandra, fäsom om
dagen; ide i fräsert och drydenskap; ide i
fämrar och ofstthet; ide i lif och nit;

Epß. 4: 8. Orßp. 23: 20. Luc. 21: 34.

Gal. 5: 21. 1 Cor. 6: 9, 10. Epß. 5: 5. Jac. 3: 14.

14. Utan iflåder eber HERRan JESum
CHRistum; och fordrer löttet, dock ide till
fättja.

Upp. 16: 16.

Gal. 3: 27. 5: 16. 1 Petr. 2: 11. 1 Joh. 2: 16.

14. Capitlet.

Förhållande emot de swaga i trone.

Den swaga i trone tager upp; och bekyrrer
ide sammvetet.

Rom. 16: 1, 7. 1 Cor. 8: 9, 11. 9: 22.

2. Den ene tror, att han må allabanda äta;
men den som swag är, han äter läl.

3. Den der äter, han förakte ide honom
som ide äter, och den som ide äter, han döme
ide honom som äter; ty Gud hafwer honom
upptagit.

Col. 2: 16.

4. So äst du, som dömer en annars tje-
nare? Sinom egnom herra står han eller
faller; men han kan wäl warba ståndandes;
ty Gud är wäl mäktig till att göra honom
ståndandes.

Jac. 4: 12.

5. Den ene gör ätsfilnad emellan dag och
dag; men andre håller alla dagar lifa; hwar
och en ware wiß i sitt sinne.

Gal. 4: 10.

6. Swilken som äftar någon dag, det gör
han HERRanom; och hwilken ide äftar
någon dag, han gör det of HERRanom.
Swilken som äter, han äter HERRanom;
ty han tackar Gudi. Den der ide äter, han
ide äter HERRanom, och tackar Gudi.

1 Cor. 10: 31. 1 Tim. 4: 3.

7. Ty ingen af of lefwer sig själfwom; och
ingen bör sig själfwom.

1 Petr. 4: 2.

8. Lefwe wi, så lefwe wi HERRanom; dö
wi, så dö wi HERRanom; ehwad wi nu
lefwe eller dö, så höre wi HERRanom till.

Gal. 2: 20.

9. Ty Christus är derpå både döb och upp-
stånd, och äter lefwandes worden, att han
skäl wara HERRe, både öfwer lefwande och
döda.

2 Cor. 5: 16.

10. Men du, hwi dömer du din broder?
Eller du andre, hwi föraktar du din broder?
Ty wi måste alle stå framför Christi domstol;

Matth. 25: 31. 2 Cor. 5: 10.

11. Såsom skrifwet står: Så sant som jag

lefwer, säger HERren, mig skola all hä
böjas; och alla tungor skola bekänna Gud.

Et. 45: 23. Ps. 2: 10.

12. Så måste nu hwar och en af of göra
Gudi räfsenskap för sig själf.

Matth. 12: 36. 1 Cor. 3: 8. Gal. 6: 5.

13. Derföre, låt of nu ide mera döma
hwarannan; utan dömer helbre så, att ingen
förörtnar sin broder, eller förargar.

Matth. 18: 7, 8, 9. 1 Cor. 10: 32. 2 Cor. 6: 3.
14. Jag wet wäl, och är bef wiß i HERR-
raum JESu, att ingen ting äro af sig själf
menlig; utan den som håller det för menli-
git, honom är det menligt.

Ap. 6: 10: 14, 15.

1 Tim. 4: 4. 1 Cor. 8: 7. Tit. 1: 15.

15. Dock, om din broder warber bebröfwad
öfwer din mat, så wandrar du allaredo ide
efter kärleken. Förderfwa ide, med din mat,
den som Christus hafwer lidit döden före.

1 Cor. 8: 11.

16. Derföre flyr det så, att ebart goda ide
warder undergiftwit menniskors förtal.

17. Ty Guds rike är ide mat eller dröd,
utan rättfärdighet, och frid, och fröjd i dem
Helga Andan.

1 Cor. 8: 8.

18. Den deruti tjenar Christo, han är Guds-
täd, och menniskornas bebröfwad.

19. Så låt of nu fara efter det som till
frids tjenar, och det som tjenar till förbät-
tring inbördes.

20. Förderfwa ide, för mats stull, Guds
werk. All ting äro wäl ren; men honom
är det ide godt, som äter med sitt sammets
förfräntelse.

Matth. 15: 11. Tit. 1: 15.

21. Godt är dig, att du äter intet lött, eller
drider intet win; ej heller något der din
broder söter sig på, eller förargas, eller för-
swagas.

1 Cor. 8: 13.

22. Hafwer du tron, så haf henne när dig
sjelf för Gudi. Salig är den som sig intet
sammwet gör, om det han bebröfwar.

23. Men den som twifwelaktig är, äter
han, så är han förbömd; ty han äter ide i
tron; ty allt det ide går af trone, det är späd.

15. Capitlet.

Paulus förmanar till samlomlighet, tålmod, enighet.
Lefwar sin ankamst.

Stole of wi, som starkt äre, draga deras
ströplighet, som swaga äro, och ide tådas
of själfwom.

1 Cor. 9: 22. Gal. 6: 1.

2. Så skide sig hwar och en af of, att han
måtte tådas sin nästa till godo, till förbät-
tring.

1 Cor. 9: 19. 10: 24, 32. 13: 5. Ps. 2: 4, 5.

3. Ty od Kristus tåktes ide sig sjelfwom ; utan såsom strifwet står : Deras försmädelser, som dig försmåda, hafwa fallit öfwer mig.

Pl. 69: 10.

4. Ty hwad som helst förefristwet är, det är strifwet och till lärdom ; att wi, genom tålmod och Striftenes tröst, stole hafwa en förhoppning.

Rom. 4: 23, 24. 1 Cor. 10: 11. 2 Tim. 3: 16.

5. Men Gud, som tålmod och trösten gifwer, gifwe eder, att I ären inbördes ens till sinnes, efter Christum Jesum ;

Rom. 12: 16.

1 Cor. 1: 10. Ps. 2: 2. 3: 15, 16.

6. Att I med enom håg, och med enom mun, mågen prisa Gud, och wärs Guds Jesu Christi Gåder.

7. Derföre upptager hwar den andra, såsom od Kristus hafwer upptagit och till Guds äro.

Rom. 14: 1, 3.

8. Men jag säger, att Jesus Kristus war omistårelsens tjenare, för Guds sammings skull, till att fast göra de löften, som till såberna stebde ;

Matth. 15: 24. Ap. 3: 25, 26.

9. Men att Guds Gåder stola äro Gud, för barmhertighetenes skull ; såsom strifwet är : Förden skull skall jag prisa dig ibland Guds Gåder, och sjunga dina Namne.

Rom. 11: 30. 2 Sam. 22: 50. Ps. 18: 50.

10. Och åter säger han : Glädjens, I Guds Gåder, med hans folk ;

5 Ros. 32: 43.

11. Och ändå seban : Lofwer Guds Gåder, alle Guds Gåder, och priser honom, all folk.

Ps. 117: 1.

12. Och åter säger Esaias : Det skall wara Jesse rot, och den som uppså skall att råda öfwer Guds Gåder ; på honom stola Guds Gåder hoppas.

Upp. 5: 5. 22: 16. Es. 11: 1, 10.

13. Men Gud, som hoppet gifwer, uppfylle eder med alla fröjd och frid i trone, att I hafwen ett fullkommeligit hopp, genom dens Helga Andas kraft.

14. Mine bröder, jag wet wäl sjelf af eder, att I ären fulle af godbet, uppfylle med all kunskap, förstående förmana hwar den andra.

1 Cor. 1: 5. 1 Joh. 2: 21. 2 Petr. 1: 12.

15. Dock likväl, bröder, hafwer jag strifwit eder endels bristliga till, att kommat eder till sinnes, för den nåds skull, som mig gifwen är af Gud ;

Rom. 1: 5.

16. Att jag skall wara Jesus Christi tjenare ibland Guds Gåder, öfrandes Guds Evangelium ; att Guds Gåder stola wara ett

offer, Gudi anammeligit, hwagadt genom dens Helga Andä.

Ap. 9: 15. 13: 2. Rom. 11: 13.

Gal. 2: 7. 1 Tim. 2: 7. 2 Tim. 1: 11.

17. Derföre hafwer jag, der jag må berömma mig af, igenom Christum Jesum, i det Gudi tillhör.

18. Ty jag bristat ide något tala, det ide Kristus werlade igenom mig, till att göra Guds Gåder lydbattiga, genom ord och gerningar ;

Rom. 1: 5. 16: 26.

19. Genom tedens och unders kraft, och genom Guds Andas kraft ; så att ifrån Jerusalem, och de land beromkring ligga, allt intill Syricum, hafwer jag uppfyllt med Christi Evangelium ;

20. Och besittat mig att prebila Evangelium, der Kristus ide ens hade warit nämnd, på det jag ide skulle byggd på ens annars grund ;

2 Cor. 10: 15.

21. Utan, såsom strifwet står : Dem som intet hafwer kungjordt warit om honom, de stola det se ; och de som af honom intet hört hafwa, de stola det förstå.

Es. 52: 15.

22. Det är od saken, hwaföre jag ofta hafwer warit förhindrad att komma till eder.

Rom. 1: 13. 1 Thes. 2: 1.

23. Nu, efter jag ide mer rum hafwer i dessa landen, och hafwer dock i mång år äfjundat komma till eder ;

Rom. 1: 10. 1 Thes. 3: 10.

24. Då jag refer ut i Hispanien, will jag komma till eder ; ty jag hoppas att, då jag refer derigenom, skall jag få se eder, och seban warda af eder hulpen dit att komma ; dock att jag ju först någon lust hafwer haft af edor umgängelse.

25. Men nu far jag hädan till Jerusalem, till att göra dem heligom tjenst.

Ap. 9: 21. 24: 17.

26. Ty de som ho uti Macedonien, och Achajen, hafwa beleswat göra någon uppsättning dem fattigom heligom, som äro i Jerusalem.

1 Cor. 16: 1.

2 Cor. 8: 1. 9: 2, 12. Gal. 2: 9, 10.

27. Ty de hafwa så beleswat, och äro dem od pligtige ; förden skull, att efter de hafwa belat med Guds Gåder sin andeliga ting, är tillbörligit, att de äro dem till tjenst med deras samliga ting.

1 Cor. 9: 11. Gal. 6: 6.

28. Då jag nu beställt hafwer, och förseglat dem denna frukt, will jag komma tillbala igen, och genom edar (stad) fara till Hispanien.

29. Men jag wet, när jag kommer till eder, warder jag sommandes med Christi Evangelii fullkomliga wälsignelse. Rom. 1: 11.

30. Men, käre bröder, jag förmanar eder genom vår HERA Jesum Christum, och igenom Andans kärlek, att I mig uti mitt arbete hjälpen, med edra böner för mig till Gud. 2 Cor. 1: 11.

31. Att jag må fräfst warba ifrå de otrogna i Judeen; och att min tjänst, som jag gör i Jerusalem, må anammelig warða dem heligom; 2 Thes. 3: 2.

32. Att jag må med glädje komma till eder, genom Guds wilja, och wedeqrwida mig med eder. Ap. G. 18: 21. 1 Cor. 4: 19.

33. Men fridsens Gud ware med eder allom. Amen.

Phil. 4: 9. 1 Thes. 5: 23. 2 Thes. 3: 16.

16. Capitlet.

Slutas med belöning, warning, tackfäggelse.

Jag befäller eder wära syfter Både, hwilken är i församlingenes tjänst i Kenchrea.

2. Att I henne undfängen i HERANOM, såsom helgon behöwes; och görer henne bistånd i all ärenden, der hon eder behöfwer; ty hon hafwer mångom, och jemwäl mig sjelfswom, warit till godo.

3. Helsing Priscilla, och Aquila, mina hjälpare i Christo Jesu;

Ap. G. 18: 2, 26. 1 Cor. 16: 19. 2 Tim. 4: 19.

4. Smilke för mitt lif hafwa wågat sin hals; dem tackar icke allenast jag, utan och alla Hedningars församlingar.

5. Helsing och församlingena i deras hus; helsing Epenetus, min älskelige, hwilken war den första frukt i Achajen, i Christo.

6. Helsing Maria, den der mycket arbete för och haft hafwer.

7. Helsing Andronicus, och Junia, mina fränder och medfångar, de der märkelige äro ibland Apostlarna; de der och för mig woro i Christo.

8. Helsing Amplia, min älskelige i HERANOM.

9. Helsing Urbanus, vår hjälpare i Christo, och Stachis, min älskelige.

10. Helsing Apellen, den der bepröfwad är i Christo; helsing dem som äro af Aristobuli hus.

11. Helsing Herodion, min frände; helsing dem som äro af Narcissi hus, i HERANOM.

12. Helsing Tryphena och Tryphosa, de der

arbeta i HERANOM; helsing Persiden, mina älskelige, som mycket arbetat hafwer i HERANOM.

13. Helsing Rufum, den utkorade i HERANOM; och hans moder, och mina.

14. Helsing Apocritum, Phlegontem, Herman, Patroban, German, och de bröder som med dem äro.

15. Helsing Philologum, och Julian, Arreum, och hans syfter, och Olympian, och all helgon när dem.

16. Helsing eder inbördes med en helig kyss; helsing eder Christi församlingar.

1 Cor. 16: 20.

2 Cor. 13: 12. 1 Thes. 5: 26. 1 Petr. 5: 14.

17. Käre bröder, jag förmanar eder, att I hafwen uppfænde på dem, som twifst och förargelse äfadtomma, emot den lärdom som I hafwen lärt; och wiser ifrå dem.

Gal. 1: 8, 9. Col. 2: 8.

1 Tim. 6: 3. 2 Tim. 3: 2, 5, 6. 2 Joh. 8: 10.

18. Ty sådane tjena icke HERANOM Jesu Christo, utan sinom buk; och igenom för ord och smekande tal förjöra deras hjerta, som menlöse äro.

Phil. 3: 18, 19. 2 Petr. 2: 3. 2 Cor. 13: 10.

19. Ty edra lydbalighet är utkommen till hwar man. Derföre fröjdar jag mig ihert eder; men jag will, att I ären wise på det godo, och ensalidge på det onda.

Rom. 1: 8. Matth. 10: 16. 1 Cor. 14: 20.

20. Men fridsens Gud förtråde Satanam under edra fötter snarliga. Wäre HERAS Jesu Christi nåd ware med eder. Amen.

Rom. 15: 33. 1 Cor. 16: 23. 2 Cor. 13: 13.

21. Helsing eder Timotheus, min medhjälpare, och Lucius, och Jason, och Sosipater, mine fränder; Ap. G. 16: 1. Phil. 2: 19.

1 Thes. 3: 2. Ap. G. 13: 1. 17: 5. 20: 4.

22. Helsing jag Tertius eder, som breswen skrifwit hafwer, i HERANOM.

23. Helsing eder Gajus, min och hela församlingenes wärd; helsing eder Erastus, stadsens räntomästare, och Quartus, brodern.

Ap. G. 19: 22. 2 Tim. 4: 2.

24. Wäre HERAS Jesu Christi nåd ware med eder allom. Amen. 1 Thes. 5: 20.

25. Men honom, som magt hafwer utstafskä eber, efter mitt Evangelium, och predikan af Jesu Christo, efter hemligheter nes uppenbarelse, den af ewig tid härtil hafwer förtegar warit;

1 Cor. 1: 9. 3: 9, 20. Col. 1: 26. 2 Tim. 1: 10.

26. Men nu uppenbarad och tungjord,

igenom Propheternas skrifter, af ewiga Guds befallning; på det tron skall så lydalighet ibland alla Hedningar;
 Lit. 1: 3. 1 Joh. 1: 1. Rom. 1: 5. 15: 18. 27. Gudi, som är allena wis, ware pris och

ära, genom Jesum Christum, i ewighet. Amen.
 1 Tim. 1: 17. Jud. Ep. v. 25. Till de Romare, sänd ifrå Corintho, med Phebe, som i församlingenes tjenst war i Kenfrea.

S. Pauli Epistel den första till de Corinthier.

1. Capitlet.

Ärotråtor. Egen wisbet. Rätt beröm.

Paulus, kallad till Jesu Christi Apostel, genom Guds wisg, och Softhenes, bröder;

2. Guds församling, som är i Corintho, dem helgatom genom Christum Jesum, kalladom heligom; samt med allom dem, som af alla wårs HETras Jesu Christi Namn, uti hwart och ett rum, deras och wårt.

3. Nåd ware eder, och frid af Gudi wårn Gader, och HETraum Jesu Christo.

4. Jag tackar min Gud alltid för edra skull, för den Guds nåd, som eder giswen är genom Christum Jesum;

5. Att I uti all stycke rike wordne ären genom honom, i all ord, och all kunskap.

6. Såsom prebikanen om Christo i eder kraftig worden är;

7. Så att eder icke fattas någor gåfwa, och wånten wårs HETras Jesu Christi uppenbarelse.

8. Hwißen eder och stadfäster intill ånban, att I ofstraffelige ären på wårs HETras Jesu Christi dag.

9. Ty Gud är trofast, genom hwißen I kallade ären till hans Sons Jesu Christi, wårs HETras, belattighet.

10. Men, käre bröder, jag förmanar eder, wid wårs HETras Jesu Christi Namn, att I talen alle ett, och att ibland eder ingen twebrägt är; utan att I ären fullborbda uti ett sinne och ene mening.

11. Ty mig är förekomet, mine bröder, om eder, med dem som tjena Chloe, att ibland eder äro tråtor.

12. Men jag säger, som hwar och en af eder säger: Jag är Paulist, jag är Apollist, jag är Cephist, och jag är Christist.

13. Månn Christus wara söndrad? Månn Paulus wara korsfäst för eder? Eller ären I döpte i Pauli namn?

14. Jag tackar Gud, att jag ingen edra döpt hafwer, utan Christum, och Gajum;

15. Att ingen kan säga, att jag hafwer i mitt namn döpt.

16. Deslites döpte jag Stephane husfolk; sedan wet jag icke, om jag någon annan döpt hafwer.

17. Ty Christus hafwer icke sändt mig till att döpa, utan till att förkunna Ewangelium; icke med kloft tal, på det Christi kors icke skulle omintet warbda.

18. Ty det tal om korset är en galenskap dem som förtappas; men oss, som salige wardom, är det en Guds kraft;

19. Ty strifwet är; Jag skall omintet göra de wisas wisdom, och de förståndigas förstånd skall jag förlasta.

20. Swar äro de kloke? Swar äro de Striftlärre? Swar äro denna werldenes wise? Hafwer icke Gud denna werldenes wisbet gjort till galenskap?

21. Ty efter werlden icke kunde genom sin wisdom känna Gud i hans wisdom, så tädtes Gudi med dåraktiga predikan frälsta dem som tro.

22. Efter det Judarna begära teden, och Grekerna söla efter wisbet;

23. Men wi prebide den korsfästa Christum, Judomen en förargelse, och Grekomen en galenskap.

24. Men dem samma, Judom och Grefom, som kallade äro, predile wi Christum, Guds kraft, och Guds wijsdom. Rom. 1: 16.

25. Ty Guds galenskap är wisare än menniskor, och Guds swaghet är starkare än menniskor.

26. Käre bröder, ser på edor kallelse; icke många fötteliga wise, icke många mäktige, icke många ädlingar äro kallade.

Joh. 7: 48. 1 Cor. 2: 8.

27. Men det, som gålet war för weribene, hafwer Gud utwalt, på det han skulle göra de wisa till skam; och det swagt war för weribene hafwer Gud utwalt, på det han skulle göra det till skam som starkt är.

Matth. 11: 25. Jac. 2: 5.

28. Och det, som war oädla, och föraktadt för weribene, hafwer Gud utwalt, och det intet är; på det han skulle göra det till intet, som något är;

29. På det intet lött skall kunna berömma sig för honom; Rom. 3: 27. Eph. 2: 9.

30. Af hwilkom I och ären i Christo Jesu, den oss af Gudi är gjord till wijsdom, och till rättfärdighet, och till helgelse, och till försökning; Col. 2: 3. Jer. 23: 5.

Joh. 17: 19. Rom. 4: 25. Eph. 1: 7.

31. På det, som skrifwet står: Den som berömmar sig, han berömma sig i GEsranom.

Ef. 66: 16. Jer. 9: 23, 24. 2 Cor. 10: 17.

2. Capitlet.

Ordet's ensalighet öfwergår menniskoförståndighet.

Och jag, käre bröder, då jag kom till eder, som jag icke med hög ord, eller hög wijsdom, att förkunna eder Guds wittnessbörd.

Ap. 8: 18: 1. 1 Cor. 1: 17.

2. Ty jag höll mig icke derföre, att jag något wiste ibland eder, utan Jesum Christum, och honom korsfäst. Gal. 6: 14.

3. Och jag war med eder i swaghet, och med råddhåga, och med mycket beswande.

2 Cor. 10: 10.

11: 30. 12: 5, 9. Gal. 4: 13. Phil. 2: 12.

4. Och mitt tal och min predikan war icke i konstelig ord, efter menniskors wijsdom, utan uti Andans och kraftens bewisning;

5. Att edor tro icke skall stå på menniskors wijsdom, utan på Guds kraft. 2 Cor. 4: 7.

6. Men det wi tale om, är wijsdom när de fullkomliga; dock icke denna weribenes, eller denna weribenes öfwerstars wijsdom, hwilke förgås. Jac. 3: 15.

7. Men wi tale om den hemliga förbodela Guds wijsdom, den Gud för weribenes be-

gynnelse förskadat hafwer, till våra härlighet; Job 28: 21. Rom. 16: 25. 1 Cor. 4: 1.

Eph. 3: 9. Col. 1: 26. 2 Tim. 1: 9.

8. Hwille ingen af denna weribenes försäkrä kända hafwer; ty om de den kända hade, så hade de aldrig korsfäst härligheten GEsra; Rom. 11: 25.

Joh. 7: 48. Ap. 8: 13: 27. 2 Cor. 3: 14.

Joh. 16: 3. Ap. 8: 3: 17. 1 Tim. 1: 13.

9. Utan såsom skrifwet är: Det intet äga sett hafwer, och intet öra hört, och uti ingen menniskas hjerta stigit är, det hafwer Gud beredt dem som honom afstå.

Ef. 64: 4. 1 Cor. 1: 23.

10. Men oss hafwer Gud det uppenbarat genom sin Anda; ty Anden uttänksafar all ting; ja, och Guds djuphet. Matth. 13: 11.

16: 17. 2 Cor. 3: 18. 1 Joh. 2: 27.

11. Ty hwilken menniska wet hwad i menniskone är, utan menniskones ande som är i henne? Så wet och ingen hwad i Gudi är, utan Guds Ande.

Jer. 17: 9, 10. Ordb. 20: 27.

12. Men wi hafwe icke fått denna weribenes anda, utan den Ande som är af Gudi, att wi weta kunne, hwad oss af Gudi gifter är; Rom. 8: 15.

13. Hwillet wi och tale, icke med sådana ord som mennisklig wijsdom lärar, utan med sådana ord som den Helige Ande lärar; och dömmom andeliga saker andeligen. 2 Petr. 1: 16.

14. Men den naturliga menniskan förmåmer intet af det Guds Anda tillhörd; ty det är honom en galenskap, och kan icke begripas; ty det måste andeliga dömas.

Rom. 8: 7.

15. Men den andelige dömer all ting, och warder af ingom dömd.

16. Ty ho hafwer känd GEsrans sinne? Eller ho vill underwisa honom? Men wi hafwe Christu sinne.

Joh 15: 8.

Ef. 40: 13. Jer. 23: 18. Rom. 11: 34.

3. Capitlet.

Ordet's planta, wärk. Guds tempel heligt.

Och jag, käre bröder, kunde icke tala med eder, såsom med andeligom; utan såsom med fötteligom, såsom med barnen i Christo.

2. Högst hafwer jag gifwit eder brida, och icke mat; ty I förmåten det icke; ej heller ännu förmågen. Efr. 5: 12: 1.

3. Fördenstull I ären ännu föttelige; u medan ibland eder är nit, och kl, och tro

brägt, ären I icke då föttelige, och wandren
efter menniskofätt?

1 Cor. 1: 11. Gal. 5: 19, 20. Jac. 3: 16.

4. Ty då en säger: Jag är Paulist, och
den andre säger: Jag är Apollist; ären I
icke då föttelige?

1 Cor. 1: 12.

5. Ho är nu Paulus, ho är Apollos, an-
nat än tjenare, genom hwilka I hafwen
anammatt tron, och dock som HEDren haf-
wer hwarjom och enom gifwit?

Ap. 9: 18; 24. 1 Cor. 16: 12.

6. Jag hafwer plantat, Apollos hafwer
wattnat; men Gud hafwer gifwit wårten.

Ap. 9: 18; 26. 19: 1.

7. Så är nu han intet, som plantar; icke
heller han, som wattnar, utan Gud, som
wårten gifwer;

8. Men den som plantar, och den som
wattnar, den ene är som den andre; men
hwar och en skall få sin lön efter sitt arbete.

Ps. 62: 13.

Jer. 17: 10. 32: 19. Matth. 16: 27.

Rom. 2: 6. Gal. 6: 5. Upp. 2: 23. 22: 12.

9. Ti wi äro Guds medhjelpare; I ären
Guds återwerk, Guds byggning.

2 Cor. 6: 1. Eph. 2: 20, 21.

10. Jag, af Guds nåde, som mig gifwen
är, hafwer lagt grundwalen, såsom en wis
byggomästare, en annan bygger deruppå;
men hwar och en se till, huru han bygger
deruppå.

Rom. 1: 5. 15: 20.

11. Ty en annan grund kan ingen lägga,
än den som lagder är, hwilken är Jesus
Christus.

Ef. 2: 16.

Matth. 16: 18. Eph. 2: 20. 1 Petr. 2: 7.

12. Hwar nu någor bygger på denna grund
gulb, silfwer, ädla stenar, trä, hös, strå;

13. Så warber hvars och ens wert uppen-
bart; ty dagen skall gbrat klart, hwilken i
elben uppenbar warber; och hurudana
hvars och ens wert är, det skall elben be-
pröfwa.

Ef. 48: 10. 1 Petr. 1: 7. 4: 12.

14. Warber någors wert blifwandes, som
han deruppå byggt hafwer, så får han lön.

15. Men warber någors wert förbrändt,
så warber han straffad; men han sjelfwer
warber salig, dock såsom genom elb.

16. Weten I icke, att I ären Guds tempel,
och att Guds Ande bor i eder?

1 Cor. 6: 19. 2 Cor. 6: 16.

Eph. 2: 21, 22. Ebr. 3: 6. 1 Petr. 2: 6.

17. Swillen Guds tempel förderfwar, ho-
nom skall Gud förderfwa; ty Guds tempel
är heligt, hwistet I ären.

18. Ingen befrage sig sjelf. Swillen

ibland eder låter sig tyda, att han är wis,
han warde galen i denna werld, att han må
warba wis.

Ordb. 3: 7. Ef. 5: 21.

19. Ty denna werldenes wisshet är galen-
skap för Gudi; efter som strifwet är: Han
griper de wisa uti deras skofhet; Job 5: 13.
20. Och åter: HEDren wet de wisas
tankar, att de äro såfängelige. Ps. 94: 11.

21. Så berömmen sig ingen af menniskor;
allt är det ebart;

22. Ware sig Paulus, eller Apollos, ware
sig Cephas, eller werlden, ware sig lifwet,
eller döden, ware sig det nu är, eller det
komma skall; allt är det ebart.

23. Men I ären Christi; och Christus är
Guds.

1 Cor. 11: 3.

4. Capitlet.

Äkrars wårde för Gud och för werlden. Häder i
Christi.

Der skall man hålla of före, att wi äre
Christi tjenare, och stoffare till Guds
hemlighet.

2 Cor. 4: 5. 6: 4. Col. 1: 25. Tit. 1: 7.

2. Nu söter man intet ibland stoffarena an-
nat, än att de finnas måga trogne.

Luc. 12: 42.

3. Men mig är det en ringa ting, att jag
warber dömd af eder, eller af mennisklig
dag; dömer jag mig icke heller sjelf.

4. Jag wet intet med mig; dock derutin-
nan är jag icke rättfärdigad; men HEDren
är den mig dömer.

2 Mos. 34: 7.

Ps. 130: 3. 143: 2. Job 9: 2. Rom. 4: 2.

5. Dersföre dömer icke förr än tid är, så
länge att HEDren kommer, hwilken of
skall låta komma det i luset, som i mörkrena
fördooldt är, och uppenbara hjertans anslag;
och då warber hwarjom och enom pris af
Gudi.

Matth. 7: 1.

Rom. 2: 1. Dan. 7: 10. Upp. 20: 12.

6. Men detta hafwer jag, käre bröder,
uttydt på mig, och på Apollos, för edra
skull, att I af of lära mätten, att ingen
hålle mer af sig, än som nu strifwet är; på
det I icke högmödens emot hwarannan för
någors mans skull. Ordb. 3: 7. Rom. 12: 3.

7. Ty ho framsätter dig? Eller hwad
hafwer du, det du icke unbsfätt hafwer? Haf-
wer du det unbsfätt, hwi berömmen du dig
då, lita som du det icke unbsfätt hade?

Job. 3: 27.

Rom. 12: 6. 1 Petr. 4: 10. Jac. 1: 17.

8. I ären nu mätte, I ären nu rife word-
ne, I regneren utan of; och gåfwe Gud att

3 regneraden, på det wi och måtte regnera med eder.

9. Men mig tycker, att Gud hafwer utgitt och Apostlar för de aldringast, såsom de der bödenom äro ämnade; ty wi äro wordne ett wonder werlbene, och Englo-men, och menniskomen. 1 Cor. 15: 8. 9. 10. Eph. 3: 8. Ps. 44: 23. Rom. 8: 36. Ebr. 10: 33.

10. Vi äro dårar, för Christi skull, men 3 ären kloke i Christo; wi swage, 3 starke; 3 härliga, wi färaftade.

2 Eheb. 3: 7. 1 Cor. 2: 3. 2 Cor. 13: 9.

11. Allt intill denna tid lide wi både hunger och törst, och äro nafne, och warde kind-pustade, och hafwe intet wißt hemman;

Ap. 9: 23: 2. 2 Cor. 4: 8. 11: 23.

12. Och arbetom, werlande med våra egna händer. Då wi blifwe bannade, wälsigne wi; då wi blifwe förföljde, lide wi.

Ap. 9: 18: 3. 20: 34.

1 Eheb. 2: 9. 2 Eheb. 3: 8. Matth. 5: 44. Luc. 6: 28. 23: 34. Ap. 9: 7: 60. Rom. 12: 14.

13. Då wi blifwe hädde, bedjes wi före; såsom werlbens afftrap äro wi wordne, hwars mans affugg, till denna dag.

Klag. 3: 45.

14. Detta skrifwer jag icke förbensfull, att jag vill skämma eder; men jag förmanar eder, såsom min kära barn. 1 Eheb. 2: 11.

15. Ty om 3 än hadn tiotusent tuktomä-stare i Christo, så hafwen 3 dock icke många fäder; jag hafwer födt eder i Christo Jesu, genom Evangelium.

Ap. 9: 18: 11. Gal. 4: 19. Philen. v. 10.

16. Derföre förmanar jag eder: Warer mine efterföljare.

1 Cor. 11: 1.

Phil. 3: 17. 1 Eheb. 1: 6. 2 Eheb. 3: 9.

17. För samma saks skull hafwer jag skändt till eder Timotheum, hwilken är min käre son, och trogen i HEDranom; att han skall draga eder till minnes mina wägar, som äro i Christo, såsom jag allestäds och i alla församlingar lärar. 1 Tim. 1: 2. 2 Tim. 1: 2.

18. Somlige af eder äro så uppbläste, lila som jag icke skulle komma till eder.

19. Men jag vill innan en kort tid komma, om HEDren vill; och då skall jag röna, icke deras ord, som så uppbläste äro, utan kraft.

Ap. 9: 18: 21. Rom. 15: 32. Jac. 4: 15.

20. Ty Guds rike står icke i ordom, utan i kraft. 1 Cor. 2: 4.

21. Hwad wiljen 3? Skall jag komma med ris till eder, eller med kärlek och sakt-nodigom anda? 2 Cor. 10: 2. 13: 10.

5. Capitlet.

Boleri och all surdeg bannlosh.

Det går ett allmänneligit rykte, att boleri är island eder; och sådant boleri, der och icke Hebningarne weta af säga, att en hafwer fins faders hustru.

3 Mos. 18: 8. 5 Mos. 27: 20.

2. Och 3 ären uppbläste, der 3 mådet helbre stullen hafwa fört; på det att den sådant bedrifwit hafwer, måtte utsläpas ifrån eder.

3. Men jag, såsom den med kroppen från-waranandes är, dock med andan närwarandes, hafwer allarebo såsom närwarandes beslutit, Gal. 2: 5.

4. I wårs HEDras Jesu Christi Rann, uti ebord församling, med minom anda, och samt med wårs HEDras Jesu Christi kraft, Matth. 16: 19. Joh. 20: 22.

5. Att den, som det så bedrifwit hafwer, skall gifwas Satane i wäls, till förtjens för-derf; på det anden må salig blifwa på HEDRans Jesu dag. 1 Tim. 1: 20.

6. Ebord berömmelse är icke god. Welca 3 icke, att litet surdeg förförer hela degen?

Jac. 4: 16. Gal. 5: 2.

7. Kenjer förbensfull ut den gamla surde-gen, att 3 mågen blifwa en ny deg, såsom 3 och ären ofprade; ty wi hafwe och ett Påsta-lamb, som är Kristus, ofprader för oss.

Gal. 5: 2.

Joh. 1: 29. 36. 1 Petr. 1: 19. 1 Cor. 15: 2.

8. Derföre låter och hålla Påsta, icke uti den gamla surdegen, och icke uti endstons och arghetenes surdeg; utan uti renhetenes och sanningenes ofprade deg.

2 Mos. 12: 3. 15. 5 Mos. 16: 3.

9. Jag hafwer skrifwit eder till uti breswe-na, att 3 intet stullen hafwa skaffa med bo-lare.

2 Eheb. 3: 14. 2 Cor. 6: 14. Eph. 5: 11.

10. Det menar jag icke om denna werlbens bolare, eller om giriga, eller om rösware, eller om afgubabyrlare; annars måken 3 rymma utu werlden.

11. Men nu hafwer jag skrifwit eder, att 3 stolen intet hafwa skaffa med dem, nämliga, om något wore som kallat en broder, och är en bolare, en girig, en afgubabyrlare, en sländare, en drinlare, eller en rösware; med sådana stolen 3 och icke äta.

Matth. 18: 17. Rom. 16: 17. 2 Eheb. 3: 1.

12. Ty hwad kommer mig wid denna dem,

som ute äro? Dömen icke I dem, som inne äro?

13. Men dem, som ute äro, dömer Gud; drifwer och sjelfwe dem ut ifrån eder, som onder är. 5 Rof. 13: 5. 22: 21, 22, 24.

6. Capitlet.

Eråta försjudes. Försödeliga lafer. Boleris Nam.

Gitter någor edra, som något hafwer ute ståndandes med en annan, sig döma låta under de orättfärdiga, och icke heldre under de heliga?

2. Weten I icke, att de heliga skola döma werldena? Skall nu werlden dömas af eder, ären I då icke gode nog till att döma de ringa saker? Matth. 19: 28. Luc. 22: 30.

3. Weten I icke, att wi skole döma Angelarna? Huru mycket mer timmelig ting?

4. Men I, när I hafwen några saker om timmelig ting, så tagen I dem som föraktade äro i församlingene, och sätten dem till domare.

5. Eder till blygd säger jag detta: Är der ju platt ingen wis ibland eder? Eller en som kan döma emellan sin broder och broder?

6. Utan den ene brodern träter med den andra, och dertill inför de otrogna.

7. Det är allarede en brist med eder, att I gån med hwarannan till rätta; hwi låten I icke heldre göra eder orätt? Hwi låten I icke heldre göra eder skada?

Cor. 20: 22. Matth. 5: 39. Luc. 6: 29.

Rom. 12: 17, 19. 1 Eps. 4: 6. 5: 15.

8. Ja, I gören orätt och skada, och det brödbromen.

9. Weten I icke, att de orättfärdige icke skola ärfwa Guds rike? Farer icke wille; hwarlen bolare, eller afgubadbrifare, eller bokfarlar, eller de welsingar, eller drängaständare,

10. Eller tjuftar, eller girige, eller brinfare, eller häbdare, eller råfware skola ärfwa Guds rike.

1 Tim. 1: 9. Gal. 5: 19, 20, 21. Eps. 5: 5.

11. Och detta woren I somlige; men I ären aftwagne, I ären belgäbe, I ären rättfärdigäbe, genom Guds nåde, genom Iesu Namn, och genom vår Guds Andä.

Eps. 2: 1, 2, 3. 5: 8. Gal. 3: 7. Tit. 3: 3.

12. Jag hafwer magt till allt, men det är icke allt nyttigt; jag hafwer magt till allt, men ingen ting skall taga mig fången.

1 Cor. 10: 23.

13. Maten till bufen, och bufen till maten; men Gud skall både mat och buf till intet

göra; men kroppen icke till boleri, utan Guds Andä, och Guds Kroppen.

Matth. 16: 17. Rom. 14: 17.

14. Men Gud hafwer uppväckt Guds Andä; han skall också uppväcka oss, genom sina kraft.

Ap. 2: 24, 32.

Rom. 6: 5, 8. 8: 11. 2 Cor. 4: 14.

15. Weten I icke, att edre kroppar äro Christi lemmar? Skulle jag nu taga Christi lemmar, och göra der skolemmar af? Bort det. 1 Cor. 12: 27. Eps. 4: 12, 15, 16. 5: 30.

16. Eller weten I icke, att den sig håller till en skole, han blifwer en kropp med henne? Ty de warða, säger han, tu uti ett fött.

1 Rof. 2: 24.

Matth. 19: 5. Marc. 10: 8. Eps. 5: 31.

17. Men den som håller sig till Guds Andä, han är en Ande med honom.

Joh. 17: 21, 22, 23. Eps. 4: 4.

18. Flyr boleri. All synb, som menniskan gör, är utan kroppen; men den som bedrifwer boleri, han synbar på sin egen kropp.

19. Eller weten I icke, att edar kropp är dens Helga Andas tempel, som är i eder, hwilken I hafwen af Gudi; och ären icke edre egne?

1 Cor. 3: 16.

2 Cor. 6: 16. Eps. 3: 6. 1 Petr. 2: 5.

20. Ty I ären dyrt köpte. Därföre priser nu Gud uti edar kropp, och i edrom anda, hwilke Gudi tillhöra. 1 Cor. 7: 23. Gal. 3: 13.

Ebr. 9: 12. 1 Petr. 1: 18, 19. 2 Petr. 2: 1.

7. Capitlet.

Ättensfapsreglor.

Nu, der I mig om strefwen, svarar jag. Det är mannen om godt, att han intet befattar sig med hustru.

2. Dock likväl, till att undfly boleri, hafwe hwar och en sina hustru, och hwar och en sin man.

3. Mannen skall låta så hustrune styfbig wälsiwiljoghet, och sammalunda hustrun mannen.

1 Petr. 3: 7.

4. Hustrun hafwer icke sjelf magt öfwer sin egen kropp, utan mannen; sammalunda mannen hafwer icke magt öfwer sin egen kropp, utan hustrun.

5. Drager eder icke undan för hwarannan, utan det sker med begges edra samtycke, till en tid, att I mågen hafwa tom till fasto och böner; och kommer så igen till sammans, att hufwen icke skall fresta eder för edor oflyhets skull.

6. Men sådant säger jag eder efter tillstånd, och icke efter bud;

7. Utan jag wille helbre, att alla menniskor woro såsom jag är; men hwar och en hafwer sina egna gåfwo af Gud; den ene så, den andre så. Matt. 19: 12. 1 Cor. 12: 11.

8. Dem ogiftom och enkom säger jag: Gudi är dem, om de blifwa såsom od jag.

9. Men kunna de icke hålla sig, så gifte sig; ty det är bättre gifte sig, än brinna.

10. Men dem giftom hujder icke jag, utan GEdren: Hustrun stije sig icke ifrå mannen. Mal. 2: 14. Matt. 5: 32.

19: 6. 9. Marc. 10: 11, 12. Luc. 16: 18.

11. Stiljes hon od ifrå honom, så blifwe ogift, eller förlike sig med mannen igen; och mannen öfvergiftwe icke hustruna.

12. Dem audrom säger jag, icke GEdren: Om så är, att en broder hafwer ena otrogna hustru, och hon hafwer wilja till att go med honom; stije då han icke henne ifrå sig.

13. Och om en qwinna hafwer en otrogen man, och han hafwer wilja till att blifwa när henne; stije icke då honom ifrå sig.

14. Ty den otrogne mannen är helgab genom hustruna, och den otrogna hustrun är helgab genom mannen; annars wordo edor barn oren; men nu äro de helig.

15. Om od den otrogne will stijas, så lät honom stijas. En broder eller systet är icke bunden till egenom i sådana fallom; utan i frib hafwer Gud kallat oss.

16. Ty huru wetst du, qwinna, om du kan göra mannen salig? Eller huru wetst du, man, om du kan göra hustruna saliga?

1 Petr. 3: 1.

17. Dock såsom Gud hafwer hwarjorn och enom utdelat. Hwar och en, såsom GEdren honom kallat hafwer, så wandre han. Och så stadgar jag i alla församlingar.

18. Är någor ofstören kallad, han begäre icke förhud; är någor kallad i förhuden, han låte icke omstära sig.

19. Omstälrelsen är intet, och förhuden är intet; utan hålla Guds bud.

Gal. 5: 6. 6: 15.

20. Hwar och en blifwe uti den kallelse, i wilja han kallad är.

Ep. 4: 1. Phil. 1: 27.

21. Äst du kallad i trålbom, haf der ingen sorg om; dock kan du fri warba, så bruka det helbre;

22. Ty den som i trålbom kallad är i GEdranom, han är GEdrans fri; sammalunda od den som kallad är i frihet, han är Christi egen worden. Rom. 6: 18. 22.

Gal. 5: 13. Ep. 6: 6. 1 Petr. 2: 16.

23. I ären dyrt köpte; blifwer icke menniskors trålar. 1 Cor. 6: 20. Etr. 9: 12.

1 Petr. 1: 18, 19. 2 Petr. 2: 1. 2 Cor. 11: 20.

24. Hwar och en, käre bröder, der han uti kallad är, der blifwe han uti när Gudi.

25. Men om jungfrur hafwer jag icke GEdrans bud; utan jag säger minna mening, såsom den der barmhertighet fått hafwer af GEdranom, till att wara trogen.

26. Så menar jag nu sådant wara godt för den nöd som förhanden är, att menniskom skall godt wara så blifwa. Jer. 16: 2.

27. Äst du wid hustru bunden, begäre icke stijas wid henne; äst du od utan hustru, så begäre icke hustru.

28. Men gifter du dig, synbar du intet, och om en jungfru gifter sig, synbar hon intet; dock warba sådana libande leslamlig behjmer; men jag skonade eder gernu.

29. Men der säger jag: Käre bröder, tiden är kort. Öfwer detta: De som hustrur hafwa, ware såsom de inga habe;

30. Och de som gråta, såsom de intet greto; och de som fröjda sig, såsom de fröjdade sig intet; och de som söpa, såsom de behöfvo det intet;

31. Och de som bruta denna werldens, såsom de bruskade icke; ty denna werldens wäsende förås. Ef. 40: 6. 1. Joh. 2: 17.

32. Men jag wille gernu, att I weren utan omsorg. Den der ogift är, han altar det GEdranom tillhör, huru han skall tädas GEdranom.

33. Men den som gifter sig, han altar hwarb werldene tillhör, att han skall behaga hustrune.

34. Och der är skilnad på en qwinna, och en jungfru; den som ogift är, hon altar det GEdranom tillhör, att hon skall blifwer helig både till tropp och till anda; men den som gifter sig, hon altar det werldene tillhör, huru hon skall behaga mannenom.

35. Men detta säger jag till det som eder kan gagneligit wara, och icke att jag will kasta band på eder; utan på det I stelen efterfölja det ärligit är, och blifwa wid GEdran, utan allt hinder.

36. Men om någor låter sig tycka, att der icke wäl skidar sig med hans jungfru, seban hon wäl manwärdt är, och der will icke annars wara, så göre som han will, han synbar intet; han låte henne gifte sig.

37. Men om en sätter sig fast före, ester han onödd är, och hafwer sin fria wilja,

och besluter detta i sitt hjerta, att låta sina jungfru så blifwa, han gör wäl.

38. Den nu utgifter henne, han gör wäl; men den icke utgifter henne, han gör bättre.

39. Gustrun är bunden till lagen, så länge hennes man lefwer; men när hennes man är affomnad, är hon fri att gifwa sig enom androm, hwem hon will; dock att det sker i GEMRanom. Rom. 7: 2.

40. Men saligare är hon, om hon så blifwer, efter mitt sinne; jag menar, att jag och hafwer Guds Ande.

8. Capitlet.

Afgudaoffer. Christelig frihet.

Men om afgudaoffer wete wi; ty wi hafwe alle förstånd. Förståndet uppblås; men lärlesen förbättrar.

Ap. G. 15: 20, 29. Rom. 14: 3, 10, 22.

2. Om någor låter sig tycka, att han wet något; han wet ännu intet, huru honom bör weta. Gal. 6: 3. 1 Tim. 6: 4.

3. Men den som älskar Gud, han är känd af honom.

4. Så wete wi nu om den mat, som offras afgudar; att afguden är intet i werldene, och att ingen Gud är, utan en.

Rom. 14: 14. 1 Cor. 10: 19. 5 Mos. 4: 39. 6: 4. Marc. 12: 29. Eph. 4: 6. 1 Tim. 2: 5.

5. Och ändock någre äro, som kallas gudar, hwad det är i himmelen, eller på jordene; såsom många gudar, och många herrar äro;

6. Så hafwe wi dock allenast en Gud, Fadren; af hwilken all ting äro, och wi uti honom; och en GEMRA, GEMum Christum, genom hwilken all ting äro, och wi genom honom. Mat. 2: 10. Eph. 3: 9.

4: 5, 6. Ap. G. 17: 28. Rom. 11: 36.

Joh. 1: 3. 13: 13. 1 Cor. 12: 3.

Phil. 2: 11. Col. 1: 16. Ebr. 1: 2.

7. Men hwar man hafwer icke förståndet; ty somlige göra sig ännu samwet om afgudarna, ätande det för afgudaoffer; och efter deras samwet är swagt, warber det dermed befladadt. Rom. 14: 23. 1 Cor. 10: 28.

8. Men maten främjar oss intet för Gudi; äte wi, så warde wi intet bättre dermed; äte wi icke, så warde wi icke icke bättre. Rom. 14: 17.

9. Ser till likväl, att denna ebor frihet icke kommer dem till förargelse, som swaga äro. Rom. 14: 13. Gal. 5: 13.

10. Ty om någor får se dig, du som förståndet hafwer, sitta och äta i afgudahus,

warber då icke hans samwet, som swag är, draget dermed till att äta afgudaoffer?

11. Och så warber den swaga broder öfwer ditt förstånd förtappad, den Christum hafwer libit döden före. Rom. 14: 15.

12. När 3 således synden på brödberna, och sargen deras swaga samwet, då synden 3 på Christum.

13. Derföre, om maten förargar min broder, wille jag aldrig äta fött till ewig tid; på det jag icke skall wara minom broder till förargelse. Rom. 14: 21. 2 Cor. 11: 29.

9. Capitlet.

Lärars regler. Ädres pligt.

Ar jag icke en Apostel? Är jag icke fri? Hafwer jag icke sett wår GEMRA GEMum Christum? Ären icke 3 mitt werk i GEMRanom?

Ap. G. 9: 3, 17. 22: 17, 18. 23: 11.

1 Cor. 15: 8. 2 Cor. 12: 2. 1 Cor. 4: 15.

2. Är jag icke androm en Apostel, så är jag åtminstone ebar Apostel; ty inseglet till mitt Apostelsämbete ären 3, uti GEMRanom.

3. Dem som mig fråga, är detta mitt swar:

4. Hafwe wi icke magt till att äta och brida? 1 Cor. 9: 14. 1 Thes. 2: 7.

5. Hafwe wi icke magt att omföra med oss en hustru, som en systers är, såsom de andre Apostlar och GEMRans bröder, och Cephas? Mat. 8: 14. 12: 46. Marc. 6: 3. Gal. 1: 19.

6. Eller hafwer jag och Barnabas allenast icke magt sammaledes göra? 2 Thes. 3: 9.

7. So tjenar till krig på sin egen sold någon tid? So planterar en wingård, och icke åter af hans frukt? Eller so waktar en hjord, och åter icke af hjordens mjölk? 1 Petr. 5: 2.

8. Männ jag tala sådant efter menniskofätt? Säger och icke lagen desamma?

9. Ty uti Mose lag är strifwet: Du skall icke binda munnen till på oxan, som tröstar. Männ Gudi wara omsorg om oxar?

5 Mos. 25: 4. 1 Tim. 5: 18.

10. Säger han icke det allt för våra stull? Ty för våra stull är det strifwet: Att den som plöjer, han skall plöja på en förhoppning, och den som tröstar, han skall trösta på en förhoppning, att han må af sitt hopp belastig warba. 2 Tim. 2: 6.

11. Hafwe wi nu fått eder det andeligit är; synes eder det mycket wara, att wi uppfläre ebor samliga ting? Rom. 15: 27. Gal. 6: 6.

12. Äro andre wordne belastige i denna

magten när eder; hwi icke mycket mer wi? Men wi hafwe sådana magt icke brukat; utan wi lidom allahanda, att wi icke något hinder göra skole Christi Evangelio. Ap. 9. 20: 33.

2 Cor. 11: 9, 12. 12: 13. 1 Thes. 2: 7.

13. Weten I icke, att de som offra, de hafwa sina näring af offret; och de som sköta altaret, de warba od altaret åtnjutande? 3 Kor. 2: 3.

6: 16, 17, 18. 4 Mos. 18: 8. 5 Mos. 18: 1.

14. Så hafwer od H. Åren stiftat, att de, som förkunna Evangelium, skola od hafwa sina näring af Evangelio. 5 Mos. 25: 4.

Matth. 10: 10. Luc. 10: 7. 1 Tim. 5: 18.

15. Men jag hafwer bes intet brukat. Jag skrifwer od icke fördenstull derom, att så skall med mig; jag wore heldre dö, än att någor skulle min berömmelse om intet göra.

Ap. 9. 18: 3. 20: 34. 1 Cor. 4: 12.

1 Thes. 2: 9. 2 Thes. 3: 8. 2 Cor. 11: 10.

16. Ty att jag förkunna Evangelium, deraf må jag icke berömma mig; ty jag måste det göra, och we mig, om jag Evangelium icke förkunna. Rom. 1: 14.

17. Gör jag det gerna, så warder mig lönt; men gör jag det nödigt, så är mig dock det ämbetet befallt. 1 Cor. 4: 1.

18. Swad är då nu min lön? Nämliga att jag predikar Christi Evangelium, och gör det för intet; på det jag icke skall misbruka mina magt, som jag hafwer uti Evangelio.

19. Dersöre, ändod jag är fri för hwar man, hafwer jag lihwäl gjort mig till hwars mans tjänare, på det jag må vinna bes flera.

20. Judomen är jag worden såsom en Jude, på det jag skall vinna Judarna; dem som under lagen äro, är jag worden lika som jag under lagen wore, på det jag skall vinna dem, som under lagen äro.

Ap. 9. 16: 3. 21: 23, 24.

21. Dem, som utan lag äro, är jag worden lika som jag utan lag wore; ändod jag icke är utan Guds lag, utan är i Christi lag; på det jag dem vinna må, som utan lag äro.

Gal. 2: 3.

22. Dem swagom är jag swag worden, på det jag vinna må de swaga; jag är hwarjöm manne worden allahanda, på det jag skall ju några saliga göra. Rom. 15: 1.

2 Cor. 11: 29. 1 Cor. 10: 33. Gal. 6: 1.

23. Men sådant gör jag för Evangelii skull, på det jag skall warba bes delaktig.

24. Weten icke I, att de som löpa på wädbanan, alle löpa de; men en får lönen? Löper så, att I få det.

Phil. 3: 14. 2 Tim. 4: 7. 1 Cor. 12: 1.

25. Ty hwar och en som kämpar, han hafwer återhåll i all ting; de deruppå, att de skola få en förgängelig trono; men wi en oförgängelig.

1 Tim. 6: 12. 2 Tim. 2: 5. 4: 8.

26. Men jag löper icke såsom till något omigt; så kämpar jag icke, såsom den som bugger i wädrer;

27. Utan jag spåler min lefamen, och unberuswar honom; på det jag icke predikar androm, och warder hjewer straffelig.

10. Capitlet.

Sacramenten gagna oberfärdigom ei. Frihets brud.

1. Färe bröder, jag will icke dölja för eder, att wåre sader woro alle under styn, alle gingo de genom hafwet; 2 Kor. 13: 21.

14: 22. 4 Mos. 9: 18. 5 Mos. 1: 33.

Ps. 78: 13, 14. 105: 39. 106: 23.

2. Och alle worbo de under Rose döpte, i stynom, och i hafwet;

3. Och hafwa alle enahanda anbelig mat ätit; 2 Kor. 16: 14. Ps. 105: 40.

4. Och alle enahanda anbelig druckt; ty de drucko af den anbeliga klippan, som dem medföljde; hwiitten klippa war Christus.

2 Kor. 17: 6.

4 Mos. 21: 10. 21: 16. Ps. 78: 15. 106: 20.

5. Men många af dem woro icke Gudi behagelige; ty de worbo nederslagne i öknene. 4 Mos. 26: 65.

6. Men detta är oss stedt till exempel; att wi icke skole hafwa begärelse till det ondt, såsom de begärelse hade.

4 Mos. 11: 4, 33. Ps. 78: 30. 106: 14.

7. Warer icke heller afgudabyrkare, såsom somlige af dem, som skrifwet är: Folket satte sig ned att äta och dricka, och stodo upp till att lefa. 2 Kor. 32: 6.

8. Läter oss icke heller drifwa horeri, såsom somlige af dem besmittade sig med horeri; och föllo på en dag tre och tjugu tusend.

4 Mos. 25: 1, 9. Ps. 106: 28.

9. Läter oss od icke fresa Christum, såsom somlige af dem fresa honom; och worbo dräpne asormar. 2 Kor. 17: 2. Ps. 78: 18, 36.

96: 9. 106: 14. 4 Mos. 21: 7.

10. Knorrer od icke, såsom somlige af dem knorrade; och worbo dräpne af förberwrenom.

2 Kor. 16: 2. Ps. 106: 25. 4 Mos. 14: 2, 29, 36.

11. Allt sådant wedersfors dem till ett exempel; men det är oss skrifwet till en förmaning, på hwiilla werldenes ände kommen är.

Rom. 15: 4. 1 Cor. 9: 10.

12. Derföre, den som låter sig tycka han står, han se till, att han icke faller.

Rom. 11: 20.

13. Eder hafwer ingen frestelse ännu påkommit, utan den mennisklig är; men Gud är trofast, som icke låter eder frestas öfver edra förmågo; utan gör med frestelsen en utgång, så att I kunnen dragat.

2 Cor. 1: 7.

14. Derföre, mine älskade, flyr ifrån afgudabyrtan.

2 Cor. 6: 17. 1 Joh. 5: 21.

15. Jag talar såsom med förståndigom; betrakter I hwad jag säger:

16. Wälsignelsens kall, den wi wälsigne, är icke han Christi blods belattighet? Det brödet, som wi bröte, är icke det Christi lefvens belattighet?

Matth. 26: 26.

17. Ty det är ett bröb; så äre wi många en lefamen, efter wi alle af eno bröbe belattige äre.

Rom. 12: 5. 1 Cor. 12: 27.

18. Ser på Israel efter löftet; de som äta offren, äro de icke belattige af altaret?

3 Mos. 2: 3. 7: 14. 1 Cor. 9: 13.

19. Hwad skall jag då säga: Är afguden något? Eller är det något, som afgudom offras? Nej.

1 Cor. 8: 4.

20. Men det säger jag, att hwad Gebnigarna offra, det offra de djeflom, och icke Gudi. Nu will jag icke, att I stolen belattige warba med djeflomen.

3 Mos. 17: 7. 5 Mos. 32: 17. Ps. 106: 37.

21. I kunnen icke brida GECrans kall och djeflarnas kall. I kunnen icke belattige wara af GECrans bord och djeflarnas bord.

2 Cor. 6: 15.

22. Eller wilje wi reta GECran? Wlänn wi wara starkare än han?

5 Mos. 32: 21.

23. Jag hafwer magt till allt, men det är icke allt nyttigt; jag hafwer magt till allt, men det kommer icke allt till förbättring.

1 Cor. 6: 12.

24. Ingen föle sitt, utan annars bästa.

Rom. 15: 2. 1 Cor. 13: 5. Psil. 2: 4.

25. Allt det salt är i köttboden, det äter, och fråger intet berefter för samwetets skull;

26. Ty jorden är GECrans, och allt det der på är.

2 Mos. 19: 5. Ps. 24: 1. 50: 10, 12.

27. När nu en otrogen hjuder eder till gäst, och I wiljen gå till honom, så äter allt det eder föreläggas, och fråger intet der efter för samwetets skull.

Luc. 10: 7.

28. Men om då någon säger till eder: Detta är offradt afgudom, så äter icke, för hans skull som det underwiste, och för samwetets skull; ty jorden är GECrans, och allt det der på är.

1 Cor. 8: 10, 11.

29. Samwetet, säger jag; icke ditt, utan dens andras; ty hwarföre skulle jag låta döma mina frihet af ens annars samwet?

Rom. 14: 16.

30. Ty om jag äter beraf med tackfäggelse, hwi skulle jag då lastad warba för det jag tackar före?

Rom. 14: 6. 1 Tim. 4: 4.

31. Hwad I nu äten eller dricken, eller hwad I gören, så gören allt Gudi till äro.

Col. 3: 17.

32. Warer sådane, att I ingen fördragen, hwarken Juda, eller Gref, eller Guds församling;

Rom. 14: 13.

33. Såsom od jag i all ting är allom till wilja, icke sökandes min, utan mångs mans nytto, att de måga warba salige.

Rom. 15: 2. 1 Cor. 9: 19, 22.

11. Capitlet.

Rätt skil i församlingen. Rättwardens rätta bruk.

Warer mine efterföljare, såsom od jag Christi.

1 Cor. 4: 16. Eph. 5: 1.

Psil. 3: 17. 1 Ehes. 1: 6. 2 Ehes. 3: 9.

2. Räre bröder, jag prisar eder, att I tänken på mig i all styde, och hållen det sätt, som jag eder föresatt hafwer.

3. Så will jag, att I weta stolen, att Christi af hwars och ens mans hufwud; men mannen är qwinnoens hufwud; men Gud är Christi hufwud.

Eph. 5: 23.

Joh. 14: 28. 1 Cor. 3: 23. 15: 27, 29.

4. Hwar och en man, som beder, eller propheeterar, och hafwer något på hufwudet, han slämmar sitt hufwud.

5. Men en qwinna, som beber eller propheeterar med ohöjdt hufwud, hon slämmar sitt hufwud; ty det wore icke annars, än som hon wore rasad.

6. Will hon icke hölja sig, så stäre och bäret med af; nu, efter det står illa att henne är bäret afstoret, eller afrakadt, så hölje sig.

4 Mos. 5: 18. 5 Mos. 22: 5.

7. Men mannen skall icke hölja sitt hufwud; ty han är Guds beläte och ära; men qwinnan är mansens ära.

1 Mos. 1: 26, 27. 5: 1. 9: 6.

8. Ty mannen är icke af qwinnone; utan qwinnan af mannen.

1 Mos. 2: 18, 21.

9. Och mannen är icke stapad för qwinnoens skull; utan qwinnan för mansens skull.

10. Derföre skall qwinnan hafwa ena magt på hufwudet, för Änglarnas skull.

1 Mos. 24: 65.

11. Dock är hwarken mannen utan qwin-

uone, eller qwinnan utan mannen, i HERRANOM.

12. Ty såsom qwinnan är af mannenom, så är också mannen genom qwinnona; men alltsammans af Gudi.

13. Dömer wid eder själfwa, om det är bögeligt, att en qwinna beder Gud ohöjld?

14. Eller lärar icke naturen eder det, att enom man är wanheder, om han hafwer långt hår;

15. Men qwinnone är ära, att hon hafwer långt hår? Håret är henne gifwet till att styla sig med.

16. Är det också något ibland eder, den i detta ärendet enträten är, han wete, att wi hafwe icke den seden; och icke Guds församlingar beller.

1 Tim. 6: 4.

17. Men detta måste jag befalla: Jag kan icke prisa, att I tillhopafommen, icke till förbättring, utan till förwärring.

18. I förstone, när I kommen tillhopa i församlingene, börer jag att ibland eder är slijaktighet; det jag också wäl endels tror.

1 Cor. 1: 10, 11, 12.

19. Ty ibland eder måste ju wara parti, på det de rättssinnige skola wara uppenbare ibland eder.

Matth. 18: 7. Luc. 17: 1.

Ap. 8: 20: 30. Luc. 2: 35. 1 Joh. 2: 19.

20. När I nu tillhopafommen, så håller man då icke HERRANS Rättward.

21. Ty då man skall hålla nattward, tager hwar och sin egen nattward framföre åt; och den ene hungrar, den andre är bruden.

22. Hafwen I nu icke hus, der I uti äta eller brida mågen? Eller förakten I Guds församling, och skämmen dem som intet hafwa? Swad skall jag säga eder? Skall jag prisa eder? Häruti prisar jag eder intet.

23. Ty jag hafwer undfått af HERRANOM, det jag också eder gifwit hafwer; ty HERRAN JESUS, i den natten, då han fördrädder wardt, tog han brödet;

Matth. 26: 26. Marc. 14: 22. Luc. 22: 19.

24. Tackade, brödt det, och sade: Tager, äter; detta är min leamen, som för eder brytes; detta görer till min äminnelse.

25. Sammalunda också tallen, efter nattwarden, och sade: Denne kalk är det nya Testamentet i minom blod; detta görer, så ofta I briden, till min äminnelse.

26. Ty så ofta I äten af detta brödd, och briden af denna kalk, skolen I förkunna HERRANS dödd, till dess han kommer.

Ap. 8: 1: 11.

27. Swillen nu omwärdeliga åter af detta brödd, eller brider af HERRANS kalk, han blifwer salig på HERRANS leamen och blick.

28. Men pröfwe menniskan sig själfwa, och äte så af det bröddet, och bride af den tallen.

2 Cor. 13: 3.

29. Ty den omwärdeliga åter och brider, han äter och brider sig själfwom domen, icke åttilljandes HERRANS leamen.

30. Dersföre äro också många swaga och frante ibland eder, och en stor del sowa.

31. Ty om wi själfwe dömda oss, så werde wi icke dömda.

Wi. 32: 5.

32. Men då wi dömda warde, så warde wi näpste af HERRANOM; på det wi icke med werlbene stole förbömde warba.

Ebr. 12: 5, 10.

33. Dersföre, min läre bröder, när I tillhopa kommen till att äta, så bide den ene den andra.

34. Men hungrar något, han äte hemma; på det I icke tillhopafommen till förbömelse. Det andra vill jag skida, när jag kommer.

12. Capitlet.

Andeliga gäfwors tal, brad.

Om de andeliga gäfwor vill jag, läre bröder, icke förbölja eder.

2. I weten, att I hafwen warit Hedningar, och gått till de stumma afgudar, efter som I försörde woren.

1 Cor. 6: 11. Eph. 2: 11, 12. 1 Thes. 1: 2.

3. Dersföre gör jag eder wetterligt, att ingen förbannar JESUM, som genom Guds Anda talar; och ingen kan falla JESUM en HERRA, utan genom den Helga Andan.

Marc. 9: 39. 2 Cor. 3: 5.

4. Gäfworna äro mångahanda; men Andan är en.

Rom. 12: 6.

Ebr. 2: 4. 1 Petr. 4: 10. Eph. 4: 4.

5. Och ämbeten äro mångahanda; men HERRAN är en; Rom. 12: 7, 8. Eph. 4: 11.

6. Och krafterna äro mångahanda; men Gud är en, som allt werlar i allom.

7. Utli hwarjom och enom bewisa sig Andans gäfwor till gagns.

8. Dem ena warber gifwet af Andanom tala om wisdom; dem andra tala om förstånd, af samma Andanom; Col. 1: 25.

9. Enom androm tron, af samma Andanom; enom androm helbregda gäfwor, af samma Andanom;

Marc. 16: 18. Luc. 10: 9. Jac. 5: 14, 15.

10. Enom androm underlig ting göra; enom androm prophetia; enom androm

attfijla andar; enom androm mångahanda tungomål; enom androm tungomåls uttjelse.

Ap. 8. 6: 8.

8: 11. 2: 4. 10: 46. 1 Cor. 14: 27.

11. Men allt detta werkar den samme ene Anden, belandes hwarjom sitt, såsom honom tädes.

Rom. 12: 3.

1 Cor. 7: 7. 2 Cor. 10: 13. Eph. 4: 7.

12. Ty såsom en lelamen är, och hafwer dock många lemmar; men alle lemmar af en lelamen, ändock de äro många, äro de dock en lelamen; sammalunda och Kristus.

Rom. 12: 4, 5. Eph. 4: 16.

13. Ty wi äre uti enom Anda alle döpte till en lelamen, ehwad wi äre Judar eller Greker, tjenare eller frie; och hafwe alle brudt till en Anda.

Rom. 6: 4, 5. Eph. 2: 14, 15.

Gal. 3: 11. Gal. 3: 28. Joh. 6: 63.

14. Ty lelamen är icke en lem, utan många.

15. När nu foten wille säga: Jag är icke hand, derföre är jag icke af lelamenom; skulle han fördenstull icke wara af lelamenom?

16. Och om örat wille säga: Jag är icke öga, derföre är jag icke af lelamenom; skulle det fördenstull icke wara af lelamenom?

17. Om hele lelamen wore öga, hwar blefwe då hörslen? Wore han aller hörsel, hwar blefwe lufken?

18. Men nu hafwer Gud satt lemmarna hwar för sig särdeles uti lelamen, såsom han wille.

19. Om nu alle lemmar wore en lem, hwar blefwe då lelamen?

20. Men nu äro lemmarna många, och lelamen är en.

21. Ögat kan icke säga till handen: Jag behöfwer dig intet; eller hufvudet till fötterna: Jag behöfwer eder intet;

22. Utan mycket mer de kroppens lemmar, som synas swagast wara, äro of mest af nöden.

23. Och de wi hälle blygeliga wara, dem lägga wi mästa äron uppå; och de of snöpliga synas, dem pryde wi aldramest.

24. Ty de, som dågeliga äro, behöfwa intet; men Gud hafwer så tillhopamängt lelamenen, och de lemmar, som något fattades, bef mer pryde tillagt;

25. På det i lelamenen skall ingen skifaktighet wara; utan alle lemmar skola den ene för den andra ens omförg hafwa.

26. Och om en lem lider något, så lider

alle lemmarna med; och om en lem warder härliga hållen, så fröjda sig alle lemmarna med.

27. Men I ären Christi lelamen och lemmar, hwar efter sin del.

Rom. 12: 5. Eph. 1: 23. 5: 23, 30. Col. 1: 24.

28. Och Gud hafwer satt i församlingene först Apostlar, dernäst Propheter, sedan lärare, sedan kraftwerkare, sedan helbregdo gåfwor, hjälpare, regerare, mångahanda tungomål.

Eph. 4: 11.

29. Äro de alle Apostlar? Äro de alle Propheter? Äro de alle lärare? Äro de alle kraftwerkare?

30. Hafwa de alle helbregdo gåfwor? Sälja de alle mång tungomål? Kunna de alle uttyda?

31. Men farer efter de yppersta gåfwortha; och jag will ännu wisa eder en löfeligare wäg.

1 Cor. 14: 1.

13. Capitlet.

Kärleken pris, art.

Om jag talade med menniskors och Änglars tungor, och hade icke kärleken, så wore jag en ljudande malm, eller en klingande bjellra.

2. Och om jag kunde prophetera, och wiste all hemlighet, och allt förstånd, och hade alla tro, så att jag försatte berg, och hade icke kärleken, så wore jag intet.

Matth. 7: 22. 17: 20. 21: 21.

Marc. 11: 23. Luc. 17: 6. 1 Cor. 12: 8, 9.

3. Och om jag gåfwe alla mina ägodelar de fattiga, och låte min lelamen brinna, och hade icke kärleken, så wore det mig intet nyttigt.

4. Kärleken är tålig och mild; kärleken afundas intet; kärleken ställas intet, han uppblåses icke.

1 Petr. 4: 8.

5. Han stidar sig icke öfsweliga; han söker icke sitt, han fördröas icke, han tänker intet argt;

1 Cor. 10: 24. Psal. 2: 4, 21.

6. Han gläds icke öfwer orättfärdighet; men han fröjdar sig öfwer sanningen.

Ps. 10: 3. 15: 4. 49: 19. 2 Joh. 8. 4.

7. Han fördrager all ting, han tror all ting, han hoppas all ting, han lider all ting.

Ordsp. 10: 12.

8. Kärleken wänder aldrig åter, ändock Prophetierna skola återwända, och tungomålen skola afkomma, och förståndet skall återwända.

9. Ty wi förstå endels, och prophetera endels;

Psal. 3: 12.

10. Men då det kommer som fullkomligt är, så wänder det åter som endels är.

11. Då jag war ett barn, talade jag som ett barn, och hade sinne som ett barn, och hade barnsliga tankar; men sedan jag wardt man, lade jag bort det barnsligit war.

12. Ty wi se nu genom en spegel, uti ett mörkt tal; men då ansigte emot ansigte. Nu känner jag endels; men då skall jag kunnat, såsom jag också känd är.

2 Cor. 5: 7. 3: 18.

1 Joh. 3: 2. 1 Cor. 8: 3. Phil. 3: 12.

13. Men nu blifwer tron, hoppet, kärleken, dessa tre; men först ibland dem är kärleken.

14. Capitlet.

Tungomåls uttydnings nytto.

Färer efter kärleken; winnlägger eder om andeliga gäswor; dock mest, att I propheetaren.

1 Cor. 12: 31.

2. Ty den som talar med tungomål, han talar icke menniskom, utan Gud; ty ingen hörer dertill, utan han talar hemligt i Andanom.

Ap. 2: 4. 10: 46.

3. Men den som propheetar, han talar menniskomen till förbättring, och till förmanelse, och till tröst.

4. Den som talar med tungomål, han förbättrar sig sjelf; men den som propheetar, han förbättrar församlingen.

5. Jag wille wäl, att I alle tala kunden med tungomål; men mycket hellre, att I propheeteraden; ty den som propheetar, han är större än den som med tungomål talar; utan han det uttyder, på det församlingen får någon förbättring.

6. Men nu, käre bröder, om jag komme till eder, och talade med tungomål, hwad wore jag eder nyttig? Utan jag talar med eder, antingen med uppenbarelse, eller med förstånd, eller med prophetia, eller med läro?

7. Gafwer sig dock så med be ting, som ljud göra ifrå sig, och dock intet lif hafwa, såsom en pipa eller en harpa; då de icke gifwa åttilljeligit ljud ifrå sig, huru kan man weta, hwad pipadt eller harpadt är?

8. Så också, om en basun gifwer en owisja röst, ho gör sig då redo till strids?

9. Så också, om I talen med tungomål, och icke talen det som förstås kan, huru skall man weta hwad taladt är? ty I talen i wäbret.

10. Så mångahanda slag är på rösterna i rldene, och ingen af dem är otydelig.

11. När jag nu icke wet uttydningen på rösten, blifwer jag honom, som talar, barbarist; och den, som talar blifwer för mig barbarist.

12. Sammalunda och I, mehan I fara efter andeliga gäswor, winnlägger eder om församlingens bästa, att I nog hafwen.

13. Dertfore, den som talar med tungomål, han bebja, att han må också kunna det uttyda.

14. När jag nu beder med tungone, så be-der min ande; men mitt sinne är utan frukt.

15. Huru skall det då gå till? Nämliga så: Jag skall bebja i andanom; jag skall också bebja med sinnet; jag skall sjunga i andanom; jag skall också junga med sinnet.

Ep. 5: 19. Col. 3: 16.

16. När du nu wälsignar i andanom, huru skall då den, som står i dens olärbas stad, swara dig Amen på din tadsägelse; efter han icke förstår hwad du säger?

17. Du säger wäl en god tadsägelse; men den andre warber deraf intet förbättrab.

18. Jag tadar min Gud, att jag talar mer med tungomål, än I alle.

19. Men jag will helbre tala i församlingene fem ord med mitt sinne, på det jag underwisa må andra, än eljest tiotusend ord med tungomål.

20. Räre bröder, warer icke barn i förståndet, utan warer barn i ondskone; men i förståndet warer fullkomlige.

Pl. 131: 2. Matth. 11: 25. 12: 3.

Ep. 4: 14. Ebr. 5: 12. 1 Petr. 2: 2.

21. I lagen är strifwet: Jag will tala med andra tungor, och med andra läppar till detta folk, och de skola dock icke än så höra mig, säger HERren.

Es. 28: 11. 12.

22. Så äro tungomålen för ett teden, icke dem som tro, utan dem som icke tro; men prophetien är twärtemot, icke dem som otrogne äro, utan dem som trogne äro.

23. Swar nu hela församlingen tillhopa- komme på en stad, och talade alla med tungomål, och der kommo några olärde eller otrogne in, månne de icke skola säga, att I haben mist sinnet?

24. Swar I nu alle propheeteraden, och der komme något otrogen eller olärd in, han worde straffad af dem allom, och dömd af allom;

25. Och så worde det, som lösligit är i hans hjerta, uppenbart; och så skulle han få sitt ansigte, tillbåde Gud, och bekänne, att sannerliga wore Gud i eder. 2a. 8: 23.

26. Suru är det då, läre bröder? När I tillfamman kommen, så hafwer hwar och en af eder en Psalm; han hafwer lärdom, han hafwer tungomål, han hafwer uppenbarelse, han hafwer uttydelse; låter det allt ske till förbättring.

1 Cor. 12: 8, 9, 10.

27. Svar nu någor talar med tungomål, det gøre han sjelf annar, eller på det mest sjelf treble, och då ymsom; och en tyde det ut.

28. Är han icke en uttydare, så tige i församlingene; men tale wid sig sjelf, och till Gud.

29. Men Propheterna tale två eller tre; och de andre döme derom.

30. Men hwar så hånder, att dem, som siter, warder något uppenbaradt, så tige den förste.

1 Petr. 5: 20.

31. I mågen wäl alle prophetera, den ene efter den andra, på det alle måga lära, och alle warba förmanade.

32. Och Propheternas andar äro Prophetomen underdånige;

33. Ty Gud är icke ofskidlighetenes, utan fridsens Gud, såsom uti alla de heligas församlingar.

1 Cor. 11: 16.

34. Ebra qwinnor tige uti församlingarna; ty dem är icke tillstått att tala, utan att de äro underdåniga, såsom ord lagen säger.

1 Mos. 3: 16. 1 Cor. 11: 3.

Eph. 5: 22. Col. 3: 18. 1 Petr. 3: 1.

35. Men wilja de något lära, så skola de fråga sina män hemma; det står icke qwinnor wäl, att de tala i församlingene.

1 Tim. 2: 11, 12.

36. Eller är Guds ord utkommet ifrån eder? Eller är det allena kommet till eder?

37. Der nu någor låter sig tycka att han är en Prophet, eller anbelig, han besinne hwad jag strifwer eder; ty det äro HERANS bud.

2 Cor. 10: 7. 1 Joh. 4: 6.

38. Men är någor oförståndig, han ware oförståndig.

39. Derföre, läre bröder, lägger eder winn om att I propheten, och förmener icke att tala med tungomål.

40. Låter all ting ärliga och skidliga tillgå.

15. Capitlet.

Rättens uppståndelse, förwänbling. Dödens udd.

Näre bröder, jag minner eder på Evangelium, som jag eder förfunnat hafwer, hwilket I och anammat hafwen, i hwilko I och stån;

Gal. 1: 11.

2. Genom hwilket I och salige warde, huruledes jag eder det förfunnade, om I

hafwen det behållit; utan så är, att I för-gäfwes trott hafwen.

Rom. 1: 16. 1 Cor. 1: 21. Gal. 3: 4.

3. Ty jag hafwer i förstene eder föregifwit, det jag och undfått hafwer, att Christus är dödd för våra synder, efter Skrifterna;

Gal. 1: 12. Pi. 22: 16, 17. Ef. 5: 5.

Dan. 9: 24. Zach. 13: 7. 1 Cor. 5: 7.

4. Och att han är begrafen; och att han uppstånden är på tredje dagen, efter Skrifterna;

Ef. 5: 9. Pi. 16: 10.

Os. 6: 2. Jon. 2: 1. Matth. 12: 40.

5. Och att han warbt sedder af Cepha, sedan af de tolf.

Mar. 16: 14.

Luc. 24: 34. Joh. 20: 19. Ap. 5: 10: 41.

6. Sedan warbt han sedder af mer än femhundrade bröder på en tid, af hwilkom ännu många lefwa; men mestebelen äro affomnade.

7. Derester warbt han sedder af Jacobo; och sedan af alla Apostlarna.

Luc. 24: 50.

8. På stfione efter allom warbt han och sedder af mig, såsom af en den der otidig född är.

Ap. 5: 9: 3, 17.

22: 17. 23: 11. 1 Cor. 9: 1. 2 Cor. 12: 2.

9. Ty jag är den ringaste ibland Apostlarna, så att jag är icke wärd kallas Apostel; derföre, att jag hafwer försökt Guds församling.

Eph. 3: 7, 8. Ap. 5: 6: 3. 9: 1.

22: 4. 26: 9. Gal. 1: 13. 4 Tim. 1: 13.

10. Men af Guds nåd är jag det jag är; och hans nåd hafwer icke såfång warit i mig; utan jag hafwer mer arbetat, än de alle; dock icke jag, utan Guds nåd, som i mig är.

Rom. 15: 16, 19. 2 Cor. 11: 23. 12: 11.

11. Det ware nu jag, eller de, så predike wi, och så hafwen I trott.

12. Är nu Christus prebitad för eder, att han är uppstånden ifrån de döda; hwarföre säga då somlige ibland eder, att de dödas uppståndelse är intet?

13. Är nu de dödas uppståndelse intet, så är och Christus icke heller uppstånden.

14. Är Christus icke uppstånden, så är wår prebitan såfång; så är och edor tro såfång.

15. Och wi wardom funne falsk Guds vittne, att wi emot Gud vittnat hafwe, att han hafwer uppväckt Christum; den han icke uppväckt hafwer, om de döde icke uppstå.

Ap. 5: 2: 24, 32.

16. Ty om de döde icke uppstå, så är icke heller Christus uppstånden.

17. Är Christus icke uppstånden, så är edor tro såfång; och så ären I ännu uti edra synder.

18. Så äro och de förtappade, som i Christo affomnade äro.

19. Om wi allenast i detta lifwet hafwe hoppet till Christum, så äre wi uslast ibland alla menniskor.

20. Men nu är Christus uppstånden ifrå de döda, och worden förslingen ibland dem som sofwä.

Ap. G. 26: 23. Col. 1: 18. 1 Petr. 1: 3. Upp. 1: 5.

21. Efter döden är genom en menniska, och genom en menniska de dödas uppståndelse.

1 Mos. 2: 17. 3: 6. Rom. 5: 12. 6: 23.

22. Ty såsom alle dö uti Adam, så stola och alle i Christo warba lefwande gjorde.

23. Swar och en uti sin egen ordning; förslingen Kristus, sedan de som Christo tillhöra uti hans tillkommelse.

1 Petr. 4: 15. 16. 17.

24. Sedan änden, då han öfwerantwarbar Gud i och Fadrenom rifet, och afslägger all herradöme, och alla öfwerhet och wäldighet.

1 Cor. 2: 6.

25. Ty han måste regnera, tillbeh han lägger alla sina fiendar under sina fötter.

Eph. 1: 20. Col. 3: 1.

26. Den ytterste fienden döden skall warba borttagen.

27. Ty all ting hafwer han lagt under hans fötter; så, när han säger, att all ting honom undergifwen äro, är nog uppenbart, att han undantagen är, som honom all ting undergiffwit hafwer.

Ps. 8: 7. Eph. 1: 22.

Ebr. 2: 8. Math. 28: 18. Ps. 110: 2.

28. Då nu all ting honom undergifwen äro, så warder och då Sonen sjelf undergifwen honom, som honom all ting undergiffwit hafwer; på det att Gud blifwer allt i allom.

1 Cor. 3: 23. 11: 3.

29. Hwad göra de eljest, som sig döpa låta öfwer de döda? Om de döde ingalunda uppstå, hwi låta de sig då döpa öfwer de döda?

30. Och hwi stå wi alltid uti fara?

Rom. 8: 36.

31. Wid vår berömmelse, som jag hafwer i Christo Jesu, wärom Göttra, döer jag hwar dag.

32. Hafwer jag efter menniskomening uti Ephezo stridt med wilddjur; hwad hjälper mig det, om de döde icke uppstå? Låt oss äta och dricka; ty i morgon måste wi dö.

Ef. 22: 13. Sli. 12.

33. Väter icke förföra eder; ondt snad förför eder goda sedes.

34. Wäler upp rätteliga, och syndar icke; ty somlige weta intet af Gudi; till blugg säger jag eder detta.

Rom. 13: 11. Eph. 5: 14.

35. Mätte nu någor säga: Huru stola de döde uppstå? Och med hurudana lefamen stola de komma?

Def. 37: 3.

36. Du dåre, det du får, det får icke lif, utan det blifwer dödt.

Joh. 12: 24.

37. Och det du får, är ju icke den troppen som warba skall, utan ett blott korn, nämligen hwete, eller annat sådant.

38. Men Gud gifwer thy en kropp, såsom han vill, och hwarjo och eno af sådene sin egen kropp.

39. Icke är allt kött enahanda kött; utan menniskors kött är annat, annat är fås, annat är fås, och annat är fås.

40. Och det äro himmelfte kroppar, och jordfste kroppar; men en annor härlighet hafwa de himmelfte, och en annor de jordfste.

41. En annor klarhet hafwer solen, och en annor klarhet hafwer månen, och en annor klarhet stjernorna; ty en stjern går öfwer den andra i klarheten.

42. Sammaledes och de dödas uppståndelse; det warder sådt förgängeligt, och skall uppstå oförgängeligt.

43. Det warder sådt i snöplighet och skall uppstå i härlighet; det warder sådt i ströplighet, och skall uppstå i kraft.

Ps. 3: 20. 21.

44. Det warder sådt ett naturligt lefamen, och skall uppstå ett andeligt lefamen. Man hafwer ett naturligt lefamen; man hafwer och ett andeligt lefamen;

45. Såsom strifwet är: Den första menniskan Adam är gjord till naturligt lif; och den ytterste Adam till andeligt lif.

1 Mos. 2: 2. Rom. 5: 14.

46. Men den andelige lefamen är icke den förste, utan den naturlige; sedan den andelige.

47. Den första menniskan är af jordens jordfist; den andra menniskan är Göttra af himmelen.

Euc. 1: 78. Joh. 3: 13. 31.

48. Huruwana den jordfsta är, sådana äro och de jordfste; och hurudana den himmelfsta är, sådana äro och de himmelfste.

49. Och som wi hafwe burit dens jordfsta liknelse, så stole wi och bära dens himmelfsta liknelse.

1 Mos. 5: 3. Rom. 8: 29.

50. Men detta säger jag, käre bröder, att kött och blod kunna icke ärfwa Guds rike;

och det förgängeliga skall icke ärfwa oförgängelighet. 1 Cor. 6: 13.

51. Si, jag säger eder en hemlighet: Wi skole icke alle afstowa; men alle måste wi förwandlade warða, 1 Thes. 4: 15, 16, 17.

52. Uti en punkt, uti ett ögonblick, med yttersta basunen; ty basunen skall ljuda, och de döde skola uppfå oförgängelige, och wi skole förwandlade warða.

Matth. 24: 31.

53. Ty detta förgängeliga måste illäda sig oförgängelighet, och detta dödeliga måste illäda sig obödelighet. 2 Cor. 5: 4.

54. Men då detta förgängeliga illäder sig oförgängelighetena, och detta dödeliga illäder sig obödelighetena, så warber det ordet fullkomnadt, som skrifwet är: Döden är uppswolgen uti segren.

Es. 25: 8. Ps. 13: 14. Ebr. 2: 14.

55. Du döb, hwar är din udd? Du helwete, hwar är din seger?

56. Dödens udd är synden; syndenes kraft är lagen. Rom. 4: 15. 5: 13. 7: 5, 13.

57. Men Gudi ware tack, som oss segren gifwit hafwer, genom vår HERRA Jesum Christum. Joh. 16: 33. 1 Joh. 5: 5.

58. Derföre, mine käre bröder, warer faste, oswelkelige, och rife uti HERRANS werl alltid; efter det I weten, att edart arbete är icke så fångt i HERRANOM.

16. Capitlet.

Börmaning till almsor, bekännighet. Christi kärlek.

Nu om den undfättning till de heliga, såsom jag i de församlingar uti Galatia befallt hafwer, så görer och I.

Ap. 8: 11: 29. Rom. 12: 13.

15: 26. 2 Cor. 8: 4. 9: 1, 2, 12. Gal. 2: 10.

2. Iu på den ena Sabbathen lägge hwar och en af eder när sig sjelf, och samte tillhopa hwar på åstadkommer; på det, då jag kommer, icke skola då först samlas samma undfättningar.

3. Men då jag kommen är, de som I då med edart bref bertill hafwa wisjen, dem vill jag sända, att de framföra edra gåfwor till Jerusalem.

4. Om så behöfwes, att jag och far dit, då måga de följa mig.

5. Men jag vill komma till eder, när jag drager genom Macedonien; ty genom Macedonien skall jag braga.

Ap. 8: 19: 21. 2 Cor. 1: 16.

6. Men när eder warber jag tilläfwentys tåfwandes, eller och öfwer wintren blif-

wandes, att I mig förfordra mågen, ehwar jag resandes warber. 2 Cor. 1: 16.

7. Jag vill intet nu se eder uti min framfärd; ty jag hoppas, att jag får någon tid dwäljas när eder, om HERREN det tillfåjer.

Ap. 8: 18: 21. 1 Cor. 4: 19. Jac. 4: 15.

8. Men jag vill blifwa i Epheso intill Pingsdaga;

9. Ty mig är öppnad en stor och kraftig dörr; och många motsländare äro.

2 Cor. 2: 12. Col. 4: 3.

10. Om Timotheus kommer, så ser till, att han är utan fara när eder; ty han werlar och HERRANS wert, såsom och jag.

Rom. 16: 21. 1 Cor. 4: 17. Phil. 2: 19, 22.

11. Så söfaste nu ingen honom; utan fordrer honom i friid, att han må komma till mig; ty jag wäntar honom med bröderna.

1 Tim. 4: 12.

12. Men om Apollo brodern weter, att jag ofta hafwer förmanat honom, att han skulle komma till eder med bröderna; men hans wilje war ingalunda på denna tid komma; dock warber han litwål kommandes, då honom så belägligit warber.

13. Water, står i trone, brukar eder manliga, warer starke. Eph. 6: 10. Col. 1: 11.

14. All edor ting låter ske i kärlekenom.

15. Jag förmanar eder, käre bröder, I kännen Stephane husfolk, att de äro förflingen i Akaja, och att de hafwa skadat sig sjelfwa dem heligom till tjenst; 1 Cor. 1: 16.

16. På det I och sådana menniskor skolen underbäniga wara, och hwarjom och enom, som medwerkar och arbetar.

Phil. 2: 29. Ebr. 13: 17. 1 Tim. 5: 17.

17. Jag fröjdar mig af Stephane tillkomme, och Fortunati, och Akaiçi; ty hwar mig fattades i eder, det hafwa de uppfyllt.

18. De hafwa och wederqwidt min och edar anda. Så kännens nu wid sådana.

1 Thes. 5: 12.

19. Eder helsa de församlingar uti Asia; helsa eder mydet i HERRANOM Aquila och Priscilla, med den församling som är i deras hus.

Ap. 8: 18: 2. Rom. 16: 3.

20. Helsa eder alle bröderne; helser eder inbördes med en helig kyss. Rom. 16: 16.

2 Cor. 13: 12. 1 Thes. 5: 26. 1 Petr. 5: 14.

21. Jag Paulus helser eder med mine hand. Col. 4: 18. 2 Thes. 3: 17.

22. Swillen HERRAN Jesum Christum icke hafwer lär, han ware Anathema, Maran Atha.

23. Guds Jesu Christi nåd ware med eder. Rom. 16: 24.

24. Min kärlek ware med eder alla i Jesu: Amen.

Den förre Epistel till de Corinthier, sånd af Philipphis genom Stephanas, och Fortunatus, och Achaeus, och Timotheus.

S. Pauli Epistel den andra till de Corinthier.

1. Capitlet.

Pauli libande, tröst, rådmed, sannsärbighet.

Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds wilja, och brodern Timotheus, den Guds församling som är i Corintho, samt med all helgon, som äro uti hela Achajen:

2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi, wårn Fader, och Guds Sonom Jesu Christo. Rom. 1: 7.

1 Cor. 1: 3. Eph. 1: 2. 1 Petr. 1: 2.

3. Wälsignad ware Gud och wår Guds Fader, och all hugswalfes Gud;

Eph. 1: 3. 1 Petr. 1: 3.

4. Som oss hugswalar i all wår bebröfvelse, att wi oss hugswala kunne dem, som i allabanda bebröfvelse äro, med den hugswalelse, der Gud oss med hugswalar.

Rom. 15: 6. 2 Cor. 7: 6.

5. Ty såsom Christi libande är mycket kommet öfwer oss, så kommer också mycken hugswalelse öfwer oss genom Christum.

Rom. 34: 20. 94: 19. 2 Cor. 4: 10. Col. 1: 24.

6. Men hwad wi hafwe bebröfvelse eller hugswalelse, så ster det eder till gddo. Är det bebröfvelse, så ster det eder till hugswalelse och salighet; hwilken salighet är kraftig, om I liben såliga, i den måttom som wi libe; är det hugswalelse, så ster det och eder till hugswalelse och salighet; är och wårt hopp stadigt för eder: 2 Cor. 4: 15, 17.

7. Efter wi wete, att såsom I ären belastige i libanden, så warben I och belastige i hugswalelsen.

8. Ty wi wilje icke förbölja eder, käre bröder, wår bebröfvelse, som oss wedersaren är uti Asien; ty wi more förtingade öfwer måttom, och öfwer magten, så att wi oss twiflade om lifwet;

Ap. 9: 19. 23. 1 Cor. 15: 32.

9. Och satte oss så före, att wi skulle wisserligen dö; det stebde förbensfull, utan wi ingen tröst kola sätta på oss sjelfwa, utan på Gud, som uppväcker de döda; Jer. 17: 5, 7.

10. Hwille oss af lif döb friat hafwer, och ännu dageliga friar; och hoppoms på honom, att han skall oss ännu härefter fria,

1 Cor. 15: 31.

11. Genom edra böners hjälp för oss; på det af många personer må ste mycken tack för oss, för den gåfwo som oss gifwen är.

Rom. 15: 30. Psal. 1: 19. Psal. 2: 22.

12. Ty wår berömmelse är detta, nämliga wårt samwets vittnesbörd, att wi uti ensalighet och Guds renhet, icke uti förtölig wihet, utan i Guds nåd, hafwe wandrat på werldene; men aldrum när eder.

1 Cor. 2: 4, 13.

13. Ty wi skrifwe eder intet annat, än det I läsen, och tillförene weten. Mig hoppas, att I stolon och så bestanna (oss) allt intill ändan;

14. Såsom i hafwen oss enbels befunnit; to wi äro edor berömmelse, såsom och I ären wår berömmelse, på Guds Sonom Jesu dag.

2 Cor. 5: 12.

Psal. 2: 16. 4: 1. 1 Thes. 2: 19, 20.

15. Och på den förtröstning wille jag temnit till eder tillförene, att jag måtte eder dubbelt wara till wilja;

Rom. 1: 11.

16. Och genom eder förbenskap sårbas till Macedonien, och ifrå Macedonien foruma till eder igen, och af eder fordras till Judea.

1 Cor. 16: 5.

17. Då jag detta så tänkte, månne jag det göra af någon lössinnighet? Eller måna min anslag wara förtölig? Nej; utan när mig är ja ja; och nej är nej.

18. Men Gud är trofast, att wårt ord till eder är icke wordet ja och nej.

Matth. 5: 37. Jac. 5: 12.

19. Ty Guds Son Jesus Christus, som ibland eder är predikad af oss, nämliga af mig, och Silvano, och Timotheo, hafwe icke warit ja och nej, utan det war ja i honom.

20. Ty all Guds tillägelse äro Ja i honom, och äro Amen i honom, Gudi till ännu genom oss.

21. Men Gud är den och stadfäst, samt med eder, i Christo, och hafwer smört oss;

1 Joh. 2: 20, 27.

22. Och försiglat oss, och gifvit uti vår hjerta Andans pant.

Rom. 8: 16.

2 Cor. 6: 5. Eph. 1: 13, 14. 4: 30.

23. Jag kallar Gud till vittne på min själ, det jag icke ännu kom till Corinthum, det är stedt fördenstull att jag skonade eder.

Rom. 9: 1. 2 Cor. 11: 31. Gal. 1: 20.

Phil. 1: 8. 2 Cor. 12: 20. 13: 2, 10.

24. Icke att wi äro herrar öfwer eder på trones wägna; utan wi äre hjelpare till edor glädje; ty I stå i trone.

1 Petr. 5: 3. 1 Cor. 3: 5.

2. Capitlet.

En bannlyst afst. Pauli nit.

Men jag hafwer betänkt med mig själf, att jag icke åter med ångest will komma till eder.

2. Ty om jag bedröfwar eder, ho är då den som fröjdar mig, utan den som warder af mig bedröfwd?

3. Och det samma hafwer jag strifwit eder, att, när jag komme till eder, jag icke skulle få sorg af dem, der jag heldre skulle få glädje af; efter jag hafwer den tröst till eder alla, att min fröjd är allas edra fröjd.

2 Cor. 12: 21.

4. Ty jag skref eder till uti förs bebröfvelse och hjertans ångest, med många tårar; icke på det I skullen bebröfwas, utan på det I skullen förstå den lärlet, som jag enklannerliga hafwer till eder.

5. Swar nu någor hafwer bebröfvelse åstadkommit, den hafwer icke bebröfwat mig, utan endels; på det jag icke skall betunga eder alla.

1 Cor. 5: 1.

6. Men det är nog, att den samme af mångom så straffad är;

1 Cor. 5: 5.

7. Så att I nu bes mer twärtemot stolen öfwerse med honom, och hugswala honom, på det han icke skall uppsluten wara uti för mycken bebröfvelse.

8. Derföre förmanar jag eder, att I bewisen honom lärlet.

9. Ty derföre hafwer jag och strifwit eder till, att jag skulle bepröfwa eder, om I lydbige ären i all ting.

10. Den I förlåten något, den förlåter och jag; ty hwem och jag förlåter något, det förlåter jag för edra skull, i Christi stad;

11. På det wi icke stole warba bedragna af

Satana; ty oss är icke ometterligt, hwad han i sinnet hafwer.

12. Men då jag kom till Troadem, till att predika Christi Evangelium, och mig upplåten warbt en dörr i PERXanom;

Ap. 9: 16: 8. 1 Cor. 16: 9.

13. Hade jag ingen ro uti min anda; derföre att jag icke sann min broder Titum; utan gjorde der min affled, och for till Macebonien.

2 Cor. 7: 5, 6.

14. Men Gudi ware lof, som alltid låter oss seger behålla i Christo, och uppenbarar lusten af sin kunskap, genom oss, allestäds.

Col. 1: 27.

15. Ty wi äre Gudi en god Christi lutt, både ibland dem som salige warba, också ibland dem som förtappade warba;

16. Desom en döds lutt till döden; men dem androm lifsens lutt till lifs. Ho är nu här dogse till? Luc. 2: 34. 2 Cor. 3: 5, 6.

17. Ty wi äre icke såsom många, de der förfalska Guds ord; utan af renhet, och såsom af Gudi, tale wi för Gud i Christo.

2 Cor. 4: 2.

3. Capitlet.

Pauli pröbref. Evangelii och laggens ämbete.

Stole wi då åter begyuna prija oss sjelfwa? Eller behöfwe wi, såsom några andre, pröbref till eder, eller oss pröbref ifrån eder?

2 Cor. 5: 12. 10: 8.

2. I ären vårt bref, bestrifwet uti vår hjertan, hwilket kändt och känt warder af alla mennistor;

1 Cor. 9: 2, 3.

3. Efter I bewisen, att I ären Christi bref, beredt genom vår tjenst, och strifwet icke med bläck, utan med lefwandes Guds Anda; icke i taffor af sten, utan i hjertans taffor af fött.

2 Mos. 24: 12. 34: 1.

Jer. 31: 33. Ebr. 8: 10. Hes. 11: 19. 36: 26.

4. Men en sådan tröst hafwe wi till Gud, genom Christum;

5. Icke att wi beqvämliche äro af oss sjelfwom något tänka, såsom af oss sjelfwom; men äre wi till något beqvämliche, så är det af Gudi;

2 Cor. 2: 16. Phil. 2: 13.

6. Willen oss oss beqvämliche gjort hafwer till att föra oss Nya Testamentens ämbete; icke bostaffens, utan Andans; ty bostaffwen dödar, men Anden gör lefwande.

Jer. 31: 31. 2 Cor. 5: 18.

Ebr. 8: 6, 8. Rom. 2: 27, 29. 7: 6, 10, 11.

7. Hade nu det ämbetet klarhet, som genom bostaffwen dödar, och i stenar utgräfvet är, så att Israels barn icke kunde se på Mose

ansigte, för hans ansigtes klarhets skull, den dock återwänder;

5 Mos. 10: 1. 2 Mos. 34: 29, 30.

8. Svi skulle icke mycket mer det ämbetet, som Andan gifwer, hafwa klarhet?

9. Ty om det ämbete, som förbömelse prebilar, hafwer klarhet; mycket mer går det ämbete öfwer i klarhet, som rättfärdighet prebilar.

Rom. 1: 17. 3: 21.

10. Och bertillmed, det som förklaradt wardt, war dock i denna måttön lisa som intet förklaradt, emot denna öfwerfwinneliga klarheten.

11. Ty hade det klarhet, som återwänder, mycket mer hafwer det klarhet, som waraktigt är.

12. Efter wi nu sådant hopp hafwe, äre wi mycket dristige;

Epß. 6: 19.

13. Och göre icke såsom Moses, den ett tädelse hängde för sitt ansigte, så att Israels barn icke kunde se uppå dess anda, som återwänder;

2 Mos. 34: 33.

14. Utan deras sinnen äro förstocade; ty allt intill denna dag blifwer samma tädelse oborttaget öfwer gamla Testamentet, när de läsat, hwilket i Christo återwänder.

Ep. 6: 10. Ps. 12: 2.

Ap. 6: 28: 26. Rom. 11: 8. Matth. 13: 11.

15. Men intill denna dag, då Moses läsen warde, hänger tädelsel för deras hjerta.

16. Men om de omwände sig till G:Ran, så worde tädelsel borttaget.

Ep. 26: 7. Rom. 11: 23, 26.

17. Ty G:Ran är en Ande; der nu G:Rans Ande är, der är frihet.

Job. 4: 24.

18. Men nu skäde wi alle, såsom uti en spegel, G:Rans klarhet med upptäckt ansigte; och wi warde förklarade uti samma beläte, ifrå den ena klarhetene till den andra, såsom af G:Rans Anda.

1 Cor. 13: 12.

4. Capitlet.

Pauli nits wertan, förblijfse, tröst.

Derföre, medan wi ett sådant ämbete hafwe, efter som öf barmhertighet wederfaren är, så warde wi icke försummelige;

2. Utan skym och hemlig skam, och farom icke med skalkhet, försälskom ej heller Guds ord; utan med uppenbara sanning bewisom öf wäl för alla menniskors samwet, i Guds ålyn.

Rom. 1: 16. 2 Cor. 2: 17.

1 Thes. 2: 3, 5. 2 Cor. 5: 11. 6: 4.

3. Är nu vårt Evangelium förtäckt, så är

det förtäckt för dem, som förtappade war-
da;

2 Thes. 2: 10.

4. I hwilkom denna werldenes gud hafwer förblindat de otrognas sinnen, att dem icke skall lysa Evangelii ljus af Christi klarhet, hwilken Guds beläte är.

Ep. 6: 10.

Matth. 13: 14. Job. 12: 31, 40.

2 Cor. 3: 18. Col. 1: 15. Ebr. 1: 3.

5. Ty wi prebile icke öf sjelfwa, utan I:sum Christum, att han är G:Ran; men wi edre tjenare för I:esu skall.

2 Cor. 1: 24.

6. Ty Gud är den som bdd ljuset utu mörkret lysa; och lysse uti vår hjerta, att igenom öf måtte upplysning se af Guds klarhets kunskap, i I:esu Christi ansigte.

1 Mos. 1: 3.

7. Men wi hafwe dessa hafwor uti lerlar, på det att den stora kraften skall wara af Gudi, och icke af öf.

2 Cor. 5: 1. 1 Cor. 2: 5.

8. Wi warde allestäds trängde, men wi ängles intet; wi bekannes, men wi gifwe öf icke öfwer.

9. Wi lide förblijfse, men wi warde icke öfwerigifne; wi blifwe undertryckte, men wi förgräs icke.

Ps. 37: 24.

10. Wi omföre alltid G:Rans I:en bdd på vår leamen; på det att öf I:esu lif må på vår leamen uppenbart wara.

Rom. 8: 17.

Gal. 6: 17. 2 Cor. 1: 5. 2 Tim. 2: 11, 12.

11. Ty wi, som lefwe, wardom alltid öfwerigifne i böden för I:en skall; på det att öf I:esu lif skall uppenbaradt wara på vårt dödeliga lött.

Ps. 44: 23. Matth. 5: 11.

Rom. 8: 36. 1 Cor. 15: 31, 49. Col. 3: 4.

12. Så är nu böden mäktig i öf; men lifwet i eder.

13. Efter wi hafwe den samma tronens anda, som skrifwet är: Jag tror, derföre talar jag; så tro wi öf, derföre tale wi öf;

Ps. 116: 10.

14. Betandes, att den som hafwer uppväckt G:Ran I:sum, han skall öf uppväcka öf genom I:sum, och ställa öf med eder.

Ap. 6: 2: 24, 32. Rom. 8: 11. 1 Cor. 6: 14.

15. Ty det ster allt för edra skall; på det den öfwerföddiga wälgerning, der många tacks, skall rikeliga komma Gudi till pris.

2 Cor. 1: 6, 11. 2 Tim. 2: 10.

16. Derföre förtröttes wi intet; utan ändock vår utwärtas menniska förgräs, så war-

der dock den inwärtas förnyad dag ifrå dag. Rom. 7: 22. Eph. 3: 16. Col. 3: 10.
 17. Ty vår bekräftelse, den dock timmelig och lätt är, föder i oss en ewig och öfwer alla måtto wigtig härlighet;

Ps. 30: 6. Matt. 5: 12.
 Rom. 8: 18. 2 Thes. 1: 7. 2 Tim. 4: 8.

18. Vi som icke se efter de ting, som synas, utan de som icke synas, ty de ting, som synas, äro timmelig; men de, som icke synas, äro ewig. Rom. 8: 24.

5. Capitlet.

Jordist, himmelsk hydda. Domen. Återlösnng.

Men wi wete, att om denna hyddones wårt jordiska hus neberslaget warder, så hafwe wi ena byggnad af Gudi byggd; ett hus, icke med händer gjordt, det ewigt är i himmelen.

2 Cor. 4: 7. Ebr. 11: 10. 2 Petr. 1: 13, 14.

2. Och öfwer detsamma fude wi också, efter wårt hemman som af himmelen är; och öf längtar, att wi dermed måge öfwerklädde warða;

Rom. 8: 23.

3. Dock om wi klädde, och icke nafne finnas.

Matt. 22: 11.

Gal. 3: 27. Upp. 3: 18. 16: 15.

4. Ty medan wi äre uti denna hyddone, fude wi, och äre betungade; efter wi wilje icke afslädd, utan helbre öfwerklädde warða, på det att det dödeliga måtte uppswolget warða af lifwet.

Rom. 8: 11. 1 Cor. 15: 53, 54.

5. Men den oss dertill bereder, är Gud, den oss Andan till pant gifwit hafwer.

Ef. 29: 23. Eph. 2: 10.

Rom. 8: 16. 2 Cor. 1: 22. Eph. 4: 30.

6. Så äre wi fördenstull wiid goba tröst alltid, och wete, att så länge wi hafwe hemman uti lelamen, så äre wi icke hemma när GEXranom.

1 Chr. 29: 15.

Ps. 39: 13. 119: 19. Ebr. 11: 13.

7. Ty wi wandrom i trone, och se honom intet.

Rom. 9: 24, 25.

1 Cor. 13: 12. 2 Cor. 4: 18. Ebr. 11: 1.

8. Men wi hafwe tröst, och hafwe mycket mer lust till att ute wandra ifrå lelamen, och hemma wara när GEXranom.

Phil. 1: 23.

9. Derföre, hwad wi äre hemma, eller ute wandrande, winnlägge wi oss också, att wi måge honom tänkas.

10. Ty wi måste alle uppenbarade warða för Christi domstol; på det hwar och en skall så, efter som han handlat hafwer, me-

dan han lefde, hwad det är godt eller ondt.

Matt. 25: 31. Rom. 14: 10, 12. Ps. 62: 13.

Jer. 17: 10. Rom. 14: 12. Col. 3: 24, 25.

11. Efter wi nu wete, att GEXren är fruktandes, fare wi satta med menniskorna; men Gudi äre wi uppenbare; jag hoppas, att wi också äre uppenbare uti edor samwet.

Joh. 31: 23. Jud. Cp. v. 23. 2 Cor. 4: 2.

12. Vi prise oss icke åter för eder; men wi gifwe eder tillfälle till att berömma eder af oss; på det I något hafwa stolen emot dem, som sig efter anseendet, och icke efter hjertat berömma.

2 Cor. 1: 14. 3: 1. 10: 8. 11: 12.

13. Ty äre wi för stränge, så äre wi det Gudi; eller äre wi måttelige, så äre wi eder måttelige.

2 Cor. 11: 1, 16, 17. 12: 6, 11.

14. Ty Christi kärlek tvingar oss så, efter wi det hälle, att om en är dödd för alla, så äro de alle döde;

15. Och han är fördenstull dödd för alla, att de, som lefwa, skola icke nu lefwa sig sjelfswom, utan honom, som för dem dödd och uppsländen är.

Rom. 5: 15. 6: 11, 12. 1 Cor. 6: 19.

Gal. 2: 20. 1 Thes. 5: 10. 1 Petr. 4: 2.

16. Så känne wi nu ingen ifrå denna tid efter köttet; och om wi än hafwe känt Christum efter köttet, så känne wi honom dock nu intet mer.

Matt. 12: 50. Joh. 15: 14.

17. Hwar nu något är i Christo, så är han ett nytt kreatur; det gamla är förgånget; si, all ting äro ny worden.

Rom. 8: 19. Gal. 5: 6. 6: 15.

Col. 3: 11. Ef. 4: 33. 1 Cor. 10: 17. Upp. 21: 5.

18. Men alltsammans är af Gudi, den oss med sig sjelf försonat hafwer genom Jesum Christum, och gifwit oss ämbetet att predika sannta försoning.

Rom. 5: 10. 1 Joh. 2: 2. 4: 10.

19. Ty Gud war i Christo, och försonade werldena med sig sjelfswom, och förebrädde dem intet deras synder, och hafwer bestidat ibland oss försoningenes ord.

Col. 2: 9. Rom. 3: 24, 25. Col. 1: 20.

20. Så äre wi nu sänd: ingabåd i Christi stad; ty Gud förmanar genom oss. Så bedje wi nu i Christi stad: Låter försona eder med Gud.

21. Ty den der af ingen synd wiste, honom hafwer han för oss gjort till synd; på det wi skulle warða Guds rättfärdighet genom honom. Ef. 5: 6, 9, 12. 1 Petr. 2: 22. Rom. 8: 3. Gal. 3: 13. 1 Joh. 3: 5. Rom. 5: 19.

6. Capitlet.

Leſ obrottelig, tålig. Fly Betslats rota.

Ia, wi såsom medhjelpare förmaner eder, att I icke undfången Guds nåd såfångt.

1 Cor. 3: 9. Ebr. 12: 15.

2. Ty han säger: Jag hafwer bönhört dig i behagelig tid, och jag hafwer hulptit dig på salighetens dag: Si, nu är den behageliga tiden; si, nu är salighetens dag.

Ef. 49: 8. Luc. 4: 19. Rom. 13: 12.

3. Låter of ingom i någor mätto förargelse gifwa, på det wårt ämbete må ofstrafadt blifwa;

1 Cor. 10: 32.

4. Utan låter of i all ting bewiſa of såsom Guds tjenare; i stort tålåmod, i bebröfvelse, i nöd, i ångest; 1 Cor. 4: 1. 2 Cor. 4: 2.

5. I slag, i fångelse, i uppror, i arbete, i wako, i fasto;

2 Cor. 11: 23.

6. I renlefnad, i förstånd, i långmobighet, i mildhet, i den helga Andan, i en oftrymtad kärlek;

7. I fanningenes ord, i Guds kraft, genom rättfärdighetens wapen, till högra ſidon, och till den wenſtra;

1 Cor. 2: 4.

Ep. 6: 11. 13. 2 Tim. 4: 7. 2 Cor. 4: 2.

8. Genom äro och smålet, genom oundt rykte och godt rykte; såsom bebragare, och dock ſaunfärdige:

9. Såsom ofånne, och dock länne; såsom de ber dö, och si, wi lefwom; såsom näpſte, och dock icke dräpne;

Ps. 118: 12.

10. Såsom bebröfwade, och dock alltid glade; såsom fattige, och dock många rika görande; såsom intet hafwande, och dock all ting ägande.

Phil. 4: 11. 12.

11. O I Corinthier, wår mun hafwer öppnat ſig till eder; wårt hjerta är gladt.

12. För wåra ſtull behöfwen I icke ångſlaſ; men att I ångſlens, det gören I af en hjertelig mening.

2 Cor. 7: 2. 3.

13. Jag talar med eder såsom med min barn, att I of så ſtällen eder emot mig; och warer of så glade.

1 Cor. 4: 14.

14. Drager icke uti främmande of med be otrogna; ty hwad hafwer rättfärdigheten beſtälla med orättfärdighetene? Eller hwad belåttighet hafwer ljuſet med mörkret?

6 Moſ. 7: 2. 1 Cor. 6: 9. Eph. 5: 11.

15. Eller huru förliſa ſig Chriſtus och Betsal? Eller hwad del hafwer den trogne med dem otrogna? 1 Sam. 5: 1. c. 1 Cor. 10: 21.

16. Eller huru kommer Guds tempel öfwerens med afgubar? Ty I ären lefwandes Guds tempel, såsom Gud ſäger: Jag

will bo uti dem, och wandra uti dem; och jag will wara deras Gud, och de ſtola wara mitt folk.

1 Cor. 10: 14.

3: 16. 6: 19. Eph. 2: 21. Ebr. 3: 6.

1 Petr. 2: 5. 3 Moſ. 26: 12. Ps. 37: 27.

17. Derföre går ut ifrå dem, och ſiljens ifrå dem, ſäger HERRen, och kommer intet wid det orent är; och ſå ſtall jag nakit eder;

Ef. 52: 11. App. 18: 4.

18. Och wara edar fader, och I ſtolen wara mine ſöner och döttrar, ſäger allsmåldige HERRen. Jer. 31: 1. 9. 23. App. 21: 7.

7. Capitlet.

Helig lefnad. Pauli hugnad. Sorg efter Guds ſinne.

Efter wi nu hafwe sådana löfte, mine kärſte, ſå geßrom of rena af all kätters och andans bejmittelse, fullbordande helgeſen i Guds räddhåga.

1 Tim. 4: 8. 1 Joh. 3: 3.

2. Fatter of; wi hafwe ingom gjort ſlaba, wi hafwe ingen bebragtit, wi hafwe ingen beſwiftit.

Ap. 9: 20: 33. 2 Cor. 12: 17.

3. Sådana ſäger jag icke till att förkæma eder; ty jag ſade eder tillförene, att I ären i wår hjerta, till att dö och leſwa med eder.

2 Cor. 6: 11. 12. 13.

4. Jag hafwer myden tröſt till eder; jag berömmar mig mydet af eder; jag är uppfyllt med hugswaleſe; jag är uti ofägeliga glädje, i all wår bebröfvelse.

Rom. 5: 12.

Ap. 9: 5: 41. Phil. 2: 17. Gal. 1: 24.

5. Ty när wi kommome uti Macedonien, då hade wårt lött ingen ro, utan allekådes worom wi uti bebröfvelse; utwårtes frid, inwårtes räddhåga.

2 Cor. 2: 13. Ap. 16: 19. 23. 5 Moſ. 32: 25.

6. Men Gud, ſom hugswaler dem förtryckte äro, han hugswalade of genom Tim tillkommelse;

7. Dock icke allenast genom hans tillkemmelse, utan jemwål genom den hugswaleſe han fått hade af eder; och förkunnade of edra åſtundan, edar gråt, edart nit om mig, ſå att jag blef ändå yttermera glad.

8. Ty det jag bebröfwade eder med mitt bref, det ångrar mig intet; och om det än ångrade mig, dock, medan jag ſer att ſamma de hafwer tillåfwentyras en tid långt bebröfwade;

2 Cor. 2: 4.

9. Så fröjdar jag mig nu icke deraſ, att I worden bebröfwade, utan att I werte bebröfwade till bättring; ty I ären kerkwade wordne efter Guds ſinne, ſå att I ingen ſlaba lidit hafwen af of i någor mån.

10. Ty den sorg, som är efter Guds sinne, hon kommer åfsåd bättring till salighet, den man icke ångrar; men werldenes sorg, hon kommer åfsåd döden.

2 Sam. 12: 13. Matth. 26: 75. Luc. 18: 13.

11. Ei, det samma, att I bebröfwade warden efter Guds sinne, hwilken omsorg det hafwer gjort i eder; ja sannerliga, ursäkt, misshag, räddhaga, åstundan, nit, hämnad; ty I hafwen bewist i all styden, att I rene ären uti den saken.

12. Derföre, ändock jag stref eber till, så är det litwål icke stedt för hans skull, som skadan gjort hade; icke heller för hans skull, som skadan stedd war; utan förden skull, att wår slit till eber skulle uppenbar warba när eber för Gudi.

13. Derföre hafwe wi nu fått hugswalelse, deraf att I hugswalade ären; dock än mycket mer hafwe wi gladt öf för Eiti fröjdes skull; ty hans ande wardt wederqwidt af allom eber.

14. Swad jag hafwer berömt mig om eber för honom, det blyges mig intet; utan såsom wi all ting i sanningen hafwe eber sagt, så är och wår berömmelse för Eito sann worden.

15. Och hans hjerta är öfwermåttan wäl till sinnes om eber, då han tänker på allas edra lydno, hurulebes I unbfingen honom med räddhaga och häfwan. Psil. 2: 12.

16. Jag fröjdar mig, att jag allt godt må förse mig till eber.

2 Thes. 3: 4. Psilem. v. 8. 21.

8. Capitlet.

Almofors nytta, art. Eiti beröm.

Jag gör eber kunnigt, käre bröder, om den Guds nåd, som gifwen är uti de församlingar som äro i Macebonien. Rom. 15: 25.

2. Ty deraf gläbje är osägelig, då de genom mycken bebröfwelse bebröfwade worbo; och ändock de gansta fattige woro, hafwa de litwål rikeliga gifwit i all enfsalighet.

Rom. 12: 8. Gal. 2: 10.

3. Ty de woro wälwiljoge efter allo sine magt, och öfwer sina magt; det betyggar jag; 4. Bedjandes öf med mycken förmaning, att wi anamma wille wälgerningen, och tjenstens belastighet som sticad war till helgouen. Ap. 9: 11: 29.

Rom. 15: 26. 1 Cor. 16: 1, 2. 2 Cor. 9: 1.

5. Och icke som wi hade hoppats; utan de gåfwo sig jelfwa först HETranom, och sedan öf, genom Guds wilja:

6. Att wi måstom förmana Titum, att såsom han hade tillförene begynt, så skulle han och nu fullfölja sådana gedwiljoghet när eder.

7. Men såsom I uti all stycke rite ären i tro, och i ordom, och i förstånd, och i all slit, och i edar kärlek till öf, så flyr det så, att I och i denna edor nufättning rite ären.

1 Cor. 1: 5.

8. Icke så, att jag bjuder eber något; utan efter andre så wiinläggga sig, försöler jag och edar kärlek, om han sannskolbig är.

9. Ty I weten HETrans Jesu Christi godwiljoghet, att ändock han war rit, wardt han litwål fattig för edra skull, på det I genom hans fattigdom skullen rite warba.

Matth. 8: 20. Luc. 9: 58. Psil. 2: 6. 7.

10. Mitt råb gifwer jag häruti; ty det är eder nyttigt, efter I för ett år sedan haben begynt icke allenast göra, utan jemwål wilja.

1 Cor. 7: 7, 25.

Ordspr. 19: 17. Matth. 10: 42. 2 Cor. 9: 2.

11. Fullföljer nu med gerningene, såsom I begynt; att, såsom wiljen war redebogen, så fullföljer och af det I förmågen.

12. Ty då wiljen är först god, så är han tacknämlig, efter den del han hafwer, och icke efter det han icke hafwer.

Ordspr. 3: 28. Marc. 12: 43.

Luc. 21: 3. 2 Cor. 9: 7. 1 Petr. 4: 10.

13. Icke ster detta i den mening, att andre skola hafwa nog, och I trång, utan att det skall gå lila till;

14. Att edar rikedom tjennar deraf fattigdom i denna (dyra) tid, och deraf rikedom hjälper edra fattigdom, på det lila tillgå skall;

15. Såsom skrifwet är: Den der mycket samlade, han hade intet öfwerlöpsge; och den der litet samlade, honom fattades intet.

2 Mos. 16: 18.

16. Men Gudi ware tack, som sådana slit gifwit hafwer uti Eiti hjerta till eber.

17. Ty han tog den förmaning på sig; ja, sannerliga, han war så slitig, att han tog sig före sjelwiljandes fara till eber.

18. Men wi hafwe sändt med honom en broder, den pris hafwer i Evangelio, i alla församlingar.

19. Och icke det allenast; utan han är öf sticad af församlingarna, till att wara wår följeflagare till denna nufättning, som beställes af öf, HETranom till äro, och edar goda wilja till pris; Ap. 9: 11: 30.

20. Och förwarar, att öf ingen straffa kan

för denna rika undsättnings skull, som af oss bestållt warde;

21. Och ser derpå, att det rebeliga tillgår, icke allenast för Hæren, utan också för menniskom.

Rom. 12: 17. Phil. 4: 8. 1 Petr. 2: 12.

22. Och hafwe wi sändt med honom vår broder, den wi ofta bepröfwat hafwe i mång stycke, att han slitig är, och nu mycket mer slitig; och förse wi oss storliga till eder;

23. Schwad det är för Titus skull, hwilken min stallbroder och medhjelpare är när eder, eller för våra bröders skull, som äro församlingarnas Apostlar, och Christi ära.

24. Eder nu sina någon bewisning till edar kärlek, och vår berömmelse af eder, på dem; ja också uppenbarliga för församlingarna.

9. Capitlet.

Gåda gifware älskar Gud.

Om den undsättning, som sker helgonen, är icke behöf att jag strifwer eder till.

Ap. G. 11: 20.

Rom. 15: 26. 1 Cor. 16: 2. 2 Cor. 8: 4.

2. Ty jag wet edar godwilja, af hwilken jag berömmar mig ibland dem i Macebonien, att Achajen war redo för ett år sedan; och edert efterbörne uppväcke många.

2 Cor. 8: 10.

3. Dock hafwer jag sändt dessa bröder, derföre att vår berömmelse om eder icke skall fåfång wara uti detta ärendet; och att I ären redo, såsom jag hafwer sagt om eder;

4. På det, om de af Macebonien med mig komma, och sinna eder icke redo, att wi (jag vill icke säga I) icke då stolen så en blygd af sådana berömmelse.

5. Syntes mig också af nöden wara att förmana bröderna, att de först foru till eder, och tillredde den undsättning, som tillförene utlofwad war; att hon ligger redo, såsom en god undsättning och icke som någor targhet.

6. Men det säger jag: Den som sparlige är, han skall också sparlige uppstå; och den som får i wälsignelse, han skall också uppstå i wälsignelse.

Ordspr. 11: 24. 22: 9. Gal. 6: 8.

7. Swar och en som han sjelf vill; icke med olust, eller af twång; ty en gladan gifware älskar Gud.

2 Mos. 25: 2. 35: 6. 5 Mos. 15: 7. Rom. 12: 8.

8. Gud är mäktig så lagat, att allahanda nåd rikeliga blifwer i eder; att I uti all

ting alltid nog hafwen, nog mäktige till alla goda gerningar;

9. Såsom strifwet är: Han hafwer utsträtt, och gifwit de fattiga; hans rättfärdighet blifwer i ewig tid.

Ps. 112: 9.

10. Men den som rädder sädsmannen om det han sår, han skall också rädda eder brödet till att äta, och skall föröka edra säd, och låta edra edra rättfärdighets frukt;

11. Att I rite blifwen i all ting, uti all ensalighet, hwilken i oss verkas, att Gudi sker tack.

Rom. 12: 11.

12. Ty denna unoättning icke allenast uppfyller den biff, som helgonen hafwa; utan jemwäl öfwerflödar dertill, att många tacka Gudi, de som denna hjälp wäl tackes;

2 Cor. 1: 11. 4: 15.

13. Och prisja Gud för edor underbånga bekännelse i Christi Ewangelio, och för edro ensaliga meddelan med dem och allom;

14. Och besliques i deras böner för eder: hwilka också längta efter eder, för den öfwerwinnannde Guds nåd som är i eder.

15. Men Gudi ware tack för sina osägeliga gåfwo.

10. Capitlet.

Ort och gerning. Pauli warden.

Men jag Paulus förmanar eder, genom Christi saktmohighet och mildhet; jag som ringa är, när jag är när eder; men frånwarandes är jag dristig wid eder.

2. Men jag beder eder, att jag icke skall nödgas närwarandes handla bristeliga, och bruka den djershet, som man mig tillågger, emot några, som också rädda såsom wi wanbrade efter köttet.

3. Ty ändock wi wandre i köttet, liksom stride wi icke efter köttet.

4. Ty vår krigswapen äro icke kötteliga, utan mäktig för Gud, att nederslä fäste;

Jer. 1: 10. Esh. 6: 13.

5. Med hwilka wi fullslå de anslag, och all höghet som sig upphäfwer emot Guds kunskap; och till fångatage allt förkast under Christi lybno;

6. Och äro rebegne att hämnas alla olybno, när edor lybndad fullbordad är.

7. Dämen I efter ansigtet? Om någon förklärer sig derpå, att han hörer Christo till, han tänke det också med sig sjelf, att liksom han hörer Christo till, så höre också wi Christo till.

1 Cor. 14: 37.

8. Och om jag också något mer berömt mig om våra magt, hwilka Hærens också

giftvit hafwer, eder till förbättring, och ideo till förberf, wille jag ända ideo bligas.

2 Cor. 12: 6. 13: 10.

9. Men detta säger jag, på det I ideo stölen tänka, att jag hade welat försträcka eder med bref.

10. Ty breswen, säga de, äro swår och stark; men leamliga närwarelsen är swag, och orden föraktelig.

11. Den sådana är, han tänke, att sådana som wi äre med orden i breswen främwarande, så äre wi ock wäl med gerningen närwarande.

12. Ty wi töre ideo sätta eller räkna of ibland dem, som sig sjelfwa prisa; men efter de mäta sig wid sig sjelfwa, och hålla allena af sig sjelfwa, förstå de intet.

2 Cor. 3: 1. 5: 12.

13. Men wi berömmen of ideo swer måttton, utan allena efter regiones mått, med hwilko Gud hafwer of asmatit ett mått till att hinna of allt intill eder.

2 Cor. 11: 18. 12: 6. 6. 1 Cor. 12: 11.

14. Ty wi försträcka of ideo swer måttton, lika som wi ideo hint hade intill eder; ty wi äre ju ock komne allt intill eder, med Christi Evangelio;

15. Ide berömmandes of swer måttton af annars mans arbete; förhoppandes att se skall, då edor tro begynner wäxa uti eder, att wi efter wära reglo wisje widare komma;

16. Och predika of dem Evangelium, som bo utom eder, och ideo berömma of af det genom främmande reglo tillrebt är.

17. Men den sig berömmen, han berömmen sig i GEMranom.

Ef. 66: 16. Jer. 9: 23, 24. 1 Cor. 1: 31.

18. Ty den som lofwar sig sjelf, han är ideo bepröfwad; utan den GEMren lofwar.

1 Cor. 2: 29. 1 Cor. 4: 5.

11. Capitlet.

Pauli nit, lära, fara. Fälfte Apostlar.

Jag wille, att I mig något litet liba willen uti min sätwitfo; dock I lifden mig wäl.

2. Ty jag nitälfkar eder i Guds nit; ty jag hafwer fäst eder enom man, på det jag skulle fly Christo en ren jungfru.

2 Cor. 5: 13.

3. Men jag fruktat att tilläfwentyr ideo ster, att såsom ormen beswel Ewa med sin illfundighet, så warba of edor sinne fröwänd ifrån enfalldigheten i Christo.

1 Mos. 3: 4. Job. 8: 44.

4. Ty om den, som till eder kommer, pre-

dislar eder en annan IESum, den wi ideo prebitabe; eller om I unbän en annan And, den I ideo unbätt hafwen; eller ett annat Evangelium, det I ideo anammat hafwen, så liden I dem med rättö. Gal. 1: 8.

5. Ty jag håller mig ideo ringare, än de höga Apostlar äro.

1 Cor. 15: 10. 2 Cor. 12: 11. Gal. 2: 6.

6. Och ändock jag är enfalblig i talet, så är jag dock ideo enfalblig i förståndet; dock wi äre nog kände allestäds när eder.

1 Cor. 1: 17. 2: 1. 13.

Eph. 3: 4. 2 Cor. 4: 2. 5: 11. 12: 12.

7. Eller hafwer jag lyndat, att jag hafwer förnebrat mig, på det I stullen upphöjde warba? Ty jag hafwer försumnat eder Evangelium utan lön.

1 Cor. 9: 6, 12.

8. Andra församlingar hafwer jag beröfwat, och tagit lön af dem, der jag eder med tjente.

Phil. 4: 10, 15.

9. Och då jag war när eder, och mig fattades något, förtungade jag ingen; ty hwad mig fattades, uppföllde de bröder, som komne woro af Macedonien; och i all ting höll jag mig, att jag ingom war till tunga; och will ännu så hålla mig.

Ap. G. 20: 33.

2 Cor. 12: 13. 1 Thef. 2: 9. 2 Thef. 3: 8.

10. Så wist som Christi fanning är i mig, så skall denna berömmelse mig ideo förtagen warba uti Achaje landsändar.

1 Cor. 9: 15.

11. För hwad sak? Derföre, att jag ideo älfkar eder? Gud wet det.

12. Men det jag gör, det will jag of göra; på det jag skall förtaga dem tillfällen, som tillfälle söta till att berömma sig, att de äro såsom wi;

13. Ty sådane fälfte Apostlar, och bebrägelige arbetare, taga sig uppå Christi Apostlars person.

14. Och det är of ideo under; ty of sjelfwer Satan förslapar sig uti Iulens Ängel.

15. Derföre är ideo under att hans tjenare ofså förslapa sig, lika som de der woro rättfärdighetenes predikare; hwilkas ände skall warba efter deras gerningar.

16. Äter säger jag, att ingen skall tänka att jag är sätwitf; annars tager mig of en såsom en sätwitf man, att jag of något litet må berömma mig.

2 Cor. 12: 6.

17. Det jag nu talar, det talar jag ideo såsom i GEMranom, utan såsom i sätwitfhet, efter wi äre komne uti berömmelse.

18. Efter nu många berömma sig af lötet, will ofså jag berömma mig.

2 Cor. 10: 13. 12: 6. Phil. 3: 3, 4.

19. Ty **I** fördragen gerna de sättska, efter **I** ären sjelfwe wise.

20. **I** fördragen, om någor gör eder till trålar; om någor eder uppäter, om någor eder ifrå tager, om någor förhöfwer sig öfwer eder, om någor eder slår i ansigtet.

21. Det säger jag efter smälighet, såsom wi wore swage wordne. Swad nu någor uppå dristar (jag talar i sättska), derpå dristar jag od. 2 Cor. 10: 10.

22. De äro Öbreer, så är jag od; de äro Ifraeliter, jag od; de äro Abrahams säd, jag od. Ap. G. 22: 3. Rom. 11: 1. Psil. 3: 5.

23. De äro Christi tjenare (jag talar i sättska), jag är fast mer; jag hafwer mer arbetat; jag hafwer mer bugg fått; jag hafwer oftare varit fången; ofta varit i dödsnöd. 1 Cor. 15: 10. 31.

Ap. G. 9: 16. 21: 11. 1 Cor. 4: 11.

24. Af Judomen hafwer jag fem resor fått spratio slag, ett mindre. 5 Mos. 25: 3.

25. Tre resor hafwer jag varit stupad med ris; ena resa stenad; tre resor hafwer jag varit i stöpsbrott; natt och dag hafwer jag varit i haffens djup.

Ap. G. 16: 22. 14: 19. 27: 41.

26. Jag hafwer ofta färdats; jag hafwer varit i farlighet i floder; i farlighet ibland mördare, i farlighet ibland Judarna; i farlighet ibland Hedningarna; i farlighet i städerna; i farlighet i öknene; i farlighet på hafwet; i farlighet ibland falska bröder;

Gal. 2: 4.
27. **I** mödo och arbete; i mycken walo; i hunger och törst; i mycken fasto; i frost och nakenhet; 2 Cor. 6: 5.

28. Förutan det som eljest påkommer, nämliga att jag dagliga öfwerlupen warder, och bär omsorg för alla församlingar.

Ap. G. 20: 18, 20.
29. Ho är swag, och jag warber icke swag? Ho förargas, och jag brinner icke?

1 Cor. 9: 22. 8: 13.
30. Efter jag ju skall berömma mig, så vill jag berömma mig af min swaghet.

2 Cor. 12: 5.
31. Gud och wärs HETras Jesu Christi Haber, hwilkom ware pris i ewighet, wet att jag icke ljuger. Gal. 1: 20.

32. Landshöfdingen uti Damasco, på Konung Arete wägna, förwarade de Damasceners stad, och wille gripit mig;

33. Och jag wardt i en forg genom ett fester, öfwer muren, nebersläppt, och undslapp hans händer. Ap. G. 9: 25,

12. Capitlet.

Pauli son, beröm, förwar, fruktan wid återkomma.

Mig är ju icke nyttigt att berömma mig; dock vill jag nu komma till synen och HETrans uppenbarelser.

2. Jag känner en man i Christo för herten är. War han i sekamen, det wet jag icke, eller utan sekamen, wet jag od; Gud wet det. Den samme warbt uppryckt intill tredje himmelen.

Ap. G. 9: 3. 22: 14, 17, 18. 1 Cor. 15: 8.

3. Den samma mannen känner jag; om han i sekamen, eller utan sekamen war, det wet jag icke: Gud wet det.

4. Han warbt uppryckt till Parabis, och hörde outsägeliga ord, hwilka ingen menniska säga må.

5. Deras vill jag berömma mig; men af mig sjelf vill jag intet berömma mig, utan af mine swaghet. 2 Cor. 11: 3.

6. Och om jag wille berömma mig, id gjorde jag intet sättsliga; ty jag wille säga sanningen; men jag hafwer det litwål fördrag, på det ingen skall högre aktia mig, än som han ser på mig, eller höder af mig. 2 Cor. 10: 8. 11: 16.

7. Och på det att jag mig icke af de stora uppenbarelser förhäfwa skulle, warbt mig gifwen en påle i töttet, Satans ängel, den mig kindpusta skulle, på det jag icke skulle förhöfwas öfwer måttan; Job 2: 6.

8. För hwilka sak jag bad tre resor HETran, att han skulle komma ifrå mig.

9. Och han sade till mig: Rät dig nēja at mine nåd; ty min kraft är mäktig i de swaga. Dersöre vill jag aldraghelt berömma mig af mine swaghet, på det Christi kraft skall bo i mig.

10. Dersöre är jag wid godt mod, i swaghet, i förattelse, i nöd, i försölsjelse, i ångest, för Christi skull; ty när jag swag är, så är jag stark.

11. Jag är sättsk worden med berömmelse; dertill hafwen **I** nödgat mig; ty jag skulle warba prisad af eder, efter det jag icke är ringare än någor af de höga Apostlar, ändod jag är intet.

1 Cor. 4: 9. 15: 9, 10. 2 Cor. 11: 1, 5.

12. Ty ens Apostels tecken äro ju stedd ibland eder, med allt tålmod; med tecken, och under, och mäktiga gerningar.

1 Cor. 9: 2. 2 Cor. 4: 2. 6: 4. 11: 6.

13. Uti hwad del hafwen **I** varit ringare än de andra församlingar? Annat än det,

att jag sjelf intet hafwer warit eder till tunga. Förklär mig den orättan. 2 Cor. 11: 9.

14. Si, jag är rebebogen tredje reson komma till eder, och vill intet heller betunga eder; ty jag söker icke edert, utan eder; derföre att barnen skola icke draga tillhoppa föräldromen, utan föräldrarna barnomen.

2 Cor. 13: 1. Ap. G. 20: 33

15. Men jag vill ganska gerna utgifwa mig, och utgifwen warba för edra själar; ändå 3 litet älsken mig, den dock ganska mycket älskar eder. 2 Cor. 1: 6.

Gal. 1: 24. 2 Tim. 2: 10. 2 Cor. 6: 12, 13.

16. Men låter nu så wara, att jag intet hafwer betungat eder; likväl, medan jag war listig, hafwer jag fångat eder med list.

17. Hafwer jag bestått eder med någrom, som jag hafwer skändt till eder?

18. Jag bad Titum, och sände med honom en broder. Hafwer och Titus bestått eder? Hafwe wi icke wandrat uti enom anda? Hafwe wi icke wandrat i samma fotspåret? 2 Cor. 8: 6, 16, 18, 22.

19. Ater, menen 3 att wi ursake oss för eder? Wi tale i Guds åsyn i Christo; men, mine käreste, allt detta sker eder till förbättring. 2 Cor. 5: 12.

20. Ty jag fruktar att, då jag kommer, må ske att jag finner eder icke såsom jag vill, och 3 finnen icke mig som 3 wiljen; att der är i någon måtto trötter, nit, wrede, lif, förtal, brnataglan, uppblåsning, uppror; 1 Cor. 4: 21. 2 Cor. 10: 2. 13: 2.

21. Att jag återkommer, och min Gud betröder mig när eder; och måste förja öfwer många, som tillföre syndat hafwa, och icke hafwa gjort bot för deras orenslighet, föraktighet och otukt, som de bebrifwit hafwa. 2 Cor. 13: 10.

13. Capitlet.

Obotfärbige hotas, rådas till bättring.

Commer jag tredje gången till eder, så skola uti två eller tre mäns mun alla sater bestå. 2 Cor. 12: 14.

4 Mos. 35: 30. 5 Mos. 17: 6. 19: 15.

Matth. 18: 16. Joh. 8: 17. Ebr. 10: 28.

2. Jag hafwer det sagt eder tillföre, och säger eder det tillföre, såsom närwarandes, i den andra reson; och skrifwer det nu frånwarandes, dem som tillföre syndat

hafwa, och allom dem androm. Om jag åter kommer, skall jag intet skona;

2 Cor. 12: 20, 21.

3. Efter 3 skolen att 3 en gång skolen förnimma honom, som i mig talar, nämliga Christum, hwilken när eder intet swag är, utan är mäktigt ibland eder. Matth. 10: 20.

4. Ty ändock han warbt förstått i swagheten, så lesower han likväl i Guds kraft; och ändock wi och äre swage i honom, så lesowe wi likväl med honom, uti Guds kraft, när eder. Psal. 2: 7, 8. 1 Petr. 3: 18.

5. Föröker eder sjelfwa, om 3 ären i trone; bepröfwer eder sjelfwa. Eller kännen 3 eder icke sjelfwa, att Jesus Christus är uti eder? Utan så kunde wara, att 3 obugelige ären. 1 Cor. 11: 28.

6. Men jag hoppas, att 3 wäl skolen känna, att wi icke obugelige ärom.

7. Och önskar jag af Gudi, att 3 intet ondt göra; ändå på det wi skulle synas bugelige; utan att 3 skolen göra hwad rebeligt är, och wi blifwe då som wi obugelige worem. 2 Cor. 6: 9.

8. Ty wi kunnom intet emot sanningene; utan med sanningene.

9. Men wi fröjde oss, när wi swage äre, och 3 mäktige; och det samma önske wi och, nämliga edor fullkomlighet. 2 Cor. 11: 30. 12: 5, 9, 10.

10. Derföre skrifwer jag och detta frånwarandes, på det, då jag är tillstädes, jag icke skall sträng wara, efter den magt som Herren hafwer mig gifwit till förbättring, och icke till förderf. 1 Cor. 4: 21.

2 Cor. 2: 3. 10: 2, 8. 12: 20, 21.

11. På sikkone, käre bröder, fröjder eder; warer fullkomne, tröfter eder, warer ens sinnade, warer fridsamme; så blifwer kärleken och fridsens Gud när eder. Rom. 12: 16, 18. 15: 5. 1 Cor. 1: 10. Psal. 2: 2. 3: 15, 16. 1 Petr. 3: 8. Ebr. 12: 14.

12. Helfer eder inbördes med en helig kyss; helja eder all helgon. Rom. 16: 16.

1 Cor. 16: 20. 1 Thes. 5: 26. 1 Petr. 5: 14.

13. Wärs Herrens Jesu Christi nåd, och Guds kärlek, och den Helga Andas belatighet ware med eder allom. Amen.

Den andra Epistel till de Corinthier, sänd af Philippis i Macedonien, med Tito och Luca.

S. Pauli Epistel till de Galater.

1. Capitlet.

Pauli lära följel; är af Gudi.

Paulus Apostel, icke af menniskor, icke heller genom mennisko; utan genom Jesum Christum, och Gud Fader, som honom upp-
väckt hafwer ifrå de döda;

Tit. 1: 3. Ap. G. 2: 24. 32. Eph. 1: 20.

Col. 2: 12. 1 Theß. 1: 10: Ebr. 13: 20.

2. Och alle bröder, som när mig äro, de församlingar i Galatien.

3. Nåd ware med eder, och frid af Gud Fader, och vårdom HERA Jesu Christo;

Rom. 1: 7. 1 Cor. 1: 3.

4. Som sig sjelf för våra syndor gifwit hafwer, på det han skulle uttaga oss ifrå denna närwarande onda werld, efter Guds och vårs Faders wilja;

Matth. 20: 28. Gal. 2: 20. Eph. 5: 2. Tit. 2: 14. Ebr. 9: 14.

5. Gwillkom ware pris ifrån ewighet till ewighet. Amen.

6. Mig förundrar, att I så snarliga låten eder afvända ifrå den, som eder kallat hafwer uti Christi nåd, till ett annat Evangelium;

7. Andock intet annat är; utan att någre äro de eder förwilla, och wilja förwända Christi Evangelium.

Ap. G. 15: 1. 2 Cor. 11: 4.

8. Men om och wi, eller en Ängel af himmelen, annorlunda prebikade Evangelium för eder, än wi eder prebikat hafwe, han ware förbannad.

9. Såsom wi nu sabom, så säge wi än en tid: Om någor wore den eder prebikat Evangelium annorlunda, än I undfått hafwen, han ware förbannad.

5 Ros. 4: 2. 12: 32. Ebr. 30: 6. Upp. 22: 18.

10. Prebikar jag nu menniskom eller Gudi till wilja? Eller följel. jag tådas menniskom? Gade jag härtilbaks welat tådas menniskom, så wore jag icke Christi tjenare.

1 Theß. 2: 4. Jac. 4: 4.

11. Men jag gör eder wetterligt, läse bröder, att det Evangelium, som är prebikat af mig, är icke menniskligt.

1 Cor. 15: 1, 3.

12. Ty jag hafwer det icke fått af mennisko, icke heller lärt; utan genom Jesu Christi uppenbarelse.

Eph. 3: 3.

13. Ty I hafwen väl hört min umgä-
gelse fordom i Judaslapet, att jag öfwer-
måttan förföljde Guds församling, och för-
störde henne;

Ap. G. 8: 3. 9: 1.

22: 4. 23: 9. Eph. 3: 6. 1 Tim. 1: 13.

14. Och wärte till mer och mer i Judasla-
pet, utöfwer många mina lifar i mitt
slägte; och höll mig strängeliga wid fader-
nas slatgar.

15. Men då Gudi tädtes, som mig af
mins mobers lif afflikt hafwer, och kallat
mig genom sina nåd dertill;

Jer. 1: 5. Ap. G. 9: 15. 13: 2. Rom. 1: 1.

16. Att han wille uppenbara sin Son ge-
nom mig, att jag skulle genom Evangelium
förtunna honom ibland Hedningarna; stratt
föll jag till, och befrågade mig intet derom
med tött och blod;

2 Cor. 4: 6.

Gal. 2: 8. Eph. 3: 8. Matth. 16: 17.

17. Och kom icke heller till Jerusalem igen,
till dem som woro Apostlar för mig; utan
for bort i Arabien, och kom åter till Da-
mascum.

18. Sedan, efter tre år, kom jag igen till
Jerusalem, till att se Petrum; och bles när
honom i femton dagar.

Ap. G. 9: 25.

19. Men af de andra Apostlar såg jag in-
gen, utan Jacobum, HERANS broder.

Mar. 6: 3.

20. Men det jag strifwer eder, si, Gud
wet, att jag icke ljuger.

Rom. 1: 9. 9: 1. 2 Cor. 1: 23. 11: 31.

1 Theß. 2: 5. 1 Tim. 5: 21. 2 Tim. 4: 1.

21. Derefter kom jag in uti de land Syrien
och Cilicien.

Ap. G. 9: 30.

22. Men jag war ofänd till ansigtet för de
Christeliga församlingar i Judeen;

23. Utan de hade allenaft hört, att den
som fordom förföljde oss, han prebikar nu
trona, som han fordom förstörde.

24. Och de prifade Gud för mina skull.

2. Capitlet.

Pauli Apostlasap. Petri Årmtan. Matt. Rän-
färdighet.

Sedan, efter fjorton år, for jag åter upp
till Jerusalem med Barnaba, och tog
Titum och mig.

Ap. G. 15: 2.

2. Och for jag dit upp efter en uppenb-
arelse, och befrågade mig med dem om Evan-

gelium, som jag förtunnar ibland Hedningarna; besynnerliga med dem, som för något woro räknade; på det jag icke skulle löpa säfångt, eller redo lupit hafwa.

Ap. 9: 19: 21. Psal. 2: 16.

3. Men icke wardt heller Titus, som med mig war, nödgad till att låta omskära sig, ämbod han war en Gref.

Ap. 9: 16: 3. 1 Cor. 9: 21.

4. Ty då några falske bröder sig med inkrängde, och med infomne woro, till att bespeja vår frihet, som wi hafwe i Christo Jesu, på det de skulle komma oss i trålbom;

Ap. 9: 15: 24.

5. Welom wi för dem icke en stund till underbånighet, på det Evangelii sanning skulle blifwa beståndig när eber.

6. Men af dem som något räknade woro, hurnane de fordom varit hade, det kommer mig intet wid; Gud altar icke menniskones anseende; men de som något woro räknade, lärde mig intet;

5 Mos. 10: 1.

2 Ebr. 19: 7. Job 34: 19. Ap. 9: 10: 34. Rom. 2: 11. Eph. 6: 9. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

7. Utan heldre twärtemot; då de sägo, att mig betrodt war Evangelium till förhuden, lika som Petro till omskärelsen; Ap. 9: 13: 48.

Rom. 11: 13. 1 Tim. 2: 7. 2 Tim. 1: 11.

8. (Ty den som med Petro war kraftig till Apostla-ämbetet ibland omskärelsen, den hafwer och med mig kraftig varit ibland Hedningarna;)

Ap. 9: 9: 15.

13: 2. 22: 21. Gal. 1: 16. Eph. 3: 8.

9. Och förnummo den nåd, som mig gifwen war, räckte Jacobus och Cephas, och Johannes, hwilke såsom pelare räknade woro, mig och Barnabe handena, och förenade sig med oss, så att wi skulle prebisa ibland Hedningarna, och de ibland omskärelsen;

10. Allenast, att wi skulle tänka på de fatiga; hwilket jag också hafwer winnlagt mig att göra.

Ap. 9: 11: 30. 24: 17.

Rom. 15: 25. 1 Cor. 16: 1. 2 Cor. 8: 1. 9: 1.

11. Men då Petrus kom till Antiochien, stod jag honom uppenbarliga emot; ty klagomål war kommen öfwer honom.

12. Ty förr än några woro komne ifrå Jacobo, åt han med Hedningarna; men då de kommo, unddrog han sig, och stilbe sig ifrå dem; ty han fruktade dem som woro af omskärelsen.

13. Och de andre Judar strymtade och med honom, så att Barnabas wardt och bebragen till att strymta med dem.

14. Men då jag såg, att de icke rätteliga

wandrade efter Evangelii sanning, sade jag till Petrum uppenbarliga för allom: Medan du, som äst en Jude, lefwer som en Hedning, och icke som en Jude, hwarföre twingar du då Hedningarna till att lefwa efter Judasättet? Ap. 9: 10: 28. 15: 10: 11.

15. Andod wi af naturen äre Judar, och icke syndare af Hedningomen; Eph. 2: 12.

16. Likväl, efter wi wete, att menniskan icke warder rättfärdig genom lagsens gerningar, utan genom trona på Jesum Christum, så tro wi och på Christum Jesum, att wi skole rättfärdige wara genom trona på Christum, och icke af lagsens gerningar; derföre att intet lött warder rättfärdigadt genom lagsens gerningar.

Ps. 143: 2. Ap. 9: 13: 38. 39. Rom. 1: 17. 3: 20. 28. 8: 3. Gal. 3: 11. Ebr. 7: 18. 19.

17. Men skulle wi, som skole wara rättfärdige genom Christum, och ännu sjelfwe finnas wara syndare, så wore Christus en syndatjenare. Bort det.

18. Ty om jag bygger det samma upp igen, som jag neberlagit hade, så gör jag mig sjelf till en öfwerträdare.

19. Men jag är genom lag böd ifrå lagen, på det jag skall lefwa Gudi; jag är försäkt med Christum;

Rom. 6: 14.

7: 4. 6. 8: 2. 6: 6. Gal. 5: 24. 6: 14.

20. Men jag lefwer, dock icke nu jag, utan Christus lefwer i mig; ty det jag nu lefwer i löttet, det lefwer jag i Guds Sons tro, den mig älskat hafwer, och gifwit sig sjelf ut för mig.

Gal. 1: 4. Eph. 5: 2. Tit. 2: 14.

21. Jag bortkastar icke Guds nåd; ty om rättfärdigheten kommer af lagen, så är Christus säfångt dö.

Ebr. 7: 11.

3. Capitlet.

Tron, men icke lagen, rättfärdigar.

Ö 3 oförståndige Galater, ho hafwer kjust eber, att I icke skullen lyda sanningene? Hwilkom Jesus Kristus för ägonen målab war, och nu ibland eder försäfi är.

Gal. 5: 7.

2. Det vill jag allenast weta af eder: Hafwen I unbätfat Andan genom lagsens gerningar, eller genom trones prebisan?

Ap. 9: 2: 38. 8: 15. 15: 8. Eph. 1: 13.

3. Ären I så oförståndige? I hafwen begynt i Andanom; wiljen I nu lyftat i löttet?

4. Hafwen I då så mycket libit säfångt? Om det eljest säfångt är.

5. Den som nu gifwer eder Andan, och gör sådana krafter ibland eder, gör han det genom lagens gerningar, eller genom trones predikan?

6. Såsom Abraham hafwer trott Gubi, och det är räknadt honom till rättfärdighet;

1 Mos. 15: 6. Rom. 4: 3. Jac. 2: 23.

7. Så weten I ju nu, att de som äro af trone, de äro Abrahams barn.

Rom. 4: 11, 12, 16.

8. Men Skriften hafwer sett framföre åt, att Gud gör Sedningarna rättfärdiga genom trona; derföre förkunnade hon Abrahæ: I dig skola alle Sedningar wälsignade warda.

1 Mos. 12: 3.

13: 18. 22: 18. 26: 4. Ap. G. 3: 25.

9. Så warda nu de, som af trone äro, wälsignade med den trogna Abraham.

10. Ty alle de som med lagens gerningar umgå, de äro under förbannelse; ty det är strifwet: Förbannad ware hwar och en, som icke blifwer wid allt det som strifwet är i lagboken, så att han det gör.

5 Mos. 27: 26.

11. Men att ingen warber rättfärdig för Gubi genom lagen, är uppenbart; ty den rättfärdige skall lesa af (sine) tro.

Rom. 3: 20. Gal. 2: 16.

Gal. 2: 4. Rom. 1: 17. Ebr. 10: 38.

12. Men lagen är icke af trone; utan den menniska som så gör, hon lesar deraf.

3 Mos. 18: 5. Hes. 20: 11.

Rom. 4: 4, 5. 10: 5, 6. 11: 6.

13. Christns hafwer förloftat oss ifrå lagens förbannelse, då han wardt en förbannelse för oss; ty det är strifwet: Förbannad är hwar och en, som hänger på träd;

Rom. 8: 3. 2 Cor. 5: 21. 5 Mos. 21: 23.

14. På det Abrahams wälsignelse komma skulle öfwer Sedningarna i Christo Jesu, och wi så undså måtte Andans löfte genom trona.

15. Käre bröder, jag vill tala efter menniskosätt: Man föraktar ju icke ene menniskas testament, då det gilladt är; man säger icke heller något dertill.

Ebr. 9: 17.

16. Nu är ju Abraham och hans såd löftet tillsagt; han säger icke, uti såderna, såsom i mångom; utan, såsom uti enom, uti dine såd, som är Kristus.

1 Mos. 12: 7. 15: 5. 17: 7. 22: 18.

17. Men det säger jag: Det Testamentet, som tillförene af Gubi fast gjort war på Christum, warber icke ogilladt, så att löftet skulle omintet warda med lagen, hwilken

gifwen war språhundrade och tretio år der-
efter.

1 Mos. 15: 13, 16

2 Mos. 12: 40, 41 Ap. G. 7: 6.

18. Ty om arfwet förtjentes genom lagen, så worde det icke gifwet genom löftet; men Gud hafwer det Abraham, genom löftet, fri släkt.

Rom. 4: 13, 14.

19. Hvad skall då lagen? Hon är kommen dertill för öfwerträdelsernas skull, till-
dess såden skulle komma, hwilso löftet slott
war, och är skidad af Anglarna uti Med-
larens hand.

Rom. 4: 15. 5: 20.

20. Men Medlaren är icke ens Medlare; men Gud är en.

21. Är då lagen emot Guds löften? Vert
det; men om en lag wore gifwen, som kunde
leswande göra, så wore rättfärdigheten san-
nerliga af lagen;

22. Men Skriften hafwer allt beslutit un-
der synd, på det löftet skulle komma genom
Jesu Christi tro, dem som tro.

Rom. 3: 9. 11: 32.

23. Men förr än tron kom, woro wi för-
warade under lagen, och beslutne till den tro
som uppenbaras skulle.

24. Så hafwer nu lagen varit vår tust-
mästare till Christum, på det wi skole warda
rättfärdige af trone.

Matth. 5: 17. Ap. G. 13: 38. Rom. 10: 4.

25. Nu, sedan tron kommen är, äre wi icke
länger under tustomästaren;

26. Ty I ären alle Guds barn, genom
trona på Christum Jesum.

Gal. 3: 26.

Joh. 1: 12. Rom. 8: 15. Gal. 4: 5.

27. Ty I, så många som döpte ären till
Christum, hafwen eder iklädt Christum.

Rom. 6: 3. 13: 14.

28. Här är icke Jude eller Gref; här är icke
tjenare eller fri; här är icke man eller
qwinna; alle ären I en i Christo Jesu.

Joh. 17: 21. Rom. 10: 12.

1 Cor. 12: 13. Eph. 2: 14, 15. Gal. 3: 11.

29. Ären I nu Christi, så ären I ju Abra-
hams såd, och arfwingar efter löftet.

1 Mos. 21: 12. Rom. 9: 7. Ebr. 11: 12.

4. Capitlet.

En trogen fri från lagen. Lag och Evangelium käre.

Men jag säger: Så länge arfwingen är
barn, är ingen åtskillnad emellan be-
nom och en tjänare; ändock han är herre
öfwer alla ägodelarna;

2. Utan är under förmyndare och föreskrä-
dare, intill den tiden som af fadrenom för-
lagd är.

3. Sammalunda och wi, då wi worom barn, wore wi tvingade under utwärtas stadgar.

Col. 2: 8.

4. Men då tiden wardt fullkommen, sände Gud sin Son, föddan af qwinno, gjordan under lagen;

1 Mos. 49: 10.

Dan. 9: 24. Eph. 1: 10. Matt. 5: 17.

5. På det han skulle försöka dem, som under lagen woro, att wi skulle få barnaskapet.

Joh. 1: 12. Gal. 3: 26.

6. Efter I nu ären söner, hafwer Gud sändt fins Sons Ande uti edor hjertan, hwilken ropar: Abba, käre Fader.

Rom. 8: 15.

7. Så är här nu icke mer tjenare, utan son; är han son, så är han och Guds arfwinge genom Christum.

Rom. 8: 16, 17.

8. Men den tid I intet känden Gud, tjenaten I dem som af naturen icke äro gubar.

1 Cor. 8: 4. 12: 2. Eph. 2: 11, 12.

9. Men nu, medan I Gud länt hafwen, ja mycket mer kände ären af Gudi, hwi wänden I eder då om till de swaga och weber-torftiga stadgar igen, hwilkom I på nytt tjena wiljen?

1 Cor. 8: 3. 13: 12. Ebr. 7: 18. Col. 2: 20.

10. I hållen bagar och månader, högtiber och årstider.

Rom. 14: 5. Col. 2: 16.

11. Jag fruktas om eder, att jag tilläfwentyras icke hafwer såfångt arbetat på eder.

12. Warer såsom jag är, efter jag och är såsom I. Käre bröder, jag beder eder, I hafwen mig intet emot gjort.

13. I weten, att jag genom köttens swaghet i förstone prebilade eder Ewangelium.

1 Cor. 2: 3.

14. Och min frestelse, som jag led på köttens wägnar, hafwen I intet förskat, icke heller förjått; utan anammaden mig såsom en Guds Ängel; ja, såsom Christum Jesum.

Mat. 2: 7. Matt. 10: 40. Joh. 13: 20.

15. Huru salige woren I då? Jag är ebart wittne, att om det hade möjligit warit, haden I edor ögon uttagit, och gifwit mig.

16. Är jag då nu worden edar owän, att jag säger eder sanningen?

17. De nitälsta eder icke rätteliga, utan wilja draga eder ifrå mig, att I sloen nitälsta dem.

Rom. 10: 2. 2 Cor. 11: 2.

18. Så är nu wäl godt nitälsta, då det sker om det godt är alltid, och icke allenast då jag tillslädes är.

19. Min kära barn, hwilka jag på nytt föder med angst, tillbeh Christum kommer till stadga uti eder.

1 Cor. 4: 15. Pslem. v. 10. Jac. 1: 18.

20. Jag wille wäl att jag nu wore när eder, och förwandla kunde mina röst; ty jag wet härnäst ingen råd med eder.

21. Säger mig, I som wiljen wara under lagen: Hafwen I icke hört lagen?

22. Ty det är skrifwet, att Abraham hade två söner; en af tjenstegwinnone, den andra af den fria.

1 Mos. 16: 15.

21: 1, 2. Ap. G. 7: 8. Ebr. 11: 11.

23. Men den som war af tjenstegwinnone, han war född efter töttet; men den af de fria, han war född genom löftet.

Joh. 8: 39. Rom. 9: 7, 8.

24. Hwilla ord betyda något; ty dessa äro de tu Testamenten; ett af det berg Sina, som föder till trälldom, hwilket är Agar;

25. Ty Agar heter i Arabien det berg Sina, och sträder sig emot Jerusalem, det nu är, och är icke fri med sinom barnom.

26. Men det Jerusalem som oswantill är, det är den fria; hon är allas vår moder.

Ef. 2: 2. Ebr. 12: 22. Upp. 3: 12. 21: 2, 10.

27. Ty det är skrifwet: War glad, du ofruktsamma, du som intet föder; brist ut och ropa, du som icke är hafwanbes; ty den ensamma hafwer flera barn, än den som man hafwer.

Ef. 54: 1.

28. Men wi, käre bröder, äre löftens barn efter Isaac.

Rom. 9: 7.

29. Men såsom den, som då född war efter töttet, försöljde honom som född war efter Andan; så går det od nu.

1 Mos. 21: 9.

30. Men hwad säger Skriften? Drif ut tjenstegwinnona med hennes son; ty tjenstegwinnones son skall icke blifwa arfwinge med dens frios son.

1 Mos. 21: 10, 12. Joh. 8: 35.

31. Så äro wi nu, käre bröder, icke tjenstegwinnones söner, utan dens frios.

5. Capitlet.

Frühets brud. Köttens, Andans frukter.

Så blifwer nu ständande uti den friset, med hwilko Christum och friat hafwer; och låter eder icke på nytt fångas under trälldomslens ok.

Rom. 6: 18. 1 Petr. 2: 16.

2. Si, jag Paulus säger eder: Om I låten eder omslära, är eder Christum intet nyttig.

Ap. G. 15: 1.

3. Men jag betyggar åter hwarjorn och enom, som sig låter omslära, att han är pligtig till att hålla hela lagen.

4. I hafwen mist Christum, I som genom lagen wiljen rättfärdige warda; och I ären fallne ifrå nådene.

5. Men wi wänte uti Andanom, genom trona, den rättfärdighet som man hoppas skall. 2 Tim. 4: 8.

6. Ty i Christo Jesu är intet bewändt, hwarken omskärrelse eller förhåd; utan tron, som werkar genom kärleken. 1 Cor. 7: 19.

2 Cor. 5: 16. Gal. 6: 15. Col. 3: 11.

7. I lupen wäl; ho hafwer hindrat eder, att I icke stullen tro sanningene? Gal. 3: 1.

8. Sådana tillföndelse är icke af honom, som eder kallat hafwer. Gal. 1: 6.

9. Litet af surdeg förspret hela begen.

1 Cor. 5: 6.

10. Jag förser mig till eder i HERranom, att I tagen eder icke annat sinne; men den eder förwillar, han skall draga sin dom, eho han är. Gal. 1: 7.

11. Om jag ännu, käre bröder, predikar omskärrelsen, hwi liber jag ännu förfölsjelse? Så wore korsens förargelse om intet worden. 1 Cor. 1: 23.

12. Gåfwe Gud, att de och afförne wordo, som eder bekymra.

13. Men, käre bröder, I ären kallade till frihet; allenast ser till, att I icke låten frihetena gifwa föttet tillfälla, utan genom kärleken tjener den ene dem andra. 1 Cor. 8: 9.

1 Petr. 2: 16. 1 Cor. 9: 19. Gal. 6: 2.

14. Ty all lagen warder fullbordad uti ett ord; det är: Ålsta din nästa som dig sjelf.

3 Mos. 19: 18. Math. 7: 12. 22: 39.

Marc. 12: 31. Rom. 13: 9. Jac. 2: 8.

15. Men om I med hwarannan bitens och frätens, så ser till att I icke ymsom af hwarannan uppätne warden. 2 Cor. 12: 20.

16. Men jag säger: Wandrer i Andanom, så fullkommen I icke köttens begärelse.

Rom. 6: 12. 8: 1, 4, 12. 13: 14. 1 Petr. 2: 11.

17. Ty föttet hafwer begärelse emot Andan, och Andan emot föttet; de samna äro emot hwarannan, så att I icke gören hwad I wisjen. Rom. 7: 15, 20.

18. Om I regerens af Andanom, så ären I icke under lagen. Rom. 6: 14. 8: 2.

19. Men köttens gerningar äro uppenbara, som är för, boleti, orenlighet, lössättighet;

1 Cor. 3: 3. 6: 9. Eph. 5: 3. Col. 3: 5.

20. Afguberi, trolldom, owänslap, lif, nit, wrede, tråtor, tvebrägt, parti;

21. Afund, mord, brydenskap, frärseri, och sådant mer; der jag eder tillförene af sagt hafwer, och säger ännu tillförene, att de, som sådana göra, stola icke ärfwa Guds rike.

1 Cor. 6: 10. Eph. 5: 5. Col. 3: 6. Upp. 22: 15.

22. Men Andans frukt är kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, gubbhet, tro, Eph. 5: 2.

23. Saltmodighet, lyfhet; emot sådant är icke lagen.

24. Men de, som Christo tillhöra, försäna sitt kött, samt med lustar och begärelser.

Rom. 6: 6. Gal. 2: 19.

25. Om wi nu lesne i Andanom, så låter oss od wandra i Andanom. Rom. 8: 5.

26. Låter oss icke begära säsängelig pris, till att förtörna och hata hwarannan inbördes.

6. Capitlet.

Ref tillig, tacksam, from, ett nytt kreatur.

Käre bröder, om en menniska rålade falla i någon synd, I som andelige ären, upprätter honom med saltmodigom anda; och se uppå dig sjelf, att du icke och frestas warder.

1 Cor. 3: 1. Rom. 14: 1. 1 Cor. 9: 22.

2. Inbördes drager hwarannans börde, och så fullbordar I Christi lag.

Rom. 15: 1. 1 Thes. 5: 14. Jos. 15: 12.

3. Derföre, om någon låter sig tycka något wara, ändock han intet är, han bebrager sig sjelf. 1 Cor. 8: 2.

4. Men hwar och en bepröfwe sin egen gruning, och så skall han allenast uti sig sjelf hafwa berömmelse, och icke uti androm.

5. Ty hwar och en skall draga sina börde.

Wi. 62: 13.

Jer. 17: 10. Rom. 2: 6. Upp. 2: 23.

6. Den som underwisad warder med ordom, han dese allt godt med honom, som tenom underwisar. 1 Cor. 9: 7. 11. 14.

7. Harer icke wille, Gud låter intet gåda sig; ty hwad menniskan får, det skall hon od upplåra. Luc. 16: 25. Rom. 2: 6.

8. Den som får i sitt kött, han skall af köttet upplåra förgängelighet; men den som får i Andanom, han skall upplåra af Andanom ewinnerligt lif. 2 Cor. 9: 6.

9. Och när wi gøre godt, låt oss icke ledes wid; ty wi stole od i sinom tid upplåra utan återwändo. 2 Thes. 3: 1.

10. Medan wi nu tid hafwe, låt oss göra godt emot hwar man; men albramest emot dem, som wåre medbröder äro i trone.

Eph. 2: 1.

11. Ser huru stort bref jag eder tillskrifwit hafwer med min egen hand.

12. De som wisja tådas efter föttet, de nöbga eder till omskärrelsen, allenast förder.

skull, att de icke skola förföljde warba med Christi förs.

Phil. 3: 18.

13. Ty och de samme, som låta omskära sig, hålla intet lagen; utan de wilja att I skolen låta omskära eder, på det de måga berömma sig af edert lött.

14. Men hert det, att jag af någon ting skulle berömma mig, utan af wårs HERAs Jesu Christi förs; genom hwilken werlden är mig försäkt, och jag werlbene.

Rom. 6: 6. Gal. 2: 19.

15. Ty i Christo Jesu gäller intet, hwar-

ken omskärrelse eller förhåd, utan ett nytt kreatur.

Col. 3: 11.

1 Cor. 7: 19. 2 Cor. 5: 17. Gal. 5: 6.

16. Och alle de som efter denna reglo wandra, skwer dem ware frid och barmhertighet, och skwer Guds Israels. Ps. 125: 6.

17. Ingen göre mig mer betydmer; ty jag drager på min tropp wårs HERAs Jesu teden.

2 Cor. 4: 10.

18. Wårs HERAs Jesu Christi nåd ware med edrom anda, läse bröder. Amen.

Till de Galater, sänd af Rom.

S. Pauli Epistel till de Epheser.

1. Capitlet.

Utkorelsen. Andans kraft. Christi höghet.

Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds wilja, dem heligom som uti Epheso äro, och trognom i Jesu Christo.

Rom. 1: 7. 1 Cor. 1: 2. 2 Cor. 1: 1.

2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi, wårörm Gader, och HERAnom Jesu Christo.

Gal. 1: 3. 1 Petr. 1: 2.

3. Wälsignad ware Gud, och wårs HERAs Jesu Christi Gader, den och wälsignat hafwer med all andelig wälsignelse, i de himmelska ting, genom Christum;

2 Cor. 1: 3. 1 Petr. 1: 3.

4. Såsom han och utwalt hafwer i honom, förr än werlbenedes grund lagder war, att wi skole wara helige och ostraffelige för honom uti kärleken;

Rom. 8: 29. 30.

Col. 1: 23. 2 Thes. 2: 13. 2 Tim. 1: 9.

Euc. 1: 76. Eph. 5: 27. Tit. 2: 12.

5. Och hafwer tagit och sig sjelfsom till barn, genom Jesum Christum, efter fins wiljas goda behag;

Rom. 8: 15. Gal. 4: 5.

6. Sina härliga nåd till lof, genom hwilka han hafwer och täda gjort uti honom, som kärkommen är;

Matth. 3: 17. 17: 6.

7. I hwilkom wi hafwom förlofning genom hans blod, syndernas förlätselse, efter hans nåds rikebomar;

Ap. 8: 20: 28.

Col. 1: 14. Ebr. 9: 12. 1 Petr. 1: 18, 19.

Rom. 9: 23. Eph. 2: 7. Phil. 4: 19.

8. Af hwilka han och rundeliga delaktiga gjort hafwer uti all wisdom och kloshet;

9. Och hafwer och låtit så weta fins wiljas

hemlighet, efter sitt goda behag, och hafwer det framhaft igenom honom;

Rom. 16: 25. Eph. 3: 9. Col. 1: 26.

2 Tim. 1: 9. Tit. 1: 2. 1 Petr. 1: 20.

10. Att det skulle prebikadt warba, då tiden fullkomnad war; på det all ting skulle sammanfattad warba i Christo, både det i himmelen och på jordene är, genom den samma;

Gal. 4: 4. Col. 1: 20.

11. Genom hwilken wi och komne äre till arfwedelen, bestärde efter hans uppsåt, som all ting werlar efter sin egen wiljas råd;

Rom. 8: 17. Col. 1: 22.

12. Att wi skole wara hans härlighet till lof, wi som tillsörere hoppadoms på Christum;

13. Genom hwilken och I hört hafwen sanningenes ord, som är edor salighets Evangelium; uti hwilkom I och, sedan I trodden, ären beseglade wordne med löstfens Helga Andä;

Rom. 8: 15. 16. 2 Cor. 5: 5. Eph. 4: 30.

14. Hwilkent wårt arfs pant är, till wår förlofning, att wi skulle warba hans egenbom, hans härlighet till pris.

2 Cor. 1: 22. Rom. 8: 23. 5 Mos. 7: 6.

15. Derföre och jag, efter jag hört hafwer af den tro, som i eder är till HERAn Jesum, och edar kärlek till all helgon;

16. Wänder jag icke åter att täda Gud för eder, alltid tänktandes på eder i mina böner;

Rom. 1: 9.

Phil. 1: 3. 1 Thes. 1: 2. 2 Thes. 1: 3.

17. Att wårs HERAs Jesu Christi Gud, härlighetenes Gader, wille gifwa eder wisdomsens och uppenbarelsens Andä, till sin kunskap,

18. Och upplysa edars förstånds ögon; att I förstå kunnen, hwad hopp han hafwer kallat eder uti, och huru rik hans arfs här-
lighet är uti helgonen;

19. Och huru öfwerwinneliga stor hans kraft är till oss, som trom efter hans mäktiga starkhets werkan;

Col. 2: 12.

20. Swicka han werlade i Christo, då han uppmäktade honom ifrå de döda, och satte honom på sin högra hand i himmelen;

Ap. 9: 24, 32. Ps. 110: 1.

1 Cor. 15: 25. Col. 3: 1. Ebr. 1: 3. 1 Petr. 3: 22.

21. Öfwer all försladöme, wäld, magt, Herradöme, och allt det som nämnas kan, icke allenast i denna werldene, utan och i den tillkommande;

Psil. 2: 9. Col. 2: 10.

22. Och hafwer all ting lagt under hans fötter, och hafwer satt honom för samlingene till ett hufwud öfwer all ting;

Ps. 8: 7. Eph. 4: 16. 5: 23. Col. 1: 13.

23. Swicken är hans kropp, och hans uppfyllelse, som allt i allom uppfyller.

2. Capitlet.

Vi södas wredenes, men blifwa nådenes barn i Christo.

Och eder också, då I döde woren genom öfwerträdelse och synden;

Col. 2: 13.

2. Der I uti fordom wandraben, efter denna werldens lopp, efter den förstan, som magt hafwer i wäbret, nämliga efter den andan, som nu werkar i otrones barn;

Job. 14: 30. Col. 3: 6, 7.

3. Ibland hwilka wi och alle fordom wandrat hafwe, uti wårt löfts begärelse, och gjordom hwad löftet och sinnet lyst; och worom af naturen wredens barn, såsom och de andre.

4. Men Gud, som är rik i barmhertigheten, för sina stora kärlets skull, der han oss med ålskat hafwer;

Rom. 10: 12.

5. Den tid wi ännu döde worom i synderna, hafwer han oss samt med Christo gjort lefwande (genom nåden ären I frälste);

Rom. 5: 6, 8, 10.

6: 4. 8: 11. Col. 2: 12, 13. 3: 1, 3.

6. Och hafwer samt med honom uppmäktat oss, och samt med honom satt oss i det himmelska wäsendet i Christo Jesu;

7. På det han i tillkommande tid bewisa skulle sine nåds öfwerwinneliga rikedom, genom sina mildhet öfwer oss, i Christo Jesu.

8. Ty af nådene ären I frälste, genom trona; och det icke af eder, Guds gåfwa är det;

Rom. 3: 24. 4: 16. Tit. 3: 5.

9. Så af gerningar, på det ingen skall berömma sig.

Rom. 3: 20, 27. 4: 2. 9: 11.

11: 6. 1 Cor. 1: 29, 30. 2 Tim. 1: 9.

10. Ty wi äre hans werf, skapade i Christo Jesu till goda gerningar, till hwilka Gud oss tillförene beredt hafwer, att wi uti dem wandra skole.

Ps. 100: 3.

Eph. 2: 23. Eph. 1: 4. 4: 24. Tit. 2: 14.

11. Derföre, tänker derpå, att I som fordom efter löftet hafwen warit sedningar, och worden kallade förhufd af dem som kallas omskärrelse efter löftet, den med handene ster;

1 Cor. 12: 2. Eph. 5: 8. Gal. 1: 21.

12. Att I på den tid woren utan Christo, främmande och utan Israels borgarekap, och främmande ifrå löftens Testament, intet hopp hafwande, och woren utan Gud i werldene.

Rom. 9: 4.

13. Men nu, I som i Christo Jesu ären, och fordom fjerran woren, ären nu när wordne, genom Christi blod.

14. Ty han är vår frib, den af bådome hafwer gjort ett; och hafwer neberbrunt medelst, i det att han igenom sitt fött borttag omänskapen.

Jer. 10: 16.

Ap. 9: 10: 36. Rom. 5: 1. Col. 1: 20.

15. Nämliga lagen, som i hufvordom stod; på det han skulle af twän skapa ena nya men-
nisko i sig själfwom, och frib göra.

Gal. 2: 14. 2 Cor. 5: 17. Gal. 6: 15.

16. Och att han skulle försona dem båda med Gudi uti en kropp, genom korset; och hafwer dödat omänskapen genom sig själf;

Rom. 6: 6. 8: 3. Col. 1: 20.

17. Och är kommen, och hafwer igenom Evangelium bådome eber frib, I som fjerran woren; så och dem som när woro.

Gal. 5: 19.

18. Ty genom honom hafwe wi både tillgång uti en Ånba till Fadren.

Jer. 10: 9. 14: 6.

Rom. 5: 2. Eph. 3: 12. Ebr. 4: 16. 10: 19, 20.

19. Så ären I icke nu mera gäster och främmande; utan belgamanna medborgare, och Guds husfolk;

Gal. 6: 10. Psil. 3: 20. Ebr. 12: 22, 23.

20. Uppbyggde på Apostlarnas och Profeternas grund, der Jesus Kristus öfwerste hörnesstenen är;

1 Cor. 3: 9, 10. App. 21: 14. Ps. 118: 22.

Eph. 2: 23. 16. Math. 16: 18. 1 Petr. 2: 6.

21. På hwilken hela byggningen tillberfogad wäxer till ett heligt tempel i Guds-
nom.

1 Cor. 3: 17. 6: 19. 2 Cor. 6: 16.

22. På hvilken och I med uppbyggde warben, Gudi till ett hemman, genom Andan.
1 Petr. 2: 5.

3. Capitlet.

Pauli ämbets förmaning, bön.

För denna saks skull är jag Paulus Christi Jesu fänge för eder, Hedningar;

Ap. G. 21: 33. Eph. 4: 1. Phil. 1: 7, 13, 16.

Col. 4: 3. 2 Tim. 1: 8. 2: 10. Phil. v. 1.

2. Om I eljest hört hafwen om Guds nåds ämbete, som mig gifwet är till eder;

Ap. G. 9: 15. 13: 2. 1 Cor. 4: 1.

3. Att denna hemlighet är mig genom uppenbarelse förkunnad, såsom jag tillförene med få ord stref;

Eph. 1: 9, 10. Col. 1: 26.

Ap. G. 22: 17, 21. 26: 16, 17. Gal. 1: 11, 12.

4. Af hwilka, om I det läsen, I mågen märkla mitt förstånd i Christi hemlighet;

5. Hvilket icke kunnigt gjordt är i förtiden människors barnom, såsom det nu uppenbaradt är hans heliga Apostlar och Propeter, genom Andan; Ap. G. 20: 28.

6. Namliga att Hedningarna skola wara medarfwingar, och samma lelamens och hans löstes belägg i Christo, genom Evangelium; Gal. 3: 14. Eph. 2: 15, 16.

7. Hvillets tjenare jag worden är, efter den gåfwo af Guds nåd, som mig gifwen är, efter hans krafts werkning. Rom. 1: 5.

8. Mig, som är den aldringaste ibland all helgon, är denna nåd gifwen, att jag skall ibland Hedningarna förkunna de obegrundeliga Christi rikedomar;

1 Cor. 15: 9. Gal. 1: 16. 2: 8.

1 Tim. 1: 13, 15. 2: 7. 2 Tim. 1: 11.

9. Och i ljuft frambara för hwar man, hurudana belatlighet är i den hemlighet, som härtillbägs i werldene hafwer fördoold warit i Gudi, den all ting skapat hafwer genom Christum; 2 Tim. 1: 10.

Tit. 1: 2, 3. 1 Petr. 1: 20. Rom. 16: 25.

Joh. 1: 3. Col. 1: 16. Ebr. 1: 2.

10. På det nu skulle kunnigt warba Förstadsömen och Herradsömen i himmelen, på församlingene, Guds margfaldeliga wijsheet;

11. Efter den försyn af werldenes begynnelse, hwilka han bewist hafwer i Christo Jesu, wårom HERA;

12. Genom hvilken mi hafwe briftighet och tillgång med all förtröstning, genom trona på honom. Joh. 10: 9. 14: 6. Rom. 5: 2.

Eph. 2: 18. Ebr. 4: 16. 10: 19, 20.

13. Dersöre beder jag, att I icke uppgif-

wens för mina bedröfwelsers skull, som jag lider för eder, hwilka äro eder till pris.

Phil. 1: 14. Col. 1: 24. 1 Theſ. 3: 3.

14. Förden skull böjer jag min knä till wårs HERAs Jesu Christi Fader;

15. Den der rättte Fadren är öfwer allt det Fader heter i himmelen och på jordene;

16. Att han wille gifwa eder kraft, efter sine härlighets rikedomar, att I skole worden genom hans Andä, till den inwärtas menniskan; Eph. 6: 10. 2 Cor. 4: 16.

17. Att Christus må bo genom trona i edor hjerta, stabeliga rotade och grundade i kärlekenom; Col. 2: 7.

18. Att I mågen begripa med all helgon, hwad bredden, och längden, och djupet, och höjden är;

19. Och dermed känna Christi kärlek, den all kunskap öfwergår; på det I mågen uppfylla warba med allahanda Guds fullhet.

20. Men honom, som rikeliga förmår göra, öfwer allt det wi bedjom, eller tänkom, efter den kraft som werkar i oss;

21. Honom ware ära i församlingen, genom Christum Jesum, i allan tid, ifrån ewighet till ewighet. Amen.

4. Capitlet.

Enighet fördras. Lärare sadas. Christelig lefnad.

Så förmanar jag nu eder, jag fängen i HERAnom, att I wandren såsom tillhörigt är, i den kallelse, der I uti kallade ären; Eph. 3: 1. 1 Kor. 17: 1. 1 Cor. 7: 20.

Phil. 1: 27. Col. 1: 10. 1 Theſ. 2: 12.

2. Med alla ödmjukhet och saktmodighet; med tålmod, undbragandes den ene den andra i kärlekenom;

Col. 1: 11. 3: 12. 1 Theſ. 5: 14.

3. Winnlågande eder att hålla Andans enhet genom frödens band;

4. En kropp, och en Andä, såsom I och kallade ären uti ett ebars kallelles hopp;

Rom. 12: 5, 10. Eph. 2: 16. 1 Cor. 12: 4, 11.

5. En HERA, en tro, ett dop, en Gud, och allas wåra Fader; 1 Cor. 12: 5.

Mat. 2: 10. 1 Cor. 8: 4, 6. 12: 6.

6. Hvilken är öfwer eder alla, genom eder alla, och i eder alla.

7. Men hwarjom och enom af oss är gifwen nåd, efter Christi gåfwoes mått.

Rom. 12: 3, 6. 1 Cor. 12: 11.

8. Dersöre säger han: Han är uppfstigen i höjden, och hafwer fört fängelsef fänget, och hafwer gifwit menniskan gåfwor.

Ps. 68: 19. Col. 2: 15.

9. Men det han uppfaren är, hwar är det annat än han för först härned, uti de nedersta jordens rum?
Joh. 3: 13. 6: 62.

10. Den der nederfor, han är och den der uppför öfver alla himlar, på det han skulle all ting uppfylla.
Ap. 3: 2: 33.

11. Han hafwer och somliga satt till Apostlar, somliga till Propheter, somliga till Evangelister, somliga till herdar och lärare;
Ap. 2: 21: 8.

2 Tim. 4: 5. Rom. 12: 7. 1 Cor. 12: 28.

12. Att de helige stola stidelige wara till ämbetsens verk, genom hwilket Christi Ielamen må uppbyggd wara;
Eph. 1: 23. Col. 1: 24.

13. Tillbehå att wi alle kommom till ena tro, och Guds Söns kunskap, och wordom en fullkommen man, den der är uti Christi fullbordiga ålders mått;
14. På det wi icke mer skolom wara barn, och låta oss bewela och omfåras af allahanda lärdomswäder, genom menniskors slakthet och illfundighet, med hwilka de falla till, att de måga bedraga oss.
1 Cor. 14: 20. Ebr. 13: 9.

15. Men warom rättfärdige i kärlekenom, och wärom till i all stycke i honom, som hufwudet är, Kristus;
Ebr. 1: 22. 5: 23.

16. Af hwilkom hele kroppen tillhopasagas, och en lem hänger intill den andra genom all ledamöten, der den ene tjänar dem andra, efter det verk som hwar lem hafwer i sitt mått, och gör att kroppen wägr sig sjelf till förbättring, genom kärleken.
Rom. 12: 5. 1 Cor. 12: 27.

17. Så säger jag nu, och betyggar det i HETranom, att I icke mer wandren såsom de andre Gebningar wandra, i deras finnes sáfärdelighet;
18. Hwilkas förstånd förmörkradt är, och de bortkomne ifrå det lif som af Gudi är, genom den sáfärdelso som i dem är, och genom deras hjertas blindhet;
Eph. 2: 12. 1 Thes. 4: 5.

19. Hwille, sedan de worbo förstodade, gåfwo de sig sjelfwa uti otukt, till att bedrifwa all orenlighet, samt med girighet.
Rom. 1: 24. 26.

20. Men I hafwen icke så lärt Christum;
21. Om I annars honom hört hafwen, och uti honom lärde ären, huru ett rättfärdigt wäsende är i Jesu.
22. Så lägger nu bort ifrå eder den gamla menniskan, der I förre med ungingen,

hwilken genom lustar i willfarelse sig förterfwar;
Rom. 6: 6. Eph. 2: 2. 3. Col. 2: 11. 3: 9. Ebr. 12: 1. 1 Petr. 2: 1. 4: 2.

23. Och förurper eder i edar finnes anda;
Rom. 6: 4. 12: 2.

24. Och ifråder eder den nya menniskan, den efter Gud slapad är, i sannstydiga rättfärdighet och helighet.
2 Cor. 5: 17. Col. 3: 10.

25. Dersöre, lägger bort lägnen, och talar sanningen, hwar och en med sin nästa; efter wi ärom inbördes lemmar.
Jas. 3: 16. 1 Petr. 2: 1. Rom. 12: 5.

26. Bredbens och syndar icke; låter icke solena gå ned och öfwer edra wrede. W. 4: 3.

27. Gifwer och icke lastarenom rum.
1 Petr. 5: 9. Jac. 4: 7.

28. Den der slutit hafwer, han stjåle icke mer; utan heldre arbete med sina händer det godt är; på det han något skall hafwa dela med den som nödtorftig är.
Ap. 3: 20: 34.

1 Thes. 4: 11. 2 Thes. 3: 8. 12.

29. Intet ohöfwiikt tal gange utaf edar mun; utan det nyttigt är till förbättring, der det behöfwes; att det må dem, som det höra, till tada wara.
Matth. 12: 36. Eph. 5: 3. 4. Col. 3: 16.

30. Och bedröfwer icke Guds Helga Ande, der I med beseglade ären till förlofningsenes dag. Ef. 7: 13. 63: 10. 2 Cor. 1: 22. 5: 5. Eph. 1: 13. 14. Rom. 8: 16. 23.

31. All bitterhet och grymhet, och wrede, och rop, och hädelse ware långt ifrå eder, samt med alla ondska.
32. Men warer inbördes till hwarannan wänlige, goghjertige; och förlåter den ene dem andra, såsom och Gud genom Christum hafwer förlåtit eder.
Col. 3: 12. 13.

Matth. 6: 14. Marc. 11: 25. Eph. 2: 12.

5. Capitlet.

Xrogas lesnad. Ägta föll.

Så warer nu Guds efterföljare, såsom älskelige barn.
Matth. 5: 45. 48. Luc. 6: 36.

2. Och wandrer i kärlekenom, såsom och Kristus hafwer ällat oss, och utgiftwit sig sjelf för oss, till gåfwo och offer, Gudi till en söt lukt.
Joh. 13: 34. 15: 13.

1 Thes. 4: 9. 1 Joh. 3: 11. 23. 4: 20. Gal. 2: 20. Ebr. 8: 3. 9: 14. 1 Petr. 3: 18.

3. Woleri och all slemhet, eller girighet låter ibland eder icke ens nämnda werta, såsom helgom tillhörer;
Eph. 4: 23.

4. Och slem orb, eller gäderi, eller slämt, som icke höfves; utan helbre tacksägelse.

Mar. 7: 21. Gal. 5: 19.

5. Ty I skolen meta, att ingen bolare, eller oren, eller giriger, hwilken är en afgubadyrkelse, hafwer arfwedel uti Christi och Guds rike. Col. 3: 5. 1 Cor. 6: 9, 10. Upp. 22: 15.

6. Äter eder ingen förföra med såfång ord; ty för sådana plågar Guds wrede komma öfwer otrones barn. Jer. 29: 8.

Matth. 24: 4. Mar. 13: 5. Luc. 21: 8.

2 Eheb. 2: 3. Rom. 1: 18. Col. 3: 6.

7. Derföre warer icke deras ställbröder.

8. Ty I woren fordom mörker, men nu ären I ljus i Gættan; wandrer såsom Ijusens barn.

2 Cor. 3: 18. 1 Eheb. 1: 9. Joh. 12: 36.

9. Ty Andans frukt är uti all godhet, och rättfärdighet, och sanning. Gal. 5: 22.

10. Och pröfwer hwad Gættanom tåkt är.

Rom. 12: 2.

11. Och hafwer ingen belastighet med de onyttiga mörksens verk; utan straffer dem helbre.

Matth. 18: 17. 2 Cor. 6: 14. 2 Eheb. 3: 14. Rom. 13: 12. 1 Cor. 5: 8. 10: 20. Ebr. 9: 14.

12. Ty hwad hemliga af dem sker, det är of skämtligt att säga.

13. Men allt detta warder uppenbart, när det af ljuset straffadt warder; ty allt det uppenbart warder, det är ljus.

Joh. 3: 20, 21.

14. Derföre säger han: Wala upp, du som sofwer, och ståt upp ifrå de döda, så warder Christus dig upplysandes.

Rom. 13: 11. Ef. 6: 1. 1 Cor. 15: 34.

Col. 3: 1. Rom. 6: 4, 5. 13: 11. Eph. 2: 5.

15. Så ser nu till, huru I wandren wifliga; icke som de owife, utan som wife.

Col. 4: 5.

16. Och skider eder efter tiden; ty tiden är onb.

17. Derföre, warer icke oförståndige, utan förståndige hwad Gættans wilje är.

Rom. 12: 2.

18. Och brider eder icke druckna af win, af hwilke ett ofskedeligt wäsende kommer; utan uppfyllens af den helga Andan;

Ordsb. 20: 1.

23: 29, 30. Ef. 5: 11, 22. Luc. 21: 34.

19. Talande emellan eder i psalmer, och lofsånger, och andeliga wisor; sjungandes och spelandes Gættanom uti edor hjerta;

Col. 3: 16.

20. Alltid tacksägandes Gudi och Fadre.

Swed.

33

nom för hwar man, uti wårs Gættas I Jesu Christi Namn;

Col. 3: 17.

1 Eheb. 5: 17. Ebr. 13: 15. 1 Petr. 2: 5.

21. Ymsom underdånige, den ene dem andra, i Guds rådbbåga.

1 Petr. 5: 5.

22. Hustrurna ware sina män underdåniga, såsom Gættanom.

1 Ros. 3: 16. 1 Cor. 14: 34.

Col. 3: 18. Tit. 2: 5. 1 Petr. 3: 1.

23. Ty mannen är hustruns hufwud; såsom of Christus är församlingens hufwud; och han är of fins kroppes hellsa.

Rom. 12: 5. 1 Cor. 11: 3. 12: 27.

Eph. 1: 22. 4: 12, 15. Col. 1: 18, 24.

24. Såsom nu församlingen är underdånig Christo, så skola of hustrurna uti all ting wara sina män underdåniga.

25. I män, älsker edra hustrur, såsom of Christus älskade församlingen, och hafwer utgisswit sig sjelf för henne;

Col. 3: 19. 1 Petr. 3: 7. Gal. 1: 4.

26. På det han henne helga skulle, och hafwer gjort henne rena i wattenfens bad, genom ordet; Joh. 3: 5. Tit. 3: 5. 1 Petr. 3: 21.

27. På det han skulle beställa sig sjelf ena församling, den härlig är, den ingen fläd eller stryko hafwer, eller annat sådant; utan att hon skulle wara helig och ofstraffelig.

Ps. 84: 7. Eph. 1: 4. Col. 1: 22.

28. Så skola of männen älska sina hustrur, såsom sina egna kroppar. Den sina hustru älskar, han älskar sig sjelf.

29. Ty ingen hafwer någon tid hatat sitt eget kött; utan helbre föder och fordrar det, såsom of Gættan församlingen;

30. Ty wi äre ledband af hans kropp, af hans kött, och af hans benom.

1 Cor. 6: 15.

31. Förbensfull skall menniskan öfwer gifwa sin fader och moder, och blifwa wid sin hustru, och af twän warder ett kött.

1 Ros. 2: 24.

Matth. 19: 5. Mar. 10: 7. 1 Cor. 6: 16.

32. Denna hemlighet är stor; men jag talar om Christo och församlingen.

33. Och of I, hwar i sin stad, älska sina hustrur, såsom sig sjelf; men hustrun hafwe mannen i wördring.

6. Capitlet.

Barns, faders, tjenares, herrars pligt. Krognas wäpen.

I barn, warer börige edra föräldrar i Gættanom; ty det är rättwift.

Col. 3: 20.

2. Gedra din fader och moder; hwilket är det första bud, som löfte med sig hafwer:

2 Mos. 20: 12.

5 Mos. 5: 16. Matth. 15: 4. Marc. 7: 10.
3. På det dig skall wäl gå, och du må blifwa långlifwad på jordene.

4. I fäder, reter icke edor barn till wrede; utan uppfoßer dem i tukt och GECrans förmaning.

Col. 3: 21.

5 Mos. 6: 7, 20. Ps. 78: 4. Orisp. 29: 17.
5. I tjenare, warer börige edrom Iesamligom herrom med rådbhåga och bätman, i edor hjertas ensalighet, såsom Christo;

Col. 3: 22. 1 Tim. 6: 1. Tit. 2: 9.

6. Icke tjenande allena för ägonen, såsom menniskom till wilja; utan såsom Christi tjenare, görande det Gud vill utaf hjertat.

7. Med wälwiljoghet låter eder tyda, att I tjener GECranom, och icke menniskom;

8. Wetande, att hwad godt hwar och en gör, det skall han igenfå af GECranom, ehwad han är tjenare eller fri.

Rom. 2: 6. 2 Cor. 5: 10.

9. Och I herrar, görer of betsamma emot dem, och äfwerigifwer trug; wetande, att of edar GECRe är i himmelen, och för honom är intet anseende till personen.

5 Mos. 10: 17.

2 Chr. 19: 7. Ap. G. 10: 34. Rom. 2: 11.

Gal. 2: 6. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

10. På det sista, läre bröder, warer starkt i GECranom, och i hans starkhets magt.

11. Ikläder eder allt Guds harnest, på det I mågen stå emot djefwulens listiga anlopp.

Rom. 13: 12.

2 Cor. 6: 7. Col. 3: 12. 1 Theß. 5: 8.

12. Ly wi hafwom icke strid emot kött och blod; utan emot förstar och wäldiga, nämliga emot werldenes herrar, de som regera i denna werldenes mörker, emot de onda andar under himmelen.

Eph. 2: 2.

13. Derföre, tager på eder allt Guds har-

nest, att I mågen emotstå i den onda dagen, och all ting wäl uträtta, och beständande blifwa.

2 Cor. 10: 4.

14. Så står nu omgjordade kringom edra länder med sanningene, och iklädde rättfärdighetenes träfweto;

Ef. 11: 5. Luc. 12: 35. 1 Petr. 1: 13.

15. Och fötterna skodde, att I mågen reds wara till fridsens Evangelium.

16. Men öfwer all ting tager trones steld, med hwilkom I kunnen utsläcka all hne onbas glödanbe stott.

17. Och tager på eder salighetenes hjälm, och Andans swärd, som är Guds ord;

Ef. 59: 17. Ebr. 4: 12.

18. I all bön och skellan, alltid bebjämb i Andanom; och wader bertill, med all iltelighet, och bön för all belgon;

Marc. 13: 33. Luc. 18: 1.

Rom. 12: 12. Col. 4: 2. 1 Theß. 5: 17.

19. Och för mig, att mig måtte gifwet warba tala dristliga med öppen mun, att jag måtte lunniga göra Evangelii hemlighet;

Ap. G. 4: 29. Col. 4: 3. 2 Theß. 3: 1.

20. Hwillets dåbskap jag är i denna sedjen; på det jag deruti må fri tala, som mig tär tala.

2 Cor. 5: 20. Ap. G. 28: 22.

21. Men på det I mågen of weta, huru med of tillfär, och hwad jag gör, skall Typhicus, min ättelige broder och trogne tjenare i GECranom, eder underwisa;

Col. 4: 7.

22. Hwille jag derföre sände till eder, att I stelen så weta, huru med mig tillfär; och att han skulle trösta eder hjerta.

2 Tim. 4: 12.

23. Frid ware brödberna, och kärlek med trone, af Gud Fader och GECranom Jesu Christo.

24. Nåb ware med allom, som war GECRa Jesum Christum rättfimmeliga lör hafwe. Amen.

Sänd af Rom till de Epheser, med Typhice.

S. Pauli Epistel till de Philipper.

1. Capitlet.

Pauli sägnas och nit om Evangelio.

Paulus och Timotheus, Jesu Christi tjenare, allom beligom i Christo Jesu, som äro i Philippis, samt med Biskopar och tjenare.

1 Cor. 1: 2.

2. Nåb ware med eder, och frid af Gudi, irom Fader, och GECranom Jesu Christo.

Rom. 1: 7. Col. 1: 2. 1 Petr. 1: 2.

3. Jag tackar min Gud, så ofta jag tänkr på eder;

Rom. 1: 10. 1 Cor. 1: 4. Eph. 1: 15.

Col. 1: 3. 1 Theß. 1: 2. 2 Theß. 1: 3.

4. Smilset jag alltid gör i alla mina böner för eder alla, och gör samma bön med glädje; Rom. 1: 8.

5. Att I ären belåstige wordne i Evangelio, iird första dagen intill nu;

6. Och förer mig besamma, att den uti eder ett godt werk begynt hafwer, han skall det och fullborða, intill Jesu Christi dag; Joh. 6: 29.

7. Såsom mig rätt är, att jag den meningen hafwer om eder alla; beföre att jag i minom bojom, i hwilkom jag förswarar och slafsäster Evangelium, hafwer eder i mitt hjerta, såsom de der alle med mig belåstige ären i nådene. Eph. 3: 1.

Col. 4: 3, 18. 2 Tim. 1: 8. Ebr. 13: 3.

8. Ty Gud är mitt vittne, huru jag afundbar eder alla af hjertans grund i Jesu Christo; Rom. 1: 9.

9. Och beder, att edar kärlek ju mer och mer må rik warða i all kunskap, och i allt förstånd;

10. Att I mågen bepröfwa hwad bäst är; på det I mågen waka rene, och ingom till förargelse, intill Christi dag; Rom. 2: 18. 12: 1, 2.

11. Uppfylle med rättfärdighetens frukt, hwilken genom Jesum Christum kommer till Guds pris och lof. Joh. 15: 4, 5, 8. Eph. 2: 10.

1 Petr. 2: 12. Matth. 5: 16. Eph. 1: 12.

12. Jag vill att I weta stolen, käre bröder, att det med mig stedt är, det är mer kommet Evangelio till framgång;

13. Så att mina bojer äro uppenbara wordna i Christo, öfwer hela Rådhuset, och när alla andra;

14. Och att många bröder i GEMRanom, styrkte af minom bojom, äro dess bristigare wordue till at tala ordet utan rådbhåga. Eph. 3: 13. 1 Thes. 3: 3.

15. Somlige prebika och Christum för afunds och tråtos skull, och somlige uti en god mening.

16. De förre prebika Christum af lif, och icke renliga; menandes dermed föröla bedröfwelsen till mitt fängelse;

17. Men de sebnare af kärlek, wetandes att jag här ligger till Evangelii förswarelse.

18. Hwad äret då? Att ju Christus förkunnad warber, i hwad måtto det ske kan, antingen af tillfälle, eller sannsynliga; deraf fröjdar jag mig, och jemwål fröjda will.

19. Ty jag wet, att det kommer mig till

salighet, genom edra bön, och Jesu Christi Andas tillhjelp; 2 Cor. 1: 11.

20. Såsom jag wiserliga wäntar och förhoppas, att jag uti ingen ting skall till bligb komma; utan med all frihet, såsom alltid, så och nu, måtte Christus afhållen warða i minom lelamen, ehwad det är genom lif, eller genom döb.

21. Ty Kristus är mitt lif, och döden är min winning.

22. Men efter det, att lefwa i köttet, tjernar mer till att göra frukt, så wet jag icke hwilket jag utwälja skall; 2 Cor. 10: 3.

23. Ty både belarne ligga mig hårdt uppå. Jag afundar stillas hädan, och wara när Christo; hwilket och mydet bättre wore; 2 Cor. 6: 8.

24. Men det är mer nödbortigt blifwa i köttet för edra skull.

25. Och wet jag wiserliga, att jag skall blifwa, och med eder allom wara, eder till godo, och till tronens fröjd; Phil. 2: 24.

26. På det I mågen storliga berömma eder af mig i Christo Jesu, genom min igenkommelse till eder. 2 Cor. 1: 14. 5: 12.

27. Allenast wandrer såsom Christi Evangelio wärdt är; att hwad jag helbre kommer och får eder se, eller frånwarandes får höra om eder, att I blifwen ständande uti enom anda och ene själ, samt med och kämpande uti Evangelii tro; 1 Mos. 17: 1. 1 Cor. 7: 20. Eph. 4: 1. Col. 1: 10. 1 Thes. 2: 12. 4: 1.

28. Och uti ingen ting försträcken eder för edra motståndare, hwilket dem är ett tecken till förtäpelse; men eder till salighet, och det af Gudi. Rom. 8: 17. 2 Thes. 1: 6, 6, 11.

29. Ty eder är gifwet för Christo, icke allenast att I tron på honom, utan jemwål lifen för hans skull; Ap. G. 5: 41. Rom. 5: 3.

30. Fastwande samma striden, som I sägen I mig, och I nu hören om mig.

2. Capitlet.

Ref enlg, ödmjult, lyblg. Timotheus. Epaphroditus.

Nu någor förmaning när eder i Christo; är någor tröst i kärlekenom; är någor Andas belåstighet; är någor hjertelig kärlek och barmhertighet;

2. Så uppfyller mina glädje, att I ären ens till sinnes, lika kärlek fastwande, endråg-tige, samhälliche; Rom. 12: 16. 15: 6.

1 Cor. 1: 10. Phil. 3: 16. 1 Petr. 3: 8.

3. Att intet sker med lif eller säsäng äro; utan med ödmjultet räfne hwar den andra yppare än sig. Rom. 12: 10. 1 Petr. 5: 6.

4. Ser icke hwar på sitt eget bästa, utan hwar och en på ens annars bästa. 1 Cor. 10: 24.

5. Hwar och en ware så till sinnes, som och Kristus Jesus war;

Matth. 11: 29. 1 Petr. 2: 21. 1 Joh. 2: 6.

6. Smilten, ända han war i Guds stepelse, räknade han icke för rof Gudi jemlit wara;

Joh. 1: 1, 2.

17: 5. 2 Cor. 4: 4. Col. 1: 15. Ebr. 1: 3.

7. Utan förnebrade sig sjelf, tagandes på sig en tjenares stepelse, och wardt lila som en annor menniska, och i åthäfwor funnen som en menniska;

Ps. 22: 7.

Dan. 9: 26. Ef. 53: 3. 42: 1.

49: 3, 6. 52: 13. Hes. 34: 23. Jas. 3: 8.

Matth. 20: 28. Rom. 1: 4. 15: 3, 8. Gal. 4: 4.

8. Omjultade sig sjelf; wardt lydig intill böden, ja, intill lorfens böb. Ebr. 2: 9, 14, 17.

12: 2. Joh. 10: 18. Matth. 26: 39, 42.

9. Derföre hafwer och Gud förhöjt honom, och gifwit honom ett Namn, det öfwer all namn är;

Ps. 110: 1, 7.

Ef. 53: 12. Joh. 10: 17. 17: 1, 2, 5.

Ap. 8: 2: 33. Eph. 1: 2, 21. Ebr. 1: 4. 2: 9.

10. Att i Jesu Namn skola sig böja all knä, deras som i himmelen, på jordene, och under jordene äro;

Ef. 45: 23.

11. Och alla tungor skola bekänna, att Kristus Jesus är Guds Son, Gud Fader till äro;

Ap. 8: 2: 36. Rom. 14: 9. Upp. 5: 13.

12. Så, mine ättelige, som i allid hafwen warit lydige, icke allenast i mine närwaro, utan och nu mycket mer i mine frånwaro, skaffer med fruktan och bäsowan, att i salige warben.

13. Ty Gud är den som werkar i eder båd de wilja och gerning, efter sitt goda behag.

2 Cor. 3: 5. Ebr. 13: 21.

14. Öfrer all ting utan knorr och twelan;

15. På det i mågen wara oförstalade och rene, och Guds barn ofstraffelige, midt ibland det wanartiga och wrånga släktet; ibland hwilla lyser såsom ljus i werldene;

1 Petr. 2: 12.

Ordspr. 4: 18. Matth. 5: 14. 15: 16.

16. Att i blifwen wid lifsens ord, mig till en berömmelse på Christi dag, att jag icke fåfängt lupit, eller fåfängt arbetat hafwer.

1 Thes. 2: 19, 20. 3: 5.

17. Och om jag än offeras öfwer edra tros offer och Guds tjens, så gläder jag mig, och fröjdar mig med eder alla.

1 Thes. 2: 8. 2 Tim. 4: 6. 2 Cor. 7: 4.

18. För det sammans stull stolen i och glädjas, och stolen glädjas med mig.

19. Men jag hoppas i Guds Åranom Jesus, att jag innan kort warber sändandes till eder Timotheum; att jag och må warba wid ett godt mod, då jag förnimmer huru med eder tillstår.

Ap. 8: 15: 1.

20. Ty jag hafwer ingen, den som så alldeles lika med mig till sinnes är, den så hjerteliga omsorg hafwer för eder.

21. Ty de söta alle efter sitt eget, icke de Kristus Jesus tillhör.

1 Cor. 10: 24. 13: 5. 2 Tim. 4: 10, 16.

22. Men i weten, att han bepröfwad är; ty såsom ett barn med fadrenom, hafwer han med mig tjent uti Evangelio.

23. Honom hoppas mig nu sända, det första jag hafwer besett min ärend.

24. Jag tröstar och på Guds Åran, att jag och sjelf snart kommandes warder.

25. Wig hafwer och syns nödortfigt wara sända till eder Epaphroditum, brodern, min medhjelpare och medstridare, och edar Apostel, den och mig uti mine nödortf tjena;

26. Efter han hade en åstundad till eder alla, och war storliga beymrad deraf, att i sport haben honom framtan;

27. Som han och wiserliga war bäsöj; men Gud förbarmade sig öfwer honom; och icke allenast öfwer honom, utan och öfwer mig, att jag icke stulle få sorg på sorg.

28. Jag hafwer nu sändt honom bes frare, att i stolen så se honom, och bes glädare warba igen, och jag bes mindre sorg hafwa.

29. Så undfår nu honom i Guds Åranom med alla glädje; och de sådane äro, dem hafwer i wörbning;

1 Cor. 9: 14. 16: 18. Gal. 6: 5.

1 Thes. 5: 12. 1 Tim. 5: 17. Ebr. 13: 7, 17.

30. Ty för Christi werks stull war han bödenom så när kommen, att han fögo tänkte på lifwet; på det han stulle tjena mig i edar stad.

3. Capitlet.

Lagens, tronens rättfärdighet. Rätt, salig warden.

Ytterligare, mine bröder, fröjder eder i Guds Åranom. Att jag eder ju alla det samma skrifwer, det förtryter mig intet; men det gör eder bes wisare.

2 Cor. 13: 11. Ps. 4: 4.

1 Thes. 5: 16. 1 Petr. 4: 13. Jac. 1: 2.

2. Walter eder för de hundar, walter eder för de onda arbetare, walter eder för affärfelsen.

Ef. 56: 10. 2 Cor. 11: 13.

3. Ty wi äre omslärelsen, wi som tjena

Gudi i Andanom, och berömmom oss af Christo Jesu, och sättom icke tröst på föttet; 5 Mos. 10: 16.

Rom. 2: 29. 4: 11, 12. Joh. 4: 23, 24.

4. Andock jag och wäl må trösta på föttet. Svar en annan sig tyda låter, att han må förtrösta sig på föttet, jag mycket mer; Ap. G. 23: 6. 26: 4, 5.

Rom. 11: 1. 2 Cor. 11: 21, 22.

5. Som på åttonde dagen omflören är, en af Israels folk och BenJamins släkte, en Ebree af Ebreer, efter lagen en Pharisee; 1 Mos. 17: 12.

6. Efter nitet försöjljandes församlingen, efter den rättfärdighet, som är af lagen, ostraffelig. Ap. G. 8: 3. 9: 1. 22: 4. Gal. 1: 13, 14.

7. Men det mig en winning war, det hafwer jag räknat för slaba, för Christi skull.

8. Ja, jag räknar det allt för slaba emot den öfverswinneliga mins HERAs Christi Jesu kunskap; för hwilens skull jag allt hafwer för slaba räknat, och håller det för träd, på det jag må winna Christum;

9. Och warða funnen i honom, icke hafwandes mina rättfärdighet, som kommer af lagen, utan den som af Christi tro kommer; nämligen den rättfärdighet, som af Gudi kommer genom trona.

Rom. 1: 17. 3: 21, 22. 9: 30. 10: 3, 20.

10. Till att känna honom, och hans uppståndelses kraft, och hans pins belattighet, lit worden hans döb;

Rom. 6: 3, 4, 5. 8: 17. 2 Cor. 4: 10, 11. 2 Tim. 2: 11, 12. 1 Petr. 4: 13.

11. Om jag och måtte komma emot honom i de döbas uppståndelse.

12. Jde att jag allarebo hafwer det fattat, eller allarebo fullkommen är; men jag far fast bereft, om jag det och fatta må, som jag och fattad är af Christo Jesu.

Ög. B. 1: 4. Joh. 6: 44. 1 Tim. 6: 12.

13. Käre bröder, jag kan icke säga, att jag ännu själv det fattat hafwer; men ett säger jag: Jag förgäter det till rygga å, och sträcker mig till det som framman till är;

Ps. 45: 11. Luc. 9: 62. 1 Cor. 9: 26.

14. Jagandes efter målet, som förefatt är, till den lön som förbehålles ofwanester, af Guds kallelse i Christo Jesu.

1 Cor. 9: 24. 2 Tim. 4: 7. Ebr. 3: 1.

15. Så många wi nu fullkomne äre, warom så finnade; och om I något annorlunda hålla stolen, så låter Gud eber det uppenbara;

16. Dock så, att wi uti det, ber wi allarebo tillkomme äre, wandrom efter ena reglo, och äre ens sinnade. Gal. 6: 16. Rom. 12: 16.

15: 5, 7. 1 Cor. 1: 10. Phil. 2: 2. 1 Petr. 3: 8.

17. Warer och, käre bröder, mine efterföljare, och ser på dem som så wandra, som I oss för en efterdömmelse hafwen.

1 Cor. 4: 16. 11: 1.

1 Theß. 1: 6. 2 Theß. 3: 9. 1 Petr. 5: 3.

18. Ty många wandra, af hwilkom jag eber ofta sagt hafwer, men nu säger jag och gråtandes, fienbar till Christi kors;

Rom. 16: 17. Gal. 6: 12.

19. Swillas ände är förtappelse, och deras buk deras Gub, och deras ära till slam, de ber ofta hwad jordena tillhör. Ef. 4: 7.

2 Cor. 11: 12, 15. Rom. 8: 5. 16: 18.

20. Men vår umgängelse är i himmelen, bidden wi och wänte frälaren, HERAN Jesum Christum; Ebr. 13: 14. 1 Cor. 1: 7.

Eph. 2: 6. Col. 3: 3. 1 Theß. 1: 10.

21. Hwiltens vår ströpliga lekamen skall förklara; på det han skall göra honom lit med sinom förklaraba lekamen, af den kraft der han med fördrar sig all ting underlägga.

1 Cor. 15: 26, 27, 43, 49, 51.

Col. 3: 4. 1 Joh. 3: 2.

4. Capitlet.

Förmanas till dygd; tadsa.

Så, mine käre och önsklare bröder, min fröjd och min trona, blifwer så ständande i HERANOM, mine älsfelige. Phil. 2: 16.

1 Theß. 2: 19, 20. 1 Cor. 15: 58.

2. Evobiam förmanar jag, och Synthyen förmanar jag, att de äro ens till sinnes i HERANOM.

3. Ja, jag beder och big, min rättfinniga make, war dem behjelpelig, som med mig öfwer Evangelium stridt hafwa, samt med Clement, och andra mina medarbetare, hwilkas namn äro uti lifsens bok. Phil. 1: 27.

Upp. 3: 5. 17: 8. 20: 12, 15. 21: 27.

4. Fröjder eder i HERANOM alltid; och åter säger jag: Fröjder eder.

Phil. 3: 1. 1 Theß. 5: 16.

5. Ebor saltmodighet låter allom menniskom kunnoga warða. HERAN är när.

6. Hafwer ingen omsorg; utan edart begär ware kunnigt inför Gud, i all ting, med bön, åkallan, och tackfägelse.

Ps. 55: 23. Matth. 6: 25. 1 Petr. 5: 7.

7. Och Guds frid, som öfvergår allt förstånd, förware edor hjerta, och edart sinne, i Christo Jesu. Joh. 14: 27. Eph. 2: 14.

8. Öttermåra, käre bröder, hwad sant är, hwad ärligt är, hwad rätt, hwad kysst, hwad ljusligt, hwad väl lyder; är någor dygd, och är något löf, tänker derefter.

Rom. 12: 17. 13: 13.

9. Hwad I och lärt, och undfått, och hört, och sett hafwen på mig, det görer; och så warder fridsens Gud med eder.

2 Cor. 13: 11.

10. Men jag är storliga fröjdad i HER-
ranom, att I ären åter komne dertill, att I hafwen omsorg om mig; ändock I väl allstädes omsorg haft hafwen; men tiden sade icke så till.

11. Detta säger jag icke derföre, att mig något fattas; ty jag hafwer lärt, ibland dem jag umgår, låta mig njå.

1 Tim. 6: 6. 8.

12. Jag kan låg vara; jag kan och hög vara; allestädes och i all ting är jag stidelig, både mätt och hungrig vara, både nog hafwa och nöd lida.

1 Cor. 4: 11. 2 Cor. 11: 27.

13. All ting förmar jag, genom Christum, som mig mäktigan gör.

14. Dock hafwen I rätt gjort, att I hafwen tagit eder min bekräftelse till.

15. Beten I och väl, I Philipper, att af

första Evangelii begynnelse, då jag drog ut Mædonien, ingen församling hafwer något delat med mig, efter råenskap, i något och uppbörd, utan I alla; 2 Cor. 11: 8. 9.

16. Ty I sänden ena reso, och så antra, till mig i Theffalonica, till min nödtorft.

17. Jde att jag söker sådana stänker; men söker derefter, att uti edar råenskap skall en öfwerflödig frukt finnas.

Tit. 3: 14.

18. Ty jag hafwer allt, och öfwerflödar, och är uppfyllt, sedan jag undfid, med Epaphrobitus, det som ifrån eder sändt war, en söt lukt, ett offer, Gudi tädt och ananneligit.

2 Cor. 9: 12. Ebr. 13: 16.

19. Men min Gud skall eder uppfylla alla edra nödtorft, efter sina rikedomar i härli-
ghetene, genom Christum Jesum.

2 Cor. 9: 8.

20. Men Gudi och wårn Herder warer pris af ewighet till ewighet. Amen.

21. Helsen all helgon i Christo Jesu. Eder helse de bröder, som med mig äro.

22. Eder helse all helgon, enlannerliga de, som äro utaf Kejsarens hus.

23. Wårs HERAS Jesu Christi nåd ware med eder allom. Amen.

Strifwen af Rom, med Epaphrobits.

S. Pauli Epistel till de Colosser.

1. Capitlet.

Gud tackas, bebed. Kristus läres. Folket förmanas.

Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds wilja, och Timotheus brodern;

2. De helgon, och trogna bröder i Christo, som äro i Colossen: Nåd ware med eder, och frid af Gudi, wårn Herder, och HER-
ranom Jesu Christo.

Rom. 1: 7. Gal. 1: 3. 1 Petr. 1: 2.

3. Wi tackom Gudi, och wårs HERAS Jesu Christi Herder, och bedjom alltid för eder.

Eph. 1: 16.

4. Ty wi hafwe hört edra tro i Christo Jesu, och (edar) kärlek till all helgon;

Eph. 1: 13, 15. Philem. v. 5.

5. För det hoppes skull, som eder är för-
waradt i himmelen; af hwilket I tillföre-
ne hört hafwen, genom Evangelii sanna
ord;

6. Som till eder kommet är, såsom och i

alla werlbena, och är fruktsamt, såsom och i
eder, ifrå den dag I hörden och förnummen
Guds nåd i sanningene;

Mat. 4: 8. Ap. 9: 7.

7. Som I och lärt hafwen af Epaphra, wår älskelige medtjenare, hwilken är en tre-
gen Christi tjänare för eder;

Col. 4: 12. Philem. v. 22.

8. Den och os underwist hafwer edar kär-
lek i Andanom.

9. Derföre och wi, ifrå den dag wi det
hördom, wände wi icke igen bedja för eder
och önska, att I mågen uppfyllde warda
med hans wiljas kunskap, uti all andelig
wisdom och förstånd;

Rom. 12: 2.

1 Cor. 1: 6. Eph. 1: 15. 5: 10. 17.

10. Att I mågen wandra wärdeliga HER-
ranom till allt behag; och ären fruktamme
i alla goda gerningar, och wåren till i Guds
kunskap;

1 Kor. 17: 1. Eph. 4: 1.

Phl. 1: 27. 1 Thes. 2: 12. 4: 1. 3. 15: 16.

11. Och stärkte warnden med alla kraft,

efter hans härliga magt, uti allt tålmod och långmodighet, med glädje;

12. Och taden Fadrenom, som oss hafwer beqväma gjort till att belastige vara i de heligas arfwedel i ljuset; Ap. 8. 26: 18.

13. Hvilken oss uttagit hafwer ifrå mörk-
sens mälighet, och hafwer författ oss uti
sin älsfeliga Söns rike; Eph. 6: 12.

Ebr. 2: 14. 1 Petr. 2: 9. Matth. 17: 6.

14. I hwilkom wi hafwe förloshning genom
hans blod, nämliga syndernas förlåtelse;
Ap. 9. 20: 28. Ebr. 9: 14. 1 Petr. 1: 19.

15. Hvilken är osynliga Guds beläte, för-
födder för all kreatur. Joh. 14: 9.

2 Cor. 4: 4. Phil. 2: 6. Ebr. 1: 3.

16. Ty genom honom äro all ting skapade,
som i himmelen och på jordene äro, synliga
och osynliga, ware sig thron, eller herrskap,
eller förskäddne, eller öfwerhet; allt är
skapadt genom honom, och till honom.

Joh. 1: 3. Rom. 11: 36. 1 Cor. 8: 6.

Eph. 3: 9. Ebr. 1: 2. 1 Petr. 3: 22.

17. Och han är för alla, och all ting bestå
i honom.

18. Och han är hufvudet till kroppen,
nämliga till församlingena, hvilken är be-
gynnelsen, förstfödd ifrå de döda, på det han
i all ting skall hafwa föregången.

Eph. 1: 22. Ap. 8. 26: 23. 1 Cor. 15: 20. 23.

19. Ty behageligt hafwer warit (Fadre-
nom), att all fullhet skulle bo i honom;

Joh. 1: 14, 16. 3: 34, 36. Col. 2: 9.

20. Och att han genom honom all ting för-
sona skulle med sig själf; tillfridsställandes,
genom blodet på hans kors, både det på
jordene och i himmelen är; Ef. 9: 6.

Ap. 8. 10: 36. Rom. 5: 1, 10. 2 Cor. 5: 18.

Eph. 1: 10. 2: 14, 16. 1 Joh. 4: 10.

21. Och eder, som fördom woren främ-
mande, och fiender med sinnet i onda ge-
ningar. Eph. 2: 1, 2, 12.

22. Men nu hafwer han försonat eder med
sins föttis Iesamen, genom böden; på det
han skulle ställa eder heliga, och ostraffliga,
och obefmittade, i sin åsyn;

1 Cor. 1: 2. Eph. 1: 4.

2: 15. 5: 26, 27. 2 Tim. 1: 9. Tit. 2: 14.

23. Om I annars blifwen i trone, grun-
dade, och faste, och orörlige ifrå det hopp
som i Evangelio är, hwilket I hört hafwen,
och predat är för all kreatur, som under
himmelen äro, hwilkas jag Paulus är en
tjenare worden.

Joh. 15: 6. Marc. 16: 15. Rom. 10: 18.

24. Nu fröjdar jag mig uti mitt lidande

för eder, och uppfyller i mitt fött hwad som
fattas i Christi lidande, för hans Iesamen,
som är församlingen;

Rom. 12: 5. 2 Cor. 1: 5, 6.

4: 10, 11. 7: 4. Eph. 3: 1, 13. Phil. 1: 17.

25. Hvilken s tjenare jag worden är, efter
Guds prebisdämbete, det mig gifwet är
ibland eder, att jag Guds ord rifeliga pre-
dika skall; Eph. 3: 2.

26. Nämliga den hemlighet, hvilken fördo-
ld hafwer warit ifrå werldenes begynnelse, och
ewig tid; men nu är uppenbar worden hans
helgon; Matth. 13: 11.

Rom. 16: 25. 1 Cor. 2: 7. Eph. 1: 9.

3: 9. 2 Tim. 1: 10. Tit. 1: 3. 1 Petr. 1: 20.

27. Hvilkom Gud wille kunnigt göra,
hvilken denna hemlighetenes härliga rikebom
är ibland öfningarna, hvilken är Kristus
uti eder, härlighetenes hopp;

Rom. 9: 23. 2 Cor. 2: 14. Eph. 3: 8.

28. Den wi förkunnom, förmanande hwar
menniska, och lärande hwar menniska i all
wisdom; på det wi skole ställa hwar men-
niska fullbordade i Christo Jesu;

2 Cor. 11: 2. Eph. 5: 27.

29. Der jag och på arbetar och lämpar,
efter hans werlan som krafteliga werlar i
mig. Phil. 1: 30. 2 Tim. 4: 7. Ebr. 10: 32.

2. Capitlet.

En säll lärare.

Så vill jag att I weta stolen, hvilken kamp
jag hafwer om eder, och om dem som
äro i Laodicea, och om alla dem som min
person i föttet icke sett hafwa;

Phil. 1: 30. 1 Eheb. 2: 2.

2. På det deras hjerta måga få någon hug-
nad, och sammanfogade warde i kärlekenom,
till all rikebom uti fullkomligt förstånd, till
att tunna bestinna Guds hemlighet, både
Fadrens och Christi;

2 Cor. 1: 6. Ef. 53: 11. Joh. 17: 3.

3. Uti hwilkom fördo-
lds alla wis-
doms och förståndes hwaror.

4. Men detta säger jag, på det ingen skall
bebraga eder med löf ord. Eph. 5: 6.

5. Ty ändock jag är ifrån eder efter föttet,
är jag dock när eder i Andanom, fröjdar
mig, och ser edor stidelse, och edar tros sta-
bilitet på Christum. 1 Cor. 5: 3.

6. Såsom I nu anammat hafwen JESU-
an Christum Jesum, så wandrer i honom;

1 Eheb. 4: 1. Jud. Ep. v. 3.

7. Och warer rotade och upphygge i ho-
nom, och warer faste i trone, såsom I

lärde ären, och warer i henne rifeliga tack-
samme.

1 Cor. 1: 5. Eph. 2: 21, 22. 3: 17.

8. Ser till, att eder icke någor bortröstwar
med Philosophia och såfängat bedrägeri, efter
menniskors stadgar, och efter werldens stad-
gar, och icke efter Christum; Matth. 15: 2.

Rom. 16: 17. Gal. 4: 3, 9. Ebr. 13: 9.

9. Ty i honom bor all Gudomzens fullhet
lesamliga. Joh. 1: 14. Col. 1: 19.

10. Och I ären i honom fullkomne, hwilken
är hufwudet öfwer all försadde och wäl-
dighet; Joh. 1: 16.

Rom. 8: 38. Eph. 1: 21. 1 Petr. 3: 22.

11. I hwilkom I och omflorne ären med
den omskärelse, som sker utan händer, då I
afsladen synbatroppen i löttet, nämliga med
Christi omskärelse: 5 Mos. 10: 16.

Phil. 3: 3. Eph. 4: 22. Col. 3: 8, 9.

12. I det, att I med honom begärfne ären
genom dopet; i hwilkom I och uppståndne
ären genom trona, den Gud werlar, hwilken
honom uppväckt hafwer ifrå de döda.

Rom. 6: 3, 4. Col. 3: 1.

13. Han hafwer och gjort eder lefwande
med honom, då I döde woren i synderna,
och uti edars löttis förhud; och hafwer för-
lätit oss alla synder; Eph. 2: 1, 5, 11.

14. Och afplånat den handskrift, som oss
emot war; hwilken af stadgarna kom, och
war oss emot; och den hafwer han tagit oss
af wägen, och naglat wid korset.

15. Och hafwer blottat försadde, och
wäldigheterna, och fört dem uppenbarliga,
och gjort en härlig seger af dem, genom sig
sjelf. Joh. 12: 31.

Eph. 6: 12. Ebr. 2: 14. 1 Mos. 3: 15.

Matth. 12: 29. Luc. 11: 22. Eph. 4: 8.

16. Så låter nu ingen göra eder samwet
öfwer mat, eller dryck, eller öfwer bestämde
helgebagar, eller nymånader, eller Saba-
ther; Tit. 1: 15. 3 Mos. 11: 2, 3.

17. Hwillet är fluggen af det som tillkom-
mande war; men troppen sjelf är i Christo.
Ebr. 8: 5. 10: 1.

18. Våter ingen taga eder lönen ifrå, den
som wandrar efter egen godtycke i Anglad-
mjulhet och andelighet, i de ting han aldrig
sett hafwer, och är förgäfwes upplåst i sitt
lötteliga sinne; Jer. 29: 8.

Hel. 13: 3. Matth. 24: 4. 1 Joh. 4: 1.

19. Och håller sig icke wid hufwudet, af
hwilka befe lesamenen genom leder och leda-
mot kraft får och tillsammans hänger, och

tillwägar i den förskelse som Gud gif-
wer. Eph. 4: 15, 16.

20. Efter I nu döde ären med Christo,
ifrå de werldliga stadgar; hwi låter I
eder då begripas med bestrefna stadgar, lika
som I ännu lefden i werldene?

Rom. 6: 3, 5.

7: 4, 6. Gal. 2: 19. 4: 9. Col. 2: 8.

21. De der säga: Du skall icke komma
wid det; icke smaka det; icke handtera
det;

22. Hwillet dock allt förgås i bratningene,
och är efter människors bud och lärdom;

Matth. 15: 9. Tit. 1: 14.

23. Hwille hafwa wäl ett sten af wisdom,
genom sjelftagen anbelighet och ödmjulhet,
och derigenom att de icke slona troppen, och
göra icke löttena best äro till best nödtorft.

1 Tim. 4: 8. 5: 23.

3. Capitlet.

Försmelliga låter. Christliga begär.

Om I nu ären uppståndne med Christo, så
öfker det ofwantill är, der Christus är
sittandes på Guds högra hand.

Rom. 6: 5. Eph. 2: 6.

Col. 2: 12. Ps. 110: 1. Eph. 1: 20.

2. Farer efter det som ofwantill är, icke
efter det som på jordene är.

3. Ty I ären döde, och edart lif är för-
boldt med Christo i Gub.

Rom. 6: 2, 3. 8: 24. Gal. 2: 20.

4. Men när edart lif, Christus, uppenba-
rad warber, då warde och I uppenbarade
med honom i härligheten.

Phil. 3: 21. 1 Joh. 3: 2.

5. Så döder nu edra lemmar, som på
jordene äro; boleri, orenlighet, lusta, ond
begärelse och girighet, hwilken afsnabadprå
är;

Rom. 6: 13.

8: 13. 1 Thes. 4: 5. Upp. 22: 15.

6. För hwilka styders skull Guds wrede
kommer öfwer otrones barn;

1 Cor. 6: 9, 10. Gal. 5: 21.

7. Uti hwilka I och fordom wandrade,
då I deruti lefden.

Rom. 6: 20. 7: 5. 1 Cor. 6: 11.

8. Men lägger och nu I bort alltfammans,
wrede, grymhet, ondska, försmädelse, flam-
lig ord, af edar mun. Eph. 4: 25, 29.

5: 4. Ebr. 12: 1. Jac. 1: 21.

9. Ejuger icke för hwarannan; aflåter
eder den gamla menniskan med hans ge-
ningar; Eph. 4: 22.

10. Och illäder eder den nya, den der för-

nyas till hans kunskap och beläte, som honom skapat hafwer.

Rom. 6: 4.

1 Mos. 1: 26. Eph. 2: 10. 4: 24.

11. Der icke Gref och Jude är, omslärelse och förhåd, Barbarisk och Scythisk, tjenare och fri, utan allt i allom Christus.

Rom. 10: 12.

1 Cor. 7: 21, 22. Gal. 3: 28. 5: 6.

12. Så kläder eder nu såsom Guds utkorade, helgon och älskelige, uti hjertans barmhertighet, vänlighet, ödmjukhet, saltmodighet, långmodighet;

Eph. 6: 11. Gal. 5: 22.

13. Och unddrager hvarannan, och förklarer hvarandrom, om något hafwer någon klagomål emot den andra; såsom och Kristus eder förslått hafwer, så görer och I.

Matth. 6: 14. Marc. 11: 25. Eph. 4: 32.

14. Men öfwer allt detta iflärer eder kärleken, hwilken är fullkomlighetens band.

Joh. 15: 12. Eph. 4: 3. Col. 2: 2.

15. Och Guds frih regere i edor hjerta, till hwilken I och kallade ären uti en lekamen; och warer tacksamme.

Phil. 4: 7. Eph. 4: 4.

16. Lärer Christi ord rikliga ho uti eder med all wijsdom; lærer och förmaner eder inbördes med Psalmer och loffånger, och andeliga wisor i nådene, och sjunger HERANOM i edart hjerta.

1 Cor. 14: 26. Eph. 5: 19.

17. Och allt det I gören, med ord eller gerning, det görer allt i HERANS Jesu Namn; och tader Gudi och Fadrenom genom honom.

1 Cor. 10: 31.

Eph. 5: 20. 1 Thes. 5: 18. Ebr. 13: 15.

18. I hustrur, warer edra män underdåniga, såsom tillbörligt är, i HERANOM.

1 Cor. 14: 34. Eph. 5: 22.

19. I män, älska edra hustrur, och warer icke bittra emot dem.

Eph. 5: 25. 1 Petr. 3: 7.

20. I barn, warer edra föräldrar lydige i all ting; ty det tådes wäl HERANOM.

Eph. 6: 1.

21. I fäder, reter icke edor barn; på det de icke skola wara klenmodige.

Eph. 6: 4.

22. I tjenare, warer lydige edra löstliga herrar i all ting; icke med tjenst för ögonen, såsom menniskom till wilja, utan med hjertans ensalbighet, och med Gudsfruktan.

Eph. 6: 5, 6.

1 Tim. 6: 1. Tit. 2: 9. 1 Petr. 2: 18.

23. Allt hwad I gören, det görer af hjertat, såsom HERANOM, och icke menniskom.

Swed.

33*

24. Och weter, att I af HERANOM skolen få arffsens lön; ty I tjenen HERANOM Christo.

25. Men den som orätt gör, han skall undfå hwad han orätt gjort hafwer; och warder intet anseende till personen.

Ap. G. 10: 34. Rom. 2: 11. 1 Petr. 1: 17.

4. Capitlet.

Förmanas till bön och försigtighet.

I herrar, hwad sika och rätt är, det bewiser tjenarenom; wetande, att I hafwen od en HERA i himmelen.

Eph. 6: 9.

2. Skäl upå bedja, och weter deruti med tacksägelse;

Euc. 18: 1.

Ap. G. 1: 14. Rom. 12: 12. Eph. 6: 18.

3. Bedjande också för oss, att Gud wille upplåta oss ordfens börr, till att tala Christi hemlighet, för hwilket jag od bunden är;

1 Cor. 16: 9. 2 Thes. 3: 1.

1 Cor. 4: 1. Eph. 6: 19. Col. 1: 26.

4. Att jag må det uppenbara, såsom mig bör att tala.

5. Wandrer wißliga med dem som utantill äro, och stider eder efter tiden.

Eph. 5: 15, 16. 1 Thes. 4: 12.

6. Edart tal ware alltid lustigt, och med salt förmängdt, att I weten huru I skolen swara hwarjom och enom.

Marc. 9: 50. Col. 3: 8, 16.

7. Huru med mig går, skall Tychicus, min älskelige broder, och trogne tjenare och medtjenare i HERANOM, eder allt kungöra;

Ap. G. 20: 4. Eph. 6: 21. 2 Tim. 4: 12.

8. Hwilken jag hafwer till eder sändt fördenstull, att han skall så weta, huru det hafwer sig med eder, och att han må hugswala edor hjerta;

9. Samt med Onesimo, minon trogna och älskelige broder, hwilken en af eder är; de skola eder underwisa allt, huru här tillstår.

Philom. v. 10.

10. Hesar eder Aristarchus, min medfänge, och Marcus, Barnabe syhling, af hwilkom I hafwen fått några befallningar; kommer han till eder, så undfår honom;

Ap. G. 19: 29. 27: 2.

Philom. v. 23, 24. Ap. G. 15: 37. 2 Tim. 4: 11.

11. Och Jesus, som kallas Justus, hwilke äro af omslärelsen; desse äro allena mine mebhjelpare till Guds rike, de mig od warit hafwa till hugnad;

12. Hesar eder od Epaphras, den en af eder är, Christi tjenare, alltid arbetandes för eder i böner, på det I mågen blifwa frän-

danbe fullkomlige, och uppfyllde i all Guds wilja. Rom. 15: 30. Col. 1: 7. Phil. v. 23.

18. Jag här vittnessbörd med honom, att han hafwer mycken omsorg om eder, och dem i Laodicea, och dem i Hierapoli.

Col. 2: 1. Upp. 3: 14.

14. Hesar eder Lucas, läkaren, den älskligaste, och Demas. 2 Tim. 4: 10, 11.

15. Hesar de bröder i Laodicea, och Nympham, och den församling, som i hans hus är.

16. Och då Epistelen är läsen när eder, så

beställer att han warber och läsen för den församling i Laodicea; och att I och den Laodicea Epistelen läsen. 1 Thes. 5: 27.

17. Och säger Archippo: Se på ämbetet, som du fått hafwer i HECranom, att du det uträttar. Phil. v. 2.

18. Minn hellsning med mine Pauli hand. Tänker på mina böjor. Råd ware med eder. Amen. 1 Cor. 16: 21. 2 Thes. 3: 17.

Ebr. 13: 3. Rom. 16: 24. 1 Cor. 16: 23. Skrifwen af Rom, med Typhicus och Onesimus.

S. Pauli Epistel den förre till de Thessalonicer.

1. Capitlet.

Ladas. Ståntaktighet berömd.

Paulus, och Silvanus, och Timotheus, den församling i Thessalonica, uti Gud Fader, och HECranom Jesu Christo: Råd ware med eder, och frid af Gudi, vår om Fader, och HECranom Jesu Christo.

2 Cor. 1: 19. 1 Petr. 5: 12.

Rom. 1: 7. 1 Cor. 1: 3. Eph. 1: 2. 1 Petr. 1: 2.

2. Vi tackom Gudi alltit för eder alla, och hafwom eder i äminnelse i våra böner, utan återwändning; Rom. 1: 8, 9.

Eph. 1: 16. Phil. 1: 3. 2 Thes. 1: 3.

3. Tänkande på edart werk i trone, och på edart arbete i lärskelen, och på edart tålmod i hoppet, hwilket är vår HECRe, Jesus Christus, för Gudi och vår om Fader.

Joh. 6: 29.

4. Ty, käre bröder, af Gudi älskade, wi mete, huru I ären utwalde; 2 Thes. 2: 13.

5. Att vårt Evangelium hafwer varit när eder, icke allenast med ordom, utan både i kraft, och i den helga Andas, och i fulla wißhet, såsom I weten, hurudana wi worom när eder, för edra skull. 1 Cor. 2: 4.

1 Thes. 2: 1. 1 Cor. 4: 20. 2 Cor. 8: 6.

6. Och I ären wornde wære efterföljare, och HECrans; och hafwen anammat ordet ibland mång bebröfwelse, med den helga Andas fröjd; 1 Cor. 4: 16. Phil. 3: 17.

2 Thes. 3: 6, 9. Ap. 8: 17: 11. Ebr. 10: 34.

7. Så att I ären wornde en efterdmwelse allom trognom uti Macedonia och Achaja.

8. Ty af eder är HECrans ord utgånet, icke allenast i Macedonia, och Achaja; utan i all rum är edor tro, som I hafwen till

Gud, utkommen; så att oss är icke behöf att säga något.

9. Ty de sjelfwe förkunna om eder, hurudana ingång wi hadom till eder; och huru I omwände worden till Gud ifrån afgudarna, till att tjena den lefwande och sanna Gud: 1 Cor. 12: 2.

10. Och till att wänta hans Son af himmelen, hwilken han uppwäckt hafwer ifrå de döda, Jesus, den oss frälsar ifrå den tillkommande wrede.

2 Thes. 1: 10. Upp. 1: 7.

Ap. 8: 24, 32. Matth. 3: 7. Rom. 5: 9.

2. Capitlet.

Paulus prebilar, anammats, hindras.

Näre bröder, I weten sjelfwe war ingång till eder, att han war icke fälsang;

1 Thes. 1: 5, 9.

2. Utan, såsom wi tillförene hade libit, och försmädde warit uti Philippi, som I weten, worom wi ändå wid god tröst i vår om Gud, till att tala när eder Guds Evangelium, med mycken lämpning.

Ap. 8: 16: 22.

17: 22. Phil. 1: 30. Col. 2: 1.

3. Ty vår förmaning war icke till willfarelse, icke heller till orenlighet, icke heller med list; 2 Cor. 7: 2.

4. Utan, såsom wi af Gudi bepröfwade werom, att oss Evangelium betrodt är till att prebilla, så talom wi; icke såsom wi wille tackas menniskom, utan Gudi, den der präfwar vår hjerta. Gal. 2: 7.

1 Tim. 1: 11. Tit. 1: 3. Gal. 1: 10.

5. Ty wi hafwe icke umgått med smekligom ordom, såsom I weten, icke heller med

tillsälle till girighet; Gud är dess vittne; 2 Cor. 2: 17. 4: 2. Ap. 8. 20: 33.

2 Cor. 12: 17. 1: 23. 11: 31. Gal. 1: 20.

6. Hafwom icke heller sökt pris af menniskom, hwarken af eder, eller androm;

Joh. 5: 41, 44. 7: 18. 2 Cor. 3: 1. 10: 12.

7. Andock wi wäl badom haft magt att förtunga eder, såsom Christi Apostlar; men wi worom måste när eder, lika som en amma sostrar sin barn.

2 Thes. 3: 9. 1 Cor. 9: 1. 3c.

2 Cor. 10: 1, 2, 8, 10, 11. 13: 4.

8. Så hafwom wi hjertans lust haft till eder, att dela med eder icke allenast Guds Ewangelium, utan och wårt eget lif; ty I ären oss kärre wordne.

Ap. 8. 20: 24. 2 Cor. 12: 15. Phil. 2: 17.

9. I minnens wäl, käre bröder, wårt arbete och wår nöd; ty dag och natt arbetade wi, på det wi ingen af eder skulle förtunga; och prebilsdom ibland eder Guds Ewangelium.

1 Cor. 4: 12.

2 Cor. 11: 9. 12: 13, 14. 2 Thes. 3: 8.

10. Dess ären I vittne, och Gud, huru heliga, huru rättfärdeliga och ostraffeliga wi umgungom med eder, som trodden;

11. Såsom I weten, att wi, såsom en fader sin barn, hafwe förmanat och tröstat hwar och en ibland eder;

12. Och betygat, att I wärdeliga skullen wandra för Gudi, den eder kallat hafwer till sitt rike och härlighet;

1 Mos. 17: 1. 1 Cor. 7: 20.

Eph. 4: 1. Phil. 1: 27. Gal. 1: 10.

13. För hwilket wi oss utan återwändotackom Gudi, att, då I anammaden af oss det prebilsade ordet om Gud, anammaden I det icke såsom menniskors ord, utan såsom det sannerliga är, som Guds ord, hwilken och werkar i eder, som tron.

Rath. 10: 40. Gal. 4: 14.

14. Ty I ären wordne, käre bröder, de Guds församlingars efterföljare, som uti Judeen äro, i Christo Jesu, att I besamma libet hafwen af ebra egna fränder, som de af Judomen;

Ebr. 10: 34. Ap. 8. 17: 5, 13.

15. Hwille och HERRan Jesus dräpo, och sina egna Propheetar; och hafwa förföljt oss, och lådas icke Gudi, och allom menniskom äro de emot;

Rath. 23: 34, 37. Luc. 13: 33, 34. Ap. 8. 7: 52.

16. Förbjuda oss underwisa Hedningomen, dermed de skola salige warda, på det de skola fullkomma sina synner alltid;

ty worden är kommen öfwer dem intill ändan.

Rath. 23: 32.

Ap. 8. 13: 50. 14: 5, 19. 19: 9. 22: 21, 22.

17. Men wi, käre bröder, seban wi till någon tid hade mist eder efter ansigtet, och icke efter hjertat, hafwe wi dess mer hastat till att se edert ansigte, med stor begärelse.

18. Dersöre padom wi melat komma till eder (jag Paulus), två resor; och Satanas hafwer oss förhindrat.

19. Ty hwad är wårt hopp, eller fröjd, eller tronan till wår bersedmelse? Ären och icke I det för wårörm HERRa Jesu Christo, i hans tillkommesse?

2 Cor. 1: 14. Phil. 2: 16. 4: 1.

20. I ären ju wår pris och fröjd.

3. Capitlet.

Timotheus sänd, kommer igen. Bön om tronens förstärking.

Dersöre kundom wi icke längre hafwat fördrag; och oss syntes, att wi uti Athen allena skulle qware blifwa.

2. Och hafwe sändt Timotheum, wår broder, och Guds tjenare, och wår hjälpare i Ewangelio Christi, till att styrka och trösta eder i ebra tro; Ap. 8. 16: 1. Phil. 2: 19.

3. På det ingen skulle låta wisa sig uti deuna bedröfwelse; ty I weten, att wi ärom dertill fatte.

Ap. 8. 14: 22.

Eph. 3: 13. Phil. 1: 14. 2 Tim. 3: 12.

4. Ty när wi worom när eder, sade wi eder det tillförene, att wi måste lida bedröfwelse; såsom och stedt är, och I weten.

5. Dersöre kunde jag och icke längre hafwat fördrag, utan sände åstad; på det jag skulle försära ebra tro, att tilläfwentyrns frestaren icke hade försökt eder, och wårt arbete hade då såfångt wordit. Rath. 4: 3. Phil. 2: 16.

6. Men nu nyliga, seban Timotheus kommen war till oss ifrån eder, och underwiste oss ebra tro och kärlek; och att I alltid tänken på oss till det bästa, och åsunden att se oss, såsom om wi eder;

7. Wordom wi, käre bröder, hugswalade på eder, uti all wår bedröfwelse och nöd, genom ebra tro.

8. Ty wi lefwe nu, efter I stån i HERRan.

9. Hwad tack kunne wi Gudi säga för eder, för all den glädje som wi hafwe af eder, wår Gud?

10. Wi bebjö dag och natt gaufsta mycket, att wi mågom se edert ansigte, och uppfylla det i ebra tro fattas. Rom. 1: 10, 11. 15: 23.

11. Men Gud sjelfwer, och vår Fader, och vår HERRE Jesus Christus, sticke vår väg till eder.

12. Men HERREN föröke eder, och låte kärleken öfverskölja inbördes och till hwar man; såsom och wi äre till eder;

1 Thes. 5: 15.

13. Att edor hjerta måga styrkt, och ofröfelig blifwa i helighet, för Gudi och vår om Fader, uti wärs HERRAS Jesu Christi tillkommelse, med all hans helgon.

2 Thes. 2: 17. Psal. 1: 10. 1 Thes. 5: 23. Matth. 25: 31. 2 Thes. 1: 7. Jud. Ep. v. 14.

4. Capitlet.

Rätt wandel. Tröst af upprättelsen.

Yttermera, käre bröder, bebjä mi eder och förman genom vår HERRA Jesum, såsom I hafwen undfångit af oss, huru I wandra stolen, och tackas Gudi, att I ju mer fullkomlige warben.

Psal. 1: 27. 1 Thes. 2: 12.

2. Ty I weten, hvad bud wi gäfwom eder, genom HERAN Jesum.

3. Ty detta är Guds wilje, edor helgelse, att I flyn boleti;

Rom. 12: 2. Eph. 5: 17, 27. Psal. 4: 8.

4. Och hwar och en af eder wet behålla sitt sat i helgelse och äro;

5. Icke uti lustig begärelse, såsom Hednigar, de som af Gudi intet weta.

1 Cor. 15: 34. Eph. 4: 17, 18.

6. Och att ingen förtröfder eller swiker sin broder i någon bandel; ty HERAN är bänmnaren öfwer allt detta; såsom wi och eder tillförene sådom och betygadom.

1 Cor. 6: 8.

7. Ty Gud hafwer icke kallat oss till orenlighet, utan till helgelse.

3 Ros. 19: 2. Joh. 17: 19. 1 Cor. 1: 2.

8. Den der nu föraktar, han föraktar icke någon mennisto, utan Gud, den sin Helga Andas hafwer gifwit i eder.

Rom. 10: 16.

9. Men om broderlig kärlek görs icke behöf att jag skrifwer eder; ty I ären sjelfwe lärde af Gudi, att I stolen älfte eder inbördes.

Jer. 31: 34. Joh. 6: 45. 3 Ros. 19: 18. Matth. 22: 39. Joh. 13: 34. 15: 12. Eph. 5: 2. 1 Petr. 4: 8. 1 Joh. 3: 11, 23. 4: 21.

10. Och det gäben I och på alla brödberna, som i hela Macedonien äro; men wi förminne eder, käre bröder, att I ju mer fullkomlige warben.

11. Och minnlägger eder, att I ären rofika, och åter edor egen stycke; och arbetar

med edra händer, såsom wi eder badit hafwe;

Ap. 5: 20: 34. Eph. 4: 28. 2 Thes. 3: 8, 12.

12. Att I hafwen eder ärliga med dem, som utantill äro; och att I deras intet bortswen.

2 Thes. 3: 7. 1 Petr. 2: 12.

13. Men wi wilje icke bölja för eder, käre bröder, om dem som afsonnade äro, att I icke förjen, såsom de andre, de der intet hepp hafwa.

5 Ros. 14: 1. 2 Sam. 12: 20.

14. Ty om wi tro, att Jesus är döder och uppränden, så skall och Gud dem, som afsonnade äro, genom Jesum framhafwa med honom.

1 Cor. 15: 13, 18, 20, 21, 22.

15. Ty detta säge wi eder, såsom HERANS ord, att wi, som lefwe och igenblifwe uti HERANS tillkommelse, skole icke förtomma dem som sofwa.

1 Cor. 15: 51, 52.

16. Ty sjelfwer HERREN skall stiga ned af himmelen med härstri, och öfweränges röst, och med Guds basun; och de både i Christo skola upplå i förstone;

Matth. 24: 31. 1 Cor. 15: 52. 2 Thes. 1: 7.

17. Derefter wi, som lefwe och igenblifwe, wardom tillåta med dem borttagne i sin emot HERAN i wädrät; och så skole wi blifwa när HERANOM alltid.

Joh. 12: 26. 14: 3. 17: 24.

18. Så tröster eder nu med dessa orden inbördes.

5. Capitlet.

Domegana. Beredelse dertill.

Men om tider och stunder, käre bröder, är icke behöf att skrifwa eder.

Matth. 24: 3, 36.

2. Ty I weten väl, att HERANS dag skall komma såsom en tjuf om nattena.

Matth. 24: 43. Marc. 13: 33, 34. Luc. 21: 31.

2 Petr. 3: 7, 10. Upp. 3: 3. 16: 13.

3. Derföre, när de warda sägande: Det är frid, och allt ting utan fara; då skall dem hasteligit förder öfwerkomma, lika som öföflepnan qwinnone påkommer, som hafwandes är; och de skola icke tunna undfly.

Rom. 21: 33.

4. Men I, käre bröder, ären icke uti mörkret, att den dagen, såsom en tjuf, skall få eder fatt.

Eph. 5: 5.

5. Alle I ären Ihusens barn, och dagens barn; wi hörom icke nattena till, icke heller mörkret.

6. Så låter oss nu icke sofwa, såsom de andre; utan låter oss waka och mörkret wara;

Matth. 24: 42.

Rom. 13: 11. 1 Petr. 5: 3.

7. Ty de som sofwä, de sofwä om nattene; och de som brudne äro, de äro brudne om nattena. Rom. 13: 13.

8. Men wi, som dagen tillhöre, skole nyltre wara, i skäbbe trones och kärlefsens träsketo, och salighetenes hopp för en hjelm.

Ep. 59: 17.

Rom. 13: 12. 1 Cor. 16: 13. Eph. 6: 14.

9. Ty Gud hafwer icke satt oss till wrede, utan att äga salighet, genom vår HERRA Jesum Christum;

Rom. 9: 22. Jud. Ep. v. 4. 1 Petr. 2: 8.

10. Den för oss dödd är; på det, ehwad wi wäse eller sofwä, skole wi lefwä samt med honom. Rom. 14: 8. 9. 2 Cor. 5: 15.

11. Derföre förmaner eder inbördes, och uppbygger hwar den andra, såsom I och gören.

12. Men wi bejse eder, käre bröder, att I känna dem som arbeta ibland eder, och stå eder före i HERRANOM, och förmana eder:

Rom. 15: 27. 1 Cor. 16: 18. Phil. 2: 29.

13. Skäljer dem dess lärare, för deras werks skull; och warer fridsamme med dem.

14. Men wi bejse eder, käre bröder, förmaner de ofsebaga, tröster de skenmobiga, hjälper de swaga, warer långmobige wid hwar man. 2 Thes. 3: 6. 11. Rom. 14: 1. Gal. 6: 1. 2.

15. Ser till, att ingen webergåller någrom ondt för ondt; utan alltid farer efter det goda inbördes, och med hwar man.

3 Ros. 19: 18.

Ordspr. 17: 13. 20: 22. 24: 29. Gal. 6: 10.

16. Warer alltid glade.

Luc. 10: 20. Rom. 12: 12. Phil. 4: 4.

17. Bedjer utan återwändö.

Luc. 18: 1. Eph. 6: 18. Col. 4: 2.

18. Warer tacksamme i all ting; ty det är Guds wilje om eder, genom Jesum Christum.

Eph. 5: 20.

19. Utfläder icke Andan.

Eph. 4: 30. 2 Tim. 1: 6.

20. Förrakter icke Prophetier. 1 Cor. 14: 30.

21. Men pröfwer all ting, och behåller det godt är. 1 Cor. 2: 11. 15. 1 Joh. 4: 1.

22. Ålör allt det som ondt synes.

23. Men sjelfwer fridsens Gud helge eder öfwer allt, att edar hele ande, och själ, och tropp, måtte wara behållen utan straff, i vårs HERRAS Jesu Christi tillkommelse.

Phil. 4: 9. 1 Cor. 1: 8. 1 Thes. 3: 13.

24. San är trofast, som eder kallat hafwer; den det öf wäl fullbordar.

1 Cor. 1: 9. 2 Cor. 1: 18. 2 Thes. 3: 3.

25. Käre bröder, beder för oss.

26. Selsker alla brödrerna uti en helig kyß.

Rom. 16: 16.

1 Cor. 16: 20. 2 Cor. 13: 12. 1 Petr. 5: 14.

27. Jag beswär eder wid HERRAN, att I denna Epistelen läsa låten för alla heliga brödrerna.

Col. 4: 16.

28. Vårs HERRAS Jesu Christi nåd ware med eder. Amen.

Rom. 16: 24. 1 Cor. 16: 23.

Till de Thessalonicer den förra, skrifwen af Athen.

S. Pauli Epistel den andra till de Thessalonicer.

1. Capitlet.

Tackas, tröskas, bebes.

Paulus, och Silvanus, och Timothens, den församling i Thessalonica, i Gudi wårörom Haber, och HERRANOM Jesu Christo:

1 Thes. 1: 1.

2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi wårörom Haber, och HERRANOM Jesu Christo. Rom. 1: 7. 1 Cor. 1: 3. 1 Petr. 1: 2.

3. Wi skole tacka Gudi alltid för eder, käre bröder, såsom tillhörigt är; ty edor tro föröklas storliga, och allas edar kärlek ofverflödar inbördes; Phil. 1: 3.

Col. 1: 3. 1 Thes. 1: 2. Eph. 1: 15.

4. Så att wi sjelfwe berömmen oss i Guds

församlingar, af edart tålmod och tro, uti alla edra förföljelser och bebröfswelser, som I liden;

2 Cor. 7: 14. 9: 2. 1 Thes. 2: 19.

5. Såsom ett bewis till Guds rättwisa dom; på det I mågen warba wärbige till Guds rike, för hwilket I och liden;

Phil. 1: 28. 1 Thes. 2: 14.

6. Efter det är rättwist för Gudi gifwa dem bebröfswelse igen, som eder bebröfswa;

Jas. 2: 8.

7. Men eder, som bebröfswens, roslighet med oss; då HERRAN Jesus uppenbar warer af himmelen, samt med sine krafs Ånglar;

1 Thes. 4: 16.

8. Och med eldsåga, till att hämnas öf-

wer dem som icke känna Gud, och öfwer dem som icke lydige äro wårs HERRAS Jesu Christi Evangelio; Rom. 2: 8. 2 Petr. 3: 7.

9. Swille pins lida skola, det ewiga förderfwet, af HERANS ansigte, och af hans härliga magt. Ef. 2: 19.

10. Då han skall komma till att förklarar i sin belgon, och underlig warba i allom dem som tro; ty wårt vittnesbörd till eder om den dagen hafwen I trott.

Ap. G. 1: 11. 1 Thes. 1: 10. Upp. 1: 7.

11. Och fördenstull bedje wi och alltid för eder, att wår Gud wille göra eder wärdiga till denna kallelsen, och uppfylla allt gødhetens uppsåt, och tronens werk i kraftene;

12. På det wårs HERAS Jesu Christi Namn må prisadt warba på eder, och I på honom, efter wår Guds och HERANS Jesu Christi nåd.

2. Capitlet.

Antikristus. Gud utforar, belgar, styrer.

Men wi bedje eder, käre bröder, för wårs HERAS Jesu Christi tillkommelse, och för wåra församlings stull i honom,

2. Att I icke snart låten bewela eder ifrån edart sinne; icke heller försträcka, hwarfen genom anda, eller genom ord, eller genom bref, lika som det sändt wore af oss, såsom Christi dag för handen wore.

Jer. 29: 8. Matth. 24: 4. Eph. 5: 6. Col. 2: 18. 1 Joh. 4: 1.

3. Låter ingen förfröa eder i någon måtto; ty han kommer icke, utan tillfröene fler affall, och uppenbar warder syndenes menniska, förtappelsens barn.

Matth. 24: 23. 1 Tim. 4: 1. 1 Joh. 2: 18.

4. Swillen är en motståndare, och upphäwer sig öfwer allt det Gud eller Guds tjensfällas; så att han sätter sig i Guds tempel, såsom en Gud, och gifwer sig före som han wore Gud. Dan. 11: 36.

5. Minnens I icke, att jag sade eder detta, då jag ännu war när eder?

6. Och hwad ännu hindrar, weten I; att han skall warba uppenbar i sin tid.

7. Ty han werkar allarebo ondsåna hemliga; allenast den der nu hindrar, han måste komma af wägen. Ap. G. 20: 29.

8. Och så warder då den Onde uppenbar, hwilken HEREN skall dräpa med fins muns anda; och skall göra en anda med honom, genom sin tillkommelses uppenbarelse; Joh. 4: 9. Ef. 11: 4. Upp. 19: 13, 15, 20, 21.

9. Swillens tillkommelse fler efter Satans

werkan, med alla lögnaktiga krafter, och teden, och under;

Joh. 8: 41. 2 Cor. 4: 4. Eph. 2: 2.

5 Kol. 13: 1. Matth. 24: 24. Upp. 13: 13.

10. Och med all förförelse till orättfärdighet, ibland dem som förtappade warba; derföre, att de icke anammade kärleken till sanningena, att de måtte salige wordit.

2 Cor. 4: 3. Upp. 9: 4. 13: 8.

11. Fördenstull skall Gud sända dem straf-
tig willfarelse, så att de skola tro lögnene;

Rom. 1: 24.

12. På det de skola alle dömda warba, som icke hafwa trott sanningene, utan hafwa lust till orättfärdigheten.

13. Men wi skole alltid tacka Gudi för eder, käre bröder, älskade af HERANOM, att Gud hafwer eder utwalt till salighet af begynnelsen, genom Andans helgelse, och i sanningens tro; 2 Thes. 1: 3. 1 Thes. 1: 4.

14. I hwilko han eder kallat hafwer genom wårt Evangelium, till wårs HERAS Jesu Christi härliga egenbom.

15. Så står nu, käre bröder, och håller eder wid de stadgar, som I lärt hafwen, ehwad det är slebt af wårt ord eller bref.

2 Thes. 3: 6.

16. Men sjelfwer wår HERRE, Jesu Kristus, och Gud och wår Fader, den oss älskat hafwer, och gifwit en ewig tröst, och ett godt hopp genom nåden;

17. Han hugwale eder hjerta, och styrte eder uti all lärdom, och goda gerningar.

3. Capitlet.

Beb för ordets framgång. His offid, &c.

Yttermera, käre bröder, beder för oss, att HERANS ord må hafwa framgång, och prisadt warba, såsom od när eder.

Matth. 9: 38. Eph. 6: 18, 19. Col. 4: 3.

2. Och att wi mågom friade warba ifrån manartiga och arga menniskor; ty tron är icke hwars mans.

Rom. 15: 30, 31. Joh. 6: 44.

3. Men HEREN är trofast, den eder styrka skall, och bewara för det onda. 1 Cor. 1: 9.

10: 13. 1 Thes. 5: 24. Joh. 17: 15.

4. Men wi förse oss till eder i HERANOM, att I gören, och görande warben, hwad wi eder budit hafwe. 2 Cor. 7: 11.

5. Men HEREN styrre edart hjerta till Guds kärlek, och till Christi tålåmbo.

6. Och hjudom wi eder, käre bröder, i wårs HERAS Jesu Christi Namn, att I dragen eder ifrån hwar och en broder som offi-

feliga wandrar, och icke efter den stadga som han hafwer fått af oss. 1 Cor. 5: 11. 13.

1 Thes. 5: 14. Tit. 3: 10. 2 Jos. 8: 10.

7. Ty I weten sjelfwe, huru I stolen oss efterfölja; fördenstull wi hadom oss icke ofskedliga ibland eder;

1 Cor. 4: 10. 11: 1. 1 Thes. 1: 6. 2: 10.

8. Icke heller tagit brödet till gästwes af någrom; utan med arbete och möda, natt och dag, hafwe wi brukat oss, på det wi ingen af eder skulle wara till tunga;

Ap. 9: 18: 3. 20: 34. 1 Cor. 4: 12.

2 Cor. 11: 9. 12: 13. 1 Thes. 2: 9.

9. Icke dersföre, att wi dess icke magt hadom; utan att wi skulle gifwa oss sjelfwa eder till efterbömelse, att efterfölja oss. Mat. 10: 10.

1 Cor. 9: 4. x. 1 Tim. 5: 18. 1 Cor. 4: 16. 11: 1. 1 Thes. 1: 6. 2: 7, 10. Phil. 3: 17.

10. Och då wi worom när eder, både wi eder sådant, att ho der icke wille arbeta, han skulle icke heller äta.

1 Mos. 3: 19.

11. Ty wi höre, att somlige ibland eder umgås ofskedliga, och arbeta intet, utan drifwa såfängo.

12. Men dem som sådana äro bjude wi och förmane, genom vår HERA Jesum Christum, att de arbeta med stillhet, och äta sitt eget brödd.

Eph. 4: 28. 1 Thes. 4: 11.

13. Men I, käre bröder, förtröttnens icke göra det godt är.

Gal. 6: 9.

14. Om nu något icke wille lyda vårt ord, honom tedner upp i ett bref, och hafwer ingen umgängelse med honom, på det han skall blygas.

Mat. 18: 17. 1 Cor. 5: 9.

15. Dock håller honom icke såsom en owän; utan förmaner honom såsom en broder.

16. Men sjelfwer fridsens HERA gifwe eder frid alltid, i allahanda måtto. HERA ren war med eder allom.

Rom. 15: 33. 16: 20. 1 Cor. 14: 33.

2 Cor. 13: 11. Phil. 4: 9. 1 Thes. 5: 23.

17. Helsing med mine Pauli hand, hwilket är tecknet i all bref. Så skrifwer jag:

1 Cor. 16: 21. Gal. 4: 18.

18. Vår HERAs Jesu Christi nåd ware med eder allom. Amen.

Sänd af Åthen.

S. Pauli Epistel den första till Timotheum.

1. Capitlet.

Fablers, lagens, Evangelii art.

Paulus, Jesu Christi Apostel, efter Guds vår Frälsares och HERAs Jesu Christi befallning, den vårt hopp är,

Ap. 9: 15. Gal. 1: 1. Col. 1: 27.

2. Timotheo, minom rättfärdiga son i trone: Nåd, barmhertighet, frid af Gudi vår om Faber, och af Jesu Christo vår om HERA.

Ap. 9: 16: 1. 1 Cor. 4: 17. 1 Thes. 3: 2. Gal. 1: 3. Tit. 1: 4. 1 Petr. 1: 2.

3. Såsom jag bad dig, att du skulle blifwa qwar i Epheso, då jag for in i Macebonien, så gör och; att du må bjuda somligom, att de ingen anuan lärdom efterfölja;

Ap. 9: 20: 1. 3. Gal. 1: 6. 7.

4. Och ingen att gifwa på fabler och slägtregister, de ingen ända hafwa, och åstadkomma spörsmål, mer än förbättring till Gud i trone. 1 Tim. 4: 7. 2 Tim. 2: 16. 23.

5. Ty hufwudssumman af buhet är kärleken af ett rent hjerta, och af ett godt samwete, och af en ofstryktad tro;

Rom. 13: 8. Gal. 5: 14.

6. Ifrå hwilken somlige hafwa farit wille, och äro omwände till onyttigt sqwalser; 1 Tim. 6: 4. 20. Tit. 1: 14. 3: 9.

7. Och wilja wara mästare i Skriften, och förstå icke hwad de säga, eller hwad de hålla.

8. Wi wete wäl att lagen är god, då man henne rätteliga brukar; Rom. 7: 12.

9. Betandes, att dem rättfärdiga är ingen lag satt; utan orättfärdigom, och olybigom, ogudaktigom, och syndarom, oheligom, och oandeligom, fadermördarom och modermördarom, mandråparom,

Gal. 3: 19. 5: 23.

10. Bolarom, drängastänbarom, menniskotjuftom, ljugarom, menedarom; och hwad annat sådant är, det en helsosam lärdom emot faller;

11. Efter dens saliga Guds härliga Evangelium, hwilket mig betrodt är.

12. Och jag tadar vår om HERA Christo Jesu, som mig hafwer gjort mäktig, och räknat mig trogen, och satt i det ämbetet;

13. Jag, som tillsförene war en försmädare, och en förföljare, och en wäldswer-

lare; men mig är barmhertighet wedersfa-
ren; ty jag hafwer det gjort owetandes, i
otro. Ap. 8: 3. 9: 1. 22: 4. 26: 9.

1 Cor. 15: 9. Gal. 1: 13. Phil. 3: 6.

1 Cor. 7: 25. Joh. 9: 39. Ap. 8: 3: 17.

14. Men wår HERRas nåd hafwer deß
mer öfwerflödat, genom trona och kärleken,
i Christo Jesu.

15. Det är ett fast ord, och i alla måtto
wål wårdt att man det anannmar, att Chri-
stus Jesus är kommen i werlden, till att
frälssa synbare; ibland hwilla jag är den
förnämligaste. Matth. 9: 13.

Marc. 2: 17. Luc. 5: 32. 19: 10. 1 Joh. 3: 5.

16. Men mig är wedersfaren barmhertighet,
på det Jesus Christus skulle på mig för-
nämligast bewisa alla långmobighet, dem
till efterdöme, som på honom tro skulle till
ewinnerligt lif.

17. Men Gubi, den ewiga Konungenom,
öförgångligom, öfynligom, allena wisom,
ware pris och ära, i alla ewighet. Amen.

Rom. 16: 27. 1 Tim. 6: 16.

18. Detta budet befaller jag dig, min son
Timothee, efter de förra Prophetier om dig,
att du brukar dig deruti som en god frige-
man; 1 Tim. 6: 12. 2 Tim. 4: 7.

19. Hafwandes trona, och godt samwet;
hwillet somlige hafwa bortdrifwit, och
äro stjeppsbrutne wordne i trone;

1 Tim. 3: 9.

20. Af hwilkom är Hymeneus, och Alexan-
der, hwilla jag Satane antwardat hafwer;
på det de skulle lära icke mer försmåda.

2 Tim. 2: 17. 4: 14. 1 Cor. 5: 5.

2. Capitlet.

Wet för alla. Guds wilja. Qwinnoprydnad.

Så förmanar jag nu, att man för all ting
hafwer böner, åkallan, förböner och
tacksäggher, för alla mennistor;

2. För Konungar, och för alla öfwerhet;
på det wi måge lefwa uti ett roligt och
filla lefwerne, i all Gudaktighet och ärlig-
het. Jer. 29: 7.

3. Ty sådant är godt och tacknämligt för
Gubi, wår om Frälsare;

4. Som will att alla mennistor skola frälste
warda, och till sanningenes kunskap komma.

Heb. 18: 23. 2 Petr. 3: 9.

5. Ty det är en Gud, och en Medlare
emellan Gud och mennistor, nämligen den
menniskan Kristus Jesus; Joh. 17: 3.

Rom. 3: 30. 10: 12. Gal. 3: 19. Ebr. 9: 15.

6. Hwille sig sjelf gifwit hafwer för alla

till återlöfen, att sådant skulle i sin tid pre-
disat warda.

Matth. 20: 28.

Epß. 1: 7. Col. 1: 14. 1 Cor. 1: 6.

7. Der jag och uti stidat är en Prebilar
och Apostel; jag säger sanningen i Christo,
och ljuger icke, Hedningarnas lärare i trone
och sanningene. Rom. 9: 1. Ap. 8: 9: 13.

13: 2. 22: 21. Rom. 11: 13. 13: 16.

Gal. 1: 16. 2: 7. 8. Epß. 3: 8. 2 Tim. 1: 11.

8. Så will jag nu, att männerna betja i
all rum, och applysta heliga händer, utan
wrede och twelan; Mal. 1: 11.

Joh. 4: 21. Ps. 134: 2. Matth. 5: 23. 6: 14.

9. Sammalunda och, att qwinorna pryda
sig i höfwelighet nådebonad, med blygaktig-
het och tyfhet; icke med slätat hår, eller
guld, eller perlor, eller tofelig nådnad;

Tit. 2: 3. 1 Petr. 3: 3.

10. Utan, såsom de qwinor höfwe som
gudaktighet bewisa, med goda gerningar.

11. En qwinna låte lära sig i stillhet, med
all underbånighet.

1 Mos. 3: 16. Epß. 5: 24.

12. Men qwinnone råder jag icke, att hon
andra lärar; och icke heller råder öfwer
mannen, utan ware i stillhet. 1 Cor. 14: 24.

13. Ty Adam wardt först stapad, och sedan
Ewa;

1 Mos. 1: 27. 2: 18. 22. 1 Cor. 11: 8. 9.

14. Och Adam wardt icke bedragen; utan
qwinnan wardt bedragen, och som öfwerträ-
delsen åstad. 1 Mos. 3: 6. 2 Cor. 11: 3.

15. Men hon warder likwäl salig, genom
barnbörden, om hon blifwer i trone, och
kärlekenom, och i helgelse, med tyfhet.

3. Capitlet.

Lärars egenfaper. Guds bemilghet.

Det är ju ett fast ord: Om någor begärar
ett Bistopsämbe, han åfundar en god
gerning.

2. Så skall nu en Bistop wara ostraffelig;
ene hustru, man, walande, nyfter, letig,
gäsigfware, läranktig; Tit. 1: 6. 7.

3. Ingen drinfare, icke bitter, icke smit
efter slem winning; utan mild, icke tröts-
sam, icke girig; 2 Tim. 2: 24.

4. Den sitt hus wäl förestår; den der ly-
dig barn hafwer, med alla ärlighet;

5. Swar nu någor icke kan förestå sitt eget
hus, huru skall han förestå Guds församling?

6. Icke Nyckristen; på det han icke skal
appbållas, och falla i lastarens dom.

7. Han måste och hafwa ett godt vittnes-
börd af dem som utantill äro; på det han

ide skall falla uti lastarens försmädelse och snaro. 1 Cor. 5: 12.

8. Sammalunda och tjenarena, stola ärlige wara, ide twetalige, ide drinkare, ide snitne efter slem winning; Ap. G. 6: 3.

9. Hållandes trones hemlighet med ett rent samwet.

10. Och de stola först förskolas; och sedan stola de tjena, när ingen kan straffa dem.

11. Deras hustrur sammalebes, stola och ärliga wara, ide förtalerstor; nyhtra, trofast i all ting.

12. Tjenarena stola wara ene hustrus män, de sin barn wäl förestå, och sin egen hus.

13. Ty de der wäl tjena, förwärfwa sig ett godt uppfleg, och mycken tröst i trone, som är i Christo Jesu.

Matth. 25: 21. 1 Joh. 3: 21. 5: 14.

14. Detta skrifwer jag dig, förhoppandes se stola att jag kommer snart till dig;

15. Och om så hände att jag förtöfwar, att du må weta hurulebes du umgå skall uti Guds hus, som är lefwandes Guds församling, en pelare, och sanningenes grundwal.

16. Och utan twifwel är Gubattighetenes hemlighet stor: Gud är uppenbar worpen i löttet, rättfärdigad i Andanom, synt Anglomen, prebital Hedningomen, trodd i werlbene, upptagen i härligheten. Joh. 1: 14.

Eph. 3: 5, 6. 1 Petr. 3: 18. 1 Joh. 1: 2.

4. Capitlet.

Antikristus. Rätt lärares öfning.

Men Anden säger klarliga, att i yttersta tiderna stola somlige falla ifrå trone, hållande sig intill bebrägeliga andar och djefsalårdom;

Matth. 24: 23. 2 Thes. 2: 3. 2 Tim. 3: 1. 2 Petr. 3: 3. 1 Joh. 2: 18. Jud. Ep. v. 18.

2. Genom dem som med strymleri tala lögn, och hafwa brändt tecken i sin samwet;

3. Och förbinda ägtenskap; bjuda stona maten, som Gud slapat hafwer till att taga med tackfälsse, dem trognou, och dem som hafwa förslätt sanningena.

1 Mos. 9: 3. Rom. 14: 6. 1 Cor. 10: 30.

4. Ty allt det Gud slapat hafwer är godt, och intet bortlastandes, som med tackfälsse taget warder. 1 Mos. 1: 31. Ap. G. 10: 15.

Rom. 14: 14, 20. 1 Cor. 10: 25. Tit. 1: 15.

5. Ty det warder helgadt genom Guds ord och bönen.

6. När du såbant gifwer bröderna för, så blifwer du en god Jesu Christi tjenare;

såsom du uppfödder äft i trones ordom, och god lärdom, med hwilken du alltid warit hafwer.

2 Tim. 1: 5. 3: 14, 15.

7. Men oandeliga och kärlingafablar låt fara; men öfwa dig sjelf till gubattighet.

1 Tim. 1: 4, 6.

8. Ty lesamlig öfning är föga till nytto; men gubattighet är nyttig till all ting, och hafwer löfte om detta lifwet, och det tillkommande. Col. 2: 23.

9. Det är ju ett fast ord, och i alla måtto wäl wärdt att man det anammar.

1 Tim. 1: 15.

10. Ty derpå arbete wi och, och warbom försmädde, att wi hoppas på lefwandes Gud, som är alla menniskors frälsare, men besynnerliga deras som tro. Ps. 107: 2.

11. Såbant bjud, och lär.

12. Ingen föraste din ungdom; utan war dem trognom en efterson, i ord, i umgämgelse, i kärlek, i andanom, i trone, i kyskhet.

1 Cor. 16: 10, 11. Tit. 2: 7, 15. 1 Petr. 5: 3.

13. Håll på att läsa, förmana, lära, tillbedj jag kommer.

14. Försumma ide den gåfwo som i dig är, den dig gifwen är genom prophetien, med Presternas händers åläggning.

1 Thes. 5: 19. 1 Tim. 1: 18.

Ap. G. 6: 6. 8: 17. 13: 3. 19: 6. 1 Tim. 5: 22.

15. Dettaakta; blif deruti; på det din förbättring må hwarjom manne uppenbar warda.

16. Haf allt på dig sjelfwan, och på lärdomen; blif i dessa stöder; ty om du så gör, frälsar du dig sjelfwan, och dem som dig höra. Rom. 11: 14. 1 Cor. 9: 22. Jac. 5: 20.

5. Capitlet.

Rätt förmaning. Enfor. Prester.

Den gamla skall du ide hårdeliga straffa; utan förmana såsom en fader; de unga såsom bröder;

3 Mos. 19: 32.

2. De gamla qwinnor såsom mödrar; de unga såsom syslar, med all kyskhet.

3. Sedra enforua, de der rätta enfor äro.

4. Om någon enka hafwer barn, eller barnabarn, sådana stola först lära wäl regera sitt eget hus, och göra såsom föräldrarna dem gjort hafwa; ty der är wäl gjordt, och Gudi tacknämligt.

5. Men det är en rätt enka, som ensam är, den sitt hopp sätter till Gud, och blifwer alltid i böner och åtallan, natt och dag;

Euc. 2: 36,

6. Men den som lefwer i wälluft, hon är lefwandes döb.

7. Sådant hjub, att de äro oftrasseliga.

8. Swar nu någor sina, beynnerliga sitt husfolk, icke försörjer, den hafwer förslutat trona, och är argare än en Hedninge.

2 Tim. 3: 5.

9. Låt inga enso utwälsjas yngre än sextio år, den som hafwer varit ens mans hustru;

10. Och vittnessbörd hafwer om goda gerningar; om hon hafwer uppfödt barn; om hon hafwer herbergat; om hon hafwer twagit de heligas fötter; om hon hafwer hulptit de bebröfnada; om hon i alla goda gerningar hafwer idelig varit.

1 Pet. 4: 9. 1 Mos. 18: 4. 19: 2. Luc. 7: 38, 44.

11. Men de unga enfor låt fara; ty när de begynna lättjas emot Christum, så wilja de gifta sig;

12. Och hafwa sin dom, att de den första trou brutit hafwa.

13. Derillmed äro de säfänga, och låra löpa omkring i husen; ja, icke allenast säfänga, utan och fwallersfulla, och förwetna, och tala det som icke borde.

Lu. 2: 3.

14. Så will jag nu, att de unga enfor gifta sig, söda barn, låt hus före, intet tillfälle gifwa motståndaren till att tala illa.

15. Ty några hafwa allareds wändt tillbala efter Satanam.

16. Swar nu någor trogen man eller qwinna hafwer enfor, försörje dem, och låte icke församlingen förtungas, att det må dem tillräcka, som rätta enfor äro.

17. De Prestre, som wäl förestå, skall man hålla vara bubbel heber wärda; mest de, som arbeta i ordet och lärdomen.

Rom. 12: 8. 15: 27. 1 Cor. 9: 11. Gal. 6: 6.

Phl. 2: 29. 1 Thes. 5: 12. Ebr. 13: 17.

18. Ty Striften säger: Du skall icke binda munnen till på oxan som tröstar; och: En arbetare är sin lön wärd.

5 Mos. 25: 4. 1 Cor. 9: 9. 3 Mos. 19: 13.

5 Mos. 24: 14. Matth. 10: 10. Luc. 10: 7.

19. Tillstånd ingen klagomål emot en Prest, utan med tu eller tre vittne.

5 Mos. 17: 6. 19: 15.

20. De som synda, straffa för allom, att andre skola och frukta.

5 Mos. 17: 4, 5. 19: 18, x.

21. Jag betygar för Gud, och HETranom Jesu Christo, och för de uttorada Änglar, att du håller detta, utan egen godtycke, och qdr intet efter wäld.

af. 1: 20. Phl. 1: 8. 1 Thes. 2: 5. 1 Tim. 6: 13.

22. Säg icke hastigt händerna på någon, och gör dig icke heller delaktig i annars mans synder; håll dig själfwan tyff. Ap. 5: 6, 8: 17. 13: 3. 19: 6. 1 Tim. 4: 14. 2 Tim. 1: 6.

23. Drid icke längre watten, utan bruka något sögo win, för din magas skull, och att du ofta sjul äst. Ps. 104: 15.

24. Somliga menniskors synder äro uppenbara, att man dem tillförene döma kan; men somliga warba sedan uppenbara.

Gal. 5: 19.

25. Sammalunda äro och somliga goda gerningar uppenbara; och de andra blifwa och intet förbölba.

6. Capitlet.

Trälar. Ordtråtor. Gärighet. Kronas lamp.

Trälarna, som under ot äro, skola hålla sina herrar alla äro wärda; på det Guds Namn och lärdom icke skall försmädd warba.

Eph. 6: 5. Col. 3: 22. Tit. 2: 9. 1 Pet. 2: 18.

2. Men de som hafwa trogna herrar, de skola icke förakta dem, fördenstall de äre bröder; utan wara begmer tjenstaktige, att de trogne, och älskade, och delaktige uti wälgerningene äro. Sådant lär, och förmana.

3. So der annars lärar, och icke blifwer wid wärs HETras Jesu Christi befojamma ord, och wid den lärdom som är om Gubaktigheten; Gal. 1: 6. 7. 1 Tim. 1: 3.

4. Han är förmodrad, och wet intet, utan är sjul i spörsmål och ordtråtor, af hwilkom södes afund, lif, försmädelse, onda möjantlar,

1 Cor. 3: 2.

1 Tim. 1: 4. 2 Tim. 2: 23. Tit. 3: 9.

5. Onyttiga disputeringar emellan de menniskor, som i sitt sinne förderfwade äro, ifrå hwilka janningen är borttagen, de der mena att Gubaktigheten är en winning. Drag dig ifrå sådana.

1 Cor. 11: 16.

2 Tim. 3: 5, 8. Tit. 1: 1, 11.

Rom. 16: 17. Tit. 3: 10. 2 Joh. 8: 10.

6. Men wara gubelig, och låta sig nöja, är winning nog.

Ordbp. 15: 16. 1 Tim. 4: 8. 1 Pet. 5: 7.

7. Ty wi hafwe intet fört in i werldena; derföre är det klart, att wi icke heller kunna något föra härut;

Joh. 1: 21.

27: 19. Ps. 49: 18. Pred. 5: 14, 15.

8. Utan då wi hafwe södo och släder, så låtom oss dermed nöja.

Ps. 55: 2.

Ordbp. 27: 26. Matth. 6: 25. Ebr. 13: 3.

9. Men de som wilja rite warba, falla uti frestelse och i snaro, och i mång dærlig och

Skadelig begärelse, de der sänka menniskorna uti förberf och förbömelse.

Ordspr. 11: 23. 28: 21.

Matth. 13: 22. Marc. 4: 19. Jac. 5: 1.

10. Ty girighet är en rot till allt ondt; till hvilka somliga hafwa haft lust, och äro dermed wille farne ifrå trone, och hafwa gjort sig sjelfwa myden bedröfwelse.

2 Ros. 23: 8. 5 Mos. 16: 19. Ordspr. 15: 16.

11. Men du, Guds menniska, fly sådant; far efter rättfärdigheten, Gudaktigheten, tron, kärleken, tålmod, saktmod. 2 Tim. 2: 22.

12. Rämpa en god trones kamp; fatta ewinnerligt lif, till hwilket du också kallad äst, och bekant hafwer en god bekänneelse för mång wittne.

1 Cor. 9: 24, 25, 26.

1 Tim. 1: 13. 2 Tim. 4: 7. Psil. 3: 12, 14.

13. Jag bjuder dig för Gudi, som allt ting gör lefwande; och för Christo Jesu, som under Pontio Pilato betygat hafwer en god bekänneelse; 1 Tim. 5: 21. 5 Mos. 32: 39.

1 Sam. 2: 6. Matth. 27: 11. Joh. 18: 37.

14. Att du håller budet obesmättadt, ofstrafelig, intill wårs HERAS Jesu Christi uppenbarelse;

15. Swilka också bete skall i sin tid den salige och allena wälbige Konungen öfwer alla Konungar, och HEREN öfwer alla herrar.

1 Tim. 1: 17. Upp. 17: 14. 19: 16.

16. Den der allena hafwer odöbelighet; den der bor uti ett ljus der ingen tillkomma kan; den ingen menniska sett hafwer, icke heller se kan; honom ware ära och ewigt rike. Amen. 2 Ros. 33: 20.

5 Mos. 4: 12. Joh. 1: 18. 1 Joh. 4: 12, 20.

17. Bjud dem som rike äro i denna werld, att de icke äro storfinn, icke heller sätta sitt hopp på de omwisa rikedomar; utan på lefwande Gud, hwilken också all ting rikeliga gifwer till att nyttja;

Joh 31: 24. Ps. 62: 11.

Marc. 4: 19. 10: 24. Luc. 8: 14. 12: 15.

18. Att de göra wäl, och rike warba på goda gerningar, gerna gifwa, äro oförtrutne; Jac. 2: 5.

19. Sammansamla sig sjelfwom en god grund framdeles, att de måga fatta ewinnerligt lif. Matth. 6: 20. Luc. 16: 9.

20. O Timothee, förwara det dig betrott är; och fly oandelig och onyttig ord och trätor, som gå af salstliga berömd konst;

2 Tim. 1: 14. 1 Tim. 1: 4, 6.

4: 7. 2 Tim. 2: 14, 16. Tit. 1: 14. 3: 9.

21. Swilka somliga föregifwa, och fara wille om trona. Råd ware med dig. Amen.

2 Tim. 2: 18.

Sänd af Laodicea, hwilken är hufwudstaden i Phrygia Pacatiana.

S. Pauli Epistel den andra till Timotheum.

1. Capitlet.

Timothei tro, gåfwa. Christt werlt. Paulus sången. Dnefiphorus.

Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds wilja, till att predika lifsens löfte, i Christo Jesu;

2. Minom lära son Timotheo: Råd, barmhertighet, frid af Gud Fader, och Christo Jesu wårom HERA.

Gal. 1: 3. 1 Tim. 1: 2. 2 Petr. 1: 2.

3. Jag tackar Gudi, den jag tjänar ifrå mina föräldrar, uti ett rent samwet, att jag utan upphåll hafwer din äminneelse i mina böner, natt och dag.

Ap. 6: 22: 3. 23: 1. 24: 14, 16. 26: 4. Eph. 1: 16. Psil. 1: 3. 1 Hebr. 1: 2. 3: 10.

4. Och mig längtar efter att se dig, när jag tänker på dina tårar; på det jag med glädje måtte uppsöka warba. Ap. 6: 20: 37.

5. Och jag drager mig till minnes den oftrymtade tro, som i dig är, den tillförene bodde uti dine fadermoder Loide, och i dine moder Ewnica; är jag wiß att sammalunda också i dig; Ap. 6: 16: 1. 2 Tim. 3: 15.

6. För hwilka saks skull jag förmanar dig, att du uppväcker Guds gåfwo, som i dig är, genom mina händer påläggning.

Ap. 6: 6: 8: 17.

13: 3. 19: 6. 1 Tim. 4: 14. 6: 22.

7. Ty Gud hafwer icke gifwit oss rådbågans anda, utan kraftenes, och kärlekens, och lustighetenes. Rom. 8: 15.

8. Derföre skäm dig icke wid wårs HERAs vittnesbörd; icke heller wid mig, som är hans fänge; utan war delattig uti Ewangelii bedröfwelse, efter Guds kraft;

Rom. 1: 16. Psil. 4: 14.

Ap. 6: 21: 33. Eph. 3: 1. 4: 1.

Psil. 1: 7. Psilem. v. 1, 9, 13. 2 Tim. 2: 3.

9. Den oss frälsat hafwer, och kallat med en helig kallelse; icke efter våra gerningar, utan efter sitt uppsåt, och nåd, den oss gifwen är i Christo Jesu, för ewig tid. Rom. 9: 11. Eph. 1: 4. Tit. 3: 4, 5, 6. 1: 2. 1 Petr. 1: 20.

10. Men nu är hon uppenbar worden genom vår frälsares Jesu Christi uppenbarelse, den der böden borttagit hafwer, och lifwet och ett oförgängeligt wäsende framburit i ljuset, genom Evangelium;

Rom. 16: 25. Col. 1: 26. Ef. 25: 8. 1 Cor. 15: 84, sc. Ebr. 2: 14. Eph. 1: 9. 3: 9.

11. Ut i hwilket jag är sätter till en predikare, och Apostel, och Öfningarnas lärare; Ap. 9: 15. 13: 2. 22: 21. Eph. 3: 8. Gal. 1: 16. 2: 8, 9. 1 Tim. 2: 7.

12. För hwilka saks skull jag och detta lider, och stämmes dock intet; ty jag wet på hwem jag tror, och är wiss att han förmår förwara mitt betrodda gods intill den dagen.

Eph. 3: 1.

13. Håll dig efter de helsosamma ords eftersyn, som du hört hafwer af mig, om trona och lärleken i Christo Jesu.

2 Tim. 3: 14.

14. Detta goda betrodda gubstet bewara genom den Helga Ande, den uti oss bor.

1 Tim. 6: 20.

15. Du wetst att alle de, som i Asien äro, hafwa wänt sig ifrå mig; ibland hwilla är Phygellus, och Hermogenes.

Ap. 2: 19: 10. 2 Tim. 4: 10, 16.

16. HERRen gifwe Onesiphori huse barmhertighet; ty han hafwer ofta wederkwickt mig, och ständes icke wid mina ledjo;

2 Tim. 4: 19.

17. Utan, då han war i Rom, sökte han stitliga efter mig, och fann mig.

18. Gifwe honom HERRen, att han finner barmhertighet när HERRanom på den dagen; och i huru mång stycke han mig till tjänst war i Ephezo, wetst du bäst.

2. Capitlet.

Äld, wara, trösta, tro.

Så stärl dig nu, min son, genom nåden, som är i Christo Jesu.

2. Och hwad du af mig hört hafwer, genom mång vittne, det befalla trogna människor, som och dugelige äro att lära andra.

1 Tim. 3: 2, sc. Tit. 1: 5.

3. Äld och umgäll, såsom en god Jesu Christi stridsman;

2 Tim. 1: 8. 4: 5.

4. Ingen stridsman befattar sig med näringshandel; på det han skall tädas honom,

som honom till en stridsman upptagit hafwer.

5. Hwar och nu någor kämpar, han tränes icke, utan han rebeliga kämpar. 1 Cor. 9: 25.

6. Älrmannen, som äfren brulor, honom bödr först så af fruktene. 1 Cor. 9: 1.

7. Mårt hwad jag säger; men HERRen skall gifwa dig i all ting förstånd.

8. Tänk på Jesum Christum, som är uppsänden ifrå de döda, af Davidis släkt, efter mitt Evangelium; 2 Sam. 7: 12.

Ps. 132: 11. Ef. 11: 1. Matth. 1: 1.

Ap. 2: 30. 13: 23. Rom. 1: 1.

9. Ut i hwilket jag bedröfwelse lider, imitt bojor, såsom en öfverningsman; men Guds ord är icke bundet. Eph. 3: 1, 12.

4: 1. Phil. 1: 7. Col. 1: 24.

10. Derföre lider jag det allt, för de utlorades skull, att de stola och få salighet i Christo Jesu, med ewiga härlighet.

2 Cor. 4: 15.

11. Det är ju ett fast ord: Dö wi med, så stola wi lefwa med;

Rom. 6: 3.

8: 17. 2 Cor. 4: 10. 1 Petr. 4: 1.

12. Lide wi, så stola wi med regnera; om wi försake honom, så försatar och han oss.

Phil. 3: 10. Matth. 10: 3.

Matth. 8: 38. Luc. 9: 26. 12: 5.

13. Ero wi honom icke, så blifwer han dock trofast; han kan icke neta sig sjelf.

4 Ros. 23: 19. Rom. 3: 3. 9: 6.

14. Sådant förmana, och betygga för HERRanom, att de icke tråta om ord till ingen nytto, utan till att afwända dem som på höra.

1 Tim. 6: 4.

15. Winnlägg dig att bewisa dig Gudi en bepröfwad och ofstraffelig arbetare, som rät delar janningenes ord.

16. Men oandelig och onyttig ord lasta bert; ty det hjälper mydet till ogudaktighet;

1 Tim. 1: 4. 4: 7. 6: 20. Tit. 1: 14. 3: 9.

17. Och deras tal fräter omkring sig så som träfwetan; ibland hwilla är Domeneus och Philetus;

1 Tim. 1: 20.

18. De der om sanningen selat hafwa, sågande uppsändelsen redan stedd wara; och hafwa förwäntat somliga människors tre.

1 Tim. 6: 20. 1 Cor. 15: 1.

19. Men den fäste Guds grund blifwer ständandes, och hafwer detta insegel: HERRen känner sina; och hwar och en som älskar Christi Namn, gånge ifrå orättfärdhetene.

4 Ros. 16: 5, 21, 26. Joh. 10: 14. 13: 1.

20. Men uti ett stort hus äro icke allenast

guldene och silfvet, utan jemväl träfat och lerfat; och somlig till heder, och sonlig till wanheder. Rom. 9: 21.

21. Swar nu någor renar sig ifrå sådant folk, han warber ett helgabt fat till heder, husherranom bräseligit, beredt till allt godt werk. 2 Tim. 3: 17.

22. Fly ungdomsens luskar; men far efter rättfärdigheten, tron, kärleken, frid med allom dem, som af rent hjerta ålalla GEDran. 1 Tim. 6: 11. 1 Cor. 1: 2.

23. Men förkasta dåraktig och öfwerdådig spörsmål, wetandes att de föda tråto af sig. 1 Tim. 1: 4.

24. Men GEDrans tjenare skall icke wara tråtosam, utan ljuslig wid hwar man, läraktig, den de onda liba lan;

25. Och med saltmobighet straffa dem som emotstå; om Gud en gång will gifwa dem bättring, till att förstå sanningen;

26. Och besinna sig ifrå djefwulens snaro, af hwilkom de fångue äro efter hans wilja.

3. Capitlet.

Jambres bröder. Gudelig lesnad. Den helga Skrift.

Men detta skall du weta, att uti yttersta bagarna tillstunda farliga tiden.

1 Tim. 4: 1.
2 Petr. 2: 1. 3: 3. Jud. Ep. v. 18.
2. Ty der warba sommanbe mennistor, som ålsta sig sjelfwa; girige, stortallige, hög-färbige, försmåbare, föråldromen olybige, otacksamme, ogudaktige,

3. Olärlige, hårdnadabe, sländare, ofystte, omilbe, hatande det goba,

4. Förråbare, öfwerdåbige, uppblåste, de der mer ålsta wållust än Gud;

5. Hafwandes ett sten till Gudaktighet; men def kraft försala de. Och fly sådana.

Matth. 7: 16. Tit. 1: 16. Rom. 16: 17.
2 Thes. 3: 6. Tit. 3: 10. 2 Joh. v. 10.

6. Af dem äro de som löpa utu det ena huset i det andra, och föra qwinnsfolk fångna, som med synder betungabe äro, och drifwas af mångahanda luskar. Tit. 1: 11.

7. Alltid læras de, och kunna dock aldrig komma till sanningens kunnskap.

8. Men såsom Jannes och Jambres stodo emot Mose, så stå och desse emot sanningene; det äro mennistor, förderfwabe i sitt sinne, öbugelige till trona. 2 Mos. 7: 11.

Rom. 1: 28. 1 Tim. 6: 5. Tit. 1: 16.

9. Men de stola icke länger hafwa framgång; ty deras galenslap warber allom uppenbar, såsom och de förras war.

2 Mos. 7: 12. 8: 18, 19.
10. Men du hafwer förnummit min lärdom, mitt sätt, mitt uppsåt, mina tro, min långmobighet, min kärlek, mitt ålamob;

1 Tim. 4: 6.
11. Mina förföljelser, mina bedräfwelser, som mig öfwergingo i Antiochien, Iconio, Lystris; hurubana förföljelser jag der leb; och af allt hafwer GEDren förlostat mig.

Ap. 8: 13: 50.
14: 1. 2. 5. 19. Ps. 34: 20. 2 Cor. 1: 10.

12. Och alle, de der gubefiga wilja leswa i Christo Jesu, måste liba förföljelse.

Matth. 16: 24. Luc. 24: 26.
Joh. 17: 14. Ap. 8: 14: 22. 1 Thes. 3: 3.

13. Men med onda mennistor och bedragare warber det ju länger ju argare; de förföra, och warda förförbe.

14. Men du, blif wid det du lärt hafwer, och det dig betrodt är, wetandes af hwem du det lärt hafwer. 2 Tim. 2: 2.

15. Och efter du af barndom hafwer kunnat den helga Skrift, kan hon dig underwisa till salighet, genom trona på Christum Jesum.

16. Ty all skrift af Gudi utgifwen är nyttig till lärdom, till straff, till bättring, till tuttan i rättfärdighet;

Rom. 16: 4. 2 Petr. 1: 19. 20, 21.

17. Att en Guds menniska skall wara fullbordad, till alla goba gerningar stidelig.

4. Capitlet.

Prebika ordet. Paulus offras, förklädes frid.

Så betyggar jag nu för Gudi, och GEDranom Jesu Christo, den der döma skall leswane och döda, i sin tillkommelse, och i sitt rike;

Gal. 1: 20. Ps. 1: 8. 1 Tim. 5: 21. 6: 13.

2. Prebika ordet; håll uppå i tid och i otid, straffa, förmana, med all saltmobighet och lärdom. 2 Tim. 2: 25.

3. Ty den tid skall komma, att de icke stola kunna liba helsofam lärdom; utan stola, efter sina egna luskar, samla sig lärare; efter dem sliar i dronen;

4. Och stola wända sin dron ifrå sanningen, och wända sig till fabler. 1 Tim. 1: 4. 4: 7.

5. Men du, war waken i all ting, lib och umgäll; gör ens Evangelist Prebikares werk; uträtta ditt ämbete rebelig.

2 Tim. 1: 8. 2: 3. Eph. 4: 11.

6. Ty jag offras nu, och tiden tillstundar att jag skall stigas hädan.

Phil. 2: 17. 2 Petr. 1: 14. Phil. 1: 23.

7. Jag hafwer kämpat en god kämp, jag hafwer fullbordat loppet; jag hafwer hållit trona.

1 Cor. 9: 24, 25.

Phil. 3: 14. 1 Tim. 6: 12. Gbr. 12: 1.

8. Härefter är mig förwarad rättfärdigheten trona, hvilka HÆren mig gifwa skall på den dagen, den rättfärdige domaren; men icke mig allenast, utan och allom dem, som älska hans uppenbarelse.

1 Cor. 9: 25. 1 Petr. 5: 4. Jac. 1: 12.

9. Vinnlägg dig, att du kommer snarliga till mig.

10. Ty Demas hafwer öfvergift mig, och fått kärlek till denna werldena; och är faren till Thessalonica; Crescens till Galatien; Titus till Dalmatian.

Col. 4: 14.

11. Lucas är allena med mig. Jag Marcum till dig, och haf honom med dig; ty han är mig mycket nyttig till tjänst.

12. Tydicum hafwer jag sändt till Ephesum.

Eph. 6: 21. Col. 4: 7. Tit. 3: 12.

13. Den mantel, som jag tillbataladt i Troade när Carpus, haf med dig då du kommer, och böderna, och enlannerliga be peryamenten.

14. Alexander, kopparsmeden, hafwer mig mycket ondt bewist. HÆren betale honom efter hans gerningar.

1 Tim. 1: 20.

15. Jag och du dig wara för honom; ty han hafwer swärliga ständit emot vår ord.

16. Ut i min första förwarelse stod ingen när mig, utan alle öfvergiftwo mig; det warde dem icke tillräknadt.

17. Men HÆren stod med mig, och styrkte mig; på det genom mig skulle prebitanen stafsäst warda, och alle öedningar hëra skulle; och jag är friad af lejonens mun.

18. Men HÆren skall förlofa mig af all ond gerning, och frälssa mig till sitt himmelska rike; hwilkom ware ära ifrån ewighet till ewighet. Amen.

19. Hellsa Priscam, och Aquilam, och Onesiphori husfolk.

Ap. 5: 18: 2.

Rom. 16: 3. 1 Cor. 16: 19. 2 Tim. 1: 16.

20. Crastus blef i Corintho; men Trophimum lät jag qwar i Mileto sjuf.

Ap. 5: 19: 22.

Rom. 16: 23. Ap. 5: 20: 4, 15. 21: 20.

21. Vinnlägg dig, att du kommer för wintren. Dig hellsa Gubulus, och Pudens, och Linus, och Claudia, och alle bröderna.

22. HÆren JEsu Christus ware med din anda. Nåd ware med eder. Amen.

Philem. v. 25.

Den andra Epistelen till Timotheum, ströwen af Rom, då Paulus åter bades fram för Kejsar Neronem.

S. Pauli Epistel till Titum.

1. Capitlet.

Paulus wald. Titus i Creta. Rätte och sätte
Lärare.

Paulus, Guds tjenare, men JEsu Christi Apofel, till att prebita Guds utwäldom trona och sanningenes kunskap, hwilken till Gudsättighet förer,

1 Tim. 3: 16. 6: 3.

2. I hoppet till ewinnerligt lif, det Gud, som icke luga kan, för ewigt utlofwat hafwer;

4 Mos. 23: 19. 2 Tim. 2: 13.

Rom. 16: 25. 2 Tim. 1: 9. Rom. 1: 2.

3. Men i sinom tid hafwer han uppenbarat sitt ord genom prebitan, den mig betrodd är, efter Guds vår Frälsares befallning;

Eph. 1: 9. 3: 9. Col. 1: 26.

1 Tim. 1: 10. 1 Petr. 1: 20. Ap. 5: 20: 24.

2 Cor. 2: 17. Gal. 2: 2. 1 Thes. 2: 4.

4. Minom rättfinniga son Tito, efter beges våra tro: Nåd, barmhertighet, frid af Gud Fader, och HÆranom JEsu Christe, wårn Frälsare.

Eph. 1: 2.

Col. 1: 2. 2 Tim. 1: 2. Philem. v. 3.

5. Hördenfull lät jag dig qwar i Creta, att hwad som ännu fattades, skulle du fullkomliga beställa, och besätta stäberna här och der med Prestier, såsom jag dig befallt hafwer;

Ap. 5: 14: 23. 2 Tim. 2: 2.

6. Den som är ostraffelig, ene hustrus man; den der trogen barn hafwer, oberystad för öfwerflödighet och genstörthighet.

1 Tim. 3: 2.

7. Ty en Biskop bër wara ostrafflig, såsom en Guds stäffare; icke enstannig, icke striden, ingen drintare, icke bitter, icke snilen efter slem winning;

3 Mos. 10: 2.

Eph. 5: 18. 1 Tim. 3: 3. 1 Petr. 5: 2.

8. Utan gästgifware, och älskar det godt är; tuktig, rättvis, belig, lyf; 1 Tim. 3: 2.

9. Och håller sig wid det ord, som wist är och lära kan; på det han må mäktig wara att förmana genom hellsam lärdom, och öfwerwinna dem som deremot ståga. 1 Tim. 6: 3. 2 Tim. 1: 13. 4: 3. Tit. 2: 1.

10. Ty många äro gensförtige, onyttige skwallrare, och bedragare, bespinnerliga i e af omskärsele; 1 Tim. 1: 6. Ap. G. 15: 1. 11. Swifsom man måste tillstoppa munnen; de som hela husen förwända, och lära det intet boger, för slem winnings skull. 2 Tim. 3: 6. Matth. 23: 23. 1 Tim. 6: 5.

12. En af dem hafwer sagt, deras egen Prophet: De Creter äro alltid ljugare, ond djur, och late bukar.

13. Detta vittnesbörd är sant. Dersföre straffa dem starkeliga, att de äro rätte i trone;

14. Och icke ofta på de Judiska fabler och menniskors bub, som sig draga ifrå fanningen. 1 Tim. 1: 4. 4: 7.

Matth. 15: 9. Col. 2: 22. Ef. 29: 13.

15. Dem, som rene äro, äro all ting rene; men dem orenom och otrognom är intet rent; utan både deras sinne och samwet är orent. Matth. 5: 11. Luc. 11: 39.

Ap. G. 10: 15. Rom. 14: 14, 20.

16. De säga sig känna Gud; men med gerningarna neta de det; efter de äro stygge för Gud, och olydige, och till alla goda gerningar obugelige.

Jer. 4: 22. 2 Tim. 3: 5. Jub. Ep. v. 4.

2. Capitlet.

Swart känds lefnad. Guds nåd.

Men tala du, såsom tillbörligst är, efter en hellsam lärdom;

2. De gamla, att de äro nyttre, ärlige, tuktige, rätte i trone, i kärleken, i tålmod;

3. De gamla qwinnor beflätes, att de ställa sig såsom heligom höfves, icke förtalerstör, icke drinkerstör, goda lärerstör;

1 Tim. 2: 9. 5: 13. 1 Petr. 3: 3.

4. Att de unga qwinnor lära tukt af dem; älska sina män, hafwa sin barn kär;

5. Wara sediga, lyfta, husaktiga, fromma, fina män underbäniga; på det Guds ord icke skall försmädt warda.

1 Mos. 3: 16. 1 Cor. 14: 34.

Ep. 5: 22. Col. 3: 18. 1 Petr. 3: 1.

6. Sammalunda förmana och de unga män, att de äro tuktige.

7. Uti all ting ställ dig sjelf för en eftersyn

till goda gerningar, med oförfalskad lärdom, med ärlighet; 1 Tim. 4: 12. 1 Petr. 5: 3.

8. Med hellsam och ofstraffelig ord; på det han, som emottår, må blygas, intet ondt hafswandes det han om oss säga kan;

1 Tim. 5: 14. 1 Petr. 2: 12, 15. 3: 16.

9. Tjenarena, att de äro sinom herrom underbänige, och uti all ting behagelige, icke genswarige; Ep. 6: 5.

Col. 3: 22. 1 Tim. 6: 1, 2. 1 Petr. 2: 18.

10. Icke otrogne; utan alla goda trohet bewisande; på det de måga pryda Guds wår Frälsares lärdom i all hyde.

11. Ty Guds nåd, hellsam allom menniskom, är uppenbarad;

1 Tim. 2: 4. Tit. 3: 4.

12. Och lærer oss, att wi skole försäla alla ogubaltighet och werldelig lusta, och lesfwa tuktliga, rättfärdeliga, och gubeliga i denna werlden;

Ep. 1: 4. Col. 1: 22. 2 Tim. 1: 9. 1 Joh. 2: 16.

13. Och wänta det saliga hoppet, och den stora Guds och wår Frälsares Jesu Christi härliga uppenbarelse;

1 Cor. 1: 7. Phil. 3: 20.

4. Den sig sjelf gaf för oss; på det han skulle försöka oss ifrån all orättfärdighet, och rena oss sig sjelfsom ett folk till egendom, det sig om goda gerningar besittar.

2 Mos. 19: 5. Gal. 1: 4.

2: 20. Ep. 2: 10. 5: 2. Ebr. 9: 14.

15. Sådant tala, och förmana, och straffa med fullt allwar. Låt ingen förakta dig.

3. Capitlet.

Otros, tros frukt. Fly lättare.

Förmana dem, att de äro Förstarna och Öfwerbeten underbänige och lydige; redebogne till alla goda gerningar;

Rom. 13: 1, 2c. 1 Petr. 2: 13.

2. Om ingen illa tala, icke trätosamma; utan milde, bewisande all samtmodighet till alla menniskor. Phil. 4: 5. 2 Tim. 2: 24, 25.

3. Ty wi worom och fordom owise, ohöfge, willfarande, tjenande begärlsom och mångabanda lustom, och wandrabom i ondska och afund, hästle; och hatabom hwarannan inbördes. 1 Cor. 6: 11.

Ep. 2: 1, 2c. 5: 8. Col. 3: 7. 1 Petr. 4: 3.

4. Men sedan Guds, wår Frälsares, godhet och kärlek till menniskorna uppenbarades;

Tit. 2: 11.

5. Icke för rättfärdighetenes gernings skull, som wi gjort hade; utan efter sina barmhertighet gjorde han oss saliga, genom

den nya föddelsens bad, och den Heliga Andas förnyelse; Rom. 3: 20. 4: 2, 6. 9: 11. 11: 6.

Gal. 2: 16. Ap. G. 15: 11. Eph. 1: 4.

2: 4, 9. 2 Tim. 1: 9. Joh. 3: 5. Eph. 5: 26.

6. Swillen han öfwer oss rifeliga utgjutit hafwer, genom vår Fjädare Jesum Christum; Hes. 36: 25.

Jes. 2: 28. Ap. G. 2: 33. Rom. 5: 6.

7. På det wi stole rättfärdige warða genom hans nåd, och arfwingar blifwa till ewinnerligt lif, efter hoppet. Rom. 8: 23, 24.

8. Det är ju ett fast ord; detta vill jag att du lærer, såsom det der wist är, att de, som Gudt trott hafwa, winnlägga sig i goda gerningar föregå; ty sådant är mennisko- men godt och nyttigt.

9. Men dårattig spörsmål, och slägtregister, och tråtor, och kämpning om lagen förläsa; ty de äro onyttig och såfång. 1 Tim. 1: 4.

4: 7. 6: 20. 2 Tim. 2: 23. Tit. 1: 14.

10. Fly en lättast mennisko, då han en gång och annan förmanad är;

Matth. 18: 17. Rom. 16: 17.

2 Thes. 3: 6. 2 Tim. 3: 5. 2 Joh. v. 10. 11. Betandes, att en sådan är förwänd, och synbar, såsom den sig sjelf förbömm hafwer.

12. Då jag till dig sänder Arthemian, eller Eychicum, så stynda dig snart till mig till Nicopolis; ty jag hafwer satt mig före att blifwa der öfwer wintren.

13. Zenan, den laglösa, och Apollo, för- dra med slit, att dem intet fattas.

14. Men låt oss dem, som wåre äro, lära i goda gerningar föregå der det behöfwe, att de icke äro ofruktamme.

15. Helsing dig alla, som med mig äre. Helsing dem, som oss älska i trone. Råd ware med eder allom. Amen.

Skrifwen af Nicopolis, i Macebonien.

S. Pauli Epistel till Philemon.

1. Capitlet.

Förbön för Onesimo.

Paulus, Christi Jesu fänge, och Timotheus, brodern, dem älskeliga, och wårom hjälpare Philemon;

Eph. 3: 1. 4: 1. 2 Tim. 1: 8.

2. Och de älskeliga Apphie, och Archippo, wår medskribare, och den församling som i ditt hus är: 1 Cor. 16: 19. Col. 4: 15, 17.

3. Råd ware med eder, och frid af Gudt wårom Fader, och Gættanom Jesu Christo. Rom. 1: 7.

4. Jag tackar min Gud, och hafwer din äminnelse alltid i mina böner;

1 Thes. 1: 2. 2 Thes. 1: 3.

5. Efter jag hörer af din kärlek, och den tro som du hafwer till Gættan Jesum, och emot all helgon; Eph. 1: 15. Col. 1: 4.

6. Att din tro, som wi hafwe med hwarannan, må kraftig warða, genom kunskapen på allt godt, som I hafwen i Christo Jesu.

7. Ty wi hafwe stor glädje och hugnad af din kärlek; att helgonen äro hjerteliga webber- qwidte af dig, läse broder.

8. Dersöre, ändock jag hafwer i Christo en stor tröst, till att bjuda dig det du bör göra;

9. Dock likwål, för kärlelens skull, beber i helbre, jag som en sådana är, nåmliga

den gamle Paulus, och ännu derutöfwer en Jesu Christi fänge.

10. Så förmanar jag dig, för min ses Onesimo, den jag födde i minom bandom.

Col. 4: 9. 1 Cor. 4: 17.

11. Den dig fördom onyttig war, men nu både dig och mig wål nyttig är;

12. Swillen jag nu igenfändt hafwer; men anamma du honom, såsom mitt hjerta.

13. Jag hade welat behålla honom när mig, att han skulle tjent mig i din stad, uti Ewangeliu bandom;

14. Men jag wille intet göra utan ditt samtycke; på det ditt goba icke skulle wara nödgadt, utan hjewiljoigt.

15. Men dersöre tilläfwenturs för han sin wäg till en tid, att du skulle få honom ewig- gan igen;

16. Icke nu såsom en tjenare, utan mer än en tjenare; ja, såsom en älskelig broder, besynnerliga mig; huru mycket mer dig, både efter löftet, och efter Gættan?

17. Swar du nu håller mig för din med- broder, så anamma honom lika som mig.

18. Om han dig någon slada gjort haf- wer, eller något styldig är, det räkna mig; till.

19. Jag Paulus hafwer detta skrifwit med mine hand, jag wille betalat; att jag icke

ställ säga, att du dig själfswan mig pligtig äst.

20. Ja, käre broder, stå till att jag hafwer lust af dig i GÖRanom; mederqwid mitt hjerta i GÖRanom.

21. Jag hafwer skrifwit dig till, förtröstandes på dina lydskighet; wetandes att du gör wäl mer, än jag säger. 2 Cor. 7: 16.

22. Dermed bered mig herberge; ty jag

hoppas att jag, med edra böners hjelp, eder gifwen warder. Phil. 1: 25. 2: 24.

23. Sessa dig Epaphras, min medfänge i Christo Jesu;

24. Marcus, Aristarchus, Demas, Lucas, mine hjelpare.

25. Wars GÖRas Jesu Christi nåd ware med edra anda. Amen. 2 Tim. 4: 22.

Sänd af Rom, med Onesimo, tjenaren.

Den Epistel till de Ebree.

1. Capitlet.

Christus sanner Gud, och högre än Änglarna.

Fördom talade Gud ofta, och i mångahanda måtto, till fäderna, genom Profeterna; 4 Mos. 12: 6, 8.

2. På det yttersta i dessa dagar hafwer han talat till oss genom Sonen; hwilken han satt hafwer till arfwinga öfwer all ting; genom hwilken han och werldena gjort hafwer;

Gal. 4: 4. Ps. 2: 8. 8: 7. Dan. 7: 14.

Matth. 21: 38. Ordsp. 8: 29, 30. Joh. 1: 3.

3. Swilken, efter han är hans härlighets sten, och hans wäsendes rätta beläte, och bär all ting med sitt kraftiga ord, och hafwer rensat våra synner genom sig själf, sitter han på majestätens högga stö i höjdene;

Col. 1: 15, 17. Joh. 5: 17. Ps. 33: 6.

Upp. 4: 11. Ebr. 9: 12. Ps. 110: 1. Ebr. 8: 1.

4. Så mycket bättre worden än Änglarna, som han för dem högre Namn ärfst hafwer.

Eph. 1: 21. Phil. 2: 9, 10.

5. Ty till hwilken af Änglarna hafwer han någon tid sagt: Du äst min Son, i dag hafwer jag födt dig? Och åter: Jag skall wara hans Fader, och han skall wara min Son?

Ps. 2: 7. Ap. G. 13: 33.

Ebr. 5: 5. Ps. 89: 27, 28. 2 Sam. 7: 14.

6. Och åter, då han införde den förstfödda i werlden, säger han: Och alle Guds Änglar stola tillbedja honom.

Rom. 8: 29. Col. 1: 18. Ps. 97: 7.

7. Men om Änglarna säger han: Han gör sina Änglar andar, och sina tjenare eldsåga.

Ps. 104: 4.

8. Men till Sonen: Gud, din stol warar ifrån ewighet till ewighet; bins rikes spira är en rättwis spira.

Ps. 45: 7.

9. Du hafwer älskat rättfärdighetena, och hatat orättfärdighetena; derföre hafwer Gud,

bin Gud smort dig med glädjens olja, mer än dina medbröder.

Ap. G. 10: 38.

10. Och du, GÖRre, grundade jordena af begynnelsen, och himlarna äro dina händer werf.

Ps. 102: 26.

11. De stola förgåås; men du skall blifwa, och de stola alla föråldras såsom ett kläde;

Ej. 51: 6. 2 Petr. 3: 7, 10.

12. Och såsom en klädnad skall du förwanbla dem, och de wara förwanblade; men du blifwer den samme, och din är hafwa ingen ända.

Ps. 102: 27, 28.

13. Men till hwilken af Änglarna hafwer han någon tid sagt: Sätt dig på mina högra hand, tilldess jag lägger dina fiendar dig till en fotapall?

Ps. 110: 1. Matth. 22: 44.

Marc. 12: 36. Luc. 20: 42. Ap. G. 2: 34.

1 Cor. 15: 25. Eph. 1: 20. Ebr. 12: 2.

14. Äro de icke alle sammans tjensteandar, utskände till tjenst för deras stull, som salighetena ärfwa stola?

Ps. 34: 8. 91: 11.

2. Capitlet.

Nya Testamentens lära. Christi höghet, mandom.

Derföre stole wi dess bättre taga wara på det oss sagdt är, att wi tilläfwentys icke förderfwe.

2. Ty wardt det ordet fast, som genom Änglarna taladt war; och all öfwerträdelse och olydighet hafwer fått sin rätta lön;

5 Mos. 27: 26.

Ap. G. 7: 38, 53. Gal. 3: 19. 2 Mos. 20: 5.

3. Suru stole wi undfly, om wi sådana salighet icke alte? hwilken, sedan hon först predilad wardt af GÖRanom, är kommen in på oss, af dem som det hört hade;

Ebr. 12: 26. Matth. 4: 17.

Marc. 1: 14, 15. 2 Petr. 1: 18. 1 Joh. 1: 1.

4. Och Gud hafwer gifwit vittnesbörd bertill med tecken, under, och mångahanda

kraster och med den Selga Andas uttistelse, efter hans wilja. Marc. 16: 23. Ap. G. 2: 22.

5: 12. 14: 3. 19: 11. 1 Cor. 12: 4, 7, 11.

5. Ty han hafwer icke undergiftwit Anglomen den tillkommande werldena, der wi om tale. Ebr. 1: 2, 4, 8. 2 Petr. 3: 13.

6. Men en betogar enstäds, och säger: Swad är menniskan, att du tänker på honom; eller menniskones Son, att du söker honom? Ps. 8: 5. 144: 3.

7. Du hafwer en liten tid låtit honom öfvergiftwen wara af Anglarna; med äro och pris hafwer du krönt honom, och satt honom öfwer dina händers werk. Ps. 8: 6, 7.

8. All ting hafwer du lagt under hans fötter. I det han nu all ting hafwer honom underlagt, hafwer han intet undantagit, det honom icke underlagt är. Dock se wi icke ännu all ting wara honom underlagt.

Matth. 28: 18.

1 Cor. 15: 25. Eph. 1: 22. 1 Cor. 13: 27.

9. Men Jesum, som en liten tid hafwer öfvergiftwen warit af Anglarna, se wi, för dödsens lidandes skull, krönt wara med äro och pris; på det han af Guds nåd skulle smala döden för alla.

Luc. 24: 26. Ap. G. 2: 33. Psil. 2: 8, 9.

10. Ty det höfde honom, för hwillets skull all ting äro, och genom hwilken all ting äro, den der mång barn till bärslighet fört hade, att han deras salighets höfdinga skulle, genom lidande, fullkommen göra.

Rom. 11: 36.

Ap. G. 3: 15. 5: 31. Ebr. 5: 9. 12: 2.

11. Efter den som helgar, och de som helgade warda, äro alle af enom; derföre sällmes han och icke kalla dem bröder;

Ebr. 10: 10.

Ap. G. 17: 26. Matth. 28: 10. Joh. 20: 17.

12. Sägandes: Jag vill förkunna ditt Namn minom bröddrom, och midt i församlingen prisa dig; Ps. 22: 23, 26.

13. Och åter: Jag vill sätta min tröst till honom; och åter: Si, jag och barnen, som Gud mig gifwit hafwer.

2 Sam. 22: 3. Ps. 18: 3. Ef. 8: 18.

14. Efter barnen hafwa kött och blod, är od han best belastig worden; på det han skulle genom döden nederlägga honom, som böden i wåld hade, det är bjefwulen;

Joh. 1: 14. Psil. 2: 7. Ef. 23: 8.

Of. 13: 14. 1 Cor. 15: 54, 55. 2 Tim. 1: 10.

15. Och göra dem fri, som i allt sitt lefwe, genom dödsens räddbåga, måste träd: wara. Luc. 1: 74. Rom. 8: 15.

16. Ty han tager ingenstäds på sig Anglarna; utan Abrahams fäd tager han på sig.

17. Derföre måste han i all stycke wara bröderna lil; på det han skulle wara barmhertig, och en trogen öfwerste Prest för Gudi, att försona folkens synder.

Ebr. 4: 15. 5: 2.

18. Ty deraf att han wardt pint och frestad, kan han hjelpa dem som frestas.

3. Capitlet.

Christus mer än Moze. Silf kadig i hans lära.

Derföre, I helige bröder, som belastige ären uti den himmelska kallelsen, alter på Apostelen, och öfwersta Presten, den wi bekännom, Christum Jesum; Psil. 3: 14. Rom. 15: 8. Ebr. 1: 14. 6: 20. 8: 1. 9: 11.

2. Hwilket trogen är honom, som honom gjort hafwer, såsom och Moses, i allt hans hus; 4 Mos. 12: 7.

3. Så mycket större äro wärd än Moze, som han hafwer större äro, som huset bygge, än sielfwa huset.

Jach. 6: 12. Matth. 16: 18.

4. Ty hwart och ett hus bygges af någon; men Gud är den, som all ting gjort hafwer.

2 Cor. 5: 17. Eph. 2: 10.

5. Och Moses war trogen i allt hans hus, såsom en tjenare, de ting till vittnessbörd, som framdeles yppas skulle;

5 Mos. 18: 15, 18.

6. Men Christus, såsom en Son, i sitt hus; hwilket hus wi ärom, om wi annars förtröstningen, och hoppens berömmelse, intill ändan fast behålle. Joh. 14: 23.

1 Cor. 3: 16. 1 Tim. 3: 15. Matth. 24: 13.

7. Derföre, såsom den Selge Ande säger: I dag, om I sän höra hans röst,

Ps. 95: 8. Ebr. 4: 7.

8. Så förhärder icke edra hjerta; såsom flodde i wredene på frestelsedagen, i öknene:

2 Mos. 17: 2. 4 Mos. 20: 13.

9. Då edre säber frestade mig; de bepröfwade, och sågo min werk, i fyratio år.

10. Derföre wardt jag wred på detta släktet, och sade: Alltid fara de wille med hjertat; men de wiste icke mina wägar;

11. Så att jag och swor i mine wrede: De skola icke komma uti mina rolighet.

4 Mos. 14: 21.

5 Mos. 1: 34, 35. Ps. 95: 11. Ebr. 4: 3, 5.

12. Ser till, läse bröder, att tilläpventad uti någon edra icke är ett argt och ötraget hjerta, som träder ifrå lefwandes Gud.

13. Utan förmaner eber själfwa alla dagar, så länge det nämnes: 3 dag; att ingen ibland eber blifwer förhård, genom syndenes bedragelse.

Ef. 53: 6. Joh. 12: 35. 2 Cor. 6: 2.

14. Ty wi äre belastige wordne af Christo; om wi annars trona, som wi begynt hafwe, fast behålle intill ändan.

15. Emellan det sägs: 3 dag, om 3 fån höra hans röst, så förhårder icke edor hjerta, såsom stebde i wredene.

16. Ty somlige, som henne hörde, förtörnade honom; men icke alle, som farne woro utaf Egypten, genom Mosen.

17. Men hwilkom war han wred i fyratio år? War han icke dem som syndat hade, hwissas troppar försälla i öknene.

4 Mos. 14: 22, 29, 32, 38. 26: 65.

Ps. 106: 26. 1 Cor. 10: 5. Jud. Ep. v. 5.

18. Men hwilkom swor han då, att de icke skulle komma in i hans roligheit, utan dem otrognom? 4 Mos. 14: 30. 5 Mos. 1: 35, 36.

19. Och wi fem, att de icke kunde ingå, för otrones skull.

4. Capitlet.

Standa till härtning. Ordets kraft.

Så låt oss nu frukta, att wi icke försumme det öfste, som är, att wi stole ingå i hans roligheit; och att ibland oss icke någor tillbakabliwer.

2. Ty det är och oss förtunnadt, så wäl som dem; men det hufvud dem intet att de hörde ordet; efter de, som hörde, satte der icke tro till.

3. Ty wi, som trom, ingåm i rolighetena, som han sade: Såsom jag swor i mine wrede, de stola icke ingå i mina roligheit; der dock de werl fullbordad woro af werldenes begynnelse. Ps. 95: 11. Ebr. 3: 11, 18.

4. Ty han sade enskåds om den sjunde dagen alltså: Och Gud hvilade på sjunde dagen af all sin werl;

1 Mos. 2: 2. 2 Mos. 20: 11. 31: 17.

5. Och åter nu här: De stola icke ingå i min roligheit.

6. Efter det är ännu för handene, att somlige stola der ingå, och de, som det i förskone bebådadt wardt, äro icke komne dertill, för otrons skull;

7. Läger han åter en dag före, efter så lång tid, och säger genom David: 3 dag, såsom sagdt är, i dag, om 3 hören hans röst, så förhårder icke edor hjerta.

Ps. 95: 8. Ebr. 3: 7, 15.

8. Ty om Josue hade kommit dem till roligheit, hade han ingalunda om en annan dag sedan sagt.

9. Därföre står Guds folk en roligheit tillbaka.

10. Ty den som ingången är uti hans roligheit, han hafwer och fått hwilo af sin werl, såsom Gud af sin.

11. Så winnläggom oss nu, att wi mågom infomma uti denna roligheten, på det icke någor skall falla uti samma otros efterbåmelse.

12. Ty Guds ord är lefwandes och kraftigt, och starkare än något tweeggadt swärd; och går igenom, tillbede det åttfiljer själ och anda, och mærg och ben; och är en domare öfwer tanfar och hjertans uppsåt.

Pred. 12: 11. Ef. 49: 2.

Jer. 23: 29. Ap. G. 2: 37. Eph. 3: 17.

Joh. 12: 48. 1 Cor. 14: 24. 2 Cor. 10: 4, 5.

13. Och för honom är intet kreatur öfmgiltigt; utan all ting äro blott och uppenbar för hans ögon; om honom tale wi.

Ps. 7: 10. 33: 13, 14, 15. 34: 16.

90: 8. 139: 11, 12. Jer. 16: 17. 23: 24.

14. Efter wi nu hafwe en stor öfwersta Prest, Jesum, Guds Son, som i himmelen saren är, så låt oss hålla bekännelsen.

Ebr. 3: 1. 7: 26. 9: 11, 24. 10: 23.

15. Ty wi hafwe icke en öfwersta Prest, som icke kan warlunna sig öfwer vår swaghet; utan den som frestad är i all ting, lifa som wi, dock utan synd.

Ebr. 2: 17. Luc. 22: 28. Ef. 53: 9.

2 Cor. 5: 21. 1 Petr. 2: 22. 1 Joh. 3: 5.

16. Därföre låt oss trösteliga framgå till Nådastolen; att wi måge så barmhertighet, och sinna nåd, på den tid oss hjelp behöfmes. Rom. 3: 25. Eph. 2: 18. 3: 12. Ebr. 10: 19.

5. Capitlet.

Christi kallelse till Presterskapet.

Förty hwar och en öfwerste Prest, den af menniskom uttogs, han warber satt för menniskorna, i de ting som Gudi på röra, att han skall offra gåfswor och offer för synderna. Ebr. 2: 17. 8: 3.

2. Den der kan warlunna sig öfwer dem, som sålunnige äro och wille fara; efter han är och själf belagd med swaghet.

Ebr. 2: 18. 4: 15. 7: 28.

3. Därföre måste han och, såsom för folket, så och för sig själf offra, för synden.

3 Mos. 4: 3. 9: 7. 16: 3. Ebr. 7: 27.

4. Och ingen tager sig själf äro; utan den

som och kallad warder af Gudi, lika som Aaron.

2 Ebr. 26: 16. 2 Mos. 28: 1. 1 Ebr. 23: 13.
5. Så hafwer och icke Christus gjort sig sjelf härligan, att han skulle warda öfwerste Prest; utan den, som sade till honom: Du äst min Son, i dag hafwer jag födt dig;

Joh. 8: 54.

Ps. 2: 7. Ap. G. 13: 33. Ebr. 1: 5.

6. Sålön han och annorstäds säger: Du äst en Prest i ewig tid, efter Melchisedeks sätt;

Ps. 110: 4. Ebr. 7: 17.

7. Och hafwer på fins köttis bagar offrat böön och ållan, med starkt rop och tårar till honom, som honom frälsa kunde ifrån döden; och wardt bönhörd, derföre att han höll Gud i förbön.

Matth. 26: 38.

27: 46, 50. Marc. 14: 33, 36. 15: 34, 37.

8. Och ändå han war Guds Son, hafwer han dock af thy han led lärt lyda. Psal. 2: 8.

9. Och då han fullkommen wardt, blef han allom dem, som honom lyda, en orsak till ewig salighet;

Ebr. 2: 10.

10. Kallad af Gudi en öfwerste Prest, efter Melchisedeks sätt.

11. Derom wi hade wäl mycket tala; men det är swårt, efter 3 åren så oförståndige; 12. Och 3, som längeseban skulle warit lärare, behöfwan åter att man lærer eder de första bostädfwerna af Guds ord; och att man gifwer eder mjölk, och icke stadig mat.

1 Cor. 3: 1, 3. 1 Petr. 2: 2.

13. Ty hwem man ännu mjölk gifwa måste, han är oföraren i rättfärdighetens ord; ty han är ett barn.

1 Cor. 3: 2. 14: 20. Eph. 4: 14.

14. Men dem, som fullkomne äro, tillhörer stadig mat, de som genom wanan öfwade äro i sinnen, till att åtsilja godt och ondt.

6. Capitlet.

Åfälls fara. Hoppets, ordets kraft.

Derföre wilje wi låta bestå den lärdom, som lyder på begynnelsen till ett Christeligt lefwerne, och taga det före som till fullkommeligheten drager; icke på nytt läggande grunden till bättring af döda gerningar, till trona på Gud;

2. Till döpfelsen, till lärdom, till händeres påläggning, till de dödas uppståndelse, och till den ewiga domen.

3. Och det wilje wi göra, om Gud annars det tillåter.

Jac. 4: 15.

4. Ty det är omöjligt att de, som en gång

upplyste äro, och smakat hafwa den himmelska gåfwan, och belattige wordne äro af den heliga Andan;

Matth. 12: 31, 45. 1 Joh. 5: 16. Ebr. 10: 26.

5. Och smakat hafwa det goda Guds ord, och den tillkommande werldens kraft;

6. Om de affalla, och på nytt sig sjelfwom försästa Guds Son, och för spott hålla; att de stola igen förnyas till bättring.

2 Petr. 2: 20.

7. Ty jorden, som inbriider regnet, som ofta kommer på henne, och bär dem beqwäma örter som henne brula, hon får wälfärdighet af Gudi;

8. Men den törn och tistel bär, hon är odugelig, och närmast förbannelsen; hwilens andalykt är, att hon skall brännas.

9. Men wi förse oss, 3 älskelige, till eder det bättre är, och det salighetene närmer är; än dock wi så talom.

10. Ty Gud är icke orättwis, att han för-gåter edra gerning och arbete i kärlekens, som 3 bewisat hafwen på hans Namn, då 3 tjentat helgonen, och ännu tjenen.

Rom. 3: 4. 2 Ebr. 1: 6, 7. Matth. 10: 42.

25: 40. Marc. 9: 41. Joh. 13: 20. 1 Ebr. 1: 3.
11. Men wi begäre, att hwar och en af eder den samma sit bewisat, till att hålla hoppet fast allt intill ändan;

12. Att 3 icke tröge blifwen, utan beras efterföljare, som genom trona och långm-dighet få det arf, som utlofwadt är.

13. Ty när Gud lofwade Abrahæ, då han ingen större hade der han wid swärja kunde, swor han wid sig sjelf,

1 Mos. 17: 4. Ps. 105: 9. Enc. 1: 7.

14. Och sade: Sannerliga, jag will wälfignat dig, och föröla dig.

1 Mos. 12: 3. 22: 17.

15. Och så, efter han i tålmod förbitde, fick han det som utlofwadt war.

16. Ty menniskorna swärja wid den de större är än de, och dem emellan blifwer en ände på alla tråtor, om det stadfäst blifwer med en ed.

2 Mos. 22: 11.

17. Men då Gud wille rikesiga bewis arfwingomen till löftet fins uppsåts fastha-lade han der en ed uppå;

18. Att wi genom tu owiselig ting, i hwil- som omöjligt är att Gud ljuga skulle, en skarpa tröst hafwa skullom, wi som dertill flytt hafwe, att wi måtte få det hoppet tillbudet är;

4 Mos. 23: 19. 1 Sam. 15: 28. Mal. 3: 1.

19. Swisset wi hålle, såsom ett säkert ed

fast wår själs anlare; det och ingår intill det som innanför förlåten är;

20. Dit Förelöparen för öf ingången är, Iesus, en öfwerste Prest worden till ewig tid, efter Melchisedeks sätt.

Ebr. 3: 1. 4: 14. 7: 17. 8: 1. 9: 11.

7. Capitlet.

Christi Presterskap lit, enligt det Levitiska.

Denne Melchisedek war Konung i Salem, högsta Guds Prest; den Abrahæ mötte, då han igentom ifrå den Konungaslagkning, och wälsignade honom; 1 Mos. 14: 18, 20.

2. Swillom om Abraham gaf tionde af all ting. Först uttollas han, rättwisonens Konung; men sedan är han och Salems Konung, det är frelsens Konung;

3. Utan fader, utan moder, utan släkt; och hafwer swårten begynnelse på dagarna, eller ända på lifwet; men han är lif worden wib Guds Son, och blifwer Prest i ewighet.

4. Men ser, huru stor den är, som och Abraham Patriarchen gaf tionde af bytet.

1 Mos. 14: 20.

5. Men Levi söner, då de Presterskapet anamma, hafwa befällning taga tiond af folket, det är, af sina bröder, efter lagen; ända de och af Abrahams länder komne äro.

4 Mos. 18: 21, 26.

5 Mos. 18: 1. Jos. 14: 4. 2 Ebr. 31: 5.

6. Men den, hwilens släkte icke räknas ibland dem, han tog tiond af Abraham, och wälsignade honom som löftet hade.

Rom. 4: 13. Gal. 3: 16.

7. Nu nedar det ingen, att det, som mindre är, tager wälsignelse af det som större är.

8. Och här taga de menniskor tiond, som bödelige äro; men der han, som betygas om, att han lefwer.

9. Och, om jag så säga skall: Levi, som tiondena plägar taga, warbt och tiondab i Abraham;

10. Ty han war ända i fins faders länder, då Melchisedek honom mötte.

11. Är nu fullkomlighet stebb genom det Levitiska Presterskapet, ty berunder sig folket lagen; hwad behöfde sägas, att en annan Prest upplomma skulle, efter Melchisedeks sätt, och icke efter Aarons sätt? Gal. 2: 21.

12. Ty der Presterskapet förwanbladit warber, der måste och lagen förwandlas.

13. Ty den som detta sägs om, är af ett annat släkte, af hwilko aldrig någor stötte altaret.

14. Ty det är ju uppenbart, att wår Hædre är kommen af Juda släkte; till hwilens släkte Moses intet talat hafwer om Presterskapet. Ef. 11: 1. Math. 1: 2.

15. Och är det ännu klarare, medan en annan Prest efter Melchisedeks sätt uppkommer;

16. Hwille icke är gjord efter lottslig budorbs lag, utan efter oändelig lifs kraft.

17. Ty han betygat: Du äst en Prest ewinnerliga, efter Melchisedeks sätt.

Ps. 110: 4. Ebr. 5: 6. 7: 17.

18. Ty dermed ster, att den förra lag afkommer, för hennes swaghet och onyttos skull.

Gal. 4: 9.

19. Ty lagen kunde intet göra fullkomligt; och warder ett bättre hopp införbt, genom hwilket wi nalkoms Gudi.

Joh. 1: 17.

Ap. 6: 13: 39. Rom. 3: 21, 28. 8: 3.

Gal. 2: 16. Eph. 2: 18. 3: 12. Ebr. 4: 16.

20. Och så mycket mer, att det icke stebde utan ed; ty de förre äro utan ed Presters wordne;

21. Men denne med ed, genom den som sade till honom: Hæren swor, och det skall icke ångra honom. Du äst en Prest ewinnerliga, efter Melchisedeks sätt.

22. Så mycket bättre Testament hafwer Iesus utträttat.

Ebr. 8: 6.

23. Och de förre äro många Presters wordne; derföre att böden lät dem icke blifwa;

24. Men denne, efter han blifwer ewinnerliga, hafwer ett oförgängeligt Presterskap.

Rom. 8: 34.

1 Tim. 2: 5. Ebr. 9: 24. 1 Joh. 2: 2.

25. Swarföre han och kan ewinnerliga saliga guda dem, som genom honom komma till Gud, och lefwer alltid, och beber alltid för dem.

26. Ty en sådana öfwersta Prest höfdes öf hafwa, den der helig wore, ofstolbig, obesmitad, stild ifrå syndare, och högre än himmel; Ebr. 4: 14, 15.

27. Hwille icke dageliga behöfde såsom de andre öfwerste Prestes, först för sina egna synber offra, och sedan för folkens synber; ty han gjorde det ena reso, då han sig själv offerade.

3 Mos. 9: 7.

16: 6, 11. Ebr. 5: 3. 9: 12, 28. 10: 12.

28. Ty lagen sätter menniskor till öfwersta Prestes, som swaghet hafwa; men eblens ord, som efter lagen sagbt är, det sätter Sonen ewig och fullkomlig.

Ebr. 2: 10. 5: 1, 2, 9.

8. Capitlet.

Det Nya Testamentet bättre än det Gamla.

Men summan af det vi tale är detta: Vi hafswom en sådan öfwersta Prest, som sitter på högsta handen på majestätens stol i himmelen; Ebr. 3: 1.

4: 14. 6: 20. 9: 11. Ps. 110: 1. Eph. 1: 20. Col. 3: 1. Ebr. 1: 3, 13. 12: 2.

2. Och är en fläskare öfwer de heliga gåfwor, och öfwer det sannstylldiga tabernaklet, hvilket Gud upprest hafwer, och ingen menniska. Ebr. 9: 8, 24. 10: 21.

3. Ty hwar och en öfwerste Prest warder städad till att offra gåfwor och offer; derföre är det af nöden, att denne och något hafwer, det han offra skall.

Eph. 5: 2. Ebr. 5: 1.

4. Hwar han nu wore på jordene, så wore han icke Prest; der Presten äro, de der efter lagen offra gåfwor;

5. Hwille tjena eftersynene, och slugganom till de himmelska ting; såsom Mose af Gudi swaradt warbt, då han skulle fullkomna tabernaklet: Se till, sade han, att du gör allt efter den eftersyn, som dig wist är på berget.

Col. 2: 17.

Ebr. 10: 1. 2 Mos. 25: 40. Ap. G. 7: 44.

6. Men nu hafwer han fått ett bättre ämbete, såsom han ens bättre Testaments Medlare är; det och på bättre löfte satt är.

2 Cor. 3: 6. Ebr. 7: 22.

7. Ty om det första hade varit ostraffelig, hade ingalunda wordit sökt rum till ett annat.

8. Ty han straffar dem, och säger: Si, de dagar stola komma, säger Herren, att jag skall fullkomna öfwer Israels hus, och Juda hus, ett nytt Testament;

Jer. 31: 31.

9. Icke efter det Testamentet, som jag deras fäder gjorde, på den dag då jag tog dem wid deras hand, att utföra dem af Egypti land; efter de blefwo icke ståndande i mitt Testament, så hafwer jag och gifwit dem utu mitt sinne, säger HERREN.

10. Ty detta är det Testament, som jag will göra Israels huse, efter dessa dagar, säger HERREN: Jag will gifwa min lag uti deras sinne, och uti deras hjerta will jag skrifwa dem; och jag will wara deras Gud, och de stola wara mitt folk.

Jer. 31: 33. Zach. 8: 8. Ebr. 10: 16.

11. Och skall ingen lära sin nästa, eller sin bröder, och säga: Ränn HERREN; ty de

stola alle känna mig, ifrå den minsta ibland dem, och till den första.

Ej. 54: 13. Joh. 6: 45. 1 Joh. 2: 27.

12. Ty jag warder förblifwad öfwer deras orättfärdigheter, och deras synder, och deras ondska skall jag icke mer ihågkomma.

Rom. 11: 27.

13. I det han säger: Ett nytt, föråldrade han det första; det nu åldrigt och gammalt är, det är hardt wid ändan.

9. Capitlet.

Gamla och nya Tabernaklets offer.

Hade och wäl det första sina rättigheter, och Gudstjenst, och utwärtas helighet.

2 Mos. 25: 8. 36: 8.

2. Ty det främre tabernaklet war det uppfatt; uti hwilko woro ljusfästarna, och bordet, och slädborden; och detta kallades det Helga.

2 Mos. 26: 1. 40: 21. 25: 30. 3 Mos. 24: 5. κ.

3. Men haf den andra förlåten war det tabernaklet, som man kallade det Aldraheliga; 2 Mos. 26: 31.

4. Hvilket hade det gylbene rörelsestaret, och Testamentens art, på alla sidor beflagen med guld; uti hwilko war det gylbene ämbur, der det himmelsbrödet uti par, och Arons staf, som blomstrats hade, och Testamentens tafflor;

2 Mos. 26: 10, 21. 16: 33. 4 Mos. 17: 10.

2 Mos. 34: 29. 1 Kon. 8: 9. 2 Chr. 5: 10.

5. Men der ofwanupå woro härlighetenes Cherubim, som öfwerstyggde Rådastolen; af hwilka lyfder på denna tid icke bestannliga är sägandes. 2 Mos. 25: 18.

6. Då nu detta så berebt war, gingo Presterna alltid in i det främre tabernaklet, och utträdde Gudstjensten. 4 Mos. 28: 3.

7. Men uti det andra gick allenast den öfwerste Presten, en tid om året; icke utan blod, den han offerade för sina egna, och för folkens synder;

2 Mos. 30: 10. 3 Mos. 16: 2, 17, 34. Ebr. 5: 3.

8. Der den Helge Ånde med betydde, att helighetenes wäg ändå icke uppenbar war, emedan det första tabernaklet stod;

Ebr. 10: 19, 20.

9. Hvilket war en liknelse i den tiden, i hwilkom gåfwor och offer offerades, och kunde icke göra honom fullkommen, efter samwetet, som den Gudstjensten gjorde;

Ebr. 5: 1.

Ap. G. 13: 39. Gal. 3: 21. Ebr. 5: 3. 10: 1.

10. Allenast med mat och dryck, och må-

gahanda twagning, och utvärtes helighet, som pålagde woro intill bättringenes tid.

3 Mos. 11: 2. 4 Mos. 19: 7.

11. Men Christus är kommen, att han skall wara öfwerste Prest till det tillkommande goda, genom ett större och fullkomligare tabernakel, det med händer icke gjordt är, det är, det icke så byggt är;

Ebr. 3: 1. 4: 14. 6: 20. 8: 1.

12. Icke heller genom blod, eller kalfswablob; utan han är genom sitt eget blod ena reso ingången uti det helga, och hafwer funnit en ewig förlofning. Ap. G. 20: 28.

Ebr. 10: 10. 1 Petr. 1: 19. Upp. 1: 6.

13. Ty hafwer oxablob och blod, och ströddt af fone, helgat de orena, till förtölig renhet;

3 Mos. 16: 14, 16. 4 Mos. 19: 2, 4. Ebr. 10: 4.

14. Huru mycket mer skall Christi blod, som hafwer sig sjelf obesmittad, genom den Helga Andas, Guds öfrat, rena vårt samwet af de böda gerningar, till att tjena lefwandes Gud?

Ruc. 1: 74, 76. Rom. 6: 13.

Gal. 1: 4. 2: 20. Eph. 5: 2. Tit. 2: 14.

1 Petr. 1: 19. 4: 2. 1 Joh. 1: 7. Upp. 1: 6.

15. Dersöre är han och Nya Testamentens Medlare; på det de, som kallade äro, skulle få den ewiga arffsens löfte, i thy att hans dödd gifv deremellan, till förlofning ifrå de öfwerträdelsor, som under det förre Testamentet woro.

Rom. 3: 25. 1 Tim. 2: 5.

Ebr. 12: 24. Rom. 5: 6. 1 Petr. 3: 18.

16. Ty hwar ett Testament är, måste och hans dödd med wara, som Testamentet gjorde.

17. Ty Testamentet blifwer giltigt genom böden; annars hafwer det ännu ingen magt, så länge han lefwer som Testamentet gjorde.

Gal. 3: 16.

18. Dersöre war och icke det första stiftadt utan blod.

19. Ty då Moses allo folkerna föregiftwit hade hwart ett budord, efter lagen, tog han kalfswablob, och blod, med watten, och purpurull, och bysop, och besänkte boklena, och allt folket;

2 Mos. 24: 5, 6. 3 Mos. 16: 15, 18.

20. Och sade: Detta är Testamentens blod, det Gud hafwer eder budit.

2 Mos. 24: 8. Matth. 26: 28.

21. Och besänkte tabernaklet, och all lärile, der Gudsstjens pålagde med göras, besänkte han sammalsunda med blod.

2 Mos. 29: 36. 3 Mos. 8: 15, 19.

22. Och warba mest all ting efter lagen

ren gjord i blod; och utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse.

3 Mos. 17: 11.

23. Så är nu af nöden, att de himmelska tings eftersyner stola med sådant renade warba; men de himmelska tingen måste bättre offer hafwa, än dessa woro.

24. Ty Christus är icke ingången i det helga, som med händer gjordt är, hwilket är en eftersyn till det sannskuldiga; utan in uti sjelfwa himmelen, på det han skall nu wara i Guds åsyn för oss;

25. Icke, att han skall ofta offra sig, såsom öfwerste Presten gifv hwart är in uti det heliga, med annars blod;

Ebr. 7: 27. 2 Mos. 30: 10. 3 Mos. 16: 2, 34.

26. Eljest måste han stolat ofta lida, af werldens begynnelse; men nu, på werldens ändalykt, är han en gång uppenbarad, genom sitt eget offer, till att borttaga syndena.

1 Cor. 10: 11. Gal. 4: 4.

Eph. 1: 10. 1 Petr. 4: 7. 1 Joh. 2: 18.

27. Och såsom menniskornas är förelagt en gång dö, men sedan domen;

28. Så är och Christus ena reso offrad, till att borttaga mångs mans synder; men en annan gång skall han låta se sig, utan synd, dem som honom wänta, till salighet.

Matth. 26: 28. Rom. 5: 6, 8, 16. 1 Petr. 3: 18.

10. Capitlet.

Levi offer swagt, Christi endast fullkomligt.

Ty lagen hafwer sluggan af det tillkommande goda, och icke sjelfwa warelsen. Ärliga måste man offra alltid enahanda offer, och kan icke göra dem fullbordade, som det offra;

2. Annars hade det återwändt offras; efter de, som så offra, hade sedan intet samwet haft af synder, när de hade ena reso warit rene gjorde;

3. Utan dermed sker en äminnelse på synderna hwart är;

4. Ty omöjligt är genom oxablob och blod borttaga synden.

3 Mos. 16: 14. 4 Mos. 19: 4. Ebr. 9: 13.

5. Dersöre, då han kommer i werldena, säger han: Offer och gåfwor hafwer du icke welat; men kroppen hafwer du mig beredt.

Ps. 40: 7.

50: 8. Es. 1: 11. Jer. 6: 20. Am. 5: 21.

6. Bränneoffer och syndoffer behaga dig icke.

Ps. 51: 18.

7. Då sade jag: Si, jag kommer; i boklene är skrifwet om mig, att jag skall göra din wilsa, o Gud.

Ps. 40: 8, 9.

8. Tillförene, då han sade : Offer och gåfwor, bränneoffer och syndoffer hafwer du icke welat ; icke behaga de dig heller, hwilke efter lagen offras ;

9. Då sade han : Si, jag kommer, till att göra, o Gud, din wilja. Der tager han det första bört, att han det andra infätta skall ;

10. I hwilkom wilja wi helgade ärom ena rejs, genom Jesu Christi tropps offer.

Ebr. 9: 12.

11. Och hwar och en Prest är infatt, att han bageliga skall stöta Gudstjensten, och offra enahanda offer, hwilka aldrig kunna borttaga synder.

12. Men denne, då han hade offrat ett offer för synderna, det ewinnerliga gäller, sitter han på Guds högra hand ;

Ps. 110: 1. Ap. G. 2: 34. 1 Cor. 15: 25.

Ep. 1: 20. Gal. 3: 1. Ebr. 1: 3, 13. 8: 1.

13. Och wäntar nu, till dess hans wärdner lagde warba, honom till en fotapall.

14. Ty med ett offer hafwer han ewinnerliga fullkomnat dem, som helige warba.

15. Det betygar oss och den helge Ande ; ty då han tillförene sagt hade :

16. Det är det Testamentet som jag dem göra will, efter de dagar, säger GEDren : Jag will gifwa min lag i deras hjerta, och i deras sinne will jag strifwa dem ;

Jer. 31: 33. Ebr. 8: 8, 10.

17. Och deras synder och orättfärdighet will jag icke mer ihågkomma.

Rom. 11: 27.

18. Der nu sådana förlåtelse är, der är icke mer offer för synder.

19. Efter wi nu hafwe, läre bröder, frihet till att ingå uti det helga, genom Jesu blod ;

Job. 10: 9. 14: 6.

Rom. 5: 2. Ep. 2: 13, 18. 3: 12. Ebr. 9: 8.

20. Hwilket han oss beredt hafwer till en ny och lefwande wäg, genom förlåten, det är, genom sitt lött ;

21. Och hafwom en öfwersta Prest öfwer Guds hus ;

Ebr. 4: 14.

22. Så låt oss framgå med ett sannsynligt hjerta, uti en fullkomlig tro, bestänkte i hjertan ifrån ett ondt samwet, och twagne om troppen med rent watten.

Ep. 3: 12. Jac. 1: 6. Hes. 36: 25.

23. Och låt oss hålla hoppens bekännele omwilkiga ; ty han är trofast, som det lofwat hafwer.

Ebr. 4: 14. 1 Cor. 1: 9. 1 Thes. 5: 24.

24. Och låt oss äta på oss inbördes, till att uppwäcka till kärlek och goda gerningar ;

25. Icke öfwergifwandes wår församling, såsom somlige för sed hafwa ; utan förmoner eder inbördes, och det dess mer, att I sen huru dagen nalkas.

Rom. 13: 11. 2 Petr. 3: 9, 11, 14.

26. Ty om wi sjelfswiljande syndom, sedan wi förflått hafwe sanningen, då står oss intet offer igen för synderna ;

4 Mos. 15: 30. Matt. 12: 31.

Ebr. 6: 4, x. 2 Petr. 2: 20, 21. 1 Joh. 5: 16.

27. Utan en försträdelig domsens förbuds, och eldsens nit, som motståndarena förtära skall.

Hes. 36: 5. 3 Joh. 1: 18. 3: 5.

28. So som bryter Rossi lag, han måste dö utan barmhertighet, efter tu eller tre witne.

4 Mos. 35: 30.

5 Mos. 17: 6. 19: 15. Joh. 8: 17. 2 Cor. 13: 1.

29. Huru mycket förre näpp, menen I, förtjenar den som Guds Son förtrampar, och Testamentens blod såsom orent altar, genom hwilket han helgad är, och försmädat nådenes Ande ?

1 Cor. 11: 22.

30. Ty wi kännom den som sade : Hämnen är min ; jag skall webergällat, säger GEDren ; och åter : GEDren skall böma sitt folk.

5 Mos. 32: 35.

Rom. 12: 19. 5 Mos. 32: 26. Ps. 135: 14.

31. Det är gräseligit falla uti lefwandes Guds händer.

32. Men kommer ihåg de framledna dagar, i hwilkom I upplyste woren, och stoden en stor törning i bebröfwelsen ;

Gal. 3: 4. Ps. 1: 29, 30. Gal. 2: 1.

33. Endels, då I sjelfwe, genom hädelse och bebröfwelse, ett wiunder worden ; och endels, då I sållskap baden med dem, som bet så går.

Ps. 1: 7. 4: 14.

34. Ty I hafwen belattige warit af de bebröfwelser, som af minom bojom gingo, och med fröjd libit edra ägobelars förflåsing, wetandes att I när eder sjelfwa bättre och blifwande ägobelar hafwen i himmelen.

1 Thes. 2: 14. Matt. 5: 12.

Ap. G. 5: 41. Jac. 1: 2. Matt. 6: 20.

19: 21. Luc. 12: 33. 1 Tim. 6: 19.

35. Så kaster icke nu bort edra tröst, som en stor lön hafwer.

Matt. 10: 32.

36. Ty tålmodet är eder behof ; på det I mågen göra Guds wilja, och så det som lofwadt är.

Luc. 21: 13.

37. Ty ännu en liten tid, så kommer den som komma skall, och fördröjer icke.

Gal. 2: 3.

38. Men den rättfärdige skall lefwa af tron ;

2 Tim. 2: 7. Luc. 18: 8. 1 Petr. 1: 6.

och hwilken jag undanbrager, utan att icke behaga mine själ.

Psalm. 2: 4. Rom. 1: 17. Gal. 3: 11.

39. Men wi ärom icke de, som öf undanbrage till förtäppelse; utan af dem som tro, och frälsa själena.

11. Capitlet.

Trones kraft, exempel.

Men tron är en wijs förklåtelse på det som man hoppas, och intet twifla om det man icke ser.

2. Genom henne hafwa de gamle fått vittnesbörd. Ebr. 11: 39.

3. Genom trona besinnom wi, att werlden är fullbordad genom Guds ord; så att allt det man ser, är wordet af intet.

1 Mos. 1: 1. Ps. 33: 6. 2 Petr. 3: 5.

4. Genom trona offrade Abel Gudi större offer än Cain; med hwilko han fick vittnesbörd att han war rättfärdig, då Gud gaf om hans gåfwor vittnesbörd; och genom henne talar han ännu, ändöf han dödd är.

1 Mos. 4: 4. Matth. 23: 35. Ebr. 12: 24.

5. Genom trona warbt Enoch borttagen, så att han icke skulle se döden, och fans intet, derföre att Gud borttog honom; ty förr än han borttagen war, hade han fått vittnesbörd att han täcktes Gudi. 1 Mos. 5: 24.

6. Ty utan trona är omöjeligt täckas Gudi. Ty den till Gud komma will, han måste tro att Gud är, och att han lönar dem som söka honom.

7. Genom trona ärade Noe Gud, och beredde arken, till sine hus salighet, då han fick Guds befallning om de ting som icke syntes; genom hwilken (ark) han fördömde werldena, och warbt den rättfärdighets arfwinge, som af trone är.

1 Mos. 6: 13, 22. Rom. 3: 22. Phil. 3: 9.

8. Genom trona warbt Abraham lydig, då han kallad warbt till att utgå i det land, som han så skulle till arfs; och for ut, och wiste icke hwart han komma skulle.

1 Mos. 12: 1, 4. Ap. G. 7: 2.

9. Genom trona war han en främling uti det landet honom lofwadt war, lika som uti ett främmande land, bodde uti tabernakel, med Ifaac och Jacob, som medarfwingar woro till samma löfte;

10. Ty han wänte efter en stad, som grunb hade; hwilken byggomästare och slapare är Gud. Ebr. 12: 22.

13: 14. Hebr. 21: 2. Ebr. 3: 4.

11. Genom trona fick of Sara kraft till att

afslä, och jobbe öfwer sin alders tid; ty hon höll honom trofast, som det lofwat hade.

1 Mos. 17: 19. 18: 10. 21: 1, 2.

Luc. 1: 36. Rom. 4: 19. Ebr. 10: 23.

12. Derföre worbo of af enom, som i den måttom dödd war, många födde, såsom stjernorna på himmelen, och som sanden är i hafsstrandene, den otalig är.

1 Mos. 15: 5. Rom. 4: 18.

13. I trone äro besse alle döde, och hafwa dock intet fått af löftet; utan sett det stjernanester, och trott derupå och låtit sig nöja, bekännande sig wara gäster och främmande på jordene.

1 Mos. 23: 4. Ps. 39: 13. 119: 19.

14. Ty de som såbant säga, gifwa tillkänna att de söka ett fädernesland.

15. Och om de hade det ment, der de utgångne woro, hade de väl haft tid att wända tillbaka.

16. Men nu begära de ett bättre, det är, det himmelska. Derföre stämmas icke Gud kallad deras Gud; ty han hafwer beredt dem en stad. Ebr. 13: 14.

17. Genom trona offrade Abraham Ifaac, när han försökt warbt; och offrade endå sonen, då han hade fått löftet; 1 Mos. 22: 2, 2c.

18. Om hwilken sagbt war: Uti Ifaac skall dig din såd kallad warda;

1 Mos. 21: 12. Rom. 9: 7. Gal. 3: 29.

19. Och tänkte, att Gud kunde of wäl uppröfda ifrå de döda; deraf tog han of honom igen till en lifuelse.

20. Genom trona wälsignade Ifaac Jacob och Esau, om tillkommande ting.

1 Mos. 27: 27, 39.

21. Genom trona, då Jacob dödde, wälsignade han båda Josephs söner; och tillbad det öfwersta på hans spiro.

1 Mos. 48: 5, 15, 16, 20. 47: 31.

22. Genom trona, då Joseph dö skulle, talade han om Israels barns utgång; och gaf befallning om sin ben. 1 Mos. 50: 24.

23. Genom trona warbt Moses förböld, i tre månader, af sina föräldrar, då han född war; derföre att de sågo att han war ett bågeligit barn, och fruktade intet Konungens bud.

2 Mos. 2: 2. Ap. G. 7: 20. 2 Mos. 1: 16.

24. Genom trona, då Moses war stor worden, nekade han sig wara Pharao dotterfon; 2 Mos. 2: 10, 11.

25. Och wille mycket helbre liba bedröfwelse med Guds folk, än till en tid hafwa lust i synbene;

26. Och höll Christi försmäbelse för större rikedom, än de hafwor uti Egypten; ty han såg efter lönen.

27. Genom trona öfvergaf han Egypten, intet fruktandes Konungens wrede; ty han höll sig wid den han icke såg, såsom han honom sett hade. 2 Mos. 12: 31, x. 13: 17, x.

28. Genom trona höll han Påska, och blodsutgutelse, på det han, som drap allt det försifft war, skulle intet komma wid dem. 2 Mos. 12: 3, 21.

29. Genom trona gingo de genom det röda hafwet, såsom på torra landet; hwilket de Egypter och försökte, och drunfnade. 2 Mos. 14: 21, 22, 27, 28.

30. Genom trona föllo murarna i Jericho, då man i sju dagar omringgånget hade. Jos. 6: 20.

31. Genom trona förgicks icke den skölan Rahab med de otrogna, då hon de spejare anammat hade med frid. Jos. 6: 23. Jac. 2: 25. Jos. 2: 1.

32. Och hwad skall jag mer säga? Eiden worde mig för skadot, när jag förtälja skulle om Gideon, om Barak, och Simson, och Jephthah, och David, och Samuel, och Propheterna; Dom. 6: 11, x. 4: 6. 13: 24, x. 11: 1, x. 1 Sam. 17: 15, x. 1: 20, x.

33. Hwille genom trona hafwa wunnit Konungariket, gjort rättfärdighet, fått löfte, igenstoppat lejons mun; 2 Sam. 8: 1. 10: 19. 12: 29. 1 Kon. 9: 4.

Dom. 14: 6. 1 Sam. 17: 34. Dan. 6: 22.

34. Eldkraft utsläkt, swärbsegg undfommit, äro kraftige wordne af swaghetene, äro starke wordne i stridene, hafwa nederlagt främmande härar. Dan. 3: 25. Dom. 15: 15.

2 Kon. 20: 7. Job 42: 10. Dom. 7: 21.

2 Kon. 6: 16. 2 Ebr. 20: 17. Ps. 89: 20.

35. Öwinnorna hafwa igenfått sina döda utaf uppsändelsen; somlige wordo sönderflagne, och hafwa ingen förlossning welat anamma, på det de skulle få uppsändelsen, som bättre är. 1 Kon. 17: 23. 2 Kon. 4: 36.

36. Somlige hafwa libit spott och hufsfängning, och bertill bojor och fängelse; Jer. 20: 2. Ap. G. 22: 25. 2 Cor. 11: 25.

37. Wordo stenade, sönderhuggne, genomstungne, döde för swärb; hafwa gångit i färsinn och getfönn, fattige, trängde, bebröfwade; 1 Kon. 21: 13.

2 Cor. 24: 21. 2 Kon. 1: 8. Matth. 3: 4.

38. Hwilkom werlden icke wärdig war; och hafwa gått elände i öknar, och i berg, och swor, och i jordkulor.

39. Alle desse hafwa genom trona fått vittnesbörd, och hafwa dock icke fått löstet; Ebr. 11: 2.

40. Dersöre att Gud hade förefett om och något det bättre war; att de icke utan och skulle fullkomnade warba.

12. Capitlet.

Lez tillig, fridsam, belig. Sin säkerhet och ordets frakt.

Gister wi nu hafwe om och en så stor her med vittne, låt och aflägga syndena, som alltid låder wid och och gör och tröga, och låt och med tålmod löpa i den kamp som och förelagd är; Rom. 6: 4. 2 Cor. 7: 1. Eph. 4: 22.

Eol. 3: 8. 1 Petr. 2: 1. 4: 2. Rom. 12: 12. 1 Cor. 9: 24. Phil. 3: 13, 14. Ebr. 10: 33.

2. Och se på Jesum, som trona begynt och fullkomnat hafwer; hwilken, då han måtte haft glädje, led soriet, och aftade inter smälsken; och är sittandes på högra handen på Guds stol. Ap. G. 3: 15. Ebr. 2: 10.

1 Petr. 1: 3. Luc. 24: 26, 46. Phil. 2: 5.

Ap. G. 5: 31. Ebr. 1: 3, 13. 8: 1. 10: 12.

3. Tänker på honom, som af syndaren sådana genfälgelse led emot sig; att I icke tröttens i edor sinne, gifwandes eder utöwer.

4. Ty I hafwen icke ännu allt intill blebs emotståndit, kämpande emot syndene; 1 Cor. 10: 13.

5. Och hafwen redo förgättit den tröst, som till eder talar, lika som till sin barn: Min son, sökta icke HERrens aga; och gif dig icke utöwer, då du näpjes af honom. Job 5: 17. Orösp. 3: 11, 12. Upp. 3: 19.

6. Ty hwem HERren älskar, den agar han; men han giflar hwar och en son, han anammar.

7. Hwar I nu liden agan, så binder sig Gud till eder, såsom till barn; ty hwilken är den son, som hans fader icke agar?

8. Ären I utan aga, i hwilkom alle belattige wordne äro, så ären I odäga, och icke barn.

9. Hafwe wi nu förtösliga fäder, som of aga, och frukte dem; stole wi då icke mycket mer underdånige wara dem anbeliga Fadrenom, att wi må leswa?

10. Och de förre hafwa agat of i några få dagar, efter som dem syntes; men denne till det som nyttigt är, att wi må få hans helgelse.

11. All age synes nu icke vara till fröjd, utan till ångest; men sedan webergåller han en fridman rättfärdighetens frukt dem, som deruti öfwade äro;

12. Dersföre lyfter upp edra lata händer och trötta knä;

13. Och stiger wiß steg med edra fötter; att icke något haltar såsom en ofärdig, utan helbre helbregda warber.

14. Farer efter friid med allom, och efter hjälpsel, utan hwilken ingen får se HERAN.

Rom. 12: 18. 2 Tim. 2: 22. Matth. 5: 8.

15. Och ser till, att ingen försummar Guds nåd: att icke uppwäjer någon bitter rot, och gör något hinder, och många måtte genom henne besmittade warba;

2 Cor. 6: 1. 5 Mos. 29: 18. Ebr. 3: 12.

16. Att ingen ware en bolare, eller obelig, såsom Esau, hwilken för en måltid bortfådde sin förstfödelorätt.

Eph. 5: 3. Col. 3: 5. 1 Eheb. 4: 3. 1 Mos. 25: 33.

17. Men I weten, att då han wille sedan, med arförrätt, få wälsignelse, wardt han bortdrifwen; och war honom då intet rum till någon bot, ändock han med tårar beresfater sökte.

1 Mos. 27: 34.

18. Ty I ären icke gångne till det berget, der man på taga kunde, och med eld brann, eller till tödnene, och mörkret, och stormen;

2 Mos. 19: 12. 5 Mos. 5: 22.

19. Och basunslanget, och till ordaröfsten; hwilka de wedersakade, som henne förde, begärande att ordet skulle dem ju icke sagdt warba;

2 Mos. 20: 19. 5 Mos. 5: 24. 1: 16.

20. Ty de förmätte icke liba det, som der sades: Om något djur kom wid berget, skulle det stenas, eller skjutas igenom;

2 Mos. 19: 13.

21. Och så försträdelig war den synen, att Moses sade: Jag är försträckt, och båswar;

22. Utan I ären komne till Sions berg, och till lefwandes Guds stad, det himmelska Jerusalem, och till den otaliga Anglastaran.

Gal. 4: 26. Upp. 3: 12. 21: 2. 10.

23. Och till de förstföddas församling, som i himmelen äro bestrefne; och till Gud, som alla dömer, och till de fullkomliga rättfärdigas andar;

Luc. 10: 20.

24. Och till Nya Testamentsens Medlare, Jesum, och till stänkeleblodet, som bättre talar än Abels blod.

1 Tim. 2: 5. Ebr. 8: 6.

9: 15. 2 Mos. 24: 8. Ebr. 10: 22.

25. Ser till, att I icke wedersaken honom som med eder talar; ty kunde icke de undfly,

som wedersakade honom som talade på jordene; huru mycket mindre wi, om wi wedersake honom som af himmelen talar?

Ebr. 2: 3.

26. Hwillems röst på den tid gjorde jordena båswardne? Men nu lofwar han, och säger: Annu en tid skall jag göra båswardne, icke allenast jordena, utan och himmelen.

Psalm. 2: 7.

27. Det han säger: Annu en tid, det gifwer tillkänna de tings förwandling, som båsward, såsom de der gjord äro; på det de ting blifwa stola, som obåswardne äro.

Ps. 102: 27. 2 Petr. 3: 10. Matth. 24: 35.

28. Dersföre, efter wi få det rike som icke båsward kan, hafne wi nåd, genom hwilka wi tjene Gudi, till att tädas honom med tuktighet och fruktan;

Phil. 4: 18. 1 Petr. 2: 5.

29. Ty war Gud är en förtärande eld.

5 Mos. 4: 24. 9: 3.

13. Capitlet.

Christelig lefnads regler. Nåds Enskan.

Bisfwer faste i broderlig kärlek.

Rom. 12: 10. 1 Petr. 1: 22. 3: 8. 4: 8.

2. Förgäter icke att herberga; ty dermed hafwa samliga fått Anglar, owetandes, till herberges.

Rom. 12: 13. 1 Petr. 4: 9. 1 Mos. 18: 1.

3. Tänker på dem som bundne äro, såsom medbundne; och på dem som bedröfwelse liba, såsom de der ock af lefamenen äro.

Rom. 12: 15. 1 Petr. 3: 8.

4. Ägtenskapet skall hållas ärligast ibland alla, och ägtenskapets säng obefmittad; men bolare och bortarlar skall Gud döma.

5. Umgångelsen ware utan girighet; och låter eder nöja med det I hafwen; ty han sade: Jag skall icke öfwergeifwa eller förlåta dig;

2 Mos. 23: 8. 5 Mos. 16: 19. Matth. 6: 25. 34.

1 Tim. 6: 6. 8. 5 Mos. 31: 6. Jos. 1: 5.

6. Så att wi bristeliga måga säga: HERAN är min hjälpare, och jag will icke frukta; hwad kan en menniska göra mig?

Ps. 56: 5. 12. 118: 6.

7. Tänker på edra lärare, de eder Guds ord sagt hafwa, och efterföljer deras tro; sådande hwad ända deras umgängelse habe.

8. Jesus Christus i går och i dag, och han beflises i ewighet.

9. Låter eder icke omföras med mångahanda och främmande lärdom; ty det är godt att stadfästa hjertat med nådene; icke

med maten; hwilken intet gagnat hafwer dem, som dermed umgått hafwa.

Jer. 29: 8. Matth. 24: 4. Eph. 4: 14. 5: 6. Col. 2: 8. 16. 2 Thes. 2: 2. Joh. 6: 27. Rom. 14: 17. 1 Joh. 4: 1. 1 Thes. 4: 3.

10. Vi hafwe ett altare, af hwilko de hafwa icke magt att äta, som tjena i tabernaklet.

11. Ly ehwad djurs blod, som öfwerste Presten, för syndene, inbär uti det heliga, deras kroppar uppbrännas utom lägret.

2 Mos. 29: 14.

3 Mos. 4: 12. 21. 6: 30. 16: 27. 4 Mos. 19: 3.

12. Derföre och Jesu, på det han skulle helga folket med sitt eget blod, hafwer han lidit utom porten.

Joh. 19: 17.

13. Så låt oss nu gå ut till honom uti lägret, och bära hans smälet.

14. Ly wi hafwe här ingen waraktig stad, utan wi sjökom efter den tillkommande.

Psil. 3: 20. Ebr. 11: 10. 16.

15. Så låt oss nu genom honom alltid offra Gudi losoffer, det är, läpparnas frukt, de hans Namn bekänna.

3 Mos. 7: 12. Ps. 50: 23.

51: 19. Os. 14: 3. Eph. 5: 20. 1 Petr. 2: 5.

16. Förgäfer icke göra wäl, och medbela; ty sådana offer tädas Gudi.

Rom. 12: 13. 2 Cor. 9: 12. Psil. 4: 18.

17. Warer edra lärare lybige, och följer dem; ty de wala öfwer edra själar, såsom de der räkenfkap göra skola; på det de måga

det göra med fröjd, och icke med smälet; ty det är eder icke nyttigt.

Psil. 2: 29.

1 Thes. 5: 12. 1 Tim. 5: 17. Hei. 3: 18. 33: 2. 4.

18. Bedet för oss; wår tröst är den att wi ett godt samwet hafwe, och winnsläge oss hafwa en god umgälfelse när alla;

Ap. 9: 23: 1. 2 Cor. 1: 12.

19. Men abramest beder jag eder, att I sådant gören, att jag med det snaraste måtte komma till eder.

20. Men fridsens Gud, som igenfört hafwer ifrå de döda den stora Färahärdan, genom det ewiga Testamentsens blod, wår HERA Jesum;

Ap. 2: 24. Ef. 40: 11. Hei. 34: 23.

Joh. 10: 11. Zach. 9: 11. 1 Petr. 2: 25. 5: 4.

21. Han gøre eder siddeliga uti allt godt werk, till att göra sin wilja, och skaffe uti eder hwad honom tädligt är, genom Jesum Christum; hwilken ware ära af ewighet i ewighet. Amen. 2 Cor. 3: 5. Psil. 2: 13.

22. Jag förmanar eder, käre bröder, tager förmanelsens ord till godo; ty jag hafwer eder med så ord tillstrifwit.

23. Weter, att brodern Timothens lds är; med hwilkom, om han snart kommer, will jag se eder.

24. Hells alla edra lärare, och all helgon. Eder hellsa bröderne uti Walland.

25. Nåd ware med eder allom. Amen.

Till de Öbreer, skrifwen af Walland, med Timotheo.

S. Petri den förre Epistel.

1. Capitlet.

Evangelist summa. Olif släbig i tro, hopp, kärlek.

Petrus, Jesu Christi Apostel, dem utkora-dom främlingom, som bo här och der i Ponto, Galatien, Cappadocien, Asien, och Bithynien,

Joh. 7: 35. Ap. 9: 8. 14. Jac. 1: 1.

2. Efter Guds Faders försyn, genom Andans helgelse, till lydnoda och Jesu Christi blods stänke. Nåd och frid föröle sig i eder.

Rom. 8: 29.

Ebr. 12: 24. Rom. 1: 7. 1 Cor. 1: 3.

Eph. 1: 2. 2 Petr. 1: 2. Jud. Ep. v. 2.

3. Wälsignad ware Gud, och wårs HERAs Jesu Christi Fader, som oss för sin storhertighet hafwer födt på nytt till ett

lewandes hopp, genom Jesu Christi uppståndelse ifrå de döda;

Eph. 1: 3.

Jac. 1: 18. Rom. 8: 2, 3. 1 Cor. 15: 20.

4. Till oförgångeligit, obesmittadt, och owansteligit arf; hwilket i himmelen förwaradt är till eder, Col. 1: 5. 2 Tim. 1: 12.

5. Som med Guds magt bewarens genom trona till salighet, hwilken beredd är, att hon skall uppenbar warða i den yttersta tiden;

Jud. Ep. v. 1.

6. I hwilkom i eder fröjda stolen, I som nu en liten tid liben bedröfwelse, i marga handa föröfvelse, hwar så behöfwes;

Rom. 5: 3. Jac. 1: 2.

2 Cor. 4: 17. Ebr. 10: 37. 1 Petr. 5: 10.

7. På det edor tro skall rättfärdig och mycket kosteligare befunnen warða, än det

förgängeliga guld som pröfwat med eld, till lof, pris och äro, när Christus Iesus blifwer uppenbar.

Ordspr. 17: 3.

Ef. 48: 10. 1 Cor. 3: 13. 1 Petr. 4: 12. Jac. 1: 3.

8. Swilken I älsken, ändock I icke se honom; den I od nu tron uppå, och dock icke se; så stelen I fröjda eder med ofägeliga och härliga glädje; 2 Cor. 5: 7. Ebr. 11: 1. 27.

9. Och så edor tros ändalykt, nämligen själaras salighet;

10. Efter hwilken salighet Propheterne hafwa sökt och ransalat, som propheterat hafwa om den tillkommande nåd till eder;

Matth. 13: 17. Luc. 10: 24. 1 Mos. 49: 10.

Dan. 2: 44. 9: 24. Hagg. 2: 8. Jac. 6: 12.

11. Och hafwa ransalat, på hwad eller hurudana tid Christi Ande utwiste, den i dem war, och tillsörene hade betygat de lidande, som i Christo äro, och den härlighet, som bereser följa stulle; 2 Petr. 1: 21.

Ps. 22: 7. Ef. 53: 3. Luc. 24: 26.

12. Swilken det od uppenbaradt war; ty de hafwa icke sig själfwom, utan of, dermed tjent; hwilke styder eder nu förkunnad äro, genom dem som eder Evangelium prebikat hafwa, genom den Heliga Ande som sändes af himmelen, hwilket Anglomen od lyfter se.

Dan. 12: 9.

Eph. 3: 10. Ebr. 11: 13. 39. Ap. 2: 4.

13. Derföre, begjörder edor sinnes ländar, och warer nyktre, och sätter fullkomligt hopp till den nåd som eder tillbuden warder, genom Iesu Christi uppenbarelse,

Luc. 12: 35. Eph. 6: 14.

Luc. 21: 34. Rom. 13: 13. 1 Thes. 5: 6.

14. Såsom lydbakt barn; och ställer eder icke såsom tillsörene, då I uti såwitsto lesden, efter begärelsen;

Ap. 2: 17. 30.

15. Utan, efter honom, som eder kallat hafwer, och helig är, warer od I helige uti all edor umgängelse.

3 Mos. 11: 44.

19: 2. 20: 7. Luc. 1: 74. 75. 2 Cor. 7: 1.

16. Ty det är strifwet: I stelen wara helige; ty jag är helig.

3 Mos. 11: 45.

17. Och efter I skallen honom för en fader, som dömer efter hwars och ens gerning, och hafwer intet anseende till personen, så ser till att I, uti detta edart elände, wandren i råddhaga.

5 Mos. 10: 17. 2 Ebr. 19: 7. Job 34: 19.

2 Cor. 5: 6. Ebr. 11: 13. Psil. 2: 12.

18. Och weter, att I icke med förgängeligit silfwer eller guld igenlöste ären ifrån edart fåfänga lefwerne, efter fäbernas sätt;

1 Cor. 6: 20. 7: 23. Upp. 5: 9.

19. Utan med Christi byra bleb, såsom med ett menlöft och obesmittadt lamb; Ap. 20: 28. Ebr. 9: 12. 14. 1 Cor. 5: 7.

20. Swilken wäl förefedd war för werlbens begynnelse; men uppenbarad i de yttersta tiberna, för edra skull; Job. 17: 24.

Rom. 16: 26. 2 Tim. 1: 9. Upp. 13: 8.

Eph. 1: 9. 10. Gal. 4: 4. Ebr. 1: 2. Rom. 3: 25.

21. Som genom honom tron på Gud; den honom uppmådt hafwer ifrå de döda, och gifwit honom härlighet; på det I stullen hafwa tro och hopp till Gud.

Ap. 2: 24. 32. Rom. 6: 4. Psil. 2: 9.

22. Och görer edra själar lyska, i sannin-genes lybno genom Andan, till ofstrymtad broderlig kärlek; älsker eder storliga inbör-des af rent hjerta;

Rom. 12: 10. Eph. 4: 3.

1 Tim. 1: 5. Ebr. 13: 1. 1 Petr. 2: 17.

23. Såsom de, som födde äro på nytt; icke af någor förgängelig säd, utan af oförgängelig, som är, af lefwandes Guds ord, det ewinnerliga blifwer.

Job. 3: 3. 5.

Jac. 1: 18. 1 Joh. 3: 9. Job. 1: 13.

24. Ty allt kött är såsom gräs, och all menniskas härlighet såsom blomster på gräset; gräset är wignadt, och blomstret är affallet;

Ps. 102: 12.

103: 15. Ef. 40: 6. 1 Cor. 7: 31.

1 Joh. 2: 17. Jac. 1: 10. 4: 14.

25. Men Guds ord blifwer ewinnerliga; och det är det ord, som prebikat är ibland eder.

2. Capitlet.

Christus en bärnsten och en stösten. Underfåtars, stenares pligt.

Så lägger nu bort alla ondska, och allt swel, och strypteri, och afund, och allt förtal;

Rom. 6: 4.

Eph. 4: 22. 25. Col. 3: 8. Ebr. 12: 1.

2. Och åstunder förnuftenes mjölk, som intet swel wet, såsom nyfödd barn; på det att I uppmågen af henne;

Ef. 55: 1.

Ps. 131: 2. Matth. 18: 3. 1 Cor. 14: 20.

3. Om I annars hafwen smalat att Guds ren är god;

Ps. 34: 9.

4. Till hwilken I komne ären, såsom till den lefwande stenen, som af menniskom för-lastad är; men när Gudi utforad och ko-stelig.

Ps. 118: 22. Matth. 21: 42. Eph. 2: 20.

5. I od, såsom lefwande stenar, uppbyg-ger eder till ett andeligt hus, och till ett heligt Presterkap, till att offra andeligt offe

som Gudi äro tacknämlig, genom Jesum Christum. Eph. 2: 21, 22. Ebr. 3: 6. Ef. 61: 6. 66: 21. Upp. 1: 6. Mat. 1: 11. Rom. 12: 1. Ebr. 13: 15. Phil. 4: 18. Ebr. 12: 23.

6. Dersöre håller of Striften: Si, jag lägger i Zion en utvald kostelig hörnsten, och hwilken som tror på honom, han skall icke komma på skam. Ef. 28: 16. Rom. 9: 33.

7. Eder, som tron, är han kostelig; men dem som icke tro är stenen, som byggningsmännerna hafwa bortkastat, worden till en hörnsten; Ap. 9: 4: 11.

8. Och en sten, der man stöter sig på, och en förargelseskippa dem som stöta sig på ordet, och tro icke derpå, der de till sticade woro.

Ef. 8: 14. Luc. 2: 34. 1 Cor. 1: 23.

9. Men I ären det utvalda släktet, det Konungeliga Presterskapet, det heliga folket, och det egendomsfolket; att I stolen kungöra hans byggnad, som eder kallat hafwer af mörkret, till sitt underliga ljus.

2 Mos. 19: 6.

Upp. 5: 10. Ef. 62: 12. 2 Mos. 19: 6.

5 Mos. 7: 6. Eph. 1: 14. 5: 8. Col. 1: 13.

10. I, som tillförene icke woren folk, ären nu Guds folk; och I, som tillförene icke hadn fått barmhertighet, hafwen nu fått barmhertighet. Ef. 1: 10. 2: 23. Rom. 9: 25.

11. Käre bröder, jag förmanar eder, såsom främmade och släbda, att I förwäner eder för kötteliga begärelser, hwilka strida emot själena. 1 Petr. 1: 17.

Rom. 13: 14. Gal. 5: 16, 24. 5: 17. Jac. 4: 1.

12. Och förer en god umgängelse ibland Hedningarna; på det de, som plåga förtala eder såsom illgerningsmän, måga se edra goda gerningar, och prisa Gud, när det i dagsljuset kommer. 2 Cor. 8: 21.

Matth. 5: 16. Phil. 2: 15. 1 Petr. 3: 16.

13. Warer underdånige all menniullig ordning, för HERRans skull, ehwad det är Konungenom, såsom den öfwersta;

Rom. 13: 1. Tit. 3: 1.

14. Eller befallningsmännerna, såsom de der fände äro af honom, de onda till straff, och de goda till pris. Rom. 13: 3, 4.

15. Ty så är Guds wilje, att I med goda gerningar stolen igenstoppa munnen af de galna och oförståndiga menniskor; Tit. 2: 8.

16. Såsom de frie, och icke såsom I hafwen den frihet till att styla onbåstona med; utan såsom Guds tjenare. Joh. 8: 32.

Rom. 6: 18. Gal. 5: 1, 13. 2 Petr. 2: 19.

17. Warer hebersamme emot hwar man;

älsftr bröderna; frukter Gud; ärer Konungen. Rom. 12: 10.

Phil. 2: 3. 1 Petr. 5: 5. Ebr. 13: 1.

1 Petr. 1: 22. 2 Petr. 1: 7. Matth. 22: 21.

18. I tjenare, warer underdånige edrom herrum med all fruktan; icke allenast dem gebom och saktmodigom, utan och dem genwördigom. Eph. 6: 5.

19. Ty detta är nåd, om någor, för samwetets skull till Gud, fördrager bedröfwelse, och liber orätt.

Matth. 5: 10. 2 Cor. 7: 10.

20. Ty hwad pris är det, om I för edra misgerningar slagne warben, och liben? Men när I för wälgerningar skall liben, och hafwen tålarnod, det är nåd för Gudi.

1 Petr. 3: 14, 17. 4: 14, 15.

21. Ty vertill ären I kallade, efter of Christus lef för oss, låtandes of en efterdömmelse, att I stolen efterfölja hans fotipår;

Matth. 16: 24. 1 Joh. 3: 3.

Joh. 13: 15. Phil. 2: 5. 1 Petr. 3: 17, 18.

22. Hwilleken ingen synd gjort hade; och intet bedrägeri warbt funnet i hans mun;

Ef. 53: 9. 2 Cor. 5: 21. 1 Joh. 3: 5.

23. När han bläf bannad, bannade han intet igen, och när han lef, hotades han intet; utan ställde hämmnen till den sem rätt dömer; Matth. 27: 39. Joh. 8: 48, 49.

24. Hwilleken våra synder sjelf offrade i sin lefamen på träb; på det wi skulle wara böde syndene, och lefwa rättfärdighetene; genom hwillekens sår I ären helbregda wordne.

Matth. 8: 17. Rom. 6: 11. 7: 6. Ef. 53: 5.

25. Ty I woren såsom willfarande får; men I ären nu omwände till herdarn, och edra själaras Bisfop.

Ef. 53: 6. Hes. 34: 6, 23. 37: 24.

Ps. 23: 1. Joh. 10: 11. Ebr. 13: 20.

3. Capitlet.

Hustrur, Wäns, andras pligt till att tro och lefwa.

Gammalunda hustrurna, ware fina män underdåniga; på det of de, som icke tro på ordet, måga af hustrurnas umgängelse, utan ord, blifwa wunne;

1 Mos. 1: 16. 1 Cor. 14: 34.

Eph. 5: 22. Col. 3: 18. Tit. 2: 5.

2. När de förmärka edor dyfsta umgängelse med fruktan.

3. Hwilleken prydnung icke skall wara utwärtens, med släbdt hår, eller fringhångande gulb, eller i köstelig kläder;

Ef. 3: 18. 1 Tim. 2: 9. Tit. 2: 3.

4. Utan om den förböldade menniskan i hjer-

tat är utan want, med saktmodigom och stillom anda, det är kosteligt för Gudi.

Ps. 45: 14. Rom. 7: 22. 2 Cor. 4: 16.

5. Ty i så måtto hafwa och de helga qwinnor fordom pryd sig, de der satte sitt hopp till Gud, och woro sina män underdåniga.

6. Såsom Sara war lydig Abrahæ, kallandes honom herra; hwilfens dötkar i wordna ären, om i wäl gören, och ären icke så förärade.

1 Mos. 18: 12.

7. Sammaledes i män, der när dem med förnuft, och gifwer det qwinliga kärilet, såsom det der swagast är, sina äro; såsom och medarswignom till lifsens nåd; på det edra böner icke blifwa förhindrade.

1 Cor. 7: 3. Eph. 5: 25. Col. 3: 19.

8. Men på sifstone, warer alle wid ett sinne, medlidande, broderlig kärlek hafwande till hwarannan, barmhertige, wänlige;

Rom. 12: 16. 15: 5. Phil. 3: 16.

9. Icke wedergällande ondt för ondt, icke bannor för bannor; utan helbre twärtemot, wälsigner; wetandes att i ären dertill kallade, att i stolon ärfwa wälsignelse.

3 Mos. 19: 18. Ordspr. 20: 22.

Matth. 5: 39. 1 Cor. 6: 7. Matth. 23: 34.

10. Ty den der vill allra lifwet, och se goda dagar, han stille sina tungor ifrå det ondt är, och sina läppar, att de icke tala bebrågeri;

Ps. 34: 13, 14. Jac. 1: 26.

11. Wände sig ifrå det ondt är, och göre det godt är; söke efter friden, och fare honom efter.

Ps. 37: 27. Ef. 1: 16. 3 Joh. v. 11.

12. Ty Guds ägon äro öfwer de rättfärdiga, och hans öron till deras bön; men Guds ansigte är öfwer dem som ondt göra.

Ps. 34: 16.

13. Och ho är den som kan göra eder skada, om i faren efter det goda?

14. Ja, om i än något liben för rättfärdighetenes skull, ären i dock likwäl salige. Fruktar eder intet för deras trug; icke heller försträder eder;

Matth. 5: 10. 1 Petr. 2: 20.

4: 14, 15. Ef. 8: 12. Jer. 1: 8. Matth. 19: 28.

15. Utan helger Guds uti eder bjerta. Warer och alltid redebogne till att swara hwarjorn och onom, som begärar skäl till det hopp som i eder är; och det med saktmodighet och fruktan.

Job 1: 21.

Ef. 8: 13. Ps. 119: 46. Ap. 8: 4, 8, 10.

16. Och hafwer ett godt samwet; på det de, som wilja förtala eder såsom ogerningsmän, stola komma på stam, att de förlästat hafwa edor goda umgängelse i Christo.

Tit. 2: 8. 1 Petr. 2: 12, 15, 19.

17. Ty det är bättre, om Guds wilje så är, att i för goda gerningar liben, än för onda.

18. Ty Christus led och ena reso för syndarnas skull, rättfärdig för orättfärdiga; på det han skulle offra och Gudi, och är dödad efter föttet; men lefwande gjort efter Andan.

Rom. 5: 6.

Ebr. 9: 15, 23. Rom. 1: 4. 2 Cor. 13: 4.

19. I dem samma gif och och bort, och predikade för andarna i fängelset;

Eph. 2: 17. 1 Petr. 4: 6.

20. Som fordom icke trodde, när Gud en gång bidde, och tålmod hade i Noe tid, då arken byggdes, i hwilkom så, det är, ätta själar, blefwo frälste genom watten;

Matth. 24: 38. Luc. 17: 26, 27.

Rom. 2: 4. 1 Mos. 6: 3, 5, 14. 7: 7. 8: 13.

21. Swilket nu och of saliga gör i dopet, som genom hint betydt är (icke att föttens smittor afläggas, utan att man hafwer ett godt samwet till Gud), genom Jesu Christi uppståndelse;

Eph. 5: 26.

22. Swilken är på Guds höggra hand, uppfaren till himla; och honom äro Angelarna, och wäldigheterna, och krafterna underdåniga.

Ps. 110: 1. Eph. 1: 20. Col. 3: 1.

4. Capitlet.

Hy hedna laster. Ref Gudi, duglig, tillig.

Medan nu Christus libit hafwer i föttet för of, så stolon i och wäpna eder med det samma sinnet; ty den der liber i föttet, han wänder åter af synden;

Rom. 6: 8. Ebr. 12: 1.

2. På det han den tiden, som tillbala är i föttet, icke lefwa skall efter menniskolusta, utan efter Guds wilja.

Rom. 12: 2. 14: 7.

2 Cor. 5: 15. Gal. 2: 20.

Eph. 4: 24. 1 Thes. 5: 10. Ebr. 9: 14.

3. Ty det är nog att wi, i förliden tid, hafwe wårt lefwerne förlitit efter Hednigarnas wilja, då wi wanbrade i lössattighet, i begärelse, brödsflap, i fräseri, i swalg, och grufweliga afgubadyrkan.

Rom. 13: 13. Eph. 4: 17.

4. Och det synes dem sällsynt wara, att i icke löpen med dem uti samma slemma ofskeliga wäsende, och förjämäden;

5. Swilke stola göra räkenflap honom, som redo är döma lefwande och döda.

Joh. 5: 25. Ap. 8: 10, 42.

6. Ty dertill är of Evangelium predikast för de döda, att de stola dömda warda efter menniskor, i föttet; men i Andanom lefwa Gudi.

1 Petr. 3: 19.

7. Men nu tillstundar änden på all ting. Så warer nu nyktre, och waksamde till att bedja.

Luc. 21: 35.

2 Petr. 3: 9, 11. 1 Joh. 2: 18. Luc. 21: 34. Rom. 13: 12. Matth. 26: 41. Phil. 4: 6.

8. Men sßwer all ting hafwer ju en brinnande kärlek inbördes; ty kärleken styler och all sßwerträdelse.

Ordspr. 10: 12. Jac. 5: 20.

9. Warer inbördes hwarannars herbergare, utan allt knorr.

Ebr. 13: 2. Phil. 2: 14.

10. Och warer tjenstättige inbördes, hwar och en med den gäfwso som han hafwer fått, såsom gode den margfalbeliga Guds nåds klassare.

Ordspr. 3: 28.

2 Cor. 8: 12. 1 Cor. 12: 4.

Eph. 4: 11. Luc. 12: 42. Tit. 1: 7.

11. Om någor talar, han tale såsom Guds ord; om någor hafwer ett ämbete, han tjene såsom af den förmågo, som Gud gifwer; på det Gud blifwer ärad i all ting, genom Jesum Christum, hwilkom ware ära och wäld ewinnerliga. Amen.

Jer. 23: 22. Rom. 12: 6, 7, 8.

12. Mine käreste, förundrer eder icke på den betta, som eder wedersars (den eder wedersars, att I stolen försötte warba), såsom eder hände något nytt;

Ef. 49: 10. 1 Cor. 3: 13. 1 Petr. 1: 7.

13. Utan glädjens belde, att I liden med Christo; på det I och fröjdas och glädjas mågen uti hans härlighets uppenbarelse.

Gal. 6: 17. Phil. 3: 10. Col. 1: 24.

Upp. 1: 9. 2 Cor. 1: 5. 2 Tim. 2: 10.

14. Salige ären I, om I för Christi Namns skull blifwen försmädd; ty Anden, som är härlighetens och Guds Ande, hwilas på eder; när dem blifwer han försmädd, men när eder beprisab.

Matth. 5: 10, 11. 1 Petr. 2: 20. 3: 14.

15. Ingen ibland eder libe, såsom en mörbare, tjuv, illgerningsman, eller som den der träder in i ens annars ämbete.

16. Men lider han såsom en Christen, slämme sig intet; utan prise Gud för den delen.

Ap. 5: 41. Phil. 1: 29.

17. Ty tiden är, att domen skall begynnas på Guds hus; begynnes det på oss, hwad blifwer då deras ändalykt, som icke tro Guds Evangelio?

Ef. 10: 12. Jer. 25: 29. 49: 12. Mat. 3: 5.

18. Och blifwer den rättfärdige med plats salig, hwar blifwer då den ogudaktige och syndaren?

Ordspr. 11: 31. Luc. 23: 31.

19. Derföre, de der lida efter Guds wilja, de stola befalla honom sina själar, honom enom trofastom Slapare, med goda gemingar.

Ps. 31: 6. Luc. 23: 46. Ap. 5: 7: 54.

5. Capitlet.

Prefter, hörsare oc. ware ödmjute, nyktre, bedja.

Prefsterna, som äro ibland eder, förmanar jag, som och är en Prefst, och wittne till Christi pino, och belatig i den härlighet som uppenbaras skall:

Philom. v. 9. Upp. 1: 9.

2. Höder Guds hjord, som är ibland eder; och hafwer aft på honom, icke nödige, utan sjelfswiljande; icke för slem winnings skull, utan af en god wilja;

Jer. 23: 4.

Ap. 5: 20: 28. 1 Tim. 3: 3. Tit. 1: 7.

3. Icke heller såsom herrar sßwer sitt fell; utan warer hjordenom till efterbömelse.

2 Cor. 1: 24. Phil. 3: 17. 1 Tim. 4: 12.

4. Och sedan, då sßwerste Herden uppenbar warber, stolen I unbå härlighetens owanstliga trona.

Ef. 40: 11.

Joh. 10: 11. 1 Cor. 9: 25. 2 Tim. 4: 8.

5. Sammalunda I unge, warer dem gamlom underbånige. Warer alle inbördes hwarannan underbånige, och håller eder hårdt wid ödmjukhetena; ty Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka gifwer han nåd.

Eph. 5: 21.

Rom. 12: 10, 16. Ordspr. 3: 34. Phil. 2: 3.

6. Så ödmjuket eder nu under Guds mäktiga hand, på det han eder uppsöjer i sinom tid.

Joh. 22: 29. Luc. 1: 52. 14: 11.

7. Alla ebra omsorg kastet på honom; ty han hafwer omsorg om eder.

Ps. 55: 23.

Matth. 6: 25. 1 Cor. 9: 9. Phil. 4: 6.

8. Warer nyktre, och waler; ty edar fiende, djefwulen, går omkring såsom ett ryttande lejon, och söker hwem han uppsluka må.

1 Thes. 5: 6.

1 Petr. 1: 13. 4: 7. Job 1: 7, 8. Luc. 22: 31.

9. Står honom emot, stadige i trone; och weter, att samma webermöda webersars ebra bröder i werldene.

Eph. 6: 11, 13. Jac. 4: 7.

10. Men Gud, som all nåd kommer af, den eder kallat hafwer till sin ewiga härlighet i Christo Jesu, han fullborde eder, som en liten tid liden, styrke, slöbje och stadfäste;

2 Tim. 1: 9.

2 Cor. 4: 17. 1 Petr. 1: 6. Ebr. 13: 21.

11. Honom ware ära, och magt ewinnerliga. Amen.

12. Med ebar trogna broder Silvanus, som jag menar, hafwer jag eber tillstrifwit med så ord, förmanandes och betygandes, att detta är den rätta Guds nåd, som I uti stån.

Ebr. 13: 22.

13. Heltar eber den församling i Babylo-

nien, utwålb lita med eber; och min son Marcus.

Ap. 6: 12: 25.

14. Heltar eber inbördes med kärleken tygh. Frid ware med eber allom, som äro i Christo Jesu. Amen.

Rom. 16: 16.

1 Cor. 16: 20. 2 Cor. 13: 12. 1 Thes. 5: 26.

S. Petri den andra Epistel.

1. Capitlet.

Enn wisas i lesnad. Skrifstens ursprung.

Simon Petrus, Jesu Christi tjenare och Apostel: dem som med oss lita dyrbara tro fått hafwa i rättfärdighetene, som war Gud gifwer, och Frälsaren Jesus Christus.

2. Nåd och frid förste sig i eber, genom Guds och wårs HEDras Jesu Christi kunskap.

Rom. 1: 7. 1 Petr. 1: 2. Jud. Ep. v. 2.

3. Efter det allahanda af hans Gudoms kraft, hwad som till lif och Gudsaktighet tjenar, oss skänkt är, genom hans kunskap, som oss hafwer kallat genom (sina) härlighet och bygg;

4. Genom hwilla oss de byra och albrastörsta löfte gifna äro; nämliga att I derigenom mågen blifwa delaktige af Guds natur, om I flyn werldenes förgängeliga lusta;

Ef. 56: 5.

Joh. 1: 12. Rom. 8: 15. 2 Cor. 3: 18.

Gal. 3: 26. Ebr. 12: 10. 1 Joh. 3: 2.

5. Så lägger eber nu derom alla winning, att I uti edra tro låten finnas bygg, och i byggdene bestelighet;

6. I bestelighetene mättelighet, i mättelighetene tålmod, i tålmodet Gudsaktighet;

7. I Gudsaktighetene broderlig kärlek, i broderlig kärlek allmännelig kärlek.

8. Ty när dessa stycker äro riteliga när eber, så låta de eber icke finnas fåfänga eller utan frukt, i wårs HEDras Jesu Christi kunskap.

Tit. 3: 14.

9. Men hwilken denna icke hafwer, han är blind, och ser intet, och hafwer förgätt, att han war ren gjord af de synber, som han förtra hade.

Ef. 59: 10. 3 Joh. 1: 17. 1 Joh. 2: 9, 11.

10. Dersöre, käre bröder, lägger eber helbre winning om att I gören edor tallelse och utlorelse fast; ty om I det gören, så fallen I icke någon tib.

1 Joh. 3: 19.

Swed.

31*

11. Ty i så mätto blifwer eber riteliga gifwen ingången i wårs HEDras och Frälsares Jesu Christi ewiga rike.

12. Dersöre will jag icke hafwa fördrag att förmana eber alltid härom, ändöf I det weten, och ären stadfäste i denna närwarande sanning.

13. Ty jag menar det wara tillbörligit, så länge jag är i denna hyddo, att uppväcka och förmana eber.

2 Petr. 3: 1.

14. Ty jag wet att jag skall snarliga afläggja denna minna hyddo, såsom och wår HEDre Jesus Christus hafwer mig tungjort.

2 Tim. 4: 6. Joh. 21: 18.

15. Men jag will winnlägga mig att I, efter min död, skolen behålla detta i äminnelse.

16. Ty wi hafwe icke efterföljt några kloka fabler, då wi lungjorodom eber wårs HEDras Jesu Christi kraft och tillkommelse; utan wi hafwe sjelfwe sett hans härlighet.

1 Cor. 1: 17. 2: 1, 4, 13. 4: 20.

Matth. 17: 1. Joh. 1: 14. 1 Joh. 1: 1. 4: 14.

17. Då han fick af Gud Fader äro och pris, genom ena röst som till honom stedde af den stora härligheten, så lybandes: Denne är min älskelige Son, i hwilkom jag hafwer ett godt behag.

Matth. 3: 17. 17: 5.

Marc. 1: 11. 9: 7. Luc. 3: 22. 9: 35.

18. Och denna röst hörde wi komma af himmelen, då wi worom med honom på det helga berget.

19. Wi hafwom ett fast prophetiskt ord; och I gören wäl att I ätten derpå, lita som på ett ljus, som skin uti ett mörkt rum, så länge det bagas, och morgonstjernen uppgår i edor hjerta.

Ps. 119: 105.

Joh. 5: 35. 2 Cor. 4: 6. Upp. 22: 16.

20. Och det skolen I först weta, att ingen Prophetia i Skrifterne ster af egen utläggning.

2 Tim. 3: 16. 1 Petr. 1: 11.

21. Ty ingen Prophetia är ännu framkom-

men af menniskowilja; utan de helga Guds menniskor hafwa talat, rörde af dem Helga Anda.

2. Capitlet.

Hälsa Propheeters lön, art.

Men sällste Propheeter woro och ibland folket, som och ibland eder warða skola sällste lärare; hwilke med ibland införa skola förderfweliga partier, och förnela HETran, som dem löpt hafwer; och skola föra öfwer sig sjelfwa en hastig fördbmelse.

5 Mos. 13: 1. 2. Matth. 24: 11. Ap. 8: 20: 29. Marc. 13: 12. 1 Cor. 11: 19. 1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1. 5. Jub. Ep. v. 4, 18. Of. 13: 9.

2. Och många skola eftersöjja deras förderf; genom hwilka sanningenes wäg blifwer försmädd;

3. Och uti girighet, med dittad ord, skola de handla med eder; hwiltom domen nu längesedan icke sen är, och deras fördbmelse sofwer icke.

1 Tim. 6: 5. Tit. 1: 11. 5 Mos. 32: 35.

4. Ty hafwer Gud icke skonat Anglomen, som synbade, utan hafwer dem med mörklens ledjor nederkastat till helwetes, öfwerantwärbandes till att förwäras till domen;

Job 4: 18. Luc. 8: 31.

1 Job. 3: 8. Jub. Ep. v. 6. Upp. 20: 2.

5. Och hafwer icke skonat den förra werlbene; utan bewarat Noe, rättfärdighetenes Predikare, sjelf ättonde, och lät floden gå öfwer de ogudaktigas werld;

1 Mos. 7: 7, 23. 1 Petr. 3: 19, 20.

6. Och hafwer gjort de städer Sodoma och Gomorra till asfo, omsfört och fördbmt dem; och satt för ett efterdbmelse dem ogudaktigom, som sedan komma skulle;

1 Mos. 19: 24, 25. 5 Mos. 29: 23.

Es. 11: 19. Jer. 50: 40. Hes. 16: 49.

Am. 4: 11. Jub. Ep. v. 7. 4 Mos. 26: 10.

7. Och hafwer frälst den rättfärdiga Lot, som war plågad af slamliga menniskor, genom deras störaktiga umgängelse;

1 Mos. 19: 5, 7, 8, 15.

8. Ty efter han war rättfärdig, och hobbde ibland dem, och måste dock sådana se och höra, plågade de dageligen den rättfärdiga själen med sina onda gerningar.

9. HETran kan frälja de gudaktiga utaf frestelsen, men behålla de orättfärdiga till domedag, till att pinas;

1 Cor. 10: 13.

10. Men albramest dem som wandra efter uti orenom lusta, och försmä herrarla-

pet, öfwerdåbige, ensinnade, och intet räbas försmäda wäldigheterna; Jub. Ep. v. 4, 7, 8.

11. Andock Anglarna, som i kraftene och starkhetene större äro, icke draga funna den försmädeliga domen emot sig, af HETranom. Jub. Ep. v. 9.

12. Men de äro såsom de oförnuftiga bjur, som af naturen bertill födda äro, att de skola fångna och slagtabe warða; försmäda det de intet förstå, och skola uti sitt förderfweliga wäsende förås; Jer. 12: 3. Jub. Ep. v. 10.

13. Och så orättfärdighetenes lön. De hållat för wällust, att de lesa i timeliga tråselighet; de äro stembeter och slamsläddar; pråla af edra gåfwor, sösa med edart;

Jub. Ep. v. 12.

14. Hafwa ägonen full med horeri, låta icke förmena sig synbena, och loda till sig de ostadiga själar; hafwa sin hjerta genomswad i girighet; förbannat folk;

15. Öfwergifwa rätta wägen, och gå wille, och eftersöjja Balaams, Bolors sons wäg, hwilken afläde wrånghetenes lön.

4 Mos. 22: 6, 7, 21. Jub. Ep. v. 11.

16. Men han blef straffad för sin wrånghet; det stumma arbetsbjuret talade med menniskoröst, och förtog Propheetens galenskap. 4 Mos. 22: 23, 28.

17. De äro källor utan watten, och molnstyr som af wädbret drifwas; hwiltom förwaradt är ett swart mörker, till ewig tid.

Ords. 26: 14. Jub. Ep. v. 13.

18. Ty de tala stolt ord, som äro såfång; och igenom otukt loda dem till föttelig lusta, som rättsliga undslupne woro, och ännu wandra i willfarelse; Jub. Ep. v. 16.

19. Och loswa dem frihet, ändock de sjelfwe äro förderfwelsens tjenare; ty af hwem någor öfwerwunnen warber, hans tjenare är han worben. Job. 8: 34. Rom. 6: 16.

20. Ty sedan de, genom HETrans och Frälssarens Jesu Christi kunskap, undslut hafwa werlbenedes orenlighet, och hafwa åter bewesnat sig deruti, och äro öfwerwunne, är dem det yttersta wärre wordet än det första.

Matth. 12: 45. Luc. 11: 26. Ebr. 6: 4, 20.

21. Och hade dem bättre warit intet förståndit rättfärdighetenes wäg, än, sedan de förstodo, wända sig ifrå det helga budet, som de anammat hade. Luc. 12: 47, 48.

22. Dem är wedersfaret det som för ett samt ordspråk plägar sägas: Gunden går åter till sina spyo; och swinet, som twaget är, själar sig åter i träden. Ords. 26: 11.

3. Capitlet.

Domsens wiffhet. Werldens ände. Wår kerebelle.

Detta är nu den andra Epistelen, som jag skrifwer eder till, mine käreste, i hwilko jag uppväcker och förmanar ebart rena sinne; 2 Petr. 1: 13.

2. Att I ihågkommen de ord, som tillförene sagd äro af de heliga Propheetar; och beflites wårt bud, wi som ärom HERRans och Frälsarens Apostlar.

3. Och weter det i förstone, att i yttersta dagarna warða kommande bespottare, som wandra efter sin egen lusta;

1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1. Jud. Ep. v. 18.

4. Och säga: Hwar är nu det löfte om hans tillkommelse? Ty ifrå den dag sänderne äro afsonnade, blifwer allt såsom det af creaturens begynnelse warit hafwer.

Es. 6: 19. Jer. 17: 15. Hes. 42: 22.

5. Men hellsilwande wilja de icke weta, att himlarna hafwa och warit i förtiden, och jorden af watten, och i wattnena bestånd haft, genom Guds ord.

1 Mos. 1: 6. 9. Ps. 24: 2. 33: 6. 136: 6.

6. Likwål wardt på den tid werlden, genom de samma, med flodene förderfwad.

1 Mos. 7: 10, 21.

7. Sammalunda och nu himlarna och jorden warða genom hans ord sparade, att de skola warða eldenom förwarade till domedag, då de ogudaktiga menniskor för dömas skola.

Ps. 102: 27.

Es. 51: 6. Ebr. 1: 11. 2 Thes. 1: 8.

8. Men ett skall eder icke förbolbt wara, mine käreste, att en dag för HERRanom är såsom tusende år, och tusende år såsom en dag.

Ps. 90: 4.

9. HERRen fördröjer intet sitt löfte, såsomt somliga mena det wara fördröjelse; men han hafwer tålmod med oss, och will icke att någre skola förgås, utan att hwar och en wänder sig till bättring.

Es. 30: 18.

Gal. 2: 3. Ebr. 10: 37. 1 Petr. 3: 20. Hes. 18: 23, 32. 33: 11. Rom. 2: 4. 1 Tim. 2: 4.

10. Men HERRans dag warder kommande såsom en tjuw om natten; och då skola himlarna med en stor hastighet förgås, och elementen skola försmälta af hetta, och jorden, med de werk, som derpå äro, skola afbrännas.

Matth. 24: 36, 43, 44.

Luc. 12: 39, 40. 1 Thes. 5: 2. Upp. 3: 3.

Ps. 102: 27. Marc. 13: 31. Upp. 20: 11.

11. Efter nu allt detta skall förgås hurubana här eder då wara, uti helig umgängelse och Gudaktighet?

12. Så att I wänten och åstunden efter Guds dags tillkommelse; i hwilkom himlarna af eld förgås skola, och elementen försmälta af hetta.

Luc. 12: 36.

Lit. 2: 13. Ps. 50: 3. 2 Thes. 1: 8.

13. Men nya himlar och en ny jord wäntom wi, efter hans löfte, der rättfärdighet uti bor.

Es. 65: 17. 66: 22. Upp. 21: 1.

14. Derföre, mine käreste, medan I detta wänten, så lägger eder winning om att I obejmittade och ofstraffelige för honom finnas mågen i frid.

1 Cor. 1: 8.

Phil. 1: 10. 1 Thes. 3: 13. 5: 23.

15. Och wår HERRas Jesu Christi tålmod räknar för edra salighet; såsom och wår läse broder, Paulus, efter den wisheit som honom gifwen är, hafwer skrifwit eder till;

Rom. 2: 4.

16. Såsom han och i all bref talar om sådana styder; ibland hwilla något är som är swårt till förstå, det de olärde och lösatige förwärra, såsom och andra skrifte, till sin egen förtappelse.

Rom. 8: 19. 1 Cor. 15: 24. 1 Thes. 4: 15.

17. Men I, mine käreste, medan I weten det tillförene, så förwarer eder, att I icke förförde warben genom de ogudaktigas willfarelse, samt med dem, och fallen ifrå edor egen stadighet;

Marc. 13: 23.

18. Utan wäjer i nådene, och wår HERRas och Frälsares Jesu Christi kunskap. Honom ware ära, nu och till ewig tid. Amen.

De tre S. Johannis Epistlar.

S. Johannis den första Epistel.

1. Capitlet.

Ordet mist. Guds gemenskap. Jesu blod.

Det som war af begynnelsen, det wi hafwe hört, det wi hafwe sett med vår ögon, det wi hafwe bestådat, och våra händer handterat hafwa, af lifsens ord; Joh. 1: 1. 14.

Luc. 1: 2. 24: 39. 2 Petr. 1: 16.

2. Och lifwet är uppenbaradt, och wi hafwe sett, och wittnom, och kungör om eder det ewiga lifwet, hwilket war när Fadren, och är öf uppenbaradt; Joh. 1: 2. Rom. 16: 26.

Gol. 1: 26. 2 Tim. 1: 10. Tit. 2: 11.

3. Swad wi hafwe sett och hört, det förkunnom wi eder, på det od I stolen hafwa sällskap med oss, och wårt sällskap skall wara med Fadrenom, och hans Son Jesu Christo. Joh. 17: 21. 1 Cor. 1: 9.

4. Och detta skrifwe wi eder, på det edor gläbje skall wara fullkommen. 2 Joh. v. 12.

5. Och det är bekädfelsen, som wi hafwe hört af honom, och förkunnom eder, att Gub är ett ljus, och intet mörker är i honom.

Joh. 1: 9. 8: 12. 9: 5. 12: 35, 36.

6. Om wi säge oss hafwa sällskap med honom, och wandrom i mörkret, då ljugom wi, och gör om icke sanningen. 1 Joh. 2: 4.

7. Men wandrom wi i ljuset, såsom han är i ljuset; då hafwe wi sällskap inbördes, och Jesu Christi, hans Söns, blod renar oss af alla synder.

Ebr. 9: 14. 1 Petr. 1: 19. Upp. 1: 5.

8. Säge wi, att wi hafwe ingen synd, då befrage wi oss sjelfwa, och sanningen är icke i oss. 1 Kon. 8: 46. 2 Ebr. 6: 36.

Ords. 20: 9. Pred. 7: 21. Jac. 3: 2.

9. Men om wi bekänne våra synder, han är trofast och rättwis, att han förlåter oss synderna, och renar oss af alla orättfärdigheter. Ps. 32: 5. Ords. 28: 13.

10. Men säge wi, att wi hafwe intet syndat, då göre wi honom till ljugare, och hans ord är icke i oss.

2. Capitlet.

Jesu försoning. Guds kännekom. Antikristi lära.

Min barn, detta skrifwer jag eder, att I stolen icke synda; och om någor syndar, då hafwe wi en förswarare när Fadrenom, Jesum Christum, den rättfärdig

är. Rom. 3: 25. 8: 34.

1 Tim. 2: 5. Ebr. 7: 24, 25. 9: 24.

2. Och han är försoningen för våra synder; icke allenast för våra, utan och för hela werldenes. Joh. 4: 42.

2 Cor. 5: 18. Gal. 1: 20. 1 Joh. 4: 10, 14.

3. Och derpå wete wi att wi lämnom honom, om wi hälle hans bud.

4. Den der säger: Jag känner honom, och håller icke hans bud, han är en ljugare, och i honom är icke sanningen.

1 Joh. 1: 6. 4: 20.

5. Men den som håller hans ord, i honom är sannernliga Guds kärlek fullkomligen; och derpå wete wi att wi ärom i honom.

Joh. 13: 35. 14: 21, 23. 1 Joh. 4: 12, 13.

6. Den der säger sig blifwa i honom, han skall och wandra såsom han wandrade.

Matth. 11: 29.

Joh. 15: 4, 5. Psal. 2: 5. 1 Petr. 2: 21.

7. Bröder, jag skrifwer eder intet nytt bud; utan det gamla budet, som I haft hafwen af begynnelsen. Det gamla budet är det ord, som I hafwen hört af begynnelsen. 1 Joh. 3: 11. 2 Joh. v. 5.

8. Äter skrifwer jag eder ett nytt bud, det sant är i honom, och i eder; ty mörkret är förgånget, och det sanna ljuset lyser nu.

Joh. 13: 34.

15: 12. Joh. 1: 9. 8: 12. Rom. 13: 12.

9. Den som säger sig wara i ljuset, och hatar sin broder, han är ännu i mörkret.

1 Cor. 13: 2. 2 Petr. 1: 9. 1 Joh. 3: 14, 15.

10. Den der älskar sin broder, han blifwer i ljuset, och ingen förargelse är i honom. Joh. 12: 35. 2 Petr. 1: 13.

11. Men den som hatar sin broder, han är i mörkret, och wandrar i mörkret, och wet icke hwart han går; ty mörkret hafwer förblindat hans ögon.

12. Jag skrifwer eder, lära barn, att eder stola synderna förlåtna warba, för hans Namns skull.

Luc. 24: 47. Ap. 8: 4. 12. 10: 43. 13: 38.

13. Jag skrifwer eder, I fäder; ty I hafwen känt honom, som är af begynnelsen. Jag skrifwer eder, I ynglingar; ty I hafwen öfwerwunnit den onda.

14. Jag skrifwer eder, I barn; ty I hafwen lånt fadren. Jag hafwer skrifwit eder, I fäder; ty I hafwen lånt honom, som är af begynnelsen. Jag hafwer skrifwit eder, I ynglingar; ty I ären starke; och Guds ord blifwer i eder, och hafwen öfvervunnit den onda. Epß. 6: 10.

15. Älfter, icke werldena, icke heller de ting i werldene äro. Den der älskar werldena, i honom är icke fadrens kärlek.

Rom. 12: 2. Gal. 1: 10. Jac. 4: 4.

16. Ty allt det som är i werldene, nämliga köttens begärelse, och ögonens begärelse, och högfärdigt lefwerne, det är icke af fadrenom, utan af werldene.

17. Och werlden föråds, och hennes lusta; men den som gör Guds wilja, han blifwer ewinnerliga. Ps. 90: 10. Ef. 40: 6.

1 Cor. 7: 31. 1 Petr. 1: 24. Jac. 1: 10.

18. Käre barn, nu är den ytterste tiden, och såsom I hafwen hört, att Antichrist skall komma; ja, nu äro allaredo många Antichrister wordne, och deraf wete wi att den ytterste tiden är nu.

19. De äro utgångne af oss; men de woro icke af oss. Hade de varit af oss, då hade de ju blifwit när oss; men på det de skulle blifwa uppenbare, att de äro icke alle af oss.

Ps. 41: 10. Ap. 8: 20: 30. 1 Cor. 11: 19.

20. Men I hafwen smörjelse af dem heliga, och weten allt.

Ps. 46: 8. 133: 2. Joh. 14: 26. Ebr. 1: 9.

21. Jag hafwer icke skrifwit till eder, såsom till dem der icke weta sanningen; utan såsom till dem som henne weta, och att all lögn icke är af sanningene.

22. Ho är en ljugare, utan den som nekar, att Jesus är Kristus? Den är Antichrist, som nekar fadren och Sonen.

1 Joh. 4: 3. 2 Joh. 7.

23. Swar och en som nekar Sonen, han hafwer icke heller fadren.

Joh. 15: 23. 2 Tim. 2: 12. 1 Joh. 4: 15.

24. Swad I nu hört hafwen af begynnelsen, det blifwe i eder; om det blifwer i eder, som I hört hafwen af begynnelsen, så stolen of I blifwa i Sonen och fadrenom.

25. Och detta är det löfte, som han oss lofwat hafwer, ewinnerligt lif.

26. Detta hafwer jag skrifwit till eder, om dem som förödra eder.

27. Och den smörjelse, som I hafwen fått af honom, blifwer i eder; och I behöf-

wen icke att någon lärar eder; utan såsom smörjelsen lärar eder om all ting, så är det sant, och icke lögn; och som hon hafwer lärt eder, så blifwer i henne.

Joh. 14: 26. 18: 13. Ebr. 8: 10. 11.

28. Och nu, kära barn, blifwer i honom; att när han uppenbarad warder, måge wi hafwa förtröstning, och icke komma på skam för honom i hans tillkommelse.

Marc. 8: 38. 1 Joh. 3: 2.

29. Om I weten att han är rättfärdig, så stolen I of det weta, att hwar och en som rätt gör, han är född af honom.

1 Joh. 3: 7. 10.

3. Capitlet.

Guds barns ära, pligt. Broderlig kärlek.

Ser till hurubana kärlek fadren hafwer bewist oss, att wi kallas Guds barn; fördenfull känner intet werlden eder; ty hon känner intet honom.

Joh. 1: 12. 16: 3. 17: 25.

2. Mine käreste, wi äre nu Guds barn, och det är än icke uppenbaradt hwar wi warba stöke; men det wete wi, när han blifwer uppenbar, då wardom wi honom life; ty wi få se honom såsom han är.

Ef. 56: 5. Rom. 8: 15. 18. 29.

2 Petr. 1: 4. 1 Cor. 15: 49. 2 Cor. 4: 17. Phil. 3: 21. Col. 3: 4. 1 Cor. 13: 12. 2 Cor. 5: 7.

3. Och hwar och en som hafwer detta hopp i honom, han renar sig, såsom han of ren är.

4. Swar och en som gör synd, han gör of orätt, och synd är orätt. 1 Joh. 5: 17.

5. Och I weten att han war uppenbarad, på det han skulle borttaga våra synder; och ingen synd är i honom.

Ef. 53: 4. 1 Tim. 1: 15.

Ef. 53: 9. 2 Cor. 5: 21. 1 Petr. 2: 22. 24.

6. Swar och en som blifwer i honom, han syndar icke; hwar och en som syndar, han hafwer icke sett honom, icke heller lånt honom.

1 Joh. 2: 4. 4: 8. 16. 3 Joh. v. 11.

7. Kära barn, låter ingen bebraga eder. Den som gör rätt, han är rättfärdig, såsom of han rättfärdig är. 1 Joh. 2: 29.

8. Den der gör synd, han är af djefwulen; ty djefwulen syndar af begynnelsen; och fördenfull uppenbarades Guds Son, att han skulle nederslå djefwulens gerningar.

Joh. 8: 44.

9. Swar och en, som född är af Gudi, han gör icke synd; ty hans såd blifwer i honom;

och han kan icke synda, ty han är född af Gudi. 1 Petr. 1: 23. 1 Joh. 5: 18.

10. Derpå känner man, hwilke Guds barn, eller hwilke hjewolens barn äro; hwar och en som icke gör rätt, han är icke af Gudi; och den som icke älskar sin broder.

1 Joh. 4: 8, 16.

11. Ty detta är det budskap, som I hafwen hört af begynnelsen, att wi skole älskas inbördes;

Joh. 13: 34.

15: 12. 1 Thes. 4: 9. 1 Joh. 2: 7, 8.

12. Icke såsom Cain, som war af dem onda, och slog sin broder ihjäl. Och för hwars skull slog han honom ihjäl? Ty hans gerningar woro onda; men hans broders gerningar rättfärdiga. 1 Mos. 4: 8. Ebr. 11: 4.

13. Förundrer icke, min bröder, om werlden hatar eder. Joh. 15: 18, 19. 17: 14.

14. Wi wete, att wi ärom förde ifrå bidden till lifwet; ty wi ällsom bröderna. Den der icke älskar brodern, han blifwer i dödenom. 3 Mos. 19: 17. 1 Joh. 2: 9, 10, 11.

15. Hwar och en som hatar sin broder, han är en manbråpare; och I weten, att hwar är en manbråpare hafwer icke ewinnerligt lif blifwandes i sig.

Matth. 5: 21, 22. Gal. 5: 21.

16. Derpå kännom wi Guds kärlek, att han hafwer låtit sitt lif för oss; och skolom oc wi låta vårt lif för bröderna.

Joh. 3: 16. 15: 13.

Rom. 5: 8. Eph. 5: 2, 25. 1 Joh. 4: 9.

17. Den som hafwer denna werlds gods, och ser sin broder wara nödstäld, och sluter sitt hjerta till för honom, huru blifwer Guds kärlek i honom?

5 Mos. 15: 7. Luc. 3: 11. 1 Joh. 4: 20. 5: 1.

18. Min barn, ällsoms icke med ordom, eller med tungone, utan med gerning och fanning. Jac. 2: 15, 16.

19. Deras wete wi, att wi ärom af fanningene, och kunnom stilla vår hjerta för honom;

20. Att om vårt hjerta förbömer oss, då är Gud större än vårt hjerta, och wet all ting.

21. Mine käreste, om vårt hjerta förbömer oss icke, då hafwe wi en förtröstning till Gud;

22. Att wi få af honom allt det wi beje; ty wi hållom hans bud, och görom det honom ijust är.

Ri. 10: 17. 34: 16, 18. 145: 18.

Ordp. 15: 29. 28: 9. Marc. 11: 24. Jac. 1: 5.

23. Och detta är hans bud, att wi skolom tro på hans Sone, Jesu Christi Namn; och

älska oss inbördes, såsom han oss budit hafwer. Joh. 6: 29. 17: 3. 3 Mos. 19: 18.

Matth. 22: 39. Eph. 5: 2. 1 Petr. 4: 8.

24. Och den der håller hans bud, han blifwer i honom, och han i honom; och deras wete wi, att han blifwer i oss, af Andanom som han oss gifwit hafwer.

Luc. 10: 27. Joh. 13: 34. 14: 23.

15: 10. Rom. 8: 9. 1 Joh. 4: 12, 13, 15.

4. Capitlet.

Pröfwa läran. Ref i kärlek.

Mine käreste, I skolen icke tro hwar och en anda; utan pröfwer andarna, om de äro af Gudi; ty många falske Propheetar äro ingångne i werldena. 1 Kon. 22: 22. Jer. 29: 3.

Matth. 7: 15, 16. 24: 4, 5, 24. Ap. 20: 28, 29.

Rom. 16: 17. Eph. 5: 6. 1 Thes. 5: 21.

2 Petr. 2: 1, 2. 2 Joh. v. 7. Upp. 2: 2.

2. Derpå skolen I känna Guds Anda; hwar och en ande, som bekänner att Jesus Christus är kommen i köttet, han är af Gudi.

1 Joh. 5: 1.

3. Och hwar och en ande, som icke bekänner att Jesus Christus är kommen i köttet, han är icke af Gudi; och det är Antichrists (ande), af hwilken I hafwen hört att han skulle komma, och är nu allaredo i werldene.

2 Thes. 2: 7. 1 Joh. 2: 18, 20, 22.

4. Kära barn, I ären af Gudi, och hafwen öfwerwunnit dem; ty den som är i eder, han är större än den som är i werldene.

5. De äro af werldene; derföre tala de af werldene, och werlden hör dem.

Joh. 3: 31. 15: 19.

6. Wi ärom af Gudi. Den som känner Gud, han hör oss; den som icke är af Gudi, han hör oss intet. Deras känne wi fanningenes Anda, och willones anda.

Joh. 8: 47. 10: 27.

7. Mine käreste, ällsom oss inbördes; ty kärleken är af Gudi, och hwar och en som älskar, han är född af Gudi, och känner Gud.

8. Den som icke älskar, han känner icke Gud; ty Gud är kärlek. 1 Joh. 2: 4. 3: 6.

9. Derpå är Guds kärlek till oss uppenbar worden, att Gud hafwer sändt sin enda Son i werldena, att wi skolom lesa genom honom.

Joh. 3: 16. Rom. 8: 32. 1 Joh. 3: 16.

10. Deruti står kärleken; icke det wi hafwom älskat Gud; men det han hafwer älskat oss, och sändt sin Son till en försoning för våra synder.

Joh. 15: 15.

Rom. 3: 24, 25. 5: 8, 10. 2 Cor. 5: 19.

11. Mine käreste, hafwer Gud så älskat oss, så stolom och wi älskas inbördes.

Matth. 16: 33. Joh. 15: 12, 13.

12. Ingen hafwer någon tid sett Gud; om wi älskoms inbördes, så blifwer Gud i oss, och hans kärlek är fullkommen i oss.

2 Mos. 33: 20. 5 Mos. 4: 12.

Joh. 1: 18. 1 Tim. 1: 17. 6: 16. 1 Joh. 2: 5.

13. Derpå kännom wi, att wi blifwom i honom, och han i oss, att han hafwer gifwit oss af sinom Ande.

Joh. 14: 20. 1 Joh. 3: 24.

14. Och wi sågom och betygom, att Fadren hafwer sändt Sonen, werldene till en frälsare.

Joh. 1: 14. 1 Joh. 1: 1. Joh. 3: 17. 12: 47.

15. Swar och en som bekänner, att Jesus är Guds Son, i honom blifwer Gud, och han i Gudi.

Joh. 17: 21. 1 Joh. 3: 24.

16. Och wi hafwe länt och trott den kärlek, som Gud hafwer till oss. Gud är kärleken; och den som blifwer i kärlekenom, han blifwer i Gudi, och Gud i honom.

17. Derpå är kärleken fullkommen med oss, att wi mågom hafwa en förtröstning på domedag; ty såsom han är, så ärom och wi i denna werld.

Luc. 6: 35, 36. Jac. 2: 13.

18. Räddbåge är icke i kärlekenom; utan fullkommelig kärlek utdrifwer räddbågan; ty räddbågan hafwer pino; men den der rådes, han är icke fullkommen i kärlekenom.

19. Älskom honom, ty han hafwer först älskat oss.

20. Om någor säger: Jag älskar Gud, och hatar sin broder, han är en ljugare. Ty den der icke älskar sin broder, som han ser, huru kan han älska Gud, som han icke ser?

1 Joh. 2: 4. 3: 17.

21. Och detta budet hafwe wi af honom, att den der älskar Gud, han skall och älska sin broder.

3 Mos. 19: 18. Matth. 22: 37, 39.

Joh. 13: 34. 15: 12. Eph. 5: 2.

1 Epeh. 4: 9. 1 Pet. 4: 8. 1 Joh. 3: 11, 23.

5. Capitlet.

Trones kraft, wittnen. Bönen. Nya födelsen.

Swar och en som tror, att Jesus är Kristus, han är född af Gudi; och hwar och en som älskar honom som födde, han älskar och den som födder är af honom.

Joh. 1: 12, 13. 1 Joh. 2: 22, 23. 4: 2.

2. Derpå wete wi, att wi älskom Guds barn, när wi älskom Gud, och hållom hans bud.

3. Ty det är kärleken till Gud, att wi hål-

lom hans bud; och hans bud äro icke swår.

Joh. 14: 15, 21, 23.

15: 10. 2 Joh. v. 6. Matth. 11: 29, 30.

4. Ty allt det som är födt af Gudi, det öfverwinner werldena; och denne är segren, som öfverwinner werldena, vår tro.

Joh. 16: 33.

5. Men ho är den som öfverwinner werldena, utan den som tror, att Jesus är Guds Son?

1 Cor. 15: 57. 1 Joh. 4: 4.

6. Denne är den som kommer med watten och blod, Jesus Kristus, icke med watten allena, utan med watten och blod; och Anden är den som betygar, att Anden är sanningen.

7. Ty tre äro som wittna i himmelen, Fadren, Ordet och den Helge Ande; och de tre äro ett.

Matth. 28: 19. Joh. 1: 1. Upp. 19: 13.

8. Och tre äro de som wittna på jordene, Anden, Wattenet och Blodet; och de tre äro till ett.

9. Swar wi nu anamme menniskors wittnesbörd, Guds wittnesbörd är större; ty detta är Guds wittnesbörd, som han wittnade om sin Son:

Joh. 6: 37. 8: 17, 18.

10. Den der tror på Guds Son, han hafwer wittnesbörd i sig sjelfsom; den der icke tror Gudi, han gör honom till en ljugare; ty han icke trodde det wittnesbörd, som Gud wittnade om sin Son.

Joh. 3: 16, 33. Rom. 8: 16.

11. Och det är wittnesbördet, att Gud oss gifwit hafwer det ewiga lifwet; och det lifwet är i hans Son.

Joh. 1: 4.

12. Den Sonen hafwer, han hafwer lifwet; den icke hafwer Guds Son, han hafwer icke lifwet.

Joh. 3: 36. 5: 24.

13. Detta hafwer jag skrifwit eder, som tron i Guds Söns Namn; på det I skolen weta, att I hafwen ewinnerligt lif; och på det I skolen tro i Guds Söns Namn.

Joh. 20: 31.

14. Och detta är den förtröstning, som wi hafwe till honom, att om wi bedje något efter hans wilja, så hörer han oss.

Jer. 29: 12. Matth. 7: 8. 21: 22.

Joh. 14: 13. 15: 7. 1 Joh. 3: 21, 22.

15. Och efter wi wete, att han hörer oss, ehwad wi bedje, så wete wi att wi de böner hafwe, som wi hafwom bebit af honom.

Luc. 11: 9. Joh. 16: 23.

16. Swar någor ser sin broder synda någon synd, icke till döds, han må bebjä, så skall han gifwa dem lifwet, som synda icke till döds. Det är en synd till döds; för

sådana säger jag icke att något bebja
ställ. 4 Mos. 15: 30. 1 Sam. 2: 25.

Matth. 12: 31, 32. Marc. 3: 28, 29.

Luc. 12: 10. Ebr. 6: 4. 10: 26.

17. All orätt är synd; är och somlig synd
icke till döds. 1 Joh. 3: 4.

18. Vi wete, att den af Gud född är, han
syndar icke; utan den som född är af Gud,
han förwarar sig, och den onde kommer icke
wid honom. 1 Joh. 3: 9.

19. Vi wete, att vi ärom af Gud, och
hela werlden är stabb i det onda.

20. Men vi wete, att Guds Son är kom-
men, och hafwer gifwit oss sinne, att vi kän-
nom den Sanna, och ärom i den Sanna, i
hans Son Jesu Christo; denne är sannet
Gud, och det ewiga lifwet.

Luc. 24: 45. 1 Joh. 17: 3.

21. Kära barn, walter eder för afgudarna.
Amen. 1 Cor. 10: 14.

S. Johannis den andra Epistel.

1. Capitlet.

Helsas, förmanas till kärlek, warnas för falska lärare.

Den äldste, den utwalda frune, och hennes
barn, hwilken jag älskar i sanningen;
och icke jag allenast, utan och alle som san-
ningen sånt hafwa;

2. För sanningens skull, som i oss blifwer,
och med oss wara skall i ewighet.

3. Nåb, barmhertighet, frid af Gud Fader,
och af HETranom Jesu Christo, Fadrens
Son, i sanningene, och i kärlekenom, ware
med eder. Tit. 1: 4.

4. Jag är mycket glad, att jag hafwer fun-
nit ibland din barn de der wandra i san-
ningene; såsom wi budet af Fadrenom fått
hafwe.

5. Och nu beder jag dig, fru; icke skrif-
wer jag dig såsom ett nytt bud, utan det
wi hadom af begynnelsen, att wi stolom älska
oss inbördes.

Joh. 13: 34. 15: 12. Eph. 5: 2. 1 Thes. 4: 9.

1 Petr. 4: 8. 1 Joh. 2: 7, 8. 3: 11, 23. 4: 21.

6. Och detta är kärleken, att wi wandrom
efter hans bud. Detta är budet, som I
hört hafwen af begynnelsen, att I wandra
beruti. Joh. 15: 10.

7. Ly många bedragare äro inkomne i

werldena, de som icke bekänna Jesum
Christum kommen wara i köttet; denne
är bedragaren och Antichrist.

Matth. 24: 5, 24.

2 Petr. 2: 1. 1 Joh. 2: 18, 22. 4: 1, 2, 3.

8. Ser eder wäl före, att wi icke borttar-
pom det wi arbetat hafwom, utan att wi
säm full lön.

9. Hwar och en som öfwerträder, och icke
blifwer i Christi lärdom, han hafwer ingen
Gud; den der blifwer i Christi lärdom,
han hafwer både Fadren och Sonen.

1 Joh. 2: 23.

10. Kommer något till eder, och icke haf-
wer denna lärdomen med sig, undsär he-
nom icke i hus, och helsen honom icke heller;

Rom. 16: 17. 1 Cor. 5: 11.

16: 22. Gal. 1: 8, 9. 2 Tim. 3: 5. Tit. 3: 10.

11. Ly den honom helsar, han är belat-
tig i hans onda gerningar.

12. Jag hafwer wäl mycket att skrifwa
eder, dock wille jag icke med papper eller
bläd; utan jag hoppas att komma till
eder, och muntliga tala med eder, på det
wär glädje skall wara fullkommen.

3 Joh. v. 13. 1 Joh. 17: 13. 1 Joh. 1: 4.

13. Helsa dig dine utwalda systers barn.
Amen.

S. Johannis den tredje Epistel.

1. Capitlet.

Gajus. Diotryphes. Demetrius.

Den äldste, den älskelige Gajo, den jag
älskar i sanningene.

2. Min älskelige, jag önskar i all synen
att dig wäl går, och du helbregda äst, så-
ne sjääl wäl går.

3. Men jag war mycket glad, då brö-
derna kommo, och bärö vittnesbörd om dine
sanning, såsom du wandrar i sanningene.

2 Joh. v. 4.

4. Jag hafwer ingen större fröjd än den,
att jag hörer min barn wandra i sanning-
gene.

5. Min käraste, du gör troliga hwad som

helfst du gör emot bröderna, och de främanande;
1 Joh. 3: 11.

6. Som om din kärlek betygat hafwa inför församlingen; och du hafwer wäl gjort, att du hafwer dem affordrat wärdeliga för Gudi.

7. Ty de äro utfarne för hans Namns skull, och hafwa intet tagit af Föbningarna.

8. Så stole wi nu sådana undfå, på det wi sanningens medhjelpare warða mågom.

9. Jag hafwer skrifwit församlingene; men Diotrefhes, som ibland dem will afhållen wara, anammar oss intet.

10. Derföre, när jag kommer, will jag kungöra hans gerningar som han gör, och sqwallrat emot oss med ond omord, och låter sig icke dermed nöja; sjelf anammar han icke bröderna, och förmenar dem som

det göra wilja, och drifwer dem ut af församlingene.

11. Min käraste, efterfölj icke det ondt är, utan det godt är; den der wäl gör, han är af Gudi, och den der illa gör, han ser icke Gub.
Ps. 37: 27.

Es. 1: 16. 1 Petr. 3: 11. 1 Joh. 3: 6, 9.

12. Demetrius hafwer vittnesbörd af hwar man, och af sjelfwa sanningene; och wi vittnom oss, och I weten, att wårt vittnesbörd sant är.

13. Jag hade mycket till att skrifa; men jag wille icke med bläck och penna skrifa dig till.
2 Joh. v 12.

14. Men jag hoppas snarliga få se dig, så wilje wi muntliga tala med hwarannan.

15. Frid ware med dig. Wännerna helsa dig. Helsa du wännerna, hwar wid sitt namn.

S. Jacobs Epistel.

1. Capitlet.

Korsets nytta. Rätt misdet. Synds och goda gäfvers ursprung. Hör, gör ordet.

Jacobus, Guds och GÖRans Jesu Christi tjänare: dem tolf släktom, som äro här och der förstingrade helso.

Joh. 7: 35. Ap. G. 8: 14. 1 Petr. 1: 1.

2. Mine bröder, håller det för all glädje, när I fallen i mångahanda frestelse;

Matth. 5: 11, 12.

Ap. G. 5: 41. Ebr. 10: 34. 1 Petr. 1: 6.

3. Och weter, att edor tros bepröfwelse gör tålmod.

4. Men låt tålmodet hafwa ett fullbordadt werk; på det I stolon wara fullkomne och hele, och intet fel hafwa.

5. Hwar nu någrom ibland eder fattas wisdom, han bedje af Gudi, den der gifwer ensalbeliga allom, och förwiter icke; och han skall honom gifwen warða.

Ordspr. 2: 3. Jer. 29: 12. Matth. 7: 7, 8.

Luc. 11: 9. Joh. 14: 13. 15: 7. Jac. 5: 16.

6. Men han bedje i trone, intet twiflandes; ty den der twiflar, han är såsom haffens wåg, som af wädbret drifs och föres.

Marc. 11: 24.

Joh. 16: 23. 1 Joh. 3: 22. 5: 14, 15.

7. Sådana menniska tänke icke, att hon får något af GÖRanom.

8. En man, som twiflar, är ostadig i alla sina wägar.

9. Men en broder, som ringa är, berömmes sig af sin upphöjelse;

10. Och den som rit är, af sin förnebring; ty såsom blomstret af gräset skall han förgås.

Ps. 10: 3, 5. Job 14: 2. Ps. 102: 12. 103: 15. Es. 40: 6. 1 Cor. 7: 31.

1 Petr. 1: 24. 1 Joh. 2: 17. Jac. 4: 14.

11. Solen går upp med hetta, och gräset förwisnar, och blomstret faller af, och dess stöna säkring förgås; så skall oss den rite förwisna uti sina wägar.

12. Salig är den man, som tåleliga lider frestelse; ty då han bepröfwad är, skall han så lifsens krona, den Gud lofwat hafwer dem som honom älska.

Joh 5: 17. Ordspr. 3: 11. Ebr. 12: 5.

1 Petr. 3: 14. Upp. 3: 19. Matth. 10: 22.

19: 28, 29. 2 Tim. 4: 7, 8. Upp. 2: 10.

13. Ingen säge, då han frestad warder, att han af Gudi frestad warder; ty Gud frestas icke af ondt, han frestar oss ingen;

14. Utan hwar och en warder frestad, då han af sin egen begärelse dragen och lodad warder.

15. Derester, sedan begärelsen hafwer aflat, söder hon synden; men då synden är fullbordad, söder hon döden.

Rom. 6: 23.

16. Hvar icke wille, mine käre bröder.

17. All god gåfwa, och all fullkomlig gåfwa kommer ofwänsefter, ifrån ljusens Haber; när hwissom ingen förwandling är, eller ljus och mörkers omfistelse.

Ordp. 2: 6. Joh. 3: 27. 1 Cor. 4: 7. Ef. 14: 27. 46: 10. Mal. 3: 6. Rom. 11: 29.

18. Han hafwer öf födt efter sin wijsa, genom fanningenes ord, på det wi skulle wara försiflingen af hans creatur.

Joh. 1: 13. 3: 3. 5. 1 Cor. 4: 15. Gal. 4: 19. 1 Petr. 1: 23.

19. Derföre, mine läre bröder, hwar och en menniska ware snar till att höra, och sen till att tala, och sen till wrede. Ordp. 17: 27.

20. Ty mansens wrede gör icke det rätt är för Gudi. Pred. 7: 10.

21. Lägger förbensfull bort alla orenlighet, och alla ondska, och anammer ordet med saltmodighet, som i eber plantadt är, det edra själar kan saliga göra.

Rom. 13: 12. Col. 3: 8. 1 Petr. 2: 1. Luc. 8: 11. 1 Cor. 3: 6. Rom. 1: 16.

22. Men warer ordets görare, och icke allenast hörare, bedragandes eber själfwa.

Matth. 7: 21. 24.

Luc. 11: 28. Rom. 2: 13. 1 Joh. 3: 7.

23. Ty der någon är allenast ordens hörare, och icke görare, han är lil den man, som sitt samliga ansigte skådar i en spegel; Matth. 7: 26. Luc. 6: 47.

24. Ty då han sig bestådt hafwer, går han derifrån, och förgäter stragt hurubana han war.

25. Men den der skådar uti frihetenes fullkomliga lag, och blifwer deruti, och är icke en glömsker hörare, utan en görare, den samme warder salig uti sin gerning.

Jac. 2: 12. Matth. 5: 19. Joh. 13: 17.

26. Swar nu någon ibland eber låter sig tycka, att han tjenar Gudi, och icke styrer sina tunga, utan bebrager sitt hjerta, hans Gudstjenst är såfång.

Ps. 34: 14. 1 Petr. 3: 10. Jac. 3: 6.

27. Detta är för Gudi och Fadren en ren och obesmittad Gudstjenst, söla faderlös och moderlös barn, och enför, uti deras bebröfvelse, och behålla sig obesmittad af werldene.

2. Capitlet.

Personers anseende. Lefwande, dödt tro.

Mine bröder, håller det icke derföre, att tron på Jesum Christum, war Guds till härligheterna, kan lida personers anseende.

2. Ty om uti edra församling komme en man med en guldring, och med en härlig klädnad; komme och en fattig man i snöplig klädnad;

3. Och I sägen på den som hafwer de härliga kläden, och saden till honom: Ett här wäl; och dem fattiga saden I: Stått der, eller, sitt här wid mina sötter;

4. Och betänken det icke rätt, utan war den domare, och gören en ond åtskän;

5. Hörer till, mine läre bröder: Hafwer icke Gud utwalt de fattiga i denna werldene, de der rike woro på trona, och arfwingar till rifet, som han lofwat hade dem som honom älska? Matth. 5: 3. Joh. 7: 48. 1 Cor. 1: 26.

Luc. 12: 21. 2 Mos. 20: 6. 1 Sam. 2: 30.

Ordp. 8: 17. 1 Cor. 2: 9. Jac. 1: 12.

6. Men I hafwen föraktat den fattiga. Förtycka icke de rike eber med wälsb, och draga eber fram för rätten?

7. Förmåda icke de det goda namnet, der I af nämnde ären?

8. Fullbordnen I den Konungsliga lagen efter Skriften: Älska din nästa, såsom dig sjelf; så gören I wäl. 3 Mos. 19: 18.

Matth. 22: 39. Marc. 12: 31. Rom. 13: 8, 9. Gal. 5: 14. Eph. 5: 2. 1 Efs. 4: 9.

9. Men sen I efter personen, då synden I, och war den straffade af lagen, såsom öfwerträdare. 3 Mos. 19: 15. 5 Mos. 1: 17. 16: 19.

10. Ty om någon håller hela lagen, och spudar på ett, han är sater till allt.

5 Mos. 27: 26. Gal. 3: 10.

11. Ty den som sade: Du skall icke göra hor, han hafwer öf sagt: Du skall icke dräpa. Swar du nu icke gör hor, och dräper likwäl, äst du lagens öfwerträdare.

2 Mos. 20: 13. 14. 5 Mos. 5: 17.

12. Så talar, och så görer, som de der stola genom frihetenes lag döme warba.

Jac. 1: 25. Joh. 12: 48.

13. Ty dom utan barmhertighet skall benom öfwergå, som barmhertighet icke gjort hafwer; och barmhertigheten berömmar sig emot domen.

Matth. 6: 15. 18: 35.

Marc. 11: 25. Luc. 16: 25. Matth. 25: 21. 42.

14. Swad hjälper det, mine bröder, om någon säger sig hafwa trona, och hafwer dock icke gerningarna? Kan och tron göra honom salig? Matth. 7: 26. Jac. 1: 23.

15. Om en broder eller syster wore nalog, och fattades dagelig föda;

Luc. 3: 11. 1 Joh. 3: 17.

16. Och någon edra sade till dem: Går i frid, wärmer eber, och mätter eber; och gif-

wer dem litwål intet hwad lesamen behöfwer; hwad hulpe dem det? 1 Joh. 3: 18.

17. Så och tron, då hon icke hafwer gerningarna, är hon dödd i sig själf.

18. Nu måtte någor säga: Du hafwer trona, och jag hafwer gerningarna; wisa mig dina tro med dina gerningar, så will jag och wisa dig mina tro med mina gerningar.

19. Du tror, att en Gud är; der gör du rätt uti; hjeslarna tro det och, och bäswo.

Marc. 1: 24. Luc. 4: 34.

20. Will du, säfängelig menniska, weta att tron utan gerningar är dödd?

21. Wardt icke Abraham, vår fader, af gerningarna rättfärdigad, då han sin son Isaac offrade på altaret? 1 Mos. 22: 9, 12.

22. Ser du, att tron hafwer medwerlat i hans gerningar, och att tron är fullkommen worden af gerningarna. Ebr. 11: 17.

23. Och Striften är fullkomnad, som säger: Abraham trobde Gudi, och det wardt honom räknadt till rättfärdighet; och wardt kallad Guds wän. 1 Mos. 15: 6. Rom. 4: 3.

Gal. 3: 6. 2 Ebr. 20: 7. Ef. 4: 8.

24. Sen I nu, att af gerningarna rättfärdigas menniskan, och id af trone allena.

25. Sammalunda och den stölska Rahab, wardt hon icke af gerningom rättfärdigad, då hon undfick sänbningsbåden, och släppte dem en annan wäg ut?

Jos. 2: 1, 21. 6: 23. Ebr. 11: 31.

26. Derföre, såsom kroppen utan anda är dödd, så är och tron utan gerningar dödd.

3. Capitlet.

Tungans styrkel. Jordist, himmelsk wisdet.

Mine bröder, farer icke hwar man efter att vara lärare; wetande att wi desj större dom fåm.

2. Ty i mång stycke sele wi alle; men den der icke selar uti ett ord, han är en fullkommen man, och kan regera hela lesamen med betfel. Ordbp. 20: 9. Preb. 7: 21. 1 Joh. 1: 8.

Ps. 34: 14. 1 Petr. 3: 10. Jac. 1: 26.

3. Si, wi läggom hästomen betfel i munnen, att de stola lyda oss, och omkastom deras hela kropp. Ps. 32: 9.

4. Si och steppen, ehuru stor de äro, och af starkt wäder drifwas, warba de dock litwål omwänd med ett litet roder, ehwar rodermannen will.

5. Så är och tungan en liten leim, och kommer stor ting åstad; si en liten eld, huru stor skog han upptänder.

Ps. 12: 4, 5. 73: 8, 9. Ordbp. 12: 8. 15: 2.

6. Och tungan är och en eld, en werld full med orätt. Så är och tungan ibland våra leummar, och besmittar hela lesamen, och upptänder all vår umgängelse, då hon upptränd är af helwete.

Matth. 15: 11, 18, 19. Marc. 7: 15, 20, 23.

7. Ty all natur, både djurs, och foglars, och ormars, och deras som i hafwet äro, warber tam, och är tamb af menniskors natur;

8. Men tungan kan ingen menniska tämja, det oroliga onda, full med dödelig förgift.

9. Med henne prise wi Gud, och Fadren; och med henne bannom wi menniskorna, som äro stapade efter Guds liknelse.

1 Mos. 1: 26, 27. 9: 6.

10. Affamma mun går pris och bannor. Det bär icke, mine bröder, så wara.

11. Icke gifwer en källa af ett hål både sött och häft watten?

12. Icke kan sikonträt, mine bröder, bära oljo, eller winträt sikon? Så kan och ingen källa salt och sött watten gifwa.

13. Do är wis och skof ibland eder, han bewise med sin goda umgängelse sina gerningar, uti saktmodighet och wisdom.

14. Om I hafwen bittert nit och tråto uti edart hjerta, berömmar eder icke, och luger icke emot sanningen. Rom. 13: 13.

15. Ty den wisdom är icke ofswanester kommen, utan är jordist, mennisklig, och hjeswulst. 1 Cor. 2: 6, 7.

16. Ty hwar nit och tråto är, der är ofstidighet och allt ondt.

1 Cor. 3: 3. Gal. 5: 19, 20, 21.

17. Men den wisdom, som ofswanester är, han är först kyl, och sedan fridsam, saktmodig, låter säga sig, full med barmhertighet och goda frukter, opartijsk, ofstyrtelig.

18. Men rättfärdighetenes frukt warber sådd i frid, dem som frid hålla. Gal. 6: 8.

4. Capitlet.

Bönhjelpes hinder och besordran.

Swagan äro örlig och frig ibland eder? Äro de icke deras, af ebrom begärelsom, som strida i edra lemmar?

Rom. 7: 23. 1 Petr. 2: 11.

2. I begären, och sän intet; I hafwen afund och nit, och sunnen intet winna; I striden och örligen, och hafwen intet, derföre att I intet bedjen. Jos. 35: 12. Ps. 66: 18.

Ordbp. 1: 28. Jac. 11: 11. Wis. 3: 4.

3. I bedjen, och sän intet; ty I bedjen illa, nämliga att I det uti edra wällust förtära stolen. 1 Joh. 3: 22. 5: 14.

4. I hortarlar och horkönor, weten I icke, att werldenes wänslap är Guds omwänslap? Ho som werldenes wän will wara, han warader Guds omwän. Joh. 15: 19. 17: 14.

Rom. 8: 8. Gal. 1: 10. 1 Joh. 2: 15.

5. Menen I att Skriften säger såfångt: Anden, som bor uti eder, begärar emot hatet? Gal. 5: 17.

6. Men han gifwer riteliga nåd. Ty Skriften säger: Gud står emot de högfärdiga; men dem ödmjukom gifwer han nåd. Matth. 23: 12. Luc. 1: 52. 1 Petr. 5: 5.

7. Så warer nu Gudi underdånige; står emot bjeswulen, så styr han ifrån eder. Eph. 4: 27. 1 Petr. 5: 9.

8. Rakkens Gudi, så kallas han eder. Renen edra händer, I syndare, och renen eder hjerta, I ostädige. Ef. 1: 16, 17, 18. Zach. 1: 3. Jac. 1: 8.

9. Warer elände, och sörjer, och gråter; edart löje wände sig i gråt, och glädjen i sorg. Matth. 5: 4. Luc. 6: 21.

10. Förnebrer eder för GECransom, så skall han eder uppböja. Joh. 22: 29. Ef. 66: 2. Luc. 14: 11.

11. Förtalar icke hwarannan, käre bröder; den som förtalar sin broder, och dömer sin broder, han förtalar lagen, och dömer lagen; men dömer du lagen, så äst du icke laggens görare, utan domare. Matth. 7: 1. Rom. 2: 1. 1 Cor. 4: 5.

12. Ty en är laggiswaren, som kan saliggöra, och förböma; ho äst du, som dömer ett annan? Rom. 14: 4.

13. Nu wäl, I som sägen: I dag, eller i morgon wilje wi gå uti den eller den staden, och wilje der ligga ett år, och handla, och winna; Ords. 27: 1. Luc. 12: 18.

14. Och weten icke hwad i morgon ste kan; ty hwad är edart lif? Ett damib äret, som en liten tid warar, och sedan förswinner. Ef. 40: 6. 1 Cor. 7: 31.

1 Petr. 1: 24. 1 Joh. 2: 17. Jac. 1: 10.

15. Hör det I säga skullen: Om GECRen will, och wi leswe, så wilje wi göra det eller det. Ap. G. 18: 21. 1 Cor. 4: 19. Ebr. 8: 3.

16. Men nu berömmen I eder i edart högmob. All sådana berömmelse är ond.

17. Den der kan göra godt, och gör icke, honom är det synd. Luc. 12: 47. Joh. 9: 41.

Rom. 1: 20, 21, 32. 2: 17, 18, 23.

5. Capitlet.

Rikeboms brul. Talamods nytta. Öbrens kraft.

Nu wäl, I rife, gråter, och tjuiter öfwer edor uselhet, som eder öfwerkomma skall. Ords. 11: 23.

2. Edre rikebomar äro förrutnade; edor kläder äro uppäten af mal. Matth. 6: 19, 20.

3. Edart guld och silfwer är förröstadt, och deras rost skall wara eder till witnesbörd, och skall uppäta edart lött såsom en eld. I hafwen förskamat eder ägodelar i yttersta dagarna.

4. Si, arbetarens lön, som edart lanb afbergat hafwa, hwillen I dem swilliga ifrå haft hafwen, ropar; och deras rop, sem afbergade, är inkommet i GECrans Bebaoths öron. 3 Mos. 19: 13.

5 Mos. 24: 14, 15. Job 24: 10, 11.

5. I hafwen lefwat i träfelighet på jordene, och haft edra wällust, och uppsödt edor hjerta, såsom på en slagtebag. Job 21: 13. Luc. 12: 19. 16: 19, 25.

6. I hafwen dömt och dödat den rättfärdiga, och han hafwer eder intet emotståndit.

7. Så warer nu tälige, käre bröder, intill GECrans tillkommelse. Si, ätermannen wäntar efter den kostliga jordenes frukt, täligea bibandes, så länge han får ett morgonregn och aftonregn. 5 Rei. 11: 4.

8. Så warer och I tälige, och styrer edor hjerta; ty GECrans tillkommelse är när.

9. Sander icke, käre bröder, emot hwarannan, på det I icke warde förbömda. Si, domaren är för dörene.

10. Tager, mine bröder, Propheterna för efterbömelse, till bebröfswelse och tålamos, hwilke talat hafwa i GECrans Namn: Matth. 5: 12.

11. Si, wi hälle dem saliga, som lidit hafwa. Jobs tålamos hafwen I hört, och GECrans ända hafwen I sett; ty GECRen är barmhertig, och en förbarmare. Job 1: 21, 22. 42: 10. Ps. 103: 8.

12. Öfwer all ting, mine bröder, swärjer icke, hwarlen wid himmelen, eller wid jordena, eller någon annan ed. Men edor ord stola wara: Ja, ja, Nej, nej; på det I icke stolen falla uti strymeri. Matth. 5: 34, 35. 2 Cor. 1: 17, 18.

13. Lider någor ibland eder bebröfswelse; han bedje. Är någor wid godt mod, han sjunge psalmer. Eph. 5: 19.

14. Är någor sjuk ibland eder, han lalle

till sig Presterna i församlingene, och låte dem bebjä öfver sig, och smörja med oljo uti HETrans Ramn. Marc. 6: 13. 16: 18.

15. Och trones bödn skall hjälpa den sjula, och HETren upprättar honom; och om han är stadd i synder, warba de honom förlåtna.

16. Bekänner inbördes synderna, den ene dem andra, och beder för eder inbördes, att I helbregda warden; ty ens rättfärdigs mans bödn förmår mycket, der hon allwar är. Jac. 1: 5.

17. Elias war en menniska såsom wi, och

han bad ena bödn, att det icke skulle regna; och det regnade och intet på jordena, i tre år och sex månader. 1 Kon. 17: 1. Luc. 4: 25.

18. Och bad åter, och himmelen gaf regn, och jorden bar sin frukt. 1 Kon. 18: 41, 42.

19. Käre bröder, om någor ibland eder fore will ifrå sanningen, och någor omvända honom; Matth. 18: 15.

20. Han skall weta, att den der omvänder en syndare af hans wägars willo, han frälsar ena själ ifrå döden, och styler all öfwertråbelse. Erbsp. 10: 12. 1 Petr. 4: 8.

S. Jude Epistel.

1. Capitlet.

Ötrognas lära, straff. Mose tropp. Enochs profetia.

Judas, Jesu Christi tjenare, men Jacobs bröder: dem kalladom, som i Gud fader helgade äro, och i Jesu Christo behållne: Luc. 6: 16.

Ap. 9: 13. Joh. 17: 11. 1 Petr. 1: 5.
2. Mynden barmhertighet, och frid, och kärlek ware med eder.

3. Mine käreste, efter det jag tog mig före strifwa eder till om allas våra salighet, syntes mig behöfwas förmana eder med strifwelse, att I lämpa måtten för trona, som ena reso helgonen föregifwen war.

Psil. 1: 27. 1 Tim. 1: 18. 6: 12. 2 Tim. 4: 7.

4. Ty det äro några menniffor med ibland insonima, om hvilka fördom strifwet war till detta straff: De äro ogudaktige, och draga war Guds nåd till lössaktighet, och neta Gud, som allena är HETre, och war HETra Jesum Christum.

2 Petr. 2: 1, 3, 19. Tit. 1: 16. 1 Petr. 2: 8.

5. Men jag will minna eder uppå, att I en tid detta stoken weta, att då HETren hade utfört folket af Egypten, sedan förgjorde han dem, som icke trodde.

4 Mos. 14: 23. 26: 64.

Ps. 106: 26. 1 Cor. 10: 5. Ebr. 3: 18. 19.
6. Och de Anglar, som icke behölo sin förstaddne, utan öfwergåfwo sin hemman, dem förwarade han med ewiga bojar i mörkret, till den stora dagens dom.

Joh. 8: 44. 2 Petr. 2: 4.

7. Såsom och Sodoma och Gomorra, och de städer deromkring, hwilke i samma måtto

som de i störhet syndat hade, och hafwa gån- git efter främmande kött, de äro satte för ett efterdömmelse, och liba ewig elds pino;

1 Mos. 19: 24. 5 Mos. 29: 23.

Ej. 13: 19. Jer. 20: 16. 50: 40.

Klag. 4: 6. Hes. 16: 49. Of. 11: 8.

Am. 4: 11. Luc. 17: 29. 2 Petr. 2: 6.

8. Sammalunda och desse brömmare, som besmitta köttet, förakta herrskapet, och försmäda majestätet. 2 Petr. 2: 10.

9. Men Michael, den Öfwerängelen, då han trätte med djefwulen, och disputerade med honom om Mose tropp, torde han icke utläga försmädelsens dom; utan sade: HETren straffe dig.

Dan. 10: 13. Upp. 12: 7. 2 Petr. 2: 11.

10. Men desse försmäda, der de intet af weta; och hwad de af naturen, som annor oskäligh bjur weta, deruti förderfwa de sig.

2 Petr. 2: 12.

11. We dem; ty de gå i Gains wäg, och falla i Balaams wilfarelse för löns stull, och förgås i Chore uppror.

1 Mos. 4: 8. 1 Joh. 3: 12.

4 Mos. 22: 7, 21. 2 Petr. 2: 15. 4 Mos. 16: 1.

12. Desse slamsläddar slösa af edra gåfwor utan frukt, och söda sig sjelfwa, de äro stygar utan watten, som drifwas omkring af wädbret; kallot, ofruktig trä, twå resor dödd, och med rötter uppryckt.

2 Petr. 2: 13. Erbsp. 25: 14. 2 Petr. 2: 17.

13. Passens wilba wägor, som sin egen slam utstumma; wilfarande stjerner, hwilket det swarta mörkret förwaradt är i ewig- het. Ej. 57: 20. 2 Petr. 2: 17.

14. Hefwer och Enoch, den sjunde ifrån Adam, profheterat tillförene om dessa, och

sagt: Si, HERren kommer med mång tusend helgon;

1 Mos. 6: 18.

Dan. 7: 10. Ap. G. 1: 11.

1 Theß. 1: 10. 2 Theß. 1: 10. Upp. 1: 7.

15. Till att sitta dom öfver alla, och straffa alla dem som ogudaktige äro, för alla deras ogudaktiga gerningar, med hvilka de hafwa illa gjort; och för allt det hårda, som de ogudaktige syndare emot honom talat hafwa.

Matth. 25: 31. 2 Theß. 1: 7. Matth. 12: 36.

16. Deße knorra och slaga alltid, och wandra efter sin egen lusta; och deras mun talar stolt ord, och äta på personer för nyttos skull.

2 Petr. 2: 18.

17. Men I, mine käreste, draget eder till minnes de ord, som tillförene hafwa eder jagd varit af vårs HERras Jesu Christi Aposlar; Ap. G. 20: 29. 1 Tim. 4: 1.

2 Tim. 3: 1. 4: 3. 2 Petr. 2: 1. 3: 2, 3.

18. Att de sate eder: Uti yttersta dagarna skola komma bespottare, de der gå skola efter sin egen ogudaktiga begärelse.

19. Deße äro de, som parti göra, förtärlige, icke hafwandes Andan. Ordsf. 18: 1.

Def. 14: 7. Cl. 4: 14. 9: 10. 1 Cor. 2: 14.

20. Men I, mine käreste, uppbygger eder sjelfwa på edra alldärheligaste tro, genom den Helga Andan, och beder;

21. Och behåller eder i Guds kärlek, och vänter efter vårs HERras Jesu Christi barmhärtighet till ewigt lif.

22. Och håller denna åtskillnad, att I frbarmen eder öfwer somliga;

23. Men somliga görer med fruktan saliga, och ryder dem utur elden; hatande den besmittade förtjens fjortel.

Rom. 11: 14.

1 Tim. 4: 13, 16. Jac. 5: 20. Upp. 3: 4.

24. Men bonom, som förmår förwara eder utan synd, och ställa eder för sitt härlighets anfigte ofstraffeliga, med fröjd;

Rom. 16: 25.

25. Allena wisom Gudi, wårönn frälsare, ware ära, och majestät, och wälde, och magt, nu och i alla ewighet. Amen.

Rom. 16: 27. Eph. 3: 20, 21. 1 Tim. 1: 17.

S. Johannis Uppenbarelse.

1. Capitlet.

Johannes helkar församlingarna; ser, hör Jesum; besalles skrifwa.

Detta är Jesu Christi uppenbarelse, den Gud hafwer gifwit honom, till att förkunna sinom tjänarom, hwad innan fort tid ske skall; och hafwer betednat och kändt, med sin Angel, till sin tjänare Johanne;

2. Hwilken betygat hafwer Guds ord och vittnesbörd om Jesu Christo, hwad han sett hade.

3. Salig är den som läs och hörer denna Propheties ord, och håller det deruti skrifwet är; ty tiden är när.

Upp. 22: 7.

Rom. 13: 11. 1 Petr. 4: 7. Jac. 5: 8. Upp. 2: 10.

4. Johannes, de sju församlingar i Asien: Nåd ware med eder, och frid af honom som är, och som war, och som komma skall, och af de sju Andar som för hans stol äro;

2 Mos. 3: 14.

Upp. 11: 17. 16: 5. 3: 1. 5: 6.

5. Och af Jesu Christo, som är ett troget vittne, förskifdder ifrå de döda, och en förste öfwer Konungarna på jordene; den öf skilt.

hafwer, och twagit öf af våra synder med sitt blod;

Upp. 3: 14.

1 Cor. 15: 20. Upp. 17: 14. Ap. G. 21: 25.

Ebr. 9: 12, 14. 1 Joh. 1: 7, 9. Upp. 5: 9.

6. Och gjort öf till Konungar och Prester för Gudi, och sinom Fader. Honom ware ära och wälde, ifrån ewighet till ewighet. Amen.

1 Petr. 2: 5, 9. Upp. 5: 10. 2: 6.

7. Si, han kommer, med styn, och all ägon skola se honom, och de honom stungit hafwa, och all slagte på jordene skola jämra sig; ja, Amen.

Ef. 3: 13, 14.

1 Theß. 1: 10. Dan. 7: 13.

Matth. 26: 64. Zach. 12: 10. Joh. 19: 37.

8. Jag är A och O, begynnelsen och ändan, säger HERren, som är, som war, och som komma skall, den Allsmäktige.

Ef. 41: 4. 48: 12. Upp. 21: 6.

9. Jag, Johannes, edar broder, och belattig i bedröfwelsen, och i rilet, och i Jesu Christi tålmod, war på den öu Bathmos, för Guds ords skull, och för Jesu Christi vittnesbörds skull.

Rom. 8: 17.

Phil. 1: 7. 2 Tim. 1: 8. 2: 12.

10. Jag war i andanom, på en Stubyg,

och hörde efter mig en stor röst, såsom en basun; Upp. 4: 2.

11. Sägandes: Jag är A och D, den förste och den sifte. Hwad du ser, det skrif uti ena bok, och sänd till de församlingar, som äro i Asien, i Epheso, och i Smirnen, och i Pergame, och i Thyatira, och i Sardis, och i Philadelphäa, och i Laodicea.

Upp. 2: 8. 22: 13.

12. Och jag wände mig om till att se efter röstén, som med mig talade; och som jag mig wände, såg jag sju gyldene ljusastafar.

13. Och midt ibland de sju gyldene ljusastafar en, som lil war menniskones Son, klädd i en sid kjortel, och begjorbad tring om bröstet med ett gyldene bälte. Upp. 2: 1.

Es. 1: 26. Dan. 7: 13. Upp. 14: 14.

14. Men hans hufwud och hans hår war hwit, som en hwit ull, och såsom snö; och hans ögon woro såsom en eldsblå.

Dan. 7: 9. Upp. 19: 12.

15. Och hans fötter woro såsom glödbande mesfing i ugnen, och hans röst såsom en bön af mycket watten.

16. Och han hade i sine högra hand sju stjernor, och af hans mun utgick ett skarpt tweeeggadt swärd; och hans ansigte sten såsom klara solen. Upp. 3: 1. Ef. 40: 2. Eph. 6: 17.

Ebr. 4: 12. Upp. 2: 12, 16. 19: 15, 21.

17. Och då jag såg honom, föll jag till hans fötter, såsom jag hade warit dödd; och han lade sin högra hand på mig, och sade till mig: War icke förfärad; jag är den förste och den sifte; Dan. 8: 18. 10: 10. Ef. 44: 6.

18. Och den lefwande; och jag war dödd, och si, jag är lefwandes, ifrån ewighet till ewighet: Amen; och hafwer nycklarna till helwetet och döden. Rom. 6: 9.

Job 12: 14. Ps. 68: 21. Upp. 3: 7. 20: 1.

19. Så skrif nu hwad du sett hafwer, och hwad nu är, och hwad härefter ske skall;

20. Hemligheten af de sju stjernor, som du sett hafwer i mine högra hand, och de sju gyldene ljusastafar: De sju stjernor äro de sju församlingars Änglar; och de sju ljusastafar, som du sett hafwer, äro de sju församlingar.

Kal. 2: 7.

2. Capitlet.

Om Ängelen i Epheso, Pergamen, Smirnen, Thyatira.

Och skrif den församlings Ängel i Epheso: Detta säger han, som hafwer sju stjernor i sine högra hand, den der wandrar midt ibland de sju gyldene ljusastafar:

Upp. 1: 13. 16. 20.

2. Jag wet dina gerningar, och ditt arbete, och ditt tålmod, och att du icke må lida de onda, och hafwer förfött dem som säga att de äro Apostlar, och äro dock icke, och hafwer befunnit dem ljugare.

3. Och du lider och hafwer tålmod, och arbetar för mitt Namns skull, och är icke trött worden.

4. Men jag hafwer emot dig, att du den första din kärlek öfvergiftit hafwer.

5. Betänt derföre hwaraf du fallen äst, och bättra dig, och gör de första gerningarna; hwar det icke ster, då warder jag dig snarliga sommandes, och skall bortstöta din ljusastafa af sitt rum, utan du bättrar dig.

6. Men detta hafwer du, att du hatar de Nicolaiters werf, hwilka jag od hatar.

7. Den der ära hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna: Den der winner, honom vill jag gifwa äta af lifsens trå, som är i Guds Parabis.

1 Mos. 2: 9. Upp. 22: 2.

8. Och skrif den församlings Ängel i Smirnen: Detta säger den förste och den sifte, den dödd war, och är lefwandes worden: Ef. 41: 4. 44: 6. Upp. 1: 4. 8. 11. 17. 18.

9. Jag wet dina gerningar och din bedröfwelse, och din fattigdom (men du äst rit), och hädelse af dem som sig säga wara Judar, och äro icke, utan äro Satans hop.

Upp. 3: 9.

10. Fruktu intet för något, som du lida skall. Si, djefwulen skall lasta några af eder i fångelse, på det I stolen förfött war, och hafwa bedröfwelse i tio dagar. War trofast intill döden, så skall jag gifwa dig lifsens krono.

1 Cor. 9: 25. 2 Tim. 2: 5. 4: 7, 8. Jac. 1: 12.

11. Den der ära hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna. Den der winner, han skall ingen skada få af den andra döden.

Upp. 3: 6, 13, 22. 13: 9. 20: 14. 21: 8.

12. Och skrif den församlings Ängel i Pergamen: Detta säger han, som hafwer det skarpa tweeeggade swärdet: Upp. 1: 16.

13. Jag wet dina gerningar, och hwar du bor, att der Satans säte är; och du håller mitt Namn, och hafwer icke nelat mina tro; och i de dagar är Antipas, mitt trogna wittne, döddader när eder, der Satan bor.

14. Men jag hafwer något litet emot dig; ty du hafwer der dem, som hålla Balaams lärdom, hwilken lärde genom Balak åstadkomma förargelse för Israels barn, till att

äta af det afgubom offradt war, och bekrifwa boleri; 4 Mos. 22: 23, 24, cap. 31: 16.

15. Så hafwer du och dem, som hålla de Nicolaiters lärdom, hwilket jag hatar.

16. Bättra dig; annars skall jag dig snarliga komma, och skall strida med dem, med mins muns swärd.

Es. 11: 4. 49: 2. Eph. 6: 17. 2 Thes. 2: 8. Ebr. 4: 12. Upp. 1: 16. 19: 15, 21.

17. Den der ära hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna. Den der winner, honom vill jag gifwa äta af det förborda Manna, och vill gifwa honom ett godt vittnesbörd, och med det vittnesbörd ett nytt namn bekrifwet, det ingen känner, utan den det får. Matth. 13: 9. Upp. 3: 12.

18. Och strif den församlings Angel i Thyatira: Detta säger Guds Son, som ögon hafwer såsom eldsåge, och hans fötter lika som mesfing: Upp. 1: 14, 15.

19. Jag wet dina gerningar, och din kärlek, och dina tjenst, och dina tro, och ditt tålmod, och dina gerningar, de sista flere än de första.

20. Men jag hafwer något litet emot dig, att du tillfädder den qwinnan Jezabel, som säger att hon är en Propheetissa, lära och bebraga mina tjenare, bedrifwa boleri, och äta af det afgubom offradt är. 1 Kon. 16: 31. 2 Kon. 9: 7. Ap. G. 15: 20. 1 Cor. 10: 19, 20.

21. Och jag hafwer gifwit henne tid, att hon skulle bättra sig af sitt boleri; och hon hafwer inter bättrat sig.

22. Si, jag skall lägga henne i fångena; och de som med henne hor bedrifwa, skola komma uti aldrastörsta bedrifvelse, om de icke bättra sig af sina gerningar.

23. Och hennes barn skall jag bräpa; och alla församlingar skola weta, att jag är den som ransalar njurar och hjerta; och skall gifwa hwarjom och enom af eder efter hans gerningar. 1 Sam. 16: 7. Ps. 7: 10. Jer. 11: 20. 17: 10. 32: 19. Joh. 2: 24, 25.

Ap. G. 1: 24. Ps. 62: 13. Matth. 16: 27. Rom. 2: 6. 14: 10. 2 Cor. 5: 10. Gal. 6: 5.

24. Men eder säger jag, och androm som i Thyatira ären, som icke hafwa sådana lärdom, och icke hafwa förslätt Satans djuphet, såsom de säga: Jag skall icke lägga på eder några andra börd.

25. Dock hwad I hafwen, det håller, så länge jag kommer. Upp. 3: 11.

26. Och den der winner, och håller min wert intill ändan, honom skall jag gifwa magt öfwer Öfningarna; Ps. 2: 8. Upp. 3: 21.

27. Och han skall regera dem med jernis; och han skall söndertröga dem såsom en pottomålarens kärl; Ps. 2: 9.

28. Såsom jag och fått hafwer af minem Fader, och vill gifwa honom morgensijerona.

29. Den der ära hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna.

3. Capitlet.

Om Angelen i Sardis, Philadelphias, Laodiceas.
Christus för dörran.

Strif och församlingenes Angel i Sardis: Detta säger den, som hafwer de sju Guds Andar, och de sju stjernor: Jag wet dina gerningar; ty du hafwer namnet att du lefwer, och äst dö.

Upp. 4: 5. 5: 6. 1: 16, 20. 2: 1.

2. War waken, och skäl det andra som du vill; ty jag hafwer icke befunnit dina gerningar fullkomliga för Gudi.

3. Så tänk nu på hwad du fått och hört hafwer, och håll det, och bättra dig; äst du icke waken, så skall jag komma till dig som en tjuf plägar komma, och du skall icke weta på hwad stund jag kommer till dig. Matth. 24: 42, 43. Luc. 12: 39, 40.

1 Thes. 5: 2. 2 Petr. 3: 10. Upp. 16: 15. 4. Du hafwer och så namn i Sardis, som sin kläder icke besmittat hafwa, och de skola wandra med mig i hwit kläder, ty de äro des värde.

Upp. 4: 4. 6: 11. 7: 9, 13.

5. Den som winner, han skall klädder warda med hwit kläder; och jag skall icke utstrapa hans namn af lifsens bok; och jag skall werbkänna hans namn för min Fader, och för hans Anglar.

2 Mos. 32: 32, 33. Ps. 69: 29. Ps. 4: 3.

Upp. 13: 8. Matth. 10: 32. Luc. 12: 8.

6. Den der ära hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna. Upp. 2: 7, 11.

7. Strif och den församlings Angel i Philadelphias: Detta säger den Helige, och den Sannfärdige, som hafwer Davids nyckel, den der upplåter, och ingen menniska igenlåter; den der igenlåter, och ingen menniska upplåter:

Joh. 12: 14. Es. 22: 22. Upp. 1: 18.

8. Jag wet dina gerningar. Si, jag hafwer gifwit dig en öppen dörr, och ingen kan låta henne igen; ty du hafwer liten kraft, och du hafwer hållit min ord, och hafwer icke nekat mitt Namn.

9. Si, jag vill gifwa dig uti Satans

hop; de sig säga wara Jubar, och äro icke, utan ljuga. Si, jag vill brifwa dem berrill, att de stola samma och tillbedja för dina fötter, och stola weta att jag hafwer älskat dig. Upp. 2: 9.

10. Efter du hafwer hållit mitt tålamos ord, skall jag och bewara dig för frestelsens stund, hvilken tillstundar allo werlbene, till att fresta dem som bo på jordene.

11. Si, jag kommer snarliga; håll det du hafwer, att ingen tager dina kronor.

Upp. 2: 7, 12. 1: 3. 2: 25.

12. Den der winner, honom vill jag göra till en pelare uti mins Guds tempel, och han skall icke mer utgå; och jag skall skrifwa på honom mins Guds Namn, och mins Guds stads, des nya Jerusalems, namn, som nederkommer af himmelen ifrå min Gud, och mitt nya Namn. Gal. 4: 26. Ebr. 12: 22. Upp. 21: 2, 21. 22: 4.

13. Den der äro hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna.

14. Skrif och den församlings Ängel i Laodicea: Detta säger Amen, det trogna och sannfärdiga wittnet, begynnelsen till Guds kreatur:

Ps. 89: 10. Ef. 5: 4. Upp. 1: 5. Col. 1: 13.

15. Jag wet dina gerningar, att du äst hwarken kall eller warm; jag wille att du wore antingen kall, eller warm.

16. Men efter du äst ljum, och hwarken kall eller warm, skall jag dig utspy uti min mun.

17. Ty du säger: Jag är rif, och hafwer nog, och behöfwer intet; och wetst icke att du äst elände, och jämmerlig, fattig, och blind, och natot. 1 Cor. 4: 8.

18. Jag råder dig att du köper guldb af mig, det genomelbadt och bepröfwadt är, att du må blifwa rif; och hwit kläder, som du må kläda dig uti, på det dine nafenshets bligg icke skall synas; och smärj din ägon med ägnafalwo, att du må få se.

Upp. 7: 13. 19: 8. 16: 15.

19. De jag älskar, dem agar jag och näpser. Så war nu stitig, och bättra dig.

Job 5: 17.

Ordspr. 3: 11, 12. Ebr. 12: 5, 6. Jac. 1: 12.

20. Si, jag står för dörrerne och klappar; den der hörer mina röst, och upplåter dörrerna, till honom skall jag ingå, och hålla nattward med honom, och han med mig.

Ps. 8: 2. Job. 14: 21, 23.

21. Den der winner, honom skall jag sitta låta med mig på min stol, såsom och jag

wunnit hafwer, och är sittandes worden med minem Fader på hans stol.

Matth. 19: 28. Luc. 22: 30.

1 Cor. 6: 2. 2 Tim. 2: 12. Upp. 2: 26, 27.

22. Den der äro hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna. Upp. 2: 17, 29.

4. Capitlet.

Majestätens thron. Augustus äldste. Fyra djur. Guds lof.

Seban såg jag, och si, en dörr wardt upplåten i himmelen; och den första rösten, som jag hörde, såsom en basun, med mig tala, sade: Stig här upp; jag vill wila dig, hwad ske skall härrefter. Upp. 1: 10.

2. Och straxt war jag in Andanom; och si, en stol wardt satt i himmelen, och på stolen satt en. Upp. 1: 10. Ps. 1: 26. 10: 1.

3. Och den der satt, han war påseende såsom den stenen jaspis, och färbis; och en regnbåge war om stolen, påseendes såsom en smaragd.

4. Och kringom stolen woro fyra och tjugu stolar; och på de stolar såto fyra och tjugu äldste, kläddes med hwit kläder, och på deras hufwud woro guldene kronor.

5. Och af stolenom utgingo ljungels, törbön och röster; och iju eldslampor brunno för stolen, hvilka äro de sju Guds Andar.

Upp. 1: 4. 3: 1. 5: 6.

6. Och framför stolen war såsom ett glas-haf, list wid kristall; och midt i stolen, och kringom stolen, fyra djur full med ägon, både före och bak. Upp. 15: 2.

7. Och det första djuret war list ett lejon; och det andra djuret list enom lalf; och det tredje djuret hade ett ansigte såsom en menniska; och det fjerdje djuret list enom flygande örn.

8. Och de fyra djur hade hwartbera sex wingar allt omkring, och de woro inna till full med ägon, och hade ingen ro dag eller natt, och sade: Helig, Helig, Helig är HERren Gud allsmäktig, som war, och som är, och som komma skall.

Ef. 6: 2, 3. Upp. 16: 5.

9. Och då de djuren gåfwo honom pris, och äro, och tack, som satt på stolen, den der lefwer ifrån ewighet till ewighet,

10. Föllo de fyra och tjugu äldste framför honom, som satt på stolen, och tillbådo den der lefwer ifrån ewighet till ewighet; och kastade sina kronor för stolen, och sade:

11. HERre, du äst wärdig taga pris, och äro, och kraft; ty du hafwer slapat all ting,

och för din wiljas skull hafwa de warelse, och äro slapt.

5. Capitlet.

Rejonet af Juda uppröter bölen, prisas.

1. Och jag såg i hans högra hand, som satt på stolen, ena bok strifwen innan och utan, befiglad med sju insegel. Ps. 2: 9. 10.

2. Och jag såg en stark Ängel, som prebade med höga röst: Ho är wärdig upplåta bokena, och uppbryta heunes insegel?

3. Och ingen i himmelen, eller på jordene, eller under jordene, kunde upplåta bokena, och icke heller se på henne.

4. Och jag gret swårliga, att ingen wardt funnen wärdig till att upplåta bokena, och låsa henne, eller se på henne;

5. Och en af de äldsta sade till mig: Gråt icke. Si, Rejonet af Juda slägte, Davids rot, hafwer wunnit till att upplåta bokena, och uppbryta hennes sju insegel. 1 Mos. 49: 9. 10. Ef. 11: 1. 10. Rom. 15: 12. Upp. 22: 16.

6. Och jag såg, och si, midt i stolen, och ibland de fyra djuren, och midt ibland de äldsta stod ett Lamb, såsom det hade slagadt warit, och hade sju horn, och sju ögon, hwilka äro de sju Guds Andar sände i all land. Joh. 1: 29. 36. Zach. 3: 9. 4: 10.

7. Och det kom, och tog bokena utaf hans högra hand, som satt på stolen.

8. Och då det hade tagit bokena, föllo de fyra djur, och de fyra och tjugu äldste framför Lambet, hafwande hwar och en harpor och gyldene stolar fulla med rökter, hwilket är de heligas böner; Ps. 141: 2.

9. Och sjögo en ny sång, och sade: Du äst wärdig att taga bokena, och upplåta heunes insegel; ty du äst dödbad, och hafwer igenköst oss Gudi med ditt blod, af allahanda slägte och tungomål, och folk och Hedningar. Upp. 14: 3. Ap. G. 2: 28. 1 Cor. 6: 20. 7: 23. Eph. 1: 7. Col 1: 14. Ebr. 9: 12. 10: 10. 1 Petr. 1: 18, 19. 2 Petr. 2: 1. 1 Joh. 1: 7.

10. Och hafwer gjort oss wärom Gudi till konungar och Prestes; och wi stole regnera på jordene. 2 Mos. 19: 6. 1 Petr. 2: 5, 9. Upp. 1: 6. 20: 6.

11. Och jag såg, och hörde en röst af många Änglar, kringom stolen och kringom djuren, och kringom de äldsta, och talet på dem war mång sinom tusende tusend; Dan. 7: 10.

12. Sägande med höga röst: Lambet, som dödbadt är, det är wärdigt att hafwa kraft, och rikedom, och wijsdom, och starkhet, och äro, och pris, och lof.

13. Och all kreatur, som i himmelen äro, och de på jordene, och de under jordene, och i hafwet, och allt det uti dem är, hörde jag säga till honom, som satt på stolen, och till Lambet: Lof, och ära, och pris, och kraft, ifrån ewighet till ewighet. Ps. 2: 10.

14. Och de fyra djuren sade: Amen; och de fyra och tjugu äldste föllo ned (på sin ansigte), och tillbådo honom, som lefwer ifrån ewighet till ewighet.

6. Capitlet.

Fyra insegel. Fyra riddare. Själarnes rop. Jordbäfning.

1. Och jag såg, att Lambet uppbrot ett af inseglen, och jag hörde ett af de fyra djuren säga, såsom med torbörns röst: Kom, och se.

2. Och jag såg, och si, en hwar häst; och den derpå satt, hade en båga, och honom wardt gifwen en krona; och han for ut till att wiuna, och få seger. Upp. 19: 11.

3. Och då det uppbrot det andra inseglet, hörde jag det andra djuret säga: Kom, och se.

4. Och der utgick en annar häst, röd; och honom, som derpå satt, wardt gifwet att han skulle borttaga friben af jordene, och att de skulle slå sig ihjäl inbördes; och honom wardt gifwet ett stort swärd.

5. Och då det uppbrot det tredje inseglet, hörde jag det tredje djuret säga: Kom, och se. Och jag såg, och si, en swart häst; och den der satt på honom, hade en wägsfål i sine hand.

6. Och jag hörde ena röst midt ibland de fyra djur, sågandes: Ett mått hwete om en penning, och tre mått hugg om en penning; och oljone och winet gör ingen skada. Upp. 9: 4.

7. Och då det uppbrot det fjerdte inseglet, hörde jag des fjerdte djurens röst säga: Kom, och se.

8. Och jag såg, och si, en blåk häst; och den som på honom satt, hans namn war döden, och helwetet följde honom efter; och den wardt magt gifwen öfwer fjerdte parten på jordene, att döda med swärd, och med hunger, och med döden af de wilddjur på jordene äro.

9. Och då det uppbrot det femte inseglet, såg jag, under altaret, deras själar, som dödade moro för Guds ords skull, och för det vittnesbörds skull, som de hade; Upp. 1: 9. 2: 4.

10. Och de ropade med höga röst, och sade:

HÖRRE, du som äst helig och sannfärdig, huru länge dömer du icke, och hämnas icke vårt blod på dem, som bo på jordene?

11. Och dem warbt gifwet hwarjöm och enom ett sidt hvitt kläde, och till dem warbt sagdt, att de skulle ännu hvilas en liten tid, till dess talet blefwe fullt af deras medtjenare och bröder, de der och skola dödade warba, såsom och de. Upp. 3: 6. 7: 9. 14.

12. Och jag såg, att det uppbröt det sjette inseglet; och si, då wardt en stor jordbävning, och solen warbt svart som en härslad, och månen wardt alltsammans såsom blod.

Jeel 2: 10. 31.

3: 15. Matth. 24: 29. Ap. 8: 2. 20.

13. Och stjernorna föllo af himmelen ned på jordena, såsom skionaträt sin skion nebersläpper, då det ristes af stort wäder.

14. Och himmelen gick bort, såsom en tillslagen bok; och all berg och år worbo rörd af sitt rum. Ps. 102: 27. Es. 34: 4.

15. Och Konungarna på jordene, och de öfwerste, och rike, och höfwitsmän, och wäldige och alle tjenare, och alle frie, förbolde sig uti jordkolor, och i bergskrefwor; Es. 2: 19.

16. Och sade till berg och klippor: Fall er öfwer oss, och styler oss för hans ansigte, som sitter på stolen, och för Lambens wrede.

Os. 10: 8. Luc. 23: 30. Upp. 9: 6.

17. Ty den store hans wredes dag är kommen; och ho kan bestå?

7. Capitlet.

Guds tjenare tecknas. Deras kläder, tal, lofsång.

Seban såg jag fyra Änglar stå på fyra jordenes hörn, hållande fyra jordenes wäder, att intet wäder skulle blåsa på jordena, eller på hafwet, eller på något träd.

2. Och jag såg en annan Ängel uppsliga ifrån solens uppgång; han hade lefwandes Guds insegel, och ropade med höga röst till de fyra Änglar, hwilkom gifwet war skada göra jordene och hafwena;

3. Och sade: Gör er icke jordene skada, eller hafwena, eller träen, så länge wi med insegel tecknom vår Guds tjenare på deras anlete.

Es. 9: 4. Upp. 9: 4.

4. Och jag hörde talet på dem, som tecknade woro, hunbrade fyra och fyratio tusend, som tecknade woro, af all Israels barnas slägter:

5. Af Juda slägte tolfstusend tecknade; af Rubens slägte tolfstusend tecknade; af Guds slägte tolfstusend tecknade;

6. Af Aßers slägte tolfstusend tecknade; af

Nephthali slägte tolfstusend tecknade; af Manasse slägte tolfstusend tecknade;

7. Af Simeons slägte tolfstusend tecknade; af Levi slägte tolfstusend tecknade; af Jafars slägte tolfstusend tecknade;

8. Af Zabulons slägte tolfstusend tecknade; af Josephs slägte tolfstusend tecknade; af Ben-Jamins slägte tolfstusend tecknade.

9. Sedan såg jag, och si, en stor skare, den ingen räknas kunde, af allom Högningom, och släktom, och folkom, och tungomålom, ståndande för stolen, och för Lambena, klädd i sid hvitt kläder, och palmer i deras händer;

Upp. 3: 5. 18. 6: 11.

10. Och de ropade med höga röst, och sade: Salighet honom, som sitter på stolen, wårö Gudi och Lambena.

11. Och alle Änglar stodo kringom stolen, och om de äldsta, och om de fyra bjuren, och föllo på sin ansigte framför stolen, och tillbådo Gud;

12. Och sade: Amen, lof, och ära, och wisshet, och tack, och pris, och kraft, och starkhet ware wårö Gud, ifrån ewighet till ewighet. Amen.

13. Och en af de äldsta swarade, och sade till mig: Ho äro desse, som uti de sida hwita kläder kläddes äro? Och hwadan äro de komne?

14. Och jag sade till honom: HÖRRE, du wetti det. Och han sade till mig: Desse äro de som komne äro utu stor bedröfwelse, och hafwa twagit sin kläder, och gjort dem hwit i Lambens blod.

Ebr. 9: 14. 1 Joh. 1: 7. Upp. 1: 5.

15. Derföre äro de för Guds stol, och tjena honom dag och natt uti hans tempel; och den på stolen sitter, skall ho öfwer dem.

Ps. 121: 6. Es. 4: 5. 6.

16. De skola intet mer hungra, eller törsta; icke heller skall solen falla på dem, icke heller någon hetta; Es. 49: 10.

17. Ty Lambet, som midt i stolen är, skall regera dem, och leda dem till lefwande wattenfallor; och Gud skall astorka alla tårar af deras ögon.

Ps. 23: 1. 2. Es. 25: 8. Upp. 21: 4.

8. Capitlet.

Sjunde inseglet brytes. Fyra Änglar basuna.

Och då det uppbröt det sjunde inseglet, wardt en tyfsta i himmelen wid en half stund.

2. Och jag såg sju Änglar stå för Gud, och dem wordo gifne sju basuner.

3. Och en annar Ängel kom, och stod för altaret, och hade ett gylbene rörelsefär; och honom wardt gifwet mycket röstverk, på det han skulle gifwa till all helgons böner på gylbene altaret, som är för stollenom.

Upp. 5: 8.

4. Och röstwerkens röst, af helgonens böner, gick upp af Ängelens hand för Gud.

Ps. 141: 2.

5. Och Ängelen tog rörelsefäret, och uppslände det med eld af altaret, och kastade ned på jordena; och der stebde torbär, röster, och ljungeid, och jordbäsning.

6. Och de sju Änglar, med de sju basuner, stödade sig till att basuna.

7. Och den förste Ängelen basunade; och wardt ett hagel och eld, bemängdt med blod, och det wardt kastadt på jordena; och tredjeparten af träen wardt uppbränd, och allt grönt gräs brann upp.

8. Och den andre Ängelen basunade; och uti hafwet wardt kastadt såsom ett stort brinnande berg, och tredjeparten af hafwet wardt blod.

9. Och tredjeparten af de lefwande kreatur, som i hafwet woro, blefwo döde; och tredjeparten af steppen förgingos.

10. Och den tredje Ängelen basunade; och en stor fjernna föll ned af himmelen, brinnandes som ett blod; och föll uti tredjeparten af älfwerne, och uti wattuskällorna.

11. Och fjernones namn kallas malört; och tredjeparten wändes i malört, och många menniskor blefwo döda af wattenet, som förbittradt wardt.

12. Och den fjerde Ängelen basunade; och tredjeparten af solene wardt slagen, och tredjeparten af månan, och tredjeparten af fjernorna; så att tredjeparten af dem wardt förmörktrad, och tredjedelen af dagen intet stina funde, och af nattene sammalunda.

13. Och jag såg, och hörde en Ängel, som slog midt igenom himmelen, och sade med höga röst: We, we, dem som bo på jordene, för de andra röster af de tre Änglars basuner, som ännu basuna stola.

Upp. 9: 12.

9. Capitlet.

Femte och siette Ängelen basuna, deras we.

Och den femte Ängelen basunade; och jag såg ena fjernna falla af himmelen på jordena; och honom wardt gifwen nydelan till afgrundens brunn.

2. Och han uppslät afgrundens brunn, och uti uppgick en röst, såsom af en stor ugn;

och solen och wädrret worbo förmörktrad af brunsens röst.

3. Och uti rösen kommo gräshoppor på jordena; och dem wardt gifwen magt, såsom scorpioner på jordene magt hafwa.

4. Och wardt sagdt till dem, att de icke skulle göra gräset på jordene stada, icke heller något det grönt war, icke heller något trä; utan allena menniskorna, de som icke hade Guds tecken i sin anlete.

Ps. 9: 4. Upp. 7: 3.

5. Och dem wardt gifwet, att de icke skulle döda dem; utan att de skulle qwälja dem i fem månader; och deras qwal war såsom qwal af scorpion, då han hafwer stungit menniskorna.

6. Och i de dagar stola menniskorna söla efter döden, och stola icke finna honom, och de stola begära dö, och döden skall fly ifrån dem.

Es. 2: 19.

Jer. 8: 3. Es. 10: 8. Luc. 23: 30. Upp. 6: 16.

7. Och de gräshoppor äro lika de hästar, som till krigs beredde äro, och på deras hufwud såsom kronor gulbe lisa, och deras ansigte såsom menniskors ansigte. 2 Kor. 10: 4.

8. Och de hade hår såsom quinnohår, och deras tänder woro såsom lejons;

9. Och hade pansar såsom jernpansar, och bullret af deras wingar såsom wagnsbuller, der många hästar löpa till krigs;

10. Och hade stjertar såsom scorpioner, och gaddar woro i deras stjertar; och deras magt war till att qwälja menniskorna i fem månader;

11. Och hade öfwer sig en kronung, en Ängel af afgrundens, hwillets namn på Ebreiskt heter Abaddon, på Grekiskt Apollyon.

12. Ett We är framfaret, och si, här komma ännu ti annor We efter.

Upp. 8: 12.

13. Och den siette Ängelen basunade, och jag hörde ena röst af de fyra hörn af det gylbene altaret, som är för Guds ögon:

14. Och sade till den siette Ängelen, som basunen hade: Rös de fyra Änglar, som bundne äro uti den stora elfwen Euphrates.

15. Och de fyra Änglar worbo löste, hwille beredde woro till en stund, till en dag, till en månad, och till ett år, att de skulle döda tredjeparten af menniskorna.

16. Och talet på det resigtöget war mång sinom tusende tusend, och jag hörde deras tal.

Ps. 68: 18. Dan. 7: 10.

17. Och så såg jag och hästarna i fjouene, och de som såto på dem, de hade glöddande, gula, och swafwelspansar; och hufwuden på hä-

starna woro såsom lejonahufwud; och af deras mun utgick eld, och röst, och swafwel.

18. Af dessa tre plågor wardt dödad tredjeparten af menniskorna, af elden, och rösten, och swaflet, som utaf deras mun gick.

19. Ly deras magt war i deras mun, och i deras sijter; och sijterarne woro ormom life, och hade hufwud, der de skada med gjorde.

20. Och woro ännu menniskor, som icke woro dödade af dessa plågor, och icke bättra-de sig af sina bänders wert; att de icke till-bådo djefwulskap, och afgudar af guld, silf-mer, koppar, sten och trä, de der hwarcken se kunna, eller höra, eller gå; ;

21. Och icke gjorde bot för sitt morb, troll-bom, skörhet och tjufweri.

10. Capitlet.

Engelen klädd med skon. Sju tordön. Osten uppåtes.

Och jag såg en annan stark Ängel neber-tomma af himmelen; han war klädd med en sky, och en regnbåge öfwer hans huf-wud, och hans ansigte såsom solen, och hans fötter såsom eldspeleare. Upp. 1: 14, 15.

2. Och han hade i sine hand en öppen bot; och han satte sin högra fot på hafwet, och den wänstra på jordena.

3. Och ropade med höga röst, som ett ry-tande lejon. Och då han ropade, talade sju tordöner sina röster.

4. Och då de sju tordöner talat hade sina röster, wille jag skrifwit dem; då hörde jag ena röst af himmelen säga till mig: Besegla det de sju tordöner talat hafwa, och skrif det intet. Dan. 8: 26.

5. Och Ängelen, som jag såg stå på hafwet och på jordene, hof sina hand upp till him-melen, Dan. 12: 7.

6. Och swor wid honom, som lefwer ifrån ewighet till ewighet, den der himmelen slapat hafwer och hwad beruti är, och jordena och hwad beruti är, och hafwet och hwad beruti är, att ingen tid skall wara mer.

7. Utan i de dagar, då den sjunde Ängelens röst höres, då han warder basunandes; då skall Guds hemlighet fullkomnad warba, såsom han förkunnat hade genom sina tjenare Propheterna. Upp. 11: 15.

8. Och jag hörde åter ena röst af himmelen tala med mig, och säga: Gå, och tag den öppna bokena af Ängelens hand, som står på hafwet och på jordene.

9. Och jag gick till Ängelen, och sade till

honom: Gå mig bokena; och han sade till mig: Tag, och åt upp henne, och hon skall riswa dig i buten; men i din mun skall hon wara söt som hannog. Hes. 3: 1, 2, 3.

10. Och jag tog bokena af Ängelens hand, och åt henne upp, och hon wardt i min mun söt som hannog; och då jag hade ätit henne, ref hon mig i buten.

11. Och han sade till mig: Du måste åter prophetera folkom, Hedningom, och tungo-målom, och mångom Konungom.

11. Capitlet.

Templet mälet. Wittnen prophetera, dräpas, så upp. Sjunde basun.

Och mig wardt fången en rö såsom en läpp, och mig wardt sagdt: Statt upp, och mäl Guds tempel och altare, och de som till-bedja derinne. Hes. 40, 41, 42, 43 cap.

2. Men den inra choren af templet kast ut, och mäl honom intet; ty han är gifwen Hedningomen, och de skola förtrampa den heliga staden, i två och fyratio må-nader. Upp. 13: 5.

3. Och jag skall gifwa tu minom witt-nom, och de skola prophetera i tusende, tu-hundrade och sextio dagar, släbde i sådar. Upp. 12: 6.

4. Dessa äro tu oljoträ, och tu blöf, stånbande för jorderites Gub. Zach. 4: 2, 3, 11, 14.

5. Och hwar någor wille göra dem skada, så går elden utaf deras mun, och förtärer deras fiendar; och hwar någor wille göra dem ondt, så måste han dödas.

6. Dessa hafwa magt till att igenlyda himmelen, att intet regnar uti de dagar då de prophetera; och hafwa magt öfwer wainet, att förwända det i blöb, och så jor-bena med allahanda plågo, så ofta de wilja. 1 Kon. 17: 1. 2 Mos. 7, 8, 9, 10, 12 cap.

7. Och då de hafwa lyktat sitt wittnes-börb, skall det wilddjuret, som uppstiger af afgrunden, hålla ena strid med dem, och skall öfwerwinna dem, och döda dem. Dan. 7: 21. Upp. 13: 1, 7, 11. 17: 8.

8. Och deras lefamen skola blifwa liggande på gatorna i den stora staden, som heter an-beliga Sodoma och Egypten, der war Guds korsfäst är. Upp. 17: 1, 5. 18: 10.

9. Och skola någre af folken och släkterna, och tungomålen, och af Hedningarna, se de-ras lefamen i tre dagar och en half, och skola icke wilja tillsläbja deras lefamen läggas i grafwar.

10. Och de på jordene bo, skola fröjda sig öfwer dem, och skola glädjas, och sända hwarandrom gåfwo; ty desse två Propheter twingade dem som bo på jordene.

11. Och efter tre dagar och en half kom lifsens ande af Gudi uti dem, och de stodo på sina fötter; och en stor försträcktelse föll på dem som sågo dem.

12. Och de hörde en hög röst af himmelen säga till dem: Stiger hit upp. Och de stego upp i himmelen uti en sky, och deras owänner sågo dem.

13. Och i samma stundene wardt en stor jordbärfning, och tionde delen af staden föll ned; och hlewio i jordbärfningen dödade sjutusen människors namn; och de andra worde förfarade, och gåfwo Gudi i himmelen pris.

14. Det andra We gif öfwer, och si, det tredje We kommer snart.

Upp. 8: 13. 9: 12. 15: 1.

15. Och den sjunde Angelen basunade, och i himmelen hördes höga röster, de der sade: Denna werldens rike äro wordne wårs HERAs och hans Christs, och han skall regnera af ewighet till ewighet. Upp. 10: 7.

16. Och de fyra och tjugu äldste, som för Gudi på sina stolar såto, föllo på sin ansigte, och tillbädo Gud; Upp. 4: 4, 10. 5: 8.

17. Och sade: Wi tackom dig, HERre, allsmäktig Gud, du som äst, och warit baswer, och tillkommande äst; ty du hafwer tagit dina stora kraft, och regnerar;

Upp. 1: 4, 8. 4: 8. 16: 5.

18. Och Öfningarna äro worde wordne; och din worde är kommen, och de dödas tid, att de skola dömas, och att du skall löna dina tjenare Propheterna, och helgonen, och dem som frukta ditt Namn, små och stora, och förderfwa dem som jordena förderfwat hafwa.

19. Och Guds tempel wardt upplåtet i himmelen, och hans Testaments ark wardt sebb i hans tempel, och der stebde ljungeld och röster, och torböner, och jordbärfning, och stort hagel.

Upp. 15: 6.

12. Capitlet.

Hafwande qwinna. Röd drate. Michaelis srib, seger.

Och i himmelen syntes ett stort tecken: En qwinna beklädd med solene, och månen under hennes fötter, och på hennes hufwud en krona af tolf stjernor.

2. Och hon war hafwandes, ropade, och pintes med barn, och hade stort qwal till att föda.

3. Och så syntes ett annat tecken i himmelen, och si, en stor röd drate, som hade iju hufwud och tio horn, och på hans hufwud iju kronor.

4. Och hans sjiert drog tredjeparten af himmelens stjernor, och kastade dem ned på jordena; och drafen slob för qwinnone som föda skulle, på det, när hon födt hade, skulle han uppåta hennes barn.

5. Och hon födde ett swenbarn, som regera skulle alla Öfningar med jeruris; och hennes barn wardt borttaget till Gud, och till hans stol.

Wf. 2: 9. Upp. 2: 27. 19: 15.

6. Och qwinnan flydde uti öknena, der hon rum hade, beredt af Gudi, att hon der föda skulle, i tusende, tuhundra och sextio dagar.

Upp. 11: 3.

7. Och det wardt en stor srib i himmelen: Michael och hans Änglar sribde med drafen, och drafen sribde och hans Änglar;

Dan. 10: 13, 21. 12: 1. Jub. Ep. v. 9.

8. Och de wunno intet; och deras rum wardt icke mer funnet i himmelen.

Dan. 2: 35.

9. Och den store drafen, den gamle ormen, den der heter djefwul och Satanas, wardt utkastad, den der bebrager hela werldena; och han wardt kastad på jordena, och hans änglar worde och bortkastade med honom.

Euc. 10: 18.

Joh. 12: 31. Upp. 20: 3. 1 Mos. 3: 1, 4.

10. Och jag hörde en stor röst, som sade i himmelen: Nu är wår Guds salighet, och kraft, och rike, och magt hans Christs worden, efter wåra bröders åslagare är förkastad, den dem åslagade för Gud, dag och natt.

Upp. 11: 15. Job 1: 9. 2: 6. Zach. 3: 1.

11. Och de wunno honom för Lambens blobs skull, och för des wittnessbörds ords skull, och de hafwa icke ållst sitt lif allt intill böden.

Rem. 8: 33, 34. 37.

12. Derföre, glädjens, I himlar, och de som bo i dem. We dem som bo på jordene, och på hafwet; ty djefwulen stiger ned till eber, och hafwer en stor wrede, wetandes att han icke lång tid hafwer.

Wf. 96: 11. Ef. 49: 13. Upp. 8: 13.

13. Och då drafen såg att han förkastad war på jordena, försöjde han qwinnone, som swenbarnet födt hade.

14. Och qwinnone wordo gifne två win-gar, såsom af en stor örn; att hon skulle flyga uti öknena uti sitt rum, der hon födes en tid, och två tider, och en half tid, ifrån orm-jens ansigte.

Dan. 12: 7.

15. Och ormen spjutade utu sin mun watten, såsom en ström, efter qwinnona; på det han skulle förbränla henne.

16. Men jorden half qwinnone, och upp-lät sin mun, och uppswalg strömmen, som draken af sin mun utsputat hade.

17. Och draken wardt wred på qwinnona, och gick bort, att han skulle örliga med de andra af hennes säd, de som hålla Guds bud, och hafwa Jesu Christi vittnesbörd.

1 Joh. 5: 10.

18. Och han stod på haffens sand.

13. Capitlet.

Ett blur häber, förföljer. Ett annat gifwer thy anda.

Och jag såg ett wilddjur uppstiga utu hafwet, det hade sju hufwud och tio horn, och på des horn tio kronor, och på des hufwud häbelsens namn.

Dan. 7: 7. Upp. 17: 3, 9, 12.

2. Och wilddjuret, som jag såg, det war likt enom pardel, och des fötter såsom björnsfötter, och des mun såsom lejons mun; och draken gaf thy sina kraft, och sin stol, och stora magt.

Upp. 12: 9.

3. Och jag såg ett af hans hufwud såsom fargadt till döds, och des dödsfår war igenläkt, och hela jorden förundrade sig på wilddjuret.

Upp. 17: 8.

4. Och de tillbådo draken, som wilddjurena hade magt gifwit; och tillbådo wilddjuret, sågande: Ho är wilddjuret lik? Eller ho förmå strida emot thy?

Upp. 18: 18.

5. Och thy wardt gifwen en mun, till att tala stor ting och häbelse; och thy wardt gifwen magt till att brufa sig i två och fyratio månader.

Dan. 7: 8, 11. 11: 36. Upp. 11: 2.

6. Och det upplyste sin mun, till att tala häbelse emot Gud, till att häba hans Namn och hans tabernakel, och dem som bo i himmelen; och thy wardt medgifwet strida med helgonen, och vinna dem.

7. Och thy wardt gifwen magt öfwer all fläget, och tungomål och Sedningar.

Dan. 7: 21.

8. Och alle de som på jordene bo, tillbådo det, hwiskas namn icke strifna äro i Lambens lifs bok, hwillet dödbadt är ifrå werldens begynnelse.

2 Mos. 32: 33.

psal. 4: 3. Upp. 3: 5. 17: 8. 20: 12. 21: 27.

9. Den der öra hafwer, han höre.

Upp. 2: 7, 11, 17, 29.

10. Den der leder i fängelse, han skall gå i fängelse; den der dräper med swärd, han

måste dödas med swärd. Här är de heligas lärlamad och tro.

1 Mos. 9: 6.

Et. 33: 1. Matth. 26: 52. Upp. 14: 12.

11. Och jag såg ett annat wilddjur uppstiga utu jordene; och det hade tu horn lika som lambet; och det talade som draken.

12. Och det gör alla des första wilddjurets magt, i des åsyn; och det kommer jordena, och dem derpå bo, till att tillbedja det första wilddjuret, hwillets dödsfår igenläkt war.

Upp. 19: 20.

13. Och det gör stor tecken, så att det öf-låter eld falla ned af himmelen på jordena, i menniskors åsyn.

Matth. 24: 24. 2 Theß. 2: 9. Upp. 16: 14.

14. Och det bebrager dem som bo på jordene, för de teckens skull, som thy gifna äro att göra för wilddjuret; sågandes till dem som bo på jordene, att de skola göra wilddjurena, som fargadt war af swärd, och war lestaube wordet, ett beläte.

5 Mos. 13: 1.

15. Och thy wardt gifwet, att det skulle gifwa wilddjurets beläte anda, och att wilddjurets beläte skulle tala, och så beskallat, att hwille som helst icke tillbådo wilddjurets beläte, skulle dödas.

16. Och det lät alla, små och stora, rika och fattiga, fria och tjenare, taga weberdeden uti deras högra hand, eller på deras anlete;

17. Att ingen skall må köpa, eller sälja, utan den der hafwer weberdednet, eller wilddjurets namn, eller des namns tal.

Upp. 14: 9, 11.

18. Här är wisdomen: Den der förstånd hafwer, han räfne wilddjurets tal; ty det är ens menniskos tal, och des tal är serhundrad sextio och sex.

Upp. 17: 9. 16: 2.

14. Capitlet.

Lambet på Sten. Ewigt Evangelium. Babels fall.

Och jag såg, och si: Ett Lamb stod på Sions berg, och med thy hundrade fyra och fyratio tusend; de hade des Faders Namn bestrifwet på sin anlete.

Upp. 7: 4.

2. Och jag hörde ena röst af himmelen, såsom af ett stort watten; och såsom ena röst af en stor tordön; och risten, som jag hörde, war såsom harpoletares, de der leste på sina harpor.

Upp. 1: 15. 19: 6. 5: 8.

3. Och de söngo såsom en ny sång för stollen, och för de fyra bjuren, och för de älssta; och ingen kunde lära den sången, utan de hundrade fyra och fyratio tusend, som köpte äro af jordene.

Upp. 5: 9.

4. Desse äro de, som med qwinnor icke

besmittade äro, ty de äro jungfrur; desse äro de som följa Lambet, ehvart det går; desse äro köpte ifrå menniskorna, till en försling Gudi, och Lambena.

Upp. 3: 4. 2 Cor. 11: 2. 1 Cor. 6: 20

5. Och i deras mun är intet swel sunnet; ty de äro utan smitto, för Guds stol.

Ps. 32: 2. 3 Jeph. 3: 13. Eps. 5: 27.

6. Och jag såg en annan Ängel flyga midt genom himmelen; han hade ett ewigt Evangelium, det han förtunna skulle dem som på jordene bo, och allom Hedningom, och släktom, och tungomålom, och folkom.

7. Och sade med höga röst: Frukter Gud, och gifwer honom äro; ty stunden är kommen till hans dom, och tillbeder honom, som hafwer gjort himmel och jord, hafwet och wattenfallorna.

1 Mos. 1: 1. Ps. 33: 6. 124: 8. 146: 6. Ps. 8: 14: 15. 17: 24.

8. Och en annan Ängel följde efter, och sade: Falla, falla är den store staden Babylon; ty han hafwer brida gifwit allom Hedningom af wredenes win, fins boferis.

Es. 21: 9. Jer. 51: 8. Upp. 18: 2, 3, 10, 21.

9. Och tredje Ängelen följde dem, och sade med höga röst: Swar någor tillbeder wiłdbjuret, och dess beläte, och tager dess wederteden på sitt anlete, eller på sin hand;

10. Han skall och brida af Guds wredes win, det instänt och klart är i hans wredes fall; och han skall warpa plågad med eld och swafwel, i heliga Änglars åsyn, och i Lambens åsyn.

Ps. 75: 9. Es. 51: 17. Jer. 25: 15. Upp. 16: 19.

19: 20. Es. 34: 10. Upp. 19: 3.

11. Och röken af deras plågo skall uppstiga af ewighet till ewighet; och de hafwa hwarfen dag eller natt ro, som tillbedja wiłdbjuret och dess beläte, och der någor tagit hafwer dess namns wederteden.

Upp. 20: 10.

12. Här är de heligas tålamod; här äro de som hålla Guds bud och Jesu tro.

13. Och jag hörde ena röst af himmelen säga till mig: Strif: Salige äro de döde, som i HETranom dö, härefter; ja, Anden säger, att de stola hwila sig ifrå sitt arbete; ty deras gerningar följa dem efter.

1 Cor. 15: 18. 1 Thes. 4: 14.

14. Och jag såg, och si en hwit sty; och på skynom satt en, som lif war menniskones Son, och hade på sitt hufwud en guldftrono, och i hans hand en hwarf lia.

Ps. 1: 26. Dan. 7: 13. Upp. 1: 13.

15. Och en annan Ängel kom utu templet, och ropade med höga röst till den, som satt

på skynom: Gugg till med din lia, och står; ty tiden är dig kommen, att du skall stå; ty såden på jordene är torr worden.

Joel 3: 13. Matth. 13: 39.

16. Och han, som satt på skyn, högg till med sin lia på jordena, och jorden wardt afstören.

17. Och en annan Ängel kom utur templet, som i himmelen är, den och en hwarf lia hade.

18. Och en annan Ängel kom utur altaret, den magt hade swer elden; och ropade med höga röst till honom, som hade den hwarf lian, och sade: Gugg till med din hwarf lia, och står upp wingwifarna på jordene; ty hennes winbär äro mogen.

19. Och Ängelen högg till med sin skarpe lia på jordena, och skar upp wingårdbarna på jordene, och kastade dem uti Guds wredes stora präff.

Upp. 19: 15.

20. Och wardt präffen trampad utom staden; och blodet gif ut af präffen, allt intill betslen på hästarna, utdwer tusende sexhundrad stabier wägs.

Ej. 63: 3. Hag. 1: 15.

15. Capitlet.

En yttersta plågor. Guds lof och wredes fall.

Och jag såg ett annat texten af himmelen, stort och underligt: Sju Änglar, som hade sju de yttersta plågor; ty med dem är fullkomnad Guds wrede.

Upp. 11: 14.

2. Och jag såg såsom ett glashaf, bebladt med eld, och dem stå på samma glashaf, som seger wunnit hade på wiłdbjuret, och dess beläte, och wederteden, och på dess namns tal; och de hade Guds harpor.

Upp. 4: 6.

3. Och de söngo Mose, Guds tjenares, sång, och Lambens sång, såganbe: Stor och underlig äro din wert, HETre Gud allswäldig; rättfärdige och sanne äro dine wägar, du helgonens Konung.

Ps. 111: 2. 139: 14. 145: 17. Upp. 16: 7.

4. So skulle icke frukta dig, HETre, och prisa ditt Namn? Ty du äst allena helig, och alle Hedningar stola komma och tillbedja i din åsyn; ty dine domar äro uppenbare wordne.

Jer. 10: 7. Es. 66: 21.

5. Sedan såg jag; och si, wittnesbördens tabernakels tempel wardt öppnadt i himmelen;

Upp. 11: 19.

6. Och gingo derut af templet de sju Änglar, som de sju plågor hade, klädde uti rent, hvitt linfläde, och omsjorbade fringom bröstet med gylbene bälte.

Upp. 1: 13.

7. Och ett af de fyra djuren gaf de sju Änglar sju gylbene skålar, fulla med Guds vrede, den der lefwer af ewighet till ewighet.

8. Och templet warbt uppfyllt med röst af Guds härlighet, och af hans kraft; och ingen kunde gå in i templet, tillförsä de sju plågor, som de sju Änglar hade, fullkomnade worden.

2 Mos. 40: 34. 1 Kon. 8: 10. Ef. 6: 4.

16. Capitlet.

Sju Änglar utgiuta deras skålar.

Och jag hörde ena stora röst uti templet; den sade till de sju Änglar: Går, och utgiuter de Guds vredes skålar på jordena.

2. Och den förste Ängelen gic åstid, och göt sina skålar ut på jordena; och det wardt ett ondt och skadeligt wär på menniskornas, som wilddjurets wederteden hade, och på dem som tillbåo deß beläte.

2 Mos. 9: 9, 10, 11. Upp. 13: 14, 16, 17.

3. Och den andre Ängelen göt ut sina skålar i hafwet; och det wardt såsom ens döds mans blod, och allt det lif hade i hafwet blef dödt.

2 Mos. 7: 17, 20.

4. Och den tredje Ängelen göt ut sina skålar i ålfwena, och i wattenlällorna; och det wardt blev.

5. Och jag hörde en Ängel säga: Rättfärdig äst du, GÖttr, som äst, och warit hafwer, och helig, att du detta dömt hafwer.

Upp. 1: 4, 8. 4: 8. 11: 17.

6. Ty de hafwa utgiutit helgonens och Propheternas blod, och blod hafwer du och gifwit dem dricka; ty de äro deß wärde.

Matth. 23: 34.

7. Och jag hörde en annan Ängel säga af altaret: Ja, GÖttr Gud allswåldig, sanna och rätt äro dine domar.

Upp. 15: 3.

8. Och den fjärde Ängelen göt ut sina skålar i solena; och honom wardt gifwit att plåga menniskorna med hetta af eld.

9. Och menniskorna worbo brinnande uti en stor hetta, och de hädde Guds Namn, som magten hade öfwer deßa plågor; och gjorde inga synbådärring, att de måtte gifwit honom äro.

10. Och den femte Ängelen göt ut sina skålar på wilddjurets stol; och deß rike wardt förwörkradt, och de sönderbeto sina tungor, för wärks skull;

11. Och hädde Gud i himmelen, för sin wärk och sin sars skull, och bättrade sig intet af sina gerningar.

12. Och den sjette Ängelen göt ut sina skålar

på den stora ålfwena Euphrates; och deß watten borttorfades; på det wägen skulle beredas för de Konungar östänester.

13. Och jag såg utu drafans mun, och utu wilddjurets mun, och utu den falska Prophetens mun, utgå tre oreña andar, såsom paddor.

14. Och det äro djefwullens andar, som tecken göra, och utgå till Konungarna på hela jordene, att församla dem till strids på den stora allswåldiga Guds dag.

2 Thes. 2: 9. Upp. 13: 13.

15. Si, jag kommer, som tjuften plågar komma; salig är den som walar, och förwarar sin kläder, att han icke går naken, och de få se hans skam.

Matth. 24: 44. Luc. 12: 39.

1 Thes. 5: 2. 2 Petr. 3: 10. Upp. 3: 3, 4, 18.

16. Och han församlade dem på ett rum, det heter på Öbreiska Armageddon.

17. Och den sjunde Ängelen göt ut sina skålar i wäbret; och gic en stor röst utaf himmelens tempel ifrå stolen, som sade: Det är gjort.

Upp. 21: 6.

18. Och det wardt röster, och torbön, och sjungel, och stor jordbäfning, sådana, att deß lite icke warit hade, seban menniskorna på jordene warit hade, sådana jordbäfning, så stor.

Upp. 8: 5.

19. Och den store staden wardt i tre delar, och Sedningarnas skäber föll; och den store Babylon kom i äminnelse för Gudi, att han wille gifwa honom fallen af sine grymma vredes win.

Upp. 18: 5.

Ef. 51: 22, 23. Jer. 25: 15, 16. Upp. 14: 8, 10.

20. Och alle dar flydde, och bergen funnos intet.

Upp. 6: 14.

21. Och stort hagel, såsom en centener, kom ned af himmelen på menniskorna; och menniskorna hädde Gud, för den stora plåga af haglet; ty deß plåga war gausla stor.

Upp. 11: 19.

17. Capitlet.

Öfkan på wilddjuret. Lambets seger.

Och kom en af de sju Änglar, som hade de sju skålar, och talade med mig, och sade till mig: Kom, jag will wisa dig den stora skönes förbömelse, som sitter på myden watten;

Rap. 3: 4.

2. Med hwilla Konungarna på jordene bolat hafwa; och de der på jordene bo, äro brudne wordne af hennes holeris win.

Jer. 51: 7. Upp. 14: 8. 18: 8, 9.

3. Och han förde mig i Andanom uti

stnena; och jag såg qwinnona sitta på ett rosenfärgo wilddjur, det war fullt med hälsensamnn, och hade sju hufwud och tio horn.

Upp. 13: 1.

4. Och qwinnan war klädd med purpur och rosenfärgo, och öfwerglyd med guld, och äbla stenar, och perlor; och hade en gyldene kall i sine hand, full med styggelse, och fins boleris orenlighet.

Upp. 18: 16.

5. Och på hennes anlete skrifwet det namn, Hemlighet: Den store Babylon, medren till boleri, och till styggelse på jordene.

2 Thes. 2: 7.

6. Och jag såg qwinnona brudna af helgonens blod, och af deras blod, som Jesu wittne woro; och jag förundrade mig storliga, då jag såg henne.

Upp. 18: 24.

7. Och Angelen sade till mig: Hwi förundrar du dig? Jag will säga dig hemligheten om denna qwinnone, och om wilddjuret, som bär henne, och hafwer sju hufwud och tio horn.

8. Wilddjuret, som du hafwer sett, hafwer warit, och är icke; och det skall åter uppkomma utaf asgrunden, och skall gå uti förbømmelse; och de, som på jordene bo, stola förundra sig, hwillas namn icke skrifna äro i lifsens bok, ifrå werldens begynnelse; då de se wilddjuret, som hafwer warit, och som icke är, ånbock det är.

2 Mos. 32: 32.

9. Och här är sinnet, der wisdom tillhörer; de sju hufwud äro sju berg, der qwinnan sitter uppå, och det äro sju Konungar.

Upp. 13: 18.

10. Hem äro fallne; en är, och den andre är icke ännu kommen; och när han kommer, skall han icke länge blifwa.

11. Och wilddjuret, som hafwer warit, och icke är, den är den åttonde, och han är utaf de sju, och han går uti förbømmelse.

12. Och de tio horn, som du sett hafwer, äro tio Konungar, som ännu icke hafwa fått rike, utan stola, såsom Konungar, på en stund så magt med wilddjuret.

Dan. 7: 20.

13. Dessa hafwa alle ett råd, och stola gifwa wilddjurena sina magt och kraft.

14. De stola strida med Lambena, och Lambet skall vinna dem; ty det är en Öfwer öfwer alla herrar, och en Konung öfwer alla Konungar; och med thy äro de utkallade, och utforade, och trogne.

Upp. 16: 14. 1 Tim. 6: 15. Upp. 19: 16.

15. Och han sade till mig: Wattnet, som

du såg, der stökan sitter på, är folk och skarar, och Hedningar, och tungomål.

Es. 2: 7.

16. Och de tio horn, som du sett hafwer på wilddjuret, stola hata stökan, och lägga henne öde och nafen; och de stola uppåta hennes lött, och bränna henne upp i eld.

Upp. 18: 8.

17. Ty Gud hafwer gifwit dem i hjertat, att de stola göra det honom behagar, och göra alla ena mening, att de skulle gifwa wilddjurena riket, tillbehö Guds ord warða fullkomnad.

Upp. 16: 19.

18. Och qwinnan, som du sett hafwer, är den store staden, som rike hafwer öfwer jordenes Konungar.

18. Capitlet.

Babels fall. De ogudaktige kaga. De fromme frödas.

Och sedan såg jag en annan Angel komma neder af himmelen, den stora magt hade; och jorden wardt upplyst af hans klarhet.

2. Och han ropade med magt och höga röst, sågandes: Fallen, fallen är den store Babylon, och är worden bjeslaboning, och alla orene andars behåll, och alla orene och ohyggeliga foglars behåll.

Es. 21: 9. Jer. 51: 8. 37.

Es. 13: 21. 34: 11. 14. Jer. 50: 39.

3. Ty alle Hedningar hafwa bruckit af wredenes win, hennes boleris, och Konungarne på jordene hafwa bokat med henne, och löpmännen på jordene äro rike wordne af hennes stora wällust.

Upp. 14: 8. 17: 2.

4. Och jag hörde ena andra röst af himmelen, som sade: J mitt folk, går ut ifrå henne, att J icke belattige warder i hennes synd, och att J icke få något af hennes plågor;

1 Mos. 19: 12. Es. 48: 20.

52: 11. Jer. 50: 8. 51: 6. 45. 2 Cor. 6: 17.

5. Ty hennes synd räder allt upp i himmelen, och Gud hafwer dragit till minnes hennes orättfärdigheter.

Upp. 16: 19.

6. Betalar henne, såsom hon hafwer betalat eder, och görer henne dubbelt efter hennes gerningar; och med samma kall, som hon hafwer instänt eder, inständer henne dubbelt.

Ps. 137: 8. Jer. 50: 15. Upp. 14: 10.

7. Så mycket hon sig hafwer härliga hållit och i wällust warit, så mycket inständer henne pino och gråt; ty hon säger i sitt hjerta: Jag sitter och är en Drottning, och icke enka, och hafwer ingen sorg.

Es. 47: 8.

8. Dersöre stola hennes plågor komma på en dag, ödd, gråt, och hunger; och hon skall

warba uppbränd i eld; ty HERren Gud är stark, som henne döma skall.

2 Ehes. 2: 8. Upp. 17: 16.

9. Och jordenes Konungar stola gråta henne, och beklaga sig öfwer henne, de som med henne bolat, och i wällust lefwat hafwa, då de få se röken af hennes brand;

Ej. 26: 16. Upp. 17: 2.

10. Och stola stå långt ifrån, för bennes plågos rädbhogas skull, och säga: We, we den store staden Babylon, den starke staden; ty uti en stund är din dom kommen.

Ej. 21: 9.

11. Och köpmännen på jordene stola gråta och sörja öfwer henne, att ingen köper deras waror mer:

Ej. 27: 36.

12. Guld, och silfwer, och ädla stenar, och perlor, och silke, och purpur, och skarlatan, och allt Ehymenträ, och all läril af elphenben, och all läril af toffeligit trä, och af koppar, och jern, och marmor,

13. Och canel, och timian, och salwo, och rötelje, och win, och oljo, och semlor, och hwete, och boskap, och får, och hästar, och wagnar, och troppar, och menniskors själar.

Ej. 27: 13.

14. Och de äple, som din själ begärar, äro bortkomna ifrån dig, och allt det fetti och bärigit war, är förgånget ifrån dig, och du skall icke nu finnat härefter.

15. Köpmännen på sådana waror plåga hafwa, och äro rife wordne af bouom, stola stå långt ifrån, för rädbhogas skull af hans plågo, gråta och sörja;

16. Och säga: We, we den stora staden, som med silke och purpur, och skarlatan beklädd war, och öfwerlyd med guld, och ädla stenar, och perlor;

Upp. 17: 4.

17. Ty uti ene stund äro förödde sådane rifebomar; och alle steppare, och alle de som på steppen wistas, och sjömän, och de som till sjöss handla, sloba långt ifrån;

Ej. 23: 14. Ej. 27: 19.

18. Och ropade, då de sågo röken af hans brand, sågande: Swar är dens stora stadens life?

Ej. 34: 10. Upp. 13: 4.

19. Och de lastade mull på sin hufvud, och ropade, gråtande och sörjande, och sade: We, we den stora staden, i hwilken alle äro rife wordne, som i hafwet hafwa haft sin stepp af hans waror; ty uti en stund är han öde worden.

Jos. 7: 6. Job 2: 12.

20. Fröjda dig öfwer honom, himmel, och I belige Apostlar, och Propheter; ty Gud hafwer dömt ebar dom på honom.

Ej. 44: 23. Jer. 51: 48. Upp. 19: 2.

21. Och en stark Ängel tog upp en stor sten som en qwarnsten, och kastade i hafwet, och sade: Med sådana hastighet skall förkastad warba den store staden Babylon, och han skall icke nu mer warba funnen.

Jer. 51: 64.

22. Och harpares, och sångares, och pipares, och basuners röst skall icke mer höras warba i dig; och alle handtwerksmän, ehwad handtwerk det är, stola icke mer warba funne i dig; och qwarnaröst skall icke mer höras i dig.

Ej. 24: 8. Ej. 26: 13.

23. Och ljus på ljusastata skall icke mer lysa i dig; och brudgummes och bruds röst skall icke mer höras warba i dig; ty dine köpmän woro förstar på jordene; ty i dinom trolldom hafwa alle Hedningar wille farit;

Jer. 25: 10. 7: 34. 16: 9. Ej. 23: 8.

24. Och i honom wardt funnen Propheternas och helgonens blod, och allas deras som dräpne äro på jordene.

Upp. 17: 6.

19. Capitlet.

Babels fall. Lambens bröllop. Duret dödbatt.

Sedan hörde jag, såsom en stor röst, af en stor skara i himmelen, som sade: Halleluja; salighet och pris, ära och kraft, ware HERran om wår om Gud!

Upp. 7: 10.

2. Ty hans domar äro sanne och rätte; ty han hafwer dömt den stora stötan, den med sitt boleri hafwer förderfwat jordena; och hafwer hämnat sina tjenares blod utu hennes hand.

Upp. 16: 7. 5 Mos. 32: 43. Upp. 18: 20.

3. Och åter sade de: Halleluja; och röken gick upp af ewighet till ewighet.

Ej. 34: 10. Upp. 14: 11. 18: 9, 18.

4. Och de fyra och tjugu älfste, och de fyra djur, föllo neber och tillbådo Gud, som satt på stolen, och sade: Amen, Halleluja.

Upp. 4: 4.

5. Och en röst gick af stolen, och sade: Lofwer wår Gud, I alle hans tjenare, och I som frukten honom, både små och store.

6. Och jag hörde ena röst, såsom af en stor skara, och såsom en röst af mycket watten, och såsom en röst af stor torbön, säga: Halleluja; ty wår HERre, allsmäktig Gud, hafwer intagit riket.

Upp. 11: 15, 17. 12: 10.

7. Låt oss glädjas och fröjdas, och gifwa honom äro; ty Lambens bröllop är kommet, och des hustru hafwer sig tillrebt.

Watt. 22: 2. 25: 10.

8. Och henne wardt gifwet att låda sig uti

rent och skinnande silke; men silket är helgonens rättfärdighet.

Ps. 45: 14, 15. Hes. 16: 10.

9. Och han sade till mig: Strif: Salige äro de, som kallade äro till Lambsens bröllop. Och han sade till mig: Dessa äro sann Guds ord.

Zuc. 14: 16.

10. Och jag föll för hans fötter, att tillbedja honom; och han sade till mig: Se till, att du det icke gör; ty jag är din och dina bröders medtjenare, som Jesu vittnesbörd hafwa. Tillbed Gud; ty Jesu vittnesbörd är Propheties Ande.

Ap. 8: 10, 26. 14: 15. Upp. 22: 3, 9.

11. Och jag såg himmelns öppen; och si en hvit häst; och den som satt på honom, han het Trofast och Sannfärdig; och han dömer och strider med rättfärdighet.

Upp. 6: 2. 3: 14.

12. Och hans ögon såsom eldsåga, och på hans hufvud många kronor; och hade ett namn strifswet, det ingen kände, utan han själfwer.

Upp. 1: 14. 2: 18.

13. Och han war klädd i ett kläde, som med blod bestänkt war; och hans namn heter: Guds Ord;

Es. 63: 2. Joh. 1: 1. 1 Joh. 1: 1.

14. Och honom efterföljde den här, som i himmelen är, med hwhita hästar, kläbde uti hwiitt och rent silke.

Matth. 28: 3. Upp. 4: 4.

15. Och utu hans mun utgick ett skarpt tveeggadt swärd, att han dermed skall slå Hedningarna; och han skall regera dem med jernris; och han trampar allsmächtig Guds grymma wredes winpräff.

Es. 11: 4. 2 Ehek. 2: 8.

Upp. 1: 16. 2: 16. Ps. 2: 9. 76: 13. Upp. 2: 27. 12: 5. Es. 63: 3. Upp. 14: 19, 20.

16. Och han hafwer på sin kläder, och på sin länd ett namn, strifswet alltså: Konung öfwer alla Konungar, och HERR öfwer alla herrar.

1 Tim. 6: 15. Upp. 17: 14.

17. Och jag såg en Ängel stå i solene, och han ropade med höga röst, och sade till alla foglar, som flugo under himmelen: Kommer, och förslamlens till den stora Guds Rättward;

Hes. 12: 9. Hes. 39: 17.

18. Att 3 stolar äro Konungarnas lött, och höfwitsmännernas lött, och de starkas lött, och hästars lött, och deras som sitta på dem, och allas deras lött, som frie och trälrar äro, och både smås och storas.

19. Och jag såg wilddjuret, och jordenes konungar, och deras härar förslamlade, till

att hålla ena strid med honom, som satt på hästen, och med hans här.

20. Och wilddjuret wardt fånet, och met thy den salfte Propheten, som tecken gjorde för thy, med hwilka han bedrog dem, som togo wilddjurens weterteden, och dem som tillbådo dess beläte; desse två wordo lefwande fastade uti en brinnande sjö, som brann med swafwel.

5 Mos. 13: 1. Matth. 24: 24. Upp. 13: 12. Dan. 7: 11. Upp. 14: 10. 21: 10.

21. Och de andre wordo dräpne med hans swärd, som satt på hästen, det utu hans mun gick; och alle foglar wordo mättade af hans lött.

20. Capitlet.

Draken bindes, Ihes, dödas. Domen. Uppståndelsen.

Och jag såg en Ängel nederkomma af himmelen; han hade nydelen till afgrunden, och ena stora ledjo i sine hand. Upp. 1: 18.

2. Och han grep draken, den gamla ormen, som är djefwulen och Satan, och band honom i tusende år;

2 Petr. 2: 4. Upp. 12: 9.

3. Och fastade honom uti afgrunden, och lät åter om honom, och beseglade det öfwan uppå, att han icke mer bedraga skulle Hedningarna, tilldess fullkomnad wordo tusende år; och seban måste han lös warba till någon liten tid.

4. Och jag såg stolar, och de såto på dem, och dem wardt gifwen dom; och deras själar, som halskuggne moro för Jesu vittnesbörd, och för Guds ords skull; och de der icke tillbådo wilddjuret eller dess beläte; ej heller togo dess weterteden på sin anlete, eller i sina händer; och de lefde, och regnerade med Christo i tusende år.

Dan. 7: 9.

Matth. 19: 28. Luc. 22: 30. 1 Cor. 6: 2, 3. Upp. 6: 9, 10, 11. Rom. 8: 17. 2 Tim. 2: 12.

5. Men de andre döde finga icke lif igen, tilldess tusende år fullkomnad wordo; denna är den första uppståndelsen.

6. Salig och helig är den som det hafwer uti första uppståndelsen; öfwer dem hafwer den andre döden ingen magt; utan de warba Guds och Christi Prester, och stolar regnera med honom i tusende år.

7. Och då tusende år fullkomnad äro, warber Satanas lös utu sitt fängelse.

8. Och han skall utgå, till att bedraga Hedningarna, som äro på fyra jordenes parter, Gog och Magog, på det han skall förslamla dem i strid; hwilkas tal är såsom sanden i hafwet.

Hes. 38: 2. 39: 1. Upp. 16: 14.

9. Och de gåfwo sig upp på jordenes bred-

het, och kringhvärfde helgonens lägre, och den älskeliga staden; och neder af himmelen för eld af Gudi, och förtärde dem.

Dan. 7: 11.

10. Och hjestulen, som dem bedragit hade, wardt kastad uti den brinnande sjön, och swaflet, der både misshjuren och den falske Propheten skola plågas, dag och natt, ifrån ewighet till ewighet.

Upp. 14: 10, 11. 19: 20.

11. Och jag såg en stor hwit stol, och en sita på honom, för hwilfvens anfigte flydde jord och himmel, och dem wardt intet rum funnet.

12. Och jag såg de döda, stora och små, stå i Guds åsyn, och böckerna wordo upplåtna; och en annar bok wardt upplåten, som är lifsens; och de döde wordo dömda, efter som skrifwet war i böckerna, efter deras gerningar.

Dan. 7: 10. 2 Mos. 32: 32.

Ps. 69: 29. Ps. 4: 3. Upp. 3: 5. 13: 8.

21: 27. Ps. 62: 13. Jer. 17: 10. 32: 19.

Matth. 16: 27. Rom. 2: 6. 14: 12.

2 Cor. 5: 10. Gal. 6: 5. Upp. 2: 23. 22: 12.

13. Och hafwet gaf igen de döda, som deruti woro; och döden och helwetet gafwo igen de döda, som uti dem woro; och det blef dömdt om hwar och en, efter deras gerningar.

14. Och döden och helwetet wordo kastade uti den brinnande sjön; denne är den andre döden. 1 Cor. 15: 26, 54, 55. Upp. 2: 11.

15. Och den der icke wardt funnen skrifwen i lifsens bok, han wardt kastad i den brinnande sjön.

21. Capitlet.

Det Nya Jerusalems härlighet.

Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den förste himmel och den första jorden föringos; och hafwet är icke mer.

Es. 65: 17. 66: 2. 2 Petr. 3: 13.

2. Och jag, Johannes, såg den helga staden, det nya Jerusaleml, nedertomma af himmelen, ifrån Gudi, tillredd såsom en prydd brud till sin man. Ebr. 11: 10.

12: 22. 13: 14. 2 Cor. 11: 2. Gal. 4: 26.

3. Och jag hörde ena stora röst af himmelen säga: Si Guds tabernakel ibland menniskorna, och han skall bo med dem; och de skola wara hans folk, och sjelfwer Gud med dem skall wara deras Gud. Ps. 43: 7.

4. Och Gud skall astorka alla tårar af deras ögon, och ingen böd skall sedan wara; icke heller gråt, icke heller rop, icke heller något

wärkt warbet mer; ty det första är förgånget. Ef. 25: 8.

35: 10. 1 Cor. 15: 26, 54. Upp. 7: 17.

5. Och den der satt på stolen sade: Si, jag gör all ting ny. Och han sade till mig: Skrif; ty dessa ord äro wis och sann.

Ef. 43: 19. 2 Cor. 5: 17. Upp. 19: 9.

6. Och han sade till mig: Det är gjort. Jag är A och O, begynnelsen och änden; jag skall gifwa honom, som törstar, af lefwande wattenens källa förgäfres.

Ef. 41: 4. 44: 6. 12: 3. 55: 1. Upp. 1: 7, 11.

22: 13. Joh. 4: 10, 14. 7: 37. Upp. 22: 17.

7. Den som winner, han skall allt detta få äga; och jag skall wara honom hans Gud, och han skall wara min son.

Zach. 8: 8. Ebr. 8: 10.

8. Men dem räddom, och otrognom, och grusligom, och mandråparom, och belarom, och trollskarom, och afgudabyrtarom, och allom lögnaktigom, deras del skall wara uti den sjön, som brinner med eld och swafwel; hwilket är den andre döden.

1 Cor. 6: 9. Gal. 5: 21.

Eph. 5: 5. 1 Tim. 1: 9. Upp. 22: 15. 20: 14, 15.

9. Och till mig kom en af de sju Änglar, som hade sju skålar fulla med de sju yttersta plågor; och han talade med mig, och sade: Kom, och jag will wisa dig brudena, Lambsens hustru.

Upp. 15: 1. 19: 7.

10. Och han förde mig, i Andanom, på ett stort och högt berg, och wisse mig den stora staden, det helga Jerusaleml, nedertomma af himmelen ifrån Gud; Ebr. 12: 22. 13: 14.

11. Och hade Guds härlighet; och hans ljus war lika som den aldradblaste stenen, en klar jaspis.

12. Och han hade en stor och hög mur, den der tolf portar hade, och i portarna tolf Änglar, och inskrifna namn, hvilka äro de tolf Israels söners släkters namn. Ps. 43: 31.

13. Östantill tre portar, nordantill tre portar, sunnantill tre portar, westantill tre portar.

14. Och stadsmuren hade tolf grundwaldr, och i dem de tolf Lambsens Apostlars namn. Matth. 16: 18. Eph. 2: 19, 20.

15. Och den som talade med mig, hade ena guldene rö, der han med måla skulle staden, och hans portar, och hans mur.

Ps. 40: 3. Zach. 2: 1.

16. Och staden ligger fyrkant, och hans längd är så stor som bredden; och han mätte staden med rön, tolf tusend stadier; och hans längd, och bredd, och höjd äro lika.

17. Och han mälte hans mur, hundrade fyra och fyrtio alnar, efter ens menniskas mått, som Angelen hade.

18. Och hans murs byggnad war af jaspis; men sjelfve staden af klart guld, lit wid rent glas.

19. Och stademurens grundwalen woro prydd med all dyrbar sten; förste grundwalen war en jaspis, den andre en saphir, den tredje en chalcedonier, den fjärde en smaragd;

20. Den femte en sardonix, den sjätte en sardis, den sjunde en chrysolith, den åttonde en beryll, den nionde en topazier, den tionde en chrysopras, den elffte en hyacinth, den tolfte en ametist.

21. Och de tolf portar woro tolf perlor, hwar för sig; och hwar port war af ene perlo; och stadens gator woro klart guld, såsom genomskinande glas.

22. Och jag såg der intet tempel uti; ty HERren, allsmäldig Gud, är templet deruti, och Lambet.

23. Och staden behöfwer icke sol eller måna, att de skola lysa deruti; ty Guds härlighet upplyser honom, och hans ljus är Lambet.

24. Och Hedningarna, som salige wara, skola wandra i hans ljus; och Konungarna på jordene skola föra sina härlighet och ära in uti honom.

25. Och hans portar låtas intet till om dagen; ty der war der ingen natt.

26. Och de skola föra Hedningarnas härlighet och ära in uti honom.

27. Der skall intet infomma, som bestämte-ligt är, eller det styggelse gör och lögn; utan de som skrifne äro i lambets lefwande bok.

Upp. 22: 15. 2 Mos. 32: 32. Ps. 69: 29. Psal. 4: 3. Upp. 3: 5. 13: 8. 20: 12.

22. Capitlet.

Liffens frö, trå. Jesu ankomst till domen.

Och han wiste mig ena klara älf, med lefwande watten, klar som kristall, den gick ifrå Guds stol och Lambets.

Ps. 47: 1. Zach. 14: 8.

2. Midt upå hans gator, och på båda sidor wid älfwena, stod liffens trå, bärandes tofs-fald frukt, och bar sina frukt alla månader; och löfwen af trä tiente till Hedningarnas behregbo.

1 Mos. 2: 9. Upp. 2: 7. Ps. 47: 12.

3. Och intet förbannadt skall wara mer; utan Guds och Lambets stol skall blifwa deruti, och hans tjenare skola honom tjena.

Zach. 14: 11.

4. Och de skola se hans ansigte, och hans Namn skall wara på deras anleten.

Matth. 5: 3.

1 Cor. 13: 12. 1 Joh. 3: 2. Upp. 3: 12.

5. Och natt blifwer icke mer der, och de behöfwa icke ljus, icke heller solens ljus; ty HERren Gud upplyser dem, och de skola regnera ifrån ewighet till ewighet.

Ps. 36: 10.

Es. 60: 19. 20. Zach. 14: 6. 7. Upp. 21: 23.

6. Och han sade till mig: Dessa ord äro wiß och sann; och HERren, de belga Propheters Gud, sände sin Angel, att wiisa sina tjenare hwad ste skall innan fort tid.

Upp. 19: 9. 21: 5. 1: 1.

7. Och si, jag kommer snart; salig är den som håller Prophetiens ord i desso bok.

Upp. 3: 11. 1: 3.

8. Och jag är Johannes, som hörde och såg detta; och sedan jag hade det hört och sett, föll jag ned att tillbedja för Angelens fötter, som mig detta wiste.

9. Och han sade till mig: Se till, att du gör det icke; ty jag är din medtjenare, och dina bröders, Propheternas, och deras som hålla denna boks ord: Tillbed Gud.

Ap. 9: 10. 26. 14: 14. 15. Upp. 19: 10.

10. Och han sade till mig: Besegla icke denna Propheties ord i desso bok; ty tiden är när.

Dan. 8: 26. 12: 4. Upp. 1: 3.

11. Den som onker är, han warer ännu onder; och den som ören är, han warer ännu ören; men den som from är, han warer ännu frommare; och den helig är, warer ännu heligare.

2 Tim. 3: 13.

12. Och si, jag kommer snart, och min lön med mig, till att wedergälla hwarjorn och enom, såsom hans gerning är.

Es. 40: 10. Ps. 11. Upp. 20: 12.

13. Jag är A och O, begynnelsen och änden, den förste och den sist.

Es. 41: 4. 44: 6. 48: 12. Upp. 1: 4. 8. 11. 21: 6.

14. Salige äro de som hålla hans bud, på det deras magt skall wara i liffens trå, och ingå genom portarna i staden.

1 Joh. 3: 23.

15. Ty utantill äro hundar, och trollslar, och bolare, och manbräddare, och afgudabyrtare, och alle de som älska och göra lögn.

1 Cor. 6: 10. Eph. 5: 5.

Psal. 3: 2. Col. 3: 5. 6. Upp. 21: 8. 27.

16. Jag, Jesus, sände min Ängel, att han skulle betygga eder detta i församlingarna :

Jag är Davids rot och släkte, en klar morgonstjerna. Upp. 1: 1. Es. 11: 10. Rom. 15: 12.

Upp. 5: 5. 4 Mos. 24: 17. 2 Petr. 1: 19.

17. Och Anden och bruden säga : Kom.

Och den der hörer, han säge : Kom. Och den der törster, han komme ; och den der vill, han tage lifsens watten för intet.

Es. 55: 1. Joh. 7: 37. Upp. 21: 6.

18. Men jag betyggar hwar och en, som hörer Prophetiens ord i detta bok : So som lägger något härtill, på honom skall Gud

lägga de plågor, som strefne äro i denna bok.

5 Mos. 4: 2. Ordspr. 30: 6.

19. Och om någon tager något ifrå denna boks Propheties ord, hans del skall Gud borttaga utu lifsens bok, och utu den helga floden, och utu det som skrifwet är i denna bok.

2 Mos. 32: 33. Ps. 69: 29. Upp. 3: 5.

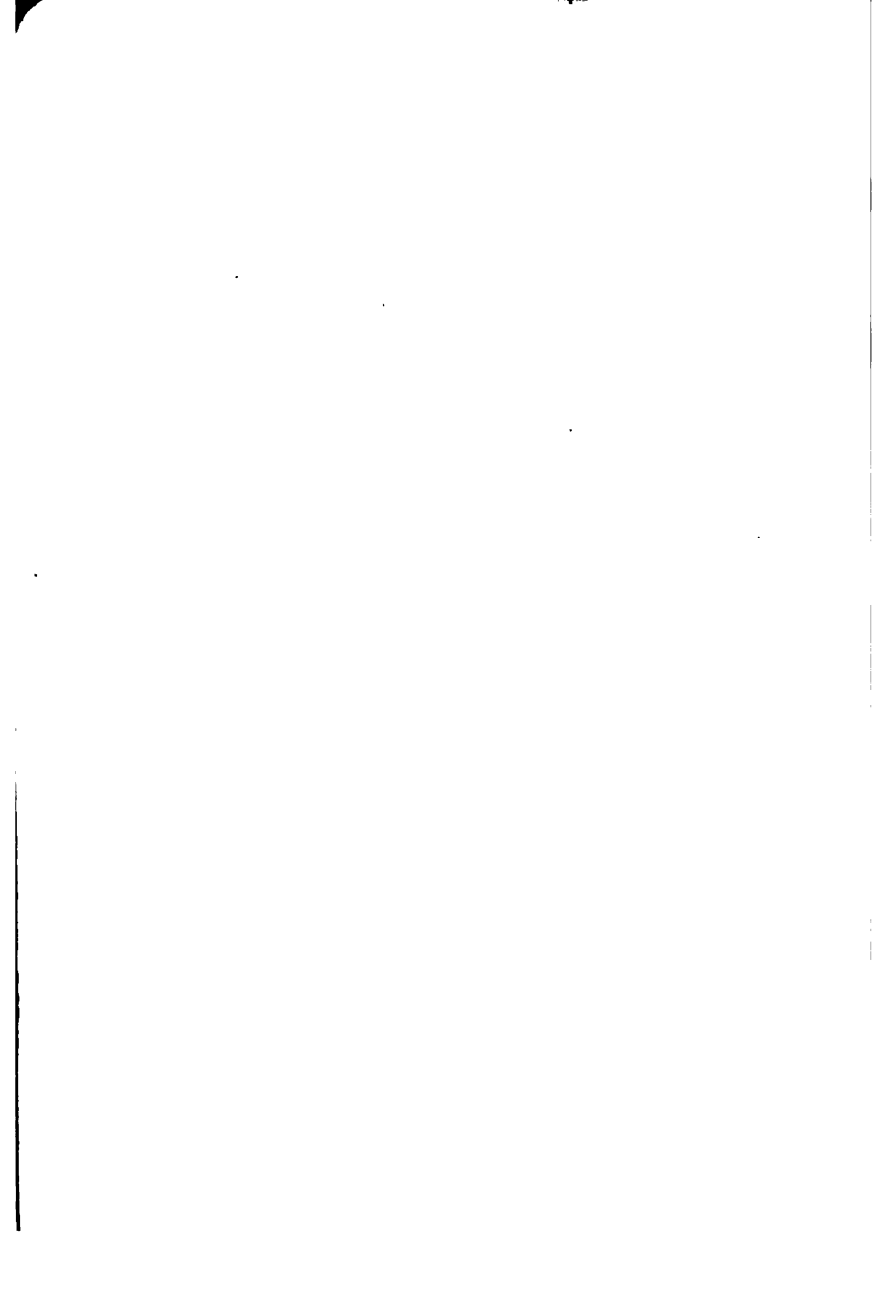
13: 8. 17: 8. 20: 12. 21: 27. 5 Mos. 12: 32.

20. Det säger han, som vittnesbörd bär härtill : Ja, jag kommer snart. Amen. Ja, kom, HERRE Jesu !

21. Wärs HERRES Jesu Christi nåd ware med eder allom. Amen.

Ände på S. Johannis Uppenbarelse.

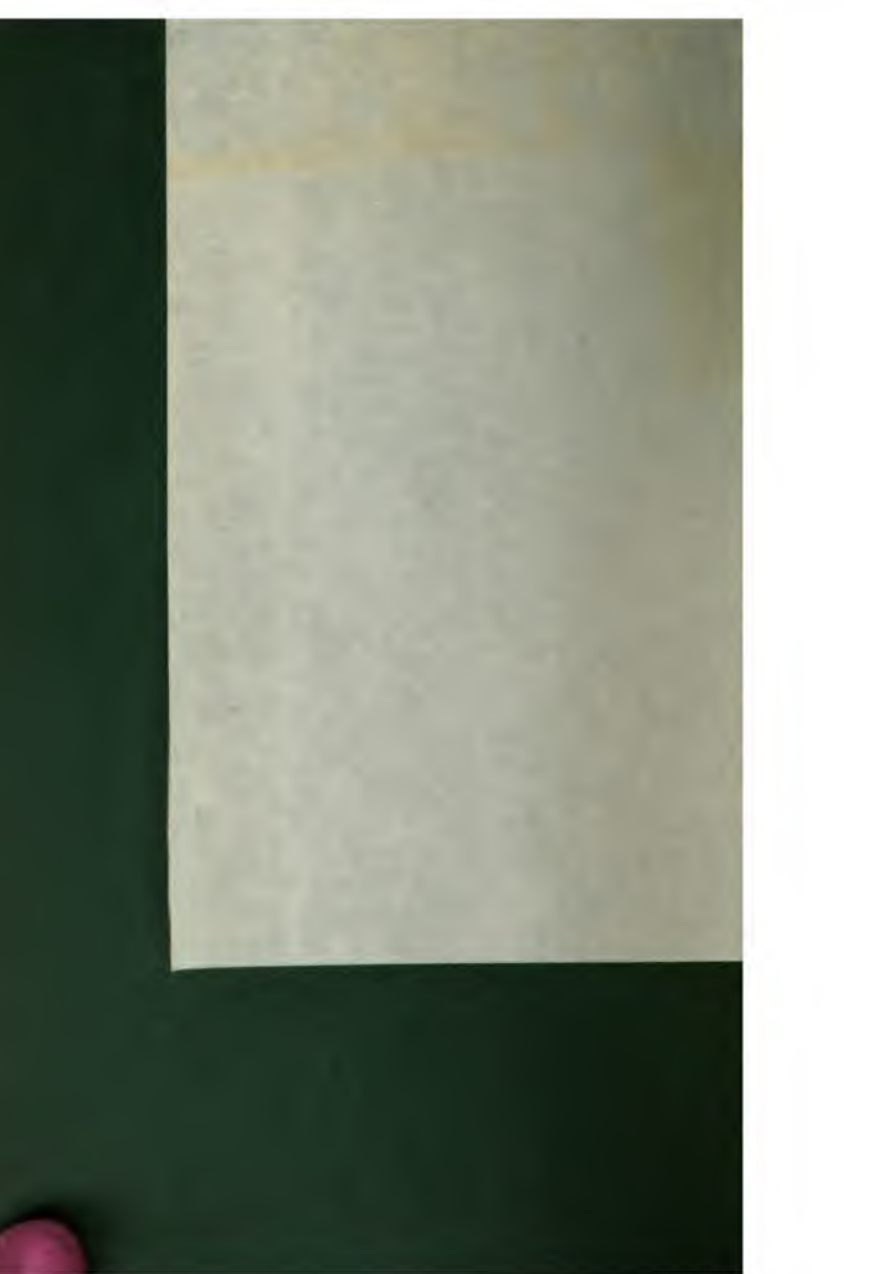

Släkt-Register.

Ättenskap.

Släkt-Register.

Föbelse.

BIBLE. Swedish. 1900.
Bibelen eller den
Heliga Skrift.

